Hver 8. Dag

Udkom 1896-1928.

Fortsættelse af: Hver 14. dag. (1894-96) = 1.-2. Aargang

Skønlitterære bidrag indekseret på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p71363.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

HVER 8. DAG

ILLUSTRERET UGESKRIFT

REDIGERET AF

GEORGE C. GRØN

AARGANG 1898—1899

KØBENHAVN
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
P. PETERSENS BOGTRYKKERI (EGMONT H. PETERSEN)
1899

INDHOLD

Hjemme fra.

Fra fremmede Lande.

Dreyfus Sagen.

Alverdens Nyt i Billeder og Tekst.

Astronomi.

Musik og Teater.

Musik Tillæg.

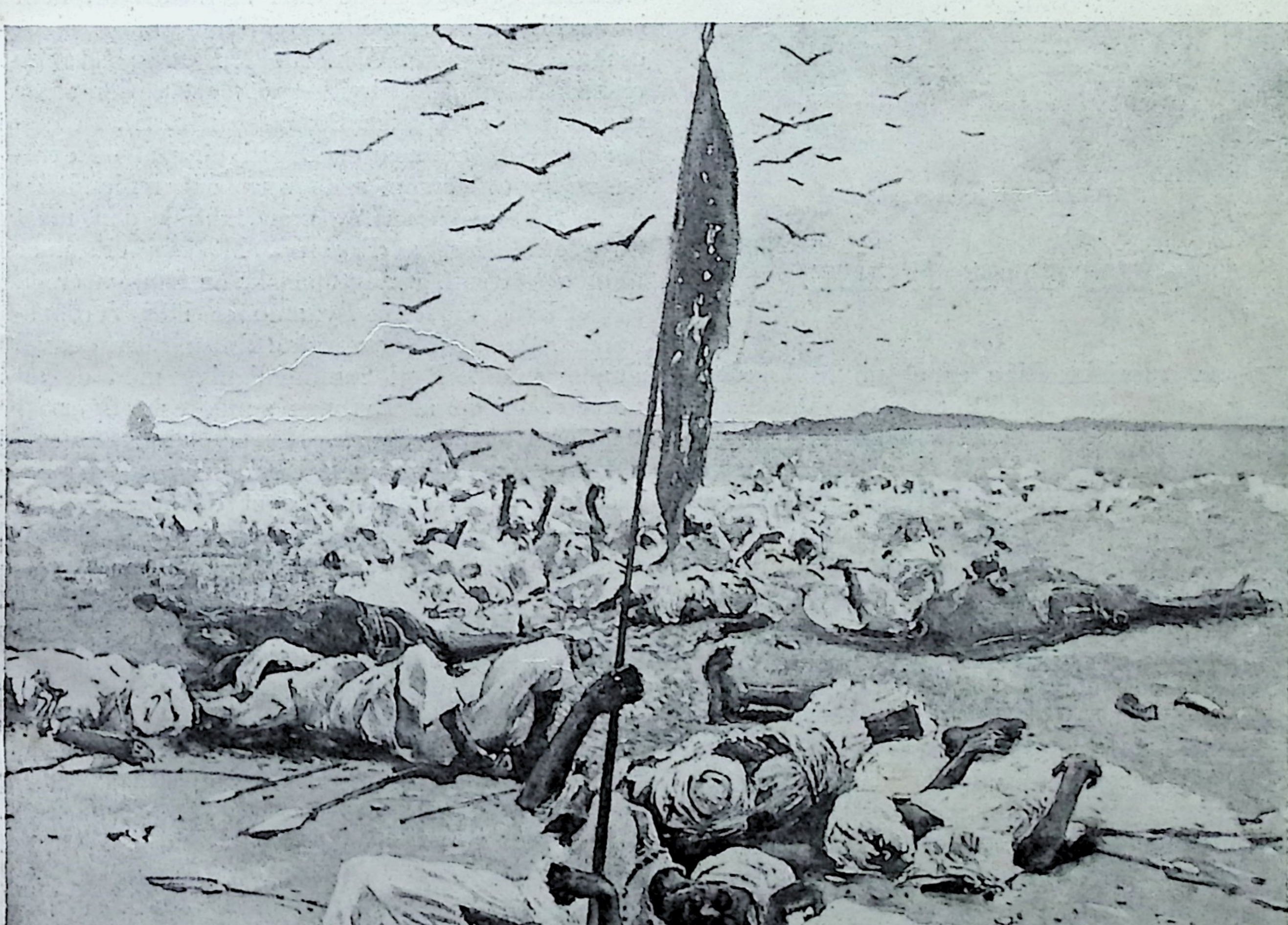
PORTRÆTER

Side.

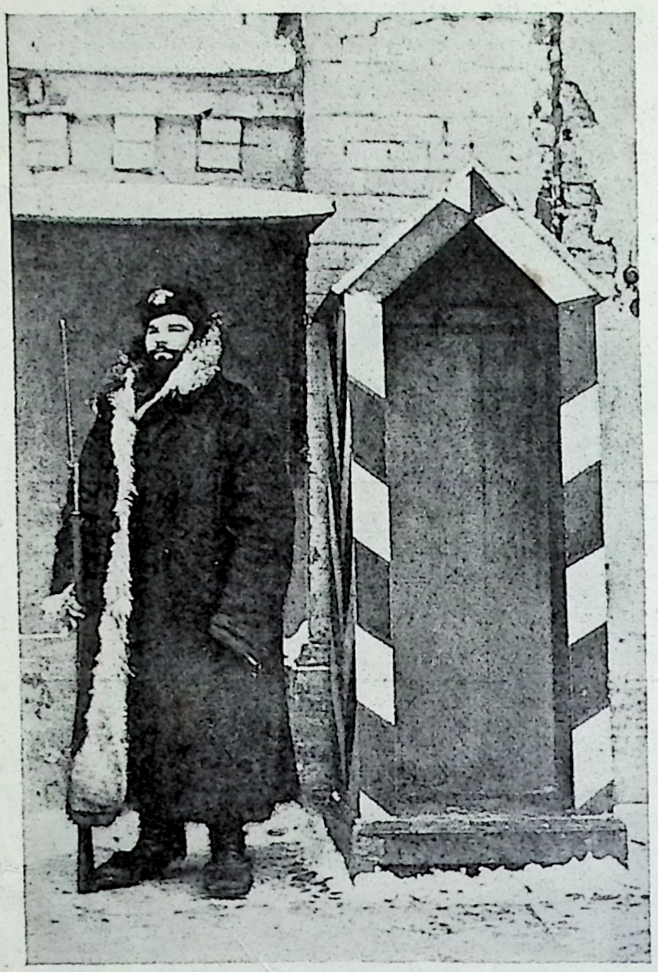
ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 1. Aargang 1898–1899. Søndag den 2. Oktober 1898. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Mahdismens Undergang.



Resultatet af Mahdi'ens Broder *Emir Jakub's* sidste heltemodige Kamp for den sorte Fane mod Englænderne.



Russisk Soldat paa Vagt.

Czarens Folk.

I.

Det russiske Rige er et uhyre Landomraade, der omfatter en Syvendedel af Jordklodens Overflade og en Seksogtyvendedel af Klodens hele samlede Areal. Dette vældige Rige styres af knapt en halv Snes Mænd, af hvilke f. Eks. kun en enkelt leder det omfattende Politivæsen. Af Ruslands 200 Millioner Indbyggere er kun ca. 10 Millioner velstaaende og ordentlig oplærte; Resten: 190 Millioner er den ringest oplyste, mest udannede og mindst fremadstræbende Folkemasse i Evropa.

Om en Rejsende tog sig for at drage tværs gennem Rusland for at undersøge Landet, kunde han paa sin Vej fra Øst til Vest rejse flere Dage i Træk uden at se andet end en bestandig jævn Flade, der enten ligger uopdyrket hen eller er daarlig dyrket paa de Steder, hvor de smaa, sammenklumpede, urenlige Landsbyer viser sig, eller ogsaa er ganske sandet, næsten gold, og kun bevokset af spinkle Birke- og Naaletræer. — Overalt er der nyt, ubrugt og mangelfuldt dyrket Land.

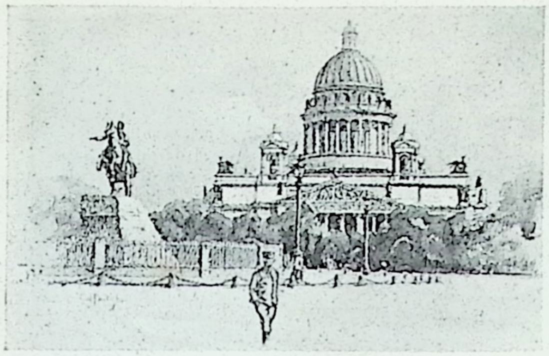
Eller den Rejsende kan begynde ved de næsten ubegrænsede Skovdistrikter i det nordligste Rusland ind imod Siberien og rejse i adskillige Dage gennem ganske de samme flade, trættende Egne, der kun oplives af sparsom Trævækst og af Grupper af lave Hytter med røgsværtede Tage omkring en græsk-katolsk Kirke med orientalske Taarne og Guldforsiring. Overalt møder han utilgængelige Veje, primitive Befordringsmidler og lavpandede, langhaarede, snavsede Mænd og Kvinder.

For at finde et russisk Landskab, som man i det øvrige Evropa vilde kalde naturskønt, maa man søge mod Vest til de dejlige skovkransede og klipperige Søer i Finland eller mod Øst til de vældige Uralbjerge eller ned til de nydelige Højdedrag ved Sortehavet, hvor Russerne har deres Riviera, eller endnu længere mod Syd til de storslaaet pragtfulde kaukasiske Egne.

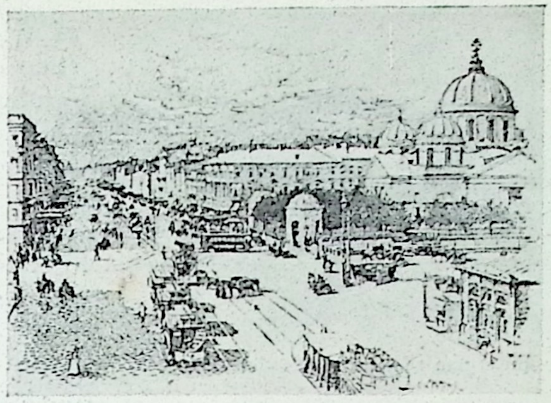
Og for at finde russiske Byer, der har evropæisk Kultur, maa man gaa uden om alle Smaastæderne og søge til de aller største Byer, som i egentligste Forstand næppe kan kaldes ejendommelig russiske. Warschau f. Eks. er slet ikke russisk, men polsk, hvilket vil sige, at den staar paa et højt evropæisk Dannelsestrin. St. Petersborg er helt igennem en Efterligning af en evropæisk By og er som saadan upopulær blandt de ægte Hjemme-Russere, men faktisk den mest oplyste By i selve Rusland. Moskva er, naar undtages Kreml, ret evropæisk, og Odessa er en meget livlig moderne By med en stor Verdenshandel. Den finske Hovedstad Helsingfors, der vel kun er en lille By i Sammenligning med de alt nævnte, er en af Evropas smukkeste Byer — men er langtfra russisk. Men de andre Byer i det russiske Rige, med Undtagelse af Nishni Novgorod, der er bleven noget denationaliseret, er alle mere eller mindre primitive, usle, smudsige — i det hele taget fuldkommen asiatiske.



Helsingfors.



St. Isaac's Cathedral.



Newsky Prospektet.

Hvorledes rejser man nu i det udstrakte russiske Rige, er man velset derovre, og kan man gøre Regning paa almindelig evropæisk Komfort?

En engelsk Rejsende, som har været rundt omkring i Verden og ogsaa har gennemkrydset Rusland, fortæller, at han aldrig noget Steds har været *mindre* besværet af fremmede Toldlove end i Rusland. Han tvivler ganske vist ikke om, at den Rejseliteratur taler sandt, der beretter om det russiske Politis nærgaaende og mistroiske Optræden overfor fremmede, men han paastaar, at han selv intet saadant har mærket til paa sin lange Ruslands-Rejse.

Ethvert Menneske i Rusland, skriver den engelske Rejsende, der blot vil tage fra én By til den næste, maa have et Pas, som tillader ham at overskride Grænselinjen mellem de to Distrikter. Selv Folk af den højeste Embedsstand, ja sandsynligvis endogsaa Czarens eget Hof, maa være forsynet med Pas. Især i Polen er Tilsynet med de Rejsende meget strængt, ligeledes i de senere Aar i Finland, hvor den for faa Aar siden paabegyndte Russificering af den ikke-russiske Provins har gjort Forholdet til Rusland noget spændt.

Men de fleste Steder i selve Rusland faar man det bestemte Indtryk, at man magelig kan færdes *uden* Pas, naar man blot undgaar Hotellerne, Gæstgiverstederne, Politistationerne og Toldvagterne — og det er ikke saa vanskeligt, som man tror. Med Iagttagelse af nogen Forsigtighed kan man godt slippe over Grænselinjerne, og mange politiske „Forbryderes“ Flugt ud af Landet for atundgaa Forvisningen til Siberien viser jo, at Kontrollen har sine Mangler. Den engelske Rejsende, Mr. *Julian Ralph,* har for ganske kort Tid siden offentliggjort følgende Skildring:

Jeg kom med Damper fra Stockholm, og vi lagde ind i adskillige finske Havne. Hvert eneste Sted forlod jeg Skibet og foretog Udflugter fra Byen, men da jeg ikke lod mig indtegne paa noget Hotel, var der ingen, som spurgte mig om mit Pas. Og samme Held havde jeg i de russiske Havne. Da jeg saa endelig sammen med flere andre skulde forlade Skibet og gaa i Land i St. Petersborg, kom Toldvæsenet om Bord og snusede rundt, som Toldvæsenet gør overalt i Verden, men Visiteringen af os selv og vort Rejsegods var yderst elskværdig og overfladisk. Her maatte jeg selvfølgelig præsentere mit Pas, men da Tolderen saa, at jeg var Englænder, og da jeg, efter at han havde rodet lidt rundt i den af mine Kufferter, jeg først gav ham, stak ham en Rubel i Haanden, var der ikke noget som helst i Vejen. Han pegede bare paa de øvrige Kufferter og sagde: „Personligt Rejsegods, Garderobe — Tak, det er godt!“ — og saa gik han til den næste Passager.

Men lad mig nu nærmere skildre Czarens Folk.

Saa længe som jeg under min Rejse i Rusland søgte at drage Sammenligninger mellem dette Rige og de vestevropæiske Stater, altsaa betragtede Rusland fra et evropæisk Standpunkt, stod jeg ret uforstaaende, ganske fremmed overfor Czarens Rige og Folk. Synet af disse Millioner af fattige Mennesker, der levede som Dyr og uden at stræbe mod bedre Kaar, Tanken paa det uoverkommelige Svælg, som aabnede sig mellem Millioner



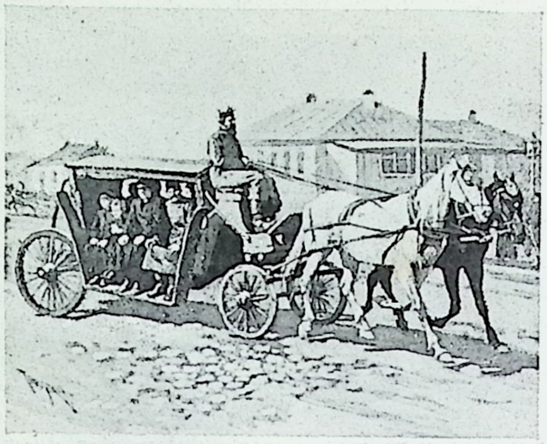
Esplanaden i Helsingfors.



En Vinterdroske i St. Petersborg.



En Sommerdroske i St. Petersborg.



En Omnibus i Moskov.

af uvidende og elendigt stillede Bønder og Borgere og saa de enkelte, der alene besad Kundskaber og Velstand, Synet af alle disse strængt disciplinerede, næsten slave-agtige Soldater og Matroser, — alt dette lignede saa lidt evropæiske Forhold, at man til en Begyndelse harmedes paa Ruslands enevældige Regering, som man gav Skylden for den hele Elendighed.

Hvorledes skulde man ogsaa kunne sammenligne Evropa med et Land som Rusland, hvor Heinrich Heines Digte er forbudt, og hvor ethvert Menneske, der skaffer sig en moderne „oprørsk“ Bogsamling kan risikere en Forvisning til Sibirien. Et Land, hvor den fra Evropa kendte almene Dannelse ikke eksisterer, hvor selv de øverste Klassers Dannelse er meget overfladisk, hvor f. Eks. en Ingeniør intet har lært ud over netop sit eget Fag, sin egen Specialitet. Eller i et Land, hvor ethvert Herskab hos Politiet kan faa korrekte Oplysninger om Tjenestefolkenes Færd uden for Huset, en endeløs Rapport over hvert Skridt, Tyendet har taget, siden det gik hjemmefra, hvem det har talt med, i hvilke Butikker det har været inde i osv.



Russiske Droskekuske.

Dette Spionagesystem, der, naar det endelig gælder, kan virke saa fuldkomment, er blot en af de mangfoldige mærkelige Ting, som en Turist i Rusland hører omtale eller selv erfarer, og som gør hans Dom over Rusland yderst ugunstig, saafremt han betragter Landet som et Stykke Evropa.

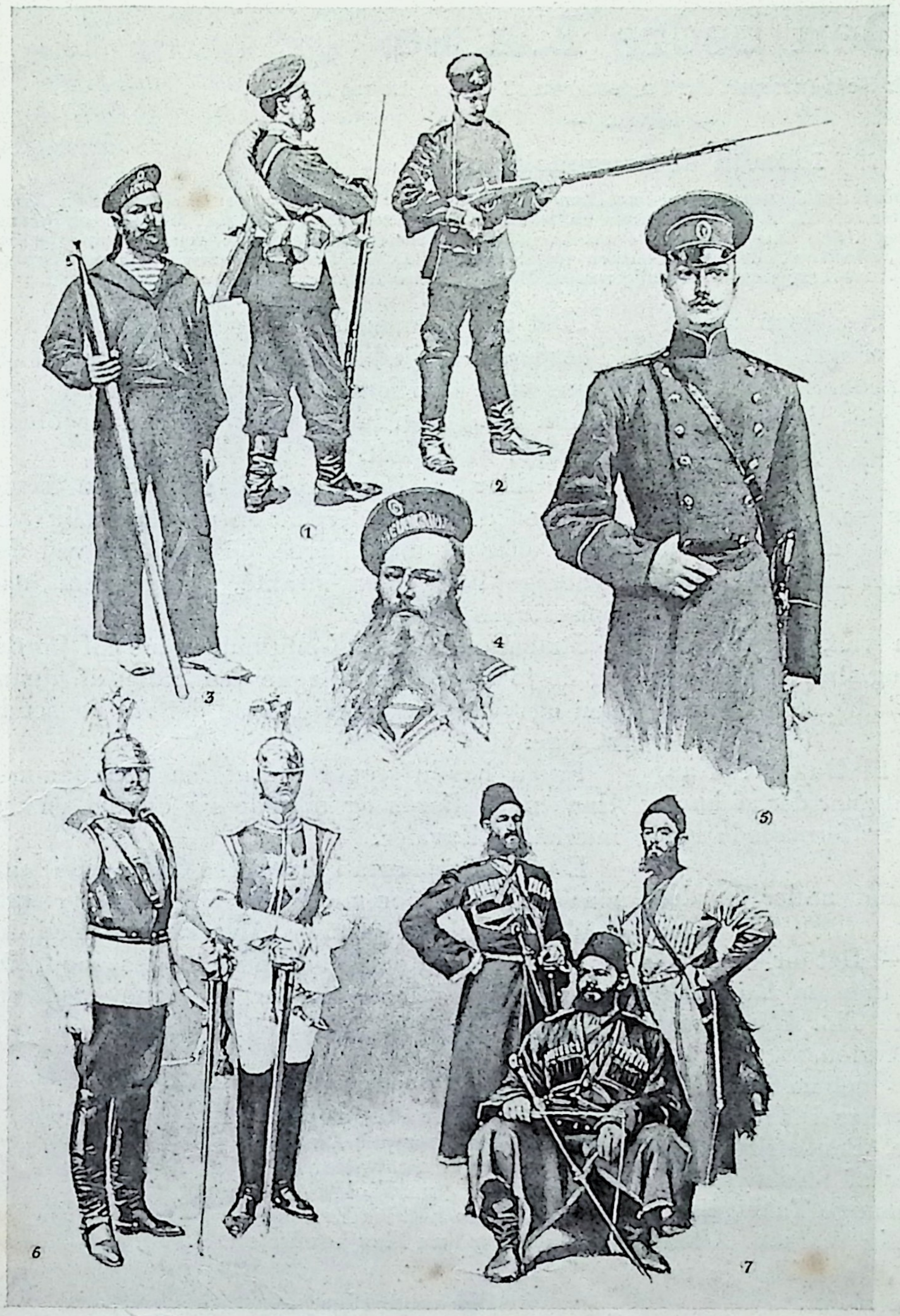


Storfyrst Alexis.

Ganske vist: St. Petersborg, Moskva, Odessa og Sebastopol ere alle sammen byggede som evropæiske Byer, Husene, Gaderne, Droskerne er evropæiske, og i Butikkerne er der de samme Varer at faa til Købs som falbydes i alle evropæiske Hovedstæder lige fra Kristiania til Konstantinopel. Ved en flygtig Betragtning tror man sig i Vestevropa. Man kan nemlig ikke straks faa Øjet aabent for det Faktum, at Portiererne ved Hotellernes Porte og Døre, Droskekusken paa Torvet, Tjenestepigen i Pensionatet alle har en Plads, et Hverv, i den russiske Politiorganisation. Det er ikke synligt for den fremmede Rejsende, at hver eneste Russer, han ser, ligefrem er nummereret og bærer sit Pas hos sig, og at hans Sikkerhed beror ligesaa meget paa det Pas som den Skibbrudnes Frelse kan bero paa en eneste lille Planke i det oprørte Hav. Og selv om Byerne og deres Beboere bære et evropæisk Udseende, saa falder det ikke i enhver fremmed Rejsendes Lod at „kigge ind bag Kulisserne“ og faa at se, at det i de rige Hjem maaske kun er Modtagelsesværelserne, der ser ordentlig ud, medens der i de mere private Værelser ofte hersker Uorden og Urenlighed. Heller ikke kan den evropæiske Rejsende straks opdage, at mange af de saakaldte dannede Russere, naar de nævner literære Navne som



Storfyrst Wladimir.



Typer af russiske Soldater og Matroser.

til Organisation, Udrustning og Vaaben. Ruslands Krige med vestevropæiske Stater har nødvendiggjort en saadan Udvikling. Men Disciplinen, den næsten umenneskelige Underdanighedspligt i den russiske Hær og Flaade, er en asiatisk Overlevering, altsaa Stagnation, og desuden et Bevis for det russiske Folks Taalmodighed under Underkuelser, en Ligegyldighed for Hævdelsen af Menneskerettigheder.

Men de russiske Soldater slaas godt. De ere kraftige Folk, nøjsomme, udholdende og tapre. Det er, som man ser af vore Billeder, lutter stolte Typer, rent fysisk set, men med deres aandelige Opdragelse er det gennemgaaende smaat bevendt. Den lange Tjenestetid netop i de bedste Ungdomsaar afskærer jo ogsaa enhver Uddannelse i andet end Krigsgerning.

Den overkommanderende Chef — næst efter Czaren — for Hæren er Storfyrst Wladimir, af hvem vi bringer et Portræt, og for Flaaden Storfyrst Alexis, den afdøde Czar Alexander III,s Broder, hvis Portræt vi ogsaa bringer. Begge hører selvfølgelig til de mest dannede og oplyste Kredse i Rusland og begge er i det Ydre brillante Typer paa ægte Russere.

Molière og andre, netop lige kender Navnet — men intet af Værkerne, der gjorde Navnet berømt.

Men en skønne Dag gaar det op for den Rejsende, at han ikke har Lov til uden videre at overføre sine evropæiske Begreber paa russisk Jord, hvor Civilisationen absolut ikke er evropæisk, men asiatisk. Han kommer før eller senere til det Resultat, at Rusland ligger i Asien. Han indser, at han ikke befinder sig i det yderste og mest primitive Hjørne af Evropa, men i Asiens nærmeste og mest fremskredne Land. I Virkeligheden ligger jo Rusland baade geografisk og kulturelt paa Overgangen mellem Asien og Evropa.

Kun det russiske Militærvæsen er fuldt ud paa Højde med det evropæiske, naar man ser hen



Grenaderer til Hest.

Den bedre Klasse.

Københavnsk Fest-Interiør. Af Forfatteren til „Naar Løvet falder“.

— Fortsat. —

Indhold af Begyndelsen.

Tømrermester Jespersen eller *Fabrikant* Jespersen, som hans Kone yndede at kalde ham, bebor med sin Familje en Villa i den pæne Ende af Lindealleen. De benytter selv 1. Sal og lejer Resten ud. Datteren Evfrosyne, saaledes opkaldt dels efter en Roman, Fru Jespersen en Gang havde forelsket sig i, dels efter en Grevinde hos hvem Fru Jespersens Tante havde været Kammerjomfru, er 16 Aar gammel og netop konfirmeret, i hvilken Anledning Jespersen gør et større Gilde. Gæsterne ankommer, deriblandt Grosserer Boldts, som ikke har undset sig for at medbringe en uundværlig russisk Moppe, til stor Forargelse for Fru Jespersen.

„God Dag, kæreste Fru Jespersen og til Lykke! Ja undskyld, vi igen har taget Basse med, men han keder sig saa rædsomt ved at være ene hjemme, det Skind. De ved jo, vi har faaet ny Piger, og han *kan* ikke komme til at gøre sig fortrolig med dem. — Jeg tror, mellem os sagt, de driller ham, naar jeg ikke ser det, og det er mig en saa utaalelig Tanke, at jeg tager ham med mig, hvor jeg kan, i denne Tid.“

„Aa, han er saamænd saa velkommen som nogen,“ sagde Fru Jespersen og strøg Dyret hen ad den fedtfoldede Ryg. „Vi skal nok være søde imod ham.“

„Kan Basse sige Goddag til Damen? Naa, kom nu med Poten! Men hvad gaar der af ham, har han glemt at sige Goddag?“ formanede Fru Boldt indtrængende.

Basse var tvær, væltede ind under Bordet og lagde sig paa Gulvtæppet.

„Er Du træt, min Ven? — Det er saa underligt med ham, for det er, ligesom han ikke kan taale at køre i den sidste Tid. Han bliver saa mærkelig sløv efter den Rysten.“

„Naa, der er Hansen,“ lød det nu i Kor, og ind skred en rødmusset Kavaller i Trediverne med svagt opgaaende Maane, Pandefrisure og Violer i Knaphullet. Han blev af alle modtaget med stor Opmærksomhed og mange Taksigelser.

„Ja, det var en overmaadelig morsom Aften, vi havde,“ sagde Jespersen. „De spiller jo natyrligvis storartet, ligesom De plejer.“

„Saa, finder De det?“ sagde Hr. Hansen med et behageligt Smil, „ja, men De kan tro, vi har ogsaa slidt. — Der er ingen, som aner Udstrækningen af det Arbejde, der gaar forud for en Dilettantkomedie, naar der skal være Façon paa den. — Jeg kan forsikre Dem, at Fru Lam og jeg holdt mindst 20 Prøver paa „Tilfældigheder“, ikke at tale om de Gange, jeg har reciteret Digtet.“

„Ja, jeg vil saagu gerne tro det, men De kunde jo ogsaa Deres Lektie, det gik li'som efter en Snor — jeg sad jo lige paa første Række — der var ikke en af Dem, der fortrak en Mine.“

„Ved De hvad, Hr. Jespersen“, indskød Fru Petersen. „De maa ikke tage mig det ilde op, at jeg siger det. Der var nylig en Dame, som sagde til mig, at De slet ingen Forstand havde paa Komedie.“

„Saa — hvem var det?“

„Det var saamænd Deres egen Kone.“

Jespersen fløjtede: „Ja Mutter, hun vil nu altidens være den første, og det klæder hende gevaldig. Naa, men lad os nu komme til Krybben! Værs'go, Fru Boldt.“

Der blev en Raslen af Silkekjoler, en Skubben med Stole og derpaa en vis højtidelig Andagt, efter at man havde placeret sig ved det pyntelige Bord, der strakte sig gennem hele Spisestuens Længde.

Studenten havde Konfirmandinden til Bords, og de to unge sad forlegne ved Siden af hinanden og vidste ikke rigtig, hvad det var passende at sige.

Fruen havde sørget for at faa den berømte Hansen til Bords og sikrede sig derved en opmærksom Kavaler.

Efter at Jespersen i prunkløse Ord havde budt sine Gæster Velkommen, kom Tjeneren styrtende med en Bunke Festsange. Man raslede med det svære Papir, og nogle begyndte at læse højt. Da intonerede Viktualiehandler Blomme med sin Malmrøst, og hele Selskabet faldt ind:

Mel: Der er et yndigt Land.

Der er et Ægtepar,
som bor paa Lindevejen,
|: og de en Datter har, :|
bly som Violen og genert
hun hedder Evfrosyne
|: og hun blev konfirmert. :|

Den unge Pige, som
nu staar paa Skillevejen
|: imellem Barendom :|
og Ungdoms skønne, lyse Vaar,
gid hun maa Roser plukke
|: i Livets Rosengaard. :|

Men bliver snart hun træt
af at gaa Vejen ene,
|: gid hun da finder let :|
en Ungersvend med ædelt Navn,
som blidt vil hende lede
|: i Ægteskabets Havn. :|

Allerede ved første Vers maatte Fru Jespersen have Lommetørklædet til Øjnene, men da den sidste Strofe var endt, greb hun rørt sin Bordherres Haand:

„Gud, Hansen, det er Dem!“

„Jeg! Nej hvor kan De tro — — —“

„Jo, det er Dem. Jeg kender jo Deres Gaver. Tak for den sjældne Opmærksomhed!“

„Aa, det er Hr. Hansen“, lød det nu Bordet rundt. „Skaal, Hr. Hansen! Digteren Hr. Hansen længe leve!“

Og Hurraraab og Bravo Bravissimo rystede Huset.

Hr. Hansen rejste sig, rød og glinsende, med Lokken ned over Panden og fremstammede noget om at blive tillagt „Paternitet“ til et poetisk Produkt, gik derpaa over til at omtale Festens Genstand: Fremtidens Haab og sluttede med et Leve for Konfirmandinden. Ny Raab paafulgte, og Skaaltalerne fulgte nu Slag i Slag. — Viktualiehandler Blomme talte for den udmærkede Vært: „Naar man ser paa, hvilken Stilling i Samfundet han har naaet“, sagde han, „og betænker, at han ikke var andet end en sølle Bondedreng som en af os andre, saa maa man s'gu have Respekt for saadan en Mand.“

Fruens Ansigt formørkedes; hun sendte Viktualiehandleren et af de skraa Sideblikke, der plejede at svare til Lynglimtet før Tordenskraldet, men hun oparbejdede dog denne Gang et Smil under Klinkningen.

Hansen begyndte nu at henlede hendes Opmærksomhed paa de to unge, der syntes at have fundet hinanden under Vinens Indflydelse, men Fruen ræsonnerede:

„Ja, nu kunde man synes, at de to passede godt for hinanden, men De ved, Hr. Hansen: Evfrosyne er saamænd bedre tjent med en ældre — en som har udraset, for enhver har jo sin Tid. — Som nu Kandidaten, her boede — ja, det var saamænd ikke fri for, at min Mand saadan ligesom slog lidt paa, at han kunde blive vor Svigersøn — for saadan et Menneske — hans Fader er nok for Resten Skrædder ovre i Jylland — men det taler man jo ikke om — saadan et Menneske, han kunde jo have godt af lidt Støtte.“

„Vil han være Præst?“

„Nej, ikke for det første. Han siger, at han kan ikke slaa sig fra Verden endnu, og det kan man jo nok forstaa. Han er et meget pænt Menneske. Og Tøsen — tror De ikke, hun er saa forelsket i ham som en Kat i en sur Ost? — Saa De Koralsmykkerne?“

Nu knaldede Champagnen, og den sirlige Tjener gik omkring og skænkede i de høje Glas. Alle Ansigter blussede, og der var ikke Ørenlyd for Latter og Raab. Studenten og Konfirmandinden var forlængst komne over Genertheden og havde fordybet sig i Skolehistorier, medens Grossererfruen fortalte Jespersen om sin Papegøje.

Jeg købte den i en mørk Kælderbutik, hvor den havde den underlige Vane, at den altid vilde sidde ved Siden af en osende Petroleumslampe, og den var næsten skaldet, men nu har den de mest henrivende blaa og røde Fjer, og den har lært at synge. Aa, Gud! — De skulde blot høre naar jeg synger noget af Nitouche: „Sagen er den, Sagen er den“, saa efterligner den mig grangivelig. — Men kan De saa tænke Dem min Sorg en Gang i Fjor. Jeg havde en Aften sat Poppedrengen paa Kommoden i Sovekamret og saa raaber den Goddag og flyver pludselig ud af det aabne Vindue. Og saa bliver den funden først tre Uger efter ude i en Svinesti ved Frederikssund, hvor jeg jo maatte ud og hente den. — Men var det dog ikke underligt at den sagde „Goddag“, idet den fløj bort?“

„Jo, man skulde synes, det havde været nok saa rigtigt, om den havde sagt Farvel.“

Lidt efter fandt Værten det passende at bede Gæsterne tage til Takke, og man rejste sig fra Bordet under megen Larm og trak sig ind i Dagligstuen, hvor man sagde Velbekomme med hjertelige Smil og varme Haandtryk.

Herrerne søgte nu ind i Rygeværelset, hvor deres blussende Ansigter snart hylledes i Skyer fra Cigarerne, medens højrøstet Snak om Ølsorter, Kødkontrol, ny Vandlaase osv. blandede sig forvirret og gennemkrydset af drøje Eder.

Grosserer Boldt sad mageligt tilbagelænet i en Lænestol i et Hjørne af Værelset. Et mæt Velvære var udtrykt i hans laskede Ansigt, medens han uden et Smil, men med smaa betydningsfulde Glimt fra sine sorte, dybtliggende Øjne fortalte en højst tvetydig Historie om en Varietédame til Hr. Hansen, der lo ustandseligt og kastede sig frem og tilbage i en Gyngestol.

Inde i Dagligstuen havde Damerne placeret sig, besjælede af en behagelig Mathed, medens de ventede paa Kaffen. Fru Jespersens udførlige Beretning om en Tryllekunstner i Cirkus formaaede ikke at fængsle dem, hvorimod hun havde mere Held med en Historie om en Tjenestepige, hun havde haft i forrige Maaned, og som havde været paa en Højskole.

„Gud, hvad vilde De da ogsaa med saadan et Paaskelam?“ spurgte Fru Boldt, som havde faaet Moppen paa Skødet.

„Ja, hvad vilde jeg? Jeg troede jo, det skulde være noget ekstra, men da jeg havde haft hende i 5 Dage, saa fik jeg nok af den Surdejg. De kan tænke Dem, hun bildte sig ind, at hun skulde sidde til Bords hos os. Ja, har De kendt Mage? Jeg sagde: Ja, hvis De synes, det er passende, sagde jeg, saa kan De jo gaa ind, og jeg gaa i Køkkenet, sagde jeg, for jeg skal saa gerne indrømme Dem alt, hvad De finder passende undtagen just at dele Soveværelse med min Mand, sagde jeg. Men Fa'en tog ved hinner og hun begyndte jo at tude og lave Fest — aa — og saa vilde hun betale mig for at komme bort.“

„Hvad er det egentlig, de lærer paa disse Højskoler?“ indskød Fru Petersen.

„Ja, hvad ved jeg. Hun sagde, de lærte Foredrag og Gymnastik og saa sang de vist baade Dag og Nat“.

„Foredrag,“ vrængede Fru Boldt. „Hvad Gavn

mon et *Tyende* skulde have af Foredrag. Det er jo ikke andet, end at man gør den tjenende Klasse forskruet og storsnudet. — Jeg kom ogsaa for Skade en Gang at faa fat paa en af disse højnordiske Skabninger med glat Forhaar, Nakkeknude og Faldkrave, men da jeg havde haft hende en 14 Dages Tid, saa var hun Gud hjælpe mig saa næsvis, at jeg ikke vidste, om det var hende eller mig, der var Frue."

„Aa, vær saa god og tag Kaffe," afbrød Fru Jespersen. — „Jensen! Har De sat Kognakken ind til Herrerne?"

Jo, Herrerne havde faaet Kognak, og Værten skænkede rask i, medens han bandte paa, at i Sammenligning med den Hennesy, han her opvartede med, var al anden Kognak som at række Tungen ud ad et Vindu.

„Hør, hvor er Sine?" raabte han pludselig ind i Dagligstuen. „Sine! Nu maa vi ha' lidt Musik."

Evfrosyne stod sammen med Studenten og nød Kaffen i en Vinduesfordybning og lod som hun ikke hørte Opfordringen.

„Spiller Deres Datter?" spurgte Hansen.

„Ja, s'gu spiller hun," svarede Jespersen. „Der har boet en gammel Dame her i Huset, som havde været Musiklærerinde i 60 Aar — tænk Dem i tredsindstyve Aar — og hun sagde, at Sine spillede gevaldig."

Nu var det Fruens Tur at trække Datteren frem.

„Nej, Moder, jeg kan virkelig ikke. Jeg har glemt alt. Du ved jo, jeg har øvet mig saa lidt i den sidste Tid."

„Saa!" udbrød Moderen hvast. „Skal man nu have den Tak for al det, man har kostet paa den Unge?"

Endelig kom den unge Pige til Klaveret og begyndte paa „Spilledaasen". — Et Minuts Opmærksomhed, derpaa en Forespørgsel i hviskende og et Svar i højrøstet Tone, saa var Konversationen atter i fuld Gang, medens Pigebarnet vedblev at klimpe løs: Rada dadadada dadada.

Derefter maatte Fru Boldt divertere Selskabet med Sang til eget Akkompagnement, og det blev naturligvis den uopslidelige: „Jeg elsker Havet, naar osv." sunget med Hyl paa enkelte Noder og ellers ingen Mellemtoner, samt en Tekstudtale, der lige saa godt uden at vække Anstød havde kunnet tillade hende at synge: „Bøf med Løgsauce". Hun kom imidlertid ikke til Ende med sin Præstation, idet „Basse", der følte sig tilsidesat, under sidste Vers af Hav-Arien med et Sæt sprang op i sin Herskerindes Skød, hvilket fremkaldte Hvin og Latter i hele Damelejren og foranledigede Fru Boldt til at reflektere over den ellers musikelskende Basses mærkværdige Indfald.

(Sluttes).

Salon-Svindleren.

— Moderne Pariserroman af Georges Ohnet. —

Indhold af de tidligere Kapitler.

Hertuginde de Diernstein hører til Frankrigs fornemste Aristokrati, og er Ejer af en umaadelig Formue. Hendes Søn, *Jean*, der nærer anarkistiske Sympatier, har frivillig givet Afkald paa sin Del af Formuen for at hengive sig til sine kunstneriske Tilbøjeligheder, og som Billedhugger — under Navnet Jean Hienard — har han allerede vist et stort Talent. Paa et Besøg hos sin Moder, hvem han har bedt om at laane sig en Sum Penge til at hjælpe en fattig Kammerat, Billedhuggeren *Frégose*, opdager han, at hun er lidenskabeligt forelsket i en suspekt Person, der under Navnet *Marquis de Prédalgonde* spiller en stor Rolle i det mondaine Selskabsliv. Denne Marquis er i Virkeligheden kun en dristig Svindler ved Navn *Roger Brémont*, der tilligemed sin Medskyldige, *Rascol*, lever af falsk Spil og alskens Bedragerier, og som nu har sine Garn ude efter den rige Hertuginde, som han med sin elegante Optræden ganske har bedaaret. Jean vil nu befri sin Moder fra den truende Fare.

„HVAD agter De at gøre?" spurgte Baronessen ængsteligt.

„Det skal De faa at se, men det skal være en Overraskelse. Farvel Hr. Hiénard. Vi skumlede saa meget over Menneskeheden for lidt siden, nu skal jeg alligevel prøve paa at vise Dem, at lige saa vel som der findes kække Mænd, er der ogsaa Kvinder, som ikke mangler Mod."

Hun nikkede til ham, og de to Damer satte sig ind i Vognen. Fuldkommen rolig lukkede Hiénard Vogndøren og sagde:

„Hvor skal De hen?"

„Til Boulogneskoven."

Han gav Kusken Ordre og gik hen imod Champs-Elysées . . .

— — —

Næste Dag Klokken ti stod Hiénard og arbejdede da Frégose kom sammen med en Mand paa 50, der var meget solbrændt, hvis Haar og Skæg var graasprængt, hvis Blik var stikkende, og som i det hele lignede en civilklædt Soldat.

„Goddag, kære Ven," sagde Frégose. „Her bringer jeg Dig Hr. Amoretti, min Kones Gudfader, som Du ønskede at lære at kende."

Opdageren smilede og bukkede dybt ærbødig for Hiénard, der stod med Hænderne fulde af Ler.

„Sæt Dem dog ned, Hr. Amoretti, det glæder mig at se Dem. Frégose har talt saa meget om Dem, og maaske er De i Stand til at gøre mig en Tjeneste."

„Ja, lad mig høre. Det skulde være mig en Glæde, om jeg kunde. Det er altsaa en Sag, der hører under mit Gebet."

„Baade ja og nej. Jeg har Mistanke til en Person som jeg siden skal beskrive Dem, jeg tror at han er en af de mest drevne Falskspillere, men jeg har ingen Beskyldning imod ham, der er altsaa ingen Tale om nogen retslig Forfølgning, kun om en Undersøgelse. Kan De hjælpe mig med det?"

„Hvem er Vedkommende og hvad hedder han?"

„Vær bare rolig“, vedblev Amoretti, da Hiénard tøvede med at svare, „hvad De betror mig kommer ikke videre.“

„Nuvel; han hedder Marki de Prédalgonde.“

„Er han Medlem af en Klub?“

„Af flere. Af Épatant, Yacht og Union.“

„Det er private Klubber“, sagde Amoretti ærgerlig. „Vi ved ikke hvad der foregaar, uden naar vi faar en Anmeldelse. Hvis Vedkommende kom i Klubber som Philadelphie, Allumeurs eller Colonel, skulde jeg skaffe Dem Besked inden 24 Timer, men de andre Steder kan vi kun faa noget at vide af Klubbernes Tjenere.“

„Tror De, at der snydes der?“

„Der snydes overalt, lige fra de naiveste Fif til Brugen af falske Kort, som er et farligt Kup; men i disse Klubber er falske Kort efter min Mening en Umulighed, fordi de har deres egne Kort med speciel Farve og Stempel, og det vilde fordre Medskyldige blandt Klubpersonalet eller falske Nøgler; thi nu har man avtomatiske Kortskabe. Nej, det vilde være alt for farligt og man vilde udsætte sig for Pengeafpresning fra alle de Medskyldiges Side.“

„Hvordan bærer man sig ad?“ vedblev Hiénard.

„Det er det, vi maa opdage, for enhver Falskspiller har sin Metode.“

„Kender De da ikke de vigtigste Falskspillere i Paris?“

„Jo, vi kender „Filosofferne“ og deres Anfører, en vis Rémig.“

„Men naar De kender ham, hvorfor arresterer De ham da ikke?“

„Nej, for til at arrestere én hører der en Ordre og til at udstede denne Ordre fordres en Forbrydelse, men disse Folk er næsten ikke til at gribe. Man kan faa fat paa en almindelig Bondefanger, men det er ikke let at fange en stor Forbryder.“

„Nuvel, Hr. Amoretti, kunde De da organisere en Undersøgelse udenfor den private Klub?“

„Ja!“

„Hvis jeg bad Dem om at faa at vide, hvad Marki de Prédalgonde foretager sig?“

„Saa skal jeg skaffe det at vide.“

„Og ligeledes, hvad hans Onkel Grev de Saint-Vincent foretager sig?“

„Aa, lad mig tage nogle Notitser.“

„Har De de Herrers Adresser?“

Hiénard tog Vejviseren, bladede i den og sagde:

„Grev de Saint-Vincent bor paa Boulevard Hausmann 22 og Prédalgonde i Avenue d'Antin 37.“

„Ja, saa skal jeg gøre, hvad jeg kan, men gør Dem nu ingen Illusioner om Resultatet, det bliver vist negativt.“

„Ja, ja, jeg vil i al Fald ikke være Dem mindre taknemlig derfor.“

„Undskyld jeg forlader Dem, men jeg vil straks tage fat paa Arbejdet, og naar der bliver et eller andet at spørge om eller meddele, kommer jeg øjeblikkelig.“

Da Amoretti var gaaet, kunde Frégose ikke længer tæmme sin Overraskelse og Nysgærrighed og udbrød:

„Hvad er det for en Spilleaffære, Du vil blande Dig i? Du er jo ikke Spiller, hvor kan Du saa interessere Dig for saadanne Slynglers Snyderier?“

„Hvis nogen var kommen til Dig, Frégose, den Gang Du var lige ved at se din Clémence gift med en anden Mand, og sagt: Deres Rival er en Røver! vilde Du saa have prøvet paa at skaffe Beviser derfor?“

„Naturligvis; men Du er jo ikke forelsket.“

„Ja, Kærlighed er da ikke den eneste Drivkraft i Livet. Hvad siger Du om Had, Misundelse og — —“

„Føler Du da det? Har Du da noget at skjule for mig? Og kan jeg ikke hjælpe Dig?“

„Jo, jeg er i Øjeblikket i et af mit Livs vanskeligste Situationer, og jeg har aldrig tvivlet om, at Du var rede til at hjælpe mig. Og denne Sag er saa farlig, at jeg ikke tør udsætte andres Liv.“

„Aa Hiénard, har jeg ikke fortjent at blive behandlet som en ligegyldig; jo vanskeligere dit Forehavende er, des mere trænger Du til paalidelige Folk, og efter hvad Du sagde til Amoretti, drejer det sig nok her om farlige Personer. To, ikke sandt?“

„Aa Frégose, jeg tror, at der er mange flere.“

„En hel Bande altsaa?“

„Ja gamle Ven, maaske.“

„Denne Grev de Saint-Vincent og denne Markis de Prédalgonde, som Du talte om før, er altsaa dine Fjender?“

„Nej, men jeg er deres. De frygter kun en Ting: at jeg skal kuldkaste deres Planer, derfor tror jeg dem ogsaa i Stand til alt for at hindre mig deri.“

„Hvad tænker de da paa?“

„Paa at redde 60 eller 80 Millioner, min Ven.“

„Men hvis er de Penge, Hiénard?“

„Min Moders“, sagde Billedhuggeren alvorligt, „og derfor vil jeg ikke have, at de Fyre udføre deres Plan, ikke for den umaadelige Formues Skyld, men fordi det gælder min Moders Værdighed og vor Familjenavns Ære, og fordi jeg er oprørt ved Tanken om, at min stakkels Moder skal falde i saadanne Hænder. Jeg vil sætte mit Liv i Vove mod deres, og saa maa vi jo haabe, at jeg slipper helskindet.“

„Alt hvad Du der fortæller mig, Hiénard, overvælder mig. Jeg troede ikke, at saadan noget foregik uden i Bøger, men nu er jeg glad over at have ført Hr. Amoretti til Dig. Hans Hjælp beroliger mig en Del, men jeg vil ogsaa være med. Den blotte Tanke om, at nogen kunde prøve paa at gøre Dig ondt, gør mig rasende.“

„Bliv nu ikke hidsig. Naar Øjeblikket kommer skal jeg give Dig Underretning, men hvad vil din Kone sige?“

„Clémence, hun vil blive endnu mere rasende end jeg. Men jeg vil ikke sige noget til hende for at have Albuerne fri.“

Hiénard var gaaet hen til sit Basrelief og havde igen taget fat paa Arbejdet, han rystede paa Hovedet og sagde:

„Naa, man ved jo ikke, hvad der kan hænde, jeg er i al Fald glad over at være færdig med dette.“

IX.

Som ved alle Rygter var der i de Oplysninger, Fru de Sauvelys havde givet Hiénard, noget rigtigt og noget galt. Denne smukke Roger havde virkelig tænkt paa at rejse hele Vinteren langs den afrikanske Kyst, men ikke fordi Hertuginden havde nægtet at gifte sig med ham. Hans Plan havde været snedigere og finere end Rygtesmeddene mente.

Straks efter at være kommen tilbage til Paris var han, medens Hertuginden tog Ophold i Champ Chevrier, taget paa Agerhønsejagt i la Nièvre hos Ekspræsidenten for Republikken Chili, General Azzaréga, i otte Dage. Derfra var han taget til Familjen Roverdiére i Hurtebike, hvor han var blevet en Uge, og endelig var han vendt tilbage til Paris den 25. September. Han havde der fundet et indtrængende Brev fra Hertuginden om at komme til Champ Chevrier. Det vilde han gøre, nu havde de netop været skilt i en Maaned, og dertil havde han sine Grunde. Hiénards Afrejse efter Opgøret med Hertuginden, havde haft alvorlige Følger; hun havde i sin første Smerte været uforsigtig nok til at beklage sig til Prédalgonde. Med sin sædvanlige Koldblodighed havde denne straks indset, hvor meget Hertuginden endnu elskede sin Søn og forstaaet, at der nu ventede ham en Kamp med Hiénard, som først kunde ende med et Nederlag for Sønnen eller Elskeren.

Fra dette Øjeblik begyndte Prédalgonde at forberede sit Skyts. Han beklagede inderligt Moderen for at sætte et skarpt Skæl mellem sin egen ømme Godhed og Sønnens grusomme Haardhed. Han dyssede Hertugindens Sorg i Blund med kærlige Ord, var omsorgsfuld, øm og forelsket. Han viste den stakkels Kvinde, der ikke ønskede noget højere, at hun ikke havde noget at vente af andre end af ham, der elskede hende og beviste hende det hver Time paa Dagen. Med kærlig Glæde uddybede han Svælget mellem Sønnen og Moderen, og Elise troede oprigtigt, at alt efter Bruddet var ude mellem Jean og hende. Nu havde hun kun Prédalgonde.

„Hvad skulde jeg dog blive til, hvis Du nu forlod mig", sagde hun ofte. „Du er mig alt, din Kærlighed faar mig til at glemme Ondskab og Utaknemlighed. Sværg mig til, at Du aldrig vil bryde det Baand, der knytter os sammen. Gør Du det, volder Du min Død."

Og hun græd og sukkede under Kys og Daanen midt i disse lidenskabelige Udbrud; hun, som først havde begaaet den Fejl at bryde med sin Søn, fordi han vilde fjærne hende fra hendes Elsker, begik den Galskab at styrte sig endnu mere uhjælpelig ind i den Snare, som den snedige Roger lagde for hende.

Roger optraadte med en Overlegenhed, der styrkede Folk i den Mening, at der forberedtes et Giftermaal mellem Hertuginden og Kongen af Paris, og da han nu blev inviteret af hende til Champ Chevrier, hvor hun havde mange Gæster, gjorde han sig kostbar. Han skrev, men kom ikke, under alle mulige og umulige Paaskud, og han viste derved tydeligt ringe Iver for at komme til sin Elskede.

Netop paa denne Tid foregik en lille Scene, som fik alvorlige Følger. En Morgen da han cyklede i Boulogne-Skoven paa Vejen til Saint-Cloud, hvor han skulde spise Frokost med nogle Venner, mødte han den smukke Juliette, der ligeledes kørte Bicyklette i en henrivende Dragt. Hvis Juliette havde kørt i en Vogn, vilde Roger have hilst og fremskyndet sin Fart, men nu kørte de Hjul ved Hjul, og da hun talte til ham, kunde han ikke blive fri for at svare. Der var for Resten ingen Mennesker i Nærheden.

„Hvor skal Du hen, søde Roger?" spurgte Juliette.

„Til Væddeløbsbanen i Longchamps. Og Du?"

„Til Cyklist-Restavrationen; der er nogle Venner, som venter mig."

„Daarligt Selskab, Juliette."

„Ja, Du ved jo nok, det har jeg altid holdt mest af."

„Skal det være en Kompliment til mig?"

„Aa, Du er jo blevet saa fin; det er allerede meget, at Du vil kende mig."

„Naa, Du er saamænd let kendelig."

„Paa hvad?"

„Paa dine Ben; der er ikke mange af den Slags i Paris."

„Heller ikke andre Steder."

Hun klemte paa Pedalerne, og Roger fik Indtrykket af, at hun helst vilde være fri for ham. Han fulgte hurtigt efter, optaget af hendes fristende Ynde. Saaledes rullede de af Sted i nogle Minutter. Ved Madrid Porten sprang Juliette af, Roger ligesaa; og med straalende Øjne og blussende Kinder stod hun der efter Turen og saa paa ham, mens hun sagde:

„Hvad siger Du til en Kiks og et Glas Portvin?"

„Ja, lad gaa", svarede Roger.

(Fortsættes.)



Violoncellisten Henry Bramsen.

Et Søskende- og Kunstnerpar.

Af Oskar Hansen.

NOGLE faa Ord som Tekst til Vilhelm Hammershøjs to interessante og karakteristiske Billeder af Violoncellisten *Henry Bramsen* og dennes Søster, Violinistinden Frk. *Karen Bramsen*. Det førstnævnte blev malet for nogle faa Aar siden; det sidstnævnte for nogle faa Maaneder siden.

Henry Bramsen, Søn af Tandlægen Dr. Alfred Bramsen, er opvokset i et meget musikalsk og kunstdyrkende Hjem, og allerede da han var tolv Aar, blev han tagen ud af Skolen for mere ubunden at kunne hellige sig Musiken. Samtidig med at han spillede Violoncel hos Rüdinger og lærte Teori hos Rosenhoff, fuldendte han imidlertid sammen med sin yngre Søster Skoleundervisningen i Hjemmet under fortrinlig Vejledning i Sprog, Historie og Naturvidenskab. 16 Aar gammel blev han sendt til Konservatoriet i Leipzig, hvor han i tre Aar studerede under den berømte tyske Cellist Julius Klengel. Og Klengel var stolt af sin udmærkede Elev, — havde ogsaa al god Grund til at være det, — da Mester og Lærling som Afslutning optraadte sammen i Krystalpaladset i Leipzig, og Henry Bramsen under Klengels Ledelse spillede hele tre Koncerter med Orkester af Davidoff, Piatti og Volkmann, under et udsøgt Publikums stormende Bifald, efterfulgt af en kyndig Kritiks Anerkendelse.

Henry Bramsen synes nu at have gjort Lon-



Violinistinden Karen Bramsen.

don til sit Hovedkvarter, og *der* har han forlængst vundet Ry ved sit beaandede Spil. Den gunstige engelske Dom er ogsaa blevet underskrevet andre Steder, hvor den unge danske Kunstner er optraadt; i Stockholm, Kristiania, Dresden, Wien og St. Petersborg. Sidstnævnte By betegnede ham som „Violoncellernes Sarasate"; — han optraadte i den kejserlige russiske Musikforening et Par Dage efter at Sarasate havde været dens Gæst. I vor hjemlige Musikforening er Henry Bramsen ikke optraadt; der er et gammelt Ord om Profeten og hans eget Land.

I Fjor blev Henry Bramsen af Kongen udnævnt til kgl. Kammermusikus; en Ære, der næppe før er tilfaldet saa ung en Kunstner.

Frk. Karen Bramsen modtog sin første Undervisning i Violinspil hos kgl. Kapelmusikus Hilmer, og senere blev hun uddannet af den fortræffelige Lærer, Professor Tofte. I Fjor rejste hun til London for at fortsætte sin Uddannelse under den berømte Violinist Johannes Wolffs Vejledning, og ved de enkelte Lejligheder hun har optraadt — bl. a. ved en dansk Koncert i Steinway Hall under Prinsessen af Wales' Protektorat — har hendes Spil vakt stor Beundring. I Guildhall Konservatoriet vandt den unge Kunstnerinde i Sommer første Præmie ved sin Udførelse af Beethovens Violinkoncert: en kostbar Violinbue, som vil blive hende overrakt af Londons Lord Mayor ved den højtidelige Indvielse af Konservatoriets nye Bygning i næste Maaned. Utvivlsomt vil den unge Dame komme til at bidrage sit til, at Navnet Bramsen faar en forøget evropæisk Klang i Musikverdenen.

Fra Kina.

Fra det himmelske Rige mældes besynderlige Ting. Den unge Kejser er styrtet, maaske myrdet, som Følge af hans reformatoriske Planer, og Enkekejserinden har ved et Statskup bemægtiget sig hele Magten. Den nærmeste Følge af dette har været, at den gamle Statsmand, „Østens Bismarck" Li Hung Shang, der var faldet i Unaade, nu er bleven genindsat i alle sine Embeder af Enkekejserinden, som i ham mener at have et ypperligt Redskab til at befæste sit reaktionære Regimente.



Li Hung Shang.

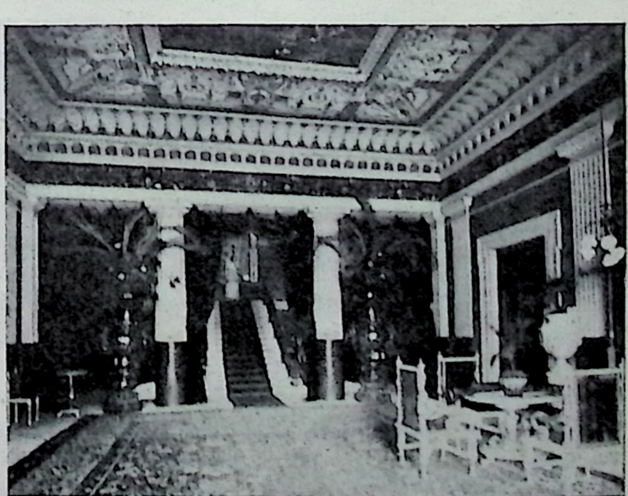
Mulig bliver disse Begivenheder skæbnesvangre for Kina, omgiven som det er paa alle Sider af Fjender, der begærlig lurer paa at snappe hver en Del af det uhyre Rige.

Kejserindens Ligfærd.

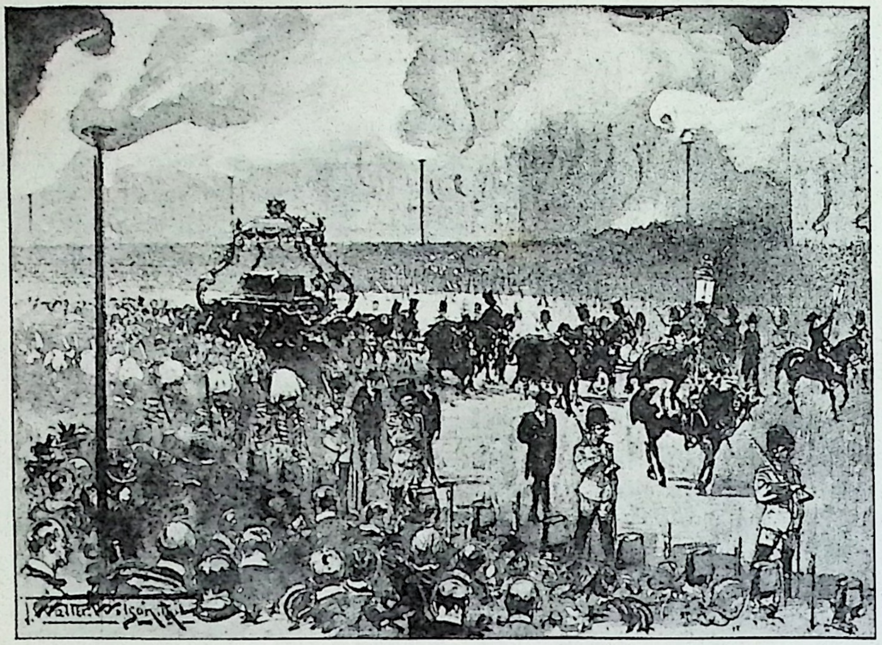
Kejserinden af Østrigs Lig er nu ført til Wien og begravet der med grandios Højtidelighed.

Vort Billede viser Ceremoniens mest maleriske Moment: Kistens Ankomst til Wien den 15. September Kl. 10 om Aftenen.

Hele Dagen havde Befolkningen stille bevæget sig om i Gaderne for at beundre den umaadelige Masse af Blomster og Kranse, der var udstillet i alle Butiksvinduer og for at betragte Byens Sørgepragt: Lygterne, der var omvundne med sort



Parti af Kejserindens Slot paa Korfu.



Kejserindens Ligfærd.

Flor, de lange Master paa *Ring,* der for nylig var rejst for at bære Jubeldekorationer i Anledning af Jubilæet, og som nu bar mægtige sorte Bannere, der trist sænkede sig mod Jorden. Henad Kl. 10 samlede der sig uhyre Menneskemasser omkring Banegaarden og i de tilstødende Gader.

Da kommer — sælsomt belyst af flakkende Fakkelskin — det sorte Ligtog, omgivet af et helt middelalderlig Ceremoniel. Først to sørgeklædte Pikører til Hest med tændte Lygter, dernæst en Afdeling Ryttere med Egeløv paa Chako'erne, derefter den lange Række Sørgeekvipager, der fører det kongelige Hus, — og saa Kisten paa en pragtfuld Vogn med Kejserkronen over, trukken af seks herlige sorte Heste med sorte Fjer paa Hovederne. Paa begge Sider marcherer Hoffets Garde i højeste Galla. Cortegen sluttes af den ungarske Garde: De røde Husarer, klædt i Leopardskind og gyldne Harnisker.

Denne mørke og dunkelt glødende Farvepragt, belyst af Faklerne, gør en storartet Virkning, — og Stilheden, fremkaldt af Ulden om Hestehovene og den umaadelige, sagte aandende Menneskemasse, forøger Virkningen. —

Som et sidste Minde om den myrdede Kejserinde hidsætter vi et Billede af hendes Slot paa Korfu, der som bekendt rummer vor Landsmands, Billedhuggeren Hasselriis', forhaabentlig vellykkede Statue af Kejserindens Yndlingsdigter Heinrich Heine. Her fandt den høje Dame stundom nogle Maaneders Ro og Hvile efter sin rastløse Flakken om i alle Lande; her fordybede hun sig i sine kære Bøger; her drøftede hun sammen med kloge Mænd de store Spørgsmaal om Liv og Død, — her drømte hun om Naturens frie Uendelighed. Hendes intime Ønske var at blive jordet her, for at de evige Bølger stedse kunde brydes mod hendes Grav.

Magnus den Godes Sten i Skibelund Krat.

Øst for Skibelund Krat, tæt nord for Grænsen, blev den 28. September, Aarsdagen for Magnus den Godes Sejr over Venderne paa Lyrskov Hede 1043, afsløret den Mindesten, hvoraf et Billede hidsættes. Stenen hører til den Række af historiske Mindesmærker, som vor Landsmand, Statsraad *Thor Lange* i Moskov skænker sit Fædreland. Dette er det 5. i Rækken og i *Niels Skovgaard* har Giveren funden en Kunstner, der med dyb Forstaaelse og kraftig Originalitet har løst Opgaven. Det prægtige Relief, der viser Kongen kæmpende i Spidsen for Nordmænd og Danske, er med egen Haand hugget i Graniten af Kunstneren. Det faar derved en ejendommelig oldnordisk Karakter, som paa fortræffelig Maade harmonerer med det fremstillede Emne.



Magnus den Godes Sten.



UGENS REVUE.

Dødsfald.

Den unge Kunstmaler *Henry Lørup* afgik forleden ved Døden efter længere Tids Sygelighed. Den afdøde, der var en Søn af den meget bekendte Berider, var selv en lidenskabelig Rytter og Hesteelsker. Men samtidig dyrkede han Malerkunsten, — vel nok væsentligt som Dillettant, men dog med udpræget Smag og kunstnerisk Finfølelse. Hans mange Venner vidner om, hvilken fin og nobel Karakter han var.



Henry Lørup.

Birkedommer og Skriver paa Fanø, *M. M. L. Aagaard,* som i forrige Uge afgik ved Døden, stammede fra Hjørring, hvor hans Fader i sin Tid var en søgt Prokurator. Den afdøde blev Student fra Aalborg Latinskole, studerede videre ved Universitetet og var som ung Kandidat ansat som Volontær paa Amager Birkekontor. Efter at have gjort Tjeneste i Ministeriet i nogle Aar, blev han udnævnt til Sysselmand paa de fjærne Vestmanøer ved Island, hvor han tilbragte 19 Aar med sin Familje. I 1891 modtog han Udnævnelse til Embedet paa Fanø som Birkedommer. Fra Karakterens Side var han en gennemhæderlig og pligtopfyldende Mand, og han besad et smittende tørt Lune, som skaffede ham mange Venner, hvor han færdedes i Livet.



Birkedommer Aagaard.

Jubilæum.

Paa „Vilvorde" fejredes der fornylig et Jubilæum, idet det var 25 Aar siden at Ejendommen overtoges af dens nuværende Ejer, Havebrugsskolens Stifter, Forfatteren *Stephan Nyeland.*

Den Gang hørte Ejendommen til „Bernstorff" og hed „Skovlyst". Nyeland maatte i Begyndelsen svare en aarlig Afgift af 3 Tdr. Byg pr. Tønde Land.

Nyeland maatte saa at sige begynde paa bar Bund. Først anlagdes Køkken- og Frugthaven samt Planteskolen. Senere kunde man indlade sig paa mere specielle Opgaver som at anlægge en Rosenhave, en Stenhave med 3000 forskellige Alpe- og Bjærgplanter, et Anlæg af alle de Zirtræer og Zirbuske der findes i Danmark osv.



Direktør Nyeland.

Med en usædvanlig Energi og et utrætteligt Initiativ har Stephan Nyeland stillet sig i Spidsen for forskellige Fremskridt paa Havedyrkningens Omraade herhjemme. Sin Skole gav han Navn efter Byen „Vilvorde" i det havebrugsdygtige Belgien, hvor Direktør Nyeland har opholdt sig meget, og det var hans Agt at gøre det danske „Vilvorde" til noget virkeligt fremragende. Det var herfra at de stedse voksende Blomsterplanter, som nu haves overalt, først spredtes ud over Landet, det var her, den første danske Udstilling af Chrysantemum afholdtes og det var herfra, Ideen om at oprette Feriekursus for Skolelærere til Undervisning i Havebrug udgik. Alene denne sidste Ide, som har haft en umaadelig Indflydelse paa Havedyrkningens Fremgang i vort Land, vilde være nok til at gøre „Vilvorde" bekendt, om Anstalten ikke alt havde været det som den eneste Gartnerskole i Norden, der forener theoretisk med praktisk Undervisning og som derfor frekventeres af Elever ikke alene fra de skandinaviske Lande, men fra Frankrig, Belgien og Amerika.

Stephan Nyeland, der har skrevet flere fortræffelige Bøger om „Frugttrædyrkning og Frugtanvendelse", „Køkkenhavedyrkning", „Blomstervennen" etc., er dekoreret med Dannebrogsordenes Ridderkors.

Industriens Mænd.

I den forløbne Uge har der hersket en Del Bevægelse i industrielle Kredse, idet „Industriforeningen"s med nogen Spænding imødesete Generalforsamling har givet det Resultat, at Foreningens hidtidige Formand, Hofjuvelerer C. Michelsen, trak sig tilbage og i hans Sted er Foreningens tidl. Næstformand, Fabrikdirektør *Herman Bing* blevet valgt. Da vi tidligere har haft Lejlighed til at omtale Direktør Bing, nævne vi blot, at han, der er født 26. Februar 1848, i 1889 blev Medlem af Industriforeningens Bestyrelse og Aaret efter dens Næst-



Fabrikdirektør Herman Bing.

formand. Til at beklæde denne Post efter at Direktør Bing er blevet Formand er valgt Fabrikejer *Bjørn Stephensen*.

Bjørn Stephensen, der er født den 23. April 1855, blev Student i 1874 og var tvende Gange Senior i Studenterforeningen. I 1878 kom han paa Anker Heegaards Kontor, og da han ægtede sin Chefs Datter, blev han Medindehaver af Firmaet. Siden han i 1889 kom i Industriforeningens Bestyrelse har han udrettet et betydeligt Arbejde i Industriens Tjeneste, senest som Kommissær ved Stockholmsudstillingen i Fjor.



Fabrikejer Stephensen.

Til Medlem af Bestyrelsen i Stedet for Hofjuvelerer Michelsen valgtes Fabrikejer *Robert A. Frænckel*, hidtil Formand for Foreningens Repræsentantskab, hvilken Post derefter beklædes af Prof. *Nyrop*, som er født i København d. 31. Juli 1843. Atten Aar gammel tog han Studentereksamen og i 1867 blev han cand. jur. — Sin juridiske Eksamen udnyttede Nyrop dog ikke; thi han, der var Søn af den bekendte Bandagist og Fabrikant af kirurgiske Instrumenter, Camillus Nyrop, fik sin Interesse vakt for den danske Industri og dens Historie. Allerede 1869 valgtes Nyrop til Repræsentant i Industriforeningen og tre Aar senere blev han Sekretær ved Udstillingen 1872. I 1876 blev han Industriforeningens Sekretær og som saadan var han i en Række af Aar den egentlig styrende i Foreningen. Samtidig med denne Virksomhed fortsatte Camillus Nyrop sine Studier og Undersøgelser over den danske Industri og enkelte industrielle Etablissementers Historie. og Resultatet heraf er nedlagt i de forskellige Værker, der foreligger fra hans Haand, nogle bindstærke, andre smaa og tynde at se til, men alle interessante og prægede af den skarpsindige Forskers utrættelige Arbejde. Særlig Forkærlighed havde Nyrop for Kunstindustrien, og det skyldes udelukkende ham, at Industriforeningens Bestyrelse i 1885 paabegyndte Udgivelsen af „Tidsskrift for Kunstindustri“, som han vedblivende redigerer, ligesom han har sin store Andel i Kunstindustrimuseets Tilblivelse.



Professor Nyrop.

Ved Udstillingen i 1888 var Nyrop Sekretær og han udnævntes ved den Lejlighed til Professor. Ridderkorset fik han alt i 1872.

For fire Aar siden trak han sig tilbage fra Sekretærposten i Foreningen, men beholdt Redaktionen af begge dens Tidsskrifter.

Professor Nyrop ejer en enestaaende Samling af danske Laugsbreve og Segl.

Ideernes Mand.

Vi bringer idag et Billede af Overretssagfører *Andreas Albeck*, der har været saa stærkt paa Tale i den sidste Tid. Det er nemlig gennem ham at de store Ejendomshandeler, der for nylig har fundet Sted i København, ere blevne afsluttede. Først Skodsborg Badehotel saa Cirkusetablissementet og nu endelig det store Østergadeprojekt, som utvivlsomt vil faa Efterfølgere. Den, der kender Overretssagfører Albeck forbavser det ikke, at han har evnet at realisere saa vidtgaaende Planer. Et hurtigt Hoved, Elskværdigheden selv og energisk som faa, naar det gælder. Synes altid at have god Tid og er dog aldrig ledig. Vanskelig at træffe paa sit Kontor, en sikker Gæst i Hotel d'Angleterres Plantage. Aftaler gærne Møder, kommer altid, men som Regel en halv eller hel Time efter den fastsatte Tid.



Overretssagfører Albeck.

Overretssagfører Albeck vil utvivlsomt nu blive stærkt hjemsøgt af alle Projektmagere. Vi giver dog disse det Raad at meddele ham deres Planer skriftligt. Personlig er han jo vanskelig at træffe. Men duer Projektet, skal han sikkert lade høre fra sig og vide at faa det gennemført. Overretssagfører Albeck er altid paa sin Post og har et skarpt Blik for det Aktuelle.

Da vi henvendte os til Hr. Albeck med Anmodning om hans Fotografi, fik vi det Svar, at han ikke var fotograferet siden sine Studenteraar. Saa lod „Hver 8. Dag“ ham fotografere samme Aften, den saa efterspurgte Mand afrejste til Norge, og dette fortræffelige Billede er det, vi bringer i Dag.

Initiativets Mænd.

V.

Grosserer Holger Petersen.

Det nyvalgte Medlem af Landstinget, hvis Billede vi hosstaaende bringer, Grosserer, Fabrikant Holger Petersen, er født den 9. Juni 1843 paa Laagegaard ved Vejle som den ældste af syv Sødskende.

Allerede i sit tolvte Aar kom han her til Byen, blev sat i Maribos Skole og kom derefter paa Kontoret og i Huset hos Onkelen, Grosserer C. A. Philipsen paa Købmagergade. Da Krigen udbrød i 1864, gik Holger Petersen med som Frivillig. Ved Lundbyaffæren blev han saaret, taget til Fange og slæbt til Randers, hvor han tilbragte nogen Tid i et tysk Lasaret.

Efter Fredsslutningen — H. P. var den Gang i Begyndelsen af Tyverne — rejste han til England og Skotland for at søge Agenturer. Paa sin 25-aarige Fødselsdag tog han Borgerskab i København og startede en Forretning i Syartikler og Besætningssager. Ved stor Energi drev han denne op; i 1878 kunde han begynde en mindre Fabriksvirksomhed, der senere udvidedes til Malmø. Og for Øjeblikket beskæftiger Holger Petersen paa sine Fabriker og Kontorer over 600 Personer. En stor Del af hans Fabrikat eksporteres til Sverrig, Norge og Finland.

Mange vilde i Hr. Holger Petersens Sted være blevet paavirket af det Held, der fulgte Forretningen. Men han blev ved at være den bramfri, beskedne Borger, der aldrig stillede sig i Forgrunden, snarest var sky for at være fremtrædende, det gode Hjertemenneske, som aldrig blev træt af at gøre Godt, at hjælpe de mange, der var stillet mindre heldigt i Samfundet end han selv.

I Tidens Løb blev Holger Petersen alligevel ganske naturlig knyttet til mange Institutioner, der nød godt af hans store Arbejdsevne og Gaaen i Ilden for sine Interesser. Efter at han havde optaget sine tre gamle Prokuri-



Grosserer H. Petersen.

ster i Firmaet, kunde han roligt lægge en Del af Forretningens Arbejde over paa deres Skuldre.

Danmarks mest nationale Sag — Hedesagen — har i ham en trofast Ven. Holger Petersen er Medlem af Hedeselskabets Repræsentantskab, og han ejer selv flere Plantager, som ere i mønsterværdig Drift. Desuden er han Medstarter af Foreningen „det nationale Arbejde" og det østasiatiske Kompagni, Formand for de københavnske Grossisters Akkordforening og for Foreningen for unge Handelsmænds Uddannelse. I Københavns Industriforening besidder han en betydelig Indflydelse.

Holger Petersen har i sin Tid virket meget for Københavns Skytteforening, og til sin politiske Virksomhed er han vel forberedt, da han i lang Tid har været et virksomt Bestyrelsesmedlem i Højres Arbejder og Vælgerforening.

Hovedstadspressen.

Som sædvanligt naar Efteraaret stunder til, foregaar der Forandringer og Forskydninger indenfor Presseverdenen. Ifjor øgedes Hovedstadspressen med et nyt Eftermiddagsblad („Folkets Avis"), og nu startes atter et saadant, nemlig „Forposten", for hvilken Hr. *Johannes Hansen* — „Vort Lands" kendte Jean-Jean er Redaktør.

Hosstaaende bringer vi Portræt af den ny Redaktør, som er født Juledag 1867 og saaledes er en ung Mand. Af Fødsel og Opdragelse tilhører Hr. Johannes Hansen det københavnske Bourgeoisie, som han nu vil søge at faa i Tale og for hvis Tarv og Interesse han trøstigt vil træde i Skranken.

Efter at have taget 1ste Del af Artium, kom Johs. H. til Handelen, da Faderen, der var Købmand, bestemt ønskede det. Efter i et Par Aar at have været beskæftiget paa et Handelskontor, fik han sit Ønske om at fortsætte Studeringerne opfyldt, og i 1889 blev han cand. phil.

Alt imedens Johs. H. studerede Sprog ved Universitetet, begyndte han at levere literære Bidrag til „København", som paa den Tid under Ove Rodes og senere Per Scavenius Ægide havde en af sine berømmelige Perioder. Det varede dog ikke



Redaktør Johs. Hansen.

længe, inden han gav Novellistiken en god Dag og udelukkende ofrede sig for den aktuelle Journalistik, som han kun havde dyrket i to Maaneder, da han sendtes til Hamborg, hvorfra han skrev Kolerabreve, som baade i København og Provinserne bleve læste med Opmærksomhed.

At „København" efter at være forandret til Eftermiddagsblad sloges op som saadant, skyldtes ligeledes for en Del Johannes Hansen, der efterhaanden var naaet frem blandt Byens mere kendte Penne.

Senere opholdt han sig et Aars Tid i Paris, hvor han bl. a. var Medarbejder ved l'Intransigeant, og gik ud og ind hos den røde Marquis Henri de Rochefort, der for Tiden er aktuel ved sin Rasen mod Dreyfuspartiet.

Hjemkommen fra denne journalistiske Studierejse i Paris, knyttedes han til „Avisen", og da „Avisen" gik over til „Vort Land", fortsatte han sin Virksomhed ved dette Blad, til han nu i Fællig med Redaktør Fr. Hansen har besluttet at forsøge, om der ikke her i Byen skulde være Eksistensbetingelser for et Eftermiddagsblad for de brede Lag, selv om de ikke gaar i absolut radikal Retning.

Den ny franske Generalstabschef.

Efter Oberst Henrys Død fulgte som bekendt General Boisdeffres Dimission som Generalstabschef for den franske Hær, og til Afløser fik han den hidtil temmelig ubekendte General *Renouard*. Det synes, som man i Ministeriet har valgt en Mand, der var saa lidt kendt, og som havde haft saa lidt som muligt at gøre med den forbistrede Dreyfus-Affære. Renouard er hvad man paa Dansk kalder Hans Eksellence Kontorstol. Han er født 23. April 1836, blev Elev i Militærskolen St. Cyr, blev Løjtnant og fægtede sig gennem alle de krigsministerielle Kontorer sejrrigt frem til at blive Brigadegeneral. I 1895 blev han Divisionsgeneral. Han er en tilstrækkelig ubetydelig Mand til at kunne sige Amen til



General Renouard.

alt, hvad der befales ham fra de højere Regioner.

Kong Malietoa.

Verden har mistet en Konge, uden at nogen har hørt noget videre om det. Det var Kong *Malietoa-Laoupepa* af Samoa, den lille Øgruppe midt ude i det aabne Ocean. Malietoa var for nogle Aar siden berømt over hele Verden, idet han nær havde givet Anledning til en Krig mellem Amerika og Tyskland, der begge vilde have hans Rige. Til Konkurrenter om Tronen havde han Tamasese og Mataaffe, sammen med ham populært kaldet „de hellige tre Konger", men ved Tyskernes og Englændernes Hjælp sejrede han og blev gjort til en Slags Skyggekonge over Samoa. I Virkeligheden er det Amerikas, Englands og Tysklands Konsuler, der regerer. For nogle Dage siden fik Malietoa Tyfus og gik til „den store Aand". Efter sit eget Ønske blev han begravet i den pragtfulde Uniform, Tyskerne havde foræret ham.



Kong Malietoa.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 1.

Det første har en stram, men ingen ilde Lugt,
af noget stærkere er det en henkogt Frugt.
Det andet Led, hvis Stof oprindelig er gro't,
er bleven hvad det er, ved først at blive sno't.
Og naar en Tid det lægges ned
i samme Gaades første Led,
benyttes det om Bord i Skibe,
som uden det var svært i Knibe.
Det Hele er en Aandens Evne,
der er til Hjælp, hvis Du vil raade
den lidt besynderlige Gaade,
hvis Navn Du let vil kunne nævne.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *9. Oktober 1898* under Adr.: „Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 51 var

Dompap.

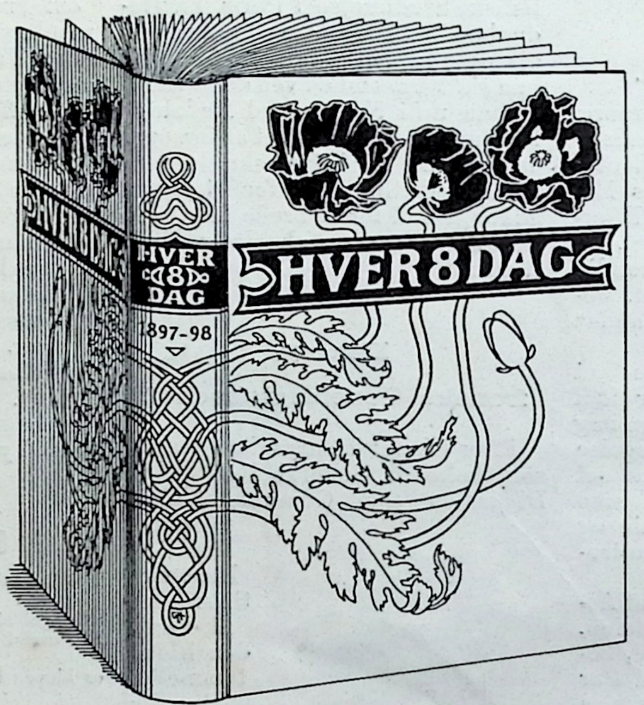
Ialt indkom 1102 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Fru *E. Sørensen*, Nykøbing, Falster. — 2. Præmie Student *Ejnar Waage*, Rørholmsg. 8. K.

Af Interesse for Hver 8 Dag's Læsere.

Det praktiske Format. Da „Hver 8. Dag“ i Fjor startede med nyt aktuelt Program, henledte vi vore Læseres Opmærksomhed paa Bladets praktiske Format. Det er jo en Kendsgærning, at illustrerede Ugeblade som Følge af det store Format, hvori de i Reglen udgaa, ofte ere vanskelige at haandtere og let sønderflænges under Læsningen. „Hver 8. Dag“ skulde i Modsætning hertil være let at opbevare og samtidig ved Aarets Slutning udgøre et Pragtværk, der vedblivende kunde være til Nytte og til Pryd for ethvert Hjem.

Et Aar er forløbet og det skal altsaa nu vise sig om vi har haft Ret i vor Formodning. At Publikum har været tilfreds med Formatet har vi haft mange Beviser paa, ikke mindst gennem det store Salg paa Jærnbanestationerne.

Samler vore Abonnenter nu de udkomne Hæfter og blader dem igennem, vil de sikkert finde, at de ved at abonnere paa „Hver 8. Dag“ ikke blot har haft den Behagelighed Uge efter Uge at kunne følge med de Begivenheder, der har været paa Tale og vakt Interesse hele Verden over, men at de samtidig særdeles billigt have erhvervet sig et smukt illustreret Værk, som vil være af blivende Værd.



„Hver 8. Dag“s Bind.

Nyttig Haandbog over Aarets Begivenheder. Følelsen af denne „Hver 8. Dag“s blivende Betydning for Hjemmet som en nyttig Haandbog over Aarets Begivenheder har da ogsaa bevirket, at Redaktionen har ladet den ansete Kunstmaler Gerhard Heilmann komponere et Bind til „Hver 8. Dag“, som ved sin Stilfuldhed sikkert vil tiltale alle.

„Hver 8. Dag“s stilfulde Bind. Dette Bind, der er udført i Guld og Farver hvoraf vi bringer en Gengivelse, vil fra nu af kunne faas gennem enhver Boghandel samt i Bladets Hovedekspedition til en Pris af 2 Kroner pr. løst Bind.

Samtidig henleder vi Opmærksomheden paa, at „Hver 8. Dag“ med indeværende Hæfte paabegynder sin ny Aargang.

„Hver 8. Dag“s Aktualitet. Redaktionen vil ligesom tidligere særlig lægge Vægt paa det aktuelle, og vi tør trygt love, at intet af Betydning skal undgaa vor Opmærksomhed. Den saa populære Ugens Revue vil selvfølgelig blive fortsat og yderligere forøget, idet det er vort Haab derigennem efterhaanden at kunne bringe gode Portrætter og Biografier af enhver bekendt Personlighed, Mand eller Kvinde, der har været Genstand for Omtale. Herved vil „Hver 8. Dag“s Betydning yderligere blive befæstet.

Det bedste Portræt-Galleri.

Redaktionen vil stadig bestræbe sig for at bringe de bedste Fortællinger af Ind- og Udlandets mest populære og ansete Forfattere, og da det er lykkedes os at have de dygtigste Medarbejdere paa alle Omraader, er det vort Haab, at „Hver 8. Dag“ fremdeles vil bevare den Førsterangsplads, det saa hurtig har tilkæmpet sig.

Interessante Fortællinger.

Den store Interesse, der næres for Teatret og dets Kunstnere har bestemt os til i endnu højere Grad end tidligere at bringe Artikler og Billeder af alt og alle af Interesse paa dette Omraade. Vi agter saaledes at bringe Billeder af ethvert nyt Stykke, der opføres og som har Krav paa Interesse, saaledes at enhver Abonnent ved Aarets Slutning vil have en illustreret Oversigt over hvad Scenen har bragt i Aarets Løb.

Teatrene og deres Kunstnere.

„Hver 8. Dag“s Roman. Den store Sukces, vi har haft ved at offentliggøre Georges Ohnets saa interessante Roman *„Salon-Svindleren“*, som nu snart vil blive sluttet, har tilstrækkelig bevist en fortræffelig Romans Betydning for vort Blad. Vi vil da ogsaa i Fremtiden lægge Vind paa at bringe særlig opsigtsvækkende Romaner.

„Hver 8. Dag“s Roman-Bibliotek. Samtidig henleder vi Opmærksomheden paa at alle Yndere af Romanlæsning ved at abonnere paa „Hver 8. Dag“s Roman-Bibliotek til Stadighed vil faa den mest underholdende Læsning og efterhaanden paa denne billige Maade kunne samle sig et helt Bibliotek af virkelig populære Romaner. „Hver 8. Dag“s Roman-Bibliotek leverer nemlig for 10 Øre hver Uge 16 Sider i stort Format med Illustrationer.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 2. Aargang 1898–1899. Søndag den 9. Oktober 1898. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Hansen & Weller, fot.

Dronning Louise spiller firhændig med sine tre Døtre, Hertuginde Thyra af Cumberland, Kejserinden af Rusland og Prinsessen af Wales.

Dronning Louise.

Saadan maatte vel Dronningen have ønsket at dø — omgivet af hele den Kreds, hvis Midtpunkt hun i de mange Aar havde været. Hun, som havde lært sine Børn at forstaa og vurdere Hjemmets Betydning som Slægtens Samlingssted, havde sidenhen haft den Lykke at se, hvorledes dette Hjem virkede med dragende Magt, hvorledes Gang efter Gang Børnene længtes hjem efter den gode danske Hygge, naar Verdenslivet havde trættet deres Nerver. Lokkende stod da for dem den hjemlige Idyl i Skæret af den danske Eftersommers Solglans over Fredensborg.



Dronning Louise. Hansen & Weller, fot.

Dronning Louise følte det som sin første, store Livsopgave at grundlægge et Hjem, hvor Sansen for alle Livets gode Værdier kunne vækkes hos de unge, og sikkert besad hun da ogsaa sjældne pædagogiske Evner til Opnaaelsen af det Maal, hun satte sig. Som hun selv var opdraget i ret beskedne Forhold, oplærte hun sine Børn efter borgerlige Sædvaner til Prunkløshed i enhver Retning. Selv Børnenes Klædedragt bar Jævnhedens Præg. Hun indpodede i de unge sin egen praktiske Sans, sin egen hyggende Evne. Og det siges, at hendes økonomiske Interesse var saa udviklet, at hun nøjagtig holdt Øje med enhver Udgift indenfor Husholdningen.

Det var saaledes mere i *Hjemmets* end i Slottets Luft, Dronning Louise lod sine Børn vokse op. Men Tiden kom, da Ungdommen skød Vækst, og helst skulde lære ogsaa større Forhold at kjende, og da mærkede Børnene, at Vejen paa hel æventyrlig Vis var banet for dem til de betydeligste Fyrstehjem i Evropa. Med megen Snille havde Dronning Louise i Stilhed arbejdet paa at styrke Huset Glücksborgs Anseelse i fremmede Lande. Hvad hun havde virket for, lykkedes: Snart strakte Stamtræet sine Grene vidt omkring i det hele Evropa. Og mens Tiden gik, satte hun al sin Flid ind paa at fæstne Familjefølelsen ved at vedligeholde den nærest mulige Forbindelse med sin borteværende Slægt. Bestandig fastholdt hun ved den flittigste Korrespondance Børnenes Interesse for de hjemlige Forhold. Og hvor stor Slægten end blev, hvor vidt den end spredtes: blot ved et Ønske fra hendes Side, kunde hun atter sidde midt i Kredsen.

Dog, Dronning Louise lod sig ikke nøje med at bygge Hjem for sig og sine Børn. Hun vidste, at der var andre, som savnede Værn og Hygge, og med sin udprægede Forstaaelse af Hjemmets Betydning, led hun ved at se, hvor mange der maatte undvære alt, hvad der hed Omsorg og Pleje. Hun fik en Dag at høre, at der var Trang til et Hjem for Uddannelse af Sygeplejersker, og satte straks sin Energi ind paa, at Diakonissestiftelsen oprettedes; hun vidste, at mangfoldige syge Børn i fat-



Dronningens Fader, Landgreven af Hessen.



Dronningens Moder, Landgrevinden af Hessen.

tige Familjer kun blev passet slet, og under hendes Protektion blev Børnehospitalet med sin vidtstrakte Gratisbehandling til Virkelighed. Hun vilde fremdeles, at Smaabørn, som var uden Opholdssted, mens Forældrene var paa Arbejde, skulde have et Sted, hvor de ikke var udsat for daarlig Paavirkning, og ved hendes store personlige Medvirkning fik Asylsagen sin rige Udvikling. Hendes Trang til Virksomhed søgte stadig videre Rammer, og hun tog til det sidste et Velgørenhedsarbejde op, som i Sandhed var storslaaet.

Man skulde tro, at et saadant selvstændigt Arbejde for at gøre godt maatte tage al den Tid, som selve det repræsentative Liv lod tilovers. Men for Dronning Louise blev der Tid til adskilligt mere. Hun besad ved Siden af sine øvrige Evner, en udpræget Kunstsans, især en lidenskabelig Interesse for Malerkunsten, som hun selv havde forsøgt sig paa, i sin Tid ledet af vore største Mestre. Større var dog sikkert hendes Talent for Musik. Det var Klaverspillet, hun dyrkede, ofte arrangerede hun smaa Matinéer paa Slottet, og tog selv sin Del i Udførelsen af store Pianonumre. I det hele protegerede hun Musiken saa stærkt, at i en lang Periode, inden endnu den med Aarene tiltagende Døvhed generede hende, næsten enhver Koncert af nogen Betydning kunde være sikker paa hendes Besøg.



Dronning Louise i 1863.

Dronningens sikre Indsigt og sunde Dømmekraft skabte hurtig den Mythe, at hun under det sommerlige Familjestævne mere end en Gang direkte skulde have influeret paa evropæisk Politik. Dette er vel imidlertid lige saa usandsynligt, som det er sikkert, at man i de Anliggender, der vedrørte mere private Familjeinteresser først og fremmest lyttede til Dronningens gode og velovervejede Raad. Hendes Væsen var venligt og mildt, men en vis Tilbageholdenhed i hendes Natur bevirkede maaske, at kun faa udenfor den snævreste Kreds lærte hende rigtig at kende, hvilket igen forklarer, at der ud til Folket ikke forplantede sig saadanne Beretninger om hende, som kunde tegne hendes Billede i tydelige Træk og skabe en nærmere Forbindelse mellem hende og Befolkningen. Uden Tvivl var hun en Personlighed som kun faa Kvinder. Danmark kan være stolt af sin Dronning, thi hos hende forenedes kvindelig Takt med mandig Fasthed, det varmeste Hjerte med den klareste Forstand.

De biografiske Data i Dronningens Liv er følgende: Hun fødtes i den hessiske Hovedstad Kassel d. 7. Septbr. 1817 som Datter af Landgrev Wilhelm af Hessen og Landgrevinde Louise Charlotte (Kristian d. 8. Søster), Arveprins Frederiks yngste Datter. Kom tre Aar gammel til København, hvor Hjemmet var i „det gule Palæ" i Amaliegade. Foretog i sin Ungdom sammen med Faderen flere Rejser til sin Fødeby. Formæledes paa Amalienborg 25 Aar gammel med Prins Christian af Glücksborg, og havde i de følgende 22 Aar sit Hjem i „det gule Palæ". Afstod 1851 sin Arveret til den danske Trone til sin Gemal. Blev Danmarks Dronning d. 15. Novbr. 1863. Afgik ved Døden Torsdag d. 29. Septbr. 1898 Kl. 5½ Morgen.



Dronningen og hendes to Døtre, Alexandra og Dagmar, senere Prinsessen af Wales og Kejserinden af Rusland.



F. Hilse, fot.

Ungdomsportræt af Hds. Maj. Dronning Louise.

Efter Maleri af Prof. A. Schiøtt.

Den bedre Klasse.

Københavnsk Fest-Interiør. Af Forfatteren til „Naar Løvet falder".

— Sluttet. —

Indhold af Begyndelsen.

Tømrermester Jespersen eller *Fabrikant* Jespersen, som hans Kone yndede at kalde ham, bebor med sin Familje en Villa i den pæne Ende af Lindealleen. De benytter selv 1. Sal og lejer Resten ud. Datteren Evfrosyne, saaledes opkaldt dels efter en Roman, Fru Jespersen en Gang havde forelsket sig i, dels efter en Grevinde hos hvem Fru Jespersens Tante havde været Kammerjomfru, er 16 Aar gammel og netop konfirmeret, i hvilken Anledning Jespersen gør et større Gilde. Gæsterne ankommer, deriblandt Grosserer Boldts, som ikke har undset sig for at medbringe en uundværlig russisk Moppe, til stor Forargelse for Fru Jespersen. Der spises og holdes Taler, derefter nydes Kaffen og Musikunderholdningen begynder, i hvilken Fru B.s Moppe imidlertid gør et sørgeligt Afbræk.

Nu kom Turen endelig til Hr. Hansen, som under Musikken var kommen ind fra Rygeværelset. Damerne vilde absolut have ham til at synge. Nej, det kunde ikke lade sig gøre, han var forkølet, meget forkølet.

„Ja, men saa kan De deklamere," foreslog Fru Boldt. „Aa ja, Hr. Hansen, vær nu rar og giv os et lille Nummer," lød det fra alle Sider.

„Ja, hvis det virkelig er Selskabets Mening," sagde Hr. Hansen smilende, „saa maa jeg bede Dem tage til Takke med en Reprise. Jeg har for Tiden kun „Guldhornene" paa mit Repertoire."

„Det er meget godt," indskød Jespersen, „lad os kun faa nogen af dem."

Hr. Hansen stillede sig da hen i Døren mellem de to Værelser, medens Damerne rykkede sammen i Halvkreds under sagte Hvisken.

Herrerne derimod vedblev at snakke ret livligt, og først da Værtinden havde raabt et: „Stille, Jesper", blev der den fornødne Ro. — Hansen stak Haanden ind paa Brystet, rømmede sig et Par Gange, saae sig langsomt om i Kredsen og begyndte derpaa med lavt, tykt Mæle, der efterhaanden steg til svimlende Pathos:

„De higer og søger
i gamle Bøger,
i oplukte Høje
med spejdende Øje.

Paa Sværd og Skjolde
i muldne Volde,
paa Runestene
blandt smulnede Bene,

„Han har givet 22 Kr. pr. Kvadratalen, det er s'gu haardt nok paa den Plads," lød det halvhøjt inde fra Herreværelset.

Deklamatoren vendte sig uvilkaarligt mod den taknemmelige Del af Publikum: Damerne, og fuldførte trods Konversationen bagved hele Digtet.

Fru Boldt klappede energisk i sine smaa, kønne Hænder, og da dette Signal blev givet, begyndte Herrerne ogsaa at klaske løs og raabe Bravo.

„Gud, Hansen, at De ikke er bleven Skuespiller," sagde Fru Boldt.

„Ja, det er virkelig Synd," istemte Fru Petersen, „at et saadant Talent ikke skal frem. — Har De aldrig ladet Dem prøve?"

„Aa nej," svarede Hr. Hansen med et overlegent Smil, idet han snuste til sin halvvisne Violbuket, „men jeg er dog alligevel bleven bedømt af en sagkyndig, hvis Udtalelser jeg nok tør sige har Værdi."

„Det var da vel ikke Kammerherre Gummesen?"

„Gummesen!" — han lo haanligt. — „Nej, det var det dog heldigvis ikke. Nej, det var — naar jeg endelig skal nødes til at sige det — en nylig afdød, meget populær Kammersanger, som overværede min Optræden ved Borgerforeningens Aftenunderholdning. Han kom hen til mig efter Forestillingen, slog mig paa Skulderen og sagde: I den Plads, der staar aaben paa Kongens Nytorv efter Michael Wiehe — der var noget for Dem at gøre."

„Aa, Sludder", raabte Jespersen. „I den Plads der henne ved Klaveret, der er ogsaa noget for Dem at gøre, for nu vil vi s'gu have os en Trippevals ovenpaa Deres Guldhorn, for de var noget langagtige."

Hr. Hansen forsikrede, at han spillede aldrig eller i alt Fald næsten aldrig, navnlig ikke Trippevals, men hvis han endelig skulde nødes til at spille, saa maatte man nøjes med Coppelia-Vals.

Almindelig Jubel og Oprømning i Spisestuen, og snart drejede 5—6 Par sig rundt, medens Hr. Hansens store, blegfede Hænder trommede løs paa Tasterne, saa alle de paa Klaveret opstillede kulørte Glasvarer opførte en Avtomatvals paa egen Regning. — Studenten svang Konfirmantinden midt i Kredsen og Viktualiehandler Blomme stampede i Gulvet og gjorde Forsøg paa at dreje Fru Jespersens trivelige, atlaskglinsende Figur aved om, men Fruen protesterede og bad ham erindre, at de vare dannede Mennesker.

Da Dansen var forbi, vaklede Viktualiehandleren stønnende ind i Dagligstuen, gik hen og klappede Pianisten paa Skulderen og sagde med svømmende Blikke:

„Ved De hvad, De er s'gu Blomsten for det hele, Blomsten for det hele, siger jeg Dem. — Sikke Gaver De har — ja jeg kendte Dem junte, men jeg ku' straks se det paa Dem, at De var Manden for at more Selskabet." Han hikkede let og gentog, idet han gik hen til sit Toddyglas:

„Blomsten for det hele — — —"

Grosserer Boldt var bleven ene tilbage i Rygeværelset, henslængt i en Stol med en Cigarstump i den ene Mundvig og et Bæger grøn Chartreuse foran sig, højst fortrædelig over ikke at kunne komme til L'hombrebordet. Hans Frue kom efter første Dans brusende ind til ham og

raabte overgivent. „Men hvorfor kommer Du dog ikke ind og danser, min Dreng.“

„Hm, Du ved jo godt, jeg bryder mig ikke om Dans. For Resten maa Du helst lade være med at kalde mig din Dreng.“

„Hvorfor?“

„Hvorfor? Fordi jeg ikke vil have det. Fordi jeg ikke *er* din Dreng, for Fanden.“

Fruen fik pludselig et bistert Udtryk. „Nej,“ sagde hun halvt hviskende. „Du har Ret. Du er ikke *min* Dreng — for Du er en andens!“

Hun vendte sig hastigt og gik, men henne i Døren drejede hun Hovedet om imod ham, og Spidsen af hendes rosenrøde Tunge kom til Syne mellem hendes smukke Læber.

Hendes Gemal tømte roligt sit Bæger og tændte sig en frisk Cigar.

Saa kom Spillebordet frem, og fire af Herrerne begyndte at tærske løs i de kære Kort under en Strøm af liflige Eder, men Blomme havde bedt sig fritaget. Han fandt sig, mat, som han var, en Stol bag den høje Kakkelovnsskærm, hvor han øjeblikkelig faldt i en dyb Slummer.

Da Værten hen ad Morgenstunden kom og kaldte ind til Frokostbordet, maatte han længe ruske i den livstrætte Viktualiehandler.

„Halløj, gamle Dreng, nu skal Du have Dig en Øl og en Spegesild!“

Men Blomme sukkede, aabnede Øjnene halvt og stønnede langsomt: „Danmarks-dejligst-Vang og Vænge,“ hvorpaa Hovedet atter sank ned paa Brystet. — Efter dette Livstegn fandt Jespersen det mest passende at „lade Svinet ligge til bedre Tider“, som han sagde.

Ved Frokosten blev der atter holdt Taler, skønt Festens Genstand havde fjernet sig og udbedt sig en Morgenbajer paa Sengen. — Den unge Student var ogsaa forsvundet, efter at han ligbleg i Ansigtet havde været ude i Køkkenet og bedt om et Glas Vand. Men de mere trænede Deltagere vedligeholdt en løftet Stemning, medens Rodemesteren holdt en Takketale for alt, hvad han havde spist og drukket, en Tale, der druknede i den almindelige Passiar, men som han alligevel næppe havde faaet afsluttet, hvis ikke hans Ægtemage havde tilraabt ham en Replik, der bragte ham til Tavshed.

Til Slut rejste Grosserer Boldt sig, rød og oppustet og med slørede Blikke. Hans Gejst lod altid vente længe paa sig, men saa var den til Gengæld des mere kraftig. Med hævet Kognaksglas udtalte han under stor Opmærksomhed:

„Det blev bemærket ved Middagsbordet, at vor ærede Vært ved sin store Energi og sine betydelige Evner havde svunget sig op til et højere Samfundslag end det, han oprindelig var udgaaet fra. — Jeg kender ikke Hr. Jespersens tidligere Forbindelser, men jeg kan kun bekræfte, at han er en Gentleman, og at han og hans elskværdige Frue er virkelige Repræsentanter for det gode Selskab, for den bedre Klasse, som vi jo allesammen helst vilde tilhøre og *maa* tilhøre for at kunne opnaa noget her i Verden.

En Skaal for det gode Selskab, vi har været i i Aften, for den Del af den bedre Klasse, som her har fundet et saa passende og fornøjeligt Samlingssted.

Lad os holde sammen, for i disse Tider, da Skrabet vil ovenpaa, gælder det om, at vi værger den Plads, der tilkommer os, og passer paa, at de tarvelige Elementer bliver, hvor de høre hjemme.

Og dette skal være vort Selskabs Skaal, Hurra!“

Fru Jespersen sendte Grossereren et straalende Smil, medens hun blandede sin Røst i det store Slutningskvæde, og under de sidste Hurraer viste sig pludselig i Døren Blommes trivelige Skikkelse, der patetisk udbredte sine Hænder som til en Velsignelse: „Længe leve Selskabet! Blomsten for det hele!“

Folkevise.

Ak, du Blæst, du Blæst foer hen,
alt Korn omkuld er slaaet;
ak du Vej, hvorad min Ven
langt bort fra mig er gaaet!

Der hvor Blæsten Kornet slog,
staar fast i Jord dets Rødder;
paa den Vej, min Kærest drog
staa Fodspor af hans Fødder.

Staa hans Spor i Vejens Jord,
ham selv jeg aldrig finder;
værne vil jeg Vennens Spor
at ikke et forsvinder.

Lillerussisk ved

Thor Lange.

Salon-Svindleren.

— Moderne Pariserroman af Georges Ohnet. —

Indhold af de tidligere Kapitler.

Hertuginde de Diernstein hører til Frankrigs fornemste Aristokrati, og er Ejer af en umaadelig Formue. Hendes Søn, *Jean*, der nærer anarkistiske Sympatier, har frivillig givet Afkald paa sin Del af Formuen for at hengive sig til sine kunstneriske Tilbøjeligheder, og som Billedhugger — under Navnet Jean Hiénard — har han allerede vist et stort Talent. Paa et Besøg hos sin Moder, hvem han har bedt om at laane sig en Sum Penge til at hjælpe en fattig Kammerat, Billedhuggeren *Frégose*, opdager han, at hun er lidenskabelig forelsket i en suspekt Person, der under Navnet *Marquis de Prédalgonde* spiller en stor Rolle i det mondaine Selskabsliv. Denne Marquis er i Virkeligheden kun en dristig Svindler ved Navn *Roger Brémont*, der tilligemed sin Medskyldige, *Rascol*, lever af falsk Spil og alskens Bedragerier, og som nu har sine Garn ude efter den rige Hertuginde, som han med sin elegante Optræden ganske har bedaaret. Jean vil nu befri sin Moder fra den truende Fare, og støttes heri af sine Venner, Frégose og Frk. Maréchal. Prédalgonde, til hvem Hertuginden straks har betroet sig, er klog nok til at tage Forholdsregler og være paa sin Post. En Dag da han er ude at cykle, er han imidlertid saa uheldig at træffe en tidligere Bekendt, *Juliette*, et Møde, der ikke bliver uden alvorlige Følger.

Der var ikke en levende Sjæl i Nærheden, da de gik ind i Restavranten. De forlangte et Separatkabinet og bestilte Portvin og Kiks. En halv Time efter skiltes de, uden at de havde mødt nogen, og dog modtog Hertuginde de Diernstein to Dage efter et anonymt Brev af følgende Indhold:

„Medens De er paa Landet, optræder den smukke Hr. Roger med en nydelig Cyclistinde. Hun er ganske vist ogsaa kun 20 Aar.“

Hertuginden sendte den skændige Billet til Prédalgonde uden ringeste Kommentar. Og næste Dag var han hos hende.

Brevet stammede fra Frøken Maréchal. Men for en Prédalgonde var Brevet ingenlunde farligt; han vidste tværtimod at benytte sig af det. Han havde en livlig Scene med Hertuginden, men vidste at vende alt til sin Fordel.

„Hvad er det for et forfærdeligt Brev, jeg har modtaget?“ spurgte hun.

„Kære Elise, det er af den Art Breve, man kun kan læse, naar man holder det med en Ildtang, ellers faar man snavsede Fingre, og de Bagvaskelser, det indeholder, kan kun betragtes som Beviser paa den Misundelse, man vækker. Jeg maa forbavses over, at De kan tage noget Hensyn til det.“

„Alt, hvad der angaar Dem, ængster mig.“

„De maa dog have lidt Tillid til mig. Jeg kan da ikke altid være hos Dem. Ellers bliver Livet virkelig uudholdeligt for Dem.“

„Og dermed havde han Overtaget. Med en mærkelig Behændighed var hans Svar turneret saaledes, at det indeholdt den uundgaaelige Løsning af Spørgsmaalet: at kun deres Ægteskab kunde sikre hendes Sjælefred. Men Hertuginden var ikke til Sinds at overgive sig uden Kamp og sagde:

„Hvem tvinger Dem til at rejse fra mig?“

„Aa, hvad? Selv naar jeg er hos Dem, mistænker De mig. Enten var det Fru de Sauvelys, Frøken Maréchal, Grevinde Goldoni eller — kort sagt den første den bedste pyntede Moppe, Deres Jalousi gik ud over. Snart bliver det vel Deres Kammerpige . . . Og nu er det tilfældigt Møde med en Dame, som skal mistænkeliggøre mig. Nej, kæreste, bind mig saa hellere en Lænke som Deres skotske Terrier, eller giv mig en Bjælde om Halsen!“

Hertuginden saa bedrøvet paa ham og følte sig pludselig haanet ved hans Spot. Ofte havde han ført samme Tale, og hun havde troet ham. Nu havde hun den smertelige Mistanke, at han løj. Hvorfor? Fordi hun ikke kunde frigøre sig for Jeans forfærdelige Beskyldning mod Prédalgonde.

„Jeg har ordenlig maattet hale Dem herud ved Ørene,“ vedblev hun. „I fjorten Dage har De nu ikke været til at rokke fra Paris, skønt der ingen Mennesker er.“

„Men det var Spillet i Klubben . . .“

„Igen Spillet!“

„Vil De da forbyde mig alt?“ spøgte han. „Skal jeg ikke snart gaa i Kloster?“

Hun saa sørgmodig paa ham, og han blev alvorligere.

„Jeg skal berolige Dem. I næste Maaned gaar jeg om Bord i min Yacht til Ægypten. Der bliver jeg ganske alene med Himmel og Hav. Saa kan De da ikke have nogen Grund til Skinsyge.“

Denne Meddelelse var den ulykkelige Kvinde det haardeste Stød. Blodet skød op i hendes Kinder, og hun fik en hæftig, stakaandet Hjærtebanken.

„Og hvad skal der saa blive af mig i al den Tid?“ sagde hun med en underlig udslukt Stemme.

Hendes Øjne var slørede af Taarer, og hun saa ikke Rogers grusomme, spotske Smil. Hvis hun havde kunnet se dets skamløse Ironi, havde hun gjort en afgørende Opdagelse. Hun havde kunnet se til Bunds i hans forbryderske Sjæl og læse hans Fortid og hans Fremtid. Men Øjnene var hyllede i Taarer.

„Kæreste Veninde“, svarede Prédalgonde, „der tales alt for meget om os, og jeg kan ikke finde mig i det for Deres Skyld. Derfor maa jeg bort.“

„Det siger De nu“, afbrød hun ham hæftig; „hvorfor sagde De ikke det før? Men den Gang bønfaldt De mig og overhængte mig, og alt, hvad Folk mente, var Dem intet imod et af mine Luner . . . Nu er det anderledes! Og hvis De vil rejse alene, er det, fordi De ikke elsker mig.“

„De ved jo godt“, svarede Prédalgonde ivrig, „at alt, hvad De der siger, er galt, og at jeg elsker Dem, som De fortjener. Men tænk paa, hvad Folk vil sige, hvis jeg bliver — De har selv hørt det af Deres Søns kærlige Mund. Hvor vilde det være som en Drøm altid at leve sammen med Dem! Men det er umuligt, utænkeligt!“

„Hvorfor? Selv om det er vanskeligt her, kan det være let andensteds. Rejs, vent mig i Brindisi, og jeg skal træffe Dem dér. Dér, ude paa Havet, fjærnt fra alt og alle kan vi leve lykkeligt i Dage og atter Dage alene med hinanden.“

„Hvad tænker De paa, Elise? Bladene skal snart faa det opsnuset. Og Skandalen vil være fuldstændig. Nej, saa længe vi maa leve som fremmede, kan vi kun ses med lange Mellemrum . . . Ak, Livet er saaledes!“

Han tav og ventede Udfaldet af sin kloge Beregning — at hun skulde blive hans Hustru. Nogle Uger før sin Søns Besøg havde Hertuginden ikke betænkt sig paa det. Nu var hun mistænksom og bange. Hendes Kærlighed var vel stadig lige stærk, men hun lod sig ikke mere lede af ham; hun vilde lede ham.

Roger saa hendes Tøven. Han følte for første Gang, at hans Indflydelse var svækket, mens hun før havde været hans viljeløse Slavinde. Han bebrejdede sig sin lange Fraværelse og besluttede at vinde hende tilbage. Og idet han strøg sin frastødende Kulde af sig, vendte han sig smilende om mod hende:

„Naar jeg kommer tilbage, skal alt blive glædeligere og behageligere for os, kære Elise. Som nye Hvedebrødsdage. Men to Maaneder maa der til at afvæbne Had og skinsyg Klaffer. Bagefter kan vi atter leve sammen.“

„Men der vil være gaaet to Maaneder", sagde Hertuginden bedrøvet.

„Hvad har det at betyde?"

„Alt", svarede hun og tænke paa den truende Ælde.

De blev afbrudte. Herresædet var fuldt af fremmede. Fru de Sauvelys var kommen samtidig med Frk. Maréchal og hendes Fader, der dog atter var rejst til sine Sukkerraffinaderier. Og mange andre var Hertugindens Gæster.

Prédalgonde var først indtruffen bagefter, og Frk. Maréchal havde været yderst nervøs, saalænge hans Ankomst ikke var anmeldt. Hun havde trættet Fru de Sauvelys med Køreture i de omliggende Skove og pint den mondæne Poet, Pierre de Sauval, til at digte Sonetter om alt og intet. Hun havde puttet Klavernøglen i Lommen for at hindre Komponisten Martinetti i at klimpre. Hun satte Huset paa den anden Ende og viste sig lunefuld, spotsk og egensindig som aldrig før. Markiens Optræden paa Skuepladsen beroligede hende som ved et Tryllesag. Hun vilde ikke mere foretage Ture og blev tavs. Thi hun gjorde sine Iagttagelser.

Den første Aften var hun mod Sædvane meget elskværdig mod Roger. Ellers plejede hun gærne at bruge ham som Skive for sine Spotterier, og han maatte opbyde al sin Koldblodighed og Aandsnærværelse, for ikke at blive bragt ud af Fatning ved den unge Piges pludselige Angreb. Han var bekendt for sine slagfærdige Riposter og havde derfor faaet Ry for at være vittig. Hertuginden kendte deres fjendtlige Holdning og kunde godt have ladet dem være alene en hel Dag uden Skygge af Angst, hvad hun absolut ikke havde tilladt med nogen anden Kvinde.

Ved Middagen var alle Gæsterne samlede. Devienne var kommen for at gaa paa Jagt sammen med Baronerne de Boistiers og Michel Préval, tre vældige Jægere. Den smukke Fru Oppenheimer frembød sine allerede modne Jødinde-Yndigheder, og Greven, hendes Gemal, svedte for at sætte lidt parisisk Sving paa sit tyskklingende Kavdervælsk. Devienne gjorde sig lystig over hans Akcent og tegnede Karikaturer af ham. Greven rystede leende paa sit tykke Hovede, som en Okse, der plages af Fluer, og lod Selskabet more sig.

Da de havde spist, samledes de i den lille Stue ved Siden af Billardsalen, hvor Herrerne kunde ryge uden at genere Damerne. Prédalgonde, der optraadte i en Kjole af ganske nyt Snit, var mere forførende end nogen Sinde, og aldrig havde Hertuginden været mere ængstelig for at miste hans Kærlighed. Fru Oppenheimer talte til ham, men han hørte kun adspredt paa hende. Hans Tanker var andet Steds, mens han stod der trist og træt. Hvor gærne vilde Elise have kunnet gætte dem! Hvis de galdt hende! Hvor vilde hun da gærne lønne ham for hans Hengivenhed og læge hans Sorg. Frk. Maréchals skarpe Stemme lød pludselig og brød Fortryllelsen:

„Hvad tænker De paa, Hr. de Prédalgonde. Staar De Model for Devienne?"

„Nej, Frøken, det er Oppenheimer, som er vor store Kunstners Hof-Model. Jeg stod blot og fik nogle Oplysninger af Grevinden om min forestaaaende Orientrejse."

„Aa, ja, Grevinden er jo født i Smyrna."

Intet var Fru Oppenheimer ubehageligere end at blive mindet om sin orientalske Herkomst. Hun lod, som om hun ikke hørte.

„Det bliver vist en interessant Rejse. Hvem skal med?"

„De, hvis De vil."

„De vilde sikkert komme i Forlegenhed, hvis jeg sagde ja."

„Paa ingen Maade. De skulde faa Kommandoen over min Yacht."

„Nej, hvad skulde jeg paa den Galej?"

„Se fremmede Egne."

„Jeg er altfor bange for Søsyge."

Alle ventede som sædvanlig et udfordrende Svar fra Lucienne, men det udeblev. Tværtimod saa hun elskværdig smilende paa ham, rejste sig og sagde, idet hun pegede paa et Bord i en Krog af Stuen:

„Kom med her hen, Hr. Spillefugl, og lad mig prøve paa at vinde Deres Penge fra Dem! De skal være uovervindelig i Kortspil."

Til Hertugindens store Forundring satte de sig lige overfor hinanden og begyndte et Parti Ecarté, mens de talte sammen med den fortroligste Ligefremhed. Prédalgonde viste sig elskværdig ved denne uvante Naade, og Lucienne opbød alt sit Vid, som om hun morede sig baade over Spillet og Konversationen. Saaledes sad de i en hel Time. Endelig rejste hun sig og sagde:

„De kan vist ikke hamle op med mig. Her sidder jeg og vinder 150 Louisdorer fra Dem. Nu skal De faa Revanche i Billard — kvit eller dobbelt!"

„Prédalgonde kom til at le.

„Hvor mange Points giver De mig forud?"

„Ikke et eneste. Jeg vil i Aften vinde saa meget fra Dem, at jeg kan skænke en Legatseng til et Hospital."

„Saa maa De i al Fald give mig Forret til den, naar De har ruineret mig."

De gik ind i Billardsalen. Nysgærrige fulgte Hertuginden og hendes Gæster efter. Fru de Sauvelys var en bedrøvet Tilskuer til Luciennes Taktik, som hun kendte. Og hun ængstedes baade for ham, som hun trods alt undskyldte med al sin fordums Kærligheds Magt, og for sin Veninde, hvem Prédalgonde ikke vilde skaane af Følelsesgrunde, naar han saa sig truet og kompromitteret. Hun havde allerede alvorlig og indtrængende advaret Lucienne for denne Storsvindler, hvis mystiske Levevis hun ikke havde lagt Skjul paa, men Frk. Maréchal havde slaaet det hen i Spøg og Vittigheder. Hun havde taget sin Beslutning. Fru de Sauvelys saa da ikke anden Udvej end at advare Prédalgonde mod Venindens Rænker, men hun vovede det ikke. Og imens spillede de to Modstandere deres Parti Billard, omringede af nysgærrige, udadtil smilende, men indvendig optændte af gensidigt Had. Det var ingen almindelig Match, det var som to Viljer tørnede sammen i den hidsigste Kamp.

Med et sidste glimrende Stød afgjorde Prèdalgonde det spændende Parti og vendte sig elskværdig mod Frøken Maréchal:

„Frøken, nu er vi kvit."

„Jeg nedlægger Vaabnene", svarede hun og rakte ham Billardkøen.

De snakkede videre livligt og muntert. Det var et helt Fænomen for Selskabet, og det vakte stor Opsigt, da hun ved Gæsternes Opbrud ganske højt sagde:

„Hvor Hr. de Prédalgonde dog har været indtagende i Aften! Saa rar, elskværdig og ligefrem!"

Disse Lovord henvendte hun til Hertuginden, der langt fra at glædes ved dem havde fundet Lucienne indladende og Roger altfor ivrig galant.

Næste Dag Kl. 11 kom Jægerne ind i Spisestuen i Jagtdragt. Frøken Maréchal erklærede nu, som i et nyt Lune, at hun vilde tage med. Ellers jagede hun kun hjemme i en snæver Vennekreds.

„Jeg kunde lide at se", sagde hun, „om Hr. de Prédalgonde kan slaa mig i Dag som i Gaar. Han skyder godt, men jeg vil skyde bedre."

„Det er nok aftalt", sagde Hertuginden med et svagt Smil.

„Nej", erklærede Roger, „jeg anede ikke Spor om, at Frøkenen vilde udfordre mig. Men jeg tager mod Handsken."

„Tager De med, Hertuginde?" spurgte Lucienne.

„Jeg kommer senere med Forfriskninger."

Prédalgonde tænkte koldblodigt over den forandrede Situation. Den unge Piges Opførsel gik tydelig ud paa at tækkes ham. Men hvorfor? Det var den Gaade, hvis Løsning han maatte finde, inden han tog en Beslutning.

Der maatte være en Grund til, at Senatorens hovedrige Arving optraadte i hans Selskab. Han var forfængelig nok til at tro, at hun syntes om ham. Hvorfor ikke hun som saa mange andre? I al Fald kunde han have den Fordel af Frøkenens Lune, at han kunde drive Hertugindens letvakte Skinsyge til det yderste. Han kunde gøre de to Damer til Uvenner, og bagefter bestemme sig for det fordelagtigste Parti! Det vilde være et Mesterkup. Og hvis Frøkenens Lune kun var forbigaaende, vilde det altid fremme hans Planer med Hertuginden. Men en Intrige, der nødvendigt maatte ende med Ægteskab mellem Lucienne og ham, det vilde være en Triumf! Det vilde ikke se ud, som om han tog hende blot for Pengenes Skyld, og med Alderen var der intet i Vejen. Hendes Fader var indflydelsesrig, hun var ung og rig, rigere end Hertuginden. Og der var ingen Hiénard i Vejen. Men mente hun noget med sin forandrede Holdning?

Hvor klar og beregnende han ellers var, var han saa blændet af sin Forfængelighed, at hans Mistænksomhed fuldstændig afvæbnedes. Ved Frokosten sad hun langt fra ham, og Hertuginden havde ingen Grund til Ængstelse. Hun var derfor bleven roligere, og da Jagtselskabet brød op, gik hun hen til Roger og talte kærligt til ham for at opildne og binde ham yderligere til sig. Og han viste sig øm og smilende overfor hende, mens han ved sig selv koldblodig overvejede Fordelene ved at svigte hende.

Man steg til Vogns og kørte bort. Hertuginden blev alene tilbage med Fru Oppenheimer og Baronesse de Sauvelys. Men den smukke Jødinde gik snart op paa sit Værelse for at holde Siesta efter østerlandsk Skik, og de to Veninder gik langsomt ned i Parken.

„Finder De ikke, at Lucienne har forandret sig i den sidste Tid?" spurgte Hertuginden. „Hun forekommer mig saa urolig og febrilsk. Hendes Fader er her dog ikke, saa det kan ikke være hans Skyld. Er der noget i Vejen med hende?"

„Ikke saa vidt jeg ved."

Skud paa Skud lød knaldende fra det fjærne. Hertuginden lyttede, rystede paa Hovedet og sagde:

„Her gaar hun paa Jagt. Det har hun aldrig gjort før... Kan De forklare det?"

„Jeg kan ikke forklare det, jeg indskrænker mig til at konstatere Faktum."

„En Pige, der er saa begavet som hun, foretager intet uden Grund. Har De lagt Mærke til hendes Koketteren med Hr. de Prédalgonde...?"

„Hun har været noget mindre ubehagelig mod ham end sædvanlig."

„Sig heller, at hun har været elskværdig, ja æggende... Hun har jo været lige ved at kaste sig om Halsen paa ham!"

„Hvad mener De?" spurgte Fru de Sauvelys og betragtede hende stolt.

„Hvor kan man vide, hvad man skal tro om en saa eksentrisk Natur?"

„Man kan da være vis paa, at hun ikke foretager noget, som er hende uværdigt."

„Aa, De holder nu saa meget af hende."

„Og kender hende bedre."

„Siden De kender hende saa godt, tror De, at hun vilde være tilbøjelig til at ægte Prédalgonde?"

„Spørg hende dog selv, Hertuginde", sagde Baronessen lidt hæftig; „mig har hun ikke betroet noget i den Retning."

„Selv om De holder af Lucienne, holder De ogsaa af Roger... De vil da ikke, at der skal hænde ham noget ondt?"

Det lød angstfuldt, og der gik en Stund, før Fru de Sauvelys svarede:

„Jeg vilde vove meget for at hindre det. Men jeg ser ikke noget, der kan være truende for ham, i Frøken Maréchals Optræden."

„Aa, De ved mere end De vil sige", udbrød Hertuginden bleg. „Der er et Komplot i Gang for at ødelægge min Lykke og mit Liv... De kender det, og De ofrer mig uden Betænkning for en utaknemlig Mands Ærgærrighed og en Kokettes Luner... Men De vil ødelægge Prédalgonde... Denne Lucienne vil, vanvittig som hun er, kompromittere ham og derpaa vrage ham, som hun har gjort ved saa mange andre, hvem hendes Rigdom lokkede... Thi det er hendes Penge, de søger... Hun, som er saa daarlig udstyret af Naturen, kan jo umulig opvække Kærlighed... Men denne Grimrian vil blot have den Nydelse at pine en virkelig forelsket Sjæl, forstaar De ikke det? Hvad er De dog for en Kvinde, siden De intet føler for ham mere? Jeg vilde endnu ti Aar efter at Roger havde svigtet mig være skinsyg. Ja, jeg tror, at jeg selv i Graven vil savne og begræde ham!"

„Det er fordi Deres Kærlighed er egoistisk", svarede Baronessen alvorlig. „De søger kun Deres egen Glæde, ikke den Elskedes Lykke. De kender ikke Kærlighedens Offervilje."

„Jeg skulde maaske efter Deres Mening rolig se til, naar den Mand, jeg forguder, bliver forraadt. Nej, hvis jeg trues, skal jeg vide at værge mig med alle Midler!"

Overfor denne stakkels forpinte Kvinde blev Fru de Sauvelys greben af dyb Medlidenhed. Hvor gærne havde hun ikke villet raade hende til at afstaa fra den haabløse Kamp, der kun vilde medføre ydmygende Skuffelser og bitter Sjælekval, og efterlade det triste Minde om et fortvivlet Brud! Men at tale saaledes til hende vilde være det samme som at afsløre Luciennes Plan og at udlevere baade Hiénard og Hertuginden selv. Og til hvem? Til ham, som hun gærne vilde have til at opgive sine forfærdelige, intrigante Anslag og ønskede at se loyal og redelig. Hun vidste, hvor farligt dette vilde være, og hun betænkte sig. Dog kunde en Forklaring mellem Hertuginden og Frøken Maréchal maaske hidføre en Løsning. Hun besluttede sig derfor til at prøve dette Middel.

„Naar De er saa ængstelig, skulde De da virkelig tale med Lucienne."

„Det vil jeg ogsaa."

„Men vær skaansom. Glem ikke, at hun har et stolt Sind, og at hun holder af Dem."

„Ja, det viser hun rigtignok!"

„Maaske mere end De tror."

Det gav et Sæt i Fru de Diernstein, og hun udbrød hæftig:

„Aa, De ved mere end De vil sige. Det vidste jeg nok. Men paa hvis Parti er De da, gaadefulde Menneske? Paa hendes eller paa mit?"

„Paa hans —!"

„Godt, saa skal jeg vide at værge mig alene!" svarede Hertuginden stolt og rolig.

De var naaet tilbage til Slottet og gik ind. Det var blevet Aften, og Jagtselskabet vendte hjem med rigt Udbytte.

„En herlig Jagt!" sagde Lucienne op til Hertuginden, der stod i Vinduet og saa Vognen svinge ind i Gaarden, kørt af Roger.

„Og en dejlig Dag", tilføjede Prédalgonde.

„Ja, vi kunde jo sagtens, naar vi havde Diana med", sagde en af Gæsterne galant til Frøken Maréchal.

Efter Middag gjorde Roger Regning paa at tilbringe Tiden sammen med Lucienne som den foregaaende Aften. Men Hertuginden opnaaede behændig at lægge Beslag paa den unge Pige, og han forstod altfor vel Grunden til at ville modsætte det. Han ventede sig

altfor store Resultater af et Fjendskab mellem de to Kvinder, og vilde ikke foretage noget, som kunde hindre dem fra at støde sammen. Han overlod dem derfor Valpladsen og spillede Billard, oprømt og munter, som om han var fuldstændig ligeglad.

Hertuginden og Lucienne var blevet inde i Dagligstuen. De sad og iagttog hinanden, mens de følte i sig som en Vulkan, der maatte faa Udbrud. Men begge kæmpede for at udsætte det skæbnesvangre Øjeblik. Tilsidst kunde Hertuginden ikke længer udholde den kunstige Tavshed og sagde:

„Lucienne, De bliver nok koket? De, hvem jeg har lært at kende som saa fuld af Foragt for det kvindelige Kunstgreb, spøger nu og synes at finde Fornøjelse derved.“

„I hvad Anledning siger De det?“ svarede den unge Pige leende.

„I Anledning af Deres pludselige Forsonlighed mod Hr. de Prédalgonde. Ser De nu mildere paa ham?“

„Ja, det tør jeg ikke nægte overfor Dem.“

„Det har De været længe om.“

„Begrundet og gennemtænkt Sympathi varer længst.“

„Tænker De paa, at dette skal vare ved?“

„Hvorfor ikke, hvis der ikke kommer nogen Hindring i Vejen?“

Hertuginden saa forvildet ud ved Luciennes ligefremme Erklæring. Hun saa Fremtiden berøvet alle de Tillokkelser, hun havde drømt om, ved denne brutale Afsløring. Roger *kunde* hun altsaa miste, og fuld af Rædsel stammede hun:

„Er Roger fri endnu?“

Frøken Maréchal saa kærligt paa den stakkels Kvinde, som for at afbøde Virkningen af de haarde Ord og svarede:

„Hvis Hr. de Prédalgonde ikke er fri, maa han selv være Skyld deri. Det bliver hans egen Sag.“

„Hans egen Sag!“ udbrød Fru de Diernstein, som ikke kunde beherske sig længere. „Men naar han er en utaknemlig og fejg Forræder, vil De saa opmuntre ham yderligere og gøre ham til Deres Medskyldige? For det gør De. Han er ikke fri, kan ikke og maa ikke være det. Han tilhører mig, og den, som fratager mig ham, stjæler!“

(Fortsættes).

Mme Paulmiers Hævn.

Midt under al Dreyfus-Affærens Larm, vakte Knaldet fra en Revolver, ført af Kvindehaand, en enorm Opsigt i Paris. Den Deputerede, *Paulmier*, havde tilsendt Krigsministeren et Brev, hvori han indstændigt anmodede ham om at gøre en Ende paa de bestandige Angreb paa Hæren fra den franske Presses Side. I den Anledning indeholdt Bladet *Lanterne* en for Paulmier og hans Hustru i høj Grad fornærmelig Artikel, der gennemgranskede Paulmiers intimeste Privatliv. Paulmier var bortrejst, da Artiklen fremkom, men hans Hustru modtog et Eksemplar af Bladet, hvori de værste Injurier endda var understregne.

Under Paavirkning af en let forstaaelig Sindsbevægelse, gik Fru P., efter at have telegraferet til sin Mand, straks til Bladkontoret, for at faa Redaktøren i Tale. Denne var ikke hjemme, men i Stedet viser Redaktionssekretæren Hr. Olivier sig. Fru P. raaber straks til ham: „Deres Blad har opført sig lumpent — man angriber ikke Kvinder,“



M. Olivier.



Mme Paulmier.

dernæst affyrede hun et Par Revolverskud og saarede Journalisten alvorligt. En stor Del af Pariserpressen udtaler Sympathi med denne Kvinde, som tog blodig Hævn for en blodig Fornærmelse. De indstiller hende til den mildeste Dom.

Et Offer for Bjergbestigning.

Mr. *Louis Norman Neruda*, Søn af den saa bekendte Violin-Virtuosinde Fru Norma-Neruda (Lady Hallé) er nylig forulykket under Bjergbestigning. Han var en af vor Tids dygtigste og mest uforfærdede Tindebestigere, og foretog hvert Aar farefulde Ekspeditioner for at komme til Vejrs paa sine „Yndlings-Toppe“. Nu paa hans sidste Færd gav et Klippestykke, til hvilket han var nødt at støtte sig, pludselig efter og rev ham et Stykke med ned efter. Han levede endnu hele den følgende Nat, men hans Hoved havde lidt Skade, og der var ingen Læge i Nærheden, som kunde yde Hjælp. Efter sin Moder havde han arvet udmærket musikalske Anlæg.



Norman Neruda.



Kuang-Hsu, Kejser af Kina.

Skitse, tegnet af en Englænder, som var til Stede ved en kejserlig Reception.



Bogladen.

Den Thierryske Boghandel.

Der er gennemgaaende her i Landet over Boghandlervirksomheden større Stabilitet end over andre Handelsfag. Det hænder ret hyppigt, at en Boghandel holder baade halve og hele Hundrede Aars Jubilæum, i hvilket Tidsrum ofte samme Slægt har drevet Forretningen i de samme Lokaler.

En af de ældste Provinsboglader er den thierryske i Nakskov (grundlagt 1836), der nylig har været under en saadan Ombygning og Udvidelse, at den med tilhørende Musik- og Kunsthandel nu rummes i et Lokale, der er det største af samtlige Provinsbogbutiker.

De flotte Lokaler vakte almindelig Beundring i Udstillingstiden, og vil sikkert forøge det gamle Firmas gode Renommé i Fremtiden. Forretningens nuværende Indehaver er Herr *Einar Jespersen*.



Dalgas-Monument.

Dalgas-Monumentet.

Billedhugger *Rasmus Andersen* har udført en Statue af Dalgas til Pryd for Aarhus By. I overnaturlig Størrelse bliver Kunstværket anbragt paa et højt Fodstykke. Der staar han i sin Arbejdsdragt, med Bukserne kiltrede op over de lange Støvler, med vidtskuende Blik, som stirrede han ud over de uendelige Hedestrækninger, som han havde forstaaet at underlægge sig, og hvis naturlige Fyrste han var. Aarhusianerne er stolte over det smukke Mindesmærke, men kan ikke blive rigtig enige om, hvor de bør stille det. De vakler imellem Banegaardspladsen og det kønne Anlæg paa Olufs Kirkegaard.



Ole Bull.

Ovenstaaende Billede er en Gengivelse efter det Monument, der er rejst til Ole Bulls Minde i Mineapolis. Ole Bull-Statuen er udført af den norske afdøde Billedhugger Jacob Sjelde.



To af Uhyrerne paa Notre Dames Tag.

Utysket paa Notre Dame.

Ære være Utyskerne paa Notre Dame. For dem har Pariserne da endelig faaet andet at tale om end Zola og Dreyfus og andet Spektakel.

Det har atter vist sig, at man sandelig ikke behøver at gaa til Afrika for at opdage noget. Man kan gaa paa Opdagelse midt i Paris' Hjerte og finde det, der interesserer en Pariser tifold mere end alt det, Marchand nylig har opdaget i Afrika, og som han har beskrevet paa et uhyggeligt stort Antal Spalter i „Illustration".

En ung Pariserarkitekt gav sig for kort Tid siden til med stor Grundighed at studere Paris' Cathedral, Notre Dames Arkitektur. Han fandt, — o Vidunder! rundt om paa Kirkens Takker og Tinder en Hærskare af Djævle og Utysker, allesammen af Sandsten og Cement naturligvis. De er allesammen ældgamle, og naar de er opsatte, er endnu et Spørgsmaal. Men alle er de af en forbløffende drastisk og betagende Kraft. Arkitekten har taget en Række Fotografier af disse „Chimères des Notre Dame", som har moret Pariserne meget. Men hvem der er blevne forfærdede, er Notre Dames tykke sorte Præster, der aldrig havde tænkt sig, at Fanden selv og alle hans Engle og Utysker boede og byggede lige over Kirkens hellige Hvælvinger. Vi bringer her to Billeder: et af to Udyr, hvoraf det ene gnaver paa sit Rov, medens det andet sultent og graadigt stirrer ned over Paris, og et af Fanden selv, der holder Kløerne fast om en Rotte, — symbolsk: et Menneske. De er Vidnesbyrd om hvilken mægtig Fantasi og skabende Kraft, der fandtes hos Middelalderens Kunstnere, — selv hos dem, hvis Navne ingen Kunsthistoriker har optegnet til Gavn for Efterverdenen.



Fanden med Rotterne paa Notre Dames Tag.



UGENS REVUE.

Udnævnelse.

Embedet som Stads- og Distriktslæge i Aalborg tilfaldt til alle Sagkyndiges Tilfredshed naturligt Dr. med. *Jens Jacob Eschen*, saa meget mere som der tidligere ved lignende Embedsbesættelser, hvor E. var Ansøger, har været stor og berettiget Harme i Lægekredse, fordi han blev forbigaaet trods Sundhedskollegiets Indstilling og sine fremragende Kvalifikationer.



Dr. med. Eschsen.

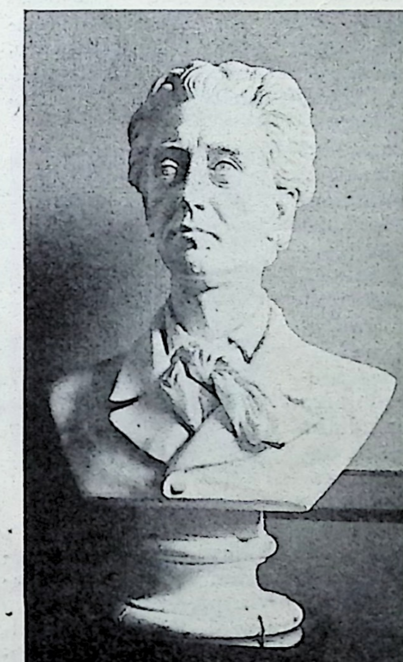
Dr. E., der blev født 8. Juni 1862 i Marstal som Søn af Toldforvalter C. C. E., blev Student 82 fra Herlufsholm, cand. med. 89 og Dr. med. 95 efter en betydningsfuld Disputats „Om Behandling af tuberkuløs Koxitis (Hoftebetændelse) særligt m. H. t. Resultaterne efter konservativ Behandling og efter Resektion.“ Desforuden har han skrevet en Del mindre, ligeledes specielle Afhandlinger.

Hans Uddannelse er saa betydelig og sjælden, at Aalborg By vil kunne lykønske sig til at være kommen i allerførste Række ved den skete Udnævnelse. E. har gennemgaaet alle Hospitalsafdelinger dels som Kandidat, dels som medicinsk og kirurgisk Reservelæge; specielt har han under Prof. Howitz studeret gynækologisk Kirurgi og har sidst været Reservekirurg paa Frederiks Hospitals Universitetsafdeling C. under Prof. O. Bloch. Endvidere har han foretaget flere mindre Studierejser til Udlandet bl. a. til Paris paa en af de halsbrækkende høje Bicykler.



Kancelliraad Jacobsen.

Ved Siden af sin videnskabelige og praktiske Virksomhed har E. siden 14. Januar 87 været Medlem af Bestyrelsen for Herlovianersamfundet.



Buste af Professor Helms.

Under et stilfærdigt Ydre besidder den nye Stadslæge som Operatør stor Ro og overlegen, myndig Sikkerhed og som Læge et medfølende Hjerte for menneskelige Lidelser, der vil gøre ham mindet med Taknemlighed af talrige Patienter fra hans mangeaarige Virksomhed i København.

Fødselsdag.

Kancelliraad *J. J. Jacobsen*, Faaborg, som fejrer sin 80-aarige Fødselsdag d. 13. Oktober, har drevet en stor Forretningsvirksomhed, og selv nu, saa gammel som han er, varetager han interesseret et Aktieselskabs Direktørpost. Meget har han virket til Gavn for sin By. Han er Medstifter af dens Sparekasse og har i 30 Aar siddet i dens Raad. Ganske naturligt har da også Byen takket ham ved at gøre ham til deres Æresmedlem. Ridderkorset har han baaret siden 1892. Mange er de, som i en vanskelig Situation fandt Hjælp hos den gamle Kancelliraad.



Overretssagfører Staal.

Professor Helms Buste.

Vi bringer i Dag en Gengivelse af den Buste, der for nogle Dage siden under en større Højtidelighed blev afsløret i Borgerdydskolen til Minde om afdøde Skolebestyrer Professor *Joh. Helms*. Busten, der er modelleret af Th. Stein, er særdeles vellykket og bringer et udmærket Billede af den afdøde, der foruden at være en anerkendt dygtig Pædagog ogsaa gjorde sig bekendt som Forfatter til en Række Bøger, der ved deres elskværdige, livlige Indhold hurtig fandt mange Læsere.

En ny Præsident.

Verdenscycleunionens ny Præsident, Overretssagfører *Emil Staal*, er født i Vordingborg den 19de August



Rigsdagsm. Jeppesen-Borgbjerg.

1861 og tog saa juridisk Eksamen 1886. I sine Ungdomsaar beskæftigede han sig meget med alskens Sport, og i 1889 købte han sig en Cycle. Aaret efter blev han Formand for Dansk Bicycle Club, skøndt han aldrig havde deltaget i Foreningslivet. Selv efter at være gaaet af som Formand, vedblev han dog at repræsentere Clubben ved Verdensmesterskabsløbene, saaledes i Antwerpen, Cøln, Glasgow og nu i Aar i Wien, hvor han valgtes til Præsident. S. er Formand for den liberale Vælgerforenings Forretningsudvalg, og har holdt flere Hundrede politiske Møder her i Landet, men har aldrig villet stille sig som Rigsdagskandidat.

Fra Valget i 5. Kreds.

Ved Valget den 28. September i den københavnske femte Kreds kom *Frederik Jeppesen-Borgbjærg* ind i Folketinget. Han fødtes 1866, vilde først være Theolog, men gik uden afsluttende Eksamen over til at læse Nationaløkonomi, og førtes ind i det politiske Liv med en journalistisk Virksomhed ved Socialdemokraten som Overgangsled. I nogle Aar gjorde han et mægtigt Agitator-Arbejde over hele Landet og vandt derved en Talefærdighed, som i Forbindelse med de Kundskaber, han gjennem Studering havde erhvervet sig, skaffede ham en fremskudt Plads indenfor det socialdemokratiske Parti. Han blev Borgerrepræsentant ved Valget i Aar og var nu selvskreven til at overtage Femtekredsen, Demokratiets sikre Borg.

Afsked.

Den højt ansete gamle Skolelærer *J. A. Nielsen* i Raagelunde har søgt sin Afsked fra 1. Oktober i Aar. Han fødtes den 9. December 1826 i Raagelunde, hvor hans Fader var Lærer ligesom han selv, og efter at have uddannet sig til den pædagogiske Virksomhed paa Lyngby Seminarium, hvorfra han dimitteredes 1847, blev han Lærer paa Korsøgaard ved Hobro.

J. A. Nielsen beklædte nu forskellige Skolelærerembeder, indtil han i 1863 blev Lærer ved den Skole, hvor hans Fader i ikke mindre end 53 Aar havde virket før ham: Raagelunde. Fra dette Embede har han nu taget sin Afsked, mæt af Dage og ledsaget af alles Agtelse og Sympathi.



Lærer Nielsen.

Bladjubilæum.

Den 1. Oktober fejrede „Lolland Falsters Folketidende“ sit 25-Aars Jubilæum. Bladets Udgivere er dets Stifter, Folketingsmand *R. Claussen,* og dets ene Redaktør, Hr. *Aage Jordan.* Bladets anden Redaktør er Forfatteren Sofus Claussen, af hvem vi for ikke længe siden bragte et Billede. — „Loll. Falsters Folketidende“ erkendes fra alle Sider for hørende til Landets bedst redigerede Dagblade, ligesom det er et af Provinspressens mest udbredte Blade. Det Jubilæumsnummer, som d. 1. Oktober blev udsendt, og hvori den store Stab af Medarbejdere præsenterede sig, viser imidlertid også, at man heller ikke fra Bladets Side skyr Ofre for at bevare sin Position inden for Kollegerne i Provinspressen.



Rigsdagsm. Claussen.



Redaktør Jordan.

— Vi bringe i Dagens Anledning Billeder af Dhrr. Folketingsmand Claussen og Redaktør Jordan. At udtale os om Hr. R. Claussen som Politiker ligger uden for vor Metier; i over 25 Aar har han været Indehaver af Mandatet som Folketingsmand for Nykøbingkredsen, og hans politiske Venner har ved mange Lejligheder lagt for Dagen, i hvor høj Grad de værdsætte ham; for ikke længe siden blev der saaledes i hans Valgkreds afholdt en større Fest til Ære for ham.

Redaktør Jordan er den personificerede Saglighed, hans indgaaende Grundighed, hans mangeaarige Deltagen i det kommunale og politiske Liv, og hans ubestridelige Dygtighed gør ham det let til enhver Tid klart og koncist at behandle Dagens Spørgsmaal med Mund som med Pen.

Som Leder af Bladets literære Del er Hr. Sofus Claussen selvfølgelig saa temmelig uerstattelig. Stærkt interesseret, som han imidlertid er, i hvad der i det hele taget tager Sindene fangen, deltager han jævnlig i Debatten paa forskellige Omraader, og hans fortrinlige Artikler læses af alle med største Interesse.

De tre Herrers personlige Elskværdighed er anerkendt af alle.

Dødsfald.

Stadslæge *A. Schmiegelow* afgik ved Døden i Aarhus den 24. September. Han naaede en Alder af 83 Aar og kunde se tilbage paa en sjelden lang Lægevirksomhed, der paabegyndtes i Aaret 1848. Først nu for et Par Uger siden havde han indgivet Begæring om Afsked fra sit Embede. Saa kom imidlertid Døden og afbrød hans Gerning.



Stadslæge Schmiegelow.

Inspektøren ved Odense Fattigvæsen, Justitsraad *J. F. Johansen,* er afgaaet ved Døden, 70 Aar gl. Han virkede oprindelig ivrigt for Etablering af Dampkøkkener, hvor Smaafolk kunde faa god og billig Ernæring. Saa afbrødes han Virk-



Justitsraad Johansen.

somhed, da han frivillig gik med i 64. Odense Kommune sikrede sig i 1874 hans store filantropiske Evner, da den forældede Forsørgelsesmaade, man der anvendte, trængte til en gennemgribende Omorganisation. Hvad J. har udrettet for Odense Fattige er ganske imponerende, og de Børn, som, takket være ham, har faaet den omhyggeligste Opdragelse, og hvem det siden næsten altid gaar godt, glemmer ham det heller ikke.

Fra Horsens kommer Meddelelsen om, at kgl. Vejer og Maaler *Georg Madsen* er afgaaet ved Døden den 27de September. Han fødtes 1840, tog som Underkorporal Del i Krigen 64, kom derfra hjem og nedsatte sig som Købmand og fik saa en halv Snes Aar senere Ansættelse som kgl. Vejer og Maaler. Hans Virksomhed bragte ham i Forbindelse med mange Mennesker, og alle satte de Pris paa ham, dels fordi hans Elskværdighed aldrig svigtede, dels fordi han sad inde med en Humor, der ikke kunde andet end virke smittende paa hans Omgivelser. Han hørte til de kendte Navne i Horsens, og paa Byens Gader vil man savne Georg Madsens altid saa soignerede, lidt gammeldags stiliserede Skikkelse.



Kg[l]. Vejer og Maaler Madsen.

Kun 49 Aar gammel, ramt af et Hjerteslag, døde den 18. September en af det fynske Landbrugs dygtigste Mænd, Proprietær *Th. Bang.* Han var Formand for „Fyns Mejeriforening og for Andelsselskabet: „Odense offentlige Slagtehuse og Eksportslagteri", og ydede navnlig i den sidste Stilling et Arbejde, hvortil der krævedes megen Dygtighed. Han var et hurtigt Hovede, der saa klart paa de Sager, der laa for, og heller ikke var længe om at udføre en tagen Beslutning. Alle, der har arbejdet sammen med ham, vil sørge over hans tidlige Død.



Proprietær Bang.

Ved Snedkermester *Johannes Christian Petersens* Død den 22. September er en af Kjøge Bys gode Borgere gaaet bort. Gennem dygtig i sit Fag og fuld af Arbejdsiver drev han sin Snedkerforretning op til en af de mest betydelige i Byen. Men han fik desforuden Tid til at tage den livligste Del i Kjøges omfangsrige offentlige Liv. Naturligvis læssede man i Aarenes Løb allehaande Arbejder paa denne Mand med de mange Interesser. Flere Gange sad han i Byraadet, han blev Formand for Vaabenbrødrene, og var i Bestyrelsen for Haandværkerforeningen. Et ivrigt Arbejde for Oprettelsen af Haandværkerhjemmet „Alexandrastiftelsen" er en af hans mange gode Handlinger. Ingen kunde omfatte sit Land med større patriotisk Interesse end han, der som ganske ung Mand frivillig meldte sig til Deltagelse i Treaarskrigen. Med Ære bar han Dannebrogsmændenes Hæderstegn.



Snedkermester Petersen.

„Hver 8. Dag"s Nyheder.

„Hver 8. Dag" vil i sit næste Nummer bringe en lille én Akts Komedie *„Det dobbelte Frieri"*, af Sven Lange, hvis Skuespil „Iris" det kgl. Teater nu opfører. Samtidig kan vi meddele at Forfatteren Herman Bang har skrevet en ny Novelle, *„Hvid Paaske"*, som ligeledes vil blive offentliggjort i „Hver 8. Dag" og sikkert vil blive læst med stor Interesse, da Forfatteren saa længe har været tavs.

Bind og Indholdsfortegnelse.

Vi bragte i sidste Nummer en Gengivelse af det smukke ny Bind, der er komponeret til „Hver 8. Dag"s Aargang 1897—98 og erindrer om, at saavel Indholdsfortegnelse som Bindet kan faas gennem enhver Boghandel eller ved Henvendelse til „Hver 8. Dag"s Hovedekspedition i Klareboderne 3, København.

Hendes Majestæt Dronningens Portræt.

Ved et meget beklageligt Uheld paa Trykkeriet forhindredes vi i at bringe alle vore Abonnenter det Billede af Hs. Majestæt Dronningen, der var paatænkt at følge med sidste Nummer. Vi bringer det derfor i Dag igen til samtlige Abonnenter med Undskyldning for Forsinkelsen, hvori vi, som ovenfor meddelt, var uden Skyld.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 2.

Hvem har i sin forladte Stilling
ej trængt til Gaadens sidste Del,
naar den, der staar forraadt, kun har
den første Del tilbage?
Det Hele er et Mesterværk,
hvis første Halvdel minder om
den utro Viv, der aldrig blev
den anden, som jeg trængte til.
Min Tro paa Kvinden har jeg tabt,
hvis alle Kvinder er som Gaaden af
Marmor skabt.

B. F.

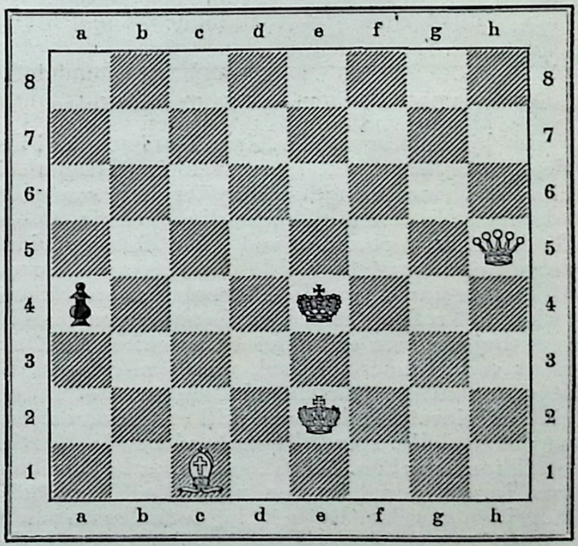
De heldige Løsere erholde
15 og 10 Kroner
tilsendt ved Anvisninger.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 52 var
Ole Lukøje.

Ialt indkom 1210 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *Ebba Rottenstein*, Sorgenfri Slot, Lyngby. — 2. Præmie *Andr. Høyer*, St. Regneg. 26, Kbhvn.

Skakopgave Nr. 9.

Af A. Corrias, Italien.
(„Caporal Terribile".)
Sort 2 Brikker.



Hvid 3 Brikker.
Hvid begynder og gør mat i 3 Træk.

Løsning paa Skakopg. Nr. 8.
1 D a 3 — e 3 osv.

Dansk Industri.

I.

Glas-Malerier.



Minderude.

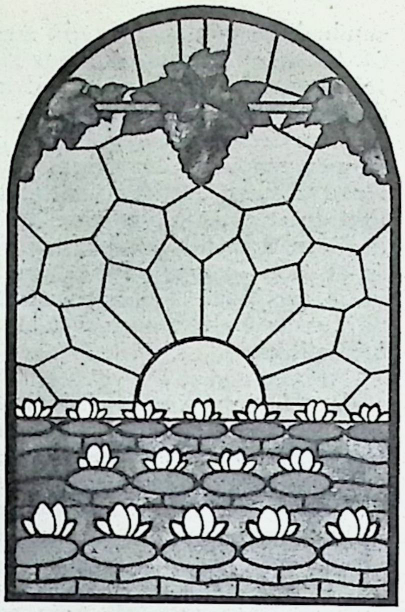
Efter en Tid lang at være forsømt, ja, næsten gaaet i Glemme, er Glasmaleriet i dette Aarhundrede atter taget op af dygtige Mestre over hele Evropa. Fra Kirken, hvor denne Art af Dekoration alle Dage fandt sin rigeligste Anvendelse, banede den sig Vej til offentlige Bygninger, til Gods og Herresæde, og er nu endog i Færd med at erobre sig en Plads paa Privatboligers Trappeopgange og i vore Værelser. Naar Lyset brydes gennem Rudens brogede Glas, præges et stilfuldt Interiør af en dæmpet fin og fornem Hygge.



Alterbilledet i Koret i St. Thomas Kirken.

Her hjemme er det Hr. *Aug. Duvier*, som i det sidste Ti-Aar har kaldt Interessen for Glasmaleriet til Live. Til sine Arbejder benytter han saa godt som udelukkende den middelalderlige Teknik, (Mosaik af Glasstykker, forbundne ved Blyindfatning), idet han derved opnaar at fastholde den farverige Hovedvirkning, som gav de gamle Glasmalerier en saa prægtigt virkende Kraft og Skønhed. Gennemgaar man de Hovedarbejder, som er udgaaet fra det kendte Etablissement ved Holmens Kanal, maa i allerførste Række af de egentlige Glasmalerier nævnes det store Midtvindue i Koret i Helligaandskirken (Himmeriges Port) og det tredelte, som Altertavle virkende, Korvindue i St. Thomaskirken. Af Glasmosaikarbejder beundrer man især Vinduet fra den nordiske Kunstudstillings Præsidentværelse. Dette Arbejde findes nu paa Kunstindustrimusæet, hvortil Duvier siden skænkede den.

I mindre Stil træffer man som sagt Glasmaleriet og Glasmosaikarbejder i vore Privathjem, og man kan gennem den her vedføjede Gengivelse af et særlig charmant Interiør faa et Begreb om den dekorative Virkning. Naturligvis vil det særlig kunstneriske Arbejde altid være en forholdsvis bekostelig Ting, men det synes, at de farvede Glasrudekompositioner ikke blot skulle være en ekstra Luksus for de øverste i Skattebogen, thi Hr. Duviers Bestræbelser gaa i den senere Tid utvivlsomt ud paa ogsaa at levere saadanne til saa lav en Pris, at de allerfleste vil kunne overkomme denne Pryd for deres Hjem. Eksempelvis kan nævnes, at man allerede for en Sum af 30 Kr. kan anskaffe sig et saadant farvet Vindu i Blyindfatninger.



Mosaikvindue til en Trappeopgang.

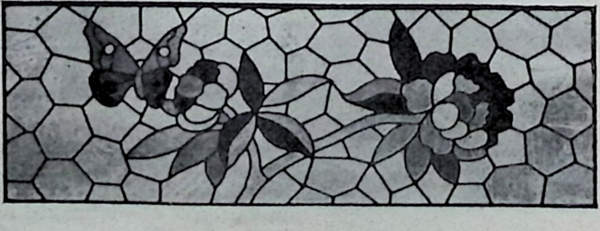
Opfindsom som D. er, har han genoptaget den gamle Sædvane fra Glasmaleriets Glansperiode at fremstille Minderuder i Anledning af særlige festlige Lejligheder og højtidelige Familjebegivenheder, og over Forventning lykkedes hans første Forsøg, da ved Prins Christians Bryllup den fikse, lille Rude, som præsenteres i Vignetten til disse Linjer, blev til.



Mosaikvindue til et Herreværelse.

En stor og smuk Virksomhed kan Duvier allerede se tilbage paa. Paa Diplomet, som medfulgte den Medaille, han hentede sig paa Chicagoudstillingen, befindes hans Arbejder at være „teknisk og kunstnerisk perfekte“. — Større Ros kan intet Kunst-Haandværk ønske sig.

C—

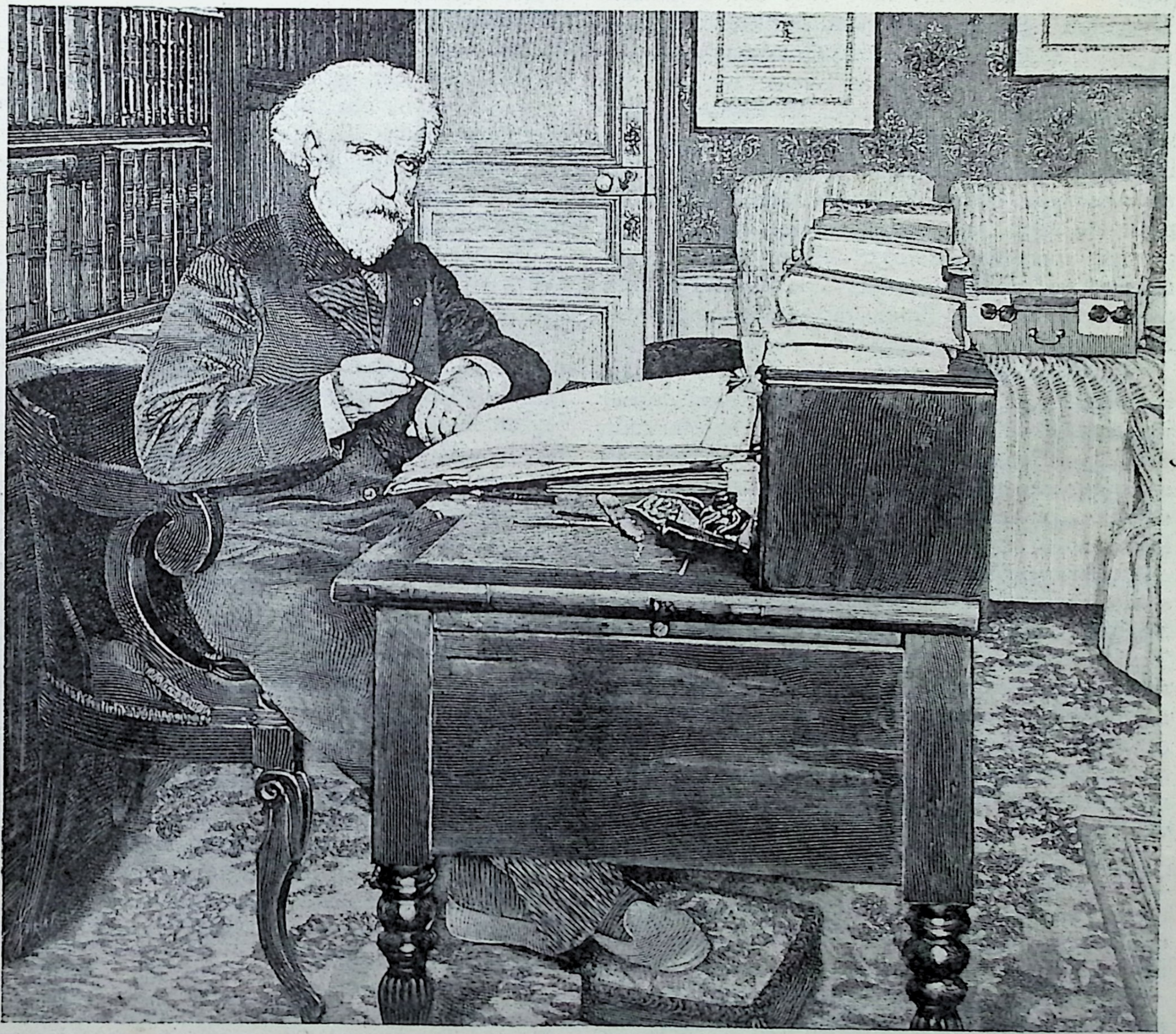


Dekorations-Frise.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 3. Aargang 1898–1899. Søndag den 16. Oktober 1898. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Formanden for Kassationsretten i Paris, *Manau*, der vil faa det afgørende Ord i det store Spørgsmaal om Dreyfus-Processens Revision. I Baggrunden Processens hemmelige Dokumenter, i to forseglede Kofferter.

Det dobbelte Frieri.

Marionetkomedie i 6 Scener.

Af Sven Lange.

1. Scene.



Kristoffer (alene. Han vandrer ned ad Gaden med betænksomme Miner). Jeg er en Smule beklemt tilmode i Dag, ja, sandt at sige er jeg højst benauet. Jeg har foresat mig at vinde den skønne Fru Dorotheas Haand og Hjerte, og nu jeg nærmer mig stedse mere til hendes Dør. Men vil hun lytte efter mine Suk? Eller vil hun ikke snarere bønhøre min Medbejler Peter? Hvad skal jeg tro? Hvad skal jeg haabe? Jeg er gaaet frem i denne Sag med vanlig Forsigtighed og Omtanke. Hendes Mand — thi, hun, hm! hm! hm! lad mig ikke glemme det: hun har en Mand! — hendes Mand sagde mig selv, da jeg udspurgte ham om hendes Lyster og inderste Tilbøjeligheder: „hun hopper fra Gren til Gren som en liden Sommerfugl", sagde han, — „hun nyser mod Solen som den, hun ler og elsker den muntre Spøg. Hun er i Sandhed en liden Kanariefugl", sagde han. — Nu er jeg med Respekt at sige ingen Kanariefugl. Jeg er med Respekt at sige en Filosof. Jeg ser dybt og alvorsfuldt paa denne Verdens Ting. Jeg gumler og gnaver. Saadan er jeg.

Men hvis det er sandt, hvad hendes — hm, hm! hm! hm! — hendes Mand fortæller, da har jeg Aarsag til at være paapasselig overfor min Medbejler Peter. Thi han grubler og stirrer ikke som jeg; han fjaser og ivrer. Han er ingen Filosof; han er en Hønerumpe. Han passer hende brilliant.

Nu har jeg imidlertid fattet en Plan, der nok skal bringe mig Sejr. Naar jeg staar overfor den Skønne, da vil jeg fordreje mine bekymrede Træk til Smil og henrykt Fnisen; jeg vil presse min Hjerne for dristige Vittigheder. Jeg vil sukke med leende Mund. Hun skal overgive sig for ikke at dø af Latter. Jeg har anlagt et hvidt Halstørklæde allerede. Saaledes skal jeg vel besejre min Medbejler Peter, hvis Grimacer hun alt er vant til.

Men der ser jeg, jeg staar ved Peters Dør. Jeg vil gaa ind for at se, hvordan han er tilmode, thi jeg har Aarsag til at tro, at han ogsaa agter at forsøge paa at forstyrre Fru Dorotheas Hjærtensfred i Dag.

Jeg vil dog ikke røbe mit underfundige Projekt for ham; da taber han baade Næse og Mund, naar vi begge stedes for den skønne Dame. (Han gaar ind).

2. Scene.

Peter (alene. Han sidder i sin Lænestol med Benene overkors). Ej, ej, nu nærmer Timen sig nok, da jeg skal hen og gøre mine Haneben for den charmante Fru Dorothea. Hun er det netteste unge Fruentimmer i Staden, og jeg er hel forrykt af Elskov til hende. Men endnu har jeg ikke haft Kurage til at frie, skønt Kurage just ellers ej mangler mig.

Jeg spurgte saaledes forleden hendes Mand — thi, ha ha! hi hi hi! ha ha! hun har en Mand! — ham udspurgte jeg om Madames helt indvendige Temperament og hendes Lysters Beskaffenhed. Og han svarede mig ganske oprigtig: „Hun er i sit Sind tankefuld og grubliserende. Hun sysler helst med alvorlige og dybsindige Emner, saasom Verdens Skabelse og Kvindernes Opdragelse. Hun afskyr Fjas og Tant, og græder gerne om Nætterne. Hendes Hjerte er som en lukket Huspostil, der kun aabnes med indvendige Blikke og tankefulde Lader".

Om det nu er sandt, hvad denne hendes — ha ha! hi hi hi! ha ha! — denne hendes Mand beretter, saa tør jeg just ikke paastaa, at jeg netop er skabt efter hendes Smag. Da passer hun langt bedre til min Rival, den dybsindige Kristoffer, hvis Briller skuer dybt ind i Verdens Uendelighed, og lige tvers igennem en lukket Huspostil.

Jeg vil derfor dristigt komme den værdige Herre i Forkøbet. Jeg antager simpelthen hans bedrøvelige Gestalt. Jeg lægger mit Galgenfjæs i tankefulde Folder. Jeg hilser saa højtideligt som en filosofisk Foliant. Jeg bejler med et Citat om Kvindens Frigørelse. Sort Halstørklæde har jeg alt lagt an. Saaledes besejrer jeg let Kristoffer, hvis Gravitet hun forlængst kender til Bunden. (Det banker paa Døren). Hys, der er Kristoffer. Jeg kender hans bekymrede Knoslag. Jeg vil ikke røbe mit snilde Anslag for ham, da er han i Stand til at fordærve mig hele Spasen. — Kom kun ind!

3. Scene.

Peter og Kristoffer.

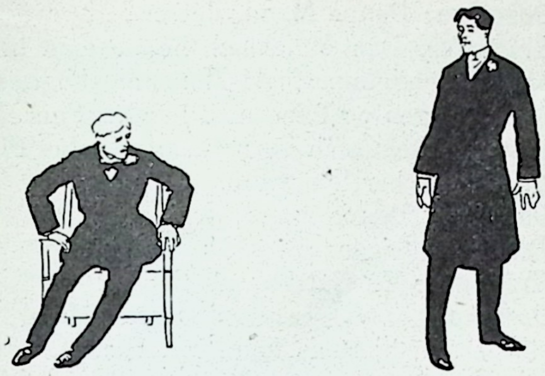
Kristoffer: Goddag, min Ven Peter. Jeg kom netop din Dør forbi.

Peter: Ej, se Goddag Kristoffer. Hvilket uventet Møde.

Kristoffer: Hvad nyt fra denne bedrøvelige Verden? . . . Ej, se, hvor opstadset Du er i Dag! Sort Halsbind! Skal Du begrave nogen?

Peter: Og Du, — med dit hvide! Du skal sagtens til Bryllup?

Kristoffer: Min Ven, vi har begge Ret. Vi vandrer nok samme Sted hen, og i samme Ærinde. Den ene skal begrave sit Haab, den anden skal vies til sit. Vi har begge Ret, min Ven.



Peter: Men hvem skal hvad, Kristoffer?

Kristoffer: Hvem der skal hvad? ak, Peter, min Ven, for mig er der intet Haab. Jeg kender hende.

Peter: Nej, *jeg* kender hende!

Kristoffer: Jeg har gransket hendes inderste Lyster. Hun afskyr mig Arme!

Peter: Jeg har udforsket hendes Temperaments Beskaffenhed. Hun foragter mig Stakkel.

Kristoffer: Hun er munter og lystig som Du!

Peter: Hun er traurig og bister som Du!

Kristoffer: Hun flagrer og flyver som Du!

Peter: Hun gnaver og gumler som Du!

Kristoffer: Hun nyser mod Solen som Du!

Peter: Hun ønsker den hængt som Du!

Begge: Saadan er Dorothea!

Kristoffer: Dig vælger hun, Peter!

Peter: Dig kaarer hun, Kristoffer!

Begge: Saadan er Dorothea!

(De griber hinandens Hænder. Pavse).

Peter: Vi er altsaa enige?

Kristoffer: Uden al Tvivl. Men lad os da ogsaa være enige om dette: Følg med mig, Peter, min Ven, — følg med mig til hende!

Peter: Til hende?

Kristoffer: Følg med mig, Peter! Staa hos mig, naar mit Haab begraves! Jeg vil, at Du skal se hende spille mit Dybsind paa Næsen! Mit tungsindige Gnaveransigt vil faa hende til at skogre! Naar hun har vendt min skævbenede Knælen sin Ryg, staar Du dér og ler som Solen! Følg med mig, Peter! Du skal se, jeg faar Ret!

Peter: Jeg følger. Men da maa *Du* ogsaa følge med *mig?*

Kristoffer: Hvis Du vil!



Peter: Du skal se, jeg faar Ret! Mine Grimacer slaar jo Rynker paa hendes tungsindige Næse! For hver Vits, jeg vover, faar hun Opstød af Dyd! Min Galgenhumor vanhelliger hende, naar hun belyses af dit Aasyn, surt som det er af Visdom! Følg med mig, Kristoffer! Du skal se, jeg faar Ret.

Kristoffer: Hvis Du følger mig, følger jeg dig!

Peter: Vi er altsaa enige?

Kristoffer: Uden al Tvivl.

Begge: For vi kender Dorothea!

Peter: Og hendes Mand —

Kristoffer: Hm, hm! Hm, hm!

Peter: Ha ha! Hi hi hi! Ha ha!

Kristoffer: Hendes Mand —

Peter: Ha ha! Hi hi hi! Ha ha!

Kristoffer: Hm hm! Hm hm!

(Idet de gaar:)

Peter (afsides): Nu har jeg Dig, dit Brillefutteral!

Kristoffer (afsides): Besejret er Du, din Hønerumpe!

(De gaar).

4. Scene.

Dorothea alene.

Jeg er ret fornøjelig til Mode. Jeg venter Besøg af to unge Kavallerer, der begge vil gøre alt hvad de formaar for at vinde min Gunst. De har allerede længe belejret mig med Gaver og smukke Talemaader, og jeg har ej ganske kunnet afvise dem, thi jeg er en Ynder af Smiger. Men nu trænges min Dyd, — og jeg vil derfor stanse Legen før noget Ondt er sket. Jeg føler ingen Skrupler ved at holde dem for Nar, thi de er to ret naragtige Gække. Ydermere attraar de min Gunst ingenlunde af Elskov til min Person, men blot for mit gode Ry's Skyld, og fordi jeg er en agtværdig Borgers Frue.

Min Mand, som jeg af Hjertet elsker, hjælper mig efter al sin Evne til at spille de to Sprader paa Næsen. Den ene af dem, Kristoffer, som er drøvelig anlagt og genegen til Dybsindighed har han indbildt, at jeg i mit Sinds Skjulesteder var letsindig og munter og lettest kunde besejres ved Spøg og Tant. Den anden, Peter (en hel Galgenfugl) har han betroet, at jeg maatte erobres ved Melankoli og dybsindig Raisonnement; thi mit Hjerte var dybt og tungt af Taarer.

Jeg ved ej ret, hvordan jeg er, men jeg kan vel være det ene som det andet. Imidlertid vil jeg fortsætte Komedien, som min hjertens kære Mand har udfundet; der kommer da sikkert artige Ting derud af. Jeg vil skjule min Forundring, og lade som om jeg ej mærker deres forandrede Væsen; thi de har vel forandret det for lettere at fange mig ind, de Narre.

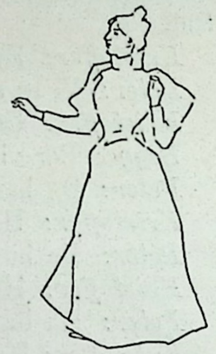
Men jeg hører nogen banke. Det er nok dem.

5. Scene.

Dorothea, Peter og Kristoffer.

Peter: Jeg beder den skønne Fru Dorothea modtage min ærefrygtsfulde Reverens.

Kristoffer: Solen lei ind i mit Hjerte, naar jeg skuer Fru Dorothea.



Dorothea: Hr. Peter, jeg er smigret ved Deres Besøg. Modtag min venlige Tak for Deres Artighed, Hr. Kristoffer. Jeg beder mine Herrer sætte sig og fremkomme med deres Ærinder.

(De sætter sig).

Peter: Hm, hm, hm!

Kristoffer: Hi, hi, hi! ha, ha.

Pavse.

Dorothea: Mine Herrer har tilforn vist min ringe Person saa megen Artighed ved smigrende Ord og skønne Talemaader, at jeg vel tør vente en aabenlys Forklaring af mine Herrer.

Kristoffer: Hi, hi, hi! ha, ha, ha!

Peter: Hm, hm, hm!

Pavse.

Dorothea: Nu vil jeg vende Ryggen til; da faar mine Herrer vel Munden paa Gled, naar jeg ej længer betragter Dem. (Sætter sig og tager en Mappe). Jeg har her en Samling Afbildninger af allehaande Markens og Skovens Dyr, saasom Abekatte og Drøvtyggere. Den vil jeg divertere mig med, naar jeg ej længer betragter mine Herrer.



Pavse.

Peter: Kvinden blev sat ind i Verden for at —

Dorothea: Nu, Hr. Peter, — bliv kun ved!

Kristoffer: At nyse mod Solen! Og hun bør derfor oplæres til at —

Dorothea: Ret saa, Hr. Kristoffer, — fortsæt blot!

Peter: At gnave og gumle! Mandens Lod blev at —

Dorothea: Svar De, Hr. Kristoffer!

Kristoffer: At snyde hendes Næse. Og han bør derfor stedse —

Dorothea: Hr. Peter, Hr. Peter?

Peter: Drøvtygge med hende.

Dorothea: Jeg ser, mine Herrer nærmer sig deres Ærinde.

Peter: Derfor bør den Mand, som en Kvinde kan skænke sin Kærligheds Passion, han bør kende hendes inderste Beskaffenhed! Han bør med hende kravle ned i Eftertænksomhedens forborgneste Krinkelkroge. Han bør aabne hendes Hjærtes Huspostil med indvendige Blikke. Faar hun Opstød af Dyd, maa han støde med. Saadan bør han være.

Dorothea: Denne Mand, det er . . .

Kristoffer: Den Mand bør hoppe med hende som en liden Sommerfugl! Han bør skogre med hendes Skogren og fnise med hendes Fnis. Han maa slaa Saltemortaler over hendes galne Pirouetter. Saadan bør han være.

Dorothea: Denne Mand, det er . . .

Peter: En Visdommens Mester!

Kristoffer: En Galskabens Elsker!

Dorothea (rejser sig og nejer): Denne Mand, det er stedse min hjertens kære Hr. Gemal.

Pavse.

Peter: Haha ha ha hi hi! ha ha!

Kristoffer: Hm, hm, hm, hm, hm, hm!

Dorothea (nejer): Min Hr. Gemal!

Peter: Ha, ha, ha! Hi, hi, hi! Ha, ha, ha!

Kristoffer: Hm, hm, hm, hm, hm, hm!

Peter: Mit Alvor brister! Jeg dør af Latter!

Kristoffer: Min Fnisen tier. Jeg græder Blod.

Peter (bukker): Fru Dorothea!

Kristoffer (bukker): Fru Dorothea!

(Idet de gaar).

Peter (til Kristoffer): Opdaget er Du, dit Brillefutteral.

Kristoffer (til Peter): Nu kender jeg Dig, din Hønerumpe.

(De gaar).

6. Scene.

Dorothea (alene):

Adiøs, I to traurige Gække! Nu vil jeg gaa ind og berette min kære Mand Udfaldet af dette Æventyr. Jeg tænker da, han glæder sig over, hvor hurtig mine to Tilbedere fortrak.

— Ak, hvorfor fortrak de dog saa hurtigt!

(Hun gaar ind.)

Oktober.

Skovguden kalder:
Skynd jer, kom ud
Før Løvet falder!
Skoven er iklædt saa prægtig et Skrud,
Træernes Kroner som nys vare grønne
Glimrer i Solskin med Farver saa skønne:
Skynd jer, kom ud!
Snart har vi Vinter med Kulde og Slud,
Nætterne længes, og Dagene svinde,
Sommeren er da til sidst kun et Minde:
Derfor — kom Alle herud!

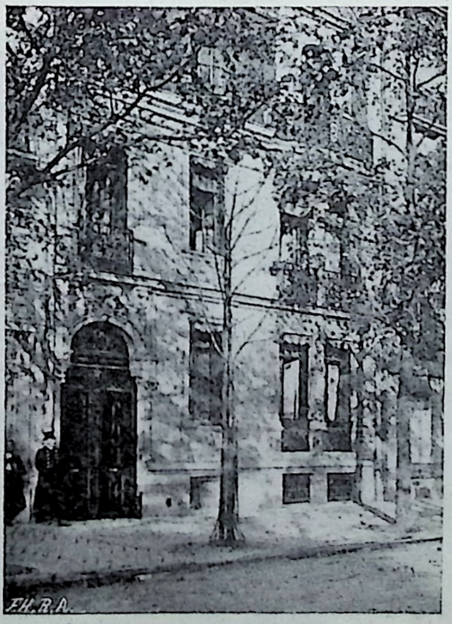
H . . . . n.



Mme Sarah Bernhardt. Efter Maleri af Chartran.

Sarah Bernhardt i Hjemmet.

En stille Sidegade tæt ved Champs Elysées. Faa Mennesker kommer igennem den, Vognrummelen tager en anden Vej, Træerne staar stille og bader sig i Solen og Foraarsluften. I det høje, smalle, kridhvide Hus er alle Vinduer dækkede til med de liflige hvide Gardiner, Huset synes uddødt. Kun i Portnerlogens lille Udkigsvindue kommer et hvidkappet Hovede tilsyne, naar man trækker i Porthammeren, og Klokken har slaaet Allarm. I hele det store Hus er ingen Mennesker uden Portnerfolkene og en Kusk, der inde i Gaarden til Fløjteakkompagnement vasker en Vogn. Thi Madame Sarah Bernhardt er med de andre Pariserfugle fløjet bort til Sydfrankrig og Middelhavets Kyster, eller Madame er oppe paa sin fæstningslignende Villa paa *Belle Ile-en-Mer* eller paa Tourne for at skrabe flere Penge, nyt Guld sammen.



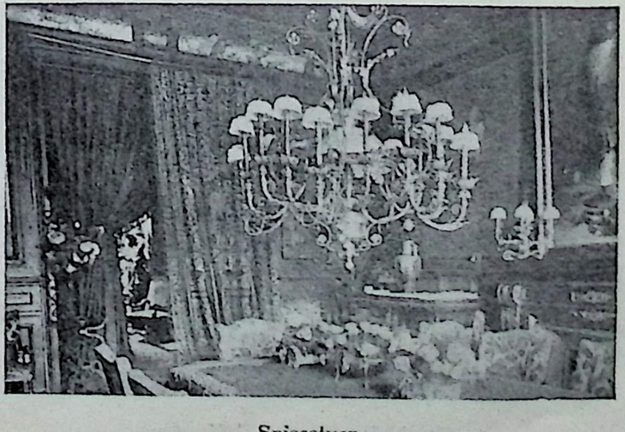
Sarah Bernhardts Hus i Paris.



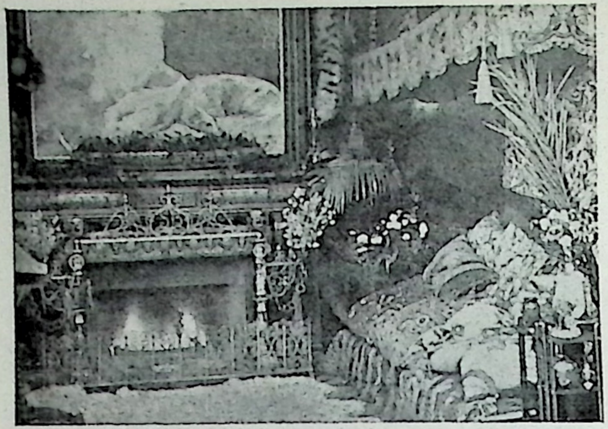
Arbejdsværelset.

I hvert Fald, Madame er ikke i Paris, ikke i sit Hotel, og har man en lille gul Mønt i Vestelommen, af den Art, alle Portnerkoner i Paris nærer en brændende Kærlighed til, kan man saadan en Formiddag med Portnerkonen ved Siden gaa gennem dette Hus' Saloner og Stuer, der er den store franske Kunstnerindes Hjem. Og om dette Kunstnerhjem kan det vel siges, at det er det første i Verden. Thi her er alt saa ægte præget af fransk Aand, fransk Smag, fransk Kunst. Her er alt saa ædelt arrangeret, at man ikke ser Arrangementet; det synes helt naturligt, og her vil Øjet kunne hvile paa hvert Punkt og i hver Krog, og der vil slet ikke være det Gran, det Korn, der ikke er, hvor man synes naturnødvendigt, det maa være . . .

Man kommer ind i Atelieret. Tilhøjre ser man straks Chartrans Billede af Sarah Bernhardt, i Baggrunden, over Kaminen, Gervex bekendte Portræt af Madame, ved hvis Fødder hendes to russiske Hunde hviler. Under en Baldakin af broget Silke befinder sig Løjbænken med Puder og Tæpper, den lækreste Rede. Venetianske Spejle, Malerier, nogle Haandtegninger og Akvareller dækker Væggen. Mellem Malerierne er der to, der fanger Ens Opmærksomhed straks, to Billeder af Børn: en hvilende Dreng i Fløjlsdragt,



Spisestuen.



Sarahs Yndlingssofa.



Sarahs Bibel.

bevogtet af en russisk Hund, og en lille Pige i Renæssancedragt. Det er Madame Sarahs Afguder, disse to Børn. Det er hendes Søns Maurice Bernhardts to Smaabørn, som den store Tragedienne hænger ved med en rørende, næsten afguderisk Kærlighed.

— Se paa et af disse Billeder fra dette franske Kunstnerhjem. Under Konsollen med Marmorbusten af Sarahs lille Sønnedatter staar en lille bitte Kurvevogn. Man fortæller en lille Historie om den. Man fortæller, at en Aften i Skumringen sad Madame med nogle af sine Venner her i Atelieret, og da sagde Muncakcy, den ungarske Maler, mens han strøg sit store, graa Skæg:

„Verden forstaar ikke, kære Veninde, hvorfor De altid farter Verden om. De, der elsker Paris, — hvorfor giver De ikke Paris Deres *hele* Kunst, *al* Deres Ævne, *hele* Deres Liv. Hvorfor spreder De Deres Skatte for sydamerikanske Abekatte og russiske Proprietærer og flegmatiske Englændere, — De, der har alt, hvad De bruger og ikke er gerrig og aldrig har samlet paa Pengene?...“

Madame Sarah smilede kun. Hun gik hen til denne Konsol og trak den lille Barnevogn frem og sagde: „Aa jo, for jeg tænker paa, at nu bliver Maurices lille Pige snart saa stor, at denne Vogn bliver for lille, saa hun maa have en anden . . .“

For disse Børnebørn arbejder nu den store Sarah. For dem døjer hun de lange Rejsers Anstrengelser, for dem skraber hun Guldet sammen.

Et Hjørne af Atelieret er helliget Madames egne Skulpturarbejder. Paa en Sokkel staar den Buste, Madame selv har modelleret af Digteren *Emile de Girardin*. Et andet Hjørne er helliget Sarahs Forgængerinde, den store Rachel, hvis Dødsbillede hænger paa Væggen omgivet af en Sol af Bambusspyd og Sabler.

— I Biblioteket, der kun er lille, og som ogsaa er Madames Arbejdsværelse, ligger Dødningehovedet paa Skrivebordspladen, og i Reolen staar de franske Klassikere, fra *Corneille* og *Racine* til den yngre *Dumas*. I den lyse Spisestue staar Buffetten endnu fuld af de visnende Roser, og i Krogen staar Madames højryggede Stol. Hendes blomsterbroderede Silkeslobrok hænger endnu paa Stolens Ryglæn. Det er, som var hun selv nær, — som var hun kun Skridt fra En, — som hørte man den sagte Lyd af hendes Trin over Tæppet, — her i disse Stuer, hvor Solen og Luft, der strømmer ind fra det aabnede Vindu, nu løsner Verveinens Duft fra alle Puder og Hynder.

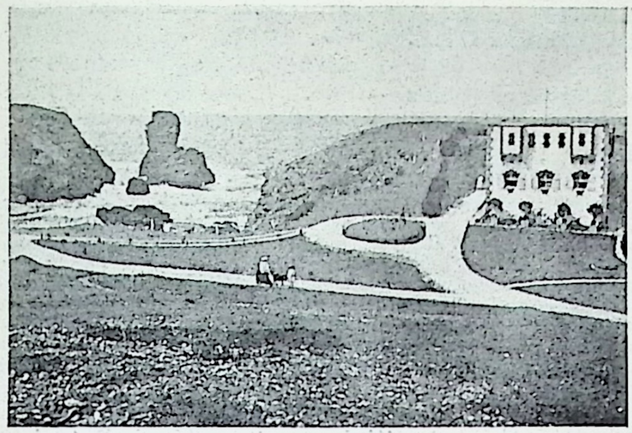
Men Madame er borte, — oppe i sit andet Hjem, oppe paa „Fæstningen“ ved Atlanterhavskysten. Læser hun maaske der-



Sarahs Sønnesøn med Mynden.



En Krog af Atelieret.



Sarah Bernhardts Villa „Fæstningen“ ved Havet.

oppe Rostands ny Verskomedie, eller lægger hun Planer for en ny Verdenstourné?

Sarah Bernhardt paa Scenen.

Et Ord om Sarah Bernhardt. Jeg saa hende forleden Aften som Marguerithe Gauthier i „Kameliadamen“. Hun var enestaaende, uforglemmelig, ja netop uforglemmelig. Hendes Møde med den gamle Herre, Armands Fader, da hun giver Afkald paa Armand, og endnu mere i femte Akt, da hun genser Armand, før hun dør — disse Scener vil den, som saa dem, huske bestandig; og naar han mange Aar derefter tænker paa dem, vil den ejendommelige stærke og berusende Duft fornemmes, som den Gang fornemmedes ved hendes Spil.

Endnu er Sarah Bernhardt enestaaende. Endnu . . . og dog . . . man mærker, at den ubarmhjertige Alder nærmer sig. Sarah er snart tredsindstyve Aar, og hvor meget hun end plejer og hæger om sit Legeme og sit Ansigt, den Tid er snart forbi, da hun kan give de unge, skønne Kvinders Roller. Man fortæller, at hun, ikke saameget ved Sminke som ved voldsomme Viljeanstrengelser, skal kunne give sit Ansigt Præg af Ungdom. Endnu kan hun fortrylle og blænde; men snart vil Alderen være der, og Sarah vil ikke kunne spille sine berømte Roller med fuld Kraft. Ja, enkelte Øjeblikke forleden fik hendes Ansigt et Udtryk, saa man uvilkaarlig spurgte sig selv, idet man reves ud af Illusionen: „men hvordan er det? . . . mon hun ikke er gammel, i Grunden?“

Foreløbig er der dog ingen Fare. For alle franske Digtere — lige fra de gamle Romantikere til de yngste Symbolister — er hun endnu stadig den store Poesies evig unge Præstinde. Hendes Smil er saa daarende som en Violintone, og er der Graad i hendes Stemme, kommer ogsaa de til at hulke.

Hun ejer denne trolddomsagtige Magt over Tilskuernes Sind, som kun de store Genier har. Hendes Spil er ujævnt og uberegneligt: Ligesaa højt det kan stige, lige saa dybt synker det stundom. Dette skyldes tildels de mange slette Roller, hun mellem Aar og Dag vælger sig, og som skruer hende op til Skabagtighed og Hysteri og forfalsker hendes Menneskelighed, men lige saa meget skyldes det hendes ustyrlige Genialitet. I Virkeligheden synes hun at være et af de Væsner, der fra en Stjærne er kommen ned til Jorden, hvis Beboere de fortryller og forfærder, og mellem hvem de aldeles ikke kan finde sig til Rette. Ved Siden af hende bliver de fleste andre sceniske Kunstnere Dillettanter, der fra Gaden eller Kafeen gaar ind i Teatret og dèr gør deres bedste for at spille Komedie. Højst naar hun i de Roller, hvor hun skal give *Kærligheden* Udtryk, den sejrrige, straalende Elskov. Der er hun ung som en Tyveaarig, — med sin Glorie af gyldent Haar og sit mørke Blik, hvor ud fra der vælder Strømme af Ømhed. I *Hadet* bliver hun gammel, gusten i Hud og haard i Røst.



Sarah Bernhardt i sit Paaklædningsværelse. Efter Originaltegning af Thomas Wyle.

Salon-Svindleren.

— Moderne Pariserroman af Georges Ohnet. —

Indhold af de tidligere Kapitler.

Herluginde de Diernstein hører til Frankrigs fornemste Aristokrati, og er Ejer af en umaadelig Formue. Hendes Søn, *Jean*, der nærer anarkistiske Sympatier, har frivillig givet Afkald paa sin Del af Formuen for at hengive sig til sine kunstneriske Tilbøjeligheder, og som Billedhugger — under Navnet Jean Hiénard — har han allerede vist et stort Talent. Paa et Besøg hos sin Moder, hvem han har bedt om at laane sig en Sum Penge til at hjælpe en fattig Kammerat, Billedhuggeren *Frégose*, opdager han, at hun er lidenskabelig forelsket i en suspekt Person, der under Navnet *Marquis de Prédalgonde* spiller en stor Rolle i det mondaine Selskabsliv. Denne Marquis er i Virkeligheden kun en dristig Svindler ved Navn *Roger Brémont*, der tilligemed sin Medskyldige, *Rascol*, lever af falsk Spil og alskens Bedragerier, og som nu har sine Garn ude efter den rige Hertuginde, som han med sin elegante Optræden ganske har bedaaret. Jean vil nu befri sin Moder fra den truende Fare, og støttes heri af sine Venner, Frégose og Frk. Maréchal. Prédalgonde, til hvem Hertuginden straks har betroet sig, er klog nok til at tage Forholdsregler og være paa sin Post.

Hendes Øjne flammede af Vrede, og hendes Læber skælvede af Smerte. Men Lucienne svarede trods sin Medfølelse roligt:

„Hvis han vil forraade, kan intet hindre ham. Mod hans Vilje vil De da ikke beholde ham eller gaa ind paa, at han bliver hos Dem af Svaghed, af Medlidenhed eller for sin personlige Fordel? Tænk rolig over Deres Stilling, og De vil finde Fred. I Stedet for kun at se den eneste Kendsgærning, at han glider fra Dem, skal De søge efter Aarsagen dertil. Saa vil De se, om han er Deres Klager og al Deres Fortvivlelse værd.“

„Lucienne“, skreg Hertuginden, „hvad De der siger, er endnu afskyeligere end alt, hvad De har gjort. Nu bagvasker De ham for at forgifte min Sejr, hvis jeg vinder ham fra Dem!“

„Jeg er kun ærlig. Vil De da have, at jeg skal vise ham bort, for at han skal vende tilbage til Dem? Eller tror De, at han kun drages mod mig for Pengenes Skyld? Saa maa de foragte ham grænseløst og fyldes med Afsky!“

„Aa, jeg ved ikke. Maaske er han afskyelig, men jeg elsker ham. Det siger alt og gør alt forstaaeligt og tilgiveligt.“

„Forstaar De mig ikke“ hviskede Lucienne, „han lader os konkurrere, han venter kun et Vink fra mig for at forlade Dem og kaste sig for mine Fødder, fordi jeg er den rigeste af os. Vil De have Syn for Sagen? Og vil De, naar De har faaet det, alligevel begræde ham?“

„Aa, De vil kaste Tvivl i min Tanke, De fører mig bag Lyset . . .“

„Nej, jeg har kun sagt Sandheden. Maaske har jeg handlet galt ved at betro Dem den. Men min Loyalitet bød mig det. Lover De mig til Gengæld ikke at røbe et Ord af denne Samtale?“

„Ja . . . Men hvis han anholder om Deres Haand, vil De saa ægte ham?“

„Naa, det er det, De frygter. De vil maaske tage ham til Naade, hvis jeg afviser ham? Afsindig er De! Men jeg skal vise Dem hans Modbydelighed, saa at De ikke *kan* tilgive ham“, sagde hun truende . . . „Tør nu Deres Øjne, vær rolig og gaa ind til Selskabet! Hr. de Prédalgonde er snu og kunde ellers gærne ane Uraad. Jeg vil om lidt meddele, at jeg tager til Paris i Morgen tidlig. Gør intet for at holde mig tilbage!“

„Og han“, stammede Hertuginden.

„Ja“, sagde Lucienne, „han følger sikkert efter mig, inden Dagen er forbi. Men vær modig og stolt! I de største Nederlag gælder det om at frelse Æren.“

De to Rivalinder maalte for sidste Gang hinanden. Og for at trøste Hertuginden sagde Frøken Maréchal:

„Naa, maaske vilde han ikke en Gang tage mig for Pengenes Skyld, saa grim som jeg er. Saa kan De triumfere!“

Og de gik sammen ind i Billardstuen, hvor de Spillende under Munterhed og Skæmt gjorde Partiet færdigt.

X.

„Naa, Hr. Amoretti, hvem er saa Hr. de Prédalgondes foregivne Onkel, han, der kalder sig Grev de Saint-Vincent.“

„Det er Hovedmanden for Paris' „Filosofer“. I Virkeligheden hedder han Rascol, ogsaa kaldet Panpan, Filette eller Fa'r Poisse. Han har allerede været straffet tre Gange for Bedrageri og Tyveri. Han er godt kendt og figurerer i vort Forbryderalbum.“

Hiénard sad i sit Atelier og røg en Cigaret, mens han betragtede Opdageren, som sindig bladede i sin Notesbog. Frégose var til Stede og legede tankeløst med en Lerklump, som han mekanisk dannede til en lille Figur.

„Men hvorfor arresterer man da ikke den Skurk?“

„Fordi vi mangler en Anledning. Og forøvrigt er Slynglen Rascol saa udmærket skjult under Navnet Grev de Saint-Vincent, at vi har maattet anstille de vidtløftigste Undersøgelser for at fastslaa hans Identitet. Og maaske er vi endnu ikke ved Enden; under Rascol kan der skjule sig noget andet. Hvis de anede, hvad han foretager sig, blev de aldrig færdig. Jeg traf ham en Morgen i Døren til hans Bolig paa Boulevard Haussmann, da han gik ud i Grev de Saint-Vincents Paaklædning og Ydre. Han bar sin Frakke over Armen, raabte en Droske an ved Lazare-Banegaarden og kørte til Rue Alboy Nr. 9. Da han stod ud af Vognen, havde han taget sin Overfrakke paa og skiftet Maske.“

„Hvordan det?“ spurgte Hiénard meget interesseret.

„Ganske simpelt. Han havde rullet Gardinerne ned, maskeret sig som ung Mand med blond Paryk i Stedet for den graa, og da han havde forandret sin Gang, var han ukendelig. Det var Panpan, saaledes kaldet, fordi han paa de offenlige Danseboder i Forstæderne, i Montmartres Moulins-Rouge'r, hvor han er frygtet for sin Styrke og Behændighed, har den Specialitet at ramme to uimodstaaelige Stød i Hjertekulen ud — „pan, pan“, saa at den vældigste Herkules tumler i Gulvet. I Rue Alboy har Mosjø Panpan et Værelse, og han gik ind for at hente sine Breve hos Portneren. Jeg har Grund til at tro, at han staar i Ledtog med en Bande Indbrudstyve, hvem han anviser, hvor der er noget at gøre. Men det kommer jo for Resten ikke Sagen ved.“

„Er det ikke som en hel Roman!“ udbrød Frégose.

„Ja, og vil De høre Fortsættelsen? Nr. 27 i Rue Saint-Honoré bor Hr. Bookmaker Filette, stadig det samme Individ. Han modtager Kommissioner Dagen før Væddeløb fra alle mulige Mennesker, navnlig Opvartere, som kommer med deres egne og deres Kunders Indsatser. Han har en Kontorist, som bor i Kontoret. Der brygges saa Væddeløbsresultaterne sammen efter Samraad med Trænere og Jokeyer, som han giver Frokost paa i Separatkabinet hos en Restavratør i Nærheden af Saint-Roch-Kirken. Der har han Ro, fordi Værten er med.“

„Og hvilken Maske bruger han til denne Rolle?“ spurgte Hiénard.

„Hr. Filette er mindre end Hr. Panpan, har brunt Haar og Skæg og taler med sydfransk Akcent. Og den sidste Type, som denne Ærkebedrager iklæder sig, er Fa'r Poisse, der bor i Rue Thérèse tæt ved Avenue de l'Opéra. Han laaner ud mod tvivlsomme eller uredelig erhværvede Panter. Graat Haar, graat Skæg, kroget Næse, Falkeøjne under buskede Øjenbryn — det er Manden. I fedtet og plettet Slobrok og med sort Kalot paa Hovedet modtager Fa'r Poisse sine Kunder hver Morgen indtil Middag i et firkantet Rum, hvor der hersker Nordpolskulde. Derhen bringer Kokotter deres Diamantbrosjer, uheldige Spillere deres Malerier, og Indbrudstyve deres stjaalne Obligationer. Men tro bare ikke, at Politiet ikke kender den Gamle og lader ham drive sin lille Geschæft uforstyrret. Det kender ham og har endda stor Nytte af den gamle Pantelaaner. Paa hans Angivelse sker mange Arrestationer i Anledning af Tyverier i Paris og andre Steder . . . Ja, der har De Grev de Saint-Vincent i alle Skikkelser, eller Rascol, om De vil!"

„Og i hvilket Forhold staar Rascol til Hr. de Prédalgonde?"

„De har ikke noget med hinanden at gøre, og deri bestaar netop de to Herrers Snedighed. Prédalgonde ser aldrig Rascol. Han træffer kun sin Onkel, Greven, denne gamle udlevede Gentleman med det sløve Blik. Mellem Markien og Rascols Komplot er der en uoverstigelig Afgrund, der først udfyldes, naar man ved, at Rascol er Hr. de Saint-Vincent. Det er derfor utvivlsomt, at Hr. de Prédalgondes Penge stammer fra Falskspil, drevet af ham selv og andre, for ikke at tale om alle de andre Foretagender, som praktiseres af hans Kompagnon og er meget indbringende, kan De tro."

„Det er altsaa en ren Bandit", kom det næsten hviskende fra Hiénard. „Jeg havde dog hellere set, at det ikke var saaledes. Den Mand maa paa en eller anden Maade forsvinde!"

„Tag Dem i Vare, kære Mester", indskød Amoretti. „De har med samvittighedsløse Mennesker at gøre, og de har Banditter i Mængde til deres Raadighed. De bor i et øde Kvarter. Kom ikke for sent hjem om Aftenen, og skaf Dem en solid sekslobet!"

„Aa, det er ikke saadan at angribe mig. Jeg har taget Timer hos Charlemont, saa at jeg hverken er bange for en eller to."

„Det tror jeg, hvis man angreb Dem aabenlyst. Men tag Dem i Agt for Overfald med Kniv."

„Prédalgonde holder sig nok rolig."

„Men Rascol?"

„Rascol? . . . Rascol . . . Jeg traf en Gang i et Middagsabonnement en, der hed saadan. En Mand paa et halvthundrede. Han gik for at være Værtindens Elsker."

„Og hvad hed hun?"

„Fru Mascart."

„Haha, Fru Mascart!" lo Amoretti. „Igen en, der skaffer os Vink ligesom Poisse. Paa hendes Angivelse tog vi en russisk Anarkist, Tolomine. De kan være rolig for, at det er den samme Rascol . . ."

„Nu klarer alt sig for mig", sagde Hiénard. „Det er hos Fru Mascart, Prédalgonde, der den Gang hed noget andet, har gjort Rascols Bekendtskab. Det var ogsaa der, en smuk ung Pige, Juliette Mauart, hvis Vidnesbyrd maaske kan blive os nyttigt, lærte Prédalgonde at kende. Og naturligvis kender de Slyngler mine Forhold fra disse to Kvinder, og har der faaet Ideen til den Plan, for hvilken min Moder nu er Offer. Juliette holdt af at tale om mit Arveafkald og Hertuginde de Diernsteins enorme Formue. Ak, at jeg forlod min Moder er Skyld i det hele! Jeg handlede, som min Finfølelse og Værdighed bod, men Resultatet er som det er. Jeg var min Moders naturlige Støtte, og jeg unddrog mig min Pligt. Jeg har haft stor Uret, og jeg maa gøre den god igen."

„Det skal vi hjælpe Dig med", sagde Frégose.

„Nu er Hr. de Prédalgonde for fem Dage siden kommen hertil og bor i Avenue d'Antin. Næsten samtidig flyttede min Moder til Avenue des Champs-Elysées. I de fem Dage har han bestemt ikke sat sine Ben hos hende, men har hver Aften aflagt Besøg hos Frøken Maréchal. Saadan staar Sagerne. Der spilles af hende i min Interesse et Spil, som forekommer mig betydningsfuldt og farligt. Jeg tager nu hen til hende. Imens skal De ikke foretage noget. Naar jeg faar Brug for Dem, skal De høre fra mig."

„Jeg staar til Tjeneste. De ved, hvor jeg er at træffe", sagde Amoretti og vilde til at gaa, da Hiénard standsede ham:

„Hør, kunde De ikke bare vise os Hr. Panpan?"

„Jeg beder Dem om ikke at foretage noget overflødigt. Her maa handles forsigtigt. De er nok ikke rigtig klar over Faren. Selv om det kunde være interessant, hvad skulde det nytte! Maaske en Gang senere, naar Sagen er i Orden. Men indtil da maa De lade mig handle efter mit Hoved."

— — —

Hr. Amoretti gjorde Ret i at opfordre Jean Hiénard til Forsigtighed. Thi mens dette foregik, var Prédalgonde og Hr. de Saint-Vincent, der var lige saa godt betjente som Politiet, allerede à jour med de Undersøgelser, som skulde skaffe Oplysning om deres virkelige Personer. I sit Paaklædningsværelse sad Roger ved Titiden og klædte sig paa, mens han talte med sin foregivne Onkel, og hvad han erfarede af ham, lod til at komme ham meget paa tværs.

„Ja", sagde Grev de Saint-Vincent, „saa har vi denne lille Billedhugger paa Halsen. Og ved Du, hvem der er ude efter os? Amoretti — det er da det klareste Symptom. De er altsaa paa Sporet, og inden ret længe maa vi vente et Angreb!"

„Forklar Dem tydeligere."

„Naa ja, Du vil blive angivet til Klubbernes Bestyrelser, og Du kan ikke spille, uden at man beslaglægger dine Kort for at se, hvordan de er ordnede . . . Du ser ud, som om Du blæser det hele et Stykke. Men det er da egenlig Spillet, der har maattet holde for til vor Levevis, til Væddeløb, Sejlsport, Bolig, Fornøjelser og saa videre . . . Hvis vi maa opgive at spille, hvad vil Du saa gøre?"

„Tag Dem ikke det nær", sagde Roger smilende. „Om 14 Dage er vi flot for stedse . . . "

„Ja, i dine Drømme, ha! Det rige Giftermaal! Nej, min Ven, jeg begynder at tvivle om den Udvej. Nu er det ene fløjten. Den gamle Hertuginde, som Du mente, Du kun behøvede at række Fingeren ud efter, forekommer mig noget vanskelig at faa fat i . . ."

„De ved jo godt, at det er mig, der opgav hende."

„Det er maaske ikke det bedste, Du har gjort. En Fugl i Haanden —, ved Du."

„De saa jo selv, hvor farligt det var. Denne Hiénard var os stadig paa Nakken. Naar jeg opgav hans Moder, var jeg fri for ham. Og sammenlign saa Frøken Maréchal med Hertuginden! Hendes Fader er saa rig som en Amerikaner!"

„Han vil ikke have Dig til Svigersøn."

„Han tager, hvem hun vil, bare hun gifter sig."

„Og er Du sikker paa hende?"

„Saa sikker som man kan være paa en Kvinde."

„Naa, ikke mere, Du har da sund Sans endnu. Tag Dig i Agt. Jeg vejrer en Fælde. Vi er indviklede i en skiden Affære. Du ved, jeg har en fin Næse."

„Vrøvl! De kan komme med Deres Ammestuehistorier senere. Men jeg, som De vil gøre til Konge over Paris, staar nu med Fødderne paa Tronens Trin. Jeg behøver kun at strække Haanden ud for at gribe Kronen. Og saa kommer De og forstyrrer med Kællingesnak. Hvis De ikke har Mod, saa lad mig i alt Fald beholde mit. Nu handler jeg paa egen Haand,

og naar jeg har Nøglen til Kassen i mine Lommer, skal jeg ikke glemme Dem.“

„Ja, jeg ved godt, at Du ikke er utaknemlig. Det kunde Du for Resten ikke være. Vi har altfor meget sammen, til at Du kunde fornægte mig, naar Du kommer til Foder. Men Sagen er at komme der.“

„Vent bare 14 Dage.“

„Vil denne Hiénard tillade det?“

„Ja, gamle Ven, det bliver Deres Sag. De maa skaffe mig Ro.“

„Selv om det skal koste et Menneske Livet?“

„Ja, to, om det skal være. Blot vi nu ikke bliver kompromitterede derved!“

„Det er altsaa et Ord“, sagde Rascol og gned sig i Hænderne.

„Gamle Bandit, jeg tror ligefrem, det smigrer Dem? De er hel Fyr og Flamme ved Udsigten til en Skurkestreg. Men ingen overflødig Halløj for at skaffe mig denne Hiénard fra Halsen. Bare væk med ham, ellers bliver jeg nødt til at dræbe ham i Duel. Det er den eneste Udvej.“

„Vel. Saa skal jeg da have lidt Fornøjelse for alle de Ærgrelser, den Abekat har forvoldt mig i de sidste Dage ved at sende mig sine Spioner i Hælene. Jeg kan ikke gøre et Skridt uden at se Amoretti dukke op. Han kender nogle af mine Forklædninger. Nu skal jeg vise ham en, han aldrig har set.“

De spiste Frokost sammen. Ved Tretiden kørte Prédalgonde ud. Nogle Øjeblikke efter kom en gammel Kælling ud fra Køkkenvejen med en Kurv paa Armen. Hun saa sig forvirret om, og da hun ved Gadehjørnet fik Øje paa en Mand, som stod og røg sin Cigar, gik hun hen til ham. Det var Amoretti, der havde fulgt Rascol og taalmodig ventede ham paa sin Post.

„Undskyld“, sagde Bondekonen med stærk picardisk Akcent, „hvor er Vejen til Amiens-Banegaarden?“

„Nordbanegaarden“, rettede Amoreti. „De følger Champs-Elysées til Concordepladsen, og saa maa De spørge Dem videre frem.“

„Naa“, sagde Konen og saa dum ud.

Og uden at takke rokkede hun af Sted, mens Amoretti lo. Men Kl. blev 5. Han begyndte at tabe Taalmodigheden. Nu havde han staaet her i 8 Timer og knap faaet Tid til at sluge en Smule Frokost. Ved Sekstiden blev han ængstelig, men pludselig slog han sig for Panden og udbrød:

„Jeg Torsk! Idiot! Det var jo Bondekonen! Han har narret mig grundig!“

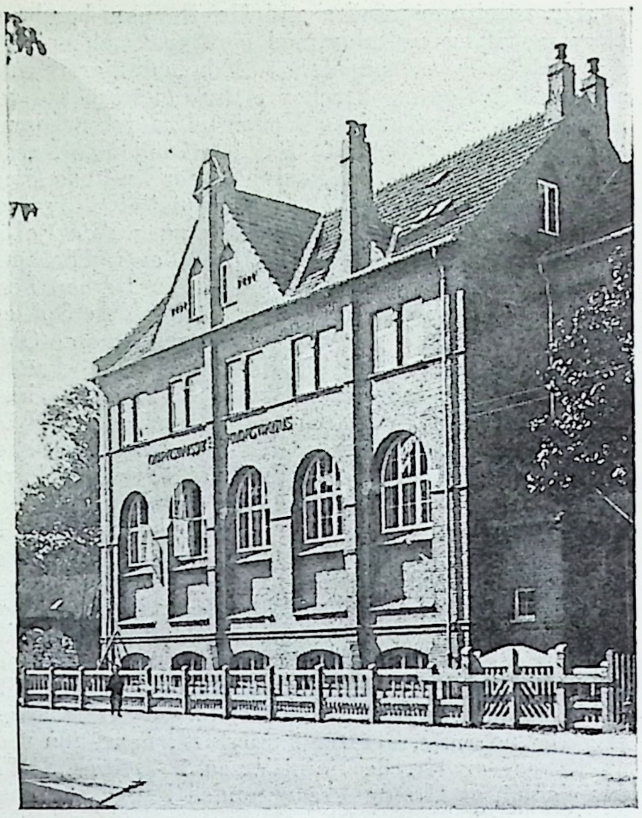
Han gik hjem og fandt et Par Ord fra Frégose. Der stod: Kom i Morgen Aften. Vi venter Dem hos Hiénard.

Klokken 5 havde Prédalgonde indfundet sig hos Frøken Maréchal, der boede i Rue de l'Université. Hun havde der i sin Faders pragtfulde Ejendom sine særlige Værelser og egne Tjenestefolk. Fader og Datter spiste aldrig Frokost sammen, men hver Aften indtog de Kl. 7½ deres Middag sammen med nogle Venner. De holdt meget af hinanden, men var uenige om alt muligt.

Da Prédalgonde kørte ind, blev han modtaget af Hushovmesteren, der lod ham vise ind af en Tjener.

„Frøkenen er her ikke. Men nu skal jeg melde Hr. Markien. Vær saa god at komme ind . . .“

(Fortsættes).



Det ny Gymnastikhus.

Et Gymnastikhus.

Længe var, som Professor Kroman bemærkede ved Indvielsen af det nye Gymnastikhus, Gymnastiken en Askepot blandt Undervisningsfagene. Men Aaret 1898 sætter Skel i dette Forhold, idet tre Begivenheder fastslaar Overgangen til det nye. Man er færdig med Udarbejdelsen af et særlig dansk Gymnastiksystem, Staten har aabnet sine gratis Kursus for Læreruddannelse og endelig har nu i Lørdags Cand. Rasmussen indviet det stolte Gymnastikhus, hvor han i Fremtiden vil skabe sande Grækere af selv mindre let bevægelige Københavnere.

Luftigt og frit beliggende er Huset rejst i Vodroffsvejs Villakvarter efter Tegning af Kunstneren *P. V. Jensen-Klint*, groet ud af Arkitektens Hjerte, som det hed i Cand. Rasmussens Takketale. Størsteparten af Bygningen udfyldes af den mægtige Sal, i hvilken alle tænkelige Gymnastikredskaber er anbragt. Nedenunder er Baderummene, det kolde Styrtebad, det lunkne Brusebad, det varme Karbad — hvorhen alle længes efter Øvelsens Slutning. Der er her et snedigt Apparat med bevægeligt Forbrædt for dem, der ikke selv vover at trække rigtig til i Douchesnoren. Er de først inde paa Brædtet undgaar de ikke at faa en mægtig Skylle ned over Hovedet.

Indvielsen var fuld af Stemning. Prof. Kroman viede Huset ind til Kamp mod al Tidens Slaphed, Forsagthed og Selvopgivelse, Højskoleforstander Baagø berettede den hjemlige Gymnastiks Historie.



Violonisten Harold Bauer.

En Violinvirtuos.

Den saa bekendte Pianist *Harold Bauer*, af hvem vi i Dag bringer et Billede, er født i London 1873 og gjorde sig først bekendt som Violinspiller. Allerede 10 Aar gammel optraadte han som „Vidunderbarn" i London, og hans Debut blev en overordentlig Succes. Violinen var ham imidlertid ikke tilstrækkelig, og med stor Iver gav han sig til at dyrke Klaveret. 1892 finder vi ham saa i Paris, hvor han fuldender sine Klaverstudier under *Paderewski's* Vejledning, og Aaret efter gav en Koncert, som straks bragte hans Navn paa alles Læber. Fra nu af strømmer Engagementerne ind fra hele Evropa. Naar Harold Bauer, der haft den store Ære at blive sammenlignet med saadanne Mestre som Rubinstein og Paderewski, nu om nogle Dage lader sig høre i Concertpalæet, vil vort store musikelskende Publikum sikkert ikke lade denne Lejlighed gaa ubenyttet hen.

Bonaventura Genelli.

Tyskland har netop i disse Dage fejret Hundredaarsdagen for den berømte Kunstner *Bonaventura Genelli's* Fødsel i Berlin den 28. September 1798, Genelli, der opholdt sig i Rom samtidig med Thorvaldsen, blev særlig bekendt gennem sine bibelske Billeder, blandt hvilke kan nævnes hans „Samson og Dalila". Han døde d. 13. November 1868.

Fru Carnot,

den myrdede Præsidents Enke, er forleden afgaaet ved Døden i en Alder af 55 Aar. Efter sin Mands Drab levede hun ganske stille, væsentlig beskæftiget med at værne om hans Minde og med at besøge sine kære Fattige. Enhver Suveræn, der ankom til Paris, holdt det for sin første Pligt at aflægge Fru Carnot et Besøg.



Fru Carnot.

Frk. Irene Szilassy,

der har gjort en saa stormende Lykke i Cirkus Varieté, er født den 22. Juni 1872 i Budapest, og fik snart en meget fin musikalsk Uddannelse.

Hun debuterede i 1890 ved Nationalteatret i Budapest som Leonore i Verdi's Trubadour, og fik derefter hurtigt Engagement ved det Friedrerich-Wilhelmstätische Teater i Berlin. Men Opholdet i Berlin kedede hende og hun fløj hurtigt tilbage til sit kære Østrig. I Wien blev hun nu meget populær, navnlig som Operettesangerinde, og gik paa Tourné rundt om i Tysklands Byer.



Bonaventura Genelli.

Forrige Aar kom hun til København, spillede paa Folketeatret med et tarveligt Operetteselskab, hvori hun straalede som Primadonna assolutta. Nu rejser hun til Rusland og Amerika. Fotografiet skyldes Hr. Juncker Jensen, der har taget det til den berømte Pariserfotograf Reutlinger til Brug for Pragtværket: „Les reines de Paris".



Irene Szilassy.



FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

Udnævnelser.

Inspektør *P. C. Hauberg* er ved Musæumsdirektør Herbsts Afskedigelse blevet konstitueret som Direktør for den kgl. Mønt- og Medaille-samling. Han er født 1844 og Student fra 1863. Ad mange Omveje er han landet i sin nuværende Stilling. Oprindelig tog han fat paa at uddanne sig som Landskabsmaler under Skovgaards Ledelse, og har som saadan især helliget sig Øen Bornholm, hvorfra han har udstillet en Del Malerier. Ligeledess har han udgivet en illustreret Bog om denne Ø. 1877—85 var han Medejer af en Bog- og Kunsthandel i Hovedstaden. Hans Interesse for Mønter førte ham imidlertid dybere og dybere ind paa det numismatiske Studium, og efter at have solgt sin Forretning, fik han Ansættelse paa Møntsamlingen, hvor han efter nogle Aars flittigt og ihærdigt Arbejde som Inspektør baade ved Thorvaldsens Musæum, Folkemusæet og Møntsamlingen, nu er naaet frem til at blive Direktør for den sidste Samling.



P. C. Hauberg.

Direktøren for Nationalmusæets 2. Afd., Dr. *A. W. J. Mollerup*, er ligeledes ved Musæumsdir. Herbsts Afskedigelse blevet udnævnt til Direktør ved Rosenborg og Frederiksborg Samlingerne. Dr. M. er født 1846, blev Student 1866 og tog Magisterkonferens i Historie 1872. I 1880 disputerede han for Doktorgraden. En lang Række af historiske Arbejder foreligge fra hans Haand, der alle vidne om et omhyggeligt Studie og en stor Flid. Det mest bekendte af hans Arbejder er vel hans fortjenstfulde Værk om „Bille Ættens-Historie“, der udkom 1893. I et Par Aar var han ansat som Assistent ved Rosenborg Samlingerne, senere knyttedes han til Nationalmusæets 2. Afdeling, til hvis Direktør han blev valgt 1896.



Direktør Dr. Mollerup.

Dødsfald.

Landstingsmand, Proprietær *Jensen* til Skrillingegaard ved Middelfart afgik for nogle Dage siden pludselig ved Døden 65 Aar gammel. For fire Aar siden valgtes han som Repræsentant for det agrariske Højre paa Fyen og har siden den Gang været et flittig Medlem af Landstinget. Proprietær Jensen, der var Ridder af Dannebrog, var en sjelden elskværdig og fornøjelig Natur. Han deltog ikke ofte i Tingets Debatter, men talte han, forstod han at fatte sig i Korthed og hvad han sagde var altid forstandigt og værd at høre. Saavel Landbostanden som Tinget mister derfor i ham en sjelden elskværdig Personlighed, der utvivlsomt vil efterlade et Savn.



Landstingsmand Jensen.

Den vest- og sønderjyske Kreditforening, hvis Kontor er i Ringkøbing, har i forrige Uge mistet sin administrerende Direktør eksam. juris *Morten Clausen*, der i en Alder af kun 45 Aar bukkede under for en langvarig Nyresygdom.

Direktør Clausen, der var en Skibsførersøn fra Fanø, kom i sine ganske unge Aar til Ringkøbing som Kontorist paa Herredskontoret, tog saa dansk juridisk Eksamen og blev kort Tid efter Herredsfuldmægtig i Ringkøbing. Senere drev han en omfattende og indbringende Sagførervirksomhed i Herning, og 1888 valgtes han til sin Svigerfader Etatsraad Møllers Efterfølger som administrerende Direktør for den store vest- og sønderjydske Kreditforening.



Direktør Clausen.

I denne Stilling virkede den Afdøde med megen Dygtighed og til sit store Kontorpersonales og de mange spredt boende Laantageres og Repræsentanters udelte Tilfredshed. Desuden fik den Afdøde Tid til at være Byraadsmedlem, Fattigudvalgsformand, Formand for Vestkystbaneforeningen „Hvide Sande“ samt Medlem af Repræsentantskabet for dansk Fiskeriforening, og overalt gjorde hans gode Evner sig paa det bedste gældende.

Direktør Clausen havde et skarpt Hoved og et medfølende Sind. Han var hjælpsom og godgørende og vandt sig mange Venner i alle Samfundsklasser. En fordomsfri, selvstændig Personlighed, der allerede havde gjort en ualmindelig smuk Karriere og sad inde med rige Chancer for fremtidig, videre udstrakt Virksomhed til Gavn for hele Vestjylland, da Sygdommen nedbrød hans oprindeligt sunde Helbred.

Etatsraad *Berner*, en af Direktørerne for Københavns Sparekasse, er pludselig afgaaet ved Døden,

ramt af et Hjerteslag. I en lang Række Aar har Sparekassen kunnet nyde godt af hans sjeldne omsigtsfulde Dygtighed og besindige Karakter. Overalt var han paa Færde, hvor han kunde tjene dette store, i saa mange Forhold indgribende Pengeinstitut. En elskværdig Personlighed, human i sin Optræden, og derfor ogsaa afholdt af de mange, med hvem han kom i Berøring.



Etatsraad Berner.

Etatsraad Berner var Broder til den i sin Tid saa bekendte Teaterintendant Berner ved det kgl. Teater.

Dr. med. *Arne Poulsen* er død d. 4. Oktober paa Frederiks Hospital, hvor han selv, indtil en tyfoid Sygdom angreb ham, virkede som Reservelæge. Efter at have taget sin Kandidateksamen 1889, kastede han straks hele sin Interesse paa Studiet af Sindssygdomme, fra hvilket Videnskabsfelt han hentede Æmnet til sin Doktordisputats. For et Aars Tid siden blev han ansat ved Frederiks Hospital, men da senere Reservelægepladsen ved Aarhus Sindssygehospital blev ledig, søgte og fik han denne Post, som han aldrig skulde naa at komme til at virke i. Han blev kun 35 Aar gammel. Der er kun en Mening om, at hans Død er et Tab for vor Lægestand og Videnskab.



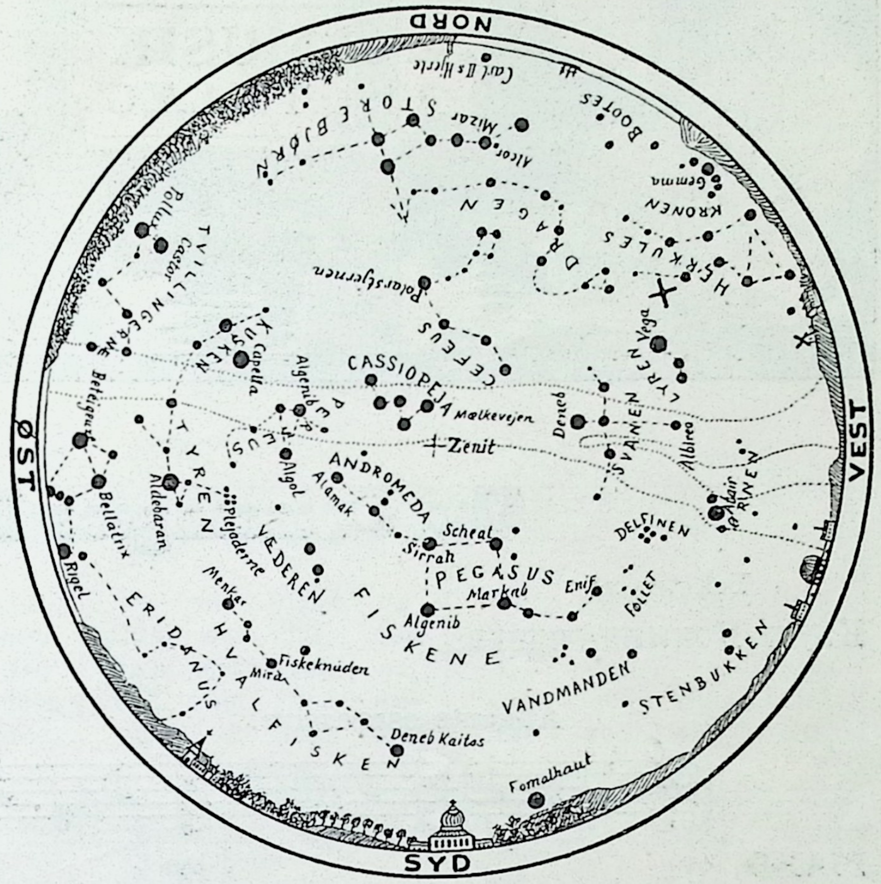
Dr. med. Poulsen.

Dronningens Bisættelse.

Vi henlede Opmærksomheden paa medfølgende Musiktillæg, der indeholder et Sørgedigt af Knud Bokkenheuser med Musik af Organist Kalhauge i Anledning af Hds. Maj. Dronningens Bisættelse.

Til vore Læsere.

„Hver 8. Dag"s stilfulde, billige Bind ses nu hos enhver Boghandler, hvor Bestillinger modtages.



8. Oktober Kl. 11 Aften. 23. Oktober Kl. 10 Aften.
7. November Kl. 9 Aften. 22. November Kl. 8 Aften.
6. December Kl. 7 Aften. 21. December Kl. 6 Aften.

I næste Nummer vil en Artikel om Stjernekortet følge.

Fru Montefiore.

Efter Anmodning bringer vi et Billede af den i den sidste Tid saa stærkt omtalte Fru Montefiore, alias Fru Ellen Munck der er bekendt fra sin Optræden i Kasino. Billedet skyldes et Fotografi taget af Fotograf Juncker Jensen.



Fru Montefiore.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 3.

Det første Led, andet og sidste!
stands dog dine bevingede Fjed. —
En ældre Dame, de samtlige Led,
der intet forstod af hvad andre vidste,
smilte huldsaligt og raabte ned
fra nærmeste Bygnings Marmorterrasse
til den talende Herre, hvis Navn var Casse:
Hvad ønsker Deres Velbaarenhed? —
Han begreb hende ikke og skreg igen
i Haab om at standse sin Landsmand og Ven,
en ung Komponist og Dirigent
der hasted til Prøve i Staden Trient
paa sin nyeste Opera „Fredegod".
Gaaden er Damen, der aldrig tillod
den unge Frøken sit dristige Mod.
Hvorledes Hr. Casse sin Sag fik klaret,
da Landets Sprog han ikke forstod,
har aldrig senere jeg erfaret.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *23. Oktober 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

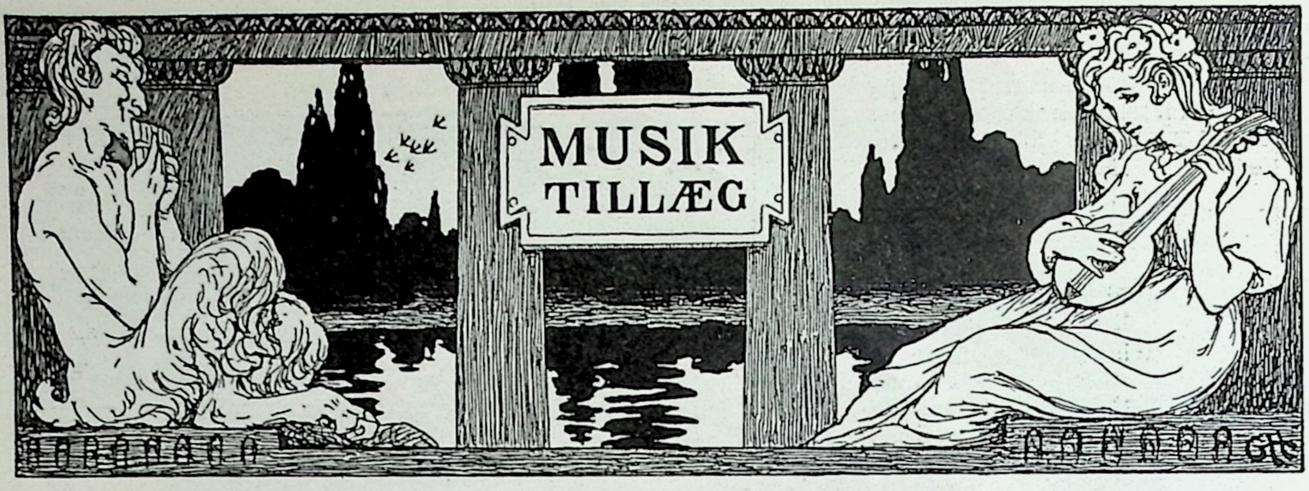
tilsendt ved Anvisninger.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 1 var

Begreb.

Ialt indkom 1102 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Tjenestepige *Augusta Jørgensen*, Nansensgade 48, 4. Sal tv. — 2. Præmie *Lyly Villaume*, Handelsgartner Rasmussen, Slagelse.

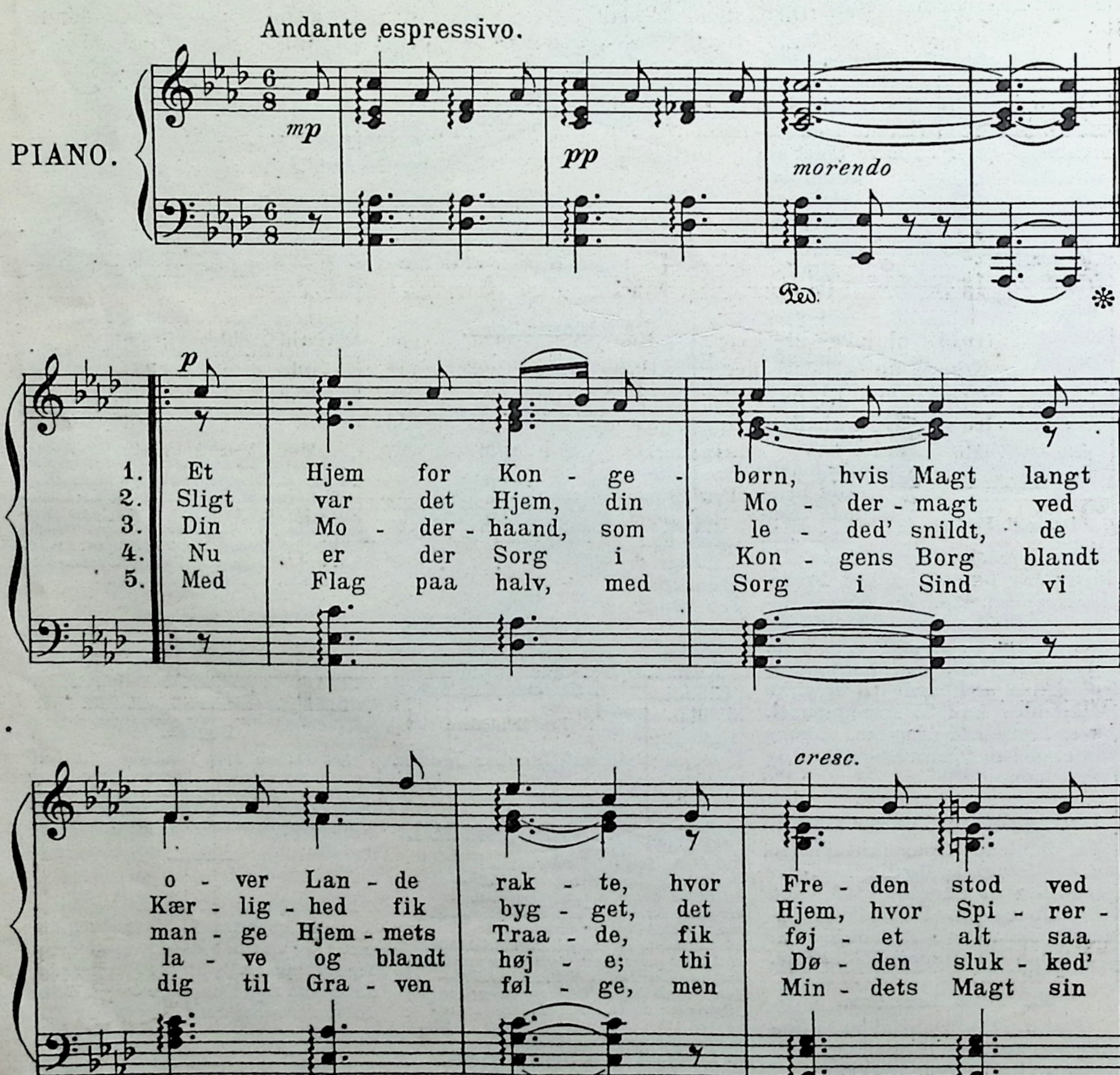
Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

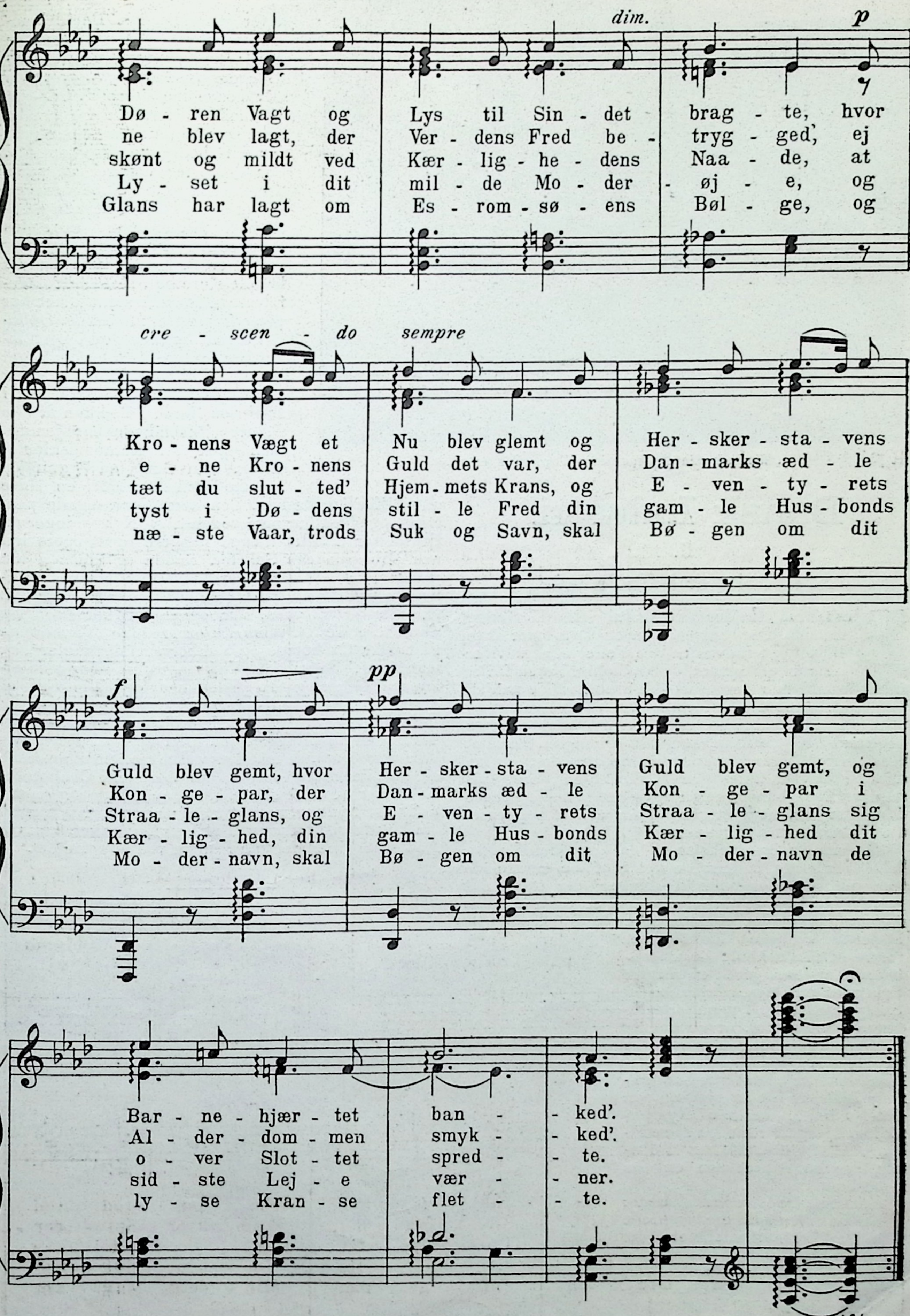


Ved Dronningens Død.

Teksten af
KNUD BOKKENHEUSER.

Musiken af
VIGGO KALHAUGE.




dim.
p
Dø - ren Vagt og Lys til Sin - det brag - te, hvor
ne blev lagt, der Ver - dens Fred be - tryg - ged', ej
skønt og mildt ved Kær - lig - he - dens Naa - de, at
Ly - set i dit mil - de Mo - der - øj - e, og
Glans har lagt om Es - rom - sø - ens Bøl - ge, og
cre - scen - do sempre
Kro - nens Vægt et Nu blev glemt og Her - sker - sta - vens
e - ne Kro - nens Guld det var, der Dan - marks æd - le
tæt du slut - ted' Hjem - mets Krans, og E - ven - ty - rets
tyst i Dø - dens stil - le Fred din gam - le Hus - bonds
næ - ste Vaar, trods Suk og Savn, skal Bø - gen om dit
f
pp
Guld blev gemt, hvor Her - sker - sta - vens Guld blev gemt, og
Kon - ge - par, der Dan - marks æd - le Kon - ge - par i
Straa - le - glans, og E - ven - ty - rets Straa - le - glans sig
Kær - lig - hed, din gam - le Hus - bonds Kær - lig - hed dit
Mo - der - navn, skal Bø - gen om dit Mo - der - navn de
Bar - ne - hjær - tet ban - ked'.
Al - der - dom - men smyk - ked'.
o - ver Slot - tet spred - te.
sid - ste Lej - e vær - ner.
ly - se Kran - se flet - te.



„Elisabethsminde“s Facade. — Vognene kører ud.

Dansk Industri.

II.

Afstøbninger i Chokolade.

Bestandig skrider den industrielle Udvikling fremad. Der gaar næppe en Dag, hvor ikke Industrien indvinder nye Felter eller udvider de gamle Rammer, og Opfindsomheden hviler ikke, førend den har gjort det usandsynlige muligt, ved paa samme Tid at forbedre en Vares Kvalitet og gøre den mere prisbillig end tilforn. Verden over søger man det nye frem, som kan bringe sin Mand et Hestehoved foran Konkurrenternes Række, og en skønne Dag indføres paa Markedet en Vare, hvis særlige Egenskaber vender op og ned paa alle gængse Begreber om, hvor meget der for et vist begrænset Beløb kan lade sig præstere.

Almindelig Overraskelse vil da ogsaa den Meddelelse fremkalde, at man nu i et Stof som Chokolade kan udføre saadanne Afstøbninger, der staa fuldt paa Højde med de Gengivelser, vi er vante til at se fremstillede i Gibs. Vi vidste alle, at det lod sig gøre i Chokolade at forme en lille, nogenlunde præsentabel Skorstensfejer til en rimelig Pris, men en Massefabrikation til Spotpris af større, veludførte Figurer i dette Stof, er en hel ny Mulighed, som man ikke tidligere tænkte sig. Og naar i dette Veteranernes Aar „den tapre Landsoldat“ indtager Hæderspladsen paa Julebordet, vil man med Nysgærrighed spørge, hvorledes disse Figurer har kunnet udføres til Priser, der har sikret dem en saa fremskudt Stilling.

Hemmeligheden er da følgende: Medens man tidligere benyttede dyre Forme af fortinnet Metal, fra hvilke man paa højst besværlig Vis maatte banke Figuren løs, har man nu opfundet en Art Gelatineform, hvis Elasticitet gør det muligt at krænge Formen bort fra Figuren, uden at hverken denne eller Formen løber Fare for at ødelægges. Dertil kommer den store Fordel, at medens man før nødvendigvis maatte fremstille massive Figurer, kan man nu selv bestemme deres Vægt — ja, om man vil forme dem ganske hule, som den kuriøse Sparegris, der vil henrykke Ungdommen. For den, der nænner at spise Kunstværkerne, vil det være en sikker Betryggelse, at kun de fineste Kvaliteter kunne anvendes til disse Afstøbninger.

Det er den over hele Landet kendte store kgl. Hof-Chokoladefabrik: *Elisabethsminde,* som har givet Impulsen til denne Opfindelse, paa hvilken den i Øjeblikket har forberedt Patent udtaget her og i Udlandet. Fabriken, som er grundlagt i Aaret 1825, var i 1831 den fjerde i Rækken af alle Fabriksvirksomheder her hjemme, som satte en Dampmaskine i Gang. Den Gang laa Bygningen ganske idyllisk midt i en Have ud til Kærlighedsstien. Saa kom Nørresøgade paatværs, og siden har man ved talrige Nybygninger og Udvidelser maattet trænge længere og længere ind paa Nabogrundens Gebeter. Endda er Pladsen saa indskrænket, at Cacaolageret maatte anbringes i Frihavnen, hvor ogsaa Ristningen af Bønnerne foregaar. Direktør for Fabriken, som ogsaa tilvirker Drops og Confekt, er Hr. A. Winkel, Formand for „Foreningen af danske Chokolade og Sukkervarefabrikanter“, og man faar et Begreb om Virksomheden, naar man erfarer, at Gager og Arbejdsløn naar op til en Sum af c. 100,000 Kroner om Aaret.

Fabrikens Navn vil yderligere befæstes ved de Nyheder, den nu bringer frem. Den Dag vil rimeligvis ikke være fjern, da man kan vælge mellem at anskaffe sig en „Venus fra Milo“ i Biscuit og en i Chokolade, og vælger man det sidste, kan man tillade sig en saa raffineret Nydelse, som at man, naar man har mættet sin kunstneriske Trang til at beskue Værket, kan tilfredsstille sin materielle Hunger ved at spise det.

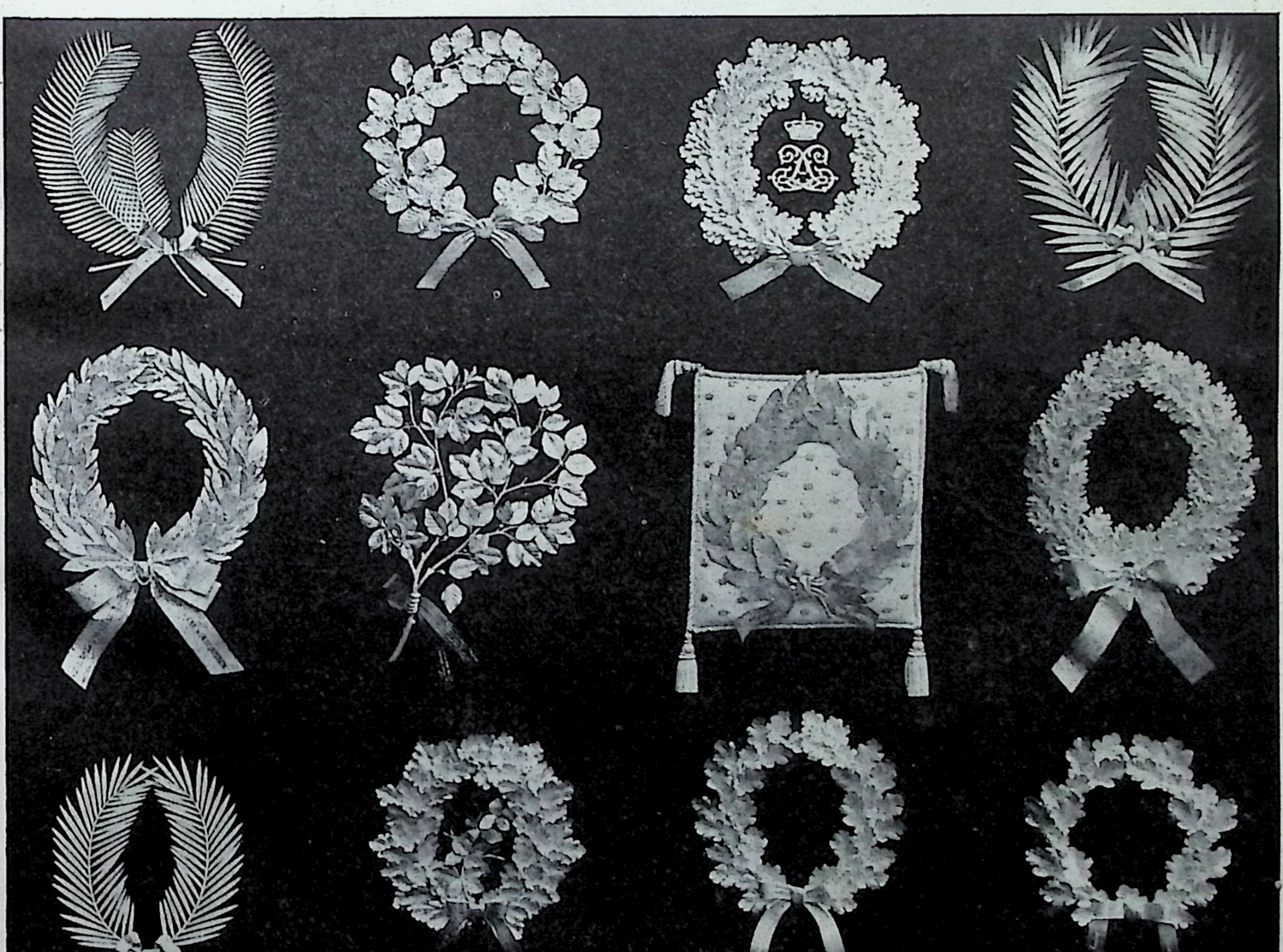


Gaardinteriør fra „Elisabethsminde“.

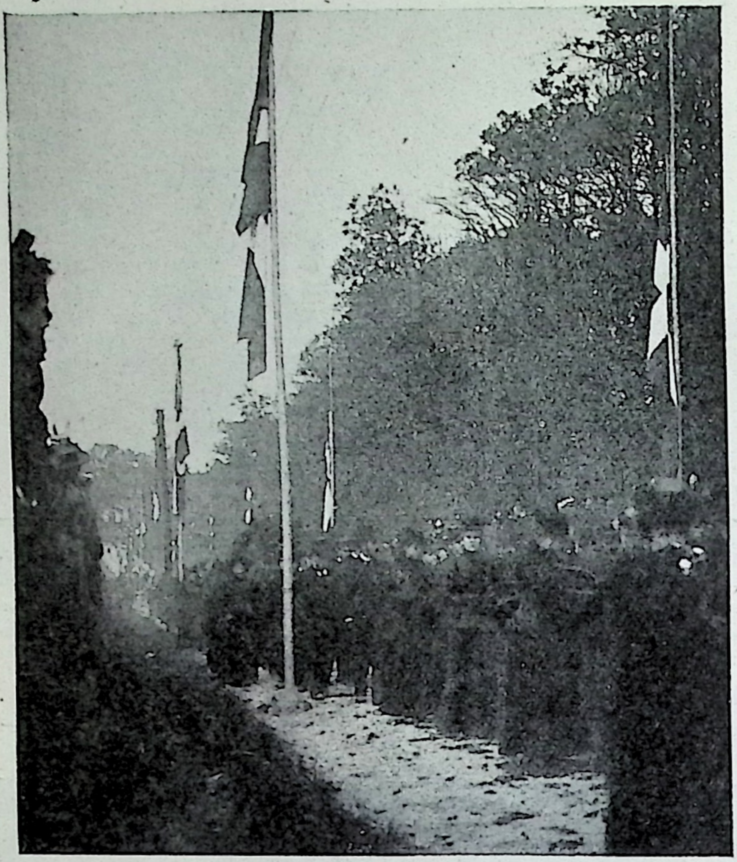
ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 4. Aargang 1898–1899. Søndag den 23. Oktober 1898. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Sølvkransene til Dronningens Kiste. (Se Side 61.)



Unge Piger strør Blomster for Dronningens Kiste.

Dronningens Ligfærd.*)

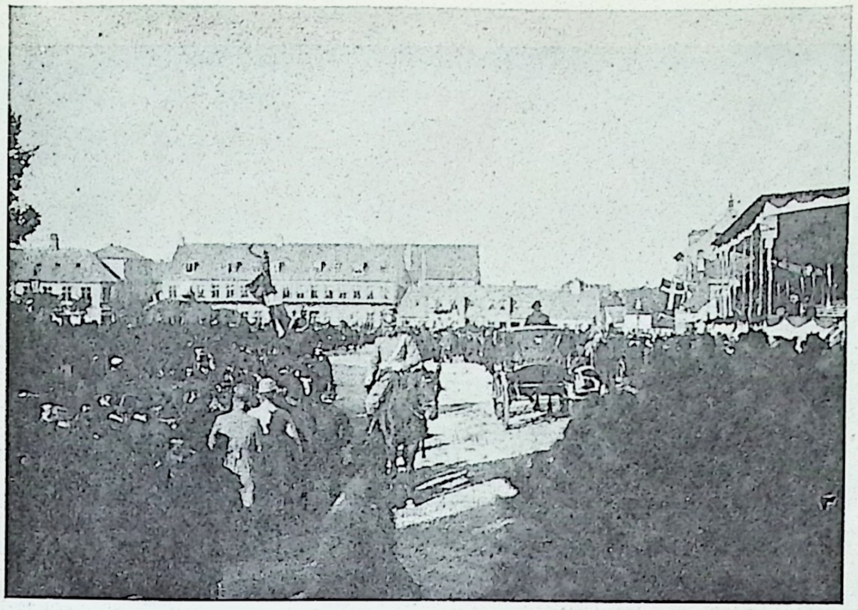
NØJAGTIG over et Døgn strakte sig Dronningens Ligfærd. Præcis Kl. 4 Fredag Eftermiddag bares Kisten ud fra Bernstorff Slot efter en kort Højtidelighed i Hjemmet, og da Klokken var fire den følgende Eftermiddag drog Kongen bort fra Roskilde. Den, der overværede Afrejsen fra Bernstorff, vil længe i sit Sind fastholde Indtrykket af den ved sin simple Naturlighed saa højtidsfulde Scene. Der herskede den ejendommeligste Stilhed i Naturen, da Slotsuhret slog sine fire, kraftigt klingende Slag. Saa hørte man med et Husarsablernes Hvislen, da de droges af Skeden til Honnør for Dronningens Kiste, som bares frem af Familien med Kongen i forreste Række. Og indefra Slottet hentede Børnene hver sin Krans eller Kors og lagde dem paa Kisten som sidste Hilsen fra Hjemmet. Pludselig glider fra Siden et Optog af unge, ensartet klædte Kvinder frem i Sørgetempo, hver bærende under venstre Arm sin sortdraperede Kurv, i hvilke fandtes Efteraarets smukkeste Blomster, hvis øverste Lag var sirligt ordnede i Dannebrogsflagets Mønster.

Nu kimer Gentofte Kirkeklokker, Ligtoget ordner sig og drager afsted. Forrest en Deling Husarer, saa de unge Piger, som strø deres Blomster ud over Vejen, derefter Ligvognen, hvis Firspand er i Sort helt op over Ørerne, og bag Vognen hele den kongelige Familie til Fods. Inde paa Markerne, hinsides Vejens Grøfte, staar et levende Hegn af Mennesker, ned i hvis Mylr den russiske Politimand, der gaar i Spidsen for hele Optoget, Gang paa Gang dukker sit aarvaagne Blik. Fremad skrider Toget, mens paa Vejen udsendte Deputationer sænker Foreningsbanneret, man passerer ind under Viaduktbroens pompøse Baldakin og Gentofte Jernbanestation er naaet. Eftermiddagsskumringen er nu faldet paa, en rødlig Himmel lægger et sært højtideligt Skær over det sidste Optrin, da Kongen og de allernærmeste, mens Soldatersablerne atter hvisler ud af Skeden, fører Kisten over i Jernbanens Ligvogn. Beundringsværdig sikker fører Kongen sig, intet Øjeblik tager Sorgen Magten fra ham. Da alle har fundet Plads giver Togføreren et lille diskret Fløjt, som Lokomotivet ganske dæmpet besvare, og med halv Kraft sætter Toget sin Kurs mod Roskilde By. Stilfærdig spredes de mange Tilskuere, men alle Damerne skynder sig op til Bernstorff Slot, for at samle sig Blomster-Relikvier til Minde om Dronning Louise. —



Kongen og Prinsesse Alexandra stige til Vogns.

*) De reproducerede Fotografier skyldes d'Hrr. Fr. Riise og Aagaard.



Fra Hestetorvet i Roskilde.

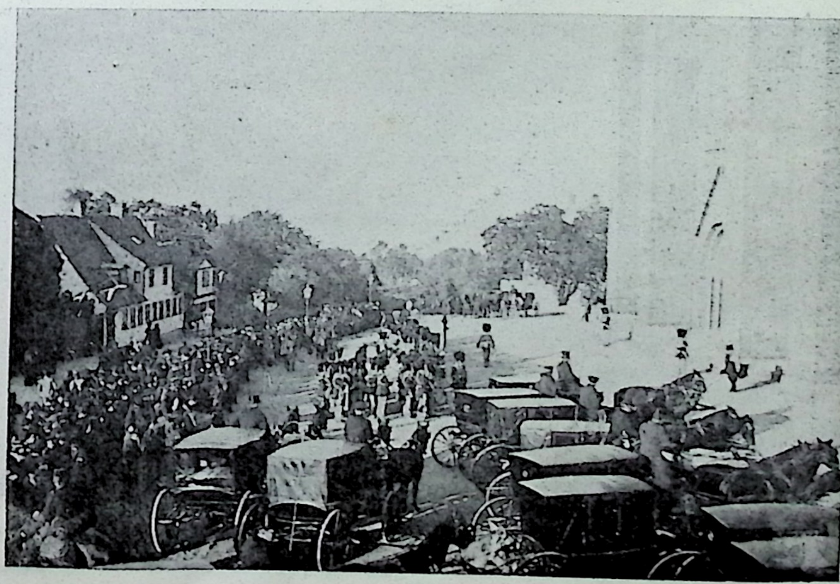
Da Kongetoget Kl. 6 ankom til Roskilde, lyste Fakkelskæret over Byen. Paa det store Torv ved Jernbanen kastede mange rygende Begfakler et spøgelsesagtigt Lys over de tætte Menneskemasser. En baldakinprydet Ligvogn er kørt frem foran Stationen, Kongefamiljen bærer Kisten gennem Ventesalen frem til Vognen, og en ganske lignende Procession som den i Bernstorff ordner sig her. Der er baade Dragoner og blomsterstrøende Damer — dog højnes her den festlige Virkning ved de to Fakkelbærere paa hver Side af Ligvognen. Der hersker Dødsstilhed, man kan høre Ilden knitre og sprutte i Faklernes Stof; det er let at mærke, at Forsamlingen er betagen. Ankommen til Domkirken, foran hvilken Livgarden paraderer, besørges Kisten til Hvile paa en Katafalk, og en lille separat Sørgehøjtid finder Sted; Domorganisten præluderer, Domprovsten holder Bøn, hvorpaa Kammersanger Simonsen i et Farvel lader sine Malmtoner klinge hen under Kirkens Hvælv. —

Bidende og raakold suser Blæsten Lørdag Formiddag gennem Roskilde, hvis Beboere synes skuffede over, at Tilstrømningen dog ikke er større, end at der er Plads til mange flere endnu. Roskildenserne havde smykket deres By saa godt de formaaede, men havde ikke haft Smag nok til at protestere mod den Tribune, som med sine i gule og grimme Farver spillende Draperier vansirede det store Torv.

Ved Ekstratogenes Ankomst trænges Masserne til Side af militært Rytteri. Snart vrimlede under Stationsbygningens Tag en Skare, hvis mangefarvede Prægt udgjorde den besynderligste Modsætning til alt det ensartet sorte, man hidtil havde haft for Øje. Brogede Fyrster, røde Kammerherrer, blaa Gardehusarer, hvide Præstekraver og rødskærfede Valdamer. Saa mældes Fyrstetoget. Den russiske Fotograf, hvis Opgave det var at tage „levende Billeder“ af det hele Sceneri til Kejseren, opstiller sit Kinematografapparat, de graahærdede Vaabenbrødre retter Ryggen, og Fanen og de sort indhyllede Vogne køre frem, og føre dem til Kirken.

Medens Beethovens prægtige Sørgemarsch bruser frem af Orgelets mægtige Lunger, løfter Kommandører og Oberster Kister af Katafalken — Konge og Fyrster og alle Afsendinge slutter Trop. Et enestaaende Skue er det, da dette Optog fylder Kirkens Midtergang, medens Solstraalerne vælder ind gennem Kirkens Ruder. Stiftsprovst Paulli træder frem i Kordøren, og taler inderlige Ord over Dronningen, og ind i Frederik d. V. Kapel bæres Kisten til Tonerne af Hartmanns Sørgemarsch over Thorvaldsen. Studenterne bringer den aller sidste Hilsen i følgende Linjer:

> Hvil vor Dronning! — hvil i Fred! —
> her, hvor Danmarks store Døde
> samles til det sidste Møde; —
> signe Gud dit Hvilested! —
> mens Danmark gemmer Minderne om
> sin Dronning.



Udenfor Domkirken.



Dronningens Ligfærd: Frederik d. V. Kapel med Dronningens Kiste. (Originaltegning af Paul Fischer).

Den hvide Paaske.

Af Herman Bang.

Det var Paaske.

Man var paa Herregaarden naaet til første Paaskedags Aften.

Hele Gaarden svømmede i Kedsommelighed.

Oppe i en Krog af Billardsalen var et Spillebord slaaet ud, og Hofjægermesteren aflirede en Højtids-Lhombre med Distriktslægen, Sognepræsten og sin Godsforvalter.

Der blev ikke talt et Ord.

Godsforvalteren sad over L'hombren i en Stilling, som aflagde han underdanigst Beretning om et Salg af Fæstegodset.

Hofjægermesteren bandede kun, nu og da, halvhøjt, inde under sit Overskæg, og strakte Benene saa langt fra sig, at han sparkede Pastoren.

Godsforvalteren vandt, og det var Hofjægermesterens højeste Fornøjelse i Spil at liste Penge fra sin Funktionær.

Lidt fra Spillebordet stod Husets Søn, Løjtnanten, med Hænderne i Bukselommerne og saa til. Han havde staaet der, ubevægelig, i snart en Time. Kun naar han gabede, skjulte han sin adelige Mund med en hvid Haand.

Endelig drejede han sig om paa sin Rytterhæl og gik ned ad Trappen til første Sal.

I Forhallen sad Tjeneren, en ung Mand med meget slanke Hænder, der ved Hofjægermesterens Middagsselskaber gjorde Indtrykket af at være den mest racemæssige af Gæsterne — hans Moder var Vaskerkone, men den unge Mand yndede overfor sine Medtjenere at antyde, at han var Frugt af en illigitim Forbindelse, der paa Fædrenes Side gav ham mange Ahner — og sov ret op og ned paa en højrygget Stol. Ved Løjtnantstrinene fløj han op med et pludselig underdanigt Udtryk i sine Øjne, mens han bukkede.

„Sover De?“ sagde Løjtnanten.

Den unge Mand mumlede noget, men Løjtnanten sagde:

„Det kan jeg s'gu saa godt forstaa;“ og gik ind.

Inde i Dagligstuen sad Gæsterne, gemte rundt i de store Stole, medens Konversationen gik trægt.

Ogsaa Løjtnanten faldt ned i en Krog:

„Her er muntert,“ sagde han, og der blev Taushed igen.

„Kan vi ikke spille Kort?“ lød det fra en af Stolene.

Det var Løjtnant Knuth, en lille hvidfødt Dragon, der snærrede hvert Ord, han sagde, ud mellem Fortænderne, og som ved tre Eremitageløb tre Gange havde knækket Kravebenet.

Husets Løjtnant gabede:

„Vi kan s'gu da ikke spille Kort hele Dagen,“ sagde han. De havde spillet den ganske Eftermiddag for nedrullede Gardiner i et Taarnværelse.

„Nej,“ sagde det fra en anden Krog.

Det var Løjtnant Vedel, den længste Løjtnant i Garden, der, naar han ikke havde andet at bestille, altid sad og stirrede forbavset paa Længden af sine egne Ben.

Han havde næsten aldrig andet at bestille.

Der var Taushed lidt igen, til Kandidat Feddersen i Ministeriet, der længe havde været hensunken i Beundring af sin egen engelske Silkevest, sagde med samme Dræven som de andre:

„Hvad bestiller Folkene?“

„De *sover*,“ sagde Husets Søn.

Løjtnant Knuth glippede med Øjnene og sagde:

„Det er s'gu mærkeligt, det gaar med Bønder som med Hunde: de kan sove til enhver Tid.“

„Men de synder alligevel,“ sagde Feddersen: „Begge Opvaskerpigerne er frugtsommelige.“

Der var ingen, der gad smile, men, som om Ordet „Synd“ uvilkaarligt havde henledet hans Tanker paa Pastoren, sagde Knuth:

„Hvorfor holdt „Hofmesteren“ Tale for Præsten ved Bordet?“

„Det gør han altid om Paasken,“ sagde Husets Søn.

„Naa,“ sagde Løjtnanten, „saa er det derfor, vi fik Sillery — — ellers gi'er I jo Mumm.“

Hofjægermesteren saa kun Pastoren med Datter — de øvrige „Uundgaaelige“ (det var Godsets Benævnelse af Embedsmænd) blev inviteret uden Damer — den første Helligdag ved de tre store Højtider.

Paa disse tre Dage førte han Præstens Datter til Bords og talte ved Stegen for Husets Sjælesørger — han fandt Ordet „Sjælesørger“ ved disse tre Lejligheder — der „saa trofast havde delt hans Hus' Tilskikkelser i onde Dage som i gode.“

„Det er en Skik,“ sagde Husets Løjtnant, der havde hørt Faderens Tale, fra han var Barn.

Men Vedel sagde pludselig:

„Naa, i København er der s'gu endnu værre.“

Inde i Havesalen saa Frøken Alice, Husets Datter, Albummer sammen med Præstefrøkenen. Præstefrøkenen var en fyrretyveaarig Hentørring, hvis Liv gik hen med at oprette Foreninger, og hvis sidste Bedrift var en Underafdeling af Fredsforeningen, der talte syv Medlemmer, hvoraf fem Embedsmænd.

Naar Præstens Datter talte, lød det, som havde hun Ordet paa en Generalforsamling.

Paa Herregaarden, hvor hun i ti Aar havde vist sig i den samme graa Silkekjole, der var syet som en Art Reformdragt, indskrænkede hun sig til i Stilhed at misunde og at indkassere Foreningsbidrag mod Kvitteringer, som hun medbragte i en Sypose.

Lige overfor de to Damer sad Kammerjunker,

Berner og stirrede, uden at vide det, Frøken Alice lige ind i Ansigtet.

Hans Øjne vare saa bløde, som vare de duggede.

Frøken Alice saa' op fra Albummet:

„Hvad tænker De paa, Kammerjunker," sagde hun.

Kammerjunkeren fo'r sammen:

„Paa ingen Ting," sagde han.

Og et Nu efter laa hans Øjne atter paa Frøken Alices Ansigt, som hun sad *der*, rødligt beskinnet, Atlaskklædt, bøjet under Lampen.

Men Frøken Alice lo og vendte igen et Blad:

„Ja," sagde hun, „det er min Tante, Fyrstinde Denti."

Præstens Datter saa paa Billedet og tænkte:

„Det er hende, der drikker."

Paa en Gang raabte Husets Løjtnant gennem Dagligstuen:

„Kammerjunker, hvad er Klokken?"

Kammerjunkeren fo'r sammen igen og vendte sig mod det hvide Empireuhr:

„Den er kun ni," sagde han.

„Kun" er godt," sagde Husets Løjtnant.

„Ja," sagde Præstens Datter, der — det var hendes Vane — tog Anledning til at føle Fornærmelse:

„Vor Vogn er bestilt til Kl. 10."

Præstens Vogn var tilsagt af Tjeneren.

Man nød regelmæssigt ved de tre Højtider paa Godset, Præstens og det præstelige Tilbehørs Selskab fra Klokken 5 til Kl. 10.

„Man erholder deres Gæstfrihed paa Klokkeslet," sagde Præstens Datter, der alligevel Aar efter Aar ankom i Kalechen paa Slaget.

„Kammerjunker," sagde Frøken Alice, „sig noget."

Med et nyt Sæt sagde Kammerjunkeren kun, og blev helt forvirret:

„Jeg *tænker*."

Frøken Alice lo, saa det klang under det hvælvede Loft, men pludselig holdt hun inde:

„Det er min Fætter," sagde hun, vendende tilbage til Album'et; og Præstens Datter, der blev alt strammere om Munden — Præstens Datter havde Overskæg — tænkte:

„Det er ham, der gjorde Skandale med sin Mejerske."

At gennemblade Albummer paa Godset var Præstens Datter det samme som at gennemvade en *Chronique scandaleuse*. Hun gjorde det med et inderligt Velbehag.

Inde i Dagligstuen var de begyndt at tale om Politik og nye Valg til Tinget.

I Garnisonsbyen var der opstillet en Radikaler og Udsigterne til „den rette Side" — det var et Ord af Hr. Feddersen og iøvrigt hentet fra et Oppositionsblad — var tvivlsomme.

„Ja," sagde Knuth og slog betænksomme Krøller paa sin Næse: „Drejeren" — Radikaleren var Drejer — „har *Stemningen*.."

Men Husets Søn sagde:

„Finder — det er s'gu et Fedt, for Ministeriet har Majestætens Tillid."

„Ja," sagde Feddersen. Han talte pludselig ganske højt.

Og den politiske Konversation døde hen paa „Tilliden."

Lidt efter blev der baaret The om, og Løjtnanterne kom op af deres Stole. Pludselig hørte man et højt Raab henne fra Vinduet:

„Satan ta' mig — — hvad sa'e jeg? det sner."

Der kom Liv i dem alle, og alle kom til Vinduerne, medens Husets Løjtnant fo'r ud af Stuen og op ad Trappen, ind i Billardsalen, hvor de fire spillede endnu:

„Hofmester!" skreg Løjtnanten, „det sneer."

„Er du gal?" sagde Hofjægermesteren.

„Jo, det sneer s'gu," sagde Løjtnanten, „og det er den tyvende April."

De fire gamle kom op fra Bordet og hen til Vinduerne, som Hofjægermestern slog op.

Jo — det sneede: tæt og lindt faldt Sneen tyst i den hvide Borggaard.

Hofjægermesteren stod med aaben Mund. Saa sagde han — og han glemte pludselig ganske „Sjælesørgeren" —:

„Nu staar Fa'en da osse i Almanakken."

Nede fra Gaarden lød der en høj Latter, det var Frøken Alice, der løb midt ude i den hvide Sne.

„Kom Kammerjunker, kom Kammerjunker!" raabte hun; og paa en Gang brød alle Løjtnanterne frem, ned ad den store Trappe, ud i Gaarden.

„Alice, Alice," raabte Hofjægermesteren, der stadig stod ved Vinduet:

„Alice . . ."

„Hun er barhovedet . . ."

Men Frøken Alice hørte ikke. Med det løftede Slæb i sin Haand stod hun midt i Borggaarden, medens Sneboldene fløj.

„*Der* har du *den*", raabte Vedel og sendte Hr. Feddersen en Hilsen lige i Nakken.

Frøken Alice havde sluppet sit Slæb, medens Sneboldtene føg omkring hende og Herrerne lo, saa det skraldede.

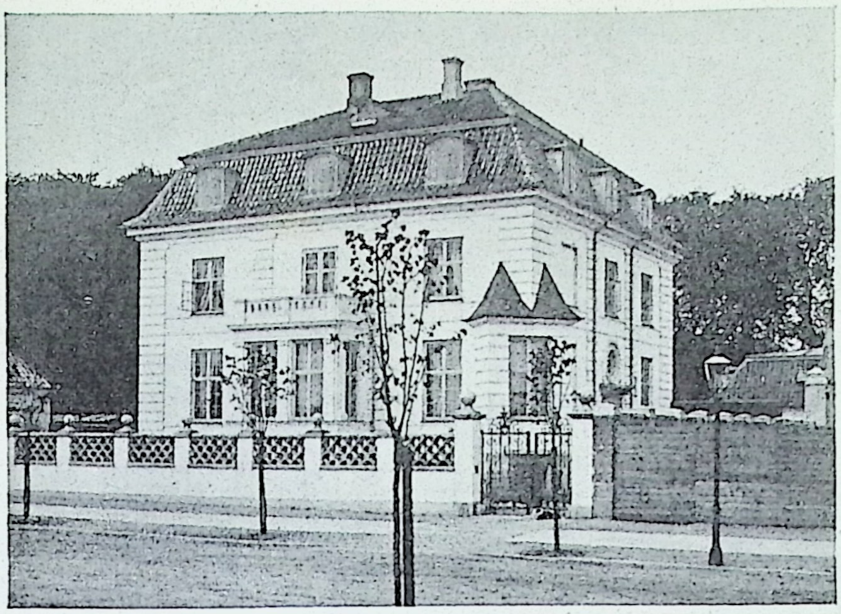
„*Der*" sagde hun og kastede en Boldt efter Vedel. Den traf ham lige i Ansigtet.

„*Her*", raabte han tilbage, og en Boldt fløj forbi hendes Øre:

„*Tak*", og hun sprang til Side. Sneen hang i hendes Haar.

Husets Løjtnant fløj ned ad Trappen og var med. Han raabte højst. Oppe hørte man stadig Hofjægermesteren skænde, medens Løjtnanterne lo, og Sneboldtene klaskede.

(Fortsættes.)



Murermester Carl Køhlers Villa.

Københavnske Nybygninger.

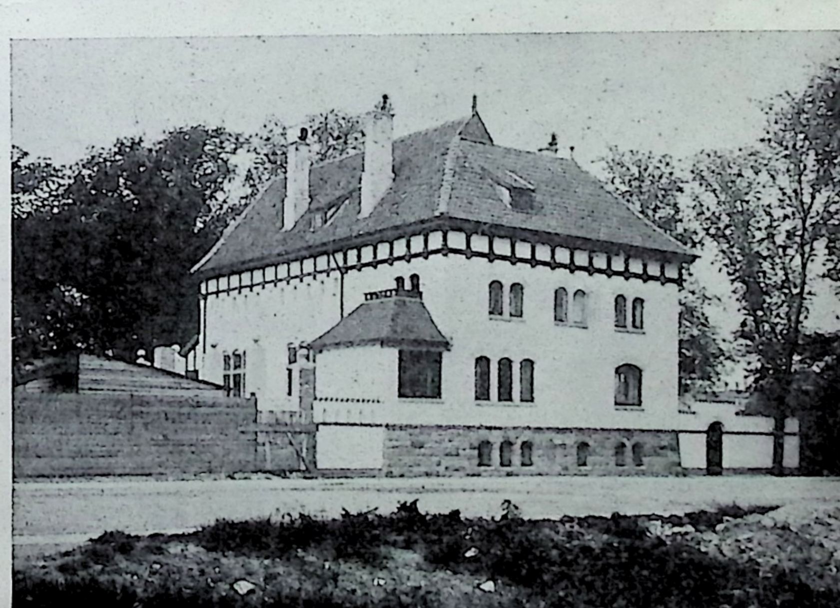
Af Erik Schiødte.

I.

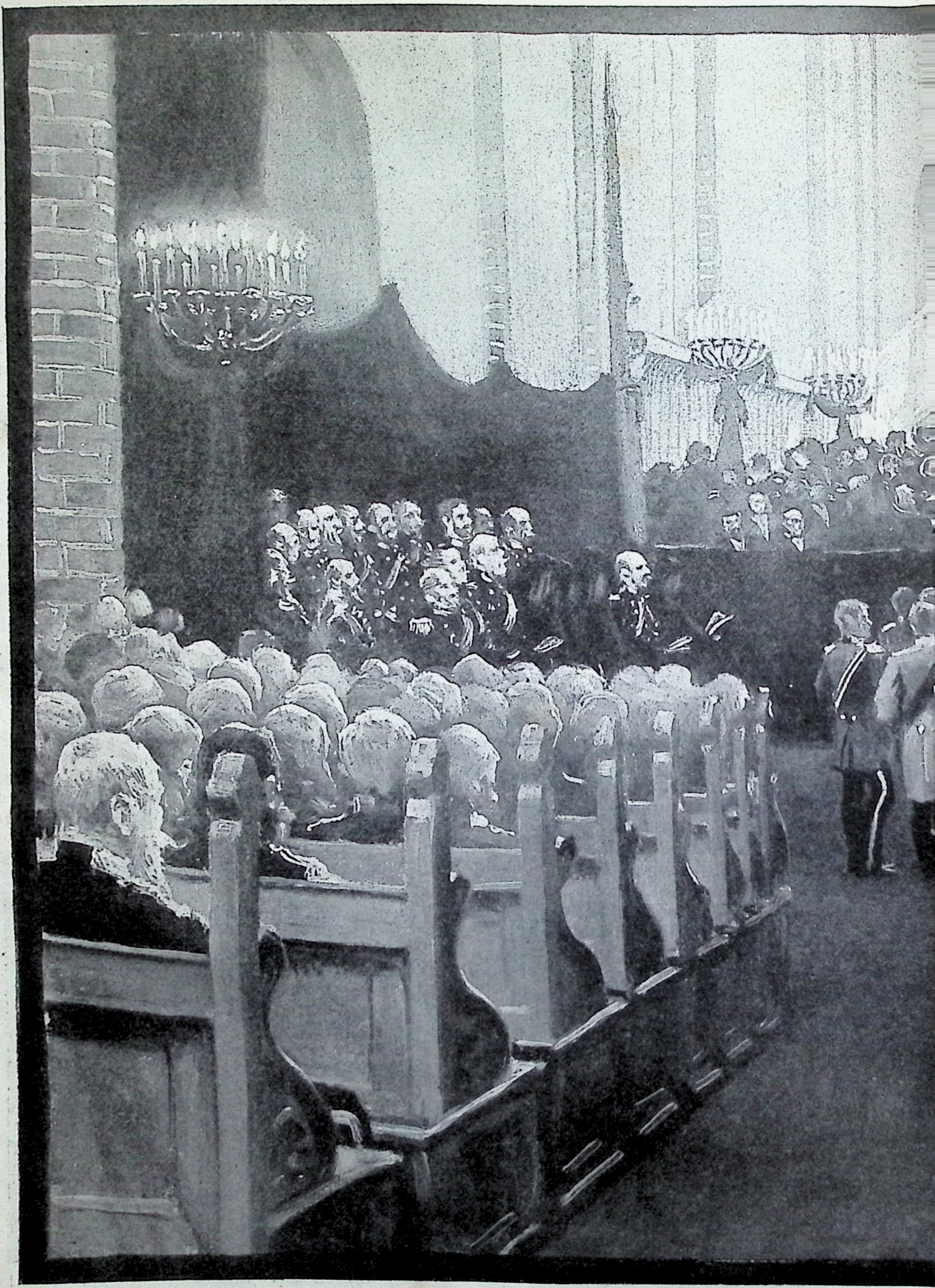
DET er alle Københavnere bekendt, at der ude i Nærheden af Østbanegaarden, i Kristianiagade og Bergensgade, er opstaaet et nyt Villakvarter, som paa Grund af hele sin moderne Karakter har vakt adskillig Opmærksomhed. Vi har tidligere her i Bladet offentliggjort Alfred Benzons Villa af Arkitekt *A. Clemmensen*, sikkert det i arkitektonisk Henseende betydeligste Arbejde i denne Gruppe, men ogsaa flere af de andre Villaer fortjener Opmærksomhed. Der er Murmester Carl Køhlers Villa, som uden at naae de bedste Forbilleder dog ved Arkitekterne *Rogert Møllers* og *Ludvig Andersens* Bestræbelser danner et fuldt berettiget Element blandt sine Omgivelser, og det siges ovenikøbet at det Indre er udstyret med en sjelden smagfuld Elegance.

Der er Grosserer Kort-Petersens Villa af Arkitekt *Carl Brummer*, som allerede tidligere har vakt Opsigt ved forskellige originale Villaer, bl. a. Alexander Svedstrups ejendommelige „Ellestuen" Nord for Hellebæk. Brummer ser meget moderne paa sin Kunst; han er paavirket af den moderne engelske Smag og lægger fortrinsvis Vægt paa den maleriske Virkning, ligesom han i Materialets Anvendelse og Behandling tilstræber en vis primitiv Virkning. Meget nydeligt har han her anbragt Indgang og Veranda af Træ med mange smukke Enkeltheder, og i Midterhallen med den aabne Trappe og Altan har han med Held anslaaet en halv middelalderlig Tone. Forøvrigt maa man beklage, at denne Villa ligger temmelig indeklemt i Stedet for at den i Følge hele sin Karakter trænger til aaben Plads med grønne Træer til Omgivelser for tilfulde at gøre sig gældende.

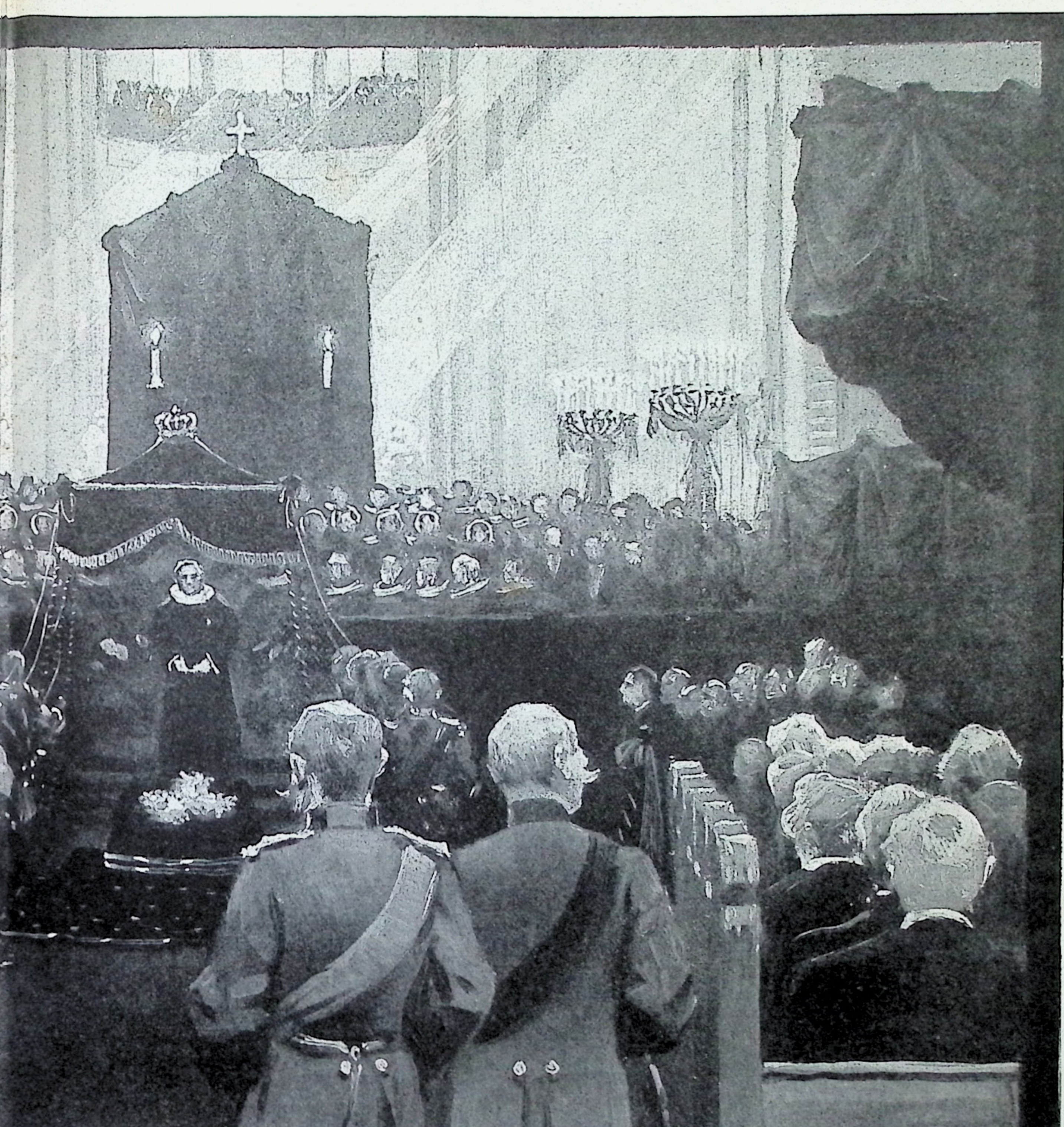
Ligeoverfor træffer man Maleren Krøyers Atelier-Villa af Arkitekt *Ulrik Plesner*. Naar man undtager Træværkets ubehagelige grønne Farve og visse Svagheder i den indre Anordning, maa det siges, at Villaen er et interessant og vellykket Arbejde. Ogsaa her er der tilstræbt en malerisk Virkning, som er frembragt saavel ved Farvernes Sammenstilling som ved Linjernes Brydning gennem Gavle, Udbygninger og forskellige Højder. Villaen er fuldtud en Kunstnerbolig, ikke alene paa Grund af det prægtige Atelier, men tillige fordi den næppe vil tilfredsstille andre end en Kunstners Fordringer. Her, som i saa mange andre moderne Villaer, er Vestibulen det centrale i Anlæget, i den findes den aabne Trappe, som forbinder de forskellige Etager, i den findes den murede Kamin og Bænken ved Siden af, hvor man lunt og hyggeligt samtaler



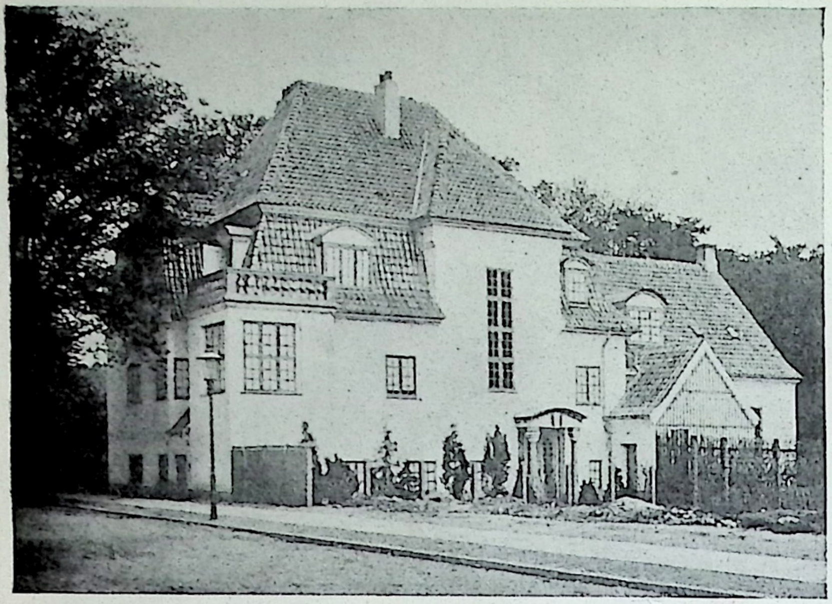
Grosserer Kort-Petersens Villa.



Dronningens Ligfærd: Højtideligheds



rken. (Originaltegning af Paul Fischer).



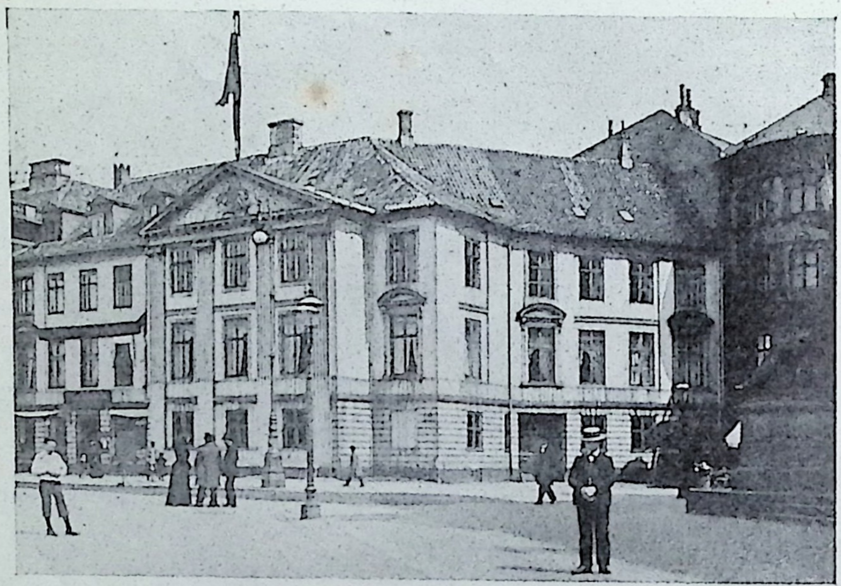
Maleren Krøyers Atelier-Villa.

Smag benytter han Granit og Sandsten som Materiale for de arkitektoniske Former. Paa denne Maade er der ikke fremkommet et arkitektonisk Værk, som giver Bidrag til moderne Bygningskunsts Udvikling, men et Arbejde, som ved sit Monumentale er en Pryd.

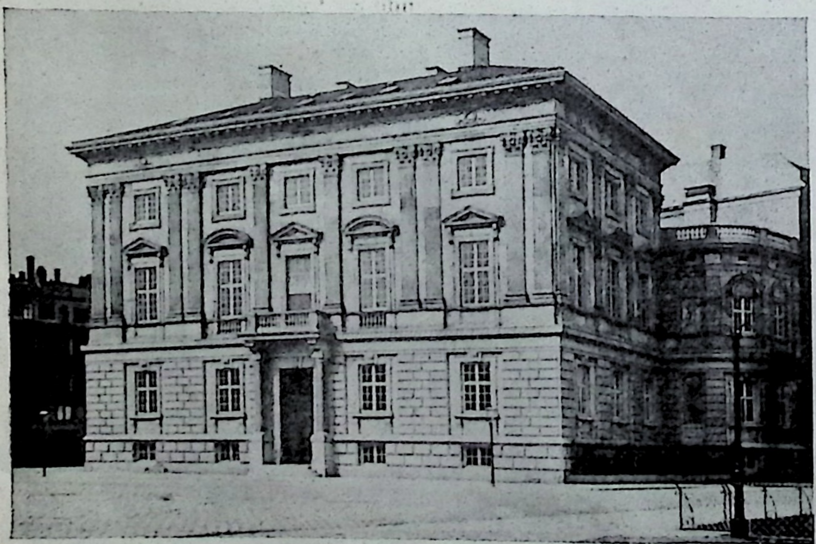
En Bygning, som ganske sikkert er alt andet end ny, men som dog fornylig har henledet den almindelige Opmærksomhed paa sig, er Udenrigsministeriets Ejendom paa Kongens Nytorv ved Siden af Charlottenborg Slot. Som bekendt er den oprindelig opført af *Harsdorff* til eget Brug i

om Dagens Begivenheder og Kunstens og Livets Mysterier.

En Nybygning af en hel anden Art end de allerede nævnte er „Videnskabernes Selskabs Bygning“, som af Carlsbergfonden er opført paa Vestre Boulevard ligeoverfor Glyptoteket. Arkitekten, Professor *Vilhelm Petersen*, hører til en ældre Skole og begiver sig ikke som den yngre Slægt ud paa Eksperimenternes farlige Hav; modent og bevidst, og med et sikkert Herredømme over de kunstneriske Midler, anvender han Motiver fra den italienske Renæssances bedste Forbilleder, og med fin og udviklet



Udenrigsministeriet.



Videnskabernes Selskabs Bygning.

1780; Kongen skænkede ham den uregelmæssige Grund med de derpaa staaende Bygninger, Charlottenborgs gamle Stotsforvalterbolig og nogle Materialskure, paa den Betingelse, at han trods de Vanskeligheder, Grundens Form lagde ham i Vejen, der skulde opføre en Bygning, som kunde være til Pryd for Torvet. Denne Bygning er saa ypperlig i sit Anlæg og saa fintformet i sin Udførelse, at den i enhver Henseende danner et værdigt Led i Harsdorffs beundringsværdige Kunstnervirksomhed.

Salon-Svindleren.

— Moderne Pariserroman af Georges Ohnet. —

Indhold af de tidligere Kapitler.

Hertuginde de Diernstein hører til Frankrigs fornemste Aristokrati, og er Ejer af en umaadelig Formue. Hendes Søn, *Jean,* der nærer anarkistiske Sympatier, har frivillig givet Afkald paa sin Del af Formuen for at hengive sig til sine kunstneriske Tilbøjeligheder, og som Billedhugger — under Navnet Jean Hiénard — har han allerede vist et stort Talent. Paa et Besøg hos sin Moder, hvem han har bedt om at laane sig en Sum Penge til at hjælpe en fattig Kammerat, Billedhuggeren *Frégose,* opdager han, at hun er lidenskabelig forelsket i en suspekt Person, der under Navnet *Marquis de Prédalgonde* spiller en stor Rolle i det mondaine Selskabsliv. Denne Marquis er i Virkeligheden kun en dristig Svindler ved Navn *Roger Brémont,* der tilligemed sin Medskyldige, *Rascol,* lever af falsk Spil og alskens Bedragerier, og som nu har sine Garn ude efter den rige Hertuginde, som han med sin elegante Optræden ganske har bedaaret. Jean vil nu befri sin Moder fra den truende Fare, og støttes heri af sine Venner, Frégose og Frk. Maréchal. Prédalgonde, til hvem Hertuginden straks har betroet sig, er klog nok til at tage Forholdsregler og være paa sin Post.

Prédalgonde, der allerede blev behandlet som en Ven af Huset, smilede, da han traadte ind i det elegante og smagfuldt udstyrede Modtagelsesværelse med Møbler i Ludvig XV. Stil og Malerier af berømte Mestre. Her var nok at se for flere Timer, men han saa ikke noget. Han var udelukkende optaget af Tanken om at erobre hende, der besad alle disse Rigdomme. I det samme hørtes en Lyd af sagte Skridt, af en Dør, der lukkedes, og af knitrende Silke. Han vendte sig om, og Lucienne stod for ham.

„Undskyld, at jeg har ladet Dem vente“, sagde hun og rakte smilende Haanden frem. „Jeg er lige kommen ind ad Døren. Det er Fru de Sauvelys Skyld. Hun trak mig rundt i Butiker, hvor jeg smed urimelig mange Penge ud til ganske værdiløse Sager ... Men det skal bruges til de Fattige ...“

„De gør sikkert alt, hvad Deres Veninde vil“, sagde Roger efter en kort Pavse.

„Nej, det maa De ikke tro! Jeg er tværtimod meget sikker og selvstændig. Jeg kunde aldrig finde mig i, at nogen vilde prøve paa at gøre Indgreb i min Frihed.“

„Saa er den Sympati, De viser andre, saa meget værdifuldere.“

„Den er især meget sjelden.“

„Man kan altsaa være stolt af den, for jeg bilder mig ind, at den ikke er lunefuld og vægelsindet, og at man har Udsigt til at bevare den ...“

„Saa længe man gør sig fortjent til den, ja.“

„Hvordan skal man bære sig ad med det?“

„Aa, det kan jeg ikke sige“, lo hun. „Men Originalitet er en vigtig Faktor. Man maa ikke være som alle andre. Fa'r siger saa tit, at jeg godt kunde gaa hen og forelske mig i en Forbryder, naar han blot var en mærkelig Person. Men maaske overdriver han. Hvad tror De?“

„Jeg er absolut ingen Forbryder, og dog nærer jeg det forfængelige Haab, at De kunde komme til at synes om mig. Med oprigtig Kærlighed kan det vel lykkes.“

„Oprigtig Kærlighed? Ja, det er Sagen. Men hvordan viser den sig? I gamle Dage gik man i Ilden for sin Elskede. Men nu?“

„Aa, det bedste er vel at lade sit Hjerte tale. At elske ud over alle Hensyn, at ofre alt til sin inderste Sjæl — det maa være Beviset. Kan en Mand ikke overbevise en Kvinde, naar han har lagt al sin Kærlighed i de Ord: Jeg elsker Dem! — ja, saa er han heller ikke overbevist selv.“

Han havde afleveret sin Tirade med megen Bravur. Det var let at forstaa hans Magt over Kvinder, som han sad der og talte med sin sympatiske, ærlige Stemme. Men hun havde paalagt sig den farlige Opgave at hævne alle hans Ofre. Havde hun ikke lovet at afsløre ham for hans Fjender? Hendes kolde Mine opklaredes pludselig af et Smil, hun hæftede sine Øjne ironisk paa den smukke Prédalgonde og sagde spottende:

„Ja, det lyder meget kønt, men, kære Ven, jeg maa have mere end Ord. Saadan kan De tale om Kærlighed ud i det blaa til en meget smuk Dame, der kan tro paa Mirakler for sin Skønheds Skyld, men overfor en styg ung Pige maa De virkelig være mere praktisk og alvorlig. Jeg maa have Garantier af den, som elsker mig, og dem byder De ingen af.“

„Hvilke?“

„Ja, først og fremmest Vished for, at jeg ingen Rivalinde har“, sagde hun og saa skarpt paa ham ... Og hun fortsatte bydende, næsten truende: „Hvis De mener, at De elsker mig, maa De opgive alt, hvad der ikke er mig. Alt eller intet — saadan vil jeg have det. Ingen ved Siden af mig hverken nu eller i Fremtiden! Ingen, forstaar De?“

Ja, han forstod godt og tænkte ogsaa derover. For ham var Situationen klar og Valget mellem Hertuginden og Lucienne ikke vanskeligt. Han vaklede heller ikke. Han stod ved Maalet. Han, Mønsteret for al Elegance, Sejrherren ved alle Sportsstævner, Kongen over Paris — var som selvskreven til at lægge Haand paa den store Skat! Og dirrende af Bevægelse, opfyldt af Stolthed over sin egen Apoteose sagde han:

„Hvor De vil være, skal De være Enehersker“.

„Ja, saaledes vil jeg have det.“

„Deres Vilje er mig en Lov. Men“, tilføjede han, „hvilken Naade vil De saa unde mig til Gengæld?“

„Haha“, lo hun, „De vil nok give Afkald paa Deres gode Stilling, men vil i Bytte have visse Fordele. Min praktiske Fader vilde sætte Pris paa den Art Handel ... Saadan gaar det netop til paa Børsen.“

„Hvor De tænker slet om mig“, protesterede han. „Er De saa blottet for Illusioner, at De i alt kun kan se Egennytte? Jeg skal give Dem en bedre Tro om mig ... Jeg vil fuldstændig forlade mig paa Dem.“

En Skygge gled over Luciennes Pande. Hun ønskede at overvinde den farlige Prédalgonde, men hun vilde ikke bedrage ham. Hendes Retsindighed gjorde hende Løgn modbydelig. Derfor sagde hun ondskabsfuldt:

„Tag Dem i Agt! Hvem siger Dem, at jeg ikke driver Gæk med Dem?“

Svindlerens Øjne skød Lyn, han rettede sig i sin fulde Højde og stod der i hele sin forbryderske Sikkerhed.

„Jeg frygter intet“, sagde han. „At drive Gæk med mig vilde for Resten ikke være saa let, og det vilde have sine Farer! ...“

Lucienne maatte i dette Øjeblik beundre ham. Han havde strøget alle Hensyn af sig og vist sig truende som et Rovdyr. Men Roger, der straks blev rolig, sagde forsonligt og honningsødt:

„Men iøvrigt forpligter De Dem jo kun til at give Lov til at elske Dem, og det er alt, hvad jeg ønsker. Jeg skal nok vide at overbevise Dem om mine Følelsers Oprigtighed.“

„Ja, det maa De; jeg forlanger ikke noget bedre.“

Samtalen blev afbrudt af Hr. Maréchal. Han trykkede Prédalgondes Haand, men han havde aldrig vist denne Levemændenes Fyrste Spor af Sympati.

Han brød sig kun om Mennesker, der gjorde Nytte. Derfor var han noget ilde berørt af Rogers stadige Besøg hos Datteren. Han begyndte med at sige en Dumhed:

„Har Hertuginden det godt?"

„Det haaber jeg", svarede Prédalgonde kold som Is. „Det er noget siden jeg har truffet hende."

Forbavset saa Senatoren fra Markien til sin Datter, og da han lagde Mærke til deres alvorlige Miner, trængte han ikke videre ind paa det Spørgsmaal.

„Vi talte om Rejser, da Du kom, og Hr. de Prédalgonde tilbød at tage Dem og mig med til Alexandria om Bord paa sin Yacht."

Rogers Ansigt straalede af Glæde. Han havde forlangt Garantier, nu gav hun ham dem. Men Senatoren lod til i Øjeblikket ikke at ville forstaa.

„Hvis Du har Lyst til at tage til Ægypten, kære Barn, kan Du let komme det. Jeg har et Skib til min Raadighed. Det er ikke for at sige noget ondt om Hr. de Prédalgondes Yacht, men en rigtig Damper byder dog noget større Tryghed end Lystsejladsens Nøddeskaller. Jeg tager en Del Embeds- og Børsmænd med og har Skibet for os alene. Vil Du med?"

„Nej Tak, for saadan et Selskab. Det kunde gerne blive altfor morsomt..."

„Men Rejsen bliver smuk ... Malta, Alexandria, Smyrna og Libanon..."

„Nej, det bliver for tvungent at rejse, naar der skal tages Hensyn til Deres Rejsefæller. En Tur med Yachten kunde have moret mig, ikke med Damper..."

Hun saa bedaarende ud, da hun sagde disse Ord. Prédalgonde fandt Lejligheden passende til at trække sig tilbage ovenpaa denne Elskværdighed. Han kyssede hende paa Haanden, bukkede for Senatoren og hørte med Glæde den unge Pige spørge, da hun fulgte ham ud:

„Jeg ser Dem i Morgen?"

„Ja vist, for saa vidt De tillader det."

„Jeg beder Dem om det."

Da han var gaaet, sagde Senatoren til sin Datter:

„Du flirter, og med Mosjø de Prédalgonde endda! Hvad skal det betyde? Du har vel ikke i Sinde at gifte Dig med ham?"

„Ja, hvad vil De sige til det?"

„At Du er gal!"

„Tror De, jeg er det?"

„Nej."

„Gudskelov! Og hvad mener De om Hr. de Prédalgonde?"

„Ingenting! Han hører til de Folk, der ikke eksisterer for mig."

„Tror De, han er rig?"

„Jeg tror, han ikke ejer en Sou."

„Tror De, han er adelig?"

„Det er mig ganske ligegyldigt. Jeg har ingen Agtelse for Adelskab."

„Tror De, der er noget ved ham?"

„Jeg har hørt saa meget ondt om ham, det beviser en vis Overlegenhed. Man kaster kun med Sten efter de Træer, der bærer Frugt."

„Vil De have ham til Svigersøn?"

„Nej."

„Hvorfor?"

„Fordi det er et Olietryksbillede, der ingen Ting bestiller."

„Men Jean Hiénard da?"

„Gør Du Nar ad mig, Lucienne?"

„Nej, ikke i Dag."

„Det er altsaa Alvor?"

„Ja."

Senatoren rystede paa Hovedet og sagde dæmpet:

„Jeg tror ikke, han vilde have mig til Svigerfader."

„For Deres eller for min Skyld?"

„Hverken for din eller min Skyld, men for vore mange Penges Skyld. Han er maaske den eneste Mand, der ikke er til Fals."

„Ja", sagde hun pludselig straalende. „Han hører til dem, der ikke sælger sig, men giver sig hen. Lykkelig den Kvinde, til hvem han giver sig hen! ... Men lad os nu spise, Papa!"

— — —

Samme Dags Aften Kl. 10 skulde Prédalgonde just til at køre hen i Klubben, da hans Tjener kom og meldte, at Hertuginden var der og ønskede at tale med Hr. Markien. Roger blev meget ærgerlig. Men han indsaa, at en Forklaring før eller senere maatte finde Sted, og at han lige saa godt kunde springe som krybe i det. Han traf Hertuginden i Modtagelsesstuen. Ganske sortklædt og tilsløret sad hun i en Stol. Hun rejste sig ikke ved hans Komme. Men hendes Øjne sig forskende og ængstelige paa ham. Muntert gik han hen til hende, og uden Spor af Undskyldning eller Forklaring sagde han:

„Men er det Dem, kære Veninde? Det var en glædelig Overraskelse. De er altsaa i Paris? Hvorfor har De ikke ladet mig det vide, saa at jeg kunde have besøgt Dem?"

Hun afskar ham Ordet med en Haandbevægelse og sagde dirrende af Smerte ved at se ham lyve saa uanfægtet:

„De vidste godt, at jeg var her, og netop fordi De ikke kom, kommer jeg til Dem..."

Han vilde afbryde hende, protestere, men hun lod ham ikke komme til Orde. Taarerne strømmede fra hendes Øjne, og skælvende udbrød hun:

„Spar Dem Ulejligheden! Vis mig det Hensyn ikke at bruge Udflugter!"

„Jeg skal adlyde Deres Ønske", svarede han med sin nydelige Beherskelse. „Jeg har elsket Dem altfor højt til at jeg skulde ville se Dem ydmyget ... De kan give som Grund til vort Brud, hvad De finder for godt. Jeg skal ikke sige et Ord derimod. Jeg giver Dem frie Hænder."

Hun saa paa ham, hørte hans Ord, og hans Selvfornægtelse gjorde ham end mere dyrebar for hende. Hun kunde ikke tænke sig at miste ham, som hun trods alle hans Fejl maatte elske, og sagde:

„Stakkels vanvittige Mand! Det er ikke mig, De giver frie Hænder, men dem, der vil Deres Ruin."

„Min Ruin?" spurgte Roger. „Er der da Folk, som arbejder paa min Ruin, og hvis Fortrolighed De har? Vil De ikke forklare Dem nærmere?"

„Har De ikke stolet paa Frøken Maréchal og hendes kokette Imødekommenhed? Nuvel, hun bedrager Dem. Og naar det er lykkedes hende at skille os ubjælpelig, skal De faa at se, hvad Pris hun sætter paa Dem."

Han følte en uvilkaarlig Glæde. Det var Skinsyge, der drev Hertuginden til at komme med slige klodsede Insinuationer. Han havde jo nok selv et Øjeblik været ængstelig for at gaa i en Fælde. Men denne kejtede Afsløring af et Komplot mod ham var dog for naiv. En klogt beregnet Perfidi kunde maaske have opskræmmet Roger, men den nøgne Sandhed fandt kun en vantro i ham.

„De gør mig bedrøvet, Elise," sagde han og betragtede hende medlidende. „De behandler mig, som om jeg var et Fæ. Jeg havde troet, De havde en bedre Mening om mig, end at De kunde komme med slige Sypigeargumenter."

„De tror mig ikke!" udbrød Hertuginden. „Ak, det er kun min retfærdige Straf! Jeg har forraadt Lucienne, og De tror mig ikke!"

Fortsættes.



Bissens Statue „Den tapre Landsoldat".

Herman Vilh. Bissen.

Da Bissen, hvis Hundredaarsfest fejredes den 13. ds., modellerede sin Landsoldat, betød dette Storværk, saavel for Bissen selv som for Billedhuggerkunsten, et Brud med det klassiske, det unationale, der fejrede sine største Triumfer i Thorvaldsens Værker, og en Gaaen bort fra den Oehlenschlägerske Allegoriseren, der naturligvis, som Jerichau foreslog, vilde have modelleret en Thor. Det er Bissens største Ære, at han greb Tidsaanden og satte den et jævn og sandt Monument i sin *Landsoldat*. Det er det naturligste og simpleste Monument, Danmark ejer. Her er ingen Jagen efter Effekt, Virkningen er vunden ved den storslaaede Realisme, der levendegør den velsignede danske Folkeaand, der bar Stemningen i vor Frihedstid.



H. V. Bissen.

Det er ikke et brovtende Siegesdenkmal, ingen jublende Sejrsfanfare for Tuba, det er den stille sanddru Fortælling, som er Tiden egen. Og Trofæen er en Bøgegren, Fredens, Foraarets, Ungdommens stolte Mærke. Bruddet med Antiken er stort og dybt, men *det* giver netop Bissens Hovedfortrin, hans enestaaende Evne til at *karakterisere*, som vi finde igen i Frederik den 7. Statue; den kan have sine Fejl, men den giver straks Indtrykket af den jævne, folkekære Konge, der er tryg i den Bevidsthed, at han er Dus med hver af sine Undersaatter.

Det skal derfor nu siges til Bissens Ære ved hans Jubelfest: Han var *dansk*, og han huggede Danskheden et Monument af Stenen, som staar fast gennem Tiderne og bringer Bud om en stor Kunstner og et stort Menneske, der elskede sit Fædreland og, fordi han var vundet af dets bedste Rod, evnede at tolke dets Følelser jævne og sande, som de vare. Derfor: Ære være *Herman Vilhelm Bissens* Minde!



Guldkransen fra københavnske Skolebørn.

Guld- og Sølvkranse.

En sjælden pragtfuld Flora var det, som i Sølv nedlagdes paa Hds. Maj. Dronningens Kiste, og vi kan idag paa vor Forside bringe en udvalgt Samling af Kransene. Disse kunstfærdigt forarbejdede Stykker Kunstindustri ere udgaaede fra Hofjuveler Michelsen, Juvelererne Christesen og Hertz samt Guldsmed Dragsted. Vi skulle her nævne Giverne, idet vi tage Kransene i Orden fra venstre til højre. 1) Det kgl. Skydeselskab, 2) Rønne By, 3) Sønderjyske Kvinder, 4) Hæren, 5) Kædeordenen, 6) Kong Christian den IX og Dronning Louises Asyl i Ordrup, 7) Grossserersocietetet, 8) Mænd og Kvinder i Gentofte By, 9) Det kgl. Kapel, 10) Kvinder fra Landbostanden fra Amager, 11) Sæby Købstad, 12) Elever i Borgerdydskolen i København.

Ovenstaaende bringe vi en Gengivelse af den Guldkrans med Diamant, som skænkedes af københavnske Skolebørn. Denne er forfærdiget af Juveler Christesen.



UGENS REVUE.

Udnævnelser.

I Anledning af Redaktør Emil Bojsens Død er Redaktør *Poulsen* fra Lemvig blevet ansvarshavende Redaktør for „Horsens Folkeblad", med dets hidtilværende Redaktionssekretær, *Jørgen Andersen,* som Medredaktør.


Redaktør Poulsen.

Redaktør Poulsen, der er født i Steppinge i Sønderjylland, er kendt over hele Jylland som Folketaler og Oplæser, og som en ivrig Agitator for Afholdssagen, og adskillige Tillidshværv er i Aarenes Løb blevne ham overdragede.

Redaktør Jørgen Andersen, der er født i Aalborg, og Søn af Stabssergeant A. sammesteds, er kun 23 Aar gammel, og saaledes Danmarks yngste Redaktør. Han er en af Provinsens mest energiske Journalister. Af Teatret er han en stor Ven, og en Række indgaaende Teateranmeldelser foreligger fra hans Haand.


Redaktionssekr. Andersen.

„Horsens Folkeblad" tør derfor sikkert lykønskes til sin ny Redaktion.

Fødselsdag.

Lærer *Mandrup Poulsen,* f. i Ølby ved Kjøge d. 18. Oktbr 1808, Søn af Lærer Lars Poulsen og Karen Hansdatter, blev dimitteret d. 8. Juli 1828 fra Johnstrup Seminarium, med 1. Karakter og Udmærkelse; samme Aar Hjælpelærer i Pedersborg ved Sorø; i April 1829 Lærer og Kirkesanger i Sorterup; d. $^{21}/_{6}$ 1831 i Pedersborg, i hvilket Kald han virkede til 1. Oktbr. 1879; samme Aar Dbmd. P. oversatte Busch: Den kristelige Kirkes Historie, hvilken var en af de første Bøger, Miloske Boghandel forlagde.

Om Lærer Poulsen kan man i Sandhed sige, at han nyder en lykkelig Alderdom, omringet af en stor Del af sine Børn, Børnebørn og Børnebørns Børn, som alle se med Kærlighed og Agtelse op til den gamle Mand. Han er trods sin høje Alder fuldstændig aandsfrisk, spadserer lange Ture, studerer daglig med stor Interesse Bladene og sætter megen Pris paa om Aftenen med en af sine Sønner at faa sit Parti Skak og sin Pibe. I Anledning af Poulsens 90-aarige Fødselsdag havde hans store Slægt arrangeret en festlig Sammenkomst til Ære for *Fader, Bedste-* og *Oldefader.*


Lærer Poulsen.

Jubilæum.

Tirsdag den 18. Oktober d. A. kunde Bøssemager ved Livgarden *G. T. Ransy* fejre sit 50-Aars Jubilæum som Bøssemager i Hæren.

Georg Theodor Ransy, Søn af Kontrollør ved Kronborg Geværfabrik J. Ransy er født i Hellebæk den 8. Juni 1824. Efter udstaaet Læretid rejste Ransy til Udlandet for at uddanne sig videre, opholdt sig i flere Aar i Liège samt i Paris og erhvervede sig grundigt Kendskab til Fagets Teknik. Den 18. Oktober 1848 blev han ansat ved 2. Forstærkningsbataljon og deltog med denne i Felttoget. Som Bøssemager ved 21. Bataljon deltog han i Krigen 1864. Den 1. Oktober 1867 blev han ansat ved 2. Dragonregiment og den 1. Juni 1879 ved Livgarden. I sin lange Tjenestetid har Ransy stedse været besjælet af stor Interesse for sin Gerning som han endnu i sin høje Alder udfører med sjelden Nidkærhed og Dygtighed til sine Foresattes fulde Tilfredshed, ligesom han altid har været den retskafne Personlighed og trofaste Kollega og Kammerat. Bøssemager Ransy er dekoreret med Hæderstegnet for 16 Aars Tjeneste, Erindringsmedaljen for begge Felttog, Dannebrogsmændenes Hæderstegn samt en russisk Guldmedalje.


Bøssemager Ransy.

Dødsfald.

Den bekendte Læge *Ernst Vilhelm Stibolt,* der var født i Varde ved Viborg, er i disse Dage afgaaet ved Døden her i København, hvor han har praktiseret siden 1876. Den afdøde, der var Læge ved Børnehjemmet paa Vodroffsvej, og Medlem af Bestyrelsen for Vesterbros Lægeforening, var en sjælden dygtig og afholdt Mand, der sikkert vil efterlade et stort Savn hos sit store Klientel. Han blev kun 53 Aar gammel.


Læge Stibolt.

Foreningsjubilæum.

„Den farmacevtiske Medhjælperforening“ har den 11. Oktober fejret sit 25-aars Jubilæum, ved hvilken Lejlighed man har særlig Grund til at mindes to af dens Mænd, nemlig den nuværende Etatsraad, Apoteker *Chr. D. A. Hansen,* som især var virksom for Foreningens Tilblivelse, og *Schiøttz-Christensen,* som i 8 Aar har været Redaktør af Farmacevternes Fagblad, og i denne Egenskab lagt ypperlige, agitatoriske Evner for Dagen. Forholdet mellem Apotekere og deres Medhjælpere var tidligere alt andet end godt. De unge Farmacevter følte sig tilsidesatte af deres Principaler, og heller ikke kunde de faa Gehør hos Avtoriteterne, naar de søgte at faa deres hele Situation forbedret. Da samlede i 1873 den daværende Kandidat, Chr. D. A. Hansen, Farmacevterne til et fast organiseret Forbund, og „farmacevtisk Medhjælperforening“ kom i Stand. En Del Reformer gennemførtes, men da Hansen blev Indehaver af Kroneapoteket, trak han sig ud af Kampen, som de følgende Aar blev svagere ledet. Rigtig Vind i Sejlene fik man først, da Schiøttz-Christensen i 1890 overtog Redaktionen af Farmacevternes Blad, og i den Grad frygtede Apotekerne hans Opposition, at de fik en Opsigelse af den stridbare unge Mand udvirket hos hans Principal. Kammeraterne gav ham da i Stedet en vellønnet Redaktørpost, og har ikke siden haft Grund til at fortryde det. Naar Farmacevterne har faaet Gagerne forbedret, Arbejdstiden formindsket, Kostspørgsmaalet løst, og i det hele Stillingen befæstet ved Imødekommen fra Avtoriteterne, da skyldes det i første Række Schiøttz-Christensens ihærdige Arbejde.



Apoteker Hansen.



Redaktør Schiøttz-Christensen.

Stjernekortet.

Fra Øst til Vest strækker *Mælkevejen* sig i en mægtig Bue over hele Himlen helt op gennem Zenit. Navnet „Mælkevejen“ har sin Oprindelse i den græske Mytologi. Jupiter lagde en Gang, da han fandt Juno sovende, den spæde Herkules til hendes Bryst, og lod ham indsuge den guddommelige Mælk, men næppe vaagnede Juno, før hun slyngede Barnet fra sig, hvorved der spildtes nogle Draaber af hendes Mælk paa Himmelhvælvingen, hvor de dannede den Vej, paa hvilken Guderne vandre. Den samme Benævnelse paa det uhyre Stjernelag er gaaet over i Fransk, Tysk og Engelsk. Svenskerne kalder den „Vintergatan“, Kineserne „Tienho“, d. e. Himmelfloden.

Nær Zenit staar *Cassiopeja* (W), og lade vi Blikket glide ned mod Syd, ses den store Firkant i *Pegasus.* Langt under denne ses lidt til venstre *Deneb Kaïtos* i *Hvalfisken,* og lidt til højre, umiddelbart ved Horisonten, *Fomalhaut* i den sydlige Fisk. Denne Stjerne, som er af 1. St., hæver sig kun 4° over Københavns Horisont. Den kulminerer i ret Syd, omtrent en Time før de under Kortet angivne Klokkeslet.

Mod Vest ses det lodret staaende latinske Kors i *Svanen* med *Lyren* til højre, hvor den klare *Vega* funkler. Til venstre for Svanen og lidt lavere ses *Ørnen* med *Ataïr* mellem to mindre Stjærner i ret Linje. Til højre for Vega er der i Kortet sat et Kryds paa det Punkt i *Herkules,* med hvilket vort Solsystem vandrer frem i Rummet. Her synes Stjernerne nemlig efterhaanden at gaa fra hinanden, medens de paa den modsatte Del af Himlen rykker sammen. Man har anslaaet Solsystemets Hastighed til 6 Mil i Sekundet.

I ret Nord ses Karlsvognen. Paa Østhimlen er *Orion* i Opgang, De tre klare Stjerner i Bæltet har netop hævet sig over Horisonten. I Nordøst staa Tvillingstjernerne *Castor* og *Pollux* i lodret Stilling meget lavt. Højere oppe straaler *Capella* i *Kusken* og *Aldebaran* i *Tyren.* Mod Sydøst ses det store Stjernebillede *Hvalfisken,* i hvis Hals den vidunderlige Stjerne *Mira* maa søges; den vokser i en Maaned fra 6. til 2.—3. St. og aftager i 3 Maaneder atter til 6. St., hvorefter den i 7 Maaneder kun kan ses i Kikkert.

Torvald Køhl.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 4.

Det lykkedes en dreven Smed,
der længe var bkendt for sin Opfindsomhed,
at rette paa en Mekanik,
hvorved en Klokke fik en Kraft,
som den tilforn ej havde haft
i en Delikatesse-Forhandlerskes Butik,
hvor der blandt andre Ting blev solgt de sidste to.
Hun skænked ham en yndet Drik,
og Smeden slog sig ej til Ro,
før han ved Hjælp af første Led
fik Sagen bragt i Rigtighed.
Men førend her jeg siger: Stop!
vil jeg, til Trods for hvad De ved,
betegne Gaaden som en Snobb.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *30. Oktober 1898* under Adr.: „Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 2 var

Billedstøtte.

Ialt indkom 1102 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Anders Andersen, Laksegade 14, 2. Sal. — 2. Præmie tilfaldt F. Nielsen, Vinkelvej 14, 2. Sal tilh.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.



„Aah, Hr. Jensen, kom og hør sikken grinagtig Lyd, Deres Cycle giver, naar jeg stikker i Hjulet med en Knappenaal.“



Herman N. Petersen & Søns Fabriksbygning.

Dansk Industri.

III.

Pianoet.

I et Foredrag, som den ansete Kunstkender, Hr. Pietro Krohn, for nogen Tid siden holdt i Kunstindustrimuseet, drog han kraftigt til Felts mod de moderne Klaverer. Saa stærkt havde han forelsket sig i de antike Claviehorder og Spinetter, at han bryder Staven over alle vor Tids Frembringelser paa Pianoindustriens Omraade, og navnlig ivrer han mod Forsøget paa at bringe Klaverinstrumenter i Samklang og Stil med Værelsets øvrige Møbler, idet han slutter med denne kategoriske Dom: Der kan aldrig blive noget ordentlig Møbel ud af et Klaver.

Han vil næppe faa mange til at give sig Ret, og navnlig vil den, der har haft Lejlighed til at se, hvor vidt dansk Industri paa dette Punkt er naaet, bestemt protestere. Hos den bekendte Klaverfabrikant *Herman N. Petersen & Søn* have vi fra Tid til anden set Instrumenter, som maatte tilfredsstille selv de strængeste Fordringer til kunstnerisk Virkning, uden at man behøver at slaa af paa det forstaaelige Hensyn til at bringe Pianoet i Stil med det Interiør, hvori det skal have Plads. Vi har baade i Empire og Louis d. 16. Stil set saa originalt og nydeligt Arbejde, at Klaveret just maa blive, hvad Hr. Krohn saa træffende siger, at det bør være: *Hjemmets Stolthed.*

Men det er ikke alene disse ydre Fortrin, der har bragt Herman N. Petersen & Søns Navn frem i aller første Række. Han har ved Instrumenternes saa fuldt klingende Tone ligefrem spillet sig ind i Folks Erindring. I Fremstilling af det „opretstaaende Piano med Flygeltone“ er han vistnok uovertruffen. Som man ved, kan ved Flygelets Form Strængene faa en længere Udstrækning, og de dybere Toner der igennem en smukkere og kraftigere Klang. Nu er man imidlertid efter mange Forsøg naaet til at give det opretstaaende Piano ganske tilsvarende Toner ved at hvælve Sang-Bundens Form, og ved at give Strængene samme Længde, som de har i Flygelet.

Et Tidsrum af næsten 50 Aar har ført Firmaet Herman N. Petersen & Søn fra en ganske beskeden Begyndelse frem til sin nuværende, omfangsrige Bedrift. Firmaets Grundlægger etablerede sig i 1849, efter at have studeret Faget i Udlandet, og udviklet Fabrikationen ved mange snildt opfundne Forbedringer. I 1889 trak han sig tilbage, og hans Søn overtog Virksomheden, efter rundt i det ganske Evropa at have gjort sig fortrolig med alle nye Fremskridt.

Paa Søndagspromenaden gennem Bredgade standser man ud for Nr. 23. Her i den saakaldte Castenskjoldske Gaard findes de saa ualmindelig flotte Udstillingslokaler, hvis Instrumenters solide Pragt faa Folk til at staa stille. Inde i Gaarden er fra Tag til Kælder hele Sidefløjen optaget af Fabrikslokalerne. Her lagres Træet i Kæmpestabler, her bygges og poleres Ryg og Kasse, Sangbunden prøves, Jernrammen bores og stiftes, Strængene spindes og Klaviaturet indsættes.

Ud over Landets Grænser har Firmaets Ry strakt sig. Tilfældig træffer vi i et tysk Fagblad en saa smigrende Udtalelse som vel sjældent den ene Nation indrømmer den andens Industri . . . *Deren Flügel erfreuen sich den besten Rufes, denn sie vereinen mit solider Construction mächtige Fülle des Tones, schönen Klang, ganz besonderen Schmelz und Weichheit; die zartesten Nuancen können auf den stylvoll gebauten Clavieren leicht hervorgebracht werden und verleihen diesen Instrumenten einen besonderen Werth. Die Vorzüglichkeit der Fabrikat dieses Hauses wurde von Fachmännern anerkannt und wurde dasselbe wiederholt prämiirt.*



Værksteds-Interiør.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 5. Aargang 1898–1899. Søndag den 30. Oktober 1898. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Kejser Wilhelm i den tropiske Uniform som prøjsisk General, hvori han foretager sin Jorsalafart. (Se Side 73).

Den hvide Paaske.

Af Herman Bang.

(Fortsat).

„Sé Kammerjunkeren," raabte Alice: „Sé Kammerjunkeren". Hun havde dænget Berner helt til med Sne, over og over med Sne, som hun tog op med de bare Hænder.

„Slaa igen, slaa igen" raabte hun.

Men Kammerjunkeren rørte sig ikke.

Han stod bare foran hende, ubevægelig som en Snemand, saa hvid, midt i Sneen, og lod sig dænge til — uden at sige et Ord.

„Slaa igen", sagde hun paany.

Men Berner rørte sig ikke.

„Nej" sagde han blot; og han smøg sig kun med Haanden over Øjnene for at kunne sé hende, som hun stod, leende, med Sne i sit Haar, rød og hvid, med løftede Hænder.

Og pludselig holdt Frøken Alice op at le, til der kom en Sneboldt fra Broderen.

„Der", raabte han, hun fik den i Panden.

Løjtnanterne sloges og tog Sneen op med de blotte Næver. Ingen saa mere, men alle lo de, deres Øjne var blindede.

„Georg, Georg", raabte Frøken Alice til sin Broder.

Hofjægermesteren kaldte, men ingen hørte det. Hvide løb de alle rundt midt i Snefoget.

Berner var, hvor Frøken Alice var — og vidste det ikke.

Der var ingen, der saa Præstens Kaleche, som rullede op for Døren og lidt efter bort igen.

Men pludselig hørte Frøken Alice den gamle Karosses Rumlen over Broen, og hun sagde forfærdet — Armene faldt ned langs hendes Sider —:

„Præstens er kørt."

Kørt, det var de.

Præstens Datter havde bedt „endelig ikke at forstyrre de unge Mennesker", og hun var steget til Vogns.

Hun havde det Udtryk i Ansigtet, naar hun dirigerede i Filialen af Foreningen „Mod Lovbeskyttelsen af Usædeligheden."

Pastoren mælte længe ikke et Ord. Pastoren havde megen Respekt for sin Datter. Tilsidst sagde han:

„Kathrine, de var jo meget elskværdige".

Kathrine lod hengaa nogle Sekunder.

„Ja", sagde hun saa.

„Og godt er det, at det er overstaaet."

Hun sad lidt, før hun atter tog til Orde.

„Interesser", sagde hun: „skal man jo ikke søge paa Gaarden" Ordet. „Interesser" indesluttede hele Frøken Kathrines Liv.

Præsten og det præstelige Tilbehør naaede i Kalechen deres Hjem i Tavshed.

„Der er Champagnen," raabte Georg.

Tjeneren bar to Kølere ned ad den store Trappe, medens alle de andre skreg: „Bravo", saa det klang i Gaarden.

„Stil dem paa Fontænen," sagde Alice, og Tjeneren stillede Kølerne med de to Flasker paa Fontænens hvide Rand.

„Kammerjunker," sagde Alice, „før mig til Bords;" og under Latter, medens det blev ved at sne og Propperne knaldede, satte de sig paa Vandspringets Kant.

„Her sidder vi sku rart," sagde Knuth og skyllede Glassets Indhold i sig.

De drak og de lo. De lignede fem Snefigurer, som de sad tilsneede med den hvide Søjle bag sig og paa den hvide Rand.

„Ja," sagde Alice, der holdt Ansigtet opad, saa Sneen faldt over det: „det er s'gu dejligt."

Frøken Alice bandede undertiden, naar hun var glad. „Aa," sagde hun: „Det er græsseligt: naar Præstefrøkenen hører det — saa hævner hun sig straks ved at melde mig ind i en ny Forening."

„Skaal, Kammerjunker," sagde hun.

Og med en helt anden Stemme, seende ham lige ind i Øjnene, sagde hun sagte:

„De — De er dog den eneste, Kammerjunker, som ikke er latterlig."

Der lød pludselig nogle dumpe Lyd som af en Klokke. Det var Hofjægermesteren, der med bart Hovede stod paa Trappen og dundrede paa Gong-Gong'en:

„*Vil* I nu komme ind?" skreg han.

Og han dundrede igen.

„Vil I komme ind?"

„Ja, nu kommer vi," raabte Frøken Alice, og hun løb ind — ad en anden Dør, Herrerne fulgte efter. De gik gennem den lange Gang i Stueetagen, Løjtnanterne var forrest. Bag efter kom Berner og Feddersen.

Feddersen gik og drejede paa sit Overskæg:

„Berner," sagde han, og gav iøvrigt ingen Forklaring paa sine Ord:

„Gode Berner, De er s'gu godt gal."

Berner spurgte ikke hvorfor.

„Men De er for beskeden en Mand," sluttede Feddersen.

Frøken Alice stod ved det store Vindu i Dagligstuen. Hun havde slaaet det op og stod og stirrede ud i Snefoget.

„Georg," sagde hun, „hvis det bliver saadan ved i Morgen, maa vi køre til Bal i Slæde."

Georg tog Cigaretten ud af Mundvigen.

„Du er jo gal," sagde han, „tror Du, det bliver rigtigt Snefog i Paasken? Men køre i Slæde bliver vi da fri for, for Slæderne er i Uorden. De er hos Smeden."

— — —

Gæsterne var oppe paa deres Værelser.

Axel Berner stod foran sit Vindue og blev, uden at se, ved at stirre paa den faldende Sne.

Hele hans Sjæl var kun fyldt af et eneste bange Spørgsmaal.

Frøken Alice var bleven i Dagligstuen. Hun sad foran Flygelet og smilede længe ud i Luften. Saa slog hun an og hun spillede.

Rubinsteins Galop lød gennem Rummet under det hvælvede Loft. Tjeneren aabnede Døren.

„Han skulde fra Hofjægermesteren spørge, hvor længe Frøkenen vilde spille?"

Men Frøken Alice nikkede kun.

„De kan godt gaa til Ro, Hansen", sagde hun og blev ved at spille.

Hr. Hansen slukkede Husets Lamper og begav sig til sit Værelse.

En af Staalamperne fra Havesalen anbragte han bag sit Hovedgærde, hvorpaa han begyndte sin Afklædning.

Hr. Hansen havde den Vane at læse i Sengen, ng naar han havde iført sig en kinesisk Silkeskjorte — den unge Mand benyttede Løjtnant Georgs udrangerede Linned — hengav han sig til Læsning.

Hans Paaskelekture var „Smukke Ven" . . .

Guy de Maupassant var overhovedet hans Yndlingsdigter.

Knuth og Vedel var oppe endnu. De sløvede ved en Flaske Madeira.

„Sku en pragtfuld Pige", sagde Knuth.

„Ja", mumlede Vedel.

„Og det er igen en, som man ikke faar Fingre i", sagde Knuth.

„Nej", mumlede Vedel.

Begge Løjtnanterne sad en Tid og saa betænkelige ud for sig.

Saa sagde Vedel:

„Og hvad er der saa ved den Kammerjunker?"

„Nej", svarede Knuth, „*sige* meget gør han ikke."

De sad igen lidt, til Vedel sagde — maaske var det et Svar:

„Men ved Du, *det* er nu blevet min Overbevisning, at det, det gælder, det er at *se* paa Pigerne."

„Det er Øjnene, det gælder . . ."

„Og saa", lagde han til, „er der for *faa* Piger."

„Ja", svarede Knuth. „Det vil sige af den Slags."

Og pludselig gav de sig til at tale om en Hønsehund.

Hele Herregaarden sov.

Ude blev det ved at sne.

— — —

Løjtnant Georg strakte sig i sin Seng og gabede.

Hr. Hansen serverede ham Teen.

„Hvordan er Vejret", spurgte Løjtnanten.

Hr. Hansen, der saa forsovet ud — den unge Mand foretog først efter at have besørget sin Morgengærning sin afgørende Renselse — bukkede og sagde:

„Hr. Løjtnant, det sneer."

„Hvad Satan, . . . rul Gardinet op."

Løjtnanten sad oprejst i Sengen.

„Ja min Salighed, det sneer endnu."

Det kunde ikke nægtes. Overalt var der Sne — Driver af Sne.

„Og vi skulde til Vedby", sagde Løjtnanten.

Hr. Hansen gik, og Løjtnanten blev siddende ubevægelig, oprejst i sin Seng.

„Naa, nu bliver Hofmesteren gemytlig", sagde han.

Han tænkte paa den faderlige Rug.

„Bien", sagde han, „foreløbig er der ingen Ekcercits", og han vendte sig mod Væggen for at sove lidt af Helgen af,

Da han vaagnede igen og ringede, viste Hr. Hansen sig med Barbervandet. Hr. Hansen var under et 3 Maaneders Ophold i København uddannet i moderne Borddækning samt Barbering, og han førte Barberkniven, som drog han en Plov gennem en Brakmark.

Løjtnanten turde, saa længe Hr. Hansen haanderede Kniven, ikke mæle et Ord, men da Hansen pavserede, spurgte han:

„Er der nogen oppe?"

„Frøkenen er gaaet til Smedens", sagde Hansen.

„Hvad Pokker vil hun der, . . . naa, det er vel om Slæderne, . . . men dem faar hun sku ikke, saa den March kunde hun spare sig."

„Og hvor er Kammerjunkeren?"

Hr. Hansen bukkede, med Kniven i Haanden.

„Han har vist nok fulgt Frøkenen", sagde han.

Hr. Hansen begyndte paa ny at føre Plovjernet. Ingen Mine havde bevæget sig i hans Ansigt.

Hr. Hansen var blevet af dem, der kan tænke meget uden at forraade det.

— — —

Frk. Alice og Kammerjunkeren kom fra Smedien. Den havde været lukket, og ind til Smeden selv, sagde Frøken Alice, kunde det ikke nytte at gaa.

„For Konen, hun er hellig", sagde hun og lo.

Kammerjunkeren hørte maaske slet ikke, hvad hun sagde.

Han gik kun ved Siden af hende, med halvt bøjet Hoved og smilede — hele Tiden. Hans Mund krusede sig saa blødt, naar han smilede.

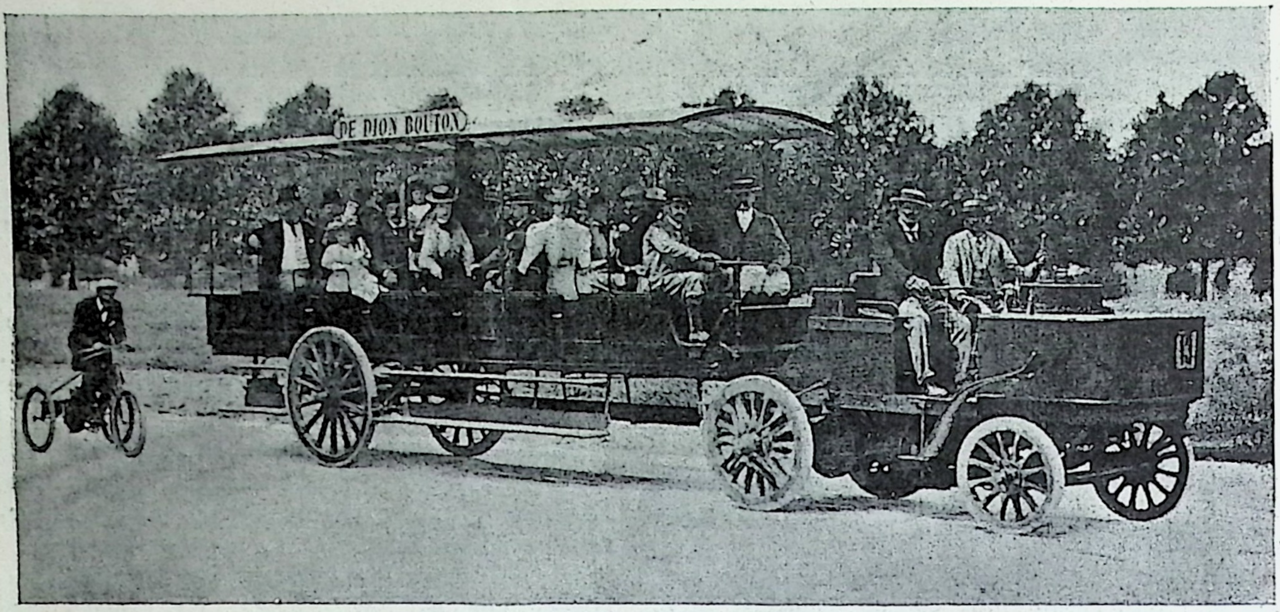
Frk. Alice blev ved at tale om Smedens og de hellige og Ballet i Vedby.

En Tid efter greb hun sig i, at hun ikke rigtig vidste, hvad hun selv havde sagt.

„Ja, det var Smedens", sagde hun saa pludselig, helt meningsløst.

Og ogsaa hun tav stille, medens deres Trin fulgtes saa ganske tæt ved Siden af hinanden i Sneen.

(Fortsættes).



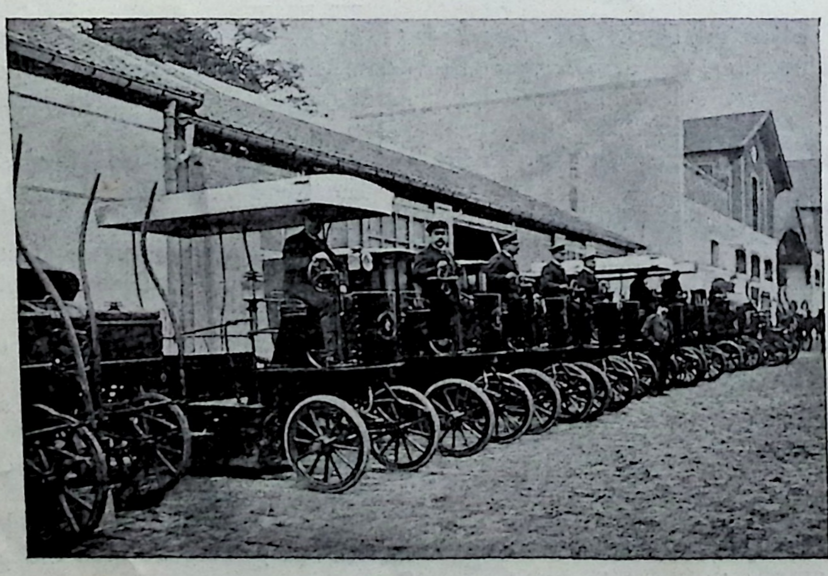
Kapervogn med Motor.

Vognen uden Hest.

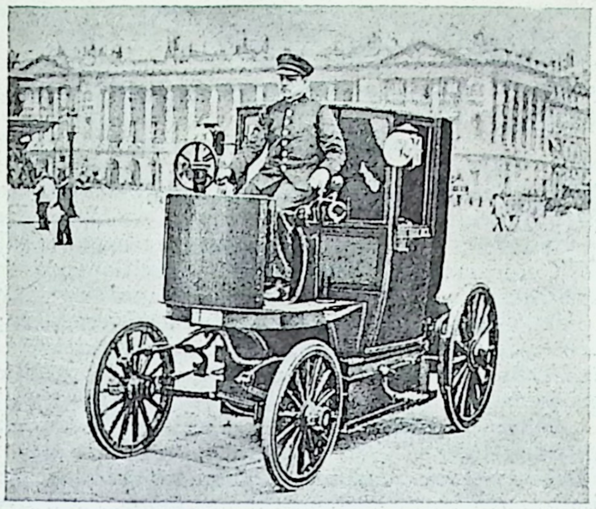
Et mærkeligt Køretøj kørte den 10. November 1886 hen ad Landevejen, der fører til den tyske By Cannstalt. Det var en Mellemting mellem en Vogn og en Cykle, men Vogn var det ikke, thi der var ingen Hest for, og Cykle var det ikke heller, thi Manden, der kørte, bevægede ikke Benene. Det var den første Motorvogn, der var blevet færdig fra en Fabrik i Cannstalt, og Vognstyreren var den tyske Ingeniør *Daimler*, der havde konstrueret den første tyske Motorvogn.

I de 12 Aar, der er gaaede, er Fabrikationen af og Farten med Motorcykler og Motorvogne svulmet op til noget uhyre, især i Frankrig. Der er nu i Paris ikke den Gade, hvor man ikke hører Motorernes eller, som de kaldes i Frankrig, Avtomobilernes Tudehorn og Klokker. Til en Begyndelse var det kun som Reklamevogne, de anvendtes. Senere blev de akcepteret af det gode Selskab som Luksusvogne, og da „Avtomobil-Klubben“ stiftedes i Paris, og det fineste Blods- og Pengearistokratis bedste Navne fandtes i Klubbens Medlemsprotokol, blev denne Sport den fineste af al Sport i Frankrig. Bladene udskrev Konkurrencer og Væddeløbspræmier; der foranstaltedes Landevejsløb fra Paris til Bordeaux, fra Paris til Havre og lignende Strækninger, og der maatte fastsættes Politivedtægter for Kørselen med Avtomobiler. I Bladene var der spaltelange Afdelinger for „Avtomobilisme“, og som den fornemme Mand tidligere havde sat en Stolthed i sine blanke Heste, førte han nu sine Gæster ned i sin Vognremise og viste dem sin Avtomobil.

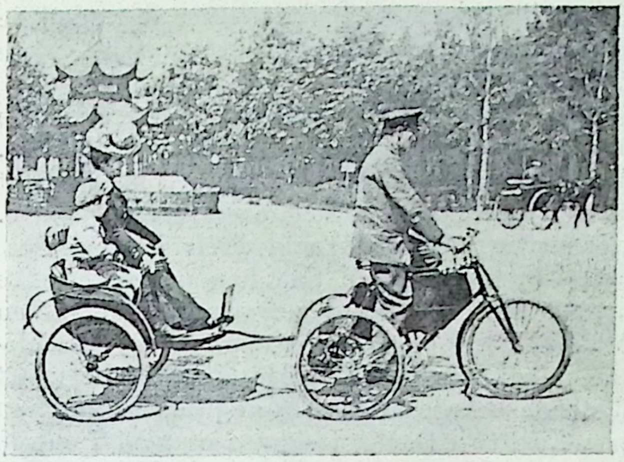
De første Aar, man kan sige omtrent til for faa Maaneder siden, var Avtomobilen næsten udelukkende Luksuskøretøj. Saa begyndte den private Mand at tage den i Brug til lettere Arbejdskørsel, og særlig de store Magasiner og Varehuse i London, Paris og Berlin benyttede den til Omkørsel med Varer. Det gjorde, at man i videre Kredse fik Øjet op for mange af Vognens fortræffelige Egenskaber, og nu er det, at Avtomobilen ude i Evropa først ret skal til at



Motordroskerne paa Holdeplads.



En Motordroske.



Ponnyvogn, trukket af en Motorcykle.

tage Kampen op med Hesten. Utvivlsomt vil Hesten blive besejret.

I Paris holdtes nylig den første internationale Avtomobiludstilling. Den holdtes i Tuilerihaven, og gik man gennem den og saa de mange fortræffelige Typer, der var udstillet paa den, fik man et Begreb om, hvilken uhyre Revolution det er, der forestaar i det hidtil moderne Befordringsvæsen. Skal man udtrykke kort, hvad denne Revolution vil gaa ud paa, kan man sige: Overflødiggørelsen af Hesten som Trækdyr i Byerne, og Afskaffelsen af Skinneveje, Hestesporveje, elektriske Sporveje og Dampsporveje i de større Byers Gader i hele Verden.

Først vil det gaa ud over Droskerne. Hesten vandrer til Pølsemageren, og under Bukken eller Vognbunden anbringes Motoren. Se en Gang paa Billedet af den engelske Cab. Eller se det andet Billede af en Fremtidsdroske! Forøvrigt kan Motoren paasættes næsten enhver „Æske", ligegyldig hvad Facon, den har. I London er de første Motordrosker allerede i Brug, og i Paris har det nydannede „Kompagni for Kørsel med elektriske Drosker" netop i disse Dage faaet de første Drosker paa Gaden. Et af vore Billeder viser en af disse Drosker kørende henover Place de la Concorde i Paris. Saa kommer Turen til Omnibusserne. I de store, gamle Byer, hvor Gaderne er altfor trange til den rivende Færdsel, har Omnibusserne haft en stor Fremtid forud for Sporvognene, baade de elektriske og Hestebanerne. De kan vige ud til Siden. En væltet Vogn kan ikke spærre en hel Række Omnibusser Kørselen, som det kan ske med Sporvognene. Derfor er der saa faa Sporveje i store Byer som Paris og London. Det er Omnibusser, der besørger den allerværsentligste Del af Trafiken, og Sporvejene findes kun i de ydre, i den nyere Tid og med bredere Gader anlagte Kvarterer, hvor der er mindre Færdsel. Hvordan mon det vilde gaa, hvis man anlagde Sporveje langs de store Boulevarder i Paris eller paa Cheapside eller High Holborn i London?



Selvejerkøretøj.

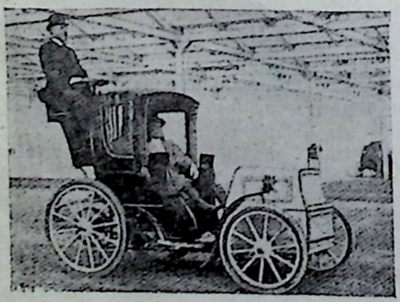
Den elektriske Omnibus eller Omnibussen med Petroleumsmotoren har da en endnu større Chance fremfor Sporvognene end „Hestebussen" har. Og med Omnibussen som med Drosken: vil man ikke gøre Skridtet straks og anskaffe helt nye Vogne, kan Motoren paasættes de gamle. Hvad det kneb med her, var at finde et praktisk og betryggende Styreapparat. Men nu er ogsaa dette Problem løst, og Motoromnibussen vil de allerfleste af os vistnok opleve at se,

— om ikke hjemme i Danmark, saa dog ude i de store Verdensbyer. Vi har jo sjelden noget videre Hastværk hjemme.

Efter Drosker og Omnibusser kommer alle mulige Køretøjer for Tur. Ser man de Billeder, der ledsager denne lille Artikel, vil man se, at næsten alle Typer af Vogne er repræsenterede. Her ser man den elegante „Selvejer" og efter den den høje „Cab". Saa kommer en ganske nydelig lille tohjulet Ponnyvogn trukket af en Motorcykle. I Vognen den unge Dame, paa Motoren den ridderlige Ledsager. Eller det noget lignende Billede af Madame og hendes lille Søn paa Køretur i Boulogneskoven og med Tjeneren foran paa Motoren. Om det saa er Kapervognene vil de blive drevne med Motorer. Hvilket Fremtidsbillede af Strandvejen. Ingen gamle radmagre Krikker for „Kaffemøllen" længere, og ingen skraatobaksspyende Kusk hængende ude paa den alleryderste Kant af Agebrædtet dinglende med højre Ben. En Kapervogn med Motor og Gummihjul! Væ'sarti, Væ'sarti, den Herre, nu gaar Motoren om et lille bitte Øjeblik til „den røde Port!"

Men foruden de Vogntyper, der her er afbildet, var der paa Udstillingen i Tuillerihaven mindst en Snes andre. Der var de letteste smaa Landevejsvogne for kørende Post, Modeller af de Motorvogne, det londonske Postvæsen vil indføre, Vandingsvogne, grovere Arbejdsvogne, Gadefejemaskiner, Reklamevogne, alle drevne med Motorer. Et Sted saa man fem sammenkoblede Vogne, trukne af en Motor. Det er de fremtidige Afløsere af de smaa Jernbaner. Og et andet Sted saa man Motorvognen, der er bestemt til at befordre det groveste Belejringsskyts. Saa vidt spænder Avtomobilen: fra den lille Avtomobil-Cykle og Motor-Ponnyvogne til „Landevejsjernbanen" og Kanonvognen.

Og det er dette, der vil gøre, at den ikke vil forsvinde som saa mange flygtige Moder forsvinder fra Verden. Den vil blive Fremtidens Vogn, — Avtomobilen, Vognen uden Hest.



Eng. Cab.

„Det daglige Brød"

for hundrede Aar siden.

Af Cand. mag. Jul. Clausen.

En Sammenligning mellem Levemaaden i vor Hovedstad i 1798 og 1898 vil føre til det Resultat, at vi paa nogle Punkter mærkværdig konservativt have bevaret Traditionerne fra vore Bedste- og Oldeforældres Tid, medens vi til Gengæld paa andre have brudt med al Overlevering. Gælder det Mad og Drikke, vil det vise sig, at vi med faa Undtagelser se de samme Retter paa vort Bord som i gamle Dage, men Maaltidernes Ordning, hele det daglige Program har undergaaet store Forandringer siden da.

Det er vistnok gaaet mange iblandt os saaledes, at vi ofte have hørt Slægtens Gamle udbrede sig over Forskellen i Levevis mellem nu og før; i tidligere Tid levede man nøjsommere og mere tarveligt, hedder det gerne. Et Middagsselskabs Menu indskrænkede sig til tre fire solide Retter (Suppe, Fisk, Steg og Kage), medens den nu ret ofte kommer op over det dobbelte Antal. Der er ingen Grund til at tro, at de Gamles Hukommelse her narrer dem. Den Tid, de mindes og som de taler om — Tyverne og Trediverne i vort Aarhundrede — var virkelig sparsommelig og tarvelig anlagt. Men den gjorde en Dyd af Nødvendigheden. Thi Følgerne af Pengekrisen i 1813 holdt sig næsten et helt Slægtled igennem. De store Handelshuses Formuer vare forsvundne og maatte møjsommeligt atter genopbygges, og Embedsmændenes Gager vare kun smaa. Følgelig var der ikke Plads for Overdaadighed eller Luksus af nogen Art.

Forholdet bliver derimod et helt andet, naar vi gaa tilbage til forrige Aarhundredes Slutning. Her vil vist ingen stræng Cato lade sig mane op af Graven for at præke om hin Tids Simpelhed i Vaner og Tilbøjeligheder. Den Gang var der Penge mellem Hænder paa Folk. Handelen florerede, og det Overskud, som de københavnske Grossereres Hovedbøger aarligt viste, var ikke lille. Rundt om i den store Verden var der Ufred, men i det lille Danmark havde man det, takket være Udenrigsministeren Bernstorff, lunt og godt. Og man lod Pengene roulere, man morede sig ypperligt i Hovedstadens Bourgeoisie-Kredse. Med Undtagelse af de Festiviteter, Klubberne og de dramatiske Selskaber jævnligt bød paa, kunde man ganske vist ikke vente sig nogen offentlig Adspredelse uden det kgl. Teater, men man forstod i langt højere Grad end nu at slaa Gækken løs inden Hjemmets fire Vægge i Familje og Vennekredse. Store Aften- og Middagsselskaber vekslede uophørligt med Baller, Assembleer, Kane- og Skovture til Bellevue eller Lyngby. En god Del af Profiten ved en Kina- eller Ostindiefarers lykkelige Hjemkomst kunde nok gaa med, naar en tyve, tredive Kaner under Bjældeklang foer ud af Østerport og Gæsterne bag efter skulde tøes op med „Champagner", som man var meget uskaansom imod. Man levede højt, og man levede „tykt", langt solidere end nu til Dags. En stor Del af Fortjenesten spiste og drak man op, ikke som nu paa Restavrationer og Konditorier, thi de vare altfor primitive til at kunne friste nogen af Datidens Matadorer, men i Hjemmet.

Lad os kigge indenfor i et Bourgeoisie-Hjem for hundrede Aar siden, og for en Gangs Skyld nøjes med at være saa materielle, at vi kun stikker Næsen i Potter og Pander, og som en rigtig Køkkenskriver ikke har Sans for andet end hvad der spises og drikkes, hvordan Maden tillaves, hvad Tid Familjen spiser. Vi vil vide Besked baade med den mere beskedne dagligdags Husholdning og uden Misundelse beskue Anretningen, naar Huset er klædt til Fest.

Man sled sig ikke op den Gang, fordi man simpelt hen ikke behøvede det. Konkurrencen var ikke farlig, og en Arbejdsdag paa en 6 à 7 Timer kunde ikke overanstrenge eller gøre Folk nervøse. Ganske vist var man meget tidlig paa Benene, men paa den anden Side hørte Arbejdet ogsaa tidligt op, baade for Handelsfolk og Embedsmænd.

Klokken 7 om Morgenen indtog Familjen i Reglen samlet sit første Maaltid. Traktementet var Tevand og Tvebakker. En samtidig Socialskribent roser dette Maaltid, fordi „det sædvanlig giver Anledning til en behagelig og nyttig Underholdning om hvad der hører til Dagens Orden“. Teen spillede i velhavende Hjem en langt større Rolle end Kaffen, der i et fortyndet Dekokt med meget Puddersukker og slet Fløde begærligt blev drukket af Almuen. „Denne Blanding“, skriver samme Forfatter, „kaldes nu for en af Livets uundværligste Fornødenheder. Selv fra den tidlige Ungdom vænnes Almuens Børn til den. Den arbejdende Folke-Klasse og deres Familjer nyder den ofte med Velbehag med noget Brød i Stedet for et ordenligt Maaltid eller en anden kraftigere Føde. For 50 Aar siden saa man Konerne af stærkt arbejdende Haandværkere, Brændehuggere o. desl. at tilbringe deres Mænd en Potte med Ærter eller Kaal med Flæsk og Brød, hvortil de drak en Kande godt Øl; nu tager de flittig Sopkner, og man bringer dem en Potte med daarlig Kaffe og en Kringle“. I de Bedrestilledes Hjem drak man kun Kaffe én Gang om Dagen, en Time eller to efter Middag, naar man havde fordøjet Maden ved en lille Lur og atter skulde have noget at styrke sig paa, før man fortsatte Arbejdet. Dette trak aldrig ud over Klokken 5—6 om Eftermiddagen, da Familjen mødtes om et veldækket Tebord med friske Hvedetvebakker. Denne Mellemmad var det mest kærkomne Maaltid. Dagens Møje var nu overstaaet, og man hvilede velbehageligt ovenpaa endt Dagværk, medens en eller anden Husven kom til og forøgede Familjekredsen, der først henimod Kl. 9 samledes om et solidt Aftensbord. Hos enkelte finere Familjer, der tildels havde antaget udenlandsk — engelsk eller fransk — Levemaade, og hvis Middag derfor først faldt henimod Kl. 3 eller 4, nøjedes man derimod med Te om Aftenen.

Mellem Morgen- og Middagsmaaltidet spistes almindeligvis ikke. I det højeste stilledes ved Ti-Tiden et Fad Smørrebrød frem med en Flaske Øl og et Glas Brændevin, nærmest bestemt for Husherren. Men sædvanligt spiste man ikke meget *Brød,* der heller ikke faar noget godt Lov paa sig af Samtiden. Bagerne havde dog vistnok mindre Skyld heri end det tarvelige Landbrug. Pløjeredskaberne var elendige, og Udsaaningen uren; man var jo endnu i Landboreformernes Barndom. Man havde som nu baade Rugbrød, sigtet Brød og Hvedebrød. Endelig var der det specielle Højtidsbrød: Julekage, Fastelavnsboller og Strutter, som man konsumerede Masser af med stor Graadighed. Man holdt som bekendt stærkere paa Traditionerne den Gang, end man nu gør. Man kendte intet til Nutidens mange Varieteter af Paalæg paa Smørrebrødet, men holdt sig til en hjemmelavet Pølse eller tarvelig Sødmælks- eller Holstensk-Ost. Først den Gang begyndte Fabrikationen af fremmede Oste her hjemme: Etatsraad Brun paa Antvorskov lavede Schweitzer-Oste, og Baron Selby paa Bækkeskov Engelsk-Ost. Om Smørrets Kvalitet lader der sig naturligvis intet sige. Det var ikke saa fint som i vore Dage, men til Gengæld ødslede man med det, hvis man kan tro Samtidiges Udtalelser. Ved det voksende Antal Konditorier og Restavrationer omkr. Aarhundredets Slutning tiltog Brugen af Æg; Prisen steg, og efter de sædvanlige nationaløkonomiske Principer blev samtidigt det private Forbrug mindre.

Øl var Hverdagsdrikken for Almuen og jævne Borgerfolk, ogsaa ved Middagsmaaltidet. Det københavnske Vands Anseelse var nemlig meget ilde, og det med Rette, thi de hygiejniske Begreber vare jo endnu saa lidet udviklede. Man brugte det kun til Madlavning, og de faa, der ikke vilde undvære det som daglig Drikke, hentede det fra Kilderne i Frederiksberg Have, eller lod det bringe fra Roskilde. Man havde to Sorter Øl: det hvide og det brune. Prisen var billig: et Par Skilling for en Trepægle-Flaske, men Produktionen lod meget tilbage at ønske, selv den fra Kongens Bryghus, „Man faar det til forskellige Tider bittert, sødt, syrligt, klart og uklart.“ Standspersoner tog derfor gærne deres Tilflugt til en billig Rødvin, i hver Fald naar der var fremmede til Stede. Da P. A. Heiberg i sin Landsforvisning saaledes bebrejder sin Hustru hendes Mangel paa Økonomi, fordi hun saa ofte har indbudt Gyllembourg til Aften, svarer hun ham, at Gyllembourg i det højeste er kommen to Gange om Ugen, og at Ekstra-Udgifterne hver Gang har indskrænket sig til et Brød à 2 Sk. og 1/2 Flaske Vin à 12 Sk.

Blandt den lavere Befolkning var Brændevin en meget udbredt Drik. Ganske vist er Synet af beskænkede Personer sjældnere end en Menneskealder tidligere, i hvert Fald paa Gader og Stræder, mener Samtiden; men at en Hovedstad med c. 130,000 Indbyggere kunde tælle 2000 Individer i sin Midte med Ret til at udskænke Brændevin, synes rigtignok et betænkelig Tidernes Tegn. Det var vistnok med Føje, at Stadsphysikusen Dr. Callisen skrev om Brændevinen: „Denne Drik holdes for næsten ligesaa nødvendig som Brødet; ogsaa i Middelstanden bruges den meget og mere end Vin.“ Han indrømmer vel, at man sjælden drikker sig fuld, „men desmere pimper man jævnlig, og det til alle Tider af Dagen.“ Kun de københavnske Jøder dannede en hæderlig Undtagelse. Grunden hertil ser den lærde Doktor imidlertid ikke i den semitiske Races Utilbøjeligheder til berusende Drikke, hvad dog vel har været Hovedaarsagen, men snarere i Jødernes Frygt for Pøbelens Spot, hvis de besøgte Brændevinskipperne. Antallet af Brændevinsbrændere i København er henved 300.

Disse Folk sørgede ved deres Kohold ogsaa væsentlig for Byens Mælkeforsyning. Man brugte forøvrigt væsentlig kun Mælk til Madens Tilberedning og undgik den som Drik. Dette var let forstaaeligt, da Mælken var af yderst ringe Kvalitet. Brændevinsbrændernes Koer holdtes hele Aaret i nogle smaa og skidne Stalde i halvt forpestede Baggaarde; de fik ikke Grøntfoder, men maatte tage til Takke med Mask og Bærme. Dernæst betragtedes det som en Selvfølge, at man forfalskede Mælken ved at blande den med Vand, uden at Politiet lagde sig imellem. Fløden blev atter tilsat med Mælk, og for at den ikke derved skulde blive for tynd, kom man Stivelse i den. Bønderne fra Byens Omegn, der bragte Mælk og Fløde til Torvs, havde ogsaa lært Brændevinsbrænderne Kunsten af. et særligt daarligt Renomme nød Amagernes Mælk, fordi de opbevarede den i Kobberkar, hvorved den let fik en bitter, irret Smag. Man spiste vel Tykmælk med revet Brød og Sukker og oplagt Mælk om Sommeren, men disse Retter var kun almindelige blandt Almuen. „De højere Stænder spise dem kun, naar de forlyste sig paa Landet.“

Fortsættes.



Herman Bang.

Til Herman Bangs Portræt.

At offentliggøre en Novelle af Herman Bang er nu om Stunder en sjælden Fornøjelse. Den talentfulde Impressionists Produktion har flydt sparsomt i de senere Aar, og den Fortælling, „Hver 8. Dag“ for Tiden bringer, bør derfor læses med stor Opmærksomhed: der følger maaske ikke saa overmaade mange efter.

Bang helliger som bekendt nu Teatret sin betydeligste Kraft, og han er maaske først her ret kommet paa sin Plads. Instruktørvirksomheden har alle Dage fanget hans væsentligste Interesse, og de, der med Opmærksomhed har fulgt hans Liv og Virken, vil ogsaa have fundet Spor heraf i hans Litteratur. Man kunde vel endog sige, at hans Bøger er en fortsat Række Iscenesættelser.

Medens de fleste andre Forfattere først og fremmest søger at blive klar over, hvorledes deres Personer ser ud indvendig, for der ud fra at konstruere deres Ydre, er Bang altid gaaet den modsatte Vej. Naar han skal skrive, sætter han straks al sin Energi ind paa at forme sine Figurers Ydre for sin Sjæls Øje; først naar dette er lykkedes, først naar han *ser* dem for sig med blændende Klarhed, kender deres Mimik under alle Sindsbevægelser, kender deres Maade at gaa og staa paa, at hilse, at sætte sig og rejse sig, hører og forstaar hver Nuance i deres Stemme, ser deres Smil, deres Blik, deres Hovedrysten, — først da sætter han dem i Aktion. Da opfinder han uvilkaarlig de Situationer, den Handling, der kan aabenbare, hvad der bor i dem. Gennem deres ydre Bevægelser gætter man sig da til deres Sjæls Rørelser.

Derfor bliver hans Bøger altid fulde af ydre Liv, og stundom fattige paa reel Sjæleskildring. Han behandler sine Figurer som han behandler sine Skuespillere. Dette er netop Instruktionstalent. —

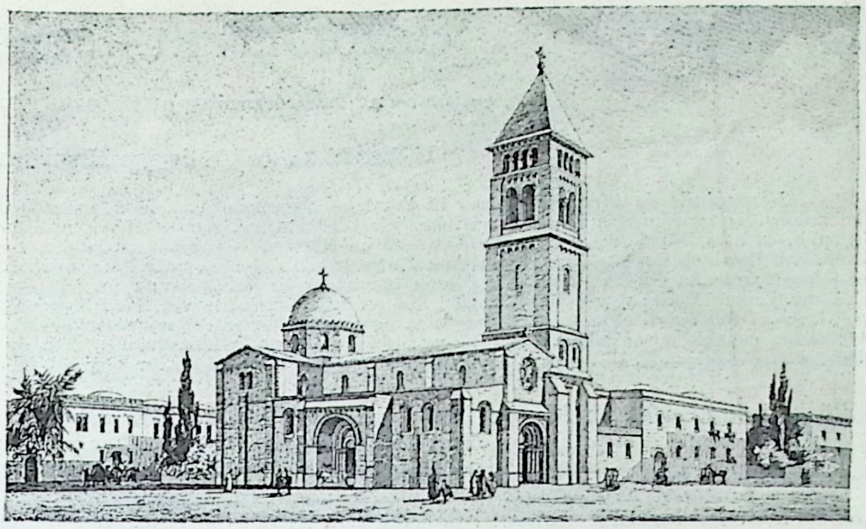
Hosstaaende Portræt skyldes en Blyantstegning af den talentfulde Skuespiller Albrecht Schmidt.



H. V. Meyers Monument.

H. V. Meyers Monument.

I Tirsdags afsløredes under stor Højtidelighed paa Gefions Plads Monumentet for den berømte Læge og Videnskabsmand *H. V. Meyer*. Monumentet, der skyldes Bidrag fra talrige Lærde rundt om i hele Evropa, foruden fra Danmark selv, bestaar af en Sokkel, hvorpaa Meyers Buste er anbragt; ved Soklens Fod ses en Kvinde, — Lægevidenskabens Genius — der rækker en Palmegren op mod Busten.



Den protestantiske Kirke i Jerusalem.

Soklen med Kvindeskikkelsen er modelleret af Professor Bissen, medens Busten, som han ikke kunde udføre, da han ikke havde kendt Meyer i levende Liv og derfor var henvist til Fotografier og Afbildninger, skyldes den finske Billedhugger Runeberg.

De Tusinder rundt om i hele Verden, som ved Meyers geniale Opfindelse er blevne reddede fra Døvhed og Idioti, har sendt deres Velgører en taknemlig Tanke ved denne Lejlighed.

Kejser Wilhelms Jorsalafart.

I disse Dage vil Tysklands meget rejsende Kejser Wilhelm være i Jerusalem. Rejsen er gaaet over Venedig, hvor Kejseren skal have været meget misfornøjet med Modtagelsen, og Konstantinopel, hvor Kejserens personlige Ven, Sultan Abdul Hamid, viste sig meget lykkelig over Besøget. Fra Konstantinopel gik Rejsen til Jaffa, hvor Landstigningen fandt Sted, og ledet af den engelske Rejsebureaudirektør Thomas Cooks Agenter drog Toget til Jerusalem. Hertil skulde man efter Bestemmelsen ankomme den 28. eller 29. ds.

Det officielle Øjemed med Kejserens Rejse er at indvie den ny protestantiske Kirke i Jerusalem. Det er en gammel Kirke, der er blevet omkalfatret og ombygget, saa den fra at være gammel, interessant og smuk er blevet ny, kedelig og et Monstrum af tysk Arkitektur. Kejser Wilhelm har imidlertid akcepteret Tegningerne til den og endog selv leveret Tegningerne til dens Døre, saa i alle tyske Blade er Kirken naturligvis „wunderschøn" og det største arkitektoniske Vidunder, der nogensinde er bygget.

Ved Siden af Kirkeindvielsen har den tyske Kejser naturligvis ogsaa andre, mere skjulte, men langt vigtigere Planer for. Det er derfor, man baade i England, Frankrig og Rusland, ja endog i Tyrkiet følger denne moderne Korsfart med meget mistroiske Øjne og forbereder sig paa at gribe ind, om det skulde blive fornødent.



Vedbæk Hotels Brand.

Vedbæk Hotels Brand.

Forrige Onsdag brændte Vedbæk Hotel ned til Grunden; under den stærke Søndenstorm, som den Dag rasede, var det ikke muligt at redde noget af Betydning, tilmed da Brandredskaberne var i en syndig Uorden.

Salon-Svindleren.

— Moderne Pariserroman af Georges Ohnet. —

Indhold af de tidligere Kapitler.

Hertuginde de Diernstein hører til Frankrigs fornemste Aristokrati, og er Ejer af en umaadelig Formue. Hendes Søn, *Jean*, der nærer anarkistiske Sympatier, har frivillig givet Afkald paa sin Del af Formuen for at hengive sig til sine kunstneriske Tilbøjeligheder, og som Billedhugger — under Navnet Jean Hiénard — har han allerede vist et stort Talent. Paa et Besøg hos sin Moder, hvem han har bedt om at laane sig en Sum Penge til at hjælpe en fattig Kammerat, Billedhuggeren *Frégose*, opdager han, at hun er lidenskabelig forelsket i en suspekt Person, der under Navnet *Marquis de Prédalgonde* spiller en stor Rolle i det mondaine Selskabsliv. Denne Marquis er i Virkeligheden kun en dristig Svindler ved Navn *Roger Brémont*, der tilligemed sin Medskyldige, *Rascol*, lever af falsk Spil og alskens Bedragerier, og som nu har sine Garn ude efter den rige Hertuginde, som han med sin elegante Optræden ganske har bedaaret. Jean vil nu befri sin Moder fra den truende Fare, og støttes heri af sine Venner, Frégose og Frk. Maréchal. Prédalgonde, til hvem Hertuginden straks har betroet sig, er klog nok til at tage Forholdsregler og være paa sin Post.

„Men hvorfor skulde jeg tro Dem? Hvilken Grund skulde Frøken Maréchal have til at gøre mig Fortræd? Eller hvorfor skulde jeg være bange? Nej!... Vi har elsket hinanden, Elise, men De foretrak Deres Frihed for min Kærlighed — derfra stammer hele Ulykken.“

„Nej, utaknemlige, det var Dig, der foretrak din personlige Fordel for min Kærlighed, og det vil blive din Ruin. Lucienne var rigere end jeg, og det forheksede Dig, saa at Du glemte dine Løfter og din Kærlighed til mig. Men hun spiller kun denne farlige Komedie for at skille os, hvad enten Du tror, jeg siger det af Skinsyge eller ej. Jeg siger det kun af Medlidenhed med Dig. Du gaar en uundgaaelig Skandale og Ødelæggelse i Møde, hvis Du fremturer paa den Vej, Du har valgt. Thi Bruddet med hende vil vække en forfærdelig, uhjælpelig Opsigt. Du vil være ødelagt ikke blot selv, men ogsaa for mig. Hvad skal der blive af din anførende Fyrsteværdighed, der skaffede Dig saa mange Misundere, naar Du er forsmaaet af Senatorens Datter? Kunde Du naa din Lykkes Maal, skulde jeg være den første til at ofre mig derfor, siden det er at blive rig! Jeg elsker Dig højt nok til at bringe dette Offer. For Du kan ikke elske Lucienne. Hun har ikke haft andet tiltrækkende for Dig end sin Formue. O, Roger! husk dog vor yndige Fortid? Tror Du, at Du vil finde den samme Nydelse i Fremtiden? Betænk Dig! Der er Tid endnu. Sig et Ord, og jeg tilgiver og glemmer . . .“

Hun holdt ham om Halsen og bøjede hans Hoved ned paa sin Skulder, som man kæler for et Barn og for en Elsker. Moderfølelsen smeltede forunderligt sammen med hendes Kærlighed, og hun havde ladet sig forlede til alt, hvis Prédalgonde ikke havde besluttet at spare hende for enhver Ydmygelse. Han havde bevaret hele sin Koldblodighed og tabte ikke sin Plan af Syne, mens Elises brændende Taarer randt over hans Pande. Han var naget af Tanken om sine mange Fjender. Blot han kunde faa hende til at røbe dem! Han skulde nok hævne sig. Han frigjorde sig for hendes Tag og sagde roligt, saa at intet Haab lodes tilbage for hende:

„Forbi er forbi! De har dræbt min Kærlighed, og den kan aldrig opstaa mere.“

Hertugindens Stolthed vendte tilbage over en saadan Ubøjelighed, og i sikker Følelse af det umulige i at erobre Roger tilbage udbrød hun:

„Nuvel, saa lad din Skæbne fuldbyrdes. Det er mig, som har gjort Dig til, hvad Du er. Forlader Du mig, synker Du tilbage i din forrige Ukendthed.“

Han følte sig saaret af denne Trusel, hans Øjne skød Lyn, og rasende haanlo han:

„De overdriver Deres Magt. Og jeg maa da nok være noget værd i mig selv, siden De gør Deres yderste for at beholde mig. Jeg har elsket Dem højt, men De har været karrig mod mig med Deres Kærlighed. De har villet bevare Hertugindetitlen . . . Nu bliver en anden Markise; De har selv villet det saaledes.“

Hun fattede nyt Haab ved disse Ord, og hendes Følelser overmandede hendes Stolthed.

„Er det da derfor, Du vil forlade mig. Fordi jeg ikke har imødekommet dit Ønske om at blive din Hustru? Er det det, Du forlanger for at vende tilbage til mig? Nuvel da, vil Du have det? Et eneste Ord, og vi tilhører hinanden for stedse.“

Han saa triumferende paa hende.

„Hvem har givet Dem slette Raad? Hvem har søgt at vriste Dem fra mig? Hvem har kastet Tvivl i Deres Hjerte?“

Hun skælvede i Angst og Feber, men tav. Og han vedblev:

„De sagde før, at jeg havde Fjender. Hvem er det? Hvem truer mig? Hvor vil De, at jeg skal tro Dem, naar De ikke siger mig den fulde Sandhed? Og er Deres Tilbud om Forsoning og Tilgivelse ikke kun en Fælde, De opstiller for mig?“

„Jeg! jeg?“

„Ja, De! Hvorfor ikke? Siden De kender mine Fjenders Hemmeligheder og ikke vil sige mig dem. Er det Fru de Sauvelys eller Fru Olifaunt eller . . .“

„Nej, det er ingen Kvinde!“ afbrød hun ham for at undgaa Opregningen af alle sine Rivalinder.

„Er det da en Mand, der forfølger og truer mig? Ve ham! Hvem er det, at jeg kan dræbe ham! . . . Aha! Det er maaske Hr. Jean Hiénard?“

„Roger!“ skreg hun forvildet. „Hvad tænker De paa?“

„Ja, saa bed ham om at holde sin Næse fra mine Sager,“ svarede han uforsonlig. „Jeg blander mig ikke i hans. Han var den virkelige Hindring for vor Lykke, han opkastede sig til Deres Dommer, men han skal ikke blive min. Saa sandt som vi staar her, skal jeg, hvis han ikke inden 24 Timer opgiver at komme mig paatvers, vide at finde ham, og han er død!“

„Vil De dræbe ham?“ skreg hun i Vaande.

Han smilte koldt og svarede:

„Hvis denne Slyngel ikke passer sig selv, skal jeg tugte ham.“

Ved denne Fornærmelse vaagnede en Følelse af ædel og stolt Mod i hende, og foragteligt sagde hun:

„De glemmer, at min Søn er en Diernstein. Og det er altid Diernstein'erne, der tugter Prédalgonderne.“

Hun slog Sløret for Ansigtet og gik sikker og tavs uden at hilse forbi sin Elsker ud af Døren. Han fulgte hende med Øjnene, forundret trods sin Skamløshed, forvirret trods sin Kynisme. Men pludselig trak han paa Skuldrene og lettede sit Hjerte i følgende Udbrud:

„Gamle Hundyr!“

Saa tog han sit Tøj og kørte til Klubben.

XI.

Hjemme i Rue Velasquez sad Fru de Sauvelys ved Vinduet og læste adspredt i en Bog. Klokken var 3, og Dagen hældede allerede. Hendes Sindsstemning stemmede ganske med det graa Tusmørke. Hun var trist og led, hendes Tanker flakkede bort fra Bogen. I tre Dage havde hun ikke set Lucienne. De var ikke Uvenner, men de ligesom gik af Vejen for hinanden.

Fru de Sauvelys kendte fuldt ud Frøken Maréchals Planer og havde forsøgt alt for at faa hende til at opgive dem. Hun havde endda tilbudt at bruge al sin Indflydelse paa Prédalgonde for at faa ham til at rejse. Det var kommet til en ubehagelig Meningsudveksling mellem de to Veninder, thi Lucienne havde med sin sædvanlige Ligefremhed spurgt, hvor Fru de Sauvelys turde smigre sig med at kunne følge den flygtige Roger, men Baronessen havde ikke svaret. Saa meget havde den unge Pige dog faaet ud af hendes Tavshed, at der mellem Roger og Fru de Sauvelys havde bestaaet et stærkt Hengivenhedsforhold, som kun kunde være bristet ved hans Forseelse, og at Baronessen endnu holdt af ham og muligvis kunde tænke paa at forsvare og advare ham.

Derfra skrev Luciennes Mistro sig. Det var kun Forsigtighed. Thi hendes Følelser for Veninden blev snarere stærkere, da hun saa hendes Trofasthed overfor denne uværdige Skurk. Hun maatte være ene om sine Handlinger, hvis hun skulde føre sin Plan til et lykkeligt Resultat, og hun vilde ikke se Baronessen for at kunne virke uforstyrret.

Fru de Sauvelys led under denne Adskillelse. Hun var bange baade for sin Veninde og for Roger. Hun tænkte ogsaa paa Hiénard, der kæmpede for sin Ære, og hvis Sag var hellig. Havde det drejet sig om enhver anden end Jean, vilde hun være optraadt til Gunst for Prédalgonde. Men udlevere Jean vilde hun ikke.

Hun havde først tænkt paa at opsøge Hertuginden, men hvad skulde hun sige til denne skinsyge, forpinte Kvinde, uden at det blev skæbnesvangert for en af de kæmpende Parter? Der var ingen Mulighed for at arbejde paa en lykkelig Udgang af denne Sag!

Fru de Sauvelys var bedrøvet. Bogen var sunken ned i hendes Skød, og hun sad og stirrede drømmende ud for sig, da hendes Kammerpige lydløst kom ind og meldte:

„Frue, Hr. de Prédalgonde er her."

Hans Ankomst passede saa godt til hendes Tanker, at hun ikke blev forundret. Hun rejste sig, da han kom ind, og sagde til Pigen:

„Bring Lys!"

Hun vilde se Rogers Ansigt. Han var noget bleg, men rolig og smilende.

„Jeg har haft en Del Fortrædeligheder, siden vi sidst saas," begyndte han. „Livet er ubehageligt ..."

„Vil det ikke føje sig for Dem?"

„Ja, hør selv. Jeg er i Færd med at skilles fra Fru de Diernstein, og det koster mig meget Besvær."

„Hvorfor vil De skilles fra hende? Hun bliver jo ganske ulykkelig."

„Det maa alligevel komme dertil før eller senere."

„Ja," sagde Baronessen bittert, „det ved jeg."

„Jeg havde i Aftes en virkelig pinlig Scene med hende. Men jeg vilde ikke fortælle Dem al denne Jammer, hvis jeg ikke havde en speciel Grund for mit eget Vedkommende."

Baronessen slog Øjnene ned, og hendes Udtryk blev bekymret. Hun forudsaa, at det, som hun havde frygtet saa meget, vilde komme: et Spørgsmaal fra Roger, der vilde tvinge hende til at tage Parti i den staaende Kamp.

„Jeg er i Begreb med at finde en lykkelig Afslutning paa alle Tilværelsens Vanskeligheder. Forsaavidt Lykken kan virkeliggøres ved den højeste Luksus og Tilfredsstillelsen af ethvert Begær, kan jeg vinde den. Men jeg kan ogsaa lide Skibbrud. Thi det Kærlighedseventyr, jeg har indladt mig paa, er fuldt af Farer og Snarer. Jeg har med Fjender at gøre — nogle af dem kender jeg, andre har jeg mistænkt. Maaske gjorde jeg bedst i at træde tilbage, mens det endnu er Tid. Men jeg har ikke villet gøre det, før jeg havde hørt Deres Raad. Hvad skal jeg gøre?"

„Vil De sige mig den hele Sandhed, hvis jeg forpligter mig til at gøre det samme?" spurgte hun.

„Jeg skal sige, hvad jeg kan sige."

„Det er ikke nok. Alt eller intet."

„Der er Hemmeligheder, som jeg ikke har Ret til at røbe."

„Jeg vil vide alt om Dem, ikke blot det slette, men ogsaa det værste. Jeg vil kende Dem, baade den Side af Dem, som De viser, og den, De skjuler."

„Hvad skal det nytte?" spurgte han og smilte bittert. „Den Side af mig, som jeg skjuler, vil jeg netop se at frigøre mig for ved at opnaa mine Planer, og De kan gøre meget til, at de kan lykkes."

„Mod hvem behøver De da min Hjælp, og hvad vil De naa?"

„Mod Folk, De holder af, og for at jeg kan ægte Frøken Maréchal."

„Det er altsaa sandt!" udbrød Baronessen.

„Ja, endnu i Dag venter jeg at faa hendes Ja."

„Og i Gaar brød De med Hertuginden?"

„Ja."

„Endelig og ugenkaldelig?"

„Ja."

„Saa har De søgt mig for sent," sagde Baronessen bedrøvet. „Og selv i Gaar — hvad kunde jeg have gjort for Dem?"

„Forklar Dem!"

„Det kan jeg ikke."

„Svigter De mig?"

„Jeg kan ikke udlevere de andre."

„Mosjø Hiénard er altsaa igen paa Spil her!" udbrød han rasende. „Er han da Deres Elsker, siden De er saa øm om ham?"

„Jeg har kun haft én Elsker, véd De," svarede hun bittert. „Og han har kureret mig for Kærlighed i Resten af mit Liv. Hiénard er min Barndomsven. Det er min egen Skyld, at De kom i hans Moders Hus og svigtede mig, der var ung, men forholdsvis fattig, mens hun var ældre, men saa rig og omsværmet."

„Tror De, at hun staar i Ledtog med Frøken Maréchal for at tilføje mig et af den Art Slag, som en Mand vanskelig rejser sig igen efter?"

„Det ved jeg ikke."

Pludselig fik Prédalgonde en Idé. Han slog sig for Panden og udbrød:

„Skulde Frøken Maréchal da elske Hiénard?"

„Maaske."

Han rejste sig og sagde vel tilfreds:

„Ja Tak, saa ved jeg, hvad jeg ønskede at vide."

„Tag Dem i Agt, Roger. Vær forsigtig. Rejs bort for en Tid, hvis De føler gyngende Grund under Dem. Man glemmer saa hurtig i Paris. Rejs bort og vend tilbage mere glimrende og mere misundt. Men skab Dem ikke uforsonlige Fjender og sæt ikke alt paa sidste Kort!"

„Tak for disse kloge Raad. Men i Livet spiller man ikke altid sine Kort som i Klubben. Kortene er ufølsomme og upaavirkelige, med mindre man snyder. Men Menneskene er tænkende og følende Kort: Konger, Knægte, Damer, som griber ind i Spillets Gang efter Deres Indtryk og Interesse. Det regner jeg med endnu, og derfor erklærer jeg mig ikke renonce. Jeg skal nok vide at benytte mig af Deres Oplysninger. Tak! . . . Ja, nu maa jeg nok af Sted."

„Hvorhen?" spurgte hun ængstelig.

„Hen til Frøken Maréchal."

Hun sagde intet, men rystede bebrejdende paa Hovedet, mens han lystig vedblev:

„De har nok Lyst til at sige til mig, som Bonden i Mansskoven sagde til Kong Charles: „Rid ikke videre, ædle Herre, thi Du er forraadt!""

„Jeg siger Dem ikke mere. Det vilde være spildt."

„Ja, unægteligt."

Hun fulgte ham til Døren. Han standsede og saa paa hende med flammende Øjne, mens han sagde:

„At komme i Nærheden af saa mange Millioner uden at tage dem — nej, kæreste, saa maatte jeg være godt gal!"

„Tag Dem i Agt, Roger!" svarede hun atter.

Han slog tillidsfuldt ud med Haanden og gik.

Omtrent samtidig havde Hiénard indfundet sig hos Frøken Maréchal. Han havde aldrig før været i hendes Hjem og blev imponeret af dets Pragt, mens han gennem mange Værelser blev fort ind til hende.

„Jeg takker Dem," sagde han og rakte hende Haanden. „Jeg føler, hvor inderlig Deres Godhed er, og har allerede kunnet se Virkningen af Deres Hjælp. Hr. de Prédalgonde har ikke sat sine Ben hos Hertuginde de Diernstein, siden hun kom tilbage til Paris. Og nu kommer jeg for at faa at vide, om der er sket et alvorligt og fuldstændigt Brud mellem dem?"

„Ja, et ulægeligt Brud."

„Hvilket Vidunder af Snedighed har formaaet det?"

„Hverken Snedighed eller Vidunder. Den pure Spekulation i den menneskelige Lavhed. Jeg behøvede kun at lokke Markien med en fordelagtigere Forretning for at faa ham til at opgive den anden. Jeg har givet ham Haab om Ægteskab, et Haab, jeg snart maa berøve ham. Den arme Fyr bliver kompromitteret og har allerede brændt sine Skibe."

„Men hvis han bliver rasende?"

„Saa skal det glæde mig. Jeg elsker Kamp."

„Og hvis han bagvasker Dem?"

„Vil ingen tro ham. Man spiser altfor godt hos Papa."

„De ved ikke, hvem De indlader Dem med. Jeg kommer netop for at sige Dem det. Jeg er ganske forfærdet, nu da jeg kender det Individ . . . Det er et frygteligt Menneske, for han er meget klog, fuldendt smuk og ganske samvittighedsløs."

„Det har jeg nok haft en Anelse om."

„Hans højre Haand er den gamle Greve de Saint-Vincent, som under 5—6 forskellige Navne driver ligesaa mange paa en Gang indbringende og kriminelle Forretninger. Han, som ser udlevet og sløv ud i Selskaber, er let til Bens, kraftig, snu og spiller alle mulige Roller med ægte Skuespillertalent . . ."

„Det er virkelig Synd, at saa sjældent begavede Folk bruger deres Evner saa tarvelig," sagde hun ironisk beklagende. „De burde være Diplomater eller Politikere. Hvis de var kommen paa deres rette Hylde, havde vi i Stedet for to banale Bedragere faaet en Barras og en Fouché."

„De skal ikke være saa sikker paa Dem selv, men tage Dem i Agt for de banale Bedragere. Naar de ser sig opdagede, skaaner de ingen . . ."

„Jeg har vovet Spillet, fordi jeg burde gøre det. Markien skal have at vide, hvad der vil være en Nyhed for ham, at han for en Gangs Skyld er bleven Offer for et Bedrageri."

„Men formaar jeg da ikke at gøre noget for Dem, der har vovet saa meget for mig?"

„Nej, Tak. Jeg vil helst være ene om den Sag. Men gaa hen til Deres Moder. Hun trænger til Trøst og Kærlighed. Læg de Saar, som jeg tilføjer hende for Deres Skyld."

„De er saa god og kærlig."

„Nej, Deres Moder er god og kærlig. Jeg holder saa inderlig af hende. De maa sørge for, at hun ikke hader mig. Hun skal en Dag komme til at sande, at jeg har handlet med virkelig Agtelse og oprigtig Hengivenhed under min tilsyneladende Fjendtlighed. . . . Men nu maa De gaa. Klokken er snart 5. Min Tilbeder kan komme hvert Øjeblik, og hvis han saa Dem, kunde han gerne lugte Lunten. Jeg haaber for Resten, at det ikke er sidste Gang, De kommer her . . . De kan være vis paa altid at finde en Ven i mig."

Hendes Træk havde faaet Glød og Liv under denne Samtale, og Jean greb sig i at finde hende næsten smuk. Det var ikke mere den lidende, sarkastiske Lucienne, men den højsindede, fritdømmende Kvinde, der forbeholdt sin Sympati til dem, som fortjente den. Han anede en uvurderlig Kærne i dette Hjerte, som omgav sig med en jernhaard Skal af villet Kulde.

„Tak for alt, hvad De gør for mig," sagde han og bukkede. „Saa gaar jeg hen til Mama."

„Farvel," sagde Lucienne.

Hun fulgte ham ud, og de vekslede et varmt og blødt Haandtryk. Overbevist om, at han ikke havde mødt Roger, gik hun tilbage til sit Værelse.

— — —

Inde i sit Kabinet havde Hertuginden ligget paa en Chaiselongue lige fra Morgenstunden efter at have tilbragt en Nat i Graad. Uafladelig svirrede og summede Tanken om den endelige, ulægelige Skilsmisse i hendes forpinte Hjerne. Hun kunde ikke tage sig i sin Skæbne. Det var, som hendes Ungdom var forbi med hendes Lykke. Og hun laa der alene, forladt, som død af Sorg. Hvad skulde der blive af hende? Hun kunde ikke tænke, saa lammet følte hun sig. Hun havde ikke mere at haabe eller attraa. Og hun blev liggende paa Chaiselonguen smertebedøvet og gentog sukkende atter og atter, at alt var ude. Hun laa saa opgivet og afkræftet som en døende. Ingen af hendes Tyende vovede at forstyrre hende.

Henimod Kl. 3 kunde hendes Kammerjomfru dog ikke styre sig længer og dristede sig til at banke paa Døren, fordi Hertuginden ikke havde taget Næring til sig siden den foregaaende Aften. Men der kom intet Svar. Hun ventede lidt og bankede atter med samme Resultat. Saa gik hun ind og sagde:

„Frue . . ."

Og fra Mørket lød det:

„Hvem er det?"

„Det er mig, Frue."

„Hvad er der?"

„Jeg kom for at høre, om Fruen ikke trænger til noget."

„Nej. Lad mig i Fred, jeg vil ikke forstyrres."

Kammerjomfruen trak sig bedrøvet tilbage, men blev paa sin Post ved Døren. Og stor var hendes Glæde, da gamle Firmin ved Femtiden førte Hiénard ind. Hun meddelte ham, at Hertuginden havde givet Ordre om at være i Ro.

Uden at tøve gik Jean ind. Han kunde næppe skimte sin Moder i Mørket. Pludselig gjorde hun en Bevægelse, som om hun vaagnede af en dyb Søvn, og sagde:

„Hvem er nu der igen?"

„Det er mig, Mama," svarede han kærligt og stille.

Ved disse Ord foer den ulykkelige Kvinde op og kastede sig om sin Søns Hals, knugende ham fortvivlet mod sit Bryst.

„Jean! Min Søn, min elskede Søn! O, min Gud, saa er jeg da ikke alene! Der er altsaa dog nogen, som holder af mig!"

Og hun trak ham ned med sig paa Chaiselonguen og brast i Hulken.

„Aa, Jean, Jean! Du ved ikke, hvor jeg er ulykkelig. Hvis Du ikke var kommen, tror jeg, at jeg var død! Nu maa Du aldrig mere forlade mig, nu da alt er ude."

„Nej, Mama, alt er ikke ude," tyssede Jean som til et lille Barn. „De har Deres trofaste Venner, som holder saa meget af Dem. Vær kun fornuftig, saa skal De se, hvor Livet kan være herligt at leve. Der gives andre Tilfredsstillelser end dem, De har sat Pris paa hidtil. De har saa megen Aand og saa megen Ynde, at De altid vil tækkes Mennesker. Skønheden er ikke alt. Som De før har sejret ved den, skal De nu vinde alles Sympati ved Deres gode Hjerte."

Fortsættes.



FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

Et litterært Kompagniskab.

Gustav Wied, som i den sidste Tid med en vægtig Roman og en løssluppen Farce har sat sig fast i Folks Bevidsthed, er ad mange Vildstier og over stejle Hindringer naaet saa vidt frem. Pudsigt at tænke sig nu, at han, der ejer saa befriende et Lune, i Begyndelsen med Djævlens Magt kun vilde tage tragiske og oprivende Konflikter under Behandling. Det var den Gang, da han elskede Strindberg saa højt, at han end ikke gøs tilbage for at forfægte hans Teorier paa Scenen, naar det viste sig umuligt at faa virkelige Skuespillere til at paatage sig de vanskelige og upopulære Roller. Mange vil endnu huske Wied, da han paa Dagmarteatrets Scene puttede sig saa dybt som muligt ned i den højryggede Armstol, gennemrystet af Lampefeber, medens en respektløs Latter for hen over hans Hoved.



Forfatteren Gustav Wied.

Saa fik Wied bedre Ørenlyd, da han i Bladet „København" begyndte en Række Smaafortællinger af bisart og modigt Indhold, hvis Force var en lydhør Gengivelse af Almuesfolks Tanke og Tale. Talentet var straks øjensynligt for alle, hvem Forargelse ikke gjorde blind. De fleste dømte, at Wied var en lystig og fornøjelig Fyr, men Rettens Dom gik ud paa, at han var en fordægtig Person, som snarest burde under Læs og Lukke, og en skønne Dag sad han da ogsaa i Fængsel.

Det skulde ikke blive sidste Gang, at Wied kolliderede med den gældende Smagsretning. Selv det fri Teaters Publikum, som man skulde tro i Besiddelse af noget Frisind, gik ud af sit gode Skind, da Wied præsenterede det lille Skuespil: En Bryllupsaften. Det var den herømmelige Aften, da blege Mænd stod op i Parkettet og raabte: Tæppet ned!, mens de med knyttede Næver truede mod den ulykkelige Dame, der befandt sig paa Scenen. Den Aften troede Wied sig for bestandig forladt af Guder og Mennesker.

Men Humøret brød igennem, og en lang Række Bøger fulgte, som skaffede Wied et Publikum, der nu lader andet Oplag af en bindstærk Bog følge umiddelbart i Hælene paa første, medens Kolleger i Digterlavet synger høje Lovsange til hans Ære.

Dog, den ene af de to sidste Successer! „Første Violin", maa Gustav Wied dele med en Medarbejder, Forfatteren *Jens Petersen.* Denne, der nu er godt oppe i Trediverne, var oprindelig, paa samme Tid som Wied, Medarbejder ved „København", blev senere Overretssagfører og rejste til Berlin, hvor han blev Forfatter. Han debuterede paa Dagmarteatret med Komedien „Stamherren", som trods en Del Talent, ikke ret slog an. Fra dette Stykke kender man let Jens Petersen igen i første Violin's mange burleske Optrin, ligesom man ser Gustav Wied stikke Hovedet frem i Replikernes Mylr og forbløffet udbryde: „Maa jeg nu be om mine himmelblaa Bukser." Sikkert har Jens Petersen i Wied fundet sin rette Medhjælper, og der er kun Grund til Glæde over at vi midt i megen bedrøvelig Literatur har faaet os et Par gemytlige Spasmagere fat. Lad saa kun en Johannes Jørgensen korse sig og bede om sine „himmelblaa Bukser."



Forfatteren Jens Petersen.

Hovedstadspressen.

Det ny Kvindeorgan, *Damernes Blad,* der fra først af led under forskellige Mangler, har skiftet Redaktion. Den ny Chef er Fru *Mimi Carstensen,* den bekendte Redaktør C. Carstensens Hustru. Fru Carstensen har ved sin store Livlighed og sin Interesse for alle Tidens brændende Spørgsmaal mange Betingelser for at kunne lede det ny Blad ind i et bredere Spor, og hendes rige Personalkundskab blandt Hovedstadens ledende Kræfter vil sikkert skaffe Bladet den Støtte, som det hidtil har savnet.



Fru Carstensen.

Afsked.

Pastor *J. C. Holck* ved vor Frelsers Kirke paa Christianshavn trækker sig med denne Maaneds Udgang bort fra sin gejstlige Virksomhed. Efter at have været Kateket ved Garnisons Kirke i København i over 10 Aar, blev han res. Kapellan ved vor Frelsers Kirke i 1863, og senere 1880 kaldet til Sognepræst ved samme Kirke. Hans filantropiske Virksomhed blandt Befolkningen paa det forholdsvis fattige Christianshavn, har gennem 35 Aars trofast Virksomhed sat dybe Spor. Han var saaledes den Mand, som i 1866 tog Initiativet til Stiftelsen af Christianshavns Understøttelsesforening, der blandt andet har bygget Arbejderboliger til ca. 200 Familjer. Da denne Forening 1864 gik ind som en særlig Afdeling af Københavns Understøttelsesforening, var han selvskreven til at sidde i Hovedbestyrelsen. I Sygeplejeforeningen for Christianshavn, Bespisningsforeningen og mange andre velgørende Forenin-

ger har han stadig været en virksom Formand og Bestyrelsesmedlem. Ogsaa skriftlig har han taget Ordet i filantropiske Øjemed, baade i Bladene og i Filantropisk Tidsskrift. Endvidere har han siddet i den Komite, der har udgivet „Salmebog for Kirke og Husandagt.“ Hans store Menighed, der i det lange Tidsrum var saa nær knyttet til ham, vil sikkert savne den Mand haardt, der var saa meget for saa mange.


Pastor Holck.

Dødsfald.

Pastor *Ove Hohlenberg*, som i forrige Uge afgik ved Døden, var født 1835, og Søn af den bekendte Professor H. ved Københavns Universitet. Han begyndte sin gejstlige Bane som Kateket ved Garnisons Kirke. I 1877 blev han knyttet til Holmens Kirke som residerende Kapellan, og har til sin Død uafbrudt virket ved denne. Ikke alene som Præst, men ogsaa som Lærer ved forskellige Skoler har han haft Lejlighed til at skaffe sig talrige Venner baade blandt Unge og Gamle, der værdsatte ham som en Personlighed, til hvilken man kunde have baade Fortrolighed og Højagtelse. Stor Fortjeneste har Pastor H. af sin Virksomhed for Søndagsskolen i København, som han for nogle og tyve Aar siden var med til at sætte i Gang, og talrige ere de Børn, som have nydt godt af hans Undervisning ved denne. Nærmest til Brug for denne Skole har han udgivet en lille Sangbog, som efterhaanden ogsaa er bleven indført mange andre Steder.

Hans Virksomhed som Formand i det i sin Tid bekendte „Danske Samfund“ hvor han samlede en stor Kreds om sig, bør ogsaa mindes. I de senere Aar var han Formand for „St. Peders Gæstehjem“ i København.


Pastor Hohlenberg.

Grosserer *Axel Prior*, som for nylig afgik ved Døden i Hovedstaden, var i Handelsverdenen bekendt som en dygtig Forretningsmand. Hans Forretning fik et stort Opsving under de sidste Aars store Byggeforetagender, idet han leverede Byggemateriale i Cement. Endvidere var han Chef for det Asfaltkompagni, der i de sidste Aar paatog sig at asfaltere Hovedstadens Gader. En Hjertelidelse gjorde Ende paa hans Liv i den tidlige Alder af 53 Aar.


Grosserer Prior.

Toldkontrollør *Svend Christian Møller* er født i Hørsholm 1. Nvbr. 1805. Han blev 1840 udnævnt til Toldassistent i Flensborg, og blev Kontrollør samme Steds Juli 1850, hvorefter han blev udnævnt til Toldinspektør i Husum 1863. Efter Krigen blev han ligesom de andre danske Embedsmænd afskediget og fordrevet af Prøjserne. Senere blev han udnævnt til Toldkontrollør i Randers. Her virkede han fra 1865 til 1884 og modtog her i Anledning af sin Guldbryllupsfest i 1897 en smuk Paaskønnelse i Form af et Sølv Kaffeservice af Byens Borgere. Da han i sit 80. Aar søgte sin Afsked, blev han Ridder. Han døde i København i sit 93. Aar.


Toldkontrollør Møller.

Det Forenede Dampskibsselskab har mistet en af sine dygtigste yngre Officerer: Styrmand *Christian Andreasen*, Søn af Kaptajn Andreasen i Odense, er efter faa Dages Sygeleje afgaaet ved Døden paa Frederiks Hospital af Gigtfeber. Af alle, han kom i Berøring med, baade Overordnede og Underordnede, var han i ualmindelig Grad afholdt og agtet.

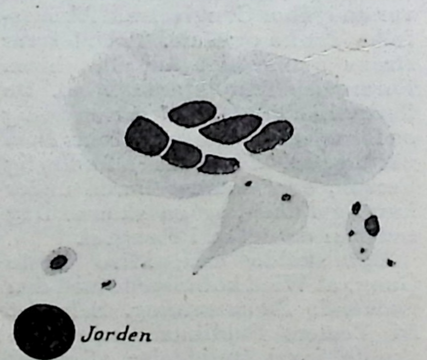

Styrmand Andreasen.

Tidligere Amtsforvalter i Nordborg, *Adolf Gæhler*, er afgaaet ved Døden Søndag d. 16. Oktober. Med ham er en ejendommelig og original Personlighed af den gamle Skole gaaet bort. I Fyrrerne ansattes han som Amtsforvalter i Nordborg, men efter Krigen 1874 rejste han til Danmark, hvor han siden tog Ophold i Lyngby. Hans Interesser strejfede ind paa mange aandelige Gebeter. Snart dyrkede han med Iver Naturvidenskaberne, snart var det literære Sysler, der lagde Beslag paa ham. Han oversatte paa Tysk Værker af Oehlenschlæger og Paludan-Müller og indlagde sig stor Fortjeneste af Kendskabet til skandinavisk Literatur i Udlandet. Da han for et Aars Tid siden fejrede sin 90-aarige Fødselsdag, blev han hædret fra mange Sider.


Amtsforvalter Gæhler.

En Kæmpe-Solplet.

Den 3. Sept. Kl. 7 Form. iagttoges ved Solens sydøstlige Rand en Kæmpe-Solplet, omringet af Fakler. Efterhaanden som den rykkede frem i de følgende Dage — ved Solrotationen — dannedes der en udstrakt Gruppe af større og mindre Pletter, men Hovedpletten tildrog sig dog særlig Opmærksomhed ved sin kolossale Størrelse. Tegningen viser dens Udseende i Kikkert ved 84



Ganges Forstørring d. 8. September Klokken $7^1/_2$ Formiddag og dens Størrelse i Sammenligning med Jordens; den var 6 Gange større i Længdemaal eller havde et Gennemsnit af 10000 Mil og da den saaledes maalte $^1/_{18}$ af Soldiameteren, kunde den netop skimtes med blotte Øjne gennem mørkt Glas. Hele Gruppen var 3 Gange saa lang. Saa store Dimensioner er meget sjældne, og der maa i den paagældende Egn af Solen have fundet frygtelige Eruptioner Sted ved Dannelsen af de om Pletten udbredte Fakler. Men det mærkeligste er de Virkninger, som aabenbart foregaa under saadanne Forhold mellem Solen og Jorden paa 20 Millioner Mils Afstand! At Magnetnaalene flytte sig lidt ud fra deres Normalstilling, og at der opstaar magnetiske Uvejr, Nordlys, naar der er Uro i Solatmosfæren, er forlængst en bekendt Sag. Det store Nordlys, som vi havde den 9. Sept., og som gentoges i mindre Udstræknig de to følgende Nætter, indtraf samtidig med, at Kæmpepletten passerede *midt* over Solen, og dette Nordlys blev bl. a. ogsaa set i Frankrig og England. Der blev samme Nat telegraferet med Besvær, fordi det magnetiske Uvejr paavirkede Apparaterne. Paa Fredericia Telegrafstation ringede Klokkerne af sig selv. Flammarion henleder tillige Opmærksomheden paa Indtrædelsen af den stærke Hede med Solstik og stærk Dødelighed i Følge, som kom over baade Evropa og Nordamerika i den Periode, daSolstormene rasede om og i den store Pletgruppe.

Torvald Køhl.

Hvem der er hvem.

Da vi har modtaget talrige Forespørgsler angaaende vort Omslagsbillede i Nr. 3, skal vi oplyse, at Figuren tilhøjre er Kejseren af Rusland, den tilvenstre Hertugen af York.

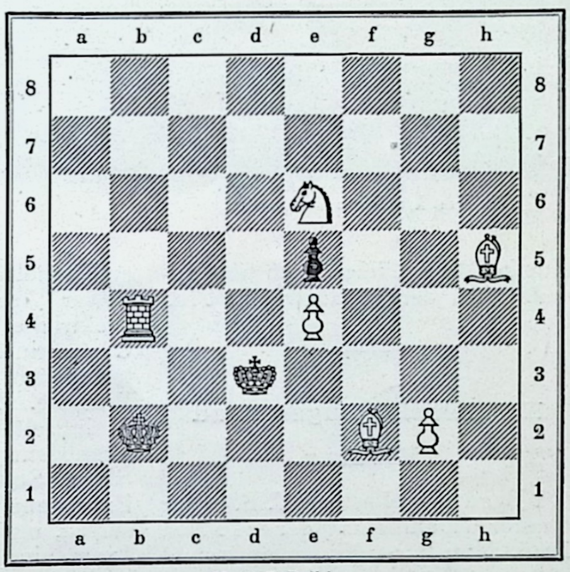
Red.

Skakopgave Nr. 10.

Af S. Rosso.

(„Gazzetta Letteraria".)

Sort 2 Brikker.



Hvid 7 Brikker.

Hvid begynder og gør mat i 2 Træk.

Løsning paa Skakopg. Nr. 9.

1 L c 1 — a 3, K e 4 — d 4; 2 D h 5 — f 5
1 — — —, K e 4 — f 4; 2 L a 3 — d 6 + osv.

Til vore Læsere.

Ved et beklageligt Uheld paa Trykkeriet er Portrætterne af Redaktør Poulsen og Dr. Stibolt i forrige Nummer blevne ombyttede.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 5.

Det første og det tredje Led
staar her som Genitiv af første Led og andet,
et Kvindenavn, der ej er Mangel paa i Landet. —
Det hele er en Sjeldenhed,
en sydlandsk Frugt, en Drivhusplante,
der vist maa regnes til de mest interessante,
begrundet i dens Form og dens pikante Smag.
Den pynter paa en Højtidsdag
kun af og til den riges Bord:
thi Frugten er som sagt en Sjeldenhed i Nord.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *6. November 1898* under Adr.: „Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde
15 og 10 Kroner
tilsendt ved Anvisninger.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 3 var
Duenna.

Ialt indkom 921 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *Ellen Schultz*, Torvet 8, Nyborg. — 2. Præmie tilfaldt *S. C. Baumann*, St. Hansgade 9, Københ.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Livets Fataliteter.



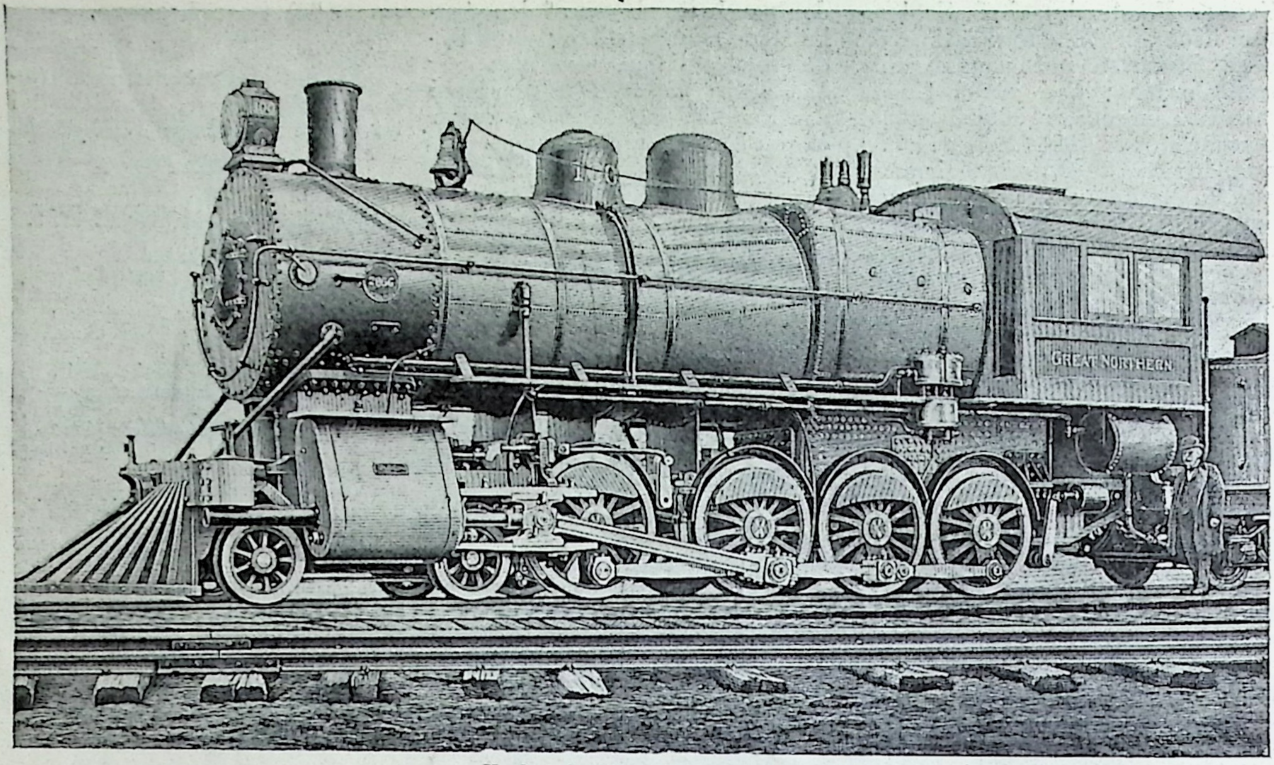
Hm! Hm!



Tillad mig, Frøken.



. . . for Satan!



Verdens kraftigste Lokomotiv.

Fra Ideernes Verden.

Af Ingeniør C. Hude.

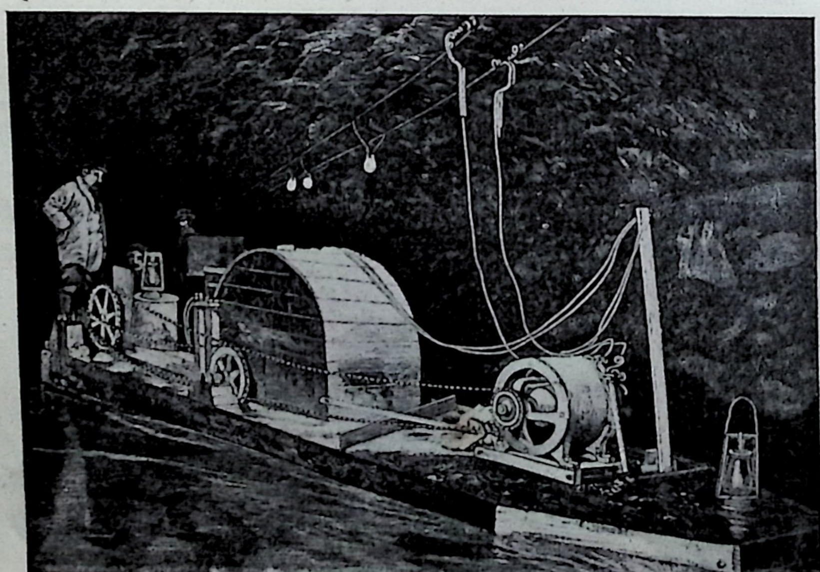
Verdens kraftigste Lokomotiv.

Selvfølgelig er det Amerika, der har slaaet Rekorden. Verdens kraftigste Lokomotiv er bygget i de forenede Stater, og Yankeerne juble. Det er nu heller ikke et ganske dagligdags Lokomotiv. Paa 12 svære Hjul hviler hele Maskinen. Den vejer i alt 212,750 Pund, og er saa kraftig som 2640 tekniske Heste, hvilket svarer til flere Gange saa mange virkelige Heste. Til Sammenligning skal anføres, at østasiatisk Kompagnis store Damper Siam, bruger ikke saa mange Hestekræfter til at tvinge sit mægtige Skrog gennem Vind og Vand som denne Maskine.

Maskinen er ikke bygget for Iltog, den skal kun løbe 5 danske Mil i Timen, men til Gengæld skal den ogsaa trække 7700 Tons.

En elektrisk Bugserbaad i Kloaken.

I Byen Worchester i U. S. er der en stor Kloakledning der er 18 Fod bred. Man har tidligere oppumpet og renset Kloakvandet, men for et Aar siden blev det besluttet at føre Kloaken ud til Blackstonefloden. I den Anledning skulde der graves en Tunnel af ca. 4000 Fods Længde. Under Arbejdet blev der tilført Elektricitet til elektrisk Lys fra en Central inde i Byen. Bygningsmaterialierne blev tilført i et Par Pramme. Et lyst Hoved fandt paa at indrette en elektrisk Motor i Prammene og lade den drive en Skrue. Som tænkt saa gjort, to af Prammene blev omdannede til Bugsering, og Elektriciteten toges fra Lysledningerne, som var fastgjorte under Toppen af Hvælvingen. Den elektriske Motor er af 3 Hestes Kraft og trækker 3 Pramme, der kunne bære 12000 Mursten. Der er samtidig indrettet nogle elektriske Blæsere, og disse i Forbindelse med den elektriske Belysning bidrager til at Luften i Kloaken er meget let at udholde.



En elektrisk Bugserbaad i Kloaken.

Meddelelser vedrørende „Fra Ideernes Verden" bedes tilsendt Hr. Ingeniør C. Hude, Vestergade 7, Københ. K.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 6. Aargang 1898–1899. Søndag den 6. November 1898. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Baronesse v. Suttner.

NAAR vi i Dag bringer et Billede af Baronesse Bertha v. Suttner er det ikke saa meget for at minde om den saa populære Forfatterinde som for at henlede Opmærksomheden paa denne Kvinde, der med Rette betragtes som en af Fredsagens ivrigste og varmeste Forkæmpere. Den større internationale Fredsbevægelse har i hende haft en uvurderlig Støtte og er hende megen Tak skyldig. Hendes Roman *„Ned med Vaabnene“*, der er udkommen i otteogtyve Oplag og som er oversat i de fleste Kultursprog, har ikke blot sikret hende en fremragende Plads i den tyske Literatur, men skaffet Fredstanken utallige ny Venner, skrevet som den er med det varmeste Hjerte for hele Menneskeheden. Bertha v. Suttner har dog ikke ladet det blive herved, utrættelig arbejder hun videre for sin Sag gennem Skrift og Tale, og Czarens Budskab har kun yderligere kunnet anspore hendes Energi. En større Triumf for Fredsbevægelsen end den russiske Kejsers Afvæbningsforslag kan da ogsaa vanskelig tænkes. Nu synes det jo virkelig som om der vil blive taget alvorlig fat paa Løsningen af dette saa betydningsfulde Spørgsmaal. At en Fredskonference vil finde Sted tør i hvert Fald betragtes som givet. Skulde Spørgsmaalets Løsning falde heldigt ud, vil Bertha v. Suttner med Rette kunne henregnes blandt dem, der særlig har evnet at vække Folks Interesse for denne saa betydningsfulde Sag.



Baronesse v. Suttner.

Da den russiske Udenrigsminister nylig var i Wien, vel nærmest for at vejre Stemningen i politiske Kredse overfor Fredskonferencen, modtog han da ogsaa en Visit af Bertha v. Suttner i hendes Egenskab af Leder for den østrigske Fredsforening. I Samtalens Løb fremhævede Mouraview den store Betydning, der vilde ligge i, at Fredsideen vandt Udbredelse i alle Klasser af Befolkningen, og han mente, at der paa dette Punkt var udført et udmærket Arbejde gennem Fredsforeningernes ihærdige Agitation. En tydelig udtalt offentlig Mening vilde lette Magternes Arbejde for den udkastede Plan og Ministeren var langt fra at underkende den Hjælp, som Pressen i den Henseende kunde yde. Naturligvis maatte ingen tro, at det Maal man havde sat sig, kunde blive til Virkelighed i Løbet af et kortere Tidsrum. Diplomatisk og Skridt for Skridt maatte man gaa frem. Til en Begyndelse kunde der jo slet ikke være Tale om Afvæbning eller blot Formindskelse af Hærene, men hvis der kunde komme Forhandling i Stand om at holde inde med Rustningerne og Frembringelsen af nye Krigsinstrumenter, saa vilde jo allerede dette være et godt Resultat.

Mouraview tilbageviste bestemt den Anskuelse, at han var Forfatter til Reskriptet. Al Æren tilhørte ene Czaren.

Vor Tids amerikanske Søofficerer.

Nogle Bemærkninger af Premierløjtnant i Marinen Th. Fritsche.

I.

OFTE har man rettet Spørgsmaal til mig om de amerikanske Søofficerer, særlig nu efter den spansk-amerikanske Krig. Som Følge deraf mener jeg, at nedenstaaende Bemærkninger kan have Interesse for „Hver 8. Dag"s Læsere. Jeg har sammentrængt Stoffet, særlig ved at udelade en Opramsning af Navne med vedføjet Lovtale over hver enkelt Søofficers specielle videnskabelige og tekniske Dygtighed, men kun fortalt Smaatræk og Anekdoter om de Mænd, hvis Navne maa være alle danske Læsere bekendte.

I det amerikanske Maanedsskrift „Munsey's Magazine July 1898" findes nogle Bemærkninger i Anledning af den nylig afsluttede spansk-amerikanske Krig under følgende Overskrift:

Vor Kampflaade.

Et Portræt-Galleri af Officerer, som indtage Hæders- og Fareposterne i Marinen, alle Sømænd, hvis Livsbaners Begivenheder lover, at enhver af dem altid er klar til at gøre deres Pligt.

Den amerikanske Søofficer leverer en slaaende Bekræftelse paa den Kendsgerning, at den solide Duelighed tilsidst gaar af med Sejren. Vejen fra „Kadet" til „Kaptejn" er lang og besværlig, og fordrer ved alle sine Krumninger Mandighed, Mod og Haardførhed. Fire Aar varer Kadettens Uddannelse, og denne Tid er en uafbrudt Kæde af Eksercits og Studier. Dersom han saa efter to Aars uafbrudt Søtjeneste kan præstere en ordentlig Eksame i Sømandsskab og Artilleri (særlig praktisk), udnævnes han til „Ensign" og kan da begynde at afvente de Forfremmelser, der i mange og lange Aar vil føre ham gennem Graderne, „Junior Lieutnant", „Lieutnant", „Lieutnant Kommander" og „Kommander", indtil han endelig, dog ikke før hans Haar er graat, opnaar „Ørnen og Ankeret", Distinktionen for „Captain".


Kaptejn Robley D. Evans.

Lad det igen blive bemærket, at Vejen er lang og besværlig; men kun faa tænke dog paa at blinke for de Farer og Pligtkald, den byder dem.

Kaptejn *Robley D. Evans* („Fighting Bob").

„Hvorfor er De kaldet Fighting Bob?" adspurgtes for nogen Tid siden Kaptejn Robley D. Evans, den for Tiden mest populære Kaptejn i den amerikanske Marine. „Jeg har aldrig bejlet til denne Udmærkelse," var Svaret, „og er ikke mere Kamphane eller har mere gjort mig fortjent til dette Tilnavn end enhver anden Officer. Enhver af dem vil kæmpe, naar det er hans Pligt at gøre det, og i vor Marine er personlig Fejghed saa stor en Sjeldenhed, at det kan lades ude af Betragtning. Naar Chefen for et Panserskib med 500 Mand om Bord gaar i Kamp, tænker han ikke paa at betragte saa meget som 1 Procent af sin Besætning som Krystere eller Skulkere. Og hvad der gælder om Manden bag Kanonen, gælder ogsaa for den Kommanderende paa Kommandobroen. Paa dette havde vi mange Prøver under Frihedskrigen. Med Undtagelse af de tre yngste Kaptejner tog Resten af de højeste Officerer, i Alt 62, personlig Del i Kampene. Nogle af dem kæmpede under Farragut og Porter ved Bombardementet af Fort Jackson og St. Philip, Erobringen af New Orleans, Passagen ved Vicksburg Batterierne og Slaget i Mobile Bay; andre tjente med bemærkelsesværdig Tapperhed i Kampene paa Hampton Roads, Port Royal, Charleston og Fort Fisher. Hvis der har været en Nøler mellem disse, har Historien i alt Fald ingen Beretning derom. Det var som ung Løjtenant i den meksikanske Havbugt, at Admiral Dewey tilegnede sig de Erfaringer, som 35 Aar senere gav ham Sejren ved Manilla, medens Admiral Sampson som Næstkommanderende om Bord i „Patapsco" under Blokaden af Charleston, første Gang aflagde Prøver paa den Koldblodighed og Forvovenhed, han fornylig har udfoldet i de vestindiske Farvande. Den 16. Januar 1865 om Morgenen blev „Patapsco" beordret ind i Charleston Havn for at ødelægge Minespærringen. Skibet dampede ind med Løjtenant Sampson paa Broen, men var neppe passeret Havnemundingen før det blev en Skive for Skarpskytterne i Land. Besætningen paa „Patapsco" faldt som Fluer og dens Ild blev svagere og svagere. Sampson beordrede Matroser og Soldater fra Dækket ned om Læ, men holdt selv sin Plads, det eneste Maal for Kuglerne, der regnede ned omkring ham. Da ophørte pludselig Ilden uden nogen tilsyneladende Grund, et sikkert Tegn paa større Fare. Men det var forsent at gaa tilbage, hvis overhovedet en saadan Tanke næredes af nogen. Fod for Fod bevægede det lille Panserskib sig fremad, indtil et mægtigt Drøn afbrød Stilheden og Fartøjet løftedes i Vejret splintret i hundrede Stykker. Flammer saas ud af Skroget;


Kaptejn Sumner.

en anden Eksplosion fulgte; endnu en, og Skibet sank langsomt i Havet. Løjtenant Sampson, som blev slynget højt op i Luften, faldt i Vandet faa Favne fra Skibet, 25 af Besætningen kom ligeledes derfra med Livet; men Resten, omtrent 80 Mand, fandt deres Død ligesom „Maine“s Ofre i Havanna Havn. Løjtenant Sampson blev reddet tilligemed Resten af de overlevende, og var næste Dag rede til at udsætte sig for en ligesaa forvoven Fart, som den, han havde foretaget Dagen forud“.

Forøvrigt ere de amerikanske Søofficerer almindeligvis noget mere end Krigere.

Og nu følger i „Munsey's Magazine“ en lang Liste over dygtige Officerer, hvis specielle Studier omfatter Astronomi, Søopmaaling, Skibsbygning, Navigation (den for Navigatører bekendte Kaptejn *Sumner)*, Torpedovæsen, Artilleri, Folkeret osv. indtil en Commandore Kautz, der er Herre over et halvt Dusin Sprog. Som Avtoriteter i Historie og Strategi nævnes Kaptejnerne Coopeer, Taylor og Goodrich, af hvilke *Taylor* var Præsident paa „War College“ under mit Ophold der.



Kaptejn Taylor.



Richardson Clover.



Commander Brownson.



Commander Emory.

Endvidere fortsætter Tidsskriftet:

De 85 „Commanders“ med Hjemstavn i næsten enhver Stat i de forenede Stater ere Marinens Rygrad. Paa dem hvilede i denne Krig Kampenes Anstrengelser, og fra deres Rækker ville Flagofficererne i de kommende Aar udgaa.

Kommander *Willard H. Brownson*, som er nævnt midt i deres Liste, er en Type paa de Mænd, der skal bruges til at danne vore fremtidige Admiraler. Det var medens han kommanderede Krydseren „Detroit“ paa dens første Togt i Juli 1893 at han opnaaede sit Ry. Det var i Rio Janeiros Havn, hvor Admiral Da Gama af den brasilianske Marine laa med sin Flaade, i Oprør mod Regeringen, som havde Herredømmet i Land. En pralende Blokade blev overholdt, og amerikanske Skibe fik ikke Lov til at losse deres Ladning. Admiral Benham, som kommanderede den amerikanske Flaade, besluttede at standse denne Tingenes Tilsland, og overdrog Brownson, som er Personifikationen af Mod og Koldblodighed, dette Hverv. Brownsons Ordre lød paa at fyre igen, dersom Insurgenterne generede noget af Handelsskibene under Losning. Et Skud blev affyret fra et af Insurgenternes Skibe, der netop halede ind paa Værftet, men fejlede. Øjeblikkelig svarede Detroit med en 6-pundiger under Bougen paa Insurgenten. Denne affyrede da et Skud mod Detroit og et andet over Handelsskibet. Detroit svarede med en Riffelsalve, der bortrev en Del af Stævntræet agter paa Insurgenten, hvorefter Brownson dampede paa Siden af Brasilianeren, prajede den kommanderende og fortalte ham, at Detroit vilde sende ham til Bunds, hvis han fyrede igen. Det var denne Brownsons modige Udfordring af den brasilianske Officer, kun faa Favne fra ham, der endte Opstanden. Og Brown kan tillige som sine Standsfæller gøre mere end at gaa i Krig.

Over og under ham paa Listen findes mange af de dygtigste og mest resolutte Kaptejner i Flaaden.

Her opramser nu Tidsskriftet igen en Mængde Navne, af hvilke jeg vil nævne *Richardson Clover*, som var min Næstkommanderende i over $1^1/_2$ Aar. Efter endt Togt besøgte jeg ham i hans Hjem i New-York. Under Togtet havde jeg gjort hans Frues Bekendtskab, idet hun, som de fleste Officersfruer, tog en Evropatur i Anledning af Mandens Udkommando hertil. Saaledes boede næsten alle Officerernes Hustruer i Villa paa Riviéraen under vort Skibs Ophold i „Ville franche.“ (Bare de danske Fruer kunde det!) Hun morede sig nu med at vise mig det store og elegante Hjem, hvor Loftsmaleriet i hendes Kabinet bestod af flyvende Englebørn, hvis Hoveder var Portrætter af hendes lille Datter i forskellige Stillinger.

Richardson Clover er Ejer af store Vinplantager i Florida.

Til Slut nævner Tidsskriftet her Commander *William H. Emory* og skriver om ham:

„Emory er særlig en Mand, hvis haardnakkede Karakter vil byde Fremtiden flere Overraskelser.

Medens han var ung Løjtnant paa Station i Østasien, maatte han give en af Folkene, en Reprimande, en Mand, som var i Besiddelse af svære Kræfter og bekendt mellem Besætningen som en

Praler. — Det kom Løjtnant Emory for Øre, at Manden havde bemærket: „Løjtnant Emory har sin Uniform til Beskyttelse, ellers vovede han ikke at være saa streng.“ Emory gik straks til Chefen og udvirkede Landlovstilladelse for Matrosen, der gladeligen benyttede denne; men Løjtenanten tog straks sit civile Tøj paa, og da han i Land havde naaet Manden, inviterede han ham med hen i en Sidegade og bad ham sætte sig i Forsvarsstilling. Det blev en haard Fægtning, der stod de næste fem Minutter; men saa hjalp Løjtenanten Sømanden om Bord i Skibet igen og overlod ham til Doktorens Omsorg den følgende Uge.

Med saadanne Mænd som disse til at føre deres Skibe og Eskadrer i Kamp, behøver man ikke at være bekymret for de forenede Staters Marine i Nutiden og Fremtiden. Den er i stærke og sikre Hænder. Naar der kaldes til Vaaben, bliver Kanonernes Metal og Mændene bag dem fuldtud prøvet. Ikke mange Gange i vor Historie have vi staaet overfor en Krig, men vi har altid fundet vore Mænd rede. Vore Søfolk hilse stedse aktiv Tjeneste med Glæde, om den end er haard, ansvarsfuld og farlig. Marinen har uden Tvivl haft mange Farraguts og Deweys, som kun af Mangel paa Lejlighed ikke har opnaaet Berømmelse; ligesom det vilde være gaaet Farragut og Dewey paa samme Maade, hvis de Krige, som gav dem deres Laurbær, kun havde fundet Sted nogle faa Aar senere for begges Vedkommende; og der vil muligvis mellem de Officerer, vi her har nævnt, allerede om et Aar kunne være nogle, der regnes med til vore Søhelte“.

Den hvide Paaske.

Af Herman Bang.

(Fortsat).

Klokkerne i Kirken begyndte at lyde, og Sneen faldt saa let.

„Berner“, sagde hun, „De er saa dejlig at tie stille sammen med.“

De gik igen, og Klokkerne blev ved at lyde.

Kirkegængerne kom forbi, tre gamle Koner rokkede dem forbi, og Flokkene af de hellige.

De hellige havde saadan en underlig Gang, som om de stadig sneg sig om Hjørner.

Alice lo af dem — hun maatte le den hele Tid.

Men paa en Gang skiftede hendes Stemning.

„Kom Kammerjunker“, sagde hun, „lad os gaa ind paa Kirkegaarden; der er saa smukt.“

Alle Træer stod med bøjede Grene under Sneen, og de gik hen imod Kirken ad en banet Vej mellem to hvide Volde.

„Lad os staa her“, sagde Alice.

„Her lyder Klokkerne saa smukt.“

De stod paa en Høj ved Muren. Foran dem laa hele det hvide Land, hvor Sneen sagte faldt.

Klokkerne lød kun saa halvhøjt gennem den snefyldte Luft.

„Hvor her er smukt.“

„Ja.“

De blev staaende.

Inde i Kirken begyndte Sangen at lyde:

> Dejlig er Jorden
> prægtig er Guds Himmel
> skøn er Sjælens Pilgrimsgang
> Gennem de fagre Riger paa Jorden
> gaar vi til Paradis med Sang.

Kammerjunkeren stod lidt, saa sagde han:

„Frøken Alice, skal vi gaa derind?“

Det varede lidt før Alice sagde, og ganske i samme Tone som han:

„Nej, saa vilde Præsten forstyrre os.“

„Ja.“

Det kom ganske næsten uhørligt.

De blev staaende, og Alice vendte sit Ansigt ind mod Kirkegaarden. Under den høje Sne skelnede man næppe Gravenes Høje. Alle Kors og allle Gravstene vare hvide, og deres Navne var slettede ud.

Frøken Alice stirrede langt ud over Gravene.

„Ja“, sagde hun, „*der* hviler de nu.“

„Og hvor mange af dem har saa levet?“

„Berner, Adel det er noget Vrøvl. Der er kun to Slags Mennesker: De som har Evnen til at leve — og saa de „andre“.

Berners Øjne traf hendes — i dem lyste en øm Tindren. Men pludselig tog han atter Blikket bort og sagde:

„Men hvem er lykkeligst?“

„De andre bliver aldrig lykkelige,“ sagde Alice.

Og pludselig brød hun op.

„Kom,“ sagde hun.

Berner gik bag ved hende. Han elskede det. Saa svaj den var, Linjen i hendes Ryg:

Nej, ingen, ingen gik som hun.

De naaede Porten og Frøken Alice vendte sig:

„Er De der, Berner?“

Men Berner stod henne ved Muren hos en Tigger.

Han havde pludselig stukket ham en Daler i Haanden. Alice lo saa glad:

„De er skikkelig Berner,“ sagde hun.

„Men“ — og hun lo igen — „De vil jo ikke.“

„Hvilket?“

Frk. Alice blev ved at le, og pludselig svang hun sin Arm, som førte hun en Pisk gennem Luften:

„Jeg siger,“ sagde hun, „at jeg vil paa Bal.“

Da de kom hjem, slog Hr. Hansen paa Frokost-Gong-Gong'en, saa det dundrede i Borggaarden.

„Skynd Dem, Kammerjunker, skynd Dem“.

Det kostede lidt Møje at stride sig frem over Borgbroen, for det begyndte at blæse.

Georg stod i Spisesalen ved et aabent Vindue:

„Hvor Fa'en har I været," raabte han.

„Vi har været i Kirke", raabte Alice tilbage.

„Det er Løgn," sagde Løjtnanten og slog Vinduet i.

Frøken Alice løb gennem Forhallen ind i Spisesalen.

„Hvor er Hofmesteren?" sagde hun og saa sig om, rødblussende af Løbet og af Stormen. Hatten rev hun først nu af det viltre Hoved.

De tre Løjtnanter sad ved Kaffen.

„Ja," sagde Georg, „Du kommer bare to Timer for sent" — Hofjægermesteren var nøjagtig til Spisetiderne som et Kronometer — „Klokken er halv to."

„Og jeg er sulten som en Dragon," sagde Frøken Alice, der begyndte at spise, medens Hansen uden at fremskynde noget Tempo i Serveringen lod Frokostens Stadier tilbagelægges — uden at høre og uden at se.

„Ja," sagde Løjtnant Georg, „saa bliver der altsaa ikke noget Bal af."

„Det bli'er vi fri for," sagde Knuth.

„Skal vi vædde", sagde Alice, der spiste.

Georg drejede Hovedet meget hastigt:

„Vædder Du om Mønt?" sagde han og det blinkede op i hans Øjne.

Det var en af Løjtnant Georgs Maader at „opholde Livet paa" ved Væddemaal at frarane Søsteren hendes Aarpenge fra Vallø.

„Vel," sagde Alice, „hundrede Kroner."

Og lidt efter lagde hun til og saa ud i Spisesalens Luft:

„I Dagens Anledning."

„*Spis*, Berner", kom det saa pludseligt.

Berner glemte ganske Kødet paa sin Tallerken.

Selv spiste Frøken Alice som en Ulv. Hun havde altid saa vældig en Appetit, naar hun var glad.

De to fremmede Løjtnanter sad uden at tage Øjnene fra hende, men pludselig sprang Alice op — der var de Lykkeliges Hast over hende —:

„Saa, nu løber jeg op til Hofmesteren," sagde hun.

Men Georg kastede et:

„Han er da ikke gal", efter hende, medens hun løb.

Alice slog Døren til:

„Det skal Du faa at se," sagde hun.

De to fremmede Løjtnanter og Feddersen flyttede ind i Dagligstuen. De gnavede hver paa sin Havannacigar. Længe var de tavse. Saa sagde Knuth:

„Ja, det vilde s'gu være storartet . . ."

Han tav lidt, før han talte igen som En, der er helt henne i det:

„Først en sen Middag . . . og saa trække det ud ved at sidde saadan ganske stille og tale . . . og saa — —"

Løjtnanten fuldendte ikke, men nikkede kun gentagende.

Men Vedel sagde:

„Kammerat, det nytter s'gu ikke at drømme."

„*Nej*," sagde Knuth.

Feddersen, der førte en Elfenbens-Børste hen over sit Overskæg, sagde:

„Der er altid Stof i de Kvinder, der har god Appetit!"

„Det er der," sagde Vedel og nikkede, som om han havde gjort en pludselig Opdagelse: „de egner sig til Hustruer."

Hofjægermesteren opholdt sig i Biblioteket. Det var en Sal fuld af Reoler, fyldte med Bøger fra forrige Aarhundrede, som i det sidste Hundredaar ingen havde læst. En særlig Afdeling indeholdt parisiske Romaner fra Fyrrerne og af tvivlsomst Art, som var anskaffet af Hofjægermesterens Fader. Hofjægermesteren selv havde ingen literære Interesser. Det var hans Plan at omskabe Godsets Drift ved Hjælp af en kæmpemæssig Faareavl, og hans eneste Lekture var derfor Faareavlstidender i de tre evropæiske Hovedsprog.

Han gennemgik disse Fagtidender udstrakt i en læderbetrukken Hvilestol og iført Tøfler.

Frøken Alice bankede kraftigt paa — det var af Diplomati: det fornærmede bestandig Hofjægermesteren dybt, naar han overraskedes i et Blund — og traadte ind.

„Jeg læser," sagde Hofjægermesteren.

„Ja, Papa," sagde hun. Hun trommede paa Ruden, mod hvilken Sneen føg.

„Hm," sagde hun som talte hun afsluttende om en Ting, der var afgjort gennem en længere Samtale:

„Saa tager vi altsaa de brune for at skaane de sorte."

Hofjægermesteren saa rask op fra Faaretidenden: han havde ikke ventet saa megen Hensyn; i Grunden var Hofjægermesteren ikke vant til, at hans tvende Børn skaanede hverken ham eller noget af hans —:

„Ja," sagde han — og Stemmen lød meget højt — „naar Du *er* blevet gal . . . Der er ingen Hund, der kan se en Haand for sig."

Hofjægermesteren bøjede Hovedet igen.

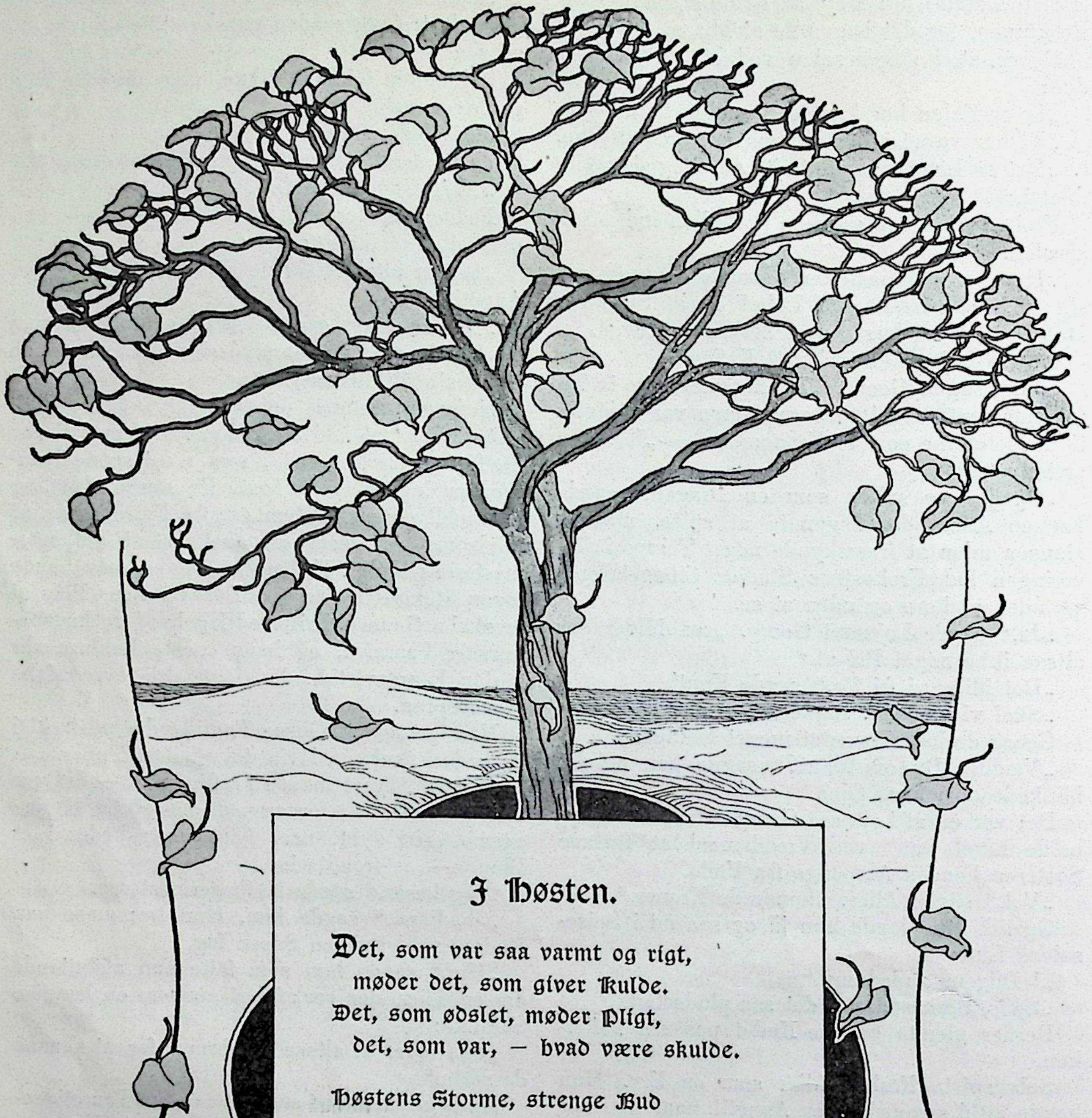
„Men nu læser jeg," sagde han igen.

Alice var allerede ude af Døren og nede i Dagligstuen, som i et eneste Sus.

„Saa tager vi de brune," sagde hun — hun stod midt paa Gulvet:

„Og kører Kl. 7!"

Fortsættes.



I Høsten.

Det, som var saa varmt og rigt,
møder det, som giver Kulde.
Det, som ødslet, møder Pligt,
det, som var, — hvad være skulde.

Høstens Storme, strenge Bud
fra det Opgør, Livet kræver.
Aanden taler med sin Gud
og i Strengene det bæver.

Bjørnstjerne Bjørnson.

Bjørnstjerne Bjørnson har vist „Hver 8. Dag“ den Opmærksomhed at tilsende os ovenstaaende ny Digt, hvortil den norske Maler Th. Holmboe har tegnet en Ramme.

„Det daglige Brød“

for hundrede Aar siden.

Af Cand. mag. Jul. Clausen.

Naar Klokken slog 12 om Middagen, var det Spisetid over den ganske By. Baade Almuen og den store Middelstand spiste paa dette Klokkeslet; i de højere Kredse var Middagsmaaltidet ofte rykket nogle Timer frem, og holdt man Selskab, var det ikke almindeligt i Bourgeoisie-Kredse, at man samledes før Klokken 4; dette skete mest af Hensyn til dem af Gæsterne, der ikke kunde afbryde deres Gærning saa tidligt paa Dagen. Enkelte Familjer (f. Eks. Rahbeks paa Bakkehuset) holdt dog fast ved gammel Sæd og Skik og spiste ogsaa ved festlige Lejligheder Klokken ét. I Byens faa Restavrationer — eller „Spisekvarterer“, som de beskeden kaldtes — stod Bordene dækkede indtil Kl. 3. De mest bekendte vare Schmidts paa Hjørnet af Boldhus- og Admiralgade og Eisens i Kirkestræde; de besøgtes mest af ugifte Standspersoner som Embedsmænd og Officerer.

Til Hverdag spiste man ret tarveligt til Middag. Det var solide, kraftige, men just ikke interessante eller raffinert tillavede Retter, der bødes paa. Afvekslingen var heller ikke stor; i Reglen varierede man kun mellem en halv Snes Retter, der saa vidt muligt serveredes paa bestemt Ugedag. Om Mandagen kunde man være temmelig sikker paa sin Grød og Fisk, Tirsdag og Torsdag trakteredes henholdsvis med første og anden Omgang af Ærter eller Kaal med Flæsk, Lørdag lød paa Øllebrød med Sild og en eller anden Kødlevning osv. Kun Søndag og Onsdag varierede noget mere i Form af Sød-Suppe, Steg o. l. For at skylle de „tørre Jyder“ ned, drak man gerne Hvidtøl til Middag.

Som nu spiste man i København i 1798 overordentlig meget Kød. Det var almindeligt, at man forsynede sig for lange Tider. Ved Slagtetid om Efteraaret tog man ud til en Slagter paa Vesterbro og købte en eller flere Oksefjerdinger, som man derpaa nedsaltede eller lod ryge, og som saa maatte holde ud Resten af Vinteren. Men ved Siden deraf kunde man naturligvis stadigt faa frisk Okse-, Kalve- og Svinekød, navnlig spistes meget Flæsk. Ved Gæstebud var det almindelig at blive trakteret med Bedekød, der jo nu næsten ganske er forsvunden fra det danske Køkken, og Dyreryg. Medens Valbykonerne dagligt bragte Fjerkræ til Staden og forhandlede det til antagelige Priser, var FugleviIdtet derimod en temmelig dyr Markedsvare.

Amager leverede naturligvis Hovedkontingentet af Grøntsager. Men heller ikke her var stor Variation. Man lagde ikke Vægt paa de finere Grøntsager, Bønderne dyrkede i Reglen kun Kartofler, Ærter, Bønner og grovere Køkkenurter. Man ansaa vel Grøntsager for et nødvendigt Appendiks til Kødet, men fandt ingen Smag i dem for deres egen Skyld. Kartofler var mest udbredte og havde hurtigt fundet Borgerret her hjemme. En Provst Lüders i Glücksborg var den første, der dyrkede Kartofler her i Landet; i 1758 udgav han et Skrift derom. Efter ham fulgte Præsten Cramer paa sin Gaard i Høsterkøb, og kort efter tog Regeringen Sagen i sin Haand og indkaldte to tyske Kolonister Markus og Philip Mey, der fik anvist Brummark ved Rerstrup til Kartoffelavl. Paa det Tidspunkt, vi her dvæler ved, var Kartoflen som sagt et almindeligt Næringsmiddel; kun de „ny Kartofler“ ansaa man for usund Spise og var noget reserveret imod. Næst efter Kartoflen var Kaalrabi en almindelig anvendt Gemyse. Nu ses den kun sjældent paa vort Bord, medens den Gang Salat selv i højere Kredse var overordentlig sjælden. Werlauff smagte første Gang Asparges i sit tre og tyvende Aar.

Man lagde heller ingen Vind paa at høste ordentlig Frugt. I Herregaardshaver fandtes naturligvis god Træfrugt, men hos Bønderne fandt man kun de saakaldte „Syltekirsebær“ og et enkelt Æble- eller Pæretræ. Ribs og Stikkelsbær benyttede man baade til at koge og sylte. Jordbær var derimod ingen almindelig Spise; de serveredes med Vin, Fløde eller Cognac med Sukker. En særlig yndet Ret var Æblegrød med Faaremælk; en samtidig Forfatter giver den Attributet „Nationalret.“

Gammel Strands Madammer var allerede for hundrede Aar siden et kendt og skattet Københavner-Fænomen. De og Holmens Matroser sammenstilles ofte i Datidens Literatur paa Grund af deres flydende Tunge. Den ferske Fisk, man fik hos dem, var forholdsvis dyr. I Reglen spiste man Fisken i saltet eller røget Tilstand. Klipfisk, „Berrefisk“ og Sild var de almindeligste Fiskeretter. Laks og Ferskvandsfisk ansaas for Luksusspiser. Skaldyr som Krabber og Muslinger hørte ikke til Sjældenhederne paa Borgerfamiljers Bord, men Hummer og Østers betragtedes som sjældne Delikatesser.

Medens det *daglige* Liv for hundrede Aar siden saaledes viser sig for os i et ret frugalt Skær, bliver Forholdet et helt andet, naar der ventes fremmede. Modsætningen mellem Hverdag og *Fest* var langt større den Gang end nu. Karakteristisk nok er det hverken Adelen eller Embedsstanden, men den rige Borger, Købmanden, Hofagenten, eller hvad hans Titel nu kan være, der giver Tonen an ved de store Spisegilder. Ved sine oversøiske Forbindelser havde han jo i Reglen ogsaa lettere Adgang til at skaffe sig udsøgte Vine, sjældne Delikatesser o. l. Et Billede, som Baggesen giver af Levemaaden hos Reventlov paa Brahe-Trolleborg, hvor det altid gaar beskedent til, staa i den grelleste Kontrast til den Prangen med kostbare Retter og Pukken paa Pengepungens Magt, som hviler over „Børsbaronens“ Gæstebud. En paalidelig Skribent, der sikkert ofte har været Gæst ved slige Lejligheder, har for Eftertiden opbevaret følgende Billede af et saadant Middagsselskab: „Otte, af og til flere Dage i Forvejen indbydes med zirlige Billetter. Sørgeligt er det da for ægte Sybariter, naar flere Indbydelser faldt paa en og samme Dag. Den Indretning, at man først efter engelsk Maade samles Kl. 4, og sædvanlig først gaar til Bords hen imod Kl. 5, kan have den Fordel, at de fleste af Gæsterne have fuldendt deres Dag-Arbejde, og kunne anvende Aftenen og en Del af Natten til den vigtige Beskæftigelse at spise og spille. Med megen Alvorlighed og Højtidelighed gaa Gæsterne til Bords, hvorved Rangforordningen saa meget som muligt iagttages, især hvor Damer udgøre en Del af Selskabet. Fortryllende er det pragtfulde Syn af et rigelig besat, stærkt oplyst og vel dekoreret Taffel, Værten og Værtinden indtager hver sin Plads ved Enden af Bordet for at paase den behørige Orden ved en saadan Højtidelighed. Det franske Køkken finder ved vore velbesatte Tafler langt mere Bifald end det engelske; ikke heller smigre solide Retter Værtindens og Værtens Forfængelighed eller kildre de øvede Gæsters Gane. De have i Førstningen alle god Afgang, men naar Appetiten begynder at formindskes, saa modtage de enten ikke, eller smage kun for at bedømme Appreturen. Ikke en Ret maa blive tilbage uden at forelægges og bringes hele Kredsen rundt, de talrige og næsten urørte Levninger, hvoraf saa mange trængende kunde mættes, kommer da imellem Tallerkenerne, uden at have været til Nytte. Denne Sværm af Retter ledsages, foruden af den sædvanlige Bordvin, endnu af en Mængde fine franske, spanske, portugisiske Vine, af rhinsk og ungarsk Vin, Madeira, Champagner, Cypern, Sa-

mos, Syrakùs, Capo m. m., saa at man paa nogle Steder, da de mange Glas ikke kunne finde Plads for hver af Gæsterne, har indført den Skik at sætte Glaskummer med Vand ved enhver af dem, hvori de kunne dyppe og rense deres Glas, hver Gang de ville prøve en anden Vinsort. Højtideligheden sluttes endelig med den saakaldte Dessert, som bestaar af Terter, Kager, Frugter, Konfekt, Krem, Gele, Is og utallige andre Kunstprodukter fra vore raffinerede Konditorier. Vore Forfædre, som for 50 Aar siden endnu ikke kendte nogen højere Indretning end Suppe og Kød, Fisk, Steg og Kage, der blev ledsaget af en eller højst to Slags Vin, vilde forbavses ved at se vore Tafler... Efter Maaltidet gives Kaffe, og som et Corrigen, efter al den Overdaadighed og Umaadelighed, et Glas Martinique eller andre fine Likører. Rosværdigt er det dog, at man vilde finde det stødende mod god Orden og Levemaade at opmuntre nogen til at spise og drikke; enhver har sin fuldkomne Frihed til at nyde saa lidt eller saa meget han lyster. I dannede Cirkler ser man næsten aldrig nogen, som er beskænket, næppe nogen, som røber Fuldskabs højeste Symptomer: en høj Grad af Lystighed.

Til Aftenselskaber samle Gæsterne sig almindelig ikke førend mellem Kl. 8 og 9. De faa da først en Kop Thevand og sætte sig derefter straks til Spillebordet, hvor de friste Lykken, indtil Aftenmaaltidet er færdigt. Sædvanlig spises først Kl. 11, saa at Selskabet ikke skilles ad eller vender hjem, førend efter Midnat, eller endog sildig ud paa Natten."

Familjefaderen plejede i Almindelighed ikke at holde meget til Huse om Aftenen, naar Eftermiddagsteen var drukket ved Sekstiden. Det var Klubben, som tog hans Interesse fangen, og hver Stand havde jo sin. Der blev dog sjælden givet meget ud i Klubben; man nøjedes med lidt Smørrebrød, en Snaps, en Kop The og et Glas „Puns" (ɔ: Romtoddy) til 8 Skilling. Det var Samværet med Vennerne, og Udsigten til en lun Passiar, der drog Mændene fra Aarhundredets Slutnig her hen om Aftenen; og selv om det ofte gik noget ud over over Kone og Hjem — man mindes P. A. Heiberg —, saa var denne Form for Udskejelse dog at foretrække for den mere gammelmodige: hver Aften at gaa paa Vinhus og lade sig følge hjem i omtaaget Tilstand. De gamle i Slægten holdt mere af det sidste.

Men undtager vi denne Art, af hvad vi vilde kalde „Kafeliv". var der egentlig ingen Steder, hvor den modne Mand kunde ty hen uden for Hjemmet. I de faa Restavrationer kom man kun for at spise, ikke for at træffe Bekendte og læse Aviser, og de omkring Aarhundedskiftet talrige opdukkende Konditorier, besøgtes kun af unge Mennesker. I Begyndelsen kom Damerne der ogsaa alene, men da Konditorierne snart antog Karakteren af Kafeer, viste de sig sjældnere, og kun sammen med deres mandlige Paarørende. Her drak man nu Chokolade til den høje Pris af 24 Sk. eller Punsch, spiste Kager og Is. — Balthasar Bang har i sit Lystspil „København" henlagt Scenen i 5. Akt til et Konditori og givet et meget pudsigt Billede af Livet her. De mange borgerdydige Mennesker saa naturligvis skævt til den Opfindelse. „Mangen en haabefuld Yngling, som i et bedre Selskab skulde have uddannet sig til et nyttigt og agtværdigt Medlem af Samfundet, bortødsler sin ædlere Tid i disse Butikker, vænner sig til at snakke meget om intet, eller om Ting, han ikke forstaar, taber den sømmelige Beskedenhed, der gør Ungdommen saa elskværdig" — sukker en af dem. Man smøgede den Gang sin Pibe saa godt som nu. Iblandt de højere Stænder var den dog ikke saa meget i Brug som tidligere, og det var endnu sjældent at se Folk ryge „sammenrullede, fine Tobaksblade, Zigarros, fra Havanna." I de bredere Lag saa man næsten altid Mændene med Pibe i Munden, ja en Forfatter korser sig over, at man endog ser Folk, ja selv halvvoksne Drenge, smøge „paa Gaden". Snustobakken var derimod ved at gaa af Mode. Vistnok var der Mænd, der som f. Eks. Baggesen vedblev at snuse til Overmaal, men hos det andet Køn saa man sjældent Snusdaaserne komme frem; Skikken holdt sig længst hos Kvinderne af Almueklassen. Skraatobak brugtes, som nu, væsentlig kun af Almuen og Søfolk.

Det er de mest iøjnespringende Sider af det materielle Liv for hundrede Aar siden, vi har forsøgt at trække op. De er plukkede sammen mange Steder fra — det er ganske naturligt et Emne, som Literaturen i Reglen forbigaar, og private Husholdningsregnskaber har desværre ikke staaet til vor Raadighed. Men, at vore Bedste- og Oldefædres Forestillinger om „det daglige Brød" ikke har været synderlig ringere end vore, turde dog fremgaa af denne Skitse.

Grevinde Schimmelmann.



Grevinde Schimmelmann.

Grevinde Schimmelmann, som saa længe ikke har ladet høre fra sig, er i disse Dage ankommen til Buffalo, hvor hendes Yacht „Duen" nu har kastet Anker. Det er Grevindens Hensigt her at fortsætte sin Mission blandt unge Sømænd, ved at holde en Række oplysende Foredrag. I den amerikanske



Grevinde Schimmelmanns Yacht.



Flyvende Ballet.

Presse omtales saavel Grevinden som hendes Virksomhed meget sympatetisk, og der er derfor næppe nogen Tvivl om, at hun vil faa Glæde af sit Ophold i Amerika.

Den flyvende Ballet paa Folketeatret.

Hvad er en flyvende Ballet? Et Korps af syv Damer, som ikke lader sig nøje med i sirlige *pas* at svæve hen over Brædderne, men føler Trang til at løfte sig højt op imod de højeste Træer i den Skovdekoration, som Teatret har givet den til Tumleplads. Hvordan det gaar til, maa Maskinmesteren vide, men saa meget er sivet ud fra Kulisserne, at et kraftigt Korset og en Platintraad spiller en betydelig Rolle i denne mystiske Præstation. — For Aar tilbage, da Direktør Andersen havde sin Glanstid paa Kasino, indfangede han en „Guldflue“, der evnede samme Kunst som denne Ballet, men hvad der giver denne det store Fortrin, er det Sammenspil og de Grupperinger, som syv paa en Gang i Luften frit svævende Kvinder kan magte.

„Let paa Taa, let klædt paa“ driver Alferne deres Skærsommernatsleg i det grønne, snart enkeltvis, snart flere i Selskab, uden nogen nærmere Motivering, blot altid sørgende for at indtage graciøse og tableaumæssige Stillinger.

Slutningsscenen, hvor alle de smaa vingede Væsner grupperer sig om deres Dronning, var udmærket yndefuld, og indlagt i et fantastisk Drama vilde Balletten gøre endnu mere Virkning end her, hvor den var isoleret fra al Handling.

Som Miss Foys Dans hører Numret vel nærmest hjemme paa Variétéen, men da Udlandets Storbyer have det paa deres Scener, følge vi efter. Saa kan vi senere gaa i det kgl. Teater og se, hvilken Flugt der er over Hans Beck, naar *han* flyver over Scenen.

Farvel Slukefter!

Minder om Udflugter til Kirsten Pill
er „Slukefter“s Navn vævet ind i.
Dér søgte vi gerne paa Vejen et Hvil,
og den Gudedrik —
Øl med en Pind i.

Mørket alt ben over Strandvejen laa,
mens Hestene travede ind efter.
Svenden han søgte det Kys sig at faa,
som han før maatte
skyde en Pind efter.

„Marie, min Pige, bold op med det Smil,
dit Øje jeg stirrer mig blind i,
Du véd, jeg er ramt af Gud Amors Pil“.
„Aa stakkel!
— et Hjerte med Pind i“.



Slukefter.

— Pidskesmæld ben over Hestene strøg,
„Slukefter" vi drejede ind i,
Varsko og Skældsord fra Bukken fløj,
fra en Mund
med en osende Pind i.

Tiderne skifted — en Kæmpekrop
af et Hus med Taarne og Tind til
lagde sig klods ad „Slukefter" op.
Dens Ligkiste
blev det en Pind til.

Konkurrence blev der — En fin Restavrant,
hvis Fortrin ingen var blind for.
Øllet, som flød i Strømme en Gang,
ak, det blev der nu
sat en Pind for.

Besøget blev mere og mere smaat,
selv Stamgæsters Kreds gik der Svind i,
og nu er „Slukefter" en Saga blott,
en Grusbunke kun
med en Pind i.

Mirliton.

Mestersvende.

Rugbrødsfabriken ude paa Nørrebro har i Strikedagene svaret til det Navn den bærer — den har nemlig i den Tid i egentligste Forstand været „de forenede Bagermestres". Hele Fabriken har disse Mestre haft for sig alene, selv den graanede Direktør Møller havde faaet Forklædet om Halsen, den hvide Kalot paa Hovedet og begge Hænderne fulde af Dejg. Atten Mennesker sled i det Dag og Nat i tre Hold og se: Hver Gang Døgnet gik til Ende var 4500 Brød taget af Ovnen. Saa ihærdigt tog de fat, for at være fri om Søndagen — den Dag vilde de i det mindste føle sig som de Mestre, de var.

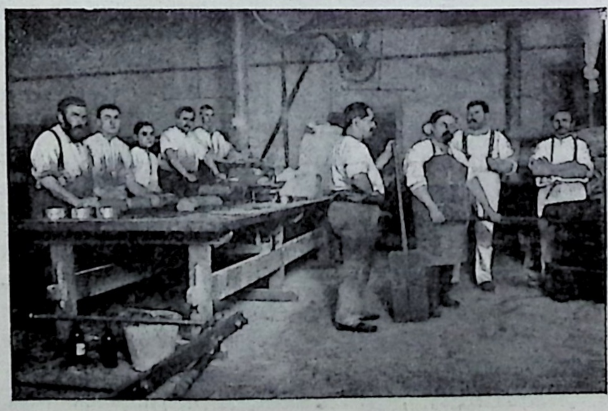
Rigeligt blev de beværtede for deres Arbejde, 200 Stykker Smørebrød til hver Frokost satte de Krummer i dem, der atter skulde komme Brødet til Gode. Øl og Kognak fik de i rigelig Mængde, og af og til var der nogle gode Venner som kom paa Besøg og af Respekt for den udviste Energi lod et Par Champagnepropper springe, hvad der yderligere bragte Dampen op i Fabriken. Rene Bech-Olsener var disse Mestre at skue, som de stod dér og haandterede Maskinerne. Paa vort Billede vil Folk med Personalkendskab faa Øje paa kendte Navne fra Bageriverdenen.

Torsdag Aften den 20. Oktober tog Mestrene fat, og selv om der til en Begyndelse nok var Uro og Forvirring, da det skulde afgøres, hvorledes Brødfordelingen burde gaa for sig, viste det sig dog snart, da man var blevet enig om de faste Udsalgssteder, at Mestrene ikke havde slaaet større Brød op, end de kunde bage, og Brødmangel har heller ikke paa noget Tidspunkt været at spore. Noget andet er det at Brødsmagen langt fra har staaet Maal med det, vi var vant til. Brødet har ligget os tungt i Maven, og mange var de, som haardt længtes mod den Tid, da man atter med Poul Møller kunde sige: Glad mit sorte danske Brød jeg bryder.

Striketiden igennem har der været godt Humør derude i Fabriken. Og idet Mestrene levede deres unge Dage om igen, stod de dèr ved Maskinen og sang den glade Melodi:

Vi Bagersvende, vi Bagersvende,
vi arbejde kun for det røde Guld.

Carl Carr.



Bagermestre i Arbejde.

Salon-Svindleren.

— Moderne Pariserroman af Georges Ohnet. —

Indhold af de tidligere Kapitler.

Hertuginde de Diernstein hører til Frankrigs fornemste Aristokrati, og er Ejer af en umaadelig Formue. Hendes Søn, *Jean,* der nærer anarkistiske Sympatier, har frivillig givet Afkald paa sin Del af Formuen for at hengive sig til sine kunstneriske Tilbøjeligheder, og som Billedhugger — under Navnet Jean Hiénard — har han allerede vist et stort Talent. Paa et Besøg hos sin Moder, hvem han har bedt om at laane sig en Sum Penge til at hjælpe en fattig Kammerat, Billedhuggeren *Frégose,* opdager han, at hun er lidenskabelig forelsket i en suspekt Person, der under Navnet *Marquis de Prédalgonde* spiller en stor Rolle i det mondaine Selskabsliv. Denne Marquis er i Virkeligheden kun en dristig Svindler ved Navn *Roger Brémont,* der tilligemed sin Medskyldige, *Rascol,* lever af falsk Spil og alskens Bedragerier, og som nu har sine Garn ude efter den rige Hertuginde, som han med sin elegante Optræden ganske har bedaaret. Jean vil nu befri sin Moder fra den truende Fare, og støttes heri af sine Venner, Frégose og Frk. Maréchal. Prédalgonde, til hvem Hertuginden straks har betroet sig, er klog nok til at tage Forholdsregler og være paa sin Post.

„I et saadant Liv vil De være fri for al Bitterhed og Sorg, thi der vil De finde den dybe Fred og det lyse Smil. Og De kan leve Deres Dage i smukke Sejrsminder, som vil straale med mild Glans fra Deres Fortid. De vil kunne smile ved at se de Kvinder, der nu glimrer, som De en Gang glimrede. De vil blive som en suveræn Dronning og glædes ved at skænke de unge Nydelser. Men dertil hører rolig Klogskab og Resignation. De maa have Livsfilosofi."

Hun havde lyttet melankolsk, og samtidig forundret nysgerrig til hans Ord, og med ét gled et Smil over hendes Ansigt.

„Hvor Du taler elskværdigt og hensynsfuldt til mig uden at saare min Forfængelighed! Men det nytter ikke, min Dreng, jeg ved nok, at det blæser til Tilbagetog — Selvfornægtelsens Time er slaaet. Du maa ikke sige mig imod. Jeg har allerede i længere Tid været klar derover. Men hvor det er tungt at tænke paa! Desværre har Du Ret, det er værdigere at forlade Tronen af egen fri Vilje end at blive styrtet af Utaknemlighed og Ondskab. Og i min Sorg er det en stor Lindring at have Dig her. Du har kaldt mig til Live igen."

Hun brast i Graad.

„Aa, Jean, er det ikke grusomt at handle med mit stakkels Hjerte, som han har gjort? Saa egoistisk og koldblodig raat! Hvordan har jeg dog kunnet lade mig føre bag Lyset og tro paa ham? Jeg var blind, troede, han var prægtig, vilde ikke laane Øre til alt det Onde, man sagde om ham. Og se nu, med hvilken Utak han lønner mig."

Hun saa med sine taarevædede blaa Øjne paa ham og sagde lidt efter med en saa naiv Bekymring, at Jean ikke kunde lade være at smile:

„Tror Du, at Frøken Maréchal tager ham?"

„Nej, Mama, det gør hun ikke. Hun foragter ham, eller maaske endda hader ham. Hun har kun villet aabne Deres Øjne for hans Skændighed — af Hengivenhed for Dem og muligt ogsaa af Interesse for mig."

„Elsker hun Dig?"

Hiénard blev blussende rød. Den Tanke var ikke opstaaet hos ham. Men han turde ikke rent ud sige nej til sin Moders overraskende Spørgsmaal. Thi alle de smaa Omstændigheder ved hans Samvær med Lucienne samlede sig pludselig i hans Sind, og han maatte spørge sig selv: Elsker hun mig? Den Følelse kunde jo forklare hele hendes Færd: hendes modige Optræden, hendes Modbydelighed for Prédalgonde og hendes hjertevindende Godhed mod ham selv.

„Hvis hun elsker Dig," vedblev Hertuginden, „er hun vistnok den eneste Kvinde, der er Dig værdig. Men synes Du om hende?"

„Ingen synes jeg om uden Dem, Mama."

„Saa vil Du altsaa nok leve her hos mig nu?"

„Ja, hvis De ønsker det."

„Det er nødvendigt, Jean, for hvis Du overlod mig til mig selv, var jeg i Stand til at begaa en Dumhed. Ensomheden er en daarlig Raadgiver. Kun Du kan redde mig."

Med sit vante Letsind havde hun allerede udmalet sig et nyt Livs Ideal og glemte allerede al sin Sorg. Hun afvejede Følgerne af sin Omvendelse og fandt dem fordelagtige. Hun rejste sig og sagde:

„Gud! jeg har ikke spist noget siden i Aftes. Jeg er ganske mat . . . Du bliver vel til Middag?"

„Ja, Mama."

„Saa gaar jeg ind og klæder mig om. Jeg ligner vist et Fugleskræmsel."

Hun ringede og gav sin Kammerjomfru Ordrer, smilende, lykkelig som en nyfødt Sol.

— — —

Mens Hiénard bragte sin Moder Trøst i hendes Vaande, indfandt Marki de Prédalgonde sig hos Frøken Maréchal. Han vilde og maatte have et afgørende Svar. Trods den Sikkerhed, han havde vist overfor Fru de Sauvelys, var han ængstelig og følte sig truet. Han havde ikke set Grev de Saint-Vincent siden den foregaaende Aften og vidste ikke, hvad hans Medskyldige havde foretaget mod deres fælles Fjender. For første Gang nagedes han af Mistanken om et muligt Nederlag. Hidtil var han gaaet lige løs paa Livet, i Tillid til sit Held. Og han havde altid haft Lykken med sig. Hvorfra kom da nu denne Frygt?

Op i hans Erindring steg Fru de Sauvelys' advarende Ord: Tag Dem i Agt for Lucienne! Og Frøken Maréchals gaadefulde Sfinksansigt stod for ham med dets spotske Smil og dets kaltevenlige Elskværdighed. Han følte et Raseri vokse frem i sig: skulde han, Bedrageren, blive bedraget af denne frække Pige? Var han kun et Legetøj i hendes Haand? Saa skulde hun komme til at angre det.

Men Hævnen syntes ham en daarlig Erstatning for det Nederlag, han vilde lide, hvis hans Planer slog fejl. Det galdt om at sørge for, at hun ikke førte sine igennem . . . Hvis nu Fru de Sauvelys havde talt Sandhed: var han virkelig gaaet i en Fælde? Ja, saa maatte han finde paa en Udvej til at slippe uskadt ud og redde sin mondæne Position.

Han følte sig, som om han gik paa stram Linje. Hvis han gjorde et Fejltrin, maatte han styrte ned og ligge knust. Men han fejlede ikke. Dristig traadte han ind til Lucienne, smilende og sikker.

Hun var ene. Det forekom ham, at hun aldrig modtog Besøg, siden han ingen traf, naar han kom, og han havde før set et gunstigt Tegn deri. Nu opfattede han det som Forsigtighed. Hun vilde ikke have Vidner paa, at han havde besøgt hende som Ven.

Hun rejste sig ved hans Komme og gik hen til ham, rakte ham Haanden som sædvanlig og lod ham kysse den. Hun viste en Ro, som var beundringsværdig, hvis den var hyklet. Han var mindre vel til Mode. Men han maatte have en Afgørelse, maatte sejre, og uden at betænke sig gik han lige løs paa Sagen.

„Deres Fader var ikke meget begejstret forleden Dag, da De foreslog ham at tage med til Orienten paa min Yacht. De deler vel ikke hans Uvilje?"

„Nej, paa ingen Maade."

„Men kunde De da ikke tænke Dem at tage med, naar De valgte Dem Rejseselskab blandt vore fælles Venner?"

„Jo, maaske."

„Hvis jeg ikke tager fejl, var De vist i Norge for to Aar siden uden Deres Fader?"

„Ja, jeg sejlede med Lord Gardiners Yacht i Selskab med Fru de Sauvelys og Hr. og Fru Mallat ..."

„Hvis det altsaa lader sig gøre, kunde vi jo tænke paa at vælge Passagerer ... Fru de Sauvelys, f. Eks., ligger da ligefor."

„Ja, men det lader sig ikke gøre med Dem i alt Fald," svarede hun reserveret.

„Hvorfor dog ikke med mig?"

„Fordi De er Ungkarl og altfor paaagtet, altsaa meget kompromitterende. Følgelig vilde en Tur med Deres Yacht for mig være det samme som at sige, at jeg er bestemt paa at blive Deres Hustru og . . ."

Der opstod en pinlig Tavshed. Roger blev bleg af Utaalmodighed og Frygt. Men han kunde ikke udholde denne Uvished, og med en Stemme, som dirrede truende og samtidig angst, sagde han:

„Og . . .?"

„Og det er jeg aldeles ikke bestemt paa," erklærede Lucienne med foruroligende Ligefremhed.

Prédalgonde saa alle sine Planer kuldkastede, han knyttede sine Hænder og skar Tænder. Mordlysten luede i hans Blik. Men Lucienne sad rolig og iagttog ham med en kølig og ondskabsfuld Interesse, som bragte Rogers Raseri til Kogepunktet.

„Frøken, hvad er det for en Komedie, De har drevet med mig? De har jo dog selv givet mig de Illusioner, som De nu frarøver mig. Jeg har Ret til at vente en Forklaring, og jeg fordrer den."

„Hvad for noget? Forlanger De af en Kvinde, at hun skal forklare et Lune? Jeg troede, De var bedre begavet og havde mere Takt. De er altsaa en stakkels Fyr som alle de andre. Hvor det er uheldigt! Jeg giver mig af med Dem, fordi jeg tror Dem mindre banal end Deres Kammerater, og opdager ved første Lejlighed, at jeg har taget fejl, grundig fejl. Og saa undres De over, at jeg ikke brænder af Begærlighed efter at tilbringe Livet sammen med Dem. Nej, det er for farcemæssigt! Det kan ikke nytte, at De ruller med Øjnene som en Bussemand. Her gør De ingen bange. Aa, jeg maa le ad Dem!"

Hun lo skingert, nervøst og grusomt. Og Prédalgonde stod tavs og mørk for hende, mens han spekulerede paa Hævn — paa at gribe og kvæle hende, for at denne fornærmende Latter kunde forstumme for stedse. Taget ved Næsen som et Fjols var han! Og det, skønt han var bleven advaret! ... Han gjorde en Kæmpeanstrengelse for at genvinde sin Selvbeherskelse, og med en Hovedrysten sagde han ganske roligt:

„Frøken, jeg beder Dem om Forklaringer, og De svarer med Vittigheder. Vær saa venlig at være alvorlig. En Dame som De handler ikke hen i Vejret. Jeg spørger Dem ikke mere, hvorfor De afviser mig i Dag, men kun, hvorfor De gav mig Haab igaar?"

„Vil De absolut vide det?"

„Naturligvis".

Tag Dem i Agt, jeg kunde let finde paa at sige Dem det."

„Jeg er rede til at høre Dem."

„Nuvel, Hr. de Prédalgonde. De og alle kender min Foragt for Menneskene, fordi de er tilfals for det usle Mammon. De kunde kaste sig i Skarnet for Pengenes Skyld og nedlader sig til de laveste Rænkespind. Jeg har været Vidne til mange Intriger, men den, De havde planlagt for at faa fat paa en stakkels Kvindes Formue ved at benytte hendes vildfarne Lidenskab, forekom mig dog en af de frækkeste. Jeg havde fulgt den med en vis Interesse, og sandsynligvis vilde jeg ikke have forstyrret Dem, hvis et Menneske, der fortjener al mulig Agtelse, ikke var bleven truet af Deres Kombinationer. Det har jeg ikke villet taale. Hvis Fru de Diernstein havde været alene, kunde De for min Skyld have gjort hende til Deres Elskerinde, Deres Kassererske, ja endda til Deres Hustru. Men ved hendes Side stod nu hendes Søn, som vilde være bleven ydmyget og besudlet. Derfor lovede jeg mig selv at forsvare ham mod Dem. Det er det, jeg har gjort. De maa vælge Deres rige Offer bedre en anden Gang. Ja, De bad mig om et ærligt Svar."

Ubevægelig, lyttende, ligbleg havde han hørt paa hende, og alt hans Blod strømmede til Hjertet. Nu svarede han:

„At forsvare en Mand, som De har gjort, kalder andre Folk for at elske ham."

Han havde truffet rigtig, thi Luciennes Ro forsvandt.

„Det vedkommer ikke Dem!" udbrød hun heftig. „Jeg forbyder Dem at udtale Dem om mine Følelser."

„Jo, det vedkommer netop mig. For fra Deres Følelser stammer netop Deres Fjendtlighed mod mig. De talte før om Deres Menneskeforagt. Jeg kunde svare Dem, at det er let at ringeagte Pengene, naar man er ligefrem stoppet med dem. Naar De spekulerer i et Ægteskab med Hr, Jean Hiénard, tror jeg aldeles ikke paa nogen Uegennytte fra Deres Side. De forklarede mig omhyggeligt, hvad jeg var for en frygtelig Skurk — De kan maaske komme til at erfare det."

„Naa, Gudskelov, nu er De, som jeg vil have Dem, truende og afskyelig. Deres første Forbløffelse var virkelig en Ynk. Men skær Tænder, saa meget De vil, De kan ikke gøre noget."

„Jeg kan dog prøve paa at myrde Hiénard."

„Aa, jeg er mest bange for Dem i saa Fald. En Mand i Deres Stilling, en Verdensmand, Kongen af Paris, Hr. Marki, kan ikke gøre sligt. Hvad vilde Klubberne sige? I Deres Sted vilde jeg rejse bort en tre Maaneder paa min Yacht og øve Strandhug paa nogle Spillebanker i Nizza og langs Kysten, indtil Deres smaa Fortrædeligheder er glemte. Saa, til Foraaret, kommer der nok nogle smaa rige Amerikanerinder, og Louisdorer og Dollars er dog eins Bier, naar det gælder om at putte dem i Lommen."

„Ja, Frøken, De spøger, men dette er alvorligere, og Følgerne vil ikke udeblive."

Nu blev Lucienne vred. Hun maalte sin Modstander fra Top til Taa og udbrød forlørnet:

„Tak, nu kan det være nok. Siden De ikke vil forstaa en halvkvædet Vise, skal jeg gerne sætte Prikken over i'erne. Jeg er bedre væbnet mod Dem, end De tror. Jeg ved, at De ikke hedder Prédalgonde, at Deres Markikrone er forloren og at De lever af de laveste Midler, hvoraf Falskspil ikke er det værste."

„Jeg vilde have skaanet Dem ved at respektere Deres Pseudonym. De har tvunget mig til at gaa videre. Gaa Deres Vej, Hr. Brémont, eller jeg lader Dem kaste paa Døren."

Han gik hen til Døren. Her standsede han.

„De havde handlet forsigtigt, hvis De havde skaanet mig. Nu da jeg ikke har noget at tabe, beder jeg Dem tage Dem i Agt!"

„Tag Dem selv i Agt! Om et Kvarter ved Hr. Hiénard, hvad her er foregaaet, og hvis De ikke har forladt Paris inden to Dage, skal De se, hvad der vil ske Dem."

„Ikke det mindste. Deres Frygt for Skandalen gør mig tryg."

„Hahaha!" lo hun højt. „Hvor det passer! En Ærkebedrager, en Falskspiller og en Skurk, det er Hans Majestæt Kongen af Paris!"

Hun ringede og sagde til Tjeneren, der kom:

„Følg den Herre ud!"

Fortsættes.



Fra Panoptikon: Dronningens Værelse.

Panoptikon.

Hr Vilh. Pacht, der i Forsommeren knyttedes til *Panoptikon* som Direktør, har for ikke mange Dage siden haft sin egenlige Debut. Efter længe i det Skjulte at have forberedt det Kommende, har Hr. *Pacht* omsider afsløret sine Overraskelser. Dækket er faldet for alt det nye, som skulde afløse det af Panoptikons Indhold, paa hvilket Tidens Tand havde gnavet saa længe, at selv den sidste Rest af Aktualitet og Interesse var pillet væk.

Det gælder for et Panoptikon om at være i direkte Rapport til Samtiden. Det maa i sit Galleri al Tid have nogle af de Figurer fra selve Livets Panoptikon, om hvilke Øjeblikkets Opmærksomhed samler sig.

Den nye Direktion har paa dette omhyggelig overholdte Program Chancer for en virkelig Sukces.

Der er løbet meget Vand i Stranden — eller, som det ikke uden Satire hedder i Sommerrevyen: Der er løbet mange Skibe i Frihavnen — siden Panoptikon præsenterede à Portas Kafé med Direktør *Abrahams, Herman Bang, Henrik Ibsen* og *Strindberg* som Gæster. Det er saa længe siden, at selv den skarpsindigste Gætter ikke i sin Fantasi vilde have kunnet sammensætte Panoptikons ene nye Gruppe *Sommer* netop saaledes, som Begivenhederne, Hr. *Pacht* og Fru *Petersen Dan*, i Forening har sammensat den.

Gruppen fremstiller Kongefamiljens yngre Generation paa Sorgenfri. Prins *Kristian* og Prinsesse *Alexandrine*, Prins *Karl* af Danmark og Prinsesse *Maud*, Prins *Karl* af Sverig-Norge og Prinsesse *Ingeborg*, Prins *Friedrich* af Schaumburg-Lippe og Prinsesse *Louise* er forsamlede i Sorgenfri Park en smuk Sommerdag i Høhostens Tid. De fire unge Par samtaler fornøjet under det grønne Løv, som hvælver sig over deres Hoveder.

Som Pendant til *Sommer* er anbragt en anden Gruppe, der kaldes *Vinter* og som her er gengivet i Illustration. Det er et vinterligt Afteninteriør fra Amalienborg med Kong *Kristian* og nu afdøde Dronning *Louise* som Midtpunkt og den hyggelige Krog med de gamle Portrætbilleder er en i alle Enkeltheder nøjagtig Kopi af et Hjørne i Dronningens Værelse.

Fra dette lille, elskværdigt fortalte loyale Stykke Danmarkshistorie føres man midt ind i Sverigs Riges Krønike.

Den udmærkede Kunstner *Cederstrøm* har i et bekendt Maleri foreviget de svenske Officerers Sørgetog, da de, efter at *Karl den Tolvte* var faldet ved Frederikshald, bar Kongens Lig over Grænsen. Efter dette Billede har Panoptikon komponeret en virkningsfuld Gruppe, i hvilken de stoute uniformerede Skikkelser staar malerisk mod den hvide Sne.

Knugende ligger Kulden over Fjeldene, hvor den gamle Jæger og hans Dreng i Tavshed blotter Hovedet for Heltekongens Lig.

Mildt og smilende beskinner Solen de to Badescener, hvori Hr. *Pacht* priser Sø og Strand og det unge Kvindelegemes Skønhed.

Det ene Sted ser man en Række unge Damer, som — mangfoldiggjorte ved en snedig optisk Illusion — springer ud i Svømmeanstaltens Bassin. Det andet Sted overrasker man et Par purunge Piger, der forberede sig til at bade fra aaben Strand, og af hvilke den ene ved Hjælp af en Parasol, der slaas op i samme Øjeblik Nogen nærmer sig, holder Tilskueren paa sømmelig Afstand.

I denne Parasol fejrer Mekaniken en hel lille Triumf. En større fejrer den med Rette i den avtomatiske Serpentinedanserinde, som med selveste Ms. *Foys* smukke Ansigtstræk gør denne gratiøse Dame Kunsten efter og svinger sit lette Gevandt i rytmiske Bølger, paa hvilke det elektriske Lys spiller med pragtfulde Farver.

Endnu en god Ide har Direktionen haft.

Ikke langt fra Panoptikon ligger det nye Raadhus med sit Taarn, der peger mod Himlen. Hr. Pacht har fulgt Vinket. Længe sad efter hans Opfordring Hr. *Thorvald Niss* højt oppe i Taarnet og tog Studier af det omliggende Landskab, som han saa i Fugleperspektiv. Studierne benyttede han til et Panorama, og dette Panorama udfolder sig for ens Blik, naar man i Panoptikon, efter med en Elevator, der fungerer aldeles skuffende, at være naaet et Par Hundrede Fod til Vejrs i et udmærket eftergjort Raadhustaarn, fra Taarnværelset kigger gennem de tre smaa Glugger udover Amager, Sundet og Kalleboderne.

Er man atter paa Jorden, kan man efter eget Behag forvilde sig i Spejllabyrinten eller i det nys aabnede Konditori nyde samtidig Buffetens Kræserier og Vesterbros travle Færdsel, som man fra Altanen har et prægtigt Vue over.



Panoptikons Raadhustaarn.

FRA POL TIL POL

UGENS REVUE.

En gammel Politiker.

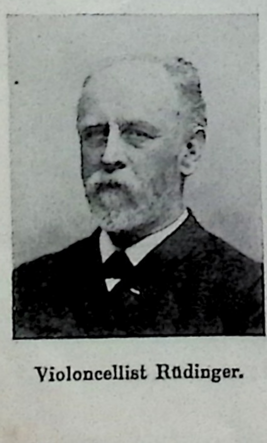
Dr. phil. *Geert Winther* er en af de faa endnu levende af Medlemmerne i den grundlovgivende Rigsforsamling, og han er absolut den eneste blandt disse faa, hvis Navn man endnu hører nævne i Forbindelse med Politik. Til Trods for de firsindstyve Aar, han bærer paa, er han nok saa rørig med, naar der ude i Rigsdagskasernen foreligger noget usædvanligt til Behandling, glad ved at høre nyt om Partiernes Planer, og endnu gladere naar man vil lytte til de Raad, han kommer med. Hans stærke politiske Interesser blev vakt, da han i Marts 48 i Paris oplevede de blodige Scener under Frihedsbevægelsen. Da han kom hjem, blev han Medlem af Rigsforsamlingen, og sad siden den Tid uafbrudt i 35 Aar i Rigsdagen. Ved sit Besøg forleden ude i Fredericiagade genopfriskede han gamle Minder fra denne lange Periode.



Dr. phil. Winther.

Afsked.

Den ansete Violoncellist *A. F. Rüdinger* trækker sig fra næste Aar tilbage fra sin Virksomhed i det kgl. Kapel. Rüdinger, som har siddet i Kapellet i 34 Aar mener, at den Tid nu er kommet, da yngre Kræfter bør løse ham af, og viger dem villigt Pladsen, thi hvor tilfredsstillende og smuk en Beskæftigelse det end er at være Medlem af vort Eliteorkester, siger det sig selv, at Teatertjenesten med de evige Prøver kan virke vel anspændende paa en Mand, der er blevet noget til Aars. Ved Siden af Teatermusiken har Rüdinger været en ivrig Ven af Kammermusik, men hans Interesser spiller ogsaa paa flere andre Strenge end hans Violoncels. Var han træt af at se paa Nodestolen, slog han Staffeliet op i Stedet og frembragte efterhaanden en Række Billeder, Landskab- og Dyrestudier, som blev præsenteret paa Foraarsudstillingerne. Nu kunde man mene, at Rüdinger, træt af det kgl. Teater, herefter vilde gaa over Torvet og slaa sig ned paa Charlottenborg, men dette er dog ikke hans Agt. Han vil fremtidig som Lærer i Violoncelspil søge at opdrage saa dygtige Kunstnere som dem blandt hans Elever, der allerede vandt sig Navn, f. Eks. Henry Bramsen, Anton Hegner og Ejler Jensen. Rüdingers smukke Virksomhed hædredes for et Par Aar siden med Ridderkorset.



Violoncellist Rüdinger.

Jubilæum.

Byraadsmedlem, Hotelejer *Knudsen* i Grenaa, der for kort Tid siden under stor Deltagelse fejrede sit og Hustrus Sølvbryllup, højtideligholdt d. 1. Novbr. sit 25-aarige Borgerjubilæum.

Som Hotel „Dagmars" Vært er Jubilaren kendt i vide Kredse af det rejsende Publikum; men ikke mindst kendt og agtet er han bleven paa Grund af sin omfattende offentlige Virksomhed, som han har varetaget med en sjælden Interesse og Dygtighed.

I 8 Aar har han saaledes været et meget virksomt Medlem af Grenaa Byraad, hvor han navnlig har indlagt sig Fortjeneste ved sit Arbejde i Plantnings- og Fattigudvalget. Ligesom han ved en fornuftig Administration i sin private Virksomhed har skabt sig en god økonomisk Stilling, saaledes staar han vel som Repræsentant for den sparsommelige og forsigtige Del af Byraadet, men dog ikke anderledes, end at han er med i Arbejdet for gode Reformer, ligesom hans Fattigpolitik i særlig Grad bærer Præg af Humanitet.

Foruden Byraadet er Hr. Knudsen Medlem af flere Bestyrelser, Udvalg og Kommissioner; han er saaledes Bestyrelsesmedlem for Grenaa tekniske Skole, Repræsentant i Købstad-Kreditforeningen m. m. — Det var derfor en Selvfølge, at der paa Jubilæumsdagen blev vist den virksomme og dygtige Borger megen Opmærksomhed.



Byraadsmedlem Knudsen.

Dødsfald.

Pastor *F. Schjøtt,* Sognepræst til Nakskov og Branderslev, er afgaaet ved Døden. Han var født 1839, blev Kandidat 1866, og har siden 1893 været Sognepræst i Nakskov. Hans store Elskværdighed som Menneske og hans Nidkærhed som Præst blev anerkendt af alle, mens han levede, og vil blive mindet med Taknemlighed nu efter hans Død.



Pastor Schjøtt.

Fru *Casse,* Enke efter den forhenværende Justitsminister, Konferensraad Casse, er nylig afgaaet ved Døden, 92 Aar gammel. Hun bevarede til det sidste en aandelig

Livlighed, som i Sandhed maatte forbavse. Hun, som havde levet i en politisk interesseret Kreds, bevarede ihærdigt Sansen for alt, hvad der tildrog sig i vor hjemlige Politik. Frisindet bundede dybt i hendes Karakter, og filantropiske Institutioner havde i hende en ivrig Beskytterinde.



Fru Casse.

Elektropletfabrikant *Jul. T. S. Petersen*, som, efter kun at have været syg en kort Tid, nylig er afgaaet ved Døden, var en i sit Fag meget anset og afholdt Mand. Han havde ved egen Dygtighed oparbejdet en stor Virksomhed, som allerede kunde se tilbage paa en 25-aarig Bestaaen. Kun 57 Aar gammel afbrødes han saa pludseligt i sit virksomme Arbejde.



Fabrikant Petersen.

Den kinesiske Udstilling.

„Kejseren af Kinesiens Land" tilhører, som bekendt, ogsaa snart Sagaen, ialtfald naar der tales om ham som „en morderlig mægtig Mand, der kan gøre alt, hvad han vil"; thi der er snart sagt ikke den Monark til, som netop mindre kan gøre „Alt, hvad han vil", end Herskeren over det mægtige østasiatiske Rige. Nu tage jo Evropæerne netop for Alvor Haand i Hanke med dette, og ogsaa i Danmark er der mange Mennesker, som gærne vilde have en lille Aktie med i det store Kapløb om de kinesiske Rigdomme.

Imedens man faar dette Spørgsmaal uddebatteret, kunde det maaske være passende at se indenfor et Øjeblik i den Filial af de Gules Land, som en dansk Mand og fhv. kinesiske Toldembedsmand *Wilgaard* har anlagt paa Højden af Aborreparken, lige over for Jernbanens Terræn og indstalleret i Willumsens hvide Udstilling. Man vil der have rig Lejlighed til at gøre Bekendtskab med Kinas mest forskellige Frembringelser, lige fra moderne skinnende Sølvarbejder og til gamle herlige mørke Broncer, fra Nutids kinesiske Frimærker og til de ejendommelige Skoformer, ved Hjælp af hvilke de kinesiske Skønheder opnaar at leve paa den noksom bekendte kinesiske Fod. Mange Modsætninger mødes her inde: hundredaarigt gammelt Porcellæn og moderne keramiske Frembringelser, gamle Vægdekorationer, Illustrationer og moderne kinesisk Bogtryk. Der er meget smukt og interessant i Udstillingen, men dennes Hovedinteresse ligger i dens omfattende Samlinger af Gudebilleder, en kulturhistorisk Samling, hvis Lige næppe nogen Sinde før er set hos os, og som man vil kunne have den største Glæde af at stifte Bekendtskab med.

Det bedste paa Udstillingen er dog „det Allerhelligste", som gengives i vort Billede. Vi have den Ære at befinde os i Templet, „den himmelske Blomsterhal", hvis Plads forøvrigt er i Provinsen Kiangoi, en 125 Mil op ad Jangsekiangfloden. I det midterste af de tre Altere ses, halvt skjult bag Silkegardiner den søngivende Barmhjertigheds Gudinde, og hvis vi har Ønsker at frembære for hende, i Retning af Slægtens Fortsættelse, bør vi ikke forsømme paa et af de Borde, der staa foran hendes Alter, at tænde en Røgelsepind af Sandeltræ med Myrrha og anbringe den i den store Porcellænsbeholder, som staar der. Saa kunne vi ogsaa slaa løs paa de store Klokker og Pavker, der findes i Templet, for at være sikre paa, at Gudinden ikke sover, og til sidst kunne vi ved Hjælp af et meget sindrigt Spil med Træpinde og Lykkesedler erfare, hvad Svar Gudinden giver paa vore Bønner om en „Stamherre". Thi Kineserne er et metodisk Folk, og den Guddom, der paatager sig Besværet med at skaffe Sønner, indlader sig ikke paa Leverancen af Døtre. Professor Schencks Teorier ere øjensynligt endnu ikke naaede til Kina.



Den kinesiske Udstilling.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 6.

De tvende Dele
hvoraf det hele
bestaar, er kun et Kryb
i Jordens Dyb.
Ofte som en ringe Prik
viser det sig for vort Blik.
Rodes i fordærvet Jord,
vimse flere, end man tror,
uden at man skelner Braaden
klart fra Halen. Dog er Gaaden:
Vældig stor!

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *13. November 1898* under Adr.: „Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 4 var

Filister.

Ialt indkom 817 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *P. Møller,* Borgergade 116, 1. Københ. — 2. tilfaldt *E. Møller,* Raadhusstræde 4 B. 2. Københ.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Vore Hjem.

Mit Hjem — min Stolthed.





Det hyggelige Læse-Hjørne.

DET er en Kendsgærning, atselv de, som ellers er i Besiddelse af udviklet Kultur, staa raadvilde, uforberedte og vaklende overfor den Opgave at indrette sig et smagfuldt Hjem. Snart glipper den praktiske Sans, snart svigter Øjet, der ikke er tilstrækkeligt øvet og skærpet til at opdage, hvor Harmonien i et Værelses Udsmykning lider Brist. Ganske let er Sagen ikke heller, thi næsten alle mangler vi her hjemme den Udvikling, som skabes ved, at man omkring sig stadig modtager Indtryk af en tydelig udtalt personlig Smag og Sans for Skønhedsvirkning. Ude i Evropa omgives man anderledes af Skønhed, — derfra og specielt fra England paavirkes vi. Sikkert har den unge Frue Ret, om hvem *Eva* her i Bladet fortalte: „Hun havde set en Del af Verden, men kun i London forekom det hende, at hun havde fundet virkelige Hjem.“

Fra England inspireres da vore fremmeligste Fabrikanter. Man behøver blot at kigge ind ad de store Spejlglasruder ved Holmens Kanal, bag hvilke Møbelfirmaet *Otto Meyer* har sin Udstilling, for at se, i hvor høj Grad den engelske Stil i vor Tid fører Ordet og fortjener at føre det. I mange Aar har da ogsaa Firmaets Chef paa Værksted og Musæum i London studeret engelsk Møbelkunst, og han var den første, som der fra hjemførte den fine *Chippendale-Stil.*

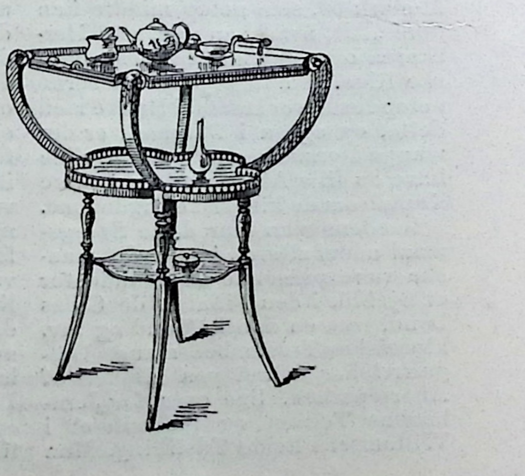
Hygge først og sidst er Englændernes Program, og det er forstaaeligt, at netop de har opdaget og udnyttet den Poesi, som kan ligge gemt i de „hyggelige Hjørner“ eller i „Passiarkroge“. Man vil let af hosstaaende københavnske Smaainteriører kunne se, hvor megen Ynde der kan være udbredt over saadanne „Hjørner“. Paa det øverste finder vi den lune Plet, hvor Fruen, naar de huslige Instruktioner ere givne, kan dyrke sin Læsning. Hjørnet er dannet ved Hjælp af en lille Forhøjning, som paa den ene Side begrænses af Bogreolen, hvori Haandbiblioteket anbringes, og paa den anden Side afsluttes med en Art Blomstertrappe, ved Anbringelse af hvilken man undgaar at spærre Udsigten fra Vinduet, hvor Hjemmets Flora sædvanligvis staar i Vejen. Paa det andet Billede ser man et Hjørne, der egner sig godt for en Passiar mellem Fruen og hendes Veninder ved Eftermiddagstheen. Dette Interiør rummer en Hjørnesofa i lige Linjer, hel fri for Forsiringer og dekorativ Humbug; foran Sofaen et Bord, kun dækket af en lille Dug, for at det kan træde frem i sine rene Konturer, og over Sofaen et Spejl med Uhr og Kandelabre, ved hvilket Udstyr dette Hjørne erstatter den saa højt lovpriste engelske Kaminplads. Theen serveres paa det i Slutningsvignetten gengivne five-o-clock Thebord af det mørke Mahogni med den dybe, varme Farve — paa Bordets øverste Plade er anbragt en Glasbakke, som kan løftes af, og hvorpaa Theen serveres for det livlige Dameselskab, der har givet Møde, og Gang efter Gang forsikrer, at det er den rareste Snakkekrog, de endnu har drukket en Kop The i.

Banlyst fra det hele Værelse skal de stygge Støbegodssager være, og alt fra Blomsterstativ til Kulkasse bør være fint forsirede Genstande af Træ.

Et maa man især ikke glemme, om man vil skabe et Hjem i Skønhed: *Harmonien* i Værelsets Udstyr. Først naar alle Farver, Træets, Betrækkets, Tæppernes og Væggenes, danne et nøje afstemt Hele, der klæder Stuen — først da er det fuldkomne naaet. Her maa som oftest Leverandøren træde til som den, paa hvis Opfattelse og Syn man trygt kan forlade sig, og just som en saadan Leder og Raadgiver paa alle Smagens Gebeter har Firmaet Otto Meyer erhvervet sig Omtale og Ry.



Eftermiddags-Theens Hjørne.



ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 7. Aargang 1898–1899. Søndag den 13. November 1898. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Sophus Bauditz.

Af Albert Gnudtzmann.

Enhver, der kender Sophus Bauditz's Bøger, kender ogsaa Manden.

Thi med den lykkelige Harmoni og sunde Ligevægt, der al Tid har været hans Særkende, har han hverken som Forfatter eller som Menneske nogensinde følt Trang til at paatage sig en Maske eller et Kostume, der ikke hørte ham til. „Mig selv vil jeg minsæl' ha' Lov at være", skrev *Erik Bøgh* en Gang. Sophus Bauditz kunde med Rette gøre dette Valgsprog til sit. Han er sig selv, en Støbning.



Sophus Bauditz.

Man bør have hørt ham som Festtaler. Han er paa dette Felt noget saa helt for sig selv. Han har ofte, særlig naar Studenter festede, maattet overtage det frygtede Hverv at holde den allerofficielleste Tale. Og han forstaar i en sjelden Grad at undgaa alle prangende Ord. Han taler jævnt, gemytligt, overrasker nu og da med et lystigt Indfald — — og formaar alligevel at fremkalde en festlig Stemning. Men hans oratoriske Æreporte ere ikke pompøst byggede op af stive Grankviste og tunge Drapperier. Han former dem af lyst Bøgeløv og pryder dem med smeldende Dannebrogsflag.

Paa samme Maade er det med hans Bøger. Humorist kan man vel nok kalde ham, forsaavidt som han hellere morer sig over Menne-

skenes Slethed, Forfængelighed og Dumhed, end han harmes derover. Men egentlig komisk Forfatter er han ikke, forsaavidt man derved forstaar den, for hvem Alverden er fuld af ringlende Narrebjælder. Hans Humor er langt mere Optimistens naturlige Livsglæde end Pessimistens menneskefjendske Spot. Derfor magter han mindre godt den egentlige Satire, og derfor veksle hos ham de muntre Indfald altid med de vakre Stemninger. Det er vel mest hans Lune, der har skaffet ham det store Publikums Gunst. Mindst ligesaa meget Værd har dog hans fine og friske Naturiagttagelser. Skov og Sø og Himmel og Sol vækker hos ham mangfoldige Fornemmelser, som han formaar at stemme sammen til et enkelt Indtryk. Han forstaar baade at nyde Naturen med den sunde Friluftsmands sugende Glæde og at analysere sin Nydelse paa samme Maade som Kenderen véd at vurdere den Følelse af Velbehag, et godt Glas Vin fremkalder hos ham.

I disse Dage — den 10. November — har Sophus Bauditz kunnet holde sit 25-aarige Jubilæum som Forfatter. Hans første Bog var de to Fortællinger, der sammenfattedes under Fællestitlen: „Ved Søen og i Skoven“. Først tre Aar efter kom hans næste Bog „Himmelbjerget“, i 1877 „Arabesker“, 1882 „Under aaben Himmel“, 1886 „Klokkestøberen“ og 1887 „Novelletter“.

Ind imellem denne novellistiske Produktion falder saa en Række mindre Arbejder for Scenen: „Mands Mod“ og „I Mester Sebalds Have“, der opførtes henholdsvis 1879 og 1880. Endvidere Operateksterne „I Møllen“ og „Det hemmelige Selskab“.

I 1889 vinder Bauditz sin første store Sejr med „Historier fra Skovridergaarden“. Her slog hans Lune og hans Natursans, hans Kombinationsevne og hans elskværdige og hyggelige Fortællekunst afgørende igennem. Bogen udkom i Oplag paa Oplag og blev — hvad der er et sikkert Tegn paa Popularitet — dramatiseret. Et lignende Held fulgte Romanerne „Krøniker fra Garnisonsbyen“ (1892) — maaske hans lødigste og mest typiske Arbejde — og „Hjortholm“ (1896), hvis lyse Sommerstemning og friske Humør er saa ejendommelig Bauditzsk.

Man vil lægge Mærke til, at der undertiden er ikke saa faa Aar mellem Sophus Bauditz's Arbejder. Dette hænger sammen med en personlig Særegenhed hos ham. Saa let han tilsyneladende producerer, ligger der bag ved hele hans ukunstlede Fortællemaade et meget betydeligt Arbejde. Alt, hvad der stammer fra hans Haand, er undergaaet en meget nøje Sigtning, inden han lader det komme frem for Dagens Lys. Og saa populær han er i Dag, er han dog ingenlunde kommet sovende til den Gunst, han nyder. Den litterære Position, han nu indtager, er bygget langsomt op fra Grunden. Nogen Sensationens Mand har han aldrig været, lige saa lidt som nogen Partiernes Mand. Derfor maatte der en hel Række Bøger til, inden han naaede at prente sit Navn fast og afgørende i Publikums Bevidsthed.

Dette er imidlertid lykkedes saa godt, at hans Bøger til Dato er solgte i henved 30,000 Eksemplarer.

Den fænomenalt elskværdige Forfatter vil da ikke blot modtage Lykønskninger fra den snevrere Kreds, der sætter Pris paa ham personlig, Der vil bringes ham Tak fra hele den Læseverden, der har lært at skatte hans indtagende Fortællekunst, som ydende en baade sund og god Underholdning.

Puvis de Chavannes.

For hvert det Menneske, der har besøgt Paris, var der til de smukkeste Minder knyttede de to Navne: *Paue Baudry* og *Puvis de Chavannes*. Naar man Formiddage trak sig bort fra den store Bys Støj og ind i de store offentlige Bygningers Pragtsale, hvor der var køligt og stille, stod man jo Ansigt til Ansigt med disse to Kunstheroers mægtige Værker. I Operaen har Paul Baudry malet det største dekorative Ensemble, der er opstaaet siden den italienske Renæssances Dage, og i *Pantheon, Hotel de Ville, Sorbonnen* og andre Steder saa man Puvis de Chavannes kolossale Dekorationer sølvfarvede, kølige, fornemme, — langt borte fra denne Jords Støj og Støv, højt oppe over Skyerne, hvor Himlen altid er blaa. I Hotel de Ville (Paris Raadhus' ser man bl. a. *l'Apotheose de Victor Hugo*, i „Pantheon“ Billederne fra Sancta Genevievas Legender, i Sorbonnen de store Billeder: „*La Guerre* og „*La Paix*“ („Krigen“ og „Freden“).

I sin Ungdom studerede han længe i Italien, men det var ikke de store, evig lovpriste Mestre, der drog ham stærkest; mest læste han af Repræsentanterne for en mere primitiv og ungdommelig Kunst, for hvis ejendommelige Skønhed han havde det aabneste Øje. Han var som moden Kunstner en absolut selvstændig Personlighed. Det nytter ikke at sammenligne ham med nogen, thi Ligheden vil kun slaa til paa enkelte Punkter. Han var netop modsat alle andre, og da for nogle Aar siden en Del unge Kunstnere, under Navn af „Frie Udstillere“, skilte sig ud fra den akademiske Kreds, stillede han, den 70-aarige, sig i Spidsen for den Kunst, der vilde søge sine egne Veje.

Puvis de Chavannes var født i Lyon den 14. Decbr. 1824, og døde i Paris den 24. Oktober. Han havde været gift med Prinsesse *Cantacuzene*, som var 40 Aar yngre end han, og som døde for 2 Maaneder siden. Sorgen over hende var det utvivlsomt, der lagde den ellers saa kæmpestærke Mand i Graven.

Den hvide Paaske.

Af Herman Bang.

Fortsat.

I Stuen begyndte det allerede at skumre, og de gamle Portræter forsvandt og gled bort, mens Palmerne rundt omkring rejste sig som mægtige Skygger. Løjtnanterne diskuterede halvsagte, om de skulde tage Uniform, og Alice spillede dæmpet Rubinsteins „Asra".

„Ja, i Aften," sagde hun, „er det Uniform."

„I Aften er det Galla!"

Det lød som en Fanfare.

Vedel hilste militærisk foran Flygelet:

„Galla for Dronningen!" sagde han.

„Knuth," sagde Alice, „hvad Dato er det i Dag?"

„Den en og tyvende . . ."

„Den en og tyvende," gentog Alice saa dæmpet-dvælende, som om hun nynnede det:

Men da Løjtnanterne var gaaet og Feddersen ogsaa, sagde Berner sagte henne fra Vinduet:

„Det var min Moders Fødselsdag i Dag."

Alice svarede ham ikke, men hendes Øjne blev i Mørket pludselig fulde af Taarer: han havde talt saa blødt.

„Hun døde jo saa ung?" sagde hun lidt efter.

„Ja — og hun var dog saa lykkelig."

Begge tav og Stuens Skumring laa om begge.

„Men nu maa vi klæde os paa," sagde Frøken Alice.

„*Ja,*" sagde Berner.

Alice blev staaende et Øjeblik henne ved en Buket i en af de store Kummer.

„Den maa De have, Berner," sagde hun, „til Deres Knaphul!"

Hun havde plukket en Tusindfryd:

„Her," sagde hun og hun fulgte hans Haand, der tog den: „det er dog den tarveligste af alle Blomster . . ."

Hun lod tænde mange Lys i sit Paaklædningsværelse, der var meget stort og meget fuldt af Planter."

„Den hvide," sagde hun straks.

Hun stod foran sit Spejl og saa derind. Hun saa ud som en, der har fundet paa at give en rigtig dejlig Present til et Menneske, hun holder forfærdelig meget af.

Kammerjomfruen var bleven staaende et Øjeblik ved Ordren „den hvide".

Da Kjolerne i Marts kom fra København og laa bredte ud til Mønstring — Frøken Alice mønstrede iøvrigt hurtigt — havde Frøkenen sagt ved Synet af den hvide:

„Ja, den gemmer vi . . . Til en rigtig Fest."

Og den var ikke en Gang kommen paa, i Byen til Ballet hos den engelske Minister.

Der var sølvindviklede Tusindfryd i den hvide og Stoffet var Moiré.

Frøken Alice sang hele Tiden, medens hun blev klædt paa. Mens hun fik Vandet over sig og Svampen med Eau de Lubin hen over sig, og mens hun fik Haaret børstet, det lange, lange Haar . . .

„Blankt, blankt skal det være," sagde hun til Kammerjomfruen, der holdt det som en glindsende Guirlande i sin Haand.

Men da det var børstet, surrede hun det selv op.

Krøllejern havde der aldrig været i det. Det sad, saa som saa, som en Krone. Hun spejlede sig ikke. Staaende midt paa Gulvet, med Hovedet løftet og med den ranke Ryg spændt, fik hun af Kammerjomfruen Tusindfrydkjolen knappet — medens hun smilede:

„Og saa Roser," sagde hun.

„Gartneren har ingen," sagde Kammerjomfruen.

„Han maa have," sagde Alice.

Og Kammerjomfruen gik.

Det bankede paa.

Det var Georg.

Det gav et lille Sæt i ham, som naar man ser noget meget smukt, og han sagde, idet han satte sig i en Stol:

„Du er s'gu køn i Dag."

Alice blev bare ved at gaa op og ned mellem de mange, mange Lys, og henne ved en Etagère tog hun noget af et Skrin:

„Du taber, Georg — værsgo'," sagde hun, og hun rakte ham en Hundredkroneseddel, der var flunkende ny.

„Jeg taber s'gu ikke," sagde Løjtnanten sløvt, men Takken laa alligevel i Tonefaldet.

„Den er ny," sagde han lidt efter.

Frøken Alice stod foran Spejlet. Det var første Gang.

„Ja," sagde hun.

Og lidt efter tilføjede hun — det var maaske ikke ganske om det samme, hun talte — mens hun saa' ind i Spejlet:

„Hvad man giver bort, maa være smukt."

Georg sad lidt endnu, og de snakkede, til Gongongen lød. Saa gik han, og Kammerjomfruen kom tilbage.

„Der var ingen Roser," sagde Gartneren.

„Snak," sagde Alice.

„Saa maa jeg selv derover."

Hun gik ned gennem Gangen, i Forhallen mødte hun Berner.

„Berner," sagde hun, „De maa med. Jeg skal over i Drivhuset."

„Men pludselig saa hun ned paa sine Atlaskes-Sko:

„Ane Marie, Ane Marie," raabte hun, „jeg maa have nogle Klodser!"

Hun fik Klodserne, og Berner og hun gik ud gennem Havesalen.

„Vorherre bevar' os," sagde hun, „giv mig Deres Arm. Jeg falder paa Stylterne".

Og med Berner under Armen løb hun gennem Sneen, over mod Drivhuset, mens Klodserne klaprede.

„Lys op, Erichsen,“ sagde hun, da hun kom ind i Driveriet.

Og Førstegartner Erichsen, der var en bebrillet Mand, som altid saa betænkelig ud, med et mistroisk Udtryk i sit Ansigt, som om man bestandig vilde tage noget fra ham, drejede paa den elektriske Knap.

Stolte stod de brede Palmer under alt det hvide Lys.

Alice svippede ud af Klodserne:

„Her er dejligt — hva'?“

Hun gik frem under de store Træer. Berner fulgte stille efter. Det var, som saa han bare hendes Slæb, der flød hen over Gruset.

„Der er jo Roser,“ sagde hun.

Hun var standset:

„De der!“ sagde hun.

Hr. Erichsen bare klippede — en Smule haardt — og de røde Roser faldt. (Frøken Alice havde selv bestemt dem til Hofjægermesterindens Grav, det vidste Erichsen).

Alice blev ved at smile.

„Tak, Erichsen,“ sagde hun.

Hun gik ud af Drivhuset, og hun talte hele Vejen om sin Moder, som hun var kommen til at tænke paa:

„Hun var det fineste, jeg har kendt,“ sagde hun: „Saa sød og fin — og De ved ikke, hvor kønt hun sang“.

Inde i Forhallen standsede hun et Nu og fæstede Roserne i sit Bryst.

Hun holdt dem sammen med en Diamantnaal.

„Hm,“ sagde hun, — og hendes Ansigt fik et eget mildt Udtryk, som naar man tænker paa sin bedste Ven —:

„Nu kan Papa føre mig til Bords.“

Berner lukkede Døren op til Dagligstuen, og Frøken Alice gik ind.

„Ja,“ sagde hun og lo — „der var saadan noget overrasket ved Løjtnanterne, da de sprang op —:

„Jeg er køn i Aften — Gud ske Lov.“

Feddersen gik ind i Spisesalen ved Siden af Løjtnant Knuth.

„Hun er s'gu saa dejlig som Lykken,“ sagde han.

„Ja,“ sagde Knuth, der mere havde taget Maal af alle Detailler, og som var af et vist mandfolkemisundeligt Temperament —:

„Det kan man jo gerne si'e.“

Hansen bar Suppen om med meget soignerede Hænder.

— — —

„Ja, naar Folk bli'r gale, saa bli'r de gale.“

Det var Hofjægermesteren, som hævede Taflet med et løftet Madeiraglas:

„Skaal, Børn, og god Fornøjelse!“

„Tak, Hofmester,“ sagde Alice og — mens hun pludselig saa paa ham — bøjede hun sig hen mod Faderen og kyssede ham paa begge Kinder.

„Du — Papa,“ sagde hun blødt.

De brød alle op, ind i Dagligstuen.

Hr. Hansen meldte Vognene, og alle sagde:

„Saa kommer vi til Indpakningen!“

„Ja Gu' maa vi pakkes ind,“ sagde Georg, „det er en ram Kulde.“

Alle Godsets Pelse blev hevet ned af Knagerne — Rejsepelse og Spadserepelse og Kørepelse i et Mylder.

„Feddersen, Feddersen,“ sagde Alice, hvis Hovede selv stak frem af et Væld af hvidt Foderværk:

„Det Monstrum har ikke været brugt i tyve Aar!“

Kandidat Feddersen sprællede og nøs midt inde i en uhyre graa Rejsepels, der var fuld af Peber.

„Saa til Helvede,“ sagde Georg, „det er Kayenne . . .“

Og de begyndte alle at nyse og le, mens Hr. Feddersen blev ved at sprælle for at komme ud af Pelsen, og ingen vilde hjælpe ham før Peberet sank. Alle nøs de og skreg de, til Alice slog Døren op og sagde:

„Til Vogns!“

„Naa,“ sagde Georg, der kom ud paa Trappen:

„Det er s'gu en stiv Kuling!“

Stormen tog i dem, som vilde den feje dem ned ad Trinene.

„Larsen“, raabte Alice, „tror De vi naar det?“

„Nej, Frøken,“ sagde Kusken.

„Naa, det er kedeligt,“ sagde Alice blot og hun sprang ind i Vognen.

Feddersen kom til Sæde og Berner ligeoverfor Alice og Knuth. Vedel og Georg var i den anden Kalesche.

„Naa, saa ska' vi altsaa køre?“ sagde den første Kusk meget sindigt.

Hansen blot nikkede, og den forreste Vogn rullede af Sted.

„Ja,“ sagde Kusken paa den anden Vogn til Løjtnant Georg:

„De kom da over Graven.“

Stormen tog Tag i Kalechen, som vilde den sende hele Stamhuset bums ned i Slotsgraven.

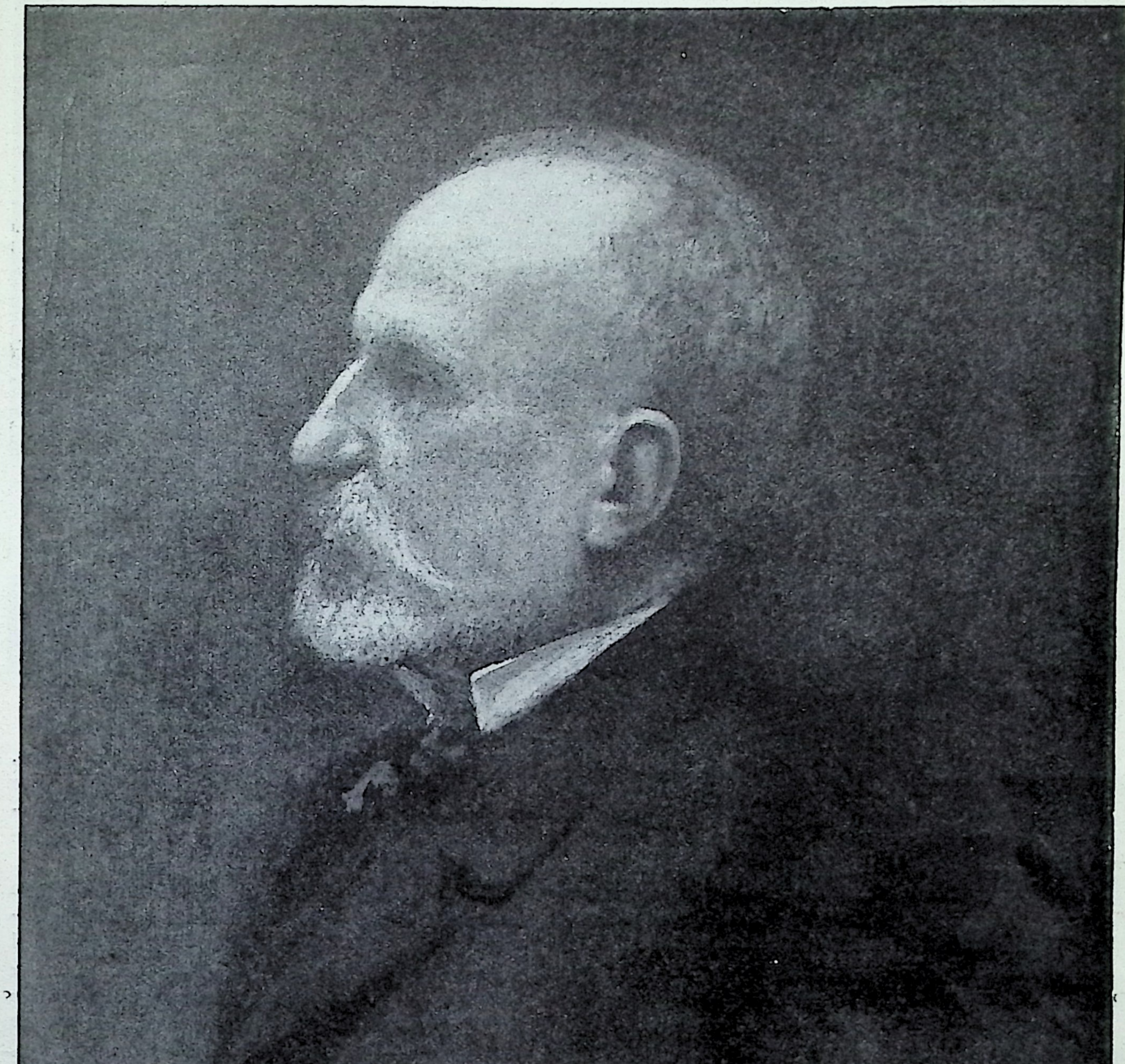
„Ja, den er s'gu nydelig,“ sagde Georg og slog Vogndøren til.

Den forreste Vogn drejede ud paa Hovedvejen, og Stormen kom fra Siden, saa Karethen gyngede som et Skib.

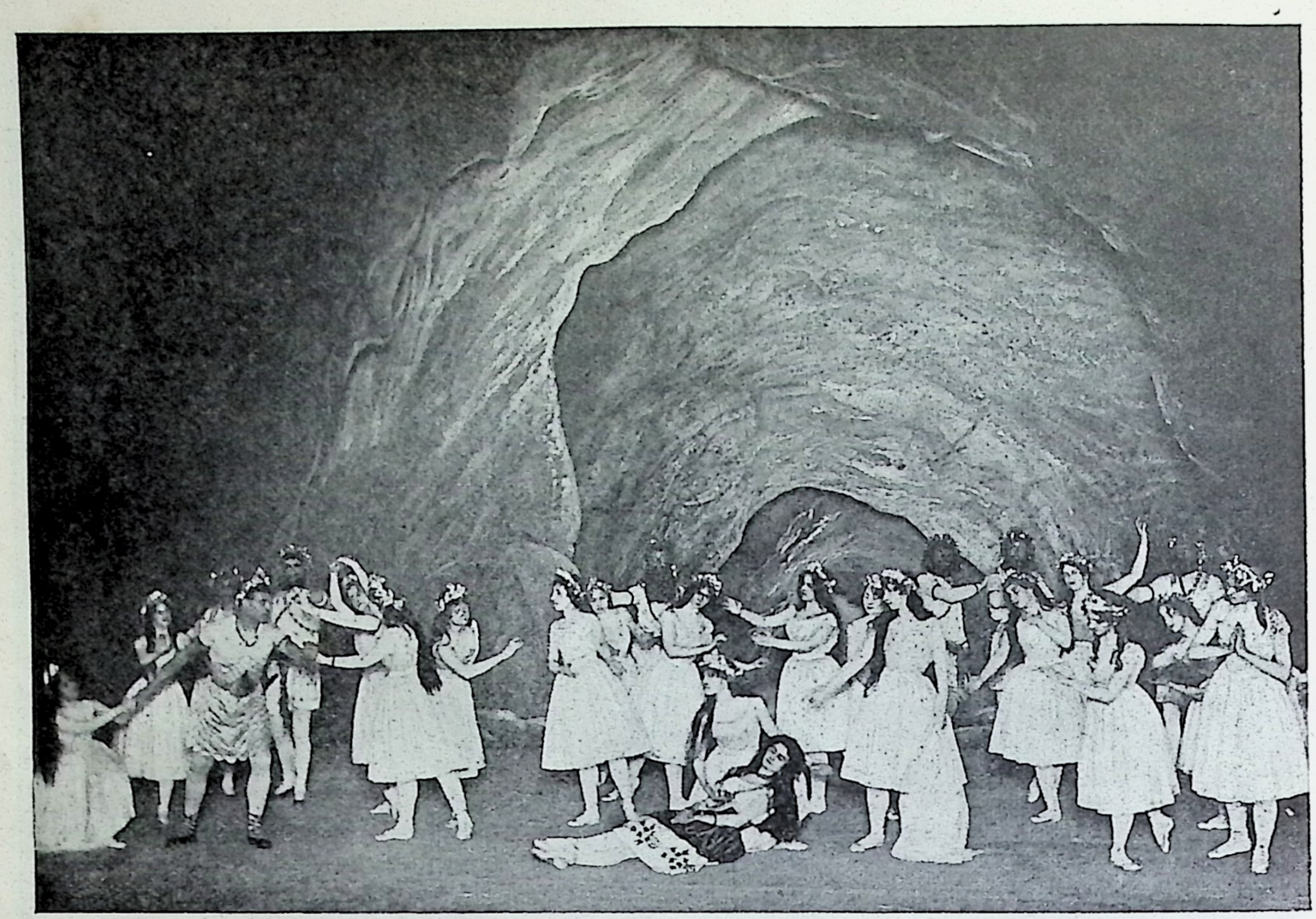
„Vi er kommen til Søs!“ sagde Feddersen.

Alice sad og nynnede for hvert Vindstød. Snart kørte de og snart standsede de. Hestene var blindede og kunde ikke komme frem.

Fortsættes.



Puvis de Chavannes. Efter Kunstnerens Selvportræt.



Scene af Balletten „Napoli". 2. Akt.

Fra Teatrene i København.

Saaledes som forrige Saison endte, saaledes er denne begyndt: De forskellige Teatre har bevaret ganske de Fysiognomier, som de har vist frem i de senere Aar.

Det kongelige Teater har haft to betydelige Successer, — men desværre begge i Kunstarter, som strengt taget intet har at gøre i et nationalt Skuespilhus: den ene var en Opera, den anden en Ballet. Operaen er den uimodstaaelige *Carmen*, som fik ny Tiltrækning ved en Debut: Frk. *Margrethe Boeck* sang Titelrollen, og selv om hun ikke fornyede Opfattelsen af Figuren, som talrige højtbegavede Sangerinder før hende jo ogsaa har trukket op i fuldkomne faste og klare Linjer, viste hun dog saa megen Friskhed saavel i vokal som i dramatisk Henseende, at hun ganske fyldte det taknemlige Parti. At Hr. *Herold* vilde blive en fortræffelig Don José tvivlede ingen om. Hans dramatiske Intelligens er uomtvistelig, og hans Stemme synger nu en Gang altid Tilhørerne ind i den syvende Himmel.

Balletsuccessen var *Napoli*, Bournonvilles gamle Mesterværk. Tradition er en god Ting, og intet Steds viser den sig i et saa flatterende Lys som ved vore Balletter. Hr. Hans Becks, Fru Guldbrandsens og Fru Harboes Dans ejer ganske de glimrende Egenskaber, saavel i Henseende til Teknik som til Stil, som den gamle Mester selv indpodede sine Elever.

Ved en overordentlig Imødekommenhed fra Teatrets Side lykkedes det „Hver 8. Dag"s Fotograf at tage to Fotografier af Ballettens mest maleriske Optrin. Billederne blev tagne ved Generalprøven, og skønt det vanskelige Magniumslys maatte benyttes, er de dog, som vore Læsere vil se, lykkedes fortræffeligt.

Dagmarteatret arbejder med stigende Held paa at befæste sit Ry som Hovedstadens egentlige litterære Scene. Hr. Martinius Nielsen synes at besidde en uovervindelig Arbejdsevne, og hans litterære Sans fortjener den største Ros. Hans Spil kan stundom forekomme en Smule gammeldags, ligesom hørende et forbigangent Slægtled til, — hans Intelligens er altid lysende klar, sikkert rammende, fuldt ud paa Højde med Tidens bedste.

Han har dog ikke haft lige meget Held med alle sine Forestillinger. De danske Originaler, — som burde være Teatrets ideale Basis — har ikke ret slaaet an: *Kain og Abel*, *Gift og Modgift*, *Paradiset*, *Tøbrud*. Men *Brand* samler stedse beundrende Skarer, og Shakespeares overmodige *Trold kan tæmmes* tvinger Folk til Huse. Max Halbes yndefulde *Ungdom* spilles



Hansen & Weller Fot.

Frk. Margrethe Boeck som „Carmen“.

langt fra den rette Stil, men den Energi, der lyser ud derfra — som fra alle Teatrets Forestillinger — *maa* samle alle Interesserede om Scenen i Jernbanegade.

Ogsaa Dagmarteatret har faaet sig en Lattersukces. „Gurli“ hedder Stykket, hvis Forfatter *Henrik Christiernsson* er Instruktør ved en Stockholmerscene. Han har i denne Egenskab afluret de muntre Stykker, han satte i Scene, saa mange Hemmeligheder, at hans eget Lystspil fik lidt af alles gode Sider, som han paa Forhaand vidste maatte more. Det farceagtige Sceneri er saa let og behændigt knyttet sammen, at man end ikke kedes ved at se gammelkendte Ideer og Fif blive anvendte for vel hundrede Gang. Et aldeles fortræffeligt Sammenspil gjorde Aftenen til den morsomste, Dagmarteatret har budt. Fru *Olivia Jacobsen* var saa naturlig frejdig og indtagende hjertelig, at hun vandt nye Venner for sin Kunst. Desuden skabte *Orlamundt* og *Jaques Wiehe* to herlige Adelsmandkarrikaturer i den sindssyge Teaterstil.

Udenfor Folketeatret straaler den røde Lygte Aften efter Aften. Det frygtelige Trilby og Svend Gjønges Støvler kappedes længe om at trække Publikum til sig. Heldigvis har en original dansk Farce nu overtaget Tiltrækningen. Jens Petersens og Gustav Wieds: *Første Violin* viser en elskværdig Evne til at kilde Publikum netop paa de Steder, hvor det ønsker at kildes; Smil og Latter sprutter uvilkaarligt frem alle Vegne fra saa længe Tæppet er oppe, og Stykket gør netop den Lykke, det fortjener.

Salon-Svindleren.

— Moderne Pariserroman af Georges Ohnet. —

Indhold af de tidligere Kapitler.

Hertuginde de Diernstein hører til Frankrigs fornemste Aristokrati, og er Ejer af en umaadelig Formue. Hendes Søn, *Jean*, der nærer anarkistiske Sympatier, har frivillig givet Afkald paa sin Del af Formuen for at hengive sig til sine kunstneriske Tilbøjeligheder, og som Billedhugger — under Navnet Jean Hiénard — har han allerede vist et stort Talent. Paa et Besøg hos sin Moder, hvem han har bedt om at laane sig en Sum Penge til at hjælpe en fattig Kammerat, Billedhuggeren *Frégose*, opdager han, at hun er lidenskabelig forelsket i en suspekt Person, der under Navnet *Marquis de Prédalgonde* spiller en stor Rolle i det mondaine Selskabsliv. Denne Marquis er i Virkeligheden kun en dristig Svindler ved Navn *Roger Brémont*, der tilligemed sin Medskyldige, *Rascol*, lever af falsk Spil og alskens Bedragerier, og som nu har sine Garn ude efter den rige Hertuginde, som han med sin elegante Optræden ganske har bedaaret. Jean vil nu befri sin Moder fra den truende Fare, og støttes heri af sine Venner, Frégose og Frk. Maréchal. Prédalgonde, til hvem Hertuginden straks har betroet sig, er klog nok til at tage Forholdsregler og være paa sin Post.

XII.

Siden den Dag, da Amoretti var bleven narret af Grev de Saint-Vincent, havde denne ikke set Prédalgonde. Nu maatte de tale sammen. Den gamle Forbryder var den eneste, der virksomt kunde træde op til deres fælles Forsvar.

Men det var en fast Regel, at Roger aldrig sendte Bud efter sin Onkel Protevs, der spillede saa mange Roller med lige Fuldkommenhed. Nu maatte han imidlertid have fat i ham, og med Fare for at blive overrasket i Selskab med en Pantelaaner og Aagerkarl, kørte Prédalgonde ad Rue Thérèse til for at træffe Fa'r Poisse, men stod af Vognen i Rue de Richelieu ved Molière-Fontænen.

I Nr. 7 gik han op i Baghuset ad en snever, stinkende Trappe, og paa tredje Sal ringede han paa hos Benjamin Poisse. Han hørte slæbende Skridt, og en gammel Mand, som den besøgende aldrig havde set, lukkede op og spurgte med udpræget tysk Akcent:

„Hvad ønsker De?“

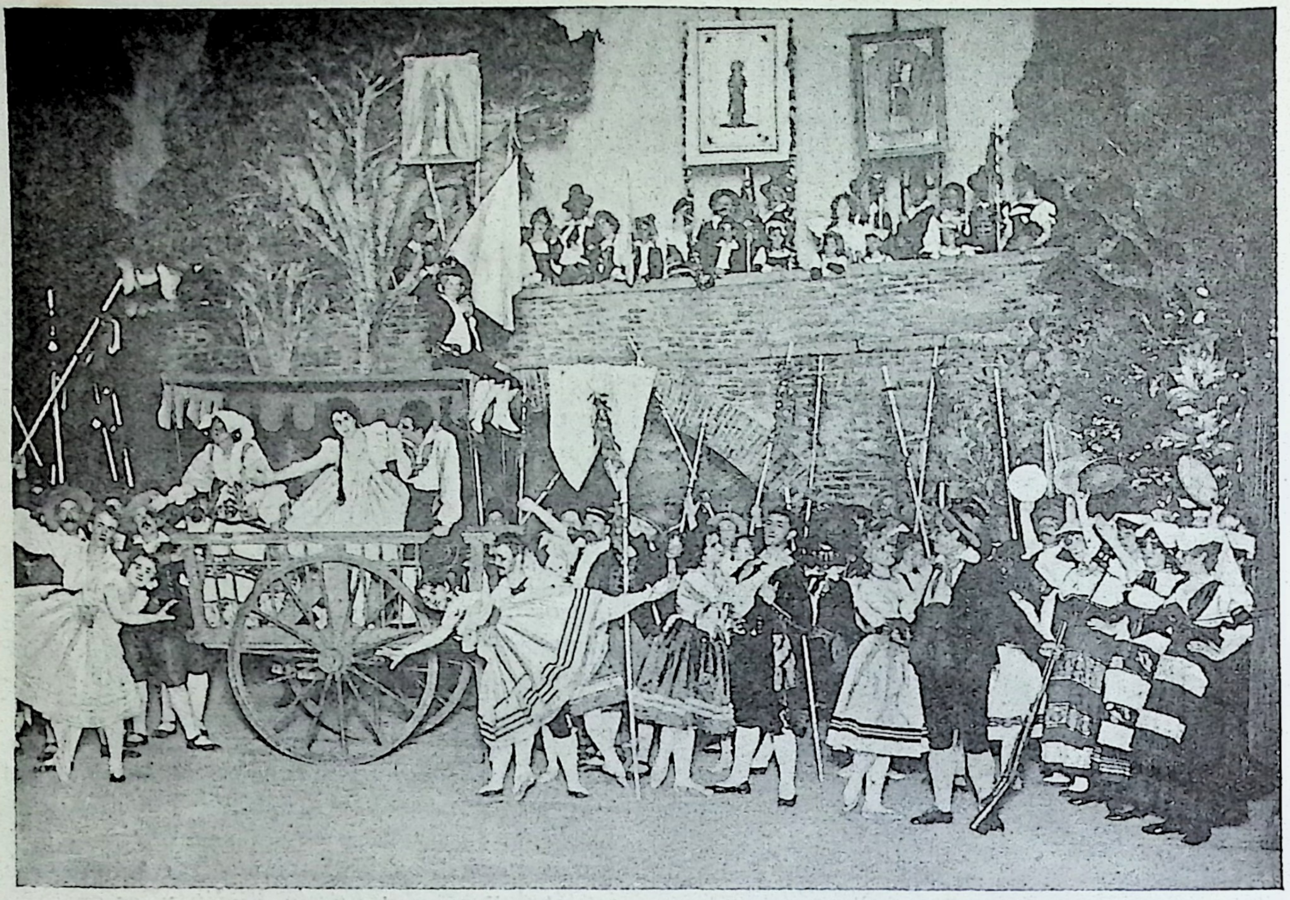
„At tale med Hr. Poisse,“ sagde Roger noget forbavset.

„Det er mig,“ svarede den gamle Jøde.

Gennem et skummelt og koldt Værelse, fuldt af Varer, Pakker, Kasser og Malerier, kom de forbi Kontoristen, som svedte over Bøgerne, ind i et tæt tillukket og hyggelig udstyret Kontor. Der vendte Poisse sig, efter at have lukket Døren, om mod den unge Mand og sagde med forandret Holdning og Udtryk:

„Hvad er dog paa Færde, siden Du opsøger mig her?“

„Der er det, at Frøken Lucienne Maréchal har givet mig en Kurv i de fornærmeligste Udtryk. Hun har faaet graverende Oplysninger om mig og lader til at ville mig til Livs.“



Scene af Balletten „Napoli". 3. Akt.

„Haa!" sagde Aagerkarlen ironisk. „Saa narrede hun Dig altsaa alligevel. Havde jeg ikke Ret? Men vi skal nok klare de Ærter. Sig mig, hvad der er foregaaet!"

„Der er vel ingen, der kan høre os?"

„Nej, min Kontorist er selvfølgelig døv."

„Naa, ja dette fordømte Pigebarn har spillet Halløj med mig for at skille mig fra Hertuginden."

„Og hun ved, hvem Du er?"

„Ja."

„Hvor meget?"

„Lige til Spillet."

„Naah, det kunde være værre. Hvem har forraadt os?"

„Sagtens Amoretti . . ."

„Saa er det sidste Gang, han har generet os, for i Aftes, da han gik over Saint-Martin-Kanalen gled han — i en Appelsinskal, tror jeg, og fik Hovedet ind i Slusen. Han siger ikke mere."

„Er han død?"

„Ja, som alle de andre, der har prøvet paa at komme mig paa tvers . . . Men hvorfor har Frøken Maréchal givet Dig en Kurv?"

„Fordi hun er forelsket i Hiénard."

„Tænkte jeg det ikke nok!"

„Hvad vil Du raade mig til?"

„Ja, det er s'gu det rette Øjeblik at spørge til Raads, naar alle Dumheder er begaaede! Du har været et Fæ. Vil man have en Pige som Frøken Maréchal, saa snakker man ikke, men man tager hende, hvad enten hun vil eller ej. Men Du er optraadt som Gentleman. Naa, vi faar vel nok Sagerne i Orden. Er Hertuginden Mand for at tilgive Dig?"

„Hvis hun var alene, ja; men hendes Søn . . ."

„Hun skal blive alene."

„Pas paa!"

„Aa, bryd Dig ikke om noget! Du skal ikke blive kompromitteret. Gaa Du hen i Klubben og spil hele Natten; tab, om Du vil! Jeg skal nok vinde for Dig. Gaa nu bare og stol paa mig."

Han fulgte ham ud og lukkede Døren. Roger hørte atter Fa'r Poisses slæbende Trin deroppe, mens han gik ned ad Trappen.

— — —

Klokken var 9, da Hiénard forlod Hertuginden, som var udmattet af de stærke Sindsbevægelser. Han tænkte paa at gaa hen til Devienne for at søge Raad i den vanskelige Situation, da han løb lige paa Frégose uden for Porten.

„Det var skam heldigt, jeg traf Dig!" udbrød Frégose.

„Vilde Du have fat i mig?"

„Ja, jeg kommer hjemme fra Dig. Der var kommet et Brev fra Frøken Maréchal. Det hastede. Og saa gav jeg mig til at søge efter Dig."

„Har Du det med?"

„Ja."

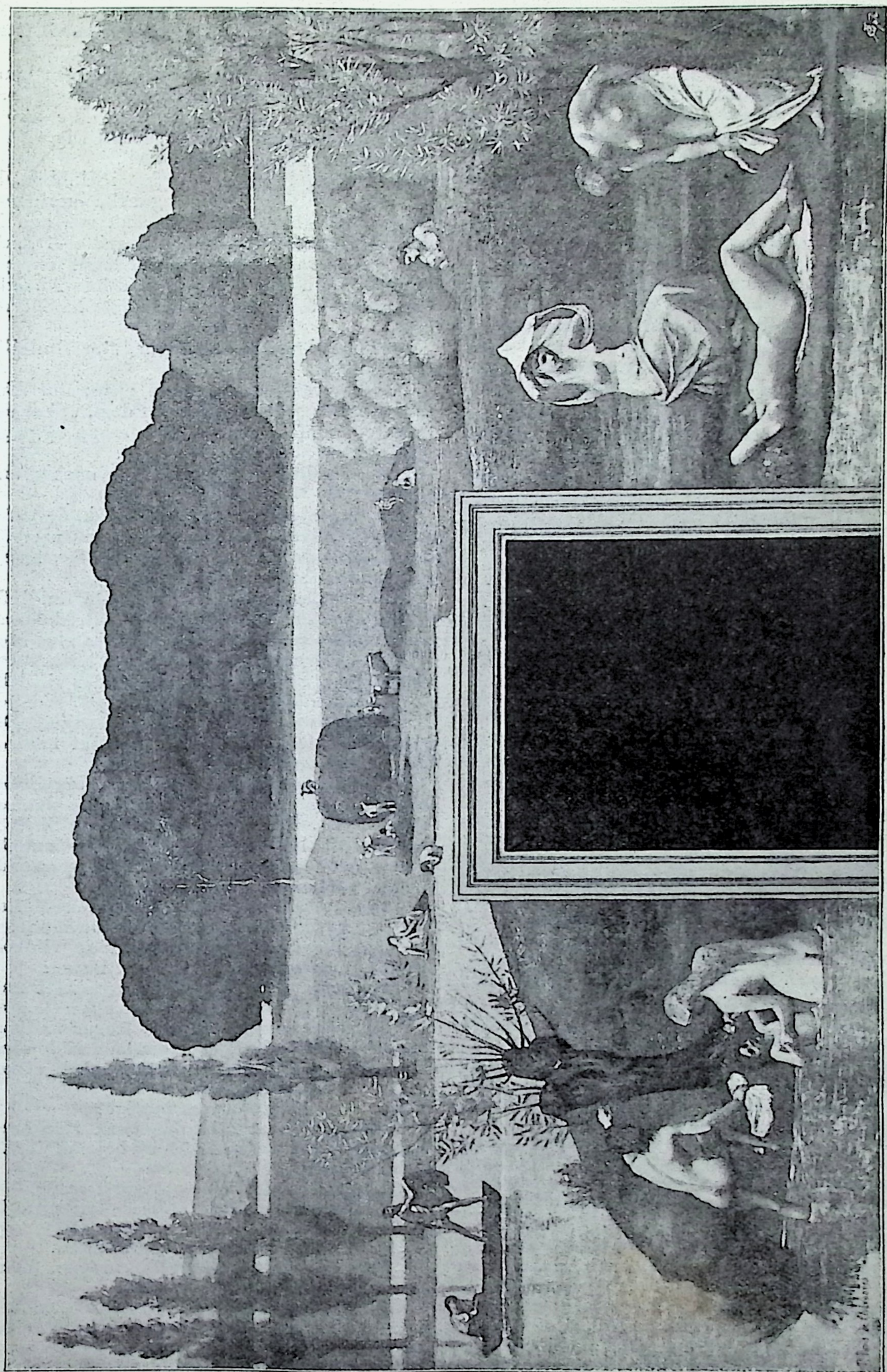
Hiénard gik hen under en Lygte og læste Luciennes Brev:

„Kære Forbundsfælle!

Den Mine, som jeg havde lagt, er nu eksploderet. Vor Mand har lige erklæret sig og friet. Jeg fandt mig foranlediget til at kaste ham paa Døren. Han forsvandt med frygtelige Trusler mod Dem og mig. Jeg er ligeglad for mit eget Vedkommende, men for Deres er jeg mindre rolig. Han er virkelig farlig.

Lucienne.

P. S. Jeg glemte at sige, at vor Fjende ikke er Marki de Prédalgonde, men ganske borgerlig hedder Roger Brémont."



„Sommer", Maleri af Puvis de Chavannes i Hotel de Ville i Paris.

Hiènard blev staaende tankefuld.

„Naa," spurgte Frégose, „var det vigtigt?"

„Ja, i høj Grad. Læs selv!"

„Det var Satans!" sagde Vennen. „Hvad vil Du gøre?"

„For det første gaa herfra."

De gik tavse videre. En enlig Droske eller Omnibus kom forbi, ellers saa de kun nogle mistænkelige Individer snige sig af Sted, indtil de naaede Concorde-Pladsen.

„Det er kedeligt, at Du skal være indviklet i en saadan Affære," kom det stille fra Frégose. „Den egner sig ikke for en Kunstner. Du spilder bare din Tid og din Ro . . ."

„Det kan nu ikke være anderledes, gamle Ven."

De drejede ind i Rue Boissy d'Anglais og gik op i Klubben.

„Jeg vil dog spørge, om Devienne er der. Vent her, jeg kommer straks tilbage . . ."

Nogle Øjeblikke efter stod han der med Maleren, som forbavset spurgte:

„Hvad er der i Vejen, siden Du lukker mig inde her sammen med Frégose?"

„Situationen er nu saa tilspidset, at der maa ske en Afgørelse. Jeg kommer for at høre et Raad af Dig."

Klart fremstillede Hiénard, hvad der var foregaaet, hvorledes Prédalgonde var gaaet i Luciennes snilde Fælde og uigenkaldelig havde sluppet Hertuginden. Men han lagde ikke Skjul paa en vis Ængstelse og Tvivlraadighed. Markien kunde søge en ny Tilnærmelse til hans Moder, og alt kunde skifte med det samme, hvis hun var svag. Hvad skulde han gøre? Her var det om at handle hurtig og behændig, fordi det galdt hans og Moderens Liv og Ære. Devienne hørte rolig paa sin Ven, og først, da Hiénard havde endt sin sørgelige Fortælling, sagde han:

„Vi staar overfor en Ærkekæltring, en forhærdet Kyniker, en skamløs Storsvindler, og af ham opnaar vi intet, hvis det ikke stemmer med hans Interesse at indrømme os det. Jeg har lige spist til Middag ikke to Skridt fra ham. Han er her. Han havde bestilt et Bord til sig og to af sine Venner. De spiste, saa at det kunde faa Tænderne til at løbe i Vand, og ingen skulde mærke paa ham, at han havde haft stærke Sindsbevægelser. Efter Middagen gik han ind i den store Sal, røg og konverserede med en utrolig Lethed og Vittighed . . ."

„Det er et Held, at jeg træffer ham her paa nevtralt Terræn. Han maa have fundet min Taalmodighed stor. Men jeg har maattet holde mig i Tømmen for min Moders Skyld. Nu er Situationen en anden, min Rolle er ikke mere den samme."

„Nej," sagde Devienne, „den er værre. Tidligere saa det ud, som om Du vilde kritisere din Moder, naar Du gjorde Front mod Hr. de Predalgonde; nu kan det kun se ud, som om Du vil hævne hende . . . Men for at komme til Sagen. Der er kun en smal Sti, som kan føre Dig til Maalet. Paa den vil jeg følge Dig, for at Du ikke skal træde fejl, og om det skal være, vil jeg falde med Dig. Jeg skal forklare Dig, hvad jeg synes vi skal gøre. Naar vi blot handler med rolig Samvittighed, saa maa det i Guds Navn briste eller bære!"

„Bravo!" raabte Frégose. „Det er jeg med til."

„Bare rolig, min Ven," sagde Devienne. „Tiden egner sig ikke for Fusentasteri . . . Hør nu! Prédalgonde maa absolut fjernes. Saalænge han er i Paris, kan Du ikke være sikker. Og selv i Udlandet . . . naa, men vi maa ikke forlange Umuligheder. Vi maa derfor sammen opsøge ham og faa ham til at rejse. Sandsynligvis siger han nej, men det lykkes vel nok. Kære Frégose, jeg smider Dem naturligvis ikke paa Døren, men vi gaar op i Klubben, og De er jo ikke Medlem . . ."

„Nej, jeg gaar ogsaa. Men hvordan faar jeg Resultatet at vide?"

„Kom hen til mig i Morgen tidlig."

„Kommer Du sent hjem i Aften?"

„Det ved jeg ikke."

„Har Du noget imod, at jeg kommer i Aften?"

„Det kan jeg da ikke have noget imod."

Frégose sagde Godnat, men ligesom han skulde til at gaa, gik han hen til Hiénard og sagde:

„Nej, jeg skal sige Dig, jeg kan ikke sove uden at vide Besked. Jeg kommer altsaa til Dig."

„Værs'go', naar Du absolut vil."

Hiénard og Devienne gik ind i Klubben. Klokken var 10½. Spillebordene var ganske omringede. Som Roger havde lovet Saint-Vincent, veg han ikke fra Klubben. Han skulde lige til at spille et Parti Poker med sine Venner, da en Haand lagde sig paa hans Skulder. Da han vendte sig, stod han Ansigt til Ansigt med de to Kunstnere. De hilste høfligt paa hverandre.

„Hr. Marki," sagde Devienne, „tør vi ulejlige Dem et Øjeblik."

„Gudbevares, det er mig en altfor stor Ære," svarede Roger og gik afsides med dem. „Skal den Herre deltage i Konferencen," tilføjede han og pegede paa Hiénard.

„Det er netop Hr. Hiénard, der ønsker en Konference."

„Hr. Prédalgonde," sagde Jean, da de var kommet til Sæde. „Hvad jeg nu vil sige, maa siges. Maaske undres De over, at det ikke er sket før, men jeg har ikke kunnet bære mig anderledes ad."

„De har baaret Dem ad, som De fandt for godt. Det er ogsaa min Skik," svarede Prédalgonde fuldstændig behersket og knejsede kækt med Hovedet.

„Enhver Sympati har hidtil været udelukket mellem os," vedblev Hiénard. „Og dog bindes vi til hinanden ved et forfærdeligt Baand. Et Baand, som jeg nu vil bryde, saa at det aldrig kan knyttes igen. Derfor søger jeg for første og sidste Gang at komme til en Forstaaelse med Dem."

„Jeg forstaar, hvad De mener. Vore Følelser har samlet sig om den samme Kvinde, og det har været Dem pinligt. Det har ikke været min Skyld, om De led derved. Jeg har i alt Fald ikke ene Ansvaret. Men nu er Situationen forandret, og den er kun saadan, som De kunde ønske den."

Disse Ord blev vekslede med en Værdighed og en fin Sørgmodighed, som henrykte Devienne. Hiénard var for optaget til at nyde dette, han vilde opnaa et Resultat og vedblev efter en kort Pavse:

„Man talte nylig om, at De agtede Dem paa en Lystsejlads. Er Deres Afrejse nær forestaaende?"

„Det ved jeg ikke," svarede Roger undvigende og rystede paa Hovedet, som om han vilde sige: Hvad kan det egenlig gøre Dem? . . . Det afhænger af mange Omstændigheder.

„Kunde det ikke ordnes hurtigt?"

Prédalgonde saa stift paa ham. Han begyndte at forstaa. Og altfor fræk til at bøje af for Angrebet svarede han:

„Aha, saa min Afrejse optager Dem?"

„Ja. Jeg vilde i alles Interesse ønske, at De rejste — straks!"

„Straks! Hvad befrygter De da?"

„Alt, hvad en Mand som De kan gøre for at bringe en stakkels Kvinde til Vanvid."

Hvis Hiénard havde sagt disse Ord fast og bestemt, vilde det have været en Fornærmelse. Men han lagde saa inderlig en Varme i dem, at det lød som en Bøn. I Devienne gav det et Sæt, saa tryglende ydmyge forekom Ordene ham. Men Roger tog fejl af Jeans Optræden og svarede end mere skarpt og hovent:

„De kommer vel til at tage Hensyn til, hvad der passer mig bedst?"

„Det kan ikke opveje Hensynet til vor Tryghed.“

„De venter da ikke, at jeg skal give min Afrejse Udseende af en Flugt?“

„De maa tilsidesætte Deres Forfængelighed, som jeg gør . . .“

„Jeg er ikke Ligheden. De beder om noget, jeg ikke . . .“

Hiénard blegnede, og hans Hænder skælvede. Devienne fandt Øjeblikket passende til at gribe ind og sagde:

„Hr. Marki, jeg beder Dem om at være imødekommende. Ikke blot af Hensyn til de Meninger, De her har hørt, men af Hensyn til den offentlige Mening i en saa kilden Sag.“

„Jeg ved ikke, hvorfor jeg skal tage saa mange Hensyn, siden ingen har vidst at skylde mig nogen. Jeg kender de Intriger, man har omspundet mig med, og jeg agter at forsvare mig. Ikke andet!“

„Imod Kvinder!“ sagde Hiénard og betragtede ham med en knusende Foragt.

„Kvinder, der i alt Fald ikke mangler Riddere.“

De to Modstandere havde rejst sig og stod nu med sammenbidte Tænder og vredelynende Øjne overfor hinanden — de stønnede af Had. For anden Gang greb Devienne ind:

„Naa, naa! Vi kommer altfor langt bort fra Sagen. Maa jeg ikke præcisere, hvad det gælder? Hr. de Prédalgonde bør rejse bort, ja man saa gerne, at det skete straks. Man anmoder ham høfligt derom som et Bevis paa god Vilje, som en honnet Mand under visse Omstændigheder ikke kan undslaa sig for at give. Det er det hele. Vil Hr. de Prédalgonde have Betænkningstid? Der er jo ingen, der vil overrumple ham . . . Men han er nok saa god at tage Hensyn til en berettiget Utaalmodighed og give et Svar.“

„Alt er vel overvejet og betænkt,“ sagde Roger afgørende og vendte dem Ryggen. „Jeg ved ikke, naar jeg rejser; i alt Fald sker det ikke, før jeg selv synes.“

Han hilste skødesløst og vilde gaa, da Hiénard greb ham i Armen og holdt ham tilbage.

„Det gør mig meget ondt, højstærede, men De skal og maa tage Hensyn til min Vilje. Før bad jeg Dem om at rejse, fordi Deres Nærværelse foruroligede mig. Nu forbyder jeg Dem at blive, fordi De generer mig. Forstaar De mig saa?“

„Jeg gad nok vide, hvor De tør understaa Dem i at tale saadan til mig!“

„Det skal jeg sige Dem, Hr. Bremont. De er hverken Marki eller Prédalgonde eller alt det andet, De giver Dem ud for — De er simpelt hen en fremragende Eventyrer, understøttet af en Bande Slyngler, hvis Leder er Deres saakaldte Onkel, den falske Grev de Saint-Vincent, der ogsaa kalder sig Rascol, Panpan, Filette, Poisse og sikker meget andet. Af Hensyn til Deres anstændige Omgangskreds fandt jeg det før bedst at bevare Deres paatagne Titel. Men nu skal De vide, at jeg ved alt, hvad der angaar Dem. Og hvis De ikke godvillig forlader Paris, giver jeg Dem mit Ord paa, at jeg skal afsløre Dem offentlig.“

Roger gjorde et Skridt baglæns og sagde rasende:

„De fornærmer mig!“

„Det er vist umuligt?“

„Er det en Duel, De vil fremkalde?“

„En Duel? med Dem? Er De fra Forstanden? Til Dem bruger man ikke Kaarde, men en god Stok.“

Roger opgav sin tidligere Forsigtighed, og for at saare sin Fjende haardest mulig sagde han:

„Deres Fru Moder er mindre stor paa det! Og selv endnu, hvis jeg vilde . . .“

Han fik ikke Tid til at tale ud. Hiénards Haand ramte ham lige i Ansigtet.

„De vil altsaa dræbes,“ sagde Jean. „Vel, saa skal jeg gøre Dem den Ære!“

Ved Støjen styrtede nogle Spillere til, men Devienne havde allerede skilt de stridende. Dirrende i impotent Raseri, men sikker paa at blive hævnet, antog Roger sin sædvanlige Optræden. Og for at redde Skinnet midt i dette Skibbrud spurgte han:

„Hvor kan mine Venner træffe Deres?“

„Det vil Hr. Deviennne sige Dem.“

Jean tog sin Vens Arm og gik langsomt ud.

„Gudskelov, nu er det da besørget. I Morgen er den Sag i Orden. Tal Du med hans Venner. Du og Frégose skal være mine Sekundanter, jeg skal sige det til ham i Aften . . . Spørg Hr. de Prédalgonde om Dag, Tid og Vaaben, siden han er den fornærmede Part,“ sagde han ironisk smilende.

„For Dig er jeg ikke bange. Du er jo saa dygtig i Vaabenbrug.“

„Det er han ogsaa. Men jeg har et Fortrin, der giver mig Sikkerhed — det er min gode Samvittighed. Et uvurderligt Aktiv, min Ven! Naa, men Farvel. Jeg venter Dig i Morgen tillige med Frégose.“

„Godnat“.

Ved sin Bortgang tog Jean en af Klubbens Vogne — for Klokken var over 11 — og kørte til sin Bolig i Rue des Rosiers. Han kom ind i sit Atelier, tændte Lampen og saa, at Klokken var bleven $11^3/_4$. Han var ikke søvnig, tændte en Cigaret, satte sig og tænkte over Situationen. Saa vidt var det altsaa kommet, at han skulde duellere og maaske lade Livet, fordi hans Moder ikke havde vidst at vælge mellem Elskeren og sin Søn. Og hans Tanker gled dernæst mod Lucienne, som havde ofret sig saa modigt for at afsløre en Slyngel, der var saa frygtelig som Prédalgonde. Skulde hun mon elske dig, denne besynderlige Lucienne? spurgte han sig selv og blev siddende og stirre drømmende ud i Luften.

Men pludselig gav det et Sæt i ham: han hørte sagte Støj ude paa Trappen, som af en, der stanser og lytter for hvert Trin. Men han blev straks rolig — det er naturligvis Frégose, han har Nøglen, tænkte han. Og dog, hvorfor skulde Frégose være saa forsigtig, naar han kommer for at tale med mig? Han maatte jo alligevel vække mig, hvis jeg sov. Klokken slog 12 paa Stueuret, og al Støj hørte op. Hiénard var ingen Kujon, men Sveden rislede ham dog ned ad Ryggen. Han saa sig omkring efter et Vaaben. Maanelyset faldt skarpt ind i Atelieret. Han gik hen til Vinduet og saa ud i Haven, der laa ganske tom. Et Øjeblik tænkte han paa at lukke op og raabe om Hjælp, men straks skammede han sig over sin Svaghed og gik energisk hen imod sit Sovekammer for at hente en Revolver. Men han fik ikke Tid til at aabne Døren, den gik sagte op af sig selv, og en Mand stod for ham med en lille Lygte i Haanden. Bag denne Mand kom to andre. Hiénard udstødte et Skrig og styrtede rasende løs paa ham. Men i det samme følte han ligesom en tung Vægt paa sit Hoved og segnede om.

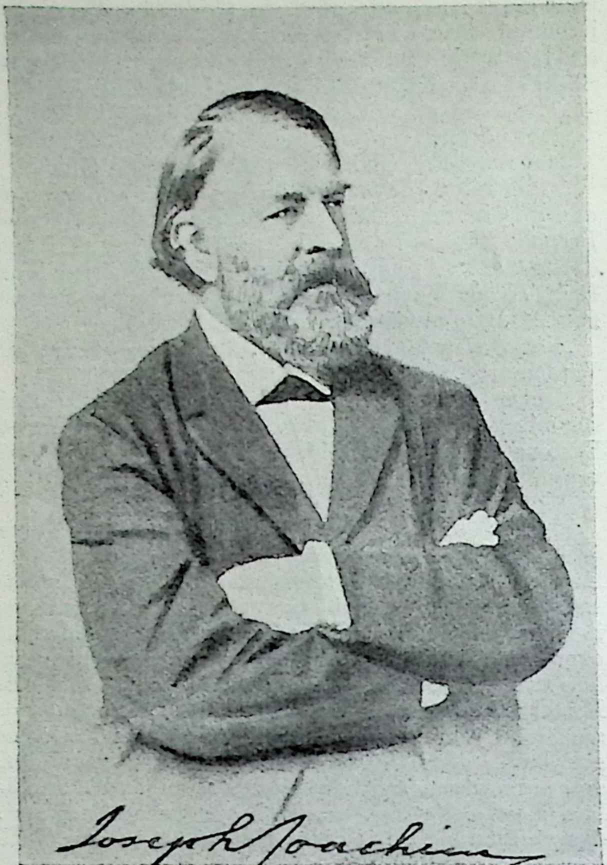
Da han kom til Bevidsthed, laa han forsvarlig bundet paa sin Seng. Manden med Lygten sad paa en Stol og betragtede ham, mens de to andre ventede ham ved Døren.

„Naa, Mester Hiénard,“ sagde Manden, nu er det værste overstaaet. Vi er artige igen og bliver det endnu mere om lidt.“

Den Tone, hvori disse Ord blev sagt, fik Hiénard til at fare sammen. De varslede Døden. Han gjorde en fortvivlet Anstrengelse for at rejse sig, sled rasende i sine Baand og raabte:

„I er nogle Banditter!“

Fortsættes.



Professor Joseph Joachim.

Lidt om Joachim.

København har nylig haft Æren af Joseph Joachims Besøg. Kun nogle faa Dage kunde han ofre paa os, før atter hans Virksomhed ved Konservatoriet i Berlin kaldte paa hans Energi og Geni. Verden over er hans Ry som Musiklærer gaaet, og Berlin er bleven alle unge Violinkunstneres forjættede By. Naar man er antaget som Elev ved Konservatoriet, er dermed dog ikke sagt, at man faar Joachim til Lærer, men opdager de øvrige Professorer ved Musikakademiet specielle Anlæg hos en Elev, anbefaler de Joachim at tage sig af vedkommende, som da foruden de sædvanlige Timer faar ekstra $1/2$ Time med Mesteren, enten hver Uge eller hver fjortende Dag. Tre Aar plejer det hele Kursus at vare, og saasnart en Plads bliver ledig i Elevernes Kreds, er der mange, som med Længsel haaber, at deres Tur til at indlades paa Skolen nu maa være kommen. Privattimer vil Joachim ikke give, og naar mangen ung Kunstner ved sit Navn hæfter Prædikatet: „Elev af Joachim", da er dette ofte kun Svindel af Folk, som vel have besøgt Konservatoriet, men aldrig opnaaede at spille med Professoren selv.

Joachim fødtes 15. Juli 1831 i en lille ungarsk By, i hvis Omegn der maa ligge Musik i Luften; thi dèr i Nærheden fødtes ogsaa Mænd som Hummel, Haydn og Liszt. Kun 12 Aar gammel spillede Joachim i Leipzigs Gewandhaus-Orkester, og fra 1868 blev han Leder af det berlinske Musikkonservatorium. Hans Dygtighed bestaar i, at han kan anspore Ungdommen til den yderste Anstrængelse, samtidig med, at han ganske vinder dem ved en fordringsløs, taalmodig og over al Maade hensynsfuld Optræden. Han faar heller aldrig nogen Lejlighed til at vise sig fra en mindre behagelig Side, thi de unge nære saa megen Ærbødighed for ham, at det aldrig kunde falde nogen ind at ville forskaffe ham Sorger og Ærgrelser. Første Gang han modtager en Elev, er han ligefrem ivrig for at vække Tillid hos ham, og han gør alt for ikke at slaa Modet ned hos dem, der føle sig ængstelige ved Mødet med den store Mester. Skulde nogen bagefter ville udfritte hans Mening om Talentet hos dem, der aflagde Prøve, vilde Joachim aldrig fælde nogen nedsættende Dom. Han vilde indskrænke sig til et: „Jo, han er en rigtig flink Fyr", eller „Hun er skam en meget fornøjelig ung Pige". Det er da intet Under, at hans Elever yder ham en Beundring, der grænser stærkt op mod Tilbedelse, og som blandt andet giver sig et kraftigt Udslag i Damernes Iver for at komme i Besiddelse af forskellige smaa, værdiløse Genstande, som har tilhørt deres Lærer.

Anekdoter har ikke samlet sig om Joachims Navn, og hans Venner beklager i høj Grad, at han hidtil ikke har villet nedskrive nogetsomhelst af sit Livs og Levneds Historie. Da han en Gang blev spurgt, om han dog slet ikke havde gjort et Udkast eller Optegnelser til sine Memoirer, svarede han: „Nej, det kjeder mig for stærkt at tale om mig selv." Da man saa fremhævede, at Liszt dog idetmindste efterlod sig en Dagbog, da han døde, lød Svaret: „Meget muligt, men Liszt talte ogsaa gerne om sig selv, mens han levede."

En Del af Sæsonen tilbringer Joachim i London, den By han elsker mest, og hvor han vandt nogle af sine første store Sejre. Det var i London han en Gang blev af med den Haarlok, som var hans Stolthed, naar den skilte sig ud fra de andre, og faldt dybt ned i Panden paa ham. „Det er bedst, jeg tager den", sagde Frisøren, der allerede holdt Saksen parat, „De ligner jo næsten en tysk Musikant." Joachim, der ikke vilde udsætte sig for Frisørens Foragt, lod ham saa tage Krøllen.

Beskeden og prunkløs er Joachim selv, men det Hus, han fører i Berlin, er yderst flot og rigt. Der er han en fortræffelig Vært for de forskelligste Kredse af den berlinske Kunstnerverden, og der lærer man en af vor Tids største Kunstnere at kende som et af vor Tids bedste Mennesker.



Hr. Nathansen som Kaptejn Dreyfus.

Kaptejn Dreyfus i Kristiania.

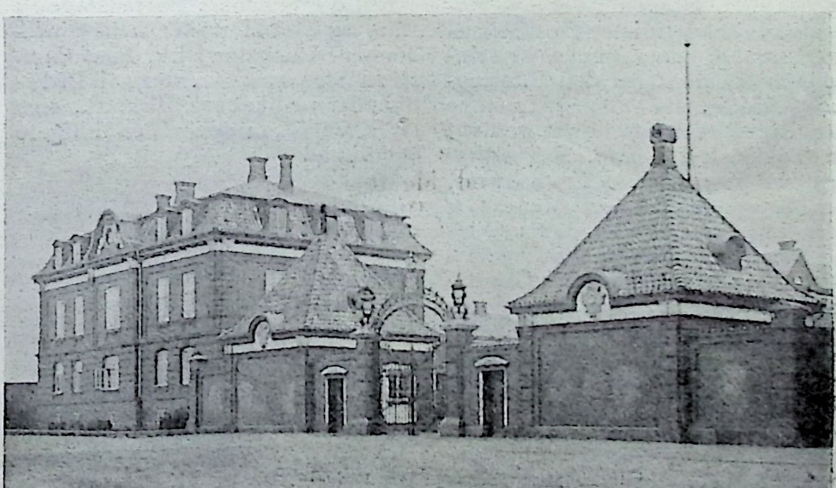
Værre er Dreyfus selv vist aldrig bleven forfulgt og efterstræbt end de Mænd, som paatog sig at bringe hans Sag frem paa Scenen. I København advarede man Direktøren i rette Tid mod det samfundsfarlige Drama, til Malmø lokkede man ham derpaa over, for straks efter haanligt at vise ham Vintervejen, og da endelig en Skare modige danske Mænd trængte frem til Kristiania, og virkelig naaede at faa Stykket paa Brædderne, blev Theatret som en anden Djævle-Ø spærret ganske ude fra Omverdenen, idet kun nogle Stortingsmænd og Kunstnere, foruden „Hver 8. Dag“ fik Lov at slippe ind ved den rent private Forestilling. Vi saa lige vort Snit til at tage en Plade af den danske Hr. Nathansen i Kaptejn Dreyfus Skikkelse, da Tæppet faldt for den ottende Fremkaldelse, medens Direktøren gik rundt og bandede Avtoriteternes Kassationsret.

Hvileløs flakker nu „Kaptejnen“ omkring, medens Manuskriptets Skrifttræk mere og mere udvidskes af Oversætterens Taarer. Det er naturligvis ikke godt at vide, hvorledes man paa Grønland vil stille sig overfor en eventuel Opførelse, men vi raader dog til, at man betænker sig to Gange, inden man tager derop — det vilde dog være kedelig at blive vist hjem straks ved Ankomsten til Kap Farvel.

Husarkasernen.

De skulde have blæst, de blaa Husarer, og i festligt Optog med vajende Faner skulde de have rykket ind i den nye Kaserne paa Fælleden. Saaledes var Bestemmelsen, men efter Dronningens Død skete der Forandring i Programmet. Musiken, som red i Spidsen, tav stille, og Fanerne var hyllede i Flor — kun Husarerne selv vare glade i Sind, fordi de skulde bort fra det lidet hyggelige Opholdssted ude paa Toldbodvejen. De aandede ligesom friere ved Tanken paa de rene Stuer, der stod og ventede, og ingen venlig Tanke havde de tilovers for det Sted, de forlod, og som nu kun ansaas værdig til Oplagsplads for Brædder og Tømmer. Da de var naaet ind i den nye Kasernegaard, passerede de Revue for Chefen, Oberstløjtnant Wedell-Wedellsborg og de mange Miltæravtoriteter, som der havde forsamlet sig. En lille Højtidelighed blev afholdt, Krigsministeren talte for Kongen, og Chefen for Bevillingsmyndighederne, der havde givet Penge til det velindrettede Hjem. Den hele Fest var yderst stilfærdig, men om Aftenen holdt de menige Gilde, og ved det gik det adskilligt livligere til.

Mange er de Mænd, hvis virksomme Arbejde for og ved den smukke Kasernes Tilblivelse fortjente at nævnes, først og fremmest Oberstløjtnant Grüner og Kaptejn Bjerring, fremdeles Arkitekt Jørgensen, som har givet Tegningen, Tømrermester Henrichsen, hvem et stort Arbejde har paahvilet, Kaptejn Madsen og Premierløjtnant la Cour, som har ledet Opførelsen. Tilsammen dele de Æren for, at vi nu har faaet et Kaserneetablissement, der staar paa Højde med lignende Bygninger i Udlandet.



Den ny Husarkaserne.



UGENS REVUE.

De nye Koncerter.

En fortræffelig Ide er det at forsøge, om ikke et godt Stykke Musik til et godt Glas Øl skulde falde i Københavnerpublikummets Smag, da det dog saa længe har vist sig i Udlandet at være en udmærket Kombination. Kun Skade, at Koncertpalæet, hvor de nye Vinterkoncerter finder Sted, om Aftenen ligger saa langt fra alfar Vej, ja, i et af de dødeste Kvarterer, naar Mørket er faldet paa. Dog foreløbig har Folk fundet der ud i tætte Strømme og faaet det Indtryk, at der var rart at være, og at et Glas Øl eller Vin, snarere end at volde Musiken Skade, gjorde Øret mere lydhørt for dens gode Egenskaber. Sjælen i det nye Foretagende er Violinisten Hr. *Schnedler-Petersen,* hvem mange vil erindre som Dirigent fra den Interregnumsperiode, da Georg Lumbye endnu ikke endeligt havde nedlagt sin Taktstok i Tivoli. Schnedler-Petersen har alle de Egenskaber, som de nye Koncerters Mand bør sidde inde med. Den gode musikalske Sans, den faste Haand og den lette Bevægelse, det lyse Glimt i Øjet — Manden, der elsker sin *Wagner,* men paa samme Tid mener, at en *Ganne* har sin Berettigelse. Med sit livlige Temperament vil han bringe et frisk Pust ind i vort folkelige Musikliv, og kan han samtidig sørge for frisk Luft i Koncertsalen, vil Sejren være ham vunden.



Violinisten Schnedler-Petersen.

Jubilæum.

Ordrup Latin- og Realskole kunde i Begyndelsen af denne Maaned fejre sit 25 aarige Jubilænm. Man begyndte i sin Tid under meget smaa Forhold, men efterhaanden som Egnen befolkedes mere og mere, slog Lokaliteterne ikke til, og med Tilskud af Skolens Venner lykkedes det at faa rejst en Bygning, som nu efter at være yderligere udvidet, foreløbig kan gøre Fyldest. Skolen, der med Dygtighed ledes af Bestyreren *H. C. Frederiksen,* er navnlig gaaet i Spidsen for Idrætsbevægelsen blandt Skoleungdommen, og det var paa Initiativ af Elevernes Idrætsklub, at den i Sommer afholdte Konkurrence mellem forskellige af Landets lærde Skoler fandt Sted.



Skolebestyrer Frederiksen.

Udnævnelser.

Nylig udnævntes Herredsfoged i Aars og Slet Herreder samt Birkedommer i Løgstør Birk, *Poul Christian Stemann Rosenørn* til Birkedommer i Silkeborg Birk. R., som er født 1851, er Søn af den tidligere Amtmand i Randers Gehejmeraad M. H. Rosenørn. Efter at have været Amtsfuldmægtig og Amtsraadssekretær i Ringkøbing Amt udnævntes han til Herredsfoged og Birkedommer. Ved stor Dygtighed har Rosenørn skabt sig et anset Navn, og udenfor sine Embedsforretninger har han ofret Tid og Interesse paa Hedeplantningssagen.



Birkedommer Rosenørn.

Ny Redaktør.

Den nye Redaktør af „Danmarks Biavlerforenings Tidsskrift", Hr. *N. S. Kristensen,* er født i 1852 i Vexø i Frederiksborg Amt. Allerede som Barn kom han til Himmeløv ved Roskilde, hvor han endnu er bosiddende. I Biavlssagens Tjeneste har han udfoldet et meget betydeligt og fortjenstfuldt Arbejde. 1880 stiftede han Gl. Roskilde Amts Biavlerforening. Sin Interesse for den Sag, han ofrede sin Tid og sine Kræfter, fik han ret Lejlighed til at vise, da Biavlerforeningen i sin Tid forlangte en urimelig høj Betaling for Medlemsbladet, thi K. udgav da i tre Aar (86—89) den kvikke Biavlstidende. 1888 ansattes K. som den ene af Foreningens to Konsulenter, en Stilling han først nu har opgivet for at overtage den langt vigtigere Post som Redaktør. K. driver samtidig en betydelig Fabrikation af Biavlsprodukter.



Redaktør Kristensen.

Afsked.

Oberst *Frederik Peter August Wilhelm Tobiesen,* der for nylig har taget sin Afsked paa Grund af Alder, blev født i København den 9. Februar 1835. Efter først at have gennemgaaet Landkadetakademiet og være bleven udnævnt til Løjtnant i Fodfolket traadte han ind paa Højskolen og gik af i 1857 som Løjtnant i Ingeniørkorpset. Forfremmelsesforholdene i dette Korps har bestandig været uheldige, fordi Korpset er saa lille, og skønt Tobiesen viste sig som en meget dygtig

Officer, vilde han næppe været naaet længere end til Kaptajnsklassen, hvis ikke særlige Forhold varkomne ham til Hjælp. I Oktober 1885 blev Posten ledig som Chef for Officersskolen, og med denne Ansættelse fulgte tillige for en Kaptajn Udnævnelsen til Oberstløjtnant. Naar Valget faldt paa Ingeniørkaptajn Tobiesen, saa var det dog ikke alene, fordi man vilde frelse ham fra at falde for Aldersgrænsen; thi forinden havde han i adskillige Aar været knyttet til Skolen som Lærer i Krigsbygningskunst og foruden den Dygtighed og Samvittighedsfuldhed, han derved lagde for Dagen, var han tillige bekendt som en ualmindelig vindende Personlighed og som en Mand med en sjælden nobel og ridderlig Tænkemaade. Det var ikke mindst disse Egenskaber, der jo ere af stor Betydning for den, der sættes i Spidsen for Officerskolen, der skaffede ham Pladsen. Og derfor var det heller ikke at undres over, at Krigsministeren ønskede at bevare ham i denne Post, da de 10 Aar vare gaaede, der er den lovlige Norm. Men Ordningen af denne Sag gav Anledning til en meget skarp Dissents mellem Krigsministeren og Folkethinget, og Resultatet blev, at Oberst Tobiesen traadte tilbage i sit Vaaben og stilledes til Raadighed for Ingeniørkorpset. Nu er han efter eget Ønske traadt ud af Hærens Rækker, men den Ungdom han har opdraget, vil bestandig mindes sin riddderlige Chef med Højagtelse og Hengivenhed.



Oberst Tobiesen.

Dødsfald.

I Slutningen af forrige Maaned afgik ved Døden Sognepræst for Vesterborg og Birket Menigheder paa Lolland, *Poul Martin Møller*. Den afdøde, der var en brav og samvittighedsfuld Embedsmand, imødekommende og hjælpsom, var en Sønnesøn af Biskop Dr. theol. Rasmus Møller, og en Brodersøn af Poul Martin Møller. Han var født i Radsted d. 23. Novbr. 1833. Efter at have været Kapellan og Sognepræst i forskellige Embeder i Aalborg Stift, kaldedes han i Slutningen af Firserne til Sognepræst for Vesterborg og Birket Menigheder.



Sognepræst Møller.

Etatsraad *Charles Edvard de Coninck*, som nylig er afgaaet ved Døden, var af en gammel Handelsslægt. Faderen var indvandret fra Holland 1765, og drev udstrakt Handel paa Ostindien, tjente mange Penge, men tabte siden store Dele af sin Formue. Sønnen, der tog Forretningen i Arv, hævdede ved solid Handelsdygtighed og grundfæstet Hæderlighed de gamle Traditioner. Han naaede efterhaanden store Hædershverv som Formand i Grosserersocietetet, blev hollandsk Generalkonsul, fik Sæde i Sø- og Handelsretten og indtraadte i Repræsentantskabetfra store Handelsinstitutioner. For nogle Aar siden, da han ramtes af et apoplektisk Anfald, maatte han give Afkald paa sit meste Arbejde, og nu i 75 Aars Alderen kom Døden for ham nærmest som en Befrielse. Flere danske og hollandske Ordener fortalte om, hvor anset han var.



Etatsraad de Coninck.

Norsk Borgmester.

H. E. Berner, den Mand, som er valgt til Kristiania Borgmester har en Livsbane bag sig, der er saa fyldt med forskelligartet, slidfuldt Arbejde, at der maa høre en spænstig Energi og sjælden aandelig Bevægelighed til, for nu i 59 Aars Alderen at kunne paatage sig en saa anstrengende og omfattende Post som Borgmesterembedet er. Først grundlagde Berner, der altid var Demokratiets Mand, „Dagbladet", som han arbejdede frem til den sikreste Position. Dernæst var han Slag i Slag Statsrevisor, Rigsdagsmand, Skytteformand, Afholdsagitator, Bankdirektør, Borgerrepræsentant og meget mere, samtidig med at han maatte yde Hjælp, hver Gang en ny national eller demokratisk Idè skulde føres ud i Virkeligheden. Man vil forstaa, at han medbringer de mest glimrende Forudsætninger til den fremtrædende Administrationsstilling han nu har faaet tildelt.



Borgmester Berner.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 7.

En Helt, som fører an,
er tit det andet paa det første;
men begge Led tilsammen
han ikke kaldes kan.

Det ligner ikke Manden,
om han har Uret eller ej,
i et og alt at skabe sig,
som var han fra Forstanden.

Men Kvinden har fra Arilds Tid
erholdt Patent paa denne Fejl.
Hun kaldes af og til: Min egen lille Due!
Men sig mig, er en Due blid?

Benj. Feddersen.

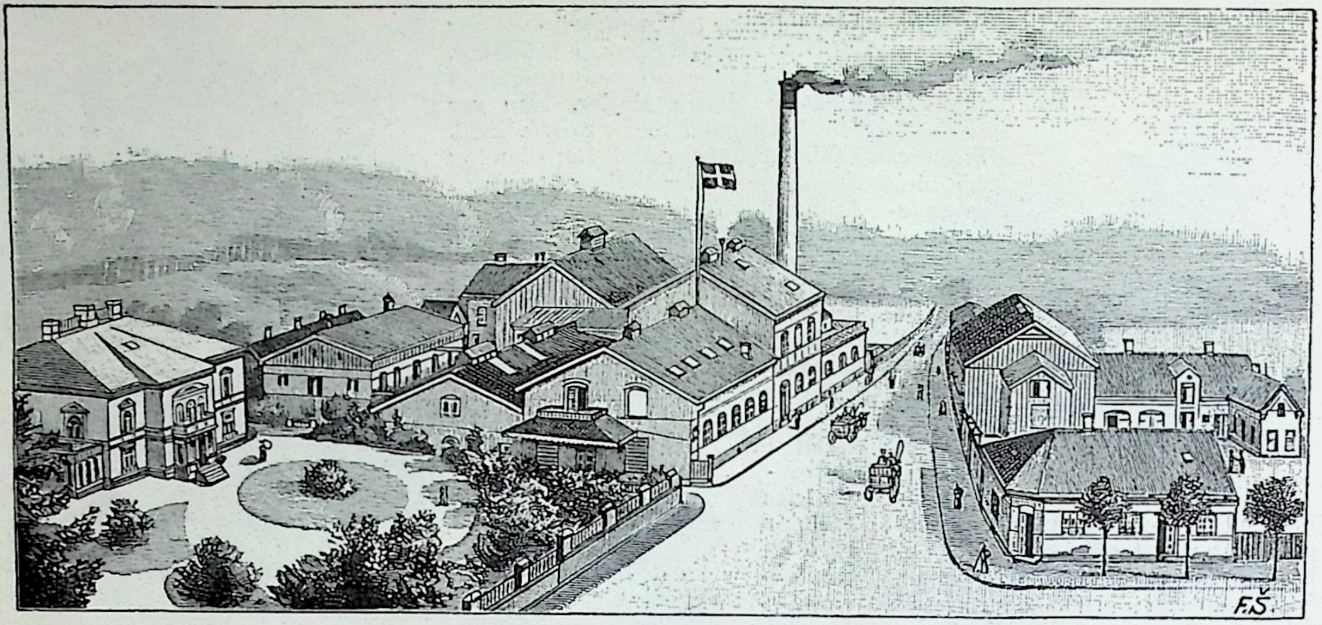
Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *20. November 1898* under Adr.: „Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde
15 og 10 Kroner
tilsendt ved Anvisninger.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 5 var
Annanas.

Ialt indkom 817 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Frk. *S. Olsen*, Bagerstræde 2, 4. Københ. — 2. tilfaldt Lærer *O. J. Petersen*, Nyrup pr. Nibe.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.



Parti fra Steensens Margarinefabrik.

Danske Fabrikker.

I. Margarine.

Mange har vistnok hørt Historien om en Husmoder, som ked af sin Mands evindelige Klager over, at det prima Smør, som hun satte paa hans Bord, ikke var godt nok, lovede ham at forsøge paa at købe paa et nyt Sted, og saa næste Gang satte Margarine frem for ham. Hun havde da den store Morskab, at Manden erklærede sig fuldt tilfreds med det nye Smør, og forbød hende fremtidig at købe andre Steder. Selv om Historien maaske er mindre paalidelig, er det dog en Kendsgærning, at man nu har naaet saadanne Resultater ved Fabrikation af Margarine, at der skal en meget sikker Tunge til at opdage Forandringen, hvis en Dag, naar man mindst anede det, Smørkandens Indhold blev erstattet med Margarine. Intet Under da, at denne Vare, som for ikke mange Aar siden var helt ukendt her hjemme, trænger stærkere igennem med hver Dag, og afføder Fabriksvirksomheder, der hører til Landets største. Var ikke Margarinen blevet det udmærkede Produkt, som den nu er bragt op til, kunde den have sparet sig at tage Kampen op med vort lovpriste Smør. Vi vilde da have ladet den urørt staa, bekendt som vi er for at være et saare kræsent Folk, der f. Eks. aldrig har kunnet vænne sig til at nyde saadanne Oljer, som for store Dele af Befolkningen i det sydlige Evropa ofte maa erstatte Smørret.

Man maa foretage en lille Rejse for at finde en af Landets aller største og bedst indrettede Margarinefabrikker. Ovre i Vejle ligger i en Kløft, omgivet af Bøgeskove, og med Udsigt til den skønne Fjord, det mægtige Bygningskompleks, som rummer *H. Steensens* Fabrik. Rundt omkring har den forhen saa landlige Egn skiftet Karakter, efterhaanden som det talrige Personale, Fabriken beskæftiger, har taget store Dele af de omliggende Jorder i Besiddelse, og der bygget sig Hus og Hjem.

Hvad er nu Margarine? En Blanding af flere lang Vejs fra hentede Stoffer, som Oleomargarine (af frisk, amerikansk Oksetalg), Oljer (af Frø fra Asien og Afrika) og store Kvantiteter Mælk, Salt, Smør og Fløde. — Af de 6 Bestanddele fremkommer gennem mange Processer det nye Produkt. I Smelteriet med 7 mægtige Kedler bringes Olje og Oleomargarine i Forbindelse, i Mælkeri og Mejeri renses og køles Mælken og frembringes Smørret, hvorefter de sammenblandede Stoffer tages under Behandling i fire Kerner, og derfra føres de ud i store Bassiner, hvor de mødes med en Strøm af iskølet Vand, der samler dem. De passerer derefter forskellige Ælte- og Blandingsmaskiner, og komne ud derfra, har de endelig naaet deres Bestemmelse og er blevet til Margarine. Saa vejes den færdige Vare og puttes ned i de bekendte Bøtter. Ved Anvendelse af den største Omhu og yderste Renlighed fremkommer et Næringsmiddel, som i en sjælden Grad er sundt og godt, og det er med berettiget Selvfølelse, at Fabriken anvender de bevingede Ord:

H. Steensens Margarine er altid den bedste.

V. E.



Det Indre af Fabrikken.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 8. Aargang 1898–1899. Søndag den 20. November 1898. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

C. St. A. Bille.

Carl Steen Andersen Bille, som forrige Fredag afgik ved Døden, var i de sidste Aar næsten gledet ud af den offentlige Bevidsthed, efter at have trukket sig tilbage til et saa stilfærdigt Embede som den holbækske Amtmandspost. Adskillige Gange havde han i den senere Tid søgt at generhverve noget af de tidligere Aars fremskudte Position. Han havde saaledes ønsket at blive Overpræsident, men Modstanden var ham for kraftig, og da han i 1892 forsøgte paany at træde ind i det politiske Liv, kunde han ikke opnaa Valg.

I hans unge Dage var det anderledes.

Han, der var en af Nationalliberalismens Førere og dens første Skribent, besad ved sin Redaktørvirksomhed et sikkert Herredømme over det københavnske Bourgeoisie, som for ham var hele Landets Befolkning. Man lyttede anspændt til hver den Dagsorden, der paa Politikens, Smagens eller Samfundsreformernes Omraade udgik fra hans Bladkontor. Desuden gjorde den kolossale Arbejdskraft, han raadede over, ham allestedsnærværende. Som Rigsdagsmand og Borgerrepræsentant, Teaterkritiker og Festtaler blev han i lige Grad gouteret for sin klare Aand og slagfærdige Replik.

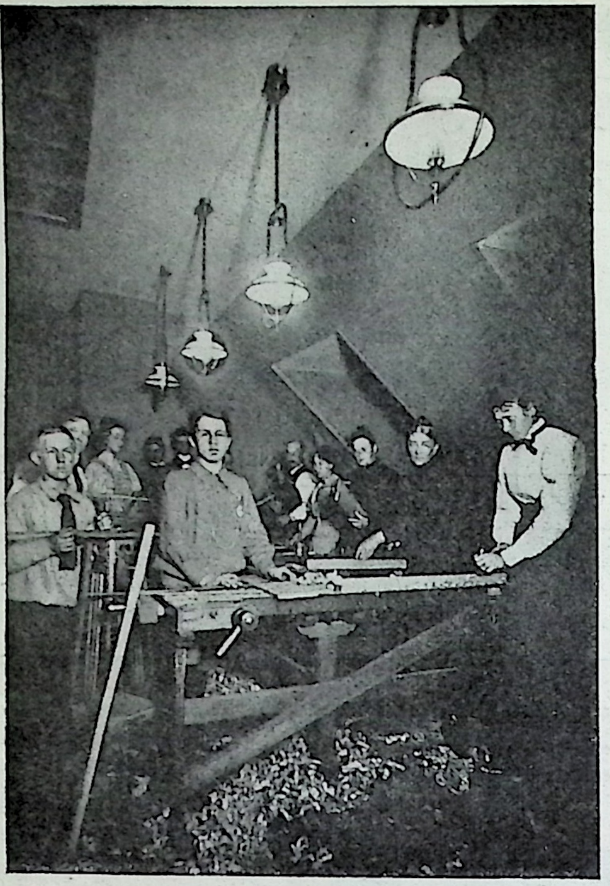


Hansen & Weller, fot.

C. St. A. Bille.

Bille fødtes 1. Juli 1828 i en Embedsmandsfamilie og kom paa Sorø Akademi. Han blev juridisk Kandidat 1853, og var fra den Tid lige til 1872 Redaktør af „Dagbladet“. Træt af Døgnjournalistik og uforstaaende overfor Tiden, der kom, trak han sig tilbage, og blev umiddelbart dereftter Direktør for „Det københavnske Byggeselskab“. 1880 modtog han Udnævnelse til Gesandt i Washington, og da heller ikke dette Hverv i Længden tilfredsstillede ham, vendte han hjem, og gjorde som omtalt et Par forgæves Forsøg paa at træde i Forbindelse med det offentlige Liv herhjemme.

Paa det Billede, vi bringer, og som stammer fra Firserne, er Bille iført Uniform som Chargé d'affaires i Washington.



Fra den danske Sløjdlærerskole.

Sløjd.

Af cand. phil. Ch. J. Wilh. Jensen.

Der er sikkert faa, som ikke have hørt det Ord, men der er sikkert mange, som endnu ikke have nogen klar Forestilling om, hvad det egentlig er, der ligger bag dette Navn; det er jo først den nu opvoksende Ungdom, der i Skolen stifter Bekendtskab med Sløjden.

Selve Ordet er et godt gammel dansk Ord; oprindelig hed det „Sløgd“ og var en Betegnelse for Haandsnille, Haandfærdighed i al Almindelighed; Ordet gik af Brug her i Danmark; i Sverig derimod bevarede man det, og det er derfra, at vi atter har hentet vort gamle Ord tilbage; men medens den svenske Form af Ordet er bleven bibeholdt, har vi givet det en ganske særlig Betydning. I Sverig kan man nemlig ved Sløjd forstaa *alt* mandligt og kvindeligt Haandarbejde, alt Haandværk (Snedkeri, Drejning, Smedning osv.), al Husflid, ja endog Kunstindustri; der skelnes altsaa mellem forskellige Sløjdarter; da man derfor i Begyndelsen af Firserne begyndte at virke for Skolesløjden, fandt man det nødvendigt at kalde denne „pædagogisk Sløjd“. Her i Landet, hvor Ordet ikke kan misforstaas, er Sløjd Betegnelse for noget ganske bestemt, nemlig: legemligt Arbejde, tilrettelagt som Undervisningsfag i Skolen.

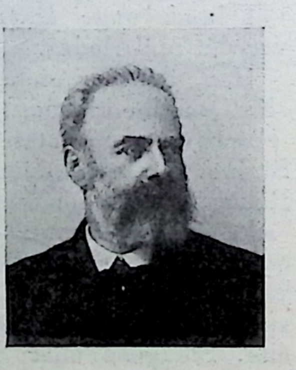
Sløjd er et Opdragelsesmiddel, forskelligt fra Husflid, hvis Formaal i sin Rod er det økonomiske, det direkte indbringende; fremdeles forskelligt fra Haandværk, thi Sløjd tilsigter ikke nogen Fagdannelse; det indtægtgivende og fagdannede er aldeles udelukket. Sløjd er et Skolefag, og Grunden til at man ønsker det indført, er den, at man anser det nu til Dags for at være Skolens Opgave at give den opvoksende Slægt en elementær Almendannelse, der ikke blot er udelukkende teoretisk, men tillige praktisk; man har indset, at vort Skolevæsen er bleven i høj Grad uheldigt bygget, i det man saa at sige har begyndt Bygningen fra Skorstenen og bygget nedefter. Med Universitetet som Udgangspunkt indrettedes den lærde Skole og derefter al anden Undervisning; Barnet kastedes i en tidlig Alder ind i en ensidig teoretisk Uddannelse; daglig, i mange Timer, Aar igennem fængsledes det til Bøgerne for at det i gunstigste Tilfælde kunde naa de Eksaminer, som gave Adgang til at absolvere Universitetets Eksaminer; ensidigt satte man Aandens Arbejde i Højsædet, først nu er man begyndt paa allerede i Skolen gennem Sløjden at indgyde Børnene Respekt for Haandens Arbejde. Sløjden er bleven en af den moderne Skolereforms Løftestænger; man vil ved at give Barnet en praktisk Uddannelse ved Siden af den teoretiske bidrage til i langt højere Grad end det hidtil har været Tilfældet at gøre Skolen til en Skole for Livet.

Ved Sløjd forstaas legemligt Arbejde, afpasset efter Opdragelsens Krav; det ligger i denne Bestemmelse af Begrebet, at man ikke er bunden til noget bestemt Fag. Den danske Skolesløjd har imidlertid ligesom den svenske valgt groft Træarbejde, det hvide Snedkerarbejde, fordi dette foreløbig har vist sig at have de bedste Betingelser; det byder saaledes gode Betingelser i hygieinisk Henseende, det forurener ikke Luften i Arbejdslokalerne; det overstiger ikke Børns Kræfter, og der er Mulighed for, at de under Arbejdet kunne indtage sunde og normale Stillinger; de almindeligste Øvelser: Høvling, Savning, Stikning med Stemmejern kunne øves vekselvis ɔ: med begge Hænder, saaledes at Legemets to Halvdele kunne faa en ligelig Udvikling. Man har gjort den Erfaring, at Snedkerarbejdet i høj Grad interesserer og morer Børn; Sløjd vil derfor som Skolefag ogsaa bidrage til at modarbejde den kedsommelige Ensformighed, som er al Undervisnings værste Fjende. Ad Erfaringens Vej har man opdaget, at det grove Træarbejde er et udmærket Middel til at udvikle Barnets Sjæleliv, baade Sansning, Erkendelse, Følelse og Vilje. Faa Arbejder ere i den Grad nyttige som de, der kunne tilvirkes ved Brugen af Sav, Hammer, Kniv osv. og endelig — Træarbejdet er det billigste at indføre i Skolerne, et Hensyn, der absolut maa tages; i Forbindelse med Hensynet til Renlighed er dette ogsaa Grunden til, at man har maattet opgive den ellers langt fuldkomnere Smedesløjd; denne er indført i Stockholm, men Umuligheden af dens Indførelse i Skolen her i Danmark vil være indlysende, naar man hører, at i Stockholm har Installationen alene til én Klasse paa 24 Drenge kostet 24,000 Kr.

Det Værktøj, der anvendes ved Træsløjden, er bleven underkastet gennemgribende Reformer; man har maattet lægge det til Rette efter Barnets Tarv. Haandværkerens ofte i høj Grad upraktiske Værktøj har undergaaet saadanne Forandringer og Forbedringer,



Aksel Mikkelsen.



Herman Trier.



Fra den danske Sløjdlærerskole.

Ogsaa Danmark har hævdet sig en smuk Plads. Den Mand, den danske Sløjdsag staar i saa stor Gæld til, er Aksel Mikkelsen, Forstanderen for den danske Sløjdlærerskole paa Værnedamsvejen i København; det er herfra, vi bringer nogle Billeder af Virksomheden paa de nylig afsluttede Kursus; vi se her Lærere fra Landets forskellige Egne ivrig sysselsatte med deres Arbejde; hver Sommer møder der, med Understøttelse fra Staten, en Stab af Lærere, dels nye for at paabegynde, dels ældre for at fortsætte deres Uddannelse.

Aksel Mikkelsen begyndte 1881 at virke for almenudviklende Haandarbejde som Modsætning til den allerede i Begyndelsen af Halvfjerdserne opdukkende Husflidsbevægelse; Aaret 1882 kan sættes som den danske Sløjdsags Fødselsaar; siden da er den gaaet jævnt fremad, baaren af Aksel Mikkelsen og Folketingsmand Herman Trier, i hvem den har faaet sin varmeste Talsmand. 1885 indførtes Sløjd i den da nyopførte Slomanns og Winkel Horns Realskole i København samt i Frederiksborg lærde Skole. 1886 stiftedes „Dansk Sløjdforening“, hvis Formaal væsentlig har været at administrere det aarlige Statstilskud til Sløjdsagens Fremme (ca. 16,000 Kr.); Foreningen agter nu at paabegynde en kraftig Agitation for Sagen.

Det er vel overhovedet kun et Tidsspørgsmaal, hvornaar vi her i Danmark har obligatorisk ɔ: tvungen Sløjdundervisning; Skole efter Skole har allerede frivillig indført den; i de aller sidste Dage er den bleven optagen i Københavns største Borger- og Realskole, den gamle bekendte Melchiors Skole paa Nørregade.

Ogsaa udenfor Skolen virkes der for Sløjden; den Mand, der her har indlagt sig Fortjeneste, er cand. theol. Poul Richardt, som for nylig har erhvervet sig rummelige og lyse Lokaler til sine Kursus i det store „Købmagerhus“ paa Købmagergade; der er her Lejlighed for det store Publikum til at lære Sløjden at kende.

som maaske en Gang med Tiden ogsaa vil komme Haandværket til Gode.

Hvad selve Undervisningen angaar, er man ad Erfaringens Vej kommen til det Resultat, at kun pædagogisk uddannede Lærere kunne undervise i Sløjd; Haandværkeren har ikke kunnet bruges. Sløjdundervisningen faar først da sin Betydning, naar det er den samme, der underviser i de teoretiske og praktiske Fag.

Sløjdsagens Historie er ung; men lige fra Oldtidens Dage have de Mænd, som til forskellige Tider have haft Indflydelse paa Menneskehedens Udvikling, fremhævet Haandarbejdet som opdragende; først det 19de Aarhundredes sidste Aartier have set Mænd som Platons, Aristoteles', Benedict af Nurcia's, Luthers, John Lockes, Rousseaus, Franckes og Pestolozzis Ideer virkeliggjorte.

I Danmark har Skoleloven af 1814 ganske vist udtrykkelig paabudt Indførelsen af opdragende Haandgerningsundervisning for alle Købstædernes Vedkommende, men denne Del af Loven fik ingen Betydning; den blev ikke almindelig gennemført, og de faa Steder, hvor Undervisningen indførtes, sygnede den hurtig hen.

Finland er det første Land, hvor Sløjden, det opdragende Haandarbejde indførtes; det skyldes den finske Folkeskoles Reformator Uno Cygnæus († 1890). I Sverig indførtes den 1875 af K. E. Palmgreen og fra 1882 er Nääs ved Gøteborg bleven Centrum for Sløjden ikke blot for Sverigs, men ogsaa for Udlandets Vedkommende; det skyldes i Virkeligheden Direktøren for Nääs-Skolen, Otto Salomons energiske Agitation, at Sløjd er indført i de fleste Lande. Den svenske Stat har aarlig bidraget rigelig til Sagens Fremme; eksempelvis kan anføres, at Staten 1890 ydede 103,067 Kr. og 1891 111,749 Kr. Husholdningsselskaberne bidrage endvidere ca. 20,000 Kr. aarlig; hertil komme de Bidrag, Købstæderne og enkelte Rigmænd give.

I Norge er Sløjden obligatorisk i alle Købstadskoler; ved Lov af 1882 er den i Frankrig indført i alle Folke- og Borgerskoler; i 1890 var den indført i 20,000 Skoler, og 1800 Lærere uddannede paa Sløjdseminarierne; i Paris alene undervistes 40,000 Elever ved Folkeskolen, og dertil er medgaaet 486,000 Francs.

I saa godt som alle evropæiske Lande har Sløjden vunden Indgang, endog i Rusland, hvor den er indført paa alle Kadetskoler.

Kejser Wilhelm og Kragen.

Kejser Wilhelm II. har ladet sig fotografere i det Øjeblik, da Elisabeth-Regimentets kloge Ravn eller Krage steder ham til Avdiens; kun kan man ikke se, om det er Kragen, der skal defilere forbi Kejseren, eller om den er ved at svinge ud til Siden for bag efter at holde Revuemarche over ham og hans Regiment . . . A propos Kragen, saa er det en ren historisk Kendsgerning, at bemeldte Regiment ejer en Krage, som er overnaturlig dreven af saadan en Fugl at være og derfor forkæles af alle Officerer. Den er med til alt: til Revuer, Parader, Lægevisitation og Fodeksercits, kun til militære Bryllupper har den endnu ikke været indbuden. Fotografiet fremstiller den i Samtale med Kejseren, imod hvem den synes ikke at være videre venlig stemt — efter dens Holdning at dømme.



Kejser Wilhelm og Kragen.

Blinde-Institutet.

Nær opad Døvstummeinstitutet i Kastelsvejens endnu landlige Kvarter ligger det kongelige Blindeinstituts røde Bygning, som nylig kunde fejre sit Jubilæum. Der var god Grund for Institutet til at feste, selv om Jubilæumstallet ligger imellem det anerkendte 25 og 50, thi saa udmærket en Gerning er udført bag disse Mure, at den fortjener at mindes saa ofte som muligt. Mange hundrede Børn, som kom derind ulykkelige og ganske ude af Stand til at klare sig, er gaaede ud derfra, opfyldte af Mod til at tage det Arbejde fat, til hvilket Institutets Lærere ved den sindigste Metode og taalmodigste Flid har dygtiggjort dem.



Et Bal paa Blinde-Institutet.

Allerede i Aarhundredets Begyndelse havde man herhjemme syslet med Blindesagen og oprettet en Skole, men først i Halvtredserne voksede Interessen sig saa stærk, at Kultusminister Hall kunde sende en Mand



Væddeløbsscene af „Derby-Vinderen" paa Kasino.

til Udlandet med den Opgave at sætte sig ind i Ledelsen af en Anstalt for Blinde. Valget faldt paa den unge teologiske Kandidat Moldenhawer, der længe havde beskæftiget sig med Aandssvagesagen. Da han kom hjem, havde han med sig et udmærket Materiale, man fik bevilget en større Byggegrund og Bygningen blev saa indviet den 5. November 1858 under selve Frederik den 7. allerhøjeste Beskyttelse. Uafbrudt siden den Tid har Johannes Moldenhawer været Leder af Institutet. Hans store Indsigt og varme filantropiske Interesse har lettet ham det besværlige Arbejde — man læser intet i hans aabne, joviale Ansigt om dette Tidsrums mange og store Anstrengelser.

Man begyndte i sin Tid ganske smaat med nogle og tyve Elever, nu rummer Institutet henved hundrede Børn, og giver desforuden Opholdssted for flere Lærere og Lærerinder. Foruden almindelige Undervisningsfag lære Børnene at flette Kurve, lave Skotøj, stemme Klaver og forfærdige Sløjdgenstande. Musik anses for et af de vigtigste Fag, og den indtog da ogsaa en væsentlig Plads i Programmet ved de Fester, hvormed Jubilæet højtideligholdtes. Der gaves saaledes to større Koncerter, hvoraf den ene udførtes af, den anden for de blinde. Studerede man Programmet videre igennem, kunde man ikke undgaa at studse. Der fandtes nemlig en Bemærkning om, at Børnene efter Souperen skulde have sig en lille Dans fra Kl. $8^1/_2$—10. Ja virkelig, Børnene skulde danse. Det er denne ejendommelige Scene vi præsentere vore forbavsede Læsere, som paa Billedet i de store Forgrundsfigurer vil genkende Professor Goos og Forstanderen Hr. Moldenhawer.

Derby-Vinderen paa Kasino.

I det Galleri af Teatererindringer, vi have lovet at bringe, indsætte vi i Dag et nyt Blad, der opruller et saa sjeldent dramatisk Billede som en Væddeløbsscene. Det er hentet fra Kasinos Derby-Vinderen, en naiv og underholdende Folkekomedie, snart højtidelig, snart burlesk, fuld af Effekt i de mange Tableauer, som blot savner lidt Fart i Udviklingen.

Teatrets Personale, forstærket med 3 Væddeløbere, gør deres absolut bedste — Fru Orlamundt som en noget tvivlsom Dame af utvivlsom Skønhed, Hr. Adolf Jensen, som en fordægtig Fyr, der end ikke er bange for at „ruske" de medspillende Damer. De, der ynder Folkekomediens Sort og Hvidt vil holde paa Kasinos Derby-Vinder.



Fra Jerusalem: Via dolorosa.

Fra Jerusalem.

Vi præsenterer i Dag vore Læsere et Billede af den navnkundige *via dolorosa* — Smertensvejen — ad hvilken den tyske Kejser nylig er vandret paa sin Pilgrimsfærd. Stærkt har Byen udviklet sig. Nu kører man i Jernbane lige til et stort elegant Hotel — et første Indtryk, der maaske nok støder an mod mangen rejsende Pilgrims Følelser, men absolut er til Behagelighed for hans af Rejsen udmattede Krop. Kejser Wilhelm har nu sluttet sin Rejse, han har lært Jerusalem at kende, og faaet Kirken indviet. Men i Forhold til den store Larm, der har staaet om Rejsen, synes Udbyttet noget ringe.

Charles Dupuy.

Den nyvalgte franske Konsejlspræsident, *Charles Dupuy*, har tidligere været i nær Berøring med Dreyfussagen, som nu ved hans Udnævnelse spiller saa stor en Rolle. Han var nemlig Konsejlspræsident i 1894, da den uhyggelige og mysteriøse Affære tog sin Begyndelse. Om Dupuy vil man iøvrigt erindre, at han var Formand i Deputeretkammeret, da Anarkisten Vaillant kastede sin Bombe. Da var det, at han midt i den almindelige Forvirring havde Sindsro nok til at foreslaa Forhandlingernes Fortsættelse.

Dr. Hermann Müller.

Længe vil man i sin Erindring bevare Navnet Hermann Müller — den udmærkede Læge, som maatte bukke under for den indiske Pest, hvis Bekæmpelse han havde sat sig som Livsopgave. Med sandt Heltemod havde han ofret sig for Pleje af pestsyge, og da han saa selv blev angrebet, og forstod at Døden maatte komme, fulgte han med en ejendommelig Sjælsstorhed Sygdommens Fremskridt i hans Legeme, og optegnede koldblodigt, hvad han mente kunde have Interesse for Videnskaben.

De østrigske Læger, som med Stolthed betragte hans Liv og Arbejde, ville rejse ham et Mindesmærke.



Charles Dupuy.



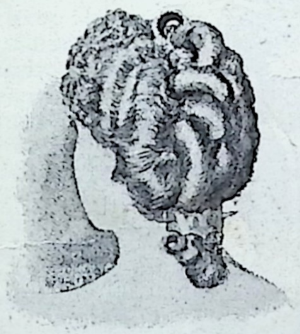
Dr. Müller.

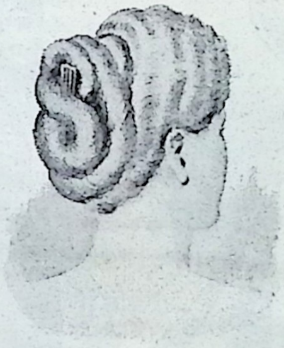
















„Hver 8. Dag“s Mode-Billeder.

Vi bringer i Dag en Række Billeder af de senest fremkomne Moder til Vejledning for vore talrige Læserinder. Udførlig Beskrivelse af hver enkelt Toilettes Farve og Stof forbigaar vi, dels tillader Pladsen det ikke, dels gaar vi ud fra at vore Læserinder vil foretrække at faa et saa rigt Billedstof som muligt, og da selv vælge, hvad der passer for hver enkelts Ydre og Midler. „Hver 8. Dag“s Opgave vil kun være den gennem gode Illustrationer at vise, hvorledes man bør gaa klædt, saa fremt man vil følge sin Tid og dens Moder. Vi bringe en righoldig Samling Toiletter til Formiddags-, Middags- og Aftenbrug, ny Hattefacons, samt nogle Afbildninger af moderne Haarfrisurer. Ogsaa Modejuveler tager vi med herpaa, Sam man vil se, gøres der saaledes i Aar Forsøg paa at faa den juvelbesatte Frø til at afløse den i Fjor saa stærkt feterede Skildpadde.



Ny Moder for Formiddags- og Aftentoiletter.

Salon-Svindleren.

— Moderne Pariserroman af Georges Ohnet. —

Indhold af de tidligere Kapitler.

Hertuginde de Diernstein hører til Frankrigs fornemste Aristokrati, og er Ejer af en umaadelig Formue. Hendes Søn, *Jean*, der nærer anarkistiske Sympatier, har frivillig givet Afkald paa sin Del af Formuen for at hengive sig til sine kunstneriske Tilbøjeligheder, og som Billedhugger — under Navnet Jean Hiénard — har han allerede vist et stort Talent. Paa et Besøg hos sin Moder, hvem han har bedt om at laane sig en Sum Penge til at hjælpe en fattig Kammerat, Billedhuggeren *Frégose*, opdager han, at hun er lidenskabelig forelsket i en suspekt Person, der under Navnet *Marquis de Prédalgonde* spiller en stor Rolle i det mondaine Selskabsliv. Denne Marquis er i Virkeligheden kun en dristig Svindler ved Navn *Roger Brémont*, der tilligemed sin Medskyldige, *Rascol*, lever af falsk Spil og alskens Bedragerier, og som nu har sine Garn ude efter den rige Hertuginde, som han med sin elegante Optræden ganske har bedaaret. Jean vil nu befri sin Moder fra den truende Fare, og støttes heri af sine Venner, Frégose og Frk. Maréchal. Prédalgonde, til hvem Hertuginden straks har betroet sig, er klog nok til at tage Forholdsregler og være paa sin Post.

„Ja, kære Mester,“ svarede den anden bidende koldt. „Som Sagerne nu staar, har vi ingen Grund til at nægte det. Hvorfor blandede De Dem i vore Sager? Det bliver en dyr Spas. Amoretti, som De havde sendt os paa Halsen er allerede ekspederet ... Han faar sig en ordentlig Dukkert nede i Kanalen; der har han nu ligget i to Dage ... Og De ...“

„Elendige Skurk!“ brølede Hiénard. „Nu kender jeg Dem igen. De er Rascol og Saint-Vincent ... De snigmyrder mig for denne fejge Prédalgondes Regning! ...“

„Aa, snigmyrder! Det var et stygt Ord. Vi udrydder simpelthen. Vi er stilfærdige og pæne Mennesker. Tror De, vi udgyder Blod? Nej, nu trækker jeg denne lille Flaske op — det er Kloroform —, saa hælder vi lidt paa dette Lommetørklæde og holder det for Deres Ansigt. Om faa Minutter er De ikke mere. Ganske stille, uden Lidelser gaar Hr. Jean Hiénard heden til sine Ahner Hertugerne de Diernstein; i Morgen findes han død i sin Seng. Saa er der en stor Billedhugger mindre, en opsætsig Søn ligger i Graven, og hans Moder er fri for en generende Kontrol. Bare jeg bruger denne lille Flaske — er det ikke simpelt?“

Den ulykkelige Jean saa paa Rascols glatragede, rynkede Ansigt uden at kunne finde hans sædvanlige Træk, saa grusomt og modbydeligt saa det ud. Han blev forfærdelig angst, og i sin Angst tænkte han paa sit eneste Haab, Vennen, der skulde komme. Med en sidste Kraftanstrengelse raabte han:

„Frégose! frels mig, Frégose!“

„Ingen Vrøvl!“ sagde Rascol og holdt Lommetørklædet med Kloroformen for hans Næse og Mund. Et halvkvalt Skrig undslap Hiénard, han gjorde en krampagtig Bevægelse for at afværge Giftens Virkning. Og i samme Øjeblik hørte han en Stemme, Frégoses; der opstod en frygtelig Larm, og et Skud lød. Da syntes det ham, at han levede op igen.

Lommetørklædet blev revet fra hans Ansigt. Han aandede anstrengt og kunde rejse sig halvt op — hans Arme var fri. Med en Kniv havde Frégose skaaret hans Baand over. Og i Maanelyset, som skinnede ind i Værelset, saa Hiénard Rascol ligge døende ved Siden af den søndrede Lygte.

I en Fart laasede Frégose den aabne Dør, tændte Lys og gik, stadig med Haanden knyttet om Revolveren hen til sin Ven, løftede ham op og sagde med Taarer i Øjnene:

„De har vel ikke gjort Dig Fortræd? Tal til mig! De Skurke! Gudskelov, jeg kom i Tide. Hiénard, Du maa ikke dø fra mig, vel? Hvor Du er bleg!“

„Luft,“ stønnede Jean, „Luft! Skaf mig Luft! ...“

Frégose styrtede hen og aabnede Vinduet.

„Kære Hiénard,“ sagde han og dækkede ham til, for at han ikke skulde blive kold. „Gudskelov! Jeg fik da Ram paa den Skurk. Det var Clémences Skyld, hun fik mig til at tage min Revolver med!“

„Men Du er jo saaret,“ mumlede Jean.

„Naah, ja. Jeg fik et Knivstik i Armen. Det var de to Slyngler, som styrtede sig over mig, mens han der vilde kvæle Dig ... Det er en Bagatel ... Jeg mærker ikke noget ... Men hvordan gik det til, at de fik Dig bundet? Nej, Du skal ikke tale; Du skal hvile. Gudskelov, det gik, som det gik!“

Og den skikkelige Fyr lo og græd paa samme Tid. Hiénards Ansigt formørkedes, og han sagde med Besvær:

„Den Bandit erklærede, at han havde druknet den stakkels Amoretti.“

„Saa er det derfor, vi ikke har set ham i to Dage! Aa, de Mordere! Saa brav en Mand han var!“

Og Frégose sad sønderknust. Lidt efter lidt var Hiénard kommen til sin fulde Bevidsthed. Han indaandede begærlig den rene Natteluft og kunde snart staa op. Han gik foragtelig hen til Rascols Lig. Skurken var falden bagover, og hans Mund var frygtelig fortrukken. Kuglen havde ramt ham i Halsen, og en Blodpøl flød paa Gulvet.

„Det var et Mesterskud, Du der skød,“ sagde Jean.

„Aa, det var et Held, for jeg tog knap nok Sigte. Men han tumlede da om, og da han faldt, løb de andre.“

„Vi skal da ikke blive her med det Kadaver hele Natten. Det er bedst vi melder Sagen til Politiet ...“

„Kan Du gaa?“

„Vist saa, jeg er rigtignok endnu noget fortumlet, men Benene er raske nok ...“

„Kom saa med hjem til mig, der kan Du sove rolig. Imens kan Betjentene bringe Meldingen til Stationen ...“

„Ja, det er en god Ide. Giv mig min Revolver. Du har vel din? Lidt Forsigtighed skader ikke.“

Og de gik bort fra Rascols Lig.

— — —

Næste Formiddag Kl. 10 indfandt Devienne sig i Rue des Rosiers for at bringe Hiénard Resultatet af sin Konference med Prédalgondes Sekundanter. Til sin Forfærdelse saa han et stort Opløb uden for Porten. Nogle Journalister, der saa ham staa ud af Vognen, kom hen til ham og sagde:

„Der er i Nat begaaet en Forbrydelse her i Huset.“

„Og Hiénard?“ spurgte Maleren angst.

„Deres Ven er uskadt ... Men en af Skurkene blev skudt ... Det lader til, at det er Billedhugger Frégose, der gav ham hans Bekomst.“

„Er de Herrer der?“

„Ja, de kom lige.“

Devienne trængte sig gennem den maabende Hob, legitimerede sig overfor Politibetjentene, der vogtede over Haven og Indgangen til Huset. Han gik op paa første Sal og traf i Atelieret Chefen for Opdagelsespolitiet, Kvarterets Politiassistent og nogle civilklædte Betjente sammen med Hiénard og Frégose. Stille gik han hen til de to Venner og trykkede glad deres Hænder.

De to Embedsmænd talte.

„De Folk var ikke kommet for at stjæle,“ sagde Opdagelsespolitiets Chef ... „De kunde have gjort det, men gjorde det ikke. Det er klart, at her foreligger et særligt Hævntilfælde ...“

„Men hvad siger Hr. Hiénard?“ spurgte Politiassistenten.

„Hr. Hiénard ved ingenting. Han blev overrumplet

og bedøvet . . . Hvorfor brugte de Kloroform, naar de havde Kniv . . . Og hvorfor er Skabe og Skuffer urørte, skønt de havde kunnet finde Penge?"

„Hr. Frégose kom jo og forstyrrede dem . . ."

„Ja vel, men da havde de allerede været der en Tid . . . Nej, her foreligger intet Rovmord — det maa være andre Følelser, der er Skyld i denne Affære."

„Hvor skal vi da faa nogle Oplysninger fra?"

„Fra Hr. Hiénard, hvis han vil . . . Men det er tydeligt, at han ikke vil. Se, hvor stum han forholder sig. Og han har jo en glimrende Undskyldning i Bedøvelsen. Men han ved alt og vil ingen Ting sige. Mit sidste Haab er en Dame, der hedder Mascart. Hun kendte den døde . . . Jeg har sendt Bud efter hende . . . Nu da Rascol er død, faar jeg hende nok til at tale. Men der har vi hende."

Fru Mascart kom ind, meget betaget af Situationen, rød i Hovet og med Lommetørklædet for Øjnene.

„Gud, mine Herrer, hvad er her dog paa Færde?" stammede hun. „Hvad vil De mig?"

„Tag det blot med Ro. Det gælder om en simpel Oplysning. Vi vil kun konfrontere Dem med Liget af en Mand, som er bleven skudt her i Nat . . ."

„Gud! Og jeg skal kende ham?"

„Ja, det tror vi. Vær saa god at følge med."

Da de var kommet ind i Soveværelset, hvor Rascols Lig laa i en Blodpøl ved Siden af den ituslaaede Lygte, sagde Politichefen.

„Kender De den Mand?"

Bleg af Rædsel saa Fru Mascart paa Liget og udbrød:

„Aa Gud, det er jo Rascol!"

„Er det kun Rascol? De maa sige os alt."

Hun begyndte at græde.

„Aa, Herre, jeg er en anstændig Kone, og der har aldrig været noget at sige paa mig, men den Mand var en frygtelig Tyran; han paatvang sig mig og tyranniserede mig . . . Jeg vidste, at hvis jeg havde sagt et Ord om ham, var jeg dødsens."

„Hvad var hans virkelige Navn?" afbrød Politichefen hende.

Hun nølede lidt, men pludselig brød hun ud i Hulken og sagde:

„Nuvel, hvis De lover mig at der intet Ondt skal ske mig . . . For jeg var hans Offer . . . saa skal jeg sige Dem det . . . Rascol var ikke hans virkelige Navn, han hed: Clavel."

„Chefen for „Filasternes" Bande?"

„Ja! Han var undvegen fra Numea og kom for 10 Aar siden tilbage her til Paris . . . Aa, hvor jeg har døjet med ham . . . Alle de søvnløse Nætter, jeg har tilbragt. Men nu er han død og jeg kan fortælle alt. Alle de Indbrud, der er sket i den sidste Tid, var han Ophavsmand til, men han viste sig aldrig selv, han havde sine Haandlangere, jeg kender Navnene paa dem . . ."

Her standsede Politichefen den snakkesalige Fru Mascart, angst for at hendes Meddelsomhed skulde forskertse hans Opdagertriumf.

„Det kan vi altsammen tale om senere. Tak skal De have, nu ved vi, hvad vi ønskede at vide."

Fru Mascart trak sig tilbage. Politichefen gik hen til Hiénard og hans Venner.

„Naa, mine Herrer, nu skal vi overlade Dem til Dem selv. Sig mig blot, om De ikke har en eller anden Oplysning, som kan lette os vor Opgave."

Devienne og Hiénard saa paa hinanden. Et Ord, og Prédalgonde var arresteret.

Nej, Hiénard vilde ikke røbe Rascols Forhold til den smukke Roger. Saa hellere duellere med ham.

„Med Deres Tilladelse foretrækker jeg at gaa. Jeg vil meget nødig tilbringe næste Nat her i Huset. Jeg er ikke bange for Gengangere, men der er visse Indtryk, som vilde virke modbydelig paa mig. Foretag, hvad De anser for fornødent. Og hvis De har Brug for mig, kan De træffe mig hos min Moder, Hertuginde de Diernstein."

Han hilste og gik sammen med sine to Venner gennem Haven. Hans Tilsynekomst vakte stor Opsigt i Gaden, at han maatte skynde sig hen til Deviennes Vogn. Betjentene gjorde Plads, og de kørte bort. Henne i Rue Lepic sagde Hiénard, forundret over Deviennes Tavshed:

„Hvorfor siger Du ikke, hvad Du har aftalt med Hr. de Prédalgondes Sekundanter?"

„Fordi jeg anser det for overflødigt. Du vil da ikke duellere med den Skurk?"

„Hvorfor dog ikke?"

„Efter hvad der er sket! Du er da ikke i Tvivl om, at det er ham, der har sat det natlige Overfald paa Dig i Scene?"

„Maaske. Men derfor kan jeg godt duellere med ham. Saa længe der endnu kan være Tvivl om hans Meddelagtighed, bør jeg endda gøre det."

„Men han er uværdig til en saadan Ære!"

„Var det ikke meget simplere, om jeg knækkede Rygraden paa ham som paa Rascol?" faldt Frégose dem i Talen.

„Haha!" lo Hiénard. „Nu maa Du ikke slaa alle Folk ihjel . . . Hvad duellerer min Modstander paa?" spurgte han Devienne.

„Paa Pistoler."

„Naar?"

„Kl. 3."

„Hvor?"

„Bag Tribunerne i Saint-Quentin . . . Men skulde vi ikke opsætte Duellen paa Grund af de seneste Begivenheder? Du er altfor nervøs, og det giver Usikkerhed."

„Nej, jeg er meget vel tilpas. Det er ikke værd at forandre noget. Men nu er vi her. Jeg vil helst være ene med Mama. Ellers kan hun gærne blive forskrækket. Saa mødes vi Kl. 2 hos Devienne, der sørger for alt: Læge, Vogn, Vaaben . . ."

Medens Frégose og Devienne kørte bort, gik Hiénard ind i Huset. Klokken var 12. Helst vilde han have ventet med at træffe sin Moder for at undgaa en Forklaring, men det lykkedes ikke. Firmin meldte ham, at Hertuginden ventede ham. Jean gik ind til hende og saa straks, at hun ikke havde hørt noget om Overfaldet paa ham. De spiste Frokost sammen, og han gjorde alt for at trøste og oplive den bedrøvede Kvinde, som om det var ham magtpaaliggende at efterlade hende de bedste og kærligste Minder, hvis han ikke slap levende fra Duellen.

Da han havde spist, sagde han, at han nødvendigvis maatte forlade hende, men lovede at komme hjem til Middag. Han gik op for at klæde sig om, thi han havde ladet sine Sager bringe hen i den Lejlighed, hans Moder havde indrettet til ham. Nedenunder hørte han stadig Klokkeringen. Det var Visitter. Han var allerede færdig med sit Toilette, da Atelierets Dør gik op og Hertuginden med feberhede Øjne og forvildet Ansigtsudtryk kom styrtende ind. Hun greb ham om Haandleddet, som om hun var bange for at han skulde undløbe, og halvkvalt skreg hun:

„Ulykkelige, ulykkelige Barn!"

Han vilde spørge for at høre, hvad hun havde faaet at vide. Men hun fik ham til at tie, og uden at kunne tilbageholde sin Graad hulkede hun:

„Hvor kunde Du dog gaa og vove dit Liv uden at have sagt mig noget, uden at have kysset mig . . ."

Hun kunde ikke tale for Taarer, mens han stod sørgmodig og maalløs uden at turde se op paa den stakkels Kvinde. Tilsidst sagde han:

„Hvem har dog sagt Dem det, Mama? Hvem har haft det sørgelige Mod at meddele Dem det?"

„Fru de Sauvelys og Lucienne, der er lige saa forfærdede som jeg og venter nedenunder for at høre, om det ikke er muligt at hindre denne Duel . . . For

den kan ikke finde Sted! De siger lige som jeg. Den maa og kan ikke finde Sted, hører Du?"

„Jo, den kan, Mama," svarede han for at afskære al Diskussion. „Og intet kan forhindre den."

„Ikke en Gang mine Bønner?"

Han svarede ikke.

„Ikke en Gang min Befaling?"

Og da han stadig tav, blev hun greben af Fortvivlelse og Rædsel. Hun saa aldeles forvildet paa ham og mere raabte end sagde:

„Men hvad har han da gjort Dig?"

„Hvad han har gjort mig?" svarede Jean. „Næsten ingen Ting. Først berøvede han mig det dyrebareste, jeg ejer: Min Ærbødighed for Dem. Saa drev han mig ud af Deres Hus. Men selv det var ham ikke nok. Da han saa, at jeg var velunderrettet og kendte hans Dobbeltgængeri og Nedrighed — naa, det er sandt, De ved jo ikke, hvilken skændig Skurk denne herlige unge Mand er —, saa forsøgte han at faa mig snigmyrdet i Nat!"

„Dig?"

„Ja, og jeg var død, hvis ikke Frégose havde frelst mig og skudt en af Banditterne. Men inden sin Død betroede denne Slyngel mig kynisk sin Plan... Naar Sønnen var vel af Vejen, var man sikker paa Moderen. Saa behøvede de bare at række Haanden ud for at faa fat paa hende og hendes Penge! Ja, det har han gjort, siden De absolut vil vide det!"

Det svimlede for den stakkels Moder, da hun fik Øjnene op for det Dyb af Skændsel, som pludselig viste sig for hende. Hun stod der tilintetgjort og maatte holde sig for Ørene for ikke at høre. Men Hiénard gik hen til hende og tvang hende til at høre.

„Men det er ikke alt, Mama, Sorgen, Skammen, Forbrydelsen havde jeg maaske taalt for ikke at forøge Deres Sjælekval. Men i Aftes, da jeg for at skaffe Dem den Fred, De saa haardt tiltrænger, opfordrede ham til at rejse bort og fortsætte sin skamløse Tilværelse langt herfra, saa lønnede han min Taalmodighed med at æreskænde Dem!"

Hun saa aldeles bleg paa ham, hendes Læber skælvede, og som en vanvittig hagede hun sig fast til sin Søn. Men han vedblev:

„Ja, overfor mig og i Deviennes Paahør vovede den Usling at forhaane Dem. Da skød Blodet op i mig, og jeg gav Hr. de Prédalgonde et Ørefigen."

Moder og Søn saa tavs paa hinanden. Jean var forfærdet over, at han havde sagt hende alt dette, da det pludselig slog ham, hvor Sorgen havde ældet hende. Hun laa der med Hovedet paa sin Søns Skuldre, og som i et Glimt stod alle hendes Livs Fejltrin for hende. Hun følte en Trang til at bede og knæle, og i fortvivlet Anger skreg hun:

„Tilgiv mig, jeg har været en slet Kvinde og en daarlig Moder!"

„Ingen Bebrejdelser eller Anklager mod Dem selv, Mama! Jeg vil nu prøve paa at skyde en Mand, fordi jeg ikke har villet finde mig i hans Beskyldninger mod Dem. Alle maa ære og agte Dem som jeg, thi De er min Moder, og det siger alt! Men berøv mig ikke Modet og Koldblodigheden. Det er min eneste Bøn til Dem. Jeg maa gøre min Pligt. Gør Deres. Giv mig et Kys..."

„Jean, Jean!"

Hun trykkede ham mod sit Bryst og betragtede ham, som om hun vilde indbrænde hans Billede helt og evigt i sin Erindring.

„Gaa nu ned til Deres Veninder og behold dem hos Dem. Hvis jeg ikke kommer tilbage, skal De elske Lucienne. Hun vil være en Datter for Dem og erstatte mig."

Han omfavnede hende for sidste Gang og rev sig løs fra hendes Kys og Favntag. Da han var ude af Døren, gik Hertuginden hen til Vinduet og saa ham forsvinde gennem Porten. Saa brast hun sammen og styrtede om paa Gulvet.

— — —

Ude i en Allé langs Væddeløbstribunerne havde Hr. de Prédalgonde med sine Sekundanter, d'Hrr. de Frémonville og Jabin og Lægen i fem Minutter ventet paa Hiénard og hans Venner.

„Det forekommer mig, at vore Modstandere er noget sent paa det," sagde Frémonville, „og her er ikke egenlig varmt i denne Blæst."

„Maaske er der hændt ham en Ulykke," sagde Jabin.

„Ja," sagde Prédalgonde med et fint Smil, „Hr. Hiénard maa være meget syg, hvis han skal blive borte i Dag..."

„Aa, vær bare rolig. Han er i bedste Velgaaende. Der er han..."

Prédalgonde blev ligbleg. Det var virkelig Hiénard, der kom, og ikke hans Genfærd. Hvad havde Rascol da gjort? Var det det, han havde lovet? Hvorfor havde han ikke meddelt noget? Skulde Roger nu selv ekspedere denne Hiénard ud af Verden? Hvorledes skulde det da gaa med alle hans Planer?

„Undskyld os, mine Herrer," sagde Devienne med sin isnende Ironi. „Vi er ikke præcise, men det er ikke vor Skyld. Vi har været optaget hele Formiddagen af et Forhør. Hr. Hiénard har nemlig været lige ved at blive myrdet i Nat."

„Myrdet?" udbrød Rogers Sekundanter.

„Ja. Men det maa ikke sinke os. Hr. Frégose har givet Morderen hans Bekomst og frelst vor Ven. Men lad os nu ordne Kampreglerne."

Hiénard gik hen til Prédalgondes Sekundanter.

„Mens De træffer de fornødne Forberedelser sammen med mine Venner, vilde jeg gerne sige et Par Ord til Hr. de Prédalgonde."

„Men det strider jo mod alle Regler," udbrød Jabin forfærdet.

„Det ved jeg nok. Derfor bad jeg Dem ogsaa spørge ham, om han vil tale med mig."

„Under fire Øjne?"

„Ja."

Da Prédalgonde hørte, hvad der var Tale om, gik han hen til Jean og hilste paa ham. De gik lidt bort for ikke at blive hørt, og uden Omsvøb sagde Hiénard:

„De er forbavset over at se mig her. De troede, at De havde været fri for mig nu. Men Sagen er gaaet anderledes —, og vor Ven Rascol blev den lille. Hans Identitet med Grev de Saint-Vincent og hans intime Venskab med Hr. de Prédalgonde skal Politiet snart lære at kende af mig..."

Det gav et Sæt i Roger. Oprørsk og rasende udbrød han:

„Det skulde De have besørget før De kom, saa havde De sikkert undsluppet mig."

Hiénard saa skarpt paa ham.

„Folk, som jeg, spiller ikke Angivere; de slaar. Jeg har ikke villet sende Dem paa Anklagebænken, fordi jeg derved vilde beklikke alle Deres Bekendtes Ære med Deres Skam. Jeg kender en anden Metode til at afgøre den Sag. Den vil jeg forsøge med Fare for mit Liv. Prøv nu selv paa at slippe fra mig!"

„Nuvel," hvislede Prédalgonde mellem Tænderne, „ve Dem! Nu har jeg ikke Ret til at give Dem Pardon."

„Give mig Pardon?" sagde Hiénard. „Usle Slyngel, har De nogensinde tænkt paa det? Rascol har fortalt mig alt i Nat. Pas hellere paa, at De ikke skyder forbi mig — jeg skal nok træffe. Min Familjes Ære og Tryghed kræver, at jeg skyder Dem. Det var blot det, jeg ønskede at meddele Dem."

Sekundanterne kom til, og de to Modstandere blev opstillede i tredive Skridts Afstand paa en Slette, hvor der ikke var noget Sigtepunkt for Øjet.

„Naar Signalet gives," sagde Devienne, „maa De

skyde, som De lyster, og gaa fem Skridt frem. Grænsen har jeg ridset med min Stok. Saa snart Du hører Ordet: Fyr! — har Du Lov til at gaa. Hvordan har Du det?"

„Meget godt!"

„Tag denne Pistol. Og tag dit Aftræk roligt og langsomt."

„Lad Modstanderne være alene!" raabte Frémonville.

Prédalgonde og Hiénard blev alene.

„Er De færdige?" spurgte Devienne.

„Ja."

„Fyr!"

Ved dette Ord gik Prédalgonde langsomt 5 Skridt fremad og sigtede omhyggelig paa Hiénard, der blev staaende ubevægelig og ventede med at skyde. Skuddet gik af. Hiénard rørte sig ikke af Stedet, og i Stilheden hørte man Frégose sukke dybt. I samme Øjeblik skød Hiénard fra sin Plads. Prédalgonde foer sammen, blev ligbleg i hele Ansigtet, slængte rasende sin Revolver i Græsset og greb sig for Bryslet, som om han vilde rive Kuglen ud af Saaret. Derpaa vaklede han tre Skridt til Siden og styrtede om.

Devienne og Frégose var allerede henne hos deres Ven og undersøgte ham, mens de spurgte:

„Fejler Du noget?"

„Nej. Og han?"

„Ja," sagde Devienne, „han er vist haardt saaret."

„Gaa hen og se!"

Devienne ilede hen til Modstandernes Gruppe, der var i ivrig Aktivitet omkring Prédalgondes Lig. Efter et Øjeblik kom Maleren tilbage.

„Han er død. Kuglen er gaaet gennem Hjertet. Gaa I blot hen til Vognen; jeg skal blot underskrive Duelreferatet sammen med d'Hr., og saa kommer jeg."

Og Hiénard gik ved Frégoses Arm bort fra sin Fjendes afsjælede Legeme.

SLUTNING.

Det var atter blevet Foraar. Mod Sædvane var Hertuginden taget til Champchevrier allerede i Slutningen af Maj. Hendes Søn var med, og snart kom Frøken Marechal i Besøg hos dem. Den smukke Hertuginde var nu en gammel Dame. Hendes Haar var blevet hvidt; Sorgen havde fuldendt sit Ødelæggelsesværk. Tilbage havde hun af al sin fordums beundrede og misundte Skønhed kun sine blide Øjne og sit yndige Smil. Hun havde ikke flere Illusioner, hun havde resigneret og vilde kun være en Moder for sin Søn. Og det var hun samvittighedsfuldt. Hun levede tilbagetrukkent med sin Søn, der tilbragte den største Del af sin Tid i Atelieret, og saa kun de nærmeste Venner hos sig.

Jean havde benyttet Vinteren til at modelere en prægtig Buste af Moderen. Hun betragtede den ofte og sagde: „Ja saadan *har* jeg været!" Hun talte om sig selv som en gammel, gammel Bedstemoder taler overbærende om sine Ungpigedage.

I fjorten Dage havde de nu levet i Skovens og Markens Fred. Og Tiden var gaaet ufattelig hurtigt. Lucienne og Jeans Kammeratskab var lidt efter lidt blevet et inderligt Hengivenhedsforhold. De forstod og skattede hinanden.

„I burde gifte jer," sagde Hertuginden til sin Søn. En Bedstemoder som jeg mangler kun et: Børnebørn."

... En Dag gik Lucienne og Jean nede i Parken, hvor al Ting skød og spirede. Et Genfødelsens Pust gød sin milde Varme om de to unge, og pludselig sagde Jean:

„Mo'r er stadig meget sørgmodig. Kun jeg kan give hendes Tilværelse nyt Liv, men for at naa dette Mirakel maa De hjælpe mig, Lucienne."

Hun bøjede Hovedet og rødmede. Længe havde hun ventet disse Ord, og hendes Hjerte bankede heftigt.

„Hvad skal jeg da gøre?" spurgte hun.

„Lægge Deres Haand i min og skænke mig den Lykke, jeg saa længe har higet efter."

„Ja," svarede hun. „Jeg kunde vanskelig træffe en Mand, der bedre svarer til det Ideal, jeg har stillet mig. Kun med Dem kan jeg blive lykkelig, føler jeg. Det er mig ikke nok at eje en Mands Agtelse og Sympati. Jeg vil elskes, skønt jeg ikke længer er pur ung og aldrig har været smuk. Det tør jeg vente af Dem, at De vil elske. Tør jeg ikke?"

Taarerne kom hende i Øjnene, og hun kunde ikke tale. Jean trykkede hende blidt til sit Bryst og kyssede hendes dyrebare Taarer bort.

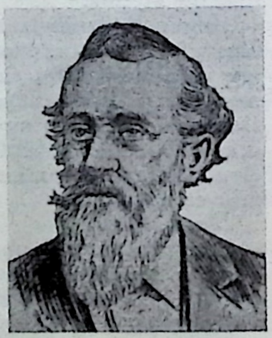
„De tager ikke fejl, Lucienne. Jeg elsker Dem, fordi De staar saa højt over alle andre Kvinder ved Deres Stolthed, Mod og Offervilje. Jeg skal aldrig glemme, at De i en Kamp, som jeg satte mit Liv ind paa, støttede mig og hjalp mig til Sejr. Nu tilhører mit Liv Dem, og det skal al Tid tilhøre Dem."

Hun var altfor bevæget til at hun kunne tale. Tavs tog hun Jeans Haand, trykkede den varmt, og i den spirende, grønne Vaar bragte de deres Moder en ny Lykkes forjættelsesrige Budskab.

De sidste Dages Hellige.

De sidste Dages Hellige, eller som deres mere populære Navn er: *Mormonerne*, har faaet en ny Ypperstepræst. Det er den fjerde i Rækken. Nr. 1 var Sektens Stifter *Joseph Smith*, der blev slaaet ihjel. Nr. 2. var *Brigham Young*, der drev det til paa en Gang at have 765 Koner, og Nr. 3. var den nylig afdøde *Welford Woagruff*. Paa hans Plads som Overhovede for Mormonsekten, ikke blot i Saltsøstaden i Utah, men i hele Verden, kommer nu *Lorenzo Snow*. Den ny Ypperstepræst har i den sidste halve Snes Aar (han blev først omvendt for 10 Aar siden, da han for første Gang læste „Mormons Bog" under et Besøg i Utah) været en ivrig Agitator og rejsende Profet for Mormonismen, og saa stor blev hans Indflydelse efterhaanden, at han nu, trods sine 84 Aar, er blevet valgt til „Ypperstepræst, Ældste og første Forelæser og Fortolker af Mormons hellige Bog samt Forvalter af Mormons Testamente", som den lange, højtidelige Titel hedder.

Trods sine 84 Aar skal han være i Besiddelse af en overordentlig Energi. Alligevel er det vel saare tvivlsomt, om han vil formaa at holde sammen paa den mærkelige Sekt, der vistnok fik sit første Knæk, da Loven mod Flerkoneri ramte Mormonerne. Mange af de gamle Mormoner, der ikke vil skilles fra deres Koner, sidder enten i de amerikanske Tugthuse eller er udvandrede til Meksiko, og af ny Tilhængere kommer der kun faa nu, da den største Tiltrækning, Flerkoneriet, er forbi. Lorenzo Snow er da vel en af de sidste eller maaske den allersidste af „Mormons Profeter".



Lorenzo Snow.



UGENS REVUE.

Jubilæum.

I vore hjemlige Blades Annaler er det sikkert sjeldent, at en Mand kan holde 50 Aars Jubilæum ved et og samme Blad. Et saadant er indtruffet ved „Adresseavisen", hvor gamle Kall fra sin tidligste Ungdom indtil nu ufortrødent har virket som Korrektør. Redaktionen har da ogsaa paa forskellig Maade vist ham Paaskønnelse for hans trofaste, næppe altid lige morsomme 50 Aars Tjeneste. K., som fra sin Ungdom har været en stor Musikelsker, var i sin Tid en bekendt Sanger i Studentersangforeningen. Ogsaa i vore hjemlige musikalske Foreninger har han været og er fremdeles en ivrig Deltager.



Assistent Kall.

Dødsfald.

En i sjelden Grad self-made Mand, Murermester *Jørgen Jensen,* er afgaaet ved Døden her i København. Han, der var Søn af Husmandsfolk i Næstvedegnen, tilbragte sin Ungdom i smaa og noget vanskelige Forhold, men ved særlig Begavelse og Flid arbejdede han sig frem til at indtage en Førstestilling blandt vore Bygningshaandværkere. Stadig større Arbejders Ledelse blev ham tildelt, og han kom efterhaanden til at sidde i saa mange forskelligartede Institutioners Bestyrelse, at man knap forstaar, hvorledes hans Tid kunde slaa til. Alle Vegne fra vistes ham den største Tillid, og nu, da han kun 45 Aar gammel er død, staar paa en Gang mange Pladser ledige, til hvilke det ikke er saa helt let at finde Stedfortrædere.



Murermester Jensen.

Den 30. f. M. døde Distriktslæge, Dr. med. *O. Bruun*, i Esbjerg.

Han fødtes den 14. September i Østerlarsker paa Bornholm, hvor Faderen var Præst; blev Student fra Aarhus Kathedralskole i 1868, og medicinsk Kandidat med Laud 1875. Samme Aar nedsatte han sig som praktiserende Læge i Esbjerg, disputerede for Doktorgraden 1886 med en Afhandling om Skørbug, blev Distriktslæge i Skods Herred 1887, og har tillige i de senere Aar været Læge ved Epidemihuset i Esbjerg.



Dr. med. Bruun.

Dr. Bruun var en af Provinsernes dygtigste Læger. Særlig Fortjeneste har han indlagt sig ved et ihærdigt Arbejde for Indførelse af Serumsbehandling til Helbredelse af Difteritis. Denne Sygdom gjorde for nogle Aar siden en rig Høst blandt Børnene i Esbjerg. Saa læste Dr. Bruun om Indsprøjtning med Serum, og resolut tog han en 14 Dages Tur til Hamborg for at lære Metoden. Resultatet var en kendelig Aftagen af Dødeligheden blandt Epidemihusets smaa Patienter. — Afdøde var Ridder af Dannebrog.

Den 29. Oktober døde en af Fredericia Bys mest kendte, dygtigste og virksomste Mænd, nemlig dens mangeaarige Kæmner *J. C. Henningsen.* Den afdøde var født i Fredericia den 20. Oktober 1838, hvor Faderen var Avlsbruger. Som Dreng frekventerede han Fredericia Latinskole, som han forlod med det Vidnesbyrd, at han paa hin Tid havde været Skolens flittigste og bedst begavede Elev. Hans Hu stod mere til at dyrke sin Fædrejord med Plov og Spade end til at arbejde paa den akademiske Ager, hvorfor han efter endt Skoletid optog Faderens Bedrift, og denne blev da ogsaa hans kæreste Livsgerning, indtil han ved sine Medborgeres Tillid valgtes til Byens Kæmner. Dette Hverv røgtede han med Trofasthed og Dygtighed i 17 Aar — indtil sin Død. I Byen og Omegnen var han kendt af og kendte alle. Han vidste Besked om hver Ejendom og Bedrift ud og ind, og denne hans vidtrækkende Kendskab til alt og alle bevirkede, at der ogsaa lagdes Beslag paa ham af Ligningskommissionen, hvori han fik Sæde. Hans Redelighed, Hjælpsomhed overfor de smaa, hans Dygtighed og utrættelige Flid har sat ham et varigt Minde blandt hans Medborgere.



Kæmner Henningsen.

Initiativets Kvinder.

Fru Sofie Horten.

Efter i en ung Alder at være bleven Enke, slog Fru Horten ind paa Journalistik. Det var paa den Tid i Midten af Firserne, da der i vort literære Liv sporedes en Del Indflydelse fra svensk Side. Fru Sofie Horten oversatte en Del fra svensk til „Nutiden", „Illustreret Tidende" og „Nordstjernen", foruden at Fruen indførte *Ernst Ahlgreen,* den svenske Forfatterinde (Petrine Benedictson) i vor Literatur.

Efterhaanden arbejdede Fru Horten sig ind som Korrespondent til et stort Antal Provinsblade. Da Fru Horten en Gang traf en fattig Kone, hvis Barn var svageligt, faldt hun paa gennem sine Forbindelser i Provinspressen at skaffe dette Barn paa Landet. Der kom over 400 Tilbud, og saaledes kom Fru H. til at føre den Tanke ud i Praksis, som senere ledte til Dannelsen af en Forening for fattige Børns Ferieophold paa Landet. Da Fruen derved nærmere lærte de fattigste Børn og deres Kaar at kende, fik hun den Ide at udgive et billigt Julehefte for Børn, og „Børnenes Julehilsen“, det ældste af billige Julebøger blev til.



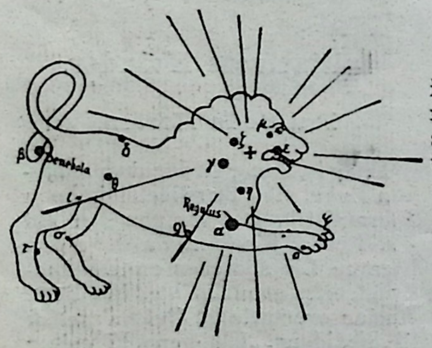
Fru Horten.

Ved „Kvindernes Udstilling“ udfoldede Fru Horten en betydelig Virksomhed i den literære Afdeling, foretog en Rejse til Finland og skaffede en fyldig Repræsentation af finsk Literatur. Samme Aar overtog Fruen Redaktionen af *„Husmoderens Blad“*.

Fru Horten, der er en livlig og energisk Dame, røgtede i Fjor Hvervet som Sekretær ved Komiteen for „Husholdningsudstillingen af slagtet Fjerkræ og Kaniner.“

Stjerneskudregn.

Man forberedte sig nylig i den astromiske Lejr paa Observation af de interessante Stjerneskudfald, der kunne ventes i November, naar blot Vejret maa blive gunstigt. Først er der den saakaldte Løvesværm eller „Leoniderne“, der kommer fra et Punkt i Stjernebilledet Løvens Hoved (se Billedet), en Sværm, hvis



Hovedmasse vi egentlig først skulle møde i 1899, men hvis „Fortrop“ ventedes i Aar. Mange var ivrigt paa Vagt fra den 11. til 17. November, især efter Midnat, og havde Opmærksomheden rettet paa Løven, der hæver sig paa Østhimlen. Det lille Kors paa Billedet er det saakaldte Radiationspunkt, hvorfra næsten alle Stjerneskuddene udstraale; det betegner den Retning, i hvilken Stjerneskuddene ile mod Jorden. Retter man Blikket mod dette Sted, kan man holde Øje med alle de Stjerneskud, der efterhaanden komme frem inden for 25 Graders Afstand fra Radiationspunktet. Dette Maal svarer til Afstanden mellem Regulus og Denebola. Man kan dels foretage Optælling af Stjerneskuddene med visse Mellemrum, dels indtegne særlig mærkværdige Baner i Kort, og saaledes yde Bidrag til vor Viden paa dette Omraade. I Følge B. V. Marsh skal Sværmen bestaa af 3 Striber, som Jorden efterhaanden gaar igennem, og han har beregnet, at Sammenstødet med Stribernes centrale Dele skulde indtræde d. 14. og 15. Novbr., især burde man passe godt paa efter Kl. 3—4 Morgen. Heldigvis er der intet Maaneskin i denne Periode. Løvesværmen har vist sig adskillige Gange med 33 Aars Mellemrum, hver Gang i nogle Aar, nemlig 1799, 1833 og 1866. I samme Bane løber en lille Komet, som man med Iver spejder efter, da den vistnok snart maa blive synlig.

En anden Stjerneskudsværm kan ventes den 23. Nobr.; det er Resterne af Biélas opløste Komet, de saakaldte „Bielider“, der udstraale fra et Punkt ved Andronedas Fod.

Torvald Køhl.

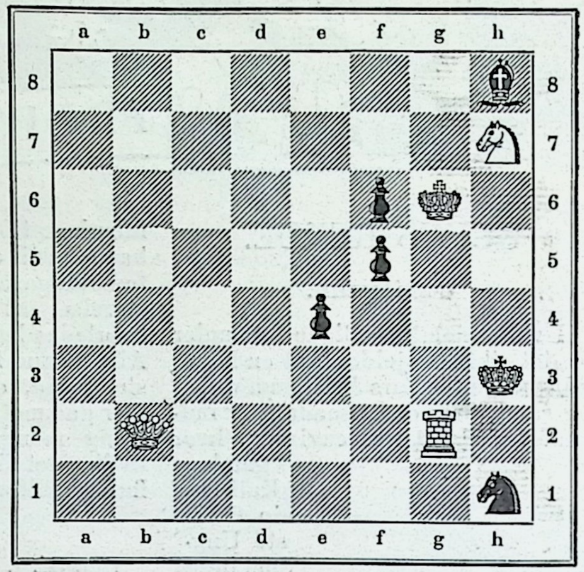
„Spionen fra Kronstadt“.

Som det vil bemærkes, afsluttes i Dag Romanen „Salon-Svindleren“, der er bleven modtaget med saa stor Interesse. Vi kan imidlertid glæde vore Læsere med, at vi allerede i næste Numer paabegynder Offentliggørelsen af en ny fortræffelig Roman. At „Spionen fra Kronstadt“ har været en saa stor Succes i Udlandet, er let forstaaelig for den, der har haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med denne Bog. En mere gribende Skildring af Kærlighedens Magt kan vanskelig tænkes. Fortællingen ledsages af en Række udmærkede Billeder.

Skakopgave Nr. 11.

Af J. Jespersen, Svendborg.
(Original.)

Sort 6 Brikker.



Hvid 4 Brikker.
Hvid begynder og gør mat i 3 Træk.

Løsning af Skakopg. Nr. 10.

1 T b 4 — b 5 osv.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 8.

Uden den første er begge Dele
netop det, der her er det hele,
og dog kan Gaadens velkendte Navn
ikke taale det førstes Savn.
Lykken stod det hele bi;
det ydre var i fuld Harmoni
med det indres brusende Strenge,
der, vidt og bredt, ej tøved længe
med at bane Vej for det unge Geni.
Det er en Kunstner, snart af de største,
der efter Berømmelse monne tørste,
ikke med store Ord paa Læben,
men med den rette, alvorlige Stræben.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *27. November 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde
15 og 10 Kroner
tilsendt ved Anvisninger.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 6 var

Enorm.

Ialt indkom 817 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie J. Andersen, Sophievej 14, Kbhvn. 2. Præmie Sophie Lange, Vestre Stationsvej, Odense.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.



Den Hornung & Møllerske Bygnings Facade mod Bredgade.

Dansk Industri.

IV.

DEN pompøse Bygning, som findes gengivet over disse Linjer, har en højst ærværdig Alder. Den blev rejst i Midten af forrige Aarhundrede af en Baron Dehn, skiftede derefter flere Gange Ejer, indtil den i en Aarrække blev Residens for Prins Frederik af Hessen, vor afdøde Dronnings Broder, der var gift med Prinsesse Anna. Denne Dame, der besad en stærkt udpræget musikalsk Sans, samlede omkring sig de største Tonekunstnere, og Fest var der paa Palæet, naar Mænd som Dreyschock og Rubinstein aflagde Besøg, og sammen spillede Schumans Variationer for to Pianoforter. Da Prins Frederik i 1872 flyttede bort fra Ejendommen i Bredgade, tog Musiken ikke samtidig Afsked med Stedet. Ind drog nemlig Landets største Klaverfabrikanter: Firmaet *Hornung & Møller*, og de Sale, hvor forhen Prinsessens Koncertsoireer afholdtes, modtog siden inden for sine Døre Kunstens største Navne paa Besøg. Her afholdt endnu fornylig Professor Joachim en Prøve, forinden sin store Koncert. —



Et af de 16,000.

Det var i den lille Skjelskør By, at Stifteren, *Conrad Christian Hornung*, i Aaret 1827 bragte sit Pianoforte Nr. 1 til Verden, og just nu i dette Efteraar har Forretningen, der for Øjeblikket ledes af Brødrene Frederik og Conrad Møller, haft den store Glæde at se det seksten Tusinde Nummer træde ud i Verden. Tænk, hvilket Arbejde, der ligger bag ved et saadant enkelt Nummer — tænk, hvor mange Hænder det maa passere, før det kan træde frem med det forgyldte Mærke paa Laaget. Først skal Træet formes af „Kassemageren", saa skal „Finererne" have det under Behandling. Derpaa anbringes Stemmestokkene, hvori de Skruer, der fastholde Strengenes løse Ender, ere anbragte. Nu møder „Bundemagerne" frem,



Et af de 16,000.

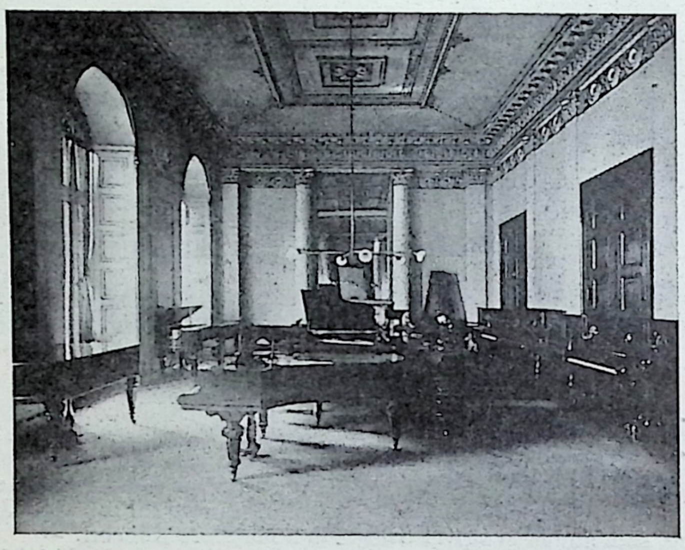
for at anbringe Sangbunden, og Jernrammen, som først har været under Behandling af Smed og Lakerer, bringes paa Plads. En Mand, der bærer Titel af „Bestrenger", lægger Strengene til Rette, efter at „Spinderen" først har beklædt de Strenge, der tilhøre Bassen. Endelig gaar Pianofortet til de pudsigt benævnede „Færdigmagere", som forsyner det med Klaviatur, Mekanik og Pedalværk. Naar nu Pianofortet efterhaanden paa sin lange Vandring er færdigbygget, faar det af Pudsere, Drejere og Billedskærere sin sidste Pynt, og kan, efter at Intonering og Stemning er besørget, betragte sig som fuldendt, og ikke behøve at frygte det fineste Øre eller de kraftigste Fingre.



Koncertsalen.

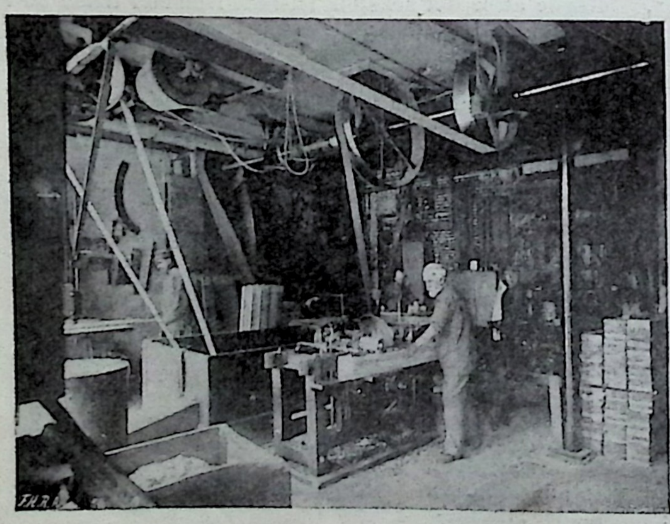
Ganske imponerende er Udstrækningen af de Lokaler, der giver Rum til alt dette Arbejde. Der indeholdes i Hovedbygningen og den 3-Etages Sidebygning Kontorer, Magasiner, Tegnelokaler, 50 Værksteder, Lagerrum, Tørrestue, Dampkedel og Pakrum, og i den gamle Palæhave finder man endda i Friluft store Lagere af Træ. De tidligere Dages Festsal er nu indrettet til en lille Koncertsal, der kan rumme et Par Hundrede Tilhørere.

I Løbet af 71 Aar er altsaa frembragt 16,000 Instrumenter. Hvad er ikke dertil medgaaet af Materiale? Strengenes Antal har været 3,500,000; til Filt og lign. Stoffer har flere tusinde Faar afleveret al deres Uldbeklædning, og mindst 250 Elefanter har maattet ofre deres Tænder til Tangenternes Elfenben. Mere end hundrede Mennesker har nu Arbejde ved Fabriken. De danner for sig en fast Organisation, der har eget Understøttelsesfond og egen Sygekasse, ja, endogsaa til Aandens Berigelse et godt Bibliotek.



En Udstillingssal.

Ligesom i andre Palæer er Væggene i det Hornung & Møllerske behængte med Portræter. Fra øverst til nederst finder vi Billeder af de mest ansete Instrumenter, der er sendt ud fra Forretningen. Dog, blandt Pianoforterne er det ikke de gamle Abner, som kræver størst Respekt, de mest udmærkede i Slægtregistret tilhøre den yngre Generation. Man undgaar ikke at lægge Mærke til saadanne Pragteksemplarer som Nr. 10,000 og 15,000, eller dem, der fik Plads ombord paa „Dannebrog" og „Standard". Som Pendant til dette Billedgalleri ejer Fabriken en sjælden Avtografsamling, der indeholder saare smigrende Vidnesbyrd fra de største Kapaciteter. H. v. Bülov og Dreyschock, Saint-Saëns og Pachmann er lige fulde af Lovord over Hornung og Møllers Pianoforter.



Interiør fra Fabriken.

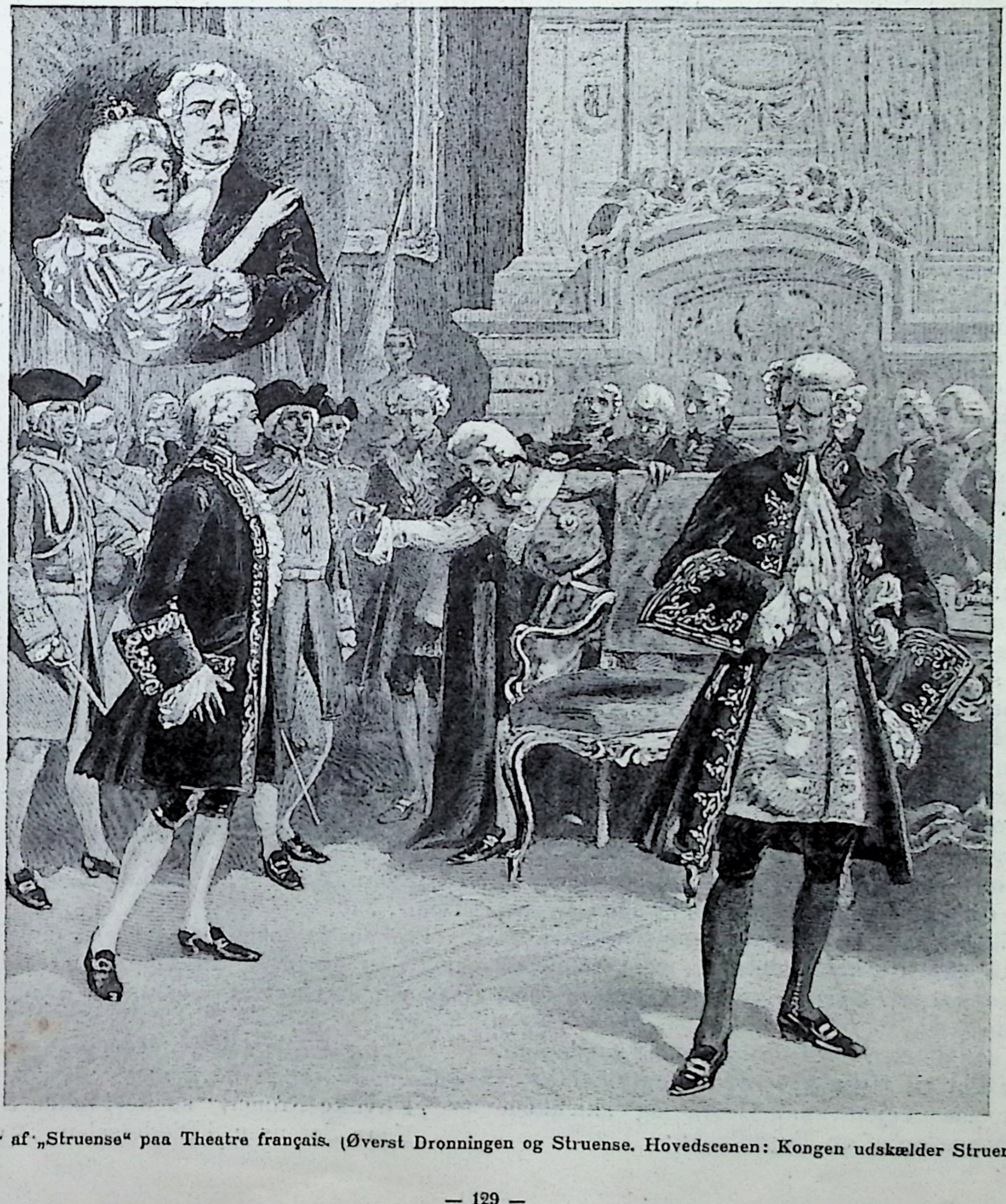


Palæets Opgang.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 9. Aargang 1898–1899. Søndag den 27. November 1898. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Scener af „Struense“ paa Theatre français. (Øverst Dronningen og Struense. Hovedscenen: Kongen udskælder Struense.)

Den hvide Paaske.

Af Herman Bang.

Fortsat.

„DET er s'gu Synd for Dyrene," sagde han.

„Men frem vil vi," sagde Alice — hun hægede ellers om hvert Kræ paa Gaarden — og hun holdt op med at nynne.

Der kom et nyt Stød af Stormen, og Vognen næsten hoppede.

„Se efter den anden Vogn!" raabte Alice.

„Man kan ikke faa Vinduet ned," sagde Knuth.

Der var saa mørkt i Vognen, at de næppe saa hinandens Ansigter. Kun Berner sad med Hovedet mærkeligt lænet tilbage, ubevægelig tavs i sin Krog, med samme tindrende Øjne vendt mod Pletten, hvor Alices hvide Foerværk saas lyse frem.

„Vist saa, vist saa, vi *vil* se Vognen," sagde Frøken Alice.

Frøken Alice *vilde* se den Vogn, og Knuth fik Vinduet revet ned.

„Hvad et det?"

Det gav et Stød til, og Vognen laa der:

Den laa der ganske læmpeligt — midt i en Snedrive, helt paa Siden.

„Vorherre bevares!" raabte Alice, der havde Kandidatens Pels med samt Kandidaten oven over sig — inde i Vognens Mørke, hvor alle rodede oven paa hinanden.

Og i samme Nu sagde hun, pludselig og ganske aandeløst:

„Hvor er Berner?" som om han var kommen til Skade.

„Hvor er Berner?"

Berner havde allerede faaet hende op og ud af Kareten, da Feddersen og Knuth krøb frem af Vognen:

„Saa," sagde Alice, „her staar vi yndigt!"

Stormen sang og Sneen føg.

„Larsen, Larsen, hvad skal vi nu?"

„Vi ska' vel hjem," svarede Larsen, der rodede med Hestene.

„Ja, Larsen," raabte Alice, der blev ved at le: „Men kommer vi det?"

„Det kan man aldrig vide," svarede Larsen.

Herrerne maatte hjælpe med Vognen.

Georg og Vedel kom til, og de stod alle og raabte og lo og sled i det midt i Stormen.

„Jo, det er s'gu henrykkende," sagde Georg.

De fik Vognen rejst og Hestene beroligede.

Knuth stod og klappede dem, som kunde de være hans eget Dyr hjemme i Odense. Alice bare lo.

„Ja, saa danser vi altsaa hjemme," sagde hun. „For Bal vil vi ha'e — den enogtyvende."

Midt paa Vejen stod Georg og skænkede Smaasnapse op af en Rejseflaske:

„Jo, nu er s'gu Sindssygen brudt ud i Familjen," sagde han.

Kuskene holdt en stille Raadslagning og satte sig atter op paa Bukken. . . .

Hofjægermesteren, der i Biblioteket sov over Amtsraadets trykte Forhandlinger, fløj, da han hørte Kareterne rulle over Borgbroen, op af sit Blund:

„Saa," sagde han, „nu er de Satan ta' mig væltede!"

Han fôr ud af Biblioteket mod Hr. Hansen, der bukkede med samme uforanderlige Høflighed i sit Ansigt og sagde:

„Ja, Hr. Hofjægermester, jeg tror Herskabet kommer tilbage!"

„Det hører jeg," sagde Hofjægermesteren:

„Nu ligger vel Alice med et brækket Ben." Det var hans eneste Tanke.

Han var allerede nede ad Trappen.

Men Frøken Alice stod rolig midt i Forhallen under Broncekronen, hvor de sytten Vokslys brændte — blussende, i sit hvide Foerværk.

„God Aften, Papa!" raabte hun:

„Ja, nu danser vi herhjemme."

Hofjægermesteren blev staaende. Han var glad ved blot at se hende hel.

„Ja, hvad sagde *jeg*?" sagde han, „men Galskaben vil jo ha' sin Vilje."

Hofjægermesteren vilde maaske fortsætte — han havde Munden aaben til det — men Frøken Alice klappede kun i Hænderne:

„Af Tøjet, mine Herrer!" raabte hun, „nu flytter vi."

Hun var borte, ind igennem Dagligstuen, som en Storm. Først maatte hun tale med Sørensen. Sørensen var en meget bred og damask-indbunden Dame, der bar brun Paryk og et Sæt forlorne Tænder, der, skinnende, var som sammenknebne over alle Stamhusets Hemmeligheder. Hun havde styret Huset i tyve Aar, uden at nogen af Herskabet havde hørt hende mæle ti Ord. Hvis hun havde Lidenskaber, skjulte hun dem.

I Stilhed samlede hun paa Guldtøj. Hendes Specialitet var Brocher.

Frøken Alice fandt Sørensen hæklende foran Bordet i sit Værelse, hvor der var en behagelig Varme og mange Hvilepladser i Hjørnerne.

„Kære Sørensen?" sagde hun — og hun tænkte i samme Nu: bevares, her er jo formelig Komfort —

„Kære Sørensen, undskyld, jeg forstyrrer Dem . . ."

Frøken Sørensen saa ud som om Situationen nok trængte til en Undskyldning. Frøken Sørensen var ikke vant til at forstyrres paa uforudsete Tider.

„Men," sagde Alice, „vi maa straks have Lys i Kronerne. Har vi Lys?"

„I hvilke Kroner," sagde Frøken Sørensen.

„Kære Sørensen, i Riddersalen . . . og saa maa

der smøres Mad, og Vin op og en Masse Ting — vi skal danse."

Frøken Sørensen havde rejst sig. Hun sagde kun et eneste:

„Vel," og begyndte at bevæge sig i sine snørede Tøjstøvler. Hendes Fødder var svage paa Grund af den megen Staaen op ved Madsmøring.

Alice løb foran hende ud i Fadeburet, et vældigt Rum med Skabe saa store som skulde der af deres Indhold bespises en Kaserne. Skabene slog hun op, og Skuffer trak hun ud; der var Svedsker og Blommer og Figner og Chokolader i fulde Bunker.

„Aa," sagde hun, „vi har jo i en Guddommelighed."

„Der er, hvad der plejer," sagde Sørensen.

„Hansen, Hansen," raabte Frøken Alice, „sig saa til Folkene, at de klæder sig paa, for Klokken ni skal der danses."

Hr. Hansen blev staaende midt i Anretteværelset.

„Folkene," sagde han, „Folkene, Frøken?"

„Ja, sagde Alice, „Pigerne og Karlene, allesammen — til Klokken ni . . . De har en Time . . ."

Alice lo:

„Kan De ikke forstaa," sagde hun, „at nu holder vi Høstgilde midt i Paasken."

Frøken Alice var allerede ude.

Hr. Hansen og Sørensen vekslede ikke saa meget som et Blik. Men inde fra Spisestuen raabte Alice:

„Og saa, Sørensen, maa der fyres i Ovnene."

Hun løb ind i Dagligstuen. Tusindfryd-Slæbet holdt hun i sin Haand.

„Ja, saa, mine Herrer," — Løjtnanterne var bleven befriede for Indpakningen — „saa flytter vi."

„Flytter — hvad?" sagde Georg.

„Flygelet," sagde Alice og Slæbet faldt.

„Løjtnanterne lo, som om de ikke fattede, men Alice klappede i sine Hænder:

„Ja, Flygelet, mine Herrer ... Vi tager nogle Karle til Hjælp. Der skal jo danses i Riddersalen".

Hun kaldte paa Hansen, at han kunde hente nogle Folk, og selv flyttede hun Vaser og Buster, medens Løjtnanterne blev ved at le.

Hofjægermesteren stod midt i Forvirringen.

„Nu tror jeg, Satan," sagde han.

Men Alice løb bare hen til ham — hun havde to Nipsting fra Flygelet, èn i hver Haand — og sagde et langt, smilende:

„Bø—ø", ind i hans Ansigt.

Der kom fire Karle ind. De blev staaende indenfor Døren, ret op og ned, i fire Par blaa Sokker. De forandrede ikke en Mine.

„Saa hjælpes vi," sagde Alice.

Og de fire Karle begyndte at løfte Flygelet.

„Hjælp til, hjælp til," sagde Alice til Løjtnanterne.

Og de tre Løjtnanter maatte hjælpe.

Feddersen holdt en Armstage.

„*Berner*," sagde Alice, „De falder i Staver."

Berner stod kun og smilte ligesom én, der havde faaet Maanen i Present og stod og saa paa den i sin egen udstrakte Haand.

„Feddersen," sagde Alice, „giv Berner Stagen."

Berner tog den med et Sæt.

„Saa, Berner lyser for os," sagde Alice.

De fire Karle sled med Flygelet op ad Trappen. Alice var forrest; det hvide Slæb faldt som en sølverne Strøm ned fra de høje Trin, men øverst holdt Berner Stagen.

„Saa stiller vi det her," sagde Alice. De var naaet ind i Riddersalen.

Der var allerede Ild i de store Ovne, og langs de høje Egetræs-Vægge saa de gamle Portræter, i det blussende Ovnskær ud, som var de levende. Alice løb frem midt i den store Sal, hvor de to Undertjenere tændte de halvhundrede Lys i Broncekronerne.

„Ja," sagde hun, „er her ikke dejligt."

„*De* er dejlig," sagde Feddersen.

„Og det er kun Rammen," sagde Alice.

Feddersen saa lidt paa hende:

„Ja De, Feddersen, — om Billedet."

Pludselig skiftede hun Tonen:

„Men ved nu ogsaa Folkene, at de skal danse," sagde hun.

Folkene vidste det.

De stride Sæbestrømme flød i Karlekamrene, og Underskørterne fløj om Pigerne mens de skrubbede Overdelene.

„Georg," sagde Alice, „Du løber selv over til Lars Spillemand. Han og Sønnen maa spille Violin. De gnider Fiolerne, saa man hører ikke Ørenlyd."

„Saa, mine Herrer, drikker vi et Glas Champagne."

Alice gik ned, fulgt af Løjtnanterne. Knuth kom bagerst med Feddersen.

„Det er s'gu mærkeligt," sagde Knuth.

„Hvad?"

„Det hele," drævede Knuth.

Men Feddersen gik lidt, og der fløj som et pludseligt Udtryk af Smerte hen over hans Ansigt, der ellers var ganske ubevægeligt:

„Gode Knuth," sagde han, „Menneskene bør aldrig misunde."

„Nej," sagde Knuth, der ikke forstod, hvad „Ministeriet" overhovedet mente.

„Men", sagde Feddersen, der var standset paa Trappens Afsats:

„Den, der havde et Lønkammer, burde nu gaa derind og bede til, at saadan noget kunde vare."

Knuth sagde ikke mere. Han syntes ellers aldrig, at Feddersen snakkede over sig.

„Men," sagde Feddersen: „Fester er Fester..."

Der gik et pludseligt Lys op for Knuth:

„Og Livet er s'gu Livet," sagde han.

Inde i Dagligstuen havde Hr. Hansen allerede sat Kølerne frem.

Løjtnant Georg standsede foran Gueridonen, hvor de stod:

„Der er s'gu en evig Altergang i denne Højtid," sagde han.

Men Alice, der havde maalt de slanke Glas, vendte sig til Hr. Hansen:

„Nej, Skaaler," sagde hun.

Og i et Nu strakte hun sin Arm, som løftede hun allerede et Bæger.

Hun gik hen over Gulvet til sin Yndlingsplads under de store Palmer.

Lamperne derhenne stod lavt, saa Træernes Skygger laa over Loftet som et mægtigt og hvælvet Telt.

„Feddersen," sagde hun — Hr. Hansen lod diskret Champagnepropperne knalde — „Feddersen — De, nu er det Guitarens Time."

Løjtnanterne sad rundt omkring, der var saa underlig fjernt imellem dem og saa vid Plads foran Alice, fordi Flygelet var taget ud.

„Ja," sagde Knuth, hvis Eremitage-Kraveben i Stilhed værkede ikke saa lidt efter Anstrengelsen med Flygelet:

„Lidt Guitar var s'gu rart."

„Syng os en," sagde Vedel.

Ogsaa Hr. Premierløjtnant Vedel trængte til lidt Hvile. Han var ikke vant til og trættedes noget af Fester, der fortsattes altfor længe, uden at man gik over til de virkelige Haandgribeligheder.

Berner sad henne i sin Krog, men Feddersen havde hentet Guitaren i Vinduesfordybningen.

Alice løftede sit Hovede:

„Naa, De Mand uden Ansigt," sagde hun — det var hendes Øgenavn til Feddersen; hun sagde altid, at den Dag, Hr. Feddersen havde fundet paa at skjule sit Ansigt, havde han laant et fra en Modejournal —:

„Syng saa. Vi hører."

Feddersen sad lidt. De pludseligt blanke Øjne havde han fæstet paa en Lampe. Saa sang han, mens hans Haand, ledsagende, gled hen over Instrumentet:

Der er mange Glæder,
Der er rige Glæder,
Der er rosenkransde Glæder
Mange Steder.
Stille er der,
Tyst der bliver
Der —
Hvor Elskov træder.

Elskovs-unge Læber bier
Længselsfulde,
Før de mødes.
Attraas-Blikke tindrer, tætte
Mod hinanden,
Før i samme Lyst de slukkes.
Elskovs-tagne Tvende tøver
End et Nu —
Og sammen glider.

Der er rige Fester,
Der er mange Fester,
Der er rosenkransde Fester
Mange Steder.
Stille er der,
Stille Lampen brænder
Der —
Hvor Elskov træder.

Feddersen holdt inde. Øjnene havde han atter slaaet ned, og der var stille i Stuen et Øjeblik.

Saa sagde Løjtnant Georg:

„Hvem er Digteren?"

Hr. Feddersen svarede ikke straks — saa nævnede han et Navn.

„Det er s'gu en forstaaende Person," sagde Georg.

Løjtnant Vedel havde kun lidt ugraciøst strakt sine lange Ben lidt for langt ud fra sig.

Der var ingen, der vidste, om Frøken Alice havde hørt efter. Hovedet havde hun støttet mod Ryggen af sin høje Stol og fra det sølverne Næt over Lampen gød der sig et slørende Skær over det opadvendte Ansigt.

Saa løftede hun pludseligt Hovedet:

„Og alligevel, De," sagde hun, „det er mærkeligt: saa lidt Digterne ved om, hvor højt Menneskene kan elske."

„Men," — og med et sprang hun op — „Folkene maa have Æbleskiver. De Mennesker tror jo aldrig der er Fest, naar de ikke faar Æbleskiver."

Hun ringede paa Hr. Hansen, og hun gav hastigt Ordre om Æbleskiverne:

„Eleverne maa bage dem," sagde hun, „de maa skiftes til at danse og bage dem. De Mennesker maa jo have Æbleskiver."

Eleverne var tre Døtre af forskelligartede Næringsdrivende, som tilbragte deres Tid i stramt Korset og fuldstændig hjemløse, medens de uddannedes under Sørensens Opsyn, og i al Hemmelighed erlagde en Bagatel af tre hundrede og fyrretyve Kroner aarlig til samme Frøken Sørensen for at gøre hendes Arbejde.

„Og saa maa de have Vin," sagde Alice.

„Du maa hellere give dem Punsch," sagde Georg.

Alice var lige glad. Hun virrede kun med sit Hovede.

„Chêres bêtes," sagde hun, „hvor er det dejligt at være rig."

Hun greb et Glas. Næsten rosafarvet flød Vinen i det flade Glas.

(Fortsættes).

Spionen fra Kronstadt.

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Prolog.

Der var én, som udbrød, at det glimtende Lys, vi saa langt ude i Horisonten, var Tollboken, og derfor forlod vi Skansen og ilede hen i Skibets Bov. Selv den invalide Præstemand, som ikke havde siddet mere end en Time ved Tebordet, kom stønnende op til os, medens Fyret blev større og mere majestætisk, og Øfæstningens sorte Linje formede sig som et rædselsindgydende Gravmæle paa Havet. Vi havde endelig naaet Kronstadt — Kronstadt, som jeg saa ofte havde drømt om. Medens andre vendte Bladene i deres Rejsebog, medens nogle kom med Historier og Anekdoter, stirrede jeg fortryllet paa det mægtige Kastel, der tegnede sig skarpt mod de dunkle Skyer paa den østlige Himmel, og al dets ydre Magt og mørke Storhed aabenbarede sig for mig. Jeg var ved Ruslands Port, ved denne uovervindelige Port, som Krigens Røst aldrig vilde aabne. Mine Rejsekammeraters Forundringsudbrud lød for mig som lettroende Børns Snak. Turisternes Tale skurrede som en fæl Disharmoni i den majestætiske Tavsheds Tempel. Jeg ønskede, at jeg var langt borte fra de andre, at jeg stod paa et ensomt Sted og ofrede paa min Fantasis Alter, saaledes som jeg havde gjort det i Tanken i mange Maaneder.

Der stod en Russer ved min Side, en ung Artilleriofficer, som talte Engelsk temmelig flydende. Vi havde truffet ham i København, og han var taget med os til Kronstadt, hvor han havde Tjeneste. Det var en behagelig Kammerat, en Mand, som glædede os med sin lystige Latter. Men da Bugtens Bredder begyndte at nærme sig til hinanden, og det store Citadels Lys glimtede i Horisonten, bemærkede jeg, at Russeren var tavs. Det var, som om hans eget Hjem indgød ham Ærefrygt. Han lænede sig tungt mod Lystfartøjets Ræling og havde kun Øje for Skanserne og Bastionerne. Da jeg talte til ham, var det, som om han pludselig kom fra en anden Verden; der gik nogen Tid, før han forstod, at han var paa Skibets Dæk, og at gabende Turister var hans Rejsekammerater.

„Undskyld mig," sagde han, i det han saa' foragteligt paa Gruppen; „men jeg hørte ikke, hvad De sagde."

„Jeg spurgte, om de to Fyr til højre for Tollboken er Fort Menzikoffs Fyr."

Spørgsmaalet interesserede ham. Han var forbavset over, at jeg kendte Fortets Navn og gav sig saa til at forklare mange Ting.

„Ja," sagde han, „det er Fort Menzikoff, men det er ikke Fortets Fyr, det er Fyr, som staar ved Havneindløbet, og det glimtende Lys længere til højre er paa Fort Kronslott. Lidt borte mod Syd har vi Fort Paul, og der henne ligger Batteri Nr. 3. De ser, hvor godt vi beskytter Kanalen, den er kun 900 Fod bred, men beskyttes af 100 Kanoner."

Jeg spurgte ham, hvor lang Øen var, og udtalte min Tvivl om, at den sydlige Kanal kunde være saa snæver. „Jeg vilde have antaget, at den mindst var en engelsk Mil bred, men der er naturligvis grundede Steder."

„Ja akkurat; Oranienbaumtangen naar lige saa langt ud som Kronslott selv. Det er en Sandbanke med grundede Steder — en Skranke til, som Naturen har sat mellem Rusland og dets Fjender. Jeg er jo Russer, og jeg har mine Fordomme, men jeg tror nok, jeg tor sige, at der i hele Verden ikke findes en Fæstning som denne; den er som stampet op af Jorden; det er, som om Gud selv havde skabt en Fæstning til Forsvar for Riget. Læg Mærke til den store Bugt, vi sejler ind i. Den er formet som et V, Aabningen vender hen imod Østersøen, og Spidsen hen imod vor Hovedstad. Kronstadt er ogsaa formet som et V, men Bogstavets Aabning vender hen imod St. Petersborg, og Spidsen mod det aabne Hav. Hvis De lægger nøje Mærke til det, saa vil De se, at Øen bliver lige som en uhyre stor og naturlig Kile, som udenlandske Skibe aldrig kan passere. Hvis de kommer gennem den nordlige Kanal, saa er der den store Granitbom, som hundrede Skibe ikke kan ødelægge. Hvis de angriber os gennem den sydlige Kanal, saa bliver de modtagne med alle Forternes Kanoner, som kunde knuse hele Byer. Ja, min Ven, De kan søge i alle Have, og De vil aldrig finde en Fæstning som denne. Den er uovervindelig, det er mit Lands frygtelige Port. Vi kalder den Spionernes Grav, thi ingen Spion har nogen Sinde forraadt den eller vil nogen Sinde forraade den. Den skærmer alt, hvad der er os kært, vor Frihed og Selvstændighed. Dens Hemmeligheder ligger skjulte i et Granithjerte. Den, der vil granske dem, har Døden til Fører."

Han gik sin Vej, og jeg stod der og undrede mig lige saa meget over hans Veltalenhed som over hans Alvor. Jeg havde kun troet, at han slet og ret var en Artilleriløjtnant, der gjorde sin Pligt ganske ædrueligt og ikke tænkte paa Krigens Romantik; men jeg har senere truffet mange Folk, som gjorde Tjeneste i Fæstningen Kronstadt, og hos dem har jeg fundet den samme Kærlighed til Fæstningen, den samme Stolthed over dens Magt. For dem er den mere end Herskeren over den finske Bugt, den er et Tempel for deres Lands Frihed, et Arsenal for Guds Vaaben, en Skranke, som den almægtige har rejst for deres Riges Sikkerhed. Naar den falder, falder Riget ogsaa, den Dag vil være den skæbnesvangre, den afgørende Dag.

Det var næsten mørkt, da vi naaede den østlige Del af Øen, hvor Løjtnanten tog Afsked med os. Vi var ganske indesluttede af Forter og Batterier og af de frygtelige Mure, som beskytter Byen og Havnen. Lys glimtede fra alle Sider, fra Krigsskibene, fra Kasernerne, fra Bastionernes røde og hvide og grønne Lanterner. Da jeg saa Løjtnanten ro af Sted for at tiltræde den Tjeneste, han elskede saa højt, tænkte jeg, at han havde talt Sandhed, da han sagde, at Døden var den Mands Fører, som vilde udspejde denne mægtige Fæstnings Hemmeligheder. Ja, Døden, eller hvis det ikke var den, saa en Rædsel, der er værre end Døden, det mørke Arbejde i Minerne, den evige Ensomhed, Sukkene og Lidelserne i det øde Land.

Jeg var kommen til Rusland for at skrive en Historie om denne Fæstning og om visse Folk, der for nylig var optraadte paa dens Enemærker. Ingen Bøger eller Planer kunde hjælpe mig til at bedømme disse Folks Bedrifter og Mod. Jeg maatte med mine egne Øjne se, hvad de havde set, opholde mig, hvor de havde været. Jeg maatte efter Evne faa et Begreb om denne Krigshelligdoms

Storhed. Jeg maatte høre de væbnede Mænds klirrende Trin og Hornsignalerne dér, hvor de havde hørt dem. Optaget af saadanne Tanker forlod jeg mit Skib og betraadte den By, som Russeren havde kaldt Spionernes Grav. Og jeg tænkte paa Marian Best, Kvinden fra Kronstadt, paa hendes Kærlighed og hendes Lidelser.



I.

Et Karneval paa Isen.

Skønt den store Klokke i Kronstadt havde slaaet ni, og Hornene havde givet Signal til, at Lysene skulde slukkes i Kasernerne, mærkede man dog ikke nogen Indskrænkning i Lystigheden ude paa Havet, hvor man holdt Karneval. Thi Kronstadt var indespærret af Is, og det ny Aar, som bragte Vinterens Storme og Regnskyl til Afslutning, havde sat Frostens velkomne Segl paa Bølgerne. Nu færdedes de lystige Skøjteløbere der, hvor Skibe havde sejlet for en Maaned siden. Langt uden for den store Fæstning laa Bugten stivnet og frossen. Man hørte ikke længer Lodsen eller Skibskaptajnen, der raabte til sine Mænd. Skøjternes og Slædernes Hvin, Militærmusikens Toner, skønne Kvinders Passiar var traadt i Stedet for dem. Hist og her flammede der store Baal paa Isen, og travle Skarer samledes om Telte og Boder. Utallige Faklers Lys dannede gyldne Ringe paa de glitrende Snemarker. Gamle og unge, Generaler og Løjtnanter, Sergeanter og Korporaler, alle ilede de ud til det larmende Liv. Som Fanger fra stille og ensomme Celler styrtede de ud paa Havet, som Frosten havde stivnet.

Skarpt og klart paa den frosne Sø, belyst af Fyrene fra Fort Menzikoff knejsede det Ispalads, som Garnisonens Officerer havde rejst som et Monument for Vinteren. Rappe Hænder og kraftige Arme havde hugget og bortslæbt de glitrende Blokke og stablet dem op som Grundvold for dette Frostens Tempel.

Snart rejste der sig en uhyre stor Bygning, et skinnende hvidt og gennemsigtigt Tabernakel, i hvilket flinke Ingeniører anbragte Traade til det elektriske Lys, medens ivrige Korporaler kom med deres Regimenters straalende Ørne, og leende Piger smykkede Templet med Draperier af Silke og Atlask. Den vedvarende Frost saa paa Arbejdet og fandt det godt. Den skarpe Vintervind indgød Paladset Styrke og gjorde det til et fuldkomment Hele. Dets Bygmestre talte om Karneval. Generalerne rystede paa Hovedet, men sagde ikke Nej. Den 29de Januar i Aaret 1895 bragtes Forslaget til Modenhed, og hele Kronstadt strømmede om Aftenen derud. Gamle og unge, fattige og rige skyndte sig for at være med til en saa sjælden Fest. Medens Paladset indenfor straalede af utallige Lys, der gav Genskin i guldbesatte hvide og grønne Uniformer, flokkedes Almuen og Sømændene, der laa og ventede paa, at Havet skulde aabne sig, ude paa den mørke Ismark. Der var Franskmænd, Hollændere og Svenskere, men fremfor alt Englændere, og de stod og rystede i den iskolde Blæst eller varmede sig ved de store Baal og morede sig over de Maskeredes Vittigheder og Fagter. De maatte nøjes med Vodki-Snapse, de havde ikke skummende Champagne, ikke varme Pelse eller ildnende Dans, ingen Kærlighedsleg, som kunde ruste dem mod Kulden. Dette Publikum var altid kritisk. Det var ikke bange og sagde sin Mening rent ud, og der var ikke gaaet en halv Time, før enhver fremragende Person i Ispaladset havde sit Navn. Den fede General, der svedte under sine Anstrængelser, de pragtfulde Garderkyradserer er i deres glimrende hvide og blaa Uniformer, de smaa Kavalleriløjtnanter, de stive Artillerioberster, der kæmpede om Førsterangen i klovnagtige Kunster — hver enkelt fik sit Øgenavn, medens han fo'r gennem Ishallen og blev beskuet af de uindbudne Gæster.

„*La voici! la belle Anglaise! la voici!*" udbrød en Franskmand blandt Tilskuerne.

La belle Anglaise vakte Opsigt, men hun fo'r af Sted uden at lægge Mærke til det. Det var en brunhaaret Pige, hvis klare Øjne og hvide Hud havde narret Tiden, saa den havde glemt hendes Fødselsdag. Hun var fem og tyve Aar gammel, men man skulde tro, at hun endnu kun var halvvoksen. Det var en letbygget, spæd Skabning, hvis Ansigt stadig skiftede og sjældent havde det samme Udtryk, et Væsen med hurtige Impulser og rastløs Munterhed; hendes Ord kostede hende intet, og hendes Fagter var en fransk Kvindes Fagter. Man kaldte hende *la petite* i Fæstningen, hvor hun havde vundet megen Kærlighed og mange Venner — ingen ivrigere en Gouvernøren, General Stefanovitch, som malede sine Øjenbryn og gik med Snørliv. Han havde fulgt hende som en Hund paa Karnevalet, og hun belønnede ham ædelmodigt med mangt et høfligt Ord, som han gerne hørte, og med hyppigt at trykke hans Haand, som yngre Folk sagde burde have været lam. De misundte ham *la belle Anglaise.* Der var ikke en Mand i hele det glimrende Selskab, som ikke blev lykkelig, naar han fik et Ord af hende eller et Budskab fra hendes Øjne. Og én var der i det mindste, som havde gjort hende det bedste Tilbud, en hæderlig Mand kan gøre — han havde tilbudt hende sin Kærlighed.

Han løb paa Skøjter med hende nu. Det var en høj, lyshaaret Mand, hvis pæne Artilleriuniform sluttede nøje om hans smukke Figur. Han havde noget af det mere civiliserede Vestens Væsen og havde i London og Paris lært Grundelementerne i den skønne Kunst, med hvilken man formaar at vinde en Kvindes Gunst. Denne Gunst benyttede han i dette Øjeblik for at behage sin Dame, *la belle Anglaise,* og det var klart at se, at han kun havde Øje for hende. Ud og ind fo'r de i den glitrende Hob som en harmonisk Blan-

ding af Guld og Grønt, medens blødt Pelsværk og let Flor viftede for Vinden som lette Vinger. Men medens Manden stadig saa Pigen ind i Ansigtet, var hun som lænkebunden af Musikens Fortryllelse, hun glemte Verden om sig, hun var i Fantasiens Rige, hun hengav sig kun til Dansens Rytmer, og det var først, da den sidste Akkord døde hen, at hun erindrede, at en Mands Arm laa om hendes Liv, og at hun saa, at hans Hoved var bøjet saa dybt ned over hende, at hans Læber næsten kyssede hendes Øre.

„De kvæler mig," sagde hun, idet hun drog sig ud af hans Favn og viftede sig heftigt. „Maa jeg spørge, om jeg ligner en Riffel, Kaptajn Paul? Man skulde virkelig tro, at De vilde præsentere Gevær med mig."

Den høje Artillerist begyndte at sno sin Knebelsbart og saa dum ud.

„Jeg var bange for, at De skulde falde," sagde han. „Her er meget glat, Frøken Marian. For Resten, siden De siger det, der er nogen Lighed mellem Dem og en Riffel; Deres Øjne saarer."

Hun tog hans Arm, og de fulgte efter de andre; thi hele Selskabet blev som ved Tyngdeloven draget til Forfriskningsværelset, hvor Propperne sprang, og Silkeskørterne hvislede, og Latteren lød i mange Tonarter, medens Champagnen skummede i Sølvpokaler. Berøringen af hendes lille behandskede Haand var som en Roses Kærtegn, hun syntes saa let og skøn og fin, at han følte Lyst til at knuse hende i sine stærke Arme og gøre hende til en Del af sig selv.

„Angrer De?" spurgte han dæmpet, medens han rakte hende en Kop varm The.

„Jeg? Hvad skulde jeg angre?"

„Mange Ting — alle de Danse, De ikke har givet mig."

Hun lo og vendte sig om; thi der stod en Løjtnant og vilde beklage sig over, at hun glemte, hun havde lovet ham den næste Dans; men han havde for Resten ikke Mod til at gøre andet end sluge hende med Øjnene. Da hun havde sendt det unge Menneske bort og drukket sin The, svarede hun sin Kavaler:

„Anger er en Dyd," sagde hun; „men for at angre maa man synde. Moralen er tydelig nok. Jeg skal danse med Løjtnanten og tænke paa den Tid, da jeg var femten Aar gammel og skrev Vers. Har De nogen Sinde gjort Deres Barndomsvenner til Helte, Kaptajn Paul? Det er skrækkeligt, naar Ens Ungdoms Guddom spiller Fallit, eller naar en Dommer læser sin „Ode til en ung Pige" op. Men De forstaar mig naturligvis ikke — hvordan skulde De ogsaa det? Det er kun i England, at en Mand, det vil sige en vis Slags Mand, skriver Digte, fordi han er forelsket. *Den* civiliserede Tilstand vil man efterhaanden komme til her, men foreløbig er De Babarer, og De vilde være umulige, hvis De ikke løb saa dejligt paa Skøjter. Naar jeg rejser herfra, vil jeg skrive en Bog om Dem."

Hun blev afbrudt af en Stemme bagved. Det var Frøken Varia, Generalens Datter — den ældste af de to Børn, som *la belle Anglaise* var kommet til Rusland for at undervise — og ved hendes Side stod hendes gulhaarede Søster Rina.

„Mademoiselle, vi maa vist gaa, Mademoiselle, Klokken slaar elleve."

De var seksten og femten Aar gamle og stod som to Voksfigurer ved Siden af deres Gouvernante, der ikke formaaede at skjule sine kølige Fornemmelser for dem. Hun svarede kort og næsten irriterende og lod Kaptejn Paul føre sig tilbage til den store Hal, men de fulgte efter dem, og hun kunde ikke blive fri for dem.

„Mademoiselle, veut-tu partir? — Mademoiselle nous sommes parfaitement prêtes."

Mademoiselle saa tilbage over Skulderen og sagde: „Straks, Børn!" Saa gjorde hun en Grimasse.

„Jeg havde glemt Dukkerne," sagde hun. „Taler det ikke til Fordel for Deres Dans, at jeg har glemt dem?"

„Men De gaar da ikke?"

„Jo, det gør jeg rigtignok. Slaget elleve advarer mig. Jeg er ligesom den lille Forbryder, der opgav sin mørke Gerning, da han kom til at tænke paa, at Klokken plejede at slaa elleve i hans Moders Hus. Men De har naturligvis ikke læst Dickens?"

Kaptajn Paul gjorde en utaalmodig Bevægelse. „Hvorfor piner De mig? Hvorfor siger De ikke til mig, at jeg skal gaa med Dem?" spurgte han ivrigt. „De ved, at jeg er rede til det."

„Hvor kan jeg sige til Dem, at De skal gaa? — De har jo desuden engageret Damer."

„Damer? — jeg? — Damer, naar De er til Stede? Por Pokker —"

Han standsede pludselig, bed sig i Overskæget og drejede sig paa Hælene, men hun vendte sig bort fra ham, som om hun var frygtelig oprørt, og løb hen til det Værelse, hvor hendes tykke Pelskaabe fandtes og gamle Ivan med Lygten og „Dukkerne", som stadig holdt hinanden i Haanden og syntes at sige: „Vi er de artige Børn i Eventyrbogen." Hun blev dog slet ikke overrasket, da hun et Øjeblik efter traf ham ved Ispaladsets Dør, og hun protesterede heller ikke mod hans Følgeskab, som han havde ventet.

„Har De tilgivet mig?" spurgte han.

„Det skal jeg sige Dem i Morgen," svarede hun.

„Er De glad ved, at det ikke er Generalen, som gaar med Dem?"

„Glad er et stærkt Udtryk. Lad os sige, jeg er tilfreds."

Han sukkede, men trykkede hendes Arm og drog hende nærmere til sig. De var kommet over Isen mellem Havnen og Karnevalets Tempel og var traadte ind i Barakkernes, Voldenes og Bastionernes By. Skønt Kronstadt sov, bar det stadig sin Krigsrustning, Skyggerne paa Stenbroen var Skyggerne af dets mægtige Kanoner, Skildvagternes Trampen og Signaler var dets Musik. Marian Best traadte aldrig ind i denne Fæstning af Sten og Granit uden at gyse lidt af en ubestemt Frygt. Kaptajn Paul følte, at hendes Arm bævede.

„De fryser," sagde han. „Vent et Øjeblik, saa skal jeg give Dem min Kappe paa."

„Og udsætte Dem selv for Østenvinden? Nej Tak, jeg fryser ikke, men jeg er bange for Skyggerne."

„De falder paa os begge," sagde han. „Vi deler dem, som vi delte det klare Lys for et Øjeblik siden. Gid vi altid kunde dele alt, Frøken Marian, Lyset og Mørket, Sorgen og Glæden!"

Den unge Pige rystede sine smukke Krøller bort fra Panden og lo op til ham.

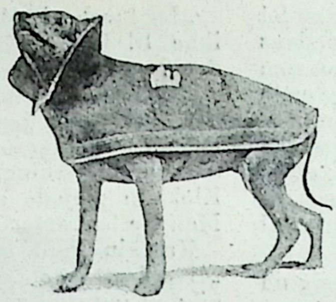
„Er det ikke for koldt til den Slags Snak?" spurgte hun. „Jeg troede, at Digterne afventede Foraarets Komme."

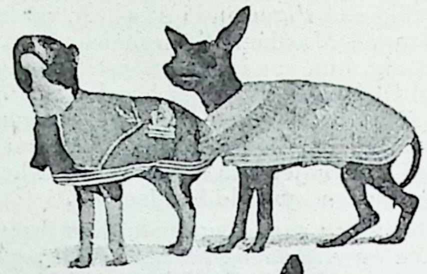
Han benyttede sig af den Fordel, som hendes Ord gav ham: thi Lygtebæreren viste sig nu som en Stjerne paa Vejen foran dem, og „Dukkerne" gik Haand i Haand i Hælene paa gamle Ivan.

„Men jeg kan ikke vente," sagde han alvorligt, medens han følte efter hendes Fingre og prøvede paa at faa dem til at trykke hans egne. „Det er altid Foraar, naar De er hos mig, det er altid Vinter, naar Natten tager Dem fra mig. Hvorfor tror De, at jeg læser Deres engelske Bøger hele Dagen? Det er, for at jeg kan finde Ord at sige Dem. Men jeg har ingen Ord — jeg har intet uden mig selv, mig selv og min Fattigdom og min Kærlighed til Dem. En Gang bliver det maaske anderledes.

Fortsættes.

Lidt om Hunde-Toiletter.





En af Pariser Damernes mange Galskaber.

FOR nogen Tid siden indeholdt et fashionabelt Pariserblad en Beskrivelse af de Toiletter et Par Yndlingshunde havde været iført, da deres Bryllup blev fejret i en meget fornem Dames Hus i Paris. Man ganske væmmedes ved at læse om Udfoldelse af Luksus ved en saadan Lejlighed, det syntes En paa Grænsen af det forbryderiske.

At sligt finder Sted, er imidlertid et sørgeligt Faktum og om de store Summer, der aarlig anvendes til at klæde Luksushunde paa, er ingen bedre i Stand til at udtale sig end den Herre, der ikke uden en vis Stolthed benævner sig „Hundenes Worth" — som bekendt hedder den fineste Dameskrædder som findes i Paris Worth — nemlig Monsieur Vivier der bor i Gallerie d'Orleans og som har overtaget Forretningen efter Hr. Ledouble, som var Grundlæggeren af denne ligesaa latterlige som mærkværdige Industri. Fimaet har nu eksisteret i over tredive Aar og i tyve Aar har dets Hovedindtægtskilde væsentlig været Paaklædning og Udstyrelse af Mode-Damers Yndlingshunde.

Hr. Vivier meddeler, at det var hans Forgænger, der opfandt denne Industri. Tidligere paaklædtes Hunde paa Maa og Faa uden Hensyn til Smag eller hvad de skiftende Moder kræver. Et Stykke Klæde fastgjort om Halsen med en Rem var alt, hvad man den Gang ofrede paa en Hund. Der findes nu tre til fire Butikker i Paris, som udelukkende eksisterer af at klæde Hunde paa, men Hr. Viviers Etablissement er nu en Gang Nr. 1 og det er der, det fashionable Paris, London og New York søger hen.

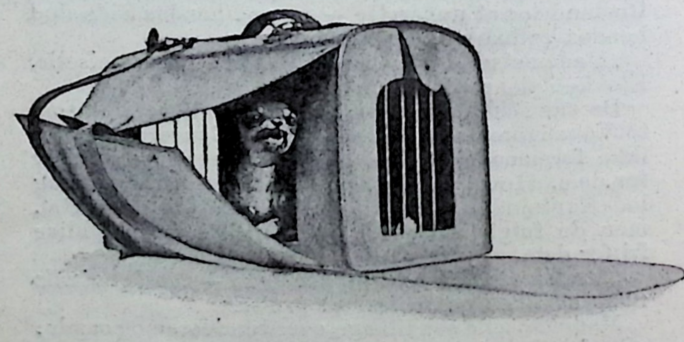
— Lad være at det er latterligt — siger Hr. Vivier, men de Rige maa nu en Gang have noget at øse deres Penge paa. Denne Maade, at klæde Hundene ordentlig paa, er efter min Mening ligesaa god som enhver som helst anden. Brugte de Rige ikke deres Penge til Luksus, brugte de dem maaske slet ikke, og al Industrien vilde lide derunder. Husk dog paa, at det halve Paris lever af de Riges Luner. Ligesom Menneskene kunde deles i to Klasser, nemlig dem, der bærer Klæder og dem, der ikke gør det, saaledes ogsaa Hundene. Der er selvfølgelig mange Slags Hunde, som ikke har Brug for nogen Skrædder, vor Kunst indskrænker sig saa godt som alene til at paaklæde saadanne Hunde som Foksterrierne, Mynderne, Griffons etc. I hvert Fald har jeg endnu ikke hørt at nogen Bulldog lægges i Seng i en Silkenatkjole og jeg er bange for, at en saadan Herre meget skulde have sig den Slags Ekstravagancer frabedt. Det kan synes underligt at jeg anfører Foksterrierne blandt mine Kunder, da netop disse Hunde overalt i England roses for deres Haardførhed. Et Faktum er imidlertid, at jeg paaklæder lige saa mange Foksterrier som nogen anden Race. Se for Eks. her, tilføjer han, idet han foreviser et varmt silkeforet Dækken af ejendommelig Facon. Dette er netop en af de allernyeste Frembringelser, der navnlig er efterspurgt blandt vore Foksterrier Kunder. Det er den Overfrakke, Hundene iføres naar de skal ud at køre med deres Herre eller Herskerinde paa en Motorvogn. De maa huske, at en Motorvogn der kører med fuld Kraft altid frembringer et meget stærkt Lufttryk, og denne Overfrakke er netop indrettet paa at beskytte Hundenes Lunger mod Træk.

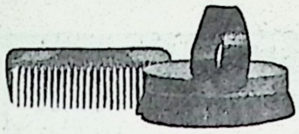


Hr. Vivier fremviser nu yderligere en Mængde fine Pelse, Kraver, Regnkapper, Galoscher etc. — alt efter sidste Mode. Thi man maa blot ikke tro, at Hundenes Moder ikke skifter — tvertimod. I Vinter vil saaledes den perlegraa Farve være særlig efterspurgt og alt syes, næsten derfor i den Farve. Færdigsyet Hundetøj leveres sjældent, der tages som oftest Maal af hver enkelt Hund, da det gælder om at Tøjet sidder perfekt og hver Hunds Bygning er saa forskellig.

Vi have nu givet vore Læsere et Begreb om en af Pariserdamernes mange Galskaber, og af de ledsagende Illustrationer vil man yderligere kunne danne sig et Skøn over denne latterlige Mode.

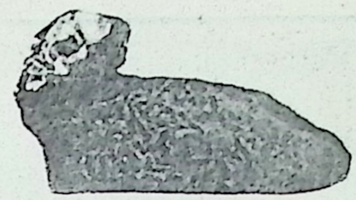










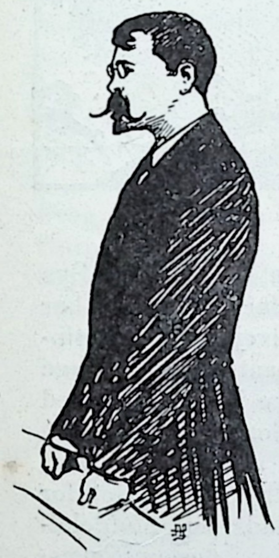


Her i Danmark har vi heldigvis endnu ikke set Efterabere paa dette Omraade, dog findes der her i København en Butik paa Strøget, hvor Hundeflipper og Galoscher har været udstillede. Ideen med Hunde-Galoscher er i og for sig ikke daarlig. Snavsede vaade Hundepoter er ingen Behagelighed i Hjemmet, og da Hundevenner ovenikøbet sjældent generer sig for at bringe deres større eller mindre Kælebørn med sig paa Besøg, turde denne Mode betragtes som ret praktisk. Vort Klima er jo noget vaadt og vore Gader udmærker sig som bekendt ikke ved Renlighed.

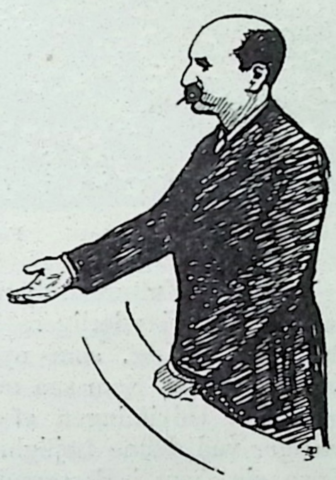
Observer.

Ugens Galleri.

København i Billeder.

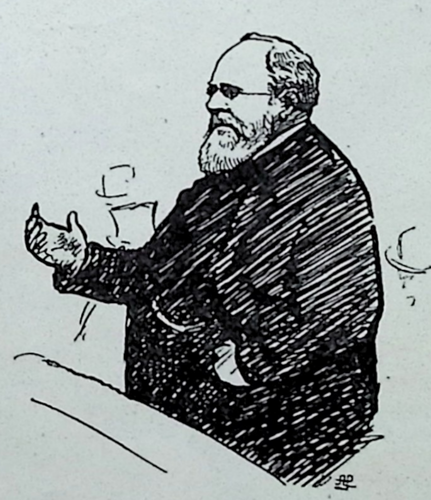


Joh. Ottosen: „Som Krigsmagt ere vi smaa; som Folk, som Nation er vi stærke“.



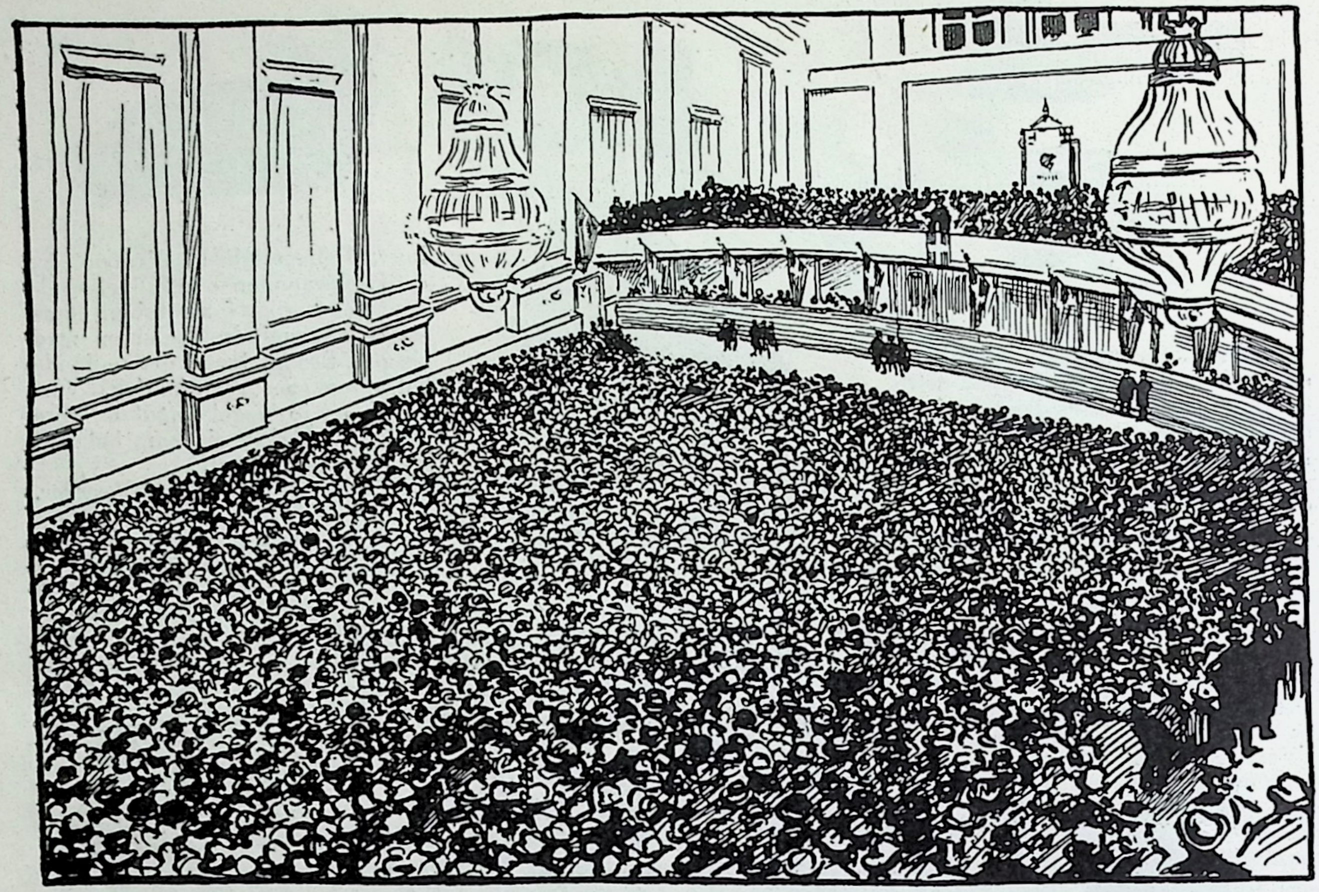
Alfred Christensen: „Mine Herrer! Man har bedt mig dirigere, jeg lader Anmodningen gaa videre og gør Dem ansvarlig“.

FRA den Lørupske Ridesals Jernbjælkeloft kastede de fire Lysekroner deres stærke Skær ned over en mægtig Forsamling, som var kommen der hen, for at protestere mod de Forfølgelser, som den tyske Regering havde iværksat over for danske Sønderjyder. Det er blevet fremhævet, at det var et smukt og værdigt Møde, og man kan maaske tilføje: lidt for værdigt. Det var som Forsamlingen følte sig trykket ved at Udlandets Øjne hvilede paa den. Dagspressen havde yderligere gjort sine Læsere ængstelige og manet dem til den største Forsigtighed. Alt dette bidrog da til, at der manglede den eksplosive Styrke i de „Hør“, som skulde bringe Taleren Bud om, at hans Ord fandt Sangbund, og kun i Ny og Næ lød et saare spagfærdigt „Fy“ gennem Salen. Fædrelandssangene, som dannede den smukke Ramme om Talerne, manglede ogsaa Klang og Appel, saa man næsten kan forstaa, at nogle meget unge Mennesker maatte give deres Følelser Luft ved ud paa Aftenen at synge disse Sange om foran Frederik den syvendes Statue. Et kan man sige: Det var ikke Hovedtaleren Johan Ottosens Skyld, naar Stemningen syntes at give sig et vel svagt Udtryk. Hans Foredrag var fortrinligt, helt igennem baaret af ægte Pathos. Han taler uden Gestikulation, kun Stemmen dirrer svagt, medens nogle energiske Stød med Hovedet og de nervøse Fingerbevægelser viser hans Grebethed. Harmfuld skildrer han, hvorledes Kvinder, endnu ikke raske efter Barselsengen, jages over Grænsen med det nyfødte Barn; begejstret maler han Danmarks Betydning som en Kulturens Nation, og han finder med Lethed saa smukke Lignelser, som den om vor Broderring, der skal nittes des fastere sammen, jo tungere Hammerslag, der falder paa den. Udmærket har Hr. Alfred Schmidt i vore Billeder karakteriseret nogle af Mødets Talere.



Octavius Hansen: „Vi vil ikke følge den prøjsiske Regerings slette Eksempel.“

* * *



Folkemødet i det Lørupske Ridehus. Tegning af Alfred Schmidt.

Vort høje Kulturstandpunkt, som Hr. Ottosen berørte, har vi yderligere befæstet ved den Afstøbningssamling, som nylig indviedes i vort Kunstmusæum. Som saa mange Gange før, hvor det galdt Udviklingen af vor Bys Kunstsans, trænger ved denne Lejlighed Brygger Jacobsens Navn sig frem i Forgrunden, og ingen vil bebrejde den Mand, som skænkede sin By et Skulpturmusæum og prydede dens Parker og Pladser, at han benytter de Lejligheder, der gives, til at pege paa sit Værk. Som han stod der, bred og bevidst, i den prægtige Vestibule, og talte om det Arbejde, han nu havde fuldendt, maatte sikkert alle de Kunstens og Byens Spidser, som samledes om ham, respektfuldt beundre denne enestaaende Type paa en for sin Bys Udvikling begejstret Borger. Jacobsen, som har ordnet og for største Delen tilvejebragt Samlingen, har ved Anskaffelserne maattet tage mange Hensyn til Lokalerne, som ikke indrettedes med en bestemt Plan for Øje, og dog har Rummene givet Plads for en fyldig og smagfuldt ordnet Samling Gibsskulptur. Specielt er der kælet for den græske Kunst, mindre Plads har Middelalder og Renæssance faaet, men selv om noget er mangelfuldt, har vi dog nu et Kunstudviklingens Materiale, hvoraf vore unge Kunstdyrkere paa hjemlig Grund kan høste Belæring og Inspiration. Det var da ogsaa Direktørens Haab, at Samlingen maatte blive flittigt studeret, thi

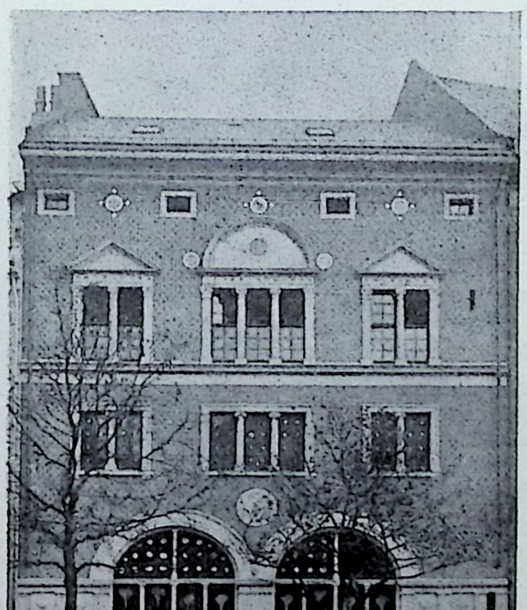


Fra Afstøbningssamlingen i Kunstmusæet.

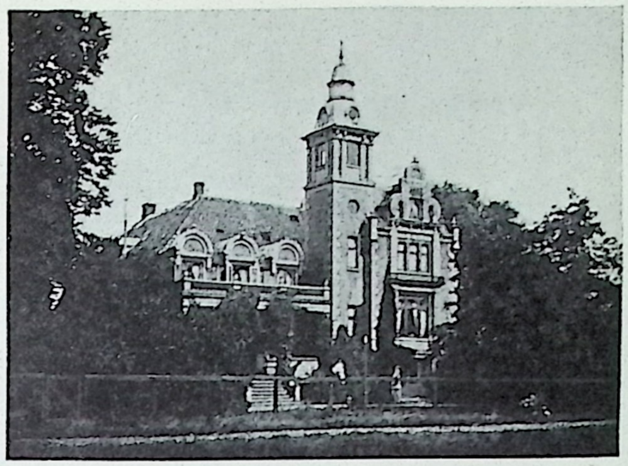
det galdt jo, sagde han, ikke om at besidde Rigdom, men at forstaa at bruge den.

* * *

Landmandsbanken har benyttet noget af den Rigdom, den besidder, til at udvide sig med et helt nyt Hus. Professor Storch er Mester for den sjældent smukke, marmorprydede Bygning i gammel florentinsk Stil, der har rejst sig ved Siden af den gamle Bank, uden nogen ydre Lighed med denne, men i nøje indvendig Forbindelse, ja endog delende Hovedindgang med den. Vi har før andre haft Lejlighed til at se det indre af Bygningen. I Stueetagen faar Bankens Sparekasse et pragtfuldt Hjem. Pilastre i graat Marmor og Søjler i mørkegrøn Labrador, hugget ud i et enkelt Stykke, bærer Loftet, som helt er bygget af Jern og Sten. Vinduesfylding og -Indramning er af det fineste siamesiske Teaktræ, der leder Tanken hen paa vort nye østasiatiske Handelssamkvem. Op gennem Bygningen snor sig en Marmor-Vindeltrappe, og hver Etage har Forbindelse med den gamle Bank. Paa første Sal vil Bogholderiet blive anbragt og i anden Etage skal Bankraadets Møder finde Sted i en Sal, paa hvilken der er ofret den største Pragt. Dørene indrammes af det onyxlignende Citronmarmor, i samme Materiale findes 4 svære Søjler, medens alt Panel er af det hvide Marmor. Friser prydede med danske Byers Vaaben, og mange Rosetter i det rigt dekorerede, tavlede Loft fuldender Udsmykningen af dette festlige Rum, hvor Bestyrelsen holder Raadslagning.



Landmandsbankens ny Bygning.



Villaen „Rolighed".

* * *

Medens saadanne Pragtbygninger dukker op i den gamle By, er den idyllisk beliggende Villa „Rolighed" i Rosenvænget faldet for en alt for tidlig Aldersgrænse. Den før saa fornemt knejsende Bygning tager et Stykke Historie med sig. Her har H. C. Ørsted en Tid haft Ophold, og her var det, at H. C. Andersen fandt sig et Hjem i den Melchiorske Familiekreds. Han tilbragte mange af sine kæreste Timer blandt disse omsorgsfulde Venner, og elskede at opholde sig i den store Blomsterhave, hvor han selv en Gang plantede et Bøgetræ, som der siden særlig frededes om, men som nu vel maa forsvinde med de andre Minder. I et Indledningsdigt til sine „Eventyr og Historier" giver han sin Begejstring Luft i disse Linier:

> Johannes Ewald sang udødeligt
> Rungsteds Lyksalighed. O, havde han
> i vor Tid levet og i dette Hjem,
> i dette Hjertelag, hos disse Venner,
> han havde sjunget da en dejlig Sang
> om „Rolighed" og „Rosenvængets" Roser.

Ofte har man lignet Rolighed med et lille Rosenborg, og Ploug har sunget om det, at skønt det klædtes som en Ridderborg, var Livet borgerligt frit derinde. De, som har besøgt Villaen i gamle Dage, vil mindes Spisesalen, med Udsigt over Sundet, og den hyggelige Dagligstue med den omfangsrige Veranda. Men den største Interesse knyttede sig til første Salen til højre for Taarnet. Bag disse Vinduer boede H. C. Andersen og der tilbragte han sine sidste Timer.

* * *



Jordskredet paa Larsens Plads.

Ogsaa et andet Stykke København er forsvundet og det i Ordets bogstaveligste Forstand. Det Stykke Jord nemlig, som forleden er skredet ud paa Larsens Plads og styrtet i Vandet, medens det paa Vejen knækkede de spærrende Bolværksplanker. Ingen tvivler om Aarsagen — de store Thingvalladampere, som her har deres Hvileplas, mudre Bunden op og efterhaanden svækkes Bolværkets Fundament. Frygteligt er det at tænke sig, at dette Jordskred kunde have fundet Sted en af de Dage, naar Thingvalladamperen ligger klar til Afsejling, og de bortrejsendes Slægt samles netop paa dette Sted. Hvilken forfærdelig Afsked var det ikke blevet!

Fra Verden derude.

Den engelske Koloniminister, Mr. *Chamberlain*, har i Manchester holdt en Tale, som var god at faa Forstand af, og som ikke lod nogen Art af Tvivl tilbage om Grunden til Englands fortsatte Rustninger. Vel kom Fashodaspørgsmaalet ud af Verden, men Frankrigs Optræden er fremdeles ikke England tilpas. England vil ikke, at nogen Uvedkommende indblander sig i det ægyptiske Spørgsmaal, thi den engelske Regering tilkommer det ene som Ægyptens Beskytter at ordne alle dette Territorium vedrørende Forhold. Mr. Chamberlain har i fuldt Maal haft den offentlige Mening med sig, fordi han uden Hensyn klart og klogt har lagt Kortene paa Bordet.

* * *

Vore Læsere ville undres, naar de i Dag se paa det Dreyfusbillede, vi bringer. Skal dette virkelig forestille Kaptain Dreyfus, vil de udbryde, og



Mr. Chamberlain.



Kaptejn Dreyfus.

Forbavselsen er forstaaelig. Denne robuste, godmodige Militærtype synes ikke at eje megen Lighed med de Billeder, der tidligere publiceredes. Men vi kunne garantere for Portrætets Ægthed, det er nemlig taget af det franske Politi umiddelbart efter Degradationen, og man har forbudt, at dette Billede maa komme ud i Frankrig.

* * *

De tyske Avtoriteter har faaet Blod paa Tanden i de sidste Tider. Rundt om langs Rigets Grænser jages missliebige Patrioter over til deres oprindelige Fødeland, og i Rigets Indre slaar den kejserlige Ørn ned snart her, snart der over „Majestætsfornærmere".

Blandt de sidste er Redaktionen af „Simplicissimus", det kendte satiriske Ugeblad, der redigeres af Bjørnsons Svigersøn, Albert Langen. — Bladet havde længe drillet Kejseren paa forskellige Maader, nu endelig bragte en Tegning af dets første Kraft, Tegneren *Heine*, Bægret til at flyde over. Numret konfiskeredes, Heine sattes i Fængsel og Langen maatte flygte for ikke at dele hans Skæbne.

Vi bringer et Selvportæt af Heine, hvor han med vanlig Satire har karikeret sine egne ubarberede, lunt spottende Træk.



Selvportræt af Heine.
Karikeret af ham selv.

* * *

Paa Theatre Français i Paris gaar i disse Aftener *Paul Meurices* ny Stykke: *Struensee,* fra hvis Opførelse vi paa Forsiden bringer et Par Scener. Stykket har ikke videre Værd. Struense er skildret som en himmelblaa Helt, langt oppe over Skyerne. Digteren Paul Meurice har kun faaet sit Stykke frelst ved god Udførelse.



UGENS REVUE.

Jubilæum.

To i vort politiske Liv saare sjeldne Jubilæer har den sidste Tid kunnet opvise. Den 14. November kunde nemlig Marineminister *Ravn* og Statsrevisor *Lars Dinesen* fejre deres 25-aarige Forbindelse med de Valgkredse, som de have repræsenteret i Rigsdagens Folketing.

Marineminister *Ravn* kom som ganske ung til Søs, og var om Bord paa „Galathea“, da den foretog sin bekendte Jordomsejling. Som Løjtnant var han med i Krigen 48—50, blev derefter Lærer i Matematik ved Militærskolen, og var første Gang Marineminister under Ministeriet Holstein 1873 valgtes han af Københavns ottende Kreds ind i Rigsdagen i Kommandør Schønheyders Sted, og har i den forløbne Periode viet dette opslidende Hverv al den Arbejdskraft, som hans Ministervirksomhed levnede ham. Imellem ham og hans Vælgere har der altid hersket venskabelig Overensstemmelse.

Statsrevisor *Lars Dinesen* havde allerede siddet i Rigsdagen i 1867 som Repræsentant for Holbæk Amts 3. Valgkreds, men byttede denne i 1873 med Frederiksborg Amts 3. Politik blev hans højeste, altopslugende Interesse, og han har til Tider haft den største Indflydelse paa Højrepartiets Ledelse. Som Taler er han slagfærdig, som Partifælle yderst trofast i Meninger og Holdning. Ved det Festmaaltid, hvormed hans Jubilæum fejredes, udtalte han sig for en fast konservativ Politik, der kunde samle Borger og Bonde.



J. Petersen & Søn, fot.

Marineminister Ravn.



Statsrevisor Dinesen.

Udnævnelse.

Den ved Direktør Clausens Død for nylig ledigblevne Stilling som Direktør før „den vest- og sønderjydske Kreditforening“ er nu ved Repræsentanternes enstemmige Valg bleven overdraget Godsejer cand. jur. *Christian Benzon Hoppe*, en Broder til Amtmanden i Randers.

Godsejer Hoppe er født 1844 paa Island, hvor hans Fader var Stiftamtmand. Han blev Student 1862 fra Sorø Akademi, og juridisk Kandidat med laud 1870. Tre Aar senere købte han Hovedgaarden „Pallisbjerg“ ved Nissum Fjord, et gammelt Herresæde, som han nu har bygget op. Ved store Ofre og med megen Dygtighed har Hr. Hoppe drevet sin Gaard frem til at være den mønsterværdigste der paa Egnen. Helt underligt er det en halv Mil fra Vesterhavets Klitter at træffe Pallisbjerg med de veldyrkede Jorder og den store tætvoksende Have, som er en Sjeldenhed paa de Kanter af Landet.

Ved Siden af sin praktiske Virksomhed som Landmand har Hr. Hoppe passet en betydelig Mængde Tillidshverv, har saaledes i en lang Aarrække været Formand for Ulfborg-Hind Herreders Landboforening, været Landvæsenskommissær og Amtsraadsmedlem, Repræsentant i jydsk Haveselskab, i Hedeselskabet og Landbygningernes Brandforsikring, samt Medlem af Bestyrelsen for Understøttelsesforeningen for trængende jydske Landmænd og deres Efterladte, og endelig siden 1880 Revisor i den Kreditforening, hvis administrerende Direktør han nu er bleven.

Ved sin noble Karakter, sin jævne forekommende Optræden, sit hele elskværdige Temperament vil Hr. Hoppe som Direktør blive den rette Mand for baade Laantagerne, Repræsentanterne samt det store Kontorpersonale.



Direktør Hoppe.

Dødsfald.

Den 18. November døde Dr. phil. *Fr. Winkel Horn* paa Øresundshospitalet. Hans mangesidige Kundskaber og Interesser gjorde ham til en meget produktiv Forfatter. Oprindelig valgte han Arkæologien til Grundstudium; men efterhaanden kom han ind paa Behandlingen af Literaturhistorien, hvor han ved sin livlige Fremstillingskunst vandt sig en god og solid Plads, baade som Forfatter og Oversætter og ved en vidt forgrenet Lærervirksomhed, der affødte hans i Skolerne meget benyttede Læsebøger, som han udgav sammen med Otto Borchsenius. — Ved Behandlingen af „Edda“ og de islandske Sagaer, ved Udgivelse af Bøger om Grundtvig og Holberg, ved Redaktionen af „Illustr. Konversationsleksikon ser man ret, paa hvor mange Felter hans Aand virkede, og med hvilken Flid han stræbte at udbrede Kendskab til de valgte Æmner. Lige til det sidste undte hans virksomme Aand ham ikke Ro, altid lige interesseret i at popularisere sine rige Kundskaber.



Dr. phil. Winkel Horn.

Han var født i København 1845, tog Magisterkonferens i nordisk Oldtidsvidenskab 1868, og disputerede for Doktorgraden med en Studie over „Peder Syv“ i 1878.

Marinemaler *Carl Ludvig Bille* er afgaaet ved Døden i 83 Aars Alderen. Han fik tidlig Lyst til Sømandsliv, og fik paa de lange Farter Lejlighed til at dyrke sin udprægede Anlæg for Tegning og Maling. Da han var 30 Aar gammel, opgav han at fare til Søs, tog Undervisning hos en Marinemaler, og siden 1854 blev han en af Charlottenborgudstillingens hyppigste Udstillere. Han kendte Skibene ud og ind, og Minderne fra Ungdommens Farter sad saa dybt i hans Sind, at hans Billeder altid bar Præg af Oprindelighed og Friskhed.



Marinemaler Bille.

Afdøde Dr. *F. J. Meier*, som oprindelig var bestemt til Officer, forlod 1851 Landkadetakademiet uden at have taget Eksamen. Hans Liv blev en lang Række Aar en fortsat Kamp fra Eksamen til Eksamen, inden han naaede det Maal han havde sat sig. Resolut tog han fat paa at berede sig til Lærergerningen, og blev 1856 dimitteret fra Ranum Seminarium. I nogle Aar arbejdede han ved det kommunale Skolevæsen, først i Aalborg og senere i Hovedstaden; men hans noget svækkede Helbred tvang ham til at forlade denne anstrengende Gerning. 26 Aar gammel tog han Artium. 1872 Magisterkonferens i Historie, og fem Aar efter disputerede han for Doktorgraden med et Arbejde om Billedhuggeren Wiedewelt, for hvilket han endogsaa af Professor Jul. Lange høstede megen Ros. Hans efterfølgende Bøger om „Fredensborg“, „Marmorkirken“ og „Frederiksberg Slot“, hans Medarbejderskab ved mange Tidsskrifter om kulturhistoriske og kunstindustrielle Emner, og endelig hans indholdsrige Skildringer i „Nationaltidende“ fra hans Rejser i Udlandet, vidne om en sjelden Flid og Grundighed. Fra Karakterens Side var han en ualmindelig nobel og fin Mand, der forstod at vinde Venner, hvor han færdedes ude og hjemme. Dr. Meier samlede sig ved sin Flid en lille Formue, som han har testamenteret til forskellige Legater.



Dr. Meier.

Gehejmeraadinde *Classen,* født Skeel, der nu er død i en Alder af 89 Aar, var Enke efter den for en halv Snes Aar siden afdøde Direktør for det Classenske Fideikommis, Brodersøn af Stifteren af sikkert Landets største filantropiske Institution. Fru C. var en ejendommelig Natur, udrustet med store aandelige Evner, og ved personlig Skønhed indtog hun en fremragende Position indenfor Diplomat- og Godsejerkredse, men saa dog altid Lejlighed til at række en hjælpende Haand til de smaa i Samfundet, og talrige Vidnesbyrd herom berettes fra Arresødal og Corselitze, hvor hun tilbragte en stor Del af sit Liv. Hendes Ægteskab var barnløst, og hun var den sidste af Slægten.



Gehejmeraadinde Classen.

En gribende Roman.

Som tidligere bebudet paabegynder „Hver 8. Dag“ i Dag Offentliggørelsen af Max Pemberton's Roman, „Spionen fra Kronstadt“, der med Rette har vakt stor Opsigt. Denne Fortælling, der ledsages af mange fortrinlige Illustrationer, vil foreligge paa Dansk ved den bekendte Oversætter Cand. mag. Johannes Magnussen.

Ved at læse Forfatterens Prolog vil vore Læsere kunne danne sig en Forestilling om Indholdet af denne fængslende Kærligheds-Roman, der utvivlsomt ogsaa her vil gøre samme store Lykke som over alt i Udlandet, hvor den er fremkommet.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 9.

Saa snart man er de sidste Dele
og lukket har sin første, hvor,
selv om Profiten ej var stor.
man burde vise sig det hele:
thi man har løjet Dagen lang,
vendt op og ned paa Ret og Vrang,
maalt sparsomt ved at stramme Tøjet
og dertil smilet saa fornøjet.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *4. December 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 7 var **Arrig.**

Ialt indkom 781 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Frk. *L. Hansen,* Nørrebrogade 13, Kbhv. 2, Frk. *Eleonora Jensen,* Langelse Præsteg. pr. Rudkøbing.

„Hver 8. Dag“s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

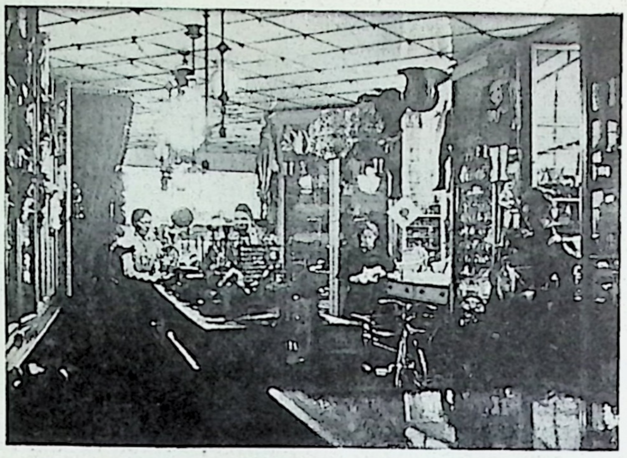
Fra Børnenes Verden.



Man vil fra „Der var en Gang“ — huske, hvorledes den forklædte Prins med sit Legetøj formaar at lokke Prinsessen til sig. Havde det ikke været et saa enestaaende Stykke Legetøj som en Kedel, der kunde tale, vilde det slet ikke have interesseret Prinsessen — men den maatte hun for enhver Pris have fat i. Mindst lige saa store Fordringer stiller Børnene nutildags til den Underholdning, man byder dem, og rundt i Verden sidder opfindsomme Hoveder, for at udspekulere de særeste Legetøjsideer.

I de københavnske Børns Eventyrverden spiller *Theodor Thorngreens* Legetøjshus Prinsens Rolle. Medens vi, der nu ere voksne, vare henrykte, naar vi i vor Barndomstid fik foræret en Vogn, der ved Hjælp af et kraftigt Skub kunde rulle hen over Gulvet, saa vil nutildags en opvakt Dreng med Foragt lægge saadant et Stykke Legetøj til Side, og i Stedet forlange et Jernbanetog, som dampende og fløjtende sætter sig i Bevægelse udfor Stationsbygningen. Eller for at tage et andet Eksempel: Hvem husker ikke fra sin Skoletid, da det en skøn Dag rygtedes, at der paa Skolen vilde blive forevist et Apparat, som man kunde tale ind i, hvorefter det gentog alt, hvad man havde sagt. Den Gang betragtede vi Fonografen som et enestaaende Vidunder, nu er den til at faa i Skikkelse af et Stykke Legetøj, som enhver Dreng kan komme i Besiddelse af. Saa fremskreden er nu Legetøjsfabrikationen, at den endog tager sit Stof af de aktuelle evropæiske Begivenheder. Man vil blandt Julens Nyheder f. Eks. finde Motiver fra Dreyfus-Affæren — derimellem en Esterhazy i Gummi, som skærer slemme Grimacer, naar man søger at trykke den til at udtale sig; eller man finder Spaniens og Amerikas Flaader indviklede i hidsige Kampe, hvor Torpedoerne eksploderer og de smaa Legetøjsskibe komme i Brand.

Ogsaa Dukkeindustrien har nu naaet sin højeste



Interiør fra Legetøjs-Huset.

Udvikling. Man arrangerer saavel de simpleste Værelser som de fineste Saloner for Dukker, ja, man bygger endda hele Villaer til dem. Det er heller ikke Smaating, der gaar med til en Dukkes Udstyr. At den bruger Handsker og Galoscher er jo næsten en Selvfølge, men kun faa aner maaske, at en Dukke med Æresfølelse bør have Tandbørste paa Servanten og en Stilebog i sin Skoletaske.

Den *Thorngreenske* Bazar, som nu fylder hele Huset i Vimmelskaftet 46 er grundlagt allerede i 1831, men indtog den Gang en yderst beskeden Plads i Kælderen ved Siden af. Den har nu sine egne Værksteder for Tilvirkning af Børnemøbler og Dukkehjem, samt en større Maskefabrik. Fra den brogede og bizarre Vinduesopstilling lyder det dragende som Prinsens Lokkesang for Prinsessen:

Legetøj for store, Legetøj for smaa,
Legetøj for den, som kun har Leg at tænke paa!



En Dukke-Villa.

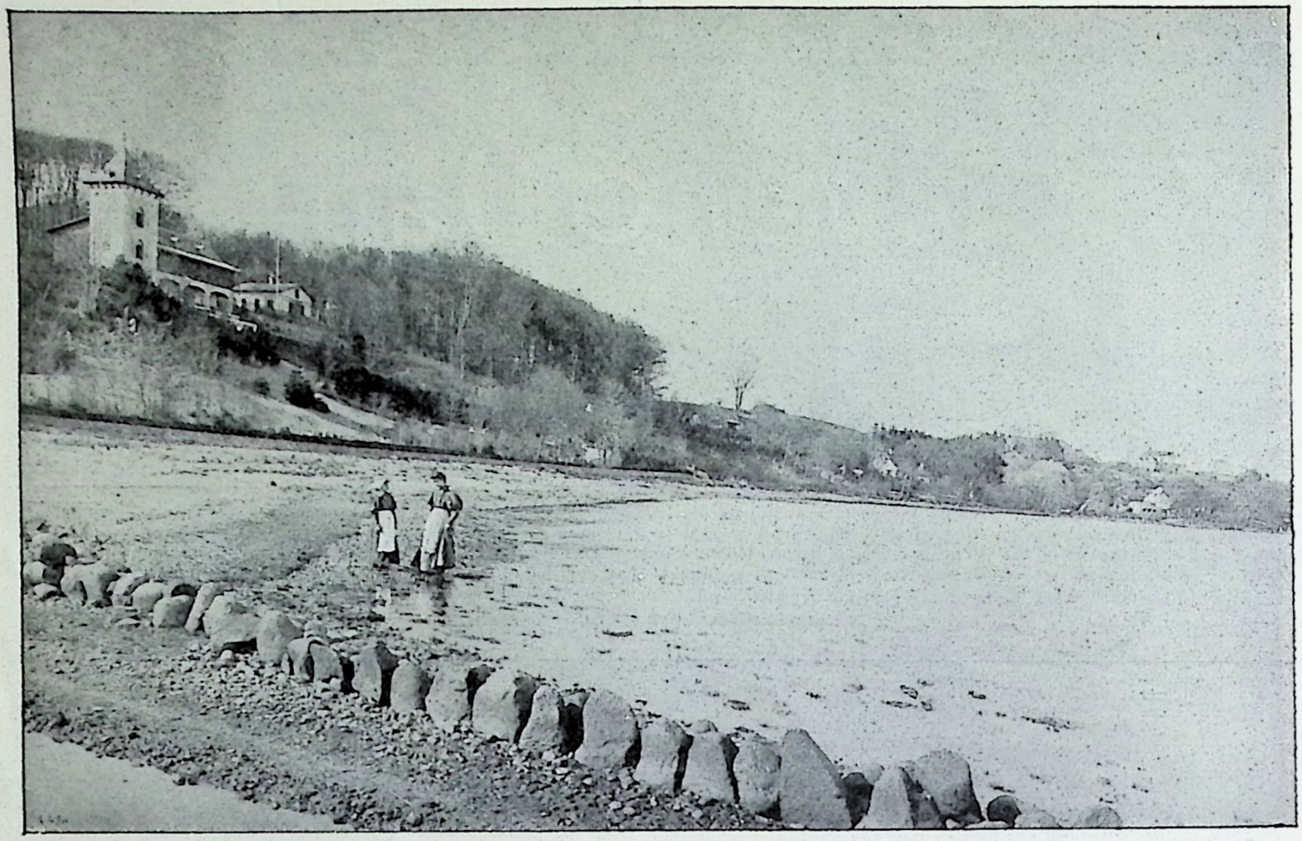
ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 10. Aargang 1898–1899. Søndag den 4. December 1898. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Kaptejn Dreyfus Fængsel paa Djævleøen.



Fængslet er en lille Træhytte, omgivet af et Palisadeværn. Dreyfus kommer dog nu udenfor Gaardens Omkreds.



Fra Flensborg Fjord.

Fra Grænsen.

Den sønderjydske Bevægelse.

Af Henrik Cavling.

Hjertet banker lidt hurtigere, naar man nærmer sig Vamdrup, den tyske Grænse — en Grænse, der vilkaarligt adskiller Statssamfund men ikke Folk, ikke Sprog.

Vamdrup Station er en aflang Bygning, dansk paa den ene Side, tysk paa den anden. Ved den tyske Side holder der et tomt Tog, som modtager de Rejsende og straks sætter sig i Bevægelse. Toget kører dog endnu i Danmark. Vil man vide, naar det passerer Grænsen, behøver man blot at lytte til Hjulene, som arbejde med de lange, savende Lyde, der er ejendommelige for vore danske Spor. Et eller andet Sted ude over Markerne ser man saa en tysk Gendarm i Uniform. Telegrafstængerne, der før stod til højre, flyttes om til venstre, og fra Jernbanehjulene høres nu det evropæiske Slag, omtrent som naar en Krumtap arbejder hurtigt i et slørt Leje. Vi har passeret Grænselinjen og er paa tysk Grund.

I Toget har jeg gjort Bekendtskab med en tysk Rejsende, en dannet og beleven Mand, der er bosiddende i Berlin. Samtalen har hurtigt faaet den fortrolige Karakter, der skabes af fælles aandelige Interesser og nogenlunde samme Livssyn. Hinsides Grænsen syntes det, som var vi Venner, eller at vi kunde blive det. Men nu. Øjnene forvilde sig gennem Vinduerne og strejfer *dem der ude,* og umærkeligt faar Ordene en anden Klang. Vi tier, og inden ret længe skjuler vi os, som efter en fælles Overenskomst, hver bag sin Avis, og da vi er ved Woyens Station og skilles, er det med Følelsen af, at mellem os to gaber der en frygtelig Kløft.

Paa Sidebanen til Haderslev kommer jeg i Kupé sammen med en mørkt paaklædt Dame, som jeg allerede havde bemærket i Vamdrup, hvor hun tog Afsked med en Herre. Vi veksler nogle ligegyldige Ord om Vejr og Vind, til Talen strejfer de sidste Dages Begivenheder, og pludselig ser jeg foran mig en Kvinde, opreven af Smerte, Vrede, Frygt og Bæven, og jeg forstaar hendes Sindstilstand, saa snart hun har meddelt mig sit Navn.

Hendes Mand — og det var hendes Mand, jeg havde set ved Grænsen — var Grosserer *Outzen* fra Haderslev. Han var en anset Købmand, en af Byens største Skatteydere, afholdt og agtet vidt uden for sin Kreds. Men han var dansk og havde ikke lagt Skjul paa sine Følelser en Dag, han kørte i et Jernbanetog med en tysk Embedsmand. Saa blev han anklaget og maatte over Hals og Hoved flygte fra sin Forretning, sin Familje og sit Hjem.

Man tænker sig let til denne Mands og Hustrus Følelser, naar de pludseligt og uden Overtrædelse behandles værre end Forbrydere, der dog først straffes efter Undersøgelse og Dom. Deres Hjem oprives, deres økonomiske Stilling rystes, thi fra alle Sider kaster tyske Konkurrenter sig selvfølgelig over en Virksomhed, der



Gustav Johannsen.

kan gøre sig forstaaelig paa Tysk og ikke læser andet Sprog end Dansk. Under Felttoget var han i Kompagni med andre Sønderjyder, og da de bombarderede Paris og skulde synge noget, saa sang de den gamle Sang fra Dybbøl: Dæk, Broager, dæk . . . Men endnu besynderligere er det, at Mandens yngste Søn for Tiden aftjener sin Værnepligt i Metz, og at denne prøjsiske Soldat — skønt dansk i Sjæl og Sind — skriver hjem paa Tysk, fordi han ikke har lært at skrive andet Sprog i Almueskolen. Forældrene kan ikke selv læse, hvad han skriver til dem; de maa søge Hjælp hos Naboen. I hans sidste Brev, som jeg har i Haanden, fortæller han, at han netop har deltaget i en Manøvre, og at en fransksindet Bonde til hans store Sorg, men ogsaa til hans store Glæde, havde nægtet ham en Mundfuld Drikkevand. Man tænke sig til Modsigelserne i dette lille Optrin: En gammel fransk Bonde og en ung Sønderjyde, der begge er Prøjsere. I sit Had krænker den Gamle en af Gæsterettens simpleste Love, men dette er saa langt fra at bedrøve den Unge, at han fornøjet gaar videre, thi hos den Gamle har han set et Genskin af sit eget Had.

skal føres videre uden Chef. De Danske i Byen, der gruer for en lignende Skæbne, tør ikke lægge deres Deltagelse for Dagen. De ved, at Fjendens Øjne hviler paa dem, at deres Skridt bevogtes, og at det kan være farligt blot at vise sig i Nærheden af de Udviste. Til disses andre Forsmædelser kommer derfor den, at de maa rejse bort som Pestbefængte, i det højeste ledsagede af Tyskernes hoverende Glæde og af lumpne Overløberes Haan.

Man har ikke opholdt sig længe i Haderslev og Aabenraa, førend man har modtaget et gribende Indtryk af Kampen mellem den Stærke og den Svage, af den Stærkes mørke Brutalitet og den Svages lyse Haab. Utallige er de rørende Smaatræk, man møder paa sin Vej, og som tilsammen vidner om denne Kamps forunderlige Dybde. Der er — for blot at meddele et eneste saadant Træk — en fattig Kone, som fortæller mig, at hun har haft saa stor Ulejlighed med Skoledirektøren, fordi hendes lille Datter indfandt sig til Almueskolens Sedanfest i sine gamle Træsko. Det er nu mærkeligt med den lille Pige, siger Konen, for hun kan aldrig finde sine Støvler, naar hun skal møde til Sedanfest, og rent uoverkommeligt vilde det ved en saadan Lejlighed være for hende at komme i sin Søndagskjole. Og denne Demonstrant er kun — 9 Aar!

Men hvor besynderligt er det saa ikke, naar man taler med den lille Piges Fader, en jævn dansk Daglejer, og erfarer, at han som prøjsisk Soldat har deltaget, ikke blot i Sedanslaget, men i Belejringen af Paris. Det besynderligste er endda, at Manden kun med stor Vanskelighed

Og dette Had, de jævne Sønderjyder nærer mod Prøjserne, kan slet ikke beskrives. Det fylder den Luft, man indaander, det gennemtrænger alle Forhold, selv de intimeste, og det giver Livet dets kampberedte aarvaagne bitre Præg. Danske Familjer har ikke under nogen Form Omgang med Tyskere, hvad der forøvrigt er en af Grundene til, at de i adskillige Tilfælde bedømmer dem for haardt, navnlig naar Dommen fældes over Foranstaltninger, der udføres efter Ordrer fra Berlin. Landraadene (Amtmændene) er gennemgaaende yngre Mænd (den forhadte Dr. *Mauwe* er f. Eks. kun 35 Aar gammel), der paa Grund af Fødsel eller personlig Dygtighed nyder Tillid i den højere prøjsiske Administration. Har man Lejlighed til at møde dem, bliver man ligesaa behagelig berørt af deres personlige Forekommenhed som man i Samtalens Løb bliver saaret af deres Bemærkninger om danske Forhold. Da jeg en Dag spurgte en højtstaaende tysk Embeds-



H. P. Hansen-Nørremølle.



Konge-Egen ved Lycksborg Slot.

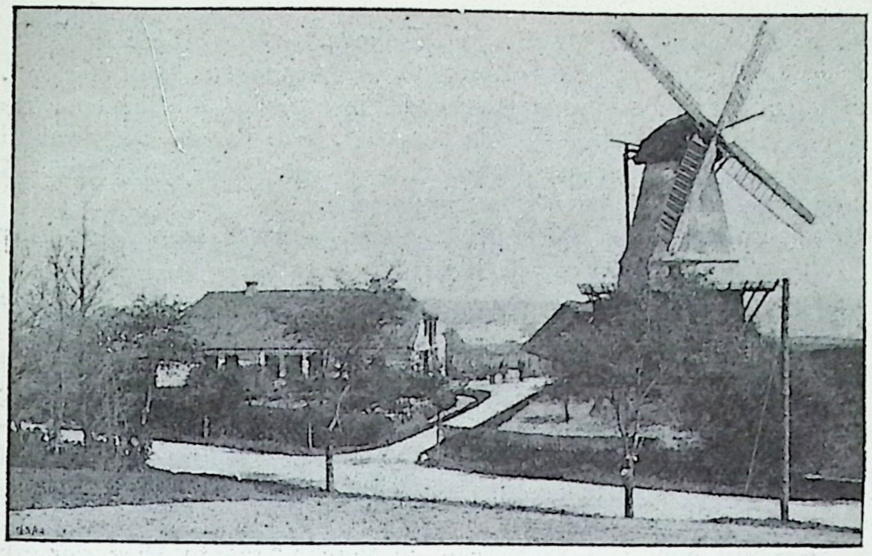
mand, hvor vidt de tyske Myndigheder egenlig agtede at gaa med Fortyskningen af Nordslesvig, gav han mig omtrent følgende Svar:

„Hvor vidt vi vil gaa, beror selvfølgelig noget paa Omstændighederne. Men hver Gang vi gøre et Skridt længere frem, saa ser vi jo, at alle Partier i Danmark, eller dog i hvert Fald Talerne paa Protestmøderne, enes om at tilraade deres Landsmænd endnu yderligere Forsigtighed. Tag mig ikke mine Bemærkninger fortrydeligt op, men døm selv, dersom De kunde se paa Sagen med tyske Øjne. Vi vilde selvfølgelig helst fortyske hele Slesvig, og ligesaa selvfølgelig vil vi nødig bryde det venskabelige Forhold, navnlig i merkantil Henseende, hvori vi staar til Danmark; men takket være Danskernes enstemmige Bestræbelse efter større og større Forsigtighed, vil det forhaabenlig lykkes os at varetage baade vore nationale og merkantile Interesser. Den Modstand, vi har at overvinde, møder vi egenlig kun paa tysk Grund, og den hidrører vel væsenligst fra et Par Redaktører, der for deres daglige Levebrøds Skyld opildner den dansksindede Befolkning til resultatløs Modstand“.

— Man taler ikke længe med en tysk Embedsmand i Sønderjylland, før han bruger grove Ord imod den sønderjyske Presse, hvad der er et Bevis mere for, at den værdigt udfylder sin vanskelige Opgave. Der findes ialt 5 danske Blade i Sønderjylland, hvoraf de 2, *Modersmaalet* og *Dannevirke* udgaar i Haderslev. Modersmaalet er et Nyhedsblad og af mindre politisk Betydning end Dannevirke, der redigeres strengt konservativt (Red. Hans Petersen), men forøvrigt — ligesom de andre sønderjyske Blade — ikke længer blander sig i de indre danske Forhold. I Haderslev udkommer der endnu et dansk skrevet Blad, *Folkebladet*, der lever af officielle Bekendtgørelser og er Overløbernes Organ. Det skrives egenlig baade paa Dansk og Tysk eller rettere sagt paa et Kaudervælsk af begge Sprog. Overløberne, eller Hjemmetyskerne som de kaldes, kan sjælden tale det Sprog, for hvis Udbredelse de agiterer. Ofte gør de sig skyldige i de mærkeligste Fejltagelser, som da t. Eks. Overløberen *Weger* i Haderslev efter en Valghandling telegraferede til Bismarck: *Wir haben geziegt* (i Stedet for gesiegt) hvad der betyder: „Vi har faaet Gedekid!“

I Sønderborg udgaar *Dybbøl-Posten*, der nyder Anseelse som et godt Lokalblad. Men det er først, naar vi kommer til Aabenraa og Flensborg, at vi træffer de 2 Blade, der har haft og fremdeles har en afgørende Indflydelse paa den sønderjyske Sag.

I Aabenraa udgaar *Heimdal*, redigeret af *Hans Peter Hansen Nørremølle*, der for Øjeblikket er en af Sønderjydernes mest populære Førere. „Hans Peter“, som han ret og slet kaldes, er en yngre Mand af Bondeæt, der foruden en solid Dannelse besidder en saadan verdensmandsmæssig Optræden, som er uundværlig for



Dybbøl Mølle.

et Medlem af den tyske Landdag. *Heimdals* Redaktør er mere Politiker end Journalist, og hans Blad tjener ham især som Redskab for hans politiske Virksomhed. I journalistisk Henseende tilsigter det neppe at være andet end et godt Lokalblad.

Nørremølles Modsætning som offenlig Mand er *J. Jessen,* Redaktør af *Flensborg Avis*, der er Journalist og ikke *vil* være andet. Men i denne Egenskab ejer Jessen paa en Gang det livlige Temperament, som i Dag tænker de Tanker, der er Publikums i Morgen og det aandelige Instinkt, som paatvers af alle Døgnets tilfældige Stemninger drager Menneskene mod bestemte Maal. Hans Blad er Sønderjyllands eneste virkelige Hovedstadsblad. Det er præget af en Personlighed, der er den besynderligste Blanding af en Idealist, et Brushoved, en Sangviniker, et Forstandsmenneske og en evigt arbejdende Mand med let vakt Følelse og aldrig svigtende Tro. Flensborg Avis er kort sagt præget af den fødte Redaktør.

Bladets tidligere Leder var *Gustav Johannsen*, nu Medlem af den tyske Rigsdag og den prøjsiske Landdag. Alle Traade i den dansk-sønderjyske Bevægelse løbe sammen i den lille Villa, han bebor lidt nord for Flensborg, og ingen politisk Afgørelse træffes, uden at de lokale Mænd har hørt Gustav Johansens kloge Raad.

— Men har man i disse Dage haft Lejlighed til at færdes ikke blot mellem Sønderjydernes Førere, men ogsaa mellem de sønderjyske Bønder, saa er man bleven slaaet af, hvor behersket den Side af Bevægelsen er, der vender opad, medens Lidenskaberne nedefter har haft frit Løb. Der gaar en stærk Bevægelse gennem den sønderjyske Almue, og for at vise, hvorledes Meningerne brydes, skal jeg sluttelig referere en af de mange Samtaler, som jeg tilfældig hørte under mit Ophold i Haderslev.

Det var en Aften, jeg standsede foran en Skænkestue, hvor der førtes en højrøstet Samtale, og da jeg havde Indtrykket af, at Udvisningerne var paa Dagsordenen, gik jeg ind og forlangte et Glas Øl.

Der var en fem seks Personer, Borgermænd og Bønder, i ivrig Meningsudveksling, og en middelaldrende Mand med blondt Fuldskæg havde netop Ordet. Han sagde:

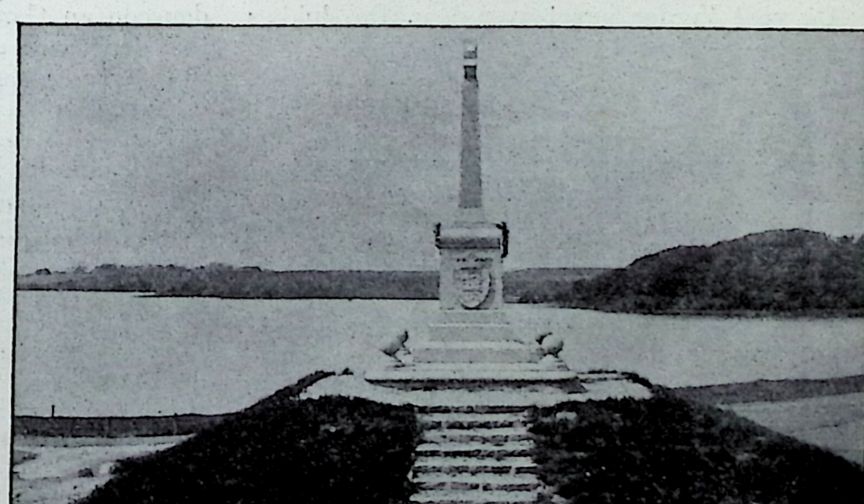
„Udviser de nu ikke Tyskerne derhjemme, saa tror jeg ikke mere paa nogen Interesse hos dem for den sønderjyske Sag“.

Saa var der en lille mørk Mand, som drilsk afbrød:

„Nej, fra Danmark faar I neppe andet end smukke Ord. I handlede klogere, tror jeg, dersom I nu forsonede Jer med Forholdene, i Særdeleshed da dog de Trefjerdedele af Jer aldrig for Alvor vilde tilbage under Danmark“.

Stærke Mishagsyttringer og Raabet „Hjemmetysker“ afbrød den Talende. Men en lille vissen Bonde, der spyttede Cigaren af Mundvigen, sprang op og gav ham Medhold:

„Nej, vi vil ikke bort fra den tyske Korntold, der gi'er os 3 Mark mere pr. Tønde Sæd. Blev vi danske nu, saa kunde vi straks nedsætte Ejendommen med 40 pCt., og hvad vilde vi faa for Kvæget?“



Det danske Monument ved Sankelmark Sø.

Disse Yttringer vakte en Storm af Modsigelser. Alle Tilstedeværende sprang op, og en ung Mand med stille blaa Øjne sagde i den største Sindsbevægelse:

„I Stedet for at tænke paa dine Svin og Stude, skulde Du tænke paa din Kone og dine Børn. Ved Du, hvad de vilde gøre, dersom de hørte Dig tale saadan? De vilde spytte paa Dig . . . som paa en tysk Avis!“



Redaktør Jessen.

Ophidselsen var under disse Replikker steget til den Højde, at Ordskiftet hvert Øjeblik kunde slaa over i Haandgribeligheder. Og alligevel faldt der ikke et eneste virkeligt groft Ord. Det syntes, som om den gribende Kamp for Modersmaalet havde adlet disse jævne Mænds Sprog.

— Foran mig, da jeg kom ud paa Gaden, laa den mægtige prøjsiske Kaserne. Soldaterne var netop i Færd med at lukke Portene, og et for et slukkedes Lysene, til Bygningens svære Omrids omsider traadte tilbage i det dybe Mørke.

Det var underligt at se de smaa danske Huse, der ængsteligt skød Tag mod Tag i Læ af dette Militærmagtens bydende Symbol, men i enkelte af de smaa Huse brændte der endnu svagt viftende Lysflammer.

Og vælt Verdenshavet over dem. De slukkes dog ikke — aldrig!

Den hvide Paaske.

Af Herman Bang.

(Sluttet).

„Glædelig Fest“, raabte Løjtnanterne.

Og de tømte Glassene.

„Ja,“ sagde Alice, „saa begynder de at komme i Salene.“

Uden at ville det og uden at vide det gik Berner de Skridt frem og tog Frøken Alices Arm:

„Tak, Berner,“ sagde hun. Og hun smilede.

De andre maatte gaa et Stykke bag ved, for hendes Slæb var langt, og hun løftede det ikke op.

Forhallen var helt fuld af Gaardens Folk.

„God Aften, Folkens,“ sagde Alice:

„Men saa kom dog op, men saa kom dog op“.

Nogle Karle og Piger gik op ad Trinene. De sneg sig saa underligt, som var de kun vant til at gaa der paa Hosesokker. De to Stuepiger stod paa Afsatsen og nejede.

„Men saa kom dog, men saa kom dog,“ blev Alice ved at sige:

„Sæt nu Liv i Tingene, Løjtnanter,“ hviskede hun.

Løjtnanterne — der selv var lidt genert krumme i Knæerne — fik Damer budt op og ind marcherede de i Salen, hvor Feddersen allerede var ved Klaveret og spillede omkap med Husmanden og hans Sønner, der var i hvide Sokker.

„En Marche, en Marche,“ raabte Alice, der gik forrest med Berner, mens Karle og Piger skubbede sig ved Døren, til seks Svenskere, der havde meget lige Skuldre, traadte an med hver sin Pige som de Mænd, der har været med før.

„Det var ret, det var ret,“ raabte Alice.

„Men han kan kun én Marche,“ sagde Feddersen, idet hun kom forbi Klaveret.

„Lad os faa den,“ sagde Alice og lo:

Det var Kronprins Frederiks Honnørmarche.

Husmanden og hans Søn kilede løs i Marchen, som naar de dannede Orkester ved Kæmpe-Karoussellens Efteraarsbesøg.

Efterhaanden kom de alle ind — Kuskene med Stuepigerne — og de marcherede i et langt Tog med Ansigter, højtidelige, som vandrede de om Juletræ i „Velgørenhedsselskabet“, lille Juleaften.

Men forrest gik Alice.

„Saa, Berner,“ sagde hun.

„Nu danses der rundt.“

Hun slap hans Arm og hun nejede for Lars Kusk.

„De, Larsen,“ sagde hun.

Hun var med Kusken ude paa Gulvet. Hun dansede en Gang rundt med Larsen. Saa tog hun den næste og atter den næste.

Det var en Landvæsenselev, der blussede som en Pæon og svedte gennem Handskerne.

Hun endte med en Husmand.

Det var som førte hun dem alle gennem Salen, og alle kom de med — Løjtnanter og Karle og Svenskere. De to Tjenere begyndte at byde Vin om, og Pigerne, der ikke var vant til det Stærke, blev røde i Hovederne og tørrede Sveden af Kinderne med Kjoleærmerne. Mundene begyndte at gaa, og Karlene drak Glas ud, som de gemte i Vinduesfordybningerne, mens Vedel havde fundet en stramt-hægtet Elev, der dansede, tæt ind til hans Uniforms-Vattons, med hele Provinsens hemmelige Trang til Hengivelse.

Men forrest dansede Alice, med Slæbet i sin Haand, rank med løftet Hovede, mest som *gik* hun efter en hastig Takt.

Hofjægermesteren var kommen ind.

Han gik rødblussende om og klinkede — Hofjægermesteren gik bestandig med en ganske særegen Gang, som var han altid iført høje langskaftede Støvler —:

„Naa," blev han ved med at sige, „de er jo gale — men naar de morer sig . . ."

De tre Svenskere havde faaet tre Piger klemt inde i en Krog, hvor de under Konversationen fremhævede deres skaanske Mandlighed ved maleriske og noget udfordrende Stillinger.

Hofjægermesteren var standset i en anden Krog, han stod og saa efter sin Datter, mens Øjnene lyste paa ham:

„Ja," sagde han saa, — han maatte sige noget, og den nærmeste var en gammel Husmand — „hun er s'gu bleven stor."

Husmanden var Per Eriksen.

„Ja," sagde han langsomt, „Frøkenen er jo ligesom udvokset."

Per Eriksen var den ældste Husmand. Hans Temperament var Bedrøvelse, og han huskede alle Ulykker paa Godset fra 70 Aar tilbage — lige siden den Tid, da Hofjægermesterens Tante hængte sig paa Kakkelovnsrøret.

„Ja, det var de Tider", sagde Per Eriksen, hver Gang han igen havde fortalt om Røret og om Tanten.

Der er tyve Par paa Gulvet, de suste om hinanden:

„Hurtigt, hurtigt," sagde Alice.

Og Feddersen slog i Tangenterne.

Hun stod mellem Vinduerne ved Siden af Berner:

„Se nu," sagde hun, „nu er der Fest."

Støjen steg, og Lyden af de Dansendes Trin hen over Egetræs-Gulvet gled bort i Latter og Tale.

Løjtnant Georg, der rørte hvert Kvindekøn under de fyrre, svedte tæt under sin Repræsentationspligt:

„Men hvor er Godsforvalteren?" sagde Alice.

Godsforvalterens var glemt. Hansen blev afsendt for at hente Familjen.

„Men de er Gud Herren hjælpe mig i Seng," sagde Hofjægermesteren.

„Saa maa de op," sagde Alice:

„I Nat skal alle være vaagne."

Staaende ved Siden af Berner saa hun ud over de Dansende, i Broncekronernes Skær var det et hastigt Mylr. I Krogene drak Husmændene stille Portvin, som om det var Smaasnapse.

Der gled et Smil over Frøken Alices Ansigt:

„Min Ven," sagde hun og vendte sig til Feddersen, hvis mørke Øjne pludselig løftede sig fra Tangenterne og hvilede et Øjeblik i hendes:

„Spil en Vals."

„En langsom Vals."

En langsom Vals var for meget for Husmanden og hans Søn. De hvilede ud med et Glas mellem de skrævende Ben og opløste i Ansigterne, som opholdt de sig i romersk Bads sidste Afdeling.

„Nu burde jeg s'gu danse med Sørensen," sagde Hofjægermesteren, der var naaet hen til Flygelet.

Men Hr. Feddersen hørte ikke.

Valsen var begyndt.

Paa Gulvet standsede pludselig alle, og der blev Plads, som var Sværmen fejet bort.

„Berner," sagde Alice, „nu er det os."

De dansede ene. Svajt bøjede „Frøkenens" ranke Legeme sig ind i hans Arme, mens de dansede langsomt.

Der var ingen, der fulgte.

Flygelets Toner, der klang alene, ledsagede dem ligesom fjernt, mens Blussene i Kronernes Vokslys, der havde flakket under Sværmens Tummel, atter lyste rankt. De blev ved at danse. Ingen af dem talte.

Alice saa kun Berners bløde Mund, hvis Linjer sitrede.

„George," sagde hun, og to Gange gentog hun hans Navn.

Valsen hørte op.

„Saa igen en Galopade," raabte Alice.

Hun gik forbi Flygelet ved Berners Arm. Og da Tummelen atter steg, og alle Løjtnanter dansede, sagde hun og lo ham lige ind i Ansigtet:

„Berner, sig det saa."

Men Berner talte ikke. Hans Ansigt var kun stadig vendt mod hendes som en Naturtilbeders kan være vendt mod Solen.

Pludselig straalede Alices Øjne.

„Berner, De er umulig," sagde hun.

Og med et løb hun hen til Flygelet og skubbede Feddersen væk, og satte sig selv paa hans Plads. Og midt i Tummelen, hvor alle Stemmer flød sammen, sang hun:

Hønsefødder og Gulerødder,
Halsen af en Svane,
Den, som kysser Pigerne,
Han har en hæslig Vane.
Jeg er født i Engelland,
Og Du er født i Skaane,
Vil Du være min lille Mand,
Saa vil jeg være din Kone.

Berner var gaaet hen ved hendes Side. Det var som tindrede hans hele Ansigt under en pludselig Glød. Og uden at vide det, overmodigt, i en pludselig Jubel, skød han hende hæftigt bort og sang selv — han havde aldrig vidst, at han kunde synge —:

Hønsefødder og Gulerødder,
Halsen af en Svane,
Den, som kysser Pigerne,
Han har en hæslig Vane.
Jeg er født i Engelland,
Og Du er født i Skaane,
Jeg vil være din lille Mand,
Naar Du vil være min Kone.

Han fuldendte ikke helt. Haand i Haand stod de et Øjeblik foran Flygelet. Tale gjorde ingen af dem.

„Kom, Berner“, sagde Alice.

Langsomt gik de hen mod en af Altanernes Døre, og Berner aabnede den.

„Luk den, George,“ sagde Alice.

Paa Altanen var der tyst. Ingen Støj trængte gennem den stærke Dør.

De to stod længe, Skulder ved Skulder.

„Alice, hvor jeg elsker Dig.“

Hans tindrende Øjne lyste over hendes Ansigt, mens hun, hvid, stod paa den hvide Altan.

„Hvor jeg elsker Dig.“

Længe stod de, og længe tav de. Paa deres Kærtegn var der ikke Tal.

„Hvor jeg elsker Dig.“

Den sneklædte Egn laa foran dem som et eneste Brudetæppe. Over dem drog Stjernerne stille.

„Se, Stjernerne, George,“ sagde Alice:

„Se, Stjernerne lyser for os.“

Men Berner blev ved at hviske, ved at sige, skælvende sagte, som var han *født* til at sige, *kunde* han kun sige disse fire Ord:

„Hvor jeg elsker Dig.“

— — —

Inde i Salen var Godsforvalterfamiljen ankommen. Det var tvende sure Damer, Moder og Datter, hvis Klæder stank af gammel Eau-de-Cologne og iøvrigt havde den Slattenhed, som lang Hængen i Klædeskabe giver en Garderobe. De to Damer kom nejende hen imod Alice:

„Det er jo en hel Fest og saadan improviseret,“ sagde Fruen.

„Nej,“ svarede Alice, og pludselig lo hun:

„*Den* har været længe forberedt og længe ventet.“

I hele Salen dansede de.

Alice stod stille ved Berners Arm.

„George,“ sagde hun, „lad der være Glæde omkring vor Glæde.“

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Ved en stor Karnevalsfest, der afholdes paa Isen ved Kronstadt er der særlig en ung Pige, der beundres af alle. Det er den smukke Englænderinde Marian Best, der er ansat som Guvernante i Guvernøren, General Stefanovitsch' Hjem. Den gamle Guvernør, der er Enkemand, er selv aldeles betaget af den unge Dame, som imidlertid særlig synes at sætte Pris paa en ung, smuk Artilleriofficer, hvem hun endogsaa tillader at ledsage sig, da hun forlader Isen. Paa Vejen erklærer han sig for hende og hendes Svar samt denne saa interessante Fortællings videre Gang, vil man erfare gennem Fortsættelsen.

En Dag kan jeg maaske komme til Dem og sige: Nu er jeg ikke længere Artillerikaptajn Paul Zassulic, men jeg er Paul, Herre til Tolma, Herre over mange Mennesker og ingen andens Tjener end Czarens. Jeg tør ikke tænke, at en saadan Dag er nær — Livets Gaver kommer ofte i vore Dages Efteraar, men jeg vil altid være rig, naar jeg har min Kærlighed til Dem, Marian. Den kan De ikke berøve mig. De kan ikke faa mig til at elske Dem mindre, der er ingen i Verden, der kan tage min Rigdom fra mig!“

De var kommet til en Bastion, bag hvilken General Stefanovitch's Hus laa, og derfra kunde de se ned paa Byen, der nu var mørk, men hvor de dog i Maanens Straaler kunde skimte en Skov af Spir og Taarne og Fortets og Barakkernes dunkle Masser. Paa Isen var der et stort Skær dér, hvor Ispaladset stod med sine gennemsigtige Mure. Svage Toner, Hornsignaler og Trommelyd naaede op til dem og mindede om Dansen og Lystigheden. Et Instinkt manede dem fast til Stedet, og de stod der med bankende Hjerte og stumme Læber; hun skælvede af Sindsbevægelse, og hun var stum, fordi det Ord, hun længe havde ventet, nu var blevet udtalt. Det var ingen Hemmelighed for hende, at Kaptajn Paul Zassulic elskede hende, og hun mente, at det ikke kunde bebrejdes hende, at hun ikke kunde svare ham. Medens hun havde været tilfreds med hans Venskab og Hengivenhed, havde hendes travle Liv forbudt hende at opgøre Regnskabet med sig selv eller at undersøge sit eget Hjerte for at se, om det gemte nogen Genkærlighed til ham. Hun var stum, fordi hun ikke var sikker paa sig selv. Hun vilde ikke saare, og hun vidste ikke, om hun kunde læge. Hun var meget alvorlig, hun saa tydeligt, at den Slags Øjeblikke maatte komme i hvert Liv. Hun havde kun faa Venner i hele Verden, og det var en bitter Tanke for hende, at denne Ven kunde blive hende berøvet.

„Paul,“ sagde hun, „Paul, hvad skal jeg sige til Dem? De, som har været min Ven, og som altid vil være min Ven. Skal jeg sige Dem, at jeg har gjort Uret i at lytte til Deres Ord? Nej, for det skyldte jeg Dem — jeg skylder Dem mere, end jeg nogen Sinde kan gengælde Dem, tusinde Gange mere. Maaske jeg ikke ligner andre Kvinder. Naar jeg spørger mig selv, om jeg elsker, saa kan jeg ikke svare — jeg ved ikke, hvad Kærlighed er. Jeg er lykkelig, fordi De er min Ven. Jeg er glad ved hver Dag, som giver mig Deres Selskab. Men en Kvinde burde kunne sige mere end det. Der kommer maaske en Dag, da jeg ved det hele. Naar den Dag kommer, vil jeg ikke være bange for at tale. Jeg vil svare, som De ønsker. Jeg vil sige Dem, at jeg har lært at elske Dem.“

Det var ikke det Svar, han ønskede, men hendes Udtalelse om, at han altid kunde regne sig for hendes Ven, og at hun var lykkelig, naar han var hos hende, fik hans Hjerte til at banke, og han drog hende atter til sig, kyssede hende paa Panden mange Gange og vilde ikke slippe hende ud af sit stærke Favntag.

„Gud velsigne Dem, lille Marian, Gud velsigne Dem for det Løfte!“ sagde han.

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

„Det var kun et Løfte, Paul," sagde hun, „jeg kan ikke give Dem mere, jeg kan ikke lyve for Dem, saa var jeg ikke værdig til Deres Venskab."

„Der er ingen Kvinde i hele Verden, der er mere værdig til det."

En Stemme fra Fæstningsvolden bragte dem til at huske paa Tiden og Stedet. Det var gamle Ivan, som ønskede at lukke Porten, og da Marian hørte ham, rev hun sig hurtigt ud af hans Arme og traadte ind i Fæstningen. Men Kaptajn Paul stod længe og saa paa Lysene i Guvernørens Bolig. Da han vendte sig om for at gaa ned til Kasernen, var Karnevalet færdigt, og det store Ispalads laa i Mørke.

„Nu er det Nat," sagde han til sig selv, „men i Morgen vil Solen skinne, og jeg faar hende atter at se. Hun skal ud paa Bastionerne med mig, jeg skal vise hende alt, og det tager lang Tid. Gud velsigne den lille Kvinde, som jeg elsker.

Men Marian selv knælede ved sin Seng, og hendes Øjne var svulne af store Taarer. „Hvis han vidste det," sagde hun grædende, „hvis han vidste det."

II.

„En Spion i Fæstningen".

Kronstadts Guvernør, General Stefanovitch, traadte hver Morgen præcis Klokken halv ni ind i sit Studereværelse for at kysse sine Døtre paa Kinden og sige Godmorgen til deres Guvernante. Aarene bragte ingen Forandring i denne Ceremoni, de samme Ord blev udtalte, de samme Komplimenter sagte. Naar Generalen havde udmærket god Tid, benyttede han nogle Øjeblikke af den til et afmaalt Koketteri med den unge Dame, som underviste hans Børn. Naar han ikke havde Tid, skænkede han hende et flygtigt Smil eller kyssede paa Fingrene ad hende, hvis hans Døtre ikke saa det.

„Bon jour, Varia."

„Bon jour, cher papa."



„Et tu, Rina?"

„Bien, cher papa."

Marian Best, som var Generalens Guvernante i Aaret 1895, sagde altid, at naar den gamle Kriger lo, saa det ud, som om om den øverste Del af hans Hoved skulde gaa af ligesom Halvdelen af en Æggeskal. Men dette truende Skue var mere Resultatet af hans Svaghed for malede Øjenbryn end af nogen Mangel ved hans Hjerneskal. En tresindstyveaarig Levetid havde ikke været nok til at tilfredsstille hans Forfængelighed. Et Blik fra en Kvindes Øjne kunde endnu faa ham til at flyde over med Komplimenter og til et ganske barnagtig affekteret Væsen. I saadanne Øjeblikke, sagde Marian, saa han ud, som om han traadte paa ophedede Jærnplader. Hans indskrumpede Legeme svulmede, saa man skulde tro, hans Snørliv maatte briste. Han bukkede næsten uophørlig og lagde en lang, blaa og næsten kødløs Haand paa sit Bryst. Hun var bange for de Morgener, da han ikke havde travlt. Det var en Lettelse for hende, naar hun hørte hans Sabel klirre paa Stengulvet i Korridoren eller saa den gamle Ivan løbe efter hans store Støvler.

„De maa lære vort Sprog," sagde han ofte. „De maa lære Verbet „at elske," jeg skal en Dag give Dem en Time i Enrum, Mademoiselle; saa skal De gentage det lille Ord, indtil De udtaler det fuldkomment. Ha, ha, ha, vil De ikke have mig til Lærer Miss Best, tror De ikke, jeg er en dygtig Lærer, hvad?"

„Cher papa, hvad er det, Du siger til Mademoiselle?"

„Rien ma chère, rien du tout."

Undertiden naar „Dukkerne" sad og stirrede med spørgende Øjne paa hans elskovsfulde Forvridninger eller hans underlige Forsøg paa at vise Bevægelighed, følte han alt andet end en Faders Kærlighed for dem.

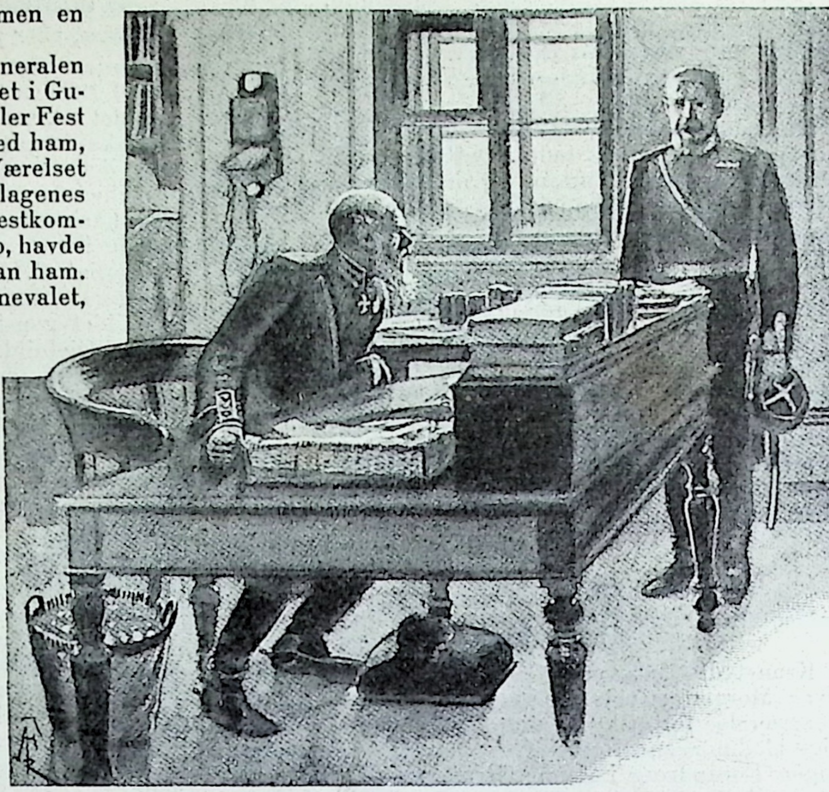
Han kunde ikke lapse sig, som han vilde, naar Børnene var til Stede, og saadan en stjaalen Hvisken eller et hemmeligt Blik var ikke tilfredsstillende. Det var vanskeligt at tro, at denne parfumerede gamle Laps, hvis Hoved saa ud som en skinnende Mahognitræskugle, og hvis Øjenbryn var en usikkerMasse, var Herre over Kronstadt og dens Garnison, Skildvagt ved det mægtige russiske Riges Grænse, Vogter over Millioners Frihed. Dog havde Rusland ingen mere trofast Tjener, Czaren ingen mere hengiven Soldat, i hele Riget var der ingen Mand, hvis Stolthed over Grænsefæstningen var saa solid og aarvaagen. General Stefanovitch levede for sit Arbejde. Den nøgne og bare Guvernementsbolig paa Øens Nordkyst var et Palads for ham; han ønskede ikke andre Haver end Fortets og Bastionens Have, det grundede Hav og de uovervindelige Volde var alt for ham, hans Verden var den golde Ø, som Gud havde lagt i Finlands Bugt til Beskyttelse for Rusland. Hans Forfængelighed, hans personlige Optræden paa Scenen og Effektjageri, som Marian Best kaldte det, var kun Bagateller, paa hvilke han kunde ofre sin Fritid. Han glemte hele det Væsen straks, naar Kronstadt blev nævnet. Den var alt for ham — den mægtige Tavle, paa hvilken hans Livs Værk var optegnet.

Derfor var de Øjeblikke, i hvilke han kunde sysselsætte sig med sine erotiske Adspredelser, kun faa. Den halve Time med Børnene om Morgenen, et Par Ord til dem om Aftenen, dette var tilstrækkeligt til en passende Udførelse af hans huslige Rolle. Til andre Tider var han Tugtemester, Fæstningens hundredøjede Vogter, den strenge Soldat, som herskede med Jærnhaand. Folkene var bange for hans Blik, Fæstningens Fangehuller gav Genlyd af de Mænds Suk, paa hvilke hans Mishags Svøbe var falden. Det letteste Pust af Mistanke, der ramte en af hans Undergivne, fik den Mands Skæbne til at visne. De

saa, han var en retfærdig Mand, men en Mand, der ikke kendte til Tilgivelse.

Klokken ni om Morgenen sad Generalen ved sit Skrivebord i sit private Kabinet i Guvernementshuset, og hverken Faste eller Fest fritog dem, som havde Forretninger med ham, fra at give Møde. Han traadte ind i Værelset i det Øjeblik, da Klokken slog. Slagenes Ekko var ikke død bort, for den Næstkommanderende, den barske Oberst Bonzo, havde hilst paa ham og lagt Rapporten foran ham.

Den Morgen, der fulgte efter Karnevalet, erklærede de unge Officerer, der ikke havde været i Seng, at hans Punktlighed var umoralsk. Ingen Rose, der plukkes i den aarle Morgenstund, var friskere end Nikolai Stefanovitch, da han gengældte Oberstens Hilsen paa Slaget ni. Sminket, pudret, sirlig, bukkede han for dem, der ventede paa ham, med en Avtomats stive Høflighed. De Øjne, som lige havde straalet paa Marian Best, som de havde straalet paa otte Guvernanter i de sidste fem Aar, var nu kolde og strenge. Der var stor Stilhed i Forværelset, da han gik igennem det. Selv den jærnhaarde Bonzo stivnede, da han nærmede sig.



„God Morgen, Oberst Bonzo. Har De Papirerne?"

„Javel, Hr. General!"

General Stefanovitch tog sine Næseklemmer paa og begyndte at læse Rapporten igennem; men han havde kun læst et Par Linjer, da hans Underordnede forbavsede ham ved at rømme sig og skrabe med Foden. Et saadant Brud paa Disciplinen kunde ikke taales. Generalens Øjenbryn, der syntes at løbe helt op i Hovedet, viste hans Misfornøjelse og Utaalmodighed.

„Sagde De noget, Hr. Oberst?" spurgte han.

„Hr. General, jeg vilde gerne —"

„Nu, medens jeg læser Rapporten?"

„Ja, undskyld Hr. General."

Generalen lod Næseklemmerne falde og rullede Rapporten sammen. En saadan Afbrydelse havde ikke fundet Sted i de tyve Aar, han havde tilbragt i Kronstadt. Det var Bonzos Sag at retfærdiggøre sig.

„Naa, Hr. Oberst?"

„Hr. General, den engelske Regering har for en Uge siden faaet en Plan over Batteri Nr. 3."

Oberst Bonzo stod som en Statue, da han havde udtalt disse Ord. Den skrækkelige Efterretning havde tynget paa ham hele Natten igennem; han havde faaet den, og dog var der gaaet tolv Timer, før han havde vovet at tale. Nu var det sket, og Slaget vilde falde — Vreden, Anklagen, maaske Straffen skulde ramme ham.

Der gik maaske fem Minuter, før General Stefanovitch genvandt sit Mæle. I den Tid syntes han ikke at tænke hverken paa Tid eller Sted; men i Virkeligheden grublede han paa det første Led af den Kæde, som Fornuften maatte smede for ham. Til Bonzos Overraskelse var det ikke Tugtemesteren, der svarede ham. Generalens Stemme var dæmpet og behersket og lød ikke vredt.

„Hvor kommer denne Efterretning fra?"

„Den kom fra Storfyrsten i Gaar Aftes."

„Hvorfor har jeg ikke hørt om den før?"

Bonzo slog ud med Haanden som for at gøre en Undskyldning.

„Der var Karneval paa Isen, Hr. General."

„Ja — og saa?"

„Da jeg vendte tilbage ved Midnat, og De endnu var der nede, troede jeg ikke, De ønskede —"

Han stod og stammede, men den anden, hvem nu hele hans Pligtfølelse vakte, slog i Bordet med den knyttede Næve, saa det klirrede i Vinduesruderne.

„Ikke ønskede? Jeg — hvis Ære er sat i Pant! — Hvad i al Verden mener De, Oberst Bonzo?"

Obersten bævede, men han var glad ved, at Øjeblikket nu var kommet. Han havde ventet paa dette og tog Mod til sig.

„Jeg mener, Hr. General, at vi først maa overbevise os, om den Plan over Batteri Nr. 3, som den engelske Regering siges at være Besiddelse af, er den rigtige Plan eller ikke. Englænderne vilde give meget for Kronstadts Hemmelighed. Er det ikke muligt, at en Del af de 10,000 Pund, som de byder den Mand, der vil hjælpe dem, er gaaet i en Bedragers Lomme? Jeg mener, at det er muligt. Jeg mener, at det er den eneste Forklaring. Man har narret Storfyrsten, Planen er falsk. Vi kan le i Smug ad dem og sælge flere Hemmeligheder til de Mennesker i London; det vil stoppe Munden paa dem og hjælpe os til at hænge Spionerne. De kan være sikker paa, Hr. General, at hvis der er nogen Mand i Byen, som har forraadt os, saa skal der ikke gaa mange Timer, før vi har fat i ham."

Obersten talte med stor Alvor, Der var et Glimt af Vrede og Bestemthed i hans Øjne. Hans store Hænder rystede af Begærlighed efter at handle. Som for hans Overordnede var Øfæstningen et helligt Kastel ogsaa for ham. Hans Liv, hans Arbejde var her, hans Ære laa som Offer paa dette Alter af Granit og Staal. De to Mænd havde arbejdet Side om Side i tyve Aar; de var mere end Venner, de var Brødre i Udførelsen af et stort Hverv. Og nu var der en fælles Fare for dem begge, de kunde ikke se den klart, de turde ikke sige til dem selv, at der var en Spion indenfor Murene, de var rede til at bedrage sig selv, om det saa kun var en Dag.

Fortsættes.



Procession i Regn.



Bønder, som aarlig tage Del i Ceremonierne.

Hoppende Pilgrimme.

Blandt de mange ejendommelige religiøse Skikke, der findes hos forskellige Sekter hele Verden over, er ingen mere mærkværdig end den hoppende og dansende Procession, der hvert Aar finder Sted i *Echternach* paa Paaske Tirsdag. Uagtet Ardennerne aarligt besøges af et stort Antal Rejsende navnlig for Lyst-Fiskeriets Skyld, er denne Procession saa lidet kendt, at en Beskrivelse af den vil være af Interesse.

Echternach er en lille, smuk By paa 4000 Indbyggere i Storhertugdømmet Luxemburg. Som saa mange andre Smaabyer i Ardennerne var den tidligere af ikke ringe Betydning, Den var i Besiddelse af et prægtigt Kloster, der i mange Aar var Hovedsædet for Kirke, Kunst og Videnskab i hele Omegnen. Klostret var meget rigt, uafhængigt af Regeringen, og var bekendt i Middelalderen som „Benedictiner Ordenens Perle". Det blev grundlagt af en angelsaksisk Missionær-Munk ved Navn St. Willibrord, der var sendt over til Fastlandet for at omvende Friserne og Hollænderne. Da han saa døde i Aaret 739, blev han Byens og Omegnens Skytspatron og Helgen. Kort efter udbrød der imidlertid en særdeles ondartet Epidemi iblandt Kvæget, Dyrene blev angrebne af en krampagtig, uophørlig Skælven, noget i Lighed med den saakaldte St. Veits Dans. I Fortvivlelse herover valfartede Befolkningen til dets afdøde Helgens og Beskytters Grav, og for at Kvæget skulde blive beroliget hoppede og dansede de selv paa en Maade, der skulde efterligne Dyrenes Sygdom. Deres Bønner blev hørt, men det fortaltes, at Epidemien vendte tilbage, hver Gang den aarlige Pilgrimsdans blev forsømt. I hvert Fald er Skikken bleven bibeholdt med kun faa Afbrydelser i elleve Hundrede Aar og udføres i Dag paa omtrent den selv samme Maade som tidligere. Epidemien kendes ganske vist ikke mere der paa Egnen, men religiøs Overtro tillægger endnu denne Pilgrimsgang stor Betydning, ved ogsaa at kunne lindre eller helbrede Epilektikere og



Hoppende Kvinder.

alle dem, der lider af St. Veits Dans, og mange søger derfor hvert Aar her hen i Haabet om Helbredelse. Andre deltager i Processionen for deres Slægtnings og Børns Skyld, eller som en religiøs Handling, der kan beskytte dem selv mod Sygdom og Ulykker. — Den store Betydning, der tillægges denne Pilgrimsfærd, ses bedst af, at der hvert Aar deltager 15—20000 Mennesker i Processionen. I Rækker paa fire med hinanden under Armen, hoppes og danses der ved Graven af Unge og Gamle, og et saadant Optog gør unægtelig et saare komisk Indtryk paa Tilskueren, til Trods for Deltagernes aabenbare Alvor under Udførelsen af deres besværlige og trættende Pilgrimsfærd.

ALVERDENS NYT

I BILLEDER OG TEKST.

I Tilslutning til vore andre sønderjydske Billeder, bringe vi under denne Rubrik et Par særlig aktuelle.

Den civilklædte Mand paa Gruppebilledet er Landraad Dr. *Mauve*, Haderslev. Han er en ung, ævnerig preussisk Bureaukrat, bestemt for den højere Forvaltningstjeneste. Det er ham, *der bærer Hovedansvaret for Udvisningerne.* Da han kom til Nordslesvig for nogle Aar siden, tiltroede han sig selv Ævne nok til at gøre Landet tysk i en Haandevending. Dette er glippet. Han er paa alle Omraader stødt paa haardnakket Modstand hos en Befolkning, hvis retslige Stilling har været uangribelig, og er derfor gaaet frem som en Diktator, har lukket Kirker, sprængt Foreninger og nu til sidst, da Valgene i Stedet for den ventede Tilbagegang viste Fremgang for Danskerne, har han i sin Fortvivlelse grebet til Udvisningsordren som sidste Middel. De Anordninger, Regeringen i Berlin har truffet med Hensyn til Udvisningerne er trufne paa Grundlag af Dr. Mauves Indberetninger. Mauve, der fuldstændig brutalt sætter sig ud over Lov og Ret for støttet paa den faktiske Magt at gennemføre sin Vilje diktatorisk, bør helst ses i militære Omgivelser som paa vort Billede.



Scene fra Sønderjylland.
(Den civile Person er Landraad Mauve).



Den udviste Kreaturhandler Bohnfeldt.

Den udviste Kreaturhandler *Bohnfeldt*, af hvem vi ogsaa kunne bringe Portræt, er gift, har Hustru og 7 Børn. Udvisningsordren rammer ham overordentlig haardt. Han sidder med Ejendom til ca. 100,000 Marks Værdi og har drevet en betydelig Kommissionsforretning. Som Kreaturhandler var han hele Befolkningens, den danske som den tysksindedes *Tillidsmand.* Der gøres derfor ogsaa fra tysk Side store Anstrengelser for at faa Udvisningsordren kaldt tilbage. To ansete tyske Mænd vilde gøre Landraad Mauve Forestillinger i Anledning af Udvisningen. Landraaden blev hidsig og erklærede: „Jeg er bleven blodig fornærmet af den danske Befolkning. Jeg ved godt, at Bohnfeldt er uskyldig, men jeg maa have Hævn, og det kan jeg ikke faa paa bedre Vis end ved at udvise ham.“ Bohnfeldt var tillige Direktør for „Industri- og Landmandsbanken i Haderslev.“

* * *

General *Bobrikov* vandt ikke just det finske Folks Hjerte ved den Tale, han holdt, da han tiltraadte sin Stilling som Finlands Generalguvernør. Han forsikrede Befolkningen om Czarens allerhøjeste Velvilje, men gjorde samtidig opmærksom paa, at det var under Ruslands Beskyttelse, at Landet havde naaet sin nuværende Velstand. Derfor burde enhver Finlænder, som



General Bobrikov.

havde sit Land kært, stræbe efter at knytte Baandet med Rusland stadig stærkere. Endelig fremhævede han, at Kejseren selv i et Reskript havde hævdet Nødvendigheden af, at hele Finlands Befolkning fik den Opfattelse, at dette Grænseland nøje hurde sammensluttes med det øvrige Rusland. Talen vakte i Finland og Sverrig en pinlig Opmærksomhed, og toges som et yderst daarlig Varsel for den Fremtid, Finland kunde vente sig under Bobrikovs Styrelse.

* * *

Af den saa stærkt omtalte Oberstløjtnant *Picquart*, der nu synes at skulle blive Hovedpersonen (næst Dreyfus selv) i den hele Sag, bringer vi et Billede efter et Fotografi taget i de sidste Dage før Picquart blev arresteret. Georges Henri Picquart er født den 6. September 1854, blev Kaptejn 1880, deltog i Felttoget i Annam og afløste senere Oberst Sandherr som Chef for Generalstabens berømte Efterretningskontor, — det militære Kontor, hvorfra ikke blot Spiontjenesten i Udland og Indland ledes, men hvorfra ogsaa de Spioner udsendes, der spionerer mellem de franske Officerer indbyrdes og som forsøger sig i Dobbeltstillingen: tilsyneladende Spion for de fremmede Militærattacheer i Paris, i Virkeligheden fodrende disse med falske Efterretninger og afgivende Rapport til Kontoret over alt, hvad de foretager sig. Det var en saadan Stilling, den berømmelige Esterhazy indtog.



Oberst Picquart.



Czarens Rolle paa Landkortet.



Pastoren (som i Gave modtager en Kurv med Smør): Sig mig, min lille Pige, hvordan kan din Moder lave saadanne pæne Streger paa Smørret?
Den Lille: Med vor'ses Kam, Hr. Pastor.



I MAGASINET.

Chefen: Hvilken Afdeling søger Fruen?
Fruen: Corset —

KENDTE DANSKE NAVNE

FRA BY OG LAND.



Departementschef Krieger.

Udnævnelse.

Fra 1. December er Fuldmægtig i Indenrigsministeriet, *A. Krieger*, udnævnt til Departementschef i samme Ministerium. Krieger, som tilhører en højst anset Slægt, er født d. 11. Juli 1858, og en Søn af Generalmajor J. C. Krieger. I Sommeren 1880 tog han sin juridiske Eksamen, blev kort efter ansat paa Sjællands Stiftamts Kontor, hvor han som Fuldmægtig arbejdede til 1891. Efter en Tid lang at have været ansat i Indenrigsministeriet, blev han i 1892 Sekretær hos Ministeren. Det følgende Aar tildeles ham Hvervet som Medlem og Sekretær ved Kommissionen angaaende Forholdsregler mod urigtige Varebetegnelser, og 94—95 konstitueres Krieger som Stiftamtmand i Skanderborg. Hjemkommen her fra udnævnes han til Fuldmægtig i Ministeriets 1. Departement, og har nu som sagt faaet Udnævnelse som Chef for Departementet. Krieger er en udmærket dygtig og yderst elskværdig Personlighed, der sikkert har en stor Fremtid for sig.

Fødselsdag.

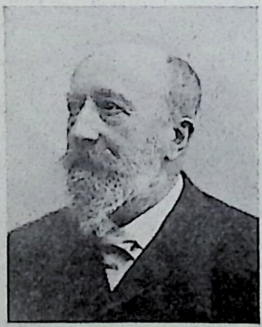
Vor Gaadeforfatter, *Benjamin Feddersen*, fylder den 7. December den høje Alder af 75 Aar. Hans Fader var den bekendte Kabinetssekretær F., der fungerede først under Frederik den VI., og senere, indtil sin Død, under Kristian den VIII. Sønnen, der gik i Borgerdydskolen, som den Gang lededes af Prof. Nielsen, fattede i en ung Alder glødende Interesse for Musik, og da han, sytten Aar gammel, mistede sin Fader, maatte han opgive Studeringerne og kastede sig nu over Informationslivet. Han var i mange Aar en af Københavns mest søgte Musiklærere. Foruden forskellige Romaner („Isidora“, „Et Ægteskab“) har han forfattet forskellige dramatiske Arbejder, hvor iblandt det bekendte „Jens Støvring“, der endnu i Sommer opførtes paa Morskabsteatret i Frederiksberg Allé.

„Hver 8. Dag“s Roman-Bibliotek.

Doktor Nikola.

Naar disse Linjer gaa i Trykken, vil vore Læsere alt en Uges Tid have været under Paavirkning af Dr. Nikolas hypnotiserende Blik. Udfra Gadehjørnets Plakattavler og fra Avisernes Spalter vil Billedet af den mystiske Doktor med den høje Forskerpande, og de ildevarslende, dybtliggende Øjne have brændt sig ind i alles Erindring. Efter saaledes en Tid at have ladet vore Læsere i Spænding, imødekommer vi i Dag deres Trang til at lære Doktorens Person at kende, idet vi i nærværende og de to paafølgende Numre lade et Hefte medfølge af „Hver 8. Dags Roman-Bibliotek“, hvori Dr. Nikolas besynderlige Roman er fortalt.

Denne Dr. Nikola er Viljekraftens Personifikation. Den Tanke, han har undfangen, slipper han ikke igen — alt sætter han ind paa sin farefulde Mission, for at komme i Besiddelse af sjældne og skjulte lægevidenskabelige Midler. Om Opgaven lykkes, — ja, vi vil ikke formindske den Spænding, som tilkommer Bogens Læsere. Vi anbefaler blot vore Læsere, ved at tegne Abonnement paa „Hver 8. Dag“s Roman-Bibliotek, straks at følge Dr. Nikola paa hans vovelige Færd, og give sig hans Førerskab i Vold.



Benjamin Feddersen.

Til vore Læsere.

RETTELSE. I nærværende Aargangs Nr. 8 er indløbet en Fejltagelse, idet Billedet, der indleder Artiklen „Sløjd“, skulde være forsynet med Underskriften: Fra Richardts Sløjd-Institut. (Afdelingen for Snedkeri).

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 10.

At skære en Schweizer ud af en Mor
er lettere gjort, end Læseren tror,
og dog bliver Resten til min Forundring
et Udtryk for den største Beundring.
Begejstringen hæver sig foran og bag.
Men det er ikke saa afgjort en Sag,
om disse demonstrerende Dele
tilkommer Schweizeren eller det hele?

Benj. Feddersen

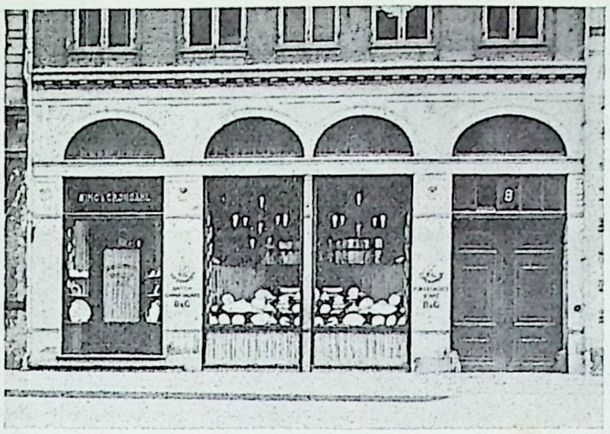
Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *11. December 1898* under Adr.: „Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 8 var
Bramsen.

Ialt indkom 481 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Postmester *Christensen,* Bogense. 2. Præmie Student *Axel Samson,* Rørholmsgade 4, 1. Kbhv.

„Hver 8. Dag“s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.



Bing & Grøndahls Udsalg.

Dansk Industri.

V.

Porcellæn og Keramik.



Dahl-Jensen: Porcellænsfigur.

DET er i Julemaaneden. Vejret er mildt og stille, der er en egen Højtidelighed, en vaagnende Feststemning over den ganske By og dens Mennesker.

Frem gennem Københavns Hovedgader bølger en tæt Strøm af Spaserende, som er ude for at se paa Butikkernes Vinduespynt.

Man trænger sig sammen overalt, hvor der er noget særlig smukt at betragte, i Timevis skifter og fornyes Grupperne udenfor de store Forretningers pragtfulde Udstillinger, som *drager* alle og beundres en Stund, før man gaar til det næste Vindu.

Saa er man fra Østergade kommen til Amagertorv, og naar den saakaldte „Dyvekes Gaard" er passeret, standser man uvilkaarligt og spørger sig selv eller sin Ledsager: „Hvilke dejlige Ting har mon Bing & Grøndahl i Aar?"

Og saa stiller man sig udenfor det gamle ansete Firmas nyrestavrerede Udsalg og spærrer Øjnene op. Altid er der noget nyt, en Rigdom af vidunderlige Former i fint Porcellæn, slanke og luftige eller bredt pompøse, antike og moderne, barokke eller enkle, og dertil en Skala af de bedst afstemte douce Farver, som det er en Vederkvægelse at lade Blikket hvile ud i, efter at det maaske andet Steds fra er overmættet af skrigende Galanteriglimmer.

Man gaar omsider ind i Butiken og modtager straks en festlig Følelse af, at her hersker den gode udsøgte Smag. Fra det høje pompeianske Loft til de sortlakerede Paneler med vissengrønne Klædesbetræk er det mægtige Butikslokale i Stil og Harmoni med de udstillede Porcellænsgenstande, som man ikke kan blive træt af at gaa igennem Stykke for Stykke.

Her staar paa et Bord det vidunderlige Hejrestel, som ved Udstillingerne i København 1888 og i Paris Aaret efter gjorde Firmaet Bing & Grøndahl og Stellets Kunstner, Hr. Pietro Krohn, berømt viden om. Paa Væggen ser man store Dekorationsfade af Reesen Stenstrup, der har ypperlige Dyrestudier, og af Elias Petersen, hvis Marinebilleder tager sig særdeles nydelig ud i den blaalige Tone. Man træffer paa de fineste Blomsterkompositioner, paa dejlige Urner og Vaser, som skyldes Hr. Hallin eller Frøknerne Garde og Hegermann-Lindencrone. Sidstnævntes Provins-Byvaabner er meget interessante og hendes Landskab med gulligt Solnedgangslys er et helt Vidunder af kunstfuld Keramik, og Hr. Hallin er Mesteren for efter megen Eksperimenteren at have fremstillet en rød Farve, der staar fuldkommen ren og fin efter Brændingen, hvilket er intet mindre end en Opfindelse, da man aldrig tidligere har kunnet faa rød Farve til at taale Brænding. Endvidere er der nogle bizart ornamenterede Vaser af Svend Hammershøj, eller f. Eks. den morsomme Vase med Marabustorkene, af Hr. Koefoed, samt en Mangfoldighed af keramiske Genstande, udførte af yngre Kunstnere af begge Køn, der ligesom alle de ovennævnte er fast knyttede til Bing & Grøndahls Fabrik.

Endelig er der Spisestel i mange Stilarter, enkelte Kopier f. Eks. efter Rosenborg-Stellet, det meste originalt, altsammen omhyggeligt og i smagfuldt Form, Tegning, Farve og Brænding. Særligt kønt i Forhold til Prisen er det bekendte Porcellæn med Blaamaling under Glassuren.

Man mærker i dette Udsalg, hvor velsignet et Rum for *personlig* Kunst det Bing & Grøndalske Firma yder, og med hvor sikker en Smag Hr. Direktør Harald Bing forestaar baade Fabrik og Butik, sidstnævnte Sted dygtigt assisteret af Forretningsføreren Hr. Scheitel.

Og naar man har forladt Butiken, føler man stor Lyst til at faa et Indblik i Virksomheden ude paa Fabriken, lære lidt af den Metode at kende, der af form- og farveløst Raamateriale kan skabe saa fuldendt dejlige Ting.

Langt ude paa Vesterbrogade — Nr. 149 — ligger Bing & Grøndahls gamle Fabrik, der er en omfattende Samling Bygninger paa en meget stor Grund.

Gør man en Runde gennem det hele Kompleks, faar man samtidig et gradvis voksende Begreb om Porcellænets Tilvirkning; det er ligesom man overværede en Skabelse, et: Bliv lys! Af det døde Lér vokser til Live i de prægtigste Former og Farver al det sirlige Porcellæn, al den fremragende keramiske Kunst, man faldt i Henrykkelse over inde i Udsalget paa Amagertorv.

Man kommer først ned i en Kælder, hvor Raamate-



Interiør fra Udsalget.

rialet ligger. Et Pulver el. Melstof af rødlig Tone er her bunket op i yderst propre Rum: det er knust Feldspath og Kvarts, en rød, krystalliserende Stenart, der faas fra Norge og Sverrig, og som danner Porcellænets Grundstof og kun tilsættes med lidt Kaolin, en bindende Lérart, som erholdes fra Frankrig, Tyskland, England.

I Modelstuen er der i Forvejen af Kunstnere frembragt en Gibsmodel, over hvilken der tages Gibsforme. I disse Forme hældes den i Vand opløste Lerkage, Formene fjærnes, Gibsen har suget Vandet til sig og Figuren er skabt, i mange Smaadele maaske, og rede til at samles og afpudses af Kunstneren. Billedhugger Dahl-Jensen udfører paa denne Vis saa fine Arbejder som denne Artikels Initialfigur og Slutningsvignet.



Modellerstuen.



Damernes Dekorationsstuer.

Næste Led i Udviklingen er Garnérstuen, hvor der, naar Genstandene er tilstrækkelig tørre, paasættes Hanke og Ører og anden Art udvendige Prydelser.

Saa er Porcellænet færdig til første Brænding. I mægtige Ovne, der gaar gennem tre Etager, foregaar Brændingen i flere Døgn.

Efter denne Brænding paamales Porcellænet de Blomster eller den Blaategning, det skal have. En stor Samling kunstnerisk uddannede og sjældent nydelige unge Damer sidder i en Række Stuer og dekorerer paa fri Haand, hyppigt efter egne Naturstudier, det dadelløst formede og brændte Porcellæn, som derefter bringes til Glasurstuen, hvorefter endnu en Brænding foregaar, der egentlig er hele Processens vigtigste Trin.

En Paamaling *oven paa* Glassuren kan ogsaa finde Sted og en ny let Brænding, en saakaldt Muffelbrænding, fæstner da Farverne.

Hele denne store Virksomhed er grundlagt i 1853 under yderst beskedne Forhold af Ihændehaveren af det gammelkendte Bingske Firma. Brødrene M. H. og J. H. Bing, der drev Bog-, Papir- og Galanterihandel paa Hjørnet af Kronprinsensgade og Pilestræde, og som fulgte en Opfordring fra en ung talentfuld Terrakottaarbejder i deres Forretning, *Frederik Grøndahl* til at grundlægge en Porcellænsfabrik. Allerede i 1856 døde Grøndahl, endnu ganske ung, men ved Brødrene Bings Foretagsomhed og Handelsaand bragtes Forretningen frem alligevel, kunstnerisk bistaaet først af Billedhugger *Bissen*, derefter af Landskabsmaler *A. Juel*, senere af Maleren Heinrich Hansen, endvidere af Pietro Krohn, og i Øjeblikket er Maleren *J. F. Willumsen* den kunstneriske Leder af Fabrikens Produktion.

I 1864 indtraadte Brødrene Ludvig og Harald Bing som Bestyrere af Fabriken og overtog den som Ejere 1885. Ved Ludvig Bings Død faa Maaneder derefter blev Harald Bing Eneejer af den omfattende Bedrift, som han fortsatte indtil 1895, da Fabriken omdannedes til et Aktieselskab med Hr. Bing som adm. Direktør og med d'Hrr. Prof. Pietro Krohn, Overretssagfører Ludv. Simonsen og Landstingsmand, Fabrikejer Holger Petersen som øvrige Bestyrelsesmedlemmer.

Den tekniske Ledelse af Fabriken har i en Aarrække med Dygtighed været røgtet af Administrator F. Holm.

Fabriken staar nu i fuld Blomst, den har deltaget i alle den sidste Menneskealders Verdensudstillinger, har særlig paa Stockholmerudstillingen faaet, hvad man kunde kalde Ridderslaget og har nu ved sit ny indrettede Udsalg paa Amagertorv fastslaaet den Rang, der tilkommer den i den keramiske Kunst.

Ms—n.



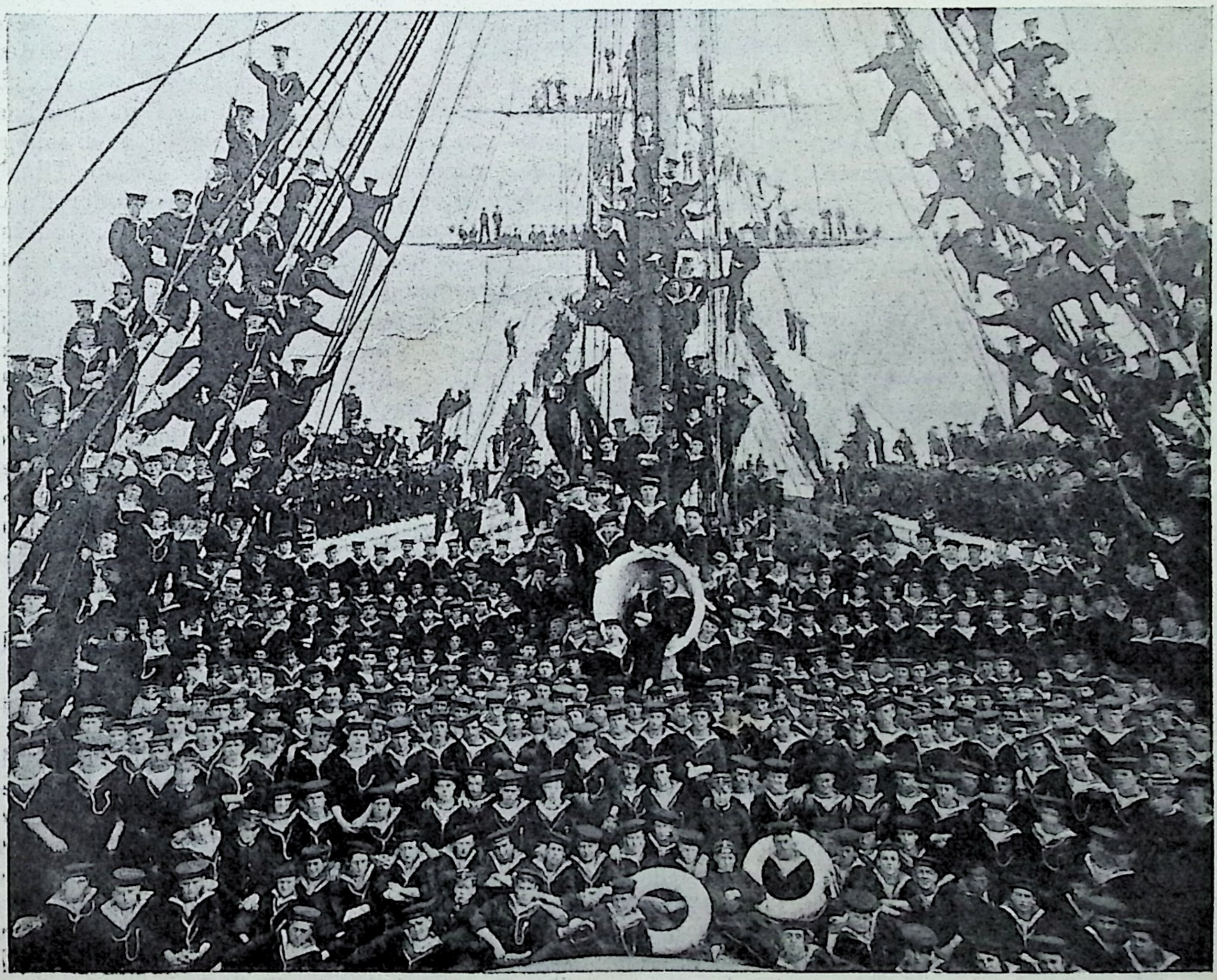
Dahl-Jensen: Tændstikholder.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 11. Aargang 1898–1899. Søndag den 11. December 1898. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

INDHOLD: Engelske Kadetaspiranter om Bord paa en Orlogsmand. (Billede). — Londons Politistyrke. Af Oscar Hansen. Med Illustrationer. — Carsten Ravn. Af Johannes Madsen. Med 5 Tegninger af Carsten Ravn. — Sven Lange. Af Mirliton. Med Portræt og Illustration. — Den vildene Fugl. Digt af J. Blicher-Clausen. — Spionen fra Kronstadt. Roman af Max Pemberton. Paa Dansk ved Johannes Magnussen. — Alverdens nyt i Billeder og Tekst. Med mange Illustrationer. — Kendte Navne fra By og Land. Med Portrætter af Højskoleforstander Tang; Læge Holst; Boghandler Haagensen. — Præmiegaade. — Humoreske.



Engelske Kadetaspiranter om Bord paa en Orlogsmand.



London Broen.

Londons Politistyrke.

Af Oskar Hansen.

I.

Londons Gadebetjent.

I det brogede Billed af Liv og Virksomhed, der udfolder sig paa Londons Gader, er der en Figur, som præger sig fast i Tilskuerens Hukommelse med særlig skarpe Linier, og denne Figur er Londons prægtige Gadebetjent. Stor og skulderbred staar han med en sindig og rolig Overlegenhed paa sin Post, der hvor Londons altid travle Færdsel har sine farligste Knudepunkter. Spejdende gaar hans Blik frem og tilbage, medens han med sin opstrakte Haand dirigerer Bevægelsen af disse enorme Vognmasser; og Haandens Vink lystres lige prompt og bestemt af Kusken paa den kongelige Ekvipage og af den smaakørende Gadehandler, der troner som Herre paa en beskeden Trækvogn forspændt med et Æsel. Fra Vognrækkernes Mylr, fra denne Uendelighed af Omnibusser, Cabs, firhjulede Drosker, store og tunge Arbejdsvogne og lette og smaa Køretøjer, glider saa Betjentens Blik af og til ind imod Fortovene eller, hvis Omgivelserne ere større, henimod den nærmeste „Oase“, der dannes af højereliggende Fliser, der dels tjene som Fodstykke for en Lygtepæl og dels som Fristed for opskræmmede Fodgængere. Ser Betjenten saa inde paa Fortovet eller henne paa Oasen en nervøs gammel Dame, en værkbruden Mand, et frygtsomt Barn eller en anden tilsyneladende hjælpeløs Sjæl, som kan have Vanskelighed ved eller nære Frygt for at benytte den sekundkorte Pause i Trafikens Bevægelse til at krydse over Gaden, er han straks ved Vedkommendes Side og med sønlig, faderlig eller broderlig Omhu, alt eftersom Tilfældet fordrer, giver han Assistance og yder Dækning til Havnen hinsides Gaden er naaet. Godt tager den store, muskelstærke Gadebetjent sig ud, naar han paa denne Maade yder Støtte til de gamle og svagelige eller til den befippede Rejsende fra en eller anden af Verdens Smaabyer, som forvirret af det rastløse Liv paa Londons Gader truer med at gøre sig selv til Genstand for et Ulykkestilfælde, eller naar han med Omhu leder et Barn over et vanskeligt Skær; og Aaret rundt vil man mange Gange daglig kunne se Londons Gadebetjente i en saadan Situation, som for deres Vedkommende falder ind under det rene og skære Routinearbejde, der udføres i den største Stilfærdighed uden al Bram.

Godt tager Londons Gadebetjent sig ogsaa ud, naar han ved Nattetider gør sin Runde ude i Londons Forstæder og kaster Lyset fra sin Blændlygte over hvert enkelt Hus og dets Forhave for at overbevise sig om, at alle Betingelser ere tilstede for at værge Beboerne mod Tyvehaand. Falder Blændlygtens Skin imod en Dør, i hvilken Nøglen er bleven glemt, eller strejfer det et Vindue i en af de nedre Etager, som ikke er forsvarligt lukket, slaar Gadebetjenten Signal med Dørhammeren, til en af Husets Beboere er kommen tilstede, og med en høflig Undskyldning for den forvoldte Ulejlighed gør han opmærksom paa den mangelfulde Beskyttelse mod Tyve. Han er sig bevidst, at hans Opgave ikke blot bestaar i at gribe Forbryderen, men at han



Engelsk Politibetjent.

ogsaa, saavidt muligt, skal søge at forhindre selve Forbrydelserne, blandt andet ved at fjerne de Fristelser, der ligge aabenlyst paa Forbryderens Vej. „Spørg Politibetjenten“ lød Omkvædet i en Variététeatersang, som var populær i London for nogle Aar siden, og Raadet er godt. Ingen giver den Fremmede en saa god og sikker Besked paa Londons Gader som Politibetjenten. Gælder det om at finde en Gade, opgiver han samvittighedsfuldt, hvor mange Hjørner man skal passere, inden man drejer til højre, hvormange inden man paany drejer til venstre, for saa at finde bemeldte Gade ved den femte nye Omdrejning til højre. Gaar man nøjagtig efter Anvisningen, kan man være vis paa at komme til at staa ved sit Maal, og faar Gadebetjenten paa Grund af den Spørgendes lidt kejtede Tumlen med det engelske Sprog en Mistanke om, at denne kan have Vanskelighed ved at forstaa ham, illustrerer han sin Besked ved Hjælp af Fingre og Haand. Udsøgt høflig og villig til at yde Assistance er han altid. Et Par danske Damer, der opholdt sig i London for to eller tre Aar siden, toge en Dag til City ude fra en af Forstæderne for at begive sig til Krystalpaladset. I Liverpool Street ved den store Jernbanestation forhørte de hos en Gadebetjent, hvorledes de bedst kunde naa deres Bestemmelsessted. Betjenten anviste Damerne en Omnibus, der kørte over London-Broen og gav Konduktøren Besked om at holde ved den derværende Jernbanestation, for at afsætte de to Damer. Ved Hjemkomsten om Eftermiddagen fra Krystalpaladset befandt de to Damer sig atter i Liverpool Street, og Gadebetjenten, der endnu var paa sin Post, nærmede sig dem i al Beskedenhed for at forhøre, om Omnibuskonduktøren havde fulgt hans Anvisning, og om han mulig kunde være til yderligere Nytte med Hensyn til den resterende Del af Damernes Hjemfart. Sligt gøres uden en Antydning af Paatrængenhed eller Næsvished. — Den ene af de paagældende Damer havde før sin engelske Udenlandsrejse en lille Faible for den københavnske Brandsvend. Man kan ikke undre sig over, at denne fra hin Dag fik en stærk Konkurrent i Londons Gadebetjent.

Fornøjeligt er det ogsaa at iagttage Londons Gadebetjent, naar Englands Hovedstad fejrer en af sine Festdage, som f. Eks. i Fjor, da Dronning Victoria holdt 60-aarigt Regeringsjubilæum. Det mægtige Maskineri, London Politiet maa sætte i Bevægelse ved en saadan Lejlighed, arbejder med en Præcision og Lydløshed, som er beundringsværdig. I milelange Strækninger bevæger Menneskemængden sig Skulder ved Skulder, — noget helt andet end det, vi herhjemme betegne ved Ordet Trængsel. London-Trængselen betyder paa saadanne Dage én eneste stor kompakt Menneskemasse, af hvilken hver enkelt lille Bestanddel vil se noget og opleve noget. Det lader sig ogsaa gøre takket være den Dygtighed og Kunst, hvormed Politiet lægger alt tilrette. Skal en Gade ryddes, sker det lempeligt og stille: det tager sig ofte ud som en ren Taskenspillerkunst. Desuagtet skal det villigt indrømmes, at Opholdet i en London-Trængsel ikke er behageligt, men det er ikke Gadebetjentens Skyld. *Han* gør sit aller bedste for at gøre Tilværelsen udholdelig ved at skærme Liv og Lemmer.

II.

Gadebetjentens Vilkaar.

Vi kunne ikke følge Londons Gadebetjent under alle hans mangeartede Funktioner, men skulle i det følgende give nogle Oplysninger om London Politiets Organisation og de Vilkaar, hvorunder Gadebetjenten arbejder, blandt andet ved Hjælp af nogle faa Talstørrelser. Thi danne disse end i Reglen en noget tung Ballast i en Artikel som denne, have de til Gengæld ofte en glimrende Evne til at illustrere koncist og bestemt.



Det nuværende London Politi er en mægtig Pode af det beskedne Vægtersystem, der blev indført i Englands Hovedstad i Midten af det trettende Aarhundrede. Sir Ro-



Mansion House og Cheapside.

bert Peel er dets Fader; — herfra stammer de Øgenavne, der i al Godmodighed tildeles Londons Gadebetjent, naar han tituleres „Bobby“ eller betegnes som en „Peeler“. Det var under Robert Peels Virksomhed som Indenrigsminister i Hertugen af Wellingtons kortlevende Ministerium, at han i 1829 gennemførte den store Politireform, der endnu danner det meget solide Grundlag for den store engelske Hovedstads Politivæsen. I Løbet af ti eller tyve Aar — Reformen arbejder langsommere i England, end de fleste ere tilbøjelige til at tro, — vil der finde en ny Politireform Sted for Londons Vedkommende, og Byens samlede Politistyrke vil sandsynligvis blive stillet under Kommunalraadets Kontrol. Som Forholdene nu ere staar Hovedstyrken af Londons Politi under Indenrigsministerens Administration, medens selve City sørger for sin egen Politistyrke, hvis nominelle Overhoved er Londons Lord Mayor.

I dette Øjeblik bestaar Hovedstyrken af Londons Politi af en Hær paa 15,468 Mand og 316 Heste. Styrkens Hovedkvarter er New Scotland Yard, en ny stor Bygning, der ligger i Nærheden af Westminster Broen. Sir Edward Bradford, hvis aarlige Gage er 37,800 Kroner, er Styrkens Chef og assisteres af fire Næstkommanderende, der hver oppebærer en aarlig Gage paa 22,500 Kroner, samt af fem saakaldte Hovedkonstabler med aarlige Lønninger fra 10,800 til 14,400 Kroner.

De 15,468 Mand ere inddelte i 32 Politiassistenter, 579 Inspektører, 1912 Politisergenter og 12,945 Menige. Det Areal, denne Styrke skal bevogte, strækker sig cirka 15 engelske Mil fra Charing Cross mod Nord, Syd, Øst og Vest, og omfatter et Indbyggerantal paa 6 à 7 Millioner Mennesker. Floden Themsen har dog sit eget Politi, der netop i Aar kan fejre sit hundredaarige Jubilæum, og som tæller lidt over 200 Mand, der skiftevis befærde Floden i Robaade bemandede med to Betjente og en Overordnet.

London, med City fraregnet, er inddelt i toogtyve Politidistrikter med en Politiassistent som Øverstbefalende, men disse Hoveddistrikter ere atter inddelte i mindre Distrikter i Henhold til deres Udstrækning og Indbyggerantal. Antallet af disse mindre Politistationer, der staa under Opsyn af en Stations-Inspektør, er meget stort.

London Politiet fører ogsaa Opsyn med Regeringens Dokke og Arsenaler i Woolwich, Portsmouth, Devonport, Chatham og Pembroke, der tilsammen lægge Beslag paa en Styrke af henimod 1000 Mand. For Hovedstadsbefolkningens Vedkommende har hver Gadebetjent i Gennemsnit 7 à 800 Mennesker at vaage over, og denne Opgave løser han let og frejdigt.

Londons Gadebetjent har en 8 Timers Arbejdsdag, skøndt han aldrig har demonstreret i Hyde Park den første Søndag i Maj uden i sin Egenskab af Ordenens Opretholder og halvvejs sympatiserende Tilskuer. Kun halvvejs sympatiserende, thi disse Søndagsmøder i Hyde Park eller paa Trafalgar Square beklippe hans Fritid. Men gaar alt sin jævne og rolige Gang er han paa Post to Gange om Dagen fire Timer ad Gangen. Nattjenesten fra 10 Aften til 6 Morgen udføres derimod samlet. Døgnets forskellige Arbejdstimer skifte for hver enkelt Gadebetjent dels hver Uge og dels hver Maaned.

Den unge Mand, der tragter efter at komme til at bære Politiuniform paa Londons Gader, maa mindst maale godt og vel 67 danske Tommer i Højden, naar han staar paa sine blottede Fødder, og hans Brystmaal og Vægt maa svare til Højden. Har han disse og alle øvrige Betin-



Londons Børs.

staar nær ved sin Pension. — Det er en gammel Tradition i London Politiet, at hver Mand i Styrken afser en Halfpenny ($3^1/_2$ Øre) til den Kammerat, der gaar af med Pension, og indtager Vedkommende en overordnet Stilling, faar han yderligere et større Beløb af hver af sine sideordnede Kollegaer. Dette helt frivillige Offersystem sætter Pensionisten i Stand til at begynde sit nye Liv med nogle Hundrede Kroner i Lommen.

gelser, kommer han til at gennemgaa en 3 Ugers Rekrutskole, hvor han blandt andet lærer at gøre Ambulancetjeneste. Men smaat maa han begynde, naar han fra Rekrutskolen sendes ud paa Londons Gader; det tager Tid, inden han naar frem til de mere betroede af Gadebetjentens Poster.

Londons Gadebetjent begynder sin Løbebane med en ugenlig Lønning af 21 Kr. 60 Øre, der hvert Aar stiger med en Shillings Tillæg om Ugen (90 Øre) til Maksimumlønningen for denne Klasse — 28 Kr. 80 Øre — er naaet efter 8 Aars Forløb. Politisergenten lønnes med fra 30 Kr. 60 Øre om Ugen til 36 Kr., Stations-Sergenten med 40 Kr. 50 Øre til 43 Kr. 20 Øre, Inspektøren med 50 Kr. 40 Øre til 59 Kr. 40 Øre, medens den før omtalte Stationsinspektør faar 63 Kr. om Ugen. Og Tanken om Avancement er langt fra haabløs for Londons dygtige og samvittighedsfulde Gadebetjent, thi i mere end 26 Aar faar ingen Mand Lov at tjene i Politistyrken. Efter den nævnte Tid falder han for Aldersgrænsen og forlader Styrken med en Pension paa $^2/_3$ af den Gage, han sidst har oppebaaret.

Disciplinen er streng i London Politiet. Fører en Gadebetjent, der er paa Post, en lille Privatpassiar med en Civil, eller selv med en Kammerat, kommer denne Fornøjelse meget let til at koste ham en Mulkt paa nogle Kroner. Mere alvorlige Forseelser som f. Eks. Drukkenskab, Udeblivelse fra Tjenesten uden lovligt Forfald eller Insubordination straffes med Tilbageflytning til lavere Lønningsklasser; en meget ubehagelig Affære for alle, men særlig for den Politimand, der har tjent Størsteparten af sine 26 Aar og staar nær ved sin Pension.

Forøvrigt har den veltjente Politimand ofte ringe Vanskelighed ved at finde sig et nyt Virkeomraade. Han er et brugbart Emne som Portner, Opsynsmand eller ved lignende Bestillinger. — Paa Politibetjentens Enke tænkes der ogsaa; hun faar ovenikøbet ved Mandens Død en hel Penny af hver af hans tidligere Kammerater; det bliver et Beløb paa godt og vel 1000 Kr.

Citys Politistyrke tæller alt i alt hen i mod 1000 Mand, hvis Chef, Sir Henry Smith, lønnes med 27,000 Kr. om Aaret. Baade med Hensyn til Lønning og Pension er Citybetjenten noget bedre stillet end hans Kammerat udenfor Citygrændsen, men der er heller neppe nogen Fyrste i hele Verden, der kan pege paa et saa udsøgt Politikorps som det, Londons Lord Mayor kan kalde sit.

— — — Det tjener til Ære for begge Parter, at der hersker det mest fortrinlige Forhold imellem Londons Gadebetjente og Londons Indbyggere; et gensidigt Tillidsforhold. Londons Gadebetjent er kun paa Krigsfod med Forbryderen og Urostifteren. Overfor det store Publikum optræder han som en beskeden Statens Tjener, — uden derved at tabe et Gran af sin menneskelige Værdighed. I Bevarelsen af dette sunde Forhold have Londons Politiretsdommere deres store Andel ved den Samvittighedsfuldhed, hvormed de søge at fordele Lys og Skygge. Ve over den Gadebetjent, der kan mistænkes for at farve Beretningen, han afgiver som Vidne bag Politirettens Skranke. For ham bliver der ingen gyldne Sporer at tjene i Londons Politistyrke.

Carsten Ravn.

Af Johannes Madsen.



Tegneren Carsten Ravn.

Fra Dagbladenes Illustrationsstof, fra Tivolis Billedbog, fra Julekortene, saa vel som fra enkelte Sider i „Blæksprutten“ vil man erindre det slyngede „C og R“, som udgør Carsten Ravns Signatur. Hans Billeder bære Præg af et lyst og letbenet Talent, der forstaar at gribe det brogede Livs Aktualitet i Flugten, og lægge Lune og Stemning i de Situationer, hans Pen holder fast.

Allerede tidlig tegnede Carsten Ravn fikse Billeder af Scenens Liv, og siden den Tid har ogsaa Teatret og dermed beslægtede Interesser været som den røde Traad, der gik gennem hans Kunstnervirksomhed. Hans flagrende og lette Temperament følte sig fra hans tidligste Ungdom draget mod Rampens Lys, og der var mere Næring for hans Fantasi at hente i det Liv, som udfoldede sig paa Brædderne, end de tørre Akademistudier kunde skænke. Med dem gik det forøvrigt kun saa som saa, og økonomiske Forhold bevirkede, at de hurtig fuldstændig opgaves og som en kunstnerisk Løsgænger uden for megen Ballast styrede han ud i Livet, stolende paa sin Inspirationsevne og sin Pen.



Samtidig med at Ravn langsomt og sikkert arbejdede sig frem til en Position, spillede han til sin og andres store Fornøjelse ivrigt Dilettantkomedie. Han blev den bærende Kraft i Studentersamfundets udmærkede Forestillinger paa Folketeatret, og efter at han i „Revisoren“ havde haft en betydelig Succes, vovede han Springet fra Amatør til Professional.



I 4 Sæsoner virkede han ved Kasino og Dagmarteatret, arbejdede sig støt gennem de smaa Roller til de større, men Teatertjenesten med de mange Baand og Pligter blev ham snart for besværlig. Trods utvivlsomt Talent, en naturlig Replikbehandling og et tørt Lune lykkedes det ham ikke at naa frem i første Række, idet han sikkert manglede den anmassende Energi, der mer end noget andet Sted maa kræves ved det sceniske Arbejde. Energi kendetegner i det Hele ikke hans ægte Kunstnerkarakter — har han Kniven paa Struben, kan han arbejde for tre, har han det ikke, udretter han næppe en Trediedel af, hvad enhver anden vil gøre. Hans Væsen er præget af en lidt lad Sorgløshed, han hader Snobberiet og har den mindst mulige Respekt for Borgerskabets Meninger, men er forøvrigt det elskværdigste Menneske.

Længe forinden sin Skuespillertid havde han iøvrigt haft sin Fod indenfor Scenen som en dygtig Kostumier, der var skattet baade af Direktør og Forfatter. Efter i Revuerne paa Morskabsteatret og i Ferdinand Schmidts glade Operettedage paa National med chic Opfindsomhed at have iført Teatrets smukke unge Damer saa faa Beklædningsgenstande som vel muligt, tog han fat paa vægtigere Opgaver og udførte med sikker Smag Kostumer til saa seriøse Arbejder som „Gøtz v. Berlichingen“ og „Kong



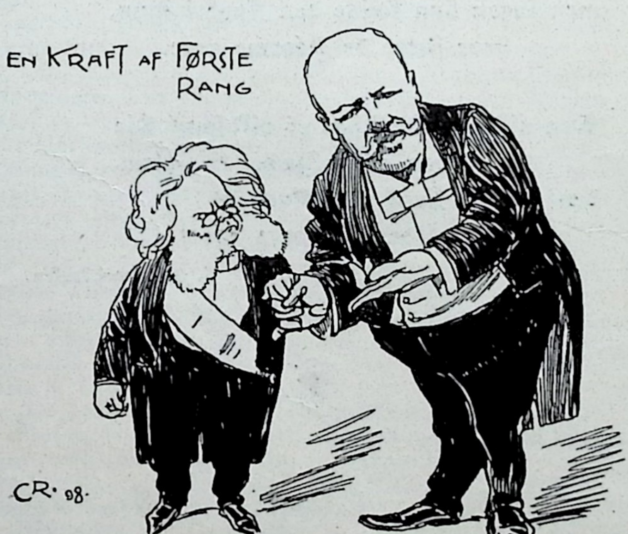


Kontur af Kostumetegning.
Alfred Møller i „Kong Hjarne Skjald".

Hjarne Skjald". I Prof. Riis-Knudsens Arkiv findes en Samling, bestaaende af flere Hundrede Akvareller fra Carsten Ravns Haand, Billeder, som ikke slet og ret ere Arbejdstegninger for Teaterskrædderen, men med dramatisk Liv giver baade Maske og Rollens Karakter.

Det er indlysende, at et Talent som Carsten Ravn maa lade sin Pen danse ad mange Veje, dels for Indtægternes Skyld, dels for at holde Opmærksomheden vaagen omkring Navnet, hvad der er en Hovedbetingelse for enhver Kunstner. Man træffer da ogsaa mellem Aar og Dag hans Signatur paa de forskelligste Steder, paa Gadehjørnernes spraglende Plakater, paa Børnebladenes smaa Idyller og paa Nodebladenes Forside, enten de saa indeholder et højtideligt „Ave Maria" eller en letbenet „Aah, Mathi's".

Intet af alt dette interesserer dog Carsten Ravn saa meget som Livet paa Scene og Varieté. Han har paa disse Enemærker skabt sig en Specialitet, som under større Forhold vilde have bragt ham endnu videre. Kun faa formaa som han i et Nu at gribe Scenens brogede Liv og i elegante Linjer at gengive en fransk Chanteuses Chic eller en Jacksons burleske Komik.





Sven Lange.

Sven Lange.

FORFATTEREN Sven Lange dypper i Dag for sidste Gang sin Pen i „Hver 8. Dag"s Blækhus, efter at have været Bladets Redaktionssekretær i henved et Aar. Han ryster Fædrenejordens Støv af sine Fødder og drager med sin Hustru langt, langt bort til Stillehavets Kyster, hvor han om et Par Maaneder eller saa vil lande ved Øgruppen Samoa — paa Dansk: Skipperøerne.

Man vil forbavses ved at høre, at Sven Lange, der allerede har en lang literær Produktion bag sig, kun er 30 Aar gammel. Forfattertalentet ligger ham da ogsaa i Blodet, thi han er Julius Langes Nevø og i Slægt med Paludan-Müller, medens Faderen er den ansete Nervelæge C. Lange. Sin Studentereksamen tog han fra Sorø Akademi, og i Begyndelsen af Halvfemserne debuterede han med en Samling Fortællinger: „Engelche og andre Noveller", som straks viste udpræget og selvstændigt Talent og slog stærkt til Lyd for hans Navn. Saa rejste han til Paris, den forjættede By, hvor han tilbragte flere muntre Aar, i flittig Korrespondance med „Politiken", og hvor han i 1893 kæmpede modigt paa Barrikaderne — under Studenterrevolten i Quartier latin. Dernæst fulgte et længere Ophold i München, hvor han sammen med Albert Langen blev Fader til det satiriske Ugeblad: Simplicissimus, hvis vovede Kejservittigheder nylig skaffede Tegneren Heine et Arrestophold, medens Redaktøren maatte søge Ly i et fremmed Land. Bladet var straks fra Begyndelsen moralsk og politisk revolutionært, dets Vid havde samme ondskabsfulde Snært som „Korsaren"s i gamle Dage, og vakte med Lethed den Forargelse, som det navnlig i Tyskland ikke falder svært at kalde frem. Det lykkedes hurtigt at faa ét Nummer konfiskeret for umoralsk Lekture (en haarrejsende



Kvinde fra Samoa.

Historie af Knut Hamsun), et andet for politisk Formastelighed, da man aftrykte nogle af Georg Herweghs uudgivne Digte, rettede mod den habsburgske Slægt. Da Lange trak sig tilbage fra Bladet, blev Langen Eneredaktør.

Tre Dramaer foreligger fra Sven Langes Haand. Et af dem, Forfatterens eget Yndlingsarbejde: „Kærlighedens Narre“, var aldrig bestemt for Scenen; de to andre: „En Martyr“ og „Fru Iris“, vandt ikke det Sceneheld, de fortjente. Pudsigt nok blev „En Martyr“ først forkastet af det kgl. Teater, og dernæst antaget af Dagmarteatret, medens „Fru Iris“, der først indleveredes til Dagmarteatret, blev forkastet her, og antaget af det kgl. Teater.

Nu søger Sven Lange ud i Ensomheden, og borte fra al Kultur vil han fordybe sig i sig selv. Medens Forfatteren Loti og Maleren Gauguin en Tid har haft Ophold paa nærliggende Øer, har af kendte Mænd kun den engelske Digter Stevenson levet paa Samoa, og hans Stilling som en Art Mægler mellem de Indfødte og Evropæerne agter Lange at overtage. Han bygger sig en Hytte af Kokosstolper og Palmeblade, og med brogede Perlebaand vil han søge at vinde de Vildes trofaste Venskab. Hjemme fra medfører han et Par Angorakatte, thi Samoa er fuldt saa plaget af Rotter som København. Han opretter da et Kattestutteri, og vil i Kampen med Rotterne vinde Ry som Samoas Neiiendam.

Langes Paaklædning vil nærmest blive Manschetskjorte og Panamahat, Kosten hovedsagelig ægte Skildpadde med Brødfrugt — men vi skal ikke foregribe Indholdet af hans Rejsebreve fra Samoa til „Hver 8. Dag“. Vor Hensigt er blot at ønske ham en lykkelig Overfart, rige Oplevelser og Stof til mange Bøger.

Allerede hjemme fra har han Hovedet fuldt af Ideer til mange Dramaer af stærkt satirisk Indhold; de skal skrives i samme let stiliserede Form som de foregaaende. „Jeg skal vel tvinge Publikum til at acceptere min dramatiske Metode“, siger han. Her laa Stoffet ham for nær paa Livet, men ovre paa Samoa vil han have det paa en passende Afstand.

Mirliton.

Den vildene Fugl.

Den vildene Fugl er en ensom Fugl,
og ingen kender dens Sted,
den bygger sig aldrig Rede selv,
har ingen at følges med.

Men ser den en Rede staa tom for Dun
alt i den vildene Skov,
da plukker den Fjer af sit eget Bryst
til andre Fugles Behov.

Den vildene Fugl er en fremmed Fugl,
som baner sig ensom Vej, —
dens Vinger er altid spændt til Flugt,
og Hvile kender den ej.

Den vildene Fugl har en Sjæl af Ild,
dens Øjne brænder i Glød, —
det siges om Øjne, som ligner dens,
at de varsle en tidlig Død.

Det siges, om nogen kan fange den ind,
at da vil den længes i Aar;
men ingen kan lokke den Fugl i Hus,
hvor stride de Storme gaar.

Den vildene Fugl har et vildsomt Liv
med den vilde Natur til Hjem,
den vildene Fugl vil ensom dø
i de vildene Skoves Gem.

J. Blicher-Clausen.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Ved en stor Karnevalsfest, der afholdes paa Isen ved Kronstadt er der særlig en ung Pige, der beundres af alle. Det er den smukke Englænderinde Marian Best, der er ansat som Guvernante i Guvernøren, General Stefanovitsch' Hjem. Den gamle Guvernør, der er Enkemand, er selv aldeles betaget af den unge Dame, som imidlertid synes at sætte Pris paa en ung, smuk Artilleriofficer, hvem hun endogsaa tillader at ledsage sig, da hun forlader Isen. Dagen efter Festen bliver der stort Røre i den gamle Guvernørs Hjem, Den barske Oberst Bonzo, der ikke uden Grund er Fæstningens Skræk, indfinder sig som sædvanlig om Morgenen for at aflægge Rapport, og af hans hele Holdning og Ansigtets jærnhaarde Udtryk ses det straks, at han i Dag maa have en særlig vigtig Meddelelse at gøre. Hans Rapport gaar da ogsaa ud paa, at den engelske Regering, uvist hvorfra, er kommen i Besiddelse af en Plan om et af Fæstningens Batterier, at der med andre Ord maa findes en Spion indenfor Fæstningen og at det derfor gælder om hurtigst mulig at finde Forbryderen.

„Det var taabeligt af mig ikke at tænke paa det straks," sagde Stefanovitch, der fattede Mod, medens den anden talte. „Hvis de har en Plan over Batteri Nummer 3 i London, saa er det ikke vor Plan. Det skal jeg uopholdelig skrive til Storfyrsten i Dag. Han burde ikke lade sig narre paa den Maade. Han burde ikke saaledes have Mistillid til dem, der er blevne gamle i hans Tjeneste. Han skal nok faa Svar, Bonzo. Hvorfor melder han ikke paa samme Tid, at disse Englændere har en Plan over mit Hus —"

„Eller over Himlen," sagde Obersten djærvt. „Det kan de vist lige saa godt faa som over Batteri Nr. 3. Og hvorfor er det netop Batteri Nr. 3, Hr. General? Hvorfor ikke Fort Peter, Fort Aleksander eller Fort Menzikoff? Det har de ønsket længe nok. Hvorfor faar de den ene og ikke de andre? Er Folk i St. Petersborg Børn, siden de tror alle de Historier, som man fortæller dem i London? Tror de, at vi sover og lader Spioner tegne vore Fæstningsværker? Aa, det er en Spøg, Nikolai, en Spøg, og vi burde være de første, der lo ad den."

Oberst Bonzos Latter var bleven rusten, fordi han saa længe ikke havde let, saa da han nu havde Lyst til det, lød den høj og skurrende som en Hunds Gøen. I sin alvorlige Stemning havde han tiltalt Stefanovitch paa den fortrolige Maade, som de brugte, naar ingen Underordnede var til Stede, og Generalen blev ikke vred over denne Fortrolighed.

„De har Ret," svarede han, idet han for første Gang, efter at han havde hørt Efterretningen, tog sine Næseklemmer paa igen. „Storfyrsten spøger med os, og vi maa svare med en anden Spøg. Vi giver ham en Liste over alle de Mennesker, der har været inde i Batteri Nr. 3, siden det blev bygget. Saa kan han sige os, hvem Spionen er, for at vi kan vide, hvad vi skal gøre. Hvad, Hr. Oberst, vi ved nok, hvad vi skal gøre! Naa, lad saa Kaptajn Paul komme til mig."

Paul Zassulic var gaaet i Seng Klokken fire om Morgenen. I to Timer havde han drømt om Marian Best — om en Have med evig Sommer, i hvilken hun var Herskerinde. Men da Klokken slog seks, og to Trompeter blæste Reveillen fra Voldene, havde han rejst sig med Besvær og var gnaven gaaet til sit ensformige Arbejde i Fæstningen. Et Rosenskær fra den nølende Sol, der skinnede paa Ismarken med røde og gyldne Farver, vakte ham endelig op af hans nedtrykte Tilstand. Morgenvinden farvede hans Kinder, den skarpe Luft fik Blodet til at fare hurtigere igennem hans Aarer, og da han gjorde Honnør for sin Chef, saa han rask og godt ud, og hans Øjne funklede af Ungdommens klare Lys.

„De har sendt Bud efter mig, Hr. General."

Stefanovitch, der holdt af Paul som af en Søn, mønstrede ham kritisk, før han svarede.

„Ja, Kaptajn Paul, jeg har sendt Bud efter Dem. Har De hørt de sidste Nyheder?"

„Nyheder, Hr. General?"

„Ja, som jeg siger, Nyheder — man har Planer over Batteri Nr. 3 i London, og den er solgt til dem af en, som kender Batteriet lige saa godt som De og jeg."

Stefanovitch talte med paataget Ro, som om det var en ren Bagatel. Han plejede at undgaa hvert ydre Tegn paa Vrede, og man frygtede hans Blik mere end hans Ord. Paul kendte godt denne Vane, han frygtede den, som en Forbryder kan frygte sin Dommers Spøg.

„Englænderne skulde have en Plan over Batteri Nr. 3, Hr. General? Det er Usandhed!" udbrød han, idet han vendte sig forvirret og spørgende om. „Jeg siger, at det er Usandhed, og det skal jeg sige til Englænderne; de kan ikke have Planen, det er umuligt. Hvem skulde have givet dem den? Findes der nogen i Kronstadt, som vilde sælge sit Lands Hemmeligheder? Hvem kan sælge dem? De ved, at det ikke er sandt, Hr. General. Store Gud, det er skrækkeligt, at man kan anklage mig for det."

Med hvert Øjeblik der gik, stod Anklagens Vægt tydeligere for ham. Han havde Sved paa Panden, og der var Taarer i hans Øjne. Han havde arbejdet saa uegennyttigt for at være Kronstadts trofaste Tjener, at dette overvældende Slag ramte hans Ære dødeligt. De havde insinueret, at han var uværdig til den Tillid, der vistes ham — ham, Paul Zassulic, som gerne vilde være død for den Fæstnings Skyld! Man kunde ikke have fornærmet ham dødeligere. „Det er Løgn!" udbrød han atter, medens Nikolaj Stefanovitch saa paa ham med et bifaldende Blik, og den gamle Bonzos graa Øjne glippede snedigt. „Det er en kolossal Løgn, Hr. General. Der er ingen, som er kommet ind i Fæstningen undtagen de, der har Arbejde der, det sværger jeg Dem ved det hellige Evangelium. Hvis De ikke tror mig, saa send Bud efter Seroff Ossinsky. Han kan sige Dem det samme, han vil le ad den Historie, som jeg vilde le, hvis min Ære ikke stod paa Spil. De *kan* ikke have denne Plan i London — De ved, at de ikke kan."

Han appellerede til dem, idet han bønfaldende saa fra den ene til den anden, men han læste ikke noget i deres Ansigter, hverken Sympati eller Beroligelse. Bonzo havde som sædvanlig sin urokkelige strenge Jærnmaske paa. Stefanovitch laa tilbage i sin Stol og stirrede paa ham, som han vilde have stirret paa en Misdæder, der sendtes bort, efter at hans Dom var faldet.

„Jeg ved intet," svarede han, „aldeles intet uden det, som man meddeler mig i St. Petersborg. Dér siger de, at Planen over Fæstningen er solgt til Englænderne. De, som havde Tjeneste i Batteriet til for en Maaned siden, svarer, at det er umuligt, fordi ingen fremmed nogen Sinde har været i den. Er det rigtigt, Hr. Kaptajn?"

„Ja, jeg sværger paa det, Hr. General, og det vil min Efterfølger ogsaa."

„De vil begge to komme til at sværge paa det for den Ret, som skal undersøge denne Rapport. Hvis

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

man tror Dem paa Deres Ord, saa er denne Sag færdig. Jeg for mit Vedkommende betragter Historien som latterlig. Den Plan, som Englænderne har købt, er et Falskneri, det kan der ikke være Tvivl om. Det bliver vor Sag at overbevise Storfyrsten om det og at være rastløse i vor Aarvaagenhed. Jeg behøver ikke at at sige mere, Hr. Kaptajn. Jeg er ikke her for at belære Dem om Deres Pligt. Byen er sikker, naar den har Tjenere som Paul Zassulic."

Kaptajnen saa' op, han havde troet, at de vilde anklage ham. Han vidste nu, at de ikke gjorde det. Mistankens Byrde var mere, end han kunde bære, og da den blev taget fra hans Skuldre, følte han en stor Taknemmelighed og Hengivenhed.

„Tak, Hr. General", sagde han roligt, „jeg kan ikke forlange mere af Dem."

Stefanovitch gav Tegn til, at han skulde gaa, ved at slaa ud med Haanden. Han forlod glad Værelset; han havde i Sinde straks at opsøge sin Sergeant for at forhøre ham; men før han var kommet gennem Gaarden, var der en, som rørte ved hans Skulder, og da han vendte sig hurtigt om, fandt han, at Bonzo var fulgt efter ham.

„Skal De samme Vej som jeg, Hr. Oberst?" udbrød han.

„Jeg skal hen til Fængslet", sagde den gamle Soldat barsk; „det bliver fuldt nok, hvis der er noget sandt i denne Nyhed."

„Men det kan der ikke være, Hr. Oberst — jeg tør sværge paa det. Der er ingen, der har været inde i Fortet —"

Bonzo trak paa Skulderen; hans smaa Øjne glimtede som Ilderøjne.

„De siger *Ingen?*" sagde han.

„Ja, det vil jeg sværge paa."

„Har De glemt, at De havde en Gæst i Fortet i Gaar?"

„I Gaar?"

„Ja — den lille Englænderinde, *la petite* — ikke sandt?"

Kaptajn Paul kunde ikke være standset hurtigere, om en Afgrund havde aabnet sig for hans Fødder.

„Mener De Mademoiselle Marian, Hr. Oberst?"

„Ja! Maa jeg spørge, om hun er Ingen? Eller tænkte De maaske det, da de dansede med hende to Timer i Nat, hvad, min Ven? Skal jeg fortælle hende, hvor hurtigt de glemmer de smaa Timer i Artillerividenskab, som De giver hende? Skal jeg sige, at De er parat til at sværge for Kejseren, at hun er Ingen, hvad?"

Kaptajn Paul lo højt.

„Sapristi", udbrød han, „det er storartet, at jeg glemmer Mademoiselle Marian, og at De minder mig om hende! Ja, dér har vi naturligvis vor Spion! Hvorfor tænkte jeg ikke paa det før? Ha, ha, ha, det vil more Generalen, naar jeg siger ham det i Aften. *La petite*, som ikke ved, i hvilken Ende man lader en Kanon! Hun har lavet Planen, det kan der ikke være Tvivl om. Det vil vi fortælle dem i St. Petersborg. Naa, vi besvarer deres Spøg med en anden, ikke sandt, Hr. Oberst? og vor er lidt dummere end deres. *La belle Anglaise* — at jeg skulde glemme hende. *Oh quelle bêtise!*"

De var begge to saa overvældede af det humoristiske i den Tanke, at de gik til deres Arbejde, leende som to Drenge, der skal til at lege. Da de endelig skiltes ved St. Vladimir Kirke, stod Kaptajn Paul et Øjeblik stille og saa paa den anden, der gik hen imod Fængslet. Da han saa var ganske alene, blev han pludselig bleg, og det saa ud, som om han vaklede, medens han støttede sig mod en af Domkirkens Piller.

„Min Gud," tænkte han, „hvis den Spøg var Alvor!"

Den gamle Bonzo sagde til sig selv, medens han gik gennem Kronstadts snævre Gader: „Hun er for uskyldig, hun skal blive iagttaget — baade Nat og Dag — denne lille Englænderinde."

III.

Det lysner.

Marian Best aabnede drømmende sine Øjne, hun ventede at høre Kanonen drøne Morgensignalet. Klokken maatte være seks, det var paa Tiden, at hun tænkte paa „Dukkerne" igen og paa hele sit ensformige Slid.

Hun havde gjort en lang Rejse i Søvne. Fra den isdækkede Fæstning og Guvernørens sørgelige, fængselsagtige Bolig, havde hun begivet sig til Vejene og Frugthaverne i hendes eget Devonshire, hvor hun plukkede sine Yndlingsblomster og kyssede et Barn, som hun elskede. Men da hun vaagnede med et rødt Lysglimt i Øjnene og med en Kuldegysning, som slappede hendes Lemmer, vendte hun hurtigt tilbage fra sine Drømmes Have og hærdede sig for atter at trodse Ensomheden og Mørket paa denne Ø, hvor hun nu havde sit Hjem. Og hun vidste, at det Barn, hvis Læber hun havde kysset i Søvne, selv sov mere end tusind Mile borte, og at der mellem dem laa en Skranke af Hav og Land og af en Kvindes Fattigdom.

Hun var overrasket over, at hendes Værelse ikke var mørkt, og over, at gamle Ivan ikke spurgte, om „Missa" vilde have sin Te; men et Øjeblik efter bragte hendes Silkeskørters Raslen og den store Kakkelovn med det rødlige Skær hende til at huske paa Tid og Sted, og hun vidste saa, at hun havde sovet ved Kaminen paa den Tid, da Generalen spiste til Middag.

Det var det Øjeblik, hun hvilede sig, det Øjeblik, da hun kunde lukke sig inde paa sit Værelse og være Herskerinde over sine Tanker og glæde sig over ikke at blive iagttaget af nogen. Da hun var kommet til Kronstadt for at lære Generalens Døtre den Smule Engelsk, som gaar for at være Kultur i Rusland, havde hun glædet sig over denne Time som den eneste Mulighed hele Dagen, en Time, da hun kunde skrive til sin Broder, lille Dick, og tænke paa det Hjem, hun havde forladt, paa de uforglemmelige Røster og paa Kærlighedens Høsttid. Medens Maanederne gik, og den frygtelige Vinter overfaldt Landet, og selve Havet under hendes Vinduer var lagt i Frostens Lænker, begyndte hun næsten at blive bange for sig selv og for Ensomheden. Muligvis kunde dette store Arbejde hun havde givet sig i Lag med, ikke andet end reagere i hendes Sjæl og ødelægge hendes Nerver i den Grad, at hun kom til at ryste, naar en Dør knirkede, eller hun hørte Fodtrin paa Trappen. Den Hemmelighed, hun bevarede saa vel, var en tung Byrde. Bistre Spøgelser fulgte i Hælene paa den og plagede hende eller hviskede Ord, der syntes at bringe hendes Hjerte til at standse og udstøde Angstraab. Der var Øjeblikke, da Forestillingen om alt, hvad hun havde gjort og vilde gøre, gjorde hende saa forskrækket, at hun gik fra Sans og Samling. I andre Øjeblikke kaldte hun sig en Spion og lo ad det Ord. Den levende Død i Minerne, de frygtelige russiske Fængsler var ikke andet end Eventyr for en Aand som hendes. Desuden var hun jo kun en Kvinde, sagde hun, hvem vilde gøre hende Fortræd? Hun vilde sige, at det var en Spøg, og de maatte tro hende. Den tilsyneladende barnlige Uskyldighed, som saa ofte havde hjulpet hende, naar hun lokkede Kaptajn Paul og fik de Hemmeligheder om Fæstningen ud af ham, som hendes Venner i London gerne vilde betale saa dyrt, den Uskyldighed skulde hjælpe hende lige til Slutningen! Og Slutningen var nær nu. Svøbt om sin Krop som en Del af hende selv bar hun de kostbare Skitser og Kort og Dagbøger, hun havde arbejdet saa alvorligt

paa at faa. Hun forudsaa den Dag, da den levende Døds Skygge ikke mere vilde vise sig paa hendes Vej, da et engelsk Hjem vilde huse hende og engelske Hænder beskærme hende mod Farer, og det Barn, som hun elskede, altid være hos hende. For hans Skyld vilde hun glemme sig selv under Paavirkningen af den ny og milde Drift, som Vintermaanederne havde bragt hende. Hun turde ikke sige til sig selv, at denne Drift var Kærlighed til den Mand, hvis Land hun havde forraadt, og hvis Ære hun havde leget med.

Mange af disse Tanker strømmede ind paa hende i det Øjeblik, hun vaagnede, og medens hun sad i den store Stol og iagttog Lysets og Skyggens fantastiske Skikkelser eller lyttede til Isens Bragen og Suk, nu da den blev trængt af de sidste Februardages Varme og mistede Herredømmet over Havet. Hendes Værelse laa i Guvernementsboligens nordlige Fløj, der var bygget ud over Fæstningsvoldene, og naar hun trak sit Gardin til Side, saa' hun en mægtig, bevægelig Flade af skinnende Flager, som hist og her var dækket af Tuer, der funklede som Juveler, og dannede smaa Bjerge, flydende Øer af Sne, eller hun saa de skummende Bølger kaste Vand op i Kaskader, saa der dannedes tusind vekslende Lys, naar Maanestraalerne faldt paa dem. Barsk og truende over disse Isflager ragede den nordlige Kanals Forter og Batterier op. Marian huskede de lange Sommerdage, hun havde tilbragt med Kaptajn Paul i disse hemmelige, staalklædte Rum, hvordan hun var gaaet omkring paa Volden for at skridte den af og maale den, hvor begærligt hun havde taget Timer i Artillerividenskaben, hvordan hun i selve dette stille Værelse havde skrevet Svarene op paa de Spørgsmaal, hendes engelske Venner stillede hende, for at hun paa denne Maade kunde købe Friheden for sig selv og for Barnet. Denne Aften var disse Minder opfyldt af en uforklarlig Sørgmodighed. Hun mindedes Karnevalet — tre Uger var gaaede siden den Taabelighed — og de kærlige Ord, der var blevet talt til hende da. En Længsel efter Sympati, en Fornemmelse af Svaghed, en Bevidsthed om, at i det mindste én Mand i Kronstadt kunde faa hendes Kinder til at rødme og hendes Øjne til at funkle, forøgede hendes Følelse af Ensomhed. Hun stod der i Mørket og sagde til sig selv, at hun var ganske alene. Saa blev hun greben af en pludselig Frygt, hun vidste ikke for hvad, hun fik den frygtelige Tanke, at man passede paa hende, at usete Øjne fulgte hende, selv naar hun var alene i sit eget Værelse, at en Mand stod nær ved hende og kun behøvede at udstrække sin Haand for at røre ved hende. Disse Fantasier fik Blodet til at stivne i hendes Aarer. Hun vaklede hen til Væggen og skruede op for det elektriske Lys; men Lampen viste hende kun et tomt Værelse, hun var alene med sin Frygt, hun kunde le ad den og glemme den, som hun havde glemt den hundrede Gange, siden hun var kommen til Kronstadt.

Fortsættes.

ALVERDENS NYT

I BILLEDER OG TEKST.

Vore Læsere ville sikkert ikke have glemt de Uroligheder, som fandt Sted under Arbejdsnedlæggelsen paa Svedala Sukkerfabrik, hvor de lundske Studenter i Striketiden overtog Arbejdet. Vi er kommet i Besiddelse af et Amatørbillede, der livligt illustrerer Begivenheden ved en saa sjælden Scene som Studenters Arbejder med at ydde Jernbanespor. Beslutningen om at hjælpe Fabrikken ud over Vanskelighederne blev taget en Aften, da en Kreds af Studerende sad sammen i Debat om sociale Spørgsmaal og ved at diskutere det aktuelle Strikespørgsmaal kom til det Resultat, at Arbejderne havde Uret i den pludselige Arbejdsstandsning. Omtrent 100 Studenter tog da til Svedala og tilbød deres Assistance, som med Glæde blev modtaget. Nogle Blade har villet give det Udseende af, at Studenternes Bestemmelse blev taget under Paavirkning af svensk Banko og man har tilføjet, at Hjælpen kun var en tom Demonstration, medens det Arbejde, der ydedes, var uden virkelig Værdi. Sikkert er dette urigtigt. 100 Mand arbejdede i flere Hold, og der var stadig friske Kræfter til at afløse dem, hvem det uvante Arbejde trættede. Under Gadespektaklerne, hvori Fabrikkens Arbejdere dog næppe tog Del, havde Politiet sit store Besvær med at beskytte Studenterne, og Betjentene und-



Lundske Studenter rydde Jernbanespor.



Kejser Franz Joseph.

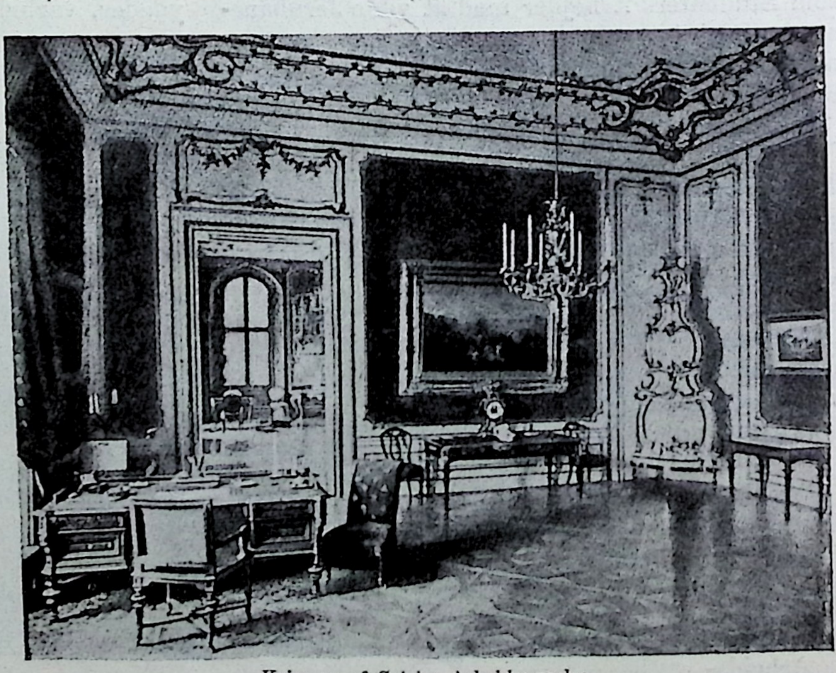
gik ikke selv at blive saarede. — *„Ad utrumque paratus“* (parat til begge Dele) staar der paa Lunds Universitets Segl omkring Løven, der lægger sin ene Fod paa Bogen og med den anden løfter Sværdet. Studenterne fulgte dette deres Universitets Valgsprog.

* * *

I samfulde 50 Aar har Kejser Franz Joseph været Regent. Selv om disse halvtredsindstyve Aar iblandt havde Lyspunkter at opvise, skænkede de sikkert Kejseren et større Maal af Sorg og Uro, end der sædvanligvis tildeles Menneskene. Broderens, Sønnens og Hustruens Skæbner, alle lige tragiske, vilde have knust en mindre kraftig Natur. Men Franz Joseph, som endnu er statelig at se til, forstod som en Mand at bære al Modgang: de uheldige Krige, den indre Splid og Slægtens Ulykke. Høj og rank bærer han sit Hoved, hvis snehvide Skæg indrammer det furede Ansigts sørgmodige Træk.

Allerede i 24 Aars Alderen blev Kejseren gift. Forbindelsen var ganske sikkert et Inklinationsparti og indledes mere romantisk, end ellers Tilfældet er i Hofkredse. Hans Moder arbejdede ihærdigt paa, at han skulde ægte Hertug Maximilian af Bayerns ældste Datter, og han sendtes af Sted til det fremmede Land for at bejle. Men i Parken omkring det bayerske Slot traf han en yndig lille Pige i kort Kjole, som han syntes absolut bedre om, og i Stedet for den udsete Prinsesse blev det hendes yngre Søster Elizabeth, han bestemte sig for.

Livet ved det østrigske Hof var stift i sine Former, da Kejseren tiltraadte Regeringen, men da Kejserinden kom til Wien, blev Tonen munter og fri, glimrende Selskaber hørte til Dagens Orden, og Wiener-Livet fik Ry i Evropa. Side om Side med al denne Lystighed, herskede der dog ved Hoffet streng Disciplin, og



Kejseren af Østrigs Arbejdsværelse.

Kronprins Rudolph fik en meget spartansk Opdragelse. Hans Hjerne overfyldtes med Lærdom, og militære Lærere tvang ham til at staa op paa abnorm tidlig Tid af Dagen og tage sig Bad i koldt Vand uden Hensyn til Vejrets Temperatur. Kejser og Kejserinde var selv for optagne af allehaande Pligter til ret at kunne tage sig af Sønnens Opdragelse.

— — —

Det var de unge Dage. Nu sidder Kejseren alene paa Hofburg, det wienske Slot, som rummer et Utal af Værelser, storslaaet dekoreret med alle Tiders Kunst. Sin meste Tid tilbringer Kejseren i sit Arbejdsværelse, hvor han giver Avdiens og holder Raad. Herinde staar ved Siden af det overlæssede Skrivebord en Kasse af udskaaret Kirsebærtræ, hvori Regnskabsbøgerne gemmes, og ned i den forputter sig ogsaa undertiden saadanne Dokumenter, som har været Kejseren forelagt, men som han vrider sig ved at skrive under paa. Han er en skarp Modstander af Dødsstraf og søger paa alle Maader at faa en Henrettelse forhindret.

Wien er en sjælden aristokratisk Hovedstad med pragtfulde Mesterværker i Skulptur. Den er en dyr By at leve i, men alligevel er Befolkningen i Løbet af 30 Aar blevet 3 Gange større og sikkert skyldes Byens Opblomstring i ikke ringe Grad utrættet Interesse og personlige Ofre fra selve Kejserens Side. Selv har han fejret sit Jubilæum ved at dotere store Summer til Oprettelse af Arbejderboliger.

* * *

Saa endte da den hidsige Konflikt mellem Spanien og Amerika med den for Spanierne saa pinlige Afslutning paa Fredsforhandlingerne. Konferencen fandt Sted i Paris og Kommissionen bestod af fem amerikanske og fem spanske Medlemmer. Disse sidste maatte i alt væsentligt gaa ind paa Amerikanernes Fordringer. Filippinerne og Suluøerne opgaves mod en Erstatning af 20 Millioner Dollars. Kun Spørgsmaalet om, hvem der skulde overtage Kubas Statsgæld, voldte endnu, da alt andet var ordnet, Uoverensstemmelser og vil neppe blive den sidste Vanskelighed, Kuba bereder Amerika. Man mindes fra et Vittighedsblad en Scene fra Konferencen mellem den spanske og amerikanske Regering, hvor den sidste udbryder: „Ja, I skal med Glæde faa Fred, blot I vil tage Kuba tilbage."



Jane Hading i sit Hjem.

* * *

Jane Hading, som i disse Dage gæster os, finder, som alle franske Stjerner, først paa et lidt sent Tidspunkt af deres Liv, Vejen op til København. Endnu har hun bevaret sit rige Talent, til Trods for Turnéernes Mængde, men hendes ydre besidder ikke længere de tidligere Dages Skønhed, nu da hun er 37 Aar gammel.

Jane Hading, som i Paris har optraadt baade paa Theatre français, Rénaissancetheatret og paa Gymnase, naaede hidtil højest i Daudets „Sapho".



Fredskonferencen mellem Amerika og Spanien.

Kendte Navne

fra By og Land.

Fødselsdag.

I disse Dage fejredes paa Blaagaards Seminarium Højskoleforstander *J. T. A. Tangs* 70-aars Fødselsdag. Stor er den Indflydelse. Tangs Virksomhed i Højskolesagens Tjeneste, har haft, og dybe Spor har den sat over hele Landet gennem den Stab af dygtige Lærere, som er udgaaet fra Seminariet. Iblandt sine gamle Elever nyder Tang stadig den største Popularitet — man behøver blot at se dem samles om ham, naar Blaagaards Samfund holder sine ugentlige Møder, ved hvilke Tang oftest er til Stede, og ivrigt tager Del i de unges Diskussion, mens han faar sig en Pibe Tobak. Nu i Anledning af Fødselsdagen har de tidligere og nuværende Elever til Seminariets Ære samlet en Række Skildringer af Livet derinde, og man faar derigennem det stærkeste Indtryk af Tangs Virksomhed. Blandt Forfatterne vil det interessere at finde den bekendte Henrik Cavling. Fødselsdagen forløb under den livligste Opmærksomhed og mange sendte ved samme Lejlighed venlige Tanker til Tangs Hustru, under hvis Omsorg Seminariet blev et andet Hjem for Eleverne.


Højskoleforstander Tang.

Jubilæum.

Vi bringer i Dag et Billede af Djurslands Lægeforenings Formand, prakt. Læge *Holst* i Ebeltoft, der den 2. Decbr. kunde fejre sit 25-Aars Lægejubilæum. Stille og bramfri udfører Jubilaren sin Gerning i den lille Købstad. Han er en anerkendt dygtig Læge, et godt Hoved og en varmtfølende Ven for de Fattige og Lidende. Som Lægeforeningens Formand udfører han i det stille et stort og betydningsfuldt Arbejde for sine Standsfæller, som derfor ogsaa paa det sidst afholdte Lægemode hædrede ham ved at overrække ham en kostbar Erindringsgave.


Læge Holst.

Carl Georg Emil Holst er født d. 15. Jan. 1849, blev 1866 Student fra Randers, hvor Faderen var Borgmester. 1872 tog han medicinsk Embedseksamen og nedsatte sig i Decbr. 1873 som Læge i Ebeltoft.

Dødsfald.

Den danske Boghandlerforening har i Slutningen af November Maaned mistet et af sine Medlemmer, i det Boghandler *M. F. V. Haagensen* er afgaaet ved Døden. Han stammede oprindelig fra Aalborg. hvor han blev sat i Boghandlerlære 1858. I 1864 kom han til Hovedstaden, hvor han blev ansat som Medhjælper i C. W. Stincks Boghandel. Senere blev han optaget i Firmaet, og fra 1889 var han Ene-Indehaver af denne Forretnig. Han var en baade flittig og energisk Bog- og Papirhandler. Desværre blev han for nogle Aar siden ramt af den Sygdom, som nedbrød hans Kraft og tilsidst lagde ham i Graven, kun 53 Aar gammel.


Boghandler Haagensen.

En Meddelelse.

Da et herværende Dagblad har meddelt sine Læsere, at Romanen *Dr. Nikola* ogsaa kunde læses som Føljeton i det paagældende Blad, *undlader vi ikke at gøre opmærksom paa, at den i „Hver 8. Dag"s Roman - Bibliotek offentliggjorte Fortælling er Guy Boothbys nu saa verdensberømte Roman Dr. Nikola, hvorimod den Roman, der kan læses andetsteds, er en Oversættelse af samme Forfatters „I Kamp for Lykken"*. Samtidig anbefaler vi alle vore Læsere at gøre sig bekendt med *Dr. Nikola*. Romanens 48 første, rigt illustrerede Sider leveres, som tidligere meddelt, enhver af vore Læsere gratis, for at give dem Lejlighed til at gøre sig bekendt med Romanens Indhold.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 11.

De har, højstærede Ubekendt,
mig til Behag elskværdigt nok sendt
en mild Bedømmelse af mine Gaader,
i hvilken De uden Dolgsmaal forraader
en Tænkers Respekt for den, der vil
ofre sin Tid paa lidt Tankespil.
Forgæves søgte jeg deres Adresse
for at takke Dem for en Interesse,
der virkede som et Trylleslag.
Men da De læser „Hver 8. Dag"
selv uden at springe det ringeste over,
tillader De, at jeg aabenlyst vover
at fremstille Sagen i Form af en Gaade,
som andre derved faar Lov til at raade.
Det første er ufordrageligt,
naar det tilraabes os i Hidsighed,
og det er tilmed beklageligt
ikke at finde *det andet Led.*
Men mig selv er det yderst behageligt,
at jeg uden Besvær har fundet *det hele.*

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *18. December 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 8 var
Bodfærdig.

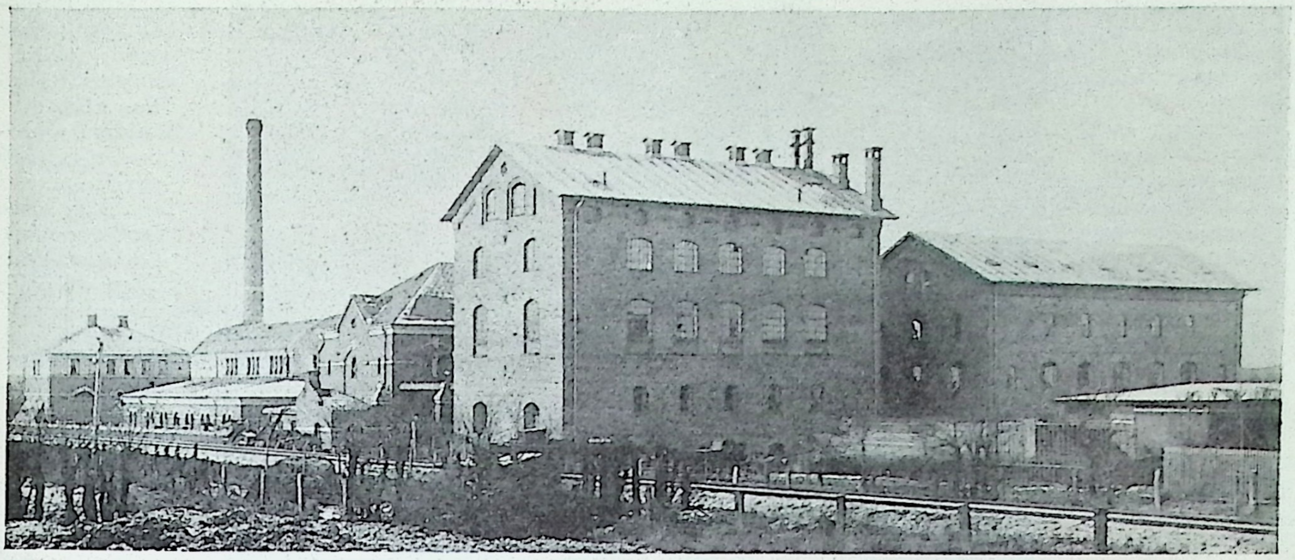
Ialt indkom 890 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1 Præmie *J. L. Freuchen,* Plantør, Husby pr. Ulvborg. 2. Præmie Frk. *Ellen Petersen,* Nakskov Ladegaard pr. Nakskov.

„Hver 8. Dag"s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Fra Vinterkoncerterne.


Hvorledes Dirigent og Solist tager sig ud lidt sent paa Aftenen.
(NB. TOBAKSRYGNING TILLADT).



J. D. Beauvais nye Fabriksanlæg med Pølsefabriken i Forgrunden.

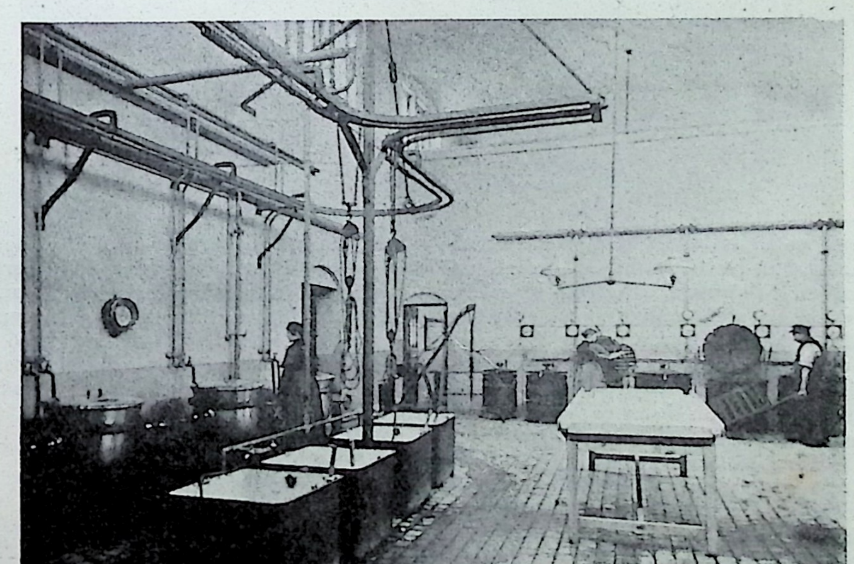
Danske Fabrikker.

II.

Konserves.

Nylig afholdtes i Wittmacks Lokaler paa Gammelholm en Udstilling, hvor danske og fremmede Kød-Konserves sammenstilledes, og man behøvede ikke i nogen særlig Grad at være Gourmand, for hurtig at opdage, at vi danske, skønt Nybegyndere paa dette Felt, allerede er naaet til at kunne konservere en Pølse eller en Tunge saaledes, at den af Ydre er mere tillokkende og af Smag mere delikat end det Fabrikat, man i Udlandets første Fabrikker kan fremstille. Vi har altsaa nu erhvervet os et nyt Eksportomraade, og det var et Tilfælde, som viste os Vejen. Et af vore bedste Markeder for Udførsel af dansk Kvæg, havde Tyskland lukket af for med sine rigoristiske Bestemmelser, og vi maatte derfor søge anden Anvendelse for vor Overproduktion af Kvæg, samt tillige, for at kunne eksportere til fjernere liggende Lande, prøve en anden Udførselsmaade end den hidtidige, at eksportere Kvæget i levende eller nyslagtet Tilstand. Amerika havde allerede længe udført konserveret Kød — vi maatte kunne gøre noget lignende. Saa meget bedre maatte dette ligge for os, som vi her hjemme allerede i mange Aar har haft en verdensberømt Konservesfabrik, som blot behøvede at udvides, for at kunne tjene dette Formaal. *J. D. Beauvais* — Firmaet — er videnom berømt. Ikke alene, naar Nordpolsfarere drog mod Polen eller vor egen Marine gik paa de lange Togter, sad de i fjerne Egne og delikaterede sig med de Beauvaiske Varer, men ogsaa til tropiske Lande havde disse Fabrikata fundet direkte Vej. Der var da ikke langt fra Plan til Handling for de Mænd, som havde taget Sagen i Haand, hvor iblandt fhv. Landbrugsminister Sehested og en Del højt ansete Landmænd. For at komme det haardt betrængte Landbrug til Hjælp og støtte andre i lignende Bestræbelser, fik man resolut omdannet Beauvais Fabrik til et stort Aktieforetagende under Navnet: „De danske Konservesfabriker, J. D. Beauvais“, med Sehested til Bestyrelsesformand, medens man for en længere Aarrække til Direktører sikrede sig de to hidtidige, dygtige Indehavere, Brødrene Alfred og Oscar Beauvais, af hvilke specielt den første ved Rejser rundt i Amerika og Evropa havde gjort sig bekendt med det nyeste nyt paa Konservesfabrikationens Omraade og ivrigt studeret alle Forhold, der kunne fremhjælpe det planlagte Arbejde.

Man tog straks fat paa at udvide Fabriken, og kyndige Mænd sendtes til langt borte liggende Lande for at undersøge alle Eksportbetingelser. Fabrikens i Forvejen saa store Bygningskompleks, som ligger mellem Lyngbyvejen og Skæringspunktet for Klampenborg- og Frihavnsba-



Parti af Kogeriet.

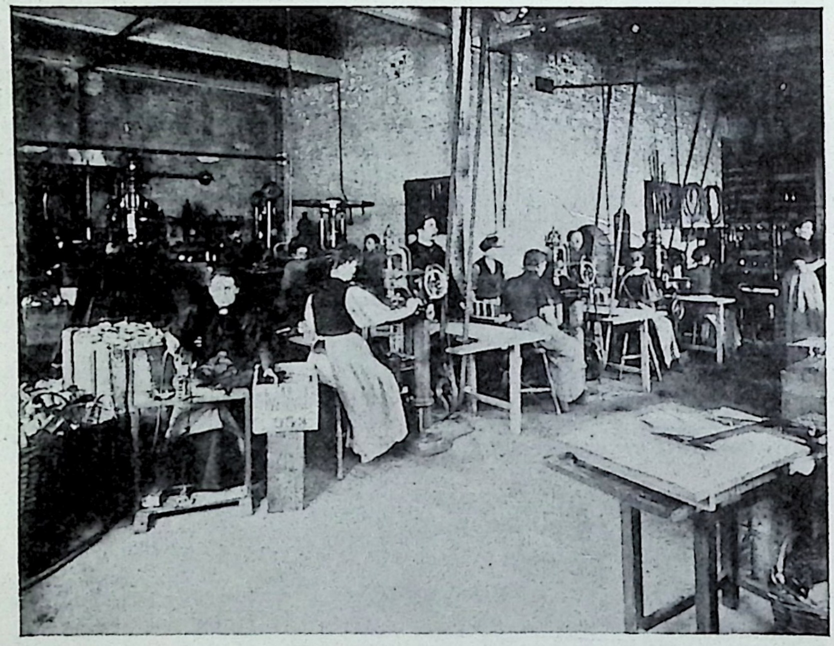
nerne, fik allerede i Løbet af sidste Sommer to Nybygninger, som just i disse Dage er tagne i Benyttelse. Det gjaldt nemlig først og fremmest om at tage fat paa et Par Virksomheder, som hidtil særlig var forsømt, nemlig Fabrikationen af Pølser og Fiskekonserves.

Man svævede tidligere i den Vildfarelse, at det maatte forbeholdes Norge, som med sine vide Kyststrækninger ansaas for rigere paa Fisk, at frembringe Fiskekonserves, men nu viste det sig ved nøje at undersøge Forholdene paa de norske Produktionssteder, at Danmark i Virkeligheden var langt gunstigere stillet paa dette Punkt, idet vi nemlig har større Forraad af Fisk og lettere Adgang til at faa dem. Pølsefabrikationen var tidligere lig Nul. Kunde man slet ikke finde Anvendelse for Kødet paa anden Maade, lavede man det til Pølser og kom saaledes ofte til at benytte det sletteste Raamateriale til disse Fabrikata. Dette rent bagvendte Forhold vil nu blive ændret. Pølserne skulle fremtidig ikke være Stedbørn — de skal fuldt saa vel som de øvrige Artikler tillaves af de bedste Varer under den mest udsøgte Behandling. Derfor har man ude fra med betydelige Bekostninger hidkaldt de dygtigste Arbejdskræfter, og for denne Produktion ligesom for alt andet, Fabriken fremstiller, sikret sig en absolut betryggende Regeringskontrol. Det kontrolleres ikke alene, at Raamaterialet er det bedste, men der anstilles ogsaa Undersøgelse af selve Produktet. Altsaa derpaa kan man være sikker, at bærer en Vare Mærket: „De danske Konservesfabriker, J. D. Beauvais", samt Regeringens Plombe eller lignende Bevis for, at Varen er sund og god, saa er den det ogsaa.

Disse er altsaa de to nye Afdelinger, hvis Bygninger, skønt flotte og i alle Retninger mønsterværdige,



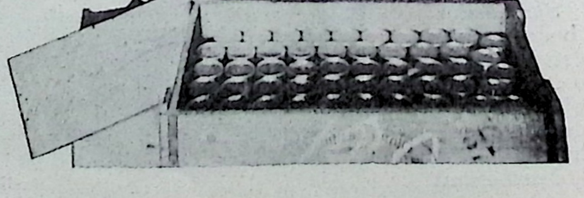
Interiør fra Pølsefabriken.



Parti af Blikkenslagerværkstedet.

er rent foreløbige og kun en mindre Del af alle dem, Fabriken efter sit Formaal vil behøve, men med hvilke man først kan blive færdig om et Par Aar. Ved Siden af dette nye har jo Beauvais hele sin tidligere mægtige Virksomhed, der rummes i den gamle Fabrik med dens imponerende Maskinsale og Lagerlokaler, med Blikkenslagerværksteder til Daasefabrikationen og Rum for Smed og Bødker. Varerne omfatter snart sagt alt, hvad spiseligt er: Grøntsager og Syltetøj, Kødsuppe og Bøf, røget og salt Kød, Karbonade og Agerhøns, Dyreryg og Laks, Postej og Fiskeboller. Og alle disse Ting skal ikke blot være Luksusretter for de velhavende. Jævnsides med Bestræbelserne for at lave al Ting saa godt som muligt, arbejder man nu paa at fremstille Varerne til en saa billig Pris, at selv Smaakaarsfolk kan nyde godt af de sunde Sager.

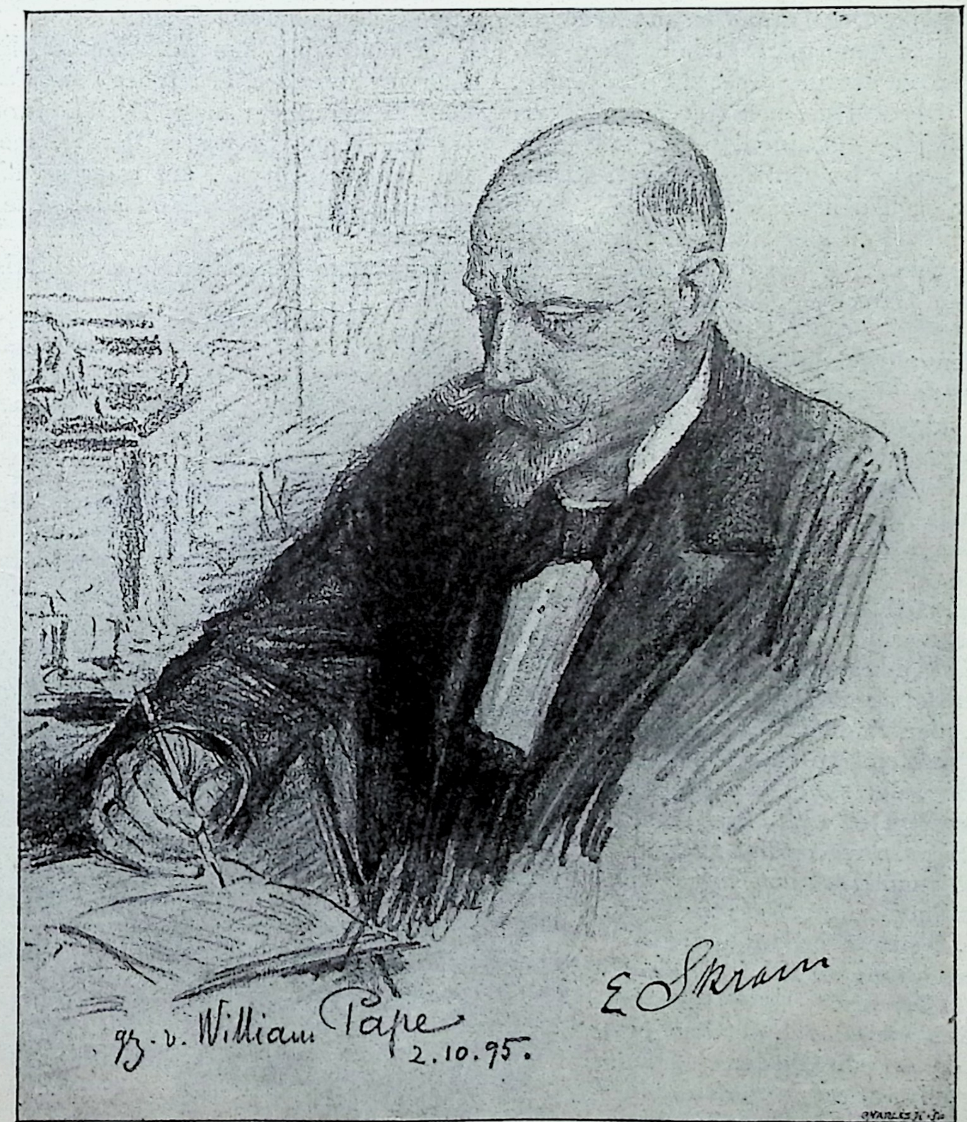
Alt er fuldstændig færdig til Fortæring, blot ved at opvarme Daasen i varmt Vand. Paa denne Maade anrettede Beauvais under Udstillingen 1888 en Diner for Pressefolk, ved hvilken Lejlighed alle 13 Retter og Dessert bestod af Fabrikens Konserves, og endnu løber Journalisternes Tænder i Vand, naar de tænker paa den Middag.



ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 12. Aargang 1898–1899. Søndag den 18. December 1898. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Forfatteren Erik Skram,

Formand for Studentersamfundets frie Teater. Efter en Tegning af William Pape.

Den gamle Supplikant.

Fortælling af S. Briscoe.

De havde spist til Middag og sad nu og nød Cigaren inde i Hs. Excellences Rygeværelse. Excellencen var en yngre Mand, hvorimod hans Gæst's snehvide Haar og furede Ansigt tydeligt viste den store Aldersforskel, der var mellem de to Mænd.

„Jeg har altid været glad, naar Folk kom af sig selv og besøgte mig, sagde Hs. Excellence, men en saa stor Fornøjelse som det er mig, at se Dem hos mig, kære Hr. Pastor, har jeg kun sjældent haft. De har jo ikke forandret Dem det mindste, ikke en Gang mistet et Haar, kunde jeg næsten sige, siden jeg boede hos Dem som Dreng i Skolen."

„Naa, naa, Alfred, nu overdriver Du nok, for det kan Du jo dog ikke mene," svarede den Gamle.

„Da forsikrer jeg Dem, at det er kun hvad jeg føler," vedblev Excellencen. „De holder Dem vidunderligt og nu er det dog over 20 Aar siden, at jeg forlod Deres Hus, som jeg, med Skam at sige, ikke har besøgt siden."

„Det gaar jo saa let saaledes i Livet, Afstanden er jo stor og Tiden knap."

„Det er alligevel en stor Skam af mig, for der var dog intet Sted, jeg havde det saa godt og rart, som den Gang jeg boede hos Dem."

„Det glæder mig selvfølgelig at høre, Alfred, jeg tænkte jo nok, at Du ikke havde glemt mig og derfor var det jo ogsaa, at jeg tillod mig at besøge Dig her i Dag. „Vil Muhamed ikke komme til Bjerget, maa Bjerget komme til Muhamed", lyder jo et gammelt Ord," og den Gamle lo.

Excellencens tidligere Lærer, den gamle Præst, var nu over de firsindstyve Aar, men endnu en særdeles smuk Mand, og rask og rørig. Det hvide Oldingehaar, der faldt ned over hans Skuldre var næsten lige saa langt som det store Skæg, der silkeblødt bugtede sig ned over Brystet og bidrog sit til, at give ham et saa ærværdigt Præg.

„En Mand som De maa have oplevet meget interessant," sagde Hs. Excellence, „De maa i Sandhed have den Glæde at kunne se tilbage paa et langt og lykkeligt Liv."

„Aa ja, Gud være lovet, det har jeg. Men en af de største Glæder, jeg har haft, er dog den, at se de Forhaabninger, jeg har stillet til de Unge, der var mig betroede, gaa i Opfyldelse. Af Dig, Alfred, havde jeg saaledes, som Du for Resten godt véd, altid ventet mig noget stort, og Du aner ikke, hvor glad jeg har været over at se det slaa til altsammen."

Excellencen rystede paa Hovedet.

„Det maa De ikke sige, kære Pastor."

„Jo, jo," vedblev den gamle, „men det var kun hvad jeg havde ventet. Jeg stolede paa Dig og vidste, at Du ikke vilde svigte, Alfred. Lignende Glæde har jeg dog ogsaa under helt andre Forhold haft af andre. Jeg kunde f. Eks. fortælle Dig et Tilfælde, som jeg tror vilde interessere Dig at høre, da det virkelig er interessant."

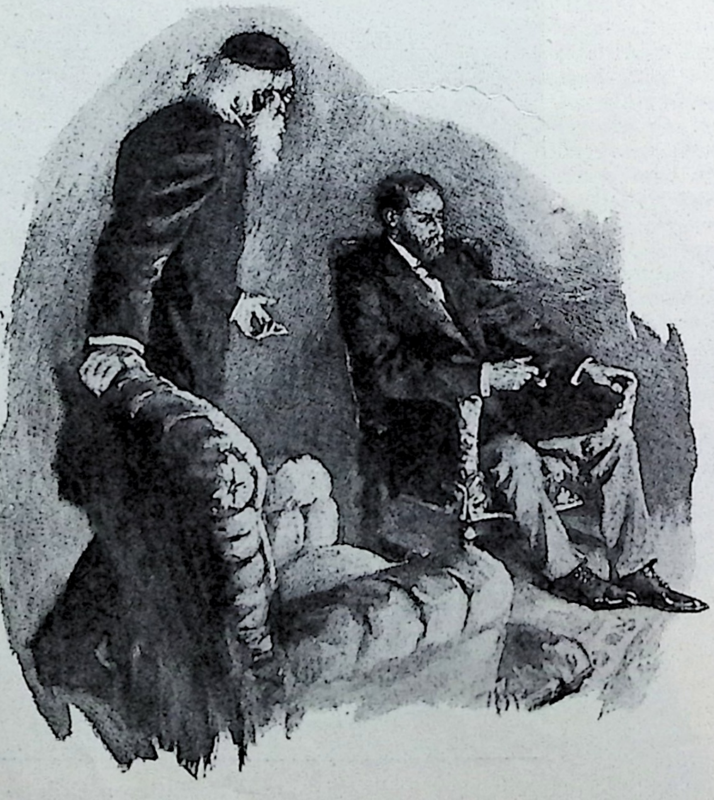
„Det maa De endelig, kære Pastor. De vil dermed tillige minde mig om de herlige gamle Dage, da jeg som Dreng sad og lyttede til, naar De fortalte et og andet fra Deres Oplevelser."

„Naa det husker Du — men saa husker Du jo ogsaa nok, Alfred, at en Hovedbetingelse, jeg stillede, naar jeg skulde fortælle noget, var . . ."

„At vi skulde tie bumstille," afbrød Excellencen ham, „jo, det husker jeg, og jeg skal nok være lydig, som den Gang."

„Du ved, jeg kan ikke lide at blive afbrudt, naar jeg fortæller. Jeg taber i saa Fald let Traaden. Er der derfor noget Du ikke forstaar, beder jeg Dig vente, til jeg er færdig, spørg saa. Ja Du maa godt ryge, det generer mig ikke det mindste. Jeg selv derimod skal ikke have mere Tobak."

Hans Excellence tændte sig en frisk Cigar og



Den gamle Supplikant hos Excellensen.

den gamle Præst begyndte saa langsomt sin Fortælling, efter først at have anbragt sig mageligt i den store Læderlænestol ved Kakkelovnen:

„For ikke meget længe siden sad jeg en Aftenstund og skrev i mit Studereværelse, som Du jo nok husker. Det var Sommer, og Vinduerne stod derfor aabne i det tilstødende Bibliotheksværelse, og Gardinerne var ikke trukne for. Pludselig løftede jeg tilfældig Hovedet, og idet jeg gjorde det, forekom det mig, at jeg saa Skyggen af en krumrygget Mand løbe langs med den Væg, hvor mine Bogreoler staar. Da jeg selvfølgelig kunde sige mig selv, at Skyggen maatte have sin Aarsag, rejste jeg mig forsigtig og nærmede mig Døren ind til Bibliotheket saa hurtigt som mine gamle Ben vilde tillade det. Der saa jeg saa en ung Mand sidde i en af mine Lænestole. Saasnart han fik Øje paa mig, rejste han sig straks meget ærbødigt.

„Hvad gør De her? spurgte jeg strengt. Ønsker De maaske at tale med mig?“

„Jeg vilde gerne skrifte, ærværdige Fader,“ svarede han ydmygt uden Tøven og saa ned for sig.

„Fyren havde en mandig Stemme, et ret fint Ansigt og syntes at have gode Manerer.

Desværre for ham kunde jeg imidlertid ikke glemme hans Skygge; den holdt jeg ikke af. Havde jeg ikke set den, og havde han ikke trukket Vejret saa hurtigt som en, der havde løbet stærkt, er jeg ikke sikker paa, at jeg ikke havde troet ham paa hans Ord. Jeg vilde i saa Fald tænkt, at han var gaaet fejl og antog mig for den katholske Præst der, som Du ved, er Forstander for den katholske Skole i Byen.

I et Hus som mit kommer og gaar Folk jo som de vil, og benytter de blot Hovedindgangen, er der ingen, der spørger, hvad de vil. Men i dette Tilfælde stod Vinduet i Bibliotheket som sagt aabent, og Skyggen havde netop vist sig fra den Kant. Jeg saa derfor skarpt og udforskende op og ned ad ham, først oversaa gennem Brillerne. Det syntes imidlertid ingen Virkning at gøre paa ham, han blev i hvert Fald ganske rolig staaende.

De er altsaa Katholik?“ spurgte jeg.

„Ja,“ svarede han roligt, „men jeg ser, at jeg vistnok er gaaet Fejl. Jeg troede at De var den katholske Præst og . . .“

„Lad os være enige om, unge Mand, at De aldeles ikke kom herind for at skrifte, afbrød jeg ham bestemt. Jeg ved jo godt, hvad Vej De kom.“

„Nej, Hr. Pastor,“ afbrød han mig hurtigt, „for Præst er De jo dog, ikke sandt! heri gør De mig Uret. Jeg kom virkelig for at skrifte. Jeg troede De var den katholske Præst, da jeg saa Dem udefra gennem Vinduet, og derfor kom jeg netop herind til Dem. Jeg vidste nemlig, at kunde jeg komme til at skrifte overfor den katholske Præst, kunde han ikke angive mig. Jeg har nemlig faaet min Opdragelse under den Kirke og véd, hvorledes jeg skal bære mig ad. Derimod er jeg ganske vist uvidende om, hvorvidt andre Præster modtager Skriftemaal, og om De i saa Fald er forpligtede til at tie. Men i alle Tilfælde nytter det jo ikke at lyve nu. Politiet er efter mig ude paa Gaden, og Smith, den bedste af alle Opdagerne, er iblandt dem. Jeg slap fra dem her paa Hjørnet af Huset, sprang i et Nu ind gennem det aabne Vindue dér, og De behøver kun at kalde ud, saa er jeg Fange.“

„Naar De dristede Dem til at springe herind, vidste De, hvad De gjorde og at det var saa omtrent det eneste Sted, De kunde haabe paa Hjælp, sagde jeg. Men fortæl mig nu, hvad har De gjort, og hvorfor forfølger man Dem?

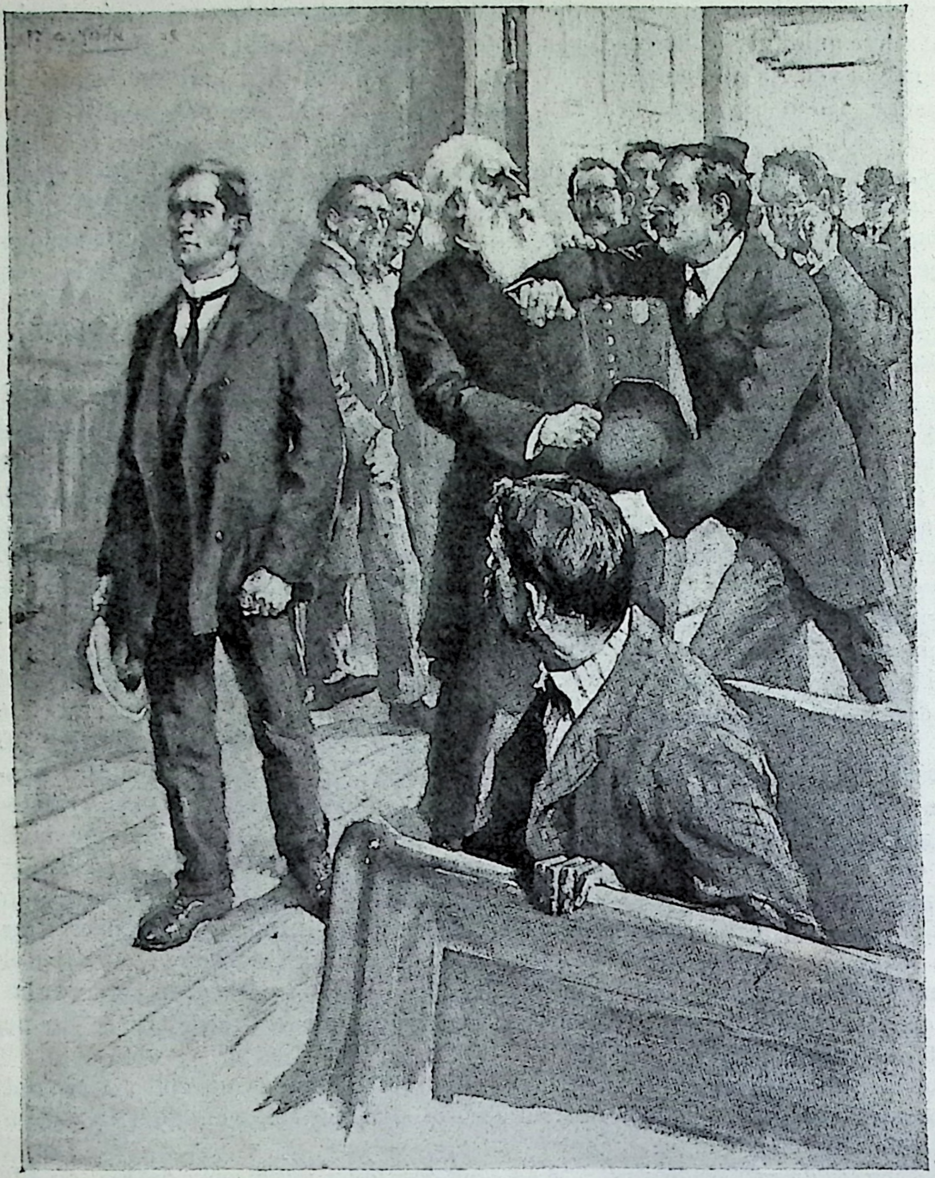
Jeg ventede som Svar herpaa at høre en af de sædvanlige Tirader om falske Anklager, hemmelige Fjender osv., og blev derfor ret forbavset, da Manden i Stedet for rolig svarede:“

„Ja, Hr. Pastor, jeg er vel saa daarligt et Menneske, som gives kan. Jeg har saa at sige gjort alt, hvad jeg ikke burde, og meget lidt af, hvad der var min Pligt. Opdagelsespolitiet kender mig godt, og dog er jeg aldrig bleven arresteret, fordi jeg altid har forstaaet at tage mig iagt. Denne Gang gik jeg imidlertid lidt for vidt, og saa var det, at denne Smith bad om at faa Sagen i sin Haand. Og naar man ved, at han er efter en, føler man sig straks en Smule mindre vel tilbens. Ja, jeg er ikke en Gang sikker paa, at han ikke ser herind gennem det aabne Vindue nu.“

„Hvis jeg lukker Vinduet og ruller Gardinet ned, vil De saa sige mig hele Sandheden, spurgte jeg.“

„Ved Gud jeg lover det,“ svarede han og tilføjede umiddelbart efter: „Jeg ved ikke, hvorfor jeg er saa bange for denne Smith — jeg har aldrig følt mig saa fejg før.“

„Jeg lukkede Vinduet og trak Gardinerne for, pegede dernæst paa en Stol til ham og anbragte mig selv saaledes, at Skrivebordet var os imellem, hvad jeg betragtede som en ringe Forsigtighedsforanstaltning. Jeg vidste jo ikke, hvor desperat Manden var eller kunde blive. Senere er det faldet mig ind, hvor mærkeligt ét Skue det maa have været. Jeg, Sognets Præst siddende der for lukkede Vinduer og nedrullede Gardiner i rolig Samtale med en Forbryder, begge skjulende os for Lovens Repræsentanter udenfor. Manden holdt imidlertid sit Løfte til mig saa fuldt ud, som var det et hæderligt Menneske, jeg havde at gøre med. Han havde begaaet Indbrud, og det var ikke hans første Forseelse. Ved at udspørge ham nøje og bestemt, kom jeg hurtig paa det rene med, at jeg her sad overfor et Menneske, som lige fra Dreng af havde været en daarlig Fyr. Tidlig havde han



Paa Politistationen.

satte jeg som sagt mine Forhaabninger. Vi Præster er jo en Gang til for at redde Sjæle og her var jo netop en, som dog maaske trods alt kunde reddes.“

„Jeg skal hjælpe Dem til at blive fri,“ sagde jeg, da han havde fortalt mig alt.

Det gav et Sæt i ham, han blev ligbleg og han rejste sig.

„De vil virkelig hjælpe mig?“ spurgte han med et Blik, som tydelig tilkendegav, at han tvivlede paa mit Ord.

„Ja, jeg vil hjælpe Dem, gentog jeg, og De skal ingen Vanskeligheder faa. De skal kunne gaa saa nær forbi Deres Rædsel, Hr. Smith, som De nu er mig, og han skal ikke kunne lægge Haand paa Dem. Men husk, der er kun en mulig Vej for Dem til at blive fri, *virkelig fri*, og denne Vej maa De følge. Sov her hos mig i

mistet sine Forældre, og hans andre Slægtninge havde hurtigt opgivet ham som den daarlige Knægt, han virkelig var. Jeg fik Indtrykket af, at han hørte til dem, der begynder med at begaa en Forbrydelse, for blot derigennem at kunne nyde deres medfødte Fiffighed. Saaledes var *han* i hvert Fald begyndt, nu var han naturligvis efterhaanden bleven mere forhærdet. Selv i det Øjeblik, han sad og bestræbte sig for at holde sit Løfte til mig, ved at sige mig hele Sandheden, følte jeg ved mig selv, at han vistnok var og blev en rigtig Forbrydernatur. Et lille Haab havde jeg dog, og det baserede jeg paa to Omstændigheder — at han endnu var saa ung og hans aabenbare Frygt for Opdagelsesbetjenten Smith. Thi det var ikke Frygten for, at Smith skulde gøre ham noget personlig eller Tanken om Fængselsstraffen, der gjorde ham bange — nej, det var den Følelse, at blive jaget som et vildt Dyr, der var ham saa meget imod. Til disse to Omstændigheder

Nat, i Morgen følges vi to saa op paa Raadhuset og der angiver De Dem selv.“

Han vaklede og kunde næsten ikke faa Ordene frem, da han langsomt sagde:

„De vil altsaa dog angive mig?“

„Nej, svarede jeg, ikke jeg, men De selv. De er for god til at lade Dem jage som et vildt Dyr fra Sted til Sted, uden nogensinde at finde Ro hverken for Legemet eller Sjælen. Her staar netop Døren til Frelse paa vid Gab for Dem, om De kun selv vil benytte den. Og det vil De. Gaa igennem den paa en hæderlig Maade med hævet Hoved. Det er ikke den Fejges Vej til Frelse, men det er *den eneste Vej*, og jeg føler, at De har det Mod, der udkræves til at vælge den.“

Det er umuligt for mig nu at huske, hvad mere jeg sagde til ham, og det kan ogsaa være det samme. Jeg erindrer kun, at jeg efter at have talt alvorligt til ham en Tidlang uden at faa noget Svar pludseligt rejste mig, og bad ham følge mig

ind i mit Gæsteværelse. Han fulgte mig uden Tøven og uden et Ord, og da jeg forlod ham derinde havde jeg det Indtryk, at hvad han end vilde gøre den næste Morgen, i Nat vilde han blive i dette Værelse og rolig ligge i dets Seng. Og jeg tog ikke Fejl. Da jeg næste Morgen gik ind for at vække ham, fandt jeg ham i dyb Søvn og i en saa magelig Stilling, at jeg fik Indtrykket af, at en Seng vistnok længe havde været en ukendt Luksus for ham. Han sov saa trygt og haardt, at jeg maatte ligefrem tage ham i Armen for at faa ham vækket, og da fik jeg for første Gang i mit Liv at vide, hvad det vil sige at være en jaget Mand. Aldrig ønsker jeg mere at se de Øjne, hvormed han saa paa mig, da han vaagnede.

„Du gode Gud, jeg troede det var Jacob Smith. Aa Gud være lovet," og han lagde sig stille ned paa Ryggen, som for endnu en Stund at nyde sin Frihed.

Uvilkaarlig lagde jeg mine Hænder paa hans Hoved, som om han var en Dreng.

„Om Gud vil, skal De aldrig oftere vaagne op med det Udtryk i Deres Øjne. Men staa nu op, og klæd Dem paa, faa noget at spise og drikke og følg saa med mig." Han vendte sig hurtigt om og skjulte sit Ansigt i sine Arme, idet han brast i Graad. Hvad derpaa fulgte er det overflødigt at sige her. Jeg blev hos ham, mens han klædte sig paa, og jeg kunde ikke helt frigøre mig for den Følelse at sammenligne mig selv med den Præst, der tilbringer de sidste Øjeblikke hos den Domfældte, før Henrettelsen finder Sted.

Kort efter forlod vi Huset, og ved Udgangen standsede han mig og bød mig Farvel, idet han bad mig om ikke at tale mere til sig paa Vejen til Raadhuset. Jeg forstod først ikke hans Anmodning og blev helt bange for, at han havde ombestemt sig og alligevel ikke vilde følge mig. Heri tog jeg imidlertid Fejl, alt hvad han ønskede var Ro, for at kunne bevare, dels Magten over sig selv, dels det Mod, der kræves til som en Mand, med faste Skridt og oprejst Pande, at gaa Døden i Møde — hvad denne Vandring jo i Virkeligheden var for ham. Begge Dele lykkedes ham. Da vi gik op ad Trappen til Raadhuset, blev han igen ligbleg, og jeg saa ham bide Læberne sammen, men det varede kun et Nu, og med en Ro, der tilsyneladende var langt større end den, jeg selv var i Besiddelse af, gik han foran mig ind i Forstuen til Politimesterens Kontor. Han ikke saa meget som drejede Hovedet, da en Mand, som jeg straks anede, hvem var, skønt jeg aldrig før havde set ham, efter hastigt at have tilkastet os et hvast og gennemtrængende Blik, styrtede hen imod os, som et Rovdyr, der er glad ved sit Bytte. Denne Mands Bevægelser og Blik var mig i den Grad modbydeligt, at jeg øjeblikkelig stillede mig i Vejen for ham, da han nærmede sig os, idet jeg med en vis Tilfredshed udbrød:

„De kommer for sent, Hr. Smith, denne Mand har lykkelig undgaaet Dem." Det rasende Blik Hr. Smith sendte mig som Svar herpaa, glemmer jeg ikke, men Hovedsagen for mig var, at *min Mand* var frelst. Han havde benyttet Øjeblikket og var allerede inde hos Politimesteren.

Han fik sin Dom. Den kom til at lyde paa otte Aars Forbedringshus."

„Otte Aars Forbedringshus," udbrød Hs. Excellence uvilkaarligt, „og det kalder De, at han var frelst, kære Pastor. Ja, undskyld at jeg afbrød Dem, men Deres Fortælling har interesseret mig saa levende."

„Det tænkte jeg nok den vilde, Alfred, netop derfor fortalte jeg Dig den, og det skal være Dig tilgivet, at Du afbrød mig."

„Har De senere hørt noget om ham i Fængslet?"

„Selvfølgelig har jeg til Stadighed besøgt ham, og jeg tør trygt sige, at den Dag han er fri, vil han være et saa godt og retskaffent Menneske som de fleste, vi træffer paa. Jeg har allerede sørget for Arbejde til ham, naar han kommer ud. Det er et Sted, hvor ingen vil kende ham. Og jeg haaber, at han skal være fri i Løbet af en Ugestid eller to."

„Han er altsaa ikke sløvet?"

„Nej, Gud ske Lov, men jeg tror han vilde blive det, hvis han skulde sidde alle otte Aar. Endnu har han kun siddet i tre Aar. Og det er netop, fordi jeg kender ham saa godt, og véd, at Fængselslivet har gjort ham alt det gode, det kan gøre, og at et længere Ophold derfor kun vil kunne skade ham, at jeg i Aften er kommen til Dig, Alfred, og har fortalt Dig hans Historie."

Den gamle Præst rejste sig med Vanskelighed og støttede sig til Stolens Ryg.

„Som en ydmyg Ansøger staar jeg da her for at bede Dig om at bidrage Dit til, at denne Mand ufortøvet løslades. Jeg ved Du kan det, om Du vil, i den Stilling Du er. Vil Du?"

Hans Excellence rejste sig, det var tydeligt at se, at denne Anmodning kom ham uventet og ikke var ham til Pas.

„Jeg ved ikke, hvad jeg skal svare," sagde han — „dette kommer mig saa overraskende, kære Pastor, og De maa virkelig give mig lidt Tid til at betænke mig i."

„Tid, Deres Excellence," udbrød den Gamle og rejste sig i sin fulde Højde. *Det* havde jeg unægtelig ikke tænkt mig vilde blive Svaret."

„Misforstaa mig ikke, kære Pastor, og kald mig fremfor alt ikke Excellence. Jeg kan forsikre Dem om, at jeg i Øjeblikket langt mere føler mig som den lille ængstelige Dreng, jeg var, da jeg gik i Skole og boede hos Dem."

„Det tror jeg ikke. I saa Fald vilde jeg ikke have faaet det Svar. De er Hs. Excellence nu, og jeg er kun den ærbødige Ansøger.“

„Kære Pastor, hvor kan De tale saaledes til mig. De har misforstaaet mig. De ved jo meget godt, at jeg ligefrem maa gøre Modstand mod mig selv, for ikke straks at gaa hen og sætte mig til Skrivebordet og affatte den Ansøgning, De anmoder mig om, skønt jeg ikke en Gang kender Mandens Navn endnu. Men jeg har ikke Lov til at bære mig saaledes ad. Er der givet mig Magt her i Livet, har jeg samtidig ogsaa faaet den Forpligtelse, ikke at misbruge den. Og det vilde jeg gøre, om jeg nu uden Overvejelse gjorde, hvad De beder mig om. Men vær forvisset om, at jeg hurtigt skal sætte mig ind i hele Sagen og gøre hvad jeg kan. De maa dog give mig Ret i, at anderledes bør jeg ikke handle.“

„Maaske har De Ret, Deres Excellence,“ svarede den Gamle med Taarer i Øjnene og sænket Hoved, „men i saa Fald har jeg taget Fejl af den Dreng, som syntes at love saa meget, (og det er det, jeg saa nødig vil tro). Den Fugl, der har stærke Kløer, søger altid højt til Vejrs, og jeg troede altid at Du, Alfred, havde de stærke Kløer. Du har naaet vidt, meget vidt allerede, men endnu er Du ingen *stor Mand*, og maaske bliver Du det aldrig. Raadspørg nu din egen Samvittighed og undersøg denne Sag nøje. Jeg skal sende Dig alle nødvendige Oplysninger. Jeg er overbevist om, at Du da vil komme til det samme Resultat, som jeg er kommen til. Kun et gør mig ondt, hvor kan Du være saa taabelig. Har Du virkelig anvendt Dine bedste Aar paa at studere Menneskets Karakter, uden endnu at have opdaget, at Hemmeligheden ved at blive stor i Livet, netop er at kunne udnytte sine Medmennesker, se hvem der er Mester paa hvert enkelt Omraade, og faa dem til at tjene sig? Her er nu jeg Mesteren i dette Tilfælde, og Du, Excellencen, benytter mig ikke som dit Værktøj. Du ved dog, at jeg aldrig løj overfor nogen. Du ved ogsaa, at jeg aldrig bad om en Gunstbevisning. Og jeg beder heller ikke om en saadan nu. Alt hvad jeg gør, er at udpege en Lejlighed for Dig, Hs. Excellence, hvor der virkelig er Trang for Din Indflydelse. Du kender min Karakter, bedre den nogen, og jeg ved, at Du respekterer, min Mening, om Du da respekterer nogen anden end Din egen. Du vilde utvivlsomt benytte min Hjælp, hvis Du i det Hele taget benyttede nogens, og Du tvinger mig derfor til at tro, at Du ikke har nogen Støtte blandt Mænd. Men tro mig, gør Du ingen Forandring heri, bliver Hs. Excellence aldrig en større Mand, end Hs. Excellence nu er. Benyt dog Dine Medmennesker, Du dumme Dreng. — Søg dem op og brug dem — specielt naar de forstaar at udføre et Arbejde bedre end Du selv!“

Hans Excellence havde rejst sig og stod tavs overfor sin gamle Lærer, ude af Stand til at svare.

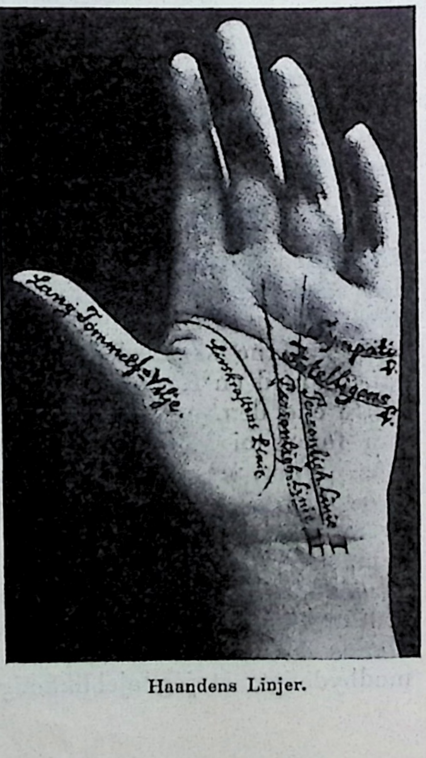
„Jeg beder Dem tilgive mig, Deres Excellence,“ fortsatte den gamle Præst pludselig med Taarer i Øjnene, „jeg glemte mig selv. En Dreng, jeg en Gang kendte, bragte mit Sind i Oprør — en Dreng, jeg elskede som min egen og var saa stolt af. Jeg glemte, at han ikke mere var nogen Dreng, og at han ikke længer stod mig til Ansvar for noget.

Hans Excellence svarede ikke straks, men da han talte, rystede han bevæget paa Stemmen.

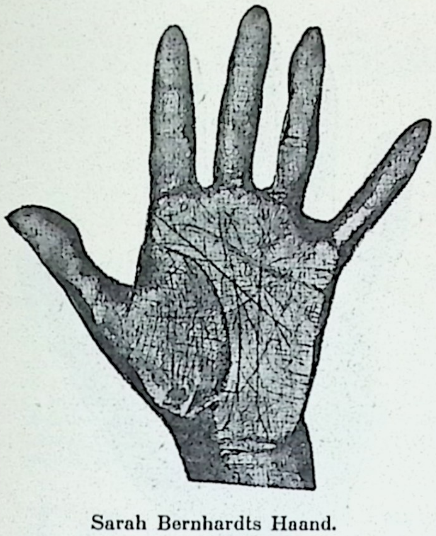
„Nej, Hr. Pastor, sagde han alvorligt, Drengen eksisterer endnu. Jeg er ikke Excellensen, men Drengen Alfred, der sidder paa Skolebænken og lærer. Jeg føler, at De har Ret og jeg Uret, og jeg vil straks skrive den ønskede Ansøgning. Næste Gang, De maatte komme, haaber jeg, De i mig skal finde en bedre Elev. Det gør mig oprigtig ondt, at De denne Gang skulde have baade saa meget Besvær og Sorg af den Dreng, der altid vil være stolt, naar han kan gøre sig fortjent af Deres Tillid. Tilgiv mig, kære Pastor, og hjælp mig saa med at skrive Ansøgningen.“

Berømtheder og deres Hænder.

Vi Mennesker er jo gennemgaaende nogle store Skeptikere, der stiller sig tvivlende overfor ethvert Forsøg paa at løfte blot en Smule paa det Slør, der gemmer Fremtiden for vore Øjne. Mænd er af Naturen særlig paa Vagt over for alt, hvad der har et Skær af Mysticisme, Kvinder derimod faar man lettere interesseret for sligt. Spørg Folk i Almindelighed, hvad de mener om det Studium, der benæv-



Haandens Linjer.



Sarah Bernhardts Haand.



Sullivans Haand.

nes *Chiromantie,* og bestaar i at læse Menneskets Karakter gennem Haandfladens Folder og Streger — de allerfleste vil uden Tøven svare: „Den Slags er den rene Vildskab,“ medens kun en og anden vil indrømme: „Ja, maaske der kan være lidt i det.“ Alligevel har der næsten til alle Tider været forstandige Mænd, som har gjort Chiromantien til Genstand for indgaaende Undersøgelser; dette Studium er gammelkendt, en Tid faldet i Unaade og glemt, og nu atter bragt frem af en fransk Psykolog de Hamong, der har skaffet sig et Materiale paa 20000 Eksempl. I en Tid, hvor den ene Dag bringer Efterretning om Røntgenstraalerne, den næste om Telegrafering uden Traad, maa man ikke tage absolut Afstand fra noget, men huske, at der i Himmel og paa Jord er flere Ting end Philosopherne have drømt om. Vi stiller da vor Viden om den besynderlige Kunst til vore Læseres Disposition — de kan jo saa selv dømme.

Tvivleren vil lige straks sige, at de forskellige Mærker og Linjer i Haandfladen er en Følge af Arbejde og den idelige Folden af Haanden. Hvis dette var rigtig, maatte en Arbejdets Mand have flere Tusind Linjer end andre, men det slaar ikke til; som oftest er der kun de sædvanlige Streger i hans Haand, og hos nyfødte Børn kan man straks iagttage de kendte Linjer og Mærker. Den videnskabelige Teori, som de Troende giver til Bedste for at bevise Chiromantiens Sandhed, grundes paa det store Antal Nerver, som er Forbindelsesled mellem Hjerne og Haand, og de finder det naturligt, at Haanden, som er det vigtigste Redskab for Hjernen, kan fortælle om Udvikling og Tilbøjelighed hos Mennesket. — Det første Billede gengiver en Haand,* paa hvilken de vigtigste Linjer har faaet Navn efter den Rolle, de spiller i Chiromantien. Størst Rolle spiller Intelligenslinjen, og af dennes Stilling i Haanden kan man læse sig til meget, medens dog ogsaa Fingrenes Form, specielt Tommelfingerens, har Betydning for det Resultat, man kommer til. Interessantest af de her gengivne Hænder er utvivlsomt Sarah Bernhardts og naturligvis har saa ejendommelig en Kvinde ogsaa en mærkværdig Haand. Læg Mærke til, at Intelligenslinjen og Livskraftens Linje i Stedet for som sædvanligt at have Udspring fælles, her er adskilt ved et Mellemrum. Det samme findes hos Melba og Sullivan og det skal være Selvtillidsfuldhedens og Sorgløshedens Kendetegn. Fremtrædende er de to Personlighedslinjer, af hvilke den, der gaar lige op til tredje Finger bringer Bud om Berømmelse. Ogsaa de smaa Kors og Stjerner ved Grunden af Fingrene har noget at fortælle, men er dog af mindre væsentlig Betydning. Den tykke Tommelfinger er Beviset for Sjælsstyrke, Haardnakkethed og yderste Grad af Viljekraft, og de mange Linjer, som krydser hinanden under Tommelfingeren tilkendegiver en udviklet Oppositionstrang. Aftrykket af Sarah Bernhardts Haand blev taget i 1892. Da hun hørte Resultatet af Udtydningen, blev hun stærkt interesseret og bevæget og nedskrev i de Hamongs Stambog en ægte Sarahsk Betragtning over „de Linjer, som

* De her gengivne Hænder har faaet deres ejendommelige Udseende ved at Aftrykkene ere tagne i Bogtryksværte paa en Gelatinplade. Hvad der paa Billedet viser sig som en venstre Haand er en højre, og paa samme Maade omvendt.



Melbas Haand.



Chamberlains Haand.



Mark Twains Haand.

Gud, der vil vort bedste, har anbragt i vore Hænder".

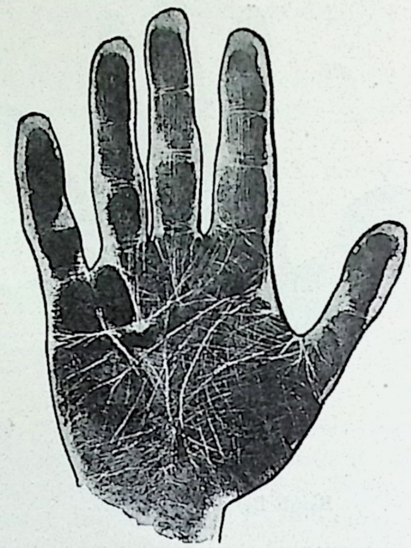
Aftrykket af Sangerinden Melbas Haand er ikke rigtig godt, men man ser dog tydelige Tegn deri paa Selvbevidsthed. De to Personlighedslinjer viser en begivenhedsrig og heldig Løbebane. Da Melba besøgte de Hamong, opgav hun intet Navn, før Konsultationen var forbi. Da Spaadommen slog til, skrev hun begejstret i Stambogen: „Deres Kunst er vidunderlig — andet kan jeg ikke sige".

Paa Komponisten Arthur Sullivans Haand gaar Intelligenslinjen i skraa Retning nedefter, hvad der angiver Fantasi og Skaberevne. At Personlighedslinjen saa nøje er forenet med Livskraftens Linje, tyder paa sen Udvikling af hans Talent, — det modsatte vil man finde hos Sarah Bernhardt.

Chamberlains Haand er af en blandet Type, Fingrene er filosofiske, medens den firkantede Haandflade tilhører en Handlingens Mand. Personlighedslinjen er særlig udpræget, og gaar, hvad der er sjældent, til Pegefingeren, i Stedet for som sædvanlig til den lange Finger. Dette tyder paa Held og Herskerevne. At Livslinjen gaar op til Pegefingeren betyder, at Strenghed og Ærgerrighed er fremherskende i Karakteren.

I den omtalte Haand-Samling findes i alt 12 Humorister repræsenterede, deriblandt Mark Twain og ejendommeligt nok viser det sig, at Intelligenslinjen hos dem alle er saa godt som ens, hvor forskellige saa end Hænderne ellers ere. Professor Max Müllers Haand afgiver et nyt Bevis paa, at den noget skraanende Intelligenslinje fortæller om Fantasi og Digtertemperament.

Endelig præsenterer vi et Aftryk af en Haand, der tilhører en amerikansk Kvinde af udpræget melankolsk Temperament. Hun begik Selvmord i 28-aars Alderen og Aftrykket blev taget syv Aar før hun døde. De Hamong saa, at Intelligenslinjen, der drog sig helt ned til Haandleddet, lod formode Melankoli og advarede Faderen. Den smalle og hule Haandflade var yderligere uheldige Tegn.



Max Müllers Haand.

Med Hensyn til Intelligenslinjen kan det i Almindelighed siges, at denne, naar den krummer sig nedefter, betegner Fantasi og Kunstnertemperament. Gaar den unaturlig skraat og langt ned tyder det paa, et stærkt pirreligt og sygeligt Naturel. Naar Linjen har en lige Retning og kun skraaner let, har man iagttaget særlige Evner for det praktiske. Fremdeles kan den undertiden hæve sig opefter i Haandfladen, og da vil man hos vedkommende finde en vanskelig Natur, der med alle Midler vil sætte et Forehavende igennem, og end ikke gyser tilbage for Forbrydelser, om det skulde være nødvendigt. Saaledes viste denne Linje sig f. Eks. hos en Dr. Meyer i Chikago, som assurerede Folk for store Summer og derefter forgav dem, for at komme i Besiddelse af Assurancebeløbet. Hos ham havde Intelligenslinjen hævet sig saa højt, at den paa et Stykke formedes med Sympatilinjen, men det allerheldigste Tegn indtræffer, naar disse to Linjer falder fuldstændig sammen til én, der gaar lige tvers over Haandfladen. Dette forekommer dog yderst sjælden. De Hamong fremhæver et Eksempel: En Amerikaner, for hvem al Ting gik skævt, skønt han ikke var uden personlig Dygtighed. Gang efter Gang gik hans Forretning i Stykker, hans Familjeliv var meget ulykkeligt og han endte med at begaa Selvmord.



En Selvmorders Haand.

Man kan mene om den hele Sag, hvad man vil — de Hamong har i hvert Fald studeret sin Kunst med den omhyggeligste Interesse. Han mener naturligvis ikke, at det uvægerligt maa gaa som han siger, men at der i Menneskets Natur er en Tendens til Stede, som kan give sig det Udslag, han ved sine Eksperimenter forudsiger.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Ved en stor Karnevalsfest, der afholdes paa Isen ved Kronstadt er der særlig en ung Pige, der beundres af alle. Det er den smukke Englænderinde Marian Best, der er ansat som Guvernante i Guvernøren, General Stefanovitsch' Hjem. Den gamle Guvernør, der er Enkemand, er selv aldeles betaget af den unge Dame, som imidlertid synes at sætte Pris paa en ung, smuk Artilleriofficer, hvem hun endogsaa tillader at ledsage sig, da hun forlader Isen. Dagen efter Festen bliver der stort Røre i den gamle Guvernørs Hjem, Den barske Oberst Bonzo, der ikke uden Grund er Fæstningens Skræk, indfinder sig som sædvanlig om Morgenen for at aflægge Rapport, og af hans hele Holdning og Ansigtets jærnhaarde Udtryk ses det straks, at han i Dag maa have en særlig vigtig Meddelelse at gøre. Hans Rapport gaar da ogsaa ud paa, at den engelske Regering, uvist hvorfra, er kommen i Besiddelse af en Plan om et af Fæstningens Batterier, at der med andre Ord maa findes en Spion indenfor Fæstningen og at det derfor gælder om hurtigst mulig at finde Forbryderen. Den unge Englænderinde aner intet, men bliver alligevel uroligere for hver Dag, der gaar. Bevidstheden om hendes Brøde piner hende stadig, hun tror sig udspioneret, og de vilde Fantasier, der griber hende, faar ofte Blodet til at stivne i hendes Aarer.

Det venlige Lys hjalp hende hurtigt dermed. Den Haand, som hun havde trykket mod sit bankende Hjerte, sank ned. Hun skyndte sig hen til Døren og saa ud i den store Korridor. Nattens Tavshed hvilede over den. Hun vendte glad tilbage til sit eget hyggelige Værelse, hvor der var saa varmt, og hvor hun var ganske alene. Et Øjeblik saa hun i Spejlet, et Øjeblik betragtede hun et Fotografi af den lille Dick, som hun kækt havde sat paa et Staffeli, saa ordnede hun sit Toilette, glattede Haaret og spurgte sig selv: „Mon han kommer i Aften?“ Hun vidste, at de ventede hende i Salen; om et Øjeblik skulde Dukkerne sidde hver paa sin Side af hende og holde hende i Haanden. Generalen selv vilde sidde i en Lænestol, smile koket til hende og bede hende om at synge en engelsk Kærlighedssang. Maaske kom Kaptajn Paul, naar han var færdig med sin Tjeneste, maaske han vilde blive tilbage, naar Generalen var gaaet til sit Studerekammer, og minde hende, ikke med Ord, men med Blik og Miner, om den Aften, da hun havde givet ham et Løfte, om den Aften, da han havde berørt hendes Pande med sine Læber, og hun ikke havde afværget det.

Denne Tanke gav hendes Kinder en stærkere Farve. Hun gik omkring i Værelset, nervøs og urolig. En Mand, der iagttog hende, vilde have sagt, at det var en Sjæl, der kunde beherske enhver Handling, han vilde have undret sig over, at saa smukt et Ansigt saa sjælden saa sig i Spejlet.

Marian Best kendte kun lidt de Vaaben, med hvilke Naturen havde udrustet hende. Det tykke brune Haar hang i malerisk Uorden om hendes Pande og Hals. Oprørske Krøller viste sig ved hver Bevægelse. Hun havde kastet sit Tøj over sig; men det passede hende fuldkomment; hun havde ingen Ringe paa Fingrene, men de hvide Hænder saa saa meget des kønnere ud.

Kirkeklokken slog otte, da Marian endelig forlod sit Værelse for at gaa ind til „Dukkerne“ i Dagligstuen. Hun havde ganske glemt sin sælsomme Frygt og lo ad den, da hun traadte paa Korridorens bløde Tæpper og kiggede ind i de Værelser, der vendte ud til den. Der var ikke et eneste Menneske i den nordlige Fløj. Værelserne var ubeboede og laa i Mørke. Da hun kom forbi Studerekammeret, hvor den gamle Nikolaj Stefanovitch havde indrettet sin allerinderste Helligdom, undrede hun sig over at se Døren staa aaben, og et Glimt af rødligt Lys der inde. Kun en Gang siden hun havde været i Fæstningen, havde hun vovet at betræde dette Værelse og undersøge dets Hemmeligheder. Hun vidste godt, at Bogreolerne indeholdt Kort og Dokumenter, som kunde skaffe hende en Formue. Hun vidste, at der gemtes Skatte her, for hvilke Spioner unyttigt havde ofret deres Liv.

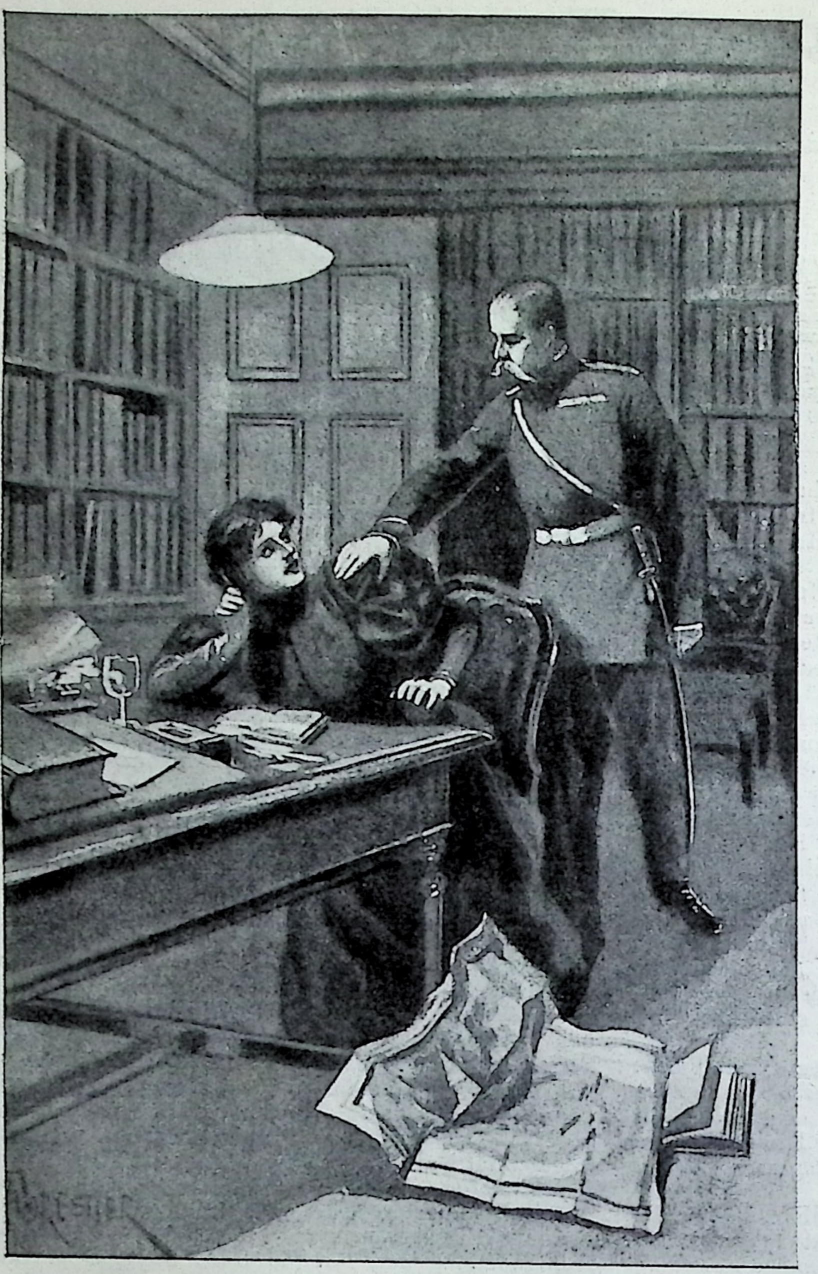
Hun gik aldrig forbi dette Værelse uden lidt Hjertebanken. Snart hviskede Ubesindighedens Djævel til hende: „Gaa ind og se!“ Snart hviskede Klogskabens Aand, at det var den levende Død, som hvilede der inde. Denne Aften hørte hun den første Røst, og Klogskaben var ikke længere hendes Ven. Ønsket om at blive færdig med det hele, at flygte fra Rusland, at blive fri, opfyldte hende saaledes, at hun ikke tænkte paa andet. Hun længtes efter at høre lille Dicks Stemme i de engelske Egne, som hun elskede. Fra Mørket lød der en Røst, som sagde: „Søg, og Du skal finde alt, hvad Du ønsker.“ Hun vilde ikke lytte til den, og i sit Hjerte svarede hun, at hun ikke mere vilde forraade den Mands Land, som hun elskede. Og dette drev hende bort fra Døren, men ikke mange Skridt, for straks efter stod hun ganske stille og lyttede, og da hun ikke hørte nogen Lyd, lød der andre Røster i hendes Øre. Hun sagde til sig selv, at naar Sommeren kom, vilde hun være i England, da vilde den engelske Regering have betalt hende Prisen for hendes Arbejde, og hun vilde skabe sig et Hjem, der skulde rumme hende og hendes Kærlighed.

Saaledes stod hun og tøvede i Korridoren. Tavsheden fristede hende mere og mere, hun var sikker paa, at ikke et Menneske i Huset tænkte paa den nordlige Fløj, at alle havde travlt i Køkkenerne neden under. En stærk, alt overvældende Drift fik hende endelig til at gaa tilbage til sit eget Værelse. Hun tog et Bind Noveller og anbragte et Ark Papir og et Blyant mellem Bladene. Hurtigt og dristigt og væbnet med alt sit Mod, skyndte hun sig tilbage til Generalens Kabinet og traadte ind. Hun var i hans Helligdom, og den levende Døds Skygger omgav hende.

Det var et rummeligt Værelse, tarveligt udstyret: det eneste, der prydede Væggene, var Reolerne med de mange Bind. Der stod et tungt Skrivebord, bedækket med omfangsrige Dokumenter og Bøger og Protokoller. I det svage Lys fra den aabne Kakkelovnsdør kunde Marian lige se, at Generalen havde været optaget af Embedsforretninger; for der laa et stort Ark blaat Papir paa Bordet, og hans Pen var fra Blækhuset rullet ned paa Papiret og havde tilklattet det. En tung Bog, indbunden i rødt, laa ved Siden af det Brev, han havde været ved at skrive, og et halv tømt Vinglas vidnede om, at Gongongen, der kaldte til Middag, havde afbrudt ham. Han vilde genoptage sit Arbejde, naar Klokken slog ni. Marian huskede, at den lige var otte, og ved Tanken her om fik hun atter et Øjebliks Frygt — ligesom da hun var vaagnet af sin Søvn i Lænestolen. En overvældende og uimodstaaelig panisk Skræk greb hende. Hun syntes igen, at usete Øjne iagttog hende i Mørket. Hun skyndte sig ud af Værelset og stod stønnende i Korridoren.

Men Skrækken forlod hende hurtigt, som disse Anfald plejede at gøre. Hun lo af sig selv, da et Minut var gaaet, og fattede atter Mod og sagde til sig selv,

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.



at hvis nogen fandt hende i Værelset, maatte hun have mange Undskyldninger paa rede Haand, f. Eks. den Undskyldning, at Døren stod aaben, og at der var faldet et Stykke Kul ud. Da hun traadte ind i Kabinettet for anden Gang, gav et mægtigt Haab hende Kraft, det var Haabet om, at der blandt Generalens Papirer fandtes et Kort over Fort Peter. Det var det eneste, hun manglede, til at fuldstændiggøre hendes Arbejde. Men hun maatte have Lys, og idet hun samlede Styrke, søgte og fandt hun det elektriske Blus, og Værelset blev oplyst af de hvide, klare Straaler.

Lysets Klarhed forfærdede hende. Hun satte begge Hænderne for Øjnene og stod ubestemt for tredje Gang. Først efter flere Minutter kunde hun læse Guldbogstaverne paa Bøgernes Ryg. Saa fik hun endelig Energi nok, hun tog et Kort ned og aabnede det. Det var Kortet over den sydlige Kanal, hvor Fort Peter ligger. Hun saa glad Navnet og aabnede sin Bog for at tage Papir og Blyant frem. Men før hun kunde bruge det, blev der lagt en Haand paa hendes Skulder, og da hun sprang op med et halvt dæmpet Skrig, stod hun Ansigt til Ansigt med Paul Zassulic.

Hele den lille Undskyldningskomedie, som hun havde udtænkt, svigtede hende i Farens Stund. Da hun havde set paa sin Elskede et Øjeblik, vidste hun, at hun ikke havde et Ord at svare ham. Alt hendes Mod svigtede hende, og hun stod bleg og skælvende og beredte sig til at lytte til hans Anklage.

IV.

Elsker og Dommer.

Den røde Bog med Planen over den sydlige Kanal var faldet paa Gulvet, da Marian for op. Paul stillede den op paa Hylden igen, før han talte til hende. Hun syntes, at han gjorde det saa koldblodigt, at det var grusomt; men hun saa, at hans Haand rystede, og saa vidste hun, at han omtrent frygtede i lige saa høj Grad som hun selv.

„Paul," udbrød hun, idet hun endelig fik Mælet igen, „hvad gør De, hvorfor taler De ikke til mig?"

Han vendte sig hurtigt om, hans Ansigt var alvorligt og vredt.

„Jeg stillede det Kort op, som interesserede Dem, Mademoiselle. Det er ti Aar gammelt og kan ikke være til Nytte for Dem. Der findes andre; men vi lader dem ikke ligge løse omkring for at more alle og enhver. De er lukkede inde i et Skab, og jeg har ikke falske Nøgler, Mademoiselle!"

Den spottende Tone var som et Slag for hende. Sorg over hendes egen Daarskab, Bevidstheden om, at hendes Livs Hemmelighed ikke var en Hemmelighed længere, drev Taarerne op i hendes Øjne. Saaledes, sagde hun til sig selv, endte det hele, hendes Drøm og hendes Frihed! I Morgen — hun turde ikke tænke paa i Morgen! Da hun lod, som om hun lo, var Latteren haard og tvungen.

„Tror De, at jeg interesserer mig for, om Deres Kort er nyt eller gammelt", sagde hun, idet hvert Ord kostede hende Anstrengelse. „Hvilken Tanke, Kaptajn Paul! Hvorfor siger De ikke, at jeg er gaaet her ind for at læse Generalens Breve?"

Paul, som havde lagt Bogen bort og taget det Blyant, som hun var begyndt at tegne med, saa et Øjeblik paa hende, og hans Blik fik hendes Smil til at forsvinde og hendes Læber til at forstumme.

„Lyv ikke for mig!" sagde han. „Gud ved, at der er nok i Forvejen. De vil ikke le i Morgen, naar Pisken flænger Deres Skuldre, og Fængslet indhyller Dem i Mørke. De Taabe, Taabe! Hvem uden en Kvinde kunde begaa en saadan Taabelighed?"

Hun talte ikke under denne Anklage, men lænede sig tilbage mod Væggen som for at trodse hans Vrede. Hendes kløgtige Aand begyndte at arbejde igen, og hun bebrejdede sig, at hun gjorde saa ynkelig en Figur. Men han tillod hende ikke at tale. En Dør, der blev lukket ude i Forstuen, bragte ham til at fare sammen.

„Hør!" sagde han. „Det er Ivan Grigarovitch. Hvis han fandt Dem her! — Aa, du gode Gud!"

Fortsættes.



„Hver 8. Dag"s Julegave.

Medens alle nu for Tiden lægger deres Hoveder i Blød for at finde saadanne lidt originale Julegaver, der ikke minder for stærkt om dem fra i Fjor, er „Hver 8. Dag" for længst færdig med at spekulere, og vil i Dag røbe, hvad den efter Maaneders Forberedelse har i Sinde at glæde sine Abonnenter med. Roligt kan vi sige, at det er noget, som vore Læsere ikke risikerer at faa Dubletter af.

Med næste Nummer udsender vi til alle, der holder vort Blad, *et Hefte Noder paa otte Sider* i fint farvetrykt Omslag, i det vi bede Dem ikke at forsmaa denne — ja, selv om vi er beskedne, kan vi ikke sige lille Gave, da den jo faktisk repræsenterer en ganske betydelig Værdi. Dog, Gaven har en langt videre Udstrækning, en langt dybere Bund. Dette Musikhefte indleder nemlig et helt nyt Foretagende, enestaaende i sin Art, sikkert uden Sidestykke i hele Evropa. Vort Blad har vist sig i Besiddelse af en sjelden frugtbar Forplantningsevne — for et halvt Aar siden satte det sit Roman-Bibliotek i Verden, nu atter viser der sig et nyt Skud, endda et saa vel udviklet som *„Hver 8. Dag"s Musik og Sang*, der fra Nytaar vil udkomme i ugentlige Hefter à 10 Øre.

Naar vi enkelte Gange tidligere bragte et Musikbidrag i „Hver 8. Dag", saa vi, hvilken uhyre Efterspørgsel disse Numre fremkaldte, og det blev os der igennem hurtig klart, at man her hjemme ganske manglede Adgang til at skaffe sig billig Musik. Saaledes gik det til, at vi fik Ideen til det nye Blad, som af alle vore hjemlige Musikelskere vil blive modtaget med aabne Arme.

Spille lidt kan jo næsten enhver, men ingen har Lyst til stadig at lire den samme Melodi, og kun i dyre Domme kan man holde sig á jour med det nye, der kommer frem. Et lille Sanghefte koster et Par Kroner, en Dans kun sjeldent under en enkelt Krone, og selv Døgnvisen, der gaar i de store Oplag, anses for billig, naar Prisen ikke overstiger de 25 Øre. Men selv om vort spillende Publikum kunde overkomme Prisen, skortede det dog de fleste paa teknisk Dygtighed til at kunne udføre Musiken efter det vanskelige Arrangement, hvori den almindeligvis foreligger. Klaverstemmen er for svær — vi er jo ikke Røntgen'er allesammen — og Sangen er oftest anlagt for høj, vi er sandelig ikke heller mange Messchaert'er.

Velan, tænkte saa „Hver 8. Dag", vi har jo her et stort Samfundsspørgsmaal at løse: At skaffe den størst mulige Lykke for det største Antal Mennesker, saa sandt de er de lykkeligste, der kan gaa gennem Livet med Sang paa Læben. Det gjaldt altsaa for os om at tilvejebringe god Musik i let Arrangement til lav Pris.

Hvad først den gode Musik angaar, da kan vi sige, at saa godt som alle danske Komponister, hvis Navn har Klang som deres Toner, har lovet os Støtte. Ganske naturligt har de med Iver og Begejstring grebet den Lejlighed, der gives dem til at faa deres Kompositioner sunget helt ind i Nationens Hjerte; de forstaa Betydningen af, at deres Værker spredes ud i Tusinder, hvor de før maatte nøjes med Hundreder, og de indser, at Musikinteressen vil tage et Opsving, der vil virke befrugtende og inspirerende paa deres Arbejdsevne. Men ogsaa den store klassiske Tonekunst vil finde sin Plads i „Hver 8. Dags Musik og Sang". Lyslevende træder Bellmann med Luthen i Haand ind i Hjemmene, hvor hans prægtige Humør længe sattes højt, men hvor hans Sange sjeldent kunde lyde, da de aldrig enkeltvis var til at opdrive. Ude i Evropas Storbyer sidder endelig „Hver 8. Dag"s Korrespondenter, lyttende til alt det nye paa den lette Musiks Omraade, for straks at give vort Blad Underretning, naar de vejrer den store Succes. København vil til Vinter ikke komme til at danse efter kedelig Musik. Vort fint fornemmende Temperament har allerede opdaget Sæsonens Clou, og i et af de første Hefter bringer vi den franske Mazurka, som vil blive forlangt da Capo paa alle Ballerne.

For at Musiken, vi bringer, for Størstedelen kan fremtræde i et letspilleligt Arangement, valgte vi til Redaktør Hr. *Olfert Jespersen*, som ganske særlig ejer Evne til at popularisere Musiken, og hvis store Folkeyndest vi paa Forhaand

kendte. Bedst er han jo kendt for det gode Humør, han forstaar at omsætte i sine Kompositioner, men enhver, der kender ham nærmere, ved ogsaa, at han har den fineste og sikreste Forstaaelse af al Slags Musik, og kun længes imod alvorlige Opgaver.

Hver Uge vil der udkomme et Hefte, som vil koste Abonnenterne 10 Øre, og for disse 10 Øre faar man 8 Sider Noder. Første Hefte indeholder følgende 5 Kompositioner: „Danse, danse, Dukke min“ af *Fini Henriques.* — En ny Gavotte af *Ch. Lecocq.* — „Latter-Polka“ ved *Olfert Jespersen.* — „Hvila vid denna källa“ af *Bellmann.* — „Husmandssang“ af *Johannes Torrild.* Det er altsaa ingen Overdrivelse, naar vi sige, at dette Foretagende vender op og ned paa alle Begreber om Noders Pris.

Naar i Juledagene Salmesangen er forstummet, vil Hjemmene fra første til sidste Etage genlyde af disse fem Musiknumre. Skulde enkelte nervøse Mennesker blive bange ved det Liv, der pludselig vil røre sig i alle Instrumenter, kan vi berolige dem. Den gode Musik, der nu holder sit Indtog, vil ikke fremkalde Forstyrrelse, men virke foryngende og skabe det fortræffeligste Humør.

Med klingende Spil rykker da „Hver 8. Dags Musik og Sang“ fremad. Allerede høre vi i det Fjerne de friske og frejdige Toner — de kommer nærmere og nærmere, og om ikke længe vil den hele By, det hele Land, ja snart hele Skandinavien spille med i det brusende Orkester.



General Holten.

Generalmajor Holten, den gamle Krigsmand og Hofmand, har strakt Vaaben overfor Alderdommens Indhug. Københavnerne vil herefter savne ham i Krogen af deres Stamkafé og i Parkettets Hjørne, og tit og mange Gange vil de siden genopfriske alle de muntre Historier, han har fortalt. De vil forsøge paa at fortælle dem efter, men Historierne vil ikke tage sig ud. Der maatte Holtens joviale Personlighed til, for at give de brogede Billeder Relief.

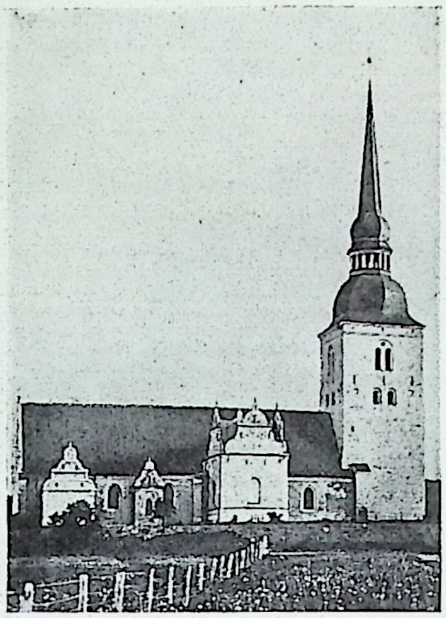


Han havde til sin Raadighed et Utal af lystige Anekdoter fra den Tid, han var Adjudant hos Frederik den VII, levende Billeder af Livet i Felten fra 1850, da han blev Kaptejn og fra 64, da han forfremmedes til Oberstløjtnant. Man trættedes aldrig af hans Historier, thi bestandig skiftede Sceneriet, og med et Spring var man fra Slagmarken inde bag Teatrets Kulisser.

Holten, paa hvem Kongen satte den største Pris, udnævntes 1880 til Chef for Adjudantstaben, og hædredes iøvrigt med Kommandørkorset af 1. Grad.

Vi se os i Stand til at bringe et Par Genrebilleder, som karakteristisk illustrere den gamle Generals Dagligliv. Man ser ham ved Frokosten i Nimbs Divan og paa Turen over Kongens Nytorv, skraaende over imod Stamkaféen: à Porta.





Radsted Kirke før Branden.

Kirkebrand.

En af de første Dage i December Maaned slog Lynet ned i en af vore ældste og interessanteste Landsbykirker i Danmark, Radsted Kirke paa Lolland. Nu er det høje, slanke Spir, som navnlig ved sin betydelige Skævhed ikke undlod at tiltrække sig Opmærksomheden hos de rejsende, der passerede Jernbanestrækningen mellem Nykøbing paa Falster og Sakskøbing, ikke mere, og det smukke, store Taarn er ramponeret. Vore to Billeder giver et godt Begreb om, hvilken Ødelæggelse der er foraarsaget, og man vil se, at Ilden ved denne Lejlighed ikke lod sig nøjes med at angribe Spiret og Taarnet. Forunderligt maa det synes, at man med nogle mere eller mindre primitive Landsbysprøjter overhovedet formaaede at redde Kirkeskibet hin Uvejrsnat, da Stormen til Tider antog Skikkelse af en veritabel Orkan. Gjorde end den gamle Landsbykirke, hvis ældste Del stammer fra Valdemarernes Tid, et ret monumentalt Indtryk, saa er det dog til Kirkens Indre med dens Gravmæler og Epitaphier, at Interessen i særlig Grad knytter sig. I et til Kirken hørende Kapel, der før benyttedes som Gravkapel for Ejerne af Hardenberg, findes saaledes et meget kostbart Epitaphium med et Maleri paa Kobber af den berømte Palle Rosenkrantz, Helten fra Kalmarkrigen, og i Taarnrummet findes Ligsten for Otto Gøye, der faldt 1556 i Sverrig under Syvaarskrigen, og hans Hustru, samt flere af Gøyernes berømte Slægt. — Over Indgangen ses Brahernes og Rosensparrernes Vaaben, hvilke Slægter i høj Grad har bidraget til Kirkens Udsmykning.



Radsted Kirke efter Branden.

Nocturne.

I Kimmingen forude smelter Aftenskærets Rav
glødende sammen med det sorteblaa Hav,
og min hede Hjemve rinder
langt bort i røde Strimer og svales og forsvinder.

Højt oppe staar en Stjerne; den svajende Mast
vugger sig derunder, men Stjernen staar fast;
vaadt af Dugg paa Dæk og Lønning
duver Fartøjets Skrog i den tunge, døde Dønning.

Lidt ude til Luvart der flyder noget hvidt,
det hvide er en Maage, den sover trygt og blidt
med sit Hoved lagt til Rette
paa Siden, og Bølgerne løfte den og lette.

Du vilde, hvide Maage med Glans af Perlemor,
sid trygt og sov paa Bølgen, dig lokker ingen Jord,
dig har ingen Magt forhandet
til at længes mod en Strandbred, som hedder Fædrelandet.

Thor Lange.

Kendte Navne

fra By og Land.

Fødselsdag.

Den 1. December fejrede Agent *C. A. Qvade* i Maribo sin 80-aarige Fødselsdag. Uden Midler begyndte han 1843 en blandet Købmandsforretning og er nu en af Provinsens største Forretningsdrivende. Hovedsagelig var det ved Eksport af Korn og Smør og Import af Kul, at hans Forretning fik sit store Omfang, og det var paa hans Initiativ, at en Dampskibslinje til Eksportens Fremme kom i Stand mellem Bandholm og Newcastle. Endnu i hans høje Alder er det som en Leg for ham at være med til Starten af de betydeligste Foretagender; da f. Eks. Maribo Sukkerfabrik oprettedes for et Par Aar siden, udførte han et stort Stykke Arbejde til Støtte for Sagen. Det vilde være uoverkommeligt at nævne alle de Tillidshverv, som tildeltes Qvade i Aarenes Løb. Dem alle udførte han med den punktligste Pligtopfyldelse, som belønnedes med Udnævnelsen til Agent 1874 og Ridderkorset, som han modtog 1889.



Agent C. A. Qvade.

Dødsfald.

Den 28. November afgik Skibsrheder *N. R. Storm* ved Døden i en Alder af 73 Aar efter længere Tids Svagelighed.

N. R. Storm fødtes i Falsled af fattige Forældre og bosatte sig, efat have faret til Søs i mange Aar, 1871 i Faaborg, hvor han i Aarenes Løb oparbejdede en efter Provinsforhold betydelig Skibsrhederforretning. S. var i en Aarrække Medlem af Ligningskommissionen og af Byraadet. Ved sin retskafne Karakter vandt han sig et agtet Navn blandt alle sine Medborgere.



Skibsrheder N. R. Storm.

Den 26. November døde nederlandsk Konsul *Frederik Vilhelm Blichfeld* i Stege, 65 Aar gl. Han var Søn af Provst Blichfeld i Vestervig, lærte Handelen i Frederiksborg, overtog 1857 en kombineret Købmands- og Manufakturforretning i Stege, nedlagde snart Manufakturafdelingen, byggede Bryggeri, afstod Butikshandelen, hvorimod han beholdt Kornforretningen. Han var Formand for Interessentselskaberne „Møens Tømmerhandel" og „Møens Teglværk". I en 12-aarig Periode som Byraadsmedlem virkede han særlig i Havne- og Gasudvalget og var forøvrigt en dygtig og virksom Administrator og Forretningsmand.



Konsul F. V. Blichfeld.

I Dag

medfølger tredie Hefte af Dr. Nikola, og anmodes de, der endnu ikke har bestilt Fortsættelsen, om at benytte vedhæftede Bestillingsseddel for at Forsinkelse kan undgaas. Samtidig gør vi opmærksom paa, at der *kun vil blive trykt faa Eksemplarer ud over det Antal, der bestilles i de nærmeste Dage*, og at vi derfor ikke kan garantere, at for sent indsendte Bestillinger effektueres. Paa „Hver 8. Dag"s Roman-Bibliotek tegnes der nu Abonnement over alt.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 12.

En liden Dreng fik Lyst til at fange
alt, hvad der fyldte Luften med Sange.
Han spændte „det sidste" ud i Skoven,
naar alt var tyst i den sildige Kvæld.
Hans første Forsøg faldt ud til Held
og gjorde ham mere og mere forvoven.
Han drømte om større og større Fugle
og fanged endogsaa en sovende Ugle.
Desværre spændte han Buen for højt,
den sprang, — og han styrtede ned i Kløften.
Dèr laa han en Tid, under Taarer og Snøften,
med lemlæstet Fod, og havde det drøjt,
indtil man fandt ham og bar ham til Hjemmet
trøstesløs, angerfuld og beskæmmet.
Han var kravlet op ad en Klippevæg
i Haab om at røve „de forstes" Æg;
men næppe var halvvejs han naaet til Maalet,
for hjemme de hørte Vrælet og Skraalet. —
Ja, saaledes lyder „tredje og fjerde".
„De første sad rolig bag Redens Gærde
uden at ane, hvad der var paa Færde:
Føre fra Frankrig til København,
har samtlige Dele, til Glæde og Gavn,
bragt i Erindring Napoleons Navn.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *25. December 1898* under Adr.: **„Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 10 var **Otello.**

Ialt indkom 719 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *Anna Erslev*, Lou Lægebolig, Sydsjælland. 2. Præmie Fru *Caroline Frandsen*, Bogense.

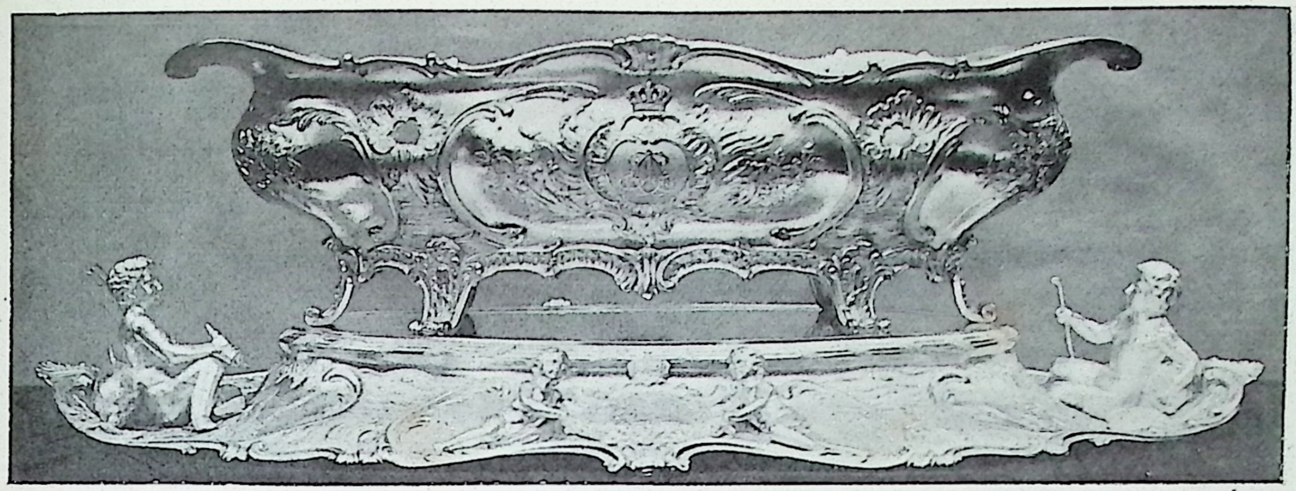
„Hver 8. Dag"s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Godgørenhed.



Ja, lille Madam, nu skal jeg nok se til Dem af og til, og hjælpe, naar det kniber, men skulde det hænde at — at I faar Sygdom, saa lader De mig det nok vide, da det jo er rimeligt, at jeg saa helst holder mig borte.



Godsejernes Bryllupsgave til Prins Kristian. Tegnet af N. G. Henriksen.

Dansk Industri.

VII.

Guld- og Sølvsmedekunst.

OFTE faar man i vore Dage stillet det Spørgsmaal: Hvad er Kunstindustri? Er det Kunst og Industri gaaet op i en højere Enhed? Og staar denne Enhed Kunsten eller Industrien nærmest?

Selvfølgelig kan der anlægges forskellige Synsmaader overfor Begrebet Kunstindustri, men Industrien er nu en Gang Industri, og kun virkelig Kunst bør bære Navnet Kunst. Kan derfor det kunstindustrielle Produkt ikke staa for et kunstnerisk Maal, gaar det ind under Industri og bør bedømmes derefter, men har det noget med Kunst at skaffe, bør Publikum ikke gaa det flygtigt forbi med tilfældigt rosende Ord, men stanse og se og beundre.

Ja: beundre! Thi al god Kunst har Krav paa det smagsforstandige Publikums Bevaagenhed, at det kan blive vitterligt for alle, hvilken himmelvid Forskel der er paa brav Industri og sand Kunst. Efterhaanden vil da enhver lære at forstaa, at ogsaa *Prisen* maa være forskellig. Man køber ikke Kunst for Galanteripriser.

Men hvor er det da ikke glædeligt, at netop for vor Tids Mennesker er Kunsten ligesom ved at blive en Livsværdi. Vi vælger ikke i Flæng de Mennesker, vi vil omgaas, de maa virkelig klinge sammen med os, om vi skal faa dem kær. Ligesaa med de Ting, der udgør vort Hjem. Man ser det af Butikernes Vinduesudstillinger, at ved Siden af de merkantile gør stadig mere og mere de kunstneriske Hensyn sig gældende. Dette er intet mindre end en stærk Kunstopvaagnen i vor Tid — et dejligt Varsel for det kommende Aarhundrede, af hvilket Menneskeheden i mange Retninger spaar sig saa megen Fremgang.



Billedhugger Henriksen.



Emaillør Olsen.

Gaa en Gang over Kongens Nytorv, saadan ved Mørkningstid, naar Dagslyset ebber bort og de elektriske Blus straaler frem som nyopstandne Maaner. Forlad den slagne Strøgrute og gaa over mod det vidunderdejlige Thottske Palæ, forbi den anmassende Standardbygning og stands saa ved den korte og ejendommelige Række ulige høje Huse, smalle og pittoreske, der strækker sig helt op til St. Kongensgade og ligger som et sidste nydeligt Minde om en svunden Tid, da der endnu var Poesi i Ordet *Borger*.

Saadan en Borger fra den gode gamle Tid, af den Slags Folk, der grundede solide, ansete Forretninger, har den afdøde Hofjuvelér A. Michelsen været. Man kan se det paa Forretningen, som den ligger der endnu, man kan høre det af Arbejderne, naar de taler om „den gamle Hofjuveler“ og viser deres ny Chef, Sønnen, Hofjuvelér C. Michelsen, pietetsfuld Agtelse. Der er noget *bærende* for en Bys Borgerstand i saadanne Forretninger, der i Arv fra Fader til Søn holder sig støtte gennem Tiderne og endda følger med Tiden eller fører den an.

Hofjuvelér C. Michelsen, som ved sin Faders Død 1877 overtog den af Faderen i 1841 grundede Forretning, har bevaret de gode Traditioner og skabt nye til Efterlevelse. Forretningslokalerne paa Kongens Nytorv bærer i deres Indhold Vidne om en Smagens Bevarelse, en Kunstens Trivsel, som søger sin Lige.

Det var ved Mørkningstid, at jeg sagde, man skulde gaa over til Forretningen. Da straaler Sølv og Guld og ædle Stene



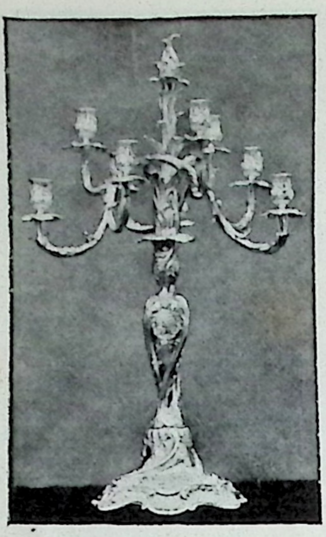
Juveler Ericson.



Interiør fra Hofjuveler Michelsens Ciselér-Værksted.



Guldsm. Fleinert.



Af Godsejernes Brudegave til Prins Kristian. Tegnet af N. G. Henriksen.

mangefold i det hvide Kunstlys, da lever de først rigtig frem, alle disse skønt formede Arbejder, af deres mørke Fløjelsgrund og mellem de sorte Paneler og Skablister.

Hvilken velsignet Ide at søge bort fra de evindelige Rokoko- og Empireformer og skabe en ny Stil, nye Skønheder! Vejen var den ganske naturlige: at bruge vor egen hjemmekære danske Flora til Dekoration, at søge tilbage til Oprindelighed og Naturlighed og i let Stilisering lade Tidsel og Valmue, Guldregn og Humle, Løvetand og Viol og Kløver, Ranunkel, Vintergæk og Jordbær- og Stedmoderblomst komme til Hæder og Værdighed i Stedet for Engle og andet Fantasteri. Betragt en Gang disse Ølkander, Vinkander, Madskaale, Bægre og Kaffestel i den ny Stil, — hvilke rene Former, hvilken naturlig Danskhed og ny, frisk, personlig Kunst! Mænd som *Bindesbøll, Harald Slott-Møller* og *Hans Tegner* har her givet af deres bedste Evner.

For den daglige kunstneriske Ledelse af Virksomheden har Billedhugger *N. G. Henriksen* Æren.



Interiør fra Hofjuvelér Michelsens Butik.

En skønne Dag staar man i Værkstedet hos Hr. Henriksen og spørger: Hvordan bliver nu saadan et dejligt Sølvbæger til? — Ja, siger Hr. Henriksen, først *tænker* jeg mig den, Formen og Dekorationen, saa tegner jeg den, og saa bringer jeg Tegningen ud paa Værkstedet. Dèr smelter de en saadan rund Sølvstang, af 300 Kroners Værdi, valser den i Plader af passende Tykkelse, og af en saadan Plade „trækker" en eller anden af vore moderne Vølund'er Bægret op over et „Spærhorn" og en „Knurre" eller et „Snærrejærn" med sikre, kunstfærdige Hammerslag. Korpusarbejde kalder vi de almindelig prydede Forme, Ciselering de finere udstyrede. Bagefter planeres Genstanden, afslibes saa med pulveriseret Pimpsten, koges endelig ud — for at blive renset for den Begmasse, der er fyldt i Genstanden under Ciseleringen — og poleres tilsidst, enten med Staalbørster, der gør Sølvet mat, eller med Polerstaal og Blodsten, der giver en blank Overflade.

Guldvarerne forarbejdes under Ledelse af Hr. *Fleinert,* der har taget Virksomheden i Arv efter sin Fader. Først kommer Guldet til Smeltning. Fra Diglen gaar en Del Guld i Sandformene og bliver til støbte Underværker, det meste bliver dog behændigt udsmedet og loddet og poleret, ganske som Sølvet.

En Smule legeret er Guldet selvfølgelig bleven, saa at det holder 18 eller 14 Karat. *Mat* Guld er det fineste, her er Legeringen paa Overfladen ædt bort af Salpetersyre og Saltsyre.

Vi gaar et Skridt videre, ligesom fra Forgaarden ind i selve Templet.

Det er paa Kongens Nytorv, oppe oven over Forretningslokalet, at vi nu befinder os.



Ølkande, af N. G. Henriksen.

I Diamantværkstedet, der forestaas af Hr. *Ericson,* ligger de runde eller pæreformede, ægte Perler, den gnistrende hvide Diamant, den mørkeblaa Safir, den lyseblaa Turkis, de grønne Smaragder og røde Rubiner. Alle disse Herligheder kommer fra Diamanthandlerne i London eller Amsterdam, og varsomt fattes de ind i deres Lejer af Guld eller Sølv og danner Mønstret i de Smykker, Hr. Ericson tegner for Fyrster og andre dødelige.

Det Allerhelligste — Ordens- og Emaillørværkstedet — forestaas af Hr. *Olsen,* der i 43 Aar har siddet her og lavet Sølvkors og gyldne Ridderkors og Stjærner og en Elefant en Gang imellem. Selv bærer denne Mand hverken Kors eller Stjærne. Med uegennyttig Flid og Kunstfærdighed smelter han Sølvet eller Guldet, former Korset i Sand, støber det, graverer og pudser det og giver det Emaillebelægning. Den hvide eller røde Emaille faas hjem i smaa Kager, pulveriseres, lægges paa Metallet, til hvilket det fæstnes ved en let Brænding.

Hofjuveler Michelsens hele omfattende Virksomhed beskæftiger ca. 50 Mennesker, og hver Arbejder maa forene det nemme, sikre Haandelag med god Kunstsans for at kunne udfylde sin Plads. Og naar Publikum beundrer de dejlige, formfine, smagfulde Genstande i Butiken paa Kongens Nytorv, bør man vide, at Kunstner og Arbejder i nøje Samarbejde har skabt det smukke kunstindustrielle Resultat, for hvilket Hofjuveler Michelsen er kendt og berømt, særlig fra Udstillinger og fra Fester ved Hoffet — en Industri, der virkelig er god og ægte Kunst! *Ms—n.*



Ølkande, af N. G. Henriksen.

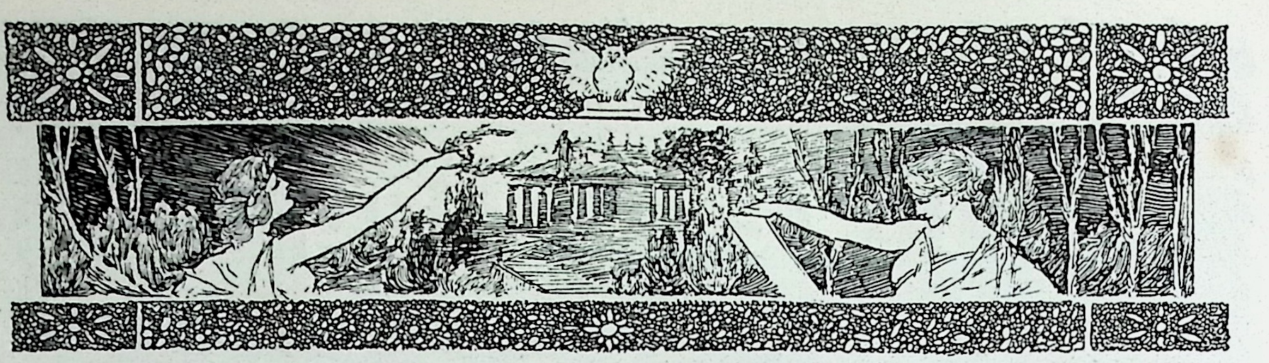
ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 13. Aargang 1898–1899. Søndag den 25. December 1898. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Julerengøring paa Malerisamlingen.



En Juleaften.

Af Carl Ewald.

Tidlig paa Morgenen Juleaftens Dag tog gamle Fru Tranderup sig en Droske og kørte til sine Børn, der allesammen sad rundt om i Byen i pæne Stillinger og med en pæn lille Famile.

Hun havde Vognen fuld af Presenter til Børnene — altsammen et Værk af hendes egne flittige Hænder, og altsammen forunderlige Sager, som fik større Betydning end noget nok saa kostbart Legetøj paa Grund af de mærkelige Navne, Bedstemoder gav dem, de sære Historier, hun fortalte om dem, og det hele mystiske, der var over hendes Person.

Ud paa Eftermiddagen kom hun hjem igen til Stiftelsen, hvor hun efter mange Aars Anstrengelser havde faaet to smaa Værelser. Det var hendes Princip aldrig at være ude om Aftenen, og der skulde mere end en Juleaften til at bryde hendes Principer.

Som nu hun havde afskediget Kusken med et *Glædeligt Jul,* hvori der var nogen Skadefryd over, at han ikke fik de Drikkepenge, han havde ventet, kom hun for Skade at snuble over Trappetrinet foran Gadedøren.

En gammel Mand hjalp hende op, og derpaa stod de to og stirrede lidt paa hinanden.

„Herre Gud, var det dig, Frederik!“

„Nej — var det dig, Amalie!“

Frederik var hverken mere eller mindre end Hr. Tranderup, der ingenlunde, som Fru Amalie fortalte, var død, men for mange Aar siden separeret fra sin Viv af Grunde, der fuldkommen berettigede hende til at antage det hæderlige Enkenavn. De havde ikke set hinanden siden den Gang, og derfor var der ikke noget besynderligt i, at de saa paa hinanden nu.

„Jeg har aldrig vidst, at Du boede her, Amalie.“

„Bor Du her i Nabolavet?“

Det viste sig, at Hr. Tranderup 1ste December var flyttet op paa en Kvist lidt henne i Gaden. Han havde flyttet en Del, siden han blev Enkemand, og bestandig højere til Vejrs.

„Har Du ikke Lyst til at se op til mig, Frederik? Det er kun paa første Sal.“

Lidt efter sad han i Sofaen deroppe, mens Fruen satte en Kaffetaar over Ilden. Da alt var lavet til Rette, tog hun sin Salmebog og satte sig ved Vinduet.

„Du undskylder nok, jeg synger min Salme, Frederik. Det gør jeg hver Dag paa denne Tid.“

Derefter stemte hun i med „Glade Jul, dejlige Jul.“

„Du synger saamænd kønt endnu, Amalie,“ sagde han og nikkede.

„Du var saamænd ikke for glad ved mine Salmer i gamle Dage, Frederik.“

„Sang Du ikke somme Tider, *inden* Du havde sat Kaffen over?“

Fru Tranderup svarede ikke straks, men det saas, at hun var ikke fornærmet.

„Jeg var maaske ikke altid saa nem at være gift med,“ sagde hun saa.

„Det var jeg saamænd heller ikke, Amalie.“

„Du var et rigtigt Skarn,“ sagde hun og truede muntert ad ham. „Sig mig, hvad blev der af — —“

„Hun er død,“ sagde Hr. Tranderup. „Det var alligevel Synd af Dig, at Du forhindrede os i at blive gift.“

„Det havde været Synd, om I havde giftet jer,“ sagde hun bestemt. „Havde Du haft større Respekt for det hellige Ægteskab, Frederik ...“

„Ja,“ sagde han forknyt.

„Ser Du, Frederik ... det vil Du ikke nægte, at jeg var i min gode Ret til at forlange Separationen.“

„Nej,“ sagde Frederik.

„Jeg gav Dig Valget mellem mig og hende... Du ved nok. Da Du saa ikke kunde, gik jeg fra Dig. Men rigtig Skilsmisse vilde jeg ikke have, for at Du ikke skulde begaa den Synd at gifte Dig igen. Det er en Dødssynd at gifte en fraskilt, Frederik.“

„Ja,“ sagde han, „og nu er hun død.“

„Det er hun,“ sagde Fru Tranderup. „Fred være med hende i hendes Grav. Der er jo heller

ingen Mening i at snakke om de gamle Skader. — Hvad blev der af Ungerne?"

„Jeg ved det saamænd ikke," sagde Frederik og saa angergiven ned for sig.

„Herregud!"

De sad lidt tavse, og Hr. Tranderup var ikke rigtig glad ved Situationen.

„Hvordan gaar det Børnene?" sagde han saa.

Hun lod, som om hun var meget forundret over, at han ikke saa noget til dem, hvilken Ondskab pinte Hr. Tranderup saadan, at han blev vred.

„Det er jo gaaet mer og mer til agters for mig," sagde han. „Det begyndte, den Gang Du lod mig sætte fast for Alimentationen. Det var sjofelt gjort af Dig, Amalie."

Fru Tranderup tog sine Briller af, hvilket var Udtryk for hendes højeste Betuttelse. Men hun kom snart og til Gavns til Hægterne igen.

„Jeg gjorde ikke andet end min simple Skyldighed, Frederik," sagde hun med Værdighed. „Jeg fik at vide, at Du havde vundet i Lotteriet. Aldrig saa jeg en Skilling fra Dig, og jeg maatte tigge rundt om hos Familien for at holde Børnene ordentlig frem. Saa gjorde jeg det. Men Du havde forstukket Pengene."

„Hvorfor slap Du mig saa ud igen?" spurgte han.

„Det var Børnene. De to store. Der er hverken Saft eller Kraft i den nyere Tid. Det er bare Følelse og ingen Pligt. Men de skulde da heller ikke arve meget fra Dig, Frederik."

„Nej," sagde han lavmælet. „Men lad os nu ikke snakke mer om de gamle Skader."

Hun lagde en ren Dug paa Bordet og satte Kaffen frem og Julekage. Hr. Tranderup tog godt for sig af Retterne og saa svært fornøjet ud.

„Du har det godt, Frederik?" sagde hun.

„Ja, mange Tak. Det er især *Dugen,* tror jeg. Maden faar jeg jo da. Men det er svært uhyggeligt saadan paa det bare Bord."

„Herregud, dit Skind," sagde hun rørt. „Tag Du bare, og kom herop en Gang imellem og faa Dig en Kaffetaar."

„Mange Tak," sagde han. „Du er altfor god til mig, Amalie."

„Lad os ikke prale med vores gode Egenskaber," sagde Fru Tranderup. „Men havde Du tænkt saadan i gamle Dage, Frederik . . ."

„Ja," sagde han.

De sad lidt og havde det rart. Saa gik hun hen i Skabet og hentede en Flaske.

„Vil Du have en lille Cognac, Frederik?"

„Gud bevare mig vel, har Du Cognac, Amalie?"

„Det er bare lidt for min Maves Skyld," sagde hun i en ligegyldig Tone.

„Det skulde været i gamle Dage, Du havde budt mig en Cognac," sagde Hr. Tranderup med det største Forsøg paa et Smil, han endnu havde anstillet.

„Du ventede saamænd aldrig, til jeg bød Dig," svarede hun tørt.

„Nej" sagde han ydmyg og dukkede sig over Kaffekoppen.

Han fik Cognacen og én til, og Fru Tranderups Mave trængte ogsaa til én. Hun fik Lampen tændt, og alt som Tiden led, fik de det bestandig hyggeligere.

Saa ringede det paa Entrédøren.

„Næ, om det var nogen af Børnene!" sagde Hr. Tranderup, og hans Øjne skinnede.

„Hvor vil Du hen. De gaar nok ikke hjemmefra Juleaften. Hvem i Alverden kan det være?"

„Lad være med at lukke op," sagde han og blinkede polisk.

„Jeg tror, Du primer," svarede hun fornærmet og saa ud, som om der var gjort hende et ganske uanstændigt Forslag.

Hun gik sporenstregs ud og lukkede op, og Hr. Tranderup benyttede Lejligheden til at knibe en tredje Cognac.

Det viste sig, at Gæsten var Sognets Præst, en ung Mand, der saa overordentlig nidkær og træt ud. Men da han var bleven forestillet for Hr. Tranderup, og efter nogle Spørgsmaal og Grublen havde fundet ud af, hvordan det hang sammen med de to gamle, lyste hans Ansigt op i et stort Smil.

„Sandelig, her behøver jeg ikke at lede efter min Tekst. Hvad Gud har sammenføjet, skal intet Menneske adskille — det er visselig det Guds Ord, som maa lyde i eders Øren, I to kære gamle Mennesker, som visselig høre sammen og i Aften saa sælsomt har fundet hinanden, efter at I længe har vandret hver sine ensomme Veje. Lad mig nu se, at I atter besegler den hellige Ægtepagt, som aldrig helt blev sønderrevet, og vandrer sammen Haand i Haand mod Eders Livs Ende til et herligt Eksempel for Menigheden."

Fru Tranderup *var* noget rørt, og Hr. Tranderups Øjne strømmede over af Taarer.

Men saa kom hun til at se paa Flasken. Hun holdt den op mod Lyset og saa skarpt paa Frederik, hvis Ansigt ingenlunde bestod Prøven.

„Nej," sagde hun og satte Flasken fast i Bordet.

Og Frederik, som ikke *kunde* lade sig lumpe i dette afgørende Øjeblik, fæstede efter et Minuts Betænkning sit Blik paa Salmebogen, der laa opslaaet med Brillerne i.

„Nej," sagde han bestemt.

Præsten sukkede og begyndte forfra og maatte saa gaa, da han endnu skulde mange Steder hen, før han selv fik Juleaften.

Næppe var han ude af Døren, før Fru Tranderup satte sig ved Vinduet og bladrede i Salmebogen.

„Du undskylder nok, Frederik," sagde hun, „men paa denne Tid af Dagen plejer jeg altid at synge en Salme."

Hun stemmede i med „Et Barn er født i Bethlehem," sang alle Versene og sang dem meget langsomt. Under hele Gudstjenesten sad Hr. Tranderup med nedslagne Øjne og stille som en Mus.

„Mange Tak, Amalie," sagde han, da hun var færdig.

Saa rejste han sig og tog sin Hat og Stok.

„Du skal nu alligevel kigge herop en Gang imellem, Frederik," sagde hun. „Vi kan da snakke sammen endnu."

„Mange Tak," sagde han.

Da saa han var kommen helt ud i Entréen, kaldte hun ham tilbage.

„Vil Du love mig, at Du ingen Steder gaar ind paa Hjemvejen?"

„Hvor skulde jeg gaa ind paa en Juleaften, Amalie? Jeg bor jo lige ved Siden af."

„Saa skal Du have en Cognac til, fordi det er Jul," sagde hun.

Han tog Glasset med sin rystende Haand.

„Skal Du ikke ogsaa have en, Amalie . . . for din Mave?"

„Det var da ikke saa tosset," sagde Fru Tranderup grundende. „Pastoren altererede mig lidt."

„Mig med," sagde han.

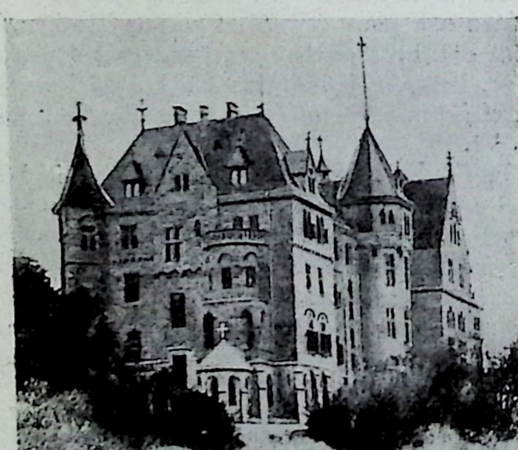
Saa klinkede de og drak.

„God Nat, Amalie, og mange Tak!"

„God Nat, Frederik, og se snart herop igen!"

Slottet i Gmunden.

I Anledning af Kongens Ophold i Gmunden, vil det interessere vore Læsere at faa lidt at vide om Hertuginden af Cumberlands Hjem, det skønne Slot ved Traunsøen i Salzburg, omgivet af den dejligste Park og liggende midt i en af Østrigs mest beundrede Bjergegne. Slottets Ydre er i gammel tysk Stil, men



Slottet i Gmunden.



Hertugen og Hertuginden af Cumberland med deres Børn.

indvendig er alt udstyret efter engelsk Brug. Her lever Hertugen og Hertuginden et roligt, lidet fremtrædende Liv, og sikkert er det denne Hjemmets Fred, som har gjort Slottet til et Yndlingssted for den danske Konge og for Prinsessen af Wales; der gaar jo sjældent et Aar, hvor ikke en af dem tager Ophold der en Tid. Den styrkende Bjergluft, det tillokkende Sceneri og den Hygge, som er udbredt over Slottet, yder de kongelige Gæster en behagelig Hvile, naar det Ceremoniel, som i deres Hjem ikke helt kan undgaas, har trættet deres Nerver.

Hertugen lever her som en stor Godsejer i Kredsen af sin Familje, og alle er de afholdt af Egnens Befolkning, som mange Gange har haft Lejlighed til at nyde godt af Venlighed og Interesse fra Slotsbeboernes Side. I Nærheden af Slottet residerer Hertugens nu 81-aarige Moder, Enke efter Kongen af Hannover, der døde 1878.

Den hannoveranske Konge havde mistet sin Krone og sit Land efter Krigen 1866, fordi han den Gang gjorde fælles Sag med Østrig imod Prøjsen. Efter Krigen tog Kongen mod sin overvundne Vens gæstfri Tilbud om at bosætte sig i Østrigs Hovedstad, og hans Søn, den nuværende Hertug af Cumberland, traadte ind i den østrigske Hær, i hvilken han endnu beklæder en høj Charge. Da det viste sig, at Prøjsen vilde fastholde sit Tag i det rige Hannover, besluttede hele Slægten sig til at vælge det sydlige Kejserrige til deres fremtidige blivende Sted.

Fyrst Bismarck var meget ivrig for at faa den afsatte Konge til selv at frasige sig Tronen,

og, da han vægrede sig derved, mistede han og hans Arvinger en stor Formue, som konfiskeredes, og senere benyttedes som en Art Lokkedue, idet man meddelte den landflygtige Fyrste, at Pengene var til Disposition, saasnart han gav Afkald paa Tronen. Selv Dronning Viktorias Intervention, kunde ikke bringe noget gunstigt Resultat.

Hertugen af Cumberland er født 1845 og stammer i lige Linje ned fra Georg III. Saaledes er han nøje knyttet til det engelske Fyrstehus, og denne Forbindelse blev yderligere befæstet ved hans Giftermaal med Prinsessen af Wales Søster.

— — —

Nu holdes der Jul paa Slottet i Gmunden. Omkring et pragtfuldt smykket Juletræ samles alle Slottets Beboere, baade Familjens Medlemmer, og dem, der staa lavere paa Rangstigen. Til alles Glæde vil Hertuginden færdes i Kredsen, rask og frejdig, helt befriet for den Sindslidelse, der en Tid holdt hende borte fra Hjemmet.



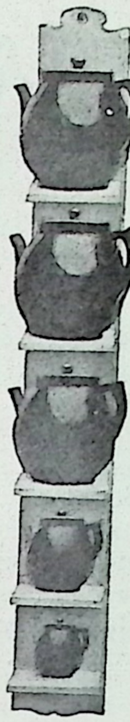
Ir- land. Tysk- land. Neder- landene. Nor- ge. Sve- rig. Fran- krig. Øst- rig. Ka- nada. Eng- land. Nord- ame- rika. Ita- lien.

Hvad der spises og drikkes.

De fleste Mennesker er vist tilbøjelige til at tro, at Hveden er det mest benyttede Næringsmiddel, som hentes op fra Jorden, men dette er forkert, thi tager man hele Verden under et, maa Kartoflen have den absolute Hædersplads. Rækkefølgen vil da blive: Kartoflen, Hveden, Majsen, Rugen og Byggen. Men i England, Frankrig og Nordamerika spiller ganske vist Hveden den største Rolle.

Som Forbruger af Kartoflen kommer Irland ind som Nr. 1. Enhver Person i dette Land sætter gennemsnitligt ca. 1,340 Pd. til Livs om Aaret af denne Artikel og Tyskland kommer tæt op dertil med et Forbrug af ca. 1,180 Pd. pr. Individ, medens Nederlandene, som følger derefter, nøjes med ca. 760 Pd., Sverig-Norge med 670 Pd. og Frankrig med 635 Pund. Nederst paa Stigen finder man Italien med 180 Pund.

I Trangen til at spise Kød viser Nationerne sig saare forskellige. Nordamerika fører an, og beholder for sig ikke mindre end 10,000 Mill. Pd. om Aaret eller ca. 135 Pd. pr. Person. Af dette er med runde Tal de 4,500 Mill. Oksekød, 3,600 Svinekød og 720 Lammekød. Som det mere eller mindre fede Kvæg paa Billedet viser, følger England efter Amerika som Kødspiser, men naar ikke at forbruge mere end 90 Pd. pr. Indbygger, og for Irlands Vedkommende endda kun 50 Pd. Norge møder med 72 Pd., Frankrig 70 Pd., Tyskland 58 Pd., Sverrig 56 Pd. og tilsidst Italien med kun 22 Pd. pr. Hoved.

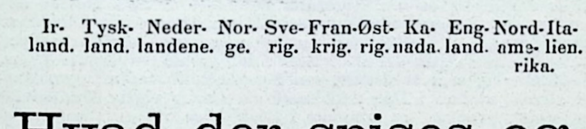


England. Avstralien. Kanada. Nordamerika. Rusland.

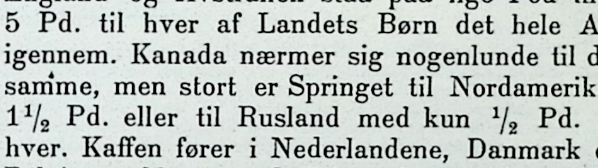
Paa Drikkevarernes Omraade er Forskellen mellem Landenes Forbrug ogsaa iøjnefaldende. Kast f. Eks. Deres Blik paa Tekanderne. — England og Avstralien staa paa lige Fod med 5 Pd. til hver af Landets Børn det hele Aar igennem. Kanada nærmer sig nogenlunde til det samme, men stort er Springet til Nordamerikas $1\frac{1}{2}$ Pd. eller til Rusland med kun $\frac{1}{2}$ Pd. til hver. Kaffen fører i Nederlandene, Danmark og Belgien en blomstrende Tilværelse med henholdsvis Enkeltforbrug af 22, 15 og 10 Pd., medens Ruslands Forbrug er saare langt nede.

Betragter man Ølglassene, vil man igen forbavses, thi troede vi ikke alle, at Tyskland var det mest øldrikkende Land, og nu ser vi, at England med sin Porter og Ale magelig kan hamle op med de routinerede Tyskere. De største Konsumenter: England, Tyskland og Danmark forholde sig i Ølforbrug til hinanden som 30—27—24.

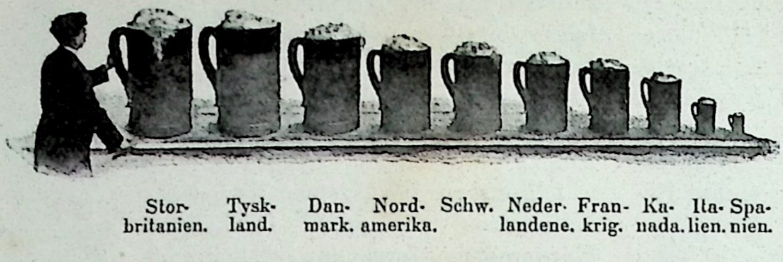
Lande som Spanien og Italien nyde kun meget lidt Øl, men tage saa til Gengæld Revanche med Vinen. Sammen med Frankrig indtager de paa dette Felt en sikker Position, og forholder sig til Tyskland som en bredfyldt Pokal til et lille Snapseglas.

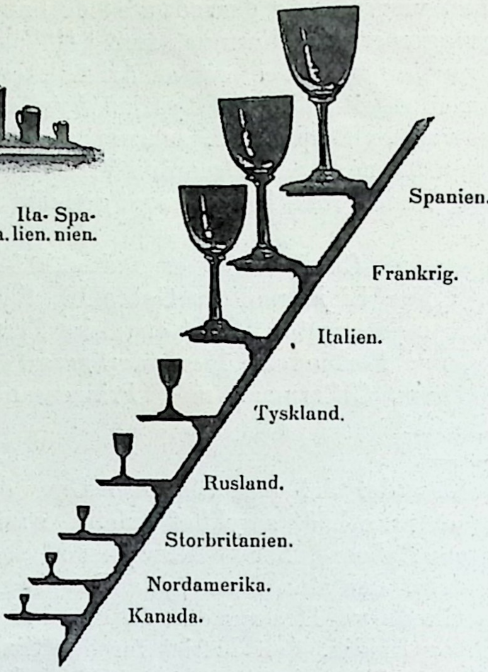


Nord- amerika. Stor- britanien. Fran- krig. Tysk- land. Rus- land. Ita- lien.



Neder- landene. Bel- gien. Nord- ame- rika. Schw. Tysk- land. Fran- krig. Ita- lien Eng- land. Spa- nien. Rus- land.





Nordamerika er den ivrigste Ryger, og Storbritanien det Land, der spiser mest Sukker. Og kommer vi til Æggene, sidder atter Amerika med Palmerne, idet der i de forenede Stater spises 133 Æg pr. Mand om Aaret, medens vi f. Eks. herhjemme er tilfredse med en firsindstyve Stykker.

Øverst paa Listen staar Danmark kun for et enkelt Produkts Vedkommende. Det er i Nydelsen af Rug, vi har vor Styrke, men Sverig og Rusland er os i den Henseende meget nær inde paa Livet.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Ved en stor Karnevalsfest, der afholdes paa Isen ved Kronstadt er der særlig en ung Pige, der beundres af alle. Det er den smukke Englænderinde Marian Best, der er ansat som Guvernante i Guvernøren, General Stefanovitsch' Hjem. Den gamle Guvernør, der er Enkemand, er selv aldeles betaget af den unge Dame, som imidlertid synes at sætte Pris paa en ung, smuk Artilleriofficer, hvem hun endogsaa tillader at ledsage sig, da hun forlader Isen. Dagen efter Festen bliver der stort Røre i den gamle Guvernørs Hjem, Den barske Oberst Bonzo, der ikke uden Grund er Fæstningens Skræk, indfinder sig som sædvanlig om Morgenen for at aflægge Rapport, og af hans hele Holdning og Ansigtets jærnhaarde Udtryk ses det straks, at han i Dag maa have en særlig vigtig Meddelelse at gøre. Hans Rapport gaar da ogsaa ud paa, at den engelske Regering, uvist hvorfra, er kommen i Besiddelse af en Plan om et af Fæstningens Batterier, at der med andre Ord maa findes en Spion indenfor Fæstningen og at det derfor gælder om hurtigst mulig at finde Forbryderen. Den unge Englænderinde aner intet, men bliver alligevel uroligere for hver Dag, der gaar. Bevidstheden om hendes Brøde piner hende stadig. hun tror sig udspioneret, og de vilde Fantasier, der griber hende, faar ofte Blodet til at stivne i hendes Aarer. Alligevel fristes hun stadig ved Tanken om det store Beløb, der vil blive hende udbetalt for hendes Arbejde som Spion. Ganske vist elsker hun Paul Zassulic, men kan hun stole paa ham? Var det ikke bedre at fuldende Udspioneringen, flygte fra Rusland, føle sig fri igen og tilmed rig? Fristelsen er for stor og en Aften, da hun mener sig ubevogtet, lister hun sig ind i Generalens Arbejdsværelse. Her ved hun, at Kortet over Fort Peter findes og dette Kort maa hun have. Men netop som hun har bemægtiget sig det, føler hun en Haand paa sin Skulder. Paul staar foran hende. En heftig Scene finder Sted og Paul siger bl. A.: „De vil ikke le i Morgen, naar Pisken flænger Deres Skuldre — Taabe, Taabe! Hvem uden en Kvinde kunde begaa en saadan Taabelighed?"

Han slukkede det elektriske Lys og trak hende ud af Værelset, tilbage til hendes egen Stue. Hun satte sig ikke til Modværge, hun vidste i det hele ikke, hvad der skete.

Den foregaaende Dag syntes at ligge saa uendelig langt borte; det var, som om hendes Livstraad var bleven overskaaret i det Øjeblik, hun blev opdaget. Hun haabede ikke paa noget, hun kunde ikke se noget klart, hun syntes, hun gik igennem en af sine Drømmes Dale, men at hun aldrig vilde komme ud af den igen. Da han havde lukket Døren til hendes Værelse, sank hun om i en Lænestol, og sad og stirrede tankeløst paa de røde Emmer i Kakkelovnen. Hun prøvede paa at tænke, at hun var vaagnet op af sin Søvn. Mandens Stemme lød som en fjern Lyd, der kom til hende over Havet.

„Frøken," sagde han, idet han gik hen til hende og stod ved Siden af hende. „Før jeg siger til de andre, hvad jeg har set i Aften, hvad min Pligt og min Ære tvinger mig til at gøre, vil jeg gerne spørge Dem, om De har noget at sige mig."

Hun vedblev at se ind i Ilden; der var et svagt Smil paa hendes Ansigt.

„Hvad skulde jeg have at sige Dem?" spurgte hun med et Skuldertræk. „Er det saa stor en Forseelse i Rusland at se i en Bog, som ikke tilhører En?"

„Det er en Forseelse," svarede han roligt, „for hvilken Mænd og Kvinder nu ligger og dør i Fangehuller, eller for hvilken de gør Strafarbejde i Minerne. Det er en Forseelse, for hvilken vi har pisket mangen en Mand til Døde her ude i Gaarden; det er den eneste Forbrydelse, som Rusland aldrig glemmer eller tilgiver. Store Gud, at det skulde være Dem — *Dem*, som sendte Planen til London, Dem, som bragte os alle i Forlegenhed! Jeg kan ikke tro det, Marian, jeg kan ikke tro det, Marian, jeg kan ikke tro, hvad jeg har set med mine egne Øjne."

Hun kunde igen ikke svare ham, men Smilet forsvandt fra hendes Ansigt, og hun foldede Hænderne over sine Knæ.

„De forstaar mig ikke," sagde hun et Øjeblik efter, „vil aldrig forstaa mig."

Hun sagde til sig selv, at denne underlige Sindstilstand, som gjorde hende det umuligt at tale, var uforklarlig. Hun vidste, at hvis nogen anden end han havde truffet hende i Generalens Kabinet, saa kunde hun have spillet sin Rolle fuldkomment. Hun kunde saa godt have hyklet den Uskyldighed og Forbav-

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

selse, som hidtil havde beskyttet hende mod al Mistanke. Men over for Paul var hun stum. Hun blev greben af Skam over sin Haandtering. Hun frygtede endnu ikke dens Følger, for hun saa dem ikke klart endnu; men den Tanke, at den Mand, der elskede hende, kendte den, lammede hendes Forstand. Han gik imidlertid op og ned i Værelset i sin Sjælekval, han vidste slet ikke, hvad han skulde gøre.

„De siger, at jeg ikke forstaar Dem," udbrød han endelig forbitret over hendes Tavshed. „Jeg skulde ikke forstaa Dem, naar jeg finder Dem med et Kort i Haanden og med Blyantet parat! Ikke forstaa! Er jeg da et Barn? Skal jeg efter dette sige til mig selv, at det er en anden og ikke Dem, som har sendt Planen til London? Skal jeg søge en anden Spion i Kronstadt? Aa, det er skrækkeligt at spilde Ord, naar hvert Minut er kostbart!"

„De behøver ikke at søge nogen, Paul," sagde hun, idet hun rejste sig, „det er mig alene, der har gjort, hvad De siger. Ingen har hjulpet mig. Jeg har tegnet Kortet og sendt det til London; det er mig, der er Spionen, hvis det skal kaldes saaledes. Jeg beder Dem ikke om at have Medlidenhed med mig; Gud skal vide, at jeg ikke er værdig til Deres Hjælp. Jeg kan staa alene i Fremtiden, som jeg har gjort tidligere. De siger, at Deres Pligt tvinger Dem til at sige, hvad De har set. Vel, saa sig det, og jeg skal vente, indtil man kommer og henter mig. Jeg er ikke bange. Hvorfor vil *De* være bange for min Skyld?"

Hun havde samlet alt sit Mod og stod der med funklende Øjne og flammende Kinder. Han syntes, at han aldrig havde set saa smukt et Væsen, og hendes Mod og Kraft bragte ham pludselig til at tænke paa sin Kærlighed igen.

„Hvorfor jeg er bange for Deres Skyld, Marian? Kan De spørge om det? Som om jeg ikke vilde give mit Liv for Dem! Er Deres Lidelser ikke mine Lidelser? Aa jo, det ved De godt. Hvis De andre tager Dem fra mig, saa tager de alt, hvad jeg har i Verden. Hvorfor kunde De ikke have Tillid til mig? De har gjort dette for Penge. Hvorfor kunde De ikke sige til mig, at De var i Forlegenhed?"

„Skulde jeg tigge af Dem?" udbrød hun i en vred Tone.

„Ja, hvis De kunde have sparet Dem selv for denne Skændsel ved at tigge."

„Det er ingen Skændsel at købe Brød, for at et Barn kan leve. Det er min Forbrydelse, og jeg er rede til at lide for den."

Han stirrede forbavset paa hende.

„Nu er det min Tur at sige, at jeg ikke forstaar Dem," udbrød han, „og jeg *maa* forstaa Dem, jeg *maa* vide det hele, Marian. Jeg kan endnu være Deres Ven, hvis De vil være aaben imod mig. Men saa maa De ikke holde noget hemmeligt for mig; De maa tale til mig, som De vilde tale til Deres egen Broder."

„Jeg vil ikke skjule noget for Dem; der er intet at skjule. Jeg sendte Brevene til London, fordi man bød mig Penge for dem; jeg er meget fattig, og der er et Barn i England, som er afhængigt af mig. Gud hjælpe det!"

Hun sank hulkende om paa Sofaen, for Mindet om den lille Dick bragte hende tilbage til Virkeligheden. Men i samme Øjeblik laa Pauls Arm om hende, han trykkede hende til sig og glemte, at han var hendes Dommer.

„De skal ikke gøre Dem Fortræd! Hvis De kun vil stole paa mig, saa finder jeg maaske en Udvej. Jeg har jo dog elsket Dem alt for højt, til at jeg skulde ville se Dem i Nød og Fare. Vær aaben imod mig, saa jeg kan vide, hvorledes jeg skal hjælpe Dem. De siger, at der er et Barn i England?"

Hun saa' taknemmeligt paa ham gennem sine Taarer. Saa tog hun et Fotografi, der stod paa Staffeliet i Nærheden, og lagde det i hans Haand. „Det er min Broder Dick," sagde hun, „det er et Billede af ham. For tre Aar siden stod han og jeg pludselig ene i Verden. Han bliver seks Aar. Det er for hans Skyld, jeg kom herover, jeg har ingen anden Slægtning i Verden undtagen min Fætter Walter, som er ansat i Marineministeriet i London."

„Saa var det altsaa ham, der bad Dem om at begaa denne Forbrydelse?"

„Han sagde til mig, at den engelske Regering vilde betale 10,000 Pund til enhver, der kunde skaffe den Planerne over de ukendte Forter her. Saa sendte han mig den Bog, som er skrevet om Vladivostock, og forklarede mig den Maade, Englænderne fik Kortet af den Fæstning paa. Jeg spurgte mig selv, hvorfor en Kvinde ikke kunde gjøre, hvad en Mand havde gjort. Det kunde jo ikke gøre Dem noget, at Deres Planer blev kendte. De siger altid, at Kronstadt er stærk nok til at trodse hele Verden. Hvis det er Tilfældet, hvorfor behøver De saa at frygte nogen? Og det var saa meget for mig — et Hjem for mig og Barnet, ingen Landflygtighed længere! Kan De saa forstaa mig, Paul?"

Han kyssede hende paa Panden.

„Ja," sagde han, „Gud hjælpe os begge!"

Hun var ganske modig og rolig nu og sagde til sig selv, at hun for Barnets Skyld igen vilde gøre, hvad hun havde gjort, og hendes Tanke var igen optaget af en Mængde Idéer, men især af den Idé, at hendes Elskede skulde frelse hende.

Pludselig sagde hun: „Paul, hvis De forstaar mig, er De saa ikke min Ven igen?"

Han begyndte atter at gaa op og ned i Værelset. Hans Sporer klirrede, og hans lange Kappe hang løst paa hans Skuldre. Samvittighedens Stemme hviskede til ham, at han var en af Kronstadts Sønner og ikke maatte forraade den. Han følte endnu Kysset paa sine Læber som et Barmhjertighedens Kys, men selv under denne Krise tænkte han ogsaa paa andre Ting og han talte om dem.

„*Mon Dieu*," sagde han, „hvor De dog kan spille Komedie, Marian! Jeg husker en Dag, jeg tog Dem med ind i Batteriet og viste Dem Kanonerne. De spurgte mig, om en Bombe var en Torpedo, og hvordan det var, vi maalte den ti Tommers Armstrong Kanon, som De syntes var ni Fod lang. Kan De huske det? De løb omkring fra den ene Vold til den anden som en Skolepige. Hvis jeg havde vidst det!"

Hun lo og glemte hele Situationen.

„Men De vidste det ikke," sagde hun, „og jeg maalte Moloen ved at skridte den af, medens De var ved at lave The. Jeg ser endnu, hvorledes de skoldede Deres Fingre og sagde, at det var en Ære. Jeg skrev Antallet af Kanonerne op, da den gamle Sergeant Seroff gik sin Vej for at hente Brød. Han fortalte mig, hvor dyb Kanalen var, og vedblev at gentage det, fordi jeg var saa dum. De var alle saa venlige mod mig."

Selv i denne frygtelige Stilling havde hun Lyst til Spøg; hun lo som et Barn ved Mindet om den Komedie, hun havde spillet paa Voldene, og Paul lo med, fordi hun og ingen anden havde spillet Komedie for ham.

„Ak," sagde han, „De er jo snedig som Djævlen selv! Hvis det var begyndt og endt med dette. Men nu — nu i Morgen! Ak, Marian, jeg kan ikke blive ved at le, naar jeg tænker paa det. Hvorledes skal jeg hjælpe Dem, hvorledes skal jeg gøre min Pligt, hvorledes skal jeg glemme, at jeg elsker Dem? Store Gud, i Morgen! Man kan sende Dem til Fæstningen, og jeg faar Dem maaske aldrig at se mere."

Han standsede pludselig, men hun, som stod ved Kaminen, saa' ind i Asken, som om hun endnu søgte Drømmebilleder der.

„Gør de det, hvis De fortæller dem det?"

„Jeg maa fortælle dem det, der er ingen anden Ud-

vej. Min Ære tvinger mig dertil. Jeg vilde give Halvdelen af mit Liv for at faa Dem ud af Kronstadt i Nat, Marian; i Morgen er det for sent; i Morgen maa jeg sige det til de andre; jeg kan ikke opsætte det, det ved De, at jeg ikke kan!"

Ordene kostede ham Anstrængelse, og da han havde udtalt dem, gik han hen og tog begge hendes Hænder og saa' hende ind i Øjnene.

„Min Elskede," sagde han, „hvordan skal jeg hjælpe Dig? Hvordan skal jeg faa Dig ud af denne frygtelige Tilstand? Sværg mig til, at Du ikke vil gøre mere, at Du ikke vil skrive en eneste Linje til England, medens Du er her i Huset."

„Jeg maa skrive til lille Dick," sagde hun heftigt.

Han stampede utaalmodigt i Gulvet.

„Lov mig det!" udbrød han.

„Ja, jeg lover det," svarede hun, idet hun klyngede sig fortvivlet til ham. „Jeg lover alt, jeg vil gøre alt, hvis jeg maa faa Barnet at se igen. Du siger det ikke til dem, Paul, vel; for Guds Skyld, hav Medlidenhed med mig, hør mig!"

„Jeg maa sige dem det," svarede han mørkt, „jeg *maa!*"

Han stødte hende fra sig, for der lød Stemmer i Korridoren, og han snarere vaklede end gik ud af Værelset, men hun stod skælvende og stille og talte hans Trin, medens han gik over den snedækte Gaardsplads.

V.

Anelser.

Ekkoet af Fodtrinene blev svagere og svagere og svandt hen i andre Lyd — Lyden af en Skildvagt, der trampede, og af Vaabenklirren. Marian lyttede spændt i nogen Tid i Haab om, at hun skulde høre Trinene igen, og at Paul vilde komme tilbage og angre sin Beslutning. Men Nattens dybe Tavshed indfandt sig igen, Vinden klagede sørgeligt, medens den kom fra det frosne Hav, den bristende Is knagede, og hun vidste, at hun var alene.

Der havde været en Summen af Stemmer i Korridoren, da Paul forlod hende, og hun aabnede Værelsets Dør for at høre, hvem det var, som var kommet derind. Hun syntes, at hun kunde skelne den gamle Bonzos dybe Toner og Tjeneren Ivans katteagtige Snurren, men de tav i Løbet af kort Tid, og hun sagde til sig selv, at hun nu ikke kunde tøve længere, men maatte ind til „Dukkerne" og til den Farce, der hver Aften blev spillet i den mørke og triste Dagligstue. Skønt hendes Hænder endnu skælvede, og der var Spor af Taarer paa hendes Kinder, kunde hun ikke tænke paa det, der var sket i den sidste Time. Hun narrede sig selv med den Forsikring, at hendes Elskede ikke vilde fortælle det. Hun troede, at hans Kærlighed til hende vilde vise sig stærkere end hans Beslutning om at vogte sin Ære. Paa samme Tid svigtede hendes Forsigtighed hende ikke. Ubestemt og som paa Afstand saa hun den Mulighed, at hvad der var sket denne Aften, kunde bringe en hurtig og skrækkelig Straf. Ligesom hun havde fortalt sin Elskede alt, saaledes besluttede hun ikke at sige andre noget, hun vilde atter spille en barnlig Rolle, hun vilde besvare deres Anklager med Latter og med smaa frygtsomme Fagter og med en Kokettes Vaaben. Det yderste, Paul kunde gøre, sagde hun til sig selv, vilde være at tale om Mistanke, det vilde saa være hendes Sag at le denne Mistanke bort, at gøre den latterlig.

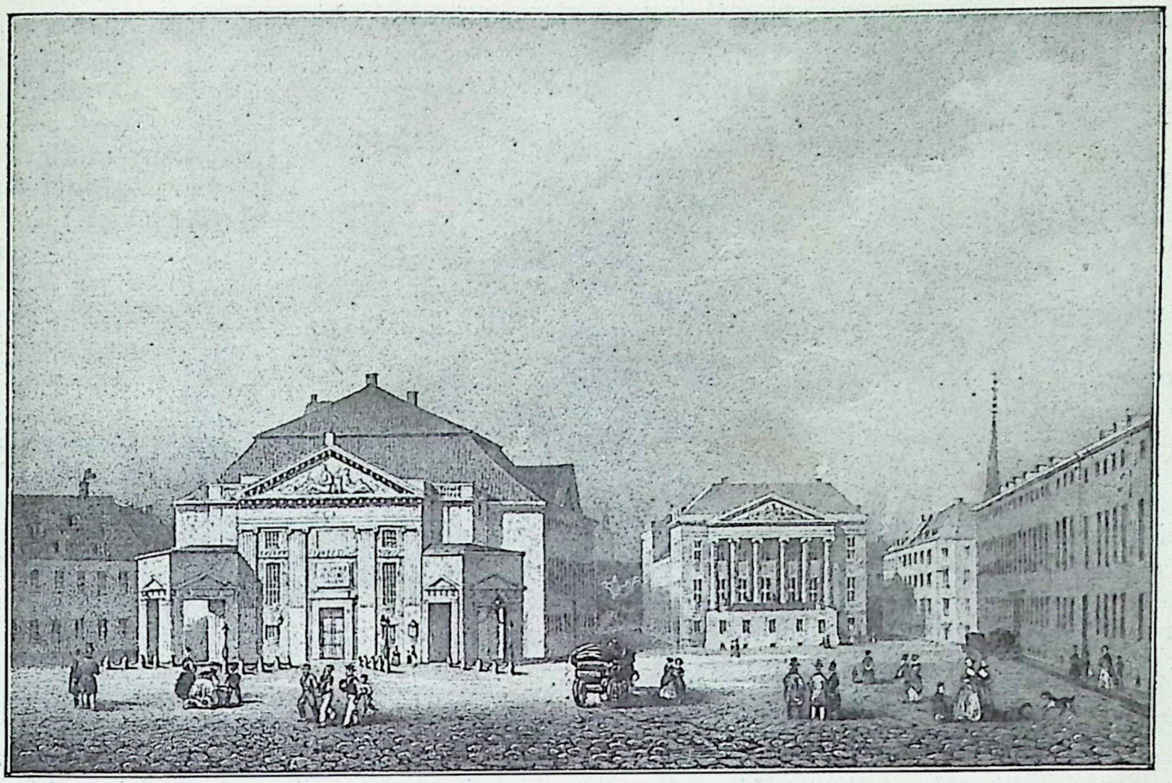
Medens hun tænkte paa dette, havde hendes Fingre travlt med at udføre en Plan. Skønt hun var paaklædt til Dagligstuekomedien, begyndte hun hurtigt at klæde sig af, hun løsnede sit Liv og kastede Klæderne fra sig, indtil hun kom til en Rulle Papir, der var viklet om hendes Krop og paa hvilken der var en hel Mængde



smaa Skitser og utallige Navne, Pejlinger og Fortegnelser over Forternes Kanoner. Hun lo til sig selv, da hun endelig kastede denne Skat, som havde kostet hende saa mange Maaneders hemmeligt Arbejde, i Ilden. Hun vidste, at dens Indhold ogsaa var skrevet i hendes Hukommelse, og at hun kunde skrive det op, naar det skulde være.

„De vil undersøge mig og ikke finde noget," sagde hun til sig selv, da Asken af Papiret var spredt ad. „Jeg skriver et Brev til England i Morgen, som de kan aabne; de kan ikke bevise, at jeg har sendt Kortet til London, og Paul siger dem det ikke. Jeg tager herfra, naar Havet tillader det, og saa er det alt sammen forbi. Paul vil glemme, og jeg —" Hun vendte sig bort fra Ilden med et Suk og begyndte at klæde sig paa igen. En skælvende Bevægelse bemægtigede sig hende, saa at hun gik fra Sted til Sted i Værelset, snart trak Gardinet til Side, for at se ud paa det maanebelyste Hav, snart stod foran Spejlet, for at opdage, at hendes Ansigt var blegt og næsten indfaldent, snart gik til Døren, for at lytte efter „Dukkernes" Stemme. Klokken var ni, da hun traadte ind i Dagligstuen og fandt Børnene siddende som Statister ved en Billedbog og den gamle Stefanovitch selv slumrende fredeligt i en Lænestol. Det var en velbekendt Scene, der gav hende Mod, og hun hviskede til sig selv, at der ikke var sket noget. Hun prøvede paa at tænke, at Paul ikke havde talt til hende, at hun havde indbildt sig det, der var sket i Kabinettet, og denne Scene med hendes Elskede. Hun burde modigt spille den Rolle, hun altid havde spillet. Da Generalen vaagnede, idet han fo'r sammen og sad og stirrede sløvt paa hende, endnu halvt sovende, havde hun et vindende Smil til ham og et venligt Ord.

(Fortsættes).



Det kgl. Teater, efter Ombygningen 1774.

Det kgl. Teaters 150-aarige Jubilæum.

Af Carl Behrens.

Den 18. December 1898 var en betydningsfuld Mindedag i det kgl. Teaters Historie. Da var 150 Aar forløbne siden hin Dag, da Komediehuset paa Kongens Nytorv blev indviet i Kongehusets Nærværelse. Allerede den 29. November 1747 var der for Aktørerne udfærdiget et Privilegium paa Opførelse af Skuespil i det Skuespilhus, de vilde bygge, et Privilegium, der „stedse skal hæfte ved Huset". Den 18. December 1747 var det midlertidige Teater i det af Kong Frederik den femte skænkede Tjærehus paa Kongens Nytorv bleven aabnet med „Pernilles korte Frøkenstand" og La Fontaines og Champmélé's Komedie „Den forheksede Skaal" og senere, da Tjærehuset skulde nedrives for at Grunden, som Kongen havde foræret, kunde give Plads for Eigtveds Bygning, var Aktørerne flyttet ud i von Quotens Teater i Store Kongensgade, hvor de spillede lige til den 11. December 1748.



Teaterchef, Greve Danneskjold-Samsøe.

Den 16. December kunde de allerede aabne Komediehuset og give en Prøveforestilling, der efterfulgtes af den højtidelige Indvielsesforestilling to Dage efter. Programmet bestod af Regnards Komedie „Dobleren" og Lafonds Komedie „De tre Rivaler". Blandt Aktører og Aktricer, som den danske Skueplads straks raadede over, var der Navne som Rose, Clementin, Hortulan, Londemann, Jfr. Thielo og Madam Lenkiewitz. Molières „Tartuffe" og „Scapins Skalkestykker", Holbergs „Maskeraden" og „Julestuen" blev optagne paa Repertoiret



Professor P. Hansen i sit Arbejdsværelse paa det kgl. Teater.

i den første Sæson, som allerede endte den 28. Februar 1749.

Det følgende Aar — den 28. Marts — blev Teatret overdraget til Magistraten. Kongen „skænker og overdrager“ Staden København Teatret, idet han dog selv vil udnævne Overdirektøren. Denne skal have tre Meddirektører, „som godvilligen og uden Betaling dertil af ham kan formaaes“. Teatret henlægges saaledes nu under Magistraten, og Overpræsident Jacob Benzon bliver Overdirektør.

Indtil den 27. April 1770 sorterede Teatret under Magistraten. Den 21. Juli 1769 havde Borgerrepræsentationen, da Underskudet var vokset til 35,064 Rigsdaler, klaget sin Nød hos Kong Kristian den 7., og han havde foreløbig givet Skuepladsen en Understøttelse paa 13,000 Rigsdaler. Men Tilstanden var uholdbar, og Kongen maatte selv overtage Teatret, som derpaa blev taget i Entreprise af Kapelmester Sarti. Fra nu af lød dets officielle Titel „Den kgl. danske Skueplads“, og Benævnelsen „kgl.“ bevarede Teatret, da det den 30. Maj 1849 som Følge af den ny Tingenes Tilstand i Danmark henlagdes under Kultusministeriet.

En mægtig Indflydelse paa dansk Kultur og



Skuespillerfoyeren i det kgl. Teater.

Aandsliv har det kgl. Teater haft i de forløbne halvandet hundrede Aar, og frugtbare Impulser har det givet de vekslende Slægter. Her genopstod Holbergs Komedier, da Pietismens Aag var knækket, her spilledes Ewalds „Fiskerne“ og Wessels „Kærlighed uden Strømper“, her lød Mozarts Toner og Shakespeares Jamber første Gang for danske Øren. Og her inaugurerede Oehlenschlägers „Hakon Jarl“ vort Aarhundredes literære og kunstneriske Guldalder. Snart holdt med Heibergs Vaudeville Virkelighedsdigtningen sit Indtog paa denne Scene, fulgt af Hertz', Overskous og Hostrups Lystspil, og Bournonvilles nationale Balletter, ledsagede af Gades og Hartmanns kærnefulde nordiske Rhytmer, kastede Poesiens Skær over Vikingetiden og Danmarkshistoriens Helte.

Og ved Siden af Digterne — hvilken Række fremragende Kunstnere og Kunstnerinder har ikke lagt Glans over Skuepladsen. Til de ovenfor nævnte slutter sig inden Aarhundredets Udgang „Danmarks Karoline“, „den uforbederlige“ Madam Walter, Schwartz, Rosing, Gielstrup, Frydendahl og Lindgreen. I vort Aarhundrede behøver blot Navne som Ryge, Fru Heiberg, Ægteparret Nielsen, Winsløv, Foersom, Phister, Rosenkilde, Fru Sødring, Michael Wiehe og Høedt at nævnes, for at illustrere en Guldaldertid, der desværre svandt, men som — hvem tør benægte det — atter kan gry.

Det kgl. Teater — Københavnernes Syndebuk og dog stadige Kærlighed! Det revses haardt, men i Kraft af det gamle Ord, at man tugter den, man elsker højt. Det kgl. Teater griber saa stærkt ind i Hovedstadens Liv, om dets Repertoire samler saa mange Interesser sig som i et Brændpunkt, at vi alle ønsker, det stedse maa kunne holde den udmærkede Kunsts og Literaturs Fane højt.

Og det Ønske giver vi Udtryk nu, da 150-Aarsdagen for dets Grundlæggelse er indtruffet, Det kgl. Teater er en af Nationens afholdte Institutioner, en af dem, der bør hæges og dægges om og som ikke bør gaa i Dekadence. Saasnart Forfaldets Tegn fornemmes, bør der raabes Vagt i Gevær. Er der Grund til dette uhyggelige Raab i Jubilæumsaaret? Da vi ikke uforvarende vil sprede Malurt i Festglæden, besvarer vi ikke dette drilske Spørgsmaal her.

Men gid den danske Rigsdag, naar den nu i Skuepladsens Jubilæumsaar faar det bebudede Forslag om den længe drøftede og af alle teaterkyndige billigede Deling af Teatret i en Tale- og Operascene til Behandling, vil træffe en Afgørelse, der kan betrygge det kgl. Teaters Stilling som en af Nationens Kulturbærere og sikre det en Fremtid lige saa rig og mindeværdig som den Fortid, vi i disse Dage ser tilbage paa og fejrer.



Forfatteren Peter Nansen.

Det frie Teater.

Det var et voveligt Forsøg, men et, der var Studentersamfundets Forsøgsteater værdigt, at opføre Peter Nansens Skuespil: Judiths Ægteskab. Det er vel i Scenens Historie enestaaende, at kun to Personer præsenteres gennem et Dramas 6 Akter, og naar alligevel Tilskuernes Interesse holdtes fangen, skyldes det Forfatterens klare og sande Menneskeskildring, som yderligere uddybedes gennem Fru Nansens forstaaende og fine Kunst.



Skuespillerinde Betty Nansen.



Bevæbnede Kvinder.

Vi kender alle fra Kunsthandlernes Vinduer de to Billeder, som kaldes *„Une affaire d'honneur"* og *„La Reconciliation"*, og fremstiller to Optrin af en Duel mellem Kvinder, først selve Kaardekrydsningen, som finder Sted ude i Skoven og dernæst den paafølgende Forsoningsscene. Saadanne Optrin, der jo nu høre til Sjældenhederne, vare ikke ualmindelige i det sekstende Aarhundrede. De var almindelige ved det franske Hof, hvor det var højeste Mode, at Kvinder øvede sig op til Mestre i Fægtekunst, og hvor forsmaaet Kærlighed gav udmærket Anledning til en lille Udfordring mellem de rivaliserende Kvinder.

Man fortæller om den bekendte Skønhed *Ninon d'Enclos*, at hun, efter at være forhaanet af en ung Adelsmand, iførte sig Mandsdragt og offentlig tildelte ham et Slag i Ansigtet. Han havde ikke den ringeste Anelse om, at det var en Kvinde, der tildelte ham denne dødelige Fornærmelse, drog straks paa Stedet sin Kaarde, og Ninon var ikke sen til at besvare Angrebet. Efter nogle faa hastige Udfald, bibragte hun sin Modstander et alvorligt Saar i Skulderen.

Af andre bevæbnede Kvinder kender Historien de frygtede Amazoner. Det fortælles ogsaa, at i Roms Forfaldstid var det almindeligt, at Patricierkvinder fuldt væbnede som Gladiatorer kæmpede paa Arenaen. I vore egne Dage har Kongen af Dahomey haft en Livvagt af Amazoner, i hvilket Elitekorps ethvert Medlem, til Forsmædelse for det andet Køn, skulde bære Skalpen af en Mand, som hun havde hugget ned i Kampen.

En Prins og hans Brud.



Hertug Günther.

Hertug Ernst Günther af Schlesvig-Holsten, der nylig blev gift med Prinsesse Dorothea af Coburg, er en Fyrste uden Fyrstendømme, en Mand uden mindste politisk Indflydelse, og nærmest bekendt som den tyske Kejserindes udsvævende Broder. I Berlin, hvor han bor, har han længe været en Torn i Øjet paa sin ophøjede Svoger. Kejser Wilhelm kører som bekendt sine Slægtninge i stramme Tøjler, taaler ikke, at nogen, der staar hans Trone nær, blamerer sig offentlig. Man sagde saaledes, at Hertug Ernst var ret impliceret i den berygtede Kotze-Skandale ved det tyske Hof, og han har da ogsaa længe været betragtet som „det sorte Faar" i Kejser-Familjen. Hans Ægteskab, — om det da er ensbetydende med en forandret Livsførelse —, er derfor imødeset med Længsel. Man fortæller, at Kejseren længe har forsøgt at faa ham gift, men at det ikke lykkedes at finde nogen præsentabel Prinsesse, da alle betakkede sig. Den Brud, han nu endelig har faaet, er kun seksten Aar gammel, og en Datterdatter af Kongen af Belgien. Hendes Moder, Prinsesse Louise af Coburg, gjorde sig iøvrigt for ikke længe siden uheldig bekendt ved at løbe bort med sin Mands Adjudant, hvad der gav Anledning til den meget opsigtvækkende Skandale, der endte med at Adjutanten blev idømt seks Aars Tugthus for Vekselfalsk, medens Prinsesse Louise blev indespærret paa en Sindssygeanstalt. Datteren skal imidlertid være en sød og nydelig ung Pige, som man under de foreliggende Omstændigheder har ondt ved at ønske til Lykke i Anledning af hendes Bryllup.

Afvæbning.



„Je' si'er nu li'egodt, at det ku' være svært rart, om det blev til noget med denne her Afvæbning.

Paa Kaféen.
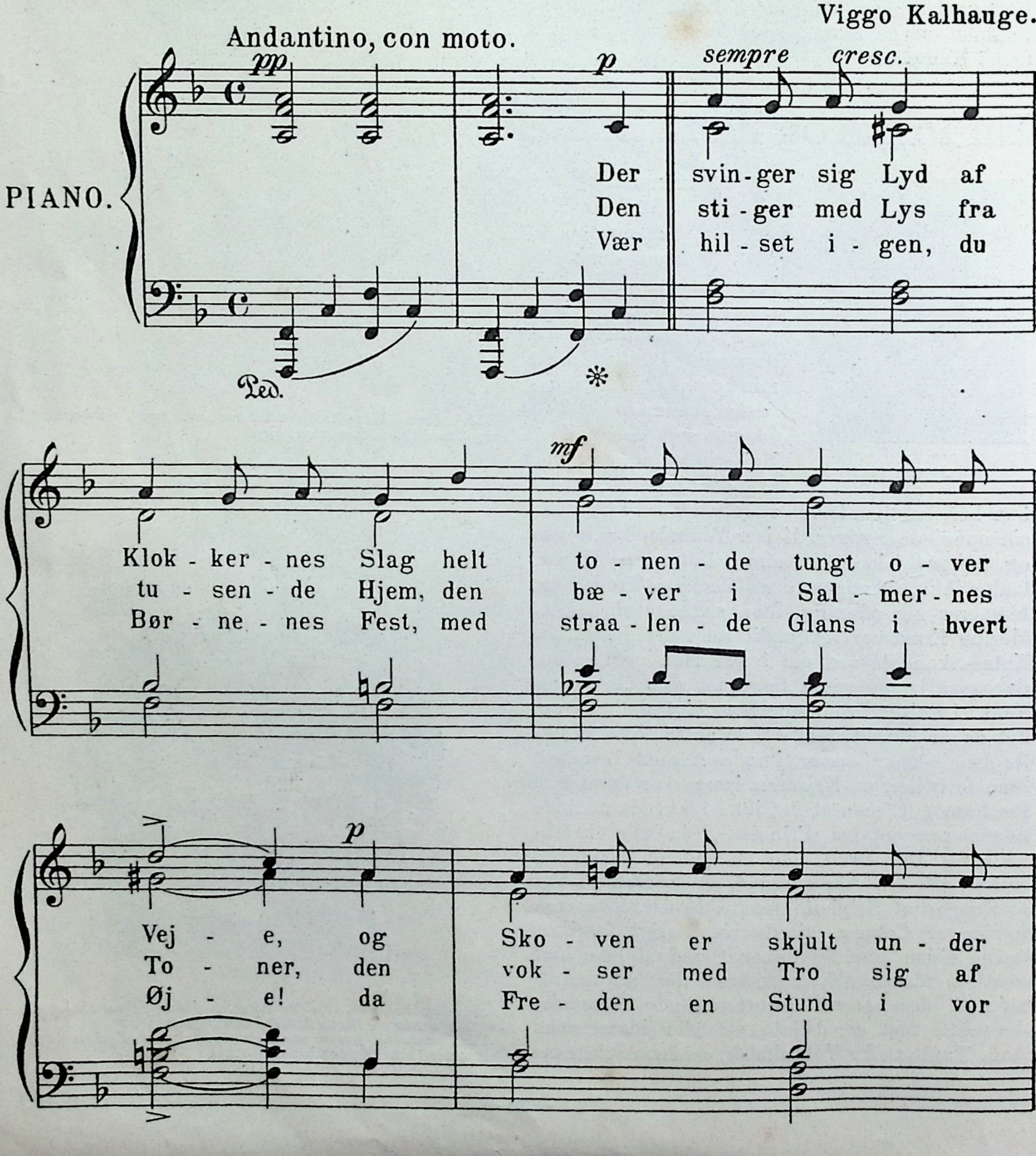


„Sig mig, Petersen, tror De ikke, at denne Spisen alene paa en Kafé driver en Masse Mænd ind i Ægteskabet?"
„Kan saamænd gærne være, Herre, men dog allenfals næppe saa mange, som Ægteskabet driver ind i Kaféerne.
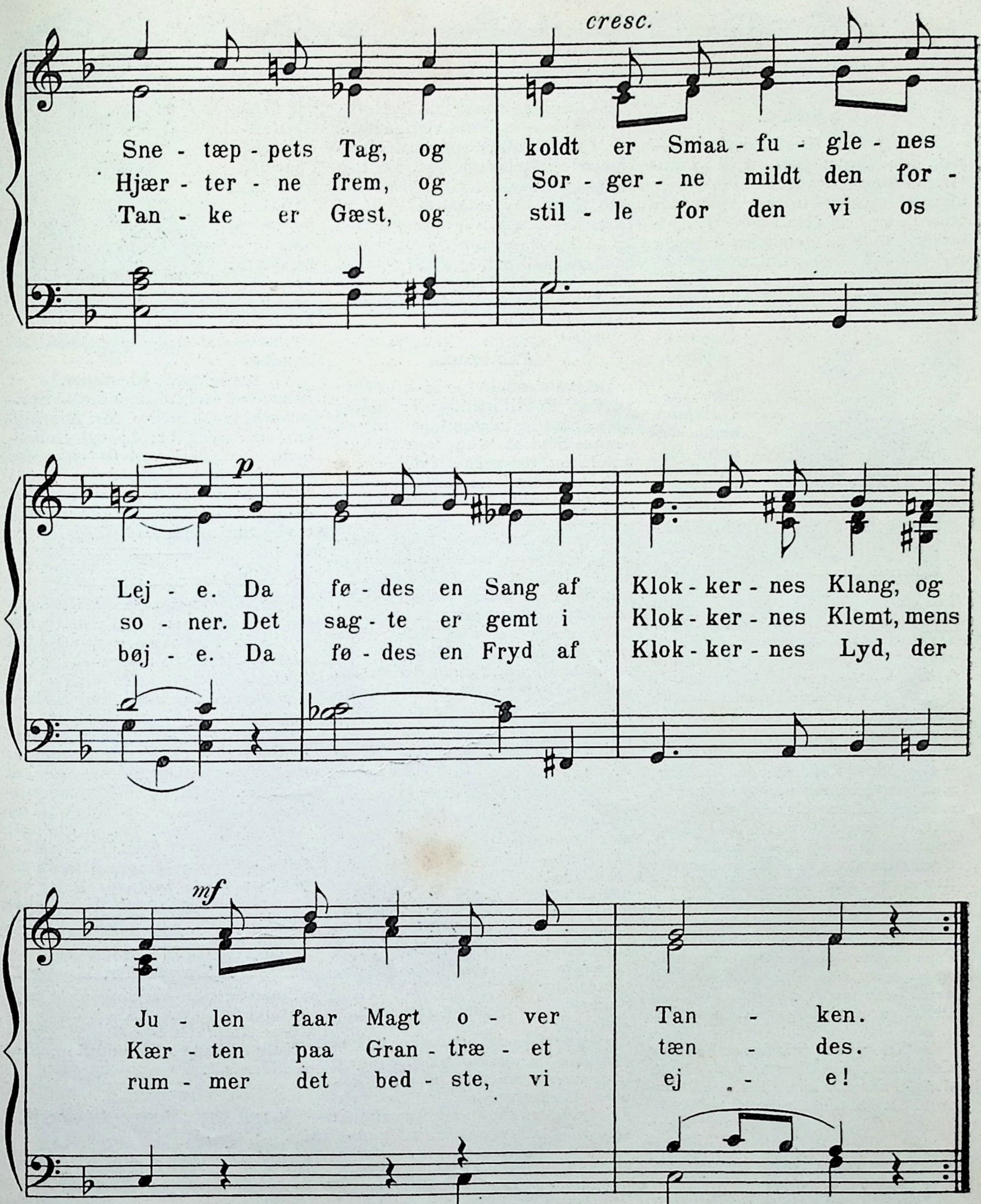


Naar Juleklokkerne ringe.

Knud Bokkenheuser.

Viggo Kalhauge.




cresc.
Sne - tæp - pets Tag, og koldt er Smaa - fu - gle - nes
Hjær - ter - ne frem, og Sor - ger - ne mildt den for -
Tan - ke er Gæst, og stil - le for den vi os
p
Lej - e. Da fø - des en Sang af Klok - ker - nes Klang, og
so - ner. Det sag - te er gemt i Klok - ker - nes Klemt, mens
bøj - e. Da fø - des en Fryd af Klok - ker - nes Lyd, der
mf
Ju - len faar Magt o - ver Tan - ken.
Kær - ten paa Gran - træ - et tæn - des.
rum - mer det bed - ste, vi ej - e!
poco riten.
a tempo

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Etatsraad *Carl Christian Burmeister*, hvis Navn som en Storindustriens Mand havde Verdensry, er afgaaet ved Døden i en Alder, der naaede højt op i Halvfjerserne. Allerede, da han som Elev besøgte polyteknisk Læreanstalt, vakte hans Dygtighed almindelig Opmærksomhed, og da han flere Aar i Udlandet havde studeret Maskinfaget, grundede han ved sin Hjemkomst 1846 en Fabrik for Tilvirkning af Maskiner, under Firmaet: Baumgarten & Burmeister. Virksomheden gik fremad med rivende Fart og kom siden til at omfatte Skibsbyggeri i stor Stil. I Stedet for Baumgarten, som traadte ud af Firmaet i Begyndelsen af Treserne, blev William Wain Kompagnon, og i 1872 flyttedes Etablissementet til Refshaleøen samtidig med at Tietgen omdannede Firmaet til et Aktieselskab. Wain døde 1882 og nogle Aar efter blev Englænderen Halley Meddirektør. Da Burmeister trak sig tilbage for otte Aar siden, var det for at hvile ud paa en Livsgjerning, der i omtrent 45 Aar havde lagt Beslag paa alle hans Kræfter. Hans Væsen bar Præg af den største Beskedenhed, og til de mange, som arbejdede for ham, stod han i det bedste Forhold. Dertil var han godgørende som faa.



Etatsraad Burmeister.

Da Kaptajn *Brock* for et Par Aar siden trak sig tilbage fra det anstrængende Liv som Chef paa Damperen „Kjøbenhavn", som han havde ført lige siden Oprettelsen af Ruten Aarhus—København, vakte det megen Beklagelse; thi Tusinder kendte jo og værdsatte denne i høj Grad elskværdige Kaptajn, der altid var rede om Bord med sin Hjælpsomhed og altid var lige human i sin Optræden overfor sine Undergivne.



Kaptajn Brock.

Ikke for intet betroede D. F. D.s Bestyrelse ham denne vigtige Rute, i rigt Maal skattede man hans Dygtighed og Retskaffenhed. Da han for nogle Aar siden gik af med Pension, blev han udnævnt til R. af Dbg. Kaptajn B. var dog efter sin lange Tjeneste som Sømand rask trods sine 70 Aar, og derfor vil det atter vække Beklagelse i vide Kredse, at han nu pludselig er afgaaet ved Døden.

Jubilæum.

Ret ualmindeligt er det, at Provinsens Politifunktionærer holder deres Stilling ud saa lang Tid paa samme Sted, at de kan fejre 25 Aars Jubilæum. Et saadant Jubilæum er dog indtruffet i denne Maaned ovre i Ringkøbing, hvor Politibetjent *P. H. Erichsen* har fungeret 25 Aar som baade Ordens og Opdagelsesbetjent i selve Byen og de tilliggende Ulfborg-Hind Herreders 22 Landsogne. I denne vidtstrakte Jurisdiktion, Danmarks største, til hvilken der hører 12 Mile Strand langs Vesterhavet, har Jubilaren ved sin retsindige og humane Færd, sine dygtige Opdagerevner, sin Hjælpsomhed og pligttro Karakter gjort sin Stilling anset og sig selv afholdt af baade høj og lav. En stor Kreds af Byens Embedsmænd og bedste Borgere samt Repræsentanter for Sogne- og Strandfogderne fejrede Jubilaren ved et Festmaaltid paa Hotel Ringkøbing, hvor megen Anerkendelse og Tak blev Hædersgæsten til Del. Hr. Erichsen, der i Vesteregnen er kendt som Bestyrelsesmedlem af mange stedlige Foreninger, er udadtil særlig kendt af en Mængde københavnske Grosserere, der køber op ved Strandingsauktionerne, som Hr. Erichsen i over en Snes Aar har været med til at holde. En Søn af Jubilaren er Forfatteren L. Mylius-Erichsen.



Politibetjent Erichsen.

Mr. Remington.

Vi er jo ikke altfor hurtige herhjemme til at acceptere det nye, saa længe vi endnu paa nogen mulig Maade kan hjælpe os med det, der har Traditionen for sig. Alligevel begynder det nu at gaa op for de fleste Forretningsmænd, hvad man i Udlandet længe har forstaaet, at Skrivemaskinen er en Opfindelse af virkelig praktisk Betydning.



Mr. Remington.

Vi præsentere hosstaaende et Billede af en af de kendteste Skrivemaskine-Opfindere, Mr. *Remington*, som nylig har besøgt København, for yderligere at virke for sin Maskines Udbredelse her i Byen, hvor han repræsenteres af det nye Aktieselskab: Kontorinventar og Skrivemaskine Co.

Til vore Læsere.

Fjerde Hefte af „Dr. Nikola" foreligger idag, og erindres enhver, der ønsker Fortsættelsen, om snarest at bestille „Hver 8. Dag"s Romanbibliotek.

Da flere Købere af „Hver 8. Dag" har været misfornøjede med, at det i de sidste Uger har været dem umuligt at faa et Eksemplar af Bladet, gør vi opmærksom paa, at Grunden hertil er, at Efterspørgslen er taget saa meget til, at „Hver 8. Dag", til Trods for, at Oplaget stadig er blevet forøget hver Uge, har været udsolgt fra Hovedekspeditionen. Vi tilraader derfor enten at tegne Abonnement eller i god Tid forud at bestille Bladet.

„Hver 8. Dag"s Nr. 10 og 11 af nærværende Aargang er aldeles udsolgt, hvorfor Eksemplarer af disse Numre købes for *25 Øre* i „Hver 8. Dag"s Ekspedition, Klareboderne 3.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 13.

Over den første er sidste Del slaaet,
men førend til denne den første er naaet,
maa denne den midterste Del passere,
en Del, der minder om tusinde flere
saadanne Dele.
De omtalte tre udgøre det Hele,
der ligger nordligt i Jydernes Land
kun nogle Mil fra Nordsøens Strand.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 11 var

Udvej.

Ialt indkom 619 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *C. Richter*, Slotsholmsgade 45, 3. 2. Præmie *Axel Bohn*, Strandvej 16 A. 1.

„Hver 8. Dag"s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 14. Aargang 1898—1899. Søndag den 1. Januar 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Kristus Hoved med de blaa Øjne.

Denne Buste, der fornylig er kommet for Dagen, menes af de Sagkyndige at skyldes Michel Angelo eller Donatello. Øjnene er af blaat Krystal. Fundet har vakt stor Sensation i hele Kunst-Verdenen.



Generalmajor Hammer.

Generalmajor Jørgen Hammer.

Af N. P. Jensen.

Rækkerne tyndes i den Kreds af vore Veteraner, der har tjent 4 Konger: Den 15. December døde Generalmajor Hammer. Født paa Samsø den 5. Oktober 1817 og Søn af en Præst blev Hammer, efter at have gennemgaaet Landkadetakademiet, den 1. Marts 1839 udnævnt til Sekondløjtnant ved det holstenske Infanteriregiment i Rendsborg. Derfra blev han, efter at Arméorganisationen var bleven gennemført under Kristian VIII, forsat til 17. Bataljon i Glückstadt.

Den 24. Marts 1848 om Formiddagen fik man i Glückstadt Efterretningen om Oprørets Udbrud. Havde 17. Bataljon ligget ved den slesvigske Grænse, vilde det rimeligvis være lykkedes at føre den tilbage til Danmark, thi det varede 12 Timer, inden det lykkedes Slesvigholstenerne at faa Underofficererne og Mandskabet til at slutte sig til Oprøret. Og det opnaaedes kun, fordi man ved en rigelig Anvendelse af Drikkevarer havde faaet Mandskabet bragt i en Tilstand, der løsnede Disciplinens Baand. Af Officererne nedlagde Chefen Kommandoen og tjente ikke mod Danmark, Majoren, 3 Kaptajner og 1 Løjtnant brød deres Ed; men 1 Kaptajn og 9 Løjtnanter, hvoraf 2 fødte Holstenere, holdt fast ved Konge og Fædreland. Af disse 10 Officerer forlangte man, at de skulde udstede et Revers, hvorved de lovede ikke at ville tjene mod Slesvigholstenerne. For at undgaa dette og bevare Handlefriheden besluttede 7 af dem — af Resten var 2 syge og 1 fik man ikke Tid til at træffe Aftale med — at ville benytte Natten til den 25. Marts for at søge at komme bort.

En halv Mil Syd for Glückstadt ligger der et Værtshus paa Elbdiget. Det var et Sted, til hvilket Officererne jevnlig søgte hen, thi dels var Kroværten, Schilling, en jovial Mand, der havde et rigt Fond af Historier, dels var han Soldaterven, og endelig var han sin Konge hengiven med Liv og Sjæl. Og det skal siges til hans Ros, at denne Følelse bevarede han uforandret ikke alene under den paafølgende Treaarskrig, men ogsaa da der efter den kom dansk Garnison til Glückstadt.

Hvem, der lagde Planen til Flugten, er ubekendt. Maaske var det Hammer, maaske den frejdige og altid opfindsomme Løjtnant Haffkil. Man enedes om at ville forlade Byen enkeltvis og civilklædt og at samles hos Schilling, saa vilde han nok sørge for Resten. Det lykkedes at naa ud til ham, og man blev ikke skuffet. Han forsynede enhver af Officererne med Rejsepenge og fik en Baad sat ud, der skulde føre dem til Hamborg. Men Sejladsen paa Elben er afhængig af Ebbe og Flod, og da det netop var Ebbe, varede det ikke længe, før Baaden løb fast paa en af de mange Holme, der findes i Elben. Den Ulykke var dog ikke større, thi naar Flodtiden kom, vilde det stigende Vand gøre Baaden flot. Men uheldigvis havde en Del Slesvigholstenere faaet Nys om Flugten og sat sig i Bevægelse for at indhente de Flygtende. De fandt Sporet, og ved Hjælp af Baade lykkedes det dem at naa ud og omringe den Holm, hvorpaa Baaden med Officererne stod fast. Da disse var værgeløse, maatte de træde i Underhandlinger, og for at befri Schilling for Molest blev de nødte til at underskrive det forlangte Revers. Til Gengæld fik Schillings Baad Tilladelse til at føre dem til Stade, hvorfra de over Hamborg og Lübeck naaede København. Her traf de sammen med ligestillede Kammerater fra de andre Garnisoner i Hertugdømmerne og blev tilligemed dem beordrede til at møde til Avdiens hos Kong Frederik VII.

Efterat Kongen havde takket dem for deres Troskab, tilføjede han, at det Revers hver enkelt af dem havde maattet give, ikke havde nogen Betydning, fordi et Æresord givet til Oprørere ikke forpligtede; derfor løste han dem fra Forpligtelsen.

Krigsminister Tscherning, der havde været til Stede, anmodede, da Avdiensen var forbi, samtlige Officerer om at møde i Krigsministeriet. Her sagde han dem, at han vel havde hørt Kongens Udtalelser om Reversernes Betydning, men at han fandt det Pligt ogsaa at udtale sin Mening, og den var, at et Æresord forpligtede ligegyldigt til hvem, det var givet. Han vilde dog ikke paatvinge nogen af de tilstedeværende sin personlige Mening, men overlade hver enkelt selv at bestemme, hvorvidt han ønskede at træde ind i de kæmpendes Rækker, eller om han ønskede at gøre Tjeneste bag Fronten paa Rekrutskoler, ved Kommandantskaber osv. Næsten alle valgte det sidste Alternativ og deriblandt ogsaa Løjtnant Hammer. Han blev derfor sendt til Jylland for at assistere ved Organisationen af Folkevæbningen.

Hammer organiserede Horsens Frikorps, og da Tyskland og Prøjsen i Mellemtiden havde taget Parti for Oprørerne, betragtede han sig ikke længere som bundet ved Reverset, thi han havde jo ikke givet Løfte om ikke at ville tjene mod Prøjsen eller Tyskland. Han rykkede derfor ud med Horsens Frikorps. Dette blev, tilligemed en Del af de øvrige Frikorps, indlemmet i 1. Bataljon danske Frivillige under Major Wagner. Hammer, der i Maj Maaned var bleven forfremmet til Premierløjtnant, fik kort efter Kommandoen over Bataljonens 2. Kompagni.

Bataljonen udgjorde en Del af den Styrke, der i 1848 anvendtes i Nordslesvig og ved den jyske Grænse. Den blev anvendt til Forposttjeneste, men kom ikke til at deltage i nogen Kamp og blev, da Felttoget var endt, opløst ligesom de øvrige Frikorps.

I Felttoget 1849 var Løjtnant Hammer ansat ved 8. Bataljon, der hørte til Brigaden Moltke. Brigaden var med i Sundeved i Aprildagene, i Slaget ved Kolding og Kampen ved Gudsø den 7. Maj, men fraregnet sidstnævnte Kamp, hvori 8. Bataljon deltog, kom denne ikke i Fægtning. Efterat Slesvigholstenerne havde indesluttet Fredericia, udgjorde Moltkes Brigade en Del af Fæstningens Besætning. Bataljonerne tilbragte et vist Antal Dage i Fæstningen, hvilede saa ud i nogle Dage paa Fyn, og kom saa tilbage til Fæstningen. Saaledes gik henved 2 Maaneder. Var der Ro og Hvile paa Fyn, saa satte Afdelingerne ikke Foden paa Fæstningens Grund, før de kom under Virkningen af Bombardementet, og det var kun daarligt bevendt med Dækningen. Men man vænner sig til alt, ogsaa til et Bombardement, og naar det varer længe, saa opsamles der en hengemt Handlekraft, der er af overordentlig Betydning, naar den Dag kommer, da man faar Lejlighed til at sige Fjenden en velment Tak. Og Dagen kom, thi mærkeligt nok taler vi om Fredericiadagen, om 6. Julidagen uagtet det jo var den natlige Kamp, der var Hovedsagen.

Næsten saa det ud, som om Moltkes Brigade ikke skulde komme i Kamp, thi den var bestemt til at danne Reserven for General Rye, der skulde føre Angrebet paa højre Fløj. Men Rye traf ved Trældeskansen en Modstand, han ikke havde ventet, og som han forgæves søgte at bryde. Efterhaanden deltog 4. Reservebataljon samt 6. og 7. Bataljon i denne Kamp og led blodige Tab. Men trods den beundringsværdige Tapperhed, der blev lagt for Dagen, navnlig af 7. Bataljon, var det ikke muligt at trænge ind i Skansen, og tilsidst var Tabene saa store, at det var umuligt at foretage et nyt Angreb uden Hjælp.

General Moltke fik Befaling til at sende en Bataljon frem for at storme Skansen, og hans Valg faldt paa 8. Bataljon.

Bataljonen stod ved Stranden tæt foran Fredericias Fæstningsværker, og den var i den nervøse Spænding, der altid lægger sig over Afdelinger, saa længe de staar i Reserve. Men den svandt som et Vindpust, saa snart det lød: Fremad!

Formeret i Bataljonskolonne og dækket af Skytter løb 8. Bataljon frem i skraa Retning til Venstre og stødte derved paa den Del af Løbegraven, der laa Skansen nærmest, og som endnu holdt sig. Den blev erobret, og uden at betænke sig stormede Bataljonen derpaa mod Skansens Front og højre Flanke. Da 6. og 7. Bataljon saa dette, styrtede ogsaa de frem til Angreb mod Skansens venstre Flanke og Strube. Skansen blev saaledes samtidig stormet fra alle Sider og med en saadan Kraft og Styrke, at Angriberne formelig pressedes ind i Skansen. Dermed var Fjendens Modstand brudt: Skansen var erobret.

Var det end ikke første Gang, at Løjtnant Hammer havde hørt Kuglernes Musik, saa var det dog første Gang, han havde ført sit Mandskab til Kamp. Derfor kan det siges, at det var ved Fredericia, han fik Ilddaaben, og det var en god Daab.

I Felttoget 1850 var Løjtnant Hammer ansat som Kompagnikommandør ved 7. Bataljon. Den hørte til Schepelerns Brigade, der under Slaget ved Isted skulde udføre den omgaaende Bevægelse, som skulde have fremkaldt Fjendens fuldstændige Nederlag. Opgaven var paa Veje til at lykkes, da Brigaden blev kaldet tilbage paa Grund af Begivenhederne ved Øvre Stolk.

Efterat Dannevirkestillingen var bleven indtagen, blev Schepelerns Brigade detacheret til Schwabstedt, og den 7. Avgust sendte Brigaden Oberstløjtnant Helgesen med 7. Bataljon og 4. Reservebataljon mod Fredriksstad, der var besat af Slesvigholstenerne. Kompagniet Schack af 7. Bataljon indledede Angrebet. Derpaa blev Hammer sendt frem til Understøttelse med sit Kompagni, og i Forening stormede begge Kompagnier Byen. Denne blev saa forskanset, fik

Helgesen til Kommandant og de to nævnte Bataljoner som Besætning.

Krigsministerens Utaalmodighed fik Overkommandoen til den 8. September at fremsende en Rekognoscering fra Centrumsstillingen. Samtidig skulde der fra Fredriksstad sendes en Styrke frem, for at okkupere Besætningen i Stapelholm og indhente Efterretninger om dens Styrke. Helgesen befalede, at Major Vogt skulde løse denne Opgave med 3 Kompagnier af 7. Bataljon og 1 Kompagni af 4. Reservebataljon.

Vogt rykkede frem og traf Fjenden i en stærkt forskanset Stilling ved Syderstapel. Han forsøgte først at omgaa den, men, da det ikke vilde lykkes, blev Hammer sendt frem med sit Kompagni for at storme Skanserne ved Stapelmølle. Fremrykningen skete med stor Uforfærdethed, og det kom til en blodig Kamp. I denne mistede Hammer 3 af sine Løjtnanter — en af dem faldt, og to blev saarede — og da desuden Tabet af Underofficerer og Menige ikke var ringe, maatte han gaa tilbage for at ordne Kompagniet. Han deltog derefter sammen med den øvrige Styrke i fortsatte Frontalangreb; men, da Fjenden havde Overmagten, da hans Stilling var stærk, og den Hjælp, som Helgesen havde gjort Regning paa, udeblev, maatte Major Vogt trække sig tilbage.

Det varede dog ikke længe, saa kom Oprejsningen.

Hvor nødigt General Willisen end vilde indlade sig derpaa, blev han dog nødt til at rette et Angreb paa Fredriksstad, og han samlede dertil en Styrke paa henved 12,000 Mand samt 68 Belejringskanoner og Morterer.

Det første Angreb foretoges den 29. September med 10 Kompagnier, understøttede af 30-40 Stykker Skyts. Skønt Besætningen i Værkerne kun bestod af 7 Kompagnier og 6 Feltkanoner, blev Angrebet dog afslaaet.

Slesvigholstenerne begyndte derpaa at bombardere Byen og Værkerne Nat som Dag; Byen blev næsten fuldstændig lagt i Aske, og Værkerne led betydeligt, men det lykkedes ikke at gøre Besætningen modløs. I Troen paa at dette var sket, foretog Fjenden en ny Storm den 4. Oktober; denne Gang med 23¾ Kompagni. Besætningen i Værkerne talte kun 8 Kompagnier. Desuagtet blev Stormen afslaaet, og Fjenden led saa blodige Tab, at han trak sine Tropper tilbage til Rendsborg.

Løjtnant Hammer deltog i Kampene paa begge de nævnte Dage med sit Kompagni. Den sidste Dag førte han Kommandoen paa venstre Fløj og fik en kraftig Hjælp af Kompagniet Nickolin, der stod ham nærmest.

Hammer og Nickolin havde begge været med til at storme Trældeskansen ved Fredericia; her viste de, at de ogsaa forstod at afslaa en Storm.

Den 6. Oktober fik Hammer Kaptajns Karakter, og kort efter blev hans tapre Færd ved Stapelmølle og Fredriksstad belønnet med Ridderkorset.

Fredsperioden mellem begge de slesvigske Krige bragte Kaptajn Hammer som Kompagnichef til 5. Bataljon. Da den paa Grund af Krigsudsigterne i 1863 blev omdannet til 5. Regiment, fik Hammer Kommandoen over dettes 2. Bataljon, og med den deltog han i Felttoget 1864.

5. Regiment var blandt de Afdelinger, der deltog i Dybbølstillingens Forsvar. Ved Fægtningen den 17. Marts førte Kaptajn Hammer sin Bataljon, under vanskelige Forhold, med en saa overlegen Dygtighed, at han blev fremhævet i Rapporten og kort Tid efter hædret med Sølvkorset. Den 28. Marts var Bataljonen i Stillingen uden dog at komme i Kamp.

Efter at Dybbølstillingen var bleven erobret af Fjenden, kom 5. Regiment til at udgøre en Del af Besætningen paa Als og derved til at deltage i Kampen den 29. Juni.

Kaptajn Hammer havde Stilling Syd for Kjærvig med 2 Kompagnier i Løbegravene og 2 Kompagnier i Reserve. Da Fjenden var kommen i Land og trængte frem ad Vejen fra Rønhave, trak Hammer sine Reservekompagnier hen til denne Vej, rykkede et Stykke frem og tvang Fjenden til at standse. Han søgte derpaa at faa Kompagnierne i Løbegravene til sig, men Ordonnansen, der skulde bringe dem Befalingen, blev fangen under Vejs. Et af Kompagnierne stødte dog til ham og det netop i samme Øjeblik, som Brigaden lod blæse: „5. Regiment fremad!“ Uden Betænkning styrtede Hammer mod Fjenden med sine 3 Kompagnier. Angrebet udførtes med stort Heltemod, men Fjendens Overlegenhed bragte det til at splintre. To af Kompagnikommandørerne, fire Løjtnanter og en Mængde Underofficerer og Menige blev gjort ukampdygtige, og et af Kompagnierne blev næsten fuldstændig oprevet. Hammer søgte desuagtet at holde en Linje overfor Fjenden, men tvungen af en heftig Bagladeild maatte han trække sig noget tilbage. Her ordnede han, hvad der endnu var ham levnet og holdt ud, trods Fjendens Ild, til en Ordre fra Brigaden foranledigede ham til at gaa tilbage til en Stilling, hvorfra han kunde flankere den Vej, ad hvilken Fjenden rykkede frem, og samtidig komme uhindret tilbage. Herfra fortsattes saa den almindelige Retræte.

Med Als's Tab var Krigen forbi.

Dermed afsluttedes Kaptajn Hammers Krigshistorie. Han havde haft den Lykke at være med ved Fredericia og Fredriksstad, to af de stolteste Mindedage fra den første slesvigske Krig, og med god Bevidsthed kunde han pege hen til Dybbøl og Als som Vidnesbyrd om, at han i 1864 med samme Frejdighed havde sat Livet ind for Konge og Fædreland, skønt Kampen var haabløs. Havde han saaledes en smuk

Krigshistorie, saa havde han ikke mindre Lykke i den Fredsgerning, der nu begyndte.

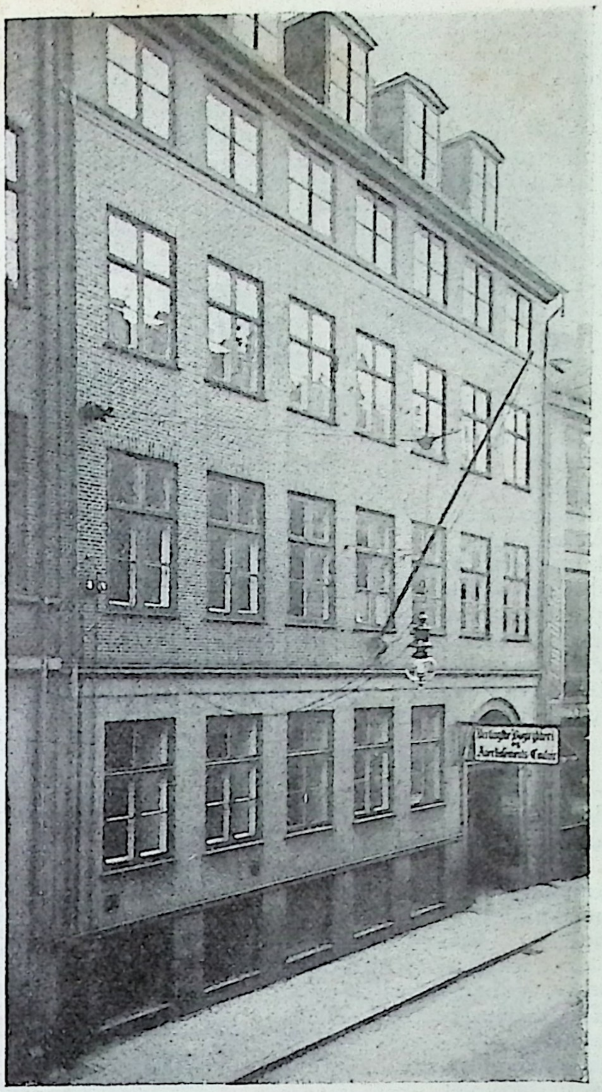
I September 1867 blev han udnævnt til Oberst og Chef for 16. Bataljon. Den blev i hans Haand en Mønsterbataljon, der vakte Beundring, naar den viste sig ved Lejrsamlingerne. Gennemførelsen af Hærloven af 1880 stillede ham i Spidsen for 6. Regiment, og kun $1\frac{1}{2}$ Aar senere blev han udnævnt til Generalmajor og Chef for fynske Brigade. Det Ry som Fører, han havde skabt sig som Kompagni- og Bataljonchef, øgedes ved den Maade, hvorpaa han i 1883 førte sin Brigade. Men heller ikke denne Stilling beklædte han længe. Generalinspektøren for Fodfolket døde, og den 31. Avgust blev General Hammer hans selvskrevne Eftermand. Han maatte som Følge heraf forlade Odense, hvor han havde haft Garnison i henved 30 Aar.

General Hammer var selv en Eksercermester af første Rang, men han havde den klare Erkendelse af, at Eksercits kun er Midlet og ikke Maalet. Derfor gik hans Inspektioner ud paa at se, hvorledes Eksercerreglementets Hovedprinciper blev anvendte under Føringen, og aldrig var han gladere, end naar han saa en Kompagni- eller Bataljonschef, der rigtig forstod det, han kaldte „at tumle“ med en Afdeling. Det var dog ikke alene Inspektionerne, der interesserede ham, thi han elskede sit Vaaben, han var Infanterist med Liv og Sjæl, og alt hvad der kunde bidrage til at fremme Vaabnets Tarv, fandt bestandig hos ham et aabent Øre og den varmeste Talsmand. Desværre ramtes han den 5. Oktober 1887 af den ubarmhjertige Aldersgrænse, skønt han endnu havde kunnet virke i adskillige Aar.

Hammer havde den sjeldne Lykke at komme ind i en Livsstilling, der fyldte ham helt, thi han var født Soldat, og aldrig var han gladere, end naar han færdedes blandt sine Soldater eller i Kammeraters Kreds. Han omfattede sine Undergivne med den største Omhu, og var han end streng i sine Fordringer, saa naaede han dog langt mere sit Maal gennem et godt Ord end gennem Anvendelsen af Straffe. At være en elsket Foresat kan være en tvetydig Ros; han var det, fordi han fortjente at være det.

Efter sin Afskedigelse saa man den gamle vel kendte Officer med ungdommelig Spænstighed daglig færdes paa sine lange Spadsereture, og endnu faa Dage før han fyldte sit 80 Aar, følte han sig endnu som den, der kunde leve mange Aar. Saa kom Sygdommen, og en farlig Operation, hvis Smerter han bar som en modig Soldat, kunde ikke frelse hans Liv.

De Gamle gaar bort, men har de haft Lykke til at udrette noget for Konge og Fædreland, skal deres Minde leve.



„Berlingske Tidende“s Bygning i Pilestræde 1899.

„Berlingske Tidende“ for 150 Aar siden.

Af Oskar Hansen.

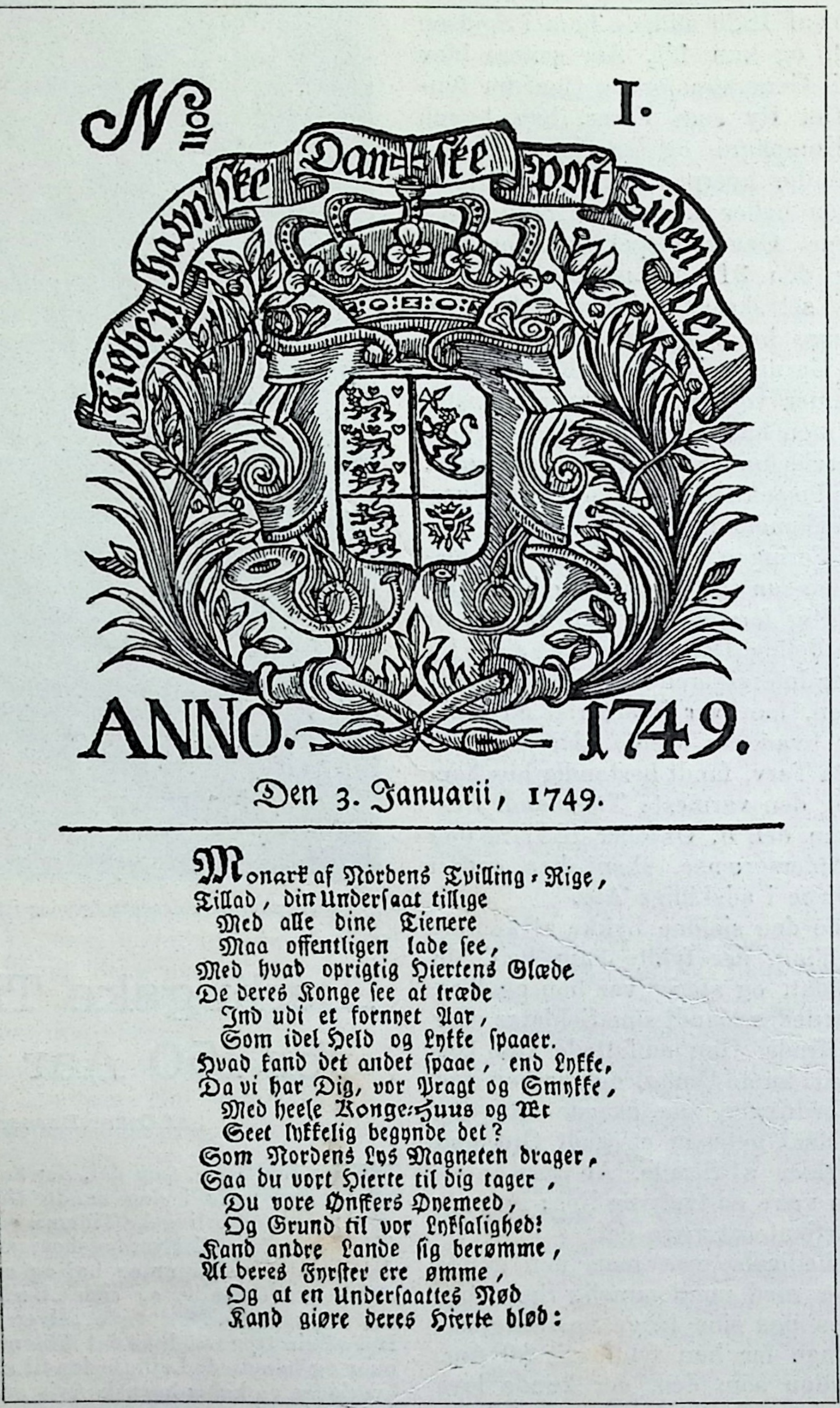
Et Jubilæum, som det, der kan fejres paa Tirsdag nede i den kendte Gaard i Pilestræde, hvor „Berlingske Tidende“ har sit Kontor, hører ikke til Hverdagsbegivenhederne. Halvandet Hundrede Aar er en høj og ærværdig Alder for et Bladforetagende, og som „Berlingske Tidendes“ noget yngre Kollega vilde „Hver 8. Dag“ svigte en Del af sin Opgave, hvis det ikke mindedes den 3. Januar og benyttede Lejligheden til at vise sine Læsere, hvorledes en københavnsk Avis saa ud i Midten af det forrige Aarhundrede.

Billedet, som vi bringe af Forsiden paa det første Nummer af „Københavnske Danske Post Tidender“ er i fuldt Format. Saaledes var „Berlingske Tidende“s Udseende, da Bogtrykker *Ernst Henrik Berling* lagde Grundstenen til Bladet den 3. Januar 1749. Et snurrigt Blad, betragtet med vore Dages Øjne! Og dog utvivlsomt et godt Blad, hvis Redaktør havde et sundt Blik for Datidens Journalistik og forstod at udmønte de Muligheder, der kunde drive den frem. Ikke blot at Stofmængden er langt betydeligere, end

man hidindtil havde været vant til at finde den i Datidens Blade, men det hele Bladforetagende sættes i Scene af Berling i stor og dristig Stil. Han rykker straks i Marken med baade en tysk og en fransk Udgave af sine københavnske Post-Tidender, og han tænker paa den travle Mand, hvis Tid er for knap til, at han kan studere hele den mægtige „Kiøbenhavnske Danske Post Tidender“ to Gange om Ugen, ved at udsende Maanedsrevuen „Nye Stats-Tidender“.

Men i Dag er der nærmest Anledning til kun at kaste Blikket i det tykke og trivelige lille Bind, der danner første Aargang af „Berlingske Tiderrde“. Bindets Blade ere blevne halvgule under Byrden af halvandet Hundrede Aar, men det fortrinlige Papir har staaet sin Ildprøve, og hvert af dets Bogstaver staar præget med et tydelig og klart Tryk, der ikke trætter Øjet. Maaske bliver Arbejdet i den Retning lidt besværligere for den, der i Aaret 2048 skal støve efter i vor Tids Dagblade for at samle Stof til en Jubilæumsartikel.

„Kiøbenhavnske Danske Post Tidender“ udkom med otte Sider, og Avertissementerne — meget morsomme Avertissementer mange af dem — lægge Beslag paa en Del af denne noget indskrænkede Plads. De „extraordinaire Avertissemens“ blive da ogsaa meget hyppige allerede i Bladets første Aargang og bestaa af fire eller otte Sider som Tillægsblade. Og indrømmes maa det, at den Plads, der staar til Raadighed for Teksten er udnyttet med den allerstørste Økonomi. Flotheden fra Titelbladet med Avisens Navn i Halvcirkel over Tegningen af Vaabnet og dets Omgivelser, gentages ikke inde i Bladet. Her er alt sammenpresset efter bedste Evne: ingen Overskrift med spærrede Typer, ikke en Gang en ny Linje, naar Emnet skiftes i et af de mange Breve fra Evropas Storbyer. Kun til Frederik den Femtes Navn anvendes der Typer af en mere imponerende Størrelse.



No. I.

Kiøbenhavnske Danske Post Tidender

ANNO. 1749.

Den 3. Januarii, 1749.

Monark af Nordens Tvilling-Rige,
Tillad, din Undersaat tillige
Med alle dine Tienere
Maa offentligen lade see,
Med hvad oprigtig Hiertens Glæde
De deres Konge see at træde
Ind udi et fornyet Aar,
Som idel Held og Lykke spaaer.
Hvad kand det andet spaae, end Lykke,
Da vi har Dig, vor Pragt og Smykke,
Med heele Konge-Huus og Æt
Seet lykkelig begynde det?
Som Nordens Lys Magneten drager,
Saa du vort Hierte til dig tager,
Du vore Ønskers Øyemeed,
Og Grund til vor Lyksalighed!
Kand andre Lande sig berømme,
At deres Fyrster ere ømme,
Og at en Undersaattes Nød
Kand giøre deres Hierte blød:

Som Titelbladet viser, indledede „Kiøbenhavnske Danske Post Tidender“ sin Tilværelse med et poetisk Udbrud.

Digtet, der foruden Linjerne paa Titelbladet fylder to af Avisens hele Sider, bringer derefter en Tak fra Udgiveren til Kong Frederik den Femte fordi „at han tør sine Uge-Blade nu offentlig fremkomme lade“, og ender med en Masse gode Nytaarsønsker blandt andet til Læserne og det kongelige Kancelli.

Fra Udlandets større Byer bringer de gamle Numre af „Berlingske Tidende“ ofte n halv Snes Korrespondancer eller mere, og de meddelte Nyheder, der ikke ere ældre, end Datidens langsomme Postforbindelse nødvendiggjorde, gøre Indtryk af at være fuldt paalidelige. Disse Breve fra Udlandet fremkomme ikke med et fordringsfuldt „fra vor Korrespondent“, og Spørgsmaalet om, hvorvidt de bleve skrevne i Berlings Ejendom i St. Kannikestræde eller ikke, vilde derfor være indiskret. Om de hjemlige Forhold ere Meddelelserne derimod noget sparsomme, hvis man undtager Kurs- og Markedsberetningerne. Bladets Nr. 6 for den 20. Januar 1749 indskrænker sig f. Eks. til at berette:

„Siden det i gaar, efter Forlydning, tegnede til, at Hendes Majestet, vor Allernaadigste Dronnings, forønskte Nedkomst skulde være forhaanden, saa ventede hver Mand med Forlængsel efter det velsignede Øjeblik, at Hendes Majest, maatte forløses, og enhver



Redaktør Dr. Manicus.

lavede sig til, ved Illuminationer og andre Fryde-Tegn, at give den almindelige Glæde tilkiende. Dog har det denne gang endnu ikke behaget Gud at opfylde alle troe Undersaatters inderlige Ønske. Samme Dag blev Sorgen for Enke-Hertuginden af Parma, Enke-Dronningens af Spanien Fru Moder, paa 14 Dage ved Hoffet anlagt“.

Til Gengæld er imidlertid det paafølgende Numer saa svulmende fuldt af københavnske Nyheder, at Konversationen i Vinstuerne og ved Kaffeselskaberne maa have haft rigelig Næring til de næste tre Dage, selv om den udelukkende havde været henvist til at leve af dansk Kost. Først en Del „Confirmationer“ og „Bestillinger“, og dernæst:

„*Andet Nyt fra Kiøbenhavn, af 24. Jan.* Begge Deres Kongel. Majesteter befinde sig ved allerhoyeste Velgaaende, og Hendes Majestet, Dronningens, Forløsnings-Stund sees med Længsel imod. I Onsdags behagede Hans Majestet, Kongen, allernaadigst at besøge den Italienske Opera, hvor det fortreflige Stykke, Orazio kaldet, blev opført. Samme Dag blev paa den Kongelige Danske Skueplads opført Comoedien Amphitryon, hvorved Tilskuernes Mængde var saa stor, at endog Folk af Distinction, som kom noget silde, kunde ikke rummes; hvorudover samme Comoedie, hvis sidste Forestilling frem for alle andre admireres, bliver i Dag anden gang opført. Om mærkværdige ankommende og bortreysende Personer her udi denne Kongelige Residentze-Stad kand meldes, at den 16. Jan. ere 2de Sachsiske Cavallerer, navnlig von Kønig og von Mahler, ankomne fra Helsingør, og logere paa Kræmmer-Compagniet. Den 18. er Hr. Hof-Raad Fischberg ankommen fra Sachsen, og logerer paa Østergaden. Den 20. kom Hr. Conferentz-Raad Løvenskiold ind fra Landet. Den 19. gik en Fransk Officeer herfra til Hamborg“.

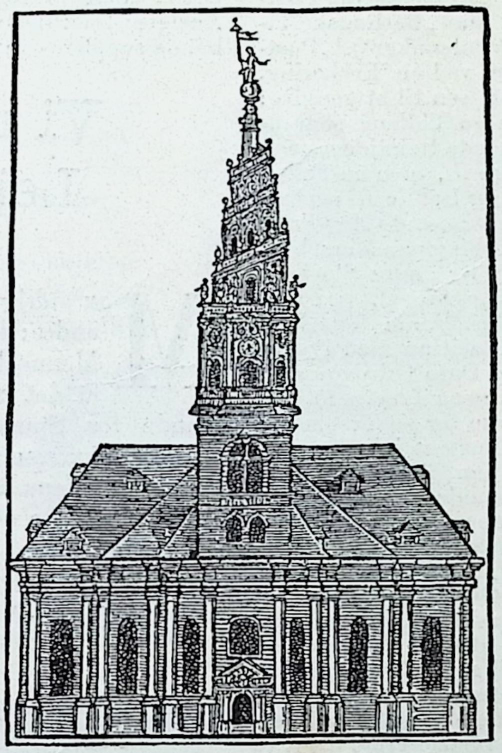


Illustration fra „Berl. Tidende“.

Paa „Forløsnings-Stunden“ maatte der ventes endnu i nogle Dage; men da den endelig indfinder sig, viger Meddelelserne fra Udlandet Hæderspladsen i „Kiøbenhavnske danske Post-Tidender“, og Bladet den 31. Januar indledes paany med Poesi:

„Giv Lyd, du Danske Mark,
og til de Norske Fielde,
Den store Tidende, det Glædes Bud at melde
For hver en Undersaat af
Konning Friderich,
At vor Monark en Søn, og
vi en Cron-Printz fik“.



Forretningsf. Haugaard.



Redaktionssekretær Nathansen.

Derefter berettes, at „Hvad Norden med inderlig Forlængsel haver ønsket, og daglig med mange tusinde Bønner begiært af Gud, det blev den 29 hujus til denne Hoved-Stads og begge Rigernes usigelige og ubeskrivelige Glæde opfyldt, i det Hendes Majestet, vores Allernaadigste Dronning, blev samme Dag, om Morgenen tiilig, henved Klokken 1 Slet, lykkeligen forløst med en velsignet og velskabt Cron-Printz. Denne store Tidende blev strax ved Canonernes Løsning fra Voldene og ved Instrumenters Lyd fra de fornemmeste Taarne i denne Kongl. Residentz-Stad for dens Indbyggere tilkiendegivet. Den Glæde, som derved opvaktes, var lige saa stor, som Længselen hidtil havde været, og begge ere ubeskrivelige. Hver Stand, hver Alder, hvert Kiøn stræbede paa en besynderlig Maade at legge sit Hiertes Fornoyelse for Lyset. Gaderne gave Gienlyd af Fryde-Skrig, og i Huusene giordes Anstalter til Illuminationer og offentlige Glædes-Tegn. Efterat Canonerne om Eftermiddagen atter vare løsnede, begyndte man Klokken 4 Slet at kime med alle Stadens Klokker, hvilket varede indtil Klokken 6, da imidlid den velsignede nyefødde Printz blev døbt, og fik i Daaben det Navn Christian. Herpaa toge de offentlige Glædes-Tegn deres rette Begyndelse: Den anseeligste Deel af Staden blev paa det prægtigste illumineret: Man saae og hørde intet andet end Glædes-Skud og Fryde-Fyr, hvilket varede ikke alleneste Natten over, indtil Dagen brød frem igien, men fortsattes ogsaa i gaar, og har endnu ikke Ende“. Bladet lover en endnu udførligere Beskrivelse af Festlighederne „udi vore maanedlige Stats-Tidender, som for den Aarsag ikke udgives, førend tilkommende Postdag.“

Det er meget undtagelsesvis, — og i Regelen kun, hvor Meddelelsen gælder Hoffet, — at „Kiøbenhavnske Danske Post-Tidender“ bringer en saa udtømmende Beretning om, hvad der foregik i vor egen By for halvandet Hundrede Aar siden.

Kendte man ikke det gamle Ord, der siger, at der ikke findes noget Nyt under Solen, vilde man forbavses ved at træffe paa Illustrationer i „Post-Tidender“. Det forholder sig imidlertid virkelig saaledes, at den illustrerede



Forf. Carl Bruun.

Dagspresse ikke er et Produkt af en nyere Tids Opfindsomhed, og at selve „Berlingske Tidende“ har betjent sig af Illustrationen i sit allerførste Leveaar. Bladets Nr. 32 af 21. April 1749 bringer den Tegning af Frelserens Kirke paa Kristianshavn, som findes gengivet i „Hver S. Dag“ i en noget formindsket Storrelse. Ogsaa i et senere Numer stoder man paa en Illustration, denne Gang en Tegning af en stor Græshoppe, der er bleven fanget paa Amager.

Bladets Nr. 69, der udkom i August Maaned — den i vore Dage saakaldte Agurketid eller døde Sæson — bringer en noget overraskende Meddelelse fra Indlandet. Det er Nykjøbing paa Mors, der „denne gang har den Ære, at give den nysgierrige Verden Efterretning om en særdeles usædvanlig og næsten utroelig Hændelse, hvis Sandhed dog enhver, som vil reyse herover, med sine Øyen kand see.“ Meddelelsen gaar ikke ud paa mindre, end at man i Fiskegarn har fanget „en mægtig stor Hav-Frue, i den øverste Deel liig et Menneske, men i den nederste Deel som en Fisk.“ Denne Havfrue, der fik europæisk Berømmelse, blev Mel paa Konkurrencebladets — „Kiobenhavns Post-Rytter“s — Molle, med hvilket Blad „Berlingske Tidende“ førte sine første smaa naive Polemiker*). I „Post-Tidenders“ Nr. 75 stryges Flaget ved en Erklæring, som vi ikke kunne modstaa Fristelsen til at gengive: „Udenlandske Gazettiers have en Tidlang som oftest beskyldt hinanden for ugrundede Relationer, men vi maa beskylde os selv, dog ikke os, men en Falskner, der har skuffet baade os og Publicum med en indsendt falsk Beretning om den formeente Hav-Frue, der skulde være fanget ved Nykiøbing paa Mors, hvilket ved sikre Breve fra Wiborg og andre Stæder i Jylland er erklæret for en Fabel, og noget, som man i Nykiøbing selv veed intet at sige. Denne Imposteur indsendte sin falsk befundne Relation med Posten under det Navn Johan Stevn, og Dato Ørbyegaarden 15. Aug. Hans Skrivelse var ikke saa fyndig, at man skulde have anseet hans Hav-Frue for en Troens-Artikel; men siden alle Stedets Omstændigheder vare rigtige, og fornemmelig siden han viiste sig i hans Brev en slags Simplicitet, der kunde bringe een paa de Tanker, at der kunde være fanget, om ingen Hav-Frue, dog vel et usædvanligt Hav-Dyr, som Almuen der paa Stedet giorde Væsen af, saa blev Relationen med hans egne Ord indført i Gazetterne. Den Msr. Johan Stevn, eller hvem der har skiult sig under dette Navn, ombedes, en anden gang at blive hiemme med sine Relationer, om han ikke vil agtes for en Bedrager imod Publicum. Og vore Læsere ville i Stedet for hiin usandfærdige Relation antage denne om hvorledes den første er kommen ind i Gazetterne, og være forsikrede om, at denne sidste er sandfærdig.“

At „Berlingske Tidende“s Stifter betragtede Paalidelighed som en af de væsentligste Planker i hans journalistiske Skude, er utvivlsomt, og det er ikke nogen ringe Ros at kunne sige om det gamle Blad, at denne Planke har holdt sig frisk i halvandet Hundrede Aar.

Side paa Side kunde fyldes med interessante Citater fra „Berlingske Tidende“s første Aargang. Interessant er Brevet fra Paris i Bladets Nr. 102 om den engelske Snedkersvend, der gav sine Kammerater tre Livres for at faa dem til at gøre Strejke med Lønningsforhøjelse som Formaal. „Politi-Lieutenanten, Hr. Berrier, tog de fornødne Mesures, til at giøre alle disse Projecter til intet.“ Fulde af Snurrepiberier ere alle disse gamle Aviser fra en Tid, da man ikke havde slet saa jagende travlt som nu, og da et Læs Bondebrænde kostede 5 Mark og et Læs Tørv 3 à 4 Mark.

Det kunde, hvis Pladsen tillod det, ogsaa have sin Interesse at følge „Berlingske Tidendes“ Udvikling fra Bladets første Aargang, der bekvemt kan bæres under Armen som en lille Pakke, til vore Dage, da man bliver stakaandet, naar man flytter et enkelt indbundet Kvartal fra Reolen til Bordet nede i Bladets Arkiv i Pilestræde. Der vilde blive mange Mærke-Perioder at notere, og Listen over danske Berømtheder, der ved den ene eller den anden Lejlighed have taget til Orde i Bladets Spalter, vilde ikke blive kort.

I de sidste halvtredsindstyve Aar har „Berlingske Tidende“ havt følgende Redaktører: Nathansen, der to Gange var Bladets Redaktør, H. P. Holst, H. Buchheister, F. Krebs, Etatsraad F. Knudsen, Dr. E Manicus og, siden Nytaar 1897, Dr. C. Rothe. Af disse Mænd bleve Nathansen og Dr. Manicus de ældste i Højsædet. Baade Holst og Krebs fandt hurtigt Redaktørstolen ubekvem.

Af Mænd, der have været knyttede til „Berlingske Tidende“ i den sidste lange Aarrække, bringe vi Portræter af Dr. E. Manicus, Redaktionssekretæren, Cand. M. Nathansen, Forfalteren, Cand. Carl Bruun, der redigerer Udenrigspolitiken i Bladets Spalter, og Bladets Forretningsfører, Grosserer Alfred Haugaard. Det er langt fra noget fuldstændigt Galleri af kendte Ansigter fra Pilestræde Nr. 34, men maaske vil det kunne suppleres ved senere Lejligheder.

*) P. M. Stolpes „Dagspressen i Danmark“.

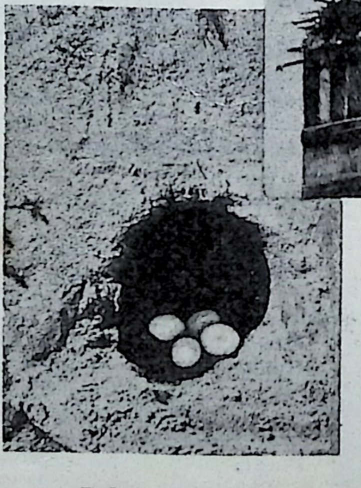
Vi nøjes med Lejligheden.

Af Martin.

Mon aldrig nogen har spurgt sig selv eller andre: Hvor byggede Svalen, forinden Mennesket overhovedet kom saa vidt, at det kunde skaffe sig en Bolig? Man kunde for Spurvens Vedkommende gøre det samme Spørgsmaal, dersom man glemte, at denne „Plovens uadskillelige Ledsager“ ikke saa sjeldent flytter ud i Havers og Hegns Trækroner, ligesom da ogsaa Storken, foruden Bygninger, vælger en eller anden



Fig. 1. Rede i et Taarn.



Rede i en Træstamme.

halvt udgaaet Træstammes Top til Redeplads. Imidlertid er saadanne Udflyttere Undtagelser imellem Spurve og Storke, Fugle, som fra gammel Tid har boet hos Mennesket; de er kun mindre trofaste end Svalerne. Fig. 1 og 2 viser Storkereder, den ene paa en Taarnbygning i Sevilla, den anden

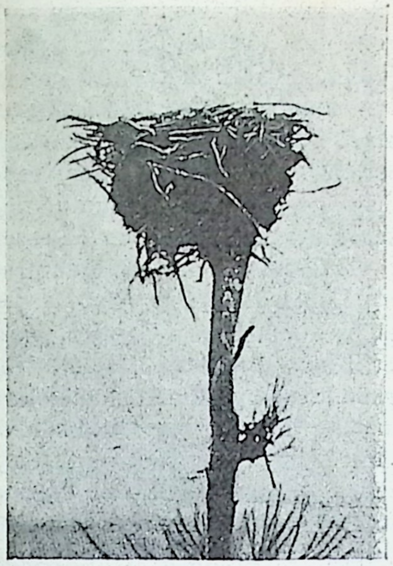
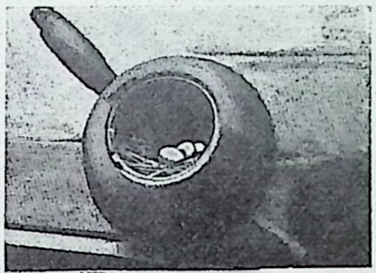


Fig. 2. Storkerede ved Guadalquivir.

paa et kullet Træ ved Guadalquivir-Floden. Men hvem mindes ikke Bonde- eller Præstegaardens hyggelige Storkerede eller Holstebro's, Ringkøbings eller Viborgs Bystorke? Det hedder, at Storkene nu til Dags er blevne langt sjældnere end i gamle Dage, og man har ment, at dette skyldes en vældig Aftagen i Padders og Frøers Mængde. Grunden maa sikkert søges andetsteds; thi end er der nok af kvækkende Frøer og Tudser i Dana's Have.



Spurven er ikke synderlig nøjeregnende med den Redeplads, den vælger, skønt den dog for det meste indretter Reden, hvor denne er bedst sikret mod Katte, Ugler og andre Fjender. Det var næppe heller af anden Grund, at et Spurvepar (Fig. 3) valgte at bygge i et paa en Væg hængende Stykke opskudt Tov.

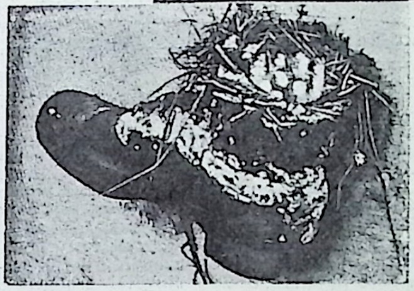


Fig. 5. Rede i Tekedel og i en Sko.

Det synes, at efterhaanden ogsaa flere andre Fugle, end de allerede nævnte, bliver tillidsfulde og søger Redeplads, ikke alene nær vor Bolig, men ogsaa umiddelbart paa den, idet de udnytter enten Gemmesteder, man med Vilje har indrettet for dem, saaledes som Gærdesmutten, der hyggede sig i en tom Kokosskal (Fig. 4), eller de drager ind i udhængte Redekasser.

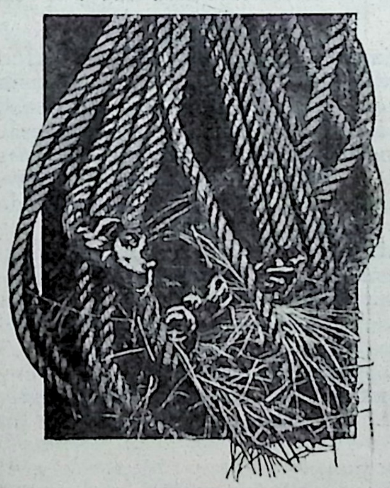


Fig. 3. Spurve Rede i et Stykke Tov.

Undertiden træffer man Fuglereder paa Steder, hvor man mindst skulde vente dem. Vi har en Gang set, saa vidt vi mindes var det en Rødkælks Rede i en Tekedel, som hang paa en Mur, og Fig. 5 viser netop en saadan Rede. som var lavet til i den Tepotte, en vredladen Mand havde kastet efter en elskovssyg Kat og som var bleven liggende i Tagrenden. En Musvit byggede en Gang Rede (Fig. 6) i en Brevkasse, og den skræmmedes hverken ved Breves Nedlægning eller naar Kassen aabnedes. Den tog det med Ro, sikkert i Tillid til gode Mennesker. Derimod er det vanskeligt at afgøre, om den Fugl, som byggede i et Fugleskræmsels Hat, gjorde dette for at haane haarde Mennesker, der ikke vilde unde Smaafugle et bitte Korn.

Siden adskillige Fugle viser os den Tillid, at søge til vore Boliger, føler de sagtens, at Mennesker ikke er saa onde, som de kunde være. I hvert Fald kan vi jo tage det som en Kompliment, naar Fugle af fri Vilje vil være i vor Nærhed og føler sig trygge hos os. Fuglevenner har allerede længe set, at der med Trygheden lidt efter lidt er fulgt endnu en Art af Tilvænning: Vore Gæsters Re-



Fig. 4. Rede i en Kokosskal.

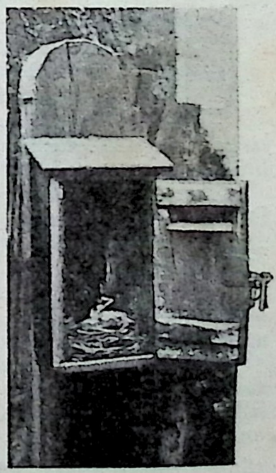


Fig. 6. Rede i Brevkasse.



Fig. 7. En Kragerede.

dematerialer ændres, idet Fuglene efterhaanden finder flere Ting fra den menneskelige Husholdning brugelige til Redens Bygning og Udforing. Spurverederne er mangen Gang en hel Prøvesamling af alle Slags Klude, Traad, Træuld, Papirstrimler osv. Alt er godt, dersom det kun er brugeligt til Leje for Æg og Unger.

Man har dog ogsaa set, med hvilken Omtanke Fugle har udnyttet saadanne Sager, som kunde værne Reden. Vor Skade værner, hvad alle kender, sin Rede imod Maar, Kat og andre Rovdyr, idet den med Tjørnekviste osv. flætter et Hegn over og omkring Reden. Dersom nu Skaden ikke kunde skaffe sig saadant Redemateriale, var det ikke utænkeligt, om den hittede paa at bruge andre Æmner i Stedet, dersom saadanne kunde findes. Saaledes kan man i det mindste forklare, hvorfor en Kragefugl i Bombay indrettede sig den i Fig. 7 fremstillede Rede. Vi sælger Meddelelsen til Indkøbspris, skønt vi ingenlunde finder den utrolig, saa meget mindre som Billedet er en fotografisk Gengivelse: En Købmand i Bombay mærkede i Løbet af et Par Aar, at der idelig blev stjaalet fra hans Lager. Briller, Brillestativer, Urkæder, Ringe og andre Juvelérartikler forsvandt efterhaanden, og alle Anstrengelser for at finde Tyven eller Tyvene var frugtesløse. Tyverierne skete fra 1895, indtil man en Dag i November saa en Krage flyve bort fra et Vindue i Lageret med et Par Guldbriller paa Næsen. Man fulgte dens Flugt og paa en Mur opdagede man saa dens af Briller og Brillestativer m. v. omgivne Rede. Naturligvis blev Reden ryddet; Kragen havde ikke Patent paa sin Opfindelse, og Materialets Værdi var desuden langt over 18000 Kroner.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Ved en stor Karnevalsfest, der afholdes paa Isen ved Kronstadt er der særlig en ung Pige, der beundres af alle. Det er den smukke Englænderinde Marian Best, der er ansat som Guvernante i Guvernøren, General Stefanovitsch' Hjem. Den gamle Guvernør, der er Enkemand, er selv aldeles betaget af den unge Dame, som imidlertid synes at sætte Pris paa en ung, smuk Artilleriofficer, hvem hun endogsaa tillader at ledsage sig, da hun forlader Isen. Dagen efter Festen bliver der stort Røre i den gamle Guvernørs Hjem, Den barske Oberst Bonzo, der ikke uden Grund er Fæstningens Skræk, indfinder sig som sædvanlig om Morgenen for at aflægge Rapport, og af hans hele Holdning og Ansigtets jærnhaarde Udtryk ses det straks, at han i Dag maa have en særlig vigtig Meddelelse at gøre. Hans Rapport gaar da ogsaa ud paa, at den engelske Regering, uvist hvorfra, er kommen i Besiddelse af en Plan om et af Fæstningens Batterier, at der med andre Ord maa findes en Spion indenfor Fæstningen og at det derfor gælder om hurtigst mulig at finde Forbryderen. Den unge Englænderinde aner intet, men bliver alligevel uroligere for hver Dag, der gaar. Bevidstheden om hendes Brøde piner hende stadig, hun tror sig udspioneret, og de vilde Fantasier, der griber hende, faar ofte Blodet til at stivne i hendes Aarer. Alligevel fristes hun stadig ved Tanken om det store Beløb, der vil blive hende udbetalt for hendes Arbejde som Spion. Ganske vist elsker hun Paul Zassulic, men kan hun stole paa ham? Var det ikke bedre at fuldende Udspioneringen, flygte fra Rusland, føle sig fri igen og tilmed rig? Fristelsen er for stor og en Aften, da hun mener sig ubevogtet, lister hun sig ind i Generalens Arbejdsværelse. Her ved hun, at Kortet over Fort Peter findes og dette Kort maa hun have. Men netop som hun har bemægtiget sig det, føler hun en Haand paa sin Skulder. Paul staar foran hende. En heftig Scene finder Sted og Paul siger bl. A.: „De vil ikke le i Morgen, naar Pisken flænger Deres Skuldre — Taabe, Taabe! Hvem uden en Kvinde kunde begaa en saadan Taabelighed?" Han meddeler hende, at det er hans Pligt som Officer af Ære at angive hende, hvor haardt det end vil være ham. Hun troer ham ikke. Hvor kunde vel han, som elsker hende saa højt, nogensinde forraade hende?

„Hvor det var dumt af mig," udbrød hun med en Bevægelse, som om hun blev forbavset, „jeg saa' ikke, at De hvilede Dem."

Hun lod, som om hun vilde trække sig tilbage, men Generalen gav hende galant Tegn til at blive.

„Hvorledes skulde jeg kunne holde mig vaagen, naar De ikke er her?" sagde han, idet han rettede sig. „Sig mig det, Mademoiselle!"

„Men jeg behøver ikke at lade Dem vide, at jeg er her paa denne Tid af Aftenen, Hr. General."

Han drejede sig om i Stolen og søgte at følge hende med Øjnene, medens hun gik gennem Værelset.

„Jo, jo," sagde han venligt. „De skal synge for mig, saa jeg glemmer alt, en af de engelske Sange, min lille, en lille Sang om Kærlighed, hvad Mademoiselle? om Kærlighed!"

Hun saa' paa ham hen over Skuldren, og medens „Dukkerne" mekanisk rejste sig for at staa paa hver sin Side af hende ved Klaveret, begyndte hun at synge Sangen af „Faust" om Kongen i Thule. Hun havde en overordentlig blød og sød Stemme. Musik var for hende mere end et Talent, det var en Kunst. Ophidselsen og Lidenskaben fra den foregaaende Time syntes at blande sig med den yndige Ballades Harmonier. Selv Stefanovitch, som troede, at Engle blæste paa Basuner, var i en henrykt beundrende Tilstand.

„Brillant! Brillant!" sagde han atter og atter. „Saadan kan kun et Geni synge. De skal høres i hele Rusland, og Kejseren skal applaudere Dem. *Eh, mes enfants,* vilde I ikke gerne kunne synge som Mademoiselle, er hun ikke glimrende, er hun ikke smuk?"

Han kaglede og applauderede atter og atter, medens Børnene gentog Ordene, skønt deres Træansigter ikke skiftede Udtryk, og Musiken var meningsløs for dem.

„Det var en yndig Sang!"

„*Oh, Mademoiselle, si j'étais vous!*"

„Er det Margaretes Sang?"

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

„Ja, vist er det saa."

„Aa, gid jeg kendte Margarete!"

„Hvor Du er dum. Hun er død, ikke sandt, Mademoiselle? Margarete er død?"

Den gamle Nikolaj lyttede til deres Snak.

„Hvad er det, I vil have, Mademoiselle skal fortælle jer om Margarete? Ha, ha! en anden Gang, Børn, en anden Gang! Frøken Marian fortæller først mig den Historie, ikke sandt, Mademoiselle, De fortæller mig den Historie om Margarete, naar vi er alene?"

Marian rejste sig fra Klaveret, idet hun sagde til sig selv, at det vilde være en Fornøjelse at give Nikolaj Stefanovitch et Par Ørefigener, men hun vedblev at sætte et fornøjet Ansigt op, for hun tænkte, at hans Venskab kunde være hende til Gavn her i Kronstadt, og hun handlede derefter.

„Jeg kan ikke fortælle Dem noget, Hr. General," sagde hun. „Jeg vilde ikke have Mod til det."

„Mod! — ikke have Mod? — over for mig! Aa, men jeg skulde give Dem Mod! De skal støtte Dem til mig, Mademoiselle. Ha, ha, ha, De skal støtte Dem til mig og være stærk, og jeg vil plante Blomster i Haven, engelske Blomster, hvad? De skal finde dem. Aa, syng Sangen igen."

Hun svarede med et koket Blik. „Dukkerne" stirrede paa deres Fader med aaben Mund. De kunde ikke forstaa, hvorfor han sov, naar de var sammen med ham, eller svarede dem med uvillige Grynt, medens han blev en anden Mand, saa snart Guvernanten traadte ind i Stuen, hvorfor han fik disse krampagtige Trækninger og gjorde disse latterlige Narrestreger. De havde heller aldrig før hørt Frøken Marian svare saa villigt paa hans Dumheder. Hun var ikke den sky og gnavne lille Guvernante. Hun var bleven en Kokette lige til Fingerspidserne. Derfor var muligvis Frøken Rina og Varia meget glade, da den gamle Oberst Bonzo traadte ind i Værelset og gjorde Ende paa den Komedie.

„De er optaget, Hr. General?" sagde han, idet han blev staaende ubevægelig i Døren.

Stefanovitch var øjeblikkelig paa Benene. Hvis han skammede sig over at blive overrasket, saa viste han det i alt Fald ikke.

„Venter De paa mig, Hr. Oberst?"

„Ja, Hr. General."

„Er der noget nyt?"

„Ja, meget nyt."

Marian, som havde vendt Bladene i en Bog, saa' hurtigt op. Den Tone, i hvilken Jærnmanden talte, og den Forsømmelse, han viste ved ikke at hilse paa hende, advarede hende. Hun følte Blodet strømme op i sine Kinder, hendes Haand skjalv, medens hun lagde den paa Bogen, en Stemme hviskede til hende — hendes Fantasis Stemme: Paul har sagt ham det, det er den Nyhed, han har!

Det var kun Spændingen, der havde sat hende i Stand til at holde sig oppe over for Generalen og Børnene. Hun havde næsten narret sig selv ind i den Tanke, at hendes Uro var taabelige Fantasibilleder, men nu, da hun saa' Bonzo ind i Ansigtet, var det, som om Anklagerens Haand allerede rørte ved hendes Skulder. Barsk og streng og ubøjelig iagttog Jærnmanden hende med et ransagende Blik, der kvalte Ordene paa hendes Læber og holdt hende bunden til Sofaen af Frygt. Han ved det, tænkte hun, han ved det, og han er kommet for at sige det til den anden; Paul har talt, og nu er det hele forbi.

„Mademoiselle, vil De ikke gaa oven paa?"

„Mademoiselle, jeg vil gerne i Seng!"

Det var Børnene, der talte, og Marian rejste sig med Besvær. Hun vendte sig om, for at hilse paa Herrerne, men de havde allerede forladt Værelset. Hun vidste ikke, at Minuter var henrundne, medens Uvishedens Kvaler pinte hende. Hun havde ikke set den statelige Hilsen, med hvilken Kronstadts Herre havde taget Afsked med hende. Den gamle Bonzos skrækkelige, ransagende Øjne syntes endnu at se helt igennem hende, skønt Obersten ikke længere var i Værelset, hun syntes, de fulgte hende fra Dagligstuen til Børnenes Sovekammer, de iagttog hende i Korridoren. Den samme Rædsel og det samme Ønske om at skjule sig følte hun, da hun traadte ind i sit eget Værelse igen og laasede Døren, medens hun svag, skælvende og forskrækket sank om paa Sofaen.

Klokken var næsten ti nu, og der blev blæst paa Hornene i Byens Kaserner. Marian havde ofte hørt disse Toner, naar hun sad alene i Værelset, og havde budt dem velkommen som Sendebud, der kom fra Menneskers Tilflugtssteder. Hun spurgte sig, om hun skulde høre dem den næste Dag, og saa' ud over det isdækte Hav, og det var for hende som den frosne Skranke, der laa mellem hende og Friheden. Hun begyndte at spørge sig selv, om hun kunde søge Tilflugtssted paa Øen. Hvis det havde været Sommer, kunde hun være bleven optaget om Bord paa et engelsk Skib, men nu, da Bugten kæmpede med Islænkerne, og intet Skib kunde vove sig ud af Havnen, hvad Haab var der nu? I Gaarden under sit Vindue kunde hun se Skildvagtens funklende Riffelløb. Mellem Forskansningernes store Masse saa' hun andre Skildvagter skride hurtigt frem og tilbage i Fortets Udenværker. Graven kunde ikke lukke sig mere sikkert over sit Offer, end Kronstadt omgav den Kvinde, der havde forraadt den.

Klokken i Byen havde slaaet Midnat, før hun begyndte at klæde sig af. Hendes uvillige Fingre tog kun klodset fat, og da hun havde lagt sin smukke Kjole paa Sengen, spurgte hun sig selv, om det var sidste Gang, hun havde haft den paa. Frygten gjorde hende saa forfærdelig nervøs, at hun hverken kunde sidde eller ligge, men stadig maatte lytte efter Fodtrin i Gangen og Lyden af Stemmer i Gaarden.

De kommer om fem Minuter — om ti Minuter, sagde hun hvert Øjeblik til sig selv, og hun begyndte at tænke paa det Forsvar, hun vilde fremføre, og gentog de Undskyldninger, som hun maatte give, og den Komedie, som hun maatte spille.

Saa paa den anden Side havde hun Tillid til Kærligheden. Hun sagde til sig selv, at Paul ikke vilde gøre hende Fortræd, at han vilde finde paa en Udvej. Hun kunde ikke tro, at Skæbnen i et Øjeblik vilde berøve hende Livets Lys og Kærlighed og den lille Verden af Selvtillid, som hun havde skabt sig. Al den Hygge, den muntre Ild i Kakkelovnen, de smukke, straalende Billeder, Sengen, i hvilken hun saa ofte havde drømt om lille Dick, alt dette tænkte hun paa, og hun spurgte, hvilket Tryllevaand der kunde mane det bort og sætte Fængslets uhyggelige Mure i Stedet for. Hun havde vovet meget, men Boden for hendes Vovestykke, den var for hende kun et Gøglebillede af hendes Frygt.

Hendes lange, brune Haar faldt ned over Skuldrene nu, og hun gik fra sin Dagligstue ind i den lille hvide Alkove, hvor hendes Seng stod. Alt var stille og roligt her. Hun kunde ikke længer skelne Lyden der ude fra Isen eller Skildvagternes Trampen paa Voldene. Hun gyste af Kulde og laa i timevis og undrede sig over, at det store Hus laa i Dvale, og ingen kom for at anklage hende. Da tilsidst den nølende Dagning nærmede sig hvid og taaget ude over Havet, fattede Søvnen Medlidenhed med hende, og en venlig Drøm lagde hendes Arm om Halsen paa det Barn, hun elskede, og som hun trykkede tæt til sig. Atter vandrede hun med ham gennem Haverne i det elskede England, og hun vidste ikke, at naar hun næste Gang sov, saa vilde det være i et mørkt Fangehul i Fort Alexander i Kronstadt.

Fortsættes.



Casinos Teater.

Casinos Teater.

26. December 1848 — 26. December 1898.

Af Lauritz Swendsen.

Anden Juledag fejrer Københavns ældste Privatteater sit 50-aarige Jubilæum. Et halvt Aarhundrede er da forløbet, siden Direktør *H. V. Lange* aabnede sin første Sæson med *Nestroys* velkendte Farce *„Talismanen“*, og med et vel valgt Repertoire, en omhyggelig Instruktion og et godt sammenspillet Personale atter gav Casino-Aktierne Værdi. — Oprindelig var Casino nemlig ikke bestemt for Teaterforestillinger. Det skulde være en Slags Vinter-Tivoli med fine Koncerter, Optræden af fremragende Solister etc., men Ideen slog ikke an. Københavnerne fandt, at 4 Mark for lidt Musik var for mange Penge, og da man helst skulde give Møde i Selskabsdragt, holdt det brede Publikum sig borte. Allerede i den 2. Sæson maatte Aktieselskabet erklære sig insolvent og overlod Styrelsen til en Administration, der skulde se at bringe de forfaldne Papirer paa Fode igen. Det første, man gjorde, var at ombygge den lille Scene til en rummelig Skueplads og at engagere Lange, der havde et godt Navn som Provinsdirektør til at give Forestillinger. — Ved Premièren var naturligvis alt udsolgt, Publikum fulgte med Interesse Titus Brandstoks og den lille rødhaarede Gaasepiges Eventyr, da da der midt i 2. Akt opstod en Mumlen paa Tilskuerpladsen, og Rygtet om Ildløs i Bygningen forplantede sig i en Fart. Der opstod et frygteligt Virvar. Alle søgte Udgangene, mange sprang over Orkestret op paa Teatret — og saa var det hele blind Allarm. Skøndt den almindelige Uro snart lagde sig, var der dog ikke Tale om at fortsætte den afbrudte Forestilling. — I syv Sæsoner styrede Lange med sikker Haand Teatret. *H. C. Andersens* Eventyrkomedier og *Erik Bøghs* Sangspil trak Københavnerne ud i Amaliegade, men saa kom Katastrofen — den samme, der flere Gange senere har bragt Casino til Afgrundens Rand: Splid mellem Direktør og Aktieselskabet. Hver Gang en energisk Direktør har bragt stabile Forhold til Veje og skaffet Teatret Vind i Sejlene, er Aktieselskabet bleven greben af en Graadighedens Dæmon. Lange fandt — med Rette — at det var blodigt at skulle afse Halvdelen af den offenlige Bruttoindtægt til Aktieselskabet som Leje for Teatret og bad om Afslag. Men nej, saa vilde Selskabet drive Teatret for egen Regning og engagere en artistisk Direktør. Hertil valgte man Erik Bøgh, der havde vist sig som en Mand, der forstod at træffe Publikums Smag, og Aktieselskabet troede at have baaret sig forfærdeligt klogt ad. Men det uventede skete. Lange fik Tilladelse til at spille Komedie paa Hofteatret, og foruden Casinos bærende Kræfter fik han Kunstnere som *Høedt* og *Michael Wiehe* knyttede til sit Foretagende. Til alt Held for Casino varede denne Konkurrence kun en Sæson; saa kunde man atter trække Vejret lettere i Amaliegade. I *„Kalifen paa Eventyr“* fik man et Kassestykke af første Rang, Aaret efter bragte Danserinden *Pepita* de gode Københavnere fra Sans og Samling, og endelig skaffede Erik Bøgh Teatret 42 udsolgte Huse paa *„Grevinden og hendes Søskendebarn“*. At Aktieselskabet vilde gøre alt for at holde fast paa en saa heldig Direktør, skulde man unægtelig tro, men nej; det drillede og chicanerede Bøgh i den Grad ved utidig Indblanding i Teatrets Anliggender, at han sluttelig maatte bede om at faa sin Kontrakt hævet, inden den var udløben. Aktieselskabet prøvede nu Lykken først med *M. V. Brun*, saa med *H. P. Holst*, sluttelig med *Th. Overskou*, men disse besad ikke Forgængerens Evner til at drage Publikum til Huse. Indtægterne dalede i en betænkelig Grad, og da saa to af Teatrets Skuespillere *(Th. Rasmussen* og *Chr. Schmidt)* tilbød at tage Forretningen i Entreprise, slog Aktieselskabet til. Men den nye Direktion virkede kun en stakket Tid. Chr. Schmidt afgik allerede i Sæsonens 3. Maaned ved Døden, og skøndt hans Kollega gjorde alt, hvad der stod i hans Magt for at kunne klare sine Forpligtelser, maatte han dog

snart opgive Ævret og indstille sine Betalinger. — Hvad skulde man nu gribe til? Gaa hver til sit eller spille Sæsonen ud paa Deling? I Nøden valgte man det sidste, og der blev nedsat en Skuespiller-Komite, bestaaende af Stigaard, Knobelauch, og Theodor Andersen, til at varetage Personalets Interesser. — Af dette Triumvirat blev Andersen dog hurtig den eneraadende, og det Held, der fulgte ham, bevægede ham til snart efter at overtage Ledelsen for egen Regning. Nu kom der atter gyldne Tider for Casino, Andersen samlede et Personale om sig, som intet andet københavnsk Teater før eller siden har haft Magen til, og enten han spillede franske Dramaer som *„Froufrou“* og *„Dora“*, eller Udstyrsstykker som *„Jorden rundt i 80 Dage“*, eller han gav Operetter som *„Boccacio“* og *„Lykkebarnet“* — Lykken var med ham og Casinos gamle Teater. — Men atter dukkede det ulyksalige Aktieselskab op og ødelagde i et Nu, hvad Andersen havde brugt fjorten Aar om at bygge op. De fandt, at Andersen „tjente for meget“ og skruede derfor Lejen op til næsten det dobbelte. Dette vilde Andersen selvfølgelig ikke finde sig i og lejede Dagmarteatret fra Sæsonen 1884—85. For tredje Gang havde Casinos Aktieselskab ved sine ublu Fordringer skilt sig af med en Direktør, der forstod at skaffe Penge i Kassen, og samtidig søgte at højne Teatrets Repertoire, saa meget som Forholdene tillod. Men atter hævnede denne egenmægtige Optræden sig, thi de følgende ni Sæsoner var en fortsat Dekadence-Periode, hvor Tanken om at lave hele Casino om til Pakhus dukkede op adskillige Gange. Først prøvede den dygtige Provinsdirektør *Aug. Rasmussen* Lykken, baade med Operetter, Farcer og Udstyrsstykker, men Konkurrencen med Dagmarteatret var ham for haard, navnlig efter at denne Scene i *„Landsoldaten“* havde faaet et Stykke, der trak udsolgt Hus i over fem Maaneder! I Foraaret 1887, da Landsoldats-Deliriet var paa sit Højdepunkt, maatte August Rasmussen standse sine Betalinger, og atter spillede Personalet paa Deling. — Saa kom d'Hr. *Hunderup* og *Lindemann* til Roret — i fem Maaneder! Nyt Delingsspil! I et Par Sæsoner skaffede *Carl Nielsen* med velvillig Assistance af nogle Smaagrise, Høns og Ænder, der optraadte som Gæster i *„Pigernes Jens“* og *„Gutter ombord“*, en Del Penge i Kassen, men heller ikke disse Indtægter lod Aktieselskabet i Ro. Nu kom der igen Folk i Casino — ergo vilde det selv drive Teatret! Og de drev det, ad H . . . . . til! Sluttelig var vort ældste Privatteater en sand Fabel for Byen, og et kærkomment Stof for Revuforfatternes Satire. Endelig — den 10. Januar 1893 — maatte Aktieselskabet erklære sig for ude af Stand til at fortsætte Driften. Og igen spillede de arme Skuespillere paa Deling. De havde forresten i Aarenes Løb faaet en vis Øvelse deri. — Man skulde have forsvoret, at der fandtes en Mand der var villig til at overtage det haardt omtumlede Casino, og dog meldte han sig til alt Held for Teatret. I Hr. *Richard Schrøder*, der tidligere havde beriget samtlige Privatteatre med en Mængde virkningsfulde Kassestykker, fik Casinos Teater omsider en Direktør, der hurtig bragte Orden og Ro til Veje. Hans Ledelse i de forløbne fem Sæsoner viser, at han arbejder med en fast Plan for Øje: at skabe et *virkeligt* Folketeater, hvor Københavneren trygt kan tilbringe en Aften sammen med sin Familje og være sikker paa at more sig, og har han en enkelt Gang givet sig „den literære Komedie“ i Vold, har de tomme Bænke hurtig overbevist ham om det farlige i slige Eksperimenter. Casino har sine Traditioner, som man ikke ustraffet krænker, og naar Direktør Schrøder paa Teatrets Jubilæumsaften genopfører *„Talismanen“*, tilkendegiver han derved, at det er hans Agt at holde disse gode, gamle Traditioner i Hævd. At dette maa lykkes ham i de forhaabenlig mange Aar, han har tilbage som Leder af vort ældste Privatteater, skal være vort Ønske paa Casinos 50-aarige Fødselsdag.



Teaterdirektør Schrøder.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

En velkendt københavnsk Personlighed, Overretsprokurator *P. A. Petersen*, er afgaaet ved Døden i 64 Aars Alderen. Han var en Proprietærsøn fra Mols, og skulde oprindelig have været Landmand, men følte langt mere Lyst til Studeringer, og naaede i forholdsvis ung Alder at blive juridisk Kandidat. Selve Sagførervirksomheden interesserede ham ikke saa stærkt, og han fandt sig snart en Specialitet i Startning af store Byggeforetagender. Denne Spekulationsvirksomhed, der har været dræbende for saa mange, havde for ham ofte de gunstigste Resultater, og store Dele af København som Dagmarkomplekset og Arbejderkvarterer paa Nørrebro har han været med til at rejse. Han nød Anseelse som en stor Dygtighed paa sit Omraade.



Overretsprokurator Petersen.

Da den næsten 87 Aar gamle Pastor *J. S. Brandt* holdt sit 60-aarige Jubilæum som Præst i Ollerup, modtog han saa mange Beviser paa Hengivenhed og Højagtelse, at det var et talende Vidnesbyrd om, i hvor høj Grad han var elsket, ikke alene af sine egne Menigheder, men ogsaa af hele den grundtvigske Kreds Landet over. Han var født 3. Januar 1812, tog Embedseksamen 1836 og blev af Frederik den Sjette 1838 kaldet til Sognepræst for Ollerup-Kirkeby Menigheder.

B. var oprindelig en Tilhænger af Biskop Mynster; men længe varede det ikke, før han sluttede sig til Birkedal i Ryslinge, der i ham vandt en trofast Ven og Forkynder af det grundtvigske Livssyn. Ollerup Kirke blev ligesom Centrum for denne kirkelige Bevægelse i Syd-Fyen, og derfra blev Stødet givet til Oprettelsen af Vejstrup Valgmenighed. Han var ikke blot en Præst, der som Sjælesørger for den enkelte skattedes højt; hans rigtbegavede Aand optog i sig tillige alle de Bevægelser i Retning af Højskolesagens Fremme, som trivedes der paa Egnen, og i mangt og meget kom han til at staa Mænd som Mads Hansen og Anton Nielsen nær, der i ham fik en trofast Medarbejder. Ogsaa Skyttesagen havde i ham en varm Forkæmper. Et Børnehjem i Ollerup, som nærmest skylder ham sin Tilblivelse, er ligeledes et talende Vidnesbyrd om hans Kærlighed til de smaa. Den 15. December blev hans rige Liv afsluttet, men hans Minde vil leve i de Egne, hvortil han gennem sin lange, opofrende og ufortrødne Virksomhed har været knyttet i 60 Aar med de hjerteligste Baand.



Pastor Brandt.

„Hver 8. Dag"s Musik og Sang.

Det blev, som man kunde vente, straks ved Tilsynekomsten af „Hver 8. Dags Musik og Sang" fastslaaet i hele den danske Presse, at dette Foretagende var baseret paa en saa overraskende og fortræffelig Tanke, at dets Betydning for dansk Musikinteresse ikke kunde anslaas højt nok. Vore Læsere, som Julen igennem vil have moret sig med det fortræffelige første Hefte, har vistnok særlig været indtaget i den lille Barnesang „Danse, danse Dukke min" af *Fini Henriques*. Sikkert er den naive Tone truffet, og Børnene selv vil kunne udføre dette Stykke Musik. „Vølund Smed"s Komponist har vist „Hver 8. Dag" en Ære ved at indvie vortsidste, store Foretagende.



Fini Henriques.

„Hver 8. Dags Roman-Bibliotek".

4. Hefte af „Doktor Nikola".

Ved en ganske enestaaende Tilstrømning af Abonnenter paa „Hver 8. Dag"s Romanbibliotek har det vist sig, at dansk Smag paa Romanlæsningens Omraade gaar i samme Retning som den engelske. Vi har da ved at offentliggøre Guy Boothby's Roman, som ikke ligner nogen anden, der tidligere er fremkommet her hjemme, vist et saare sikkert Blik for, hvad der maatte kunne fange Interessen hos vore Læsere. Nu, da fjerde Hefte af Romanen foreligger, anbefale vi paa ny de faa, der hidtil har unddraget sig Doktor Nikolas Paavirkning, til at tegne Abonnement. Han slipper dem dog ikke.

„Hver 8. Dag"s Nr. 10 og 11

af nærværende Aargang er aldeles udsolgt, hvorfor Eksemplarer af disse Numre købes for *25 Øre* i „Hver 8. Dag"s Ekspedition, Klareboderne 3.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 14.

Taabelig er den hele Verden
i al sin Stræben, i al sin Færden.
Den tænker kun paa Fjas og Pynt
og ender, som den har begyndt.

De første Led, som bæres med Bram,
kaster et Slør over Dumhed og Skam.
De vurderes selv af det stakkels *sidste*,
der har ønsket det lagt som Pynt paa sin Kiste.

Dog ikke desmindre bør enhver have Sans
for *de første* i samtlige Dele;
men Pigen fletter sin Brudekrans
tit før hun lærte at være *det Hele*.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *8. Januar 1899* under Adr.: **„Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 12 var

Ørnesagnet.

Ialt indkom 400 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *S. Larsen*, Borgergade 39, Kbhv. 2. Præmie Frk. *Emilie Mørch*, Hershendsgave pr. Skanderborg.

„Hver 8. Dag"s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

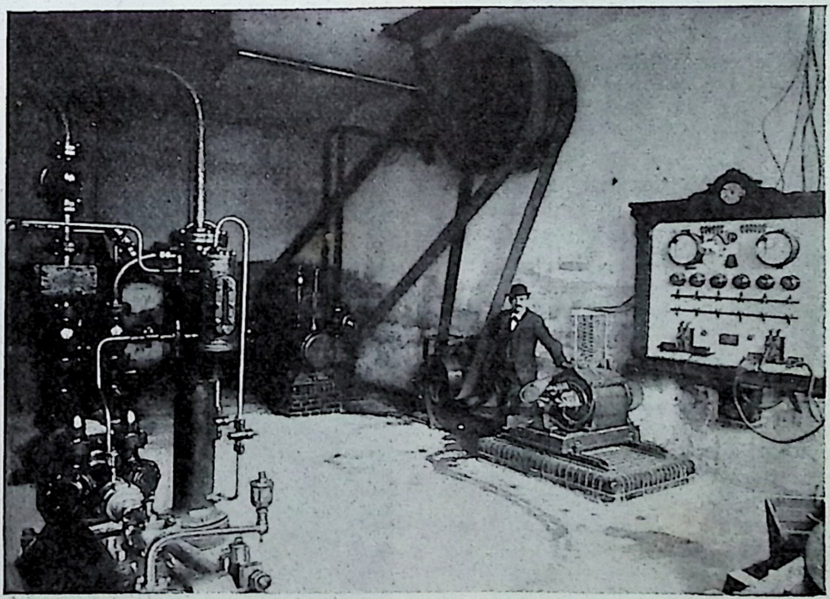


Mælkeforsyningens Personale.

Dansk Etablissement.

Mælkeforsyningen Pasteur.

Til det store kjøbenhavnske Mælkeri-Etablissement paa Grundtvigsvej har Pasteur selv laant sit stolte Navn, og det er da ogsaa hans Aand, som raader ved Arbejdet overalt i de vidtstrakte Rum. Medens man tidligere paa mange Omraader havde gode offentlige Foranstaltninger til Forebyggelse af Sygdommes Udbredelse gennem Fødemidler, blev der saa godt som intet Hensyn taget til Mælkens Farlighed som Smittebefordrer. Og dog er Mælken paa dette Punkt en særlig vanskelig Artikel, da det er konstateret, at alle Smittekim formere sig overmaade stærkt i denne Drik. Det er langt fra tilstrækkelig Sikkerhed, at Køerne holdes under Dyrlægekontrol, thi dels er det vanskeligt for Lægen at opdage Tuberkulose i alle de Tilfælde, hvor den er til Stede, dels er Mælken, inden den fra Dyrene naar til Forbrugerne i høj Grad udsat for Tilførsel af Smitte, naar der ikke paa hvert Punkt iagttages den største Forsigtighed. Gennem saa mange Hænder maa Mælken passere, først ved Malkningen, saa ved Omheldningen og endelig ved Forsælgningen, som tilmed ofte foregaar fra aabne Beholdere, at den undervejs har den rigeste Lejlighed til at fyldes med Sygdomsspirer, som kan volde den alvorligste Fortræd. Man kan jo sagtens raade Folk til at koge Mælken, før de drikker den, men de fleste vil dette falde for besværligt at gennemføre, og det var derfor i hygiejnisk Henseende et mægtigt Fremskridt, da Mælkeforsyningen *Pasteur* oprettede sin Fabriksvirksomhed med det Formaal at hindre Bakteriernes Tilværelse i Mælken ved Hjælp af kraftig Opvarmning (Pasteurisering) af Drikken samt Afdampning (Sterilisering) og hermetisk Tillukning af de Flasker, der skal rumme den. Selv i Udlandet er Forhandling af en saadan ren Vare en Sjældenhed, og man har i Sinde omkring i Europa at tage den danske Fabrik til Mønster.

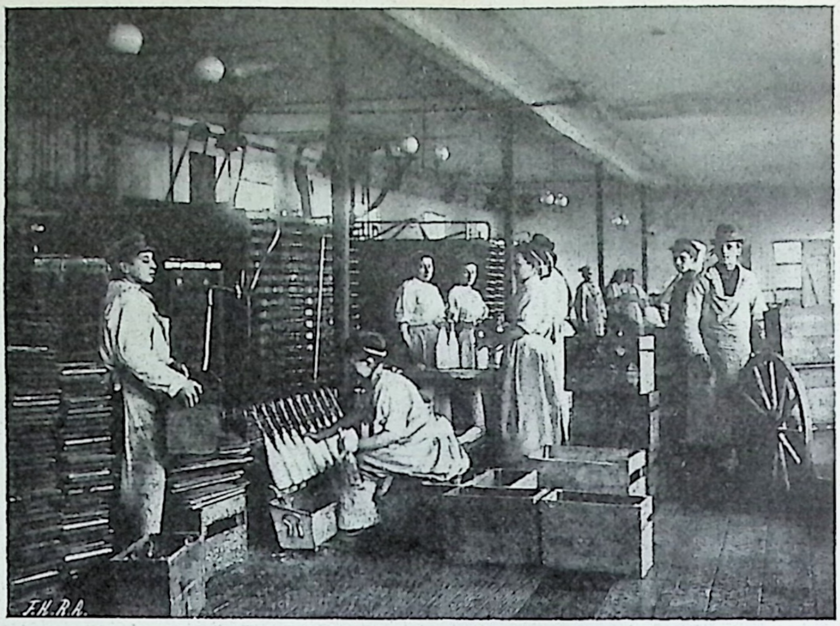


Lokale til Maskiner og elektriske Motorer.

Paa Vejen fra sit Udgangspunkt indtil det Øjeblik, den skænkes op i Glassene, er da Mælken fulgt af de mest aarvaagne Øjne. Naturligvis paases det allerførst, at Køerne kun spiser, hvad de har godt af, i hvilken Anledning den fast ansatte Dyrlæge flere Gange om Maaneden besøger Gaardene, hvor alle Dyr undersøges paa det strængeste. Til Mælkeforsyningen *Pasteur* ankommer Mælken i luk-

kede, plomberede Beholdere, og Kvaliteten undersøges straks ved Ankomsten paa Etablissementets eget Laboratorium, hvor Fedtstoffet noteres, og Bakteriernes Mængde optælles.

Efter en Rensningsproces føres den til Pasteuriseringsapparatet, hvor den opvarmes til 85—90 Gr., i hvilken Temperatur selv de mest ondartede Bakterier dræbes, og nu kan man med god Samvittighed lade Mælken glide ned i Flaskerne, hvis Paafyldning besørges af meget omsorgsfulde Kvinder, iførte lange, hvide Klædninger. Imidlertid har Flaskerne været Genstand for den omstændeligste Rensning. Ved Hjælp af et roterende Hjul løber de først rundt i varm Sodalud, hvorpaa en Børste bevæger sig omkring indvendig i dem og endelig besprøjtes de grundig udvendig. Men denne Fremgangsmaade, som iøvrigt de fleste Ølbryggerier have indført, ansesikke for tilstrækkelig betryggende paa Mønsteranstalten Pasteur. Som en ekstra Forholdsregel følger nemlig Behandlingens *Clou:* Anbringelse af alle Kasser og Flasker efter Rensningen i en stor



Aftapning af Mælken.



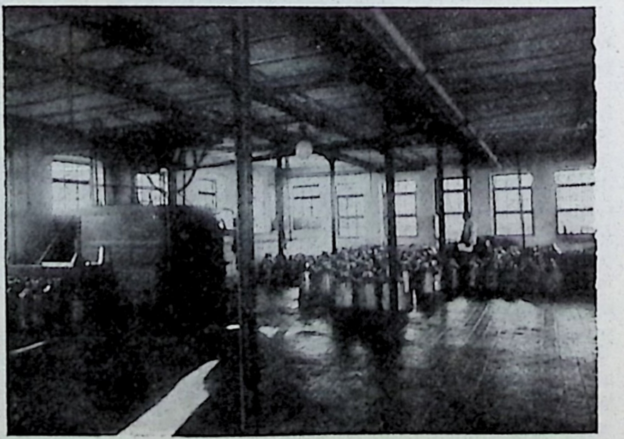
Mælken køres bort.

Dampsteriliseringsovn, som gør det af med alle tænkelige Bakterier, der kunde have sat sig fast paa Flaskerne. Denne Fremgangsmaade, som Mælkeforsyningen vistnok er ene om at anvende, er en saare bekostelig Ting, da Flaskerne nemlig i den stærke Varme har let ved at springe i Stykker. Naar Mælken er fyldt paa, tillukkes Flasken hermetisk og er, indtil den atter aabnes, udelukket fra alt, hvad der hedder Smuds og Støv. Ved Hjælp af Pasteurisering, Sterilisering og hermetisk Tillukning har man altsaa opnaaet at tilvejebringe et sjældent rent, sundt og udmærket Produkt, og selv om den megen Afdampning i enkelte Tilfælde kan indvirke en Bagatel paa Smagen, saa er dette kun en ubetydelig teknisk Vanskelighed, som man nu mener at have Midler til helt at besejre.

Foruden Mælk og Fløde forhandler Selskabet ogsaa Smør, baade pasteuriseret og upasteuriseret. En Del af Mælkens Overproduktion anvendes til at fabrikere Ost; — i dybe Kældere finder vi fra Loft til Gulv i mange Lag de pikante Camembert og Gouda Sorter, der allerede ved deres Prisbillighed har vundet stor Udbredelse paa Bekostning af de tilsvarende udenlandske Produkter.

Gennem omstaaende Billede faar man et særdeles livfuldt og imponerende Indtryk af den storstilede Virksomhed. De halvtredsindstyve Vogne, som hver Morgen bringer Mælken ud i alle Byens Kvarterer, er kørt frem til Parade. Velkendte er disse gulmalede Køretøjer, hvorpaa Varemærkets hvide Lilie, omgivet af det trefarvede Baand, træder frem. Rundt omkring paa Pladsen grupperer sig alle de Mennesker, der arbejde i Selskabets Tjeneste — ca. 400, naar medregnes de, der passer de forskellige Udsalg. Forretningen raader over ikke mindre end 70 Heste, som har deres Ophold i et Rum, der ikke staar tilbage for en veritabel Cirkusstald.

Selve Virksomheden, der kun er 3 Aar gammel, har haft en sjælden hastig Udvikling. Gang paa Gang har man maattet udvide sig, og fra 1897 blev Etablissementet, der stiftedes af Grosserer *E. Krohn*, omdannet til Aktieselskab under Krohns Direktion. Med stor Dygtighed har Krohn selv udkastet Fabriksplanen i alle Enkeltheder, og en Fornøjelse er det at se, hvor sikkert det hele Apparat virker. I alle Maskinrum træffer man en Orden, saa gennemført og næsten pillen, at man ikke skulde tro at befinde sig i et stort industrielt Fabriksanlæg.



Indvejning af Mælken.

Illustreret Familieblad
Hver 8 Dag

Nr. 15. Aargang 1898–1899. Søndag den 8. Januar 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Yvette Guilbert.



Yvette Guilbert.

Saa kommer da endelig Yvette hertil, den ejendommelige Visesangerske, om hvis Talent vi har hørt saa meget besynderligt — hun, som den ene Aften er at finde paa Variététribunen og Dagen efter optræder paa Frankrigs første Scene. Tit og mange Gange har vi hørt fortælle om hendes Ejendommeligheder: de sorte Handsker og det røde Haar, Holdningens Ubevægelighed og Kostumets Simpelhed, det udtryksfulde Blik og de uregelmæssige Træk. Med en overlegen Intelligens evner hun ondskabsfuldt spottende at skildre sin Tid, og Pariserne, der forguder hende, føler en Art Tilfredsstillelse ved at rammes af Snærten i hendes Ord.

I Slutningen af Firserne viste hun sig første Gang i Smaaroller paa Teatrene, hvor ingen lagde Mærke til hende. Først da hun gjorde Springet til Variétéen, fik hun Sukces, stærkt hjulpet frem af Journalisten *le Roux*. At hun følte sig sikker efter Sejren, viser blandt andet en lille Historie fra de Dage. Hun havde sunget hos Rothschild, og bagefter kom han, for at spørge, hvad hun tog i Honorar. „Som De selv vil —", svarede hun. Da han dog stadig trængte ind paa hende, for at faa et Svar, sagde hun: „Ja, Hr. Baron, af Spækhøkere tager jeg 1000 Francs, men med Dem er det en anden Sag — jeg overlader det ganske til Dem selv." Saa overrakte Rothschild hende 2000 Francs.

Ofte giver Yvette selv Ideen til de Viser, hun synger. Har hun i Forbifarten opsnappet et Udraab, som synes hende karakteristisk, øver hun sig paa at gengive dets Tonefald og faar en af



Yvette paa Scenen.



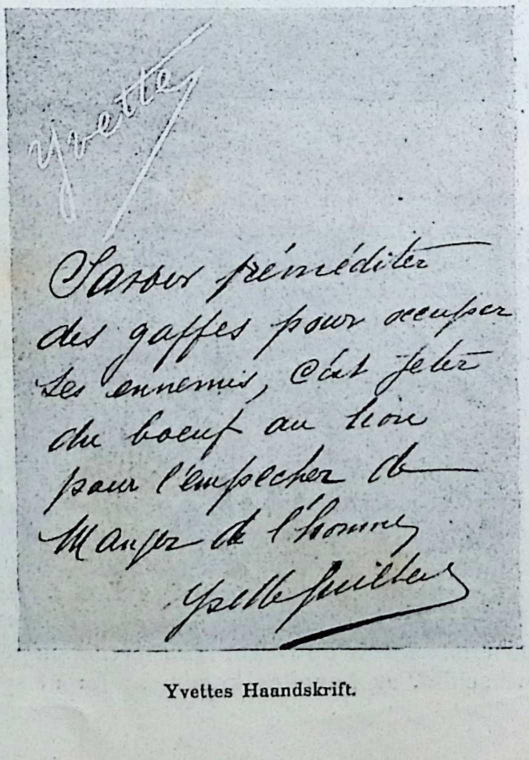
Yvette i sit Paaklædningsværelse.

sine Forfattervenner til at anbringe det som Refræn paa en Vise. Uophørlig er hun optaget af at forny sit Repertoire for ikke at trætte.

Nu tjener Yvette paa sine store Turnéer et Par Tusind Francs om Aftenen, og hun har regnet ud, at hun vil eje omtrent tre Millioner, hvis hun, som paatænkt, trækker sig tilbage ved dette Aars Slutning. Selv har hun ønsket at komme til at synge i København, skønt hun vistnok har paa Fornemmelsen, at vi ikke kunne forgylde hende. Hun vil til Gengæld træffe et Publikum, der har længtes efter at lære hende at kende, og sikkert vil goutere hendes Viser. Især maaske den om de fire Studenter — de Stakler, som elskede en og samme Pige, men ellers ikke tog sig noget for, og som, da de endelig blev nødt til at bestille noget, allesammen døde af Overanstrengelse i Løbet af et Aars Tid.



Yvette paa Scenen.



Yvette

Savoir préméditer
des gaffes pour occuper
ses ennemis, c'est jeter
du boeuf au lion
pour l'empêcher de
manger de l'homme
Yvette Guilbert

Yvettes Haandskrift.

En Bal-Tragedie.

Illustreret Fortælling ved Eider Brae.



Tjeneren smækkede Vogndøren i.

Jægermesterinde Carlsen og hendes Søn skulde til det aarlige Julebal paa Herregaarden Kragsholm.

Det blæste stærkt og var knagende koldt. Nu og da faldt der Sne, der fygede hen over Vejen og lagde sig i Bunker hist og her.

Inde i Vognen var der Stilhed.

Jægermesterinden og hendes Søn talte ikke.

De havde talt. Det var efter Middagen, en Timestid før de skulde af Sted. Men Samtalen var falden uheldig ud, og ikke et Ord var bleven mælet fra det Øjeblik, Paul i Vrede havde forladt Stuen og smækket Døren i for Næsen af Jægermesterinden.

Jægermesterinden dirrede endnu i sin store Skindpels ved Tanken om det passerede. Hun dirrede altid, naar noget gik hende imod. Paul havde halvt vendt hende Ryggen og stirrede uafbrudt paa Vognruden, hvis tilfrosne Tilstand forhindrede ham i at se ud. Ogsaa det ærgrede hende, en Søn burde aldrig vende Ryggen til sin Moder.

Jægermesterinden overvejede, om hun skulde vove et nyt Forsøg. Stille lagde hun Haanden paa Sønnens Knæ.

„Paul! Nej Paul, se paa mig, kære Barn“, sagde hun blidt. „Du ved jo dog, at jeg kun vil dit bedste. Jeg har jo kun Dig, lever kun for Dig, ikke sandt Paul? Blev jeg før en Smule heftig, maa Du tilgive mig det. Alt dette har gjort mig saa nervøs, jeg vilde jo saa gærne se Dig rigtig lykkelig. Ja, Paul, Gud give, Du blot vilde forstaa mig. Jeg vil jo saa nødig plage Dig, men jeg er jo din Moder, og under Forhold som disse maa jeg søge at tale Dig til Fornuft. Kan Du dog ikke indse, hvor vanvittig den Forlovelse er, og at den dog aldrig kan føre til noget? Du og Margrethe har nu været hemmelig forlovede i over tre Aar og Jeres Udsigter er ligesaa haabløse som nogensinde. Og hvorledes skal Du kunne tænke paa at gifte Dig? Hvad ejer Du i Verden? Din Løjtnants-Gage og din Gæld! Det kan være meget godt, at din Onkel Alfred, er en rig Mand, men Du ved dog bedst selv, at han ikke vil hjælpe Dig. Allermindst nu efter at Du har været saa dum at støde sammen med ham. Ja det var rigtig taabeligt gjort af Dig, navnlig under disse Forhold.“

„Jeg kunde ikke længere finde mig i hans Uforskammetheder.“

„Kære Paul, vil man have Folks Hjælp, maa man ogsaa finde sig i Ubehageligheder fra deres Side. Det var derfor forfærdelig uklogt af Dig, at støde din Onkel i den Grad. Jeg ved, at han har taget sig det meget nær, og jeg er saa bange for at Du skal komme til at bøde haardt for det senere.“

„Bøde! Han overlever saamænd baade Dig og mig og os allesammen,“ afbrød Paul med et haanligt Skuldertræk.

„Din Onkel er ganske vist en kraftig Mand endnu,“ sagde Jægermesterinden, „men man ved dog aldrig . . . Og sæt saa, at . . . Ja, for Du er jo dog hans nærmeste Arving.“

„Han fik det Svar, han fortjente. Jeg er ikke længer nogen Dreng og vil heller ikke behandles som en saadan.“

„Nuvel, Paul,“ vedblev Jægermesterinden, „men er det saa ikke saa meget mere taabeligt af Dig at holde fast ved en saa haabløs Forlovelse? Ja, jeg kunde sige mere — er det ikke ligefrem Synd? Enhver kan jo dog se, at denne stadige Uvished er aldeles ødelæggende for Margrethe, og det skulde ikke undre mig, om hun tilsidst . . . Ja, Paul, tænk om noget saadant skete, og Du bar Skylden derfor.“

„Aa Mo'er, Mo'er, sig ikke det,“ hulkede Paul.



„Jeg er ikke længer nogen Dreng og vil heller ikke behandles som en saadan“.

Pauls Taarer gav Jægermesterinden nyt Mod.

„Jo, Paul,“ vedblev hun ivrigt, „jeg maa sige det, for det er Sandhed, Paul. Du maaske ikke, men alle vi andre kan se, at disse ulykkelige Forhold tilsidst maa dræbe hende. Hun, som var den sødeste unge Pige — ja, Paul, jeg ved meget godt, at Du tror, jeg ikke synes om hende, men heri tager Du aldeles Fejl. Hun var en sød Pige og jeg forstaar saa godt, at Du blev forelsket i hende. Men kan Du ikke selv se Forskellen fra før og nu? Alt det friske, det betagende ved hende er jo som blæst bort. Og naar I saa endda var lykkelige, men det er I jo ikke, hverken hun eller Du. Og det er saa haardt for unge Mennesker,“ vedblev Jægermesterinden, „ikke at være lykkelige. De trænger netop til Livets Solskin og har saa ondt ved at resignere, som vi ældre ofte maa. Tro derfor mig, Paul, gjorde Du en Ende paa dette haabløse Forhold, gjorde Du en god Gærning, ikke blot mod Dig selv, men tusend Gange mere imod hende.“

„Aa, Mo'er —“

„Dig vil det maaske ikke skade. Du kan faa nye Forhaabninger, andre Chancer. Du er ung, ser godt ud, og Du er afholdt af alle. Men hun? Ja, kære Paul, bliver dette ret længe ved, vil ethvert Haab være slukket for hende for stedse. Og tør Du, ja kan Du forsvare det, som Mand af Ære?“

„Hvad vil Du da, at jeg skal gøre, Mo'er?“

„Du kender mine Ønsker, Paul, og ved, at alt, jeg vil, er at se Dig lykkelig og velsitueret. Du kan nu en Gang ikke leve uden Penge, og jeg vil derfor saa gerne have, at Du skal indse, at er Du ved Skæbnens Ugunst ude af Stand til at gifte Dig med den, Du troer, Du elsker, vilde Du handle klogt ved at ægte den, der elsker Dig.“

„Frøken Bruhn —“

„Ja, Paul. Hun er ikke blot smuk, men holder uhyre meget af Dig, og saa er hun ovenikøbet meget rig. Havde Du været forlovet med hende en kort Tid, skulde Du se . . .“

„Aa, lad mig i Fred, Mo'er.“

„Ja, Paul, jeg skal ikke plage Dig længere. Desuden er vi der nu. Kun et maa Du huske, jeg kan ikke betale din sidste Gæld, og betales maa den jo. Der vil derfor ikke være andet for Dig at gøre end igen at søge din Onkel, og saa ved Du bedst selv . . .“

Vognen rullede i det samme ind gennem Porten henover Herregaardens rummelige Gaardsplads, og et Øjeblik efter holdt den udenfor den stærkt oplyste Indgang, hvorfra en dæmpet Dansemusik tilkendegav, at Ballet allerede var begyndt.

Jægermesterinde Carlsen tog Overtøjet af i Damernes Garderobe og smilede vel tilfreds, da hun saa sig i Spejlet.

Paul stod og ventede udenfor. Han frøs og var dødbleg.

„Se ikke saa forknyt ud, Paul,“ hviskede hun, idet hun tog hans Arm. „Vis i Aften, at Du er en Mand.“

— — —

Paa Trappeafsatsen ved en af Indgangene til Balsalen stod en ung Pige og iagttog de Dansende. Hendes Moder, en ældre Dame af beskedent Ydre, sad ved Siden af hende og fulgte med kærligt Blik enhver af hendes Bevægelser.

„Vil Du dog ikke sidde, kære Margrethe. Du bliver saa træt og ser saa bleg ud. Gud give, Du vilde danse lidt, Barn.“

„Straks, Mo'er.“

Margrethe vendte sig ikke, idet hun svarede. Hun var meget bleg og gjorde et sygeligt, nervøst Indtryk. — Da hun for et Par Timer siden tog sin Balkjole paa, havde hun selv ikke kunnet undgaa at lægge Mærke til, hvor meget hun havde forandret sig i den sidste Tid. Uvilkaarligt havde hun faaet Taarer i Øjnene, og de enkelte Taarer var hurtigt blevne til stærk Graad. Moderen havde søgt at overtale hende til at blive hjemme, men uden Resultat. Margrethe vidste, hvorfor hun græd, og at det kun var Uro og Længsel, der pinte hende. Paa Bal maatte hun, her skulde hun jo møde Paul, der var et og alt for hende.

„Dans Barn. Jeg kan ikke udholde at se Dig staa saaledes.“

„Jeg skal nok danse, Mo'er — naar Paul kommer“.

Moderen sukkede dybt, idet hun gled tilbage i Stolen.

„Det er en gammel Aftale,“ vedblev Margrethe, „at Paul og jeg altid danser den første og sidste Dans sammen. For Resten forstaar jeg ikke, at han endnu ikke er kommen.“

Moderen svarede ikke. Hun saa kun inderlig bekymret paa sit Barn.

Orkestret istemte i det samme en Vals. Talrige dansende Par var paa Gulvet.

„Men der er jo Paul,“ udbrød Margrethe pludselig og greb samtidig uvilkaarlig fast i Moderens Stol, som om hun var bange for at falde.

„Hvor, Barn? Tager Du ikke Fejl?“

„Han . . . han danser med Anna Bruhn,“ kom det tonløst.

„Sæt Dig, Barn. Sæt Dig, at de ikke ser Dig.“

„Ja, Mo'er.“

Margrethe tog viljeløst Plads ved Siden af Moderen.

„Vidste Du vel, at han var kommen, Mo'er?“ spurgte hun lidt senere.

„Han maa bestemt ikke have set Dig,“ lød Moderens undvigende Svar.

„Maaske troer han ikke, vi er her?“

„Det maa vi jo antage, Barn.“



Da hun klædte sig paa, havde hun selv ikke kunnet undgaa at lægge Mærke til, hvor meget hun havde forandret sig.

Paul og Anna Bruhn dansede i det samme forbi igen.

„Herligt!“ lød Pauls gennemtrængende Stemme. „Det kalder jeg Dans. Vi to, Frøken, kan virkelig danse sammen.“

Han talte højt og forceret som den gør, der har drukket for meget.

Parret forsvandt i Mængden.

„*Vi to, vi to* —“

Margrethe syntes at høre de Ord uafbrudt.

Moderen følte pludselig en kold Haand i sin.

„Troer Du vel, at han saa os, Mo'er?“

„Nej, Barn, men lad os hellere tage hjem, jeg kan jo se, Du er syg.“

Margrethe rystede paa Hovedet — —.

„Nu vil jeg danse, Mo'er,“ sagde hun pludselig, rejste sig og forsvandt stille ind i Salen, før Moderen kunde faa svaret et Ord.

Forgæves spejdede Margrethe efter Paul. Han var der ikke, og hun saa dog overalt. Først i et af de tilstødende Værelser fik hun Øje paa ham. Han sad og drak Champagne med Frøken Bruhn. De lo og hviskede. Han foroverbøjet mod hende, hun med Ansigtet skjult bag den store Vifte.

(Fortsættes).

Fra det underjordiske Paris.

Champignons-Huler.

DET glade, lyse, livlige Paris med den ustandselige Færdsel af Mennesker og Vogne har de fleste om ikke set saa dog hørt tale om. Derimod er der meget faa, — selv blandt Pariserne — der kender noget til det underjordiske Paris, der mørkt, fugtigt og øde strækker sig milevidt under den store Verdensby. En Del af dette Areal er optaget af Katakomberne — de Dødes berømte Grav; Resten, et endnu større Areal, udnyttes til Menneskenes Livsfornødenheder, eller rettere til Luksusfornødenhederne, thi det er her, at de ægte Champignons dyrkes.

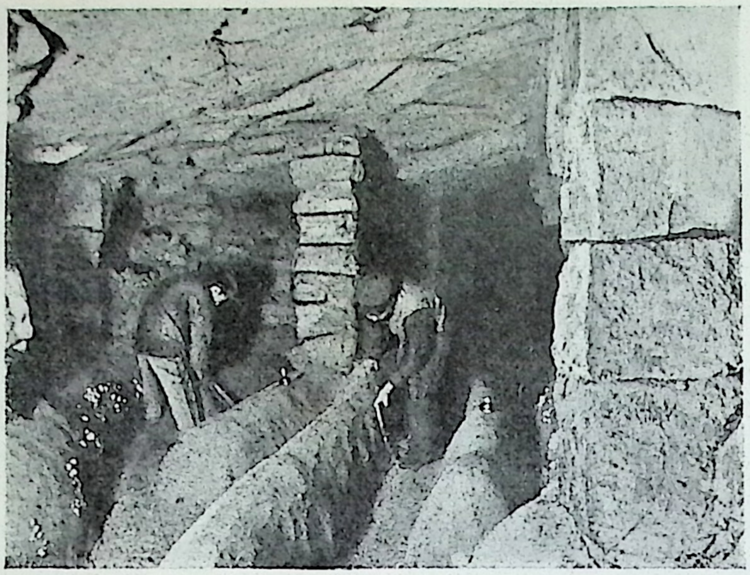
Det er meget vanskeligt at faa Adgang til disse Hvælvinger, og selv naar man faar Tilladelsen, kræves der ikke saa lidt Mod til at benytte sig af den. Den eneste Nedgang, der findes, er nemlig gennem et Hul, hvori der er anbragt en Bjælke, forsynet med runde Stænger som Trappetrin. Ad denne primitive Stige maa man ned, hvis man vil se Champignons-Hulerne. Vor Ledsager, en ivrig Champignons-Dyrker, der først efter megen Nølen lod sig overtale til at vise os sine Bede, var saa elskværdig straks at opmuntre os ved at fortælle, hvorledes en af hans Kolleger en Gang var forsvundet i en af



Nedgangen til Champignons-Hulerne.

Hulerne og ikke blev fundet før efter tre Dages Forløb, uagtet en Afdeling Soldater blev sendt ned for at søge efter ham. Samtidig erfarede vi ogsaa, at Liget af en eftersøgt Bankkasserer, der var blevet myrdet, langt om længe var blevet fundet i en af disse Huler.

Trods disse oplivende Meddelelser, bestemte vi os dog til at gaa derned.



Det Indre af en Champignons-Hule.

Lidet egoistisk og altid høflig som jeg er, forlangte jeg kun, at min Ven, som ledsagede mig, skulde gaa først, om ikke for andet, saa for Ærens Skyld.

Med Spænding saa jeg ham forsvinde i Dybet, og med Længsel ventede jeg at høre hans: *Klar!*, det aftalte Tegn paa, at han var vel dernede. I Stedet for hørte jeg imidlertid kun Lyden af et Ekko, tydeligt nok, men i et Sprog, der syntes mig ganske ubekendt. Men det var jo i alt Fald Tegn paa, at han levede og havde naaet Bunden, og at det nu var min Tur. Langsomt og ikke uden Frygt — lad mig lige saa gærne indrømme det først som sidst — begyndte jeg Nedstigningen. I Mulm og Mørke gik det for sig og inden længe stod jeg i Mudder til op over Anklerne. Samtidig blev jeg behagelig overrasket ved at høre min Vens kendte Stemme, men unægtelig ogsaa en Del slukøret ved at erfare, at jeg endnu kun befandt mig paa første Afsats, og at jeg skulde dobbelt saa dybt ned, hvis jeg vilde se det Hele. Endelig naaede jeg derned! Paastaa at jeg befandt mig vel, skal jeg ikke. At faa Oplysning og Belæring, siddende paa et Champignons Bed, hvor man ikke en Gang kan sidde oprejst, end mindre staa, er just ikke, hvad man betragter som Fornøjelse paa en journalistisk Ekspedition. Champignons, der nu dyrkes over hele Frankrig, dyrkedes først kun i Paris og udvikledes her til en saadan Fuldkommenhed, at denne Kultivering nu udgør en vigtig Industrigren. Stedet, hvor de dyrkes, ser nærmest ud som store Klippehvælvinger. Disse Kældere er fordelte paa flere Lejere, og staar under Regeringens Opsyn, et Opsyn, der imidlertid har mindre Betydning, idet Inspektionen kun kan finde Sted, naar Lejerne véd det og er til Stede, da de er de eneste, der kan finde Vej i de snoede Gange. Der var tidligere tre Maader at dyrke Champignons paa; den ene bestod i hyppig Vanding af Stammen paa et Figentræ, bedækket af et tykt Lag Gødning, den anden i at vande en Poppelstamme med Vin og Vand, og endelig den tredje i at vande Jorden med Vand, hvori der var udkogt Laurbærblade. Disse Fremgangsmaader kunde selvfølgelig ikke faa Champignons til at vokse frem af sig selv, men de kunde lette deres Fremvækst. Champignons-Dyrkelsen er til at begynde med en baade meget kostbar og besværlig Beskæftigelse. Den mest fuldkomne Renlighed maa iagttages ved Bedene, der er tildækkede med Sølvsand og hvidligt Ler. Dernæst udkræves der en stor Mængde Hestegødning, som lægges i store flade Bunker udenfor Skakten. Her skal den saa vendes, vandes og blandes i fem til seks Uger, indtil den nødvendige Gæring finder Sted. Aflægger man et Besøg i disse Huler, maa man være specielt paaklædt dertil. Vor Ledsager havde da ogsaa forsynet os med en af de blaa Bluser, franske Arbejdere altid bærer; havde han blot ogsaa givet os Træsko paa, vilde vi have været ham yderst taknemmelige; ti det Mudder, vi stak fast i, var desværre fuldt af Kalk. Og vore gode Støvler blev aldrig til Støvler mere.

Da vi naaede derned, fik hver af os et Lys, der var bundet til en Stok. Men vi havde ikke gaaet ret mange Skridt, før Lysene blæste ud, saa at vi igen befandt os i Bælgmørke. Dette gentog sig en tre à fire Gange, og i saadanne Øjeblikke skal vi ikke nægte, at denne triste Situation forekom os ret uhyggelig. — Min Ven, som jeg havde lokket med paa Ekspeditionen for Selskabs Skyld, men navnlig dog fordi han var Fotograf, led mest ondt. Han havde nemlig foruden sig selv sit Fotografiapparat at tage vare paa, og det gav ham en Masse Besvær. Men jo mere han brummede og gav sig, desto mere forsonede jeg mig med mine egne Lidelser. Saaledes er jo nu en Gang vi Mennesker.

Undertiden maatte vi rent ud sagt krybe paa Maven for at komme ind fra den ene Hule til den anden. I et saadant Øjeblik kunde jeg ikke lade være med ret indtrængende at spørge vor Fører, om han nu ogsaa virkelig kendte Vejen *ud* af dette Helvede af en Labyrinth. „Om jeg

gør!“ svarede han mut, „det skulde jeg vel mene. Jeg har nu færdedes i disse her Kvarterer siden 1867, saa det var vel paa Tide, om jeg kendte dem. Jeg kunde saamænd føre Herrerne rundt her i tre Dage itræk uden at naa til Enden.“

Vi gøs ved Tanken, her syntes os pludselig endnu mere koldt og klamt — saa kravlede vi videre.

Vi, saa hvorledes Bedene laves til, før Svampefrøet bliver saaet; Arbejderen sætter sig overskrævs paa Bedet, som sad han paa en Hesteryg. Foran sig har han en Bunke Gødning, som han presser ned mellem sine Ben og Bedet, efterhaanden som han bevæger sig fremad. Paa den Maade fordeles Gødningen jævnt over det hele. Dyrkeren af Champignons maa kæmpe med Rotter og Snyltedyr af forskellig Slags. Som Hjælp mod den førstnævnte Plage, holdes der Katte i Kældrene, men da de ofte nøjes med at dræbe deres Bytte, ligger Rotterne og raadne, hvilket er meget uheldigt, da Champignons kræver frisk Luft for ret at trives. At Skaden, disse og andre Dyr forvolder, er stor, ses bedst af, at man anslaar Værdien af det aarlige Tab, som derved lides, til over $^1/_2$ Mill. Kroner stor. Et lille Stykke Jern i et Bed kan ogsaa gøre Ulykker, og det samme gælder Kul. Vil den ene Lejer chikanere den anden, behøver han derfor blot hist og her at stikke et Søm eller lign. ind i Bedet, det skal nok gøre sin Virkning, idet en større Cirkel rundt om den paagældende Genstand i saa Fald forbliver gold.

Naar Champignonsfrøet er saaet, hengaar der omtrent tre Maaneder, før Høsten kan begynde.

Der sælges fra *Hallerne* i Paris gennemsnitlig for over 4 Millioner Kroner Champignons om Aaret, og Forbruget er stadig tiltagende.

Da vi var paa Vejen tilbage, henledte vor Fører vor Opmærksomhed paa en rusten Jerndør, der rungede uhyggeligt i Mørket, idet han stødte til den med sin Stok.

„Skal De ikke ogsaa fotografere den?“ spurgte han med et Grin. „Den fører nemlig ind til *Katakomberne*, hvor der er ligesaa mange Menneskeben som her er Champignons.“

Vi smilede, men Smilet blev først ægte, da vi nogen Tid efter igen befandt os under aaben Himmel.

„Champignons og Menneskeben“ — den Sammenstilling kunde min Ven Fotografen ikke faa ud af Hovedet.

Han spiser ikke mere Champignons.

Skulde det gaa en eller anden af vore Læsere ligesaa, gør vi opmærksom paa, at der jo ogsaa herhjemme dyrkes mange Champignons. Maaske ikke saa store og fristende at se til, men de vokser saa til Gengæld sikkert ogsaa under mere appetitvækkende og tiltalende Omgivelser.

Traveller.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Ved en stor Karnevalsfest, der afholdes paa Isen ved Kronstadt er der særlig en ung Pige, der beundres af alle. Det er den smukke Englænderinde Marian Best, der er ansat som Guvernante i Guvernøren, General Stefanovitsch' Hjem. Den gamle Guvernør, der er Enkemand, er selv aldeles betaget af den unge Dame, som imidlertid synes at sætte Pris paa en ung, smuk Artilleriofficer, hvem hun endogsaa tillader at ledsage sig, da hun forlader Isen. Dagen efter Festen bliver der stort Røre i den gamle Guvernørs Hjem, Den barske Oberst Bonzo, der ikke uden Grund er Fæstningens Skræk, indfinder sig som sædvanlig om Morgenen for at aflægge Rapport, og af hans hele Holdning og Ansigtets jærnhaarde Udtryk ses det straks, at han i Dag maa have en særlig vigtig Meddelelse at gøre. Hans Rapport gaar da ogsaa ud paa, at den engelske Regering, uvist hvorfra, er kommen i Besiddelse af en Plan om et af Fæstningens Batterier, at der med andre Ord maa findes en Spion indenfor Fæstningen og at det derfor gælder om hurtigst mulig at finde Forbryderen. Den unge Englænderinde aner intet, men bliver alligevel uroligere for hver Dag, der gaar. Bevidstheden om hendes Brøde piner hende stadig, hun tror sig udspioneret, og de vilde Fantasier, der griber hende, faar ofte Blodet til at stivne i hendes Aarer. Alligevel fristes hun stadig ved Tanken om det store Beløb, der vil blive hende udbetalt for hendes Arbejde som Spion. Ganske vist elsker hun Paul Zassulic, men kan hun stole paa ham? Var det ikke bedre at fuldende Udspioneringen, flygte fra Rusland, føle sig fri igen og tilmed rig? Fristelsen er for stor og en Aften, da hun mener sig ubevogtet, lister hun sig ind i Generalens Arbejdsværelse. Her ved hun, at Kortet over Fort Peter findes og dette Kort maa hun have. Men netop som hun har bemægtiget sig det, føler hun en Haand paa sin Skulder. Paul staar foran hende. En heftig Scene finder Sted og Paul siger bl. A.: „De vil ikke le i Morgen, naar Pisken flænger Deres Skuldre — Taabe, Taabe! Hvem uden en Kvinde kunde begaa en saadan Taabelighed?“ Han meddeler hende, at det er hans Pligt som Officer af Ære at angive hende, hvor haardt det end vil være ham. Hun troer ham ikke, men han gør som han har sagt.

VI.

Paul Zassulics Ære.

Kaptajn Paul gik igennem Gaarden ved Guvernørens Hus og begyndte at vandre hurtigt hen imod Kronstadt. Marian havde lyttet til hans Trin, men det faldt ham ikke ind, at hun mente, han vilde vende tilbage igen. Han vidste i Virkeligheden næppe, hvorhen han gik, eller hvad han vilde, saa at Skildvagten korsede sig, medens han gik forbi, og sagde, at Officeren havde drukket for meget Vodki, en Tilstand, som enhver retsindig Artillerist ansaa for at være den største Salighed. Men Paul saa' slet ikke Manden. Sneen, der laa hvid og kruset paa Volden, var lige saa meget Slud og Snavs under hans Fødder, den skarpe Nordenvind bed ham i Ørerne og slog Haglene ind i hans Øjne, men han tænkte ikke en Gang paa at trække sin Hætte tættere sammen eller at knappe sin Kappe. En Drift til at flygte fra Huset og Byen, at undslippe, hvad det saa end kostede, fra den frygtelige Stilling, han var i, var den fremherskende Følelse hos ham. Et Øjeblik tænkte han, at Døden var den eneste Udvej, og saa stod han stille og spurgte sig selv, hvad Følgerne af hans Død vilde være.

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.



til vor Ven, hun skal lære at elske Rusland, som hun har lært at elske mig."

Han gik videre med lette Trin, han følte sig lykkelig ved denne Tanke, men han lagde slet ikke Mærke til noget som helst i sine Omgivelser, til de snævre Gader i Byen, som han nu kom ind i, til de store, mørke Bygninger, til Kirkepladsen og Soldaternes Kafeer. Det var først, da en Mand rørte ved hans Skulder og talte til ham, at han vaagnede af sine Tanker, som man kan vaagne efter en afbrudt Søvn.

„Er det Dem, Hr. Oberst? Ønsker De at tale med mig?"

Det var Oberst Bonzo, som havde standset ham; han lo og var i godt Humør.

„De har lange Ben, kære Paul," sagde han. „Lad dem ikke gaa helt ud i Havet med Dem. Men De ser jo ud, som om De havde set et Spøgelse."

„Jeg har travlt med at komme til Kasernen, Hr. Oberst; de begynder ikke, før jeg kommer, og Klokken har slaaet ni."

Bonzos Øjne glippede nysgerrigt.

„Den gamle Nikolaj er gaaet op paa sit Værelse, og *la petite* er hos Børnene, hvad, min Ven? Kan De komme bort fra det store Hus, medens Englænderinden sidder ved Klaveret? Det tror jeg ikke, ha, ha, ha! Hun er ikke rask i Aften, det er Grunden til, at De gaar saa hurtigt!"

Paul trak utaalmodigt paa Skuldren. Han tænkte paa, at Marians Liv maaske afhang af hans Ord.

„Frøken Best er i Dagligstuen nu," sagde han ligegyldigt. „Dér vil De træffe hende, hvis De gaar derop. For mit Vedkommende foretrækker jeg en Samtale med mine Venner."

Bonzo lo højt og klappede den unge Mand paa Skuldren.

„De skulde sige det til den lille Englænderinde i Morgen! Jeg skal minde Dem om de Ord. Naar jeg gaar der op nu, saa bliver der noget at tale om. Min Ven Paul, der render for Skørterne! *Bon Dieu*, hvilket Skuespil! Kom og drik et Glas Vin med mig, min Søn, jeg har noget nyt til Dem."

De gik ind i en Kafé, og Obersten forlangte en Flaske Bourgogne. Der var fuldt, og mange glimrende Uniformer straalede i de klare Lampers dirrende Straaler, men de fik alligevel et Bord for sig selv, og Paul skyndte sig med at faa et Glas Vin ned, for at han kunde skjule sin Nysgerrighed for en Mand, der kunde læse eller tolke den ringeste Bevægelse hos en Ven eller en Fjende.

„Den er vel fra London, den Nyhed, Hr. Oberst?"

Bonzo nikkede og lod, som om han tændte en Cigar, for at han kunde iagttage sin Ledsagers Ansigt.

„Ja, fra London," sagde han.

„Den Historie, vi talte om forleden Dag, har naturligvis vist sig at være latterlig."

Bonzo bøjede sig over Bordet og hviskede:

„Nej, den er aldeles ikke latterlig; den er sand! Det Kort, som er sendt derover, er et korrekt Kort. Hver Kanon er markeret, Kanalernes Dybde er angivet, Navnene paa Garnisonen er korrekte. Vi kunde selv ikke have lavet et bedre Kort."

Paul sad der meget bleg og stille. Han spurgte sig selv, om han skulde foregive Overraskelse eller Tvivl. Et Øjebliks Eftertanke førte ham til at tro, at Tvivl vilde være ham gavnligere end Overraskelse.

„Det vil ikke frelse hende," tænkte han, „saa er hun alene. Selv om jeg tier, faar de det at vide, tidligere eller senere, der er intet, der længe kan skjules i Rusland, det kan vare en Uge, det kan vare en Maaned, men saa ved de det, og saa —"

Han gik videre med lange Skridt uden at tage Hensyn til, at de Soldater, der gik forbi, hilste paa ham, dov for Musiken i Kafeerne, blind for det Lys, der glimtede over det frosne Hav. Hans Liv havde været saa fuldstændig uden Vanskeligheder lige til nu. Hans Pligt havde krævet absolut og øjeblikkelig Lydighed. Hvis nogen for en Uge siden havde fortalt ham, at den Dag vilde komme, da han vilde nøle med at gøre sin Pligt, vilde han have slaaet den talende i Ansigtet og skudt ham bag efter. Men han elskede Marian med en Ømhed og en inderlig Hengivenhed, som kun en ærlig Mand er i Stand til. Da han var stolt af sin egen Styrke, appellerede hendes Hjælpeløshed og Blidhed paa det mest rørende til ham. Hvis han havde faaet Lov til at lide i hendes Sted, vilde han med Glæde have ofret sin egen Frihed. Han saa' hende i Tankerne jaget ud af civiliserede Tilstande, alene, venneløs og grædende i Sibiriens ubarmhjertige Fængsler. Hendes Hænders blide Tryk, da hun havde lagt dem om hans Hals og bedt ham om Barmhjertighed, gjorde ham henrykt i Tanken. Men at hun skulde bede *ham* om Barmhjertighed, ham, der saa længe i Tavshed havde tilbedt hende, det var sandelig bittert!

„Det kan ikke være saadan, det kan ikke være saadan," sagde han atter og atter til sig selv. „Hun har ikke sendt Planerne til London, hun vilde ikke kopiere Kortet, det er altsammen en Fejltagelse, og det bliver nok bevist! Jeg vil vente og se. Min Gud, hvis jeg sagde det, og hun saa var uskyldig. Men hun *maa* være uskyldig, hun *er* uskyldig, det vil jeg sværge paa!"

Hele hans ridderlige Natur kæmpede imod Samvittighedens sandere Røst. Han sagde til sig selv, at det vilde være en Forbrydelse at tale om det, han havde set, eller at tage Marians Ord alvorligt, før han var vis paa, at hun havde syndet. „Hun vidste ikke, hvad hun gjorde. De har fristet hende i London, men vi kan ikke dadle hende for det, det er umuligt, at hun kan have sendt et korrekt Kort. Vi er stærke nok til at le ad saadan en lille Fjende, og jeg vil gøre hende

„Hvilken Dumhed!“ sagde han, idet han lænede sig tilbage i Stolen og tog et Par raske Drag af sin Cigar. „De tror da ikke paa den Historie, Hr. Oberst?“

Bonzo tog sit Glas.

„Jeg tror hvert Ord af den,“ sagde han, „og endnu mere, jeg ved, at den er sand.“

„Ved De det?“

„Ja, jeg ved!“

„Saa er der altsaa en Spion i Byen! Min Gud, hvor det er skrækkeligt at høre!“

Bonzo tømte sit Glas i et Drag.

„Naa ja,“ sagde han roligt, „den Sag skal vi nok komme ud over. Læg Mærke til, min Ven, at det vilde være noget helt andet, hvis den Mand, som har lavet Kortet, var ude af Byen. Det er netop fordi vi har ham spærret inde af Isen her, at jeg kan drikke et Glas Vin med Dem, i Stedet for at skynde mig til Generalen med Efterretningen. I Morgen gaar vi maaske ud og ser efter den Mand. Vi behøver ikke at være urolige. Der er intet Brev, der kan komme herfra, intet Kort kan sendes til London — for Øjeblikket. Hvorfor skulde vi saa skynde os? Der er Masser af Tid, og vi ser jo ikke en Mand blive skudt hver Dag.“

Paul fo'r sammen, trods al sin Anstrengelse for at beherske sig.

„Men man skyder jo ikke Spioner, naar der ikke er Krig,“ udbrød han hurtigt.

„Det er en Talemaade, min Ven. Jeg for mit Vedkommende vilde ikke skyde nogen, saa længe man har Knutten — naar man bare behøver at hæve sin Finger saadan, for at Ens Fjende ikke længer er Ens Fjende!“

„Og De er vis paa, at Manden endnu er i Byen?“

„Jeg ved det,“ udbrød Bonzo, idet han slog i Bordet. „De vil ogsaa straks vide det. De skal selv se Fyren. Hvem ved, maaske vi sender ham over paa Fort Alexander! I Morgen maa De have Cellen gjort ren, Jærnene i Orden og Knutten parat. Den Sag skal vi nok klare. Men det er værre at klare den med dem der inde i St. Petersborg. Ser De, min Ven, vi kan ikke mere sige, at det er en Spøg, og at der ikke er nogen Spion i Kronstadt. Hvis vi melder denne Arrestation, saa kommer der Forespørgsel, Dadel og Beskyldninger. Men hvis vi ikke melder det“ — Bonzo dæmpede Stemmen til en Hvisken — „hvis vi ikke melder det, hvis Manden, der har tegnet Kortet, skulde dø i Cellen paa Fort Alexander — hm, hvordan kunde de saa anklage os? Forstaar De, min Ven?“

Pauls Hjerte slog heftigt, og han forstod det fuldstændig vel. De vilde piske Spionen ihjel i Fort Alexanders Fangehuller, for at ingen skulde dadle dem selv. Paa samme Tid kunde han ikke undlade at mærke, at hans Ledsager stadig talte om Manden. Marians Hemmelighed var altsaa sikker.

„Det er en god Idé, Hr. Oberst,“ sagde han hurtigt. „Hvorfor skal vi plages af de Mennesker i St. Petersborg, som ikke ved, hvor vanskeligt vi er stillede? Hvis jeg var Generalen, vilde jeg ikke melde noget; men han maa jo være sikker paa Manden. Er han sikker? De siger, at han er det, og jeg tror Dem. Men jeg vil gerne se ham selv.“

„De skal faa ham at se i Morgen,“ sagde Bonzo, der nu rejste sig og knappede sin Vinterfrakke. „Men imidlertid maa vi ikke glemme vort Ansvar, Hr. Kaptajn. Der findes ikke en Officer her, som ikke bør skamme sig over, at dette nogen Sinde har kunnet ske. Der findes ingen, som ikke bør sige til sig selv: Jeg maa gøre min Pligt. Jeg ved, at De har sagt det. De vil gøre Deres Pligt; der vil ikke staa noget mellem Dem og Czaren, som er Deres Herre.“

Han lagde meget venligt sin Arm paa den unge Mands Skulder. Paul gyste ved Berøringen og Ordene, for han syntes, han læste en dybere Mening deri. Han sagde til sig selv, at han allerede var en Forræder i sit Hjerte, for han havde bevaret den store Hemmelighed, bevaret den med en Anstrengelse, der var ham en Sjælekval.

Da han forlod Obersten ved Kaféens Dør, dansede Kronstadts Lys for hans Øjne, en Feber af Selvbebrejdelse og Tvivl ophedede hans Blod og fremskyndede hans Gang, medens han gik hen imod Kasernen.

„De ved det i Morgen,“ sagde han atter og atter, „de ved det i Morgen, og hun maa lide.“

Og han kunde ikke hjælpe hende, han kunde intet som helst gøre uden at mindes sin Kærlighed til hende og begræde den Ulykke, hun havde bragt over sig selv.

De, der mødte Paul Zassulic paa Gaden den Aften, erklærede, at han gik som en drukken Mand. Han gik forbi dem uden at genkende dem eller stødte dem barsk til Side fra Fortovet. Hist og her var han lige ved at komme i Klammeri med Folk. En Løjtnant, der mødte ham ved Observatoriet og blev puffet til Side uden videre Ceremonier, løb efter ham for at skælde ham ud, men da Paul hurtigt vendte sig om, listede han af. Der fandtes ingen bedre Pistolskytte og ingen behændigere Fægter i Kronstadt end den unge Artillerikaptajn. Folk talte om hans Flinkhed som noget, der var Byens Stolthed. Slagsbrødre gik af Vejen for ham og talte kun om, at de havde Lyst til at træffe ham, naar de var sammen indbyrdes. Han havde bevist sit Mod i mange vanskelige Tilfælde, hans Ord kunde man stole paa. Hvis de havde læst i hans Tanker, medens han gik forbi dem paa Vejen til Kasernen, vilde de have vidst, at Modet nu kæmpede med Selvbebrejdelsens Kval, at han sagde til sig selv: Jeg vil sige det ved Midnat, ved Daggry, før Solen gaar ned i Morgen.

Han kunde altid være sikker paa et hjerteligt Velkommen i Kasernen, men denne Aften kunde de Herrer, som rejste sig for at lade ham komme forbi, ikke tilbageholde et Udbrud over hans Udseende.

„Er De syg, *mon vieux?*“

„*Fichtre!* De har hvidtet Deres Ansigt med Sne, Paul.“

„Han har været oppe at skændes med *la petite* og kommer her for at blive kureret.“

Paul vendte sig om mod den talende, en grinende Løjtnant.

„Ti stille, ellers skal jeg stoppe Munden paa Dem,“ sagde han, og den unge Mand listede sig bort.

„Der er intet i Vejen med mig,“ vedblev han, idet han kastede sin Kappe og tog et Glas Absinth. „Hvis der skulde være noget, saa er det gamle Bonzos Vin. Jeg har siddet og drukket med ham, skal jeg sige Dem.“

Mændene vekslede hurtigt Blikke. Nogle trak paa Skuldren, andre gav sig at med de Kort, de havde i Haanden. Paul henvendte sin Opmærksomhed paa Kortene som Tilflugt.

„Hvad venter De paa?“ sagde han barsk. „Vil De beklage Dem mere over mit Ydre? Hør I, Sergius og Karl, vil I sidde og sove her hele Aftenen?“

De tiltalte Løjtnanter rejste sig op fra deres Stole og satte sig i Tavshed ved Kortbordet. De spurgte dem selv, hvad der var i Vejen med deres Ven. De havde en ubestemt Tanke om, at det var Englænderinden, der stod bag ved det, men var for forsigtige til at vove aabent at sige deres Mening.

„Jeg vil vinde dine Penge, Sergius, og kurere min Hovedpine,“ udbrød Paul støjende, da hans Ven begyndte at give. „Der vanker altid Hovedpine, naar man møder Bonzo efter Middag.“

„Der vanker somme Tider Hovedpine, naar man møder ham om Morgenen,“ sagde Karl og kastede et Kort paa Bordet. „Det er det værste med disse tavse Mænd, at man altid sporger sig selv, hvad de tænker paa, og saa faar man Hovedpine. Og hvad der er

mere, man kan aldrig opdage, hvad det i Grunden er, der piner En. Jeg vil vædde om, at gamle Bonzo kunde overtrumfe Djævlen i enhver snedig Streg! Han kan læse de Papirer, man har i sin Tegnebog, jeg ved, at han har gjort det."

„Drak han Bourgogne i Aften?" spurgte Sergius, idet han rakte nogle Rubler over Bordet med en Mine som en Mand, der endnu ikke er bleven varm af Spillet. „Jeg holder mig af Vejen, naar han drikker Bourgogne; det er et Tegn paa Fare. Men Champagne betyder Fred og muligvis et Par glippende Øjne. Han har endogsaa klappet mig paa Skuldren med en tæmmet Bjørns Pote efter Champagne."

„Der bliver ingen Glippen med Øjnene i Morgen," udbrød en Tilskuer, som iagttog Spillet. „De har vel hørt, at han har faaet Efterretninger fra Storfyrsten, det siger man i alt Fald; det vil sige, at vi alle sammen faar Besked med det Kort, som er blevet sendt til London."

Sergius lo, medens Paul blev ved at passe sine Kort.

„For mit Vedkommende maa jeg sige," vedblev den anden, medens han ligegyldigt tændte sig en Cigaret, „at jeg tror ikke noget af den Slags — *pas si bête!* Der er en eller anden, der har spillet Englænderne et Puds, og saa skal vi undgælde for det med alt det Vrøvl. Som om en Kvinde —"

„En Kvinde!" udbrød Paul og saa' pludselig op.

„Ja, har De ikke hørt det? Man siger, at Kortet er tegnet af en Kvinde. Det er der ingen Tvivl om. Vore egne Folk i London har været i Arbejde, og de er vis paa, at det er en Kvindehaand. Det er en ganske mærkelig Historie, som man kan bilde Bønder ind."

Manden gik hen til Kakkelovnen, medens de andre spillede med Andagt et Øjeblik, til Paul pludselig kastede sine Kort paa Bordet og rejste sig.

„Jeg kan ikke spille," stammede han. „I maa undskylde mig, *mes amis;* alt løber rundt for mig. Det er den forbandede Vin, som gamle Bonzo drikker. Jeg vil ud og have lidt frisk Luft, før jeg gaar i Seng."

Han kastede Kappen over Skuldren og forlod Værelset uden at sige mere. En af hans Kammerater raabte, at han glemte sine Penge paa Bordet; men han standsede ikke. Han sagde atter og atter til sig selv: „En Kvindehaand — de ved, at Kortet er tegnet af en Kvinde!" Han havde Lyst til at ile op til det store Hus og sige til Marian, at Tiden var kommet. Han turde ikke tænke paa, at han for sidste Gang havde berørt hendes Læber, og ikke des mindre sagde en Stemme ham, at det maatte være saaledes. Slaget skulde falde, Fængselsporten lukke sig efter den Kvinde, som han vilde have ofret sit Liv for.

„*Sacre bleu!*" udbrød Løjtnant Sergius og stirrede efter ham, da han gik. „Naa, saa Paul er saadan i Aften, og han har glemt sine Penge!"

„Han er vel gaaet op til *la petite,*" sagde Karl. „Han gaar der op hver Aften. De har været oppe at skændes, og nu vil han sige til hende, at det var hans Skyld. Men med Tiden faar han ikke saa travlt. Han burde have ventet. Det er meget kønnere at tilgive en Kvinde end at lade sig tilgive af hende, og det koster En ikke fyrretyve Rubler."

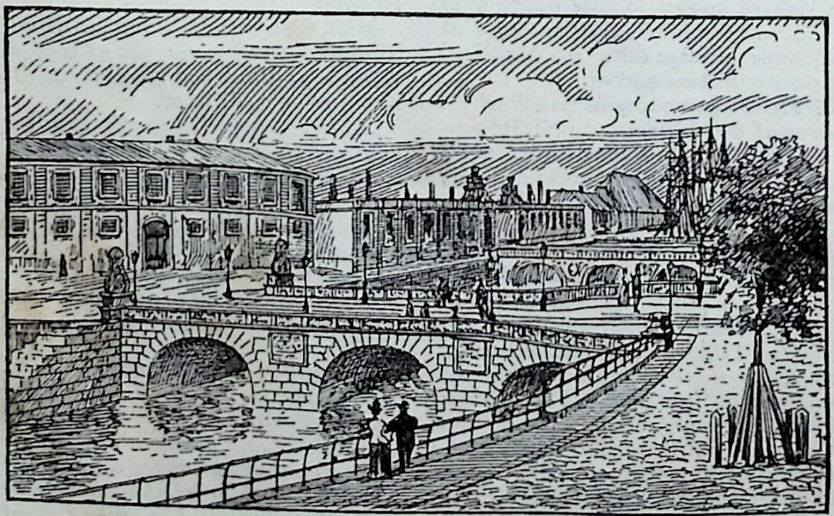
„Og gør En ikke latterlig," sagde en af de andre. „Jeg vilde ikke miste min Sindsro for nogen Kvindes Skyld."

Fortsættes.

Den nye Stormbro.

Der er nu af Københavns Kommunalbestyrelse bevilget *109,500 Kr.* til en ny Stormbro. Den gamle har i mange Aar været skrøbelig og ikke videre skøn at se til.

Tegningen er udført af Arkitekt, Professor *M. Nyrop*, det nye Raadhus' Bygmester; Projektet tager sig i en lille Model, vi har haft Lejlighed til at se, særdeles tiltalende ud og den nye Bro vil sikkert blive til Pryd for Byen.



Professorerne *Nyrop* og *Pietro Krohn* har som bekendt udarbejdet Planer til en Omordning af Forholdene og Færdselsvejene paa Slotsholmen. Den nye Stormbro vil derfor passe ind som et Led i det fremsatte Udkast, hvis dette muligvis en Gang bliver realiseret.

Det nu vedtagne Projekt gaar ud paa, at opføre en hvælvet Bro med tre Buer, den midterste lidt større end de to Sidebuer. Kørebanens Bredde er ansat til 18 Fod ved Slotsholmen, udvidende sig til 28 Fod i den anden Ende ved Stormgade. Fortovenes Bredde er sat til 7 Fod.

Broen skal bygges af Beton og bornholmsk Granit.

Paa Tegningen vil man bemærke, at Broen ved Stormgade faar en stor flot Indkørsel. De to store Sten ved Broens østlige Ende vil mulig blive afløste af et Par monumentale Kunstværker.

Hvad der faldt mig ind i Onsdags.

Jeg er et forholdsvis moderne Menneske, som med oprigtig Glæde hilser alle Fremskridt.

Saaledes banker mit Hjerte af patriotisk Stolthed, naar det ved Nedsættelsen af en Kommission og efter lange og omhyggelige Forhandlinger lykkes at indvinde fire Minuter paa Ruten København-Berlin. Jeg fryder mig hver Gang der bliver anlagt nye Gader og Pragthoteller — og min Fryd er ægte, saasom jeg ingen Penge har i bemeldte Foretagende. Jeg gnider mig i Hænderne, saa tit der startes en ny Avis, som hæver Niveauet.

Men *helt* følge med Udviklingen kan jeg ikke. Der er Punkter, hvor det glipper for mig og hvor jeg er meget misfornøjet med det nye.

Saadant et Punkt er f. Eks. den Maade, hvorpaa man har ødelagt det gode, gamle Nytaar.

Jeg vil slet ikke tale om Politiets Brutalitet, der gør det ligefrem livsfarligt for Ungdommen at „skyde Nytaar ind“ og den Slags — jeg mener livsfarligt for dem, som skyder, mens det dog fra Arilds Tid har været Skik, at det var dem, der blev skudt paa, som løb Risikoen. Ikke heller vil jeg opholde mig ved den Omstændighed, at Livet efterhaanden er henlagt saadan ud paa Natten, at det at „sidde oppe til tolv“ er bleven en ganske dagligdags Ting for de fleste af os.

Jeg vil holde mig til det, der gav Nytaaret dets egentlige, festlige Karakter, nemlig *Regningerne.*

Det vidste man i gamle Dage, at de kom ... store, lange, forfærdelige bankede de paa Døren med knyttede Næver. Man vidste ogsaa, at man kunde ikke betale dem. Ingen kunde sige, hvor alle de Penge skulde komme fra. Man begreb aldeles ikke, hvordan de kunde blive saa store. Man kunde slet ikke huske, at man havde faaet *det* og *det* og *det.* Man kaldte Kone og Børn i Forhør. Man gjorde sig rasende og skældte ud. Man gav strengeste Ordrer til at spare . . . gik rundt og slukkede en Lampe her og et Gasblus der; besluttede ikke mere at holde Cigarer i Kasse, ikke at ligge paa Landet til Sommer, ikke at drikke Øl, at afsige en af sine Aviser, indstille sin L'hombreaften, gøre sin Toddy tyndere og sit Liv surt.

Derefter betalte man Regningerne og levede siden, som man havde gjort før, i den sikre Vished, at der var mange, mange Maaneder til næste Nytaar, og før kunde der intet ubehageligt passere.

Det var, kort sagt, en virkelig *Fest* — i gamle Dage.

Men hvor er Nytaaret nu?

D'Herrer Handlende begyndte med at gøre Kontoen op til hver Termin. Saa blev det hvert Kvartal. Ikke sjældent sker det hver Maaned og adskillige Steder sender de Regningen en halv Times Tid før man faar Varerne.

Man faar Brev, hvori der „behageligst — og bare for en Ordens Skyld — gøres opmærksom paa, at ens højtærede Konto er vokset saa og saa meget. Det er ikke Meningen at *rykke* — Gudbevares. Men man skræmmes ikke desto mindre kvartaliter Livet af. Man døjer fire Gange aarlig det samme, som man før kun døjede ved Nytaar. For man indser jo, at det gaar aldrig, hvis man ikke betaler. Man beslutter at gøre det, og man gør det, og man er næppe kommen til Hægterne igen, før det nye Kvartal er oprunden med en ny „behagelig“ Meddelelse.

Det er ganske som naar Tandlægen tager Tanden i en halv Snes Ryk, i Stedet for at gøre en Ende paa Pinen med det samme. Eller som naar man kører i Taksameterdroske og sidder og ser med disse sine egne Øjne, hvordan Tiørerne dratter ud af Lommen paa en, saaledes at man *maa* tænke: Du er egentlig et Bæst, at Du kører i Droske — en Sporvogn kunde magelig gjort det — hvis ikke Du vilde gaaet paa dine dovne Ben.

Der er ingen Sjov ved *det.* Lad os kun faa det gamle Nytaar igen med al Pinen, og saa Fred og godt Humør Aaret rundt.

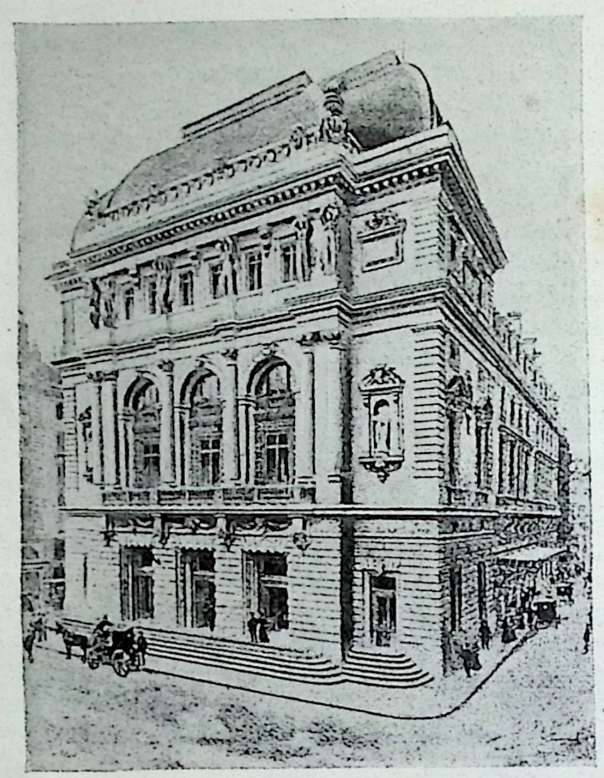
Naturligvis vil nu d'Herrer Handlende komme og fortælle mig, at de har gjort Forandringen efter moden Overvejelse og tvungen af Omstændighedernes Magt

De vil sige, at det var overmaade vanskeligt for dem at de faa store Regninger ind til Nytaar. Meget vel. Er det bedre at have disse Vanskeligheder fire Gange om Aaret end en Gang? De vil sige, at somme Tider fik de slet ikke Regningerne ind. Aldeles fortræffeligt. Er det bedre at blive snydt for sine Penge fire Gange om Aaret end en Gang?

Det er for den ene som for den anden. Og Regninger er nu en Gang noget vanskeligt noget. Lad os faa det gamle Nytaar igen . . . det store Nytaar med de store Følelser og de store Regninger.

v. Hasten.

Alverdens Nyt.



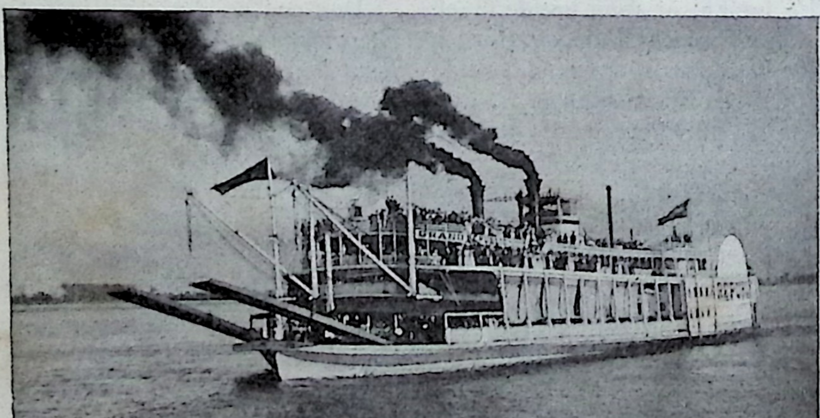
Den ny Opera Comique.

Det er nu over elleve Aar siden, at Verden blev rystet ved Efterretningen om den frygtelige Brand, der lagde den store Teaterbygning i Paris, Opera Comique, i Aske, ved hvilken Lejlighed der gik saa mange Menneskeliv tabt. En ny Opera Comique er fornylig blevet indviet, og af denne Pragtbygning i italiensk Renaissancestil bringer vi i Dag et Billede. Teatret, der er indrettet efter de nyeste og bedste Principer, er indvendig udstyret med stor Luksus, og der er intet blevet sparet for ogsaa i det Ydre at gøre Opera Comique til en af Paris mange Seværdigheder.

* * *

I intet Land findes saa store Fremskridt paa Befordringens Omraade, som i Amerika.

Dampskibet „The Grand Republik", som vi hosstaaende præsentere, er af en kolossal Størrelse og fladt i Bunden, saaledes at det kan gaa paa lavt Vande. Det er bygget i 3 Etager, hvor Folk kan sidde og spise og drikke, mens de ved en Lystsejlads paa Missisippi-Floden nyder Udsigten over de smukke Kyststrækninger.



Dampskibet „The Grand Republik."

* * *

Den nylig afdøde berømte engelske Læge *William Jenner* maatte tidligt kæmpe en bitter Kamp mod Fattigdom. Mens han sled for Brødet fik han dog saa megen Tid til Læsning, at han kunde tage en ypperlig Eksamen. Glimrende var han som Lærer for de unge, men meget vanskelig at have at gøre med, naar han ved Sygesengen krydsforhørte Patient, Reservelæge, Kandidat og Sygeplejerske, ja selv Gangkonen om de mindste Detailler. Han skrev kun lidt, men alle hans Arbejder er som det ægte Guld, og hans Studier over Thyfoidfeber, som har bragt hans Navn videnom, er sande Mønstre paa videnskabelig Tænkning.



Den engelske Læge William Jenner.

Det er Bevis paa Jenners Dygtighed, at hans Resultater staar urokket i Dag, medens saa mangen Lægekunstens Marius fra vore Dage befinder sig paa Ruinerne af sine Opdagelser, naar nogle Aar ere gaaede.

Kendte Navne

fra By og Land.

Jubilæum.

I disse Dage fejrer det danske Postvæsens Overhoved Generalpostdirektør *Svendsen* sit 25 Aars Jubilæum i Statens Tjeneste. Som ganske ung juridisk Candidat kom han ind i Postvæsenets Overbestyrelse og avancerede hurtig først til Fuldmægtig sammesteds, derefter til Postinspektør og i 1894 til Generaldirektør.

Chefen for det danske Postvæsen, hvilket tæller ca. 5,800 Sjæle, indtager sin fremskudte Position i lige Grad i Kraft af sin Dygtighed og



Generalpostdirektør Svendsen.

store personlige Elskværdighed. Generaldirektør S. er nu en Mand i sine bedste Aar, en repræsentativ og meget dekoreret Skikkelse, vel kendt i det københavnske Selskabslivs High Life. — Han er en Mand, der i den Grad under alle sine Undergivne det godt, at det kan hænde, at en eller anden Forventning vækkes, som maaske ikke kan opfyldes. En ligefrem, jevn Optræden, bramfri og behagelig Imødekommenhed i Forbindelse med human Interesse for at fremme Kaarene for alle dem, hvis Vel for en stor Del afhænger af ham — disse Egenskaber har sikret Postvæsenets Chef en Popularitet i og udenfor Etaten, som ikke er ganske almindelig, men derimod ganske fortjent. —

Dødsfald.

Oberst *William August Thulstrup*, som nylig er afgaaet ved Døden var født d. 4. April 1820. Efter at have gennemgaaet den militære Skole, ansattes han 1848 ved Ingeniørkorpset. Han har med Bravur taget Del i vore Krige og udmærkede sig navnlig i 64 ved Dybbøl. Siden har han med Dygtighed forestaaet større Ingeniørarbejder og har i nogle Aar været Kommitteret ved de jydske Baner. Han hædredes som Kommandør af Dannebrogsordenens 1. Grad, og nød stor Anseelse for sin humane Optræden overfor Alle.



Oberst Thulstrup.

„De unges Valgret".

„De unges Valgret" er Navnet paa en Forening, der, saa ung den er, allerede tæller et meget betydeligt Antal Medlemmer, fordelt over hele Landet. Den er opstaaet paa Grundlag af et levende Ønske hos en Del politisk interesserede unge Mænd om at faa den politiske Valgret udvidet fra 30 til 25 Aars Alderen; og dens Forkæmpere gaar ud fra, at naar den politiske Myndighedsalder de allerfleste af Evropas Lande indtræder, naar den unge Mand har fyldt sit 25. Aar, eller endnu tidligere, maa en hertil svarende Reform ogsaa kunne gennemføres hos os, uden Fare for Samfundsordenen.



Redaktør Andreasen.

Det var en lille Kreds af Højskoleungdom, der for to, tre Aar siden dannede Foreningen og i Stilhed begyndte at virke for Sagen. Der dannedes Smaakredse rundt omkring i Landet, som hver i sin Egn tog Agitationen op; men særlig har nuværende Redaktør *A. Th. Andreasen* i Haslev, der har været Formand for „De unges Valgret", saa længe Foreningen har bestaaet, udfoldet et betydeligt Arbejde for at skaffe den Tilslutning.



Journalist Bransager.

I Løbet af Efteraaret har „De unges Valgret" ogsaa begyndt at vække Opmærksomhed i Hovedstaden, efterat Foreningen her har dannet en Afdeling, hvis Formand er „Politikens"s dygtige Medarbejder *N. Bransager*, der under Mærket „Agricola" har forstaaet at gøre Landbrugsartikler interessante for et Hovedstadspublikum. I de sidste Par Maaneder er her afholdt flere talrigt besøgte Møder med Foredrag og Diskussion, og Medlemstallet er i stadig og stærk Stigen.

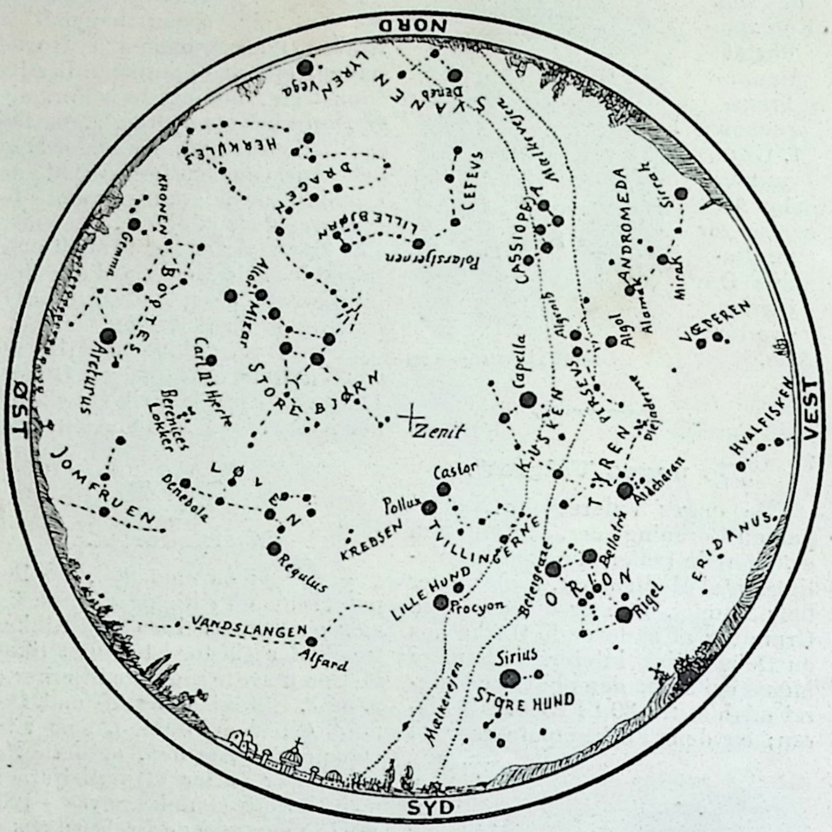
Siden Nytaar 1898 har „De unges Valgret" haft sit eget Organ i 14 Dages Bladet „Frit Ordskifte", der redigeres af A. Th. Andreasen.

Stjernekortet.

Vende vi os mod Syd, ses højt paa Himlen Tvillingstjernerne *Castor* og *Pollux*. I en god Kikkert frembyder Castor et smukt Skue, idet man ser to grønlige Stjerner af 2. og 3. Størrelse i 5" Afstand. Den mindre har en Drabant, som i tre Dage omkredser den, og dette Par omkredser atter Hovedstjernen, men til dette Omløb kræves — 1000 Aar! Længere nede i ret Syd ses et Par lignende Stjerner, som staa i *Lille Hund;* den klareste af dem er *Procyon* af 1. Størrelse. Beregninger viste, at den maatte have en maaske mørk Ledsager, som skulde kredse om Hovedstjernen i en 40 aarig Periode. I Novbr. 1896 lykkedes det Schaeberle paa Lickobservatoriet at opdage Procyons Ledsager som en Stjerne af kun 12. Størrelse; den ses ved 500 Ganges Forstørring og Brugen af en Okularhætte, der har en Aabning paa $^1/_{16}$ Tom. Diameter.

Tilhøjre og lavere træffe vi *Sirius*, den klareste af alle Fiksstjerner. Den funkler i *Store Hund*, fra hvilken „Hundedagene" have deres Oprindelse. Det var den Vagthund, som ved sit Komme i Morgendæmringen bebudede Nilens Oversvømmelse for de gamle Ægyptere. I vore Dage falder denne Opgang 2 Maaneder senere end for 4000 Aar siden, og dermed er Stjernens Betydning som en saadan Bebuder ophørt.

I Sydvest ses *Orion*, det smukkeste af alle Stjernebilleder og det, om hvilket man med Rette har sagt, at den, der ikke ved første Øjekast genkender det, lærer aldrig Stjernerne at kende. I Midten ses Bæltestjernerne, 3 lige klare og lige langt fra hinanden staaende Stjerner, der ofte kaldes „de hellige 3 Konger" eller „Jacobsstaven". Det var denne Konstellation, som vore nordiske Forfædre kaldte „Frejas Rok". I Skuldrene funkle den rødlige *Beteigeuze* og den hvide *Bella-*



5. Januar Kl. 1 Nat.
20. „ „ 12 „
4. Februar „ 11 Aften.
19. „ „ 10 „
6. Marts „ 9 „

trix; i Foden ses *Rigel.* I Vest nær Orion staar den klare rødlige *Aldebaran,* Øjet i *Tyren,* i hvis Ryg den velkendte Stjerneklynge *Plejaderne* gør sig bemærket. Højere paa Himlen skinner *Capella* i *Kusken.* Følger man Mælkevejen, træffes i Nordvest *Cassiopeja,* hvis 5 Stjerner danne et W, og helt nede i Nord *Deneb* i *Svanen* samt *Vega* i *Lyren.* Højere oppe ses *Polarstjernen* i *Lille Bjørn,* hvis 7 Stjerner netop nu indtage en Stilling, der minder om en „lille Karlsvogn". Den virkelige *Karlsvogn* findes i Nordøst med nedadvendt Stang, som peger med den klare rødlige *Arcturus* lavt i Øst. Mod Sydøst ses *Løven* med *Regulus* og *Vandslangen* med den gule Stjerne *Alfard.*

Skulde man træffe paa en særlig klar Stjerne, som ikke staar i Kortet, har man en eller anden af de stadig vandrende Planeter for sig og kan af Almanakken erfare, hvilken det maa være.

Torvald Køhl.

„Hver 8. Dag"s Nr. 10 og 11

af nærværende Aargang er aldeles udsolgt, hvorfor Eksemplarer af disse Numre købes for *25 Øre* i „Hver 8. Dag"s Ekspedition, Klareboderne 3.

„Hver 8. Dag"s Musik og Sang.



Idag udkommer 2. Hefte af „Hver 8. Dag"s Musik og Sang, til hvilket vi har havt den store Glæde at modtage en Komposition af Professor *J. P. E. Hartmann.* Det fyldige Hefte indeholder iøvrigt en af Bellmanns Sange, den tidligere lovede, allerede populære Mazurka, Les Cigarières, samt en morsom lille Sang af Axel Hansen til Tekst af Aarestrup.

„Hver 8. Dags Roman-Bibliotek".

5. Hefte af „Doktor Nikola".

Ved en ganske enestaaende Tilstrømning af Abonnenter paa „Hver 8. Dag"s Romanbibliotek har det vist sig, at dansk Smag paa Romanlæsningens Omraade gaar i samme Retning som den engelske. Vi har da ved at offentliggøre Guy Boothby's Roman, som ikke ligner nogen anden, der tidligere er fremkommet her hjemme, vist et saare sikkert Blik for, hvad der maatte kunne fange Interessen hos vore Læsere. Nu, da femte Hefte af Romanen foreligger, anbefale vi paa ny de faa, der hidtil har unddraget sig Doktor Nikolas Paavirkning, til at tegne Abonnement. Han slipper dem dog ikke.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 15.

De første to er noget, som
forbavser, naar det erfares;
gaa Mennesker de samme to,
kan dette i alt Fald forklares.

Den anden Halvdel misforstaa's
i Reglen af aandelig svage;
den er en Gave af stor Værdi,
et Laan, som kræves tilbage.

Det Hele er det virksomste Led
af en ueftergørlig Maskine;
det driver Værket, men fremkalder let
den mest irriterende Pine.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *15. Januar 1899* under Adr.: „**Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

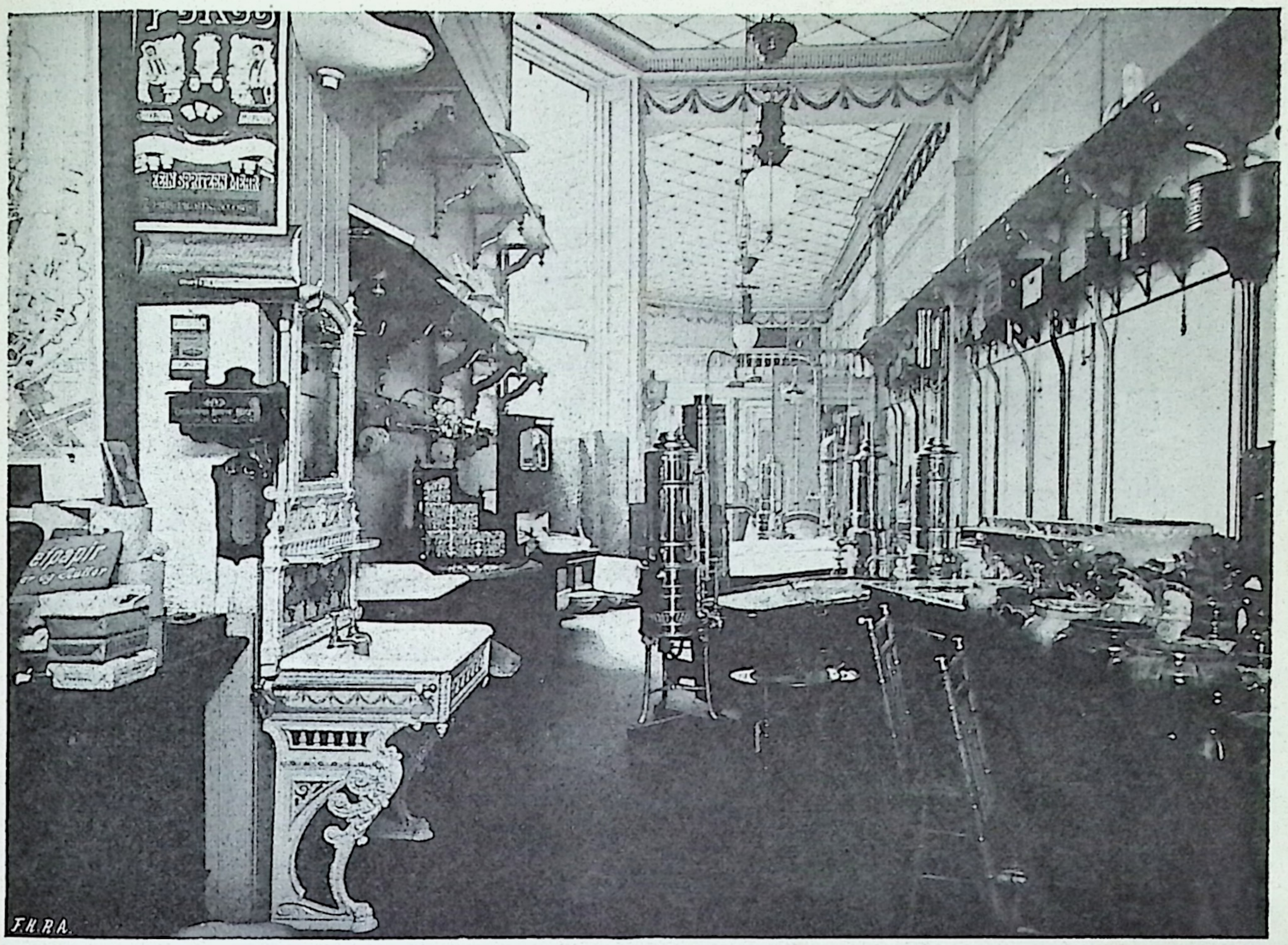
Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 13 var

Aabybro.

Ialt indkom 1477 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *Oda Strøyer,* St. Regnegade 28, 4. Kbhv. 2. Præmie Oversergent *N. Larsen,* Fodfolkskasernen, Odense.

„Hver 8. Dag"s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.



„Sanitas“ Udstillingslokale.

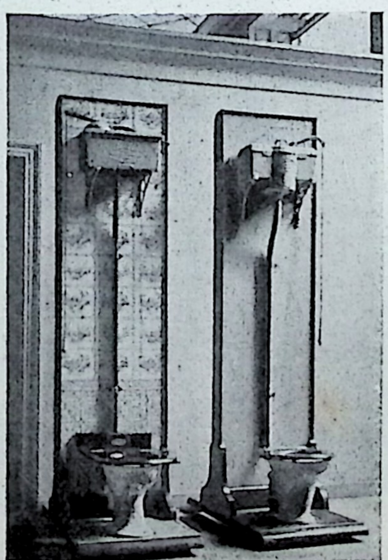
Dansk Etablissement.

Sanitas.

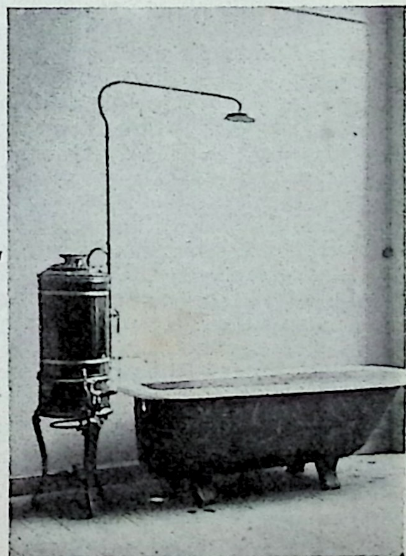
Ved det berømte Middagsselskab hos Konferensraad Brynjulfsen i „Forskrevet“ rejste den unge Gerhard sig og forlangte Ordet. Med hvasse Ord gik han løs paa de tilstedeværende Spidser, hvem han bebrejdede, at de ikke virkede for Landets Vel og ikke havde Begreb om, hvad Byen trængte til. Under højlydt Forargelse sluttede han: „Nej, højstærede Forsamling, vi vilde takke den Mand, de Mænd, som indsaa, at vor gode gamle Hovedstad, som er slet bygget, paa opfyldt, sumpig Grund, som stadig hjemsøges af epidemiske Sygdomme, og hvis Drikkevand ikke er stort bedre end Hamborgs — at den By trængte til et nyt Kloaksystem! Vi er en stinkende By, en usund, daarlig hygiejnisk, svinsk By, som trænger til et Waterclosetsystem. En Skaal for dette nye System — en Skaal for dets Mænd!“ —

De Mænd, der forrige Aar startede Forretningen *„Sanitas“* i Vimmelskaftet, har taget sig disse bevingede Ord ad notam. Mange udmærkede Aandrigheder ofrede den berømte københavnske Vittighed i Begyndelsen paa den nye, saa spicifike Genre, men efterhaanden gled „Sanitas“ ind i den offentlige Bevidsthed som en Autoritet paa alle Hygiejnens og Renlighedens Omraader, og nu ved Juletid er hele Byen standset udenfor Lokalerne, for at beundre det ganske ideelle Badeværelse, som „Sanitas“ havde etableret i sit Vindue.

Tidligere fandtes ingen større Forretning af denne Art. Det var Hr. *Gustav Halberstadt,* der forud havde et mindre Lager, og i Firmaet *Ludvigsen & Hermann* fandt den tekniske Kraft,



W. C.



Badekar med Gasovn.



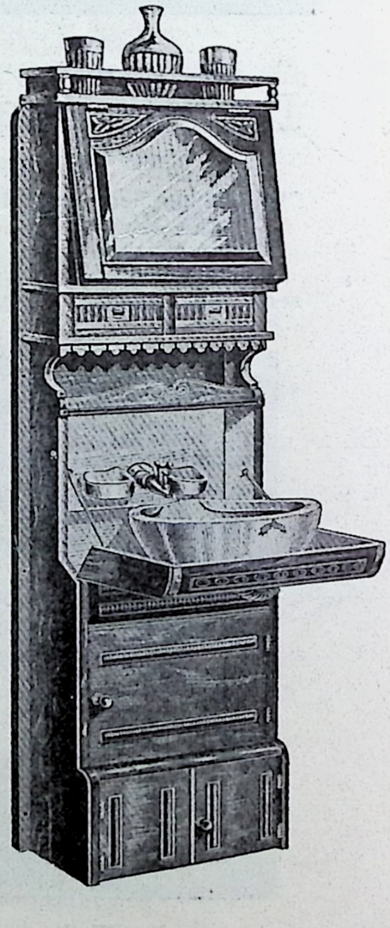
„Sanitas“ Udstillingsvindue.

som var en Betingelse, for at en Forretning i stor Stil kunde startes. Hvor Badeværelser tidligere fandtes i Hjemmet, var de kun yderst tarveligt udstyrede og paa offentlige Steder var Forholdene ikke stort bedre. Indtil for kort Tid siden fandtes her næppe noget Hotel, der havde Vandkloset, og Udlændinge, som kom hertil, korsede sig og lovede sig selv ikke saa snart at gentage Besøget Selv i Lejligheder paa 10—12 Værelser var Baderummet ofte saa lille, at særlige Kar maatte forarbejdes af Hensyn til Pladsen. Og hvem kender ikke de Straffeceller, som Lejligheder, der ifølge Avertissementerne er udstyrede med alle Bekvemmeligheder, har tilovers for Klosettets Anbringelse.

Der er dog nu Tegn og gode Varsler for bedre Tider her hjemme. Hvad der hidtil næsten umuliggjorde, at vi kunde faa Del i Vandklosettets Velsignelser, var at vort Kloaksystem ikke var indrettet paa at optage betydelige Mængder Affald fra Klosetter da Kloaken havde sit Udløb i den gamle Havn. Man søgte derfor at hæmme Folk i deres Lyst til at opstille Vandklosetter, idet man enten helt nedlagde Forbud eller forlangte en betydelig Afgift for Tilladelsen. Det er imidlertid Meningen om et Aars Tid eller saa at forandre dette Forhold, da Affaldet til den Tid, ved Hjælp af en paa Amager opført Pumpestation, vil kunne føres ud i Kongedybet, hvor det ingen Skade anretter, idet det her føres bort af Strømmen. Da vil for vore Børn Beretningen om det gamle System lyde som et Eventyr, om end ikke et af de skønneste.

„Sanitas“ har allerede haft stor opdragende Betydning for Kjøbenhavnernes Begreber om hygiejniske Forhold. Forretningen repræsenterer 3 af Englands største Firmaer paa det specielle Sanitetsomraade og ligger inde med et stort og udvalgt Lager af alt, der har med den tidssvarende Installation at gøre. Gaar man omkring i det flotte Udstillingslokale, dvæler Øjet med Velbehag ved de lækre Badekar, indvendig beklædte med den fine Glas-Emaille. Dertil hører de praktiske Gasovne, som i en Fart bringer Vandet op til den ønskede Temperatur. Foruden en righoldig Variation af Vaskeapparater, Kummer og W. C. lægger man særlig Mærke til de ejendommelige, langstrakte Servanter, som, skønt de indeholde alt, kun indtage en ubetydelig Plads. Stat og Kommune støtter ivrigt Forretningens Bestræbelser, og store Bestillinger har man modtaget fra Statsbanerne (særlig flot Udstyrelse af den nye Kongewaggon), Hospitalerne, det nye Raadhus o. s. v. Det synes ogsaa at være gaaet op for de fleste her hjemme, at de mange fortrinlige Sager, som „Sanitas“ har bragt frem, ikke udelukkende er Luksusartikler, men for Størstedelen Ting, som bør benyttes af alle.

Da mange ganske naturligt staa noget fremmede overfor de Krav, der ved Indretningen af Bygninger bør fyldestgøres i sanitær Henseende, besørger „Sanitas“ fuldstændig Projektering af saadanne Anlæg. Man vil altsaa forud ikke alene kunne faa tilnærmelsesvis Underretning om Bekostningen, men ogsaa Vejledning med Hensyn til hvilke Sager, der for hvert enkelt Tilfælde ville være de mest passende.



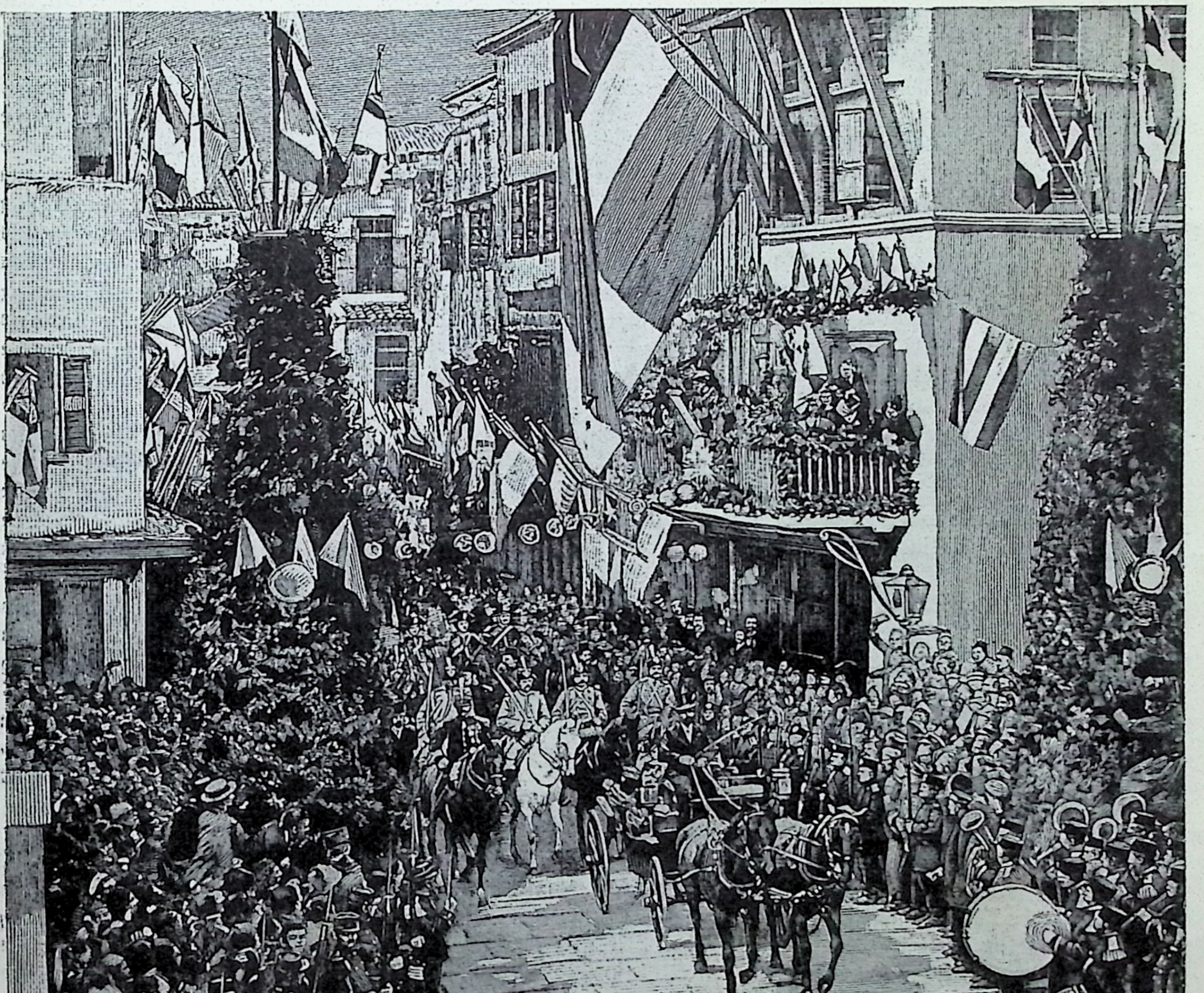
Den Tid vil da sikkert komme, da Badeværelset vil blive anset som et lige saa vigtigt Led af en Lejlighed som Dagligstuen, og „Sanitas“ vil vinde mere og mere i Anseelse, alt eftersom den gode, gamle Sandhed, at Renlighed er en god Ting, trænger igennem i en ny og bedre Opfattelse, end den, som Kællingen havde.

K.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 16. Aargang 1898–1899. Søndag den 15. Januar 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Prins Georg som Guvernør paa Kreta. — Indtoget i Kanea.

En Bal-Tragedie.

Illustreret Fortælling ved Eider Brae.

(Sluttet).

„Paul!“

Paul foer op. Han blev ligbleg.

„Det er altsaa forbi, Paul . . . helt forbi —?“ hviskede Margrethe næppe hørligt.

„Ja, Margrethe, det . . . det *maa* —“

Som en Søvngængerske gled Margrethe ud af Stuen, lydløst, som hun var kommen.

Orkestret spillede en Galop. Paul tømte sit Glas, greb uden et Ord Frøken Bruhn om Livet og styrtede sig ind i Dansen.

„Der opføres en Tragedie her i Aften,“ sagde en af Gæsterne til en Herre. De stod og talte sammen i Døren.

„Tragedie —?“

„Naa, De saa det ikke. Kom skal jeg fortælle Dem . . .“

— — —

Timerne gik. Supéen var paa sit højeste. Trappen var opfyldt af festklædte Damer og Herrer, der gik op og ned.

Margrethe og hendes Moder saaes ikke. Stolene, hvori hun og Moderen havde siddet, stod tomme og var skubbet til Side.

I en af Karnapperne i den store Spisesal sad Paul og Frøken Bruhn alene. Hun straalende af Sundhed og Lykke; han overgiven, rød i Hovedet og stærkt optagen af hendes blændende Hals og Skuldre.

Jægermesterinde Carlsen gik forbi. Hun saa dem begge og smilede veltilfreds.

„Kunde *det* lykkes, skal jeg nok tage Onkel Alfred paa mig,“ sagde hun ved sig selv, idet hun forsvandt for ikke at forstyrre.

Paul greb den næsten tømte Champagneflaske og fyldte paany i Glassene.

„Frøken Anna,“ sagde han, „maa jeg igen drikke med Dem. Det er underligt, som det kan gaa i Livet. Vi to . . . De og jeg er dog gamle Bekendte, men først i Aften, først nu synes jeg at kende Dem helt. Hvor har jeg dog været blind! — Jo, Frøken Anna, tro mig, naar jeg siger Dem, jeg har været blind og forstaar aldeles ikke mig selv. Kan De tilgive mig? . . . Ja, tør jeg blot haabe paa, at denne Aften, saa herlig . . . saa rig, ikke er en Drøm, men at De virkelig . . .“

Ordene døde pludselig hen. En Tjener rakte Paul et Brev.

„Til Hr. Premierløjtnanten,“ sagde han. „Det haster. Vognen holder derude“.

Paul aabnede Brevet febrilsk.

Det var fra Egnens Distriktslæge, der herigennem meddelte ham, at hans Onkel, der pludselig var bleven alvorlig syg, havde udtalt Ønsket om at se ham, men at han maatte komme straks, hvis det ikke skulde blive for sent.

Paul kastede Brevet fra sig paa Bordet.

„Jeg maa straks af Sted,“ sagde han og skyndte sig ud af Stuen uden yderligere Ord til Frøken Bruhn, som syntes ganske glemt i samme Nu.

Først da han sad i Vognen, kom han til at tænke paa, at han ikke havde faaet sagt Farvel. Naa, hun vilde naturligvis læse Brevet og forstaa. Saa tænkte han paa Onklen og alt, hvad dennes Sygdom kunde føre med sig. Han var jo nærmeste Arving, og Onklen meget rig. Sæt at han døde.

„Ogsaa Satans, at jeg brød med ham,“ mumlede han — „dumt, forfærdelig dumt“.

Blot han naaede derud i rette Tid. Kunde han bare faa talt med Onklen, det var det, det kom an paa. Paul saa paa sit Uhr. Kørte de nu ogsaa hurtigt nok? Jo, Vognen rullede jo af Sted, saa at den formelig rystede.

Herregaarden Søborg, Onklens Ejendom, laa omtrent to Mil fra Kragsholm tæt ved Fjorden, der dannede som en stor Indsø, og hvorefter Gaarden havde faaet sit Navn. Paul kom pludselig til at tænke paa, at han ved at ro over Fjorden kunde spare ca. en halv Time, idet Landevejen slog en lang Bugt udenom. Ro over Fjorden havde han gjort tit, det var ingen Ting at tale om. Der var jo oven i Købet Færgested, og Baad laa altid parat. Varm og ophidset som han var, tænkte han aldeles ikke paa Kulden og det forrygende Vejr. Det galdt kun for ham om at naa ud til Onkelen saa hurtig som mulig, et Ord og et sidste Haandtryk kunde jo faa største Betydning.

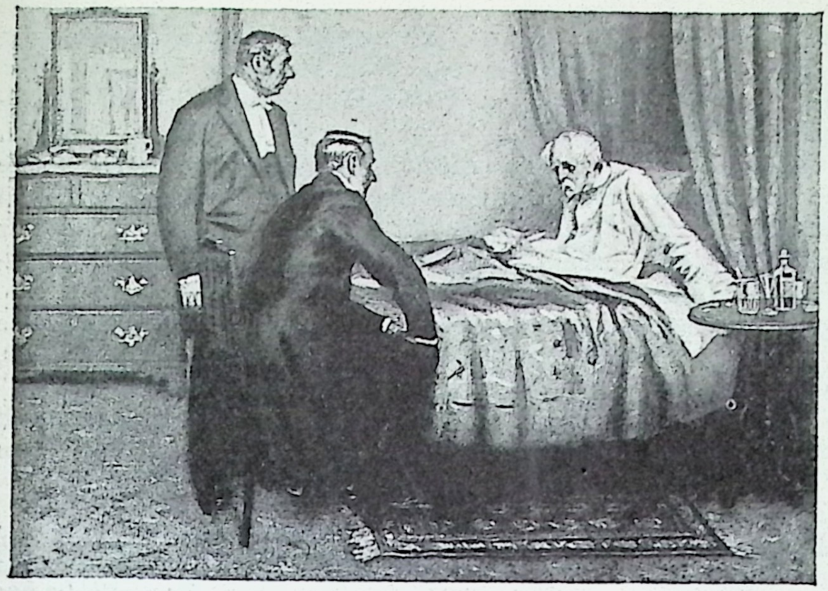
Da han naaede Færgestedet, raabte han derfor Kusken an. Færgefolkene var imidlertid gaaet i Seng, og han maatte dundre længe paa Døren, før der blev lukket op. Først vilde man ligefrem nægte ham en Baad, men da man hørte, hvem han var, vovede man det ikke.

Derimod kunde han ikke faa nogen til at ro for sig, den gamle Færgemand laa syg, og Sønnen var uheldigvis ude til Gilde og ventedes ikke hjem før hen paa Morgenen.

Paul bestemte sig saa til at ro selv. Det hjalp ikke, at den gamle Jens Kusk rystede betænkelig paa Hovedet og talte om Vind og Vejr. Paul havde fattet sin Beslutning.

Hurtig fik han Baaden klar. Et Par kraftige Aaretag, og han var paa dybt Vand. Det varede imidlertid ikke længe, før han fik at mærke, at Strømmen var ham stærkt imod. Han sled og sled i Aarerne, men syntes ingen Vegne at komme. Saa kastede han Frakken og tog fat med fornyet Kraft. Men Uvejret tog til og han begyndte at føle sig træt. Skulde han vende om?

Nej, nej, ske hvad der vilde, han maatte holde ud. Onklen havde jo udtrykkelig ønsket



Flere Gange havde han spurgt efter Paul og rejst sig for at lytte efter Vognen.

vej, Kræfterne svigtede, han lukkede Øjnene, og der paakom ham en frygtelig Angst.

Og dog kom han frem — Hvad var det, som hjalp ham? Havet syntes nu roligere, Bølgerne mindre og mindre. Da saa han for sig en hvid Skikkelse, først taaget, saa ganske klar. Det var Margrethe. Hun sad der i Baaden foran ham ved Roret, i den hvide Kjole, han kendte saa godt, kun endnu mere hvid og som omgivet af et Lysskær. Hun smilede til ham, netop som hun kunde smile i deres første Lykkes Tid.

Med et Skrig slap han Aarerne for at kaste sig for hendes Fødder — —.

at se ham, og sæt, han nu døde, uden at de var blevne forsonede.

Arve, arve, var alt, hvad Paul tænkte.

Som en vanvittig roede han videre, han skulde og maatte frem — —.

Da Paul ankom til Herregaarden, laa Onklen paa sit sidste. Flere Gange havde han spurgt efter Paul og rejst sig overende i Sengen for at lytte efter Vognen. Distriktslægen og den gamle Tjener, der havde trøstet ham paa det bedste, glemte aldrig den Glæde, der lyste ud af den Døendes Blik, da Paul omsider traadte ind.

Den gamle Godsejer døde samme Nat, og da Paul gik til Sengs var det som eneste Arving til Godset og den store Formue. Træt og udmattet, som han var, faldt han hurtig i Søvn. Men for ham selv syntes det, som om han stadig var vaagen. Først var det Rigdommen, den store Arv, der beskæftigede hans Tanker, han følte sig saa rig, saa rig, og alt straalede omkring ham. Men pludselig forekom det ham, at han paany var i Baaden og kæmpede med Bølgerne. Kun var de blevet endnu større og voldsommere, og det frygteligste Uvejr rasede omkring ham. Han saa ingen Ud-



Hun sad der i Baaden foran ham ved Roret i den hvide Kjole, han kendte saa godt.

Da Paul umiddelbart efter vaagnede, fandt han sig selv liggende paa Gulvet, og han rejste sig kun med Besvær. Hurtig tændte han Lys og ringede saa stærkt, at Klokkestrengen brast. Han saa paa sit Ur. Klokken var godt seks.

Den gamle Tjener kom rystende ind. Han var i Slobrok og havde et Lys i Haanden.

„Lad straks spænde for. Jeg maa afsted, hurtigst muligt! Hører De!“

Paul skreg som en Sindssyg og Sveden haglede ned af hans Ansigt.

„Er Herren syg. Herren ser saa bleg ud —?“ spugte den gamle Tjener.

„Nej, nej, skynd Dem Menneske. Der er ingen Tid at give bort.“

Paul havde kun en Tanke: *Margrethe.* Opsøge hende, kaste sig for hendes Fødder og faa Tilgivelse. Nu var han rig — nu endelig skulde de nyde deres Lykke.

— Da Paul et Par Timer senere naaede sit Hjem, stod Tjenestepigen i Døren.

„Sover Jægermesterinden?“ spurgte han og tilføjede hastigt „væk hende blot ikke. Jeg vil ikke forstyrres.“

„Der kom lige nu dette Brev til Løjtnanten,“ sagde Pigen. „Det var med Bud.“

Paul snappede uden et Ord Brevet ud af hendes Haand og skyndte sig ind paa sit Værelse.

Pigen hørte Nøglen blive drejet om og tunge Skridt henover Gulvet. Saa skyndte hun sig ud til Jens Kusk for at faa at vide, hvad der var hændt. Saaledes havde hun dog aldrig set Løjtnanten før.

Da Jægermesterinden en halv Time senere vilde ind til sin Søn, var Døren stadig aflaaset, og ingen svarede paa hendes Banken.

Angst lod hun Laasen bryde op. Hun fandt Paul liggende paa Gulvet i Krampe. Ved Siden af ham et sammenkrøllet Brev, der lød:

„Margrethe døde stille i Morges Klokken 6. Hun døde i Kærlighed til Dem og talte om Dem til det sidste. Gud tilgive Dem, Paul, for hvad De har gjort.

Hendes Moder.

Paul kom aldrig i Besiddelse af sin Arv. Uhelbredelig sindssyg, døde han to Aar senere.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke.

Sergius blandede langsomt Kortene.

„Leve Ungdommen!“ udbrød han muntert. „Du bliver nok klogere med Tiden, min gamle Ven. Saadan talte jeg ogsaa, da jeg var tyve Aar gammel, men nu vilde jeg ikke se to Gange paa en Kvinde, der ikke kunde irritere mig. Der er min Sandten ikke Tale om Kærlighed, før man har gjort hende vred. Han er meget forelsket, for han har ogsaa glemt at drikke sin Absinth. Lad os gaa ud og se, om vi kan faa mere at vide om den Efterretning fra London. Det vil der være Snak nok om, hvis Generalen ikke ler af os.“

„Naturligvis ler han af os!“ svarede Karl. „Hvor skulde han kunne andet? Hvor er den Kvinde, som kan tegne et Kort af Batteri Nr. 3? Hvem har sluppet hende der ind, og hvor har hun lært Artillerividenskab? Det er noget Barnesnak, og Generalen er klog nok til at le af det.“

„Barnesnak eller ikke!“ raabte den grinende Løjtnant, som havde talt om *la petite*, da Paul traadte ind i Værelset. „Der har været en Kvinde i Batteriet, jeg saa' hende selv, hun drak The med Kaptajn Paul for en Uge siden der inde.“

„Mener De Englænderinden?“ spurgte Sergius, idet han hurtigt vendte sig om imod ham.

„Ja, spørg Seroff, hvis De ikke tror mig.“

Der opstod en dyb Tavshed i Værelset, en Tavshed, som om man blev forvirret, og der pludselig gik noget op for En. Der var kun én Mand, som ikke holdt af Paul Zassulic, og han havde talt. De andre hørte hans Ord, men vidste ikke, hvad de skulde svare.

„De skulde fortælle Paul det i Morgen,“ sagde Sergius, idet han afbrød den ængstelige Tavshed, „det vil more ham og more os andre bag efter!“ Saa sagde han til de andre: „Dette er ikke noget Sted for min Vens Venner. Hvem gaar med mig?“

De gik allesammen; kun den omtalte Løjtnant blev tilbage. De talte ikke til hinanden om det, de havde hørt; det var deres Vens Ære, de vogtede over.

Paul havde imidlertid vendt sig henimod Guvernørens Hus og gik nu gennem Gaarden uden at tænke paa Tid eller Sted. Lysstrømme straalede gennem den taagede Luft fra de mange Værelser i den store kasernemæssige Bygning, men han saa' kun ét Værelse. Gennem Revnen mellem Gardinerne kunde han skelne Hængelampen og det forgyldte Spejl, paa hvilket Marian havde stillet sine Fotografier. En Gang saa' han hende gaa hurtigt forbi Vinduet med udslagent Haar. Han blev fristet til at blæse al Klogskab et Stykke for at komme til at tale med hende endnu en Gang, før hun sov. Skønt han havde Kvarter i Guvernørens Hus, thi han var knyttet til Staben, varede det længe, inden han kunde samle Mod til at gaa ind eller søge at erfare, hvad Bonzo havde gjort. Det lille Lysskær, der faldt ud fra den engelske Piges Vindue, var som Lampen i en Helligdom for ham. Han pinte

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

sig ved Tanken om, at Marian sov der, medens Dommen stod truende i Baggrunden. Han tænkte paa hendes Skønhed, hendes Blidhed, hendes vindende Stolthed. Han sagde til sig selv, at de vilde knuse denne Stolthed i Lidelsens og Ydmygelsens Støv. Den grusomme Strenghed, med hvilken Vogterne af Ruslands Port kunde straffe endogsaa deres egne Børn, mindedes han med Væmmelse og Afsky. De vil dynge unævnelige Skændsler paa hende, sagde han til sig selv. Han saa' den Dag, da dette barnlige Ansigt blev indfaldent som en Kvindes, der var mærket med Smertens, Pinslens og Sjælekvalens Furer. Han svor, at han vilde frelse hende, selv om han skulde dele Skæbne med hende, og idet han svor, forbandede han sin egen Afmagt og selve den Uniform, han bar.

Sneen faldt med langsomme Fnug, Vinden var løjet lidt af, saa man tydeligt hørte alle Lyd, kun ikke Lyden af Menneskers Fodtrin. Paul lagde Mærke til, at der var Lys, der kom og gik i det store Hus, men han kunde ikke opdage noget Tegn til, at der var noget særligt paa Færde. Lampen i Marians Værelse var et Bud, der meldte ham om hendes Sikkerhed. Han kunde kigge ind gennem Vinduerne i Generalens Kabinet og se den gamle Bonzo staa ved Skrivebordet, men Oberstens Holdning tydede paa en taalmodig Venten, og det beroligede ham. Det skal ikke ske i Aften, sagde han til sig selv, det bliver maaske slet ikke til noget. Selv om de véd, at dette Kort er tegnet af en Kvinde, hvor kan de saa opspore hende? Hvis de havde faaet nogen bestemt Efterretning, saa sov hun ikke i sit Værelse, saa var hun —

Han borede sin Hæl ned i Sneen, medens han vovede at tænke paa disse Muligheder. Han blev enig med sig selv om, at han ikke vilde staa paa Vagt der længere. Han frygtede for at blive iagttaget og for Skildvagternes Snak. Den gamle Bonzo kunde træffe ham i Gaarden, naar han vendte tilbage til Kasernen, og han kunde ikke tænke sig nogen større Ulykke end at vække Mistanke i denne Jærnmands Sjæl. Og denne Frygt drev ham da endelig ind i Huset, men med modstræbende og nølende Trin.

Hans eget Værelse laa i den nordlige Fløj, borte fra Marians, men ikke saa langt borte, at han ikke kunde høre hendes Dør knage, naar den blev aabnet eller lukket. Han traadte ikke ind i sit Værelse, før han ganske sagte havde listet sig hen til Enden af Gangen og et lille Øjeblik lyttet for at overbevise sig om, at hun sov. Saa tøvede han kun et Øjeblik ved Generalens Kabinet og gik saa træt og anstrengt i Seng og laa og lyttede længe efter Bonzos Røst og ventede paa, at Søvnen skulde sænke sig ned over det store Hus.

Der var intet Lys i hans Værelse, og han havde heller ikke tændt noget. Maanestraalerne, der blev kastede tilbage af de glitrende Snemarker, var som herlige Lamper, der udbredte en blid Glans over alt. Han bød dem velkommen, og de talte om Hvile og Søvn og Kvægelse for Sjælen. Han syntes, at de spillede om Ansigtet paa hende, som han elskede, satte en Guldkrone paa hendes hvide Pande og kyssede hendes Øjne. Da Søvnen endelig forbarmede sig over ham, blev han i Tanken ført tilbage til Karnevalets Nat og til det Elskovsbud, den havde bragt ham. Han gik igen med hende gennem Kronstadts stille Gader, men medens han gik, styrtede han pludselig om ved hendes Fødder, og et Rædselsskrig fik den sovende By til at vaagne. Intet Ord, ingen Bøn kunde dæmpe det Smertens Skrig, som han hørte i Drømme. Det gav Genlyd i hans Øre og forfærdede ham. Han bar hende i sine Arme, men han blev forfulgt af Ryttere, der kom Mænd frem fra de mørke Bygninger og vilde bemægtige sig hende. Han saa' tilbage paa de mørke Forter ved de mægtige Volde, og Dødens Engel svævede over dem. Han favnede sin Byrde saa meget tryggere og styrtede af Sted, men Skriget vedblev, og Forfølgerne mangfoldiggjordes, til der blev en hel Hær.

Saa vaagnede han og sprang ud af Sengen. Der var



et Glimt af Solskin i hans Værelse, men det Kvindeskrig, han havde hørt i Drømme, gav endnu Genlyd i Tavsheden i det store Hus. Han lyttede spændt et Øjeblik og vaklede saa hen til Døren. Korridoren derude var fuld af Artillerister. Han saa' Bonzo, tavs og barsk, han saa' Marian, bleg og skælvende.

„Min Gud," udbrød han, „Timen er kommet!"

VII.

Paul optræder som Vidne.

Paul vendte tilbage til sit Værelse og begyndte at klæde sig paa, ubehændigt, men med en vis Bestemthed. Jærnene om Marians Haandled syntes at saare hans egne Hænder, hendes Skrig gav endnu Genlyd i hans Øre. Han hørte tunge Trin i Gangen, han syntes, han kunde genkende General Stefanovitchs Stemme, men straks efter døde disse Lyd bort, og Huset laa igen i Tavshed. Han sagde til sig selv, at det var betegnende for den Tavshed, som fra nu af maatte hvile over hans Liv. Han troede, at han for sidste Gang havde set den Kvinde, som han elskede. Hun var gaaet fra ham med det frygtelige Skrig om Hjælp paa Læberne, han vidste ikke til hvilken Skæbne, han vidste kun, at de uigennemtrængelige Porte havde lukket sig efter hende, og at den levende Død vilde ramme hende.

Han var glad ved, at hun ikke havde set ham, da han et Øjeblik stod i Døren og saa' Soldaterne trække hende ud af hendes Værelse. Den ynkværdige Skikkelse, det barnlige Ansigt, de bedende Øjne vilde altid staa for hans Erindring. Han vidste godt, at hendes Uskyldigheds Maal ikke vilde blive vejet af dem, som skulde dømme hende. Hun, der kun var en Pige, havde ensomt og uden Hjælp sat sig op imod Magten og den skrækkelige Retfærdighed i Kronstadt og var bleven overvunden i Kampen. Hun havde for sidste Gang set Verdens Lys. Intet Skrig fra hende vilde nogen Sinde igen blive hørt af Verden. Hun vilde blive sendt bort fra Byen, og ingen vilde vove at spørge hvorhen.

Nu da Slaget var faldet, var Paul overrasket over, at hans Aand var saa rede til at tjene ham, og at han kunde tænke saa klart. Marians Fængsling tog i det mindste én Byrde fra hans Skulder. Han sagde til sig selv, at der ikke længer var nogen Bekendelse at gøre; det, som han vidste, vidste ogsaa Fæstningens Guvernør. Og han maatte forsvare sig imod Muligheden for Mistanke, maatte være parat med overraskede og forundrede Ord. Han var den eneste i Rusland, som var vedblevet at være den slagne Kvindes Ven, for hendes Skyld vilde han vove alt i Haab om, at han kunde være hende til Gavn. Og dette Haab begyndte at give ham Mod, han vidste ikke hvorfor. Hans kejtede Fingre blev behændige, han klædte sig hurtigt paa og forlod dristigt Huset. Den gamle Bonzo var i Gaarden og ventede paa, at hans Chef skulde komme ud. Pæn og sirlig med sine tætte Skuldre og sine faste Trin hilste Jærnmanden paa den unge Officer lige saa ubekymret, som om der havde været Tale om en Fest, eller de havde været paa Udflugt sammen paa Havet.

„God Dag, Kaptajn Paul, har De det godt?"

„Tak, Hr. Oberst, og De?"

Bonzos Øjne glippede snedigt.

„Jeg sover altid godt," sagde han, „jeg er en gammel Fugl, som forstaar at gaa til Hvile paa en Pind, og jeg skal nu om lidt spise Frokost med en Dame. Hører De, min Ven? De siger det ikke til Fruen, vel?"

Hans Anstrengelser for at være munter faldt meget kluntede ud; det ærgrede Paul, hvis febrilske Utaalmodighed gik over alle Grænser.

„Hr. Oberst," udbrød han, uden at kunne tie længere, „man siger, at Frøken Best lige er bleven arresteret. Er det sandt?"

Bonzo standsede pludselig.

„De véd, at det er sandt, Kaptajn Paul."

„Jeg, Hr. Oberst? Hvorfra skulde jeg vide det?"

„Fordi De stod i Deres Dør, medens vi førte hende bort."

Paul bed sig i Læben.

„Ja, vist saa' jeg det; men jeg vidste ikke, hvad det skulde sige. De har altsaa Mistanke til hende, Hr. Oberst?"

„Vi har for saa vidt Mistanke, som vi véd, at det er hende, der har tegnet Kortet af Batteri Nr. 3."

„Hende, Hr. Oberst? En Kvinde! Men hun er jo saa uvidende som et Barn!"

Paul vilde antage en meget overrasket Mine, men hans Fagter var ubehjælpsomme, og hans Stemme klang hult. Bonzo iagttog ham med sine smaa, glippende Øjne og læste lige saa tydeligt i ham, som han vilde have læst i en Bog.

„De vil erfare, hvor uvidende hun er, min Søn, naar hun bliver anklaget om lidt. Sagde jeg Dem ikke, at jeg vilde vise Dem Spionen i Dag? Naa — hvis De gaar op paa Fæstningsvolden, saa kan De se hende i den Barkasse, som fører hende til Fort Alexander. Vi vil følge efter hende, naar Generalen er parat, Kaptajn Paul. Det er ikke hver Dag, vi kan spise Frokost med en Dame i Kronstadt."

„Jeg kan ikke tro det," sagde Paul, „jeg kan ikke tro, at hun —"

„Kan ikke tro det! *Bon Dieu,* det siger De til mig, naar De véd, at det er sandt, naar De véd — men jeg vil overlade til Dem at fortælle os, hvad De véd, min Søn. Jeg vil overlade til Dem at huske, at De er Czarens Tjener! Det glemmer De vel ikke, Kaptajn Paul?"

Bonzos Stemme havde en forskellig Klang, snart var den høj og anklagende, snart sagte og lokkende. Al Farven forlod Pauls Ansigt, medens han talte. Han havde en stor Rædsel for denne Mand, hvis Øjne kunde læse selv hans Tanker. Han begyndte at spørge sig selv: Hvad har han erfaret, hvad har han set? Men Bonzo, som kun tænkte paa det Maal, han havde for Øje, ved hvert Ord, han sagde, lagde nu sin Haand paa den unge Mands Skulder, og denne Bevægelse var venlig.

„Gaa, Paul," sagde han, „jeg glemmer ikke, at De er Mand saa vel som Soldat. Gaa og faa Deres Kaffe og træf mig saa paa Dampskibsbroen. Vi vil tage derover sammen, og De skal selv faa Historien at høre."

Paul takkede ham i usammenhængende Ord og ilede bort. Obersten fulgte ham med Øjnene, og de havde ikke noget uvenligt Udtryk.

„Der gaar en Elsker, som er fortryllet af et kønt Ansigt," sagde han tilsidst. „Han kommer nok til Fornuft efterhaanden, men hvis han ikke gør det, saa véd vi jo, hvordan vi skal bære os ad med ham. Vi sender ham ofte til Fortet; hvis der saa er noget mere mellem de to, faar vi Lejlighed til at udfinde det."

Tilfreds med denne Plan gav Bonzo sig igen til at gaa frem og tilbage, men Paul ilede hurtigt gennem Byen og undgik sine Kammeraters Tilholdssteder. Han saa' intet, hørte intet af det Liv, der vaagnede omkring ham. „Marian er fængslet", det var de Ord, der stadig lød i hans Øre. Folk hilste ham; han lagde ikke Mærke til det, han besvarede ikke deres Hilsen. Solen skinnede klart, men for ham laa Byen i Mørke. „De sender hende til Minerne, de piner hende," tænkte han. Han maatte frygte det Øjeblik, da han skulde se hende igen. Han frygtede for sit eget Mod, thi han vidste, at hans Mod alene kunde frelse hende, hvis hun skulde frelses for de skrækkelige Dage, der skulde komme.

Fortsættes.

Hvad der faldt mig ind i Onsdags.

Jeg véd ikke, om det gaar andre, som det gaar mig — det gør det maaske nok, men de vil ikke sige det. Altsaa vil jeg sige det. I det hele tør jeg angive mit Forfatterskab, der begyndte i sidste Nummer af „Hver 8. Dag“, som udsprungen af Lyst til at sige, det Folk tænker, men af en eller anden Grund ikke vil ud med.

Der er Plads for saadan en Mand i Literaturen. De halve Digtere fortæller det, vi alle sammen ved, medens den anden Halvdel møder med noget, vi hverken véd eller bryder os om at vide. Med Journalisterne er det ikke bedre. De deles i dem, der har til Maal at referere tørre Fakta, og dem, der serverer drivende Løgn. En passende Blanding gør en god Avis. Vi har enkelte gode Aviser her hjemme, men flere, som har faaet Overballance til den ene eller den anden Side. Det vilde være taktløst at nævne Navne, men *Adresseavisens* Abonnenter vilde f. Eks. utvivlsomt sætte Pris paa en lille, livlig Løgn en Gang imellem, og man kunde sagtens finde en af Kollegerne, med hvem der kunde foranstaltes et Mageskifte.

Det, jeg altsaa vil sige, er, at der efter mit Skøn bliver gjort alt for megen Stads af *Forfatterne.*

Jeg indrømmer gærne, at det er en ganske simpel Misundelse, der har bragt mig til at tænke over dette Faktum. Men Misundelse er lige saa god en Egenskab som enhver anden og dertil saa almindelig, at den kan gælde for to. Man vil bare ikke være den bekendt, undtagen naar den antager store Dimensioner og driver Folk til sindssvage Foretagender. Saa kaldes den *Ærgærrighed* og anses for fuldkommen præsentabel af det gode Selskab. Og saa kan den afstedkomme overordentlige Ulykker, mens en jævn, borgerlig Misundelse bare krydrer det daglige, tørre Liv, hvad det ved Gud kan trænge til.

Altsaa misunder jeg Forfatterne, om hvem der ustandselig skrives i Aviserne, som beglos i Teatret og paa Gaden og som, bare de viser sig, giver Damernes Øjne saadant et underlig, svømmende Udtryk, der ikke kan fremkaldes af et almindeligt Mandfolk uden ved betydelige Anstrengelser.

Jeg har givet mig til at undersøge, hvad det egentlig er, der gør de Folk saa interessante, men jeg kan ikke finde det.

Bøgerne er det ikke. Jeg véd positivt, at mange af de Øjne, der svømmer, saa snart Digteren N. N. gaar gennem Gaden, aldrig faldt i hans Bøger. Desuden er de, der skriver daarlige Bøger, mindst lige saa begloede, som de, der skriver gode, og et Par Stykker af dem, som skriver bedst, kendes personlig af ingen.

Ikke heller er de særlig smukke Mennesker. Ikke heller særlig staalsatte Karakterer. Ikke heller har de Pukler eller gaar mere klædt i Fløjelsfrakker og røde Slips og Pandehaar.

Jeg har hidtil tænkt mig, at naar en Bog kom i to eller tre Oplag straks efter hinanden, saa var det ganske rimeligt deri at se et Tegn paa dens Digters Popularitet. Det var jo ganske rimeligt, at der saa fandtes saa mange tusende Mennesker, der kendte Poeten, at der uden Vanskelighed kunde foranstaltes et mindre Opløb, hvor han viste sig.

Men den Anskuelse har jeg forladt, efter at jeg i afvigte Efteraar gjorde personlig Bekendtskab med et Værk, som i seks Uger udkom i tre Oplag. Og jeg maa tilstaa, at værre Humbug har jeg aldrig været med til.

Jeg købte Bogen, straks den kom, og begyndte paa den.

Straks, jeg skar den op, gik alle Bladene fra hinanden, men det lykkedes mig dog at holde dem nogenlunde sammen i Omslaget. Da jeg havde læst et halvt hundrede Sider, blev jeg forstyrret af noget Forretningsvrøvl, og da jeg næste Dag skulde tage fat, hvor jeg slap, var Bogen væk.

D. v. s., der var jo nok noget tilbage af den, men de fleste Blade var fløjne paa Gulvet eller ud af Vinduet eller direkte i nogle smaa Børn, jeg har, som endnu ikke paa nogen Maade er modne til at nyde den.

Det ærgrede mig, da Bogen interesserede mig. Det ærgrede mig dobbelt, fordi jeg et Par Dage efter erfarede, at den var udsolgt. Da andet Oplag kom, anskaffede jeg mig et nyt Eksemplar og naaede et hundrede Sider videre i det, men saa gik det mig akkurat paa samme Maade. Og da det virkelig var en spændende Historie, bed jeg altsaa i det sure Æble og anskaffede mig en af det kort efter arriverende tredje Oplag.

Nu lykkedes det mig at faa den læst ud. Men jeg spørger, om dette ikke er Humbug? Jeg kunde godt nævne Bogens Navn. Men dels vil jeg ikke gøre Reklame for Bogbinderen, og dels var den hæftet lige saa godt som de fleste andre. Jeg véd fra mange af mine Venner, at det er gaaet dem ligedan, og jeg har hørt en kyndig Mand sige, at om hundrede Aar vilde intet være tilovers af vor Literatur — den vil være ganske bortsmuldret og forsvunden.

Blæse være med *det*. Jeg er ingen Literatur-Snob — som sagt. Men Berømmelsen for de mange Oplag tabte sin Glans for mig ved denne lille Oplevelse, som desuden kostede mig en køn Skilling.

v. Hasten.

En excentrisk Millionær.

En Skandale i Englands Aristokrati. Hertugen af Portland, hans Tilbøjeligheder og hvorledes han forbavsede Verden. Med Illustrationer.



Hertug Cavendish-Bentinck.

I det engelske Aristokratis Historie er der aldrig sket noget mere opsigtsvækkende, end det Forsøg, der nu gøres for at bevise, at *William John Arthur Charles James Cavendish-Bentinck* ikke med Rette benævnes Hertug af Portland. Det er nemlig Knudepunktet i den saa berømte „Drucesag", der ligesaa godt kunde kaldes „Hertugsagen", Det var i Marts Maaned, at Historien kom for Offentlighedens Øren gennem Fru Anna Marie Druce, og den kan kortelig refereres saaledes:

Den 28. December 1864 døde Thomas Druce, der havde en Art Udstyrsforretning, i en Alder af 71 Aar og blev begravet paa Highgate Kirkegaard, uden Dødsattest fra nogen Læge.

Den 6. December 1879 døde William John Cavendish-Scott-Bentinck, Hertug af Portland som Pebersvend (det troer man da) i en Alder af 79 Aar og blev begravet paa Kensal Green Kirkegaard.

Den 10. Juni 1892 døde endvidere Robert Harmer, Læge, 63 Aar gammel, i Richmond.

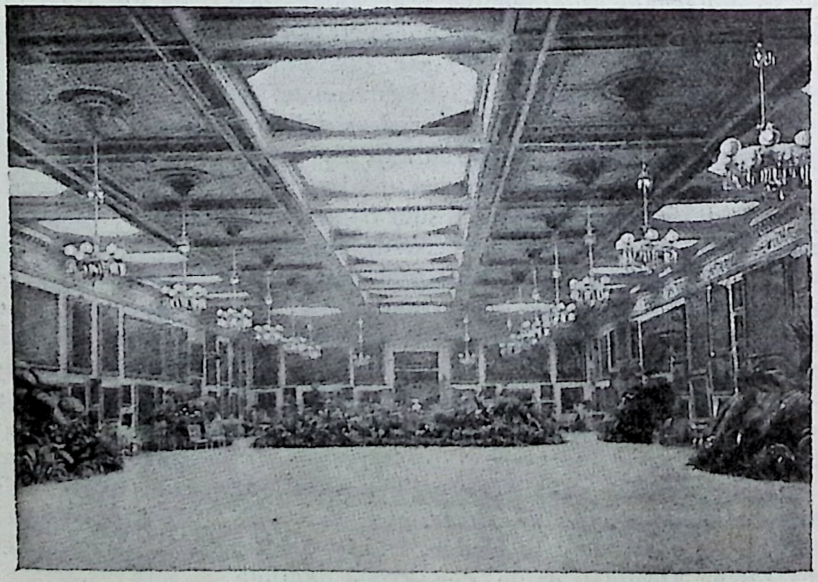
Det mærkelige ved Historien er nu, at Fru Druce, trods nævnte Herrers store Aldersforskel, fastholder, at alle disse Mænd var en og samme Person, hvorfor hun gør Fordring paa, at hendes Søn, der ernærer sig som slet og ret Sømand, skal være Hertug i Stedet for den nuværende Besidder og arve hele den kolossale Formue. Var den unge Sømands Bedstefader, Hr. Druce, virkelig identisk med den afdøde Hertug, hvad Fruen jo paastaar, har hendes Søn unægtelig gode Chancer. Det er imidlertid ikke „Hver 8. Dag"s Opgave at undersøge Fruens mange Beviser, vi skal underholde vore Læsere med interessante Fakta, og det gør vi bedst ved at berette lidt om den excentriske Hertug og hans ualmindelige Passioner. Først maa vi dog meddele, at Hertugerne af Portland nedstammer i lige Linje fra Holland, hvor Familjen Bentinck endnu den Dag i Dag nyder stor Anseelse.

En af Bentinckerne fulgte i sin Tid Kong Vilhelm af Oranien til England og fik som Følge deraf, foruden meget Gods og Guld, tillige Titlen Hertug af Portland.

Blandt hans Efterkommere gjorde særlig Lord George Bentinck sig bekendt ved sin ualmidelig store Interesse for Væddeløbssporten i England. Han døde imidlertid aldeles pludselig af et Hjerteslag, og bagefter gik der slemme Rygter om, at hans Broder, den saakaldte excentriske Hertug, havde forgivet ham paa Grund af, at de begge var forelskede i den samme Kvinde.

Hvad enten nu dette har sin Rigtighed, og hvad enten han var identisk med Hr. Druce og Dr. Harmer eller ingen af dem, saa meget er vist, at den afdøde Hertug utvivlsomt var den mest excentriske Adelsmand, der har levet i England i dette Aarhundrede. Sandt at sige har han ikke haft noget Sidestykke undtagen i den gale Konge af Bayern, der endte med at drukne sig.

Begge var de nemlig Vidunder-Bygmestre, og det i langt mere betydningsfuld Forstand end Henrik Ibsens berømte Bygmester Solness, og sikkert vil deres Værker bevares gennem Generationer som Vidne om deres Galskab. Fra det Øjeblik den omtalte Broder døde, baade saa og hørte man kun undtagelsesvis noget til Hertugen af Portland. Han blev mere og mere menneskesky og døde tilsidst som en Skygge. Om denne Lad-mig-være-i-Fred-Adelsmand gaar der de utroligste Sagn. Portland-Sagaen er nemlig ligesom Portland-Vaserne enestaaende i sin Slags, og synes at faa større og større Værdi jo længere Tid der forløber. I ydre Henseende lignede hans Højhed ikke nogen anden af Kongerigets Undersaatter. Lige til det sidste var han altid iført



Det underjordiske Billedgalleri, som den excentriske Hertug lod bygge.



En Tunnel i det underjordiske Palads.

Hele den besynderlige Historie har vakt den største Opsigt i England og det har foreløbig vist sig at være alt andet end let at udrede Traaden. Det bliver Domstolenes Sag at forklare den forbavsede Verden, hvordan samme Mand har kunnet afgaa tre Gange ved Døden, og allerede beskæftige de første engelske Jurister sig med Forundersøgelsen. Man har hidtil opdaget en Ting af stor Betydning. Da man nemlig aabnede Kisten, i hvilken den formentlige Hr. Druces jordiske Levninger skulde være nedlagt, fandt man i Stedet for Liget kun nogle Sten, indsyede i et sammenrullet Tæppe.

Chasseur.

Pludderbukser, der var surrede fast omkring Anklen, hans Silkehat var over to Fod høj, hans Paraply var et Syn for Guder, og hans Overfrakker trodser enhver Beskrivelse. Jeg siger Overfrakker, thi Hertugen bar nemlig altid flere ovenpaa hinanden, om Vinteren aldrig færre end seks. Han nød aldrig Kød fra Slagteren, men hver Morgen blev der slagtet en Høne, og den fortærede han saa i Løbet af de to Gange, han nød et Maaltid om Dagen. Han kørte altid omkring i en grinagtig gammeldags Karet, trukken af seks Ponier. Naar han bliver bevaret i Erindringen, skyldes det dog navnlig hans utrolige Bygningsideer, der passer saa nøje til hans lys- og menneskesky Væsen. At bygge et stort underjordisk Palads var hans eneste Tanke, og det lykkedes ham virkelig at realisere Planen. Han engagerede i hundredevis af Arbejdere Aar ud og Aar ind, og det antages, at han har anvendt over 36 Millioner Kroner alene paa dette Byggeforetagende.

At disse underjordiske Lokaler er over al Beskrivelse pragtfulde, behøver næppe at bemærkes. Der findes f. Eks. et overdaadigt Billedgalleri og en uhyre Balsal, hvorfra en lys og luftig Tunnel fører ind til det herligste Ridehus. Alle Mure er saa tykke og velbyggede, at Fugtighed er udelukket.

Her levede Hertugen ene og ugift. Det er ialtfald, hvad Verden har troet, indtil Fru Druce fremkom med sin Paastand om, at han i Aaret 1851, fingerende at være en Hr. T. C. Druce, har ægtet en ung Pige ved Navn Annie Cole. Da han døde, gik derfor saavel Titlen som Formuen i Arv til hans ubemidlede Fætter, Løjtnant Cavendish-Bentinck, en Arv, som denne selvfølgelig nødig nu vil give Afkald paa.



Fru Sinding som Pernille. Originaltegning af Knud Søeborg.

Alverdens Nyt.



Sir Thomas Lipton.

Lykkes det Sir *Thomas Lipton* at gennemføre sin store Plan om at skaffe Londons fattige Befolkning god og billig Føde, vil Godgørenheden derigennem have sat en enestaaende smuk Rekord. At Tusinder og atter Tusinder er blevne bortødslede ved velment, men slet ledet Godgørenhed, er jo en noksom bekendt Sag. Det er derfor interessant pludselig at træffe paa en anerkendt dygtig Forretningsmand, der er rede til ikke blot i Ord, men i Gærning at vise Verden, hvorledes man med ringe Udgift — ja rimeligvis uden Udgift — kan bringe Mænd, Kvinder og Børn i hundredetusendvis netop den substantielle Støtte, de i saa høj Grad har behov. Praktisk, som Thomas Lipton er, vil han nemlig have sin Plan realiseret som et rent og skært Forretningsforetagende i stor Stil. Efter hans Beregninger vil et saadant Kæmpe-Etablissement ikke blot kunne svare Regning, men ovenikøbet give et smukt Overskud, der da skal anvendes til at oprette Filialer overalt. Startningsomkostningerne vil imidlertid, som rimeligt er, blive meget store, og hertil er det, at han kræver Folks Støtte. Selv er han gaaet i Spidsen ved at tegne sig for to Millioner Kroner, og han har lovet andre to Millioner, om det skulde kræves. Alene dette viser, hvor rig en Mand Lipton maa være, og naar man hører, at han selv har begyndt sin Livsbane i Glasgow som fattig Dreng med tomme Lommer, og at han ved egen Dygtighed har arbejdet sig frem til Rigdom og Ære, forstaar man, at Realisationen af denne saa storstilede Godgørenhedsplan længe har været hans skønneste Tanke. Lipton har hovedsagelig tjent sin store Formue ved Tehandel, og han ejer blandt andet store Plantager paa Ceylon. Rastløs som han er i sin omfattende Forretning, synes han dog at have Tid til alt, selv til at more sig. En af hans største Passioner er saaledes f. Eks. Lystsejlads, og han bygger sig netop nu et Fartøj, der efter Sigende vil blive enestaaende og vil koste mellem to og tre hundredetusinde Kroner.

* * *

Da Bismarck blev styrtet fra sit Kanslersæde i Berlin, trak han saa at sige hele sin Familje med sig i sit Fald. Saa vel hans ældste Søn Herbert som hans Svigersøn Gesandten Grev Rantzau nedlagde begge straks deres Mandater og boede siden hos Bismarck paa Friederichsruhe. Det er dog ingenlunde utænkeligt, at saa vel disse to Mænd som den yngre Grev Wilhelm, hvis excentriske Liv i sin Tid var Genstand for megen Omtale, igen en Gang vil komme til at spille en Rolle i tysk Politik. Navnet Bismarck har jo en stærk Klang, og alle tre er de endnu unge, og hver især er i Besiddelse af decideret Dygtighed. Det er bekendt, at der herskede det største Sammenhold inden for Bismarcks Familje, og at Jernkansleren var sin Hustru og sine Børn inderlig hengiven til det sidste. Man siger endogsaa, at en af Hovedgrundene til at Bismarck blev saa ivrig for pludselig at erklære Frankrig Krig i 1870, var hans Raseri over, at Kejserinde Eugénie og nogle af hendes Hoffolk havde tilladt sig at trække lovlig stærkt paa Smilebaandet af Fru von Bismarck og hendes Datter, som de traf sammen med ved et Badested. Begivenheden refereredes den Gang ond-



Herbert von Bismarck.



Grev Rantzau.



Grev Wilhelm von Bismarck.



Grevinde Rantzau.

skabsfuldt i den franske Presse, og den bekendte Forfatter Prosper Merimée skrev i samme Anledning spottende: „Madame de Bismarck har de største Fødder, der er sat her i Landet, og hendes Datter gaar i hendes Fodspor.“

Kun faa Maaneder senere fik Frankrig at sande, hvor haardt de tyske Hæle kunde træde.

Bismarck efterlod mod Forventning sin Familje en meget stor Formue. De mange Millioner har da ogsaa givet Anledning til megen Kritik i Bladene, og det er bleven udtalt, at Bismarck, langt fra at være uegennyttig, tvært imod har benyttet sin Indflydelse til at berige sig og sin Familje.

* * *

Det vides allerede nu, at en af Gaderne i Paris med Tiden vil blive opkaldt efter Sarah Bernhardt, men at det ikke vil ske før efter den berømte Kunstnerindes Død. En ivrig Beundrer af Madame har nemlig for nylig tilskrevet Municipalraadet i Paris og anmodet om at give en ny Gade hendes Navn, men har erholdt det Svar, at ihvorvel den store Skuespillerinde fortjener den Ære, kunde det ikke ske nu, da det var en Regel aldrig at benytte nulevende Personers Navne. Det har sikkert glædet Sarah Bernhardt at erfare, at der saaledes tiltænkes hende den samme store Æresbevisning, som er bleven Victor Hugo og andre store Personligheder til Del, selv om hun næppe ønsker, at Betingelserne, for at det kan ske, foreløbig skal indtræde.



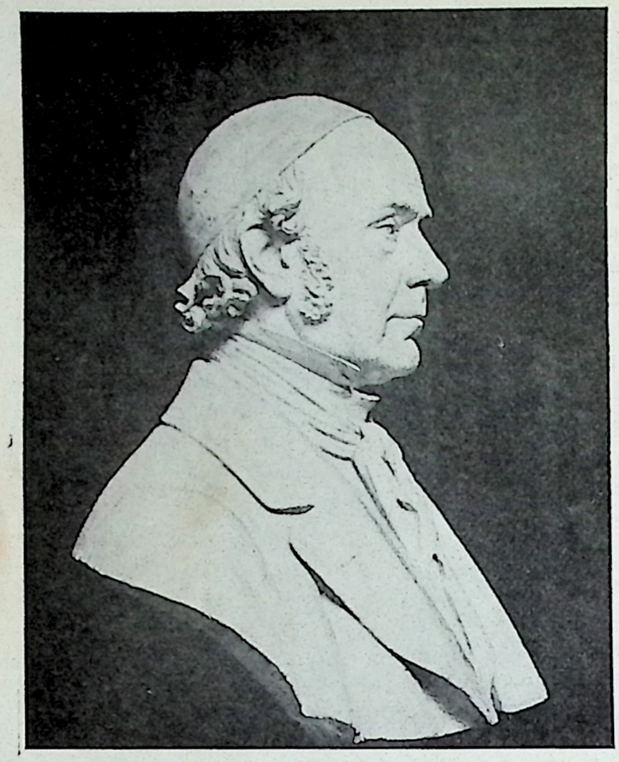
Sarah Bernhardt.

* * *

At en ung Mand følger sit Hjertes Lyst og mod sin Familjes Ønsker gifter sig med den Kvinde, han har kær, hører jo ikke til Sjældenhederne. Derimod er det mere ualmindeligt, at et saadant Skridt kan koste de nygifte omtrent tyve Millioner Kroner. Den unge Hr. Howard Goulds Ægteskab med en iøvrigt uanset Skuespillerinde, Frk. Clemmons, har netop i den Anledning vakt saa stor Opmærksomhed i Amerika. Hr. Gould er nemlig en Søn af den saa berygtede Svindler-Millionær, Jay Gould, der efterlod hver af sine seks Børn mellem 30 og 40 Millioner. I Testamentet findes imidlertid den Bestemmelse, at hvis et af Børnene skulde gifte sig mod Majoriteten af de andres Ønsker, er vedkommende Synder forpligtet til at afstaa Halvdelen af sin Arv til de andre. Dette er nu sket, og Familien synes at ville gøre Krav paa sin Ret. Havde Skuespillerinden været smuk, vilde vi have bragt hendes Billede; det er hun imidlertid ikke, at dømme efter det os tilsendte Fotografi, og vi nøjes derfor med at udtale det Ønske, at hun maa være i Besiddelse af saa store indre Skønheder, at hun er saa høj en Sum værd.



Arabiske Ildlæger foretage deres Kure ved Indbrænding med glødende Jærn.



N. L. Høyen. Buste af Bissen.



Julius Lange. Buste af Brandstrup.

Ugens Galleri.

Kun kort Tid efter Afstøbningssamlingens Indvielse, mødtes man atter til Festlighed i Kunstmusæets Forhal. Det var ingen Forsamling, som officielle eller formelle Grunde havde ført sammen, thi hos alle var Beundringen for de to Kunsthistoriens Mestre, saa brændende, at de med virkelig Glæde tog Del i den festlige Handling. Et smukt og sjældent Syn var det her at se en ældre og yngre Generation hylde hver sin Tids Læremester.

Professor Ussing talte om Høyen med en beundringsværdig Sikkerhed, men i vel akademiske Ord, og fremhævede særlig hans inspirerende Indflydelse paa sine Elever og hans Evne til gennem et aandfuldt Foredrag at anskueliggøre de store Mesterværker, saa de blev levende selv for dem, som aldrig havde set dem. Følt og udmærket formet var Karl Madsens Mindetale over Julius Lange, paa hvem han anvendte de samme begejstrede Ord, med hvilke Lange i sin Tid hyldede Høyen.

Det kolde Vejr umuliggjorde, at Busternes Afsløring kunde finde Sted for Forsamlingens Øjne. Først efter at Højtideligheden var forbi, fik man Lejlighed til at beundre de ypperlige Arbejder, som Bissen og Brandstrup havde frembragt. Statuerne har fundet en prægtig, fremtrædende Plads ved Hovedindgangen til Musæet, og derfra vil de,



Interiør fra Huset paa „det skæve Hjørne“ i Nykøbing Falster.



Scene fra Morskabsteatrets Pantomime.

som der staar i Alfred Ipsens Sang: „hilse, som tvende Kunstens kaarne Præster, hver, som det gæster."

* * *

Det var ingen daarlig Ide, Indehaveren af en gammel Rønne paa det falsterske Nykøbings „skæve Hjørne" havde, da han fik den russiske Regering til at ombygge og restaurere Huset med den Motivering, at Czar Peter i gamle Dage havde logeret der et Par Nætter. Nu har Værten faaet sig en udmærket Gæstgivergaard, Skævheden er forsvundet og den morsomme gamle Stil er rekonstrueret, saaledes at et Ophold i Peters Hus er noget af det fashionableste, man kan hengive sig til, hvis man som Turist besøger den falsterske By.

* * *

Der er gjort mange Forsøg paa at faa noget ud af Morskabsteatret udenfor selve Sommerrevy-Saisonen, som jo kun varer de tre Maaneder af Aaret. Forsøgene er altid strandede af Mangel paa Publikum. Den sidste Vovehals er Bech-Olsen; han mener at have Kræfter nok til at holde ud saa længe, som det er nødvendigt



Dr. Nikola paa Morskabsteatret.

for at faa fastslaaet, at Morskabsteatret ogsaa *kan* gaa om Vinteren.

Af det brogede Program maa fremhæves Operasanger Christophersens udmærkede Heltetenor, og den stærkt aktuelle Københavnerpantomime, til hvilken Olfert Jespersen har sat Musik. Det har altid vist sig at være svært at faa Publikum til at interessere sig for andre Pantomimer end Tivolis, og hvis ikke Københavns mest populære Personlighed, Dr. Nikola, som i egen Skikkelse viser sig i Morskabsteatrets Stykke, kan bringe Heldet med sig — ja, saa vinder denne Genre næppe Terræn her hjemme.

Svar paa Tiltale.



Den unge Fru Hansen (tagende Hr. Jensen til Bords, hvem hendes Mand, i Haabet om en større Forretning, har indbudt til Middag): „Nu maa jeg rigtignok bede Dem tage til Takke, Hr. Jensen, desværre maa jeg forberede Dem paa en meget tarvelig Middag."

Hr. Jensen (der ikke er fri for at være lidt ondskabsfuld): „Kære Frue, enhver Undskyldning er absolut overflødig. Jeg kan berolige Dem med, at jeg aldeles ingen Forventninger stiller, men tværtimod anser det for ligefrem sundt at faste en Gang imellem."

(Grosserer Hansen sender sin Frue et rasende Blik. Man gaar til Bords og der serveres seks Retter udsøgt Mad. Forretningen bliver ikke til noget. Fruen faar Skylden og tilbringer en søvnløs Nat).

Kendte Navne

fra By og Land.

Afsked.

Efter en lang Tjeneste i Søetaten har Hs. Ekscell. Viceadmiral *Koch* søgt sin Afsked. Som Kommanderende ombord paa Fregatten „Jylland“, deltog Koch i sine Løjtnantsdage i Krigen 1864, og efter Krigens Slutning gik han nogle Aar i fransk Tjeneste. Med stor Dygtighed har han udført de mange Hverv, som betroedes ham — vidt har han faret, og meget har han set, bl. a. har han som Næstkommanderende paa „Tordenskjold“ været i Kina i Begyndelsen af Halvfjerdserne. I et længere Tidsrum har K. været Adjudant hos Hs. Maj. Kongen, og i 1897 udnævntes han til Viceadmiral. Samtidig med sin Tilbagetræden hædredes Admiralen med Storkorset af Dannebrog.



Viceadmiral Koch.

Udnævnelse.

Til Viceadmiral udnævntes derefter Kontreadmiral *F. P. A. Uldall*, der i Henseende til Avancement næsten stadig har holdt Trop med sin Forgænger. Uldall var under Træfningen ved Rygen om Bord paa „Sjælland“ som Løjtnant og udnævntes til Kaptajn i Aar 1873. Han har senere indehaft Posten som Fyrinspektør og var i fem Aar ansat i Marineministeriet som Departementsdirektør. Viceadmiralen er dekoreret med Kommandørkorset af 1ste Grad.



Viceadmiral Uldall.

Guldbryllup.

Generalmajor *J. C. G. Hedemann* C. I af Dbg. Dbmd. og Hustru, f. Marcher (Datter af afdøde Doktor Marcher i Roskilde) fejrede d. 6. Januar deres Guldbryllup paa Skydebanen omgivet af en talrig Kreds af Slægt og Venner. Hedemann deltog med sjælden Bravur i begge Krigene 48 og 64 og har siden udfoldet en omfattende Virksomhed som Ingeniør ved Anlæg af forskellige danske Jernbaner baade paa Øerne og i Jylland, og er endnu i Virksomhed som Kommitteret ved Statsbanerne.



Generalmajor Hedemann.

Jubilæum.

„Typograf-Tidende“, som alle Dage med stor Dygtighed har talt de typografiske Arbejderes Sag, har nu bestaaet i 25 Aar. I Begyndelsen indskrænkede Bladet sig saa godt som udelukkende til Artikler af fagteknisk Art, men siden har Bladet mere og mere beskæftiget sig med Spørgsmaal, vedrørende Typografernes sociale Stilling. Den nuværende Redaktør, Hr. *Gustav Clausen*, har siden 1893 udført et overordentligt Arbejde i Bladets Tjeneste, og han har formaaet at udsende et virkeligt Festnumer, til hvilket baade Forfatter- og Journalistverdenen har ydet livlige Bidrag.



Redaktør Gustav Clausen.

Ligeledes jubilerer den bekendte „Dametidende“ i Anledning af sin fem-og-tyvende Aargang. Dette Blad udmærker sig ved ganske at mangle Tekst, men bringer til Gengæld en Rigdom af Tegninger og Mønstre (specielt „Hedebosyning“), og dets store Udbredelse viser, at Bladet ogsaa i mere end denne Henseende bør kaldes et Mønsterblad. Redaktricen, Fru *Julie Petersen*, har gentagende Gange faaet Stipendier af det Rejersenske Fond og gjort Studierejse i Udlandet.



Fru Julie Petersen.

„Assens Avis“, hvis Redaktør og Udgiver er Hr. *F. Engsis-Karup*, har fejret sit 50-Aars Jubilæum. Bladet startedes af den nuværende Redaktørs Plejefader, Hr. Chr. Karup, den 1. Januar 1849 under Navn af „Vestfyenske Avis“. Chr. Karup var den Gang i en Alder af 38 Aar, og det lykkedes ham, efter mange og store Anstrængelser at arbejde det frem, og efterhaanden fik det mere og mere Udbredelse og større og større Format. Nogle Aar senere fik Bladet et andet Navn, idet det kom til at hedde „Assens Avis“, hvilket Navn det endnu bærer. Den 8. Marts 1877 indtraadte den nuværende Udgiver som Deltager i Udgivelsen af Bladet indtil den 28. Februar 1881, da hans Plejefader døde. Han overtog nu hele Ledelsen af Bladet, som atter om kort Tid gaar over paa nye Hænder.



Redaktør F. Engsis-Karup.

Torsdagen den 5. Januar fejrede Smedemester *C. Søndenbro* sit 50-Aars Jubilæum som Borger i Faaborg. C. Søndenbro er født den 23. Januar 1822 og nedsatte sig efter at have arbejdet flere Aar i Udlandet som Smedemester i Byen.



Smedemester C. Søndenbro.

I det offentlige Liv har Søndenbro i tidligere Aar deltaget ikke saa lidt, idet han fra 1876 til 1897 var Medlem af Faaborg Byraad, og han har i denne Tid udfoldet et stort Arbejde i de forskellige Udvalg, i hvilke han har havt Sæde.

I Dagens Anledning er han ble-

ven udnævnt til Æresmedlem af Borger- og Haandværkerforeningen, ligesom ogsaa Byraadet in pleno overrakte ham sin Lykønskning.

Jubilaren har nu afstaaet sin Forretning og bygget sig en Villa udenfor Byen, hvor han agter at tilbringe sine sidste Leveaar efter et langt, arbejdsomt Liv. Ved sin hæderlige Karakter vandt han sine Medborgeres fulde Tillid og Agtelse.

„Hver 8. Dag“s Musik og Sang.

Samtidig med nærværende Nummer er 3. Hefte af „Hver 8. Dags Musik og Sang“ udkommet. Den fra næsten alle Koncerter bekendte Accompagnatør og Pianist *Holger Dahl* har hertil leveret en saare karakteristisk Menuet: „Fra gamle Dage“ — just et fint lille Musikstykke, som ved sin melodiøse Ynde er sikker paa at tiltale enhver. Fremdeles bringer dette Hefte en af Thor Langes saa populære Folkeviser, til hvilken Frk. *Betty Federhof-Møller*, hvis Navn er i Færd med at indtage en sikker Plads i vor Komponistverden, har sat Musik. Den lystige Genre er i Hæftet repræsenteret ved *Olfert Jespersens* Baldrian-Kvadrille, til hvis Toner man nu træder Dansen paa alle Baller. Kvadrillen vækker glade Minder om Frederik Jensens Smedemester Baldrian — ja, om hele Sommerrevyen, da Dansen indeholder omtrent samtlige Melodier af den sidste Revy.

„Hver 8. Dag“s Romanbibliotek.

Vi henlede vore Læseres Opmærksomhed paa, at 6. Hefte af „Doktor Nikola“ er udkommet samtidig med nærværende Nummer.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 16.

Jeg ligger nær ved salten Strand.
Af fæle Dyr og brakket Vand
bestaar de trende Stavelser,
jeg byder de Begavelser,
som jeg med Grund tør forudsætte
besidde Evne til at gætte.
For Resten har som Handelsby
jeg altid haft det bedste Ry.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *22. Januar 1899* under Adr.: **„Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

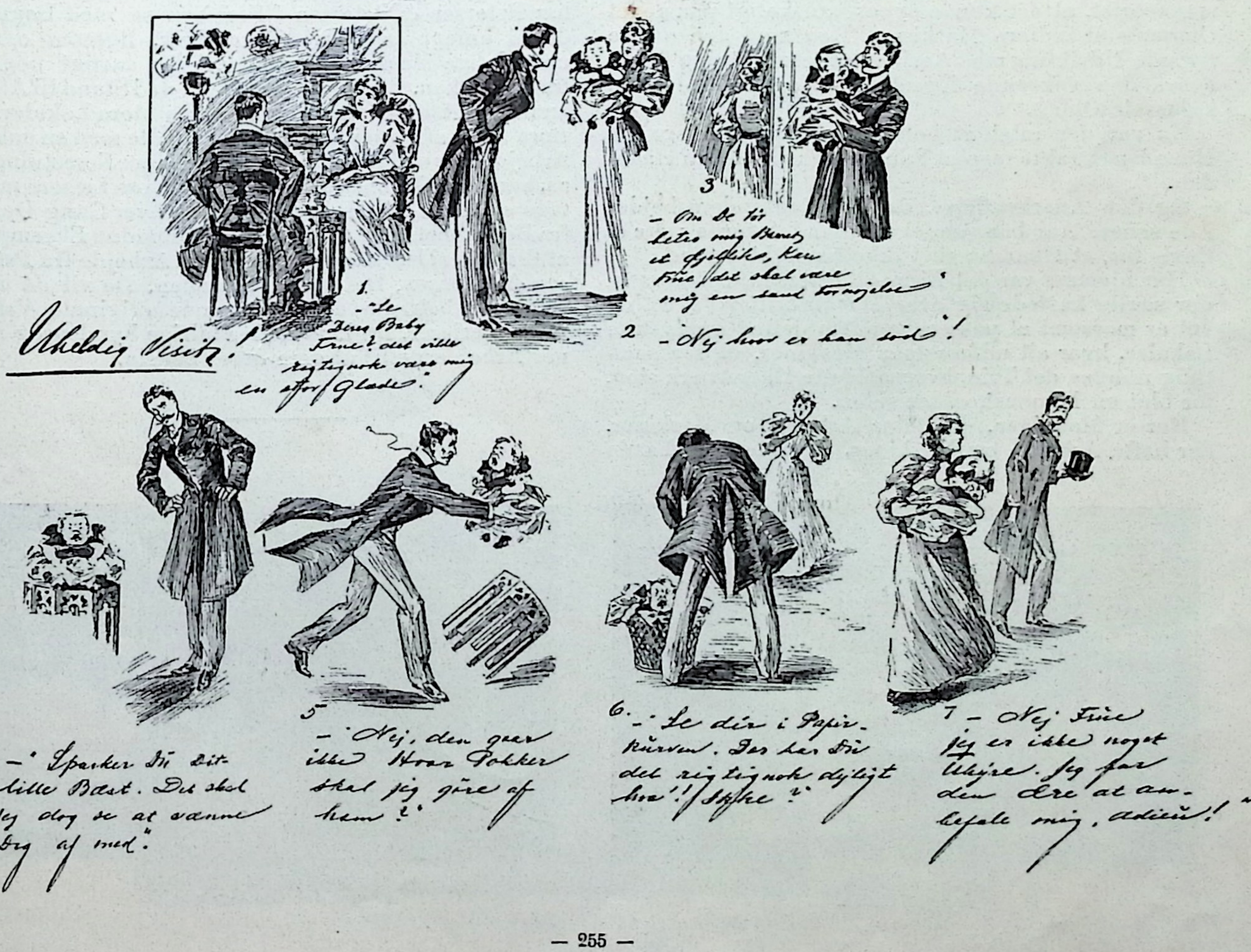
Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 14 var

Ordenlig.

Ialt indkom 1280 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Frøken *J. Damkiær*, Gammel Køgegaard, Køge. 2. Præmie Fru *Jantzen*, Holstebro.

„Hver 8. Dag“s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.



Dansk Industri.

Moderne Bogbinderi.

En Naal, en Kniv og en Hammer — saaledes omtrent saa Maskinmateriellet ud i de gamle Dages Bogbinderier. Med Naalen syedes Arkene sammen, med Kniven skar man Bogen, og med Hammeren blev den banket. Samme Hammer var en tung Kammerat, dens Hoved vejede en halv Snes Pund, og Skaftet var saa kort, at Haanden kun lige kunde fatte om det. Med den bankede man af alle Kræfter, idet man stadig holdt fast paa Bogen med venstre Haand, og efterhaanden drejede den rundt paa en flad Sten, medens Hammeren leverede sine drøje Slag i betænkelig Nærhed af venstre Haands Tommelfinger.



Maskinsalen hos Petersen & Petersen.

Men saa kom Maskinernes Tid.

Bogbinderiet kom lidt sent med. Arbejdet var saa mangeartet, at det kunde synes vanskeligt paa noget Omraade at indføre Maskiner. Men med den øvrige rivende Udvikling mod Aarhundredets Slutning fulgte ogsaa den voksende Læselyst — og med den de kolossale Oplag.

Nu var der intet at betænke sig paa, det gamle Haandværk rakte resolut Fabriksvirksomheden Haanden.

Og den Anerkendelse, danske Bogbinderarbejder i de senere Aar har vundet i Udlandet, turde være et Bevis for, at Haandværket ikke har tabt derved.

Her hjemme var det Firmaet *Petersen & Petersen,* der særlig kastede sig over Maskindrift i Faget, og det er morsomt at passere gennem dette Firmas store Lokaler, hvor alt udføres paa Maskiner, og saa samtidig mindes det Trin, hvorpaa dette Haandværk stod, for blot en Menneskealder siden.

Her er Maskiner, der false Arkene, og Maskiner, der hefte Arkene, og Maskiner, der samtidig baade false og hefte Arkene. Bøgerne valses, rundes og skæres paa Maskiner, og Bindene laves paa Maskiner og forgyldes paa Maskiner. Hvert lille Arbejde, hver Fold, hver Rids bibringes dem paa dertil indrettede, ofte meget kombinerede Maskiner.

Og alle disse Maskiner er det, vi have at takke for, at selv den jevneste Arbejder i sin Stue kan have en Reol med smukke og smukt indbundne Bøger.

Den omfattende Virksomhed, der drives under vort mest originale Firmanavn *Petersen & Petersen*, stiftedes i 1884 af Hr. *Thorvald Petersen*, som 10 Aar efter associerede sig med sin Broder, Hr. *Niels Petersen.* Fleraarige Rejser i Udlandet, i Evropa og Amerika, har givet dem Impulsen til dette Etablissement, baseret paa Stordrift, saavidt vore danske Forhold tillader det. Anlagt alene paa Bogbinderi lod dette sig dog vanskeligt gøre, saa meget mere som den egentlige Sæson for Bogbinderarbejde er temmelig kort. For at komme ud over denne Vanskelighed har Petersen & Petersen i Forbindelse med Bogbinderiet anlagt en større Æskefabrik, ligesom ogsaa umaadelige Masser af Reklameskilte aarligt udgaar fra Fabrikken. Paa denne Maade er de i Stand til Aaret igennem at holde Arbejde til deres store Lokaler og store Stab af Arbejdere. Man begyndte med en enkelt Arbejder, og nu, 15 Aar efter, beskæftiger Forretningen ca. hundrede Mennesker. Hver Gang vore Læsere modtage et Hefte af „Hver 8. Dag", og hver Gang De ud fra Bogskabet tage det smukke indbundne Eksemplar af Bladets sidste Aargang, er det et Arbejde fra *Petersen & Petersen,* De holde i Haanden. De vil da med Interesse betragte de hosstaaende originale Værkstedsinteriører, fra hvis Lofter talrige Fyndsprog maner Arbejderne til at gøre deres bedste.



Forgyldersalen.



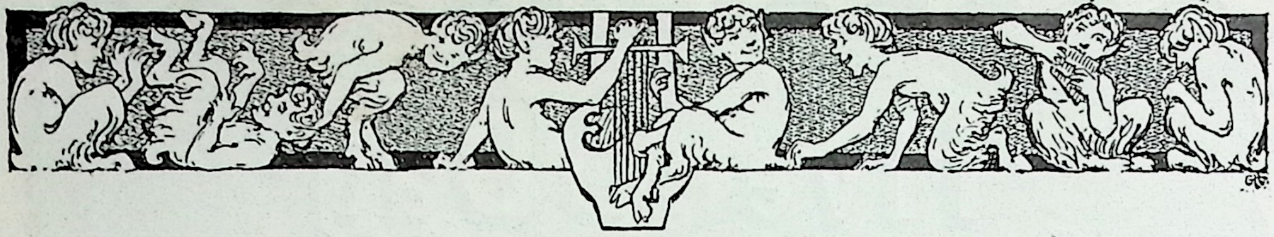
Etagen for Omslagsarbejde.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 17. Aargang 1898—1899. Søndag den 22. Januar 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Kong Oskar II. — Fyldte den 21. Januar 70 Aar.



Frøken Snitter.

Af Albert Gnudtzmann.

I Fru Eriksens Pensionat og Middagsabonnement spiste der hver Dag to Forretningsdamer og en halv Snes Herrer. Der var ikke Tale om nogen Forfinelse i Levemaaden; det hele var to Retter borgerlig Mad og en meget uskyldig Kop Kaffe. Men der var heller ingen af Middagsabonnenterne, der kunde stille store Fordringer. Herrerne var mest Studenter og Kontorister og som eneste Rangsperson en Sekondløjtnant i Artilleriet (han fik som Tegn paa sin Værdighed ren Serviet to Gange om Ugen, mens de andre maatte nøjes med at faa den ren om Søndagen og vendt om Onsdagen). Og Priserne var derefter: for Middagen erlagdes den diplomatiske Pris 45 Øre; de to Forretningsdamer, som boede i Pensionatet, hvor de havde deres Celler til Gaarden, betalte 40 Kr. om Maaneden, mens to af Herrerne, som havde Gadeværelserne, maatte betale 50.

Men saa kom en Dag Frøken Snitter.

Frøken Snitter var, hvad Fru Eriksen kaldte „lidt til en Side“. Der skulde derfor vaages over hende med særlig Omhu, og Fru Eriksen fik Kost, Logis og Omhu vederlagt med ikke mindre end 65 Kr. om Maaneden. Familjen havde hidtil røgtet hende; nu var Opgaven blevet den for vanskelig, og man havde saa faaet Frøken Snitter, der var en ung Pige omkring de 70, tinget i Pleje hos den godmodige Fru Eriksen, hvor man haabede at have hende godt og sikkert anbragt, til hendes lille Formue en Gang hjemfaldt til Arvingerne. Forøvrigt gik der Frasagn om, at Frøken Snitter i sine yngre Dage skulde have ført et eventyrligt Liv: hun skulde en Gang have ladet sig bortføre af en Skuespiller og gik aldrig med Korset.

„Skal vi ha'e Medisterpølser?“ lød den første Dag ved Middagsbordet Frøken Snitters kraftige, altklingende Stemme. „Jeg ka'nte li'e Medisterpølser. Man ved aldrig, hvad der kan være i. Der kan være baade døde Kattekillinger og raadne Skruptudser . . . Nej, det kan jeg inte li'e, det kan jeg inte . . .“

„Men, lille Frøken Snitter,“ sagde Fru Eriksen blidt.

„Bøh! lille Frøken mig her og lille Frøken mig der! Betaler jeg for at faa Gift eller betaler jeg for at faa or'entlig Mad — maa jeg spør'e? De maa skaffe mig no'et, jeg kan spise, maa De . . .“

Rundt om hendes Plads var Dugen marmoreret af Byggrynssødsuppe, som hun havde faaet til Formad. Hun rejste sig nu og gik ind paa sit Værelse og smækkede Døren haardt i efter sig. Fru Eriksen sukkede og sendte Bud ned efter en Skive afskaaren Skinke.

Næste Dag gentog omtrent den samme Scene sig. Da havde Fru Eriksen flottet sig med Aal i Karry og troede dermed at afvæbne alle Indsigelser. Men nej.

„Aal!“ jamrede Frøken Snitter, „vil De ta'e Livet af mig? Saad'n rørig Mad — og jeg med min svage Mave! Tror De, jeg er en Flodhest? Det ender med, at De gi'er mig Støvlesaaler!“

Atter ind paa Værelset. Atter afskaaren Skinke. Men den Dag græd Fru Eriksen.

Næste Dag vilde Frøken Snitter ud at spasere. Fru Eriksen havde højtidelig maattet love hendes Slægt, at hun ingensinde vilde lade hende gaa alene paa Gaden. Saa svækket som hun var, mentes dette at ville være forbundet med Livsfare.

Men Frøken Snitter vilde ikke høre Tale om Følgeskab. Og Enden blev paa det, at hun fik sin Vilje. Men saasnart hun var vel ude af Døren, tog Fru Eriksen Hat og Kaabe paa og fulgte efter.

Det første, der skete, var at Frøken Snitter var lige ved at blive kørt over af en Cyklist. Ved en behændig Drejning undgik han i sidste Øjeblik Sammenstødet, men selv væltede han med Cyklen og slog sit Knæ. Frøken Snitter skældte ham Huden fuld og gik uanfægtet videre.

Dernæst opførte hun en Art grotesk Springdans foran en Omnibus. Hun og Omnibussen misforstod hinandens Manøvrer og styrede frejdigt løs mod hinanden. Frøken Snitter hoppede sindsforvirret frem og tilbage foran Hestene, hvis vaade Muler næsten berørte hende, da Kusken fik Vognen standset. Der paafulgte nu en Meningsudveksling mellem den tapre gamle Dame og Kusken, og det var ikke den sidstnævnte, der beherskede Debatten.

Men tredje Gang gik det galt. Da var det en Barnevogn, der kom paa tværs af Frøken Snit-

ters Bane. Pigen, der styrede den, havde sin Opmærksomhed stærkt henvendt paa en Telefonarbejder, der klatrede oppe paa Taget af et Hus, og hun saa derfor ikke den gamle Dame. Vognen tørnede mod hende, og i en Haandevending laa hun i Rendestenen. Den Gang var det Pigen, der fik det sidste Ord:

„Naada, Di ka' vel se Dem for, Di — ka' Di, hva'?" lød hendes Røst. „Di er vel gammel nok te'et! Di ku' li'saa godt ha' gaaet hen og væltet Køretøjet, det ku' ha' be'et en rar Re'lighej!"

Frøken Snitter var blevet saa overvældet, at hun først fik sit Mæle igen, da Fru Eriksen kom til og fik hende samlet op. Mens hun gik hjem, støttet til den brave Kones Arm, lod hun et Uvejr af Bebrejdelser knitre løs:

„Kan De inte lade mig gaa i Fred, kan De inte? Er det kanske Meningen, at jeg skal udspioneres? De skulde skamme Dem noget, skulde De! De, som vil være en dannet Dame! Men jeg ved nok, hvem der har sat det i Dem — de kan inte lade mig være, de er altid paa Nakken af mig, fordi jeg er gammel og svagelig . . ."

Hun græd. Det samme gjorde Fru Eriksen, og saaledes kom de begge taarevædede tilbage til Pensionatet.

I den nærmeste Fremtid foretog Frøken Snitter nu ikke saa sjældent saadanne smaa Udflugter. Og i Reglen fulgte Fru Eriksen ikke en Gang efter. Thi Frøken Snitter havde udviklet en høj Grad af Drevenhed til at passe et Øjeblik, da Fru Eriksen opholdt sig i et af de Rum i Lejligheden, der ikke stødte op til Entréen. Saa fik hun i en Fart Hat og Kaabe paa og smuttede gennem Entréen, ned ad Trappen og ud i det fri. Og Fru Eriksen tilbragte et Par angstfulde Timer indtil hun kom tilbage.

Forøvrigt skete der kun sjældent noget større Uheld paa disse Ture, og kun en Gang blev hun afleveret af en Politibetjent, der havde fisket hende op af Sortedamssøen. Derimod forøgedes hendes Velbefindende og hendes Livsmod for hver Dag, der gik. Hun blev stadig mere legemstærk og stadig mere krigslysten.

Og stadig udfoldede hun sin Kampiver ved Middagsbordet. Ikke nok hermed: hun demoraliserede de andre Pensionærer. Det var, som naar en begejstret Frihedshelt fremstaar blandt et underkuet og fredsommeligt Folk; paa en Gang retter det Ryggen og ryster Lænkerne af sig — ja, hvad mere er: det bliver trættekært og ondskabsfuldt. Nu rasede hver Dag de store Lidenskaber ved Bordet: man vilde ikke lade sig byde Mælkemad to Gange om Ugen, og man fandt Frikadellerne uspiselige, den ene nægtede at spise Fruens Ragout, og den anden *fordrede* Syltetøj til sin Steg om Søndagen. Sekondløjtnanten var allerede gaaet, og en af Forretningsdamerne og en Student truede med at følge hannem efter.

Fru Eriksen led.

Men Frøken Snitter havde en anden Ungdom. Hun begyndte at finde paa smaa Ekstravagancer. Den ene Dag gik hun til Konditoren og bestilte Kager til hele Pensionatet, den næste købte hun sig en grøn Papegøje. Da hun var umyndiggjort og ikke havde Penge mellem Hænder, maatte Fru Eriksen betale. Det kostede hende megen Møje at faa sine Udlæg godtgjorte af Familjen.

Tilsidst begyndte Frøken Snitter at kokettere med Herrerne. Hun laante dem Øjne ved Bordet og kom med forblommede erotiske Hentydninger. Det var dog næsten for meget af det gode for Fru Eriksen.

Og en Dag brast Buen.

Der var gule Ærter til Middag. Frøken Snitter havde otte Dage i Forvejen *krævet* gule Ærter. Nu vilde hun ikke have dem. Hun slog til Tallerkenen, saa Indholdet flød ud over hele Dugen.

„Svineføde!" sagde hun.

Da blegnede Fru Eriksen. Kun bag hvert af Ørerne var der en rød Plet.

Hun tog Hat og Kaabe paa og gik straks hen til Frøken Snitters Familje.

Nu *vilde*, nu *kunde* hun ikke mere have det gamle Kvindemenneske i sit Hus. De *maatte* befri hende for dette Huskors. Hun, Fru Eriksen, var allerede begyndt at faa Selvmordstanker!

Saa blev Frøken Snitter anbragt i en Stiftelse. Det er næsten tyve Aar siden, at hun var hos Fru Eriksen. Nu er hun omtrent halvfems. Lægen haaber, hun kan blive hundrede.

Hvis Dronning Victoria havde abdiceret.

Et i England almindeligt udbredt Rygte vilde i Forfjor vide, at Dronning Victoria ved sit 60 Aars Regeringsjubilæum var betænkt paa at nedlægge sit Scepter, for at overlade Prinsen af Wales den Ære og de Byrder, der er forbundne med den engelske Krone.

Indviede Folk vidste at fortælle, at Dronningen i høj Grad ønskede at abdicere, og at det kun var Ministeriets bestemte Modstand, der hindrede hende heri. Efter Ministeriets indtrængende Forestillinger besluttede Dronningen sig nemlig til at forblive paa Tronen, men skønt hun i et Brev til sine tro Undersaatter, højtideligt afgav det Løfte, at blive tro mod sin Pligt indtil sine Dages Ende, vedblev Rygterne dog at holde sig, for Tid efter anden at dukke frem med fornyet Kraft.

Der er imidlertid ikke den fjerneste Sandsynlighed for at Rygterne nogensinde vil gaa i Op-



Dronning Victoria.

at ingen Minister kunde have raadet til en Tronfrasigelse.

Alene pekuniære Spørgsmaal, som f. Eks. Ansættelsen af en ny Civilliste, vilde have rejst Vanskeligheder af meget alvorlig og delikat Natur. Dronningens Civilliste, som bestaar af ca. $7\,{}^1/_4$ Million Kroner ophører nemlig ved hendes Død, men hvad der skal ske med den, hvis hun ophører med at regere, men ikke med at leve, det er ikke forudset ved nogen Parlamentsbeslutning.

Parlamentet og Kronen maatte derfor forhandle om en Civilliste til den ny Monark, thi med Undtagelse af ca. 1 Million Kroner, der indgaar i Privatkassen, er enhver Ydelse afhængig af Parlamentets Beslutninger.

For at forklare dette, maa vi erindre om, at der ved Dronningens Tronbestigelse i 1837 sluttedes en Overenskomst mellem Parlamentet og Dronningen, hvorved hun renoncerede paa Kronens Indkomster, imod at Regeringen ydede hende, for hendes Levetid, en Civilliste af den ovenfor nævnte Størrelse. Hvis Dronningen abdicerede vilde dette Arrangement ophøre og Ministeriet vilde saaledes blive stillet overfor et meget kompliceret Problem, Ordningen af Spørgsmaalet om Krongodserne.

Endelig maa man erindre, at Dronning Vic-

fyldelse, og Grundene der umuliggør enhver Tronfrasigelse, maa dels søges i, at Konstitutionen ikke har forudset en saadan, dels at der i saa Henseende mangler et Præcedens i den engelske Historie. Ingen Monark i England kan abdicere uden Parlamentets Samtykke, og der har aldrig været forelagt dette et saadant Spørgsmaal.

Edvard II og *James II* blev fordrevne fra Tronen, og for akkurat 600 Aar siden blev *John Bulliol* af *Edvard I* tvungen til at frasige sig Skotlands Krone. Det engelske Ministerium vilde derfor, hvis det skulde finde et Præcedens, være nødsaget til at ty til andre Landes, og til Dels til Oldtidens Historie, og selv der vilde man kun kunne opvise en halv Snes Stykker. Ca. 79 f. Kristi nedlagde *Sulla* Diktatorværdigheden, 305 ef. Kristi abdicerede Kejser *Diokletian,* i 1855 nedlagde *Karl V* af Spanien sin Krone, og endelig er der Dronning *Christine* af Sverrigs Tronfrasigelse i 1654, *Philip V* af Spanien 1724 og *Louis Bonaparte* af Holland i 1810, men i intet af disse Tilfælde vilde man være i Stand til at kunne trække nogen Parallel af Betydning.

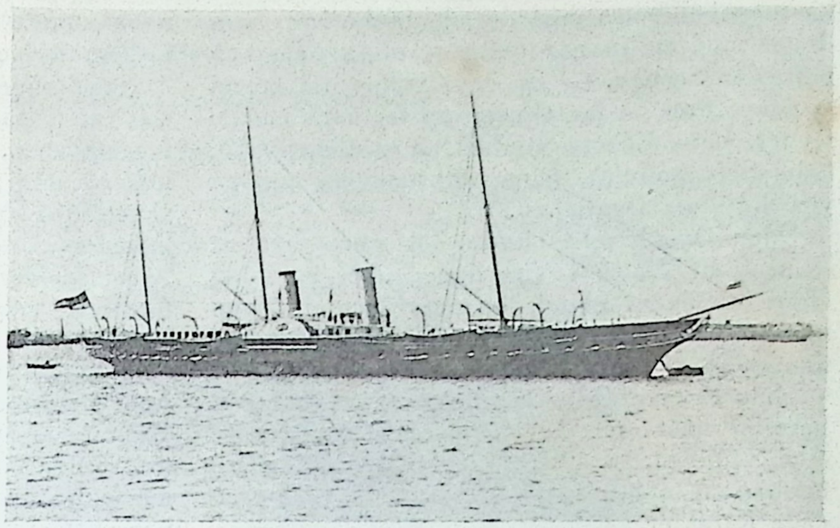
Selv om man havde kunnet finde et Præcedens, vilde der sikkert have optaarnet sig saa betydelige konstitutionelle Vanskeligheder,



Prinsen af Wales.

toria tillige er Kejserinde af Indien og regerer over flere Musselmænd end selve Stortyrken og flere Afrikaner og Asiater end nogen anden civiliseret Monark.

En Tronfrasigelse vilde fuldstændig blive misforstaaet og møde Modstand hos disse; de kender Døden, og de forstaar den levende Regents Magt og Myndighed, men man maa ikke vente, at f. Eks. Beboerne af *Hindokoosh, Nyassaland, Uganda* eller *Sudan* vil kunne fatte Betydningen af en Tronfrasigelse. Ingen Efterfølger vil for dem kunne bære Dronningens kejserlige Scepter, saa længe hun selv er i Live, thi i mange forskellige Verdensdele er den britiske „*Raj*“ personificeret i den lille Kvinde, som for 60 Aar siden modtog Kronen med de Ord: „Jeg vil være god“.



Den kongelige Yacht „Osborne“.

Enkelte Steder i Indien dyrkes hun næsten som en Gudinde; saalænge hun lever, er hun for de Indfødte Regenten, i modsat Tilfælde maa de antage, at der har fundet en Revolte Sted.



Prinsessen af Wales.

Hensynet til Asiater og Afrikaner har ikke været den mindst vigtige Grund for Ministeriet til saa bestemt at sætte sig imod Dronningens Abdikation.

Bortset fra at en Tronfrasigelse saaledes kan siges at være umulig, vil det dog ikke være uden Interesse at undersøge, hvad der vilde have været det sandsynlige Resultat af et Tronskifte.

For en stor Del tør man sige, at den offentlige Mening netop ønskede Dronningens Abdikation; i mere end 30 Aar har hun levet tilbagetrukket, i den Tid har hun ikke sat sin Fod paa irsk Grund, og London, som hun ikke ynder, gæster hun kun med lange Mellemrum. Nogle faa skotske Bønder, Indbyggerne i Cowes og i enkelte Landsbyer i Berkshire er de eneste Britter, som lejlighedsvis faa Dronningen at se; hun gæster aldrig Teatrene eller Operaen, og viser hverken Interesse for Kunst, Literatur eller Musikliv, — ja selv Flaaden er ikke bedre stillet. Om end Dronningen ved sit Jubilæum modtog utallige Beviser paa Loyalitet og Hengivenhed, saa er det dog en Kendsgærning, at saavel Handelsstanden som den arbejdende Klasse i høj Grad beklager sig over det tilbagetrukne Liv, Dronningen fører, og oftere, end man skulde antage, fremsættes det Spørgsmaal, hvad Glæde, for ikke at tale om Nytte, Nationen vel har af at give de mange Millioner til et Hof, der baade er kostbart og usynligt.

Spørgsmaalet bliver altsaa, hvilken Indflydelse Prinsen af Wales Tronbestigelse vilde faa for Nation og Rige. Skæbnen har tildelt ham den vanskeligste Stilling, thi skønt han atter og atter paa den mest giftige og modbydelige Maade æreskændes, maa han dog af Statshensyn stadig være tavs. Den Opmærksomhed, med hvilken Of-

fentligheden følger Prinsens mindste Bevægelser, har noget tilfælles med det elektriske Lys, som drejes mod en *primadonna assoluta*, naar hun betræder Scenen, — og dog lykkes det meget sjældent Folk at faa Øjnene op for hans mange Dyder, hans Uegennyttighed, hans Generøsitet, hans Selvopofrelse, hans Virksomhedstrang og virkelig store Dygtighed.

Uden Overdrivelse turde det være sagt, at Prinsen af Wales i Virkeligheden er en i høj Grad intelligent Mand, og naar han en Gang kaldes til Tronen vil Verden sikkert erfare, at han er en af sin Tids dygtigste.

Han er saavel Britte som Irer, stolt af sit Land, begavet med en sjælden udpræget Taktfølelse og i Stand til, hvad kun meget faa Englændere forstaa, at opfatte sine Landsmænds mangesidede Karakter.

Der er ingen Tvivl om, at det irske Spørgsmaal vil gaa ind i en ny Fase, naar Edvard VII bestiger Tronen. Havde Prinsen af Wales faaet Lov til at raade, vilde Dublin Castle for 30 Aar siden have været en kongelig Residens, og Dublin vilde have set et kongeligt Hof, før Brudet mellem de to Lande kulminerede i Parnellisme og Forbrydelse.

England skylder at yde Irland en vis Erstatning for den Frihandel, det var egoistisk nok til at paalægge et fuldt ud agerdyrkende Land, og som Konge vil Prinsen indvi en ny Æra ved at vise Sympathi og Respekt for Irland og Irerne. Paa Handelens, Kunstens, Musikens, Litteraturens og Skuespillets Omraade ser man Fremtiden forhaabningsfuldt imøde under den ny Regent.

I Udenrigspolitik vil der næppe ske stor Forandring, men det kølige Forhold, der faktisk eksisterer mellem Kejseren af Tyskland og hans Onkel, Prinsen af Wales, og som er en Følge af Kejserens beregnet uhøflige Optræden under hans Besøg hos Dronning *Victoria*, afspejler sig paa den tydeligste Maade i den Antipathi, som Englænderen i Almindelighed nærer overfor den tyske Kejser.

Dronningens tyske Tilbøjeligheder er naturlige, gift med en tysk Prins er hendes Sympathier blevne tyske, men Popularitet har hun ikke forskaffet sig derved; Prinsen af Wales derimod vil, takket være sit Naturel og sin gode Dømmekraft, kunne vente at blive den mest populære af de engelske Konger.

Frankrig har altid haft Prinsens fulde Sympathi, og Franskmænd har endog i et overgivent Øjeblik tilbudt ham Værdigheden som Præsident for Republiken. At der fra Hoffet i St. James Side vil blive iværksat en social, om end ikke politisk, Tilnærmelse til Frankrig, er et af de Resultater, man bestemt venter sig, naar Prinsen en Gang bestiger Tronen, ligesom en fortsat god Forstaaelse med de nordamerikanske Stater vil blive et af hans vigtigste Formaal. Prinsen skal nære store Fremtidsplaner for Sammenslutning mellem de engelsktalende Folk.

Hvad endelig Arbejderspørgsmaalet angaar, som nu i saa høj Grad begynder at true Samfundsordenen, da vil Prinsens Stilling hertil i det hele og store være dikteret af hans liberale Anskuelser og Fremskridtsideer. Han indser Urimeligheden af den „Frihed", der giver den fattige Arbejder, der ikke er beskyttet af nogen Fagforening, Valget mellem Sult og Sultetøn; han har været Medlem af en Kommission for at bygge Huse til de fattige, og han har incognito, ligesom *Harun-al'Raschid*, besøgt de elendigste Huler i London. Han forstaar fuldt ud den Fordel, det er for en Nation at eje Fagforeninger, der opfylde deres retmæssige Forpligtelser, og han skatter i højeste Grad Systemet: Fællesindkøb for Arbejdere.

Han har som Bevis for sin Sympathi indbudt den bekendte Socialist, Mr. *Broadhurst* til Sandringham, og naar denne afslog Indbydelsen, havde dette sin naturlige Grund i Mangel paa Festklæder.

Al sand Sport vil i Kong Edvard VII faa en beskyttende Ven.

I de senere Aar har Prinsen beskæftiget sig en Del med de vigtigste inden- og udenrigske politiske Spørgsmaal, og han skal med en ualmindelig hurtig Opfattelsesevne og Skarpsindighed kunne finde det centrale i en Sag, og indviede Politikere skal derfor have været i Tvivl om, hvem der var i Besiddelse af det hurtigste Hoved, Prinsen af Wales, den afdøde Lord *Randolph Churchill* eller Jarlen af *Rosebery*.

Som Diplomat vil Prinsen for sit Rige blive det samme som Czaren og Kejser Wilhelm er for deres, men i den brittiske Politiks Holdning overfor de fremmede Magter vil der næppe ske store Forandringer. Af langt større Betydning vil dog Prinsen af Wales Regentskab indadtil blive for Landet, thi den Konge, der forstaar og paa rette Maade understøtter det demokratiske Parti, vil mægtigt bidrage til at styrke Folkets Sympathi for Monarkiet.

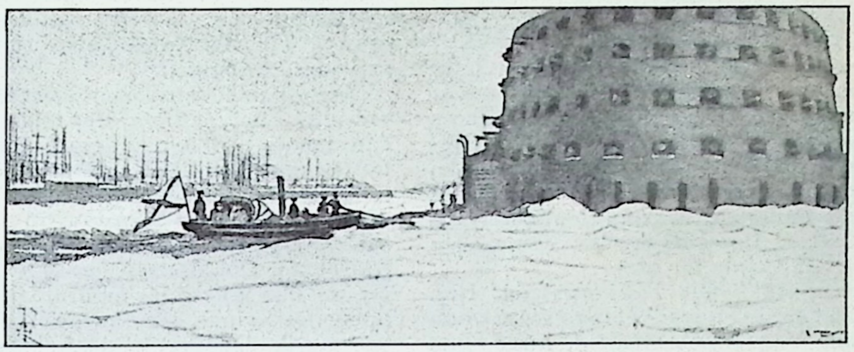
Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Æerespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke.



KLOKKEN var otte, da han naaede Dampskibsbroen, og Bonzo var endnu ikke kommet. Paul gik ind i en lille Kafé og bad om Te. Der var mange Soldater og Sømænd, men deres Tale overbeviste ham om, at de ikke vidste, hvad der var sket. Han indsaa, at Myndighederne vilde holde deres Handlinger saa hemmeligt som muligt, men om dette kunde hjælpe eller hindre ham, vidste han ikke. Han mindedes Bonzos Ord; hvis Fangen skulde dø i Fort Alexander, hvem vilde saa gøre noget Spørgsmaal i den Anledning? Han vidste, at de ikke vilde dræbe en Kvinde; men de russiske Fængsler har andre Vaaben, med hvilke Dødens Maal naas. Pauls Haand rystede, da han førte Glasset til sine Læber. Han forlod Kaféen, dreven af Frygt og Rædsel. Hun maa ikke dø, sagde han, og saa lo han nervøst af sin egen Hjælpeløshed.

Fort Alexander med sine 116 Kanoner i Kassematterne er maaske det mest imponerende af de syv detacherede Forter, der som Øer af Staal og Sten knejser i Kronstadts sydlige Kanal. Det er som bygget helt af Granit i Form af en Elipse, og der er fire Rækker Skydehuller i Fronten, medens Muren bag ved strutter af store Barbettekanoner. En Grundvold af Pæle, der er drevne ned i en Kanal, som her er atten Fod dyb, bærer de frygtelige Blokke, af hvilke Batteriet er konstrueret, og Kanonerne er stillede saaledes, at deres Ild krydser Ilden fra Kanonerne i Fort Peter og Batteri Nr. 3, og saaledes gør den eneste snævre Kanal, gennem hvilken en Fjendes Skibe kunde søge Adgang til St. Petersborg, utilgængelig. Fortets Indre ser helt ud som et mørkt og skrækkeligt Fængsel. Garnisonen bebor skumle, celleagtige Værelser. Der er andre Celler nedenunder, som Dagslyset aldrig naar, gravagtige Rum i selve Kastellets Indvolde. Denne Dag, da Marians Forhør skulde finde Sted, sent i Februar Maaned, skurrede og stønnede Isen under Fortets Bastioner, men Sapørerne havde sprængt en Vej for den lille Dampbarkasse, med hvilken Folk af Garnisonen kunde naa over til Havnen, og ad denne Vej blev ogsaa General Stefanovitch og to af hans Stab ført over for at se den Fange, der paa en saa overraskende Maade var bleven arresteret tidlig om Morgenen.

Paul var allerede i det hvælvede Stenkammer, hvor Forhøret skulde gaa for sig, da Stefanovitch og Bonzo traadte ind sammen. Generalen besvarede hans Hilsen, men talte ikke. Bonzo vekslede et hurtigt Blik med ham og gav sig saa af med den Bunke Papirer, som syntes uadskillelig fra ham. Saa mørkt var der, at Sergenten i Døren saa' ganske skyggeagtig ud. Det svage Lys, der glimtede paa Bordet, kastede et uhyggeligt gult Skær paa dem, der sad inden for dets Straalekreds. Paul saa', at Nikolaj Stefanovitch saa' elendig ud. Hans omhyggelige Paaklædning og affekterede Væsen forøgede Blegheden og Uroen i hans Ansigt. Hans Hænder famlede omkring uden Maal, snart rørte han ved en Pen, snart ved et Papir, snart ved Hovedet, som om han vilde glatte det Haar, som burde have siddet paa hans blanke Pande. Da han befalede, at Fangen skulde føres ind, lød hans Stemme hul og unaturlig. Han havde Øjnene fæstede paa Bordet og saa' ikke paa Kvinden, da hun stod for ham. Paul gyste tilbage i Mørket. Han saa' Marian træde ind i det mørke Kammer, og han kunde næsten ikke overvinde sin Trang til at tate til hende og stille sig ved hendes Side; men Kløgten holdt ham tilbage. Han havde bestemt den Rolle, han vilde spille. Den skarpe Luft paa Havet havde kvæget ham, baade paa Sjæl og Legeme. Han sagde til sig selv: „Jeg er hendes eneste Ven, jeg vil frelse hende."

De havde fængslet Pigen kort efter Solopgang, for at ingen i Byen skulde faa Anelse om, i hvilken Anledning hun var bleven bragt til Fort Alexander. Saa stort Hastværk havde de, at hun næppe fik Tid til at flette sine uordnede, brune Haarfletninger eller til at faa en Pelskaabe til at beskytte sig mod den raa Morgenkulde med. Men hun havde benyttet de Timer, der var gaaet, til at faa Sergentens Tilladelse til at øve de Kunster, som hjælper en Kvinde til Sejr. Paul sagde til sig selv, at hun aldrig havde set saa smuk ud. Hun traadte ind i det mørke Værelse med et Smil om Læberne. Det fine Hoved var kastet haanligt tilbage, Forværket om hendes Hals og Haandled stod i en stærk Modsætning til hendes Huds hvide Farve, hendes Fagter udtrykte Overraskelse og Morskab.

„Aa, hvor jeg er forskrækket!" udbrød hun spottende. „Jeg føler mig som en stor Forbryder."

Stefanovitch saa' op fra sine Papirer.

„Stille!" sagde han skarpt, og der var noget i hans Stemme, som tvang til Lydighed. Paul skjalv for hende.

„Frøken," udbrød Stefanovitch med dæmpet Stemme, „jeg behøver ikke at sige Dem, hvorfor De er bragt herhen; De kender lige saa godt Grundene som jeg."

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

„Nej, Hr. General, jeg kender intet til Deres Grunde.“

Linierne i Stefanovitch's Ansigt blev tydeligt nok noget skarpere, men han viste ingen Vrede.

„Vi vil ikke drøfte den Sag,“ sagde han hurtigt. „Naar jeg taler til Dem i Dag her i dette Værelse, saa er det i Haabet om, at De vil hjælpe os med at lette den Straf, som Deres Handlinger har fortjent. I nogle Maaneder har De til den engelske Regering i London sendt de Underretninger om Kronstadt, som vor Gæstfrihed har bragt Dem i Besiddelse af. I Løbet af den samme Maaned har De for Penge solgt en Plan over Batteri Nr. 3 og forberedt andre Planer, som, hvis vi ikke havde passet paa, nu vilde have været udenfor Byen. Jeg behøver ikke at sige Dem, at dette er en Krænkelse af den Gæstfrihed, De har modtaget. De kom her til os som fremmed, og vi behandlede Dem, som om De hørte til os. Vi stolede paa Dem, som vi vilde have stolet paa en Datter. Det er muligt, at De ikke véd, hvor afskyelig den Forbrydelse er, De har begaaet, og vil sone den, saa vidt det staar i Deres Magt. Hvis det er Tilfældet, saa har De nu Lejlighed til at sige os, hvorledes De kom til at gøre dette, og hvis Hjælp og Løfter De stolede paa. Kun Sandheden kan hjælpe Dem her, Frøken. Jeg stoler paa Deres sunde Fornuft og Deres Begavelse, som vil sige Dem, at De intet kan skjule for os.“

Han standsede og saa' hende ind i Ansigtet. Hun var holdt op med at le, thi hans Anklage for, at hun havde krænket sine Venners Gæstfrihed, kunde hun ikke spøge med.

„Jeg vilde ikke være utaknemmelig,“ udbrød hun fortvivlet, „jeg vilde ikke krænke eller saare nogen af dem, der har været gode imod mig. Jeg tegnede Kortet for at sende det til en Ven i London. Han bad mig om det, og jeg troede ikke, at De vilde bryde Dem om det; det var saadan en ringe Ting, og De er saa stærk, Hr. General! De vil ikke dømme mig for det, De vil ikke tro, at jeg er skyldig.“

„Frøken,“ afbrød Stefanovitch hende strengt, „der er ingen Tvivl om Deres Brøde. Vær overbevist om, at det er unyttigt for Dem at staa dér og søge at føre os paa Vildspor. Vi indbilder os ikke, at De har begaaet det ene eller det andet, vi véd det.“

„De véd det!“

„Ja,“ svarede Stefanovitch, „vor Beviskæde er fuldstændig. For et halvt Aar siden har Deres Ven i London, Deres Fætter, Frøken, meddelt Dem, at den britiske Regering vilde betale en stor Sum for nogle Kendsgerninger vedrørende de nye Forter her, som man ikke har kunnet faa Besked om. Han sendte Dem paa samme Tid en Bog, som beskrev, hvorledes en anden Spion, en Landsmand af Dem, opdagede Hemmeligheden i Vladivostok. Det Værk var Deres Fører. Lige som den Mand havde lært at maale et Fort ved at skridte det af, saaledes maalte De vore Batterier; De søgte at faa os til at tro paa Deres Uvidenhed og Barnagtighed, for at De kunde vinde vor Tillid og drage Nytte af at forraade den. De udspionerede os, medens De modtog vor Gæstfrihed. De hyklede Venskab for os, for at vi kunde røbe vore Hemmeligheder til Dem. De gik endogsaa ind i mit eget Kabinet for at kopiere de Kort, som ligger dér. Var det ogsaa for at more Deres Ven i London?“



Marian gyste. Hun vendte sig hen imod Paul og saa' bønfaldende paa ham, men han stod stille. Et Øjeblik endnu søgte hun at bære denne Maske af Ligegyldighed og Uvidenhed, hun vilde le, men Latteren frøs paa hendes Læber.

„Det er ikke sandt,“ udbrød hun lidenskabeligt, „det kan De ikke vide. Jeg har ikke stjaalet Kortene i Deres Kabinet. Hvor kunde jeg have gjort det? Det er taabelig Tale!“

„Frøken,“ svarede Stefanovitch og hævede advarende sin Haand, „De behøver ikke at forøge Deres Skyld ved Usandheder. Jeg venter at høre, at De er villig til at meddele os Navnene paa Deres Venner baade i Rusland og England.“

„Jeg vil intet sige Dem,“ svarede hun trodsigt, „De véd intet. Det er Dem, der taler Usandhed. De har ikke Lov til at føre mig herud. Jeg er Englænderinde. De har ikke Lov til at gøre mig Fortræd. Jeg skriver til England. Det er fejgt af Dem at pine mig med disse Spørgsmaal.“

Hun slog Hænderne sammen og stampede vredt i Gulvet, for Ophidselsen havde overvældet hende, og nu, da hun ikke mere forstilte sig, var hun en svag, hjælpeløs Kvinde, men havde et uforfærdet Mod. Paul var ganske bedøvet af de Anklager, der blev rejst imod hende. Det var jo netop de Ord, hun selv havde udtalt i sit eget Værelse, da han havde opdaget hendes Hemmelighed; der var ikke længer nogen Udvej for ham. „Jeg maa sige det hele, for de véd alt,“ sagde han til sig selv. Og dog var hans Medlidenhed med hende en sand Sjælekval. Hendes Ungdom, hendes Hjælpeløshed, de Lidelser, der ventede hende, drev ham til at vove alt, til at tage hende i sine Arme og bede om, at han maatte lide med hende. Da han saa et Øjeblik efter hørte sit eget Navn nævne og maatte træde frem i Lyset for at besvare Generalens Spørgsmaal, syntes hans Tunge og hans Lemmer at være lammede; han talte med tykt Mæle og kunde ikke staa roligt.

„Kaptajn Zassulic,“ sagde Stefanovitch, „De har hørt denne Kvindes Historie. Har De noget at sige til den?“

Paul trak paa Skuldren. Han vovede ikke at se paa Marian. De Skikkelser, han saa' rundt omkring sig, tog sig ud som Skygger for ham.

„Jeg har hørt Historien, Hr. General,“ sagde han.

„Er den sand eller usand, Hr. Kaptajn?“

„Den er usand, Hr. General.“

„Er De sikker paa det, saa vær saa god at sige os Deres Grunde.“

Paul støttede sig mod Bordet og førte Haanden op til sin Hals, som om han vilde tvinge sig til at tale.

„I Gaar Aftes sendte De mig ind i Deres Værelse, Hr. General, for at lægge Depecherne fra Storfyrsten dér. Klokken var otte — det var, efter at De havde spist til Middag — Klokken var otte, Hr. General.“

Hvad der faldt mig ind i Onsdags.

En Gang imellem maa man *lægge Værdierne om.*

Jo mere fastslaaet en Ting er, des sikrere kan man være paa, at den en skøn Dag vælter. Den menneskelige Natur er skabt saadan, at den i Længden ikke kan taale at vide noget afgjort, urokkeligt, uforanderligt. Derfor gaar Elverhøj en Gang om Ugen, og derfor gik Hr. Neijendam til det kongelige Teater. Derfor veksler Ministerierne ustanseligt, og derfor kommer der al Tid en Koncert bag efter den *eneste* Koncert.

Og saadan som det gaar med de smaa Ting, gaar det ogsaa med de store.

Lever man i en nogenlunde rask Tid, er man ikke blot nødt til at have sig en Kjole hver Sæson og en Silkehat hver Maaned, men man maa passe meget godt paa, hvis man al Tid vil være *à jour* med, hvad der i Øjeblikket er Dyd, og hvad der er Last, hvad der er tilladeligt og hvad der ikke gaar an, men nok kan gøres alligevel, og hvad der hverken gaar an eller kan gøres, men bare gøres. Selv i rolige Tider griber man sig i, at en eller anden Omlægning af en Værdi er foregaaet, uden at man har lagt Mærke dertil.

Hvem kan f. Eks. sige, hvornaar det blev slaaet fast, at en Dame meget godt kan sidde paa en Kafé og drikke sig en Bajer? Og hvem tør profetere den Dato, da Damen uden Skandale promenerer sin Cigar i Strøgtiden paa Asfalten?

Bare ét eneste Begreb, en eneste Ting har til alle Tider staaet uantastet og svaret til fuld Valuta — og det er *Ejendomsretten.*

Saa længe Verden har staaet, har det været ansét for herligt at eje noget, og jo mere man ejede, des bedre var man. Folk, der ingen Ting ejede, lod ganske vist somme Tider haant om Ejendomsretten, men det gik i Reglen Pokkers hurtigt over, saa snart de fik noget. Og mens Folkene skiftede Konger og Kejsere og Damernes Dyd hang snart i en højhalset og snart i en nedringet Kjole og Børnenes Lykke somme Tider antoges at ligge i Latin og somme Tider i Gymnastik — Ejendomsretten blev staaende som det helligste af alt det hellige, og de, der vilde pille ved *den*, fik ordentlige Klaps over Fingrene.

Jeg vil til at pille ved den . . .

Nu maa man for Guds Skyld ikke tro, at jeg er en Samfundsomstyrter af den slemme Slags. Tværtimod — jeg er en pæn Mand, som selv ejer et og andet til Husbehov, og som blev meget oprørt, da der ifjor var én, som tilegnede sig min Vinterfrakke.

Men jeg har oplevet en lille Hændelse, som har bragt mig til at se Ejendomsretten i et lidt andet Lys end før — til at tænke paa, om ikke ogsaa *den* Værdi kunde trænge til en mindre Omlægning.

Det var min Fætter, som har bygget sig en Villa. Manden er Kræmmer og gjorde ved en rigtig Beregning af Hofsorgen i Fjor et saadant Kup i Sort, at hans Udsigter til at faa eget Tag over Hovedet pludselig blev ganske lyse. Den milde Vinter gjorde ham det muligt straks at realisere sin Plan om en Villa paa Strandvejen, og nu staar Huset der, næsten færdigt, med et net lille Taarn, hvorfra han kan flage paa Kongehusets Festdage.

Saa var det Hændelsen kom.

Fætter vilde nemlig have et Ur paa Taarnet og tog i den Anledning mig paa Raad med, efterdi jeg anses for Familjens bedste Hoved, og Fætter i alt Fald uden Disput er dens daarligste, hvorfor han selvfølgelig sidder bedre i det end vi andre — — det er den Slags Ting som opretholder ens Tro paa Forsynet, for hvordan skulde den stakkels Fyr ellers klaret sig?

„Fætter," sagde jeg saa. „Det med Uret er godt. Men Du er da ikke gal at sætte det paa dit eget Taarn? Sæt det paa Grosserer Hansens derovre . . . Du faar sagtens hans Tilladelse til det, naar Uret bliver pænt."

Han stirrede aldeles maalløs paa mig.

„Skulde jeg . . . sætte *mit* Ur . . . paa en *andens* Taarn?"

„Naturligvis," svarede jeg rolig. „Jeg ved ikke rettere, end at man har et Ur for at se, hvad Klokken er. Naar Du sætter Uret paa Hansens Taarn, kan Du se det fra dit eget Vindu. Sætter Du det paa dit eget, maa Du jo rende et godt Stykke ud ad Strandvejen, naar Du vil have at vide, hvad Klokken er. Det er jo ganske sindssvagt. Tænk paa, at det regner de tre hundrede Dage af Aaret."

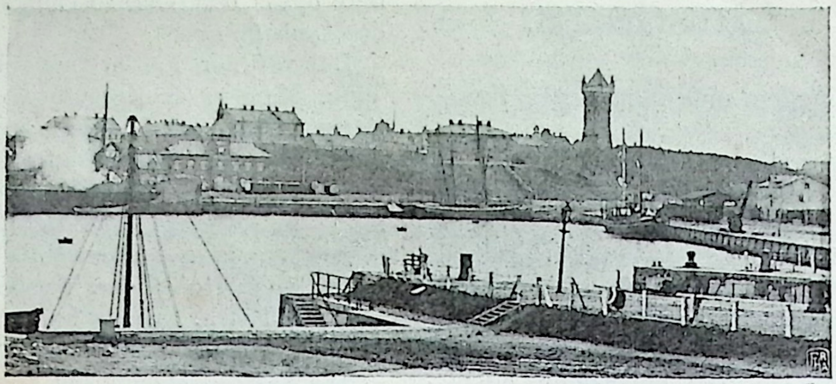
Derefter var det Fætter ganske klart, at jeg havde mistet min Forstand. Han gaar rundt, beklager mig hos Familjen. Og skønt de allesammen holder med ham, anser jeg ham vedblivende for et daarligt Hoved.

Det er simpelt hen den hellige Ejendomsret, der har spillet ham et Puds. Og naar jeg nu tænker mig ham sende et af Børnene en halv Fjerdingvej hen ad Vejen for at se paa hans eget Ur, hvad Klokken er — saa er det, det falder mig ind, om ikke Tidspunktet er kommet til at foranstalte en lille Omlægning af Ejendomsrettens Værdi.

v. Hasten.

Danmarks yngste Købstad.

NYTAARSDAG indtraadte *Esbjerg*, Havnebyen paa Jyllands Sydvestkyst, i Købstædernes Række.



Dokhavnen ved Esbjerg.

Esbjergs Historie er som et moderne Eventyr: For et Kvart Aarhundrede siden nogle fattige Rønner, planløst spredte over en nøgen Skrænt, hvor Vestenvinden peb i Marehalmstotterne og føg med Flyvesandet, og nu en af Danmarks stateligste Provinsbyer, rummende et Indbyggerantal paa 13000.

Foruden et Par Prospekter fra Byen, hvoriblandt den til snarlig Afløsning trængende Banegaard, bringer vi Portrætter af nogle af de Mænd, der dels som Medlemmer af det gamle Sogneraad har ledet og dels som Medlemmer af det for et halvt Aar siden valgte Byraad i Fremtiden skal lede Esbjergs kommunale Udvikling.



Borgmester Lyngbye.

Borgmester *Lyngbye* er født 1856, blev juridisk Kandidat 1879 og har siden uafbrudt paa forskellig Maade været beskæftiget med kommunale Sager, først som Assistent i Københavns Fattigvæsen i 3 Aar, som Assistent i Indenrigsministeriets Kommunekontor i 8 Aar (samtidig i nogle Aar Fuldmægtig paa Sjællands Stiftamt) og fra April 1890 som Inspektør ved Frederiksberg Fattigvæsen og Hospital.

Allerede i et halvt Aar har Esbjergs nyvalgte Byraad været i travl Virksomhed med Udarbejdelse af Politivedtægt, Sundhedsvedtægt, Bygningsvedtægt osv., og under dette store betydningsfulde Forarbejde har den omfattende kommunale Erfaring og Indsigt, som Raadets Formand sidder inde med, været af uvurderlig Betydning.

Esbjerg Sogneraads sidste Formand, Fabrikant *N. J. Poulsen*, kom til Esbjerg med et Par nogenlunde bare men særdeles arbejdsdygtige Hænder. Ved Jernflid, parret med sejg Energi naaede han frem til den Velstand og Anseelse, han nu besidder. I 20 Aar var han Maskinfabrikant og Jernstøber. Fabrikken sysselsatte ca. 100 Arbejdere, da han for tre Aar siden solgte den og anlagde det Teglværk, som han nu driver. Heldet og Fremgangen er aldrig gaaet Fabrikant Poulsen til Hovedet. Han er ligesaa beskeden som han er populær. Uden Brask og Bram men dygtig og samvittighedsfuld, udfører han sit Arbejde i sin private Bedrift og paa de Tillidsposter, hans Medborgere betror ham. Fabrikant Poulsen var kun 22 Aar gammel, da han nedsatte sig i Esbjerg; nu er han midt i Fyrrerne. Han er nu Medlem af Esbjerg Byraad.

Lærer *A. Andersen* er jævnaldrende med Poulsen. Kom til Esbjerg i 1883. Har i ca. 10 Aar været Medlem af Esbjerg Sogneraad, og var dettes Formand under Byens 25 Aars Jubilæum i 1893. Størst Fortjeneste har Andersen som Kommunalmand indlagt sig ved Ledelsen af Byens Fattigvæsen. Den Indsigt og Humanitet,



Esbjerg Banegaard.



Fabrikant Poulsen.

hvormed han tog sig af alle herhenhørende Sager, var anerkendt i alle Lag og Lejre. Som særdeles karakteristisk kan det i saa Henseende nævnes, at han i de senere Aar sad i Sogneraadet som valgt af den højstbeskattede Vælgerklasse og var samtidig valgt ind i Bestyrelsen for den fri Fattigkasse paa Forslag af Socialdemokraterne, væsentligst ved deres Stemmer, og iøvrigt uden Spor af Modstand fra nogen Side.



Lærer Andersen.

Grosserer, Konsul *H. Pagh* (Medindehaver og Leder af Firmaet Pagh & Qvist Pedersen, en omfattende Kolonialforretning en gros, den første i sit Slags paa Pladsen), har været Medlem af Esbjerg Sogneraad i fem til seks Aar og har som saadan særlig indlagt sig Fortjeneste som en særdeles virksom Formand for det Udvalg, der i de senere Aar har forestaaet Anlæget og Driften af Byens Vand- og Gasværk. Etudpræget Forretningstalent, parret med en ualmindelig Udholdenhed og stor Evne til ligesom at være allestedsnærværende og have Overblik med alt, hvad han har med at gøre, karakteriserer Grosserer Pagh baade som privat Forretningsmand og som kommunal Tillidsmand. Han er 39 Aar og, som Poulsen, Medlem af Esbjerg Byraad.



Grosserer, Konsul Pagh.

Det er kun enkelte af de Mænd, der har ledet og siden skal lede Esbjergs Udvikling.

Men ovenstaaende maa være nok til at vise, at Esbjerggenserne paa de fremmeste Poster har Folk med sund Kraft og sejg Udholdenhed nok til at bære deres unge Købstad ind i en lys og tryg Fremtid.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

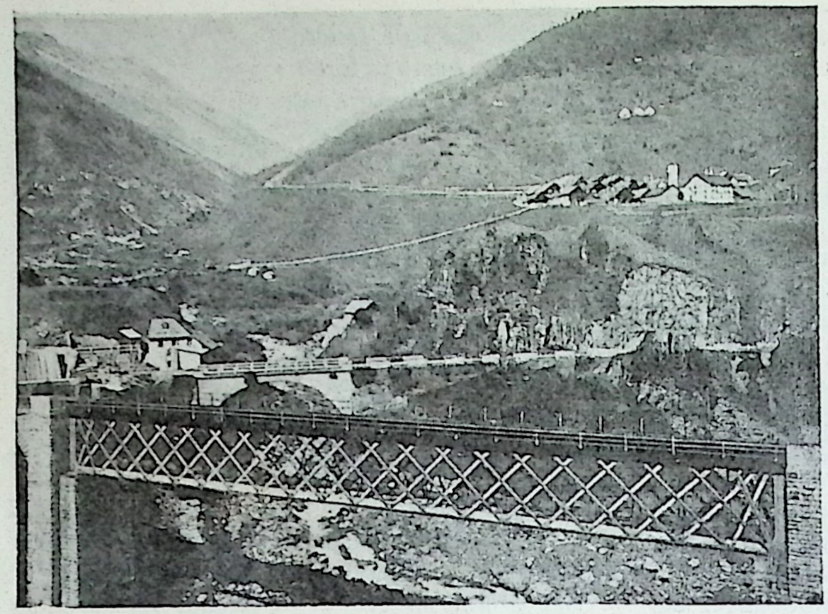
At Cyclen maatte kunne gøre Nytte i Brandvæsenets Tjeneste, er jo kun, hvad man kunde tænke sig. Begyndelsen er nu sket i Breslau, og Resultatet er faldet yderst heldigt ud. Som det fremgaar af hosstaaende Billede anvendes en firhjulet Maskine, hvor der er Plads til tre Personer. Hensigten med denne Maskine, der altid staar parat paa et let tilgængeligt Sted, er den, at den skal tjene som Forløber for de egentlige Sprøjter, og yde den øjeblikkelige Hjælp, der saa ofte er paatrængende nødvendig. Som Følge heraf er Maskinen forsynet med en Vandbeholder, en Slange og en Økse, foruden en Fakkel til Brug, naar det er mørkt. Cyklesprøjten har som sagt vist sig yderst praktisk i Breslau, der med Rette er anset for sit udmærket organiserede Brandvæsen, og det tør derfor forudsættes, at den hurtig vil vinde Indpas i de fleste andre Lande. Selv her i København, hvor vi jo ikke forhaster os, naar det drejer sig om at indføre Forbedringer, vil vi saaledes ad Aare kunne gøre Regning paa at se en saadan Brandcykle færdes i vore Gader.



Cyclen i Brandvæsenets Tjeneste i Breslau.

* * *

De store Jordskred, der har fundet Sted fornylig i Nærheden af St. Gotthard Tunnelen, har med Rette vakt baade Opmærksomhed og megen Ængstelse. En Mængde rejsende sydpaa har foretrukket at lægge Vejen om over Frankrig, og den ellers saa



Prospekt fra Airolo, i Nærheden af St. Gotthards Tunnelen.

betydningsfulde Turisttrafik har derved lidt stor Skade. Der meldes dog nu: „Alt klart, ingen Fare!“ og man maa jo haabe, at det er Tilfældet. Her hjemme har vi jo netop i den sidste Tid haft Eksempler paa, at Jordskred let faar Efterfølgere. Vi bringer et Billede af det for sin Skønhed bekendte *Airolo*, der ligger ved Indgangen til St. Gotthard Tunnelen, og som de stedfundne Jordskred derfor særlig er gaaet ud over.

* * *

Den uheldige Mr. Frank Knaak, der blev arresteret i Berlin for Majestætsfornærmelse i November Maaned, er nu endelig sluppet løs igen, og har hurtigst mulig gjort Brug af sin Returbillet til sit Hjemland, Amerika, hvor det gaar mindre strængt til. Mr. Knaak er en velsitueret Mand og anset for at være en særdeles dygtig Ingeniør. Han var netop paa Forretningsrejse i Tyskland, da Uheldet indtraf, og det gik saaledes til: En Dag gjorde han mindre gode Forretninger, det ærgrede ham, og saa drak han lidt flere Whiskyer, end han kunde taale. Vred paa Verden i al Almindelighed, men navnlig paa Tyskerne, lod han først sin Galde gaa ud over alle Tyskere, som Nation betragtet, og da det ikke gav ham tilstrækkelig Statisfaktion, lod han endelig sin mere og mere omtaagede Vrede gaa ud over selve Kejseren.

Det skete i en Restaurant, og der var straks velvillige Sjæle, der angav ham. Saa blev han arresteret efter alle Kunstens Regler, og da den amerikanske Gesandt desværre var paa Rekreationsrejse i Syden, slap han ikke fri før efter længere Tids Varetægtsarrest. For os synes det, at en regulær Udvisning af Kaféen, eventuelt en Lussing eller to, vilde have været mere paa sin Plads og et Kejserdømme værdigere. Kan virkelig en stærkt omtaaget Mands — tilmed en Udlændings — Udtalelser spille mindste Rolle for en Trones Bestaaen i vore oplyste Tider? Man skulde jo næsten tro det.

* * *

Omtrent lige saa latterlig finder vi for Resten al den Omtale, Dementering og Gud ved hvad, som en ung, omtaaget svensk Officers mindre heldige Opførsel i en herværende anden, tredie Rangs Varieté for nylig har givet Anledning til. Havde et Par haandfaste Herrer blot straks taget vedkommende unge Mand under Armen og eftertrykkelig vist ham ud af Lokalet, vilde der være sket ham hans Ret, og vi vilde være blevne forskaanede for at se en højtstaaende udenlandsk Officer komme hertil Byen for at konferere med selve Gesandten og Politidirektøren — ja, rimeligvis ogsaa med vort høje Udenrigsministerium — for at klare en saa betydningsløs Sag. Havde Manden endda været tilregnelig, og var det foregaaet f. Eks. i det kgl. Teater eller D'Angleterres musikalske Restavrant, saa havde der dog været nogen Mening i dette latterlige Efterspil.

* * *

I Øjeblikket, hvor Frankrig jo synes truet af Revolution fra saa at sige alle Kanter — selv fra Napoleonernes og Orleanisternes Side — vil det sikkert interessere vore Læsere at se, hvorledes Overhovedet for Huset Bonaparte ser ud efter det sidste Billede, der er taget af ham. Prins Victor Napoleon har jo netop for nylig afgivet Bevis for, at det var forhastet, naar man mente, at han vilde resignere til Fordel for sin Broder Louis, som, gennem selve Czarens mægtige Protektion og sin deraf følgende høje Stilling i den russiske Armé, skulde synes at have langt større Chancer. At dømme efter det Manifest, han nylig har udstedt til sine vistnok kun faa Tilhængere, faar man Indtrykket af, at han ikke er forknyt og nok har Lyst til at vise Verden, at han endnu lever. Han erklærer rent ud, at han kan indse, at det er haabløst for ham at tro, at han kan opnaa noget ad lovlig Vej,



Prins Victor Napoleon.

og at det eneste hans Parti derfor har at gøre, er at vove et Statscoup, hvad Forholdene i Frankrig jo nok kan friste til. Han stiller sig klogt nok paa Armeens Side og hævder, at al den Bagvaskelse, denne har maattet finde sig i under Dreyfussagen, udelukkende skyldes de elendige Ministre. Han tilføjer, at han vil blive virksomt støttet af Broderen Louis, om hvem han ikke uden Stolthed beretter, at han snart vil kunne tituleres General Bonaparte.

Selv skal han baade være en ubetydelig, ubehagelig og ret ulykkelig Mand. Han gjorde i sin Tid et mislykket Forsøg paa at blive gift med den engelske Prinsesse Beatrice, og ægtede senere af diplomatiske Hensyn Prinsesse Clotilde af Savoyen, et Ægteskab, der faldt meget uheldigt ud, idet Prinsessen, der en Søster til Kong Humbert, nu lever stille for sig selv i Nærheden af Turin. Prins Victor Bonaparte er nu 36 Aar gammel, og Penge har han saa godt som ingen af, naar undtages den Understøttelse, han aarlig modtager af sin Tante, Ex-Kejserinde Eugénie. Broderen Louis er imidlertid hendes Favorit, og det formodes derfor, at han vil komme til at arve hele hendes betydelige Formue.

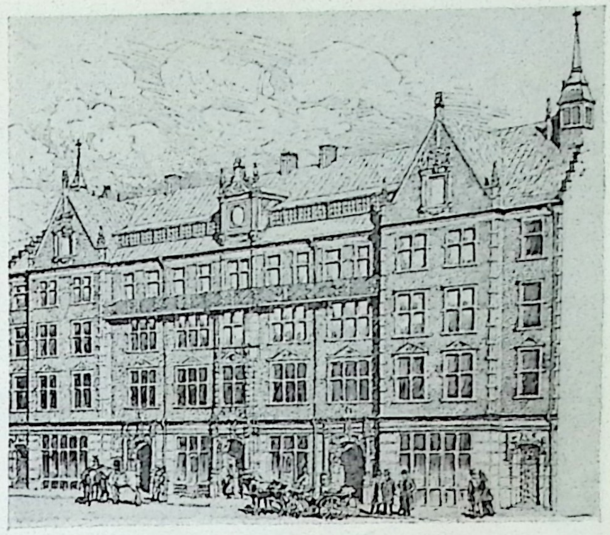
* * *

Det forekommer os at være baade tidssvarende og forstaaeligt, naar vi læser om de amerikanske Kvinders energiske Optræden under den spansk-amerikanske Krig. Som en Løbeild gik det fra By til By, at enhver patriotisk Kvinde, nu da Krigen var erklæret, burde undlade at købe noget som helst af spansk Oprindelse, og Parolen blev hurtig efterkommet. Alle spanske Varer, og heraf indføres der en stor Mængde til Amerika, blev øjeblikkelig boycottede, og man undværede hellere end at købe, hvad spansk var.

Det har unægtelig glædet os at spore en lignende patriotisk Bevægelse gøre sig gældende her hjemme i Anledning af det tyske Riges hensynsløse Behandling af Sønderjyderne, en Forfølgelse, vi jo iøvrigt staar magtesløse overfor, trods det øvrige Europas utvetydige Sympathi. Kun tror vi, at det vilde være til stor Gavn, om alle danske Kvinder i endnu højere Grad fulgte deres amerikanske Søstres Eksempel, og derved nedlagde en følelig Protest mod de Overgreb, vi desværre nu maa være Vidne til omtrent daglig, uden i mindste Maade at kunne forhindre deres Vedbliven.

* * *

En Korrespondent tilskriver os fra Stockholm: Stockholm — den lille Hovedstad med de store Fordringer til Komfort og Elegance, Facade



Stockholms „Tattersall".

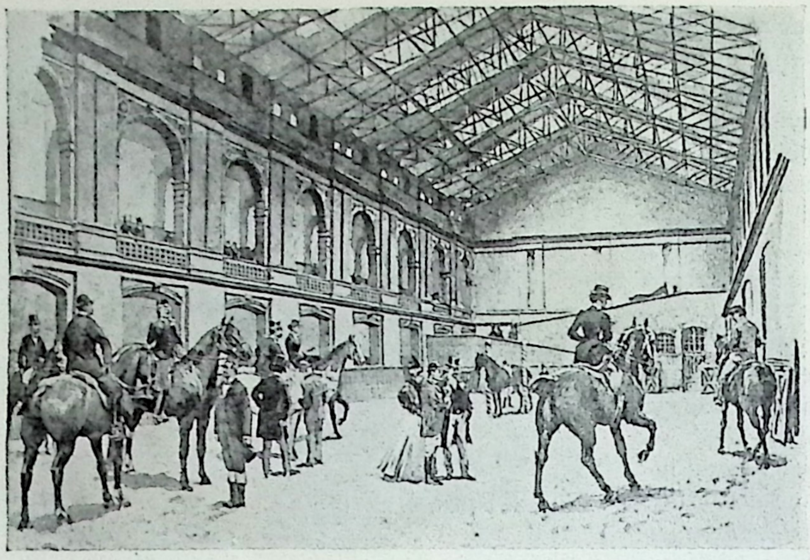
og Luksus, har nu ligesom alle Evropas Storbyer sin *Tattersall*, medens i København en saadan knap er kendt af Navn.

Og hvad er da en Tattersall? Et Idrætspalads hvortil Mønstret er taget fra London, hvor Mr. Richard Tattersall 1766 grundlagde det berømte Etablissement, der her og i andre Byer bærer hans Navn, og med Jockeyklubben i Spidsen blev Centrum for hele den Sportsverden, der har Interesse i den ædle Hesteavl. Uhyre Pengetransaktioner foregik ved hans aarlige Hesteavktioner, i hans Stutterier opdrættedes Fuldblodsheste, paa hans Ride- og Kørebane samledes alle Sportsinteresserede. Medens andre Steder Tattersall kun giver Plads for Ridning og Kørsel, er Stockholms Etablissement betydelig mere omfattende. I den mægtige Bygning er Stuen optaget af to store Maneger med Tilskuerplads for 300 Personer, samt af Restavration og Staldrum for 90 Heste. Gulve og Krybber er her belagt med Litholit, en ny Marmorimitation, der har Træets Egenskaber og Marmorets Farve.

En hel Etage bestaar af Selskabslokaler i rig Empireudsmykning. De brede Skydedøre kunne her overalt forsvinde ind i Væggene, saaledes at alle Værelser tilsammen kunne danne en stor Sal — den største, Stockholm ejer. Paa anden Sal findes Klublokaler samt Kontorer for „Ny Tidning för Idrott", og paa tredie Sal har Direktøren, Baron Hermelin sin Lejlighed. Endelig findes paa fjerde Sal baade Cykle- og Tennisbane. Arkitekten G. Lindgren har formaaet at skabe et elegant og udmærket praktisk Sportspalads.

* * *

Et Par Ord om det engelske Gesandtskabshotel, den store Bygning paa Hj. af Bredgade og Sct. Anna Plads, der nu endelig er blevet den engelske Regerings Ejendom. Man har været længe om at bestemme sig til Købet, og det var



Ridehuset i Stockholm, „Tattersall."

først, da Ejeren: Kaptajn, Etatsraad Næser, meddelte, at der havde meldt sig en anden solid Køber — efter Sigende en af vore største Godsejere, der her vilde indrette sig et Privatpalæ — at Handelen blev afsluttet. Om vi imidlertid faar Grund til at glæde os over denne Transaktion, turde være et Spørgsmaal. I hvert Fald synes de, der havde ventet, at Bygningens Ydre vilde vinde ved at komme i det rige Englands Besiddelse, foreløbig at skulle blive skuffede. Begyndelsen har ikke været lovende. Noget mere smagløst end det Rør, man har haft den Taktløshed at anbringe paa selve Façaden, skal man lede længe om, og dobbelt uappetitligt bliver det, naar man hører, hvad Røret benyttes til.

Sandheden er simpelt hen den, at Gesandten, som rimeligt, vilde have Vandklosetter, og herpaa var det gamle Hus ikke indrettet, men i Stedet for nu at ofre det, som det vilde koste at indrette Ejendommen dertil, har man valgt det ulige nemmere at anbringe dette vansirende Rør, og det bør paatales. Heldigvis skyldes denne Opfindsomhed ikke en dansk, men en engelsk Arkitekt, der herefter fortjener at stilles i Klasse med de af sine mindre skattede Landsmænd, der tror, at de kan gøre i Udlandet, hvad de vil, naar blot de opfører sig ordentlig hjemme. Anbringelsen af et saadant Rør er rent ud sagt Griseri, og en Haan, ikke blot mod Bredgades Beboere, men mod vor By. Det bør alene af den Grund fjernes — aldeles fraset de diplomatiske Forviklinger, der *kunde* opstaa, hvis Røret en Dag revnede, og Repræsentanten for en eller anden Stormagt i det samme passerede forbi.

* * *

Det Mausoleum, der er bygget for Fyrst Bismarck og hans Familje ligger paa en Høj i et skovrigt Hjørne i Sachsenwald. I Taarnet hviler Fyrsten og Fyrstinden, hvorimod den øvrige Del af Kapellet er bestemt for Familjen.

Som man vil se, er det et praktisk, men solidt bygget Mindesmærke Fyrst Bismarck herigennem har sat sig og sin Familje.

* * *

Samtidig kan vi meddele, at det vistnok er ganske absurd at vente paa en Forlovelse mellem Prins Georg af Grækenland, Cretas Guvernør, og hans Kusine Prinsesse Victoria af Wales. Det maa nemlig erindres, at Prinsen tilhører den græskkatolske Kirke, der paa det strængeste forbyder at Ægteskab indgaas mellem Fætter og Kusine.



Bismarck-Mausoleet.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Kaptajn og Kompagnichef ved 11. Bataillon, *Eigil Thorvald Jenssen-Tusch,* R. af D., er den 26. Oktober f. A. afgaaet ved Døden i Lado ved Nilen som Capitaine-Commandant i Congostatens Tjeneste. Han var født d. 22. April 1853 i Altona, hvor Faderen, afdøde Oberst J.-T. den Gang laa i Garnison. Sønnen begyndte sin militære Løbebane fra Barndommen af, idet han i Aarene 1868—1871 gennemgik Hærens Elevskole. Efter dernæst at have forrettet Tjeneste som Menig, Underbefalingsmand og Sekondløjtnant bestod han i Foraaret 1875 Afgangsprøven fra Officersskolens næstældste Klasse og udnævntes samtidig til Premierløjtnant. I 1884 forfremmedes han til Kaptajn i en Alder af kun 31 Aar.



Kaptajn Jenssen-Tusch.

Fremtiden syntes saaledes at smile den unge Officer i Møde, hvad der dog ikke forledede ham til at ligge paa den lade Side. Han tog en smuk Generalstabseksamen og arbejdede energisk paa at berige sine Kundskaber. Soldat med Liv og Sjæl var han i sit rette Element, naar han tumlede sit Kompagni i Marken. Hans Foresatte have givet ham et særdeles hæderligt Vidnesbyrd i saa Henseende.

Saa tilintetgjordes pludselig alle Forhaabninger, da han i 1897 blev forbigaaet ved Forfremmelse. Dybt krænket gik han da i Congostatens Tjeneste med fuld Bevidsthed om den Risiko, han løb, ved at udsætte Liv og Helbred for det indre Afrikas dødbringende Klima.

Som flere andre danske Officerer er han da ogsaa bukket under for Feberen. Alle ere enige om at beklage den ublide Skæbne, der har ramt ham. Hans gode militære Evne kunde sikkert have faaet bedre Anvendelse herhjemme.

Købmand *H. M. Hansen* i Varde er afgaaet ved Døden i en Alder af ca. 63 Aar og efter længere Tids Sygdom. Den Afdøde, der drev en omfattende Kolonialforretning, har i en lang Aarrække spillet en fremtrædende Rolle i det offentlige Liv og en Mængde vigtige Tillidshverv har været ham betroet. Han har saaledes i 24 Aar — indtil 1897, da han nægtede at modtage Genvalg, siddet i Varde Byraad, hvis ubetinget dygtigste Medlem af Højre han var, ligesom han i det Hele var det lokale Højres Leder. Af hans mange Tillidsposter kan endvidere nævnes, at han indtil sin Død var Formand i Bestyrelsen for de Fattiges Kasse, Overligningskommissær, Formand for den lokale Handelsforening, Bestyrelsesmedlem i de samvirkende jydske Handelsforeninger, Formand for Varde og Omegns Sparekasse osv., ligesom han var Medlem af det nu ophævede Jærnbaneraad. Ved Kongeparrets Guldbryllup i 1892 modtog han en vel fortjent Udmærkelse i Form af et Ridderkors.



Købmand H. M. Hansen.

Fødselsdag.

En af Byens velkendte Forretningsmænd, *H. C. Jensen,* af Firmaet H. C. Jensen & Søn, fyldte d. 12. Januar de firsindstyve Aar. Tidlig viste han Anlæg for Handel, da han paa den jydske Egn, hvor han hørte hjemme, begyndte at opkøbe Uld og Skind, og snart blev saa kendt, at han fik store Partier af disse Varer paa Hænder og kunde eksportere af dem til Udlandet. Saa flyttede han 1851 til København, tog fat i mindre Stil, men skabte efterhaanden den største Forretning i Uldbranchen herhjemme. H. C. Jensen hører til de Forretningsmænd, hvem alle kommer til at sætte Pris paa, fordi Dygtigheden er parret med en fuldendt Noblesse.



Grosserer H. C. Jensen.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

I dette Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" findes Komponisten *Sophus Andersens* Musik til *Helge Rodes* Vuggevers — en af Sangene i denne Forfatters „Kongesønner", som opførtes paa Dagmarteatret. Kompositionen er arrangeret for Piano med Violin ad libitum. Fremdeles et morsomt Kuriosum *Skalmeje-Solo* — et ægte kinesisk Musikstykke, hvis Originalitet er uomtvistelig. Vi tro dog at kunne berolige vore hjemlige Komponister med, at de foreløbig ej skal befrygte Konkurrencen fra Kina. Af Hensyn til Balsæsonens Aktualitet bringer vi atter denne Gang en Dans af Sommerrevyen, nemlig *„Lottenborg-Vals"*, sammensat af Kærlighedsduetten, Sangen til Prins Christian, og, som Hovedmotiv, Frederik Jensens og Gerners gemytlige Duet: „Dig og mig". I den korte Tid, „Hver 8. Dags Musik og Sang" har bestaaet, *har* det allerede faaet over *9000 Abonnenter*.



Frk. Federhof-Møller, som komponerede „Czekisk Folkevise" i sidste Hefte.

Cirkus Varieté.

Den, der noget efter Klokken syv kommer forbi Cirkusetablissementet, vil faa et Indtryk af, hvor stærkt Varietéinteressen sidder fast i det københavnske Publikum. Det kan være det mest forrygende Blæsevejr eller det frygteligste Søle — altid vil man foran Cirkus finde en Menneskeskare, som afventer det Øjeblik, da Portene aabnes. I denne Maaned er det *Bernardis* pudsige Figurgalleri, de spanske Søstre *Morenos* Kastagnetter og Kostumepragt, og de lidt for levende Billeders københavnske Æmner, der lokker og drager.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 15 var

Underlivet.

Ialt indkom 1280 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *Karl Thorup,* Munkemølle Stræde, Odense. 2. Præmie *Chr. J. Hovendahl,* Prinsessegade 65, Kristianshavn.

„Hver 8. Dag"s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*



Dansk Industri.

Et godt Sengemateriel.

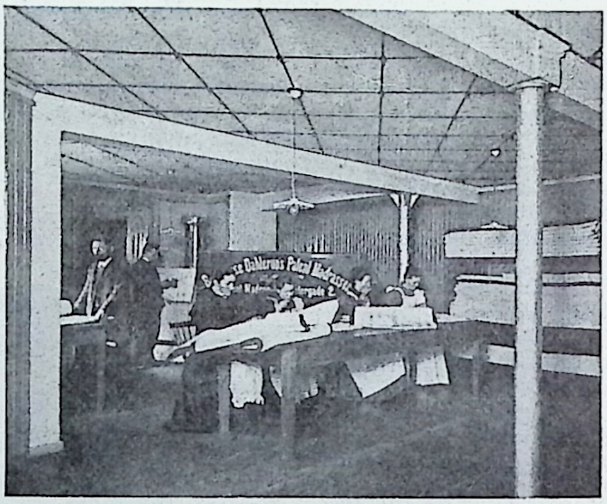
Vor Tids over Evne arbejdende Mennesker stiller store Fordringer til det Leje, paa hvilket de, naar Hviletiden endelig er inde, skal vinde Kræfter til den næste Dags fornyede Slid. Det er da ikke nogen let Sag at skabe en Seng, som i hele sit Udstyr har Chancer for at passe de fleste, — et Leje, som hurtig kan kalde Søvnen frem og holde Gigt og anden Svaghed borte. Vel kan man uden for stor Vanskelighed finde Puder og Overdyner, i hvilke man kan hygge sig, men det er Underlaget, som volder eller rettere sagt voldte Besvær, thi Idealet er jo en Madras, der er blød, uden at gøre blødagtig, og fast, uden at være haard, saaledes at Lejet stadig kan bevare sin oprindelige Form.

Det var under Chikagoudstillingen 1893, at en højt anset Karantænelæge i Assembly Hall holdt et Foredrag om det praktiske og sunde i at benytte Bomuld til Sengeleje. Ved Foredragets Slutning kastede Taleren en Del Bomuldsprøver ud blandt sine Tilhørere og blandt dem, der med Iver greb baade Prøve og Ide var den danske Baronesse Dahlerup, som siden arbejdede selvstændigt videre paa den udkastede Tanke og hvem det endelig lykkedes at udføre et Underlagsmateriel, som dels ved sin billige Pris, dels ved sine Fortrin i Retning af Properhed og Behagelighed indtager en Førsterangsplads blandt alle Madrasser. Længe har denne været søgt og skattet paa vore Hospitaler og store Institutioner, men først nu, da et Interessentskab: „*Patent-Madras-Kompagniet*“ med Hr. *Gustav Halberstadt* som Direktør har paabegyndt Fabrikationen i stor Stil, er Sagen trængt helt ind i Folks Bevidsthed. Paa Vestergade 2 har man indrettet sig flotte Udstillings- og Fabrikslokaler, og her slaas Væven Dagen lang af mange unge Kvinder.



Fra „Patent-Madras-Kompagniet“s Fabrik.

Patent-Madrassen er fremstillet af den fineste, reneste Bomuld, vævet i mange Lag og varierende i Tykkelse fra $^3/_4$“—3“. Lægerne, som i dette Tilfælde maa repræsentere Sagkundskaben, har mange Lovord for Madrassernes gode Sider. De fortæller, at den yder udmærket Lindring selv for meget ømtaalelige Patienter, at den ikke lader sig sammentrykke af Legemets Vægt, at den ikke forandrer Form efter Vask,



Kartestue og Lager.

at den er ypperlig især for ældre, magre Personer — ja, en Vidundermadras maa det være, thi en Læge udtaler, at den er varm om Vinteren og luftig om Sommeren.

Dertil kommer den store Fordel, at Madrassen med Lethed kan vadskes, renses og desinficeres. Alle ere enige om, at den afgiver et ganske fortrinligt og sundt Leje.

Blandt dem, der har skrevet udmærket anbefalende Attester findes Navne som Prof. Studsgaard, Prof. Keller, Prof. Haslund, Thorkild Rovsing, Prins Valdemar og m. A. Hvad der ogsaa taler stærkt til Ros for denne Madras, er, at den, uden at man i Forvejen havde ansøgt derom, af den polytekniske Læreanstalt blev indstillet til Præmiering af det Hjelmstjerne-Rosenkroneske Fond.



Baronesse Dahlerup.

———

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 18. Aargang 1898–1899. Søndag den 29. Januar 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



„Den hvide Ko".

Efter Maleri af J. Dupré. — Originalen findes paa Luxembourg-Museet.

Vestens Cowboys.

Et Prairiebillede af Wm. Black.



Ude paa de afsides liggende Prairier i Dakota og Texas, der endnu ikke ere forvandlede til Hvedemarker, eller over Montanas og New-Mexikos Højsletter, som ere uskikkede til Agerbrug, kører man med Toget Mil efter Mil uden at se menneskelige Boliger; kun en Gang imellem afbrydes Ensformigheden af en Flok græssende Heste eller Kvæg, bevogtede af beredne Hyrder, der ved Synet af det forbiilende Tog affyre deres Revolvere under vilde Hyl, medens de for et Øjeblik følge os paa deres rappe Heste.

Det er de amerikanske Cowboys, et underligt Folkefærd ude paa Civilisationens Overdrev, hvor deres Liv henglider under én sammenhængende Række Farer og Eventyr. Hovedmassen af dem er indfødte Amerikanere, men iøvrigt leverer næsten ethvert af de evropæiske Lande sit Kontingent, og man træffer blandt dem Folk af alle Samfundsklasser: Sønnen fra et gammelt fransk Herresæde, den engelske Lords yngre Søn, som er løbet fra sine Studier ved Cambridge, færdes Side om Side med Pioneren fra Kentucky, Folk for hvis overstrømmende Livsmod det frie, ubundne Liv ude paa de vidtstrakte Ranches*) har en særegen Tillokkelse.

Enhver Ranch udgør et lille Samfund for sig, adskilt fra sin nærmeste Nabo ved mange Mil af mellemliggende Slette- eller Klippeegne. Selve Ranchhuset er i Reglen en tarvelig Træbolig for Rancheren og hans Familje samt de af hans Cowboys, der tilfældig opholder sig hjemme et Par Dage. At bygge Stalde eller Skur for de mange Tusender af Heste og Kvæg, der udgør en Ranchers Ejendom, kan der derimod ikke være Tale om, heller ikke at sørge for Vinterfoder for saa talrige Hjorder. Kreaturene strejfe frit om ude og maa selv se at bjerge Føden, saavel Vinter som Sommer. Som en Følge heraf ere de halvvilde og alt andet end behagelige at have med at gøre.

Til at holde Styr paa en Hjord paa 3—4000 Kreaturer behøves en halv Snes Cowboys, der stadig maa være til Hest, da Hjorden i Reglen græsser i Smaaflokke langt fra hverandre og som oftest mange Mil fra Ranchhuset. Maaned efter Maaned tilbringer en saadan Flok Cowboys ude ved Hjorden uden andet Selskab end deres Heste; en Gang imellem forsynes de med Bønner, tørret Kød, Kaffe og Tobak fra Ranchhuset, og for at faa lidt Afveksling paa det tørrede Kød, er det en let Sag at forvandle den lækreste Fedekalv af Hjorden til en duftende Steg.

Hver Morgen ved Daggry er de i Sadlen og jager hele Dagen rundt paa den udstrakte Ranch for at se efter, at alt er i Orden, og her kan de have mange ubehagelige Eventyr, saa det ikke er for Stads alene, at enhver Cowboy har sine to Revolvere i Bæltet og sin Winchesterriffel over Saddelknappen. Vel behøver man kun at frygte for Indianeroverfald paa de mere afsides liggende Højsletter, men over hele „the far West" findes der en talrig Klasse Individer, som drive den indbringende Trafik at stjæle Heste og Køer paa Ranchene og saa sælge dem til Nybyggerne i nylig „settlede" Distrikter. I samlet Flok falde de over en Ranch og „bortskære" enhver Hjord, som ikke er bevogtet af et tilstrækkeligt Antal Riffelløb; men ere Cowboyene nogenlunde mandstærke tilstede, bliver det en Kamp paa Liv og Død, og ere Røverne uheldige i deres Angreb, er en Kugle gennem Hovedet eller en Strikke om Halsen dem vis.

Henimod Aften søge Cowboyene saavidt muligt at samle den spredte Hjord i Nærheden af deres Lejrplads, og efterat Hestene ere afsadlede og med sammenbundne Forben slupne ud paa Græs, tilberedes det tarvelige Aftensmaaltid, hvis største Kryderi er en glimrende Appetit. Saa tilbringer man et Par Timers Tid omkring det flammende Lejrbaal ved en Pibe Tobak og allehaande Kroniker, indtil først En, saa en Anden svøber sig ind i sit Tæppe, læner Hovedet op mod Sadlen, og snart er hele Lejren i dyb Søvn med Undtagelse af det Par Cowboys, der har Vagt den Nat. De ride hele Tiden rundt og holde skarpt Øje med Hjorden; thi selv om denne tilsyneladende ligger i dyb Søvn, kan Ingen sige, hvorlænge Freden vil vare. Et enkelt Dyr af den store Flok forskrækkes af et vildt Dyrs Hylen eller af et pludseligt optrækkende Uvejr. Med en Snøften farer det op, og i et Nu er hele den mægtige Hjord paa Benene, for i næste Øjeblik at fare afsted i vild Flugt, greben af en panisk Skræk. Ved første Signalskud fra Vagten er hele

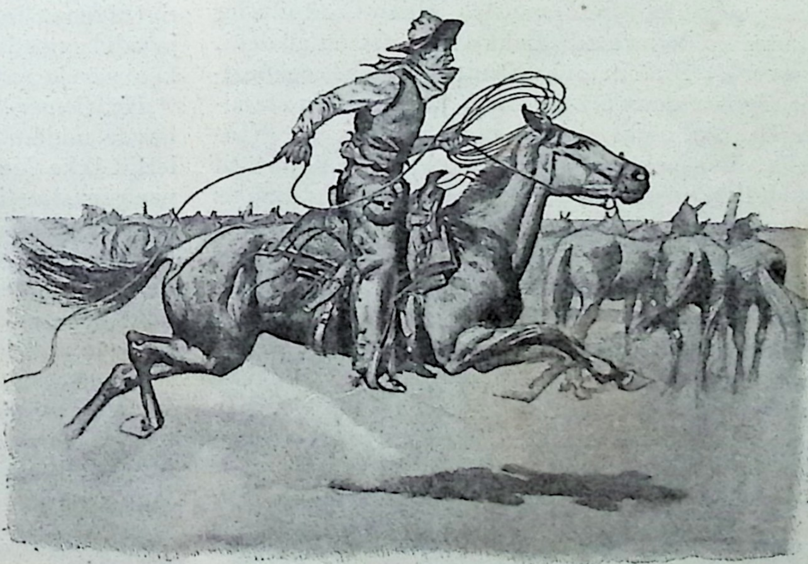
*) *Rancher* er et spansk-amerikank Ord for en Kvægopdrætter. *Ranch* er saavel Boligen, som det Omraade, Opdrætterens Hjord græsser paa.



Lejren oppe og alle Mand i Sadlen i et Øjeblik, og afsted gaar det efter den flygtende Hjord, der i sin uforklarlige Skræk vil løbe, til den styrter eller gaar paa Hovedet ned over en Klippeskrænt. Med slappe Tøjler og Sporerne i Hestens Sider jager hele Flokken af Cowboys afsted efter dem og søger ved beroligende Tilraab eller ved at affyre deres Revolvere at bringe dem til at stanse. Lykkes dette ikke, er der ingen anden Udvej end at forcere sin Hest forbi de gale Dyr, vende de forreste Rækker mod Bagtroppen og paa denne Maade stanse dem. Ved en saadan Lejlighed stilles en Cowboys Mod og Resoluthed, ikke mindre end hans Ridekunst, paa den haardeste Prøve. Han rider et Væddeløb, hvor Indsatsen er hans eget Liv; dersom Hesten i den mørke Nat gør et Fejltrin eller snubler, er baade Mand og Hest prisgivne en grufuld Død; de nedtrampes af den fremstormende Hjord, og næste Morgen er der kun de sørgelige Rester af søndertrampet Kød og blodigt Saddeltøj tilbage.

Et saadant Liv, der næsten uafbrudt tilbringes i Sadlen, skaber Ryttere, og man vil næppe nogetsteds finde dristigere, behændigere eller mere hensynsløse Ryttere end ude paa Vestens Prairier. Over Stok og Sten ad de mest ufremkommelige Veje, ned ad stejle Skrænter, hvor en almindelig Dødelig vilde betænke sig paa at vove sig tilfods, lade de staa til i flyvende Fart; Mand og Hest ere som sammenvoksede til ét; eller som en gammel Cowboy udtrykte sig: „en Mand, der ved af, at han har en galopperende Hest under sig, kan ikke ride for fire Skilling?“ Dog, de forskellige Kunststykker, de adsprede sig med, som at springe af Sadlen og til Hest igen under fuld Fart, eller bøje sig ned fra en galopperende Hest og tage smaa Genstande op fra Jorden er intet i Sammenligning med den Ridekunst og Behændighed, der kræves af en Cowboy, naar han giver sig i Lag med en halvvild Hest, der ikke har baaret Saddel før.

Med sin Lasso — flettet af Hestehaar — „kaster“ han den, og medens et Par af hans Kammerater holde den sprællende Hest, tvinger han Bidslet i dens Mund, presser Sadlen paa dens Ryg, og er med et Spring tilhest, medens hans Kammerater sørger for at komme af Vejen. Nu begynder der en Kamp mellem Mand og Dyr. Med Hovedet mellem Forbenene, tilbagelagte Ører og Ryggen krummet op i en Bue udfører Hesten i hurtigt Tempo en Række Bukkespring, idet den hele Tiden som et Slags Akkompagnement slaar bagud, skriger af Raseri og bider efter Rytterens Ben. Ofte giver Hesten tabt paa dette Stadium af Forestillingen; men er den rigtig ondskabsfuld, gaar den derefter over til at anvende det trick, som Rytteren hele Tiden har været forberedt paa: med et lynsnart Sæt rejser den sig lodret op i Vejret og kaster sig bagover for at knuse den forhadte Byrde, men Cowboyen er forlængst af Sadlen, og inden Hesten kommer paa Benene igen, er han atter paa Ryggen af den; saa giver Hesten i Reglen tabt, og med Sporehug og Piskeslag tvinger Rytteren den fremad, til den er halvdød af Udmattelse; saa



er den hvad en Cowboy kalder „tilreden og from“.

Aarets „Begivenhed“ er det store „round-rip“,*) der holdes hvert Foraar. I Aarets Løb strejfe nemlig mange af en Ranchers Kreaturer ind paa Naboernes Græsgange og græsse fredelig sammen med deres Kvæg. Alle Rancherne i et Distrikt bestemmer derfor en Tid til at skille Hjorderne fra hverandre, hvorved de tillige faa Lejlighed til at tælle deres Kvæg og mærke de Kalve, der ere fødte i det sidste Aar. Paa den bestemte Dag samles de med deres Cowboys, danne en Kreds, der spænder over flere Mil og drive alt det Kvæg, de finde ind mod det fælles Centrum. Hvert Kreatur er mærket med Ejerens „brand“, der med et rødglødende Stempel paatrykkes Kalvene, naar de ere et Aar gamle, og er det eneste Bevis, en Rancher har for sin Ejendomsret.

Omsider er de mange Tusender Kreaturer samlede paa et Sted, og det gælder nu om at drive de enkelte Individer af samme Mærke ud af det bølgende Hav af Horn. Det er et møjsommeligt og farefuldt Arbejde, men en dygtig Cowboy er sin Opgave voksen. Han trykker sin Sombrero**) fastere ned i Panden, presser Sporerne i Hestens Sider, og med hævet Pisk og et skingrende Hyl stormer han frem mod den mægtige Hjord, medens de store Bestier, der ellers ikke ere bange for at gøre Front mod en Mand, naar han kommer tilfods, trykke sig og give Plads for den beredne Cowboy, der styrer lige henimod det Dyr, han har udset sig. Forgæves søger dette at klemme sig ind mellem de øvrige, og med nogle velrettede Piskeslag er det snart skilt ud fra Flokken.

Saa kan det være, at Mærket paa et Kreatur er blevet utydeligt, hvorfor det maa mærkes paany. Studen, der af Erfaring ved, hvad der er i Vente, styrter afsted i vild Flugt henover Sletten, forfulgt af en tre—fire Cowboys, ridende som Centaurer og hylende som Dæmoner, med Lassoen rullet op i venstre Haand. Pludselig glimter en hvirvlende Løkke frem fra en af dem, svæver et Øjeblik over Studens Hoved og fæstner sig om dens brede Horn. I samme Nu standser Hesten, bøjer sig tilbage og tager fast Fodfæste. Lassoen, hvis ene Ende er fastgjort til Saddelknappen, løber ud, strammes, og Studens Fremstormen stanses ved et pludseligt Ryk, dens Hoved drejes til Siden, og hovedkulds styrter den til Jorden; som den ruller over, hvirvler en anden Lasso, og dens Ben ere fangne; hjælpeløs bliver den strakt ud ved de to Hestes stadige Rykken tilbage. Saa trykkes et sydende Stempel ned paa dens Laar, Lassoerne kastes løs, og med et Brøl af Smerte og Raseri er Studen paa Benene igen og afsted.

En Cowboys Arbejde er af den Beskaffenhed, at han den største Del af sit Liv færdes langt borte fra andre Mennesker; men naar han en Gang imellem faar Lyst til i Selskab med sine Kammerater at gøre en lille Afstikker til den nærmeste By, lykkes det dem som oftest at sætte denne paa den anden Ende. Allerede i en Fjerdingvejs Afstand kan man høre deres vilde Hyl og Revolverknalden, og snart kommer hele Flokken tilsyne, styrende deres galopperende „bronchos“*) mod den nærmeste Saloon. Naar de der ere blevne varmede op af daarlig Whisky og har aflagt Prøve paa deres Færdighed i at haandtere Revolveren ved at rasere Skænken for alt, hvad der hedder Glas, springer de i Sadlen igen og afsted ud for at „ryste Byen lidt op“. Gade op og Gade ned gaar det under stadig Hylen og Revolverknalden, og gives der den Aften Forestilling paa det skrækkelige Teater, der findes i Vestens Smaabyer, er Mr. Cowboy Mand for at sætte Scener ind, som ikke oprindelig har hørt med til Stykket.

Alt i alt er dette dog kun Udslag af overstrømmende Livsglæde og genialt Humør, som ingen falder paa at forarge sig over. Rigtig nedrige Streger — som Overfald paa en sagesløs Mand — afholder en Cowboy sig klogelig fra; i modsat Fald ved han, at hans Kammerater vil være de første til at jage et Lod Bly gennem hans Pandeskal.

*) *round-rip* – Samling.
**) *Sombrero* — bredskygget Filthat.

*) *Broncho* er en specifik vesterlandsk Betegnelse for de halvvilde Heste.

Bjærg-Banen til Jungfrau.

En Jærnbane til Toppen af Jungfrau, hvilken storartet Idé!

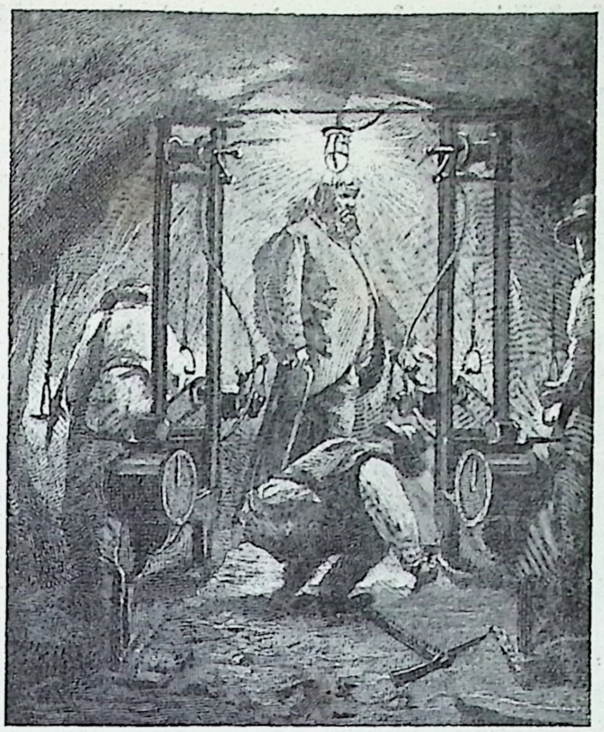
Da Spørgsmaalet for en Del Aar siden kom frem for første Gang, vakte det en Del Modstand. Man kaldte det latterligt, uigennemførligt og nogle bekæmpede det særligt ivrigt af rene Skønhedshensyn. En saadan Bane vilde jo ødelægge Jungfraus mægtige Idyl, alene Tanken var jo en Forhaanelse mod Naturen.

Hr. *Guyer-Zeller*, den Mand, der saa dristigt havde undfanget Ideen til det hele, tabte imidlertid ikke Modet, men arbejdede roligt videre paa sin storstilede Plan. Han var selv Sjælen i Foretagendet og viste sin Tiltro til dets Gennemførelse ved straks at sætte en Million ind derpaa. De resterende ni Millioner, der var nødvendige, skaffedes nu hurtig til Veje, og det møjsommelige Arbejde paabegyndtes.

En lang Strækning er allerede fuldendt og de sagkyndige paastaar, at denne Bane nu kan betragtes som et Faktum, da der ikke mere vil kunne stødes paa nævneværdige Vanskeligheder for dens Gennemførelse.

Det kan altsaa betragtes som givet, at vi i Løbet af nogle Aar nok saa mageligt kan rulle med Jærnbanen helt op til Jungfraus snehvide Top.

Et andet Spørgsmaal bliver, hvorledes denne Bane vil kunne betale sig? Hr. Guyer-Zeller paastaar, at Foretagendet vil svare sig brillant. Han ræsonnerer som saa: Kan de mange eksisterende Smaabaner, f. Eks. paa Rigi, Pilatus og lignende Bjærge, aarlig befordre deres 50—60,000 Mennesker, hvad kan man saa ikke vente sig, naar der bydes paa noget saa imponerende, som Udsigten fra selve Jungfraus Top. Billetprisen op og ned vil blive 40 Frcs. og de Besøgendes Antal anslaas til mindst 10,000 om Aaret. Regner vi Sommeren til 100 Dage, vil det altsaa sige, at 100 Mennesker daglig skal benytte denne Bane. Indtægten vil saa blive mindst 400,000 Frcs., og Foretagendet maa i saa Fald betragtes som særdeles lukrativt. Men vil Folk betale de 40 Frcs.? Vil man ikke betragte det som Optrækkeri? Kyndige Folk mener nej, og at det ingen Rolle vil spille for de mange Lystrejsende, der aarlig færdes i disse Egne og som synes at have Raad til hvad som helst.



En Grubegang.

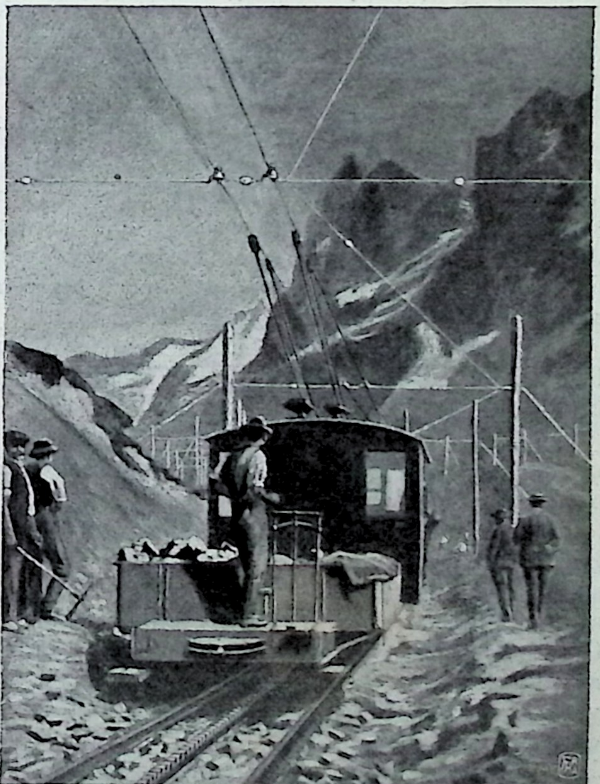
De fleste skandinaviske Rejsende vil dog sikkert ømme sig ved en saadan Merudgift paa deres Budget, men dertil kan jo saa ganske vist svares, at en Vidunderbane som den til Jungfrau jo heller ikke er baseret paa os Smaafolk.

Vore Billeder viser forskellige Scener fra Arbejderne ved Bane-Anlæget. Først en af Grubegangene, hvor to Boremaskiner ses i Virksomhed. Fremdeles den første Tunnel med de bepakkede Mulæsler, og Udsigt over „Jungfrau“ og „Sølvhornene“. Endelig paa det sidste Billede en elektrisk Motorvogn, som fører med sig det nødvendige Anlægsmateriel.

Observer.



Sandbærende Mulæsler.



Elektrisk Motorvogn paa Jungfrau-Banen.

Hvad der faldt mig ind i Onsdags.

DER tales for Tiden i København kun om de *smaa, rene Hjem.*

Dreyfus er glemt, og Konflikten ved Samoa-Øerne er der ingen, som har lagt Mærke til. Det danske Folketing og den danske Regering kan foretage sig, hvad det skal være, uden at en Hund gør af dem. Nordmændene kan købe Kristiansborg og Svenskerne kan lave en ordentlig Øresundsfart og Højesteret kan omstøde al Landsens Overretsdomme, uden at det vil vække mindste Opsigt.

Der er for Øjeblikket ikke andet end de *smaa, rene Hjem.*

Saadan er det. Og at det er saadan, kommer af mange Ting.

Først kommer det deraf, at de smaa Hjem efter den almindelige Mening til Dato har været saa smagløs beskidte, at den nye Properhedsforening virkelig repræsenterer en dybt følt Trang. Jeg for mit Vedkommende har oprigtig talt fundet det forbavsende pænt de fleste Steder, hvor jeg kommer; men det kan jo ligge i, at jeg mest besøger de større Huse, eller ogsaa er min Renlighedssans maaske for lille. Det sidste er formodentlig Tilfældet, for jeg har altid følt mig oprørt over den uhyre Tid, som Folk bruger til at vaske sig, og det, man kalder „Hovedrengøring“, forekommer mig at være noget af det væmmeligste Svineri og dertil ganske sundhedsfarligt. Men jeg staar, som sagt, temmelig ene med min Anskuelse, og derfor holder jeg min Mund.

Dernæst er der over Idéen med de *smaa, rene Hjem* denne Duft af gamle Dage, som for Tiden er højeste Mode — Møbler, Frisurer, det skal alt sammen være gammelnordisk. Og saadan en Forening, som paa en bestandig borgerlig Maade tager sig af Almenvellet, passer rent allerkæreste til de gamle Kommoder.

Dernæst er Tingen greben saa mageløs praktisk an, at man maa falde i Beundring over de Mænds Kløgt.

Man har ganske slaaet den Sludder om den gamle, gængse Dumhed, at *Renlighed koster ingen Penge,* af Hovedet. Hvor ofte har man ikke forarget sig med Urette over Fattigfolks skidne Børn . . . vaske sine Børn kan man i det mindste, sagde de velgørende Damer. Nu véd man, at Renlighed er dyr. Hvordan denne Vending i Opfattelsen er foregaaet, er maaske ikke saa let at eftervise. Faktisk er det, at man ikke selv vasker sit Haar eller renser sine Negle eller saadant noget, som tidligere foregik privatissime i Hjemmets Hygge. Nu besørges det i dertil indrettede elegante Lokaler af dertil i Udlandet paa berømte Instituter uddannede Personer. Det er dejligt, men man faar det ikke gratis.

I rigtig Erkendelse af disse forandrede Forhold, har Foreningen derfor ikke nøjet sig med at opfordre de smaa Hjem til Renlighed. Den har tvært imod udsat uhyre Præmier — saa vidt jeg erindrer, er den største paa 15 — femten Kroner!

Enhver, der kender Nøden i de smaa Hjem, vil vide, hvad saadan en Sum betyder. At saadan en fattig Kone bare ved at være proper — nej: bare ved at være prop*rest* et Aar igennem kan opnaa paa én Gang at faa denne uhyre Kapital udbetalt. Og naar Foreningen vinder Tilslutning, vil maaske to—tre Koner kunne vinde dette store Lod i Renlighedslotteriet. Hvem véd, om ikke Rigsdagen kan bevæges til at bevillige i det mindste én Portion paa 15 Kroner, saaledes at hele fire Koner — —

Man kan falde i Henrykkelse ved dette Perspektiv af blanke Kroner og propre Koner. Og hvad de andre angaar, dem, som *ikke* opnaar Præmie — for der bliver jo altid et Par Stykker tilbage — — saa skidt med dem! Eller om Forladelse . . . det var ikke noget pænt Udtryk, og desuden passede det jo slet ikke i denne Forbindelse, for selv om de ingen Præmie faar, saa har de da Properheden, som jo, ret beset, er Hovedsagen.

Naturligvis har der allerede været Skumlere, som paastaar, at der vil gaa meget mere til Sæbe og Soda og Gulvklude og Koste, for slet ikke at tale om den Tid, der spildes fra andet Brødarbejde. Men saadanne Folk behøver man Gud ske Lov slet ikke at svare. Skulde man tage Hensyn til *dem,* kom aldrig noget ædelt og patriotisk Foretagende i Gang.

Endelig er der en Ting ved Foreningen, som Folk ikke har faaet Øjnene tilstrækkelig op for, men som jeg tillægger den aller største Betydning.

Det er de Besøg, de kontrollerende Herrer og Damer jo stadig maa aflægge i de smaa, rene Hjem. Ikke blot den dannende Omgang, det vil være for de smaa, rene Hjems Mennesker. Men dette, at de til enhver Tid vil kunne risikere, at Kontrollen indfinder sig . . . den kommer og kigger i Gryden, i Vaskeballen, i Krogene bag Kakkelovnen, paa Dugen og Servicen . . . den kommer som Konen giver den lille en Ble paa og noterer, hvor ren Bleen er og hvor ren Bagen . . .

Der er i dette noget, som vil give de rene, smaa Hjem en Afveksling og en Livlighed, som maaske, naar alt kommer til alt, er nok saa meget værd som de femten Kroner — og som jo i hvert Fald *alle* Hjemmene faar Del i.

v. Hasten.

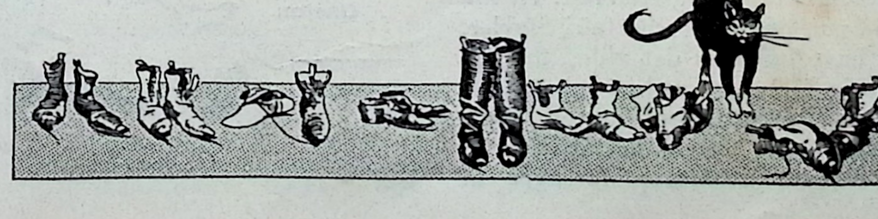
Livets smaa Ærgrelser

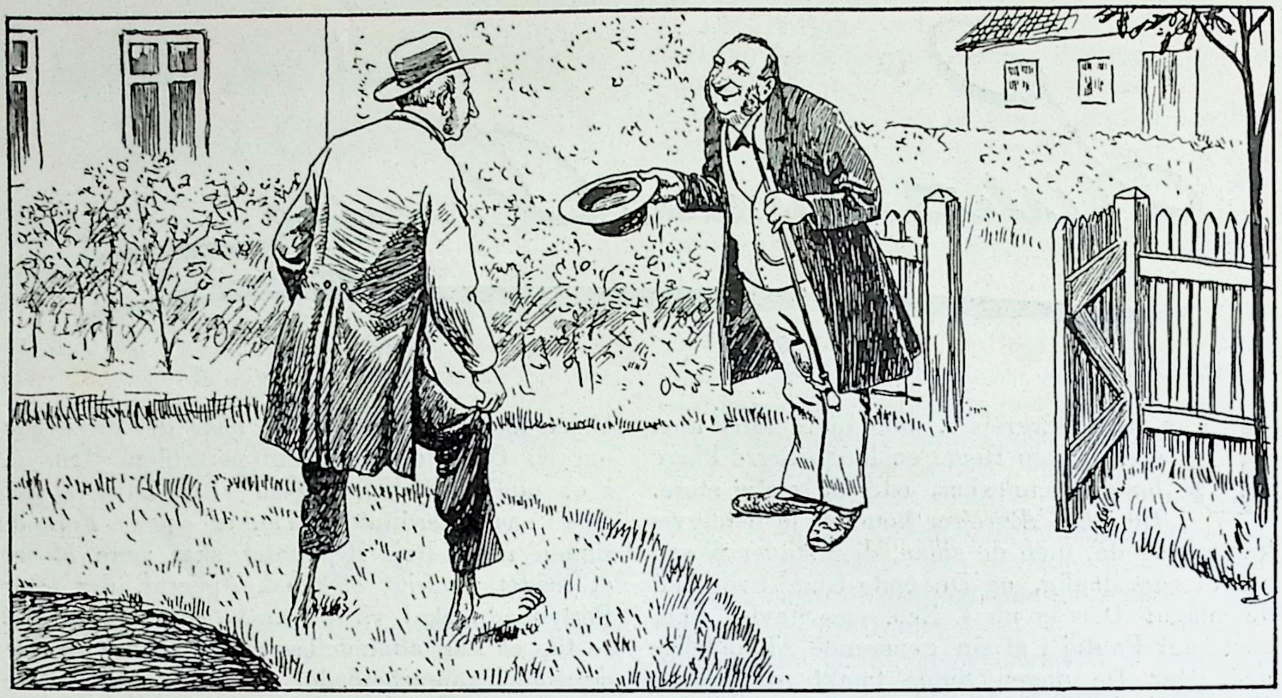
De smaa Ærgrelser, som Livet fører med sig, er som Regel en langt værre Plage for os Mennesker, end de rigtig store. De store Ægrelser kommer jo heldigvis kun nu og da, men de smaa, dem støder vi paa saa at sige daglig, og Du gode Gud, hvor kan de plage! Der er nu f. Eks. ens Støvler, Sko, kort sagt Fodtøj i al sin generende Almindelighed. Har De nogen Sinde tænkt over, hvor mange Ærgrelser, De alene har Deres Fodtøj at takke for? Lad os være enige om, at ethvert dannet Menneske gennemsnitlig bruger to ny Par Sko eller Støvler om Aaret. Der er naturligvis de Matadorer, der bruger flere, men Gennemsnitsantallet vil sikkert være to. Naar man fylder sit halvtredsindstyvende Aar, kan man altsaa trygt gaa ud fra, at man har brugt i det mindste et hundrede Par nye Støvler, og tænk Dem, ikke et eneste af alle disse mange Par Støvler har egentlig været rigtig behagelige, før man har gaaet med dem i det mindste en fjorten Dages Tid. Det vil med andre Ord sige, mindst en Maaneds Elendighed og Pine om Aaret i halvtreds Aar, eller med et rundt Tal hele fire Aars Ubehag, alene foraarsaget ved Fodtøj. Mærkelig nok er det jo nemlig en sørgelig og ret pinlig Kendsgerning, at det gaar over al menneskelig Viden — og den er dog ikke ringe — hvorledes man syr et Par Støvler saaledes, at de passer perfekt, er behagelige og samtidig ser ordentlige ud. Vi lider saamænd ellers ikke af Mangel paa Genier paa alle mulige Omraader, men det Geni, der kan sy Støvler til ens fulde Tilfredshed, synes endnu desværre ikke født. Som Forholdene er nu, burde det fastslaas som Regel: Ny Støvler og Sko bør aldrig tages paa, før de har været i Brug mindst fjorten Dage. Men hvorledes man skal løse denne tilsyneladende ret umulige Opgave, er noget, selv de viseste Hoveder ikke har forstaaet til Dato.

Jeg har ganske vist hørt, at *Edison*, der jo ikke gaar af Vejen for noget som helst, naar det drejer sig om en Opfindelse, af rent personlige Hensyn, i et pinligt Øjeblik, ogsaa skal have kastet sine saa værdifulde Tanker paa Forbedringen af Fodtøj. Resultatet skal være blevet et meget sindrigt elektrisk Apparat, der efter Forlydende skal virke ganske fortræffeligt. At se til, et Par almindelige Støvleblokke af Træ og saaledes forarbejdede, at de til de mindste Enkeltheder nøjagtig gengiver den store Opfinders egne Fødder. Indvendig er der imidlertid anbragt en elektrisk Mekanisme. Støvlerne sættes nu paa Blokkene; der trykkes paa en Knap, og de marscherer eller løber saa af sig selv frem og tilbage saa længe, man ønsker det. Apparatet kan nemlig indstilles saavel til Løb som al Gangart, alt efter Ejerens Sædvane, og da Edison altid har frygteligt Hastværk, har han selvfølgelig indstillet sit eget til Løb. Det paastaas nu, at naar Støvlerne har været anbragt paa denne Maskine uafbrudt i ca. fire Dage og Nætter, er de fuldkomne og trykker ikke paa noget Sted.

Efter Forlydende vil denne Opfindelse med det første komme i Handelen, og er det Tilfældet, spaar jeg den en uhørt Succes, og at Edison til Verdens Ende vil komme til at staa som Samfundets største Velgører.

Skal man have sig et Par ny Støvler, har man to Ting at vælge imellem, enten at lade dem sy efter Maal eller købe dem færdigsyede. Man kan vælge, hvad man vil, Resultatet bliver dog det samme, hvad Ubehagelighederne angaar. Dog tror jeg, at det færdigsyede Fodtøj vil give mindre Anledning til Ærgrelse end de Støvler, man lader sig sy, efter først at have ladet tage omhyggeligt Maal. At ingen af dem vil være behagelige, naar man trækker dem paa første Gang, er givet. Men der er dog den Trøst ved de færdigsyede, at de kun er, som vi havde ventet os dem, hvorimod vi, mærkværdigvis nok, stadig er





En Kneipp-Kur. — Tegning af Alfred Schmidt.

tilbøjelige til at haabe, at de Støvler, vi har ladet sy efter Maal, vil passe. Og da dette Haab aldrig gaar i Opfyldelse, lider vi derved en Skuffelse og skaffer os blot en ny Ærgrelse paa Halsen. Derfor tilraader jeg at købe færdigsyet Fodtøj, saa ved vi dog paa Forhaand, hvad vi har at vente os. En og anden vil nu maaske gøre Indvendinger og f. Eks. udbryde: Men Du gode Gud, hvorfor ikke bruge Støvler, der er store nok og derved undgaa alle Besværligheder. En saadan Indvending vil imidlertid ikke holde Stik. For det første behøver mine Fødders Ligtorne, Knyster, Knuder etc. aldeles ikke at stamme fra, at Støvlerne er for smaa. For stort Fodtøj kan saamænd pine en endnu mere end Støvler, der er for smaa. For det andet er det at beskylde et Menneske for at gaa med for smaat Fodtøj ligefrem en Fornærmelse. I hvert Fald har jeg ikke til Dato truffet paa en eneste Mand eller Kvinde, der vilde indrømme, at de havde ømme Fødder, fordi deres Fodtøj var for smaat. Retter man en saadan Beskyldning mod nogen, faar man i hvert Fald altid uden Tøven og med Indignation det Svar, at Støvlerne tvært imod at være for smaa, er flere Numre for store.

Naar afdøde Pater Kneipp, foruden at lave sin Malt-Mave Kaffe, paa det varmeste anbefalede at gaa barfodet saa meget som muligt, var det sikkert fordi ogsaa han, af pinlig Selverfaring, var paa det rene med Fodtøjets skadelige Indvirkning paa Menneskets Humør og Helbred. Havde han kunnet finde paa en Slags smertefri Støvler, skulde han nok have ladet os det vide, thi han var en saare driftig Mand, naar han mente, der var noget at tjene, Menneskeheden med. Hans barfodede Methode egner sig imidlertid ikke for vort Klima, selv om Hr. Mørup forsøger at eksperimentere lidt med den om Sommeren; det maa vi hellere overlade til Englænderen, der har Raad til at foretage en Lystrejse til Sahara, hvor Sandet er varmt og tørt.

Nej, bliver det ikke til noget med Edisons ny Opfindelse, tror jeg ikke, Menneskeheden slipper for Fodtøjets Kvaler, saa længe den har Fødder at gaa paa. Det skulde da være, at der blev udstedt en fornuftig Lov — f. Eks. et nyt lille Provisorium — om, at hver den Skomager, han være sig Kgl. Hof eller ikke, der leverer Fodtøj, som ikke passer, kastes i Fængsel og her tvinges til selv at opslide sine usle Støvler, f. Eks. paa en Træde-Mølle eller et lignende Tortur-Instrument. Muligvis vilde en saadan Lov vise sig probat, men saa vilde det jo rigtignok til Gengæld komme til at gaa ud over alle, baade smerte- og ikke smertefri Ligtorne-Operatører og -tricer, og da deres Antal er legio, og de for Øjeblikket er mig aldeles uundværlige, vil jeg hellere stoppe op, for ikke at komme paa en yderligere daarlig Fod med dem.

Gaston.



Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke.

Han tørrede Panden med sin Haand og stirrede forvirret omkring i Værelset. Et Øjeblik hvilede hans Øjne paa den unge Piges Ansigt. Hun saa' paa ham, som hun vilde have set paa en, der stod op fra de døde for at anklage hende.

„Naa?“ sagde Stefanovitch, „vi venter paa Dem, Hr. Kaptajn!“

Paul trak igen paa Skuldren. Han begyndte at huske paa, at de Ord, som nu fordømte denne Kvinde, maaske senere vilde frelse hende.

„Da jeg traadte ind i Korridoren,“ sagde han og talte hurtigt, „var der Lys i Værelset, Hr. General, og Englænderinden var der. Hun gav sig til at kopiere et af de Kort, som hun havde taget ned fra Hylden.“

„For at more sin Broder i London,“ brummede Bonzo, som hidtil havde staaet ubevægelig og tavs ved Siden af sin foresatte.

Men Marian hørte ham ikke. Hun var faldet i Afmagt, og de bar hende viljeløs tilbage til hendes Celle.

„Vi spilder Tiden, Hr. General,“ sagde den gamle Bonzo, idet han hurtigt lagde sine Papirer sammen. „Hvis jeg var i Deres Sted, vilde jeg piske Sandheden ud af hende. Hun er ikke den mest skyldige, det kan De være vis paa, der er andre med i Spillet.“

„Det skal være Deres Opgave at faa deres Navne at vide, Hr. Oberst,“ udbrød Stefanovitch, idet han rejste sig fra Bordet. „Gør alt, hvad Deres Pligt byder Dem. Og til Dem, Hr. Kaptajn, vil jeg sige, at Kejseren er glad ved saadanne Tjenere. Lad den Kvinde blive bevogtet Dag og Nat. Jeg stoler paa Dem, mine Venner, i denne Farens Time, paa Deres Iver og Deres Tavshed, vor Ære staar paa Spil, og vi skal vide at bevare den.“

Han hilste og vendte tilbage til sin Barkasse, men Bonzo tøvede et Øjeblik for at hviske et Ord til Paul.

„Der var to Fanger i Morges, min Søn,“ sagde han og klappede ham venligt med sin store Haand, „to Fanger, men den ene er frikendt.“

„De mener, Hr. Oberst?“

„At Kvinden blev bevogtet i Gaar Aftes, og at de Ord, De lige har talt, frelste Deres Liv.“

Han gik sin Vej, men Paul blev længe staaende ved Bordet, hvor de skrækkelige Ord var bleven udtalte.

„Hun vil aldrig tro mig,“ tænkte han, „jeg har mistet hendes Kærlighed.“

VIII.

Fyrretyve Dage senere.

Vinterens Jærnhaand slap sit Tag i Kronstadt, da Marts Maaneds sidste bidende Vinde havde raset ud. Blide Briser fulgte efter de ødelæggende Storme. Træerne sprang ud, medens Sneen blev opløst, og Græsset løftede sit Hoved igen. Havet var ikke længer bundet lige saa lidt som Skibene, der havde overvintret i Købmandshavnen. Marian, der laa vaagen i lange Nætter i sin Celle, kunde høre Bølgerne lege i deres nye Frihed eller slaa tungt imod de Granitmure, hvormed det store Fort trodsede dem. Der var endogsaa Dage, da en venlig Solstraale kom gennem de stængede Vinduer og faldt paa det Helgenbillede, der stod i Fængslets Krog. Marian hilste disse Dage velkommen, skønt hendes Velkommen ikke var uden Bitterhed. Hun mindedes, at det var Foraarstid i Devonshire, og at Barnet var alene. En stærk Længsel efter frit at færdes paa Skovvejene og efter Blomsterduften betog hende. Cellens Uhygge pinte hende ikke, for hun var vant til Savn og Lidelse nu. Hun havde besluttet at finde sig i den Bod, som hun skyldte for sin Ubesindighed. Men Tanken om, at hun aldrig skulde høre lille Dicks Stemme igen, og at han var afhængig af andre, gjorde hende næsten vanvittig. Hun havde siddet fyrretyve Dage i Fængsel, hun spurgte sig selv, hvad det vilde blive til, naar Dagene var blevet til Aar.

Der kom kun faa Besøg i hendes Celle i de første tavse Timer. De havde sendt hende en Kvinde, som passede hende, og hun havde set Sergenten en eller to Gange, skønt han aldrig havde mælet et Ord. Men den gamle Bonzo kom næsten hver Dag og bragte altid det samme Løfte.

„Sig os Sandheden, Frøken,“ sagde han, „saa skal De faa det godt. Der er et Værelse i Fort Katarina, hvor De kan se Solen og iagttage Skibene paa Havet. Det skal De faa, hvis De er fornuftig, men først maa vi vide Navnene paa deres Venner i Kronstadt og Deres Venner i London. De kan ikke frelse dem ved at tie. Vi faar det dog at vide, før eller senere. Men hvis De hjælper os, skal vi belønne Dem.“

„Jeg har ingen Venner,“ svarede hun. „Jeg har sagt Dem Sandheden. Jeg var fattig, og man fristede mig, jeg kan ikke sige Dem mere.“

Saa tabte Bonzo Taalmodigheden og truede hende; men Modet svigtede hende ikke.

„Vi pisker Dem, saa siger De vist nok noget,“ kunde han da sige. „Vil De trodse os, Frøken? For Djævlen, jeg kunde knuse Dem med mine Fingre!“

„Ja, De er stor nok dertil,“ svarede hun.

Saa forlod Bonzo Cellen og smækkede Døren i efter sig. Han havde hidtil tøvet med at udføre alle de Trusler, han saa let udstødte. Han glemte ikke, at Marian Best var Englænderinde, at den Dag kunde komme, da hendes Historie blev bekendt. Men han undlod ikke at gøre noget, som kunde indvirke paa Kvindens naturlige Svaghed, og der var en Morgen, da han førte hende ud i Fæstningens Gaard, for at hun kunde se en Mand, der blev pisket. Pisken, der brutalt faldt paa Mandens Ryg, syntes at ramme hendes egne Skuldre. Det ulykkelige Offers Skrig og Stønnen var lige saa mange Henvendelser til hende om at gaa i Forbøn for ham. Hun besvimede, da hun saa' Blodet flyde, men hendes Svar til Bonzo var uforandret.

„I er fejge her,“ sagde hun, „og I er ikke kloge i

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

eders Fejghed. I tror ikke Sandheden, naar I hører den. Og De opfører Dem ikke rigtigt, min Herre. De skræmmer mig aldeles ikke. Jeg ler, naar De ser saadan ud. Hvis De kunde se Dem selv, vilde De ogsaa le."

Hendes Opførsel var meget kæk, men naar Jærndøren hvinede paa sine Hængsler, og hun var alene og ikke hørte nogen anden Lyd end Havets Brændinger, sank hun om paa sin Seng og bukkede under for sine Taarer og sin Elendighed. Hun havde ikke længer nogen Ven i hele Verden, sagde hun til sig selv. Hendes Kærlighed til Paul kæmpede en Stund kækt imod det fordømmende Vidnesbyrd, han havde aflagt, da hun blev anklaget. Hun var klog nok til at tænke, at der muligvis laa en dyb og skjult Mening bag hans Ord, men da Dagene gik, og han ikke kom, da intet Bud, intet Ord fra ham naaede hende, da begyndte hendes Kærligheds Kilde at udtørres; hun regnede ham ikke mere for sin Ven. Hun var i Hjerte og Tanke en ganske knust Kvinde.

Den fyrretyvende Dags Morgen brød venligt frem, thi der var Solskin i hendes lille Celle, og Stenmurene syntes at blive opvarmede. Marian vaagnede ved Daggry, og da hun havde Lov til at spadsere en Time paa Voldene, en Indrømmelse, som man kun havde gjort tre Gange i de Uger, hun havde været fængslet, saa' hun atter Byen og undrede sig over, at Foraarssolen kunde forvandle den saaledes. Selv Kasernens barske Mure tog sig bedre ud i Morgenlysets Glans. Den korte Time gik altfor hurtigt. Hun vendte tilbage til sin Celle Klokken syv, til det magre Maaltid, der ventede hende. Medens hun drak den velkomne Te og spiste det grove Brød, spurgte hun sig selv, om Bonzo vilde komme igen i Dag og true hende eller lokke hende, som han saa ofte havde gjort. Hun følte en uovervindelig Lyst til at fortælle ham nogle Narrestreger, som han kunde beskæftige sig med i længere Tid. Da der straks efter blev banket paa hendes Dør, var hun sikker paa, at hun vilde benytte Lejligheden, og begyndte at pine sin Hjerne for at finde paa en Historie, der tog sig rimelig ud. Men Døren blev aabnet, og det var ikke Bonzo, der traadte ind.

„Paul!" udbrød hun, og saa stod hun forundret stille.

Jo, det var ham. Hun saa', at han var i fuld Artilleriuniform, saaledes som han havde været ved Festen paa Isen. Men der var dybe Furer i hans Ansigt, som ikke havde været der den Gang, og den Haand, der hvilede paa Kaardens Greb, var tynd og hvid. Et Øjeblik kunde han ikke tale; han stod og bevægede sig frem og tilbage paa Hælene, som han havde for Skik, medens han forgæves søgte et Ord, der kunde løse hans bundne Tunge.

Marian havde rejst sig, da han traadte ind, og da det første Forundringsudbrud var undsluppet hende, fattede hun hurtigt Medlidenhed med ham. Hun havde instinktmæssigt skjult det grove Brød bag sin Kop, for at han ikke skulde se, hvad Slags Føde hun fik. Instinktmæssigt drejede hun ogsaa de uordnede Krøller med Fingrene og saa' ned paa den usle Dragt, hun bar.

„Er det Dem?" sagde hun med et svagt Forsøg paa at være munter. „Jeg kunde have vidst, at ingen anden i Rusland vilde banke paa min Dør!"

Paul svarede ikke. Han stirrede paa Cellens elendige Bohave. Han gyste, som om Granitmurenes Kulde havde ramt hans eget Hjerte.

„Aa, Gud!" udbrød han. „Er det Deres nye Hjem, Marian?"

Hun ventede, at han skulde begynde at undskylde sig og sige hende, hvorfor han var optraadt som Vidne imod hende. Hans Medlidenhed traadte i Vejen for hendes Beslutning om at skjule, hvor ulykkelig hun var.

„Ja," sagde hun, og stod trodsigt med Ryggen mod Muren, „jeg er altid hjemme her — for mine Venner. De behøver ikke at spørge mig, om jeg har en Dag, da jeg tager imod. Det vil glæde mig — nej, rør ikke ved mig — jeg er stærk, Paul —"

Hvorledes det gik til, vidste hun ikke, men da hun atter aabnede Øjnene, laa Pauls Arme om hende, og han holdt hende tæt i sin stærke Favn. Taarerne glimtede endnu paa hendes Kinder, men det var Glædestaarer.

„Min elskede," sagde han, „Du maa ikke saare mig, jeg lider ogsaa, kun Gud véd, hvor meget. Hver Time har været pinefuld, lige siden de førte Dig bort; der har ikke været noget Solskin for mig hverken Dag eller Nat, mit Liv har staaet stille, jeg har levet i Mørke, mine Øjne har ikke set noget andet end Billedet af den, jeg elsker. Marian, vil Du vende Dig bort fra mig nu?"

Han trykkede hende tættere op til sig, medens han hviskede de lidenskabelige Ord i hendes Øre, og hun hindrede ham ikke i det. Hun huskede de lange, ensomme Timer for godt til, at hun ikke skulde være taknemmelig for denne nye Kærlighed.

„Det var Dig, der sagde dem det," hulkede hun, „de vidste intet, før Du talte. Hvis jeg lider, saa er det Din Skyld, Din Kærlighed har bragt mig her hen. Hvor kan jeg tro —"

Bebrejdelsen blev pludselig kvalt paa hendes Læber. De Arme, som holdt hende, skjalv som af Kulde. Hun saa' ind i hans Ansigt, og den Smerte, der stod skrevet i det, forandrede hendes Vrede til Medlidenhed.

„Nej, nej, Paul, Du skal ikke bryde Dig om det," udbrød hun, idet hun klyngede sig til ham, „det er ikke sandt. Nej, jeg er slet ikke forandret, jeg er kun svag og syg og ensom. Sig, at Du er min Ven, sig mig, at Du vil hjælpe mig."

Hans Svar var at kysse hende atter og atter paa Panden og paa Læberne.

„Jeg er altid Din Ven, lille Marian! Gud give, at jeg kunde love det, Du ønsker. Hvor kan jeg hjælpe Dig her — her paa dette Sted? Det er umuligt. Du har gjort dem til Dine Fjender, og de forstaar ikke at tilgive. Jeg er kun en Tjener, og det er min Pligt at adlyde."

Hun saa' op paa ham og smilede gennem Taarer.

„Og Du har adlydt. Ja, jeg forstaar det," sagde hun hurtigt. „Da Du talte imod mig, vidste jeg, at Du *maatte* tale. Paul, jeg elsker Dig ikke mindre for det — hvor kunde jeg?"

Hun kyssede ham, men hans Kinder rødmede af Skam, thi han erindrede, hvor meget Frygten for ham selv havde fremskyndet hans Bekendelse. Han havde en fuld Tilstaaelse paa Læberne, for hans jævne Ærlighed oprørtes over hendes Tillid, men hun begyndte at tale om andre Ting, især om de frygtelige fyrretyve Dage, som var gaaet.

„Du kom ikke," sagde hun, „og jeg talte Timerne. Saa sagde jeg til mig selv, at Du aldrig kom, eller at Du var syg. Paul, Du har været syg, det kan jeg se paa Dine Øjne."

Hun holdt hans Hoved mellem Hænderne, saa at Sollyset kunde falde paa hans Ansigt, men han trak ligegyldigt paa Skuldrene.

„Det var intet," sagde han, „aldeles intet, Arbejdet var saa vanskeligt, og jeg er træt. Jeg kan ikke sove. Det bliver bedre, naar Sommeren kommer."

Han fortalte hende ikke, at han ti Dage efter, at de havde fængslet hende, havde været lige ved at dø og først fornylig havde rejst sig fra Sygelejet for at besøge Fortet. Men det kvindelige Instinkt fortalte hende Sandheden.

(Fortsættes).

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Amerikanerne har jo nu i en Række Aar forbavset Verden med deres mærkværdige Bygningskunst. Den ene saakaldte „Skyskraber“ blev overgaaet af den næste, jo flere Etager, jo højere tilvejrs, desto bedre. Evropa saa til og Evropa lo. Den gamle civiliserede Verden havde heldigvis sine Bygningslove, der forbød den Slags „latterlige“ Eksperimenter, der tilmed vansirede en By. At Skyskraberne ikke var skønne, maatte enhver jo dog indrømme. Amerikanerne brød sig imidlertid Pokker om Kritiken, for dem galdt det kun om de praktiske Hensyn. Og da Grundene blev dyrere og dyrere, galdt det jo om at udnytte dem paa bedste Maade. Derfor byggedes den ene Skyskraber efter den anden og allerede nu er Antallet stort. Den højeste af disse Skyskrabere, der tæller ikke mindre end 29 Etager, er netop for kort Tid siden bleven indviet. Park Row-Bygningen, som den kaldes, er en Kontorbygning, indrettet efter alle de nyeste og bedste Principper og den er beregnet paa at rumme ca. 25,000 Mennesker. Denne Kæmpebygning, der bedækker et Areal paa 15,000 eng. Kvadratfod er 390 eng. Fod høj og bygget af den amerikanske Arkitekt R. H. Robertson.

Selv i Amerika har man imidlertid altid næret en vis Ængstelse for Skyskrabernes Skæbne i Tilfælde af Ildsvaade. Man har ment, at en Ildebrand i en saadan Bygning, selv om den erklæredes for at være bygget af brandfrit Materiale, vilde kunne medføre de største Ulykker. Ikke alene betragtedes det som en Umulighed, at redde de Mennesker, der opholdt sig i de øverste Etager; men styrtede en saadan Bygning ned, vilde den utvivlsomt anrette ubodelig Skade paa alle sine Omgivelser. Sjælden har derfor nogen Brand vakt større Interesse end den, der



Park Row-Bygningen, 29 Etager høj.



Ildløs i en „Skyskraber“.

fandt Sted i New-York nu i December Maaned. Den begyndte i et stort Klædemagasin, men forplantede sig hurligt til den tilstødende Kæmpebygning, der ejes af Assuranceselskabet Home Life Insurance, og en veritabel Skyskraber fik saaledes for første Gang Lejlighed til at vise sin Modstandsevne i Tilfælde af Ildsvaade. Resultatet faldt uhyre heldigt ud, og uagtet Dampsprøjterne ikke var i Stand til at sende deres Vandstraaler højere end til sekstende Etage og det tilmed blæste en hel Orkan, bestod Skyskraberen dog stolt sin Prøve, og ikke en Sten rørte sig fra sin Plads med Undtagelse af nogle Marmorplader, der var anbragt til Pynt udenfor Bygningen. Og som det gik med Murene, gik det ogsaa med Taget, der evnede at holde Stand mod Ilden. Derimod sprængtes selvfølgelig alle Vinduer, ligesom alt Bohave og Møbler, forsaavidt de var af Træ, hurtig brændte til Aske. Heraf har Amerikanerne draget den Lærdom, at ogsaa alt Bohave i saadanne Bygninger saavidt muligt bør være af brandfrit Materiale, ligesom det er af største Vigtighed, at navnlig de øverste Etager er forsynede med de bedste Slukningsmaterialier, da Sprøjterne som sagt ikke evner at sende Vandstraalerne saa højt til Vejrs. Det heldige Udfald af denne Brand vil sikkert medføre, at Skyskrabernes Antal nu yderligere forøges og vi kan derfor sikkert forberede os paa nye Overraskelser i Henseende til disse Bygninger med de ufattelig mange Etager.

Med saadanne Forhold for Øje gør det et lige-

frem pudsigt Indtryk at læse om, at Grosserer York her i København har opnaaet den Begunstigelse at faa Lov til at bygge en af sine Ejendomme en Etage højere, mod at ofre et Stykke af sin Grund til Gadens Udvidelse, og mod at forpligte sig til at gøre Gaarden i Ejendommen en Del større, end den ellers skulde have været. Hvad skulde Hr. York, mon betale for at faa Lov til at bygge en lille Skyskraber paa, lad os sige, en halv Snes Etager?

* * *

Som sædvanligt er der i Aar mange Danske i Mentona, dette skønne Sted med den herlige, friske Luft og den vidunderlige Natur, der udøver en dragende Magt over baade sunde og syge Mennesker. At vi Danske saa at sige endogsaa har vort eget Hotel her, kan selvfølgelig kun yderligere gøre denne Plet eftersøgt af vore Landsmænd saa meget mere som det store Alexandra Hotel, der ledes af danske Folk, jo er tilstrækkelig bekendt som et Sted, hvor man har det godt, og derfor gærne søger hen igen, naar man en Gang har været der. Blandt de sidst ankomne Danske bør nævnes Hr. Gehejmekonferentsraad Tietgen, der siden en haardnakket Sygdom tvang ham til at trække sig tilbage fra sit saa virksomme Forretningsliv, regelmæssigt har tilbragt Vinteren her. Vi ser os i i Dag i Stand til at bringe et hidtil ukendt Billede af Hr. Tietgen, taget dernede. Det fremstiller den tidligere saa store Financier, nu nydende Solskinnet og den friske Luft, fri for de mange Bekymringer, et driftigt og omfattende Forretningsliv altid fører med sig. Samtidig er det os en Glæde at kunne meddele, at Gehejmekonferentsraaden, der saa usædvanlig flink og rask ud, da han rejste, vedblivende befinder sig vel og derfor ogsaa denne Gang sikkert vil have Glæde og Nytte af sit Ophold i Syden. Det udmærkede Fotografi er velvilligst blevet os overladt af Generalkonsulinde Holmblads Datter, Frk. Lillan Holmblad, hvem vi ogsaa skylder en Tak for de Billeder, vi tidligere bragte fra Monte-Carlo.



Gehejmekonferentsraad Tietgen i Mentona.

Blandt udenlandske Berømtheder, der fornylig er ankomne til Mentona, kan nævnes Grevinde Casa-Miranda, bedre kendt som Christine Nilsson. Den store Sangerinde beboer i Aar som tidligere den for sin Skønhed bekendte Villa Laurenti.

* * *



Quesnay de Beaurepaire.

Der er pludselig kommet en Sten paa den Vej, ad hvilken Dreyfus-Sagen hidtil er skredet frem. Stenen hedder Quesnay de Beaurepaire. Det er bekendt, hvorledes denne Mand er optraadt i de sidste Dage. Under allehaande Paaskud har han pludselig forandret Signalerne og er med Sang og Klang gaaet over til Dreyfus-Partiets Fjender. For Revisionens Tilhængere er dette et meget uhehageligt Slag, ikke blot fordi Beaurepaire har et meget anset Navn i Frankrig og anses for en af dets fineste Jurister, men ogsaa fordi Beaurepaire ved sin store Viden er en meget ubehagelig Fjende at have. Beaurepaire, der er en Mand paa 60 Aar, har nemlig tidligere været Republikens Kammeradvokat, og det var særlig to store Sager, hvortil hans Navn knyttedes: Højforræderi-Processen mod Boulanger, Dillon og Rochefort og Panamaskandalen. I den sidste Proces fik han som offentlig Anklager ubehagelig meget at vide, og man frygter nu, han vil gøre Alvor af sine Trusler om at afsløre de Panamamænd, der befinder sig i Dreyfus-Partiets Rækker.

* * *

De to tyske Professorer, Hans Delbrück og og Julius Kaftan, der uden Hensyn til personlig Risiko har vovet at tage offentlig til Orde imod den hensynsløse Udvisning af Sønderjyderne, fortjener, at Opmærksomheden henledes paa dem i de videste Kredse. Professor Delbrück er født paa Rügen og er ca. 50 Aar gammel. Han del-



Professor Delbrück.

tog i sin Tid i Krigen mod Frankrig, i hvilken Anledning han blev udnævnt til Officer. Senere var han Lærer for Kejser Wilhelms yngre Broder, den afdøde Prins Valdemar, og stod som saadan Kejserhuset nær. Efter at være bleven Professor ved Berlins Universitet, traadte han ind i Rigsdagen, hvor han repræsenterede sin Fødeø, Rügen.

Professor Kaftan, der er jævnaldrende med Delbrück, er derimod født i Slesvig, hvor en Broder af ham er General-Superintendent. Han har navnlig studeret Theologi og var en Tidlang Professor i Basel, indtil han i 1881 blev udnævnt til Professor i Dogmatik i Berlin. To saa ansete Mænds Protest mod Udvisningerne i Sønderjylland har selvfølgelig vakt den største Opsigt og skaffet dem selv mange Ubehageligheder. Om deres velmente Forsøg imidlertid vil gavne i Realiteten, er desværre meget tvivlsomt. I hvert Fald synes Udsigterne i Øjeblikket alt andet end lovende. Endogsaa Optanterne, som vi jo dog mente skulde gaa fri for de tyske Overgreb, forfølges jo nu uden Betænkning.

Skade, at vi ikke kan gøre velfortjent Gengæld. Kunde vi udvise en Del Tyskere herfra Landet og samtidig afbryde vore tyske Handelsforbindelser, skulde det nok gøre Virkning. Men vi hæmmes jo desværre af den kedelige Lovbestemmelse, vi har, om Udlændinges Rettigheder, naar de har boet her i to Aar. Det er jo ikke saa længe siden, at der under den skandinaviske Kommissions Forhandlinger — ganske vist ikke af politiske Hensyn — gjordes Forsøg paa at ændre denne *jus asyli*. Hvad om Forsøget nu gjordes paany! Thi selv om vi ikke straks benyttede os af denne vor Ret, vilde Bevidstheden om, at vi *kunde* gøre det, dog være en Betryggelse. Som Loven nu er, kan Tyskerne jo roligt le af os og gøre, hvad de vil. Men vidste de, at den Lov ikke mere eksisterede, og at vi altsaa kunde øve Gengæld, var det jo dog tænkeligt, at de betænkte sig lidt mere og gik mindre rask til Værks.



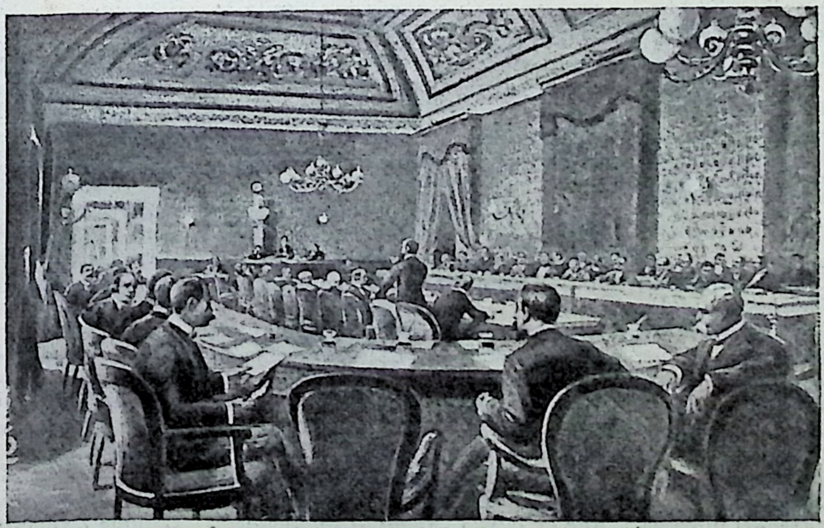
Professor Kaftan.

* * *

Vi bringer i Dag et Billede fra den Anti-Anarkistkongres, der fornylig har fundet Sted i Rom. Mordet paa den ulykkelige Kejserinde Elisabeth af Østrig vakte en saa berettiget Indignation i alle Lande, at det kun var rimeligt, at denne Skændselsgerning gav Lyst til at forsøge, om der ikke gennem enig Optræden fra de forskellige Stater kunde gøres noget for at bekæmpe dette Uvæsen. Kongressen, hvis Beslutninger Medlemmerne havde aflagt Ed paa at hemmeligholde, menes imidlertid ikke at have opnaaet noget særlig godt Resultat, væsentligst paa Grund af Englands principielle Modstand mod internationale Forholdsregler af den Art. England er jo som bekendt et Fristed for alle Slags politiske Forbrydere, og heri ønsker Landet ikke at gøre Forandring foreløbig. Kongressen afholdtes i det bekendte Palazzo Corsini og den italienske Konsejlspræsident og Udenrigsminister, General Leone Pelloux, var et af dens mest indflydelsesrige Medlemmer. For Danmark mødte Departementschef Ricard.

* * *

De mange, der havde ventet, at den saa meget omtalte Forlovelse mellem den unge Dronning af Holland og Prins Wilhelm af Wied vilde blive deklareret ved det store Hofbal, der fornylig fandt Sted i Haag, blev sørgelig skuffede. Prinsen var ikke en Gang til Stede. Meget tyder paa, at den unge Dronning er en ærgærrig og energisk Natur, der nok først vil vise Verden, at hun formaar at regere selvstændigt, hvad man jo ikke kan fortænke hende i.



Fra Anti-Anarkistkongressen i Rom.

Kendte Navne

fra By og Land.

Tilbagetrædelse.

Efter over tredive Aars uafbrudt Virksomhed ved Universitetet trækker Professor *Edv. Holm* sig tilbage fra sin Stilling. Ikke alene indenfor den akademiske og videnskabelige Kreds er hans Navn i høj Grad skattet, ogsaa i den store almene Bevidsthed har hans rigtomfattende Arbejderskaffet ham etsaa grundfæstet Navn som faa, naar der er Tale om Behandlingen af vort Fædrelands Historie.



Professor E. Holm.

Lige fra sin tidligste Ungdom følte han sig draget til det historiske Studium, først hengivende sig til Behandlingen af Oldtidens Liv og derefter til de grundige Undersøgelser af forskellige Perioder af Danmarks Historie, som har affødt en hel Række betydningsfulde Værker, der i en Mængde Forhold fører nye Opfattelser frem. Som Resultat af disse Arbejder tør vel hans monumentale Danmark-Norges indre Historie under Enevælden nævnes som et Supplement til Allens store Værk.

Paa det praktiske Omraade har han haft en Mængde forskellige Tillidshverv. I Aarene 1875—88 virkede han med stor Indflydelse i Undervisningsinspektionen for de lærde Skoler, gentagne Gange har han været Universitetets Rektor, siden 1889 Formand for Direktionen for Carlsberg Fondet og fra 1878 Medlem af Bestyrelsen for det nationale Musæum paa Frederiksborg Slot. Hans humane Optræden og Hensynsfuldhed under alle Forhold vil sikkert bevare ham mange Venner.

Jubilæum.

Kaptajn *J. A. W. Weisz* har nylig fejret Halvhundredaarsdagen for sin Indtræden i den danske Hær. Som frivillig gik han endnu i Sekstenaarsalderen med i Krigen 1849, kæmpede ved Fredericia, og blev, da Krigen det følgende Aar afsluttedes, udnævnt til Løjtnant. I 1864 ydede han ved Sankelmark og Oversø den modigste, mest uforfærdede Modstand og dekoreredes til Tak for sin Daad med Ridderkorset. Kaptajn Weisz er en af Byens bedst kendte Skikkelser og hans Popularitet er ubegrænset.



Kaptajn Weisz.

Arkitekt *O. F. E. Lassen* har den 28. Januar 1899 virket i 25 Aar ved det Tekniske Selskabs Skole, saavel ved Dagskolen som ved Aftenskolen.

Han er født i Odense den 2. August 1846 og er en Søn af den i 1880 afdøde Rektor Lassen i Kolding.

I 1864 kom han til København, lærte Tømmerhaandværket, besøgte den tekniske Skole og derefter Kunstakademiet. Tegnede i flere Aar hos Professor Ove Petersen, af hvem han ofte sattes til at undervise unge Mennesker, som skulde begynde deres Uddannelse i Tegning. Dermed begyndte hans Lærervirksomhed.



Arkitekt Lassen.

I 1874 ansattes han som Lærer i Fagtegning ved Haandværkerskolen og blev ved denne Skoles Sammenslutning med det tekniske Institut til det tekn. Selskabs Skole i 1876 ansat ved denne, hvor han endnu virker som Lærer i Bygningsskolen og i Fagtegning for Snedkere.

Under denne lange Virksomhed er han, ved sin fremragende Dygtighed som Lærer, kommen til at udøve en ikke ringe befrugtende Indflydelse paa de mange yngre Haandværkere og vordende Arkitekter, som have haft ham til Lærer.

Af sine Kolleger ved Skolen er Arkitekt Lassen højt skattet paa Grund af sin Dygtighed, sin personlige Elskværdighed og sin solide Dannelse.

Blandt de mange Aviser, som har jubileret i Begyndelsen af dette Aar er ogsaa *„Lemvig Folkeblad"*. Det sattes for 25 Aar siden i Virksomhed af en Forening paa henimod hundrede Mand fra Land og By og har i de sidste 20 Aar været trykt sammen med „Kolding Folkeblad". I det lange Tidsrum har den stedlige Redaktion med Dygtighed været ledet af *J. M. Jespersen-Lidholt*, som tillige i 23 Aar har været Udgiver af Bladet, der altid har været Talsmand for den Bergske Politik.



Redaktør Jespersen-Lidholt.

Grosserer *J. Th. Christiansen* har den 22. Januar fejret sit 25-aarige Forretningsjubilæum. C. driver en større Virksomhed i Trælast- og Teglværksbranchen, og har som Leverandør været knyttet til mange af Hovedstadens Bygningsforetagender. Han har ved Dygtighed skabt sig et anset Navn som Forretningsmand og har i Godgørenhedens Tjeneste udført et større Arbejde. I Frimurerlogen indtager han en fremtrædende Plads og han var Medstifter af Skoleforeningen „Waldemar Schiøtts Minde".

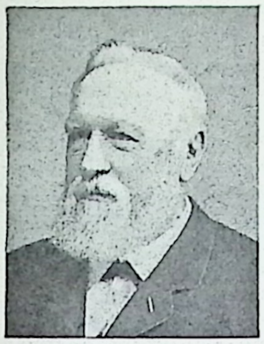


Grosserer Christiansen.

Dødsfald.

Vort Land har i Etatsraad *J. C. F. Eckardt* mistet en af vort Landbrugs første Mænd. Oprindelig var han bestemt til den juridiske Bane; men efter at han havde deltaget nogle Aar i det bevægede Studenterliv i Begyndelsen af Fyrrerne, opgav han sit Studium og tog med Lyst fat paa at uddanne sig til praktisk Landmand. Dog gjorde Krigsaarene en Afbrydelse i denne Uddannelse, idet han meldte sig som Frivillig og naaede endog i 1849 at blive udnævnt til Løjtnant. Atter tog han fat paa sine afbrudte Landbostudier, gjorde Rejser til Skotland, England, Frankrig og Italien for at høste Udbytte af disse Landes fremskredne Agerbrug, og efter sin Hjemkomst købte han

Ørumgaard mellem Horsens og Vejle, som han ved sin store Dygtighed drev som en Mønstergaard.



Etatsraad Eckardt.

En saadan Mand var naturligvis selvskreven til at blive optaget i det offentlige Liv, og efter Haanden steg hans forskellige offentlige Hverv til over en Snes. Blandt disse bør vel i første Række nævnes Stiftelsen af Fællesforeningen af jydske Landboforeninger, hvilken han sammen med andre Landmænd blev Banebryder for. En kort Tid havde han tillige Sæde i Landstinget. Ogsaa som Skribent har han optraadt med mange dygtige Bidrag til „Tidsskrift for Landøkonomi" og „Ugeskrift for Landmænd".

Trods sine 76 Aar var han til sin Død virksom og sjælden afholdt af dem, der kom i Forbindelse med ham. Den Afdøde var dekoreret med Ridderkorset og Sølvkorset.

Herredsfoged, Overauditør *Niels Faurschou* er afgaaet ved Døden i Randers. Han var født den 30. Juni 1822 og tog juridisk Embedseksamen 1849. Nogle faa Aar efter udnævnedes han til Auditør i Hæren og senere igen til Overauditør. Senest fik han 1870 det Embede, han endnu ved sin Død beklædte, som Herredsfoged i Nørhald Herred. Han nød overordentlig Anseelse i sin By, hvor han var Formand i Direktionen for „Sparekassen for Randers og Omegn". F. var Ridder af Dannebrog og Dbm.



Herredsfoged Faurschou.

Ritmesterinde *Caroline Ravnkilde Oppenhagen*, født Keil, som i Begyndelsen af Aaret døde i Aalborg, hvor hun tilbragte sine sidste Levedage hos sin Datter, Violinistinden Fru Emilie Behrend, kom i en meget ung Alder til det kongelige Teater, hvor hun gjorde Tjeneste i 31 Aar ved Koret i Operaen. Gamle Bournonville drog hende imidlertid ogsaa ind i Ballettens Virksomhed, da han i hendes karakteristiske Ansigt og yndefulde Skikkelse fandt en Kvinde, som i høj Grad egnede sig til at fremstille Madonna. I Balletten „Rafaello" anvendtes hun en Gang paa denne Maade, og Overraskelsen var stor paa Teatret og hos Balletmesteren, da man opdagede, at hun havde sit eget 2 Aars Barn paa Skødet, hvor man ellers plejede at anvende en Dukke til Fremstilling af Jesusbarnet. Aandsfrisk, som hun var til det sidste, fortalte hun fængslende om Teatrets Stortid. Minderne om hendes Teatertid var hendes kæreste Samtaleemne. Fru Heiberg omtaler den afdøde i sine Memoirer.



Ritmesterinde Oppenhagen.

— Hun var gift første Gang med kgl. Skuespiller Emil Ravnkilde og anden Gang med Ritmester Oppenhagen, som var meget afholdt ved Frederik den VII.s Hof. Der berettes saaledes om Ritmesteren, at han en Gang havde tabt sit Ridderkors ved en Manøvre for Kongen, og da denne opdagede den tomme Plads paa Brystet, rev han sit eget Kors af og fæstede det paa Ritmesterens Bryst. Fru O. naaede den høje Alder af 81 Aar.

„Hver 8. Dags Roman-Bibliotek".

„Dr. Nikola" som i vor Udgave er udkommet i Norge, har der haft en lignende Sukces som herhjemme. Nu forberedes en særlig svensk Udgave, og det vil ikke vare længe, førend vore berømte Nikola-Plakater pranger paa svenske Gader og Stræder. Efter denne sjældne Sejrsgang har det vist sig nødvendigt at trykke et nyt Oplag, og vi kunne saaledes paany modtage Indmeldelser af Abonnenter.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

I Hæfte 5, som udkommer i Dag, vil vore Abonnenter overraskes med *fire nye danske Kompositioner*. Sextus Miskow, hvis Musik til „Den Spillemand snapped Fiolen fra Væg" naaede en sjælden Popularitet, har skrevet en lille Barnesang „Tag mig, tag mig, om Du kan", hvis Toner ypperligt illustrere Ernst von der Reckes ledsagende Tekst. August Enna har bidraget med „Almuths Menuet", en faststøbt Komposition, flot klingende, med sine ægte Ennaske Motiver. Af G. C. Bohlmann findes et Musikstykke „Capricietto", som i lette Hop, sirlige Løb og lunefulde Spring forklarer sin Titel. Endelig bringer Heftet en Sang af Herm. Bangs „Det hvide Hus", komponeret af Frk. Federhof-Møller. I dystre, vemodige Akkorder, taktdelt, men dog lydende som en recitativisk Strofe, giver den just det rette musikalske Udtryk for den Bangske Tekst.

Bemærk!

For at fremme den hurtige Forsendelse af „Hver 8. Dags Musik og Sang", der ofte hæmmes derigennem, at Abonnementsbeløbet anvises paa Postopkrævning, tilraade vi nye udenbys Abonnenter at indsende Beløbet: Kr. 1,25 (for et Kvartal) paa en Postanvisning, hvorefter Bladets Udsendelse vil foregaa hurtig og regelmæssig.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 17.

Naar han er ude i *første Led*,
maa Somanden passe paa som en Smed,
og er man for svag til at trodse den Trold,
saa maa man give sig Gud i Vold.

Det andet bør vi give paa
et godt Eksempel fra ganske smaa,
i *andet Led* skal man tage sig
for ikke at snuble paa ubanet Vej.

Det hele, hvis Storhed er saa som saa,
forfejler tit, hvad det burde forstaa,
nemlig, at værne om Æren ved
kun at øve Retfærdighed.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *5. Februar 1899* under Adr.: „Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

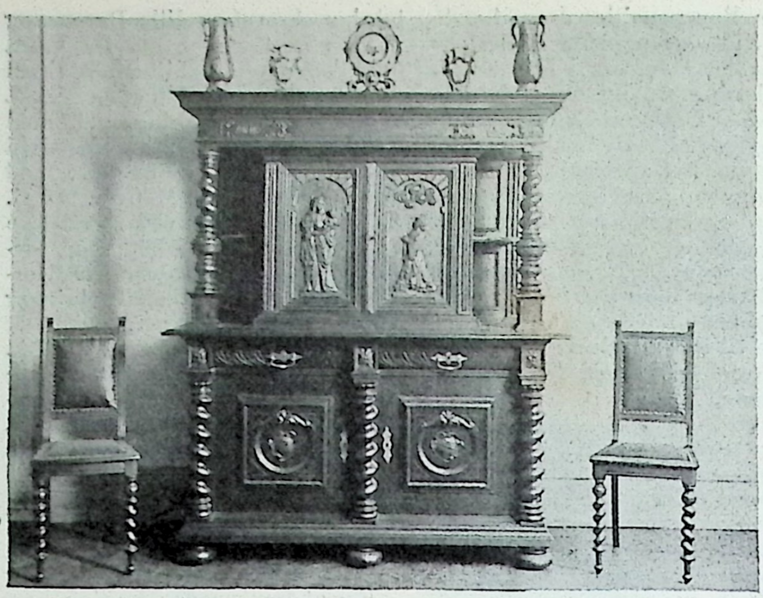
De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner.

tilsendt ved Anvisninger.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*



Spisestuemøbler, udførte hos P. A. Ørnberg.

Vore Hjem.

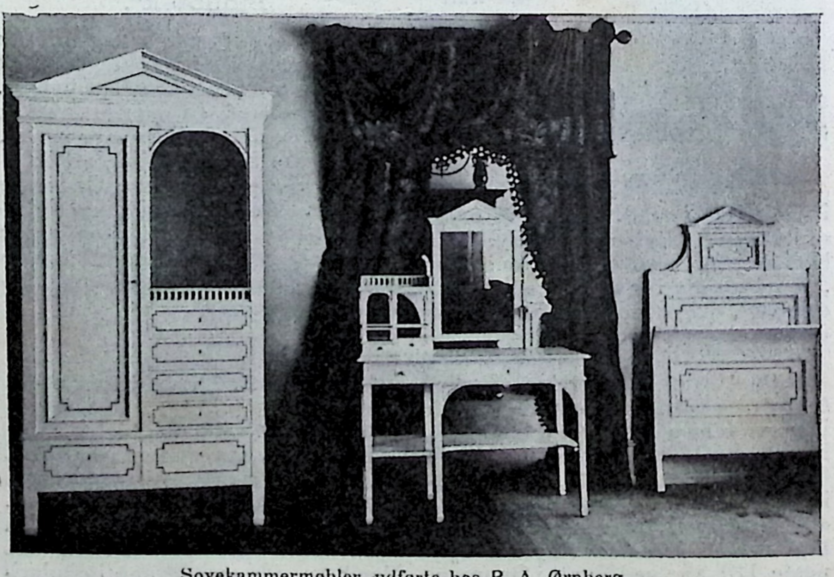
NAARSOMHELST man taler med vore Møbelfabrikanter, lyder det som et stadigt tilbagevendende Omkvæd: Smagen! — ak! Smagen! Om vi blot kunde gøre den forstaaelig for vort Publikum! Mange graa Haar sættes vore Fabrikanter i Hovedet, naar Folk i en bestemt stiliseret Stue vil anbringe Sager, som staar denne Stil ganske fjernt, og det hænder mere end én Gang, at Leverandøren, naar det ikke lykkes ham at tale sine Kunder til Fornuft, maa anmode om ikke at faa sit Navn omtalt i Forbindelse med det endelige Arrangement af de Møbler, som han selv har leveret. Hvad skal han f. Eks. stille op, naar Hr. X. forlanger, at hans gamle, krumryggede Gyngestol absolut skal følge med over i hans nye, elegant udstyrede Hjem, fordi han nu én Gang har vænnet sig til at sidde netop i den. Eller hvorledes overtale Fru N., der ønsker nøjagtig Mage til den Etagère, som hun har set hos en Veninde, der igen har fundet den i et engelsk Tidsskrift, og hørt fortælle, at den er den allersidste nye, som man har i London. Hvorledes overbevise hende, der ikke for nogen Pris vil staa tilbage for Veninden, om, at dette Stykke Møbel, som virkelig er meget smukt paa sin rette Plads, aldeles ikke hører hjemme noget Steds i den Lejlighed, hvor hun ønsker at anbringe den. Denne sidste Betragtning gælder vel mere vort højere Bourgeoisie, som har Raad til at faa alle Luner tilfredsstillede, end vor brede, velstillede Borgerstand, som ikke føler Trang til Effektjageri i Værelsernes Udstyr, og hvem den ægte, gamle danske Hygge tiltaler stærkere end noget andet.

Saadanne velstillede Borgerhjem har i vor Møbelindustri-Verden en fremtrædende Repræsentant i Firmaet *P. A. Ørnberg* i Holbergsgade. Ved en Slags Specificering af alt Værkstedsarbejde, saaledes at hver Svend dyrker alene sit særlige Felt eller sin specielle Stil, er det lykkedes denne Forretning at kunne fremstille særlig gode Møbler i særlig hurtig Udførelse til særlig rimelige Priser. Man vil hosstaaende finde nogle Prøver paa, hvad dette Firma kan præstere. Soveværelsemøblerne, som stærkt nærmer sig Empiren, viser tydeligt, at denne Stil ikke er saa stiv og kedelig, som mange beskylder den for at være, og Buffeten, hvortil Motiver er hentet fra Holland, vil med tilsvarende Møbler tage sig fortrinlig ud, hvor Pladsforholdene tillader en saadan mere vægtig Montering.

Netop i Aar kan Firmaet *P. A. Ørnberg* fejre sit 25-aarige Jubilæum. Saa mange Aars Virksomhed giver et godt Indblik i, hvad ens Publikum ønsker, og Forretningens fremherskende Maal har da alle Dage været dette, ved arkitektonisk Bistand at skabe hyggelige og solide Møbler, hvis Priser var til at overkomme for den, der vilde grunde et saadant borgerligt Hjem, hvor ikke altid hvert Værelse krævede sin Stil, og hvor Køberne ofte sætte Bekvemmelighedshensyn over Hensynet til det rent pyntelige.

Iøvrigt er der intet i Vejen for, at ogsaa de, som ikke kan ofre de store Summer paa Monteringen af deres Hjem, kan faa en bestemt Stil repræsenteret i Møblerne, idet specielt Empiren med sine lige Linjer i Detaillerne fordre mindre Arbejde og saaledes kan udføres til rimelige Priser.

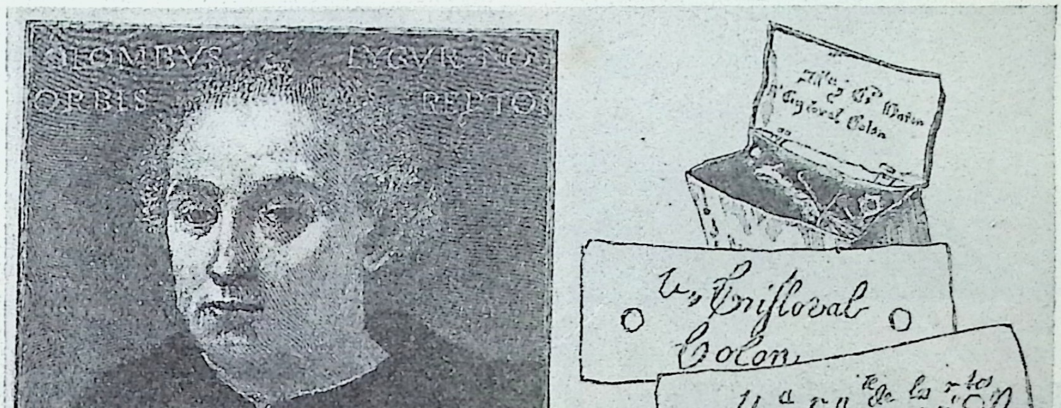
Og naturligvis — alt, hvad Hjertet maatte ønske af elegante Møbler i de fineste Stilarter, kan Forretningen udføre for dem, der maatte have Lyst og Raad, og *Ørnberg* har haft rig Lejlighed til at lære Fornødenhedernes Stigen at kende, idet Folk nu ofte paa deres Børns Udstyr ofrer lige saa mange Tusinder, som de i sin Tid ofrede Hundreder paa deres eget.



Sovekammermøbler, udførte hos P. A. Ørnberg.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 19. Aargang 1898–1899. Søndag den 5. Februar 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Christopher Columbus og hans jordiske Levninger.

Columbus efter Maleri af Paolo Giovio. — Den aabnede Blykiste. — Inskriptioner paa en Sølvplade, der fandtes i Kisten. — Kathedralen i Havanna. — Kathedralen i Sevilla. (Se „Alverdens Nyt" Pag. 299).



„Tilgiv mig".

Naar det gælder.

Fortalt ved Berner Holst.

I.

„Men Du hører jo ikke —"

Helene vendte sine Øjne mod den talende og der sad en Taare i dem, da hun sagde: „Tilgiv mig —"

Harald Faber var imidlertid for optaget af sin Udvikling til at ændse eller blot lægge Mærke til det alvorlige og inderlig hengivne Blik, der dvælede paa ham, da hun med disse ligefremme Ord tilstod, at hun i et Øjeblik havde været uopmærksom. Han fortsatte ivrig, aldeles optaget af sig selv:

„Du maa dog give mig Ret i, at det er et Argument, som man vanskelig vil kunne gøre Indvendinger imod. Og dog, hvem véd! Naa, hvad enten jeg nu vinder denne Sag eller ej, saa meget er vist, et bedre Forsvar har jeg aldrig leveret."

„Det véd jeg, Harald," sagde den unge Pige, idet hun kærligt strøg hans Haand med sin. „Og jeg er ogsaa saa sikker paa, at Du vinder. Blot jeg kunde høre Dig. Jeg kan ligefrem se Dig staa dér og tale med Hovedet stolt tilbagebøjet, gnistrende Øjne og en Veltalenhed — aah, Du, hvor føler jeg mig stolt ved at eje Dig."

Overretssagfører Harald Faber besvarede ikke hendes kærlige Ord, fuldt optaget som han stadig var af sine egne Tanker.

„Interesserer det Dig, skal jeg gerne yderligere udvikle Indholdet af min Tale for Dig," var alt, hvad han sagde.

„Om det interesserer mig, kære Harald! Hvor kan Du dog tvivle?"

Det slog ham, at den unge Pige havde Ret, og han indrømmede for sig selv, at det var et dumt Spørgsmaal, han var fremkommet med. Han kendte hende jo dog saa nøje, hun var ikke blot hans Kærlighed, men hans bedste Kammerat. Klog som hun var og i Besiddelse af en usædvanlig hurtig Opfattelsesevne, var hun hurtig bleven ham aldeles uundværlig, han havde vænnet sig til at betro sig til hende om alt, hvad han tænkte og gjorde, hans Forretninger og hvad andet, der optog ham, og det paa en Maade, der ofte havde forbavset ham selv. Han var ærlig nok til at indrømme den store Hjælp, hun var for ham, hvor mange Gange havde hun ikke givet ham en Idé og et Raad, som det havde vist sig at være godt at følge.

Og dog, i Aften var det ligesom hendes Opmærksomhed ikke var saa stærk som ellers, der var noget, der adspredte hende, og det uagtet hun dog vidste, at hans store Sag, den, der skulde vinde ham Berømmelse og fæstne hans Ry, skulde for i Morgen. Burde ikke en Kvinde, der virkelig elskede og kun levede for sin Kærlighed, fuldt ud dele sin Forlovedes Bekymringer og Ængstelser i et saadant Øjeblik? Eller var Helene alligevel, naar alt kom til alt, ikke anderledes end de fleste Kvinder, der straks giver efter for det første tilfældige Lune, der indtræffer. Nej og atter nej, saaledes var Helene heldigvis ikke. De havde nu været forlovede i over seks Maaneder, og der var i den hele, hele, vide Verden kun en, som hun. Det var derfor kun taabeligt og dumt af ham at gøre sig saadanne Forestillinger.

Saaledes tænkte Harald Faber, idet han fortsatte Udviklingen af sin Tale overfor hende, som om hun havde været en Mand.

Og hendes Blik forlod ikke denne Gang hans Ansigt, det blev kun dybere og inderligere jo mere han talte. Hvor var han dog smuk, hvor saa' han dog klog ud! — Ja, han var i Sandhed en Mand. Hun følte en inderlig Trang til at kaste sig om hans Hals, men gjorde det ikke af Frygt for at forstyrre.

„Ja, synes Du ikke, at jeg har Ret heri, Helene?" spurgte han pludselig. „For mig staar netop det Punkt som noget af det mest afgørende."

„Kære, elskede Harald," svarede hun — „sandt at sige hørte jeg ikke, hvad Du lige nu sagde."

„Hørte ikke, hvad jeg sagde. — Har Du ikke fulgt med?"

„Jo, Harald, det meste af det, men . . ."

„Det meste af det —"

Harald Faber rejste sig op.

„Du gode Gud, Helene, Du forbavser mig virkelig i Aften. Tror Du, dette her er noget, man kan sidde og lytte til med halvt Øre! Den Kvinde, der oprigtig elsker, slipper ikke sin Mand paa Halvvejen, det være i det ene eller det andet Forhold."

Ordene faldt haardt, og de føltes haardt.

„Jeg troede, Du hørte til dem," fortsatte han, men det synes som jeg har taget fejl. Aldrig i Livet har jeg trængt mere til din Støtte end netop nu. Du véd, hvor haardt jeg har arbejdet paa hele denne Sag, og hvor betydningsfuld den er for mig. I Morgen vil alles Blik og Tanker dvæle ved mig, den vil komme i Bladene og publiceres vidt og bredt — og i et saadant Øjeblik svigter Du mig."

Han ventede at møde en Protest i hendes Øjne, men i Stedet for følte han kun hendes Kind mod sin Skulder, idet hun Gang efter Gang gentog:

„Jeg elsker Dig, elsker Dig, Harald."

Disse Ord vilde til enhver anden Tid have lydt herligt i hans Øre, men i Øjeblikket var Harald Faber nu ikke oplagt til Kærlighed, fuldt ud Hjerne som han var, og han vidste først ikke rigtig, hvad han skulde svare, ærgerlig og irriteret over at være bleven afbrudt. Heldigvis kom Helene ham til Hjælp.

„Tilgiv mig, Harald," sagde hun. „Jeg er ikke rigtig mig selv i Aften, lidt trist og distræt."

„Man har ikke Lov til at være hverken trist eller distræt, Helene, naar en andens Velfærd staar paa Spil. Er man det, er man svag. Der er andet i Livet end Kærlighed. Og det er en Kvindes Pligt at kue sine Følelser, naar den, hvem hun elsker, har et alvorligt og betydningsfuldt Arbejde for. I saadanne Øjeblikke maa hun være stærk og frem for alt ikke søge at friste. Husk det for en anden Gangs Skyld, Helene. Jeg er ikke vred paa Dig, Du har kun skuffet mig, men det skyldes forhaabentlig kun et Tilfælde. Paa Gensyn i Morgen Kl. 4."

Helene havde store Taarer i Øjnene, men hun svarede ikke et Ord. Hun nøjedes med at besvare hans hastige Kys, idet hun fulgte ham ud.

Men da Porten slog i efter ham, brast hun i Graad. Harald Faber gik derimod rolig hjem, fuldt optaget af sine værdifulde Tanker.

II.

Den næste Eftermiddag Kl. 4 ringede han efter Aftale paa Døren igen. Hans Holdning var nu helt forandret, al Irritation var som blæst bort, han havde vundet sin Sag og følte, hvad det betød. Hvor glædede han sig ikke til nu at fortælle hende alt, om sin store Triumf, om, hvorledes hans Kollegaer havde komplimenteret ham o. s. v., o. s. v., og hvor vilde hun ikke nyde det. Han saa' hendes straalende Blik og kunde høre hendes *„Harald"*, naar hun bevæget og glad slog Armene om hans Hals. Stakkels hun, maaske havde han været lidt uretfærdig mod hende i Gaar! Men nu skulde det være glemt, han havde jo blot været en Smule utaalmodig, et Kys, og dermed skulde det være forbi.

Hvorfor Pokker var Pigen saa længe om at lukke op? Hvor langsomme de Væsener dog altid var! Han ringede paany, endnu stærkere.

„Sig Frøkenen, at det er mig."

„Ja, Herre." Pigen nølede.

„Jeg skulde give Herren dette," kom det saa, og hun rakte Faber et Brev.

„Er Frøkenen da ikke hjemme?"

„Jo, Herre, Frøkenen er hjemme."

„Naa, men saa bed hende straks komme, og staa dog ikke der."

Hermed gik Faber ind i Dagligstuen og da der ingen var derinde, aabnede han Brevet; det lød:

Midnat.

Kære, elskede Harald!

Du er gaaet, og dog synes Du her saa nær ved mig, som kunde jeg se dine Øjne og røre ved dit Haar. Aa, Harald, tilgiv mig, naar jeg i Aftes var lidt uopmærksom, min eneste Undskyldning er, at jeg var fejg, og det er jo desværre kun en daarlig Undskyldning. Som Du véd, har jeg ikke følt mig rigtig vel i den sidste Tid. Jeg henvendte mig derfor til en Specialist i Kvindesygdomme i Gaar, og desværre fik jeg da at vide, at min Sygdom var af en saa alvorlig Natur, at jeg hurtigst maatte underkaste mig en Operation.

„Helst allerede i Morgen," sagde han, og Du vil forstaa, hvad de Ord betød for mig.

Jeg bad ham om at vente, men han forklarede mig, at han netop stod i Begreb med at forlade Byen for nogen Tid, og at han nødig vilde overlade dette Tilfælde til en anden. Opsættes kunde det ikke. Altsaa *i Morgen*, den store Dag, *vor* Dag, hvor Du skal vinde din store Sag, og om muligt gøre mig endnu mere stolt af Dig. Hvad vilde jeg ikke have givet for i Aftes, da Du var her, at kunne kaste mig i dine stærke Arme, betro Dig alt, min Frygt og mit Haab og rigtig græde ud. Men hvor kunde jeg gøre det. Jeg vidste jo, at en saadan Meddelelse kun vilde gøre Dig endnu mere urolig og nervøs, netop nu, Du havde Brug for al din Sjælskraft. Nej, Du maatte ikke faa det at vide, ske saa, hvad der vilde. Derfor sagde jeg intet, men nu vil Du maaske forstaa, at jeg ikke kunde gøre for, at jeg var saa distræt. Og dog skammer jeg mig ved at tænke paa, hvor svag jeg var, det var jo desværre ikke langt fra, at jeg havde givet tabt og betroet Dig alt. Jeg trængte til Trøst, et eneste Ord af din Mund vilde have givet mig Mod. Aa, Harald, Harald! hvor jeg elsker Dig! Men godt, at det gik, som det gik, nu véd jeg da forvist, at jeg ikke har foruroliget Dig, og naar Du modtager dette, vil alt være overstaaet, og der vil heldigvis være forløbet flere Timer, siden Operationen fandt Sted — —

„Harald, stakkels, kære, Ven!" Det var hans Svigerfader, der afbrød ham. Han saa' stærkt nedbøjet ud.

„Lad mig straks se hende. Straks, hører Du!"

„Kære Harald, hun maa ikke se nogen og kender iøvrigt heller ingen — ikke en Gang mig, hendes Fader. Alt, hvad vi kan gøre, er at haabe . . . . haabe, Harald."

„— Hvad . . . hvad siger Lægen?"

Svigerfaderen saa' ned for sig, tunge Taarer rullede ned af hans Bryst.

„Han giver ikke meget Haab, Harald — men en Læge kan jo tage fejl, det er vist al den Trøst, vi har."

Harald Faber sank fuldstændig sammen. Hvor følte han sig ikke ussel og lille.

Haremets Mysterier.

Enhver, der rejser til Østen eller Lande, der følger Østens Sæder og Skikke, gribes al Tid af Lyst til at faa Lov til at se et virkeligt Harem. Alle har vi fra Barndommen hørt om den romantiske Hemme-



Arabiske Haremskvinder.

lighedsfuldhed, der svæver over denne „hellige“ Institution, og vi føler paa Forhaand en vis nysgerrig Interesse for disse Mennesker, hvis hele Liv vi forestiller os som en Række gruopvækkende Hændelser, og som ofte kun have deres personlige Ynde og legemlige Tillokkelser at takke for, naar de undgaar at blive syede ind i en Sæk for derefter skaanselsløst at kastes i Havet. Og selv om de fleste Haremskvinders Liv nutildags vistnok kan betragtes som mindre romantisk end i gamle Dage, saa kan det dog ikke nægtes, at de Vilkaar, hvorunder disse Væsener lever, er af en saadan Beskaffenhed, at man altid kan være forberedt paa at høre det utroligste fra deres Kreds. Deres Stilling i Samfundet er jo nemlig stadig saaledes, at de fra den ene Dag at være Slaver meget godt kan vaagne op som Prinsesser den næste for saa i paafølgende Akt at ende med at blive forgiftede, kvalte eller druknede. Vi betvivler ganske vist ikke, at Haremskvinder i de nioghalvfems af hundrede Tilfælde føre et langt mere monotont Liv end enhver anden Kvinde i Verden; men da de nu en Gang er fuldstændig afhængige af deres Herres Luner og Indfald, kan det ikke fragaas, at alt saa at sige bliver muligt. Det maa nemlig erindres, at Ejeren af et Harem er i den Grad Enehersker, at selv Lovens Fuldbyrdere pænt maa blive udenfor, naar det drejer sig om noget, der er eller menes at være sket indenfor Murene af denne hellige og derfor ukrænkelige Institution. Derfor er det ogsaa saa uhyre vanskeligt i et muhamedansk Land at finde Sporet af en eller anden formentlig Forbrydelse. Føler en Muhamedaner sig krænket eller generet af sine Medmennesker, behøver han nemlig blot at lokke sin Fjende indenfor sit Harem, han kan da ustraffet holde ham fangen, pine og plage ham saalænge han vil. Og selv om han dræber sit Offer er der ikke en Haand der rører sig. Men er Muhamedanerens Magt saa stor overfor ydre Fjender, hvor langt større Farer løber saa ikke alle de stakkels Kvinder, hvis Skæbne helt og holdent afhænger af hans Forgodtbefindende fra Dag til Dag.







Fine Haremsdamer paa Spadseretur i Byen.

Hvad der foregaar indenfor Haremets Vægge er en dyb Hemmelighed og siver kun undtagelsesvis ud. Hører vi derfor nutildags kun forholdsvis lidt fra den Kant, behøver denne Omstændighed altsaa aldeles ikke at være ensbetydende med, at der intet passerer. Det eneste, der giver os Anledning til at tro, at Forholdene nu er bedre end tidligere, er de Menneskers Udsagn, som har haft Lejlighed til at aflægge forskellige Haremer et Besøg, og dømmer man herefter, synes det unægtelig som om Civilisationens Udbredelse ogsaa her har spillet sin Rolle. Men saa længe Muhamedanerne ikke en Gang kommer saa vidt, at der som i de fleste andre Lande finder offentlig Indregistrering Sted over alle, der fødes og døer, maa Udøvelsen af Mord vedblive at være en let Sag, da det altid vil være nemt



Haremskvinder i Hjemmet.

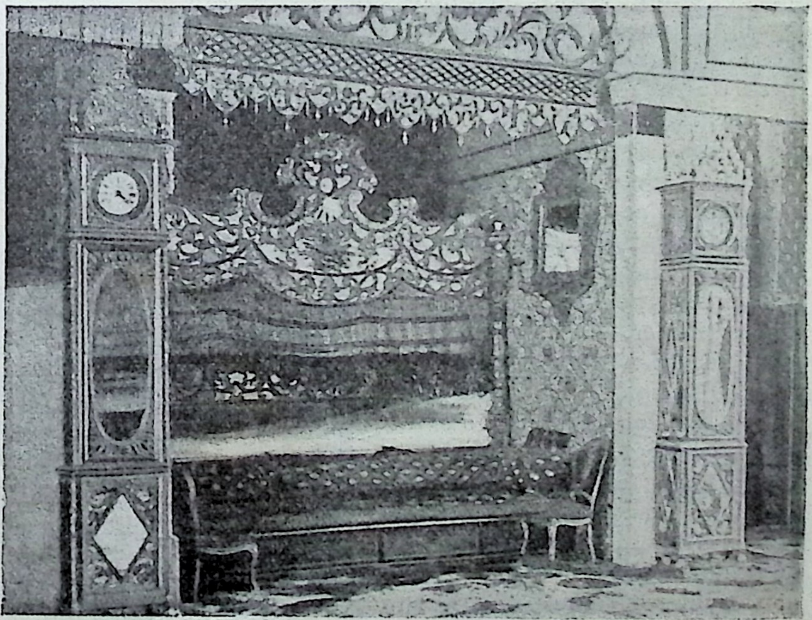
imod at deres Kvinder kommer i Berøring med Evropæere.

Selvfølgelig er det langt lettere at opnaa Adgang til et af de saakaldte fattige Haremer end til et rigt, men de virkelig rige Haremer frembyder jo ogsaa størst Interesse ved den Luksus og orientalske Pragt, der her udfoldes fra først til sidst.

Har man imidlertid ad den ene eller den anden Vej faaet den forønskede Tilladelse, modtages man paa det bedste af ens Værtinder, der i Reglen er henrykte ved at faa Lejlighed til at afbryde deres ensformige Liv og nyde Synet af et fremmed Ansigt. Ved Indgangen modtages man først af den af Eunukerne, der har Vagt. Disse sortklædte, skægløse Neutrumsindivider, spiller en saare stor Rolle ved ethvert Harem og deres væsenligste Opgave er at lede „Damernes“ Skridt om Dagen og vaage over dem, naar de sover om Natten. Ofte er en saadan Eunuks Indflydelse og Magt umaadelig stor og hans Ord tillægges der langt større Vægt, end den Kvindes, hvis Tjener han gælder for at være. Derfor kappes ogsaa tit Haremskvinderne om at vise sig elskværdige overfor Eunukerne af Frygt for at de ellers ved Lejlighed skal hævne sig paa dem. Utvivlsomt har en Eunuks Ord ofte været tilstrækkelig til at mangen en skyldig eller uskyldig Haremskvinde er bleven pint eller dræbt. Men til Trods for al deres Aarvaagenhed narrer Kvinderne dem ofte.

for Forbryderen at skjule sine Ofre paa Steder, hvor ingen har Ret til at trænge ind uden hans Samtykke. En anden uheldig Følge af Haremssystemet er det Slaveri, det fører med sig. Uagtet saa at sige hele den civiliserede Verden har været enig om at bekæmpe dette Uvæsen paa det ivrigste, er den dog ikke naaet videre end til at kunne forhindre, at offentlig Salg og Køb af Slaver nutildags finder Sted. Til Haremet har den ikke kunnet trænge ind og her florerer derfor Slaveriet endnu noksaa ugenert. Ved at foregive Ægteskab og andre lignende Udveje kan Ejeren af et Harem anskaffe sig saa mange Slaver, han finder for godt, er de først en Gang indenfor hans Hus, kan ingen hjælpe dem ud igen eller i mindste Maade skride ind imod den Behandling, de eventuelt maatte blive underkastede. Den eneste Udvej, der staar disse Mennesker aaben, er at flygte; men da en Flugt er en særdeles resikabel og vanskelig Affære, der, hvis den opdages og mislykkes, straffes paa det grusomste, foretrækker de fleste at finde sig i deres Skæbne og gennem god Opførsel og tilsyneladende Tilfredshed at gøre de Kaar, hvorunder de nu en Gang er henviste til at leve, saa behagelige som muligt.

At faa Adgang til et Harem er særdeles vanskeligt — og en saadan Tilladelse gives kun til Kvinder, aldrig til Mænd. Haremerne i Tunis er endnu mere utilgængelige end de tyrkiske og ægyptiske, da de tunesiske Arabere nærer den største Uvilje



En udskaaret Seng i Haremet.

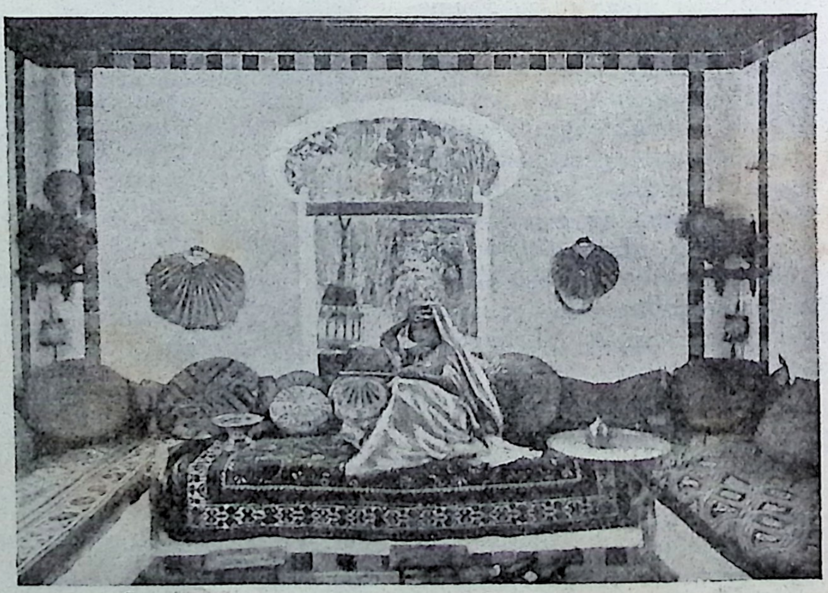
Eunuken er nemlig som Regel ret sløv og langsom i Vendingen, og den Haremskvinde, der har sat sig for at bedrage sin Herre, kan finde paa de tusende Udveje, der kan bringe hende i Forbindelse med sin Elskede. Men ve dem, hvis de opdages. Hende er i saa Fald Døden vis og gribes han indenfor Haremets Vægge, udsættes han for de grusomste Pinsler. En Ulykkelig, der en Gang blev greben paa fersk Gerning, skal saaledes f. Eks. være bleven idømt følgende barbariske Straf. Bastet og bundet paa Hænder og Fødder blev han indelukket i et Værelse, her blev hans Hænder aabnede og man skar fire dybe Snit i hver Haand. Fingrene blev derefter bøjede ned over de aabne Saar og Hænderne omviklede og bundne saa stramt, at han ikke kunde røre dem. Man vil nu forstaa den uudholdelige Pine, han led, efterhaanden som Neglene voksede ud og borede sig ned i hans saarede Kød, og at han kun tvungent nød den Føde, der daglig blev budt ham, da selve Døden syntes ham at være langt at foretrække for en Straf som den, han var idømt.

Eunuken fører én som sagt ind til Modtagelsesværelset, og han forbliver paa sin Post ved Døren, til man gaar.

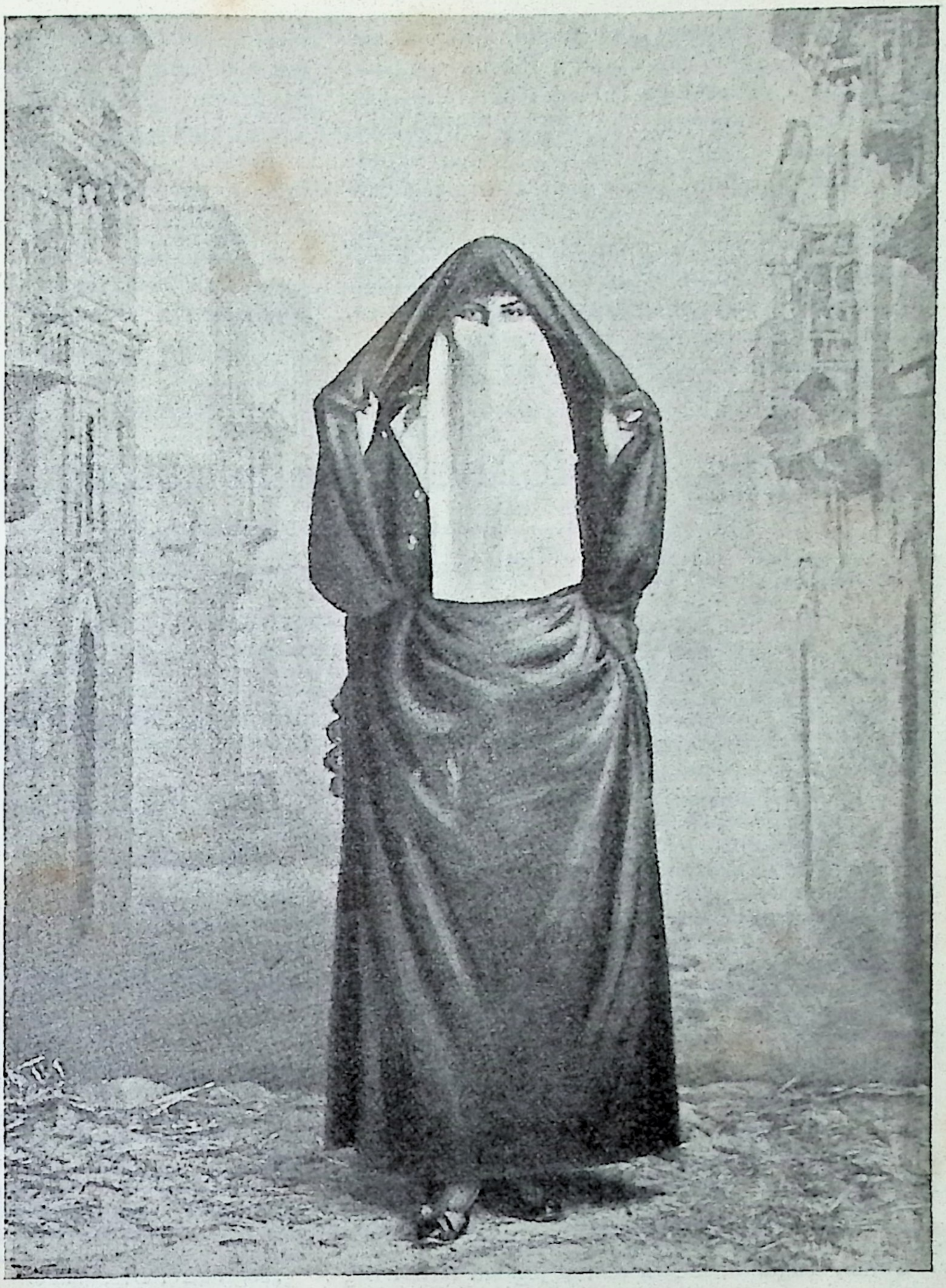
Haremer er selvfølgelig meget forskelligt indrettede, alt efter Ejerens Formue og Smag. Ens for dem alle er dog de stærke orientalske Farver og alt, hvad der kan fange Øjet. Sengene er rigt udskaarne, Marmor anvendes overalt, og der er en Rigdom af Spejle og Silke. Jo mere Glimmer, ægte eller uægte, desto bedre. Kvinderne selv er sjelden i Besiddelse af det Ydre, vi betegner ved Skønhed. De er smaa og fede med rødmalede Kinder og sværtede Øjenbryn, og da de kun rent undtagelsesvis bruger Korset, lidet graciøse. Det dovne Liv, de fører og det meget Sødt, de spiser, maa nødvendigvis medføre et saadant Resultat. Men det er netop, hvad Tyrken synes om. Vort Begreb om kvindelig Skønhed tiltaler ham ikke. Hvis en Kvinde er hvid i Huden, betragtes hun som smuk, er hun fed, saa er hun vidunderlig; hendes Ansigt skal aller helst være som en Fuldmaane, hendes Læber som et Par Puder, for at svare til, hvad en Orientaler anser for at være Topmaalet af kvindelig Skønhed. Naar en ung Pige skal giftes, undergaar hun derfor ogsaa først og fremmest en solid Fedekur. Sædvanligvis er hun saa en 13—14 Aar gammel — den almindelige Alder for en saadan „nygift" Kvinde — men naar hun har naaet de 20—25 ser hun saa til Gengæld ogsaa ud som hun kunde være henved de fyrre. Derimod træffer man ofte paa virkelig smukke Ansigter blandt de opvartende Slavinder.

Kommer man ind i et arabisk Harem, maa man vogte sig vel for at rose det, man ser. Vil man være korrekt, siger man: „*Tabark Allah*", hvilket omtrent betyder: „Maatte Gud bevare Dem for den Ondes Øjne". Naar en velopdragen Araber besøger en Ven, siger han derfor ogsaa med sit sødeste Smil f. Eks. følgende: „Sikken et Hul, Du bor i. Har man nogensinde set Mennesker bo i en saadan Hule. Den er jo ikke en Gang god nok til Hestestald". Saa smiler Værten glad, thi han ved, at hans Ven kun udtaler sig saaledes, fordi han vil hans bedste og holde den Onde borte fra hans Hus, og at han i Virkeligheden mener, at alt er skønt og herligt indrettet. I den Grad er Overtroen stærk, at roses noget, tror man straks, at en ond Aand af Misundelse vil komme og ødelægge det Hele.

I Tyrkiet og Ægypten har Haremskvinder dog nogen Frihed til at bevæge sig omkring, men en tunesisk Dame af Rang maa aldrig under nogen Omstændighed vise sig ude. Skal hun aflægge et Besøg i sin Herres Sommerpalads paa Landet, køres hun dertil i lukket Vogn med tæt tiltrukne Gardiner, og mangen arabisk Kvinde forlader aldrig sit Hus fra det Øjeblik, hun bliver gift, til den Dag, hun begraves. Kvinder af Mellemklassen har dog større Frihed og kan lejlighedsvis ses gaa en Tur ledsaget af en Eunuk eller Slavinde. Men sker det, er det stakkels Væsen i den Grad indhyllet i Tørklæder og Tæpper, at hun mere ser ud som et vandrende Bundt Klæder end som det kvindelige Væsen, hun i Virkeligheden er. Det er paa det strængeste forbudt en arabisk Dame at se noget andet



Parat til at modtage Visiter.



En af Mellemklassen paa Spaseretur.

Mandfolk end hendes retmæssige Herre og Hersker — eller rettere, det forundes ikke nogen anden Mand at faa hende at se, for hun skal nok finde en Udvej til at kigge ud, hvor tæt hun saa end er indhyllet. Selv hendes egen Broder maa kun aflægge hende Besøg i Mandens Nærværelse, og hænder det, at hun bliver syg, og Tilkaldelse af en Læge bliver nødvendig, tages der de største Forholdsregler. En af de opvartende Slavinder maa i saa Fald være til Stede og hun selv skjules for de profane Blikke under et helt Læs Sengklæder. Skal Lægen føle hendes Puls, tildækker Slavinden hendes Arme og Hænder saa omhyggeligt, som Undersøgelsen kan tillade. Har hun ondt i Ryggen og en Undersøgelse af det paagældende Sted anses for ønskelig, skæres der et Hul gennem Sengetæppet saa stort, at Doktoren lige netop kan klare sig, og vil han se hendes Tunge, tildækkes hendes Ansigt saaledes, at kun Munden bliver synlig.

Haremernes Antal tager dog nu betydeligt af, og af den nuværende Generation er der kun faa Mænd, der officielt holder mere end en Kone. Hensynet til nødvendig Økonomi i Forbindelse med den offentlige Mening, der mere og mere gør sig gældende, er vel nok den nærmeste Grund til dette Fremskridt. Muhamed erklærede jo, at en Mand gærne maatte have lige saa mange Koner, som han kunde underholde komfortabelt og behageligt, dog burde Antallet som Regel ikke overskride fire. Et vel indrettet og behageligt Liv koster imidlertid adskilligt mere nutildags end tidligere, og det er derfor kun de faa Udvalgte, der kan tillade sig den Luksus, at holde Harem i stor Maalestok.

De evropæiske Sæder og Skikke trænger sig iøvrigt ogsaa mere og mere ind i Haremerne og giver sig Udslag paa mange Maader. Europæisk Klædedragt synes f. Ex. mange Haremskvinder nutildags at foretrække for deres egen.

Da Hertuginden af Edinburgh var i Tunis fik hun stor Lyst til at se et Harem, og Adgangstilladelsen blev ufortøvet givet, da Ejeren hørte, at den Dame, der vilde beære ham med et Besøg, var en Datter af Kejseren over alle Russere og var gift med en Søn af Storbritanniens Dronning, Indiernes Kejserinde. Da hun ankom, blev Ejeren aabenbart meget skuffet og troede først, at man havde holdt ham for Nar. Han

kunde nemlig aldeles ikke forstaa, at en saa fornem Dame ikke var klædt i Purpur og Guld fra øverst til nederst og ledsaget af et mægtigt Følge. Hertuginden var simpelthen i Rejsedragt Hun erklærede selv bag efter, at det skulde vare længe før hun igen gjorde Besøg i et Harem.

Aldrig vilde hun glemme den Nysgærrighed, hvormed disse Kvinder havde betragtet hende, følt paa hendes Haar og trukket i det for at se, om det virkelig var ægte. Bagefter var det gaaet ud over hendes Klæder, som fra inderst til yderst blev grundig undersøgte, og beundrede, og selv om det nok havde moret hende, havde Situationen dog gentagne Gange forekommet hende yderst ubehagelig.

Forlader man et Harem, kan man ikke undlade at have Medfølelse med disse Kvinder. Selv er de imidlertid som Regel ret tilfredse med deres Tilværelse og ser ingenlunde saaledes paa deres Fængsel og Fangenskab, som vi er tilbøjelige til. Og det er jo forsaavidt en Trøst. Hjælpe dem ud formaar vi dog ikke foreløbig.

Observer.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke.

„Ak, min elskede, min elskede, hvis jeg havde forudset alt — hvis jeg havde fortalt Dig om min Taabelighed og min Ulykke! Og nu er det for sent; Du lider, medens Du skulde glemme. Aa, Du maa glemme, Paul, glemme, at jeg nogen Sinde er kommet til Kronstadt, glemme, at Du har været min Ven.“

Han lo bittert.

„Skal jeg glemme, at jeg lever, eller at Solen skinner?“ spurgte han. „Skal jeg glemme, at din Frihed maa vindes, at vi begge staar paa Gravens Rand? Nej, saadanne Ting maa ikke glemmes. Lad os hellere spørge os selv, hvorledes Dumheden skal gøres ugjort, hvorledes vore Fjender skal gøres til vore Venner. Det er, fordi jeg tror paa Muligheden deraf, at jeg er her i Dag. Hvis jeg kan hjælpe Dig, Marian, saa er det med at sige dem Sandheden, som Du har sagt mig den.“

Der laa et Spørgsmaal i hans Ord, den uudtalte Tanke, at hun havde skjult noget for ham.

„Paul,“ sagde hun, „Du véd, at jeg har fortalt Dig alt, som jeg har fortalt dem det. Jeg har ingen Venner i Kronstadt og heller ikke i London. Hvad jeg gjorde, skete for et Barns Skyld. Du ser, hvordan det har hjulpet Barnet, siden de ikke en Gang vil lade mig skrive til det.“

„Vil de ikke lade Dig skrive til det? Har Du da spurgt dem?“

„Ja, Gud véd, at jeg har spurgt dem paa mine Knæ. Du véd ikke, hvor de har ydmyget mig her. Jeg haaber, at Du aldrig vil faa det at vide.“

Paul lo igen. Hun saa' paa ham med store Øjne, men han holdt hende om begge Haandled og skubbede hende lidt tilbage, for at han kunde se hende ordentlig, medens han talte.

„Du tror altsaa, at lille Dick ikke har faaet Brev?“ spurgte han.

„Hvorledes kunde han det?“ udbrød hun, skønt en Forestilling om Sandheden begyndte at gaa op for hende.

„Tror Du ikke, at han skal skrive mere til Dig?“ vedblev Paul med barnlig Fornøjelse.

Der kom er Smil i hendes Ansigt.

„Naa, fortæl mig nu, hvorledes det er,“ udbrød hun, „og pin mig ikke.“

Han lo igen, slap hendes Hænder og tog en Brevtaske op af Lommen. Hans magre Fingre dirrede, medens han famlede mellem de mange Lapper, som Brevtasken indeholdt, men til sidst fandt han et Papir, der var overkradset med en Barnehaand.

„Vær saa god,“ sagde han og lagde Brevet paa Bordet, „se saa, om lille Dick glemmer at skrive.“

Han vendte sig bort, og gik hen til Døren; han var for fintfølende til at ville se de Taarer, hun lod falde paa det klattede Papir. Morgenen efter den skrækkelige Dag, da han havde set Soldaterne i Guvernørens Hus, havde hans første Tanke gældt det Barn, hvem dette Offer blev bragt. Og nu høstede han Belønningen.

„Dick skal skrive en Gang om Ugen,“ sagde han, „og jeg skal være dit Talerør. Vær ikke bange, jeg skal nok ordne det hele, og han skal lære at kalde mig Broder. Er Du ikke glad, min lille Pige?“

„Jeg elsker Dig,“ sagde hun simpelt. „Jeg er ikke mere ensom, for din Kærlighed skal altid være hos mig.“

Skildvagtens Trin i Gaarden udenfor tvang dem til at skilles, og Paul begyndte igen at erindre det Øjemed, i hvilket han var bleven sendt til Fort Alexander.

„Jeg er kommet her for at udspørge Dig,“ sagde han, „det maa vi ikke glemme. De tror, at Du har Venner, men jeg vil sige dem det hele, og saa skal vi se. De maa ikke beholde Dig her. Jeg hviler ikke, før Du er paa Fort Katharina. Jeg vil straks tale med Generalen, han skal vide, hvordan det er, og han vil ikke sige Nej til mig. Nej, Marian, Du er ikke længer alene, den Tid er forbi. Vi vil begynde Sommeren sammen, og det skal altid være Sommer for os. Solen skal skinne paa os, og vi skal glemme Skyggerne.“

„Du faar mig allerede til at glemme dem, Paul,“ svarede hun, „det er Sommer for mig nu. Selv her vil jeg være lykkelig, naar jeg véd, at den næste Dag bringer mig Dig igen.“

„Ja, den næste og alle de følgende,“ sagde han

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

frejdigt, „vær sikker paa, at jeg skal finde en Udvej. Der er ikke en Dør, som min Kærlighed til Dig ikke skal aabne, ingen Nat saa mørk, at jeg ikke vil kunne se dine klare Øjne, ingen Dag saa stille, at jeg ikke vil høre din Stemme. Gud skærme Dig, min lille Pige, og give Dig tilbage til mig!"

Han bøjede sig endnu en Gang ned for at kysse hende og gik hurtigt ud af Værelset for ikke at komme til at sige noget, der kunde vække hende op af denne nye Drøm om Lykke. Der havde været en Solstraale i Cellen, men da han var ude paa Havet igen, syntes det ham, at Solen ikke længere skinnede, og at Mørket hvilede over Landet.

„Gud hjælpe mig! Hvordan kunde jeg sige hende Sandheden!" tænkte han. „De sender hende til Hovedstaden, og saa faar jeg hende ikke mere at se."

IX.

Ud af Mørket.

Dampbarkassen fo'r hurtigt over den snævre Kanal mellem Fort Alexander og Fastlandet. Paul tøvede ikke i Byen, men opfyldt af sit Løfte til Marian, gik han lige til Guvernementsboligen for at søge Generalen. Han traf Stefanovitch i hans private Kabinet og blev hilset velkommen med en spørgende Bevægelse af Øjenbrynene, der sagde saa meget som: „Naa, hvad vil Du her?"

„Jeg er kommet for at sige Dem, at jeg har været paa Fortet, Hr. General, og jeg har talt med Fangen."

Stefanovitch lagde Pennen fra sig og vendte sig om. Skønt han havde haft saa mange Ængstelser i en hel Maaned, viste Kronstadts Herre ikke Spor af dem, hverken ved Skødesløshed i sin Dragt eller Træthed i sit Ansigt. Han var lige saa lapset, som da han sidste Gang havde pint sin Hjerne for at finde paa Komplimenter, som kunde vinde ham Guvernantens Gunst.

„Har De været paa Fortet?" sagde han og tog Brillerne paa for bedre at studere Pauls Ansigt. „Efter hvis Ordre var det?"

„Efter Oberstens Ordre, Hr. General."

Stefanovitch nikkede to, tre Gange.

„Sendte han Dem derover for at udspørge denne Kvinde?"

„Han tænkte, at hun vilde sige mig alt, hvad hun maaske ikke vilde sige andre," udbrød Paul ivrigt. „Jeg har været — det vil sige, jeg kaldte mig hendes Ven."

Der kom et Smil i Stefanovitch's Ansigt. Han nikkede atter, som om han forstod ham fuldstændigt.

„De har kaldt Dem hendes Ven," gentog han, som om han vejede Ordene. „Men det er en Rolle, som De ikke spiller længere, Hr. Kaptajn."

„Jeg er ikke Ven med nogen, der er mit Lands Fjende," sagde Paul med dump Stemme. „Det er, fordi jeg ikke tror, at Frøken Best er vor Fjende, at jeg kommer her nu."

„Men Dokumenterne! den Plan, som hun sendte til London!" udbrød Stefanovitch gnaven.

„Hun forstod det ikke — hun vidste ikke, hvad hun gjorde, Hr. General. Hun tegnede Kortet, fordi hendes Slægtning i London tilbød hende Penge. Hun tænkte ikke paa, at det var en Forbrydelse. Jeg har udspurgt hende, og jeg véd, at hun har sagt Dem alt. Der er intet mere at opdage. Den, der bør straffes, er den Mand, som bad en Kvinde om at gøre et saadant Arbejde. Hvis han var i Rusland —"

Stefanovitch lo lidt haardt. Den instinktmæssige Bevægelse, som havde faaet den unge Krigers Haand til at søge Kaardegrebet, gik ikke tabt for hans Chef.

„Men han er ikke i Rusland og han er for klog til at vise sig her. Hvis De vil skære Halsen over paa ham, saa maa De tage til London, og saa bliver De hængt bag efter. Paa den Maade belønner de den, der forsvarer sin Ære, derovre. Og de kalder os Barbarer! — Men jeg venter at høre mere om Deres Besøg paa Fort Alexander. Sagde hun noget til Dem? Hun gjorde maaske en Tilstaaelse?"

„Hun sagde ikke andet, end det, hun sagde til Dem, Hr. General. Et Barn kunde se, at hun talte Sandhed. Det vil jeg give mit Liv paa."

Stefanovitch saa' paa ham og morede sig øjensynligt lidt over ham. Han vidste fuldstændig godt, hvorfra den Alvor stammede. Som Grundsætning elskede Nikolaj Stefanovitch alle Kvinder, men han kunde ikke forstaa, at man kunde tilbede én. Marian havde moret ham, da hun var i hans Hus. En anden Guvernante vilde om en Dag eller to indtage hendes Plads, og hun vilde ogsaa more ham, men at denne Forandring skulde volde ham Uro, det var en Mulighed, som man kun kunde le af.

„De vurderer ikke Deres Liv højt, naar De vil sætte det paa Spil for en Kvindes Ord," sagde han.

„For nogle Kvinders Ord, det er sandt nok, Hr. General, men for Frøken Bests Ord vil jeg gøre det. Det er en dum Mand, som ikke kan sige, naar en Kvinde lyver for ham. Denne Kvinde har aldrig løjet, Sandheden staar skrevet i hendes Øjne."

„Og dér har *De* læst den, ha, ha! Jeg maa sende denne Bog til Censoren, han kan sige mig, om det er godt for mine Officerer at læse et saadant Værk."

Han skelede fornøjet til ham. Han glædede sig over den unge Mands Forvirring. Han mente heller ikke noget med sine Spørgsmaal eller sin Nysgerrighed. I Kronstadt kendte man hele Marian Bests Historie. Hvad der bragte dem i Forlegenhed, det var Vanskeligheden ved at forhindre, at Efterretningen om hende kom til St. Petersborg, og ved at redde sig selv for den Anklage for Forsømmelighed, der kunde rettes imod dem. Denne Forlegenhed blev afhjulpen derved, at Fangen var paa Fort Alexander. De nølede med at sende hende til Hovedstaden. De var bange for, at hendes Historie skulde offentliggøres af en eller anden spejdende Englænder, og at der saa vilde følge ubehagelige Aabenbaringer. Stefanovitch tænkte paa dette, da han spurgte:

„Har De fortalt Bonzo noget om det, som De har sagt mig?"

„Nej, Hr. General."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi jeg først vilde tale med Dem. Jeg ønskede, De skulde vide, at Fangen er syg. De har sat hende i den sydlige Celle og giver hende Rugbrød at spise. Gud maa vide, at jeg ikke holdt af at se det, da jeg talte med hende. Hun skjulte Brødet bag sin Tallerken, Hr. General. Hun beklagede sig ikke, men jeg kunde se mange Ting. De sulter hende, hun kan ikke leve længe paa den Maade. Og hun er saa lille og hjælpeløs, og hun har ikke haft i Sinde at gøre noget ondt. Jeg sagde, at jeg vilde tale med Dem, for De kunde ikke vide noget om, hvad der var sket. Jeg sagde, at De vilde lytte til mig og erindre, at hun er Englænderinde, og lade hende føre til Fort Katharina. Obersten vilde ikke forstaa mig, ham kunde jeg ikke tale med, men det kan jeg godt med Dem. De vil lytte til mig, De vil ikke glemme, at hun har været Deres Børns Veninde. Kronstadt vil ikke vinde noget ved denne Kvindes Død. Det vil være udsat for evig Skam, hvis hendes Historie bliver bekendt i England, og den vil blive bekendt, det er jeg sikker paa. Der er engelske Spioner overalt. En eller anden vil sige dem, at vi har en Fange paa Fort Alexander, og at hun er ved at dø. Saa vil de sige, at det er Deres Gerning — De, som er Byens Fader, og har vundet Deres Børns Kærlighed. Hr. General, De vil sende hende til Fort Katharina, De vil ikke afslaa min Bøn."

(Fortsættes).

Hvad der faldt mig ind i Onsdags.

KØBENHAVN er en vidunderlig By.

Ikke blot om Sommeren, naar nogle af Gaderne bliver vandede og alle Indbyggerne drikker Bajer paa Bajer, hvilket ikke, som man i gamle, uoplyste Dage formodede, bliver til Mavekatar m. m., men derimod til Antiker og saaledes i Virkeligheden kan anses for et stort og glorværdigt Arbejde for kommende Generationer. Naar tyske Handelsrejsende smækker op foran d'Angleterres Port med store Prøvekasser og en Grevemine, som bringer vore egne paa Fortovet placerede Baroner til at sprække af Misundelse. Naar alle Danske er i Tivoli, alle Udlændinge paa Thorvaldsens Musæum og alle bedre Middagsherrer paa Skodsborg.

Ikke heller alene om Efteraaret, naar de gamle Blade blæser af Træerne i Frederiksberg Allé og nye Blade springer ud af Journatistikens aldrig ældede Rødder. Eller om Vinteren, naar Teatrene lokker med opsigtsvækkende Skuespil og Publikum slaas om Aviserne for at læse de aandfulde Debatter i Rigsdagen, og Middage og Baller florerer i bestandig nye og mere straalende Former.

Men allermest om *Foraaret.*

Og jeg tænker slet ikke paa de blaa Violer, som falbydes paa Gaden af Blomsterkvinder med røde Næser og sorte Fingre. Ikke heller paa de lune Vinde, som knækker Spejlglasruder og mens de vifter med de syv Anemoner, som Almanakken eller Restauratørerne i Charlottenlund har narret op af Jordens Bryst, fremkalder en behagelig Hoste af syv tusinde Mennesker.

Jeg tænker i det hele taget slet ikke paa det om jeg saa maa sige officielle Foraar, ikke heller paa det grønne, det behagelige, som kommer en Gang hen paa Sommeren. Jeg tænker paa det ægte, det virkelige, som i sit kolde Skød bærer Spiren til Aarets Høst og som gør sin Gerning, uanset Vejr og Vind.

Dette Foraar — det rigtige — mærker man i sine Ligtorne. Og Københavns Ligtorne er *Skuespillerne* — — ikke blot fordi vi mærker den mindste Forandring i Teatrets Barometerstand, men ogsaa fordi vi finder os i de utroligste Lidelser, som disse Medborgere tilføjer os, og skriger til Himlen, naar nogen træder paa dem.

Dette Foraar tilhører Skuespillerne.

Nu er det nemlig, det skal afgøres, paa hvilken af vore Scener, de i den kommende Sæson skal promenere deres Kunst — eller om de, ak! skal drage rundt i Landet med Thespiskærren — — eller, ve! for en Stund trække sig tilbage til Privatlivet.

Der er overfladiske Mennesker, som mener, det kan være ligegyldigt eller at det dog ikke er Livet om at gøre, hvorvidt Hr. X. spiller Marquis paa Dagmar eller i Nørregade eller Frk. Y.s Uskyldighed forfølges paa Kasino eller Kongens Nytorv. De ræsonnerer som saa: Adelskabet er jo dér, hvor Hr. X. er og Uskyldigheden er Frk. Y. i Kødet baaren, og Forfølgelsen lurer alle Vegne — saa, Herre Gud!

De Mennesker, som tænker saadan, er ikke Københavnerne. Det er indvandrede Provinsfolk, hvem deres Hjemstavns Smaatskaarethed endnu hænger i Klæderne, og hos hvem Sansen for det højere endnu ikke har faaet Bugt med Madstræbet o. s. v. De tager Livet tykt, har ingen Smag for Nuancer. De tror, at en Bøf er en Bøf (gid den var!).

Og frem for alt forstaar de ikke, hvor nødvendigt et Krydderi paa den daglige Vælling dette Kulissernes Allehaande er.

De skifter ikke — som vi — Halsbind og Frakke og Frisure med Martinius Nielsen. Deres Lykke ligger ikke — som vor — under Fru Odas Pariserhæl.

De passer deres Kram, klæder sig, som de selv synes, og glæder sig over Kunsten, hvor de finder den. De har ingen Ligtorne i deres bredsnudede Provinsfodtøj.

Derfor forstaar de os ikke, naar vi ikke kan sove, før Hr. X.s Engagement er gaaet i Orden. De begriber ikke, at vi løber fra alt muligt for at faa at vide, hvor saa Frk. Y.s Uskyldighed skal forfølges.

De slipper for Smerterne i Ligtornen. Men saa har de til Gengæld heller ikke den Paradisfryd og Stolthed, som opfylder os andre, naar vi gaar over Asfalten ved Hr. X.s Arm eller blotter vort ærbødige Hoved for Frk. Y.s Øjne.

De kan bare misunde os.

Forbandet ærgerligt er det, at de formodentlig ikke gør det.

v. Hasten.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Omtrent samtidig med at Amerikanerne hejste deres sejrrige Stjærnebanner i Cubas Hovedstad, som Tegn paa, at det nu er dem, der har Magten der, overførtes Columbus' jordiske Levninger til Spanien, der dog nok vilde have, at den store Opdager skulde hvile paa spansk Grund. Den 19. Jan. ankom Columbus' Blykiste til Sevilla og blev hensat i den berømte Domkirke under stor Højtidelighed. Alle Kirkeklokker ringede, Kanonerne drønede, og selv Kongen og hans Moder var repræsenterede ved Højtideligheden af Hertugen af Veragna, der nedstammer fra Columbus. Iøvrigt synes man noget i Tvivl om den hjemførte Kiste virkelig indeholder Columbus Ben. Nogle mener nemlig, at det er hans Søn Diegos Kiste, og sikkert er det, at den store Opdagers Lig saa ofte er bleven flyttet fra Sted til Sted, at Tvivl er let forklarlig.

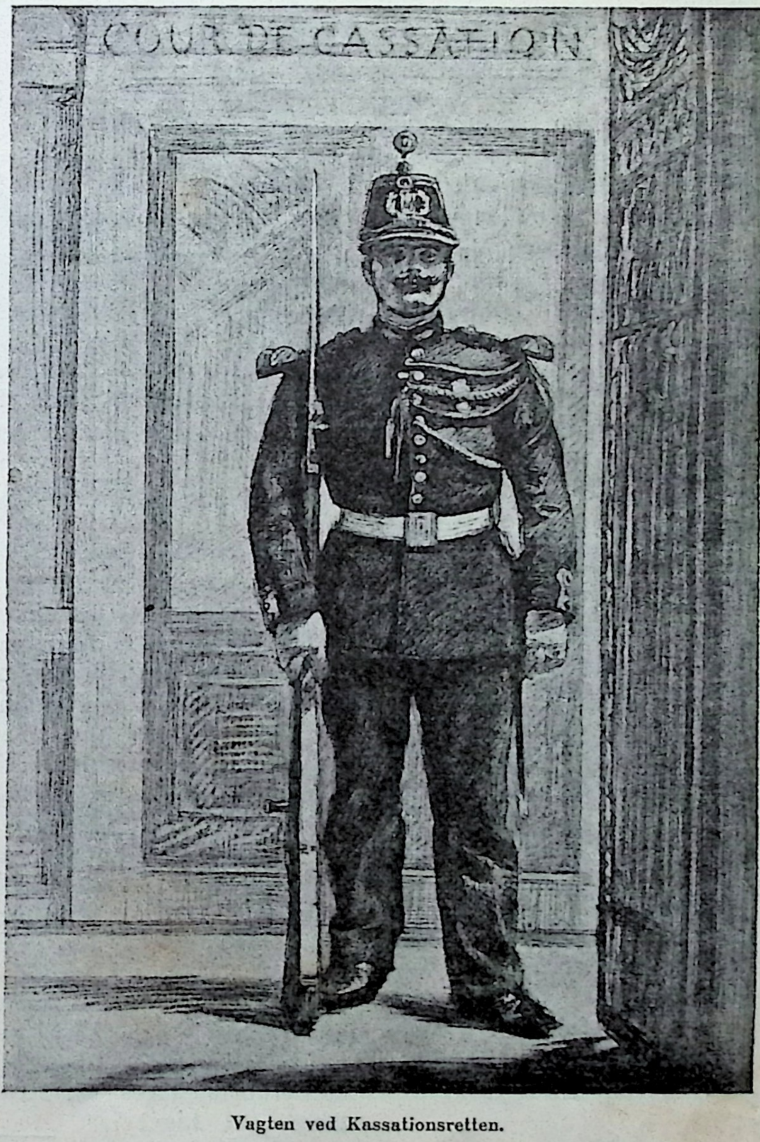
* * *

Der staar han, Skildvagten, med Bajonetten parat, for at bevogte Døren, bag hvilken Frankrigs Dommere forsøger paa at udrede Dreyfussagens filtrede Væv. Og som han staar der foran Kassationsrettens Dør, synes han en levende Illustration til den hele Affære. Hans Stilling her er den samme som den, Hæren indtager. Ganske som Skildvagten forhindrer Folk i at trænge ind til Rettens Forhandlinger, saaledes har Hæren forsøgt at hindre Nationen i selv at kunne dømme om Retfærdigheden af Dreyfus Domfældelse.

* * *

Nu da Karnevalstiden nærmer sig, kan vi glæde vore Læserinder med Tegningen til et helt nyt Kostume, der utvivlsomt ogsaa her vil vække samme Beundring som Tilfældet har været i England. Den kvindelige Nordpolsfarer er selvfølgelig i højeste Grad aktuel og moderne i vor saa nordpolssøgende Tid, og Kostumet, der er særdeles klædeligt, frembyder, som det fremgaar af Tegningen, ikke store Vanskeligheder, hvad Udførelsen angaar. De mange Istapper, der tager sig pragtfuldt ud i en med elektrisk Lys oplyst Sal, kendes jo f. Eks. fra Juletræerne, hvor de ofte benyttes som en paa en Gang virkningsfuld og billig Pynt. Samtidig bringer vi et Par Billeder af et meget chic og moderne Formiddagstoilette og et Liv, som ved sit elegante Snit og sin smukke Udstyrelse utvivlsomt vil tiltale enhver. Saaledes indfrier vi vort Løfte om til Stadighed at holde vore Læsere à jour med det nyeste, der fremkommer paa Toilettets Omraade.

Trods alle Lægers Formaning synes det en ren Umulighed at faa Damer til at gaa med tilstrækkelig tykt Fodtøj om Vinteren, Derfor gaar de fleste rundt og plages af en større eller mindre Forkølelse paa denne Tid af Aaret. Disse Smaalidelser opstaar jo, som de fleste ved, i Reglen som Følge af en daarlig Blodcirkulation. Det gælder derfor om, saasnart en Forkølelse melder sig, det være i Form af Nysning, Kuldegysninger eller lignende, straks at se at faa Blodet til at cirkulere saa raskt som muligt gennem alle Aarer. Den sikkert virksomste Maade at op-



Vagten ved Kassationsretten.

naa dette paa, kan man lære af dem, der er henviste til at maatte staa Skildvagt og derfor særlig er udsatte for Vinterkulden. Naar saadanne Folk mærker, at deres Temperatur bliver lavere eller de føler Kuldegysninger, benytter de ofte den Methode at trække Vejret meget dybt en tre, fire Gange og hver Gang at holde paa den indaandede Luft saa længe som muligt for tilsidst at lade den slippe langsomt ud gennem Næseboerne. Herved opnaas nemlig, at Hjertet sættes i saa stærk Bevægelse, at det varme Blod med usædvanlig Kraft drives gennem Kanalerne og ind i de mindste Aarer, hvorved der opstaar en lignende Virkning, som naar Blodet er kommet i Bevægelse som Følge af stærk Motion. Vi anbefaler alle Damer og Herrer at prøve denne Kurmetode, naar en Forkølelse melder sig. Navnlig Damer, der gaar paa Bal og i Selskab i udskaarne og nedringede Kjoler, er jo udsatte for at faa sig en saadan akut Forkølelse i kolde Værelser eller paa en Trappegang. Husk saa vort Raad, og De skal faa at mærke, hvor livligt Blodet vil strømme gennem Deres Aarer.





* * *

En morsom — om ikke sand saa vel opfunden — Historie fortælles fra Dresden om en rig gammel tysk Jomfru-Tantes og en russisk Generals jordiske Levninger. Tante rejste fra Dresden til Wien, blev syg i Prag og indlagt paa et Hospital, hvor hun døde. Hendes nærmeste fik straks Meddelelse derom og forlangte at Liget skulde sendes til Berlin. Stor var imidlertid deres Forbavselse, da de aabnede Kisten og i Stedet for Tantes kendte og elskede Træk fandt Liget af en russisk General i fuld Uniform. Det første, de gjorde, var straks at telegrafere til Prag: „Ingen død Tante her, men russisk General. Hvor Tante?“ Fra Prag kom Svaret: „Hvis død Tante ikke Berlin, død Tante Petersborg“. Saa telegraferede de til St. Petersborg: „Hvad gøre med død russisk General og hvor død Tante?“ Herpaa indløb følgende Svar: „Begrav russisk General i al Stilhed. Tante lige begravet her med de højeste militære Æresbevisninger“.

* * *

Som et Eksempel paa, hvor hurtig det kan gaa ned ad Bakke her i Verden, meddeles os følgende om den saa forgudede Madame Anna Judic, der i mange Aar var Parisernes erklærede Yndling. Den Gang strømmede Pengene ind til hende i Tusendvis, hendes Hus i Rue Nouvelle var et Vidunder af Pragt og Komfort. Penges Værdi kendte hun ikke noget til, og hun gav langt mere bort, end hun havde Raad til. Nu har hun i nogen Tid levet stille og tilbagetrukken; det siges, at man forbereder en Indsamling for at hjælpe hende til Livets nødvendigste.

Da hun for et Par Aar siden optraadte her i Cirkus Varieté lagde man Mærke til at hendes Stjærne var i Dalen.



Kendte Navne

fra By og Land.

En Mæcen.

Vor Hovedstads største Mæcen, Direktør, Brygger *Carl Jacobsen*, der paa saa mange Maader har været blandt de forreste i Rækkerne til at vise sin store Interesse for Udsmykningen af vor By, har i disse Dage atter ladet høre fra sig, og denne Gang i en saa storslaaet Form som ingensinde før, idet han har tilbudt at skænke Staten alle sine Samlinger paa den Betingelse, at Stat og Kommune vil bevilge en Million Kroner til Byggegrund og Bygning for disse. Vor Hovedstad vil paa denne Maade komme i Besiddelse af alle de Kunstværker, som findes i det gamle Glyptotek, samt af de moderne Kunstværker, som findes opstillede i det ny Glyptotek.

Videnskabsmænd, Kunsthistorikere og Arkæologer vil sikkert flokkes om at faa disse Samlinger ordnede paa en saa hensigtsmæssig Maade, at man ikke alene her i Landet, men ogsaa fra hele Europa vil besøge det ny Musæum og høste rigt Udbytte af at stifte Bekendtskab med de enestaaende rige Samlinger. Direktør J. har i saa Henseende med sin store Kunstsans og Kendskab til Kunsten beredet Vejen ved selv at have udarbejdet omhyggelige Glyptotek-Kataloger.

Den lille Hornblæser.

Den 8. Februar er det 50 Aar siden, at afskediget Overtrompeter, *H. T. Larsen* som 14 Aars Dreng traadte ind i Hæren; den nævnte Dag optoges han som Spillemand i 3. Reserve-Bataillon, og under Krigen i 49—50 fulgte han sin Bataillon i Slagene ved Dybbøl, Isted og Mysunde. Efter Krigen, i



Overtrompeter H. T. Larsen.

1851, blev han Korporal. Og da Reservebataillonen d. 25. Oktbr. 1852 ophævedes, ansattes han ved Feltartilleriet, hvorved han indtil d. 1. Novbr. 1892 har gjort Tjeneste. Med Batteriet Lunn gjorde han Krigen 1864 og deltog blandt andet i Forsvaret af Dybbølstillingen.

Efter at være udtraadt af den egentlige Tjeneste, blev han 1. November 1892 ansat som Opsynshavende ved Landbefæstningen, i hvilken Stilling han er den Dag i Dag.

Jubilaren er en jævn Mand, der nyder almindelig Agtelse, ikke alene hos Overordnede, men hos alle, med hvem han kommer i Forbindelse.



Direktør, Brygger Carl Jacobsen.

1868 fik han Hæderstegnet for 16 Aars tro Tjeneste, 1875 blev han Dannebrogsmand og han bærer Erindringsmedaillen fra begge de slesvigske Krige.

Jubilæum.

I Januar Maaned fejrede Musiker *Ernst Henneberg* 25 Aars Jubilæum som Sanglærer ved Københavns Kommuneskoler. H. er født i Niær Præstegaard den 5. Marts 1837. Som Barn udviste han stort musikalsk Anlæg og optraadte som 14 Aars Dreng som Koncertspiller paa Pianofortet. Han er Elev af Gebauer og Rée, var i nogle Aar Lærer ved Musikkonservatoriet og er anset for en ualmindelig smagfuld Klaverspiller. H. har desuden flere Gange lagt Kompositionsevne for Dagen. Han trak sig tidligt tilbage fra Offentligheden og viede saa sine Kræfter til Skolen.



Musiker Henneberg.

Den 1. Februar kunde *L. Preetzmann-Aggerholm* i Kolding fejre sit 25-aarige Apothekerjubilæum. Han overtog i 1873 Apotheket i Sæby paa Sjælland, og i 1885 blev han Apotheker i Kolding. I sine unge Dage var han ivrig Medarbejder ved „Fædrelandet“ og en god Ven af Carl Ploug. I den farmaceutiske Verden er A. kendt og skattet — han var saaledes Medstifter af den farmaceutiske Medhjælperforening og i et Aarstid Redaktør af Foreningens Medlemsblad. Et Forslag fra den Tid om Omordningen af Apothekervæsenet vidner om hans store Interesse for sit Fag.

Dødsfald.

Fhv. Sognepræst *P. J. Mazanti* er den 22. Januar afgaaet ved Døden, 80 Aar gammel. Aaret 1898 blev et Slags Jubelaar for ham, thi det var netop da 60 Aar siden, han tog Artium og 40 Aar siden han blev præsteviet. Som ung theologisk Kandidat var han Institutbestyrer i Skanderborg; derefter udnævntes han til Kateket i Ærøskøbing i 1858. Senere forflyttedes han til Vester Torslev ved Mariager, og 1875 kaldtes han til Sognepræst i Udbynedre og Kastbjerg ved Randers. Desværre fik han en stærk Nervery-stelse un-



Apoteker Aggerholm.



Sognepræst P. J. Mazanti.

der en Ildsvaade, der i 1892 overgik Kirken og Præstegaarden, og denne medførte, at han snart efter saa sig nodsaget til at trække sig tilbage fra sit Embede, hvor han var meget afholdt.

Pastor *Clemens Petersen*, som nys afgik ved Døden i sit Embede i Værum og Ørum ved Randers, var født i 1840. Efter at han var blevet Student fra Roskilde Skole 1860, bestemte han sig først til Landvæsenet; men da Krigen udbrød 1864, meldte han sig ved Fanerne, deltog med Hæder i Kampen ved Als den 29. Juni og blev saaret der. Efter Krigens Ophør blev han udnævnt til Officer og gjorde Tjeneste en Tid lang som Løjtenant. Imidlertid vaktes hans Lyst til det teologiske Studium, og efter at have taget Embedseksamen i 1876, blev han først Lærer i Hjørring og derefter viet til Præst i 1879. To Gange var han Præst i Kjerteminde, først som Kateket og senere som Sognepræst. I sit nuværende Embede havde han virket siden 1893.



Pastor Clemens Petersen.

En Platte.

Som det næsten kunde forudses, efter det Omfang, som Plattemanien paa et vist Tidspunkt havde antaget, er der ogsaa kommen udenlandske Platter paa Markedet. Den bekendte Forretning: Jul. M. Goldschmidt i København, der gør adskillige Strejftog paa Kunstindustriens Omraade, benyttede Kongens 80-aarige Fødselsdag i Fjor til at kreere en Mindeplatte, og det havde den gode Idé at henvende sig til et udenlandsk Etablissement, som ikke blot nyder et aarhundredgammelt Ry, men ogsaa dyrker en Specialitet, der med Rette har vunden Verdensberømmelse. Der blev derved altsaa Mulighed for at frembringe et Arbejde, som ikke faldt sammen i Genre med, hvad man allerede kendte, men udførte noget nyt paa Mindetallerknernes Omraade. Platten blev nemlig bestilt hos Wedgewood Works, de mægtige engelske Fabriker, der dyrker den af deres Grundlægger, Josiah Wedgewood i Midten af forrige Aarhundrede i Staffordshire grundlagte Industri af en speciel Art engelsk Stengods, de højt berømte *cream wares*, der vakte Dronning Charlottes Beundring i den Grad, at hun forlangte Navnet forfremmet til *Queens ware*. Gennem halvandet Aarhundrede har da denne hovedsagelig blaa eller grønne, ogsaa undertiden sorte Masse (Basalt), med dens antike Relieffer, vundet talrige Beundrere. Selv i de nordiske Lande har man til Tider forsøgt at efterligne den. Gustafsbergs Porcellænsfabrik dyrker under Navnet „Jasper“ endnu den Dag i Dag Genren, saaledes som mange senest vil have haft Lejlighed til at bemærke paa Stockholmsudstillingen i Fjor.



Det er i Etruria, som den By i Staffordshire hedder, der er grundlagt paa Fabrikationen af Wedgewood, at den her omtalte Mindetallerken er bestilt. Kongens Brystbillede er anbragt i hvidt Hautrelief paa en lys blaa Grund og om den slynger sig, ligeledes i hvidt Relief, en Egekrans med Krone over. Desuden er Kongens Valgsprog og Datoerne anbragt paa Platten.

Cirkus Variété.

I det lange Februar-Program repræsenteres den lette Sang-Genre af Mlle. *Lili Freedgy*, hvem Direktionen allerede for flere Aar siden opdagede i Paris og strax engagerede, men som nu først har kunnet løsrive sig fra sine andre Engagementer. Hun vil faa slemme Konkurrenter i den franske Duet *Del Mely* og den italienske *Trio la Serenada*, og i al denne Sangkunst vil en Mangfoldighed af ekscentriske Løjer, halsbrækkende Legemsøvelser, Ekvilibrister, Cyclister og Silhuettister bringe den fortræffeligste Afveksling.

„Hver 8. Dags Musik og Sang“.

I Dag er udkommet 6. Hefte af „Hver 8. Dags Musik og Sang. Kapelmester *Fr. Rung* har hertil overladt os den Romance, som han komponerede til „Epilogen“ ved det kgl. Teaters 150-Aars Jubilæum og som blev foredraget af Frk. Dons og Cornelius Petersen. Endvidere findes en Sang-Komposition af *Fini Henriques:* „Til min Moder“, med Tekst af F. L. Høedt, samt en ny „Lanciers“ af en ung, debuterende Komponist, *Eduard Borregaard*. En Fornyelse af Tonerne til denne Dans er en saadan Sjældenhed, at Arbejdet kan paaregne stor Opmærksomhed. Komponisten har iøvrigt allerede haft den Fornøjelse at se Dansen blive benyttet paa de kendte Paul Petersenske Kursus.

Løsningen paa Præmiegaaden i Nr. 16 var:

Rotterdam.

Der indkom 1287 Løsninger.

1. Præmie tilfaldt Ingeborg Andersen, Fortunstræde 4. 2. Præmie tilfaldt Assistent C. Mauer, Næstved.

Bemærk!

For at fremme den hurtige Forsendelse af „Hver 8. Dags Musik og Sang“, der ofte hæmmes derigennem, at Abonnementsbeløbet anvises paa Postopkrævning, tilraade vi nye udenbys Abonnenter at indsende Beløbet: Kr. 1,25 (for et Kvartal) paa en Postanvisning, hvorefter Bladets Udsendelse vil foregaa hurtig og regelmæssig.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag“s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*



Kurvemøbelværksted hos O. P. Jespersen & Sønner.

Dansk Industri.

Kurvefabrikation.

IGENNEM lange Tider førte Kurvemageriet her i Danmark en ganske upaaagtet og lidet anset Tilværelse. Det var oprindelig tyske Kurvemagere, som her paabegyndte denne Art Virksomhed — de slog sig ned i skumle Kælderlokaler, hvorfra de solgte dels deres egen Produktion, dels saadanne finere Arbejder, som de indførte fra „das grosse Vaterland". Daarligt var Mestrene stillede, men en endun mindre misundelsesværdig Tilværelse var Svendene beskaaret. Det var først og fremmest besværligt for dem at skaffe sig Arbejde, og ingensomhelst Forsøg blev gjort for at højne Faget eller bedre de Vilkaar, hvorunder det virkede.

Saaledes stod alt i Stampe i mange Aar, indtil det energiske Firma *O. P. Jespersen & Sønner* tog Sagen i sin Haand. Efter i nogle Aar at have drevet Kurvefabrikation fra Vridsløselille Fængsel, hvor Arbejdskraften ganske vist var stabil, men hvor det Arbejde, der præsteredes, var af yderst ringe Kvalitet, besluttede Firmaet sig til at etablere rationelt Kurvemageri, og henflyttede derfor sin Virksomhed til København.

Stor Arbejdskraft var paa dette Tidspunkt ikke til Stede her i Danmark, og man maatte derfor tage sin Tilflugt til at indforskrive



Kurvene forarbejdes.



Kvindernes Værksted.

fremmede — samtidig hævedes Arbejdslønnen op i Højde med den i andre beslægtede Fag og der indrettedes Værksteder med store, lyse og luftige Rum. Nu galdt det om at stemme op for den Overflod af tysk Kurvemagerarbejde, som stadig strømmede ind over Landet, og for at byde denne Konkurrence Spidsen, besluttede man at gøre Forsøg paa at lade en Del af Arbejdet udføre af kvindelig Arbejdskraft. Dette viste sig at være en fortræffelig Ide, thi Kvindens medfødte Fingerfærdighed gjorde sig hurtig gældende paa det nye Felt.

Gennemvandrer man *O. P. Jespersen & Sønners* store Fabriks- og Lagerbygning, imponeres man ganske af den Formernes Mangfoldighed, som Kurvemagerne forstaa at fremstille af det bøjelige Materiale, og man lægger særlig Mærke til de ganske overordentlig tiltalende Kurvemøbler. For at bringe denne Del af Industrien *up to date*, indforskrev Firmaet Modeller fra Kina og Amerika, og har nu den Tilfredsstillelse, at Størstedelen af de Kurvemøbler, der liver saa behageligt op i vore Villaers Havestuer, ere udgaaede fra dets Værksteder.

Kurvefabriken beskæftiger nu over et halvt Hundrede Arbejdere og Forretningen er kendt over hele Landet fra København til Esbjerg, fra Skagen til Gjedser. Det er virkelig en Fornøjelse at se, hvorledes en tidligere forsømt og vanrøgtet Industri nu er blomstret frem under kyndige, danske Hænder.

Af de livfulde Værkstedsinteriører, som ledsager disse Linjer, vil man faa et udmærket Begreb om Fremgangsmaaden ved alle Arter af Kurvefletning og man vil, ved at betragte Lagerlokalet, faa et Indtryk af Varernes Variation. Alt, hvad der hører til et velmøbleret Værelse, selv Chaiselonguer, kan nu fremstilles i Straa, og sidder man en Sommer-Aften i en hyggelig Strandkurv ved Sundet, vil man ikke glemme at sende denne Industri en venlig Tanke.



Et af Lagerlokalerne.



Ordrene afgaa.

Illustreret Familieblad

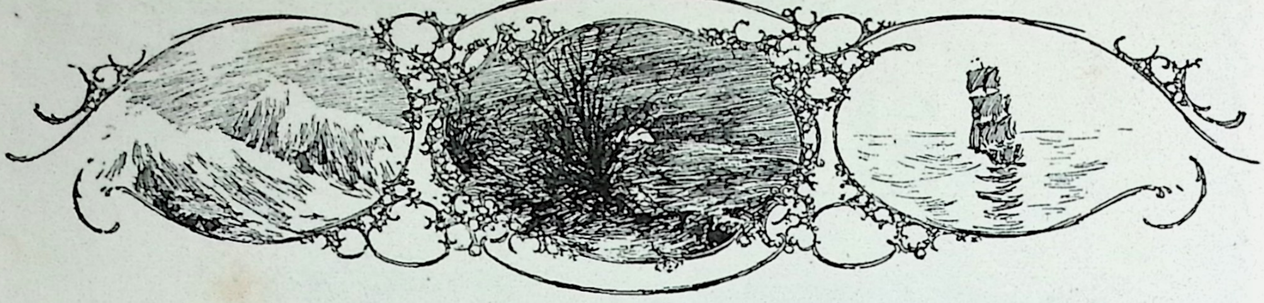
Hver 8 Dag

Nr. 20. Aargang 1898–1899. Søndag den 12. Februar 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Urolighederne paa Samoaøerne.

De samoanske Krigere drage gennem Byen Apia.



Men Kvinderne beklager jeg.

Skitse af Thomas P. Krag.

VOR kloge, lidt graanende Ven tog til Orde: „Om I elsker og slet ikke bliver lagt Mærke til, saa fald ikke i Fortvivlelse, I unge Mænd! Der lever mange smukke Kvinder, foruden den ene, som I netop nu har kær. Blandt dem findes der nok en, hvis straalende Øjne vil besvare Eders Blikke, og der findes nok et Sind, som vil brænde mod Eders.

Efter de mange Aar, jeg har levet, er jeg kommen dertil, at jeg ikke beklager Mændene saa meget. *Men Kvinderne beklager jeg.* Ja, ofte naar jeg en smuk Vaardag møder de mange unge Piger, som kommer ud i sit lyse Vaartøj, saa føler jeg noget som Sorg og Medynk. Disse lyse Aasyn, hvor de venter og straaler! Disse Øjne, disse Smil, hvor de kun higer mod ét! hvor de kun venter paa ét! — og hvor Livet giver dem lidet til syvende og sidst. Alle disse unge Kvinder, de har kun sin Skønhed, der tidt er af saa skør en Art, at det Ansigt, der før skinnede af Ynde om kort Tid er tomt for Glæde. Og hvor mange glædetomme Ansigter man møder!

Ja, tidt har jeg efter Aars Forløb truffet unge Kvinder fra min Barndom. Den Gang gik de frem med løftet Barm og aabne Øjne. Og jeg saa dem igen iført grim Hvergarnskjole og med sjokkende Skridt. Hvordan havde de haft det? De havde ingen Ting haft, de havde ingen Ting at fortælle.

Nogle bliver ligegyldige. De ved, at deres Liv er forbi og de slaar sig til Ro. Andre er mere ulykkelige; de raaber, idet de gruer for Alderen, som nærmer sig, de frygter den som selve Døden: „Du maa ikke komme nærmere! lad mig leve, lad mig leve, jeg har jo ikke følt Livet endnu! — — —“

Et Minde, der betager mig, naar jeg tænker derpaa, skriver sig fra langt tilbage.

Jeg var den Gang en fattig, juridisk Student. Jeg var netop bleven Medhjælper paa en bekendt Advokats Kontor, og af pur Godhed gav han mig saavidt Løn, at jeg ikke sultede (han kunde jo faa ti til tyve Medhjælpere gratis) og af pur Elskværdighed indbød han mig nu og da til Selskab i sit store og elegante Hjem.

En Aften saa jeg ved en Soiré hos ham en Dame, som jeg aldrig havde set før. Jeg fik at vide, at det var min Principals Niece, en ung Dame paa et Par og tyve Aar. Hun gjorde ikke nogen Anstrengelse for at henvende Opmærksomheden paa sig og dog var hun uvilkaarlig hele Selskabets Midtpunkt. Hun var saa smuk . . . og hun havde noget broget ved sig, som er umuligt at forklare. Har De for Resten set enkelte af de gamle Mesteres Kvindeportrætter? . . . Her kan De mangen Gang finde denne brogede Farve hos Menneskene: Et Smil, som De ej kan forklare . . . er det sjæleligt, er det aandeligt, er det evigt, himmelsk? Eller er det jordisk, smægtende af vild Sanselighed? Ja, der var vist meget hos hende; som en stor Opal gik hun omkring og forandred sig. Staaende mod Lyset ejed hun *det* Ansigt, *den* Mine, halvt i Skygge var hun saadan, helt i Skygge var hun atter slig, naar hun smilede, kunde man have Lyst til at sige: „Smil ofte, for at din Skønhed kan straale“. Men naar hun var alvorlig, mumled man: „Maaske alligevel dit Alvor er det skønneste“. Man mærkede tydeligt, at mange talte om hende. De som stod fjernt fra hende, talte om hendes Figur og hendes Ansigt, de som stod nær hende talte om alt muligt; men Tonefaldet og Blikket fortalte, hvad de tænkte paa. Og man skulde have set de gamle Kavallerer! De kredsede om hende og en og anden gammel Viveur var maaske ængstelig og paatrængende galant paa en og samme Tid; men i Grunden sukkede de vel, disse gamle . . . hvad Fanden skulde de ogsaa gøre her? — det laa ligesom bag deres hele Kurtise, denne Fortvivlelse, denne Hjælpeløshed, som Alderen giver.

Jeg saa hende; men jeg følte mig meget ringe, som den ubetydelige Volontær, som den unge, fattige Student, hvis Navn lød bondsk og hvis Fremtræden var genert. Jeg kunde ikke tiltale hende . . . jeg har altid haft klar Forstaaelse af de reelle Ting . . . det har hjulpet mig som Jurist . . . men, hm . . . det har maaske gjort, at

jeg har tabt andre Ting, som er ligesaa gode: Lykken er nu en Gang en Chimære . . .

Nu, ikke mere herom. Nok er det: i dette Selskab var der saa mange andre, som stod hende meget nærmere end jeg. — Men, jeg stirrede paa hende, naar jeg kunde komme til, jeg var mægtig forelsket i hende fra første Nu, mit unge Blod var uroligt den hele Aften. Og om Morgenen — hvor jeg vaagnede i en egen Sindsstemning, hvor jeg gik til mit Kontor som den ringe, ulykkelige Student, der ikke vidste, hvad han skulde gøre for at gribe det Liv, der straalede for hans Øjne — men som dog hang for højt.

Ud paa Aftenen sang hun flere Sange. Og naturligvis skrev jeg disse Sange op og købte Nodeheftet og spillede dem med Nød og Næppe paa det gamle Klaver, som stod til ingen Nytte i Pensionatet, hvor jeg boede. Og . . . ja, hvad finder man ikke paa, naar man er ung og forelsket . . . en Aften gik jeg i Timevis udenfor hendes Vinduer (dem havde jeg ogsaa faaet opdaget) og jeg fløjtede de samme Melodier, som hun hin Aften sang, og hver Gang stod jeg et Øjeblik stille og ventede og stirrede . . . om jeg nu skulde se hendes Skygge paa Værelsets Gardin.

Ja, hvor hun havde tændt mit unge Blod, hvor ofte hendes Skønhed kom lyslevende frem i mine Tanker. Nu, de Dage er alligevel skønne, da vi mærker, at Blodet begynder at leve, selv om man gaar vemodig omkring med sin Kærlighed — alene — — —

Omsider kom den Dag — den havde jeg ogsaa paa en eller anden Maade faaet Rede paa — da den unge Dame skulde rejse. Hun skulde rejse til Udlandet igen, hvor hun i de sidste to Aar havde studeret Musik. Se, da gik jeg hen til en af Byens Gartnere, og for nogle af mine fattige Sparepenge købte jeg en dejlig Buket, fuld af tunge Roser, af gule, hvide og røde. Og jeg skrev et glødende Brev til hende, hvori jeg bekendte min Kærlighed, og jeg fortalte, at hun ikke lignede én af disse Roser, men hun lignede dem alle; thi saa rig var hun paa Skønhed. Og dette Brev stak jeg ind blandt Roserne, og jeg bad hende ydmygt flette en af Blomsterne i sit Haar.

Denne Buket lod jeg Gartneren besørge om Bord, før Dampskibet skulde gaa. Og jeg stod mellem Bryggens Stabler og Tovværk, og jeg saa hende, da hun kom om Bord, forundret og smilende modtage Buketten. Hun havde vist adskilligt at varetage; thi hun var snart her, snart der. Og i Hælene paa hende fór hendes Onkel, min Principal og en af Byens gamle Officerer.

Endelig gled Dampskibet langsomt fra Bryggen. Jeg saa længe efter den høje, lysklædte Skikkelse, der stod og saa mod Land og vinkede. Selv i Rejsetøj og halvt skjult bag Dampskibets Rækværk havde hun den samme Elegance i Figur og Holdning som før. I Haanden holdt hun min Buket. Og jeg troede af og til at mærke, at hun saa efter nogen anden end sine Slægtninge . . . hun vilde vist gerne vide, hvem der havde givet hende de hemmelighedsfulde Roser.

Det er mærkeligt med den første Elskov. Man glemmer den ikke saa let. Der gik Aar efter Aar, men endnu naar jeg tænkte paa den fine, den smukke Dame, saa følte jeg noget som en stor Drøm fylde mig.

Men Tiden gik og gik. Mange Aar svandt. Og til mig kom i hvert Fald intet Bud om hende. Imidlertid var jeg kommen til en anden By, og jeg havde vundet et Navn som Advokat og gjort saa vidt Karriere som den kan gøres i vore smaa Forhold. Mine juridiske Sysler optog mig meget. Naar jeg nu tænkte paa hende og paa hin Tid, var det med et halvt vemodigt Smil: „Det var den Gang! Hvor jeg dog da var fuld af Forelskelse! En vakker Tid i Grunden! . . Og hun . . . hvor var hun nu? . . . maaske gift . . . med Mand og Hus og Børn . . ."

Og sjeldnere og sjeldnere tænkte jeg paa hende; Tiden viskede hende ud . . .

— En Høst vel noget som en ti, femten Aar efter den pludselige og naive Forelskelse, som jeg har fortalt om, saa jeg en Dame paa Gaden . . . jeg saa hende flere Gange . . . og jeg lagde Mærke til hende. Og hvorfor lagde jeg Mærke til hende? Jo, jeg lagde Mærke til hende, som man lægger Mærke til disse stille falmede Kvinder, disse, hos hvem noget er visket ud. Man ser dem og tænker meget ved sig selv . . . man spørger sig selv og svarer. Man tror nu og da at forstaa, at noget af Mennesket hos dem er underkuet og dræbt. Man tror, at det elskende Væsen hos dem aldrig har faaet folde sig ud, man synes, at de ikke er Mennesker af en bestemt Alder; men noget halvt gammelt, halvt barnligt. Tidt minder de om blege Markblomster, naar Barnet hos dem er fremme — snart minder de om visne Roser, naar Kvinden ser bedrøvet hen for sig.

Over denne falmede Kvinde, som jeg lagde Mærke til mange Høsteftermiddage var der noget, som fik mig til at grunde. Jeg tænkte meget ved mig selv, naar jeg gik hende forbi paa Gaden. „Hun er vist kommet fra et strengt Embedsmandshjem", tænkte jeg, „hendes Klæder er noget gammeldags. De har en Gang været moderne maaske; men de har standset, de har sakket agterud. Og dog har hun Stil over sig, denne Kvinde. Men hun er falden i Søvn . . . hun er ikke mere et Menneske med aabne Tanker; hun har over sig noget barnagtigt, noget sløret . . . jeg havde nær sagt sløvt.

En Aften i November var jeg Gæst hos en af

Byens Sagførere. Der traf jeg den Dame, jeg netop har talt om. Vi præsenteredes for hinanden og hvem var hun? hvem var dette visnede Væsen? Hun var hin unge Dejlighed, jeg for mange Aar tilbage havde stirret paa, som paa en Aabenbaring af al Livets Jubel. Vil De tro, jeg blev rørt af en egen Sorg, den dybe Sorg, jeg tror at jeg, kolde, halvgamle Mand følte mine Øjne dugges.

Jeg sad længe og talte med hende, ganske umærkeligt førte jeg Samtalen hen paa hende selv. Det var den gamle Historie om en smuk Kvinde, der lempelig og sagtmodig visner. Hendes Dage var gaaede uden Sorg, uden Glæde, bare saa tomme og indholdsløse. God, velopdragen, en Smule uvidende om alt havde hun i al Stilhed gledet ned ad sit Livs Strøm. En Gang var Bredden fuld af Blomster; hun tænkte neppe paa det, saa blev den goldere, og da hun mærkede det, var det for sent, den blomstersmykkede Bred var langt borte.

I Samtalens Løb kom Talen paa hendes Slægtninge i den By, hvor vi havde truffet hinanden for mange Aar tilbage. Jeg fortalte, at jeg den Gang havde været sammen med en Niece af Advokaten; det maatte ganske vist være hende. Der var jo gaaet lang Tid hen, saa jeg ikke kunde huske det saa nøje ... ja jeg havde vistnok slet ikke husket noget om ikke et andet havde været til Stede . . . Underlig nok, jeg kendte den Gang en ung Mand, som var meget stille. Han gjorde ikke megen Vind her i Verden; men havde smaa hemmelige Dagbogsblade, om jeg saa maa sige, som han nu og da viste mig . . . jeg var nemlig hans eneste fortrolige. Nuvel, jeg kan vist godt nu fortælle, hvad De den Gang voldte . . . uden at De vidste det selv. Jeg kan godt fortælle det nu. Det var altsaa i den lille By, hvori De var paa Besøg hos Deres Onkel. Den unge Mand, som jeg nævnte før, saa Dem flere Gange og han blev forelsket i Dem, han blev saa stærkt forelsket i Dem, som noget Menneske kan blive. Han betroede mig, at han endog havde skrevet et Brev til Dem; det Brev havde han vistnok skjult i en Buket Blomster.

Da jeg havde talt ud, saa jeg paa hende. En egen Rødme kom i hendes Ansigt.

„Det Brev . . . den Buket, jeg husker det. Kendte De ham?“

Spørgsmaalet kom lidt uforberedt. Jeg havde jo før sagt, at jeg kendte ham. Nu da Spørgsmaalet i Alvor blev fremsat, hvad skulde jeg sige? Men ved I hvad? Jeg kom pludselig til at tænke paa mig selv den Gang og nu og jeg løj ikke, da jeg i en vemodig Tone svarede:

„Kære Frøken, den unge, naive Mand, han er ikke mere. Han er død.“

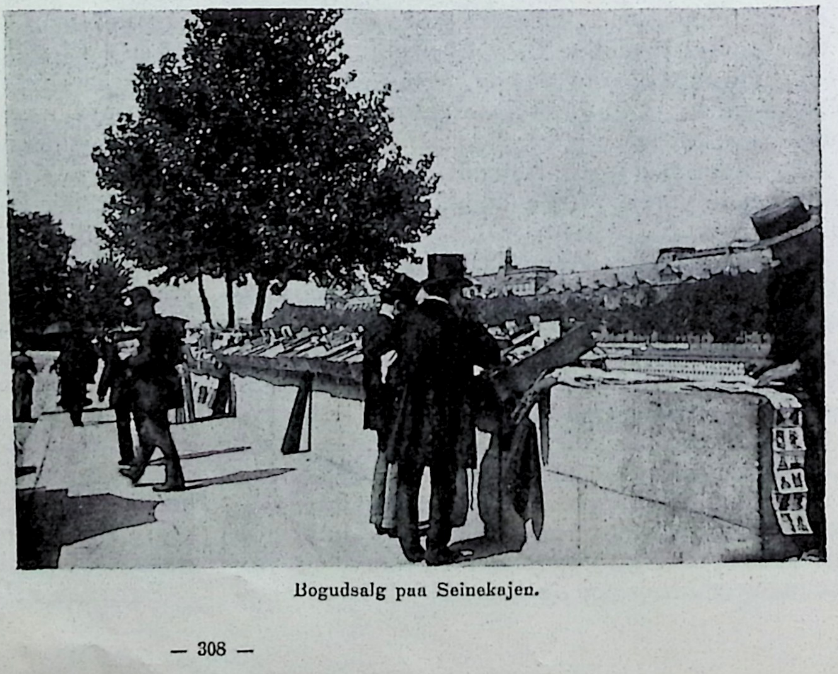
Hun blev siddende stille som om hun tænkte. Jeg tror, at hvad jeg havde fortalt, gav hende en vakker Sorg. Noget senere paa Aftenen saa jeg hende ikke. Jeg spurgte efter hende. Fruen fortalte mig, at hun var gaaet hjem . . . ganske underligt, hun var gaaet grædende; Fruen vidste ikke, hvad der havde gaaet af hende.

Paa Seinens Kajer.

Med Illustrationer efter Øjebliksfotografier.

En stor Landevej og en stor Flod giver altid Arbejde og Brød til mange Mennesker og mange Munde. Lægterskippere og Pramstikkere, Dampskibsfolk, Lossere, Færgefolk, en hel Hær af Mennesker finder deres Arbejde ved Floden, hvor den skærer sig ind gennem den store By. Saadan er det i Hamborg paa Elben, i Wien ved Donauen, i London ved Themsen og først og fremmest i Paris ved Seinen.

Pariserne er, naar det gælder om at tjene Penge, et saare opfindsomt Folkefærd, og der findes i den 3 Millioner Mennesker store By Mængder, der lever af de besynderligste og mest utroligste Erhverv. Det er naturligt, at mange af disse Smaaerhverv findes ved Byens store Aare, Seinen. Der er „Seineskummere“, der lever af at fiske Affald op af Floden, der er „Fiskere“, Hundevaskere, ambulante Snapsudskænkere og Kastanjesælgere, der er allestedsnærværende Avishandlere og Folk, der lever af al Slags til-



Bogudsalg paa Seinekajen.

fældigt Sjov. Men hvad der særlig giver den venstre Flodbred sit ejendommelige Præg, er det store Marked med brugte Bøger, der her holdes Aaret rundt, Dag ud og Dag ind, og som kun lukkes de Dage, Regnen er altfor voldsom. Der er vel intet mere læsende Folk end Pariserne. Alle læser deres tre, fire Aviser om Dagen, mange pløjer hele Bunker igennem paa Kaféen eller i Hjemmet, og alle Parisere har, naar de ikke er altfor smaatkørende, en Boghylde med en halv Snes Bøger. Trods den temmelig daarlige Skoleundervisning er Kundskabstrangen eller i hvert Fald Trangen til Læsning umaadelig i Paris. Det har skabt Frankrigs store Literatur, det har skabt de mange Digtere og Forfattere, de mange Boglader og Bogtrykkerier og — de mange Bogantikvarer, for at bruge et ret Udtryk.

Paa venstre Flodbred er det, at disse Antikvarer har deres store Marked. Op ad den stensatte Kaj, der danner Muren ned til det lavere liggende Plateau, hvor Skibe og Pramme losses, staar Boghøkernes Kasser. Markedet strækker sig lige fra Solferino-Broen ved Tuilerihaven i Nordvest til Sully-Broen i Sydøst, en Strækning paa en god Fjerdingvej, og Kassernes Antal gaar vist op i Tusinder. Mest er det gamle Mænd og Koner, udygtige til andet Arbejde, der sidder her paa deres Klapstol og passer deres Bogkasser, hvori Pariserne roder.

Og alle Mennesker er deres Kunder. Der kommer den sorte, alvorlige Jesuit i den lange Kappe og roder efter et gammelt Manuskript, nogle sjældne Bønnebøger eller en gammel Bibel. Ved Siden af ham staar den lille Pariserinde og kigger efter en gammel Roman, den gamle Herre med det røde Baand i Knaphullet og ledende efter en gammel, uartig Bog af *Brontamè* eller *Paul de Kock,* Gymnasiasten, der sværmer for *Lamartine,* og Videnskabsmanden, der er paa Jagt efter en eller anden gammel Raritet, en Bog, et Tabelværk, en Planche, nogle gamle, sjældne Kobberstik eller nogle Stridsskrifter fra Kejserdømmets Dage. Alt kan man jo finde her — om man er heldig — i disse umaadelige Dynger, hvor det meste er Rag og gammelt Skarn, men hvor man ogsaa kan være heldig og mellem al denne falmede Poesi, Støv, Væggetøj, mugne Blade og lasede Bind og Billeder at finde en Sjældenhed, der kan faa alle Samleres og Bogelskeres Hjerter til at banke. Der gaar ligefrem Sagn om, hvorledes hin har fundet Napoleons „Virgil“ og denne har kapret Richelieus Bibel. Jeg har selv været heldig en Gang og for 22 Øre tiltusket mig en gammel Pragtudgave af Malte Konrad Bruns store Geografi, illustreret af Gustave Doré.

Sommerdage kan denne Kaj have *sin* særegne Poesi. I Skyggen af de gamle bredkronede Træer sidder de gamle Boghøkere og nikker, fra Bogkassernes mange gulnede Blade og Bind staar en egenartet Duft op, der nok kan minde en om gamle Dage og gamle Digtere; ved en Kasse staar Folk stille og læser, og ovre paa den anden Side Floden strækker Louvre sine uendelige, lange graa Pavilloner, mens en spidsgattet Flod-damper i flyvende Fart dukker under en Bro, forsvinder og kommer frem igen. Og husker man saa paa, at man i Ryggen har det ærværdige „Akademi“, kan man maaske ikke komme bort fra den Tanke, at her paa denne Kaj ender al Frankrigs literære Berømmelse: Berømthederne inde i Akademiets Lænestole, deres Værker her i Boghøkerens støvede Kasser.

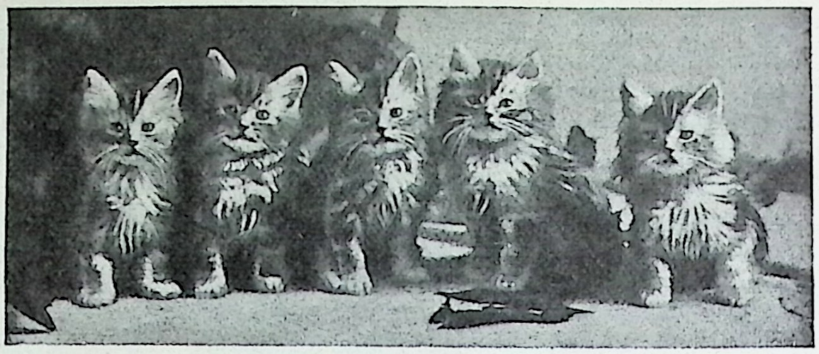
Er man træt af Stilheden her oppe paa Kajen og har man Trang til at høre lidt Spektakel, kan man gaa ned og se paa et af „Hundevaske- og Klipperierne“. Dér er Hyl og Tænders Gnidsel nok. „Hundebarberen“ er i Reglen en ældre Mand, der ligner en pensioneret Sørøver, og som til Mestersvend har en lang, stærk Fyr. Under umaadelig Larm, Hylen, Gøen og Piben bliver Hunden bundet om Snuden, bliver sæbet ind, skrubbet, gnubbet og kæmmet. Altsammen for 36 Øre. Tilsidst bliver den hevet ud i Floden med et Reb om Halsen, trukket i Land, gnedet tør og redt med en stor Kam. Saa er Toilettet forbi. Langs Flodbredden findes der en Snes af disse „Soigneringsanstalter“ for Hunde, men trods Konkurrencen er det en rigtig god Forretning.

V. F.



Hundevask paa Seinekajen.

Moderne Misser.



Et Kattekuld.

En gnaven Herre roste Katten for dens Stilfærdighed og Renlighed. „Den er frygtsom, kælen og holder af at pynte sig, som min elskede," sagde han. „Men den er ogsaa særsindet, hæftig og kan vise Kløer," tilføjede han. „Den er overordentlig lydhør, skarptseende og klog, som min elskede; men den er ogsaa glemsom overfor min Godhed, dens Samvittighed er let paa Taa og om dens Troskab har jeg endnu ikke kunnet overtyde mig — lige saa lidt som om min elskedes." Alligevel var han trofast i sit Kattevenskab, og det gaar flere andre som ham; de er som skabte for Kattevenlighed.





Et Dame-Ideal.
Vinder af talrige Præmier.

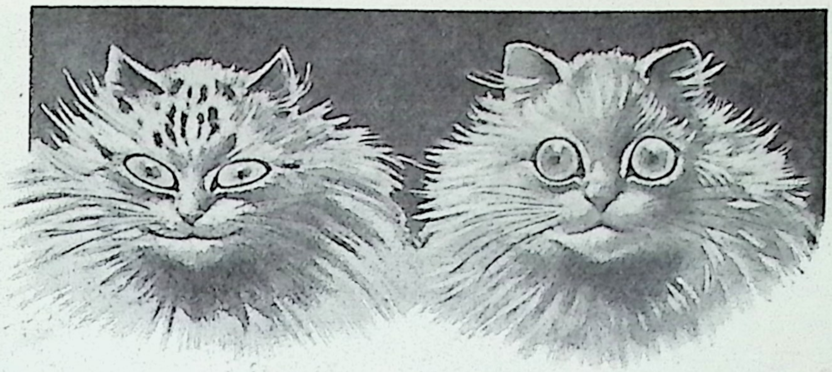
Det synes, at Kattene paany, som i gamle Dage, skal komme til Ære og Værdighed. Det er længe siden, den Gang Katten, Kornavlerens gode Ven, stod i saa høj Ære, at Ægypteren, naar Huskatten døde, afklippede sine Øjenbryn, eller da en gammel engelsk Lov fastsatte i Bøde for Drabet af en Kat saa meget Korn, som medgik til at skjule den dræbte Kat, naar denne, ophængt ved Halen, netop rørte Jorden. Siden de Tider er Katten bleven et saa almindeligt Husdyr, at den mest maa skøtte sig selv og tit selv skaffe sig sit Ophold. Men nu dages det ogsaa for Kattene; Mis faar ikke længer Lov til ene at vise sin Elskværdighed i Arnekrogen eller paa Plankeværkerne. I England, „Racelandet", hvor Sporten drager alt ind under sit Herredømme, har man allerede i nogen Tid ihærdigt kastet sig over Racekatte, og Katteudstillinger er ligefrem komne i Mode — Væddelysten har ikke kunnet lade Mis være i Fred; den maatte med i Racedyrenes Væddekamp. Fra at være Kæledyr i Hjemmet eller professionel Musejæger i Bod og Lade eller ligefrem Bohême, er Pus bleven bragt ind paa Sportslisten, hvor dens Værdi stiger eller falder, eftersom den mere eller mindre opfylder Sportskravene med Hensyn til Form, Vækst, Farve m. v. I Virkeligheden maa man ogsaa indrømme, at Racekatten, f. Eks. den ægte Perser, er et prægtigt Dyr, noget helt andet at skue, end Baggaardenes slunkne „Ven med ingen". Racekattens Stamtavle maa være



Engelsk brun Champion-Kat.



Blaa Perser.



En ilter og en godmodig Kat paa Katte-Udstilling.

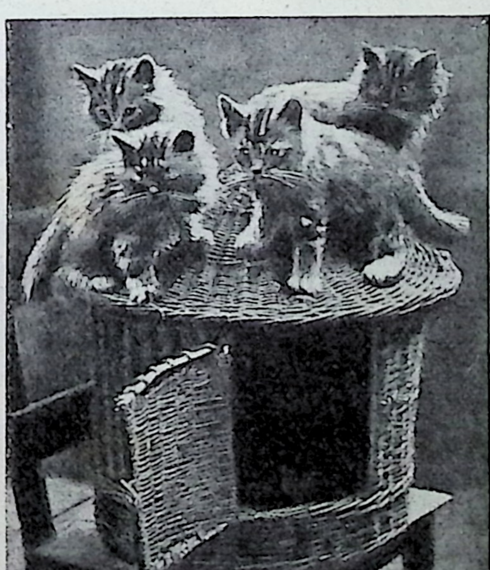
i lige saa god Orden som Racehestens, dersom den skal gøre sig Haab om at vinde „den højeste Udmærkelse“ og indkassere de dermed forbundne store Præmier. Pus er bleven et Værdidyr, og ligesom man længe har haft Heste- og Hunde-„Stalde“, er der nu Katte-„Stalde“, hvor alle Slags Racer laves, eftersom Moden kræver det. Gaa ind paa en Katteudstilling, som man kan se den i Krystalpaladset ved London, og man vil undre sig lige saa meget over disse mangeartede Kattetyper, som man paa en Hundeudstilling undrer sig over Hundeavlens Produkter.

I England i det mindste er det ikke længere nogen let Sag at være Kat, som i gamle Dage, da enhver langhaaret Kat fik Ord for at være af persisk Race eller en Angorakat, enten det saa var en Skipperkat fra Riga eller en stribet Italiener.

Naturligvis er der allerede et helt System for den rette Sportsvurdering af en Racekat. Men enten maa den være lang- eller korthaaret, og enten den er det ene eller det andet, maa den ind i en af Rubrikerne: stribet, ensfarvet, tvefarvet, trefarvet, flerfarvet. En flerfarvet Kat er ingenlunde sjælden, om man vil have en saadan Hunkat; men en flerfarvet (skildpaddefarvet) Hankat er derimod ikke at finde hver Dag.

Den langhaarede Kat maa, om den skal være helt oven ud, have lige saa mange Mærker som Mark Twains Hest. Haarene maa være ens lange over hele Kroppen, undtagen paa Brystet, hvor de maa danne en dygtig Brystkrave langs Ryggen, hvor de staar frem som en Kam, og i Halen, som maa være busket. Desuden maa Poterne være meget laadne, og de tætte Underhaar maa være dækkede af silkelignende Yderhaar; naar Katten staar op, skal Bughaarene kun være to Tommer fra Jorden. Endelig skal Ansigtet være rundt, Øjnene runde og Ørerne smaa, omgivende en tæt Haarpensel i Øreaabningen. Dermed er dog endnu ikke alle Kendetegn udtømte: Ryggen maa højne sig midtvejs og Krydset være saa fladt som paa nogen Præmieko.

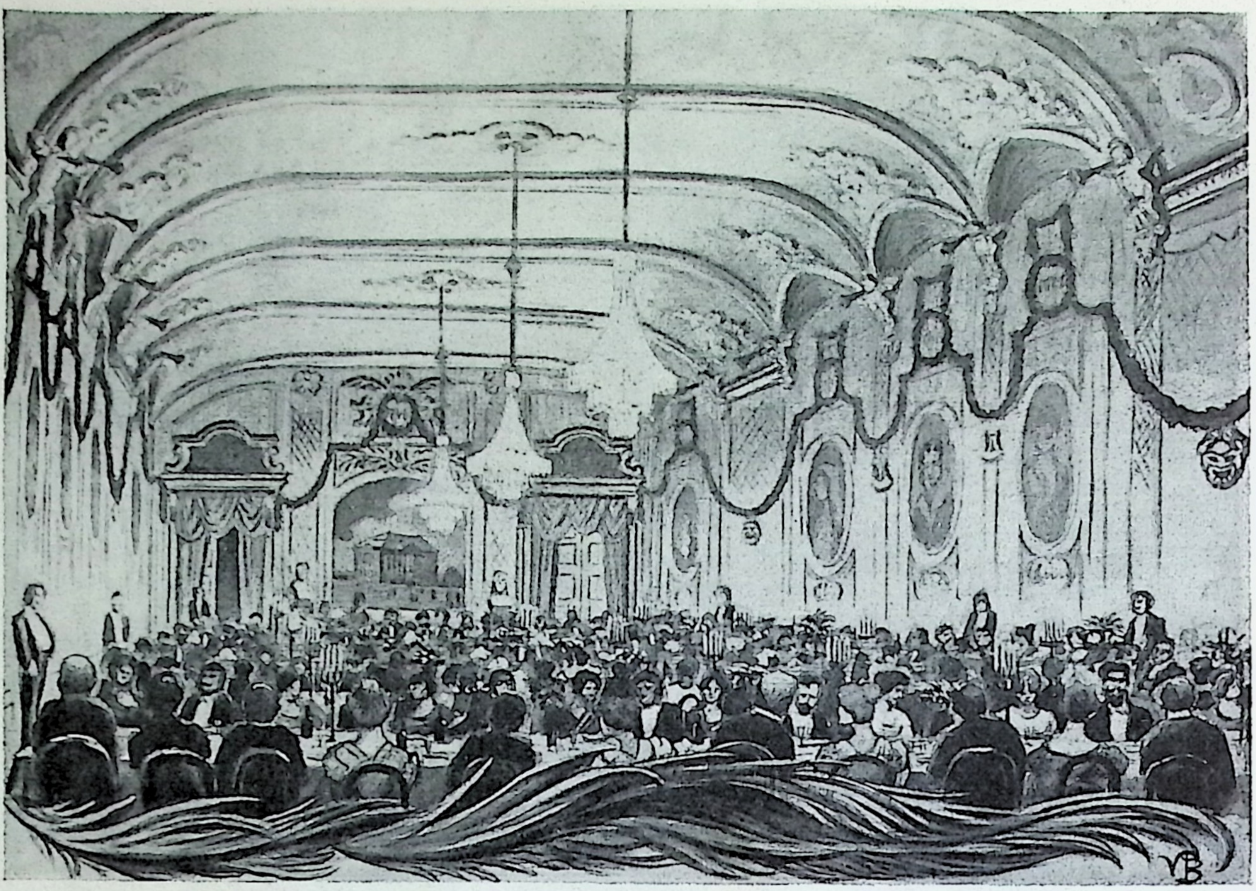
Alt dette naas selv sagt ikke uden en omhyggelig Opdrætning. Dennes Hovedopgave er at give godt Foder til regelrette Tider, kuldslaaet Vand til Drikke, stræng Renlighed og daglig Kæmning for at hindre den tætte Pels i at sammenfiltres. Men saa lønner det sig ogsaa at udstille, enten man saa sender et Kuld paa et Par Maaneder eller voksne Dyr. For en fin, stribet Kat gaar Priserne op til henved 1000 Kr. En langhaaret Kat vil man kunne have for 500 Kr., en fin, halvaarlig Killing vil koste 400 Kr. Men dersom man har det Held, at eje en præmieværdig Kat, indbringer denne let i Løbet af 5—6 Aar omtrent 400 Kr. hvert Aar, saa at det ingenlunde er nogen daarlig Spekulation at sende Mis til Skønhedsprøve, dersom da ikke hendes Nerver derved lider alt for meget. Mis holder jo nemlig af Ro og Fred, og hendes Temperament er egentlig meget fjærnt fra den med alle Slags Udstillinger uundgaaeligt forbundne Støj og Ophidselse. Billedet (En ilter og en godmodig Kat paa Katteudstilling) viser de forskellige Udtryk, som en Udstillings Indtryk fremkalder hos den iltre og hos den godmodige Kat.



Paa Vej til Udstilling.

En Kat kan lade sig udstille, indtil dens Rygrad begynder at synke midtpaa. Dette sker, naar den er syv eller otte Aar gammel — den er i sin Glansperiode i fem seks Aars Alderen. I Almindelighed lever en Kat ikke længe efter sit ottende — niende Aar. Et sikkert Tegn paa at en Kat bliver gammel, er dette, at dens Tunge altid hænger ud, og tillige dette, at den lægger nervøs Irritation for Dagen, naar man berører dens Rygrad.

Martin.



Fra Teater-Festen paa den kgl Skydebane, tegnet til „Hver 8. Dag“ af Victor Borregaard.

Kantate

ved Festen paa Skydebanen i Anledning af Det kgl. Teaters 150-aarige Jubilæum.

KOR.

Mel.: Klang, mina flickor —

Mindets Gudinde! Til Taushed Du tvinger.
Lyttende vi følge dit manende Kald.
Stræk dine mægtige, straalende Vinger
Over dem, der fylked' sig tæt i din Hal!
Huldt er dit Smil, — deri Alvor dog bor;
Andagt Du vækker, mens iblandt os frem Du triner,
Enten Du taler i skæmtende Ord
Eller i en tung Aleksandriner.

Højbaarent Følge omkring Dig jo skrider:
Musernes og Gratiernes hellige Kor, —
Storladne Aander fra henfarne Tider,
Evigt deres Ry over Landene fòr.
Mindernes Røst, ak, hvor kalder den mildt,
Stille og inderligt som Moderhjertets Stemme,
Som, selv naar Livskampen rasede vildt,
Sønnerne dog aldrig kunde glemme.

RECITATIV.

(Hr. Zangenberg.)

Som stille Orgelbrus en Aftenstund,
Naar Solen kaster Guld paa fjerne Skyer,
Sig træng[illegible] gennem Kirkedøren ud
Og blander sig med Fuglesang paa Kviste,
Saa Vandringsmanden standser brat
Sin hvileløse Gang og samler Tanken, —
Saaledes tager Mindets Røst
I denne Kvæld vort Hjerte fangen;
Dens Klang er højtidsfuld, —
Vi standse paa vor Gang. Vi lytte stille.

SOLO.

(Hr. Herold.)

Mel.: Nu sænker sig Vaarens svangrende Luft —

Et Tempel sig rejste, Kunsten til Ly,
Ej prydet med Spir og med Tinder mod Sky, —

Men Danmark sig fik sit Skuespilhus,
Der aldrig skal lægges i Grus.
Det danske Sprog
— Paa Læbe, i Bog —
Drog før sin Aande
I Ve og Vaande;
Fra Templet som nyfødt ud det sig svang
Til Fryd for hver, som elsked' dets Klang.

Hil Fred'rik den femte, der tænkte som bedst:
„Den hyklede Fromhed jeg hader som Pest!"
Hil være hans Dronning, skøndt udenlandsk,
Hun følte med Folket som Dansk.
Ja, hil de To,
som byggede Bro
Fra Fortids Klage
Til lyse Dage!
Men fremmest blandt alle, Holberg, dit Navn
skal lyse højt som flammende Bavn.

RECITATIV.

(Hr. Zangenberg.)

Ja, Ludvig Holberg! Elsket er dit Navn,
Og fast i Folkeaandens Dyb det bunder, —
Til Dig vil Danmark evigt staa i Gæld!
Du skaffed' Dansk sin Indfødsret,
Dengang man læsped' efter tyske Noder,
Og med et ærligt Hjertes Harme,
Der gav dit Ord sin skarpe Odd,
Du sønderbrød den „Ambitionens" Mur
Af løjet Fornemhed og ægte Dumhed,
Der holdt det danske Sprog i Fængsel.

Ild stod der af din Tales Staal:
Din Digtnings Guddomsgnist,
Der endnu lyser med en Glans,
Der skaber Mørket om os større.
Dog halvgjort syntes Dig dit Værk,
Om ej Du sikkert havde bragt i Lade
Den rige Høst, Du skænkede dit Folk.
Og ej med Fred Du kunde lukke Øjet,
Førend den danske Skueplads var rejst.

Halvandet Seculum er siden da
I Tidens Hav i stride Strømme rundet,
Og fejre vi i Aften Skuepladsens Fest,
Vi ogsaa Dig, Komediernes Fader, fejre,
Og dit Genis uvisnelige Sejre.
Dansk Poesi Du skaffed' Ørenlyd i Folket;
Og af Erindringstaagen lyser frem en Hær
Af Digtekunstens herlige Heroer:
„Skjaldenes Adam", han, der lig en Sol,
Stolt som en ung og overmodig Guddom,
Steg over Jord, da vort Aarhundred' gryed, —
Arendses Sanger med det brudte Sind, —
Og Lunets kaade Pileskytte,
Der skrev om Kærlighed, der mangler Strømper.
Saa Vaudevillens Skaber paa vor Scene, —
Og Tristans og Ninons formfine Digter, —
Tilsidst, ej mindst, han som paa Kornet tog
Studentens og hans Genbos glade Fagter, —
Og han, hvem Fantasien skabte til Poet,
Terpsikores begejstrede Fortolker!

Den danske Scene tog dem ømt i Favn
Og skænked' deres Værker Kød og Blod,
Et Virkeligheds Klædebon, der var dem værdigt.
Og med Beundrings Tak i denne Stund
Vi mindes Skuepladsens dyre Navne,
Der bar dens Ry til Verdensstæder
Og kransede vort Fædreland med Hæder.

KOR.

Mel.: Klang, mina flickor —

Fortidens Minder! Bestraal vore Veje!
Tyst i Eders Skygge gror Fremtidens Haab.
Lær os fra Maalet ej raadvildt at sveje,
Skænk til Dagens Arbejd' Begejstringens Daab!
End stander, Holberg, din Scene ved Magt, —
End bag dens Mure bo de hellige Penater, —
End vi med dem føle dybt os i Pagt, —
Leve det danske Theater!

Elith Reumert.

Hvad der faldt mig ind i Onsdags.

STÆREN er kommen.

Denne Begivenhed, som gentager sig hver Vinter, gaar aldrig upaaagtet eller uomtalt hen.

Manden, som har set Stæren, slipper det, han har i Hænderne, og løber til sin Avis. Avisen meddeler næste Dag Nyheden, og naar der er gaaet et Par Dage, fortæller de andre Aviser den — det maa jo nemlig se ud, som om det var *deres egen Stær*.

Saadan gaar det al Tid, og der er ikke noget at sige til det.

For Stæren er en Fugl, der har alle Betingelser for at nyde almindelig kongelig dansk Sympathi og Agtelse.

Den er pæn, men udæsker aldeles ikke ved sit Toilette, som er sort, højhalset og med en vis afdæmpet Glans, der tyder paa Respekt for den øvrige Del af Selskabet, mere end paa personlig Forfængelighed. Den synger kønt, hyggeligt, jævnt — ikke saadan, at den fortjener det Anckerske Legat, men saadan, at den vilde faa det, om den søgte det. Den søger det ikke, efterdi den hvert Aar foretager sig en større Udenlandsrejse for sine egne Midler.

Den har et anstændigt Embede, hvis Betydning for Samfundet anerkendes af alle, og den passer det godt. Den bor paa et pænt Strøg og dens Familjeliv er uklanderligt. Den faar Børn to Gange om Aaret, saa vidt vides med en og samme Kone — i alt Fald har en vis Del af Pressen aldrig fundet Stof til Skandalartikler i dens Rede. Børnene endelig holdes i Hjemmet, til de kan nette sig og i det hele ikke falder fremmede til Byrde.

Saa meget godt er der at sige om Stæren og maaske mere. Jeg anfører endnu, at den af Digtere undertiden er bleven kaldet *vis* — uden at jeg vil have dette opfattet som et Angreb paa Literaturen.

For sandt at sige forekommer Stæren mig i Grunden at være et *Fjols* . . . nærmere bestemt et *Fremskridtsfjols*.

Den hører til den Slags Mennesker, som altid og øjeblikkelig tror, at det kan blive godt igen fra Onsdag til Lørdag — og enhver der har prøvet paa at faa sit Tøj kemisk renset og ventet paa det i to Maaneder og genkendt alle Pletterne, naar han omsider fik det, véd at disse ærede Medborgere ikke stikker dybt.

De findes i alle Aldere og alle Lag af Samfundet.

Blandt Politikerne, som tror, at der gryer en ny Æra i vor indenrigske Politik, naar de faar gennemført en smalsporet Bane mellem Lusserød og Lopperup. Blandt Teaterfolk, som tror, det bliver bedre, fordi P. Hansen gaar af. Blandt forliebte, som tror, at de har fundet Verdens skønneste Fruentimmer, og bare de faar hende, er de lykkelige for Livet. Blandt de barbenede, som tror, at Verden bliver lykkeligere, naar al Ting bliver ligelig fordelt mellem alle — og blandt dem, der gaar med Sko og tror, at ingen sælger saa billigt som Oettinger.

Akkurat saadan er Stæren.

En Smule mildt Vejr i Februar — og Fjolset sidder i de bare Grene og fløjter rørende om Solskin og Vaar. Den smækker med Tungen, som stod Bordet dækket med de lækreste Orme. Den lægger Hovedet kælent paa Siden, som skulde den giftes i næste Uge. Den pudser Fjerene, som var der allermindste Udsigt til Sol.

Og saa et Par Dage efter knagfryser det, som det ikke har gjort hele Vinteren. Snestormen tuder, Kullene stiger og selv den sjofleste Vinterfrakke har sin Charme.

Dette gentager sig nu Aar for Aar uden at gøre mindste Indtryk paa Stæren. Den kommer bestandig. Hvis den ikke gør det bare for at se sit Navn i Aviserne, *maa* den være dum. Og er *det* Grunden, er den da ikke stort klogere.

I alle Fald forlanger jeg, at den skal stryges af Listen over Foraarsbebuderne og opfattes som en af de almindelige Tossehoveder, der løber med halv Vind og lader sig bilde al Ting ind. Det skal slaas fast, at den ikke mere er for voksne Mennesker.

Vi behøver den jo heller ikke. Vi har den forstandige Stork, som — naar den ikke netop skal bringe et lille Barn — aldrig kommer, før den har virkelige Garantier. Vi har den kloge Nattergal, som ikke viser sig, før hele Skoven staar i grønne Flammer. Vi har endelig selve det vise Foraar, der stundom først arriverer midt om Sommeren.

v. Hasten.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke.



Hans Alvor overraskede endogsaa Stefanovitch, der altid havde betragtet ham med en Venlighed, som ikke blev svækket ved den Forskel, der var i deres Rang. I alle de Aar, Generalen havde kendt Paul, havde han aldrig set ham saa rørt eller veltalende. Han for sit Vedkommende holdt ikke af Veltalenhed og alt, hvad der forstyrrede Livets rolige Strøm, men hans Hengivenhed for den unge Mand kom ham til Hjælp nu, og dens Styrke forøgedes yderligere af det advarende Ord, som Bonzo havde glemt at sige. Stefanovitch sagde til sig selv, at Paul havde Ret. De havde at gøre med en Englænderinde, og en Englænderindes politiske Venner kunde være besværlige.

„Men kære Paul," sagde han, „De taler, som om De var denne Kvindes Broder — eller Elsker."

Paul blev ildrød i Hovedet.

„Jeg forlanger intet for mig selv, Hr. General," sagde han, „den Tid er forbi. Men jeg taler, som en ærlig Mand taler, naar han ser en Kvinde lide."

„Og De tror, at denne Kvinde vil holde op med at lide, naar hun er paa Fort Katharina?"

„Hun vil ikke holde op med at lide, men hun vil ikke leve i Mørke længere, hun faar ikke længere dette sorte Brød, hun ser Skibene, og hun hører Menneskerøster. Kan det skade Kronstadt, Hr. General? Nej, det véd De godt, det ikke kan."

Stefanovitch's Næseklemmer faldt ned, og han overvejede i et Øjeblik alle Mulighederne.

„Ja, det bliver jo kun for et Par Dage i det højeste," sagde han, medens Paul begyndte at skælve ved Tanken om, at han kunde have Held med sig. „De hører dog tidligere eller senere om hende i St. Petersborg, saa kan det jo være, at Politiet ønsker at tale med hende, og saa har vi gjort vor Pligt. Lad saa Syndfloden komme derefter, min Søn."

Han greb en Pen og skrev hurtigt en Ordre. Paul iagttog ham som en forsulten Mand iagttager den, der sætter Mad paa hans Bord.

„Bring dette til Sergius," sagde Stefanovitch, da Ordren var skrevet. „Deres engelske Veninde vil være i Fort Katharina ved Solnedgang."

X.

Fristelse.

Paul forlod Guvernørens Hus med lette Trin. Solen skinnede for ham igen, Brændingens Larm var yndig Musik i hans Øre, og den fjerne Kysts grønne Højder var en Glæde for hans Øjne. „I Aften," sagde han til sig selv, „i Aften forlader hun Fort Alexander, i Aften faar hun atter Himlen at se." Men oftere tænkte han:

„I Aften kommer hun i Nærheden af mig, hun vil tænke paa mig, og hun vil vide, at jeg har talt med Generalen."

Han gik hurtigt og holdt Papiret i Haanden, som han vilde have holdt paa en Ædelsten. Det var hans Hensigt at opsøge den gamle Sergius og at overbevise sig om, at Ordren blev udført uden Opsættelse. I denne Hensigt gik han midt igennem Byen hen imod Arsenalet. Han havde et muntert Ord og et Nik til de Venner, han mødte paa Vejen, men han stod ikke stille for at tale med nogen, og da han mødte Bonzo paa den store Plads ærgrede han sig over, at denne opholdt ham.

„Guds Død," sagde Bonzo, idet han tog en Cigar, der var lige saa lang som en Pistol, ud af Munden. „Det var da en Pokkers Marsch, De stiller op. Skal De tilbage til Fort Alexander?"

Paul lo og viste triumferende Papiret.

„Der er ikke Tale om Fort Alexander mere," sagde han ivrigt, „hun skal til Fort Katharina i Aften; her er Generalens Ordre. Han husker, at hun er Englænderinde, og det gør han klogt i."

Bonzo spilede sine snedige Øjne op.

„Ha, ha!" sagde han, „naa, saa det er *det*; jeg tænkte nok, der var noget. Saa Nikolaj er rørt! Ha,

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

ha! Hun har ligget paa Knæ for ham. Nu vil han ligge paa Knæ for hende! *Quelle farce!*"

Paul tænkte paa, om denne Mand nogen Sinde havde kendt til Spor af Kærlighed og Sympati for et Medmenneske, men han var omhyggelig for at skjule sine Tanker og overhørte Spøgen.

„Generalen er bange for engelsk Sladder," sagde han, „og jeg tror, han gør Ret i at være bange. Hun er ikke nogen Forbryderske, Hr. Oberst, og vi er jo ikke et vildt Folk. Hun er lige saa sikker paa Fort Katharina, og det skader os ikke, at hun faar Hvedebrød i Stedet for Rugbrød."

„I skulde alle sammen gaa med Skørter," udbrød Bonzo plumpt, „I skulde i Nonnekloster og sidde og flæbe sammen! Hvor kan saadan nogle Karle være Soldater?"

Han drejede sig om paa Hælen, for han huskede, at han talte om sin Chef, men medens han saa gik videre, sagde han med uhyggelig forstilt Ligegyldighed:

„Pas paa, at De ikke selv render væk med hende, Kaptajn Paul. Hun er jo ikke paa Fort Katharina endnu."

Paul stod stille og undertrykte det Ord, som han var lige ved at sige. Han vilde med Harme tilbagevise denne Antydning om, at han kunde gøre sig skyldig i en saadan Vanære, men Bonzo var allerede drejet om Hjørnet, og den yngre Mand stod stille og gentog atter og atter de fristende Ord:

„Hun er ikke paa Fort Katharina endnu!"

Paul lo og gik videre. Efter ti Minuters Gang standsede han igen og begyndte at læse det Papir, som han gemte som en Skat.

> „Den engelske Kvinde skal flyttes ved Solned-
> „gang og overgives til Vagtmester Siebenskis
> „Bevogtning paa Fort Katharina.
> „Stefanovitch.
> „Kronstadt, den 19. April 1895."

Paul læste Papiret tre Gange. Han vendte det atter og atter, som om han vilde søge et Navn, der skulde være skrevet paa det.

„Naa," sagde han til sig selv, „han har glemt at skrive Sergius' Navn paa det. Den, der afleverer dette Papir, kan føre Englænderinden fra Fort Alexander. Kaptajnen er der ikke ved Solnedgang, han er i Kaféen eller i Kasernen. Sergenten vil ikke tvivle om min Myndighed, siden jeg kommer lige fra Guvernementsboligen, og her er Generalens Ordre. Store Gud, hvilke Tanker!"

Han vedblev at gaa, men hurtigere. Den Tanke, som Bonzo havde kastet ud, begyndte at plage ham. Han hørte en Stemme hviske: „Det er muligt. Hun vilde ikke lide mere. Hun vilde hvile i dine Arme. Det vilde være din Sag at sørge for, at hun ikke forraadte Kronstadt. Hun skulde være din Hustru og en Ven af Rusland."

Han lo højt, som Folk gør, naar de føler en sejrrig Fristelse nærme sig, som de vel har Ønsket om, men ikke Styrken til at modstaa. Hans hurtige Gang førte ham fra Torvet til den Kafé, hvor han havde drukket med Bonzo den Aften, da Marian blev fængslet. Han gik ind og bad om et Glas Absinth. Skæbnen, der ikke kunde lade ham i Fred, indrettede det saaledes, at han satte sig paa en Plads, fra hvilken han kunde se ud over Havnen og opdage sin egen Dampbarkasse, der laa i et Stenkasts Afstand fra Kajen. Det var en Gave fra hans Slægtning, Fyrst Tolma. Man sagde, at der ikke fandtes nogen hurtigere Baad i Østersøen. Den blev fremhævet som et Værk af den store Yarrow, og man væddede om, at den kunde rende fra den hurtigste Krydser paa Rheden. Paul brugte de fleste af sine Penge til dette lille Skib; det var hans Legetøj. Han elskede at dampe af Sted paa det til Øerne ved den finske Kyst og saa ligge der i hele Dage om Sommeren. Han kendte Bugten bedre end mangen en erfaren Sømand. Hans Tjener, Reuben, en ung Englænder, som Skibsbyggeren havde sendt med ud for at passe Baaden, var ham hengiven med Hjerte og Sjæl. „Ja, han vilde være Manden dertil," sagde Paul til sig selv, „han vilde tænke paa, at hun er Englænderinde." Og saa drak han sin Absinth og gik ud i Solskinnet igen.

Kronstadt var begyndt at svede ved sit Dagsarbejde nu. De store Hamre lød uophørligt fra Arsenalet, og Dampfløjterne gav Ekko tværs over Vandet, medens Sømændenes Raab og Eder og Sang opfyldte den nærmere Del af Havnen. Soldaterafdelinger kom trætte tilbage fra de lange Øvelser. Kasernegaardene var fulde af sultne Folk, og Dampbaadene fo'r hurtigt frem og tilbage mellem Forterne og Fastlandet. Paul kom til at tænke paa, at dette virksomme Liv var ham meget kært. Han elskede Kronstadt, som et Barn elsker sit Hjem. Han saa' ud over Søen paa Granitmurene og Kanonerne, der skinnede som Sølv i det flammende Sollys, og spurgte sig selv, hvorledes det vilde være, naar han for bestandig blev afskaaret fra dette Jærnhjem, brændemærket som Forræder, talt om med Eder og haanet af dem, der havde æret ham.

„Aa," sagde han, „den Dag kommer aldrig. Jeg afleverer Papiret til Sergius, og han kommer med nogle Folk og fører Fangen til Fort Katharina. Jeg maa gøre min Pligt. Jeg er Czarens Tjener og vil glemme, at hun har elsket mig."

Men medens han gik, lød Fristerens Stemme igen: „Reuben er der nede paa Kajen. Han kunde have Dampen oppe ved Solnedgang. Du vilde træffe et Par halvfulde Artillerister som Eskorte for hende. Det vilde vare længe, før de opdagede din Flugt. Det var en Hustru for Dig, — den Kvinde, Du elsker!"

Han forbandede Fristeren, men raabte til Reuben og fik Svar.

Fortsættes.

Overpræsident v. Köller.



Vi præsentere her Overpræsident v. Köller for vore Læsere — ham, hvem Danmark især har at takke for den haarde Fremfærd mod Sønderjyderne. v. Köller var i sin Tid Indenrigsminister under Hohenlohe, er i Besiddelse af betydelige Administrationsevner og har forstaaet i høj Grad at vinde Kejserens Gunst.

Kendte Navne

fra By og Land.

Afsked.

Professor i Zoologi Dr. *Chr. F. Lütken* har paa Grund af svækket Helbred maattet søge sin Afsked fra Universitetet, ved hvilket han har virket i en lang Række Aar, først som Assistent ved det kgl. Museum, og da dette blev forenet med Universitetsmuseet som Bestyrer af Hvirveldyrafdelingen, indtil han i 1885 blev udnævnt til Professor i Zoologi. Hans Interesse for det zoologiske Studium blev vakt under Paavirkning af Hauch og Steenstrup; men da Krigen 1848 udbrød, forlod han for en Tid sine Studeringer for at deltage som Frivillig i Armeens Rækker. Paa den militære Løbebane naaede han at blive Premierløjtnant, efter at han med Hæder havde deltaget i Slaget ved Isted. Hans Ungdomskærlighed, Zoologien, trængte imidlertid med fornyet Kraft ind paa ham, og det lykkedes ham allerede 1852 at faa Ansættelse som Assistent ved Museet.



Professor Lütken.

Han har udfoldet en betydelig Virksomhed som Forfatter, dels i videnskabelig Retning og dels som Lærebogsforfatter. Baade som saadan og som Medudgiver af det i sin Tid bekendte „Tidsskrift for populære Fremstillinger af Naturvidenskaberne" er hans Navn trængt ind i den store Almenhed. Siden 1856, da han udgav sine første Lærebøger i Zoologi, har hans Bøger været saa godt som eneherskende ved Undervisningen, saaledes at disse ere fremkomne i et Antal af 13 og 10 Oplag, der vidne om den Anerkendelse, de have vundet paa Skolebogsomraadet.

Fødselsdag.

Nylig fejrede i Nykøbing, Jylland, fhv. Institutbestyrerinde *Anna Dorothea Nyholm* sin 80-aarige Fødselsdag. Kun 25 Aar gl. begyndte hun en Syskole for Piger, og snart efter udvidedes denne saaledes, at den kom til at omfatte almindelig Børneskoleundervisning. Frk. Nyholm viste sig hurtig i Besiddelse af ualmindelige Evner for Lærerindegerning, hun forstod at interessere Børnene for det, de skulde lære og havde den Fornøjelse at se sine Elever vokse op til dygtige Mennesker.



Institutbestyrerinde Nyholm.

I Anledning af Fødselsdagen fejredes hun med en Fest, ved hvilken der af flere Familier var 3 Slægtled til Stede, som alle havde gaaet i Skole hos hende. Som et Kuriosum kan berettes, at den 80-aarige Dame aabnede Dansen efter Bordet, ført af den lige saa gamle Etatsraad Knudsen, Professor Riis-Knudsens Fader.

Dødsfald.

„Han var den bedste paa hele Lejet" — disse Drachmannske Ord kunde hugges paa den Sten, der rejses over *Niels Pedersen Lilør.* I sin Virksomhed ved Lilleøre Redningsstation, hvor han fungerede som Opsynsmand, fik han tit nok Lejlighed til at vise, at modigere Mand end han ikke fandtes, og sikkert vil hans Navn paa den jydske Kyst blive mindet og hædret langt, langt frem i Tiden. Nu var han gammel og brudt af Sorgen over to Sønners og en Svigersøns Død — den de fandt tilsammen for et Par Aar siden, da Redningsbaaden maatte gaa ud og ikke mere kom tilbage. En alt for sildig Hæder viste man denne Hædersmand ved, Dagen før han døde, at overrække ham Dannebrogskorset.



Opsynsmand Lilør.

Oberstløjtnant *C. L. Andersen,* der fornylig afgik ved Døden, var oprindelig bestemt for Studeringerne; men Krigen 1848 blev for ham som for mange andre unge Mænd et Vendepunkt i hans Liv. Han lod sig straks udskrive som Frivillig og naaede allerede samme Aar at blive Reserveofficer. Baade i 1849, da han udmærkede sig ved Ullerup og i 1850 ved Isted og Mysunde gjorde han sig saa bemærket, at han fik Ansættelse i Linien og dekoreredes med Ridderkorset. Hans Virksomhed blev navnlig knyttet til 1. Bataljon, hvor han gjorde Tjeneste i 25 Aar, og da Krigen udbrød 1864, fulgte han som Kompagnikommandør sin tapre Bataljon og deltog saavel i Kampen ved Sankelmark som senere ved Vejle imod Østrigerne.



Oberstløjtnant Andersen.

1880 faldt han for den ubønhørlige Aldersgrænse og fik senere fornyet Afskedspatent som Oberstløjtnant.

Alle Københavnere gemmer paa Barndomserindringer fra en Tid, da en Tur til Frederiksberg Have var en almindelig Søndagsfornøjelse, som ufravigelig endte med en Kage hos Josty.

Nu er Indehaveren af den gamle populære Pavillon, Restauratør *Josty,* afgaaet ved Døden, efter i 40 Aar at have ledet Have-Caféen, som han tog i Arv efter sin Fader. De smaa hyggelige Stuer gemte mange Minder fra den Gang, da Frederik den 6te daglig besøgte Haven, og saa stærkt fredede man derude om Traditionerne, at ikke en Gang en Smule Musik om Søndagen blev givet som Indrømmelse til Tidens Smag. Jostys Enemærker havde sit fredelige Særpræg, som sikkert længe vil blive bevaret.



Restavratør Josty

En ny Cirkusdirektør.

Til Sommer vil Byen faa sin Kærlighed til Manegens Kunst tilfredsstillet. Som Direktør for den lørupske Ridehus-Cirkus vil *John Ducander* tage Kampen op med det store Cirkusetablissement, og allerede i Dag kunne vi pæsentere hans her hjemme ganske ukendte Person.



Cirkus-Direktør Ducander.

Han er c. 35 Aar gl., var oprindelig svensk Officer ved Hestgarden og Ridelærer for Kong Oskars Børn. En fire Aars Tid har han nu dyrket Cirkuslivet, rejst en Del i Rusland og er for Tiden i Konstantinopel.

Sønderjydsk Platte.

Porcellænsplatterne ere blevne efterfulgte af Terrakottaplatterne, og den danske Fabrikation har derved fundet et nyt, om end ganske beskedent Omraade. Allerede findes der adskillige danske Lerplatter, og — ganske naturligt — er flere af dem komne fra Bornholm, den danske Terrakottafabrikations Vugge. Vi præsenterer i Dag den største af dem, en slesvigsk Platte, der er udgaaet fra Sommers Værksteder paa Bornholm, og, ligesom dens Forgængere, er udført paa en ejendommelig Maade, som Fabrikanten benævner Lermosaik. De to slesvigske Løver saavel som de andre Ornamenter og den berømte Indskrift: „Vi ere Danske og ville vedblive at



være Danske“, er nemlig indlagte i Platten i en Lersort, som ved Brændingen er bleven lysegul og derved fremtræder i en ejendommelig og vellykket Modsætning til Plattens egen brune Glasur. Denne Modsætning forstærkes yderligere i en Pragtudgave, hvor fine Guldrande omgiver alt Mosaikarbejdet. Begge Udgaver af denne slesvigske Platte faas hos Jacob E. Erslev i København.

„Hver 8. Dags Musik og Sang“.

Nr. 7, som udkommer i Dag, bringer en af Johann Strauss mest berømte Valse: „Du und Du“, som nu har vundet fornyet Popularitet ved at blive danset i „Gurli“ paa Dagmarteatret. I et af de følgende Hefter vil fremkomme et saa aktuelt Stykke Musik som en Kvadrille, bygget over Yvet-Guilberske Melodier.



Eduard Borregaard.*)

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 18.

Gæt paa et Drama, som sporløst forsvandt
fra vore paa Nyheder fattige Scene,
skønt Stykkets Indhold var meget pikant.

Vi mangle Talenter i enkelte Grene;
det slog ikke til, at vort største Geni
havde en ypperlig Rolle deri.

Men Stykket fortjener ikke at gemmes;
det indeholdt Tanker af sjælden Værdi,
som næppe af Scenens Venner vil glemmes.

Den hjemlige Kunst bør fortrinsvis fremmes.
Hold dog i Live den visnende Blomst,
som uretfærdigt fik sin Bekomst.

Benjamin Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *19. Februar 1899* under Adr.: **„Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde **15 og 10 Kroner.**

Veninde-Venligheder.



„Blot Du ikke havde indbudt den Kaptajn Brun, Ellen. Jeg hader den Mand!“

„Kære Mimi. Verden er da stor nok for jer begge.“

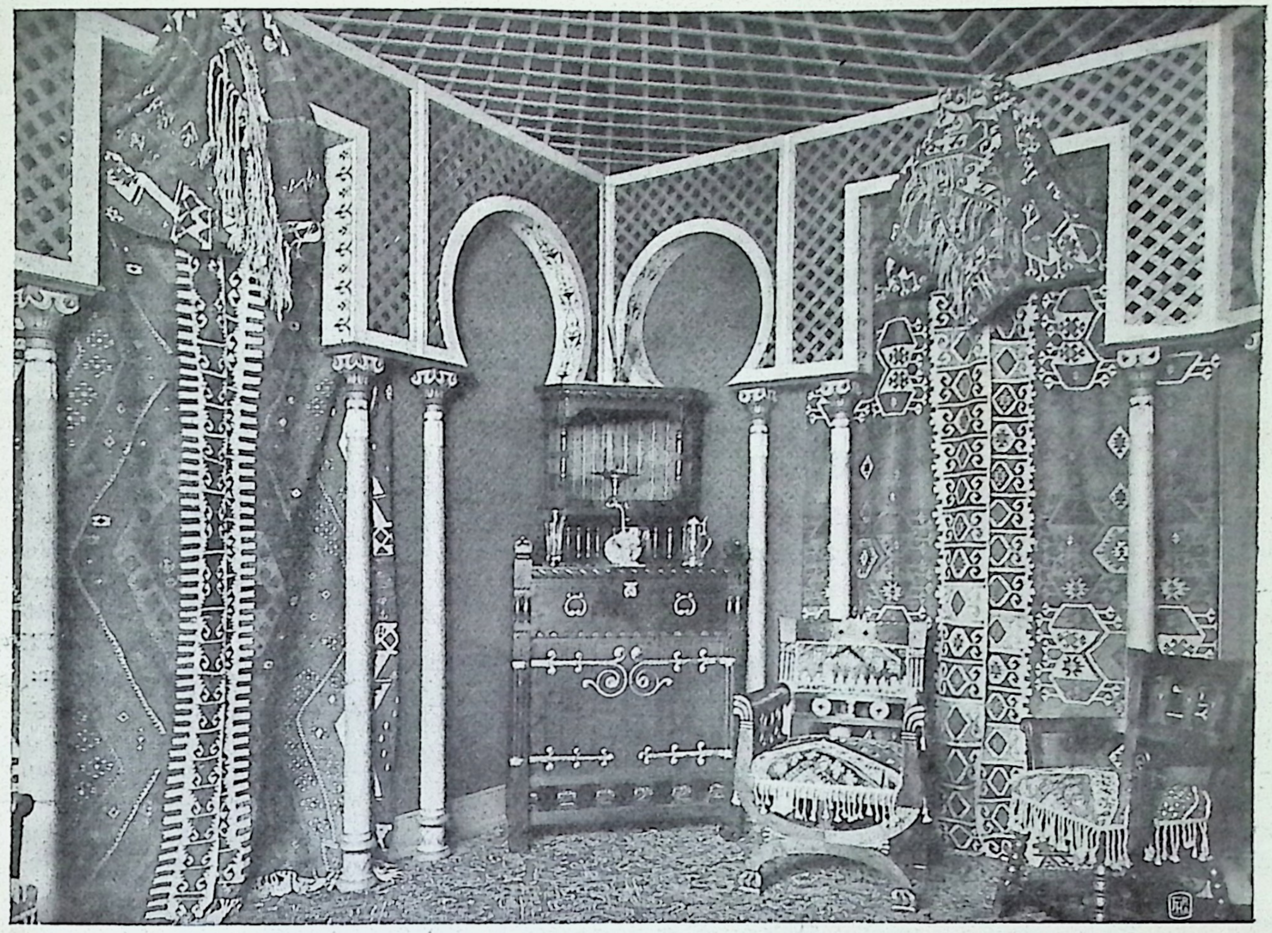
„Ja, men din lille Spisestue er det sandelig ikke.“

Bade-Spørgsmaalet.



Lille Peter er absolut af den Mening, at det er aldeles forkasteligt, at de to Køn skal have Lov til at bade sammen.

*) B. komponerede til sidste Hefte af „Hver 8. Dag's Musik og Sang“ en ny Lanciers.

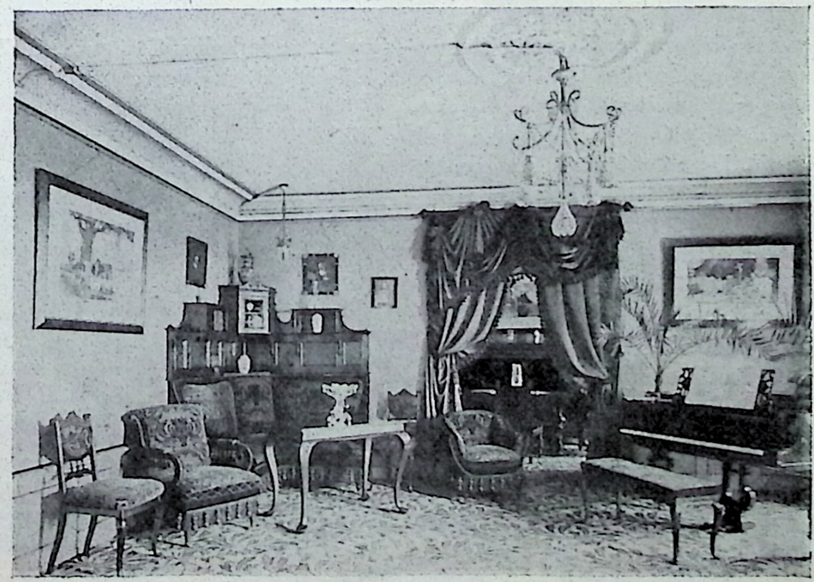


Maurisk Værelse, udført af Gustav Berger & Søn.

Dansk Industri.

Originale Interiører.

NAAR man aflægger den første Visit hos et nygift Par, og som sædvanlig, enten man har Lyst eller ej, maa lade sig trække gennem Lejligheden fra Spisestue over Sovekammer til Køkken og Spisekammer, for at sige noget pænt om det alt, kan det jo tit og mangen Gang falde lidt vanskeligt at variere Beundringsudbruddene, naar det, man ser, er det samme, man har set de hundrede Gange før. Men hænder det, at man i Hjemmets Udstyrelse finder en ny Tanke, og man af et ærligt Hjerte giver sin Begejstring Luft over et Arrangement, som besidder sjælden Smag og Originalitet, da straaler det unge Par af Glæde ved Tanken om, at deres Hjem for sig har noget smukt, som man ikke træffer det første, det bedste Sted, hvor man kommer.



Et „hyggeligt Hjørne.“

Hos moderne Mennesker er der en stærkt fremherskende Trang til at eje saadanne særegne og ejendommelige Interiører og det er da naturligt at vore Leverandører med Iver kaster sig over disse specielle Arrangementer. Nogle særlig vellykkede Interiører, udførte af det gammelkendte Firma i Tapetserer- og Møbelbranchen: *Gustav Berger & Søn* (Kronprinsessegade) ere gengivne paa de hosstaaende Bil-



Engelsk Empire-Interior.

leder. Her er det mauriske Værelse i ypperlig gennemført Montering og Dekorering; — med sine originale Buer, Søjler og Kapitæler virker det flot og fremmedartet. Saa er der det „hyggelige Hjørne“, som med sine bekvemme Møbler frister til magelig Hvile, og der er det engelske Empire-Interiør, hvor de kostbare Møbler med det indlagte Decoupeur-Arbejde kræver adskillig mere Varsomhed. Fremdeles et Kabinet i Louis XVI. Stil, let og fint med Gardiner og Portièrer, som i Form og Tegning stemmer udmærket overens med det øvrige Udstyr. Endelig findes en Dagligstue med moderne Møbler, — en heldig Løsning af en vanskelig Opgave. Forbavsende er det at lægge Mærke til, hvor faa Midler, der egentlig behøves, for at skabe noget virkelig fint og hyggeligt.



Kabinet i Louis XVI. Stil.

For altid at være à jour med det nyeste i de toneangivende Storbyer, foretager Firmaets unge Chefer stadige Rejser i Evropa og hjembringer herfra de sidste Ideer. Bestandig spiller de engelske Façoner overalt den største Rolle. Englændernes praktiske Sans gør sig gældende baade i den nu saa moderne Art Salonmøbler med en Mangfoldighed af Rum og Skabe og Skuffer, og i Siddemøblerne, der er saa prægtigt indrettede til Legemets Hvile. I den seneste Tid har ogsaa den udmærkede italienske Billedskærerkunst gjort stor Lykke herhjemme, og *Berger & Søn* har derfor bragt hertil et større Udvalg af italienske Kunstgenstande og Møbler. Dog maa man ved Valget af disse Arbejder passe nøje paa, at man ikke mister i Soliditet, hvad man vinder i Kunstfærdighed. Snedkerarbejdet her i Danmark staar jo, hvad selv Udførelsen og Arbejdsmetoden angaar, langt over hvad de fleste af Udlandets Fabriker præsterer, og havde vi blot lige saa megen Smag og Ide for Opfindelsen af elegante Former, kunde man trøstigt anbefale kun at købe dansk Arbejde. Paa selve det kunstindustrielle Omraade har vor Møbelhaandværkerstand jo endnu adskilligt dt lære, og man kan kun paa det ivrigste opfordre vore unge Snedkere til at rejse ud, eller i hvert Fald paa Afstand at gøre sig bekendt med de udenlandske Frembringelser og ud fra disse selv skabe nye og originale Kompositioner.

Forretningen grundlagdes allerede i Aaret 1865 af *Gustav Berger*, som da paabegyndte den i Løvstræde under ganske beskedne Forhold. Senere udvidedes den stadigt, 1884 optoges den ældste Søn i Firmaet, og nu er dette helt overgaaet til de to Sønner: *Hermann* og *Paul Berger*. At anvende det danske fortrinlige Arbejde paa de smukkeste Modeller fra Udlandet er det Maal, Forretningen har sat sig. Desuden har den valgt sig til Opgave, at indrette saadanne Hjem, der repræsentere noget for sig og uden at koste stort mere end andre, fremtræder i ganske anderledes tiltalende Skikkelse end de almindelige Dusin-Hjem.



Dagligstue med moderne Møbler.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 21. Aargang 1898–1899. Søndag den 19. Februar 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Skøjteløb i Holland. Efter Tegning af Franz Althaus.



Gengældelsen.

En Ægteskabshistorie ved Eider Brae.

I.

Holst rejste sig utaalmodigt op og gik op og ned ad Gulvet i den elegante Dagligstue.

„Ellen“, sagde han, „Jeg synes ikke det er Tid nu til at græde. Og jeg forstaar Dig egentlig ikke. Jeg troede, Du havde bestemt Dig?“

„Kære Alfred,“ svarede den unge Frue hulkende, „hvor kan Du nænne at tale saa haardt til mig. Du maa jo dog kunne sige Dig selv, hvor svært og tungt alt dette maa være for mig. Aa Gud, aa Gud — —“

Hun brast paany i Graad.

„Kære lille Ellen,“ — han talte beroligende og lagde sin Arm om hendes Liv. „Kære lille Ellen dog, nu maa Du ikke græde, jeg kan ikke taale at se Dig saadan. Husk, at dette Øjeblik, nu hvor vi skal tage den store Beslutning, burde være det største og lykkeligste i vort Liv. Hvor stolt føler jeg mig ikke over din Kærlighed og den Tillid, Du viser mig. Og Du selv? Er der ikke noget opløftende og dragende alene ved Tanken om, hvad Du vover for min Skyld. Eller, Ellen, er det Skandalen, Folks dumme Snak og hvad deraf kan følge, der skræmmer Dig?“

„Nej, nej, Alfred, tro ikke det. Og dog, ogsaa det er haardt. Det at føle, at alle ens Venner, alle dem, man holdt af — —“

„Kære Ellen — ja, undskyld, jeg afbryder Dig, men det er jo kun dum Snak, Du der kommer med. De Venner, der virkelig holder af Dig og som duer noget, slipper Dig saamænd ikke af den Grund — og Resten, ja dem er det bedst at blive kvit. Nej, Du, tør nu Øjnene, disse søde, bedaarende Øjne, Du har, og lad os to tale fornuftigt sammen. Nu ryger jeg mig en Cigaret, selvfølgelig hvis jeg maa“ — han havde allerede tændt den — „og saa lægger vi Planen, vor store Krigsplan. For Krig skal det være, ikke sandt, Du? — *Altsaa*, ske, hvad der vil, i Morgen Aften ved denne Tid er vi to, Du og jeg paa Vejen til Berlin. Ingen aner, vi er rejst, og i Ro og Mag nyder vi vor første Lykke. Folk tror, at Du er taget ned til . . . *ham* vilde jeg sige og — jo, det er sandt, Du har vel husket at skrive til Kaj?“

Fru Ellen nikkede tavs.

„Hvad har Du egentlig skrevet? Ikke at det interesserer mig, misforstaa mig ikke, men et saa afgørende Brev bør dog affattes med en vis Varsomhed.“

„Læs det selv, Alfred, det ligger paa Skrivebordet.“ Stemmen var tonløs og nye Taarer piblede frem i Fruens Øjne.

Holst var hurtig henne ved Skrivebordet, i et Nu var Brevet ude af Konvolutten og han læste:

„Kære Kaj!“

„Aa, Alfred, ikke højt — ikke sandt, Du forstaar nok — —“

„Vist saa, vist saa — det var ren Distraktion“.

Han var allerede midt i Brevet.

„Maaske var det ikke rigtigt af mig, at skrive „Kære“, men det var nu gammel Vane og — —“

„Ja, ja, spiller jo slet ingen Rolle i et Tilfælde, som dette. Ellers meget godt, *meget* godt. — — Ja, Meningen er vel, at jeg skal besørge det?“

„Hvis Du vil, Alfred.“

„Selvfølgelig.“

Han lukkede Brevet og stak det i Lommen.

„Saa er jo den Sag i Orden,“ sagde han lidt efter og tændte sig en ny Cigaret. — —

Det bankede, Pigen kom ind.

„Et Telegram til Fruen,“ sagde hun.

„Jeg skal kvittere,“ sagde Holst, kvitterede og Pigen gik.

Saa vendte han sig om imod Fru Ellen og fandt hende siddende ligbleg med det aabne Telegram i Skødet.

„Kommer han?“ spurgte han. „Kære Ellen, hvad er det dog?“

Men han fik intet Svar. Fru Ellen sad tavs og stirrede frem for sig. Han greb Telegrammet og læste selv.

„Død!“

Og med et Udtryk af stum Rædsel gled han viljeløst ned i Sofaen ved Fru Ellens Side.

II.

Fru Ellen havde en Gang holdt meget af sin Mand. Og nu, da han var død, var det ligesom hendes Kærlighed til ham vaagnede med fornyet Styrke. At han havde forsyndet sig imod hende — forsyndet sig stærkt — det vidste hun. Selv havde han aldrig lagt synderlig Skjul derpaa, og af de mange anonyme Breve, hun til Stadighed havde modtaget, Breve, der aabenbart alle var dikterede af en, der kendte ham nøje, var hun kun yderligere bleven bestyrket i sin Tro. Disse Breve havde egentlig været den største Bevæggrund for hende til at ønske en Skilsmisse. At hendes Mand var hende utro, kunde hun maaske have fundet sig i. Derimod pinte det hende at vide, at andre var medvidende i hendes Skam, hvad de anonyme Breve jo netop var et talende Bevis for, og denne Følelse blev hende tilsidst uudholdelig. Dog var der næppe sket noget, hvis det ikke havde truffet sig saaledes, at hendes Mands gamle Ven, Alfred Holst, netop samtidig var bleven en stadig Gæst i hendes Hjem, hvad enten hendes Mand var hjemme eller ude. Og navnlig, naar hun sad alene og græmmede sig over Mandens Færd ude omkring, havde denne Vens Besøg været hende saa velkomne. Han kom altid saa stille, som god Ven, og der var noget saa forstaaende over ham, naar de to sad og talte sammen. Aldrig med et Ord havde han berørt hendes Mands Udskejelser, og havde hun nu og da selv ikke kunnet modstaa at lade sig mærke med sin Sorg, havde han altid søgt at afværge hendes Mistanke og ført Samtalen hen paa andre Omraader. Saaledes havde han været i Begyndelsen og saaledes var det gaaet til, at han hurtig var blevet hende en god og uundværlig en. Det var først, da hun en Aften efter lige at have modtaget et anonymt Brev, der havde været hende særlig ubehageligt, havde betroet sig til Holst paany og givet sit Hjerte Luft, at det var gaaet op for hende, at hun i Holst havde mere end en god Ven. Da var det nemlig, at han havde fortalt hende, hvor længe han havde elsket hende — længe, længe før hendes Mand kendte hende, havde han sagt, og hun erindrede endnu saa tydeligt, hvorledes han efter Tilstaaelsen med Taarer i Øjnene havde sagt hende Farvel og bedt hende ikke være vred. Han skulde aldrig oftere komme i hendes Hjem, det vilde være skammeligt overfor hende, om han gjorde det, og et Bedrag imod hendes Mand, hans gamle, trofaste Ven.

Den Aften havde hun ladet ham gaa, men den samme Aften, da hun sad alene tilbage, var det ogsaa, at hun følte ved sig selv, at Holst ogsaa for hende var blevet mere end en Ven.

Tid gik, der kom flere anonyme Breve, og hendes Mand var mere og mere hjemmefra. Snart paa saakaldte Forretningsrejser i Udlandet, snart, som han sagde, paa Kontoret Aften efter Aften til langt ud paa Natten, naar de ikke tilfældigvis var bedt ud.

Alfred Holst holdt Ord og viste sig ikke. Det hed sig, at han havde trukket sig ud af Selskabslivet.

Fru Ellen følte sig mere og mere ene, og i et saadant Øjebliks Forstemthed og Forladthed var det, at hun havde skrevet til Holst og bedt ham besøge hende. Han udeblev heller ikke, og fra den Aften af havde han ganske haft Magten over hende.

Saa var det, at Telegrammet kom netop som hun og Holst havde bestemt sig til at flygte bort sammen. Mandens pludselige Død — han var bleven ramt af et Hjerteslag under et Ophold i Paris — gjorde et dybt Indtryk ikke blot paa Fru Ellen, men ogsaa paa Holst.

Holst viste sig ikke i flere Dage, men nøjedes med at skrive; og Fru Ellen besvarede Brevene, men savnede ikke hans Besøg. Hendes afdøde Mand optog fuldt ud hendes Tanker og alle mulige Forestillinger trængte sig ind paa hende. Jo mere hun tænkte, desto mere følte hun, at hun selv ikke var uden Skyld i deres Fjernelse fra hinanden, og der dukkede en Mængde Tilfælde op i hendes Erindring, hvor hun havde været kold og afvisende overfor ham. I saadanne Øjeblikke var hun ikke langt fra at synes, at hun alene bar Skylden for alt, og med den upraktiske Ædelmodighed, der navnlig kan findes hos Kvinder, fik hun en vis Lyst til at bære alt paa sine Skuldre, nu da det var for sent.

De mange Breve og Besøg, hun modtog fra Venner og Bekendte, var hende imidlertid ikke blot en Trøst, men samtidig en Glæde. Og hun kunde ikke frigøre sig for at tænke paa, med hvilke Øjne disse samme Veninder vilde have set paa hende, hvis „Skandalen“ havde fundet Sted. Ærlig, som Fru Ellen var, kom hun undertiden til ligefrem at le ved at tænke derpaa. Og hun følte sig saa uendelig beroliget over at alt var gaaet, som sket var. Nu var der jo heldigvis ingen, der kunde sige noget.

Holst gik det paa lignende Maade. Da det første uhyggelige Indtryk havde sat sig, følte ogsaa han sig kendelig lettet. At løbe bort med en gift Kone, tilmed naar man er Ven af hendes Mand, er en yderst ubehagelig Historie og møder sjelden Sympati hos nogen. Nej, saa var dette dog bedre, nu kunde de forlove sig officielt, Venner og Veninder vilde kappes om at gratulere, og Brylluppet kunde fejres med Pomp og Pragt.

Saaledes tænkte Holst, da han Dagen efter Begravelsen gik ned af Gaden og nok saa smilende hilste tilhøjre og venstre paa Vej til Fru Ellen.

„Det er sandt,“ sagde han pludselig, da de

havde siddet og talt lidt sammen, „der er jo i og for sig ingen Grund til længere at gemme paa dette Brev, jeg gaar med her.“

Og han tog Brevet, som hun den Aften havde givet ham, op af Lommen, rev det sindigt i fire Stykker og kastede det ind i Kaminen.

„Saa er det ude af Verden,“ vedblev han, „og det var jo vel nok det bedste, der kunde times det.“

Brevet fængede ikke straks og han tog derfor Ildrageren for at bringe det i Forbindelse med Gløderne. Det hjalp, en Flamme slog op. Papirstumperne krympede sig og laa snart som glødende Aske.

Men netop som Holst vilde lægge Ildrageren fra sig, forekom det ham helt tydeligt, at der mellem Asken og de glødende Kul formede sig et Ansigt, der stirrede paa ham med et ondt og spottende Blik.

Og i Stedet for at lægge Rageren fra sig, jagede han den pludselig Gang efter Gang ind i Ilden netop paa det Sted, hvor Ansigtet havde vist sig, og det med en saadan Kraft og Iver, som galdt det om at dræbe sin bitreste Fjende.

„Men, Alfred, hvad gaar der dog af Dig — hvad er det?“

Fru Ellen saa, at han var bleven ligbleg og skyndte sig hen til ham.

„Intet,“ svarede han. „Intet . . . Ikke andet end at jeg skal lære de Døde at blive, hvor de hører hjemme — for nu er det vel mig, der er Herre her.“

Han lo, men det var en underlig rallende Latter, som Fru Ellen aldrig havde hørt før, og store kolde Sveddraaber gled samtidig ned over hans Kinder.

(Sluttes).

Diamanters Værdi

(i ru og sleben Tilstand).

Med oplysende Illustrationer.

Lige saa fristende og straalende skøn den slebne Diamant er, naar man ser den i et Smykke eller uden Indfatning i en Juvelbutiks Vindu, ligesaa uanselige og værdiløse synes Diamanter for Øjet i den ru og uformede Skikkelse, hvori de først kommer frem for Dagens Lys. Enhver har set en sleben Diamant, men den ru Diamant kendes kun af faa. Diamanter slibes nemlig kun i enkelte Lande, der særlig har lagt sig efter denne Kunst, og ru Diamanter kommer derfor kun undtagelsesvis til et lille Land som vort. Som man vil se af det følgende, er det da heller ingen lille Proces, en saadan Diamant skal gennemgaa, før den er parat til at blive indfattet, beundret og misundt.

Næsten alle Diamanter, der nutildags produceres, udgaar fra de store Miner i Afrika, der ejes af det rige „De Beers'ke Aktieselskab“.



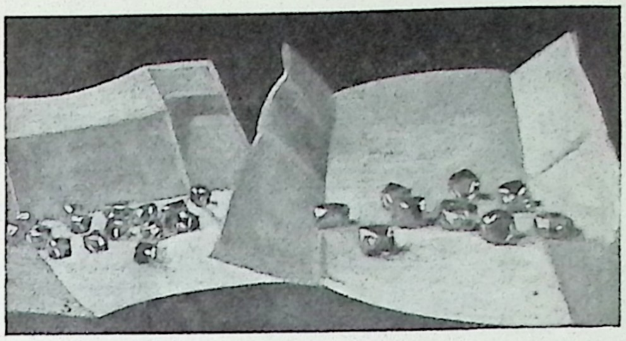
Diamanter findes.
Interior fra „De Beers'ke Miner i Afrika.

Fraset den saakaldte „Jaegersfontein Mine“, eksisterer der vistnok ikke en eneste Diamantgrube af Betydning, uden at Selskabet „De Beers“ har skaffet sig Kontrol over den. Naar man dernæst erfarer, at der aarlig omsættes for mellem 50—60 Millioner Kroner ru Diamanter, og at næsten hele denne kolossale Omsætning foregaar gennem det nævnte „De Beers'ke Selskab“, kan det ikke forbavse, at der er Rift om Selskabets Aktier. Thi selv om ogsaa Arbejdsomkostningerne ved at drive Minerne er store og aarlig beløber sig til adskillige Millioner, bliver der dog al Tid saa meget tilovers, at de heldige Aktionærer trygt kan gøre Regning paa et svimlende Udbytte. Og saavidt man kan beregne, er der ingen Ende paa den Rigdom af Diamanter, der endnu findes i de De Beers'ke Miner, i hvert Fald er der til Dato intet der tyder paa, at Diamanthøsten vil blive ringere end sædvanlig i en lang Række Aar endnu. At Priserne ikke bliver lavere, raader det dominerende Selskab selv over, og selv om der pludselig et eller andet Sted i Verden opdagedes en stor ny Diamantgrube, skulde det rige Selskab nok hurtig tilkøbe sig Kontrollen over en saadan Konkurrent.

Fra Minerne sendes de ru Diamanter næsten alle direkte pr. Post til England. Forsendelsen foregaar i større eller mindre Pakker, der registreres og assureres i Forhold til deres Værdi, og saa at sige alle havner de i London. Her er nemlig Hovedsædet for al Diamanthandel, og de mange Købmænd, der udelukkende beskæftiger sig med denne Industri, findes her og har deres Kontorer i Kvartererne *Hatton Garden* og *Holborn Viaduct.* London kan derfor godt betragtes som Diamanternes midlertidige Hvileplads paa deres lange Rejse fra Minerne, hvor de i saa mange Aar har faaet Lov til at ligge i Fred, uden at nogen har ænset dem, til Juvelerens Butik, hvor de skal ligge og tage sig ud, indtil

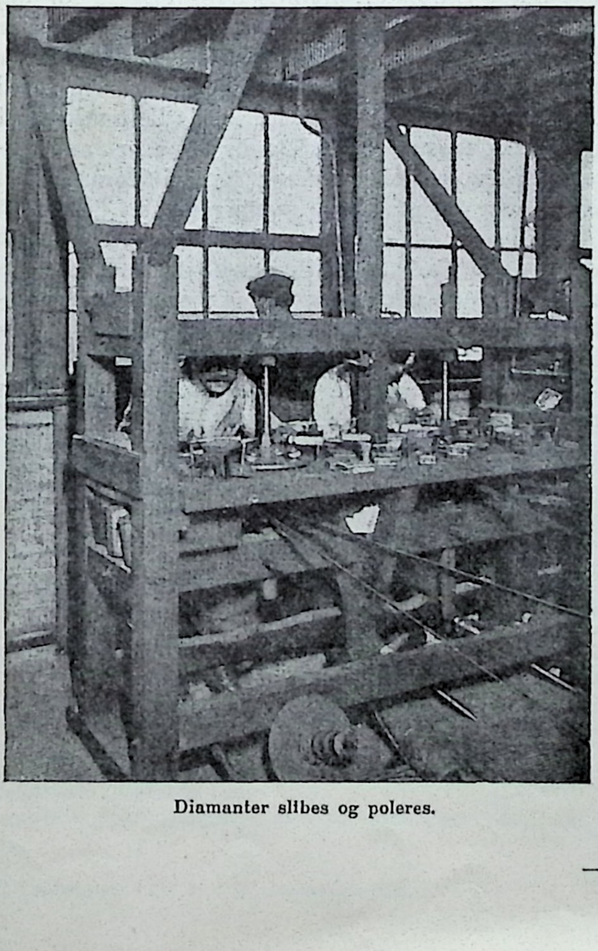
de en skønne Dag kommer til at glæde og pryde en Kvinde, og dermed begynder den omskiftende Løbebane, der næsten al Tid bliver værdifulde Juveler til Del i Aarenes Løb.

En Diamanthandlers Kontor er hverken stort eller imponerende. Et noksaa værdifuldt Lager tager jo, som man kan sige sig selv, ikke stor Plads op; alt hvad det drejer sig om er at have et første Klasses brand- og dirkefrit Jernskab, hvor de kostbare Stene kan opbevares indtil de sælges, og et saadant Skab er derfor ogsaa disse Kontorers værdifuldeste Prydelse. Diamanter er vanskelige at passe paa, ikke blot er de som Regel saa smaa, at de med Lethed kan forsvinde mellem Fingrene, men stjæles de, er det næsten umuligt at faa dem igen, da de alle ligner hverandre og derfor kun daarlig lader sig nøjagtig beskrive. Som Regel opbevares de i smaa Papirpakker eller Konvolutter, paa samme Maade, som vi kan se slebne Diamanter hos vore Juvelerer. Og ser man en saadan Samling ru Diamanter, gør de unægtelig et saa uanseligt Indtryk, at man forbavses, naar man hører, hvor stor en Værdi de faktisk repræsenterer. Saasnart de ankommer til deres Bestemmelsessted, faar Diamanthandleren travlt med at sortere dem efter deres Størrelse og Farve og derpaa beroende Værdi. At vurdere en ru Diamant er imidlertid ingen let Sag, den Kunst kræver megen Erfaring; og den ukyndige lader sig nemt narre. Diamantens Værdi afhænger nemlig ikke alene af, hvor



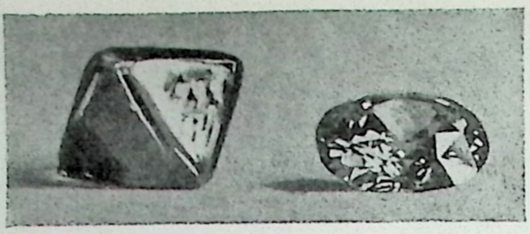
Ru Diamanter i Papirhylster.

mange Karat den er. Prisen for en ru Diamant varierer nemlig lige fra 6—7 Kroner til 800 Kroner pr. Karat, hvoraf man vil se, at det gælder om at passe paa, baade naar der skal sælges og købes. Naar en Diamant slibes, taber den betydeligt i Vægt og som Regel kan det siges, at en sleben Brillant kun vejer ca. 38 pCt. af dens Vægt i ru Tilstand. Følgen heraf er naturligvis den, at en sleben Diamant bliver mange Gange dyrere pr. Karat end en ru. Ligesom London er Centrum for al Handel med ru Diamanter, er Antwerpen og Amsterdam de Byer, hvor Slibningen af de fleste Diamanter finder Sted. Man kan godt sige, at omtrent 90 pCt. af Aarets Diamanthøst sendes til disse Byer. Der findes ganske vist ogsaa Diamantsliberier saavel i Paris som i London og flere andre Steder, men Antwerpen og Amsterdam har nu en Gang deres ældgamle Ry. Da Amerikanerne, hvis Forbrug af Diamanter jo er stort, satte høj Told paa Indførselen af slebne Diamanter, begyndte man straks at oprette Diamantsliberier i de forenede Stater, men man lærte hurtig, at skulde disse kunne virke tilfredsstillende, maatte man indkalde Arbejdere fra Amsterdam og Antwerpen, hvad saa ogsaa skete.



Diamanter slibes og poleres.

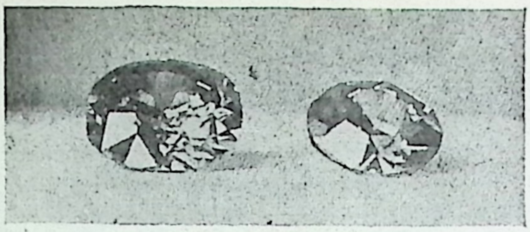
Handelen med Diamanter foregaar paa den Maade, at Diamantfabrikanterne (d. v. s. dem, der ejer Sliberierne) indfinder sig i London og der gør deres Indkøb af ru Diamanter hos Diamanthandlerne, enten selv personlig eller ved Hjælp af en Mægler, som nøje kender de forskellige Købmænd. At slibe en Diamant er som sagt en meget vanskelig Sag, og der kræves baade megen Tid og Arbejde, før en saadan er færdig til at kunne indfattes. Først kommer den ru Diamant i Hænderne paa den saakaldte „Kløver", hvis Opgave det er at hugge enhver Ufuldkommenhed ved Diamanten bort. Kløvningen finder Sted ved Hjælp af en anden Diamant, der benyttes til at bore et kiledannet Hul i den ru Sten, hvori saa anbringes Spidsen af en Kniv. Bankes der nu forsigtigt ovenpaa Kniven med en lille Hammer eller lign., foregaar Kløvningen ganske let og regelmæssigt, hvorimod enhver anden Fremgangsmaade kunde have til Følge, at Diamanten helt knustes. Nu er det



Orangegul Diamant. Vægt 100 Karat. Pris 80.000 Kroner.

Blaahvid Diamant. (Halv pCt.) 50 Karat. Pris 200.000 Kroner.

Et Kvalitetsspørgsmaal. (Diamanternes virkelige Størrelse).



Bleggul, ru Diamant. Vægt $251\frac{1}{4}$ Karat,

Brillant, skaaret af en ru Diamant, der vejede 250, nu $115\frac{1}{2}$ Karat.

Hvad en Diamant taber ved at slibes.

„Skærerens" Tur til at tage fat, og ham paahviler det at afskære alle Spidser, saa at Diamanten kan faa den Form, der er tiltænkt den. Ogsaa Skæringen foregaar med en anden Diamant, kun paa den Maade lader en Diamant sig nemlig forarbejde. Det Diamantstøv, der fremkommer ved denne Proces, kastes ikke bort, men opbevares i en dertil indrettet Kasse, for senere at benyttes som et probat Polerpulver, naar Slibningen skal finde Sted.

Selve Slibningen er meget langvarig, idet der skal slibes 64 lige store Facetter paa en Diamant, før den faar den Straaleglans, den skal have. Der medgaar da ogsaa omtrent 10 Dage for at faa 5 Diamanter, der vejer 10 Karat i ru Tilstand, til Brillanter, og der er de Stene, der kræver fire Maaneders Slibning, før de er færdige. Eller med andre Ord: hvad en Kløver kan gøre paa en Dag, bruger en Skærer en Uge og en Sliber en Maaned om at polere. Saaledes omtrent er Forholdet. Naar Diamanten er sleben, skal den indfattes, ogsaa dette Arbejde kræver ikke blot meget Arbejde, men ogsaa baade Smag og Snille. Den Indfatning, der kan klæde den ene Diamant, klæder maaske ikke den anden, og paa Indfatningen og Formen beror det meget, hvorledes et Smykke vil komme til at tage sig ud og derved blive sælgeligt. Derfor er der ogsaa store Firmaer, der udelukkende har gjort Indfatningsspørgsmaalet til deres Specialitet. De afkøbe Sliberierne de slebne Stene og sælger dem saa indfattede som Smykker til Juvelererne enten direkte efter Bestilling eller gennem Folk, de lader rejse for sig fra By til By. Frankrig har i mange Aar været anset for Hovedsædet for smuk og solid Indfatning, og *Palais Royal* i Paris er jo den Dag i Dag berømt for de pragtfulde Smykker, man her finder udstillede i Juvelbutikerne. Men Englænderne kommer efterhaanden godt med, og de Juveler, man nu kan se hos fine Juvelerer i Regent Street i London, staar ingenlunde tilbage for, hvad der findes i Paris. Der indfattes selvfølgelig Diamanter overalt, ogsaa her i Landet, men Indfatning og Indfatning er to Ting, og det vilde være aldeles urimeligt at forlange, at et lille Land i saa Henseende skulde kunne maale sig med de store Verdenslande, der gennem den stadige og store Omsætning jo erhverver en langt større Erfaring og Øvelse. Det forbavser en ofte at se de Værdier, der kan ligge ophobede i et enkelt Juvelervindue, og man fristes til at spørge sig selv, om der virkelig sælges eller tjenes saa meget paa Smykker, at det kan svare Regning at ligge inde med et saa kostbart Lager, der jo dog, saalænge Juvelerne ikke er solgte, repræsenterer en død Kapital. Her i Landet ser vi ganske vist sjelden den Slags Smykker, hvoraf hver enkelt for sig repræsenterer en hel Formue, men det hænder dog af og til, og var f. Eks. altid Tilfældet, naar den afdøde Kejser af Rusland opholdt sig her i Landet. Hertil maa saa naturligvis bemærkes, at saadanne Smykker selvfølgelig ikke er Juvelererens Ejendom, men leveres ham i Kommission af en eller anden stor Juvelforretning i Udlandet i Haabet om, at det muligvis kunde lykkes ham at finde en Liebhaver til den kostbare Vare. Og saaledes gaar det sikkert ogsaa med mange andre Juveler. Har de en Tid været udstillede i en By uden at blive solgte, ombyttes de med nye for saaledes at drage videre paa Turné Jorden rundt, indtil der melder sig en Køber.

Observer.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægter først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft; han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil.

XI.

Flugten begynder.

Marian kunde i sin Celle høre Skibsklokkerne slaa Timeslagene, og hun plejede at tælle dem og ventede paa at se, om Havneklokken besvarede deres Signal. Der var lidet andet at gøre i de lange, mørke Dage, undtagen at lytte til Sømændenes Raab, naar de varpede deres Skibe til Bøjerne. Hidtil havde hendes Fangevogtere ikke tilladt hende nogen anden Sysselsættelse; det var med Vilje, for at hun skulde blive bekendt med hele Betydningen af en Fængsling i en Fæstning, at de holdt hende ledig, og ikke vilde lade hende se Dagslyset. Hun tænkte undertiden, at hun skulde miste Forstanden af Frygt for denne Tavshed og dette Mørke, eller hun vilde bukke under for en Fanges Vanvidsanfald og blive fristet til at slaa paa Døren med Næven eller kaste sig imod Granitmurene og saaledes søge at undslippe fra den levende Død. Men fra den Dag, da Paul havde besøgt hende, var der kommet mere Resignation over hende. Denne Mands store Kærlighed, der overgik alt, hvad hun havde tænkt sig, talte endnu til hende, da han havde forladt hendes Celle. Hun hørte hans Stemme, der bød hende være ved godt Mod. Hun havde beholdt det Brev, som lille Dick havde skrevet, og kærlige Taarer beseglede de barnlige Ord. Hun spurgte sig selv, hvad det var for en forsagt Aand, der havde overvundet hende, saa hun blev et Offer for Svaghed og Fortvivlelse. De havde sagt, at hun var en Kvinde med stærke Nerver, og hun havde ikke været plaget af Fejghed i disse spændende Maaneder, da hun havde udforsket Kronstadts Hemmeligheder én for én, havde maalt Forterne og talt Kanonerne og grædt af Henrykkelse over sit Held. Hun besluttede at huske de Dage og at leve dem om igen.



„Jeg vil ikke vise ham, at jeg lider,“ sagde hun til sig selv, „han skal finde mig leende, naar han kommer her i Morgen, og han skal skrive et langt Brev til Dick for mig om vort tilkommende Hjem; og saa skal han tale med dem; de vil ikke beholde mig her altid. Det var saa lidt.“

Dette Mod prægede hele hendes Færd den Dag. Hun viste Sergenten et smilende Ansigt, da han kom med hendes Middagsmad. Idet hun hengav sig til sine barnlige Tanker, begyndte hun at forestille sig hundrede Ting, som Paul vilde gøre — hvorledes han vilde skrive til England eller tale med Guvernøren eller endogsaa gaa til Czaren for hende. Nu ilede Timerne af Sted, og hvert Klokkeslag meldte hende,

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

at den elskede arbejdede for hende. Hun skulde se ham igen den næste Dag. Maaske han vilde bringe hende godt nyt. I det mindste skulde hun røre ved hans Haand og høre hans Stemme.

De plejede at bringe hende lidt Aftensmad ved Solnedgang, den kogende Te og det sorte Brød, der var som Jord i hendes Mund. Men denne Aften spiste hun det med Nydelse, og da hun var færdig med det, lod hun Hovedet glide ned paa Armene, og blev saaledes ført bort til et Drømmeland med Skove, Enge og Haver, der blev opvarmede af et evigt Solskin, og Skove, der genlød af Sangfugles Musik. Dér gik hun en Stund og holdt sin elskedes Haand, hun hørte længeglemte Stemmer, døde Venners Stemmer og et Barns Latter. Søvnen var sød, thi den skyldtes nyfødt Haab og genvakt Mod, men da den havde varet en kort Tid, blev hun pludselig vækket af Yderdørens Hvinen paa sine Hængsler. Hun aabnede Øjnene og saa' Sergenten staa for sig og med ham nogle menige Artillerister i graa Kapper og andre, som hun ikke kendte. Hun tænkte i Øjeblikket, at de kom for at føre hende til St. Petersborg eller endogsaa til en navnløs Straf der ude. Hun begyndte at skælve og støttede sig imod Væggen, som om hun vilde søge Ly dér — den svage Kvinde gyste tilbage for den frygtelige Haand, der skulde røre ved hende.

„Hvad er der?“ udbrød hun, medens hun beskyttede Øjnene med Haanden mod Lygternes Straaler. „Hvorfor kommer De her, hvad vil De mig?“

„Vi skal efter Guvernørens Ordre bringe Dem til Fort Katharina.“

Marian knugede Hænderne sammen, hun turde næppe tro, hvad hun hørte. Saa havde Paul altsaa talt. Natten var forbi, hun skulde se Solen igen.

„Skal jeg af Sted nu?“ spurgte hun, idet hun forgæves søgte at skjule den Bevægelse, som greb hende.

„Ja,“ svarede Sergenten barsk, „det vil sige, hvis De er færdig med Deres Aftensmad.“

Hun lo glad, som om hans Ord var Taabelighed.

„Aa,“ sagde hun, „som om man vilde vente paa det!“

Hun havde travlt med sit Pelsoverstykke, medens hun talte, og da hun havde knappet det om Skuldrene og trukket en lille Pelshue over Haaret, var hun rede. Mændene iagttog hende med beundrende Øjne, den yngste af dem sagde til sig selv: „Sikke Læber at kysse!“

„Saa er jeg færdig, helt færdig,“ udbrød hun og saa' smilende op. „Er De sikker paa, at jeg skal til Fort Katharina, Sergent?“

Sergenten trak paa Skuldrene.

„*Sei tchas!* Tror De, vi gør Barnestreger her? Læs det Papir, det er Guvernørens Ordre.“



„Jeg kan ikke læse noget i Aften,“ sagde hun og stødte Lygten til Side. „Mine Øjne er blændede af Lyset. Jeg kan ikke trække Vejret her. Det er smukt af Dem, at De kommer efter mig.“

„Det er aldeles ikke smukt. Jeg er Tjener, og det er min Forretning at lyde.“

Han vendte sig om og gik, og Pigen gik ved Siden af og pludrede som et Barn. Ingen Tanke om Forsigtighed havde kunnet standse hendes Tunge i den Time. Straffens Byrde faldt fra hendes Skuldre, da hun forlod Cellen og steg op ad den korte Trappe, der førte til Kajen derude. De mægtige Granitmure skræmmede hende ikke mere. Hun kunde se Himlen over sig, den var graablaa gennem Nattens Sølvtaage. Stjernerne kastede deres Straaler ned paa hende. De skinnede ned paa England, sagde hun til sig selv, og hun kunde fra nu af iagttage dem fra sine Vinduer i Fort Katharina. Den halvvundne Frihed fik hendes Hjerte til at banke og slap alle hendes Drifter og Følelser løs. Hun kunde have kysset Sergentens Haand, da han førte hende ned til Baaden. Hun talte uophørligt til ham, medens de gik gennem Fæstningens Gang og Gaard. Hun talte endnu, da han slog Jærndøren op og traadte ud paa Kajen paa den nordre Side af Fort Alexander.

Det var en herlig Aften, en Aften med en blød Brise og et kruset Hav. Skønt Solen var gaaet ned, var der endnu en lys Glød i Vest, en stor Bue med forrevne orangefarvede og grønne og purpurrøde Striber. Kronstadt selv stod som et Skyggerids og lignede en Klippeø i en Luft af bævende Taager. Store Skibe, der udsendte Røgskyer af mægtige Skorstene, sejlede lydløst forbi bag de østlige Taagers Forhæng. Lanterne glimtede fra alle Forterne, hist hvide, her røde og taagede. Underlige Taager spillede paa det krusede Vand, Søer af gyldne Bølger funklede, naar Krigsskibene spredte det søgende Lys ud fra deres Lamper. Dampfløjten klagede i det fjerne eller larmede advarende fra den nærmere Del af Havnen.

Marian stod paa Kajen, og den friske Vind blæste i hendes Lokker og kastede forfriskende Skum op paa hendes trætte Øjne.

Skuepladsen rundt omkring var forvirrende. Hun saa' en Dampbarkasse ligge ved Broen, hun hørte, at den knagede, medens Bølgeskvulpet bar den mod Granitmuren, men hendes Øjne søgte hellere imod Vest. Derovre laa hendes eget England. Hun kunde have udstrakt sine Arme mod det venlige Lys og bedt om, at et Sendebud fra Gud vilde komme ned og føre hende bort fra denne Grav, som hendes Daarskab havde ført hende til.

„Jeg er færdig, helt færdig, Sergent! Er dette Baaden?“

Sergenten ignorerede hendes Spørgsmaal. Han bøjede sig ned for at tale til én, der stod i Baaden, en høj Mand med en Artilleriofficers Kappe. Til Trods for Lyset i Vest var det meget mørkt ved Fort Alexanders Mure. Marian kunde kun se lidt af de andres Ansigter. Lanternernes usikre Straaler dansede paa Baadens hvide Dæk, men ikke paa den Mands Skikkelse, der syntes at befale om Bord.

„Skal jeg gaa om Bord?“ spurgte hun én, der stod i Nærheden. „Hvorfor har De bragt mig herned, naar De ikke er færdig?“

Soldaten lo godmodigt.

„Vi er ikke helt færdige, Frøken, det er Kaptajnen, vi venter paa.“

„Kaptajnen!“

Fortsættes.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



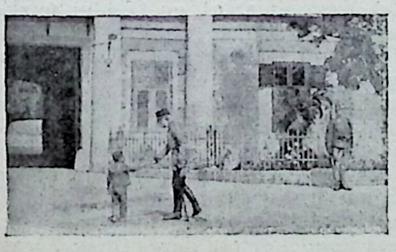
Den afd. Fyrstinde af Bulgarien med Prins Boris.

Den fornylig afdøde Fyrstinde Marie Louise af Bulgarien har haft mange Vanskeligheder at kæmpe imod i det korte Liv, der blev hende forundt. Datter af Hertugen af Parma blev hun 1893 gift med Fyrst Ferdinand af Bulgarien og de Forhold, hun derved kom ind under, var hverken lette eller behagelige. Hendes største Sorg var dog nok, at man trods al hendes Protest tvang hende til at lade sin ældste Søn Prins Boris døbe i den græsk katolske Tro. Det kunde hun aldrig glemme. Hun fik ialt fire Børn og var kun 29 Aar gammel, da hun døde.

* * *

At der i de brede Lag ofte hersker den Anskuelse, at en Monark formaar at bringe al Nød og Elendighed ud af Verden — naar han blot selv vil — er en bekendt Sag. Mange ulykkelig stillede ræsonnerer som saa: „Anede blot Kongen eller Kejseren,“ eller hvad deres Overhoved nu er, „hvor elendigt jeg sidder i det, hjalp han mig nok.“ Saa affattes der et Bønskrift, og det gælder nu om at finde en Lejlighed til personlig at overrække det. Og lykkes det trods Politi og Militær, udebliver Hjælpen som Regel ikke. Derfor de mange Bønskrifter, der overalt, ogsaa her i Landet, ved enhver given Lejlighed overrækkes fyrstelige Personer. At Politiet har Ordre til at søge at forhindre den Art personlig Henvendelse, er der ikke noget at sige til. Var dette ikke Tilfældet, vilde en saadan Tilladelse blive umaadelig misbrugt, aldeles fraset Faren for de anarkistiske Forsøg, der adskillige Gange er bleven gjort, paa ad den Vej at komme en Monark saa nær paa Livet som muligt.

At et Bønskrift overrækkes en Fyrste er der dog intet mærkværdigt i. Derimod er det sjældent at det, som paa hosstaaende Billede, lykkes en Fotograf at tage et Øjebliksbillede af en saadan Situation. Kejser Franz Joseph af Østrig havde en Dag været til Manøvre, og da han steg af Hesten for at gaa ind i Slottet, var der som sædvanlig en Mængde Mennesker samlede, dels af Nysgærrighed, dels for at nyde Synet af deres gamle Kejser paa saa nært Hold som muligt. Pludselig styrtede imidlertid en lille syv-Aars Bondedreng hen til Kejseren, og en Fotograf, der havde været til Stede for at tage et Billede af Kejseren til Hest, var nu ikke sen til at tage en ny Plade netop i det Øjeblik, da Drengen overrakte Kejseren sit Bønskrift. Det var en ulykkelig Enke, der paa denne Maade anmodede om Hjælp til sig og sine Børn og Hjælpen udeblev ikke. En halv Time senere fik hun nemlig Besøg af Kejserens Fløjadjutant, der bragte hende den ønskede Understøttelse.



Bønskriftet overrækkes Kejseren.

* * *

Har Kejser Wilhelm af Tyskland villet glæde sine prøjsiske Undersaatter, kunde han ikke godt gøre det paa en smukkere Maade end ved det Kunstværk, han nylig har skænket Slottet Sanssouci. Paa dette Slot, hvis blotte Navn indgyder enhver Prøjser Ærefrygt, henlevede jo deres forgudede Konge Frederik den Store sin bedste Tid og her var det, at han døde, denne mærkelige Mand, hvis store og glimrende Krigs- og Statsmandskløgt Prøjserne godt indser, at de for en stor Del har at takke for, at der nu eksisterer et samlet tysk Rige. Det smukke Kunstværk, som vi her bringer en Gengivelse af, skyldes Billedhuggeren Harry Magnussen, som har været yderst heldig med sit Værk, der straks er blevet berømt og nu overalt er paa Tale i hele Tyskland. Frederik den Store fremstilles siddende i sin Lænestol, i Natdragt med et Tæppe om Fødderne. Han er svag og lidende, men han læner sig ikke tilbage for at finde Hvile. Han ser at hans sidste Stund er kommen og han spørger med Bekymring, hvad der skal blive af hans Rige og elskede Folk, naar han er død. Der fortælles, at da Kejser Wilhelm saa denne Statue, blev han i den Grad betaget, at han en Tid lang forblev helt stum og at hans første Ord derefter var: „Den maa staa i Dødsværelset paa Sanssouci.“ Og disse hans kejserlige Ord er som sagt nu gaaet i Opfyldelse.



Frederik den Store.

* * *

Den engelske Jarl, Lord Pouletts Død vil, efter alt at dømme, give Anledning til en meget sensationel og interessant Rettsag. Jarlen har nemlig været flere Gange gift, men den Søn, han havde med sin Hustru af første Ægteskab, har han aldrig villet anerkende, og han har nu indsat sin Søn af tredie Ægteskab til sin Universalarving. Den saaledes forbigaaede Søn er iøvrigt en i London godt kendt Original, hvor han sammen med sin Hustru har fristet Livet i adskillige Aar paa en meget aparte og opsigtsvækkende Maade. Han levede nemlig som Liredrejer, og paa Lirekassen var der anbragt en Plakat, der med store Bogstaver forkyndte følgende: „Jeg er Vicomte Hinton, ældste Søn af Jarlen Poulett. Da min Fader har nægtet at hjælpe mig uden Skyld fra min Side, maa jeg nu tjene mit Brød paa denne Maade.“ Det fortælles, at Jarlen for nogle Aar siden tilbød ham en større Sum, naar han vilde give Afkald paa sin Titel og forpligte sig til at tage Ophold i Udlandet. Den unge Mand afslog imidlertid Tilbudet, og nu efter



Den engelske Jarl Pouletts Søn.

Faderens Død gør han Krav paa sin Ret. Han er iøvrigt meget populær, og de fleste ønsker af Hjærtet, at han maa vinde sin Sag. I Anledning af det forefaldne har han offentliggjort følgende: „Eder, mine Venner, de fattige i London, i hvis Midte jeg har levet i saa mange Aar, beder jeg være forvissede om, at jeg skal gøre alt for at fremme Eders Interesser, hvis jeg om nogen Tid kommer til at indtage det Sæde i Overhuset, jeg mener at have Krav paa". En Proklamation, der selvfølgelig har skaffet ham endnu større Popularitet i Arbejderkredse. Engelske Jurister mener, at der er al Sandsynlighed for at han vil vinde sin Sag, og at den Omstændighed, at han blev født allerede seks Maaneder efter Ægteskabet, næppe vil komme til at spille nogen Rolle. Sejrer han, vil han ikke blot blive meget rig, men tillige Ejer af et af de smukkeste Slotte i England.

* * *



Katharina von Bora.

Den 29. Januar var det 400 Aar siden, at Luthers Hustru Katharina von Bora blev født, og Dagen fejredes rundt omkring med stor Højtidelighed. Det vil derfor ogsaa sikkert interessere mange af vore Læsere at se et Billede af denne Kvinde, der kom til at spille en saa betydningsfuld Rolle i den store Reformators Liv.

* * *

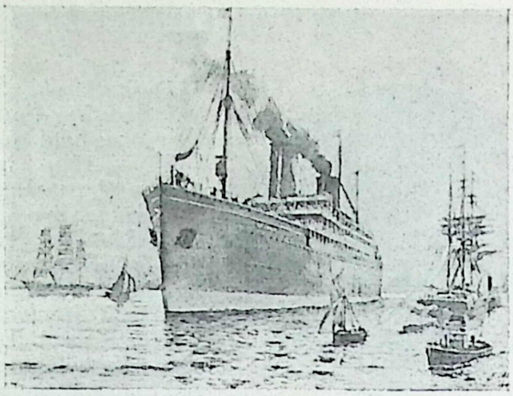
Allerede seks Maaneder efter Fyrst Bismarcks Død er den Mand, der blev hans Efterfølger i Rigskanslerembedet, Grev Leo von Caprivi, afgaaet ved Døden, 68 Aar gammel. Grev Caprivis Stilling som Rigskansler var ingenlunde behagelig. At overtage et saadant Embede efter en Stormagt som v. Bismarck, var alt andet end let, og det forbavsede ingen, at Caprivi allerede efter 5 Aars Forløb følte sig træt, og anmodede Kejseren om sin Afsked, der blev bevilget i Oktober 1894. Fra det Øjeblik af trak Grev Caprivi sig helt tilbage til Privatlivets Fred; og den Magtsyge, som besjælede Bismarck lige til det sidste, synes ikke at have været til Stede hos Caprivi, i hvert Fald lod han aldrig offentlig høre fra sig fra den Dag, han nedlagde sit Embede.



Grev Caprivi.

* * *

Englænderne har længe set lidt skævt til, at Tyskerne ved i sin Tid at bygge Dampskibet „Kejser Wilhelm den Store", ubestrideligt kom til at eje den største af alle Oceandampere, hvad der i vore Dage ikke vil sige saa lidt. Nu har Englænderne imidlertid slaaet Rekorden ved at lade et nyt Skib løbe af Stabelen i Belfast, nemlig Oceandamperen „Oceanic", der alene ved dens gigantiske Størrelse maa betragtes som et Unicum. Om den nu samtidig ogsaa vil vise sig at være den hurtigste, er imidlertid et Spørgsmaal. Tyskerne, der ikke formaar at lægge helt Skjul paa deres Ærgrelse over at være blevne overtrumfede, mener nej og paastaar, at et Skibs Hurtighed aldeles ikke afhænger af dets Størrelse. Englænderne selv er kloge nok til foreløbig at lade Spørgsmaalet ubesvaret og nøjes med at henlede Opmærksomheden paa Skibets pragtfulde Udstyrelse og hele Bygning, der er efter de nyeste og bedste Principer. At Hastigheden imidlertid til syvende og sidst vil komme til at spille den afgørende Rolle, vide de imidlertid godt selv, og Udfaldet af dens første Rejser imødeses derfor ogsaa med den største Interesse. Sagen er nemlig den, at Amerikanerne, der jo navnlig benytter disse Skibe, er Hastværksmennesker, der aldrig kan komme hurtigt nok af Sted. Deraf følger, at den Dampskibslinie, der kan udvise de bedste Resultater i Henseende til Hurtighed, faar den største Søgning, og det ikke blot hvad Persontrafik angaar, men ogsaa naar det drejer sig om Fragt. Denne Omstændighed har medført den ligefrem uhyggelige og farefulde Kapsejlads, der nu i adskillige Aar har fundet Sted mellem de store Dampskibsselskaber. Brugte en Oceandamper en Time, ja blot nogle Minuter mindre om en Overfart end en af sine Konkurrenter, var det en Begivenhed, der reklameredes med overalt, og noteredes paa selve Børsen. Det blev ved Siden deraf et lokkende Hazardspil for talrige Mennesker, Passagererne væddede indbyrdes om store Beløb og den Kaptajn, der ikke forstod at sætte Dampen tilstrækkelig op, risikerede ligefrem sin Stilling. Derfor sejlede man med fuld Kraft, om det saa var Storm eller Taage, hvad selvfølgelig ofte har medført de største Ulykker.



Oceandamperen „Oceanic".

Som Eksempel paa det Hastværksvanvid, der greb de forskellige Dampskibsselskaber, skal anføres følgende: En stor engelsk Oceandamper var paa Vej til England, og uagtet det var usædvanlig stærk Taage, mindskedes Farten mod tidligere Sædvane ikke det mindste. Passagererne blev ikke uden Grund ængstelige herover og det bestemtes, at en Del engelske Søofficerer, som havde været paa Besøg i Amerika og nu var paa Vejen hjem, skulde gaa i Deputation til Kaptajnen og paa alle Passagerernes Vegne anmode ham om at mindske Farten som Følge af den store Livsfare, man svævede i. At en saadan Henvendelse, tilmed gennem Marineofficerer, ikke vilde blive upaaagtet, ansaas for givet. Stor blev derfor ogsaa Harmen, da Kaptajnen rolig affærdigede Deputationen med følgende Ord: „Mine Herrer! Jeg beklager meget ikke at kunne imødekomme deres Ønske, hvor berettiget det end kan synes. Jeg har imidlertid min

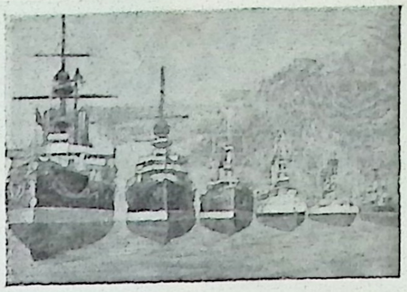
Instruks og den vil de som Officerer forstaa, at jeg maa følge. *Himlen, Helvede* eller *Queenstown* paa seks Dage, det er min Ordre!"

En anden Kaptajn erklærede en Gang, da Passagererne ved en lignende Lejlighed bad ham om at mindske Farten, at deres Anmodning var meningsløs. „Vel er der Fare," svarede han, „men hvis De tror, at den bliver mindre, fordi vi sejler langsommere, tager De meget fejl; tværtimod, jo større Fart vi har paa, desto større Chancer har vi for at rende den Damper i Sænk, som Skæbnen maatte bringe os i Kollision med." Unægtelig et trøsterigt Svar for Passagererne. Det minder iøvrigt ikke saa lidt om, hvad en amerikansk Jærnbaneembedsmand sagde, da man klagede over de daarlige Jærnbaneskinner og bebrejdede ham, at Togene ikke desto mindre kørte saa hurtigt, at man, hver Gang man svingede, havde en Fornemmelse af at de vilde hoppe af Skinnerne. „At Materialet er daarligt," svarede han, „indrømmes, men den stærke Konkurrence tillader os desværre ikke at forbedre det i Øjeblikket. Hvad Hastigheden derimod angaar, bør de Rejsende tværtimod være glade; jo hurtigere vi køre, desto mindre Tid og Chance er der nemlig for, at Toget skal kunne slippe af Skinnerne."

Oceandamperen „Oceanic" er selvfølgelig indrettet paa det pragtfuldeste og gaar man igennem dets store Sale og rummelige Kahytter, faar man Indtrykket af snarere at befinde sig i et første Klasses Hotel end i et Skib, hvad jo ogsaa er Hensigten. Vore Thingvalladampskibe er jo ikke smaa, men ses de ved Siden af en Kolos som „Oceanic", gør de unægtelig et meget beskedent Indtryk. Deres Sejlhastighed er jo til Gengæld heller ikke faretruende, og de har sikkert alle de strængeste Ordrer til at mindske Farten yderligere i Tilfælde af Taage. Og dog kolliderer og havarerer jo ogsaa de, nu og da lidt for tidt.

* * *

Amerikanernes Sejr over Spanierne har givet dem Blod paa Tanden og de føler sig aabenbart nu mere end nogensinde før som den Stormagt, de i Virkeligheden ogsaa er. Ikke blot har de deres mange Penge, men deres Flaade, som hidtil har været ret upaaagtet, har nu faaet saadanne Dimensioner, at den absolut kræver Respekt. Hosstaaende Anskuelses-Billede, som skyldes det ansete amerikanske Tidsskrift *Scientific American*, viser da ogsaa at de nok kan have Lov til at være stolte, idet de, hvad Flaadens Størrelse angaar nu kun staar tilbage for England, Frankrig og Rusland. Tysklands Flaade er betydelig mindre og Spaniens — ja den har de jo tilintetgjort — og derfor regnes den selvfølgelig slet ikke med. Som det vil ses, har England nu som altid en kolossal Overmagt til Søs imod alle de andre Lande. Allierer England og Amerika sig under en eventuel Krig, hvad jo vil være det naturligste for to saa beslægtede Folk, der, naar alt kommer til alt jo dog har saa mange fælles Interesser, vil det vistnok være umuligt for de andre Magter at staa sig til Søs om de saa allierer sig nok saa meget. Og meget tyder da ogsaa paa, at en saadan Alliance vil komme i Stand. Navnlig er Amerikanerne dog stolte over, at Tysklands Flaade er mindre end deres egen. Tyskerne har de nu en Gang aldrig holdt af, og naar de har haft en Lejlighed til at drille Tyskerne lidt, er den som Regel ikke gaaet ubenyttet hen, hvad Kejser Wilhelm II. eller „William the second to none," som de efter engelsk Skik ynder at kalde den tyske Kejser, ofte har faaet at føle. Den Amerikaner, der fornylig udtalte, at det forekom ham, at Tyskland snart var moden til lidt spansk Konfekt, har utvivlsomt ogsaa mange Tilhængere. Fra et Besøg her i Landet kender vi en Del af de amerikanske Krigsskibe, der ikke kunde andet end imponere stærkt, og efter Krigen med Spanien synes det, som de amerikanske Officerer i Dygtighed og Snille ikke staar tilbage for de andre Magters.



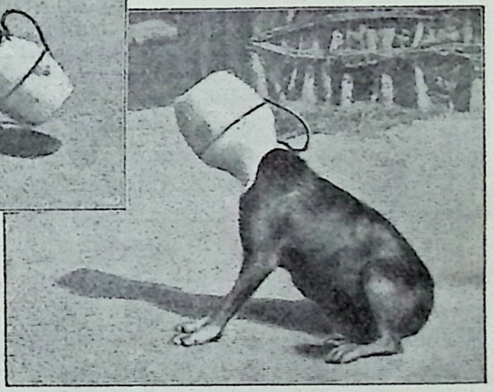
Engl. Frankr. Rusl. Amerika Tyskl. Ital.

* * *

Amatørfotografen, som altid gaar paa Jagt efter de ejendommelige Situationer, faar vel sjælden fat i en saadan *good bit* som den vi i Dag kan gengive. En Hund havde faaet Kig paa en Kande med Mælk og i sin Forslugenhed borede den Hovedet dybere og dybere ned i Kanden. Først da Mælken var drukket og den vilde trække sig tilbage opdagede den, at det ikke gik saa let som tænkt, og at den var kommen i en Fælde, som den kun ved andres Hjælp kunde slippe ud af. Saa gav den sig til at hyle af alle Kræfter og dette Øjeblik benyttede Fotografen.



Den søde Kløe.



Den sure Svie.

Redaktionen undlader ikke samtidig at gøre opmærksom paa, at „Hver 8. Dag" gærne optager interessante og morsomme Billeder fra Amatørfotografer.

Efter Nytaar.

Den Handlende: „Jeg vilde gerne vide, hvornaar De agter at betale denne Regning? Jeg har ikke Tid til at rende her hver Dag."

Kunden: „Naa, men sig mig saa, hvad Dag vilde det da passe Dem bedst at komme?"

Den Handlende: „Lørdag."

Kunden: „Godt, saa kom hver Lørdag."



Fru Anna Bloch i „Man skal ingen Ting forsværge". Specielt fotograferet for „Hver 8. Dag".

Vore Teatre.

Denne ejendommelige Teatersæson vil mindes længe. Det Aar, da „det kongelige" holdt Fest, Dagmarteatret tjente Penge, Kasino blev Variété og Folketeatret mistede Hr. Abrahams. Og fremad spejder vi mod Aaret 1900 med de mange Muligheder: Bliver Teaternæring fri? Skal „det kongelige" deles? Skal Neijendam spille Hamlet? Ingen véd noget rigtigt, undtagen dette, at Peter Hansen og Erik Bøgh er blevet trætte, hvad jo de fleste længe har kunnet mærke. Erik Bøgh har selv ytret, at det nu i hans høje Alder ikke havde været ham muligt at gennemlæse alle de mange Stykker, der indsendtes, og Grunden til, at det kongelige Teater aldrig fremfører nye Arbejder, er da maaske den, at de endnu ikke er blevne læste, men „Dragedukken", som baade er læst og lovet for længe siden, og saa gammel, at den kunde virke som Nyhed, har man jo rigtignok heller ikke faaet at se. Sikkert excellerer det kgl. Teater for stærkt i Genoptagelser, som desværre ofte kun bringer en svunden Tids fortrinligere Udførelse i Minde. Den, der f. Eks. har set et Par større Roller i „En Skandale" besat med det yngste Kunstnerkuld, maa stille sig skeptisk overfor Opfyldelsen af Jubilæumskantatens gode Ønsker for vort skønne Sprogs Fremtid.

En Overraskelse bragte Januar-Repertoiret, idet et nyt, originalt Arbejde bragtes til Opførelse paa det kgl. Teater, selv om ganske vist Forfatteren var norsk og Arbejdet intet betydningsfuldt. *Peter Egges* „Faddergaven" er et Stykke realistisk Tragikomedie i ret løse Tableauer, som fortæller om smaa, forarmede Menneskers trange Levesæt og Syn paa Tingene. Det gav Anledning til ypperligt Spil, og navnlig bør Fru Blochs Præstation længe kunne holde Stykket oppe. Den lille, svagbrystede og forsultne fjorten-Aars Pige, som hun fremstiller, er slaaende truffet. Med Haaret i Tjavser, Tut paa

Fingeren og Huller paa Strømperne er hun i evig Bevægelse paa de klaprende Tøfler; hun holder sammen paa hele Huset, nu da Moderen er syg, lige tjenstvillig enten hun skal lave Kaffe, vugge de smaa, skure Gulv eller sendes paa Vagt udenfor Huset. *Poul Nielsen* fik morsomt Tag paa en elendig Pjalt af en Skræder.

Da der jo kun er et Skridt fra det ophøjede til det komiske, hvorfor da ikke fra det kgl. Teater gaa lige over til Kasinos „lystige Nat", som er et Indgreb paa Variétéens Enemærker. Ganske vist ser man i Cirkus bedre Parterregymnastik, men ikke knock-a-bouts med saa ansete Navne som her. Lidt „levende Billeder" kunde man ogsaa have ønsket, men Kritiken bør ikke hænge sig i saadanne Smaating ved et Førsteforsøg, men kun kraftig paatale, at et Glas Øl ikke var til at opdrive i Teatret. Takket være *Charlotte Wiehe* blev „En lystig Nat" Succes. Hun sang sine Kupletter saa godt, at man næsten troede, de var morsomme, og dansede sin Kankan saa livfuldt, som man kun kan gøre det, naar man har studeret Kunst i Paris.

Ved Velvilje fra Fru Blochs Side kunne vi i Dag bringe Billeder af Kunstnerinden i „Faddergaven" og „Man skal ingenting forsværge". Ligeledes kunne vi præsentere Fru Anna Larssens vittigt gennemførte Violinist fra „Første Violin" og Fru Charlotte Wiehe let champagneberuset i den lystige Nat.



Fru Anna Bloch i „Faddergaven".
Specielt fotograferet for „Hver 8. Dag".



Fot. Juncker-Jensen

Fru Anna Larssen i „Første Violin".



Fot. Even Neuhaus.

Fru Charlotte Wiehe i „En lystig Nat".

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Efter faa Dages Sygeleje rev Døden gamle Fysikus *P. A. Madvig* i Haderslev bort. Endnu for 14 Dage siden vandrede han om fra Sygeleje til Sygeleje og passede trods sine 82 Aar sin vidtudstrakte Praksis med usvækket aandelig og legemlig Kraft. Hans første Virksomhed som Læge faldt i Frederiksværk fra 1843—54, da han blev udnævnt til Fysikus i Sønderjylland i Haderslev Østeramt. I 1864 blev han afsat af Prøjserne; men han blev trofast paa sin Post hos vore sønderjyske Landsmænd, blandt hvilke han nu ikke alene som Læge, men ogsaa som den gode, danske Patriot har virket i 45 Aar. Der har næppe været nogen folkelig Vækkelse eller nationalt Foretagende fremme i Sønderjylland, uden at han med sin tillidsindgydende Personlighed og Snarraadighed har haft sin væsentlige Andel i at samle Sønderjyderne om de fælles nationale Spørgsmaal. Han var en Personlighed, som alle saa op til med Kærlighed, en Mand, for hvis Meninger man havde den dybeste Højagtelse. Uagtet hans danske Sindelag var godt kendt af Tyskerne, vides det ikke, at M., der ogsaa var Læge i mange tyske Familier, nogen Sinde har haft noget udestaaende med de tysksindede Borgere, der respekterede ham for hans Overbevisning. Han vil dybt savnes af den sønderjyske Befolkning, der i ham havde en trofast Ven under alle Forhold, han vil savnes herhjemme, naar man ikke mere har den Skikkelse for Øje, som var saa afholdt under Sønderjydernes Rejser hertil. I en lang Aarrække har han været Medlem af Bestyrelsen for Vælgerforeningen i Nordslesvig og for Samfundet til det danske Sprogs Bevarelse. Den danske Lægeforening optog ham som Æresmedlem af „den alm. danske Lægeforening“. Den afdøde var som bekendt Broder til den berømte Filolog J. N. Madvig.



Fysikus Madvig.

Den 30. Januar døde en af Landets ældste Filologer, fhv. Overlærer *Jacob Henrik Bang,* i den høje Alder af 88 Aar. Hans Virksomhed var knyttet til Sorø Akademi, hvor han i henved 40 Aar arbejdede som Lærer. Paa Akademiets store Bibliotek havde han en enestaaende rig Lejlighed til at hengive sig til sit Yndlingsstudium, Historien. I Skoleprogrammer, efter den Bülow'ske Manuskriptsamling, som ejes af Akademiet og i „Historisk Tidsskrift“ har han leveret Bidrag til dansk Historie om Hoffernes Liv under Christian VI, Frederik V og Christian VII.



Professor Bang.

I 1883 tog han sin Afsked og fik Titel af Professor. Mange ere de Elever, som mindes „gamle Bang“ med Kærlighed og Tak.

Navigationsskolebestyrer *Mathias Andreas Bidstrup* er død i Rønne, kun 50 Aar gl. Efter at han som ung i nogen Tid havde faret til Søs, tog han Styrmandseksamen og blev kort efter Navigationslærer, først paa Fejø, dernæst i Aalborg. Da i 1883 en Navigationsskole for Bornholm oprettedes i Rønne, fik han Pladsen som Bestyrer og denne beholdt han lige til sin Død. B., som i 12 Aar har siddet i Rønne Byraad, var Medlem af Havneudvalget og fik i denne Stilling, som han ofrede megen Tid og Interesse, Lejlighed til at gøre sin By gode Tjenester.



Skolebestyrer Bidstrup.

Den 29. Januar afgik pens. Kaptejn i Armeen, *G. F. T. M. Lindberg* ved Døden paa Kommunehospitalet efter længere Tids Sygdom.

Den Afdøde var født i Rendsborg den 10. Januar 1844, Søn af Commerceraad Lindberg, dersteds, og udnævntes 1863 til Officer. I 1864 stod han ved 1. Regiment og deltog sammen med dette i Træfningen ved Sankelmark. For udvist Tapperhed ved denne Lejlighed dekoreredes han med Ridderkorset.

Efter Krigen forflyttedes han til København, hvor han gjorde Tjeneste ved forskellige Afdelinger, indtil han for et Par Aar siden paa Grund af Svagelighed tog sin Afsked. L. var desuden dekoreret med Officerskorset af den græske Frelserorden.



Kaptajn Lindberg.

En af de gamle „Bondevenner“, *Søren Jensen* fra Rude er afgaaet ved Døden, 82 Aar gammel. I Begyndelsen af Halvtredserne kom han ind i Rigsdagen som Skelskørkredsens Repræsentant og sad der med et kortere Mellemrum indtil 1855. I 1858 blev han valgt i Ruds-Vedby, og seks Aar derefter maatte han trække sig tilage for Lars Dinesen og derefter sige Farvel til det politiske Liv. Fra sine Modstanderes Side var han Genstand for mange Drillerier, men naar det er fortalt, at han skulde have taget sig den gemytlige Vise, hvori han blev besunget, meget nær, da beror dette paa en Fejltagelse — tværtimod morede det ham at tale om den. Det bør nævnes, at han paa sin Egn var Medstifter af en stor Brandkasse, den saakaldte Rostedkasse. Han endte som Højremand og var i de sidste Aar Retsvidne i Rude.



Fhv. Rigsdagsmand Jensen.

Jubilæum.

En i Handels- og Velgørenhedskredse velkendt Mand, Vekselmægler *P. Severin* har fejret sit 25-aarige Forretningsjubilæum. Op-



Vekselmægler Severin.

lært hos den i sin Tid saa berømte Baron Gedalia, begyndte han den 1. Februar 1874 sin egen Forretning, som han dygtigt oparbejdede, og som bl. a. har taget Del i Gennemførelsen af større Foretagender. S. har ved Siden heraf ivrigt virket i Velgørenhedens Tjeneste, specielt indenfor Frimurernes Kreds. I 20 Aar har han været Kasserer i Skoleforeningen „Vald. Schiøtts Minde" og i 14 Aar Kasserer i Frimurerlogen. Han er Formand for Frimurernes Sygekasse og sidder i Bestyrelsen for „Blindevennen for København og Frederiksberg".

Guldbryllup.

Et elskværdigt, gammelt Ægtepar Mægler *Marius Marquardt* og Hustru *Maren Marquardt* holdt fornylig Guldbryllup i Nykøbing p. F.

Guldbrudeparret har altid kunnet glæde sig ved megen Popularitet, ikke alene hos deres Bysbørn, men ogsaa hos de mange Skibsførere, der i de nogle og fyrretyve Aar, Marquardt har været Mægler, have gæstet Lolland-Falsters Hovedstad. De have nydt Gæstfrihed i det Marquardt'ske Hjem og moret sig over Mæglerens lystige Historier, fortalte med et rentud Schandorphsk Lune og mest drejende sig om den Tid, han selv som ung, køn Skipper fo'r paa de lange Rejser. Men den Tid ligger langt tilbage — i de sidste 47 Aar har han med Dygtighed været og er fremdeles Byens Mægler.



Mægler Marquardt og Hustru.

„Hver 8. Dag"s Musik og Sang.

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder en munter Kvadrille, som er skrevet over Yvette Guilbertske Sange af *Felix Chaudoir*, Orkesterdirigenten i Jardin de Paris. Fremdeles en Vise „I sin Families Skød" af Svend Flue & Rik. Den var indlagt i en Revuefarce, som spilledes ved Studenterforeningens Julegilde, og foredroges her af Skuespiller V. Lindstrøm. Endelig bringer Heftet i Fortsættelse af tidligere Bellmanns-Numre Sangen „Till Buteljen".

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 17 var

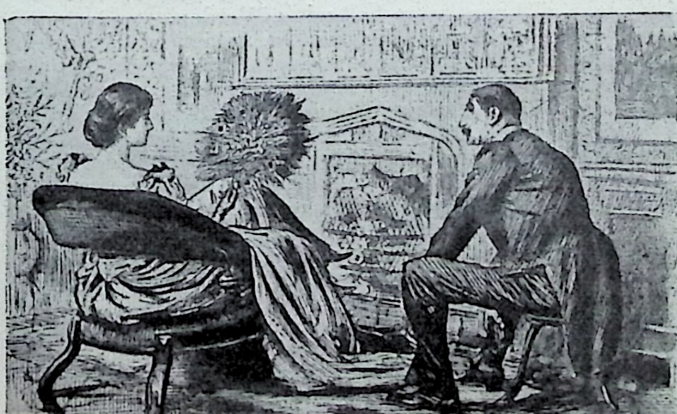
Stormagt.

Ialt indkom 1098 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *P. H. Simonsen*, Malermester, Nørrebro 70, Odense. 2. Præmie *Albert Gabe*, Brogade 23, 1. Sal, Kristianshavn.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*

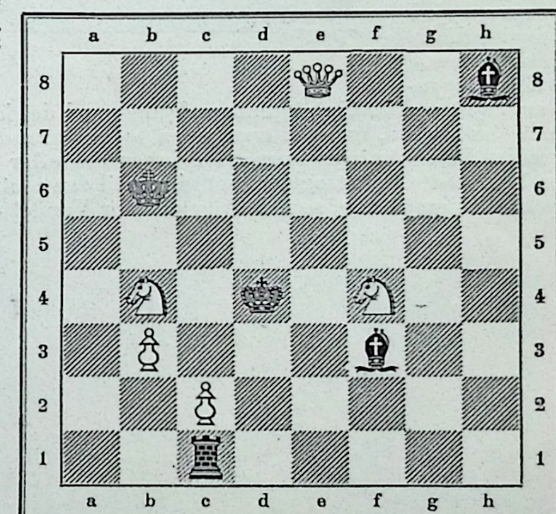
Mistroisk.



„Hvad vilde Du sige, hvis jeg tilbød Dig Penge til en ny Hat?"
„Jeg vilde saamænd ikke sige et Ord, elskede Du, før jeg havde Pengene i Haanden af Frygt for at Du skulde forandre din Beslutning."

Skakopgave Nr. 12.

Af E. Pradignat, Saujon.
(„La Strategie")
Sort 4 Brikker.



Hvid 6 Brikker.
Hvid begynder og gør mat i 2 Træk.

Løsning af Skakopg. Nr. 11.

1 T g 2 — g 1, S h 1 — f 2; 2 S h 7 — g 5 †
1 — — — , andet; 2 D b 2 — g 2 † osv.

Dansk Etablissement.

Dampvaskeriet Victoria.



Rullestue.

Den gammeldags Vaskemetode, hvor Arbejdersken stod kroget og bøjet over sin Vaskeballe, skruppende og gnidende i det varme Sæbevand med de hudløse Hænder, udsat for Paavirkning af alle de smitsomme Giftstoffer i det smudsige Linned, arbejdende i en Em, som var kvælende tung og skadelig for det i Forvejen unaturligt bøjede Bryst — den er ved at forsvinde, for at give Plads for det moderne Dampvaskeri.

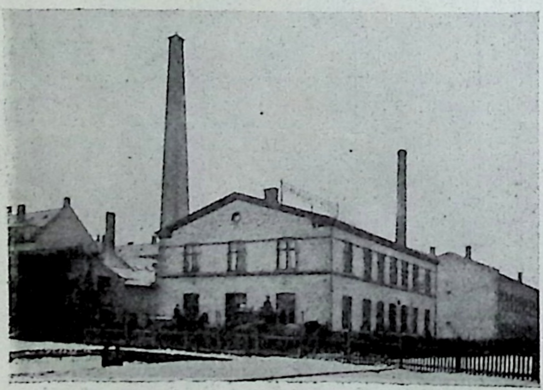
I Stedet for staar Arbejdersken nu i lyse, luftige, glimrende ventilerede Lokaler, beskæftiget med at fylde og tømme de store Vaskemaskiner, saaledes som man kan se paa Interiørerne fra det store, moderne *Dampvaskeri Victoria* ude paa Holger Danskes Vej. I de hydrauliske Maskiner renses til en Begyndelse Tøjet ved stadig at gennemskylles med det kogende Sæbevand, hvorved opnaas en meget grundig og intim Paavirkning. Dernæst bringes det efter at været skoldet, skyllet og blaanet videre til den centrifugale Vridemaskine, som befrier det for Vandet og kun lader det beholde nogen Fugtighed tilbage. Lagener og Dækketøj, som har undergaaet denne Proces, føres nu efter en delvis Tørring over paa Dampstrygerullen — et Vidunder, som paa en Gang ruller, stryger og afdamper det til fuldkommen Tørhed. Denne Behandling har sikkert store Fordele. For det første rulles Tøjet i hele sin Bredde, hvorved man undgaar Slid i de skarpe Folder, som fremkommer ved sammenlagt rullet Tøj — for det andet modtager det en sjælden Glathed og Glans i Strygerullen og endelig bliver det saa tørt og afdampet, at vaade Servietter eller klamme Lagener, der har forbitret Livet for saa mange, hereftersdags vil kunne være helt ude af Verden.



Vaskerilokale.

Dampvaskeriet Victoria er anlagt af Hr. cand. pharm. *E. A. Friis*, som forinden havde gjort Studierejser til London, hvor saadanne Etablissementer antager kæmpemæssige Dimensioner. Han associerede sig med Frk. *Dagmar Holm*, som leder den store Bedrift. Af særlige Lokaler omfatter Vaskeriet Mærkestuen, hvor alt det smudsige Tøj ved Modtagelsen faar paasat et tydeligt Mærke; fremdeles de mægtige Vaskerum, Strygestuer, Tørrestuen, Ekspeditionslokaler og endelig en udstrakt Blegeplads.

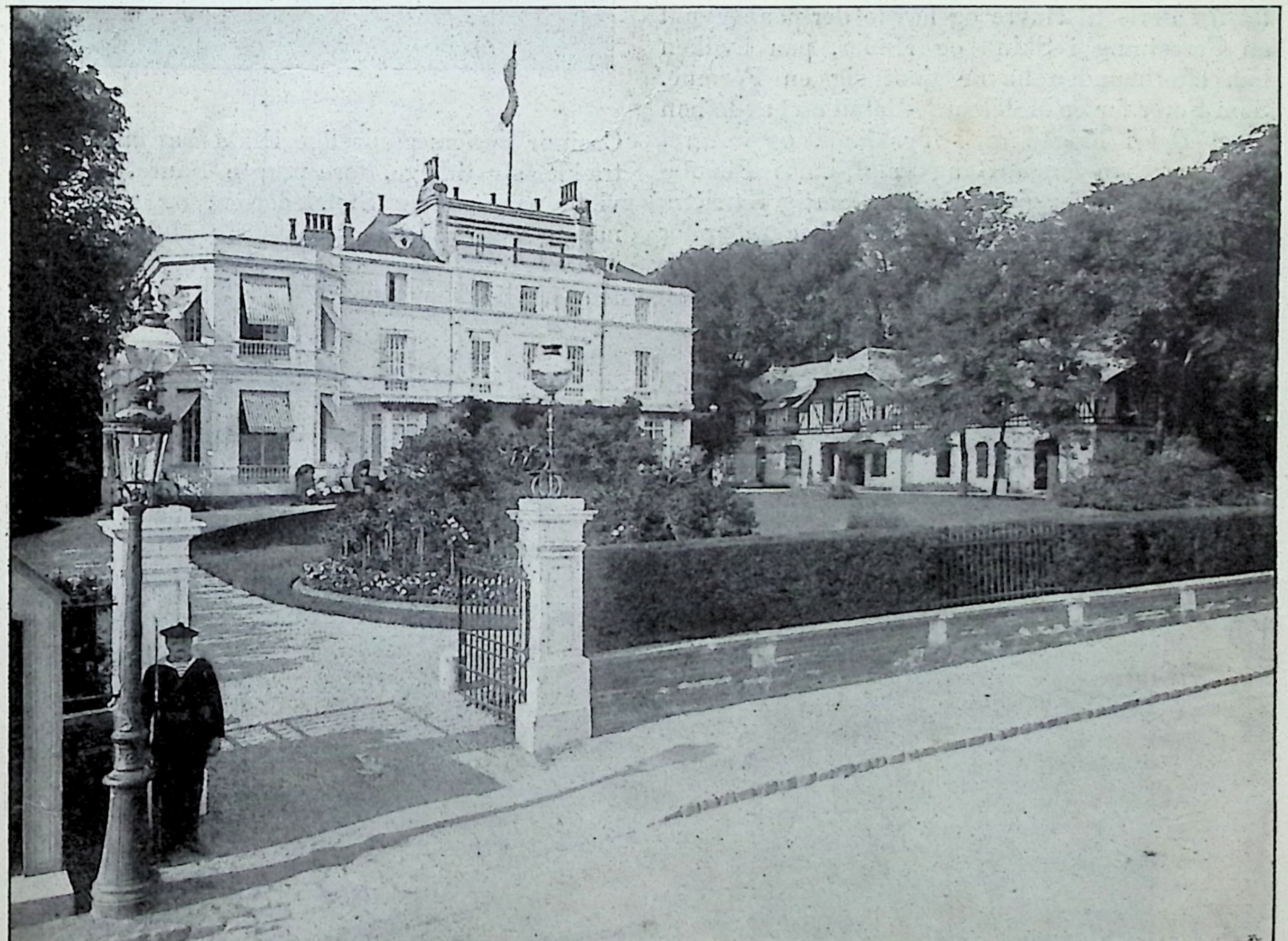
Først naar Tøjet har passeret denne lange Vej vandrer det tilbage til Ejerne, der er henrykte over at spares for de Ærgrelser, som ellers anses for uadskillelige fra Modtagelse af Vasketøj.



Dampvaskeriet Victoria.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 22. Aargang 1898—1899. Søndag den 26. Februar 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Præsident Faures Villa i Havre.

Felix Faure.

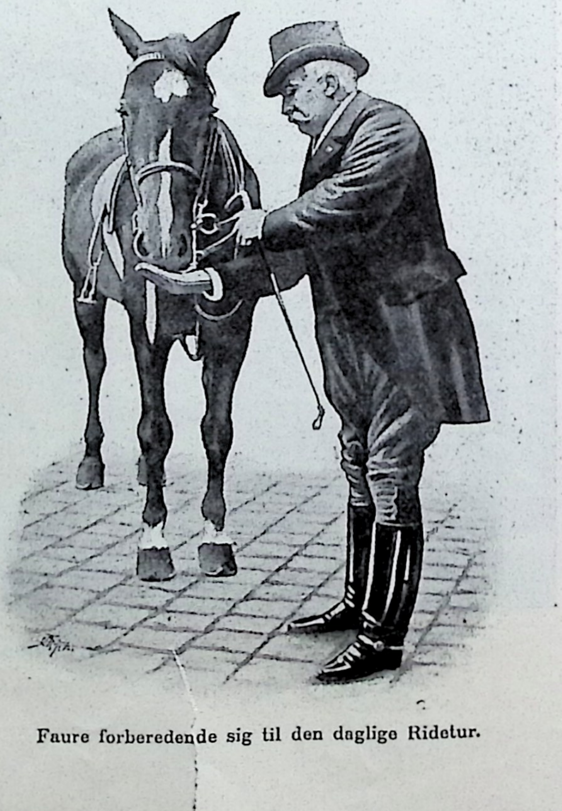


Felix Faure.

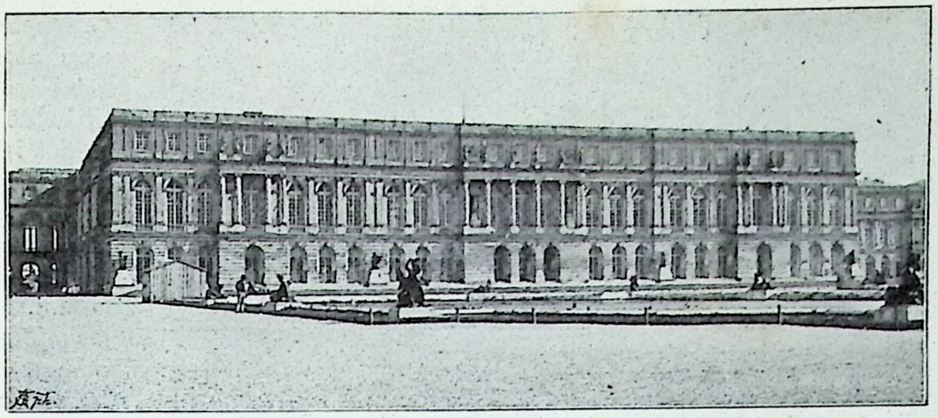
Felix Faures Død kom saa uventet som for fire Aar siden hans Udnævnelse til Præsident. Stor var Overraskelsen, da Casimir Perier efter kun et halvt Aars Præsidentværdighed trak sig tilbage, men over alle Grænser gik Forbavselsen, da man den 17. Januar 1895 erfarede, at Felix Faure var valgt til hans Efterfølger. Ude i Befolkningen var man knap nok paa det rene med, hvem denne Mand var, men man følte sig veltilfreds med Udnævnelsen, da det rygtedes, at Faure fra jævne, borgerlige Forhold ved Dygtighed havde arbejdet sig frem til Rigdom og Anseelse. Det lød jo helt eventyrligt og tiltalte det franske Folks altid livlige Fantasi, at han, der nu sattes i Spidsen for Landet, oprindelig havde gaaet i Garverlære, selv om ogsaa Hensigten med denne Virksomhed kun havde været at uddanne hans Kendskab til den Forretningsbranche, han siden vilde arbejde i. Han var født den 30. Januar 1841. 25 Aar gammel havde han giftet sig, var flyttet fra Paris til Havre og havde der paabegyndt en Forretning i Skind og Huder, paa hvilken han efterhaanden havde tjent sig en Formue. Som Fører for en Mobilgarde-Bataillon havde han taget Del i Krigen med Tyskland, og i Aaret 1881 var han første Gang valgt ind i Deputeretkammeret. Her gjorde han en hurtig Karrière, var under tre Ministerier Understatssekretær for Kolonierne og dernæst under Dupuy i Aarene 94—95 Marineminister. Da var det, at man, ved Casimir Periers pludselige Erklæring om at ville trække sig tilbage, forespurgte Faure, om han vilde paatage sig Statsledelsen, og skønt han næppe noget Øjeblik tænkte sig Muligheden af at blive valgt, tog han mod Opfordringen og stillede sig til Disposition.



Faure som Garversvend.



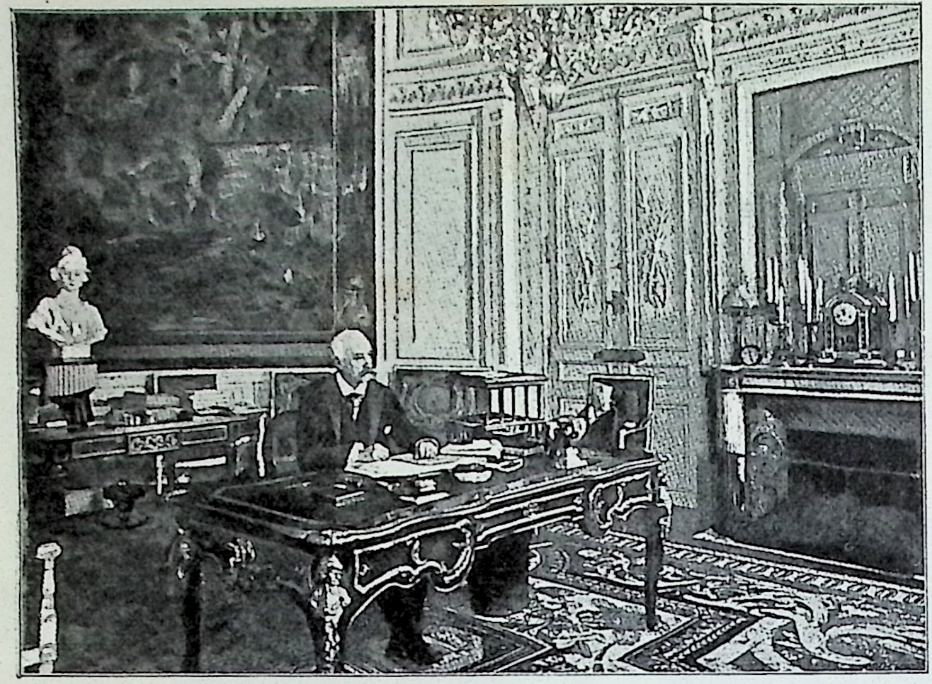
Faure forberedende sig til den daglige Ridetur.



Slottet i Versailles, hvor Præsidentvalget foregaar.



Præsident Faure paa Vej til Rusland.



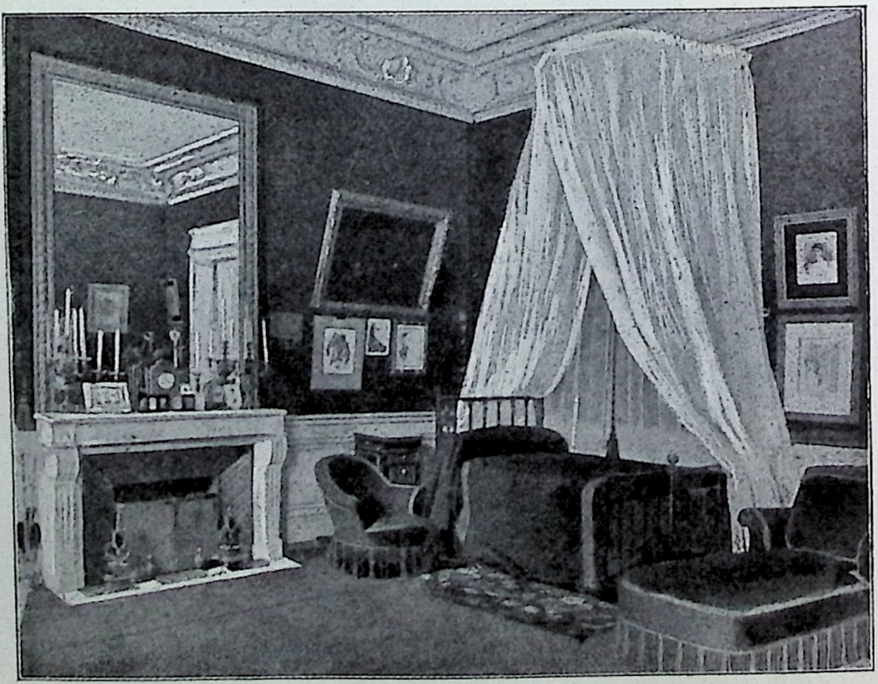
Faures Arbejdsværelse, hvori han døde.

den hele Affære har man aldrig ret kunnet blive klog — dertil holdt han sig for meget i Baggrunden, men der er Grund til at tro, at han ikke var Dreyfus venligsindet. Man husker endnu, hvorledes det i sin Tid blev fortalt, at han havde støttet Krigsminister Zurlinden, da denne søgte at modarbejde Processens Revision — naturligvis fulgte et officielt Dementi hurtigt efter. Men selv om Præsident Faure har indtaget en ganske upartisk Holdning i Dreyfusspørgsmaalet, vil hans Død utvivlsomt nu faa indgribende Betydning for Sagens Udvikling.

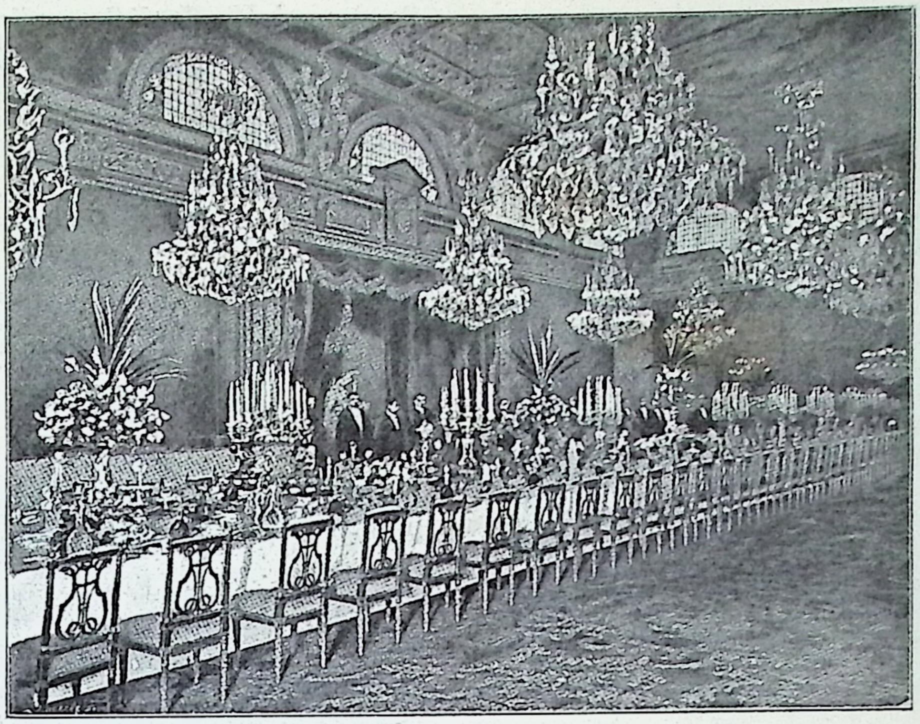
Præsident Faure var vel ikke nogen betydelig Politiker, men en kundskabsrig, ærgærrig og energisk Mand, der ejede fremragende repræsentativt Talent. Han satte Pris paa at omgive sig med ydre Pragt, og nægtede sig i Elyséet intet i denne Retning. Dette tiltalte vel en stor Del af den franske Befolkning, som jo alle Dage har haft en Svaghed for hvad der blænder og tager sig ud, men der var sikkert ogsaa mange, som

Uden at præstere noget som helst fremragende, besad Faure som Præsident Evnen til at repræsentere Landet paa en Maade, der ofte forskaffede ham den største Popularitet. Ganske vist var der Øjeblikke, hvor han havde Vanskelighed ved at manøvrere mellem Partierne, som da han i 1895 først støttede sig til de radikale og snart efter for enhver Pris vilde være dem kvit. Det var i denne Periode, man søgte at komme Faure til Livs ved grove og ærekrænkende Angreb paa hans nærmeste Slægt, men det følgende Tidsrum bringer ham til Gengæld en eklatant Oprejsning, idet hele Frankrig jubler ham i Møde, da han i 1897 vender hjem fra St. Petersborg, hvor den fransk-russiske Alliance var proklameret. Frankrig havde ikke i lange Tider følt sig saa lykkeligt og stærkt, og al sin overstrømmende Glæde gav Landet Luft i Begejstring for sin øverste Repræsentant, som paa fortrinlig Maade havde løst en vanskelig Opgave. Og Faure, som paa sin Side var særdeles glad over at se sin Stilling befæstet, drog rundt i Provinserne paa Triumftog.

Dreyfusbevægelsen blev den anden store Begivenhed i Faures Præsidenttid. Paa hans egen Stillling i



Faures Soveværelse.



Spisesalen i Elysée.

med Misfornøjelse lagde Mærke til en voksende Forfængelighed i Præsidentens hele Optræden, efter at han med saa stor Sukces havde optraadt i Selskab med Czaren.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



General Otis.

Amerikanerne synes ikke at skulle faa Lov til at nyde Frugten af deres Sejr over Spanierne i Ro. Filipinerne er allerede i fuldt Oprør, og selv om Amerikanerne under Anførsel af General Otis foreløbig synes Situationen voksen, er der ingen Tvivl om, at de vil faa saa mange Vanskeligheder at bekæmpe, at de vistnok tit vil faa Anledning til at indse, at det havde været klogere for dem, om de, efterat Spanierne var fordrevne, havde ladet Filipinerne skøtte sig selv. I den unge Emilio Aguinaldo, som er bleven udraabt til Præsident over Øgruppen, har Oprørerne aabenbart faaet sig en Fører, som vil give Amerikanerne nok at bestille. Aguinaldo, der kun er 28 Aar gammel, er en sand Vovehals, som ikke skyer noget Middel for at naa det Maal, hans Ærgærrighed har sat sig. Han er Søn af en rig Købmand, og det var først Forældrenes Ønske, at han skulde være Præst. I den Anledning blev han sendt til Madrid, hvor han nogen Tid studerede Teologi. Dette Studium kedede ham imidlertid og senere træffes han i Paris, hvor han kaster sig over Lægevidenskaben, indtil han en skønne Dag bestemmer sig til at rejse hjem og faa sig en Stilling i Armeen, hvad ogsaa lykkes ham. Han avancerede hurtig til Løjtnant, men næppe har han opnaaet denne Stilling, før han planlægger et Oprør. Ved en Parade nedskydes flere spanske Officerer, og i Spidsen for de 5000 skyldige Soldater trak Aguinaldo sig tilbage til de omliggende Skove. Og fra nu af begynder han sit eventyrlige Liv, der har gjort ham forgudet af sine Landsmænd og selvskreven til Posten som den unge Republiks Præsident. Spanierne udsatte i sin Tid en Belønning paa ca. 100,000 Kr. til den, der bragte Aguinaldos Hoved. Amerikanerne gav sikkert gærne ti Gange saa meget for nu at være ham kvit. Iøvrigt kan man ikke andet end sympatisere med den unge Republik, der synes i sin gode Ret. Under Krigen med Spanien erklærede Amerikanerne jo rent ud, at det ingenlunde var deres Hensigt at bemægtige sig Herredømmet over Filipinerne. Alt, hvad de vilde, var at hjælpe de Indfødte med at afkaste det saa forhadte spanske Aag. Men efter Sejren skiftede de Beslutning og fik Lyst til selv at være Herrer over disse Øer, hvis rige Erhvervskilder har fristet dem, og Følgen heraf kunde vanskelig blive andet end det Oprør fra de Indfødtes Side, vi nu er Vidne til. Og rimeligvis vil noget lignende gøre sig gældende paa Kuba. Ej



Emilio Aguinaldo.



Den officielle Afsked mellem spanske og amerikanske Officerer.

heller her er man tilfreds med det amerikanske Herredømme. Den Dag, da de spanske Officerer skulde romme Kuba og indfandt sig i Regeringspaladset for at tage officiel Afsked, følte de amerikanske Officerer sig sikkert ikke lidt stolte og overmodige ved Synet af de overvundne. Men hvorledes de vil føle sig om et Aar eller to er ikke godt at vide.

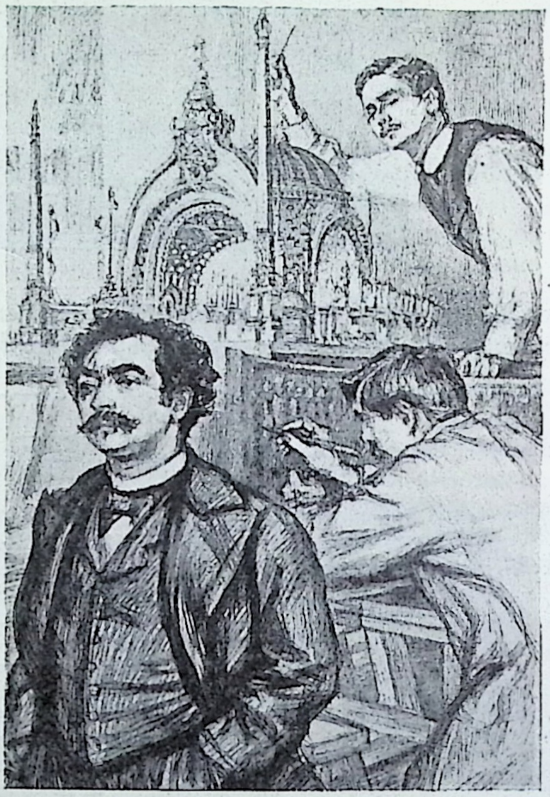
* * *

Paa den saakaldte *Mardi Gras* er Karnevalsfestlighederne paa deres højeste i Paris. Den Dag er alle Pariserne paa Benene fra den tidlige Morgen, og der er et Virvar af glade og overgivne Mennesker paa Boulevarderne og de omliggende Gader. Man overdænger hinanden med Konfetti; der synges og skriges; alle vil more sig. Man vader i Konfetti til op over Anklerne, og om den Lystighed, der finder Sted, gør vi Nordboer os ingen Ide. Politiet deltager selv i Legen og det eneste Forlangende, der stilles fra Ordenshaandhæverne Side er, at hver Haandfuld Konfetti, der kastes, skal være frisk. Dette er en meget fornuftig Foranstaltning, da man derved undgaar at blive overdænget med Konfetti, der alt har været i Berøring med Gadesnavset.



Karnevalsløjer i Paris.

* * *



Verdensudstillingens Arkitekt.

Den store Verdensudstilling, der skal afholdes i Paris til næste Aar, er jo allerede nu saa stærkt paa Tale overalt, at det sikkert vil interessere at se et Billede af Arkitekten for det Hele, Hr. Binet, et Geni, af hvem der ventes de største Resultater. Billedet, der skyldes en Tegning af Paul Renouard, viser tillige Binets Model til Udstillingens pompøse Hovedindgang.

* * *

Det saakaldte „Stodder-Bal", der aarlig finder Sted i Berlin er egentlig af Wiensk Oprindelse. For Wienerne har dette Bal i en lang Aarrække saa at sige været Glanspunktet i deres Fastelavnsløjer, idet Folk af alle Samfundsklasser samledes ved denne Lejlighed kostumerede som Menneskehedens Udskud i Skikkelse af Røvere, Mordere, Indbrudstyve osv. og morede sig paa det gemytligste. I Berlin har derimod Stodder-Ballet faaet en hel anden Karakter. Her er det saaledes, at alle de, hvis Livsvirksomhed fører med sig, at de skal være paa Benene fra den tidlige Morgen som Blomstersælgere, Bryggerkuske, Slagter-



Et „Stodder-Bal“ i Berlin.

svende, Avisbude osv., mødes en Gang om Aaret for at faa sig en god Svingom. Om Kostumering eller Pynt overhovedet er der slet ikke Tale. Enhver møder i sit daglige Arbejdstøj, da Meningen netop er den, at man skal kunne gaa lige fra Ballet til sin daglige Dont. Mærkelig nok offentliggøres det aldrig, hvor og hvornaar disse Baller, der er meget eftersøgte, skal finde Sted. Meddelelser herom sker kun fra Mund til Mund og alligevel er der altid fuldt Hus. Man ved paa Forhaand, at man vil komme til at more sig godt, og den, der paa nogen Maade kan give Møde, svigter derfor nødig. I Fjor og i Aar afholdtes Stodder-Ballet i et Lokale i Friederichsstrasse i Berlin.

* * *

Et varmt Bad, hvor sundt og behageligt det end er, betragtes jo desværre af mange som henhørende til overflødig Luksus. I de fleste Lejligheder eksisterer der slet ikke noget Badeværelse og i de Huse, hvor Værten har været saa propert tænkende, at indrette dem, benyttes de ofte kun — *mirabile dictu* — til Pulterkammer. „Vi kan jo benytte Badeanstalterne“,

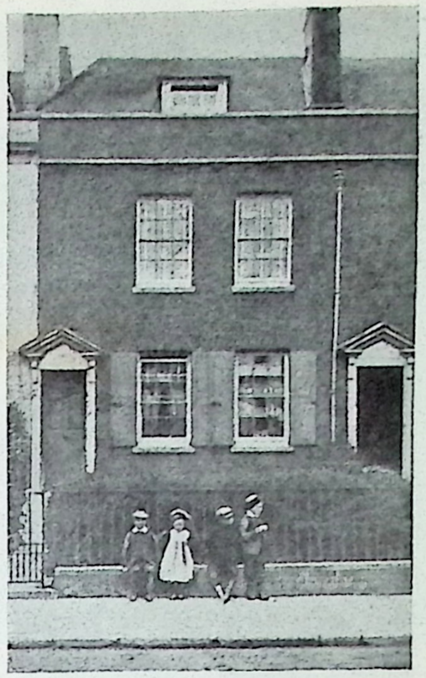


De varme Bade paa Ny Zeeland.

siger Fru Petersen, „det er langt billigere, og saa vinder vi oven i Købet et helt Værelse“. Og saa bliver Badeværelset Pulter- eller Pigekammer, men Badeanstalterne ser desværre kun sjældent noget til Familjen Petersen. Paa Ny Zeeland er det anderledes. Der har Vorherre indrettet de herligste varme Bade for Beboerne. Og som det vil ses af vort Billede, nyder de Indfødte i høj Grad den Begunstigelse, der saaledes gratis er blevet dem til Del.

* * *

Charles Dickens har jo saa mange Venner og Beundrere her i Landet, at det sikkert vil interessere at se det Hus, hvori den store Digter saa Dagens Lys. Dickens blev født den 7. Februar 1812 i Landport Portsea og som han selv skriver i „David Copperfield“ foregik den store Begivenhed ved Midnat.



Charles Dickens Fødested.

* * *

At det betaler sig at gøre Reklame, naar Reklamen er god, er jo en bekendt Sag. Ogsaa herhjemme er vi jo efterhaanden komne godt med paa det Omraade, og det er sikkert kun faa Forretninger, der nutildags har Raad til at lade være med at avertere paa den ene eller anden Maade. Reklamen virker jo som en praktisk Mellemmand mellem de Handlende og Publikum. Og de, der betragter Reklamen som noget ufint, ved gan-



En opsigtsvækkende Reklame.

ske simpelt ikke, hvad de taler om. Det, som det kommer an paa, er Maaden, hvorpaa der averteres. Søger man f. Eks. at narre et godtroende Publikum ved i Annoncen at love mere, end man kan holde, er Reklamen selvfølgelig ufin. Benytter man den derimod til at henlede Folks Opmærksomhed paa, hvad de virkelig kan faa, er Reklamen ikke blot forsvarlig, men ogsaa hensigtsmæssig baade for den Handlende og det Publikum, de henvender sig til. At reklamere godt, er imidlertid en Kunst, som ikke enhver evner. Højest i saa Henseende staar utvivlsomt England og Amerika, og begge disse Lande har ogsaa vor hjemlige Reklame meget at takke for. Som et Eksempel paa, hvor vidt Reklamen drives i et Land som Amerika, bringer vi hosstaaende Billede, der viser paa hvilken opsigtsvækkende Maade en amerikansk Skjortefabrikant henleder Opmærksomheden paa sit Fabrikat. Maaske var det noget for „Den hvide Flip?“

Professor Studsgaard.

Den 15. Februar afgik Professor, Overkirurg, Dr. med. *Carl Ludvig Studsgaard* ved Døden i en Alder af 68 Aar. Om hans forudgaaende Sygdom er der talt og skrevet saa meget, at det maa være nok at minde om, at han i Foraaret 1898 kastedes paa et langvarigt Sygeleje af et Hjerteonde, der flere Gange antog en saadan Karakter, at det alvorligste maatte befrygtes, men hans sejge Natur syntes alligevel at skulle bevare ham for den ansvarsfulde Gerning, han havde viet sig til. Da han mod Slutningen af forrige Aar begyndte at genoptage sin afbrudte Virksomhed, var han dog næppe saa vidt restitueret, at han allerede da kunde byde sig selv de dermed forbundne Anstrengelser, hvad den korte Tid, han senere fik at virke i, jo nu paa en sørgelig Maade har bekræftet.



Professor Studsgaard.

Studsgaard begyndte, efter at han i Sommeren 1855 havde taget medicinsk Embedseksamen, sin videre Uddannelse som Kandidat og senere Reservekirurg paa det kgl. Frederiks Hospital, studerede flere Gange i Udlandet og skrev blandt andet for den medicinske Doktorgrad en Afhandling om Betændelser i Benmarven.

Sit Ry som Kirurg vandt han først, da han i 1875 ansattes som Overlæge ved Kommunehospitalets den Gang nyoprettede V Afdeling og navnlig efter at han i 1884 havde overtaget den blandt Landets Kirurger vel nok mest fremskudte Plads som Overlæge ved samme Hospitals I Afdeling.

De Egenskaber, han her særlig fik Lejlighed til at udfolde, var en ualmindelig sund og klar Dømmekraft, et skarpt diagnostisk Blik og frem for alt en sjelden teknisk Dygtighed. I en saa omfattende Virksomhed, i hvilken 15—1600 Patienter aarlig passerer gennem en Overlæges Hænder, kan Fejltagelser og Uheld sikkert ikke helt undgaas, men lige saa sikkert er det væsentlig ved de førstnævnte Egenskaber, at Fejltagelserne indskrænkes og ved den egentlige operative Færdighed, at Uheldene reduceres til det mindst mulige. Det var da ogsaa ved de nævnte fremragende Egenskaber, at Studsgaard skaffede sig sit store Navn blandt sine Kolleger, der ofte forlod Operationsstuen med Beundring for hans Virtuositet som Operatør, og den overordentlige Tillid, der bragte Patienter fra nær og fjærn til at søge hans Hjælp.

Da Landets Konge for nogle Aar siden trængte til en kyndig Læges Hjælp, blev det ansvarsfulde Hverv da ogsaa betroet Professor Studsgaard, der siden til Stadighed var knyttet til sin Konge baade her og under Ophold i Udlandet, og ikke alene kronedes hans Virksomhed, som saa ofte før og senere, med stort Held, saa at han vandt Hans Majestæts fulde Tillid, men samtidig kom han paa Grund af sine personlige Egenskaber til at staa sin høje Patient personlig meget nær.

Ved Siden af sin elegante og fine Skikkelse besad Studsgaard nemlig ogsaa en sjælden vindende Personlighed, et smittende Lune og ikke ringe træffende Humor, der endogsaa holdt sig under hans sidste af Sygdom saa haardt prøvede Levetid.

Professor Studsgaards Minde vil blive bevaret længe med Ærefrygt, Hengivenhed og Taknemmelighed af talrige Patienter og Kolleger.



Billedhugger Brandstrups Buste af Professor Studsgaard.

„Münchhausen."



Scene af „Münchhausen". (Duetten mellem Fred. Jensen og Gerner).

Den danske Operette er en sjælden Fugl. Hvad Under da, at Direktør Vilh. Petersen, som af og til har Held med at indfange den, bygger den et prægtigt Bur, hvori han kan holde den fast og lade den kvidre sine glade Sange. Han har med „Molboerne" set, at der er en fortrinlig Jordbund — først gik det et Utal Gange her i Byen, saa drog det Landet rundt og er nu havnet i Sverig, hvor man gladelig finder sig i det uforstaaelige Ravjydsk, naar det kan gaa paa saadanne Melodier.

Forfatteren *Hermann Petersen,* som har sat sig det Maal at opelske en original dansk Operette, har fundet en ypperlig Støtte i Komponisten Olfert Jespersen. Den ene har et eget Greb paa at finde det rette Stof, den anden véd præcis, hvilke Toner Æmnet og dets Publikum kræver. Det var et Fund at bringe Molbohistorierne paa Scenen, og at dramatisere „Münchhausen" er det ikke mindre. Alle har jo hørt ham omtale, denne hannoveranske Baron, hvis Fortællinger var saa eksceptionelt løgnagtige, at de gik hele Verden rundt. Selve Historierne kunde ikke som Molboernes fremstilles paa Scenen, dertil var de for ovenud fantasifulde, og Forfatteren var da nødt til at komponere ham en ny Oplevelse, for at faa Gang i Handlingen. Han hensætter ham da til Hoffet i Versailles, hvor Münchhausen med sit sædvanlige Held straks falder i Armene paa Madame de Pompadour, men imod Sædvane alligevel bliver ganske til Nar. Det er, siger han selv, den eneste Gang, man har taget ham ved Næsen.

Stoffet er af Forfatteren behændigt lagt til Rette gennem For- og Efterspil og tre Akter. Han har kælet for Münchhausen og været vel karrig overfor hans Tjener, den godmodige Hans Wurst, der af et oprigtigt Hjerte tror paa sin Herres Historier. Oplevelsen ved Versailles-Hoffet, som ender med et saare lystigt Intrige-Indfald, udvikler sig let og naturligt og præsenterer mange godt opfundne Figurer. Musiken vil hurtigt synge sig ind i Folk. Aldeles ypperligt illustrerer den f. Eks. den storskrydende Fyr i Sangen: „I Spitzen De Friedrich v. Münchhausen ser". og Madame de Pompadours Afskedssang til Versailles er et indsmigrende Sangnummer, som i Popularitet vil faa en Kamp at bestaa med Vintergækvisen og Gavotten.



Forfatteren Herm. Petersen.

Som tredje Faktor i den store Succes, som Nørrebros Teater vil vinde sig paa „Münchhausen" maa regnes Direktørens Indsats. Han har ødslet med Pragt og Lys og skønne Kvinder, og han har paa den lille Scene virkelig naaet Vidundere af Masseudfoldelse i Scener som Rosenbrudsfesten eller Slutningstableauet med Vintergækkenes Dans.

Spillet er fortræffeligt. Frederik Jensen har af Helten skabt en brillant Skikkelse i von Thyboe-Stil, og den sanglige Del af Rollen udfører han med sjælden Bravur. Gerner fik en lystig Figur ud af Tjeneren, og Fru Colding maa nævnes baade for Spil og Sang.

I Forbindelse med disse Linjer kunne vi bringe den Meddelelse, at *al Musik til Münchhausen,* ledsaget af Tekst, *kun* vil blive offentliggjort i „Hver 8. Dags Musik og Sang". For blot at give en Ide om den rige Variation af Musik, som Stykket indeholder, nævne vi de væsentligste Numre, som vil fremkomme i Bladet: Ouverture og Mellemaktsmusik. — Det store indledende Drikkekor — Likør-Visen (sunget af Gerner) — Vintergæk-Sang (Fr. Jensen) — Gavotten — Pompadour-Vals (Fru Colding) — Ammernes Duet — Münchhausens Vise (Fr. Jensen) — Rosenbrudskoret — Visen om Suzette — Duet (Fr. Jensen og Gerner) — Visen om Gitte (Gerner) o. s. v.



Fra Folketingets Forhandlinger om en ny Teaterlov. Tegnet til „Hver 8. Dag“ af *Alfred Schmidt.*

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægter først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft; han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil.

„JA, Kaptajn Zassulic, som skal bringe Dem til Fort Katharina.“

Nu lo hun nervøst og med et Ønske om, at Overraskelsen ikke skulde røbe hende. I nogle Øjeblikke vovede hun ikke at se paa det lille Skib eller den høje Skikkelse, som nu stod ved Maskinrummet, men da hun var Herre over sig selv, da hun havde forjaget de vilde Tanker, som optog hendes Sind, saa' hun, at det var Paul, hendes elskede, og saa løb alt rundt for hendes Øjne, baade Lys og Stjerner og Skibe og Mennesker, og hun støttede sig tungt mod Soldatens Arm.

„Hvorfor skal jeg vente? Jeg er mat, og jeg fryser,“ udbrød hun, „jeg kan ikke staa her.“

„Frøken,“ sagde Sergenten og vendte sig om imod hende, „vi behøver ikke at lade Dem vente længere.“

Marian lod sig næsten løfte ned i Baaden. Saa snart hendes Fødder havde rørt ved Dækket, greb en stærk Haand hendes egen og trak hende hen til Lugen. Det var Pauls Haand, den var varm og brændende som en febersygs.

„Giv los!“ raabte han med lydelig Røst, og næsten samtidig med Raabene blev Tovene løsnede, og Baaden sejlede bort fra Kajen.

Det var et Øjebliks Sag, saa behændigt gjort, saa uventet, at Sergenten stod og stirrede saa dumt som en beruset.

„*Stoi, Stoi!* Det var de andre, Hr. Kaptajn!“

„Jeg trænger ikke til dem. Tror De, at Pigen springer i Søen?“

„Men Generalens Befaling, Hr. Kaptajn?“

Paul lo og satte sig ved Siden af Marian.

„Vi skal nok svare Generalen. God Nat, Sergent!“



Han raabte til Maskinmesteren, og det lille Skib dansede ud paa Bølgerne, Skummet fløj fra dets Bove og funklede paa Dækket som om det var en Nøddeskal. Skruens Larm var som Larmen af en tordnende Kaskade. Forterne rundt omkring syntes at vige tilbage til en fjernere Synskreds. Kronstadts Lys, Kasernernes og Kirkernes sorte Skikkelser blev skjult af Taager. Mod Vest ud til Østersøens større Vand bar Skibet dem. Men Manden vedblev at holde sine Øjne rettede paa den store Fæstning, som han forlod, vedblev at se paa den, som man kan se paa et Hjem, der ikke længere skal være Ens Hjem.

„Min Gud,“ udbrød han, „det er for bestandig!“

Og saa vendte han sig om til Pigen, som om han vilde beskytte hende med sin Arm. Lysene rundt omkring begyndte at svinde, det ene efter det andet. Han fik Saltvand i Ansigtet, han ventede at høre Kanonernes Drøn, naar de signaliserede hans Flugt og fortalte Byen, at han var en Forræder.

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

XII.

Fæstningen vaagner.

Marian sad i „Esmeraldas“ Kahyt, og Kahyten laa i Mørke. Hun havde endnu sin smukke Pelshue paa og Pelskaaben var knappet op. Hendes utaalmodige Tanker sagde hende, at hun havde siddet en hel Time i Skibets Kahyt og ventet paa, at Paul skulde komme; men der var ikke gaaet mere end tyve Minuter, siden hun havde forladt sin Celle i Fort Aleksander. Baaden løb endnu ned ad Øens sydlige Kyst, og de store Kanoner truede endnu fra de mægtige Fæstningsvolde.

Indtil dette Øjeblik forstod hun intet af sin elskedes Hensigt eller Meningen med hendes Rejse. Hun troede, at Paul var nødt til at styre saaledes ud mod det aabne Hav for at komme til Fort Katharina, som ligger paa Øens nordlige Kyst. Saa lidt, som hun kendte til Skibe, forstod hun dog, at den stærke Rysten, Glassenes Raslen og Bølgernes Brusen vidnede om, at de sejlede meget hurtigt, og at Vinden kulede op. Hun troede, at de skulde naa Tollboken, det store Fyrtaarn paa Kronstadts vestlige Side, saa vilde Skibet straks gaa tilbage og løbe ned ad den nordlige Kyst til det nye Fængsel, der ventede hende. Frihedens søde Time vilde være til Ende, og en Celles Dør vilde igen lukke sig ubarmhjertigt efter hende. Da den lille Damper ikke blev vendt, men vedblev at holde Kursen mod Østersøen, kunde hun ikke forstaa hvorfor, og hun pinte sin Hjerne med at tænke, da Paul pludselig traadte ind i Kahyten med skinnende Saltkrystaller paa sin Olietrøje og Havets Dug paa sine Kinder. Han besvarede hendes stumme Spørgsmaal, men ikke, som hun ønskede, at han skulde besvare det.

„Du har hverken Ild eller Lys,“ sagde han muntert, „det er dit Velkommen paa „Esmeralda“. Naa, det bliver snart bedre.“

Hun tog hans vaade Hænder og trykkede dem til sine Læber.

„Paul,“ udbrød hun, „for Guds Skyld, sig mig, hvad betyder dette? Hvor er jeg, og hvor fører Du mig hen?“

Han kyssede hende ømt paa Panden.

„Jeg fører Dig til London — til dine Venner,“ sagde han.

„Det mener Du ikke,“ svarede hun utaalmodigt, „det mener Du ikke, kæreste Ven; det er til Fort Katharina; jeg hørte dem sige det.“

„Hvis Du tror, at jeg ikke mener det, Marian, saa kom med mig op paa Dækket og se Tollboken. Du skulde hellere komme straks, for vi faar aldrig Kronstadt at se igen.“

Han ventede ikke paa hendes Svar, men gik i Forvejen op paa Dækket. Da hun stod der med ham, blæste Vinden saa frisk, og Skummet blændede hende, saa hun maatte klynge sig til ham en Stund, og intet kunde se, men saa vandt hun snart Fodfæste ved Stormasten, og derfra saa’ hun ud over Vandet og opdagede et stort, hvidt Lys, der som en Ildkugle hang over Øens nordligste Punkt. Hun erindrede, at hun havde set dette Lys første Gang, da hun kom til Rusland, men nu skulde hun forlade det. Baaden var ikke drejet om, som hun havde troet, den skulde; den holdt Kursen lige ud mod det aabne Hav; hun turde ikke selv spørge om, hvad den Kurs betød.

„Naa,“ sagde Paul, „tror Du mig saa? Dér er Tollboken. Du ser det for sidste Gang.“

Hun begyndte at skælve ved hans Ord.

„For sidste Gang — og Du?“

Der var en Skygge i hans Ansigt.

„Det er mig lige meget. Jeg er ked af Kronstadt og mine Venner dér, jeg maa finde nye Venner i England, desuden gør jeg mit Land en Tjeneste ved at tage mig af én, der har været dets Fjende. Sig mig, lille Marian, Du vil vel ikke længere være Ruslands Fjende?“

Han tog hende ind under sin Oliekappe og kyssede de Læber, der blev vendt op imod ham; men hun var tavs, hun kunde ikke i Øjeblikket helt bedømme det Offer, han saa villigt havde bragt. Af alle de Tanker, der flokkedes i hendes Sjæl, var denne den fremherskende, at han havde frelst hende fra den levende Død.

„Jeg forstaar Dig ikke,“ sagde hun tilsidst. „Jeg véd ikke, hvad det er, Du siger til mig. Det er ikke sandt, Paul, det kan ikke være sandt!“

„Du skal sige mig i Morgen, om det er sandt eller ikke,“ svarede han lystigt; „men nu maa vi tænke paa Aftensmaden, og efter Aftensmaden paa at hvile. Det er paa Tide, at vi tænder Lys i Salonen. Du er træt, Marian.“

Hun vilde lige til at sige ham, at hendes Træthed var Glædens Træthed, da et Lysskær fo’r ud fra Kysten paa de fjerne Øer, og en stor Kanons Drøn lød ud over de mørke Vande som en fjern Torden, der nærmede sig.

„Hør,“ sagde hun og fo’r uvilkaarligt sammen; „de affyrer en Kanon fra Tollboken.“

Paul vendte sig utaalmodigt.

„Det er en Salut, min lille Pige.“

„Jeg tænker igen paa Skyggerne,“ udbrød hun gysende, og saa spurgte hun:

„Paul, hvis Skib er dette?“

„Det er mit, Marian.“

„Og Du havde Tilladelse fra Guvernøren til at føre mig bort fra Fort Alexander?“

„Ja, hvorledes kunde Du ellers være her nu?“

„Han har altsaa givet mig Friheden?“

Paul lo.

„Du gør for mange Spørgsmaal, Marian, og Aftensmaden venter.“

Et andet Skud, der blev affyret paa Tollbokens Volde, forjog Smilet fra hans Ansigt. Han kunde ikke længere skjule den skrækkelige Frygt, han havde næret, siden Baaden forlod Fort Alexander. Hun læste Hemmeligheden i hans Ansigt. Hun vidste, at han vovede sit Liv for hendes Kærligheds Skyld.

„Paul,“ sagde hun, idet hun klyngede sig til ham med et lidenskabeligt Udbrud af Bebrejdelse og Taknemmelighed, „jeg forstaar det hele. Gud tilgive mig, at jeg har bragt Dig til dette!“

„Nej,“ sagde han, „hvor Du lever, maa jeg leve, Marian, hvor dit Hjem er, der maa mit Hjem være. Det kan ikke være anderledes. Uden Dig er der intet til for mig, Solen skinner ikke, og der er ingen Stjerner om Natten. Vi vil holde sammen i godt og ondt indtil Enden, om Gud vil.“

„Jeg er ikke værdig til det,“ svarede hun med Taarer i Øjnene, „Gud véd, at jeg ikke er værdig til det.“

„Naar Du bliver min Hustru,“ sagde han simpelt hen, „vil Du gengælde mig det tusind Gange.“

Et grinende Fjæs, der viste sig over Lugekarmen ned til Maskinrummet, skilte dem ad. Det var Maskinmesteren Reuben’s Ansigt.

„Naa,“ sagde Paul, idet han vendte sig hen imod ham; „hvad vil De melde mig?“

„At den gør tyve Knob her.“

„Den maa gøre mere, spar ikke, vi maa brænde selve Skibet, hvis det er nødvendigt. Kan De høre? Det er Kanonen paa Fort Menzikoff; det betyder, at Garnisonen er alarmeret. Vi faar snart Lysene paa deres Skibe at se.“

Det grinende Ansigt forsvandt, og der rullede en tyk Røgsøjle op fra „Esmeraldas“ Skorsten; den fo’r med ny Hastighed ud i de skummende Bølger, som den friske Vind drev ind fra Østersøen. Vandet skyllede om dens Bov, og somme Tider op over Dækket. Der var intet Lys paa den, undtagen den Glød, som

svævede over Skorstenen eller spredte sig vifteformigt, naar Ovndøren blev aabnet. Hvert Tømmer i den dirrede under den forhøjede Fart. Der var ikke en Mand af de fire om Bord, der ikke vidste, at dette var et Væddeløb for Friheden, maaske for Livet. Hist ude i Mørket mod Nord laa Friheden og Belønningen; bag ved, hvor Kanonerne tordnede i Natten, var Ruslands Fængsler og Trældommens Snemarker.

Deres Kurs var næsten stik vest i nogen Tid, og da de havde været en Time paa Søen, kunde de ikke skelne Lysene paa den finske Kyst eller de glimtende Stjerner, som vidnede om Landsbyerne paa den ingermanlandske Bred. Bugten udvidede sig saa hurtigt, at de næsten pludselig var midt ude paa Havet i det Farvand, som de Skibe søger, der gaar til Rusland eller vil naa Helsingfors. En Gang viste der sig et stort Panserskib oven over dem og gik saa nær forbi, at de kunde høre Folkene raabe til hinanden paa Dækket; de passerede ogsaa en norsk Bark, der forgæves anstrengte sig for at holde de store Braadsøer borte fra sit Dæk. Disse Skikkelser traadte frem i Mørket et Øjeblik for snart efter at forsvinde. Hvide Taager skjulte lunefuldt Maanen, som om de vilde gøre Løjer med dem, der søgte Lys nede paa Jorden. I Syd begyndte der at samle sig Stormskyer. Natten var bidende kold, og Vandet sved i Ansigtet som Piskesmæld.

„Kom, lad os gaa ned,“ sagde Paul, som hidtil var bleven holdt tilbage paa Dækket, som om en Forventning om en forestaaende Fare manede ham fast. „Jeg har ikke faaet noget at spise siden i Middags, og Du, min lille Pige, Du maa virkelig ikke blive her.“

„Min Plads er ved din Side, Paul.“

„Saa skal min Side være i Salonen, og Du skal rette Aftensmaden an for mig dér; det er tidsnok at tænke paa andre Ting, naar vi ser Lyset paa deres Skibe.“

„Tror Du, at de vil forfølge os?“

„Er det muligt ikke at tro det?“

„De sender vel en Krydser ud efter os?“

„Ja, det gør de, men det bryder vi os ikke om; der er ikke et Skib i Rusland, der kan fange „Esmeralda“, saa længe vi har Kul om Bord, og vi har Kul overalt. Det vil more Dig, naar Legen begynder.“

Han traadte ind i Salonen og skruede op for det elektriske Lys, Slørene blev trukne for Koøjerne, og saa satte de sig ned, og han gav den unge Pige lidt hed Vin.

„Du maa drikke det i ét Drag,“ sagde han, „jeg vil se Farven paa dine smukke Kinder.“

„Paul,“ sagde hun alvorligt, „hvorledes kan jeg takke Dig, hvor kan jeg sige Dig alt, hvad jeg føler?“

„Du kan takke mig ved at drikke Vinen og saa ved at spise din Mad. Du maa sige, hvordan Du synes om „Esmeralda“ og dets Kok. Dette Skib er mit andet Jeg, vi har været Venner i mange Aar, men ikke saa gode Venner, som vi skal være i Nat.“

Hovmesteren, en statelig, elskværdig, men frem for alt faderlig Mand, der i tyve Havne var kendt under Navnet Sal paa Grund af sin Dygtighed til at udføre alt kvindeligt Arbejde, kom nu ind i Kahytten og satte et dampende Fad paa Bordet.

„Det er et Stykke Oksekød, som jeg selv har stegt,“ sagde han. „Jeg tænkte, De vilde være glad ved det, og derfor var jeg saa dristig.“

(Fortsættes.)

Kendte Navne

fra By og Land.

Udnævnelse.



Einar Christiansen.

Forfatteren *Einar Christiansen* vil blive Peter Hansens Efterfølger som Leder af det kunstneriske Arbejde ved det kgl. Teater. Valget synes fortræffeligt. Einar Christiansen, der er i Besiddelse af fin Dannelse, mangeaarig scenisk Indsigt og stor Arbejdskraft vil sikkert kunne tilføre Teatret noget af det nye Blod, som det tiltrænger saa haardt. Det vides gennem Einar Christiansens Anmeldelser i „Illustreret Tidende“, at han klart ser alle de Skrøbeligheder, som kendetegner det kgl. Teaters Virksomhed, og der er derfor god Grund til at tro, at han vil sætte alt ind paa at faa dem til at forsvinde.

Arne Einar Christiansen er født den 20. Juli 1861, tog teologisk Embedseksamen og debuterede kun 19 Aar gammel med „Lindows Børn“, som opførtes 23 Gange paa det kgl. Teater. Siden har han udfoldet en talentfuld og broget rig Produktion, Fortællinger og Dramaer, Vers og Prosa, af hvilke man særlig vil mindes: „Nero“ — „Broder Rus“ — „Joppe“ — „Annette“ — „Letizia“ — „Cosmus“.

Dødsfald.

Omtrent 80 Aar gammel er Gehejmekonferentsraad, Baron *J. Chr. Bille-Brahe* afgaaet ved Døden. Efter i Slutningen af Fyrrerne at have været Fuldmægtig hos Stiftamtmand Bardenfleth i Odense, overtog han dennes Embede, som han varetog i tre Aar, indtil han i 1855 udnævntes til Amtmand i Skanderborg Amt. Under Krigen 64 førte Tyskerne ham som Fange til Rendsborg, da han ikke vilde efterkomme deres Fordringer. Senere kom han til Sjælland, blev Amtmand i Holbæk og 1873 Stiftamtmand over Sjælland Stift. I denne Stilling forblev han, indtil han i 1889 søgte sin Afsked.



Baron J. Chr. Bille-Brahe.

Stiftamtmand Bille-Brahe nød megen Anseelse for sin Dygtighed som Embedsmand, og hans Elskværdighed skaffede ham Venner overalt. Ved Siden af sin Hovedvirksomhed beklædte han en Tidlang Posten som Kurator for Vemmetofte Kloster og en Bestyrelsesplads i Handelsbanken. Han besad det 1ste Bille-Braheske Fideikommis og Herregaarden Svanholm i Holbæk Amt. Bille-Brahe var dekoreret med Dannebrogsmændenes Storkors.

I den fornylig afdøde Overingeniør *P. Chr. Dresing* har Store Nordiske Telegraf-Selskab mistet en af sine mest energiske og dygtigste Funktionærer. Som 19-aarig ung Mand blev Dresing i Sommeren 1871 ansat i Telegrafselskabets Tjeneste paa Stationen i Newcastle, og senere opholdt han sig i en længere Aarrække, dels i Aberdeen i Skotland og dels i London. Grundig og alvorlig, som han var af Naturen, fik hans unge Aars virksomme Liv under sunde og fremmede Forhold, stor Betydning for ham, og kom til at stemple hele hans Personlighed. Med stor Flid og Energi kastede han sig over Studiet



Overingeniør Dresing.

af den submarine Telegrafi; et Studium, der paa den Tid var fattigere paa Hjælpemidler end nutildags. Allerede i 1873 deltog Dresing i Fabrikationen og Udlægningen af Telegrafselskabets nye evropæiske Kabler imellem Danmark og Frankrig og Sverrig og England, og mange ere de store Tillidshverv, der senere bleve ham betroede paa Kabelfabrikationens eller Kabelreparationens Omraade saavel i Evropa som i Østasien. Siden 1883 var Dresing bosiddende i København, hvor hans Virksomhed var knyttet til den teknisk-administrerende Afdeling, hvis Chef han var, i Telegrafselskabets kendte Bygning paa Kongens Nytorv. Han vil fra disse Aar blive mindet med Taknemlighed af mange Elever ikke blot blandt Telegrafselskabets egne Funktionærer, men ogsaa af danske, svenske og norske Telegrafister, der, ansatte i Statens Tjeneste, søgte Vejledning og Uddannelse ved de mange Elektrikerkursus, som han forestod med saa stor Interesse og Elskværdighed.

Ogsaa i den engelske Telegrafverden havde Dresings Navn en god Klang, og han var herværende Korrespondent for *Institution of Electrical Engineers* i England, til hvis Tidsskrift han har ydet flere værdifulde Artikler.

I 1892 blev Dresing udnævnt til Ridder af Dannebrog. Han var ved sin Død kun lidt over 46 Aar gammel.

Den bekendte Konvolut-Fabrikant *P. Bjørnbak,* der den 8. Februar, kun 54 Aar gammel, afgik ved Døden i Ajaccio paa Korsika, var i Ordets rette Betydning en „selfmade“ Mand. Søn af en jydsk Skolelærer sattes han først til Studeringerne, hvilke han imilertid forlod og gik i Boghandlerlære.



Fabrikant Bjørnbak.

I Slutningen af Tredserne etablerede han sig som Boghandler paa Bornholm i Rønne, men solgte efter nogle Aars Forløb Forretningen og rejste til København, hvor han aabnede en Bog- og Papirhandel under Firmaet Fjeldsøe & Ko. Det gik ham imidlertid mindre godt, og han opgav Boghandlen og fik den Ide at oprette en Konvolutfabrik. Nu lykkedes det den flittige og energiske Mand i Løbet af faa Aar, Trin for Trin, at arbejde Forretningen op, saaledes, at den blev den største i sin Branche i Danmark. For faa Aar siden gik Fabriken over til et Aktieselskab med Bjørnbak som Direktør. Omtrent paa samme Tid startede han Detailhandler-Banken, hvor han var selvskreven til Direktørposten.

I Maj Maaned forrige Aar rammtes den raske og rørige Mand af et apoplektisk Tilfælde, og for at genvinde sit Helbred var han nu i Vinter taget til Ajaccio, hvor Døden i forrige Uge overraskede ham.

Han var Frimurer af høj Rang, Formand for „Dansk Papirhandlerforening“ og tidligere tillige for „Jysk Forening“. Alle, der er kommet i nærmere Berøring med den elskværdige og dygtige Mand vil mindes ham længe.

En af Byens bedst kendte Tandlæger, *Sophus Sørensen*, er efter ganske kort Tids Sygdom afgaaet ved Døden. Han skaffede sig hurtig et stort Klientel ved sin dygtige og behændige Behandling, og selv nervøse og meget vanskelige Mennesker gav sig trygt i hans Vold. Med livlig Konversation og beroligende Ord forstod han at lindre Tandsmerterne og at overtale Folk til de Operationer, som var nødvendige. Den store Kreds, som søgte ham, har da med Bedrøvelse erfaret hans Død, men Virksomheden vil ikke blive afbrudt, idet Tandlæge Viggo Wigh vil fortsætte hans Praksis. Sophus Sørensen var gift med den bekendte svenske Operasangerinde Vendela Anderson.



Tandlæge Sørensen.

„Hver 8. Dags Musik og Sang“.

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang“ indeholder en Marsch af Operaen „L'amico Fritz“ af *Pietro Mascagni*, den berømte Komponist af „Cavalleria rusticana“. Fremdeles bringer det af *Georg Lumbye* en Fantasie, som benævnes „I Ridderborgen“, og en Vuggesang (til Tekst af Henrik Ibsen) af *Chr. Danning.*

Til vore Læsere.

Paa Grund af den store Billedmængde i Anledning af Præsident Faures Død, har det ikke været os muligt i Dag at bringe Fortsættelsen af den i forrige Nummer paabegyndte Fortælling: Gengældelsen. Den vil følge i næste Nummer.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 19.

Det hele kom jeg til med Toget fra Korsør,
og jeg vil haabe, at dit lille Hjerte tør,
før jeg for anden Gang besøger den Station,
hvor Du er bleven mig den vigtigste Person.
Jeg sætter paa din Haands det rette andet Led
det Troskabsmærke, som det første Led betegner.
Men hvis med Kulde du din fuldtro Ven begegner,
saa gi'er jeg Haabet op om al Lyksalighed.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *5. Marts 1899* under Adr.: „Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

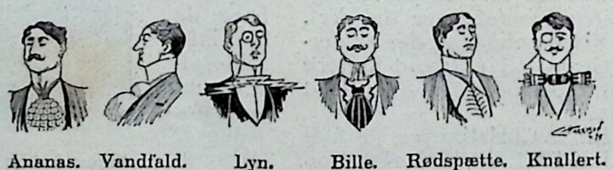
De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag“s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*

Mode-Slips for 1899.



Ananas. Vandfald. Lyn. Bille. Rødspætte. Knallert.



Parti af Vognhal.

Dansk Industri.

N. Larsens Vognfabrikker.

Der staar i et af Reparationsskurene paa *N. Larsens Vognfabrikker* en gammel, gulmalet Karosse, som ved sit hele ærværdige Ydre straks paakalder Respekt. Det er den Suhr'ske Families Stadsvogn fra Slutningen af det forrige Aarhundrede, og naar man som her ser den Side om Side med et moderne Køretøj, har man en fortrinlig Maalestok for Vognfabrikationens Udvikling gennem hundrede Aar. Medens nu til Dags Karethen danner ligesom et naturligt Hele, bestod Vognen den Gang snarere af to Partier, Vognkassen for sig og Hjulpartiet med Bukken for sig. Tungt og kantet var Vognens Skrog, imod den elegante Baadform, i hvilken Kassens nederste Del nu udføres. Paa en indviklet og primitiv Fjederkonstruktion bares den brede Buk med det svære Bukketæppe, som vi kender fra de kongelige Karether, thi den lette Saksfjeder var den Gang ikke opfundet. Man kendte lige netop Kalechens Skærhængsel, ved hvis Hjæp Vognens Dække kan aabnes og lukkes, men var Fabrikanten ikke dygtig nok til at udføre Kalechekonstruktionen, anbragte han dog som her paa den Suhr'ske Vogn et Skærhængsel, som jo altid pyntede og kunde faa Folk til at tro, at Vognen var til at slaa op og ned efter nyeste Mode. Bagtil er der Staaplads for Tjenerskabet, indvendig er der liden Luksus, i Sammenligning med vore Dages Rigmandsvogne med Silkesæder, slebne Glas og straalende Lygter.



Smedie.

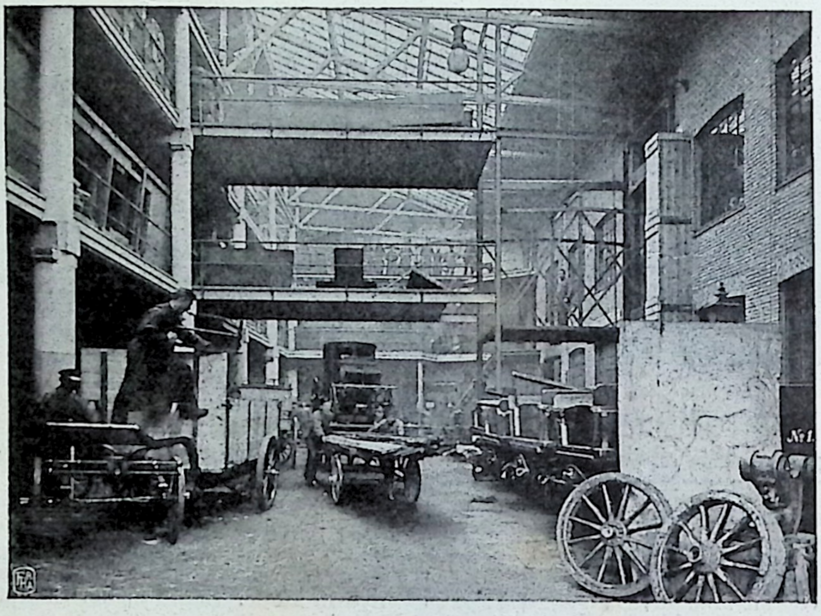
Forhen var Arbejdet ved en Vogns Bygning fordelt paa mange forskellige Hænder, hvert Haandværk udførte paa hver sit Sted sin Part af den store Helhed og naturligvis led det samlede Arbejde under, at en forskellig Smag og Dygtighed kom til at gøre sig gældende. Nu er den moderne Vognfabrikant paa en Gang Smed og Maler, Sadelmager og Blikkenslager og man vil af hosstaaende Billeder fra *N. Larsens Vognfabrikker* forstaa, hvor imponerende en saadan Fabrik med sine mægtige Gallerier kan forme sig.

Den Vogn, som herhjemme, næst efter Drosken, anvendes mest, er

Landaueren, men blandt Rigmænd er det dog nu moderne at holde Kalechevogn om Sommeren og Kareth om Vinteren. Motorvognene lader sig endnu ikke se her i Byen, og den engelske Cab med det store blanke Tag, hen over hvilket Tømmerne hviler, forbyder sig selv, da den fordrer en særlig Hesterace, som ikke forekommer hos os. Store Skridt fremad i Elegance har Droskerne gjort nu, da de paa en praktisk Maade kan iføre sig Sommerdragt og forvandles til Kalechevogne, saa snart der kommer Varme i Luften. Alle Arter Vogne udfører de Larsen'ske Vognfabrikker, lige fra den 40 Punds vægtige Traver-Sulky til den elektriske Sporvogn paa 26,000 Pund — ja selv Transportvogne for tilskadekomne Dyr. Noget ganske nyt har Fabrikken nylig udført paa dette Omraade, idet man efter Samraad med Professor Sand ved Landbohøjskolen har konstrueret en Vogn, paa hvilken en Hest kan transporteres baade i liggende og staaende Stilling. Ogsaa Kaner hører ind under Vognfabrikkens Gebet. Det nyeste er at forsyne deres Gænger med en Nysølvsbeklædning, som lader dem glide let selv i det Minimum af Sne, som de sidste lidet ideelle Vintre har haft tilovers for Kanesport. Store Omnibusleverancer har Fabrikken haft, baade af de frederiksbergske røde og af Københavns Omnibuskompagnis grønne, den har udført de første elektriske Sporvogne herhjemme og flere Luksusvogne til den kongelige Slægt.



Hjulmagerværksted.



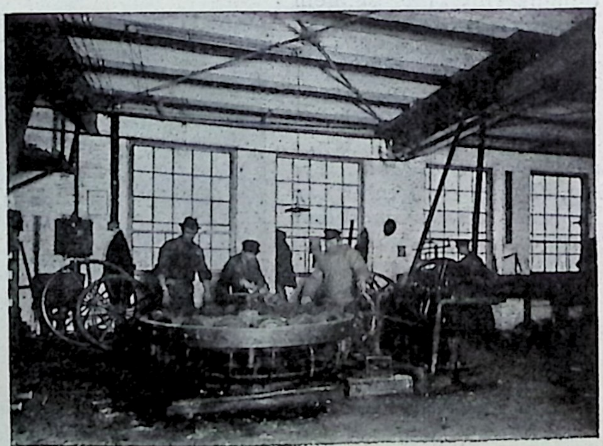
Parti af Vognhal.

Den Larsenske Vognfabriks Lokaler i Smallegade indtager et Fladerum af ca. 14,000 Kvadratalen og beskæftiger 120 Mand. Forretningen overtog i 1894 Henry Fifes kgl. Hof-Karethfabrik og den er for Tiden i Færd med at indrette sig større Lagerlokaler i Bredgade 20, som i den Anledning fuldstændig ombygges. Om ikke længe vil de promenerende forbløffes ved bag Stuebutikens Spejlglas at faa Øje paa en elegant Kareth, forspændt med et Par vælige Gangere. En splinterny Butiksgenstand, som kunde synes ret vovelig, hvis ikke Hestene var leverede af Sadelmagerfirmaet Brødr. Dahlmann, som ligeledes forsyner Dyrene med alt til et Førsterangs Forspand henhørende.

Uden Tvivl vil dette Butiksvindue blive Bredgades *„great attraction“*.



Opstillingsværksted.

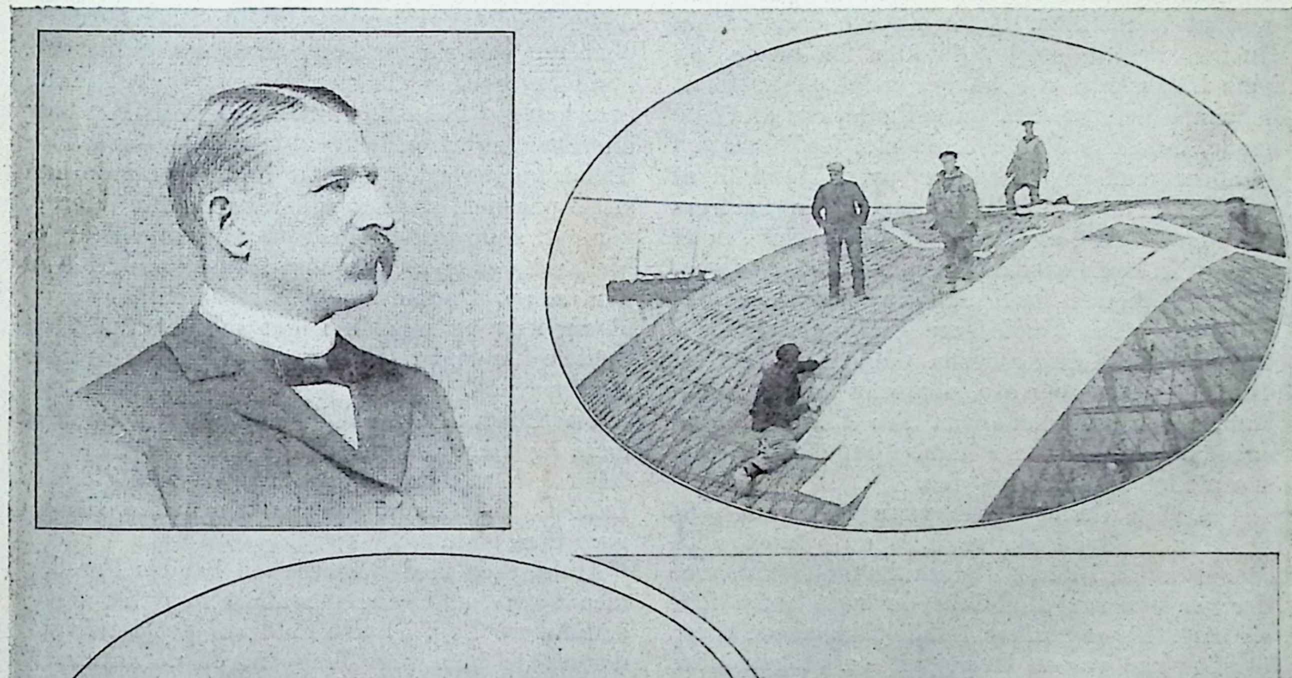


Hydraulisk Hjulringepresse.

Illustreret Familieblad

Hver 8 Dag

Nr. 23. Aargang 1898—1899. Søndag den 5. Marts 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Fra Forberedelsen til Andrées Ballonfærd.

Andrée. — Ballonen efterses for sidste Gang. — Transport til Ballonhuset. — Lige før Opstigningen.

Gengældelsen.

En Ægteskabshistorie ved Eider Brae.

(Fortsat.)

III.

Et halvt Aar senere holdt Holst og Fru Ellen Bryllup.

Folk fandt det først lidt vel tidligt, at den unge Frue giftede sig igen, men da det var sket, forstummede Snakken dog hurtig.

De nygifte gjorde en Bryllupsrejse til Syden, men saa lykkelig som de havde ventet sig den, blev den ikke. Holst var ofte saa underlig pirrelig og nervøs, og for Fru Ellen blev Rejsen snarere en Skuffelse end en Glæde. Hun holdt ganske vist meget af Holst, men maaske dog ikke fuldt saa meget, som hun havde troet, og nu og da kunde hun ligefrem gribe sig i at tænke, at hun vistnok vilde have været ligesaa lykkelig, om ikke lykkeligere, hvis hun var vedbleven med at være Enke. Holst elskede derimod sin Hustru, tænkte og levede kun for hende, og hans Lidenskab, der havde været parat til at bekæmpe hele Verden, da det galdt om at vinde hende, kølnedes ikke det mindste, fordi han ved Mandens pludselige Død blev sat i Stand til at faa hende uden mindste Kamp. Han ligefrem forgudede hende og naar han havde sat saa at sige alt ind paa at vinde hendes Kærlighed, var det udelukkende fordi han virkelig troede, at kun han og hun kunde gøre hinanden lykkelige. Det pinte ham derfor ogsaa dobbelt at føle, at den Nervøsitet, der saa pludselig havde grebet ham, ogsaa indvirkede paa Fru Ellens Humør, og naar den kom over ham, gjorde han da ogsaa alt for at bekæmpe den.

Det vilde derfor ogsaa være urigtig at sige, at de ikke havde mange fuldt ud lykkelige Timer sammen i deres Ægteskabs første Tid, men der var som sagt Øjeblikke, hvor de begge følte sig ængstelige og usikre. Imidlertid haabede Holst, at sligt kun var en Overgang, og at han inden længe igen skulde blive den Kraftkarl, han tidligere havde været, med fuldt Herredømme over sine Tanker og Nerver og uden Frygt for nogetsomhelst.

IV.

De havde været gift i omtrent et Aar. Fru Ellens lille Pige af første Ægteskab, var varsomt bleven underrettet om, at hendes Fader var død og at hun derfor aldrig vilde faa ham at se igen, men at derimod Holst fra nu af i et og alt vilde være hende i Faders Sted.

Hun var nu seks Aar gammel og ofte laa hun foran Kaminen og legede, mens Holst og Fru Ellen sad i hver sin Lænestol og iagttog hende. Og det Billede, den lille Piges Erindring en Tid lang havde bevaret om den afdøde Fader, veg efterhaanden Pladsen for Holsts Ansigt, der syntes hende baade blidere og venligere. Det var en stor Glæde baade for Holst og Fru Ellen at spore denne Forandring.

Men naar den lille Pige skulde i Seng, og Holst og Fru Ellen sad alene tilbage, kom undertiden den samme trykkende og uhyggelige Tavshedsfølelse over dem begge, som de første Gang havde følt den Aften, de modtog Telegrammet om Mandens Død. De betragtede imidlertid hver for sig denne Følelse som en Art Hemmelighed og talte ikke indbyrdes derom. Holst var ikke blot bleven mere nervøs, men Fantasien, der ikke havde trykket ham tidligere, løb ofte helt af med ham. Han kunde pludselig faa Syner og Tanker, som efter kort Tids Forløb for ham fik Virkelighedens Præg. Der var noget, der stadig forfulgte ham, noget, han ikke kunde frigøre sig for. Det var det Ansigt, han havde set imellem Gløderne den Aften, han brændte Brevet. Dette Ansigt med det grinende spottende Udtryk kunde pludselig vise sig for ham, hvad enten han laa i sin Seng eller gik paa Gaden, men navnlig naar han sad foran Kaminilden. Og Ansigtet blev efterhaanden til en hel Skikkelse, der syntes allestedsnærværende. Overalt i Huset kunde han støde paa den, saa han tilfældig paa Portiererne, var det, som de bevægede sig, ligesom naar et Menneske er gaaet igennem fra den ene Stue til den anden. Dørene kunde pludselig springe op af sig selv og smælde i igen med et Brag, og Stolene kunde knage, som om en rejste sig eller satte sig ned.

Fru Ellen, der mærkede, at hendes Mand blev mere og mere nervøs, fulgte Lægens Raad og foreslog ham, at de skulde tage en kort Tid paa Landet, frisk Luft og Forandring vilde sikkert gøre ham godt.

Holst greb med Begærlighed hendes Forslag, men Spøgelset havde aabenbart benyttet sig af et tidligere Tog, i hvert Fald var det det første, der mødte ham paa Trappen, da de ankom til det Hotel, hvor de skulde bo.

En Nat, da Holst som sædvanlig laa ved Siden af sin Hustru i Hotellets store, gammeldags Mahogniseng, vaagnede han pludselig op, hans Haar var drivvaadt og hele hans Legeme koldt af Sved. Han strakte Haanden ud for at berøre sin Hustru, men i Stedet for forekom det ham tydeligt, at han kom til at røre ved noget koldt og klamt, som laa der et Lig imellem dem.

„Ellen — vaagn op! Du er vel ikke syg?“ udbrød han højt, men han fik intet Svar. Saa sprang han ud af Sengen og tændte Lys. Og han fandt sin Hustru sund og straalende i dyb Søvn.

„Det er Mareridt,“ sagde han til sig selv, „ikke andet end Mareridt —“ og han gik i Seng igen og forsøgte at sove. Men det var ham umu-

ligt at tro paa Mareridtet, hvor gerne han end vilde, og han følte sig saa frygtelig angst. Han tænkte paa Brevene, disse anonyme Breve, han havde skrevet. Hvor havde han ogsaa kunnet gøre det? Og dog, hvorfor være bange, de havde jo dog ikke indeholdt mere og andet, end sandt var? — — I det samme viste Spøgelset sig paany, han følte det sprang op og omklamrede ham bag fra — ja, nu saa han det jo helt tydeligt, det fik faste Former, var ikke mere noget Spøgelse, men den Afdøde lyslevende, som han stod og gik — hans gamle Ven, Ellens Mand!

Et Skrig saa hjerteskærende og angst. Fru Ellen vaagnede og tændte hurtigt Lys.

Men Holst sagde intet, han lod, som han havde drømt og nu befandt sig mindre vel, og først hen paa Morgenen faldt han til Ro.

V.

Fra den Tid af var Holst bange for at være i Mørke. Hans Ansigt blev magrere, Haaret tyndere og graasprængt. Hans Blik var ængsteligt, han syntes altid at lytte som hørte han Fodtrin bag ved sig.

Han, som tidligere havde elsket at sidde i Skumringen foran Kaminen og se ind i Ilden, havde pludselig fattet et ulægeligt Had til alt, hvad mørkt var. Han skændte paa Pigerne, naar Lamperne ikke var tændte, saa snart Mørket faldt paa, og hans Soveværelse var fuldt oplyst hele Natten.

„Hvor mørk denne Lejlighed er," sagde han en Dag og lod straks med store Bekostninger lægge elektrisk Lys ind overalt.

Tidligere havde han ikke læst meget, nu fik han pludselig Interesse for Bøger. Det var dog især religiøse Bøger, der fængslede ham, og navnlig dem, der behandlede Opstandelsen. Men i Modsætning til andre Mennesker, for hvem Tanken om Opstandelsen er et Haab og en Trøst, blev den en Rædsel for ham.

Doktoren saa stadig til ham.

„Saa megen Motion som muligt," sagde han, „og saa Kinin."

Holst fulgte hans Raad, red og gik lange Ture, kun ikke alene, og han begyndte virkelig at komme sig, til stor Glæde for Fru Ellen. Ja, der var Dage, han ligefrem blev munter og glad igen, og i saadanne Øjeblikke kunde han sidde og le af sig selv og al sin taabelige Frygt.

„Hvor man kan være dum," tænkte han. „Som om jeg havde noget at være bange for. Vanvid, ikke andet end Vanvid." — —

Holst havde foreslaaet, de skulde gøre Selskab. Fru Ellen var henrykt. Hun iførte sig sin bedste Kjole og gik smilende rundt blandt sine Gæster. Og da hun saa Holst munter og spøgefuld som i gamle Dage, kunde hun ikke andet end gaa hen til ham og komplimentere ham ved at fortælle ham, hvor godt han saa ud, hvor hun beundrede ham, og den Slags Ting, som Kvinder siger til deres Mænd i et ømt Øjeblik. Det glædede ham og han trykkede varmt hendes Haand, idet hun passerede videre.

Saa gik man til Bords. Det var et lille Selskab, der var ialt bedt tolv. Man havde netop sat sig, da en af Gæsterne, den gemytlige Løjtnant Sommerfeldt nok saa fornøjet raabte over Bordet til Holst:

„Hør, min Ven, vi er vist gaaet for tidlig til Bords. Venter Du nogen? For her er en tom Stol mellem mig og Fru Schack."

Holst, som var i Færd med at drikke sig et Glas Sherry, vendte sig smilende mod Pigen.

„De har vist forregnet Dem," sagde han roligt.

„Nej, Herre, jeg forstod rigtignok . . ."

„At vi skulde være 13 til Bords!" afbrød Løjtnanten leende, „det var som Pokker. Det ligner ellers ikke Dig, Holst."

„Nej, selvfølgelig," svarede Holst. „Tag den Stol bort," og han kastede et Blik paa den tomme Plads mellem Løjtnanten og Fru Shack. „Jeg troede for Resten ikke, at Du var overtroisk eller bange. Du, en Soldat — —"

Men Ordene døde pludselig hen, og Vinglasset knustes i hans Haand, mens Indholdet flød ned over hans Skjortebryst, idet han sank tilbage i Stolen.

„Vi er 13 her," læspede han. „Send ham bort . . . Ellen . . . Sommerfeldt, blot bort med ham, eller en af os dør."

„Snak, Holst, det er jo kun en tom Stol, Menneske, og det tæller ikke."

Men Holst hørte ikke Sommerfeldts beroligende Ord. Besvimet blev han baaret ud af Stuen.

„Det gør mig forfærdelig ondt, at jeg kom til at sige det," sagde Sommerfeldt, da Fru Ellen lidt efter kom ind igen.

„Aa, bryd Dem blot ikke om det," svarede hun. „Nu gaar det helt godt igen. Min Mand kommer straks. Det var kun et pludseligt Ildebefindende."

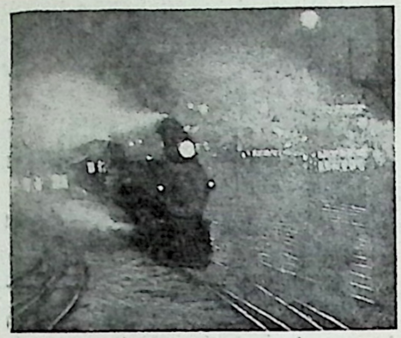
Og virkelig kom Holst lidt efter tilbage og syntes helt rolig, idet han gjorde en Undskyldning for det passerede. Men uagtet han drak Champagne i store Kvantiteter, var og blev Humøret dog borte.

(Sluttes).

Vort Jernbanevæsen.

Komforten

i andre Lande. Stagnationen herhjemme.



Naar vi i Dag bringer nogle Billeder af udenlandske Jernbanevogne og moderne Kupéer som Bevis paa den Komfort, der nutildags bydes én, naar man rejser i Udlandet, da vil sikkert manges Tænder løbe i Vand, og man vil forbavset studse og spørge sig selv, om det virkelig er muligt, at andre Lande gør saa meget for de Rejsende, mens vi herhjemme fremdeles nøjes med at se til, og snarere ligefrem synes at bestræbe os for at gøre det mindst mulige. I Udlandet ræsonnerer man nemlig fornuftigvis som saa, at da Jernbanerne jo er til for Folks Skyld, gælder det først og fremmest om at udstyre og indrette dem saaledes i enhver Henseende, at Folk faar Lyst til at rejse, hvorimod vi herhjemme desværre synes at gaa ud fra et stik modsat Princip. I hvert Fald kan den, der ser paa vort hele Jernbanevæsen i Øjeblikket, vanskelig faa andet Indtryk. At rejse med Jernbanen i Danmark for Tiden er saa langt fra at være en Fornøjelse, at det snarere er en Plage. Har en Udlænding en Gang gjort en Rejse her igennem Landet, glemmer han det ikke og vogter sig vel for at gøre Turen om igen, naar han paa nogen Maade kan undgaa det. Og vi selv — ja, faa er vist de, der under de nuværende Forhold rejser mere end højst nødvendigt.

Selvfølgelig kan et lille Land som vort ikke udstyre sine Tog med en Komfort og Luksus som blot tilnærmelsesvis vilde svare til den, man træffer paa i andre Lande, og det forlanges heller ikke. Lad Udlandet blot beholde Silken, Fløjlet og de fine Træsorter, vi skal være særdeles tilfredse, naar der blot vises det rejsende Publikum noget Hensyn og i hvert Fald bydes det saa megen Komfort, som det med Billighed kan forlange.

At der baade i Indland og Udland efterhaanden har udviklet sig en almindelig Misstemning ligeoverfor de danske Jernbaneforhold er en ubestridelig Kendsgerning. At en saadan Misstemning ikke opstaar uden Grund er lige saa sikkert. Her i Landet ere Klagerne komne frem ikke alene i Pressen, i Rigsdagen og paa det Diskussionsmøde, som Turistforeningen afholdt forrige Vinter, men navnlig lyder Misfornøjelsen enstemmig og stærk blandt det rejsende Publikum, og det hvad enten de Paagældende tilhører det ene eller det andet politiske Parti. I Udlandet er Forholdene her saa godt kendte, at man helst gaar udenom Danmark. Cook har erklæret, at han har faaet saa mange Ubehageligheder over at have sendt Rejsende ad Esbjerg-Ruten, at han ikke oftere vil indlade sig derpaa. Fra Hamborg gaar Tyskerne nu med Dampskib til Norge i Stedet for at snegle op gennem Jylland. Til Sverige foretrækkes Sassnitz-Trelleborg Linjen fremfor den daarligt indrettede Gjedser-Rute. Hvorlænge skal disse Forhold vedvare herhjemme? Naar vore Jernbaneavtoriteter ikke har den rette Forstaaelse af Indretningen og Udviklingen af vore Jernbaneforhold, hvorfor finder man da ikke Folk, der bedre passe i disse Stillinger, og som kunde raade Bod paa den Skade, den nuværende Bestyrelse volder vort Land?

Lad os da nu undersøge de væsentligste Mangler, der klæbe ved vort Jernbanevæsen.

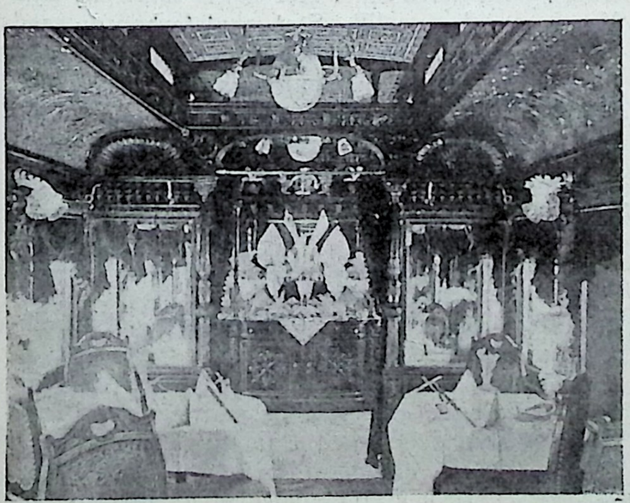
Et lille Land som Danmark maa selvfølgelig benytte enhver Kilde til Velstand. En saadan Kilde er den udenlandske Turiststrøm. Allerede gennem den nuværende Turiststrøm har Landet en Indtægt af over 10 Mill. Kroner. Den aandelige Fordel af Turistbesøget vil vi lade ganske ude af Betragtning, skønt denne Fordel har ikke ringe Betydning. Gjorde vi os Umage for at skaffe flere Rejsende hertil, kunde jo denne Indtægtskilde flyde rigeligere og Beløbet mange Gange fordobles. Dertil skulle først og fremmest fornuftigt anlagte Jernbanelinjer bidrage. Nu er det imidlertid et Faktum, at vore Jernbaner ere anlagte aldeles planløst, idet private Interesser bestandig have været medvirkende. Medens nu snart enhver Herregaard har en Jernbane tæt forbi sin Dør, har man aldeles ikke haft Øje for den



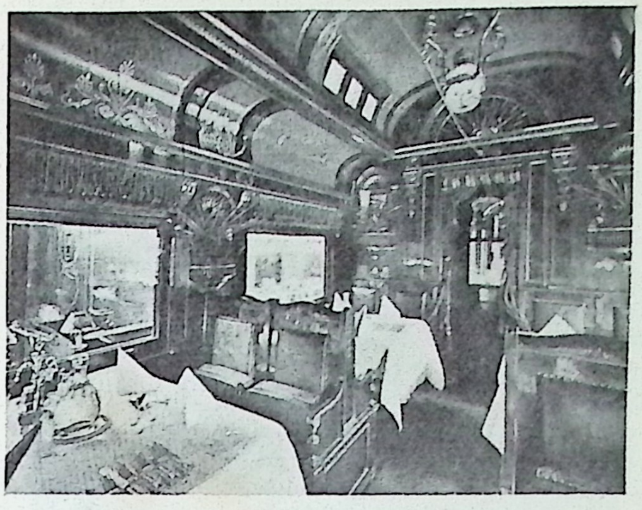
Et Hjørne i en privat Salon-Vogn.

gennemgaaende udenlandske Trafik. Denne er stadig gaaet i Zigzag gennem Landet. Hvor længe varede det ikke, inden Kystbanen kom i Stand? Og om en København-Køge-Bane er der endnu slet ikke Tale, skønt den jo burde være bygget for Aartier siden, da den er en nødvendig Betingelse for Gedserbanens Udvikling og Optagelse af Konkurrencen. Det var i sin Tid et Fejlgreb at gøre Roskilde til Knudepunkt for det sjællandske Jernbanenet. Et andet Fejlgreb var det at flytte Københavns Banegaard til sin nuværende Plads. Men disse Fejlgreb maa vi jo nu regne med. Banegaardsforholdene ved København ere ved den stigende Trafik efterhaanden blevne saa skandaløse og farlige, at en Forandring er paatrængende nødvendig og ikke kan udskydes længere. Med Hensyn til de mange forskellige Banegaarde kunde der indvendes adskilligt, f. Eks. de hundrede forskellige Stilarter, Mangel paa praktisk Indretning, Mangel paa Overbygninger o. m. a. Den største Anke er imidlertid de lave Perroner, der i Forbindelse med de høje Vogntrin gøre det til en Gymnastikøvelse for de Rejsende og omtrentlig en Umulighed for ældre og svagelige Personer at komme op i Vognene. Maaske vil man gøre gældende, at det er af Hensyn til Personalet, der ofte skal over Banen. Hertil skal svares, at det er den letteste Sag af Verden ved et Par smaa Trin i Perronens lodrette Sider at hjælpe herpaa. Men hvis Jernbanebestyrelsen virkelig nærer saa megen Omsorg for Personalet, maa man undres over, at den ikke for lang Tid siden har afskaffet Gangbrædts-Billetteringen, der i vort Klima ikke alene er i højeste Grad inhuman men ligefrem uforsvarlig, hvad de mange Ulykkestilfælde give en altfor sørgelig Bekræftelse paa. Denne Sag har tidligere været paatalt, men som sædvanlig uden Nytte.

Fra Banelinjerne ville vi gaa over til Materiellet. Begynde vi med Maskinerne, saa have



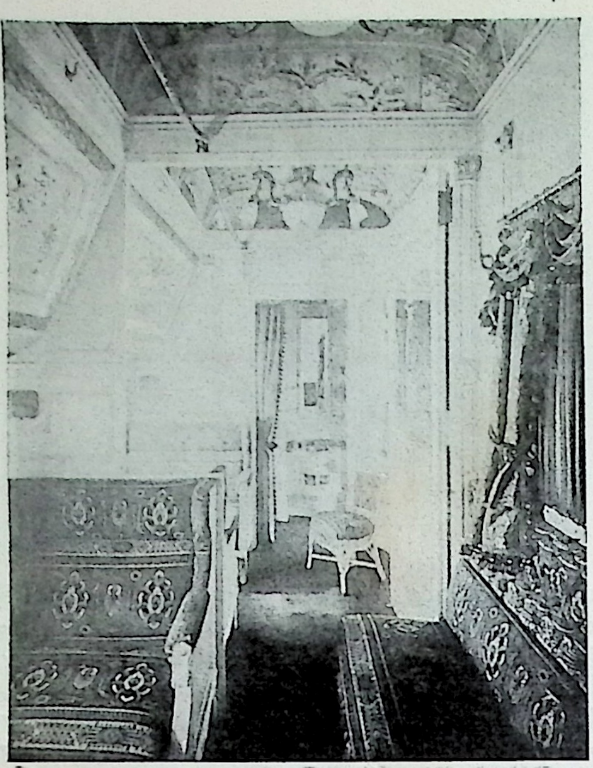
Restavrationsvognens Buffet.



En Restavrations-Vogn.

disse jo allerede faaet en sørgelig Berømmelse og ere paa gode Veje til at gøre vor hele Jernbaneinstitution latterlig. De løbe istaa hvert Øjeblik, ja undertiden allerede ved Frederiksberg. Det er tysk Fabrikat efter Principet „billig aber schlecht". Da vore engelske Lokomotiver har staaet deres Prøve, er det ubegribeligt, at man ikke vedblivende har gjort Bestillingerne i England. Man vilde da have undgaaet disse Kalamiteter. Men Generaldirektoratet synes at have en sær Forkærlighed for alt, hvad der er tysk. Man sporer her Maskinchefens uheldige Indflydelse. Personvognene vedbliver man at bygge efter det forældede Kupé-System tiltrods for det almindelige og ofte udtalte Ønske hos Publikum om at faa indført Korridorsystemet paa de lange og de gennemgaaende Ruter. Et Par ganske enkelte Korridorvogne byggedes dog herhjemme, men af en saa tung og uheldig Konstruktion, at man paa Grund af alle de indløbne Klager — endog fra en rejsende Englænder — straks maatte forandre nogle af Manglerne, medens andre aldeles ikke lod sig forandre. Formodentlig var man for ophøjet til at tage Model af de bekendte svenske komfortable Korridorvogne. Havde man gjort det, vilde man samtidig have lært at anbringe de elektriske Blus saaledes, at de Rejsende kunne læse ved dem, hvad de ikke ere i Stand til i de danske Vogne. Nu har Generaldirektoratet opgivet at gaa videre med Systemet, og der bestilles nu kun Vogne af gammel Kupé-Konstruktion. Følgen er, at det er en ren Tortur at rejse f. Eks. fra København til Aalborg. Sove- og Restavrationsvogne ere naturligvis en altfor stor Luksusartikel til at Jernbanebestyrelsen har gjort Anstrengelser for Indførelsen af saadanne. Den har derimod Eneret paa nogle højst uappetitlige og tilmed dyre Smørrebrødskurve paa Gjedserruten. Det, mener man, er en tilstrækkelig tidssvarende Indretning!

Gennemgaaende Vogne findes næsten ikke mere. Paa Esbjerg-Ruten gik de tidligere til Ny-



Moderne udstyret Salon- og Sovevaggon.

borg, men nu føres de ikke mere over Lillebelt. Paa Gjedserruten gaar de kun til Masnedø. Over Storebelt, hvor Færgerne ere store nok til at kunne optage gennemgaaende Personvogne, benyttes Pladsen nu til fyldte og tomme Godsvogne, tyske Vogne osv., der naturligvis ikke burde genere Iltogtrafiken. Der gøres saaledes Intet for at bøde paa vore uheldige Naturforhold med de mange Omstigninger.

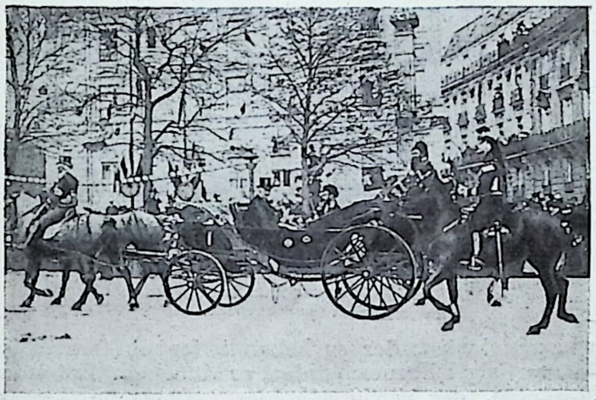
Vore saakaldte Ekspres- eller Iltog fortjene kun med Urette dette Navn. De holde ved altfor mange smaa Stationer, og Opholdene ved disse ere altfor lange. Eksempelvis kan anføres, at Eksprestoget til Gjedser holder i Roskilde 3 Min., i Køge 3, i Nestved 6, i Orehoved 8, i Nykøbing 5, foruden at det bruger 12 Min. fra Masnedsund til Afgangen fra Masnedø. Iltoget i modsat Retning bruger endog for dette sidstnævnte Stykkes Vedkommende 25 Min. og holder ved endnu flere Smaastationer paa Vejen til København, i Nestved og Roskilde endog hvert Sted 7 Min. Og saadanne Tog kalder man Iltog. Ved enhver Standsning bliver alle Kupedørene smækkede op og Stationens Navn raabt ud. At denne unødvendige Formalitet i vort ublide Klima er højst ubehagelig, vil Enhver kunne indse, ikke at tale om at det umuliggør de Rejsendes Hvile og Ro. Disse Eksempler maa være tilstrækkelige til at vise den Mangel paa Forstaaelse, der hersker hos vore Jernbaneavtoriteter. Det er ved Hurtighed og Komfort, at vi skulle kunne tage Konkurrencen op med vore Nabolande og give Fremmede Lyst til at komme hertil. Vi gøre akkurat det modsatte og afskrække dem fra at gøre Bekendtskab med vort Jernbanevæsen. Jylland har altid været særlig stedmoderlig behandlet. Der gaar saaledes endnu intet Iltog nordpaa fra Aalborg, og det er aldeles ikke gaaet op for Jernbanebestyrelsen at sørge for en mere tidssvarende Forbindelse ad denne Vej med Norge og Sverige, hvorved vi vilde trække en betydelig Turiststrøm gennem Jylland, som den nu gaar udenom. Esbjerg-Ruten har der saa ofte været ført Klager over, og det er fyldestgørende godtgjort, hvor forsømt den er. Alene Cook's Erklæring, at den er umulig at benytte, er et tilstrækkeligt Bevis. At lade de Rejsende fra England vente en 12 Timer, inden de kunne komme videre fra Esbjerg, er en saa genial Idé, at den bør anføres til Belysning af vor Jernbanebestyrelses Opfattelse af Trafikvæsenets Udvikling. Denne Rute viser tydeligt den Mangel paa Samarbejde mellem Statsbanerne og det forenede Dampskibsselskab, som paa saa mange Maader griber forstyrrende ind i vore Trafikforhold. Naar det nu synes at være Dampskibsselskabets Hensigt at sætte bedre Skibe i Gang mellem Esbjerg og Parkeston, saa ligger deri en yderligere Opfordring til Statsbanerne om en tidssvarende Tilslutning til Skibenes Afgangs- og Ankomsttider. Den Overlegenhed, som Jernbanevæsenet føler som kongelig Statsinstitution ligeoverfor et privat Selskab som Dampskibsselskabet, synes desværre at være gaaet enkelte af de overordnede Embedsmænd til Hovedet, og dobbelt uheldigt bliver det, naar Mænd af den Art sættes til at forhandle med fremmede Jernbaneselskaber, thi de vil ved deres overlegne Væsen ikke faa sat det allermindste igennem. Herpaa have vi desværre altfor sørgelige Eksempler. Det er kun til liden Nytte, at vi forcere Gjedser-Rutens Hurtighed, naar vi saa maa bumle gennem Prøjsen, og det er heller ikke til nogen Nytte, om vi havde vore Baner i Jylland i den skønneste Orden, naar Tyskerne ikke vil sørge for passende Tilslutning fra deres Side. Her ligger Miseren. Den Mand, der for en lille Stat skal forhandle med en Stormagt, maa for at opnaa ønskede Resultater være i Besiddelse af Takt og Høflighed, Snildhed og Dygtighed. At sætte Mænd med brovtende, overlegent Væsen til saadanne Forhandlinger er en utilgivelig Fejl og straffer sig selv.

Vi have nu paapeget en Del af de væsentligste Mangler ved vort Jernbanevæsen. Mange flere Anker kunde anføres ved at gaa i Detail, men det vilde føre for langt. Det er her tilstrækkelig vist, hvor liden praktisk Sans og hvor liden Forstaaelse, vore Jernbanemyndigheder har for Udviklingen af vort Jernbanevæsen, og hvor lidet Hensyn de tage til Publikums Klager eller Ønsker. Disse uheldige Forhold i Forbindelse med Bestyrelsens Undladelse af at benytte Reklame gør, at Svenskerne aldeles har taget Lu-

ven fra os med deres Trelleborg-Sassnitz-Rute. Tyskland oversvømmes af Rejsekort, hvorpaa kun denne Rute er angivet. Ja, af de paa disse betegnede Ruter gaar ingen gennem Danmark, alle udenom. Skal vi komme af Stedet maa vi have et Systemskifte. Vi ere inde paa et aldeles utaaleligt, bureaukratisk System. Man sidder i de mange Kontorer og udfinder de mest irriterende, smaalige og upraktiske Bestemmelser til at pine og plage det rejsende Publikum og til Forvirring for Personalet. At Jernbanerne ere til for Publikums Skyld er som sagt en Tanke, der ligger fjern for den nuværende Styrelse, der i Tyskland ser det Ideal, der bør følges. Men forud for Systemskiftet maa gaa et Personskifte. Det Triumvirat, som har været saa skæbnesvangert for hele Udviklingen, maa først forsvinde. Betegnende er det unægtelig, at saadanne Forhold i vort Trafikvæsen har kunnet holde sig i saa lang Tid. At en Konsejlspræsident straks efter en Katastrofe som Gentofteulykken ved en af de mange Jernbanefrokoster kan takke Generaldirektøren for Statsbanerne for hans udmærkede Ledelse af Jernbanevæsenet, og at en Indenrigsminister til Trods for Baneskred, Togstandsninger og Inspektionsrejser med Generaldirektøren i Salonvogn og med bestilte Frokoster kan vedblive at lade Statsbaneingeniøren aflevere de af ham byggede Baner til sig selv som Generaldirektør og i det hele se gennem Fingre med den slette Ledelse af vort Jernbanevæsen — det vilde ikke kunne gaa andre Steder end i Danmark, og selv her gaar det vel heldigvis kun en Tid. Den offentlige Misstemning er for stærk, man har forlængst tabt Taalmodigheden, der anmodes ikke mere, der forlanges. Nationens Ære staar paa Spil.

Malcontent.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

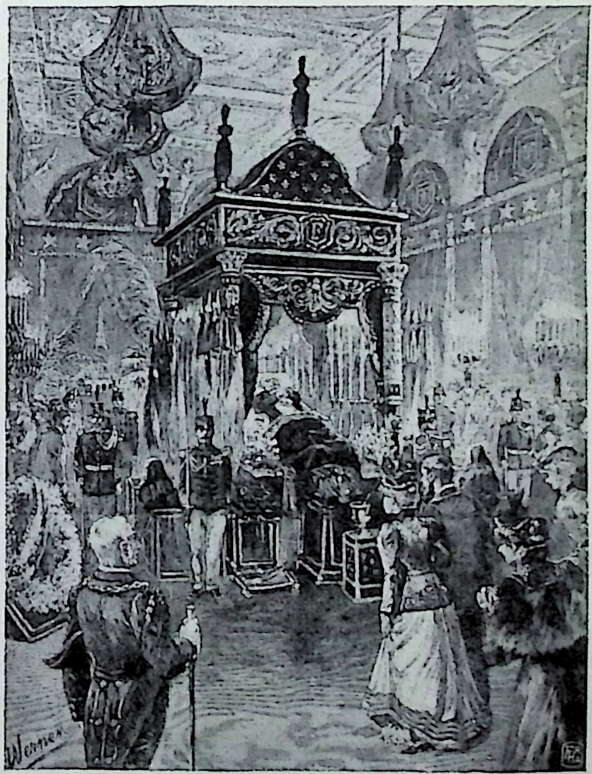


Félix Faure og Czaren af Rusland.

FRANKRIGS ny Præsident *Emile Loubet* er født i Marsanne den 31. December 1838 og altsaa noget over 60 Aar gammel. I Modsætning til Félix Faure, der ved sit uventede Valg var saa lidet kendt, at man den Gang overalt hørte Spørgsmaal som: „Hvem er Faure? Hvor kommer han fra?“ osv., har Loubet i mange Aar været en saa godt kendt Skikkelse i fransk Politik, at ingen forbavses ved nu at se ham som Præsident. Loubet betragtes som en Hædersmand, hvis store Dygtighed og retskafne Karakter har skaffet ham talrige Venner og Beundrere overalt. Derimod skal han i Modsætning til Faure være meget lidt repræsentativ og bl. a. ikke være nogen Ven af Selskabslivet. Og at han mangler disse Egenskaber vil unægtelig kunde skade ham ikke saa lidt. Pariserne kan nu en Gang godt lide Pragtudfoldelse og Præsident Faures utvivlsomme Evner i saa Henseende forskaffede ham da ogsaa hurtig den Popularitet iblandt Folket, som en Præsident nødig maa være foruden. Disse Evner fik han jo særlig Brug for under det russiske Kejserpars Besøg i Paris og den Dag, han i aaben Vogn kunde vise sig for sine kære Parisere i Selskab med Selvherskeren, hans og hele



Præsident Loubet.



Faure paa lit de parade.



Kabinetssekretær Le Gall.

Frankrigs Allierede har sikkert hørt til de største og uforglemmeligste i hans Liv. Loubet er blevet Præsident paa et for Frankrig skæbnesvangert Tidspunkt, og det maa oprigtig haabes, at Landet i ham maa have fundet en Mand, der evner at faa det ud af Uføret — og at hans glædelige Udtalelse om at han er „en Tilhænger af en paa Retfærdighed støttet Sandhed", maa faa Lejlighed til at staa sin Prøve.

Samtidig bringer vi et Billede af Hr. Le Gall, hvem Præsident Faure først kaldte til Hjælp, da Sygdommen overraskede ham. Gall er Præsidentens Kabinetssekretær, en Stilling, han formodentlig fremdeles vil beholde.

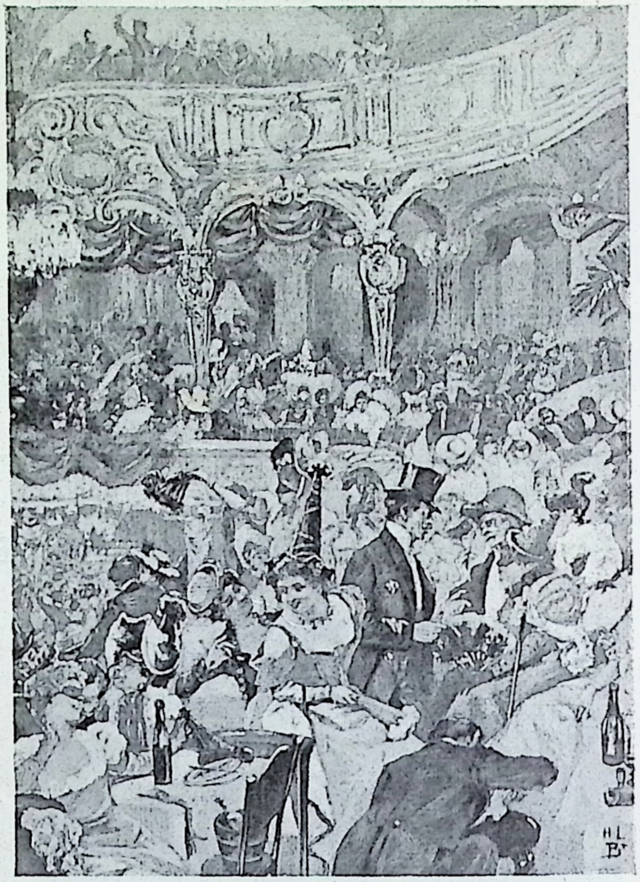
* * *

SIDSTE Uge bragte vi en Gengivelse af Karnevalsløjerne i Paris. Denne Gang vil vi gærne vise vore Læsere, hvorledes den saa berømte Blomsterkonkurrence, der aarlig afholdes i Nizza, tager sig ud. Den Dag er der Fest i Byen, og Skuet, der bydes paa, er ogsaa nok værd at se. Elegante Herskabsvogne ruller i Hundredvis ned gennem „Promenade des Anglais" overlæssede med de dejligste Blomster, og man søger at overgaa hinanden i Toiletternes Pragt, Blomsternes Art, Sammensætning og Farver. De Tusender af beundrende Tilskuere overdænges med Buketter, og der er et Liv og Røre overalt, som vi Nordboere vanskelig gør os Begreb om. Vil man se en Blomsterfest, maa man til Nizza. Andre Lande har forsøgt at efterligne denne Skik, men som Regel er det faldet uheldigt ud. Skal en Blomsterfest nemlig være vellykket, kræves der først og fremmest straalende Solskin og blaa Himmel, dernæst mange, mange Penge. Og begge Dele findes bedst her i dette, de rige Lystrejsendes Eldorado.



Blomsterbataillen i Nizza.

* * *



Maskebal i München.

ET andet Sted, der er bekendt for at forstaa at more sig i Karnevalstiden, er München. Det store Maskebal, der aarlig afholdes i Deutsche Teater, afgiver et godt Bevis herpaa. Som det fremgaar af vort Billede, hersker der Liv og Lystighed overalt. Man har Forstaaelsen af, at man er ude for at slaa Gækken løs og man morer sig. Herhjemme har vi jo ogsaa vore Karnevaller, men Sydboernes Humør skorter det desværre paa. Og Humør maa der til. Vi Nordboere er jo som bekendt tilbøjelige til at tage lidt tungt paa al Ting. Gaar vi paa Karneval, ved vi nok, at vi gør det for at more os, men mange glemmer, at en Hovedbetingelse herfor er, at man forstaar at more sig selv. Gaar man omkring og venter paa at andre skal more én, bliver Fornøjelsen kun lille. Det forstaar Sydboerne derimod fuldt ud og derfor bliver ogsaa deres Maskeballer saa misundelsesværdig lystige.

* * *

DEN, der rejser i Tyskland, kan ikke undgaa at lægge Mærke til de skamferede og plasterbehængte Ansigter, man overalt træffer paa i den tyske Studenterverden, og som er en Følge af det Dueluvæsen, der fremdeles faar Lov til at florere ustraffet i dette Land. De tyske Studenter slaas for ingen Ting og for saa at sige alt mellem Himmel og Jord. Og jo flere Skrammer en ung Mand kan paavise desto bedre omtalt er han. En Studenterduel behøver imid-



Studenterduel i Tyskland.

lertid slet ikke at skyldes Uoverensstemmelse mellem de paagældende Parter. Der arrangeres ligefrem Kampe paa den Maade, at et Medlem af det ene Studenterkorps udvælges til at kæmpe med et Medlem af et andet og en saadan Duel, der som Regel har adskillige gode Skrammer til Følge, betragtes kun som god og sund Sport. Ved saadanne Lejligheder er Arme, Bryst, Hals og Øjnene beskyttede og kun Underansigtet ubedækket. Finder derimod en Duel Sted, fordi en Student har følt sig krænket af en anden, hvad jo let sker i et Land, hvor der nydes saa meget Øl, gaar det anderledes alvorligt til. I saa Fald mødes man om Natten, som Regel paa et eller andet afsides liggende Sted og Kampen foregaar saa i Fakkelbelysning. De Beskyttelses-Bandager, der bruges ved en saadan Lejlighed, er langt mindre solide og Kampen ophører først, naar den ene af Parterne er ude af Stand til at fortsætte.

Det siges, at Kejseren protegerer de tyske Studenterduellerne. Og er det Tilfældet, forbavser det jo mindre, at en Sport som den, fremdeles er tilladt i et civiliseret Land.



Et Monument i Indianapolis, udført af en dansk Kunstner.

Kunstner vinde Navn og Anseelse i et fremmed Land. Dette er Tilfældet med Billedhuggeren Herman Matzen, der har Æren for at have udført hosstaaende Del af et Monument, der er rejst i Indianapolis. Det store Billedhuggerarbejde roses stærkt for den smukke Udførelse, og Amerikanerne venter sig utvivlsomt med Rette meget af den danskfødte Kunstner.

* * *

Friederich Spielhagens Romaner har jo ogsaa her vundet en saa stor Læsekreds, at sikkert mange vil sende den berømte Forfatter en venlig Tanke i Anledning af hans 70-aarige Fødselsdag som Tak for de mange fornøjelige Timer, hans Bøger har forskaffet dem. Spielhagen, der bor i Berlin, er endnu rask og rørig og en fortsat Virksomhed fra hans Haand tør derfor sikkert imødeses.



Forfatteren Spielhagen.

* * *

Det er altid en Fornøjelse at se en dansk født

* * *

Det vil interessere vore mange Hundevenner at se et Billede af den bekendte Hundekirkegaard i Hyde Park i London, hvor man mod en aarlig Afgift ikke blot kan faa sit Yndlingsdyr pænt begravet, men ogsaa Gravstedet smukt vedligeholdt. Tanken kan synes latterlig, men er den egentlig i og for sig saa absurd? Vi hørte netop for nogle Dage siden en Herre beklage sig over, at der ikke var det Sted, hvor han kunde faa sin Hund begravet, og at sende den ud paa Landbohøjskolen for at den i Fællesskab med andre Dyr „skulde koges til Sæbe“ havde han ikke megen Lyst til. Hunden havde jo i mange Aar været hans bedste og mest trofaste Ven, og at det ikke tiltalte ham at skulle skilles fra den paa en saa uhyggelig Maade, kan man jo egentlig godt forstaa. Men han maatte finde sig i det, der var nemlig ikke andet for ham at gøre. Der er utvivlsomt mange, der

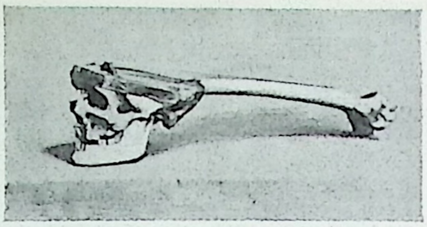


Hundekirkegaarden i Hyde Park.

føler og tænker som han. Mon det derfor ikke kunde lønne sig for en eller anden at indrette en Art Krematorium, hvor Folk mod en vis Afgift kunde sende deres afdøde Husdyr hen. Kirkegaarde er jo usunde, og om en Hunde-Kirkegaard, som den i London, kan der derfor slet ikke være Tale. Men et Krematorium, hvor man kunde faa sine afdøde Husdyr brændte, er utvivlsomt en Idé, som vilde tiltale mange.

* * *

At en Violin kan lyde bedaarende ved vi alle, men vi har ondt ved at tænke os, at et Instrument, som det, vi her bringer et Billede af, skulde være i Stand til at lokke os med sine Toner, hvor godt det saa end blev spillet. Denne Violin er nemlig lavet af enkelte Dele af et Menneskeskelet og stammer fra Sydafrika, hvor en af de Indfødte med stor Kunstfærdighed har forarbejdet den. Et engelsk Museum er nu i Besiddelse af denne Kuriositet.



En original Violin.

Et Bravur-Nummer.



Höj er han just ikke — nej.



Jammen lille heller ej.



Han er lige tilpas, som jeg kan lide.



Han er ikke Infanterist.



Ej i Flaaden, ej Gardist.



Ja, han er Löjtenant ved Artilleriet.



Folketingsmand Bluhme.



Kursusbestyrer Rasmussen.



Overretssagfører Petersen.



Gaardejer Svanholm-Nielsen.



Translatør Bajer.



Folketingsm. Christensen-Stadil.



Folketingsmand Zahle.

Dansk Fredsforenings Hovedbestyrelse.

Fredssagen.

Ude og hjemme.

Forlængst er indenfor den civiliserede Verden den voldelige Afgørelse afløst af den retslige, naar to Individer af samme Nation kommer i Tvistemaal. Der findes endvidere en i stadig Udvikling værende positiv Ret for de mange internationale Omraader, hvor Individer fra forskellige Statssamfund træder i Forhold til hinanden. Og endelig findes der adskillige retslige Bestemmelser for Afgørelse af Stridsspørgsmaal Stat og Stat imellem, idet f. Eks. adskillige Traktatbestemmelser er gaaede over i den positive Folkeret.

Men paa dette sidste Punkt sidder vi, i det hele og store, endnu fast i Fortidens Barbari. I Tilfælde af Uenighed imellem politiske Samfund træffes Afgørelsen i Reglen gennem et Slagsmaal, hvor den Stærke afbanker den Svage og sætter sin Villie igennen, selv om den Svage har soleklar Ret. Det er Fredssagens Opgave at faa ændret dette Forhold derhen, at retslige Afgørelser træder i Krigens Sted. Og til dette Formaal ydes der Fredsvennerne Støtte af det ansete internationale Selskab af Retskyndige, *Institut de droit international*, som i Sommeren 1897 holdt sit Aarsmøde her i København.

Allerede i Middelalderen afværgedes nu og da en Krig ved, at Paverne optraadte som Voldgiftsdommere og stillede Trætten mellem de

uenige Magter. Og siden har Tanken om en international Retstilstand levet og fundet Udtryk hos mange udmærkede Mænd i den civiliserede Verdens forskellige Lande. Men først i dette Aarhundrede har Bestræbelserne i den Retning givet sig samlede Udtryk.

De første Fredsforeninger dannedes i Nordamerika i 1815. Aaret efter dannedes en lignende Forening i London, og i denne By holdtes den første Fredskongres i Aaret 1843. 1867 dannedes i Philadelphia en *Universal Peace Association,* 1880 stiftedes i England en *International Arbitration and Peace Association,* og til disse store Organisationer har sluttet sig Fredsforeninger i alle Lande. Hvert Aar samles Delegerede fra Alverdens Fredsforeninger til en international Kongres, og Arbejdet er centraliseret i det *Verdensfredsbureau,* der efter Forslag af Danskeren Fr. Bajer i 1891 oprettedes i Bern.

Gennem Agitation i Tale og Skrift søger Fredsvennerne at paavirke den offentlige Mening til Fordel for en international Retsbevidsthed — et Arbejde, der har gunstige Betingelser i det stedse nærmere Forhold, der aandeligt og materielt skabes imellem Nationerne.

Fredsforeningerne virker energisk for de smaa Staters Neutralitet og Voldgiftstraktaters Oprettelse. Og at Arbejdet bærer Frugt bevises klart af de mange Voldgiftskendelser — de tælles i Hundreder — der er fældede i Løbet af dette Aarhundrede, og af hvilke den mest berømte er den, der fældedes mellem England og Nordamerika i Alabamasagen i 1872. Noteres med fede Bogstaver bør ogsaa de stærke Tilløb til en vedvarende Voldgiftstraktat mellem de ovennævnte to Lande. Og det bør tilføjes, at mange Landes folkevalgte Kamre har udtalt Ønsket om lignende Traktater.

I denne Forbindelse kan nævnes et andet betydningsfuldt Udslag af Fredsbevægelsen: *De interparlamentariske Konferencer.* Paa disse samles nu hvert Aar Rigsdagsmænd fra alle Lande til Forhandling om forskellige Emner, og det siger sig selv, at disse Konferencer derfor er et fortræffeligt Middel til at uddybe den gensidige Forstaaelse mellem Nationerne. Det var sikkert ikke noget Tilfælde, at det blev en af Tysklands mest fremragende Fredsvenner, Nationaløkonomen Dr. *Th. Barth,* der i den prøjsiske Landdag paatalte de sidste Overgreb mod den danske Befolkning i Nordslesvig.

Skulde vi nævne nogle af dette Aarhundredes evropæiske Navne, der paa forskellig Vis har støttet Fredsbevægelsen, maatte det vel blive *Gladstone, Victor Hugo, Richard Cobden, Jules Simon, Garibaldi, Bjørnstjerne Bjørnson* og den svenske Ingeniør *Nobel.* Men foruden er der en Række fremragende Politikere i alle Lande.

Og den sidste Tid har føjet et nyt Navn til, den russiske Kejser *Nikolaj den anden.* Man mene om hans Motiver og om det mulige Resultat af hans Fredskonference, hvad man vil. Men det lader sig ikke nægte, at hans Aktion har stillet Fredssagen frem i Rækken af de Spørgsmaal, der beskæftiger den praktiske Verdenspolitik.

Kejserens Manifest har givet Anledning til en stor Adressebevægelse rundt om i Verden. Formodentlig vil der paa Forslag af den engelske Publicist *W. Stead* tillige drage et Fredens Pilgrimstog af fremragende Fredsvenner fra alle Lande til Kejser Nikolaj.

Ogsaa herhjemme har Adresser i de sidste Maaneder gaaet Landet rundt. I disse Dage inddrages de, og Tallet paa Underskrivere er meget stort. Det er *Dansk Fredsforenings* tredje Adresse. Den første i 1887—88 fik 5,378, den anden i 1893 fik over 240,000 Underskrifter.

Dansk Fredsforening stiftedes i 1882 af 30 Mænd, hvoraf de 27 var Medlemmer af Rigsdagen. Den tæller nu omtrent 12,000 Medlemmer over hele Landet, i København alene over 2,500. Foreningen udgiver *Fredsbladet* og har for Resten publiceret en Mængde oplysende Smaaskrifter af forskellige Forfattere.

Vi bringer her Billeder af Foreningens nuværende Hovedbestyrelse: Kursusbestyrer *R. P. Rasmussen* (Formand), Gaardejer *Svanholm-Nielsen,* Overretssagfører *Niels Petersen,* Translatør *Fr. Bajer* samt Folketingsmændene *Bluhme, J. C. Christensen-Stadil* og *C. Th. Zahle.*

Nielsen Bransager.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægter først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft; han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil.

Hun takkede ham venligt.

„Er De fra London?“ spurgte hun.

Han var en veltalende Mand, og hendes Spørgsmaal var som Olie paa hans Tunge.

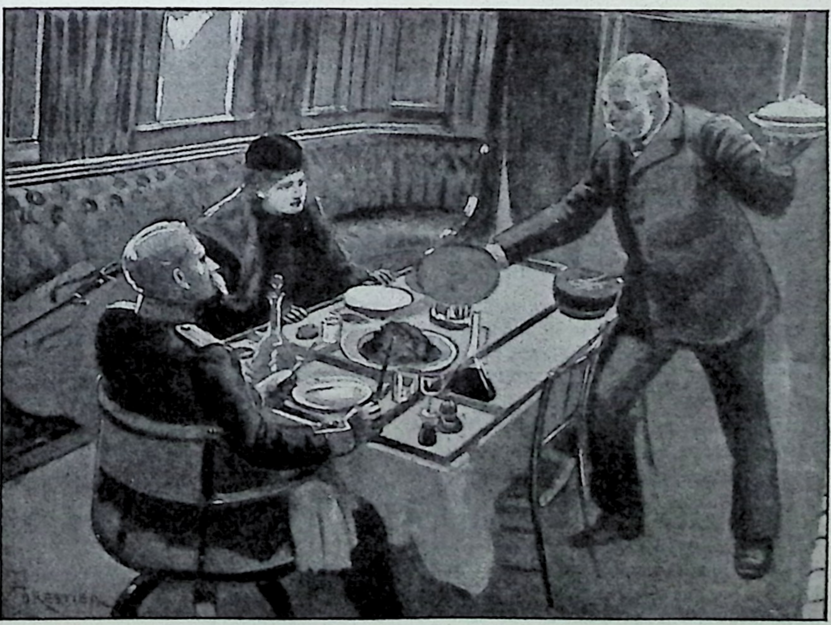
„Ja, det er jeg, Frøken, og det vilde glæde mig at se England igen. Det er en frygtelig Ting at føle sig til Mode, som om man var landsforvist. Det er nu fjorten Aar siden, jeg saa' London. Og disse Russere, dem kan jeg ikke lide.“

Paul lo højt.

„Det maa jeg sige,“ sagde han, „De er en rar én at have om Bord paa et russisk Skib.“

„Et russisk Skib? Nej, det er det ikke, Herre. Jeg fik Reubens Ord paa det, før jeg kom om Bord. Hvor Du vil, og naar Du vil, men ingen Udlænding til mig, det er vor Akkord. Den unge Herre, sagde jeg, det er ingen Russer. Josva Sill sejler ikke gerne med Udlændinge. Fem Gange har jeg været Verden rundt, men der er ikke et Sted som det Land, vi er født i, det er der virkelig ikke.“

Hans Fædrelandskærlighed gjorde ham saa bevæget, at han maatte tie, og han trak sig tilbage. Hans Tale havde et lille Øjeblik bragt dem til at glemme Tiden og Stedet, og Skyggerne havde forladt deres Ansigt. Det var muligt her nede i Varmen og Lyset i den smukke Kahyt at indbilde sig, at de allerede var ude paa den fri og sikre Sø, at indbilde sig, at de allerede havde naaet det Kærlighedens Kongerige, som de saa ofte havde søgt under Taarer og Lidelse og Fare. De begyndte at tale med ny Tillidsfuldhed, at love hinanden, hvad de vilde gøre, naar de kunde strejfe omkring paa Devonssol-beskinnede Marker, medens Englands hvide Klipper forsvarede dem. Vinens Trolddom virkede paa dem, saa at Manden kunde sige til sig selv, at Belønningen var større end Offret, og Pigen, at Kærligheden endelig uomtvisteligt var født i hendes Hjerte, en Kærlighed, der vilde vare ved, der vilde overskygge alt, og være Drivfjedren i hendes Liv. Da hun sad der med den elskedes Arm om sig, var Fortiden, Fremtiden, Faren og alting glemt. Hun levede i Øjeblikket, som i sig selv var en Evighed, Kærlighedens Evighed virkeliggjort.



De sad to Timer ved Aftensbordet, og de to Timer gik hurtigt. Paul tøvede i Kahytten, fordi han vidste, at han paa Dækket kunde se det, han frygtede for at se, nemlig Lysene paa Krydserne, der var sendt ud fra Kronstadt eller Helsingfors for at forfølge „Esmeralda“. I Tillid til sin Tjener Reubens skarpe Øjne og hans Hengivenhed, vidste han, at de vilde kalde paa ham, hvis det var nødvendigt, at han kom op paa Dækket. De dirrende Brædder under hans Fødder og Glassenes Klirren vidnede om den stærke Fart og om, at de var i smult Vande. Hvis de blot kunde holde „Esmeralda“ i denne Fart, saa vilde den løbe bort fra ethvert Skib, som Stefanovitch kunde udsende. Faren laa forude — Faren var Krigskibene fra Helsingfors og Reval. Telegrafen kunde underrette dem om, at der var en Dampbaad, der var undsluppet fra Kronstadt. „Esmeralda“ maatte endnu passere Bugtens smalle Sted, narre dem, der vilde anspænde hver Nerve for at fange den, Daarskab alene hjalp Paul med at haabe midt under saadanne Farer som disse. Fortvivlelsen hviskede til ham, at den Pige, han elskede, sad dér i hans Arme, men at han berørte hendes Læber for sidste Gang.

„Lad os glemme Marian, lad os glemme alt,“ udbrød han. „Lad os kun tænke paa i Aften og paa hinanden.“

„Jeg kan aldrig glemme,“ svarede hun dybt rørt. „Jeg er uværdig til den Kærlighed, Du skænker mig, jeg vil tjene Dig til min Død.“

„Du skal være min Hustru,“ udbrød han lidenskabeligt. „Jeg vil høre Dig tale hele Dagen, og Dagene kan ikke være lange nok. Intet skal vi tænke paa, ikke paa nogen Fortid eller nogen Fremtid, men kun paa vor Kærlighed. I Morgen er vi et Sted, hvor intet russisk Skib kan gøre os Fortræd. Saa

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

bliver det din Sag at gengælde mig det, min Ven, at erindre, hvis Tjener jeg har været, og hvorfor jeg har forladt Rusland. Du vil være en Ven af mit Land, som jeg er det af dit. Du vil glemme alt, hvad Du erfarede og saa' i Kronstadt."

„Jeg har glemt det allerede, Paul, og jeg vilde være skyldig for bestandig, hvis jeg ikke angrede alt, hvad jeg har gjort, hvis jeg ikke tænkte paa Rusland som paa mit eget Land. Men hvor kunde det være anderledes, siden jeg elsker Dig?"

„De vil friste Dig," sagde han, „de vil tilbyde Dig Penge, som de har gjort før, og jeg er fattig, jeg har ikke længer nogen Stilling. Det Hjem, som jeg kan give Dig, maa være en af dine egne smaa Villaer. Mine Venner vil ikke hjælpe mig nu, de vil kalde mig Forræder og glemme mit Navn."

Hun gyste ved Ordene, for de lød som en Bebrejdelse imod hende; hun saa', at hun havde gjort ham til Deltager i sin Brøde.

„Nej, nej, sig ikke det," sagde hun, „lad ikke mig bringe den Skændsel over Dig. Før mig tilbage til Rusland, Paul, i Morgen vil det være for sent.

„Det er for sent nu," sagde han med et bittert Smil.

Kahytsdøren gik op, medens han talte, og Reubens Ansigt viste sig, endnu med det samme Grin. Paul rejste sig straks.

„Har De noget at sige mig, Reuben?"

„Det er om Kullene, Herre."

„Saa skal jeg komme straks."

Men til Marian sagde han:

„Nu maa Du sove, min lille Pige. I Morgen tidlig er vi i Østersøen, og ved Solnedgang vil vi være i Stockholm. Saa kan vi begynde at tænke paa England."

Hun hævede sine Læber op imod hans og klyngede sig atter ømt til ham. De Ord, han havde talt om, at hans Venner vilde kalde ham en Forræder, gav Genlyd i hendes Øren. Hun tænkte paa dem endnu, da han havde forladt hende, og de hindrede hende i at sove. Dette Offer skar hende i Hjertet, det forgiftede det Glemsomhedens Bæger, som hun saa gerne havde tømt.

Men Paul ilede op paa Dækket, og saa snart han satte sin Fod paa det, vidste han, hvorfor Reuben havde kaldt paa ham. Derovre, i Retning af Havnen, spillede en stor gylden Lysbue paa Havet. Snart hævede den sig op og samlede sine blændende Straaler, snart fo'r den hen over Havet med en stor Straaleflade, og snart skinnede den klart som en Stjerne, der var faldet ned fra Himlen. Meningen med det Lys kunde ikke skjules for dem, der var om Bord paa „Esmeralda". Telegrafen havde gjort sit Arbejde. En Krydser var sejlet fra Kronstadt og søgte i Bugten efter den Baad, der vilde bortføre saa værdifulde Hemmeligheder fra de russiske Have.

„Gud hjælpe min lille elskede!" sagde Paul, da han saa Lyset — det var det hele.

XIII.

Om Natten.

„Esmeraldas" Kurs var næsten stik Vest. Lamperne i Kahyterne brændte ikke længere, der var ingen Lys om Bord, og ingen glødende Røg over Skorstenen. Med Undtagelse af Skruens Vibreringer og Søens Slag mod Boven, var der ingen Lyd i dens Kølvand. Den kløvede Bølgerne snarere, end den trodsede dem, den foer af Sted som et levende Væsen. Indtil dette Øjeblik havde den Lysbue, som hvilede paa Havet som et gyldent Tæppe, endnu ikke udbredt sig saa langt, at dens Straaler naaede det lille Skib. Det sejlede for Øjeblikket mod Nord, og Mandskabet iagttog dets Vej med en ubeskrivelig Spænding. Mændene knyttede deres Næver, naar den store Lampe svingede rundt, og deres Øjne blev blændede af dens Glans, men Mørket vedblev at være deres Ven. Undtagen paa de Steder, hvor det store Lys spredte sit Guld over Bølgerne, herskede Natten paa Havet, og Natten kunde endnu befri „Esmeralda", hvis Skæbnen vilde det saa.

„De staar mod Syd", sagde den gamle John Hook, som stod ved Rattet. „De tror vist, at vi løber mod den tyske Kyst. Vi kan endnu slippe bort fra dem, hvis vi har lidt Lykke. Jeg vil være fordømt, om vi ikke kan."

Den gamle John, som gerne havde indladt sig paa denne Tur, da han hørte, at en Englænderinde skulde befries fra et russisk Fængsel, troede paa, at han kunde faa fat i sin egen Brig, der den Gang laa for Anker i Kronstadt, naar han kom til Stockholm. Dette Eventyr var ikke mere for ham end en Time i Taagerne ved Themsens Munding.

„Standse Dem, Herre!" udbrød han. „Nej, der er ikke noget Skib paa Østersøen, som kan naa denne her Stump Kedel, naar den er i Forvejen, og hvis de skulde gøre det, saa kan man jo overveje, hvordan man skal snakke ordentligt med dem og vise dem, hvad Kulør Ens Flag har. Jeg giver ikke en Snus for alle Skippere i Rusland."

Med denne passende Foragt for alle Udlændinge og deres Skibe (og en Bylt, der indeholdt et fint Lommetørklæde, et Fotografi og en smudsig Skjorte) var John kommet om Bord paa „Esmeralda". Kapløbet fra Kronstadt til den aabne Bugt havde været ham en Glæde, og det pludselige Syn af et Krigsskib i Horisonten, skræmmede ham aldeles ikke. Hvis de blev taget, saa vilde den engelske Konsul i Kronstadt knytte Næverne ad Guvernøren, ræsonnerede han, og saa slap de nok. Paul var ikke optimistisk paa den Maade, selve Mørket omkring ham bevirkede, at det store hvide Lys stod for ham som et skrækkeligt Mærke, der var rejst for at minde ham om, at han endnu var i russiske Have, at Kronstadt vidste Besked med hans Flugt og hans Hensigter.

„Den løber mod Syd, John," sagde han mørkt, „men det vil ikke vare længe, jeg synes allerede, at den vender".

John rørte det lille Hjul og spyttede med Eftertryk.

„Ja, det er min Tro sandt," udbrød han, „men hvad saa? Det skal være én, som kan se godt, der opdager os i denne Belysning, og vi er jo et godt Stykke i Forvejen. De kan være vis paa, at hvis de vil tage os, før de gaar til Køjs, saa bliver de ikke færdige med denne Vagt før Dommedag."

Paul smilede.

„I Englændere har en fornøjelig Maade at se paa Tingene. Vi Russere er ikke saa slagfærdige."

„Hvad der er Deres Ulykke, Herre. Undskyld, men det duer ikke at være Russer, ikke i denne Tid, i det mindste ikke, naar man kan sejle under en Skipper, som læser Aviserne."

Han rørte igen ved Rattet, og det lille Skib hævede sig op paa Kanten af en stor Bølge, for saa at styrte ned i Hulhedens skinnende Mørke. Lysbuen holdt op med at gløde, medens det store Skib vendte. Skyens Forhæng blev ikke taget til Side undtagen paa èt Sted, lavt i Synskredsen, hvor en lille Lysstraale meddelte, at Himlen vilde blive klar før Morgen. I ti Minuter foer „Esmeralda" af Sted i Mørket ud imod Havet, hvor det søgte Tilflugt. Saa skinnede de mægtige Straaler igen, og deres Glans, der var større end Dagens, faldt atter ud over Bølgerne.

(Fortsættes).

Kendte Navne

fra By og Land.

Jubilæum.

Kontorchef under Generalpostdirektoratet *Chr. Vermehren* kan i disse Dage fejre sit 25-Aars Jubilæum som kongelig Embedsmand. V., der er Chef for Postvæsenets Bogholderi- og Materialkontor, er en Statens Tjener af den gode, gamle Skole; med betydelig økonomisk Indsigt forener han en sjælden Interesse for en god finansiel Status og kan de stærkt voksende Udgifter, som Postvæsenets store Udgifter medfører, dækkes af en i endnu højere Grad stigende Indtægt — saaledes som Tilfældet stadig har været — da er det ham en ligefrem personlig Tilfredsstillelse. V. har startet Postvæsenets velindrettede Hovedbogholderi og han leder dette og sine forskellige andre Hverv med en sjælden Samvittighedsfuldhed, udpræget Pligtfølelse og minutiøs Nøjagtighed, naar dertil føjes, at han er den elskværdige og humane Foresatte er det let forstaaeligt, at Jubilaren har modtaget mange Beviser paa Agtelse og Hengivenhed.



Kontorchef Vermehren.

Dødsfald.

Oberstløjtnant *J. H. M. Riebau*, en af Heltene fra de slesvigske Krige, er afgaaet ved Døden, 77 Aar gammel.

Han begyndte sin Løbebane som Underofficer i Hæren; men i det første Krigsaar, 1848, blev han udnævnt til Sekondløjtnant i Infanteriet og avancerede i 1850 til Premierløjtnant. Atter møde vi ham i 1864 som Kompagnichef ved 1ste Regiment, med hvilket han med stor Bravour deltog i Kampene. I 1878 blev han afskediget og fik senere fornyet Afskedspatent som Oberstløjtnant.



Oberstløjtnant Riebau.

Den afdøde var bekendt som en kæk Feltsoldat, en Mand, der optraadte med stor Strænghed i Tjenesten, men som tillige var Punktligheden selv i Udførelsen af sine Pligter som Soldat. Han var dekoreret med Ridderkorset og Sølvkorset.

Konferensraad *C. Carlsen*, som den 13. Febr. afgik ved Døden, naaede den høje Alder af 86 Aar. Hele hans lange Liv har været viet til Ingeniørvidenskabens forskellige Grene, og han har med sin store Arbejdsdygtighed været blandt de Mænd, der har faaet en stor Betydning for Udviklingen af Ingeniørfagene her hjemme.

Allerede 1828 blev han Elev ved Marinens Skibsbyggeri; men derpaa optog han Studiet ved den polytekniske Læreanstalt, hvorfra han tog Kandidateksamen i Mekanik 1839. I 1842 foretog han med offentlig Understøttelse en Rejse til Udlandet for særlig at lægge sig efter Vandbygningskunsten. Da han kom hjem, var han en kort Tid Brolægningsinspektør; derefter blev han ført ind paa sit egentlige Felt, først som Vandbygningsinspektør og senere som Direktør for Vandbygningsvæsenet, i hvilket Embede han fik Lejlighed til at faa stor Andel i Overledelsen af en Mængde Kanalarbejder og Havneudvidelser. I nogle Aar ledede han med stor Dygtighed den i 1877 stiftede tekniske Forening. I 1882 tvang hans Helbred ham til at tage Afsked fra hans omfattende Embedsgerning, og han blev da udnævnt til Konferensraad. Han var dekoreret med Kommandørkorset og Sølvkorset.



Konferensraad Carlsen.

Trafikinspektør, Justitsraad *E. A. Berner* er efter nogen Tids Svagelighed afgaaet ved Døden i Aalborg. I 1864 deltog han som Løjtnant i Krigen; men efter denne blev han ansat ved Jærnbanen, først ved Fakse Kalkbane og senere ved Statsbanerne. Hans fremragende Dygtighed bevirkede, at han allerede i 1868 blev udnævnt til Trafikinspektør i Jylland for Strækningen Frederiksh.-Aalborg, senere Hobro-Løgstør. Han var en pligtopfyldende og intelligent Embedsmand, der altid overfor Jærnbaneledelsen hævdede sine egne Meninger, som ofte ikke harmonerede med Styrelsens, ja, hans Kritik kunde til Tider være meget skarp. Den afdøde blev kun 61 Aar.



Trafikinspektør Berner.

Nylig afgik Forstander ved Efterskolen i Holsted, *Thomas Jørgensen Nørrelund* ved Døden i en Alder af kun 48 Aar. Den afdøde var født i Baaring ved Middelfart og erholdt sin Uddannelse ved Askov Højskole og Blaagaards Seminarium. I Aaret 1874 blev han Lærer ved Friskolen i Haastrup, hvor han virkede i 23 Aar, indtil han i 1897 kaldtes til Holsted for at overtage den ved Kr. Appels Død ledigblevne Plads som Forstander ved Efterskolen.

Nørrelund var en støt og solid Karakter, en Mand med mange Interesser, som hurtig førte ham ind i det offentlige Liv. Han var saaledes Medstifter af Sydfyns Diskontobank, i Faaborg, Forligskommissær m. m. Fra sin Virksomhed paa Fyen bevarede han mange Venner, som med Sorg modtog Budskabet om hans altfor tidlige Bortgang.



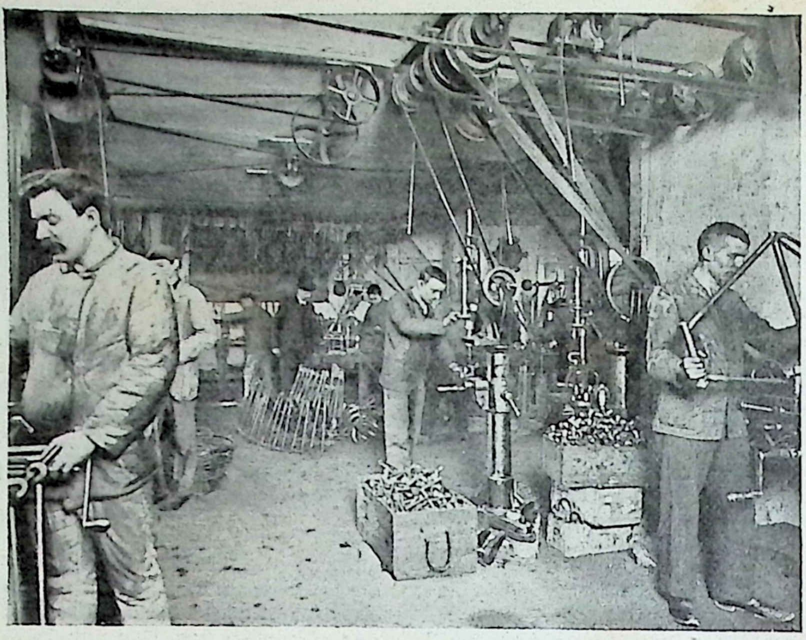
Forstander Nørrelund.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 18 var

Iris.

Ialt indkom 1437 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Frk. *A. Samuelsen*, Nørrebrogade 155, St., Kbhvn. L. 2. Præmie *E. Adrian-Lundgreen*, Saksogade 114, 2. Sal, Kbhvn. V.

„Hver 8. Dag"s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*



Parti af „Anglo-Dane“-Cyklefabrikens Stelværksted.

Dansk Industri.

„Anglo-Dane“-Cykler.

For en halv Snes Aar siden ansaa man dem, der vilde give sig af med noget som Cyklehandel for nogle meget modige Mennesker. Da Forhandlerne nogle Aar senere havde tjent sine første store Penge, ansaas det for ikke mindre modigt at anlægge en dansk Cyklefabrik. Den første, som ejede dette Mod var *H. C. Frederiksen,* som anlagde sin Fabrik og sit Udsalg paa Roskildevej, og herud bede vi vore Læsere følge os. Man kunde synes, at det var en lang Vej, for at hente sig en Cykle, men Turen lønner sig, thi det er Fabrikantens Mening, at en Cykle bør monteres efter hver enkelt Købers specielle Bygning. Fabriken har Udstillingslokale Vestervoldgade 87, lige for Brandstationen, men Hr. F. vil gerne have sine Kunder ud paa Fabriken, for i Fællesskab med dem at bestemme Cyklens Montering.

Han mener, at det er ganske forkert, at Damer og Herrer, som aldrig kunde finde paa at købe færdigsyede Klæder, ikke tager i Betænkning at købe en færdiglavet Cykle, og at Resultatet derfor almindeligvis bliver, at Maskinen enten er for svær eller let, at Sadlen er for stor eller for lille, Pedalerne for brede eller for smalle, Luftringene for tykke eller for tynde, at den spinkle, men i sine Bevægelser hurtige Person faar for højt Gear, eller den svære og mere langsomme, men kraftige faar for lavt Gear i sin Maskine.

Manden med dette udmærkede Princip forfærdiger de bekendte *„Anglo-Dane-Cykler“.* Man studser ved dette originale Navn, som Fabrikanten i sin Tid forskaffede sig ved at avertere i Sportsbladene, at han udlovede en Guldmedaille for det bedste Navn til hans Cykler. Blandt de mange Forslag blev „Anglo-Dane“ det foretrukne, da det netop angav, hvad Cyklerne ere: *danske, af engelsk Afstamning.*

Er man kommet over Frederiksberg Bakke og et lille Stykke hen ad Roskildevejen, finder man snart Fabrikens to-Etages Bygning, idet der paa Taganlæget i et Jerngelænder er indsat Navnet „Anglo-Dane“. En uindviet vil forbavses over, at virkelig saa mange specielle Værksteder, som her, er nødige for Fabrikation af Cykler. I Bygningen mod Vejen findes saaledes i Stueetagen Kontorerne, Lageret og Udstillingen, Montør- og Reparationsværkstederne. Paa 1ste Sal findes Gummiværkstedet og Lakeringsanstalten. Her hersker den største Renlighed og Orden, da det mindste Støvfnug let kan blive en Blase i Lakken. Efter at Maskinerne omhyggeligt er afslebne og afpudsede, paabrændes Lakken i store, dertil indrettede Gasovne. I Bagbygningens Stueetage findes Maskinhuset, Sliberiet og det egentlige Værksted for Stelfabrikation. Mange kostbare og praktiske Værktøjsmaskiner arbejder her, dog findes ingen Avtomatmaskiner, thi Kuglelejerne i „Anglo-Dane“-Cyklerne har nemlig det Fortrin at være glashaarde og uopslidelige, og Avtomatmaskiner kan kun arbejde i blødt Staal. Paa 1ste Etage i samme Bygning findes Anstalten for Forkobring og Fornikling, som udføres med de reneste galvaniske Bade ved Dynamo- og Dampkraft efter en Fremgangsmaade, som giver Staalet den fineste sølvhvide Glans.

Til Trods for de mange Fortrin, som „Anglo-Dane“-Cyclerne besidder, er Priserne dog lavt ansatte og dette opnaas dels ved Fabrikantens store Erfaring paa Maskinindustriomraadet, dels ved store direkte Materialindkøb i Udlandet. Fremdeles ved at undgaa store Administrationsomkostninger, kostbar Reklame og ved at sælge uden Mellemhandlere direkte fra Fabriken til Forbrugerne.



„Anglo-Dane-“Cyklefabrikens Lagerudstillingslokale.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 24. Aargang 1898—1899. Søndag den 12. Marts 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Pave Leo XIII.

Gengældelsen.

En Ægteskabshistorie ved Elder Brae.

Sluttet.

VI.

Fra den Dag af, begyndte Holst at drikke. Huslægen advarede ham adskillige Gange paa det bedste.

„Deres Nervesystem var stærkt nok angrebet i Forvejen“, sagde han, „dette her kan det ikke taale. Tag Dem sammen, Mand. Alt, hvad De virkelig trænger til, er Motion. Vær ikke dum. Rid, gaa paa Jagt, rejs, mor Dem, blot ud i frisk Luft. Ikke falde sammen. Saa skal vi nok kurere Dem“.

Holst hørte til og lovede at forsøge, og han holdt ogsaa sit Løfte.

Men lige meget, hvad han foretog sig, kunde han ikke frigøre sig for den Tanke, at *han*, Genfærdet, hans tidligere Ven, stadig var i Hælene paa ham. „Vi mødes nok en Dag“, tænkte han ved sig selv. „Han udebliver saamænd ikke, jeg være saa forsigtig jeg være vil? Turde jeg saa endda blot rigtig se paa ham . . . lige ind i Øjnene, kalde ham ved Navn og faa det afgjort med det samme! Hvorfor er jeg i Grunden bange? Kan de Døde maaske gøre Fortræd? Og død er han jo dog? Og selv om han ikke er død, hvad saa? Var jeg ikke altid stærkere end han! — Aa Gud, jeg kunde jo mase ham, om jeg vilde,“ og han forsøgte at le som af enhver anden Spøg — —.

En Dag vilde Holst ud og fiske, og i den Anledning benytte et Par tykke Støvler, som han kun meget sjælden brugte. Han havde imidlertid ikke taget dem paa, før han straks mærkede, at det ikke kunde være hans, dertil generede de ham for meget.

„Du gode Gud,“ udbrød han pludselig. „Det er den Dødes Støvler, jeg har paa.“

Han sagde ikke et Ord til nogen derom, men spurgte kun Pigen, hvor Støvlerne havde staaet. De havde været paa Pulterkammeret, og da Holst gik derop, fandt han her en hel Del Tøj hængende, som alt havde tilhørt den Afdøde. Vel sagtens af Forglemmelse eller ren Tankeløshed havde Fru Ellen undladt at skille sig af med dem, og hun havde nu utvivlsomt helt glemt deres Eksistens. Men Holst glemte det ikke, det blev ham ligefrem en Mani at færdes imellem disse Klæder, naar han kunde se sit Snit til at gaa ubemærket derop; han undersøgte alt Gang efter Gang og det forekom ham, at denne Beskæftigelse ligesom virkede beroligende paa hans Nerver og efterhaanden gav ham det Mod, han saa længe havde ønsket sig.



— og mellem Læberne sad endnu den næsten gennembidte Cigarstump.

En Aften, da han saaledes som sædvanlig sad alene i sin Stue og døsede over en Bog, mens Fru Ellen var gaaet ovenpaa med den lille Pige, der skulde i Seng, forekom det ham pludselig, som noget koldt rørte ved ham. Han rejste sig i Stolen og saa sig omkring. I det samme smældede Døren i, vel sagtens som Følge af Træk, tænkte han.

Han satte sig derfor tilrette igen, men just som han tog Bogen og vilde se, hvor langt han var kommen, forekom det ham aldeles tydeligt, at han hørte Fodtrin, listende, som paa Hosesokker. Uden at vende sig, lyttede han med spændt Opmærksomhed, det var hverken hans

Hustrus eller nogen af Pigernes Maade at gaa paa.

Lyden af Fodtrin hørte op, og samtidig knagede det i den store Straalænestol bagved ham, som om en satte sig ned og gjorde sig det bekvemt. Ja, han syntes ligefrem, at han kunde høre, at vedkommende nok saa ugenert slog Benene over Kors. Holst, der mod Sædvane ikke følte sig det mindste bange i Aften, tog sig en stor Slurk Whisky, ventede lidt og drejede sig saa rolig om imod Straa-Stolen.

Der var intet at se.

„Naa, er Du nu her igen, gamle Ven," sagde han pludselig fuldkommen rolig og i Besiddelse af et Mod, han ikke havde kendt til før.

„Hvad vil Du, Kaj? Kan jeg tjene Dig paa en eller anden Maade, saa sig det blot."

Intet Svar. Alt var stille.

Holst blev en Stund rolig siddende med Blikket skarpt fæstet paa Stolen. Saa opgav han at vente og indtog igen sin tidligere Plads.

„Selvfølgelig var der ingen," mumlede han for sig selv. „Naar blot man var rask. Mus og Træk, det er det Hele."

Lidt efter knagede Stolen imidlertid paany, og de samme Fodtrin hørtes i Retning henimod Døren, der tydelig aabnede sig af sig selv for straks at lukkes igen uden mindste Lyd.

Selve Skikkelsen kunde Holst derimod ikke faa Øje paa.

VII.

Holst kunde ikke forklare, hvorledes det gik til, at han undertiden kunde se den Afdøde saa tydeligt, men til andre Tider kun høre ham. Han følte sig nu ikke mere bange, men tværtimod i høj Grad interesseret. Han vidste, at der eksisterede Folk, om hvem det sagdes, at de evnede at mane Aander frem, og der paakom ham en brændende Lyst til selv at eksperimentere. En Dag fik han en Idé. Uden at nogen anede det gik han op paa Pulterkammeret, tog nogle af den Afdødes Klæder og skjulte dem omhyggeligt i sin Stue. Der havde netop samme Dag meldt sig et Par af hans Hustrus Slægtninge til Middag, men saa snart de havde spist, rejste Holst sig og bad sig undskyldt, han havde desværre Forretninger, der ikke kunde opsættes.

„Vær sød og giv mig Kaffen og Likøren over i min Stue," sagde han til Fru Ellen, „og lad mig saa ikke blive forstyrret. Du har jo dine Gæster at underholde Dig med."

Han klappede hende kærligt paa Kinden og kyssede smilende den lille Pige, før han gik. Men da han stod med Haanden paa Dørhaandtaget ind til sin Stue, standsede han uvilkaarligt, som for endnu en Gang at overveje det, han stod i Begreb med at gøre. Nu at gaa ind her og udføre sit Forsæt *kunde* jo betyde Liv eller Død for ham.

Men det var jo ogsaa netop det, det skulde. Holst smilede og gik modigt ind.

Da Pigen havde bragt Kaffen og Likørerne, fik han travlt. Nu skulde der handles, nu skulde han endelig se, om hans store Plan kunde lykkes.

Det første, han gjorde, var at lukke Døren af, saa undersøgte han Vinduerne, om alle Krogene sad paa, rystede Gardinerne, kiggede under Borde og Stole og, saa at sige, overalt, hvor han kunde tænke sig, at noget kunde undgaa hans Blik.

„I Aften skal intet kunne narre mig," sagde han, „og forstyrres vil jeg heller ikke." For en Sikkerheds Skyld tog han endnu en Gang i Døren, nej, den var lukket, og Laasen bandt godt.

Ilden brændte lystigt i Kaminen, det bragte ham til at tænke paa Skorstenen.

„Man siger, at Spøgelser ofte søger at komme eller slippe væk den Vej, men det skal jeg dog forpurre. Trækker jeg Spjældet for, faar jeg ganske vist Røg, men lidt Røg dør man jo ikke af, og om nogle Minuter kan jeg jo aabne igen."

Som tænkt saa gjort, Spjældet blev trukket for, det røg ganske vist lidt, men da Røgen ikke syntes meget stærkere end den, hans Cigar udsendte, ænsede han det ikke. Veltilfreds saa han sig omkring. Nu endelig syntes det saa længe ventede Øjeblik at være kommet, om det da nogensinde skulde komme.

Med faste Skridt gik han derefter hen og aabnede det Skab, hvori han havde gemt den Afdødes Klæder. Det var et helt Kjolesæt, selv Lakskoene, der hørte til, havde han ikke glemt. Dem anbragte han foran den ene Lænestol, den, hvori Fru Ellen plejede at sidde, og selve Klæderne lagde han saaledes til Rette over Stolen, at de var lige til at krybe ind i. Han skænkede Kaffe og Likør op og stillede det paa den lille Stumtjener ved Siden af Stolen.

Da alt saaledes var indrettet paa det bedste for den eventuelle Gæst, kom Turen til ham selv. Han drak sig en grøn Chartreuse, tændte sig en ny Cigar af de bedste, han ejede, og anbragte sig saa mageligt i den Lænestol lige over for, hvor han altid selv plejede at sidde.

„Ja, nu er jeg altsaa parat," sagde han, „og han kan da ikke sige, at jeg ikke har gjort Stads af ham. Men selvfølgelig kommer han ikke. Den Slags kommer næsten aldrig, naar de er indbudte. Derimod altid, naar man ikke vil have dem. For Resten en dejlig Cigar."

Han dampede stærkt, indaandede Røgen med Velbehag og tømte endnu en Likør.

Saaledes forløb et Par Minuter.

„Hør nu, min gode Ven, vil Du virkelig ikke gøre mig den Ære? Jeg synes ellers, vi to kunde

have det saa rart her. Vi har da i det mindste noget at tale om. Nu skulde Du min Sandten benytte Dig af Lejligheden og komme. Ellers bliver din Kaffe bare kold, og kold Kaffe kan jeg jo godt huske, at Du ikke kan lide. Se, se, hvad er det? — —"

En kvælende Røg havde efterhaanden banet sig Vej ind til den øvrige Lejlighed, og man havde hurtig opdaget, hvor den kom fra. Greben af en frygtsom Ængstelighed havde man banket paa Døren til Holsts Værelse, men intet Svar faaet.

Døren var bleven brudt op, og man havde fundet Holst stendød siddende i Lænestolen, med rædselsslagne, stirrende Øjne og Hænderne krampagtig omfattende Stolens Arme. Munden var aldeles fordrejet og mellem Læberne sad endnu den næsten gennembidte Cigarstump. I Lænestolen lige over for laa den Afdødes Klæder, urørte, som Holst selv havde lagt dem der. Den lille Pige, som ingen i den almindelige Forvirring havde tænkt paa at forhindre i at gaa med, greb vanvittig af Angst fat i sin Moders Kjole.

Men Fru Ellen ænsede det ikke. Hun var selv lamslaaet af Skræk. Hun havde tydelig set sin afdøde Mand rejse sig fra Stolen, da de kom ind, og det bedrøvede, bebrejdende Blik, han havde sendt hende, før han forsvandt, kunde hun aldrig faa ud af sine Tanker.

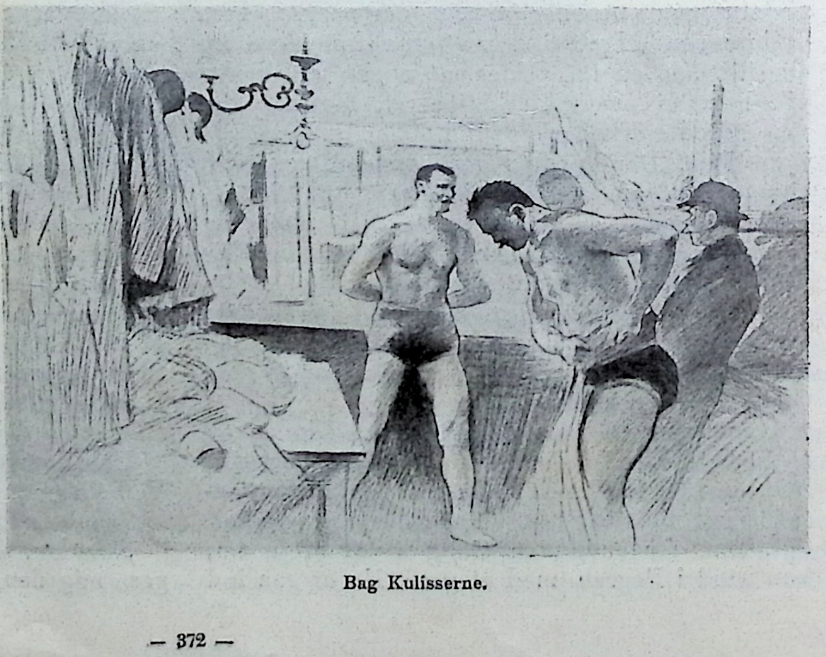
Livtagets Mestre.

Rundt paa de franske Forlystelsessteder staar Brydekampe for Tiden i høj Kurs. Man brydes overalt — i „Casino", i „Olympia", i „Folies" og mange andre Steder. Denne Sport er af gammel Dato i Frankrig, begyndte i Slutningen af Fyrrerne, sygnede hen i Halvtredserne og tog igen Fart i Slutningen af Tredserne. Saa kom den store Krig, som medførte en lang Stansning, og først i Begyndelsen af Halvfemserne, da „Folies-Bergère" satte denne Forestillingsgenre paa sit Program, fik Pariserne atter Smag paa at se stærke Mænd tage Livtag. Den Gang stod Englænderen Tom Cannon længe med Palmerne i Haand, men en Aften var det forbi med Begejstringen for ham. Paul Bernard, hans Modstander, traadte, efter at et Par Omgange var ført til Ende, hen foran Rampen og holdt følgende Tale: „Efter vor Overenskomst skulde Tom være besejret af mig efter ti Minuttter; da jeg ser, at han ikke vil overholde det, trækker jeg mig hermed tilbage". Derpaa fulgte et ubeskriveligt Spektakel, man drejede Gashanen om, og slog alt Bohave i Stykker. Det synes som om vore Dages Kampe betegne et kendeligt Fremskridt i Retning af Orden og Garantier; Præmier og Ærestitler, hvormed Sejerherren nu belønnes, har gjort det af med mange Misbrug. I Længden vil en saadan Sport heller ikke kunne interessere, naar Folk ikke er absolut sikre paa, at det gaar ærligt til.

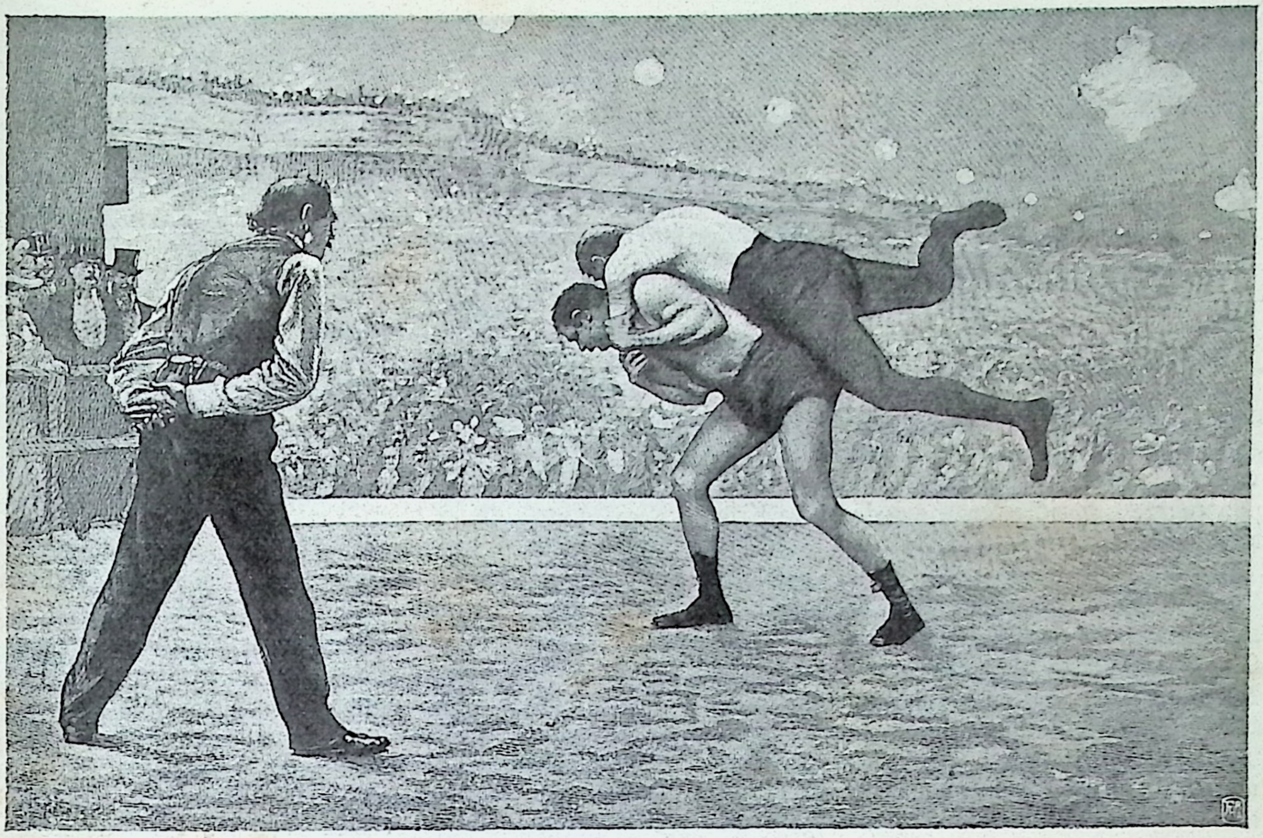
Da Tyrkerne begyndte at tage Del i de franske Brydekampe, voksede Interessen. De gik paa med Vildskab og Pariserne morede sig kosteligt over de høje Skrig, som de udstødte, naar de rigtig for Alvor tog fat. En af dem: Jussuf omkom, da „Bourgogne" gik under, efter at han først, paastaar man, havde slaaet en Snes Passagerer ned.

For et Aars Tid siden fandt Indehaveren af et mindre Forlystelseslokale paa at arrangere Atlet-Soiréer hver Onsdag Aften. Der blev fuldt Hus. Hesteprangerne og Spækhøkerne i det omliggende Kvarter diskuterede Armmuskler, mens deres Koner begejstredes over det kraftige Bryst. Man saa det her i de brede Lag, at Brydning er Massernes Sport.

Ved disse Forestillinger dukkede for første Gang op i de kæmpendes Kreds en belgisk Slagtersvend, Constant, en enestaaende muskelstærk og dristig Fyr, som blev Kvarterets Yndling, og efterhaanden bredte sig Rygtet om ham og Kampene sig, større Kredse fik Lyst til at være med, og snart gik Indbydelser ud til en Kamp om Verdensmesterskabet i Brydning, som skulde finde Sted i „Casino de Paris". Kampen stod her tilsidst mellem den franske Paul Pons og



Bag Kulisserne.

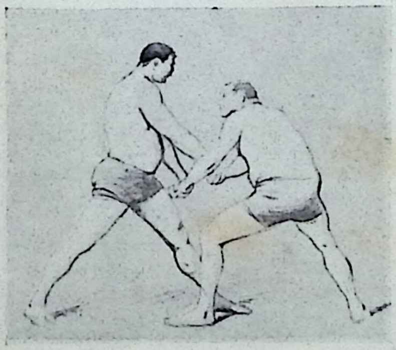


Brydekamp i „Casino de Paris".

Russeren Pytlasinski, som efter et voldsomt Greb af Modstanderen, slap Taget, idet han beklagede sig over Blodspytning. Paul Pons blev altsaa Verdensmester, men gaar man Listen over Deltagerne i denne Match igennem, forbavses man over at se, hvor yderst faa af Udlandets kendte Navne der havde givet Møde ved dette Stævne. Hvor var vor egen Bech-Olsen? Og hvor var saa mange andre? Man havde sendt dem en Indbydelse for at have Ryggen fri, men samtidig været saa lidet flotte med Rejsepenge, at de fleste foretrak at holde sig hjemme, hvad Franskmændene rimeligvis slet ikke havde noget imod. Efter denne Kamp fulgte siden Væddestriden om „Byen Paris' Grand-Prix", i hvilken Pytlasinski besejrede Constant og foruden Berømmelsen vandt sig 3000 Frcs. Kampen fandt Sted paa den store Pariser-Variété „Folies Bergère", hvor man bag Scenen kunde se disse Herkulesser gaa omkring, indsvøbt i Danserindernes Friserkaaber, mens de ventede paa deres Tur til at træde frem.

* * *

Frankrig fostrer udmærkede Brydere. Fra Sydfrankrig kommer de bedste. I Marseille og Tarascon fødes man med Dobbel-Muskler, siger Daudet. Herfra stammer den berømte Paul Pons, og med Marseille rivaliserer Bordeaux. Fra Gascogne kom Maurice Gambier, som sidste Aar i Paris kæmpede med Pytlasinski — en Afgørelse, som strakte sig over 3 Aftener. Endelig besejrede den russiske Kæmpe, som



„En garde".



Livtag forfra.



Hovedsving.

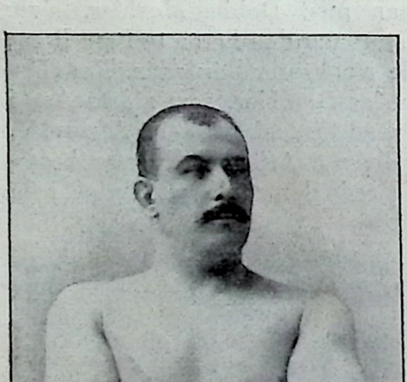


Omvendt Livtag.

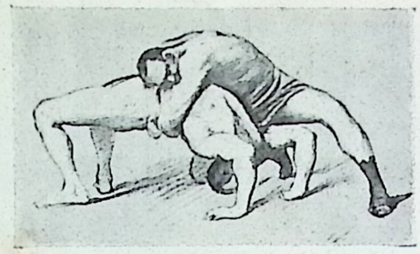
ofte var ved at bide i Tæppet, Gascogneren ved et Armgreb. Men kæk og dristig var Gambier, snarraadig og hurtig i Vendingen, lurende paa den mindste Fejl hos Modstanderen, og med en Klowns Behændighed klarende sig ud af de kraftigste Omfavnelser. Ingen, som var ham jævnbyrdig i Vægt, kunde faa Krammet paa denne samtidig faste og elastiske Krop-Mekanisme.

England og i det hele taget angelsaksiske Lande foretrække en brutalere Sport som f. Eks. Boksekunst, og naar man lige undtager Tom Cannon og Green, har England ingen betydelige Navne at fremkomme med. Spanien holder sig til sine Tyrefægtninger og Italien er for slap. Tyskerne har dygtige Folk som Pohl og Niemann og mange flinke Amatørbrydere. Belgien har i de sidste Aar kun haft Repræsentanten Constant, den førnævnte Slagtersvend. Tyrkerne staar højt anskrevet for deres sjældne Udholdenhed i Kampen og Grækenland møder med en Bryder som Pierri, der er forhenværende Indehaver af Mesterskabet.

Man kæmper i Frankrig lige som her efter de græsk-romerske Regler, som i samme Grad fordrer Styrke og Behændighed, men ikke kender til den Brutalitet, der udmærker megen af den tyrkiske og amerikanske Brydning. Den tillader intet Angreb paa eller ved Hjælp af Benene og ethvert Tag nedenfor Bæltestedet er forbudt. Heller ikke tør farlige Stød anvendes, ligesom „Kvælertaget“ er i Miskredit. Det bliver i det hele kun et begrænset Antal Greb, som man kan benytte, som f. Eks. Livtag forfra og bagfra, Overlivtag, Underlivtag, Hovedfaldgreb, Hoftefaldgreb og



Den græske Bryder Pierri.



„Broen“.

det populære Hovedsving, som har en Kuldbøtte til Følge, og som maa afvæbnes ved det Tric, der benævnes „Broen“, og bestaar i at hvælve Kroppen, saaledes at kun Hænder og Fodsaaler røre Jorden. Har begge Skuldre samtidig hvilet paa Gulvets Tæppe, er Kampen som bekendt afgjort.

* * *

Den dygtige Bryder gør Brug af en gennemført og streng Træning. Den giver ham ikke Styrke, thi enten har man Muskler eller man har det ikke, men den skaffer ham det nødvendige Vejr, uden hvilket selv de kraftigste hurtig udmattes. For at opnaa dette, kræves lange Spasereture eller Løbeture, og man ser Brydere, som har en Bagatel af halvtredie hundrede Pund at løbe med, tilbagelægge store Distancer med anspændt Hurtighed. Den saaledes vel trænerede frygter ikke Længden af den Tid, Kampen vil komme til at vare, og hans Overlegenhed over den, der tilsyneladende er den kraftigste, men som har forsømt Træningen, skal hurtig vise sig. Det er en Misforstaaelse at tro, at det er godt for en Bryder at tumle med Vægte og den Slags. Sligt gør kun Skulderledet stift og det gælder netop om at bevare dets Bøjelighed. Nej, det er gymnastiske Behændighedsøvelser, som Trapezens, der yder udmærket Øvelsesstof. Men den bedste Træning for Brydekampe er Brydekampen selv.

Bryderen skal helst afholde sig fra Alkohol og Tobak, men spise maa han, og det helst mere end han lyster, thi lige modsat Jockeyen skal Bryderen bestandig arbejde paa at øge sin Vægt. En rigtig Atletdiner bestaar af Kødrationer,



Bech-Olsen.

vi andre kunde have længe godt af. Den Dag, da Kampen skal finde Sted, bør Bryderen paa forskellig Maade adsprede sig og ikke beskæftige sin Hjerne med den forestaaende Begivenhed. Bech-Olsen ofrer ikke sin Modstander en Tanke, før han staar i sit Paaklædningsværelse, parat til at træde frem.

Man kan ikke nævne en enkelt Profession, som mere end andre skulde opdrætte Folk til at blive Brydere, men i de fleste Tilfælde vil man nok finde, at deres tidligere Haandværk enten har udviklet Musklernes Modstandskraft eller Haandleddets Bøjelighed. Mange Brydere har en ejendommelig Svaghed for Tatoveringer. Paul Pons har paa sig indridset Billedet af et Par Fægtere, en anden bærer et Løvehoved, en tredie General Boulanger. Og en, som hedder Jolly, har mellem sine Skuldre faaet anbragt en nøgen Kvindeskikkelse. Naturligvis „Sandheden“, som hader alt, hvad der hedder „aftalt Spil“.


Den tyrkiske Bryder Jussuff.

* * *

De bliver gamle i Tjenesten, de franske Brydere. Deres Ældste hedder Bainaize og blev nylig 65 Aar. Han var tidlig Bryder og regnedes blandt sin Periodes farligste Modstandere. Alle Led i hans Fingre er knuste, for naar han holdt sin Modstander fast med et Livtag bagfra, havde de intet andet Middel til at faa ham til at slippe. Hans Ører er kun lidet velskabte, i Kampens Hede er det gaaet ud over dem ogsaa. I 45 Aar kæmpede han, og nu var han havnet i Toulouse. En Kammerat af ham, som læste Aviser, fortalte ham saa, at nu var de igen begyndt at brydes i Paris. „Der maa Du hen,“ siger han til sig selv, „for at vise dem, hvordan deres Fædre arbejdede.“ For de Penge, som han undervejs kan tjene ved rundt i Byerne at gøre Øvelser med Vægte for et tilfældigt Publikum, naaer han frem til sit Maal. Men hvor han henvender sig, finder han lukkede Døre. Pariserne har glemt deres Bainaize. Endelig faar han Adgang til at deltage i Kampene, viser sig i Besiddelse af gamle Dages Kraft og er Genstand for vilde Ovationer, naar det lykkes ham at faa Bugt med den langt yngre Modstander.

* * *

Lad nu end Frankrig have saa dygtige Brydere, de vil, — Bech-Olsen kan dog med god Samvittighed spænde sit Mesterskabsbælte om Livet. Han har snart sagt taget alle Nationer i sin Favn og faaet dem alle til at bøje sig. Nylig fremhævede Georg Brandes Danmark som det Land, der havde det bedste Mejerivæsen, præsterede det bedste Porcellænsmaleri og den bedste Bogindbinding.

Vi vil tilføje: Og som tager det bedste Livtag.

* * *

I Løbet af kortere Tid vil „Hver 8. Dag“ paabegynde en Række Artikler om en ny Metode for Selvforsvar. Medens Brydekunsten for de fleste kun har rent teoretisk Interesse, saa vil denne Artikelserie, som, rigt illustreret, beretter om, hvorledes det pludselige Overfald bedst afværges, være til virkelig Nytte i et Land, hvor Bøllerne trives ret frodigt.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægter først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft; han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil.

Lysbølgen vedblev at flyde længere og længere ud; den faldt paa en Fiskerbaads sorte Sejl og viste, hvordan den arbejdede sig frem igennem Havet; den ramte en Dampers mørke Skrog i det fjerne og belyste den, saa at man kunde tælle Mændene paa Dækket, og den hvilede til sidst paa „Esmeralda", fangede den indenfor sin Straalekrans, følte paa den som med Lysfingre, der berørte et Bytte og vilde pine det.

Ingen talte i dette skrækkelige Øjeblik. Den gamle Johns Haand laa endnu paa Hjulegerne. Paul lænede sig ligesom tryllebunden imod Masten og iagttog de dirrende Straaler. Reuben viste sit Hoved over Lugen, der førte ned til Maskinrummet; der var endnu et Grin paa hans Ansigt. Minutterne gik og Trolddommen blev ikke brudt. Lyset hvilede fuldt paa dem og viste hvert Reb og hvert Vant, og Mændene havde intet Svar til det, intet Svar undtagen „Esmeraldas" Svar: den fo'r frem mod sit Maal, som om Væddeløbet var en Glæde for den, et Væddeløb, i hvilket den endnu vilde vinde Sejr.

Reuben var den første, der kom til sit Mæle igen.

„Det er „Peter Veliky" fra Reval," sagde han roligt, „jeg kunde kende den blandt tusind, den har fire tolv Tommers Kanoner om Bord, og dens Fart er fjorten — i alt Fald i Bøgerne."

„Til Helvede med Bøgerne," raabte John Hook. „Spørgsmaalet er, hvad dens Fart er her, og naar den vil vise det."

Reubens Grin var endnu bredere.

„Den vil vise det nu, John," sagde han. „Hvis Du har Lyst til at danse, saa kommer Musiken."

En Kanon drønede og overdøvede Vindens Klage, og dens Røg blev hængende et Øjeblik over „Peter Velikys" Dæk. Saa hørtes der en Kvindestemme, og Paul vendte sig hurtigt om og saa' Marian staa ved sin Side.

„Jeg kunde ikke blive der nede," sagde hun, „det var, som om jeg skulde kvæles — og jeg saa' Lyset, Paul."

Hun stak sin Haand ind i hans, og stod ved Siden af ham. Hun var ikke længere bange for sig selv, men for den Mand, som havde vovet sit Liv og sin Ære for at befri hende.

„Du bliver aldrig nogen Sømand, Marian," svarede Paul, „for Du forstaar ikke at lyde."

„Jeg er kommet herop for at faa noget at vide, min Ven. Jeg kunde ikke blive dernede, og jeg kunde ikke holde mine Tanker ud."

Paul pegede paa Skibet der ude, hvis blændende Lygte langsomt bevægede sig over det skummende Hav.

„Dér ser Du, hvad der venter os," sagde han bistert; „jeg vilde ikke have, at Du skulde vide det, jeg tænkte, at Du skulde sove og vaagne et Sted, hvor ingen kunde gøre Dig Fortræd, men nu — nu skal vi have en Dans, som Reuben siger."

Hun lo for at skjule sin Spænding.

„Hvem kan gøre mig Fortræd her, naar Du er hos mig?" spurgte hun, og saa tilføjede hun mindre heltemodigt: „Sagde Du ikke, at „Esmeralda" var den hurtigste Baad paa Østersøen?"

Paul tog hendes Ansigt mellem sine Hænder og kyssede det.

„Lille Kvinde," sagde han, „hvis jeg havde dit Mod! Du giver mig altid Mod. Ja, Lykken er med os, Marian, vi er allerede ved at løbe væk fra dem."

Der var en Mil af funklende Sø mellem Skibene nu, men „Peter Veliky" kunde ikke maale sig med den Baad, som Yarrow havde bygget. „Esmeralda" fo'r af Sted. Den vedblev at holde sin Kurs, selv da Kanonerne sendte en Flamme ud over Vandet igen, og en Bombe faldt hvæsende ned i Bølgerne bag ved den. Den dampede af Sted i Mørket og søgte at ryste Lyset af sig, som et vildt Dyr vilde ryste en Hund af sig.

„Til Helvede med Bøgerne!" raabte den gamle John Hook i Øjeblikkets Hede. „Der er ikke et Skib i Rusland, som kan fange dette her i Nat. Undskyld, Frøken!"

„Aa, det er sandt, det er sandt!" udbrød Marian og slog glad sine Hænder sammen. „I Morgen er vi i Stockholm! Hvor det bliver morsomt at fortælle lille Dick dette!"

Hendes Øjne luede, Kampens Trolddom, den uforklarlige Feber, som giver Dødsforagt, havde berørt dem. Hun stod som fortryllet, denne lille, ranke Skikkelse, paa hvilken de hvide Straaler faldt malerisk. Da Manden saa' paa hende, glemte han alt andet end Fremtiden, som skulde bringe hende i hans Arme og skænke ham hendes Kærlighed for bestandig.

„Vi vil fortælle den Historie sammen, min lille Pige," sagde han; „men der er noget andet at sige før den Tid, og Musiken er ikke endt."

En Kugle peb gennem Luften og blev opslugt af et Springvand af Skum, der hævede sig op saa nær ved „Esmeralda", at dens Folk blev vaade i Ansigtet. Gamle John bandede, men Pigen lo uden Frygt. Hun kunde ikke klart se Betydningen af det Sørgespil, som var ved at blive spillet for hende; for hende var det ikke andet end en stor Scene paa et Teater, hvor vidunderlige Lys kastede Straaler paa det fortryllede Vand, og Dæmoner dansede magtesløst foran Portene til et uigennemtrængeligt Hus. Hun troede ikke, at nogen Ting i Verden kunde gøre et Skib Fortræd, naar det var bemandet med engelske Sømænd og bygget i London. Hun havde den største Tillid til sin elskede; han vilde frelse hende. Det havde været hendes Tanke lige fra de skrækkelige Dages Begyndelse.

„Paul," spurgte hun, idet hun vendte sig imod ham med en kærlig Bevægelse, „naar kan vi være i London?"

„Om fire Dage, min lille Ven."

„Og saa?"

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

„Og saa — ja, saa er det din Tur at kommandere. Jeg har ingen Planer. Jeg har ikke tænkt paa det.“

„Det behøves heller ikke, min Ven. Jeg skal gøre England til dit Hjem; det vil vi leve for. Vi vil ofte tale om denne Nat, Du skal fortælle Dick om, hvordan de skød paa os; han vil ikke tro det, men det vil være godt at huske paa det. Du angrer da ikke, Paul?“

„Angrer — naar jeg har Dig ved min Side, og Dagen er i Færd med at gry, og jeg er om Bord paa mit lille Skib — hvor skulde jeg kunne angre? Det er jo Livet at se ind i dine Øjne, Marian.“

Hun svarede med et lille Kærtegn, og han førte hende hen til Bagstavnen, hvor de iagttog Kølvandet, der glødede af Morild og af de hvidtoppede Bølgers Skum. Et Øjeblik syntes Faren at være forbi, Skibene var ikke mere i lige Linie, den store Straaleglans naaede dem næppe, der hvilede Tavshed over Havet, og „Peter Velikys“ Kanoner holdt op med at tale. Straks efter styrtede „Esmeralda“ sig ud i den velkomne Skygge, og al den indestængte Glæde hos dem, der saa uforfærdet havde mødt Faren, brød ud og kunde ikke holdes tilbage. Et kraftigt Hurra lød ud over Havet. Det var de fires Svar til de fire hundrede om Bord paa „Peter Veliky“.

„Vi er rendt fra dem, ved Gud!“ raabte den gamle John Hook. „Jeg sagde nok, at der ikke fandtes en Russer, som kunde naa os.“

XIV.

Den skrækkelige Nat.

Ekkoet af det Hurraraab, som steg op fra „Esmeraldas“ Dæk, tøvede endnu paa Havet, da det russiske Svar kom. Netop som Mandskabet paa den lille Baad sagde, at Faren var overstaaet, og at det aabne Hav nu laa foran dem, meldte en Stemme i Mørket, at de talte Usandhed. Saa hurtigt skulde den komme, saa overraskende, at Mændene stod stumme og forundrede og hjælpeløse. Det var, som om Hævneren havde rejst sig fra Dybet foran dem — et Spøgelseskib, der var manet op af onde Magter for at kræve dem til Regnskab. De troede, at de var alene derinde i Bugten, og saa viste det fremmede Skib sig. Dets Lys straalede fuldt paa dem fra et Punkt, der ikke var tre hundrede Alen fra dem. De kunde tælle Mændene paa Dækket, kunde se Kaptajnens Skikkelse paa Kommandobroen, kunde følge det fine Omrids af det store Skrog, der nu taarnede sig op over dem.

Det sælsomme Skib laa ubevægeligt, for det havde ventet paa Signal fra „Peter Veliky“, og holdt saaledes hen imod Bugtens Midte, at det var Herre over Farvandet. Det er muligt, at „Esmeralda“ kunde have smuttet forbi det i Mørket, hvis man ikke saa taabeligt havde raabt Hurra. Det triumferende Raab var som en Skildvagts Bøsse for dem, der var om Bord paa det russiske Skib. Dets Lygte flammede op, advarende Røster lød paa dets Dæk, Mændene raabte til hverandre, at Byttet var løben i Snaren, at Jagten var forbi. De store Lysstraaler faldt paa Baaden og paa dens Mandskab, og Hurraraabene døde paa *deres* Læber, som havde rejst det. Mændene var magtesløse, de kunde hverken tænke eller handle, Nederlagets Rædsel var over dem.

En Mand i Søofficersuniform stod i Krydserens Bov og var den første til at praje „Esmeralda“. Hans Stemme lød som et Tyrebrøl, Vinden førte hans Ord af Sted med sig, saa at intet af dem gik tabt. Reuben havde allerede ganske mekanisk lukket for Dampen, saa at de to Skibe laa og rullede sammen i Søen som Svømmere, der trækker Vejret efter at have anstrængt sig i et Kapløb. Men ingen besvarede Løjtnantens Prajen. „Esmeraldas“ Mandskab var ganske bedøvet, Slaget var kommet saa hurtigt. Fængslets Skygge hvilede allerede over Mændene.

„Hvad er det for et Skib?“ brølede Løjtnanten, idet han for tredje Gang stillede dette Spørgsmaal.

„Det er „Kremi“ fra Helsingfors,“ sagde Reuben, som var den første, der kom til sig selv.

„Det er et gammelt Skib,“ sagde John Hook. „Det kunde indhente en Ligvogn — i det mindste vil jeg vædde paa det.“

„Der staar ni Knob i Bøgerne, John.“

„Til Helvede med Bøgerne! Den har sine Kanoner forude.“

„Saa kan de ikke fyre paa os, naar vi sejler forbi,“ udbrød den unge Pige spændt.

Den gamle John forøgede Havets Rigdom med en Mundfuld Tobakssauce.

„De har Ret, Frøken,“ udbrød han, „hvis vi gaar forbi dem, bruger de fem Minuter til at vende hende, og hvor er vi om fem Minuter, Kammerater?“

Reuben holdt op med at grine. Paul kunde ikke faa Øjnene bort fra Krydseren, der var kommet saa nær hen til dem, at de kunde se Mændenes Ansigter paa det store Dæk oven over dem. Der var ikke en Mand om Bord paa „Esmeralda“, hvis Hjerte ikke slog højt, ikke en Mand, der ikke sagde til sig selv, at nu kom Regnskabets Time.

„Det er forbi,“ udbrød Paul og trak den unge Pige op til sig. „Dette er vor Fremtid, lille Marian. Men Gud véd, at jeg har gjort mit Bedste.“

Hun kyssede ham, det var hendes Svar.

Mange af Folkene var kommet hen til Rælingen af „Kremi“, og de stod og gabede paa det fremmede Skib og dets Mandskab. Den Løjtnant, som først havde prajet dem, gav Ordre til, at en Falderebstrappe



skulde fires ned. Han tvivlede ikke om, at det var de forfulgtes Hensigt at overgive sig uden nogen yderligere Anstrengelse. Men Folkene om Bord paa „Esmeralda“ havde igen kun en eneste Tanke og et eneste Formaal. Grinet bredte sig igen over Reubens Ansigt, og gamle John tændte sin Pibe saa roligt, som en Mand, der sidder ved sin Arne. Han ventede i Stilhed, medens „Kremis“ Mandskab flokkedes ved Falderebet, opmuntret af Kaptajnens skingrende Røst, idet han allerede glædede sig over sin Sejr. Russeren syntes, det var Barneværk at faa fat i den uforskammede og næsvise Jolle, der saa forfængeligt havde trodset hans Lands Magt. Han gav triumferende sine Ordrer. Han kom helt hen til Trappen for at se Jærnene blive lagt om Spionen Zassulics Hænder og om den Kvindes, som havde fristet ham. Da „Esmeralda“ ikke standsede ved Trappen, men drev videre, troede han i Øjeblikket, at det var kejtet Sømandsskab, men da den pludselig fo'r af Sted med Dampen oppe, kunde han ikke beherske sin Vrede.

„Til Kanonerne!“ brølede han. „Skal vi narres? Store Gud, de narrer os alligevel!“

Han skummede og rasede som en gal Mand; for det lille Skib fo'r ind i Mørket som en Kugle fra en stor Kanon. Den skrækkelige Venten var overstaaet. Tomme for Tomme var det lille Skib drevet af Sted, medens Folkene om Bord skjalv af Sindsbevægelse, trods deres uforfærdede Mod. Den skrækkelige Ventetid tyngede ikke længere paa dem. De havde været en Baads Længde fra Falderebstrappen, da John raabte: „Lad gaa!“ Saa blev de opildnede af al Fortvivlelsens Mod. Som en Hest bider i sit Bidsel, saaledes borede „Esmeralda“ sig gennem Skummet, sporet af Dampen i sine Kedler. Den sprang fremad ud midt i Braadsøerne, og en Sky af Skum skjulte den for dens Fjender.

„Ned, ned med Dem!“ brølede gamle John. „De sætter Mandskab ved Mitrailleuserne.“

„Vi kan ikke lade Dem blive alene heroppe,“ udbrød Paul, der et Øjeblik skammede sig over, at det ikke var en Landsmand af ham, der talte.

„Saa kan De takke Dem selv for Deres Død,“ svarede John Hook. „Der er ikke den Bøsse eller Kanon i Rusland, som jeg bryder mig en Snus om, saa sandt jeg lever! Ned med Dem, Herre, hvis De har Deres Liv kært!“

En Geværraslen og en Hvinen af Kugler afbrød hans ærlige Praleri, og Paul, som ikke behøvede noget andet Argument, trak Marian til Side, saa de stod dækkede. Skibet syntes at søge at undgaa Kugleregnen og at styrte sig ind i selve Havets Indvolde. Frem fo'r det med Skum om sine Bove, Kuglerne ramte Dækket og sendte Spaaner op i Luften, som en Økse vilde have gjort. Lyset fra det andet Skib fulgte „Esmeralda“ som Lyset paa en Skueplads følger en Danserindes Trin. Hvert Minut var en Evighed af Spænding, deres Hjerter syntes at staa stille. Da Skuddene endelig holdt op, var der Taarer i deres Øjne; men det var Glædestaarer.

„Hurra!“ brølede den gamle John. „Gud være lovet, at jeg var Englænder i Nat!“

Han knyttede trodsigt Næven mod det fjerne Lys, for han vidste, at Frelsens Time var nær. „Kremi“, som sjælden vovede sig bort fra Helsingfors, stod anført i Bøgerne som et Skib, der kunde gaa ni Knob, men det var kun fingeret. Nu da det skulde anstrenge sig, viste det, hvor lidt sejldygtigt det var; „Esmeralda“ løb fra det som en Hare fra en Tyr. Det affyrede atter og atter sin store Kanon, men Kuglerne naaede intet andet Maal end Bølgerne. Da en halv Time var gaaet, opgav det Forfølgelsen og sejlede tilbage til den Havn, det saa sjældent forlod, men først sendte det en Raket højt op i Mørket og fik Svar med andre Raketter i den fjerne Synskreds. Ved dette Syn holdt den gamle John op med at le, og Esmeraldas Mandskab blev igen opfyldt af bange Anelser.

„Saa' du det, Reuben,“ raabte John Hook og pegede opad med sine knoglede Fingre.

„Ja, jeg saa' det, John.“

„Saa behøver jeg ikke at tale.“

„Det er lige meget, om du taler eller tier.“

„Saa sandt jeg har Øjne i Hovedet, det er Østersø-Flaaden, der kommer op i Bugten.“

„Ja, ja!“

„Østersøflaaden!“ udbrød Paul. „Saa Gud hjælpe os. Vi kommer aldrig forbi den.“

„Det er sandt som Evangeliet!“

„Esmeraldas“ Herre gik op og ned paa Dækket igen, Uvishedens Kval var forlænget. Saa snart „Kremi“ havde holdt op med at fyre, havde han overtalt Marian til at gaa ned i sit Lukaf. Der sov hun og drømte om England, men ham var der ingen Søvn for. Disse stadigt indtræffende Vanskeligheder var for ham som et Tegn fra Gud paa, at han misbilligede hans Værk. Det havde syntes ham saa simpelt, da han lagde Planen til det i Kronstadt — den hurtige Fart i Mørket, Overraskelsens Bistand, Muligheden for at undslippe, før Flugten blev bekendt. Men nu kunde Sandheden ikke skjules. De flammende Raketter vidnede om, at der blev lagt et Bælte om ham af Hævneren. Han saa klart, hvad det var for en Opgave, som den Mand stillede sig, der søgte at bruge sin Snedighed imod Ruslands Magt; hans Fjender vilde knuse ham, som de vilde knuse en Orm. De vilde drage ham bort fra den Kvinde, hvis Læber han havde kysset, hvis Kærlighed var alt, hvad han havde tilbage i Livet.

„Tror De ikke, der er Haab for os, Reuben?“ spurgte han, idet han pludselig standsede.

„Derude er intet Haab — i det mindste ikke i Nat.“

„Kan De ikke tænke Dem nogen Udvej?“

„Nej; med mindre De vil løbe Nord paa; dèr har man jo altid Øerne.“

„Dem havde jeg ikke tænkt paa,“ svarede Paul.

„Jeg tænkte paa dem lige fra Begyndelsen,“ vedblev Reuben. „Der er hundrede Vige, som kan skjule os, indtil Jagten er forbi. Og saa har vi jo Landet foran os, hvis det værste skulde ske.“

„Naa, saa lad os da søge at naa Øerne. Gud hjælpe os, hvis de véd, at vi endnu er i Bugten!“

Det lille Skib vendte om og styrede Kursen lige imod Finlands Kyst med fuld Damp oppe, men Mændenes Hjerter var tunge, det var, som om de nærmede sig Porten til det Fængsel, som deres Tanker havde bygget i denne Nats skrækkelige Timer.

XV.

Paa den navnløse Ø.

Det var samme Dags Eftermiddag, og „Esmeralda“ laa for Anker i Læ af én af de smaa Klippeøer, af hvilke der er saa mange paa Finlands sydlige Kyster. De havde varpet den lige hen til Klippen, saa den laa lunt og skjult og beskyttet mod den stærke Strøm, der var mellem denne Ø og dens Nabo. En svag Røgsky over Skorstenen vidnede ene om, at der var Liv i Skibet. Dets Mandskab var gaaet i Land for at strække Benene, og man kunde se dem paa Strandbredden i alle de Hvilestillinger, som Sømænd ynder. Solen skinnede paa den golde Klippe og paa deres Ansigter, men vækkede dem ikke, de havde holdt saa lang en Nattevagt, nu hvilede de.

Fortsættes.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



Afstemningen.



Præsident Loubet.

Den Dag, der vælges en ny Præsident i Frankrig, hersker der det livligste Røre i Versailles. Det vrimler af Deputerede og Senatorer i Slottets Søjlegange. Alle Vælgernes Ansigter bærer Udtryk af Begejstring og Kampiver, man diskuterer i Krogene, Præsidentemnerne enten roses eller dadles med de stærkeste Ord, Sproget kan opvise. Og der raabes og gestikuleres paa en saadan Maade, at man snarere skulde tro, man befandt sig i et Galehus end i den Forsamling af politiske Kapaciteter, som Folket har betroet at vælge et Overhoved. Navnlig i Søjlehallen, hvor de Borde er opstillede, ved hvilke Stemmerne skal afgives, gaar det varmt til. Saavel før som under Afstemningen diskuteres her Kandidaternes Chancer, og ivrigere og ivrigere bliver man, jo nærmere man er ved Afgørelsen. Og midt i dette parlamentariske Hurlumhej gør selv de berømte Afdøde, hvis Marmorbuster pryder den store Sal, et karnevalsagtigt Indtryk som Følge af de høje Hatte, man i Kampens Hede har været uærbødige nok til at anbringe paa deres ærværdige Hoveder. Kun Richelieu, der med majestætisk Alvor troner paa sin Sokkel midt i Salen, synes ikke at lade sig afficere, men at nøjes med at betragte den ophidsede Forsamling med samme overlegne Foragt, som han utvivlsomt vilde føle sig besjælet af, hvis han var personlig til Stede. Derimod gør Voltaire ligefrem Indtryk af at rejse sig lidt i sin Stol og fra sit ophøjede Sæde at studere sine Landsmænd med et Smil, der, om muligt, er endnu mere sarkastisk end det, man ellers er saa vant til at finde hos den store Filosof. Saasnart Valget har fundet Sted, forlader den nye Præsident Slottet, for under militære Æresbevisninger at begive sig til Paris. Indtoget er ingenlunde al-



Stemmerne tælles op.



Præsident Loubets Moder.



Præsident Faures Grav.

tid behageligt, og Loubet var udsat for mange Forhaanelser og ubehagelige Tilraab fra den Menneskemængdes Side, der enten følte sig utilfreds og krænket ved hans Valg, eller ligefrem var betalt af hans Modstandere for at give sit Mishag tilkende.

At Loubet er af ganske jævn og borgerlig Fødsel fremgaar bedst af det Billede, vi bringer af hans gamle firsindstyveaarige Moder, en yderst stræbsom og respektabel Bondekone, der sikkert aldrig havde drømt om, at en saadan Ære skulde blive hendes Søn til Del.

Det fortælles, at hun, da hun fik den første Meddelelse om det passerede, betænksomt rystede paa Hovedet og med Taarer i Øjnene blot udtalte omtrent følgende: „Aa, Herregud! min stakkels Dreng —", og at hun i Stedet for at føle sig stolt eller glad en Tid betragtede det Passerede som en ligefrem Ulykke, der var overgaaet hende og Sønnen. Senere er hun dog aabenbart kommen paa andre Tanker, i hvert Fald har hun med stor Beredvillighed ladet sig interviewe af de talrige Journalister, der jo tørstede efter at gøre Bekendtskab med denne Kvinde, der saa pludselig har faaet aktuel Interesse, ligesom hun heller ikke har haft noget imod at efterkomme forskellige Anmodninger om at lade sig fotografere. Loubets Fader er forlængst død. Hans Broder, der er Læge, har for flere Aar siden trukket sig ud af sin Virksomhed og bor nu i Grignan.

Den afdøde Præsident Faure hviler nu paa den berømte Kirkegaard Père-Lachaise, hvor Familjen Faure har deres Gravsted. Dets hele Udstyrelse er imidlertid saa beskeden og almindelig, at kun den Omstændighed, at man ved, at Præsidenten ligger begravet der, henleder Ens Opmærksomhed derpaa.

* * *

Som det vil være bekendt, hændte der for kort Tid siden en Jernbaneulykke i Belgien af omtrent lige saa forfærdelig Natur som den, der ramte os ved Gentofteulykken. Et Iltog løb med fuld Kraft i taaget Vejr ind paa Stationen: Forest i Nærheden af Brüssel og kolliderede med et andet Tog, der holdt her. Iltoget kom med en saadan Kraft, at Lokomotivet bogstavelig talt kørte hen over en Del af det andet Togs Vogne, der fuldstændig knustes under den store Vægt, hvorved en Mængde Mennesker blev dræbt og lemlæstede. Vor Illustration skyldes et Fotografi, taget kort efter at Sammenstødet fandt Sted.



Fra Jernbaneulykken i Belgien.

* * *

Kejseren af Rusland vil med det første faa tilsendt et særdeles kostbart og pragtfuldt udstyret Album fra Bulgariens Befolkning til Erindring om Krigen i 1878 og som Erkendtlighed for den Støtte, Rusland den Gang ydede det bulgariske Folk. Albumet indeholder 70 Blade med 310 Akvareller af Landets Seværdigheder, hvoriblandt de tre Huse, som beboedes af Kejser Alexander II. mens Krigen stod paa. Selve Bindet er af Bronze og rigt dekoreret med Guld-, Sølv- og Emailleornamenter. I Midten ser man en russisk Soldat med et bulgarisk Barn i sine Arme. Soldaten deler sit Brød med den lille forladte Dreng, og nedenunder læses paa gammel Slavonisk, der forstaas af begge Nationer: *„Broderlig Kærlighed"*. Denne Gruppe er udført af den bekendte Billedhugger Boris Schatz i Sofia. Endvidere findes der Portrætmedaljoner af Kejserne Alexander II. og Alexander III. samt af Fyrst Ferdinand, Bulgariens nuværende Hersker.



Et Album til Czaren.

* * *

Der spørges ofte om, hvem der skal afløse Patti, Albani og lignende Berømtheder, naar deres Stemme ikke vil fungere mere, og de nødes til definitivt at byde Koncertsalen Farvel. Blandt dem, man anser for at have de største Chancer, er der en smuk ung Sopran fra Kalifornien, Frøken Ellen Beach Yaw,



Frøken Ellen Beach Yaw.

der allerede har vakt stor Opmærksomhed ikke blot blandt det betalende Publikum, men ogsaa, hvad der betyder mere, blandt de af hendes Tilhørere, der sidder og hører paa hende for at kritisere og dømme. Den unge Sangerinde skal være i Besiddelse af en ualmindelig høj og ren Stemme, og da hun saa tilmed skal være overmaade skøn og gratiøs, er det jo ret sandsynligt, at hun vil ende med at sejre i den store Konkurrence.

* * *

DEN, der har rejst i Udlandet, navnlig i Italien, er sikkert ofte bleven forbavset — forarget kunde vi gærne sige — ved at se de smagløse Gravprydelser, man her ofte træffer paa. Sydboerne elsker nemlig paa Gravstenen at anbringe et Billede af den afdøde, ofte et Fotografi, der under Glas er indrammet i selve Stenen; og man kan f. Eks. se Billeder af unge Piger i Baldragt eller lignende Smagløsheder anbragte paa Gravene. Hosstaaende Illustration gengiver saaledes Billedet af en ung Mand, Karl Paganini, der mistede Livet 18 Aar gammel under en Bjergbestigning. Forældrene, der er meget velhavende, har nu sat ham dette opsigtsvækkende Minde. Klippestykket lod de med store Bekostninger hente fra det Sted, hvor Ulykken passerede, og en Kunstner har saa i Marmor gengivet den unge Mand netop som han har tænkt sig, han har maattet se ud i det skæbnesvangre Øjeblik, da han styrtede ned i Afgrunden. Monumentet, der er udført med stor Kunst og Dygtighed, gør et ligesaa betagende som uhyggeligt Indtryk, og vi kan kun glæde os over, at den Art Gravmonumenter ikke findes hos os.



Et Gravmonument.

* * *

TELEFONEN og Telegrafen er efterhaanden blevne saa uundværlige for Forretningsfolk, at man godt kan betragte dem som absolut Livsfornødenheder. Nægter en Telefon derfor pludselig at fungere, bliver der stor Beslyrtelse i Forretningen, man skynder sig med at komme i Forbindelse med det saakaldte Opsyn for at klage sin Nød, og Opsynet faar ikke Fred, før Skaden er udbedret. Og hertil er der ikke noget at sige; at skulle undvære sin Telefon, naar man er vant til at have den, er for de fleste en saa irriterende Gene, at det kun er naturligt, om der gøres alt for at Afbrydelser ikke finder Sted mere end højest nødvendigt. — Saadanne Afbrydelser opstaar i Reglen som Følge af stormfuldt Vejr, og det paahviler da Telefon-Arbejderen hurtigst mulig at udbedre Skaden. En Telefonarbejders Hverv er imidlertid hverken let eller behageligt og ofte forbunden med ligefrem Livsfare. Om det stormer eller sneer nok saa meget, maa han tilvejrs, og mangen Telefonarbejder har sikkert mere end en Gang sat sit Liv paa Spil, naar Forholdene tvang ham saa højt op, at ingen vilde kunne høre ham, hvis han kaldte, endsige komme ham til Hjælp, hvis Kræfterne pludselig svigtede, og han følte, at han maatte give tabt. Vort Billede viser netop en saadan Telefonarbejder i fuld Funktion.



En Telefonarbejder i Funktion.

Det sneer og stormer, men alligevel har han foretrukket at hænge Frakken fra sig og at arbejde i Skjorteærmer for at kunne være saa fri i sine Bevægelser som muligt her, hvor det saa ofte kan dreje sig om Liv eller Død.

I en By som New York er man da ogsaa forlængst kommen ind paa at lægge Traadene under Jorden eller paa andre mere let tilgængelige Steder. Det skete dog først, efter at mange Menneskeliv var gaaet tabt, og den offentlige Mening krævede derfor en saadan Forbedring. Og det samme vil derfor efterhaanden utvivlsomt ogsaa blive Tilfældet i andre Byer, hvor Faren er den samme.

* * *

BLANDT vore Læsere er der sikkert mange Frimærkesamlere, der vil have Interesse af at se forskellige Mærker, der nylig er udkomne. Postvæsenet paa Malta har saaledes publiceret ikke mindre end fire ny Frimærker, et mørkeblaat til en Værdi af 10 Shilling, et olivengraat til 2 Sh. 6 Pence, et teglrødt til 5 Pence og endelig et brunt til $4^1/_2$ Pence.



Ny Frimærker fra Malta.

Det sidstnævnte Mærke anvendes til registrerede Breve. Endvidere er der fremkommet et nyt Frimærke i Canada, der i Værdi svarer til vore 8 Øres Mærker. Dette Frimærke er fremkommet som Følge af Englands Beslutning om, at Breve til Kolonierne fremtidig ikke skal koste mere i Porto end Breve i selve Moderlandet.



Nyt Frimærke fra Canada.

Kendte Navne

fra By og Land.

Udnævnelse.

Dr. *J. A. Fridericia,* som i dette Aar fylder 50 Aar, har alt længe været et Professoræmne, og allerede noget for Professor Edv. Holm trak sig tilbage fra sin lange og udmærkede Universitetsgerning, var man paa det rene med, at Dr. Fr. var en af de Mænd, som sad inde med de største Betingelser for at udfylde den tomme Plads ved vort Universitet. Dr. Fr. Betydning som historisk Gransker er allerede gennem et Tidsrum af 25 Aar saa fastslaaet, at man med Glæde og store Forventninger hilser hans Udnævnelse som Professor. Fra hans Haand foreligge en Række Arbejder om dansk Historie fra det 17. Aarhundrede, behandlende den ydre Politik, og samtidig har han med Grundighed syslet med Danmarks indre Forhold i den samme Periode, saaledes at der er spredt nyt Lys over hele denne Enevældens skæbnesvangre Tid i Danmark. Ved Hjælp af omfattende Kildestudier i Arkiverne rundt om i Evropa er han naaet til de store Resultater, hans Studium har ført ham til, og ved Hjælp af de Betingelser han har i sit fordomsfri Blik paa Historiens Udvikling kan man med Rette vente, at Historieforskningen under hans modne Behandling kan komme til at sætte rige Frugter for den Ungdom, han skal vejlede.


Dr. Fridericia.

Siden 1874 har Dr. Fr. været knyttet til Universitetsbiblioteket, og fra 1891 tillige som Underbibliotekar. I 1876 forsvarede han sin Doktorgrad med det I. Bind af det ovennævnte Værk om „Danmarks ydre politiske Historie" (1629-1660).

Tilbagetrædelse.

Fhv. Toldforvalter, Etatsraad *H. V. Koefoed,* som efter at have beklædt sit Embede i Nyborg i 15 Aar, nu havde trukket sig tilbage til det private Liv, døde for kort Tid siden i den høje Alder af 78 Aar. Med ualmindelig Dygtighed og Paapasselighed lykkedes det ham under hans Embedsførelse at bringe Nyborg Toldsted frem i første Række, saaledes at dette kunde staa som et Mønstertoldsted i Henseende til Administrationen. Han var meget afholdt af Befolkningen i Byen og af alle, der kom i Berøring med ham.


Etatsraad Koefoed.

Ingeniør Zuschlag.

Kampen mod et af vore store Samfundsonder: Rotterne, et Onde, der i nationaløkonomisk Henseende drejer sig om Millioner, er nu taget op af en Mand, Ingeniør *Zuschlag,* der i faa Maaneder ikke alene herhjemme har vundet Popularitet, men hvis Foredrag om denne Sag endog har fundet Vej til flere udenlandske Blade. Vi bringer derfor vore Læsere denne Mands Portræt, idet vi ønsker ham og os selv til Lykke med denne for vort Samfund saa betydningsfulde Sag, der allerede har fundet Støtte hos en stor Del af vore mest ansete Mænd, ligesom det kan forventes, at Regeringen og de kommunale Autoriteter vil yde Sagen den Støtte, som den fortjener.


Ingeniør Zuschlag.

Dødsfald.

Fhv. Borgmester, Etatsraad *C. Salicath,* afgik ved Døden den 23. Februar her i Byen. I 1853 blev han juridisk Kandidat, og samme Aar tog han den slesvigske Eksamen, som gav ham Ret til at praktisere i denne Landsdel, hvor han bosatte sig som Underretsadvokat i Haderslev. Ved sin varme Fædrelandskærlighed og sine gode Raad knyttede han mange til sig i Sønderjylland, og da han i 1864 nægtede at aflægge Eden til Prøjserne, blev han 8 Aar dernede, levende som privat Mand for med Raad og Daad at støtte Befolkningen, der saa pludselig havde mistet næsten alle de danske Embedsmænd. I 1873 blev han udnævnt til Borgmester i Storehedinge, og 2 Aar senere forflyttedes han til Næstved, hvor han tilbragte Resten af sin Embedstid til 1895, lige afholdt begge Steder paa Grund af sin elskværdige og aabne Karakter.


Etatsraad Salicath.

Sognepræsten i Kolding, *Harald Lunddahl,* er afgaaet ved Døden. Den afdøde, som i næsten 20 Aar havde været Præst i Kolding, var bekendt som en nidkær og dygtig Mand, der nærmest sluttede sig til den grundtvigske Kreds; tillige havde han Lejlighed til ved det nære Naboskab med Sønderjylland at tage virksom Del i Kampen for Sønderjydernes Sag, for hvilken han nærede stor Interesse. Nordslesvigsk Søndagsblads kirkelige Del blev udgivet af ham.


Sognepræst Lunddahl.

Han var født 1848 paa Ragnasminde i Brøndbyvester og blev dimitteret fra Borgerdydskolen 1866. I nogle Aar, før han kom til Kolding, var han Præst i Korsør, hvor han bl. a. var medvirkende til Oprettelsen af en Sømandsstue.

Under megen stor Højtidelighed jordedes den 15. Februar fra Sakskøbing Kirke forhenværende Brygger, Dannebrogsmand *H. L. Brandstrup.* Den afdøde, der blev omtrent 76 Aar gammel, deltog som ungt Menneske i den første slesvigske Krig og var med i Slagene ved Bov, Slesvig og Isted, og

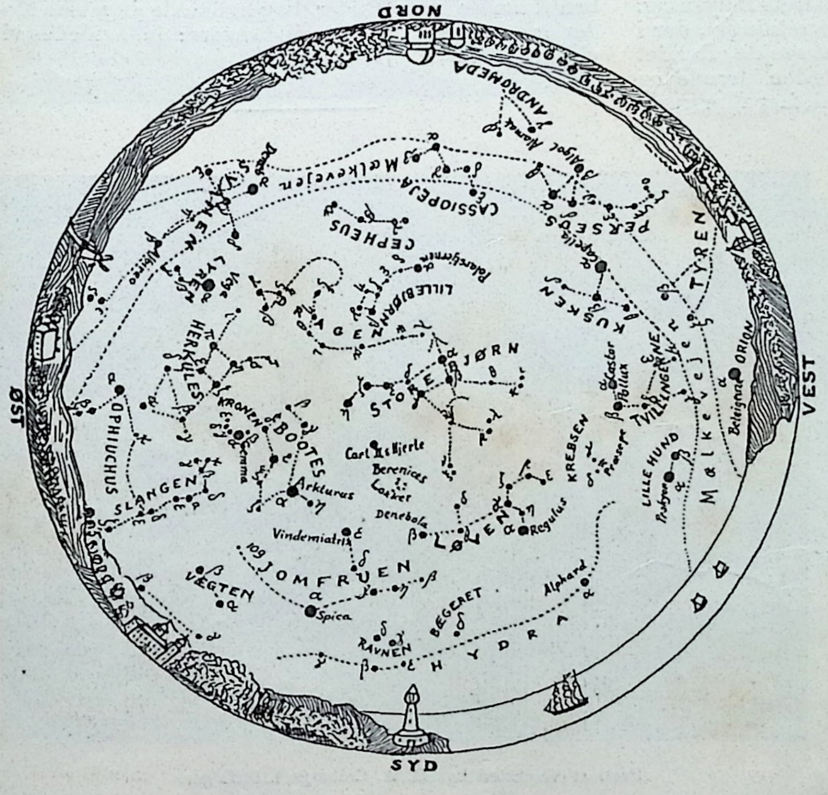

Fhv. Brygger Brandstrup.

han var den første, der, som Korporal, i Spidsen for sin Kolonne gik over Broen ved Langsø, efter at Fjenden var fordreven fra Stolk. I 1861 nedsatte han sig i Saxkøbing, hvor han grundlagde et Bryggeri. En varmhjærtet, djærv Natur, højagtet af alle, omfattede han sin Kommune med stor Interesse. Han var Medstifter af Byens Arbejderforening og Industriforening og havde Sæde i disses Bestyrelser, i flere Aar var han ogsaa Medlem af Ligningskommissionen, men særlig Forkærlighed nærede han for sine gamle Krigskammerater; i den lange Aarrække han var Afdelingsformand for Vaabenbrødrene udførte han et stort Arbejde for disse ligesom han til Fordel for trængende Vaabenbrødre for et Par Aar siden udgav en Bog „Erindringer fra Krigen“.

Vejledning til Brugen af Stjernekortet.

Man begiver sig ud paa et frit beliggende Sted, hvor man kender Verdenshjørnernes Retning. Omkredsen betegner Horisonten. Kortet drejes, indtil man har det Sted i Horisonten nærmest ved sig, mod hvilket man ser hen. Retter man f. Eks. Blikket mod Syd, holdes Kortet i Normalstillingen, og man ser da nær Horisonten Stjernerne *Ravnen*, højere oppe *Jomfruen*, *Løven*, og lige over Hovedet (i Kortets Midte) ses *Store Bjørn* med de kendte 7 Stjerner, som danne *Karlsvognen*. Pilen gennem dens bageste Hjul peger mod *Polarstjernen*. Se vi mod Nord, maa Kortet vendes helt om. Vi lægge da især Mærke til *Cassiopeja*, hvis 5 klare Stjerner danne et latinsk W. Mod Nordøst ses *Svanen* i Form af et liggende Kors, som er i Opgang; mod Vest er *Orion* og *Tyren* i Nedgang. Kortet gælder ogsaa for de mellemliggende Dage i Tidsrummet 21. Marts—5. Maj. Det indeholder kun de klareste Fiksstjerner, men ingen Planeter, hvilke sidste som bekendt drage fra det ene Stjernebillede til det andet som anført i enhver Almanak.

Torvald Køhl.



Til vore udenlandske Abonnenter.

Paa given Foranledning meddele vi herved vore mange Abonnenter i Udlandet, at Abonnement paa „Hver 8. Dag“, „Hver 8. Dags Musik og Sang“ og „Hver 8. Dags Romanbibliothek“ nu kan tegnes paa samtlige Poststationer i følgende Lande: Norge, Sverige, Finland, Østrig, Schweitz, Belgien og Tyskland. Vi anmode derfor vore hidtilværende og eventuelt nye tiltrædende Abonnenter i nævnte Lande om ved Kvartalsskiftet at forny Abonnementet paa den stedlige Poststation.

„Hver 8. Dags Musik og Sang“.

Det i Dag udkommende Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang“ bringer den fra Yvette Guilberts Optræden her saa populære Vise: „De fire Studenter“ af Xanrof, i Oversættelse af Hr. Charles Kjerulf. Fremdeles en Sang: Gade-Serenade, med Musik og Tekst af Jean Varney. Denne Melodi synges for Tiden overalt i Paris, og den har alle Chancer for ogsaa herhjemme at slaa helt igennem. Fremdeles bringer Heftet: Moments musicals af Fr. Schubert og en Chrysantemum-Mazurka af Gardehusarregimentets Musikdirektør L. Christiansen.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 20.

Der var en Neapolitaner,
et fyrigt Blod med vilde Lyster,
en Adelsmand, hvis stolte Søster
bebrejded ham hans Elskovsplaner.
Han havde mødt et Pigebarn,
der fik ham lokket i sit Garn.
Uoverlagt han gjorde hende —
ti hun var skøn — til Hertuginde.
Hun bar den skønne paa sin Arm,
hun var hans Fryd, hans „første Led“.
Men da hun brød sin Troskabsed,
jog han sin Dolk i hendes Barm,
skønt han endnu var elskovsvarm,
og ikke blev hans Smerte standset,
forinden han ved hendes Lig,
forglemmende den falskes Svig,
af Gaadens andet Led omkranset,
paa Bunden af det sidste Led
genvandt sit Livs forspildte Fred.
Det hele er en nordisk Mand,
beriget med en klar Forstand,
en Prædikant, en Taler, som
udretter ved sin milde Dom
langt mer end den, der alt fordømmer.
Fra Hjertets Dyb en Visdom strømmer,
som ovenfra til Jorden kom.
Han daarer ej med Stemmens Klang.
Men søg ham op, hør ham en Gang;
han stille vil dit Hjertes Trang.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden d. *18. Marts 1899* under Adr.: **„Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag“s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*



Tilskærerlokale hos H. A. Colbergs Efterfølger.

Dansk Industri.

SAASNART Solen blot et Par Timer om Dagen fjerner Skyerne og viser os sit store, straalende Ansigt, drømmer vi straks om Foraar og ser i Fantasien en lang Række Dage med klar Himmel og lune Strømninger. De unge Piger bliver nervøse, bunker sig sammen udenfor Konfektionsmagasinernes Vinduer, spørger Veninderne til Raads, plager Livet af Forældrene, indtil de faar en Løsning paa det i Øjeblikket eneste interessante Spørgsmaal: hvorledes de vil komme til at tage sig ud i Foraarets Belysning. Og Chefen for de store Konfektionsforretninger, der i lange Tider havde nok at gøre med at spejde efter det nye og spekulere over, hvorledes Moden derude og Smagen herhjemme skulde kombineres, faar atter travle Stunder. Medens hans Øje veltilfreds plirrer mod Solen, aabner han sin Dør paa vid Gab for Foraaret, som strømmer ind i hans Lokale og tripper ud igen derfra, iført elegant *tailor-made* Kostume.

„Tailor-made" er og bliver det store Løsen! I videre og videre Kredse forkyndes Evangeliet, selv blandt dem, hvem den engelske Benævnelse falder lidt fremmed, og som ikke aner, at dette Ord simpelthen betyder: *skræddersyet*. Det er jo faglærte, uddannede Herreskrædere, som er Mestre for Udførelsen af denne noble, engelske Mode, og her er da for en Gangs Skyld et Omraade, hvor Manden har faaet Adgang til det kvindelige Arbejdsfelt i Modsætning til den sædvanlige Bevægelse. Til tailor-made Kostumet hører i Almindelighed Jaquet og Nederdel (hvortil kan føjes Liv eller Bluse), og skøndt det hovedsagelig anvendes til Foraarsbrug, findes Moden dog ogsaa benyttet til vinterlige Stoffer. Dragten, som er ganske glat, ganske enkel, maaske med lidt Snorebesætning, er lige langt fjernet fra tysk Smagløshed og fransk Overlæssethed, og da den saaledes kun har lidet at prale med, kommer alting an paa Elegance og Akkuratesse i Udførelsen.

Blandt vore hjemlige Fabrikanter i Konfektionsbranchen maa i aller første Række nævnes Firmaet: *H. A. Colbergs Eftf.*, hvis Lokaler er kendt af enhver, der passerer Strøget. — Forretningen grundlagdes 1861 og omfattede den Gang forskellige Brancher, men den nuværende Indehaver, Hr. *Ludvig Knudsen*, som forstod, at det nu til Dags galdt om at præstere det mest fuldkomne paa et enkelt Omraade, omdannede den senere til Specialforretning i Overstykker. Ved Overtagelsen benyttedes kun Stuelokalet, nu strækker sig Forretningen gennem Husets fire Etager og beskæftiger ca. 150 Mennesker i og udenfor Huset.

En mægtig Udvikling har Konfektionsgenren undergaaet i den sidste Snes Aar. Hvilken Mangfoldighed nu i Faconer og Udstyrelse! Dengang købte man i Reglen Stoffet et Sted og lod Skrædderinden om Resten. Med en Vinterkaabe og et Sommerstykke kunde man klare sig gennem hele Aaret. Vil man nu være anstændig paaklædt, maa man mindst være udrustet med „tailor-made"-Kostume, Efteraars-Cape, Vinterkaabe, imprægneret Regnstykke, Aftenkaabe og *sortie de bal*. Hver Aarstid fordrer sit.

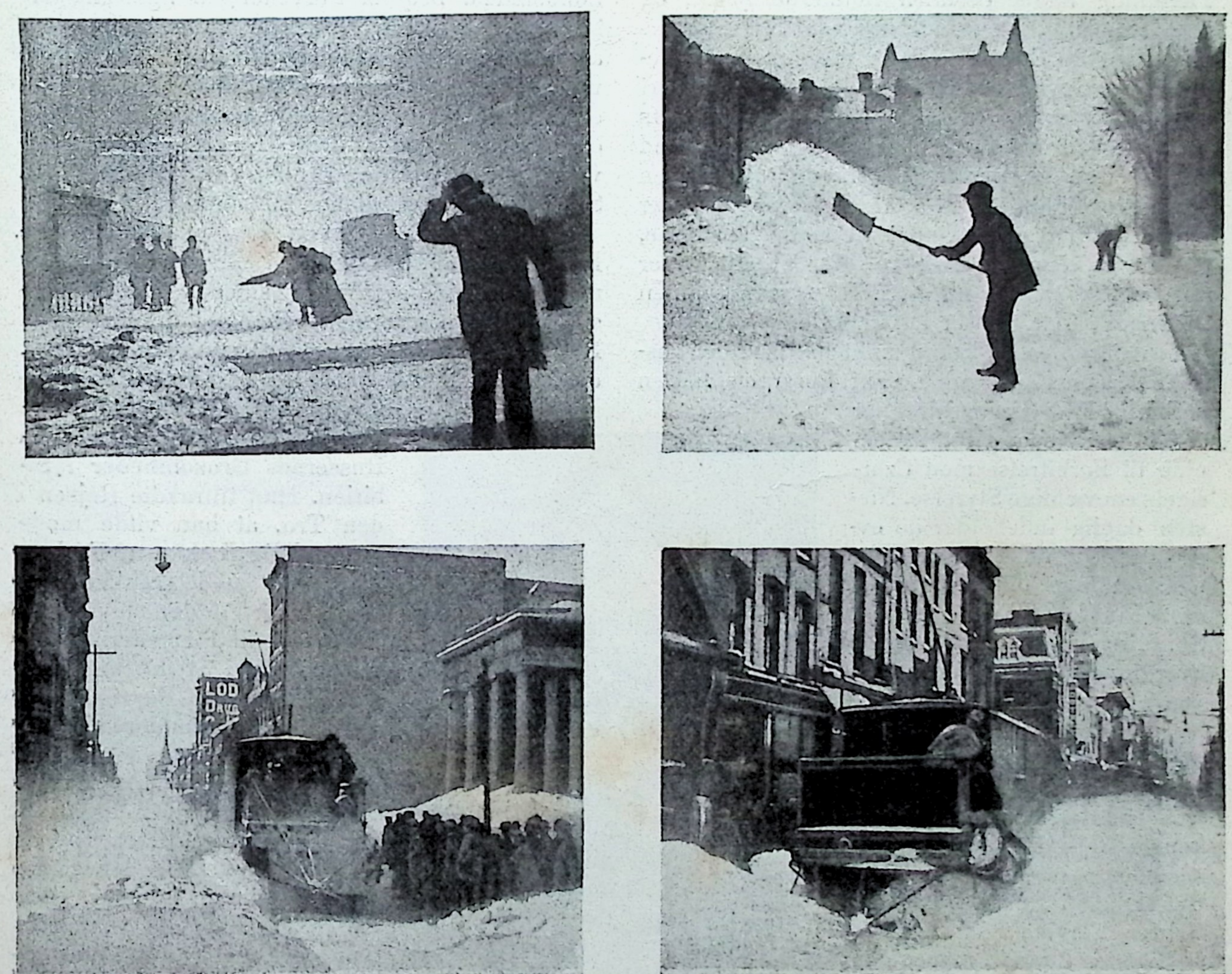
Foraaret kræver altsaa „tailor-made". Skulde nogen være i Tvivl, saa spørg Herrerne, som ofte har udmærket Sans for, hvad der klæder. Træk dem med hen foran de store Ruder, bag hvilke de engelske Moder er udstillede, og alle vil de svare: Jo, saaledes vil vi have jer!



Parti af Værksted hos H. A. Colbergs Efterfølger.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 25. Aargang 1898—1899. Søndag den 19. Marts 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Gadeliv i New-York under den store Snestorm.

Czarens Folk.

II.

De russiske Bønder har ikke mange Interesser ud over deres egne Familjeaffærer, deres Landbrug, Brændevinen og Religionen, — og deres Religionsdyrkelse er egenlig mere en Række ydre mekaniske Formaliteter end et virkelig sjæleligt Liv. Al politisk Tænkning ligger desuden Bønderne fjernt, og skal Rusland nogensinde faa sin Statsstyrelse omdannet fra Enevælde til en mere moderne Regeringsform og dermed samtidig faa gennemført nyttige Reformer, da bliver det næppe Landets mange Hundrede Tusinde Bønder, men derimod snarere den evropæisk paavirkede, altsaa den oplyste og dannede Del af Befolkningen, der kommer til at give Stødet til bedre Tilstande, thi kun de dannede Russere føler tilfulde, hvor uværdig Tilstanden nu er, f. Eks. Savnet af en fri Presse, fri Literatur og fri Tale.

Fra et evropæisk Standpunkt har især den russiske Kriminallovgivning vakt Forargelse. Den barbariske Forvisningsstraf har al Tid i Evropa givet Anledning til Forbitrelse mod Czarrigets enevældige Styrelse. Næsten daglig indeholder de evropæiske og amerikanske Blade Beretninger om Mishandling af de Forviste, og selv om disse Skildringer nok ofte er stærkt overdrevne, saa er der desværre paa den anden Side heller ikke Grund til at antage, at Tilstandene er saa gode, som nogle gærne vil give det Udseende af. Naar den amerikanske Rejsende, Julian Ralph, saaledes udtaler, at den store Befolkning i Rusland ikke betragter Forvisningen som en særlig stor Ulykke, maa denne Opfattelse staa for hans egen Regning. Hr. Ralph fortæller saaledes, at han en Gang paa et Hotel i St. Petersborg ytrede til Karlen, som bar hans Bagage, at man vel maatte passe paa sin Mund, hvis man vilde undgaa at komme til Sibirien, men at denne svarede: „Aa, det er saamænd ikke det værste at blive forvist. Der er virkelig mange Folk, der har det bedre i Sibirien end her hjemme!“



En Landsby-Politibetjent i Vinterdragt.

En anden Gang talte han om samme Emne med en Haandværker i Moskva og fik følgende Svar: „Selvfølgelig er Sibirien et slemt Opholdssted for Folk af Stand, men for Flertallet af mine Landsmænd betyder Forvisningen ligefrem forbedrede Livsvilkaar!“ Man fortalte ham desuden, at den indfødte Befolkning i Sibirien mente sig værre stillet end de Forviste, fordi de Forviste efter Straffetidens Udløb ofte forblev i Distriktet og nedsatte sig der, drev Handel eller Haandværk, og saaledes tog Brødet ud af Munden paa Stedets egen, oprindelige Befolkning.

Forøvrigt synes det nu som om en rigtigere Forstaaelse af Forholdene i Sibirien er i Færd med at arbejde sig frem. Saaledes har den engelske Militærattaché i Rusland foretaget en Rejsegen nem Sibirien og beskrevet sine Indtryk, og han udtaler, at han med Bestemthed kan benægte Rigtigheden af de ofte gentagne Rædselshistorier om Russernes Grusomheder i Sibirien. Han tiltraadte Rejsen i den Tro, at han vilde møde en uendelig Række af Forbrydere, der med Lænker paa Hænder og Fødder blev transporterede til Fængslerne. Og saa fik han i Stedet herfor at se Hundreder af Forviste, der gjorde Rejsen under virkelig favorable Forhold, forsvarligt paaklædte mod den strenge Kulde og yderst tilfredse med den hele Transport. De røg og sang under Vejs og bevægede sig frit og uden Lænker. Blev en enkelt Fange syg, førtes han øjeblikkelig til det nærmeste Hospital for at faa den bedst mulige Pleje. Og Børnene, som ledsagede Forældrene paa Rejsen til Fængselsdi-



En velstillet Bonde.



En fattig Bonde.

striktet, blev alle behandlede humant og godt, fik bedre Kost end de som oftest vare vante til fra Hjemmet og vare paaklædte saa varmt og godt som næppe nogensinde før.

Kun Mordere og særlig farlige Forbrydere transporteredes i Lænker og under skarpeste Bevogtning. Men ethvert Hensyn var taget til, at ogsaa saadanne Fanger kunde have det upaaklageligt under Transporten. Militærattachéen forsikrer, at han paa sin Rejse ikke saa, ja end ikke hørte om noget Tilfælde, hvor Fanger var bleven raat behandlede under Transporten. Og hvad Opholdet paa selve Fangestedet angaar, er det notorisk, at politiske Forbrydere, der ikke netop er forviste for et Attentat eller en Sammensværgelse, hverken faar Lænker eller bliver overanstrengte ved Tvangsarbejde.

„Saa vidt jeg altsaa har kunnet undersøge Sagen", slutter Attachéen, „er de verserende Historier om Forvistes legemlige Lidelser stærkt overdrevne".

At den rent aandelige Lidelse ved at være forvist maaske hos de mere dannede Fanger nedbryder Helbredet, er jo tænkeligt nok. Men ogsaa han fik Indtrykket af, at en Forvisning var en Overgang til noget bedre for den uvidende og laveste Del af den russiske Bondebefolkning.

De saa interessante Forhold i Sibirien og selve Fængselslivet der, vil imidlertid blive udførlig omtalte i en senere Artikel. Derfor tilbage til selve Rusland.

Russerne er et hvileløst Folk, de dannede Klasser rejser uhyre meget, langt mere end Jernbanestatistiken udviser. Dels skal det være meget betydelige Summer, Jernbanevæsenet aarlig bedrages for ved at det paa mange Steder skal være muligt at rejse uden Billet mod Bestikkelse, dels foretages endnu i Rusland en stor Mængde, selv lange Rejser, tilvogns, tilhest eller tilfods. Jernbanerne skal som Regel ikke friste, de køre meget langsomt og der gøres Holdt saa at sige ved alle Stationer, selv de mindste. Egenlige Eksprestog findes der kun faa af. Materiellet er derimod det bedste, man finder i Evropa, og især er første Klasses Sovevaggoner de berømte amerikanske Pullman-Sleepers. Ogsaa Jernbanestationerne ere ret moderne indrettede, og deres Restavrationer upaaklagelige. Derimod er det rundt omkring i de russiske Byer meget vanskeligt at finde Hoteller, som er paa Højde med Tidens Fordringer til Komfort. Selv i St. Petersborg findes der saaledes ikke hvad man virkelig forstaar ved et første Klasses Hotel. Og i Moskva er det Hotel, der er stort og yderst moderne indrettet og gaar for at være Byens bedste, me-



Vinter paa Landet.



Sommer paa Landet.



En russisk Familje.



En Bondepige i Ammedragt.

get lidt tiltalende.

Derimod kan man gennemgaaende leve godt paa Hotellerne i Rusland; Maden er ofte ligefrem udsøgt og er Vinen end ringe i Forhold til Prisen, kan man trøste sig med den berømte russiske Te, der, serveret i Glas, til Gengæld ikke har sin Lige noget Sted i Verden.

Hvad der især undrer den Fremmede, som rejser i Rusland, er det mærkelige Faktum, at der ikke findes nogen egentlig Middelstand, et dygtigt og kundskabsrigt Borgerskab som i de fleste andre nordevropæiske Lande. Man faar kun Øje paa to Klasser Mennesker, Embedsstanden eller de uniformerede og Bondestanden eller de kofteklædte. Hvorhen man end vender sig i Rusland, møder man Uniformer. Der er en saa overvældende Mængde uniformerede Mennesker, at man selv i store Militærstater som Frankrig og Tyskland ikke ser noget blot tilnærmelsesvis lignende. Og da man jo ved, at Russerne netop lever under et altbeherskende Militærregimente, er man tilbøjelig til at antage, at alle disse ældre og yngre Folk man ser vandre omkring i deres tykke graa eller blaa Klædninger med blanke forgyldte eller forniklede Knapper maa tilhøre Militæretaten og bliver højlig forbavset ved at erfare ens store Fejltagelse. Sagen er nemlig den, at Uniformer er i den Grad yndede i Rusland, at selv Advokater, Læger, Arkitekter, Universitetets Lærere og Folk i mange andre Slags Stillinger sædvanligvis ikke gaar civile, men bærer Uniformer med militært Snit. Naar saa hertil kommer de utallige Militære — alene de russiske Generaler er jo bekendt for deres svimlende Antal, — Jernbanefolk og andre Embedsmænd, der ogsaa alle er uniformerede, forstaar man, at man uafbrudt maa støde paa Uniformer, og at det selv efter længere Ophold i Rusland ofte kan være vanskeligt at afgøre, om man har en højere Militær eller en eller anden maaske ret underordnet Person for sig. En Rejsende fortæller eksempelvis saaledes, da han foretog en Rejse gennem Kaukasus sammen med to Russere, hvoraf den ene var civil, den anden uniformeret. Da han absolut maatte antage, at den sidstnævnte efter den pragtfulde Uniform at dømme maatte være en højtstaaende Officer, lyttede han interesseret til hans velvillige, lidt vidtløftige Forklaringer om Egnen, de kørte igennem. Stor var derfor hans Forbavselse, da han bagefter erfarede, at hans uniformerede Rejsefælle simpelthen var Agent eller Kommissionær for nogle af Distriktets store Landejendomsbesiddere og at den straalende Uniform kun skyldtes denne Stilling i Samfundet.

Vender man sig saa mod de fattige Bønder, stikker de rigtignok i Klædedragt sørgeligt af mod alle de funklende Uniformer. — Man kan se dem i deres lurvede Sommerdragt eller i Vinterklædningen, den tykke Faareskindskappe, — i begge Kostumer er Bønderne de samme, snavsede eller ildelugtende Mennesker med langt, usoigneret Haar og Skæg og med et tungnemt eller sløvet Udseende. Og de slette økonomiske, sociale og sanitære Vilkaar, hvorunder denne Almue de fleste Steder lever, gør den desuden til den mest drikfældige i Evropa. Det kolde Klima, som hersker i disse nordlige Egne gør, at Tilbøjeligheden til at drikke Spiritus bliver endnu større. Den almindelige Stimulans *Vodka*, russisk Brændevin, nydes da ogsaa i umaadelige Mængder af den russiske Bondebefolkning. At Salget af Vodka er et Statsmonopol sikrer vel nok, at der laves en no-



K. P. Pobedonoszew.



Storfyrst Michael Nikolajewitsch.



Grev N. W. Murawjew.

genlunde ordentlig Vare men gør ikke Forbruget mindre.

Vestevropæeren indser selvfølgelig, at den eneste Mulighed for at vænne de russiske Bønder af med det skæbnesvangre Drikkeri er at sprede Oplysning blandt dem ved at give dem en ordenlig Skolegang i almennyttige Fag og ved at oprette Højskoler for viderekomne. Den Frygt, man i de fornemme russiske Kredse nærer for, at Oplysningen vil gøre Bønderne utilfredse med deres Kaar og maaske oprørske mod Regeringens Embedsmænd, er muligvis ikke ganske ugrundet, men Utilfredsheden vil nok vaagne en Gang alligevel, og da er det sikkert Rusland tjenligst om Regeringen i Tide har vist sin Sympati for det brede Lag ved at tænke paa dets Oplysning.

At Regeringen er sig sin Pligt bevidst, og at en Bevægelse henimod bedre Tilstande virkelig er oppe i Rusland syntes ikke mindst at fremgaa af Czar Nicolajs overraskende Fredsbudskab, der var en saa smuk Fortsættelse af Alexander III.s liberale Bestræbelser.

De sidste Begivenheder i Finland synes jo imidlertid desværre at tyde stærkt paa, at Czarens Ønsker er et, deres Fuldbyrdelse et andet, og at man derfor, naar der er Tale om Fremskridt i den russiske Administration, maa vogte sig for at glæde sig for tidligt. Større Kontrast end Czarens Fredsbudskab og Finlands Undertrykkelse kan ialtfald vanskelig tænkes, og man har derfor Ret til at betvivle, at to saadanne næsten samtidige Beslutninger virkelig kan skyldes en og samme Mand.

Omstaaende bringer vi Portrætter af de tre Mænd, hvis Arbejde væsenligst har bidraget til at fremkalde den nuværende finske Situation.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægter først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft; han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil.



Dagen havde været stormfuld lige fra Daggry, og skønt det nu var sent om Eftermiddagen, og Regnen var holdt op, tordnede Brændingerne mod de yderste Øer af Øgruppen, og det aabne Vand varskummende hvidt; men den Vig, i hvilken de havde fortøjet „Esmeralda“, var skærmet baade mod Vind og Vove. Granitmuren taarnede sig op over Skibets Dæk, et Bælte af smaa Øer, der strakte sig langt ud i Bugten og tilbage til Finlands fjerne Kyst, var dets Forsvar mod Brændingerne. Det svømmede stolt paa sine Fortøjninger, som om det var sig den Sejer bevidst, som Natten havde skænket det.

Denne Havn var blevet naaet ved Daggry af Mænd, som kendte hver Kanal og hver Landemærke i Bugten. De havde budt den Velkommen, for derinde kunde de tænke paa at faa Mad og Søvn og glemme, at Russerne var i Hælene paa dem. Skønt Vaabenstilstanden maaske kun varede nogle Timer, var det en Guds Gave for dem, hvis Øjne gjorde ondt af at vaage, hvis Lemmer var kolde af Væde og hvis Tunger var tørre af Tørst.

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

Den Storm, som rejste sig, da Dagen brød frem, var en venlig Storm for dem. De sagde til sig selv, at intet Krigsskib vilde vove sig i Nærheden af dem, medens Brændingerne larmede og Skummet spredte Taageskyer over Landet, medens Vestenvinden hvilede i Bugten. Og saa sov de, og Solskinnet senere op paa Dagen var kvægende for deres Øjne og bragte Varme til deres Legemer, der var blevet stive af den bidende Kulde Natten i Forvejen. Paul var gaaet i Land med sit Mandskab, men det var ikke for at sove. Han havde haft nok i det Par Hviletimer, han havde faaet tidligere paa Dagen. Han var maaske den eneste af det lille Selskab, som forstod rigtigt, hvor ond Skæbnen havde været ved at drive ham ind her til denne Ø paa en Tid, da han skulde have været langt ude paa Østersøen. Det vestlige Land, hvor Friheden havde hjemme, syntes at være blevet et Land, der laa fjernt fra hans Drømme. Han saa' fra Øen ud over de hvide Bølger og huskede paa, at russiske Skibe, der var sendte ud for at forfølge ham, laa paa Vagt og ventede. Den fjerne Kyst, som var høj, klippefuld og gold, talte om Kystpatrouiller og Finner, som snart maatte erfare, at der laa et Skib ude i en af Havnene, om Bønder, som vilde skynde sig at bringe Efterretningen til Helsingfors for at faa et Par Kopeker. Han kunde tænke saa meget, som han vilde, han kunde ikke udklække nogen Plan, som kunde rive ham ud af den Fare, i hvilken Stormen havde bragt ham. Han maatte vente paa mere smult Vande og en bedre Vind, og at vente, det var en Kval, som næppe var til at holde ud.

Alt dette optog hans Tanker, da Marian vaagnede ved Middagstid, og af den gamle John Hook blev roet ind til det lille Stykke af Bredden, hvor de kunde lande paa den navnløse Ø. Paul gik hende i Møde og løftede hende ud af Baaden, men han vilde ikke sige noget til hende om sine Tanker, og han saa', at der igen var kommet Farve i hendes Kinder, og at de store Ringe under Øjnene var skyllet bort af Søvnens Vande. Hun var i Virkeligheden næsten den samme glade, smukke Pige, der havde vundet hans Hjerte i Guvernørens Hus, og da han saa' ind i hendes lyse Øjne og hørte hendes klare Latter, steg Kærligheden op i ham og fik ham til at glemme alt andet.

„Jeg har ventet paa Dig," sagde han ømt, „Timerne var lange."

„Nu vil de flyve," svarede hun og tog hans Haand. „Nu skal vi se hinanden blive gamle, Paul. Aa, er det ikke godt at trække Vejret igen? Jeg kunde løbe, løbe til Verdens Ende!"

Hun trak ham med sig, hun skyndte sig i Glæden over sin Frihed og fortalte ham hundrede Ting paa en Gang, gjorde Spørgsmaal, som hun ikke fuldendte, og ventede ikke paa Svar. Da de var kommet op paa Klippen, lagde hun sig paa Jorden og glædede sig over Udsigten over det hvide, hvirvlende Hav og den øde Ø. Han laa ved Siden af hende, glad over, at han havde skaffet hende denne lykkelige Time.

„Jeg kan ikke tro det," sagde hun, medens Vinden forfriskede hendes Ansigt og jog Krøllerne bort fra hendes smaa Øren. „Jeg kan ikke tro, at vi er her. Hvor kan én Dag gøre en saadan Forskel? Hvor skulde vort Liv kunne henrinde saa jævnt i lange Aar og saa forandre sig saa pludseligt og føre os bort fra alt, hvad vi hidtil har kendt, til Ting, vi aldrig har drømt om? For en Maaned siden var jeg Lærerinde i Kronstadt, jeg lærte Tvillingerne at vokse op paa en Maade, de ikke havde Lyst til, men hvor er jeg i Dag, og hvad er jeg? Hvorfor er det skjult for os? Og naar det er saa løjerligt i Dag, hvordan vil det saa være næste Aar og Aaret derefter? Ak, om man et Øjeblik kunde se ind i Fremtiden."

„Men det kan Du ikke," sagde Paul. „Vi kan ikke se, vi kan blot handle, Marian, og det er det, vi har gjort, Du og jeg, skøndt Gud maa vide, hvad det er, vi har indladt os paa, og hvorledes det vil ende! I dette Øjeblik er vi paa en Ø i Nærheden af Hangø, og vi venter her, til Vinden har lagt sig, og det er blevet smult Vande. Naar det sker, gaar vi om Bord i „Esmeralda" igen, og i Morgen kommer vi til Stockholm."

Hun klappede i Hænderne, stirrede tankefuldt ud og sagde:

„Det er en Verden af Øer, en Verden uden Liv. Der kan ikke være nogen Plet paa hele Jorden saa ensom som denne. Og dog er det en By for mig nu. Jeg kunde befolke den med Fuglene, Klipperne skulde være Kirker og Bygninger for mig. Paradiset ligger paa den brede Vej, naar man i en hel Maaned ikke har set Solen."

Han klappede hende og bad hende om at glemme, at hendes Frihed kunde afhænge af Vindens Lune.

„Du er glad over at være fri, Marian, lige saa glad som jeg. En Gang vil vi maaske mindes denne Dag og tale om den som vor Kærligheds Morgen. Jeg tror ikke, at de vil følge os; der er faa, som kan sejle i dette Farvand, selv Fiskerne holder ikke af at komme her, det er en Grav for Sømænd, det véd mange brave Fyre."

„Og dog vovede Du at sejle herind."

„Det var det eneste, der var tilbage. Vi kunde ikke komme forbi de Skibe, de havde sendt ud efter os, vi kunde ikke vende tilbage; dette var vor eneste Havn, hvis vi ikke gik tilbage til Fængslet, som de ønskede."

Hun gyste og klyngede sig til ham.

„Vi skal aldrig tilbage, kæreste Ven, vel?"

Han begyndte at tage Smaasten op og kaste dem i de skummende Bølger.

„Jeg véd det ikke," sagde han efter en lang Pavse. „Hvem kan sige, hvad Fremtiden bringer? Men jeg er ikke længer Russer. Jeg har intet Fædreland nu, det vedrører mig ikke."

Den uendelige Følelse, der laa i hans Ord, kunde ikke skjules for hende. Hun havde ikke, siden hun forlod Cellen i Fort Alexander, saa godt forstaaet den Pris, han havde betalt.

„Ak, Paul, Paul," udbrød hun bittert, „hvad har jeg gjort, hvilken Forbrydelse har jeg begaaet, for at jeg skulde bringe dette over Dig? Lad mig komme tilbage til Kronstadt, jeg fortjener ikke det Offer, jeg kan aldrig gengælde det. Der er Tid endnu."

Han lo ad hendes Sorg. Han dadlede sig selv, fordi han havde talt, og svarede med at tage hendes Ansigt mellem sine Hænder og se ind i hendes taarefyldte Øjne.

„Den Forbrydelse, Du har begaaet," sagde han, „er at være den sødeste lille Kvinde paa Jorden. Den Uret, Du har gjort, er at faa mig til at elske Dig, saaledes, at der ingen Verden er til for mig uden Dig. Hvorfor vil Du tale om Gengæld? Gør man Beregninger, naar man elsker hinanden? Har man saa ikke alt fælles? Den, der saarer Dig, saarer ogsaa mig. Naar Du er tilfreds, saa er jeg det ogsaa. Jeg mister et Land og vinder hele Verden. Selv om jeg ikke er Russer længere, saa er jeg dog Marians Mand. Lad os ikke tale om den Slags Ting, det er utaknemmeligt, naar vi har saa rigt et Liv foran os; skulde det svigte os, saa kan vi beklage os. Hvis Vinden er god, er vi i Stockholm i Morgen. Dér forlader jeg min Baad og sejler paa en engelsk Damper til London. Saa er det, Du maa glemme, at Du er Englænderinde. Saa skal Du være Zassulics Hustru og en Ven af Rusland. Alt, hvad Du har lært i Kronstadt, maa Du glemme, de Venner, som fristede Dig, skal være fremmede for Dig i Fremtiden. Vi vil begynde Livet igen som Pilegrimme i et fremmed Land, men vi vil vandre Livsvejen sammen, og vor Rejse vil være let."

Skyggerne svandt bort fra hans Ansigt, medens han vedblev at tale om alt, hvad han vilde gøre i London,

og om, hvordan han haabede meget af sin Slægtning og af sine Kundskaber som Ingeniør. Marian lyttede med smilende Ansigt, skønt hun hele Tiden sagde til sig selv, at hun maatte forhindre dette Offer og tvinge ham til at vende tilbage til sit Arbejde og sit Land, hvis det var muligt at vende tilbage, ikke som en Mand, der er i Unaade, men som en Mand, der har kæmpet med en stor Fristelse og overvundet den. For sit eget Vedkommende tvivlede hun ikke om, at hendes Snille vilde finde en Maade, hvorpaa hun kunde naa hjem til sit eget Land. Den øjeblikkelige Fare, som hun var i, den Fare, at de næste Øjeblik kunde blive opdagede af de russiske Skibe, var ikke nogen Virkelighed for hende. Hun kunde atter gaa og se paa Himlen og indaande den friske Luft. Hun følte sig til Mode, som om hun allerede drev om i en Baad ude paa Oceanet, og den Rejse var ikke uden en vis Grad af Tiltrækning.

„Du maa tilbage, Paul,“ sagde hun meget bestemt, da han var færdig med at tale, „Du maa finde en Udvej og en Undskyldning.“

„En Udvej, min Ven, naar man har set Dig paa mit Skib, og Sergenten har fortalt dem, at jeg tog Dig med fra Fortet! Ja vel, det vil være let nok; de er saadanne Tossehoveder i Kronstadt, de vil tro mig, naar jeg siger: Fangen undslap, det var et Ulykkestilfælde; de vil belønne mig — med en Række Soldater og Bly som Lægemiddel. Den Dag, da jeg kan vende tilbage til Rusland, vil være den samme, da Stjernerne falder ned for vore Fødder, og der ikke længere er nogen Sol paa Himlen. Det er taabeligt at tale om det. Fra nu af skal *Du* skaffe mig et Fædreland, det skal være et Hjertets Land, og Huset skal være vort Kærligheds Hus. Saa vil vi le ved at mindes, hvor værdiløse de materielle Ting er, som en Gang syntes os saa store, vi vil le ad den Dag i Dag og fortælle hinanden, at vi alligevel narrede den gamle Bonzo.“



Det var en kæk Anstrengelse for at skjule den Frygt, han følte, men Kvindens Instinkt fortolkede Ordene rigtigt. Da han derefter saa' hende ind i Ansigtet, stirrede hun ud over Bølgerne og Smaaøerne lige til det aabne Hav i det fjerne, hvor Vestenvinden endnu blæste med en orkanagtig Styrke, og Banker af tætte Skyer vidnede om Nattens Komme.

„Vinden er vor Ven,“ sagde hun tankefuldt, „men Vinden lægger sig straks og saa —“

„Saa bliver det mørkt, Du lille. Selv om de tror, vi er her mellem Øerne, maa de have flere Dage, før de opdager, paa hvilken Ø vi er, og medens de søger efter os, er vi lunt i Havn i Stockholm. Vi maa liste os fra Havn til Havn, indtil vi ser, at intet Skib følger os, og saa vil min lille Baad gøre Resten. Der er ikke et Skib i Rusland, der kan gaa hurtigere end den, naar Havet er roligt. Det venter vi paa, og saa er alt i Orden.“

De havde forladt den lille Høj, de havde ligget paa, og stod nu paa Pynten og saa' ud over den underlige Havn, som Skæbnen havde kastet dem ind i. Marian saa' igen denne Verden af Øer, der strakte sig uendelig langt hen imod Østersøen og tilbage til Rusland. Vandets og Himlens Mørke, det kolde, graa Lys, Ensomheden, Bølgernes Brusen og Maagernes skingrende Skrig gav hende paany en stærkere Fornemmelse af hendes egen Ensomhed; hun syntes, hun var et Udskud i Verden. Hun saa' sig flyve bort fra Menneskene til de ødeste Steder paa Jorden. Der syntes hende at ligge hundrede Aar mellem Nutiden og hendes tidligere Liv. Hun bebrejdede sig bittert, at hun havde belønnet saa stor en Kærlighed med saa skrækkelig en Gave — Menneskenes Bagvaskelse og onde Tungers Haan, Skændselens Brændemærke og den landsforvistes Lod.

Og denne Tanke blev stærkere i hende, at hun maatte frelse Paul mod hans Vilje og vandre alene ad den Vej, som hendes Daarskab havde ført hende ud paa.

XVI.

Alene.

Vestenstormen holdt sig Dagen igennem og var paa sit Højdepunkt, da „Esmeraldas“ Mænd gik til Køjs. De havde været stadig paa Vagt om Eftermiddagen for at se, om der var Skibe i Synskredsen, eller for at opdage Tegn til Liv paa Finlands nærliggende Kyst. Men Havet vedblev at strømme bjærghøjt dér, hvor Bugten var bred, og der hvilede en Sky af Taage og Skum over Landet, som gavnede dem i disse ængstelige og spændende Øjeblikke. De sagde til sig selv, at Østersøflaaden ikke vilde prøve paa at trodse en saadan Storm, men sikkert allerede laa lunt i Læ i Helsingfors eller Reval. Vejret forklarede den Omstændighed, at man ikke saa' noget til Fiskerne fra de nærliggende Øer. I saadan en Storm kunde ingen Baad gaa ud, og ingen Bonde vilde patrouillere paa Kysten, naar Vestenvinden kom farende fra Bugten, og Braadsøerne larmede. Den næste Dag vilde Vinden løje af, og det vilde blive roligt, den næste Dag vilde de begynde at leve igen.

Natten var mørk, taaget og truende, saa det var ingen Nytte til at stille Vagt paa Dækket, da Bølgerne og Klipperne beskyttede Skibet. Der skinnede heller ingen Lys paa „Esmeralda“, dens Mænd gik frem og tilbage, som om de var bange for at tale. De var glade ved disse Timers Vaabenstilstand, for saa kunde de dog sove og hvile. Kun Marian holdt sig vaagen. Søvnen var blevet hende en lunefuld Ven.

Fortsættes.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



Déroulèdes revolutionære Forsøg.

Som det vil erindres, gjorde den bekendte Deputerede Paul Déroulède et ligefrem latterligt Forsøg paa at foranstalte Revolution i Paris den Dag, Præsident Faures Begravelse fandt Sted. Et Par Infanteriregimenter under Anførsel af General Roget var netop paa Vejen hjem til Kasernen, da Generalen pludselig blev antastet af Déroulède, der, ledsaget af den Deputerede Marcel Habert og ialt ca. to hundrede Meningsfæller,styrtede sig henimod ham. Ved at gribeHesten i Tøjlerne søgte han at dreje den en anden Vej under Raabet: „Leve Armeen! Til Elysee!" Generalen lod først som ingen Ting og anstrængte sig kun for at holde Orden i Regimenternes Rækker ved bl. a. at forsøge at forhindre, at den forsamlede Mængde blandede sig mellem Soldaterne, der ophidsedes ved allehaande fristende Tilraab. Déroulède vilde imidlertid ikke slippe sit Tag i hans Hest og mere og mere fanatisk og eksalteret, som han blev, fulgte han og Habert med helt ind i Kasernegaarden, hvor de umiddelbart derpaa arresteredes, efter at man forgæves havde anmodet dem om at forføje sig bort. For Déroulède og Habert kan denne mislykkede Demonstration, som hele Paris nærmest synes at have moret sig over, imidlertid blive en ret alvorlig Historie, idet der nu selvfølgelig fra Modstandernes Side gøres Forsøg paa at faa det mest mulige ud af Skandalen, bl. a. ved at se at faa den af Fanatisme sikkert ikke helt normale Déroulède idømt Landets højeste Straf for planlagt Oprør og Højforræderi. For det Parti, der gerne saa en Omvæltning af det bestaaende i Frankrig, har Déroulèdes letsindige Optræden været til stor Skade, idet Præsident Loubets Popularitet derigennem kun yderligere er blevet forøget.

Blandt dem, der sikkert befandt sig mindre vel ved at skulle gaa i Procession ved Faures Begravelse, var Kassationsrettens ærværdige Medlemmer, der jo i Anledning af Dreyfussagen har været Genstand for allehaande Trusler og Bagvaskelser. De lærde Herrer Dommere vakte da ogsaa stor Opsigt i det mægtige Følge, hvortil de mærkværdige Dragter, som de er iført, selvfølgelig ogsaa i høj Grad bidrog.



Kassationsrettens Medlemmer i Processionen ved Præsident Faures Begravelse.

* * *



Baron Reuter.

Ved Baron Reuters Død har Verden mistet en af sine Berømtheder, ja Velgørerere kunde man næsten sige. Baron Reuter, der døde under et Ophold i Nizza, 83 Aar gammel, var nemlig Stifteren af det saa bekendte Telegrambureau, der har hans Navn, og som hele Verdenspressen har at takke for de paalidelige og velunderrettede Telegrammer, den daglig ser sig i Stand til at bringe fra alle Verdensdele. Reuter begyndte ganske smaat i Aix le Chapute i 1849 og fik egentlig først Betydning, da England og Frankrig havde faaet telegrafisk Forbindelse i 1851, paa hvilket Tidspunkt han etablerede sit Hovedkontor i London. Fra nu af gik det nemlig rask fremad, intet Blad af Betydning kunde undvære Reuters Telegrammer, og hermed var Reuters Lykke gjort. I 1865 fik han Koncession paa en Telegraflinje mellem England og Tyskland, og samme Aar opnaaede han en lignende Tilladelse til at lægge en Linje mellem Frankrig og Amerika. Herved tjente han en saa stor Formue, at det ikke forbavser, at han nu ved sin Død siges at skulle efterlade sig mange Millioner.

* * *



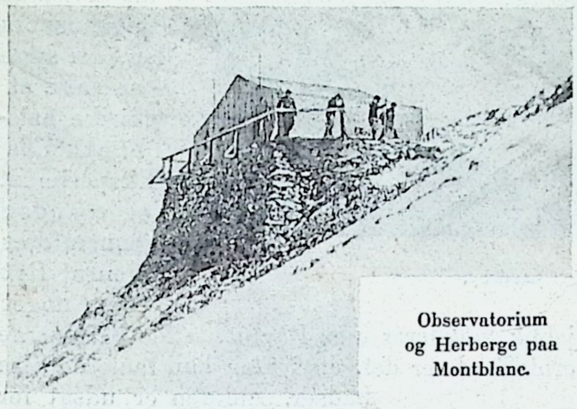
Koloman v. Szell.

Den lange politiske og parlamentariske Krisis, der har hersket i Ungarn, synes at have faaet en tilfredsstillende og heldig Løsning ved Valget af Hr. Koloman v. Szell til Ministerpræsident. Hr. v. Szell, der nu er 53 Aar gammel, har været en ivrig og anerkendt Politiker i de sidste 30 Aar, kan betragtes som en stor Kapacitet, og hans Meninger har allerede længe været de gældende, naar det drejede sig om afgørende Spørgsmaal. Da han i 1875 var Finansminister, opfyldte han fuldt ud de For-

ventninger, man havde stillet til hans Retskaffenhed og store Dygtighed, og det forbavsede derfor heller ikke nogen nu at høre, at man netop valgte ham til at beklæde en Ministerpræsidents vanskelige og ansvarsfulde Post.

* * *

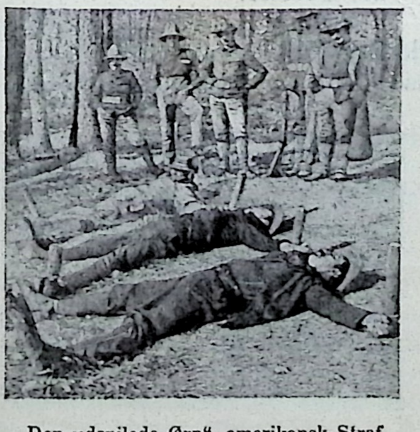
DEN franske Ingeniør Joseph Vallot har gjort en god Gerning mod de mange Bjærgbestigere, der aarlig søger op til Montblancs snehvide Top, ved det Observatorium og Herberge, han med mange Vanskeligheder og stor Bekostning har ladet opføre paa Vejen dertil. At bygge dette tilsyneladende saa uanselige



Observatorium og Herberge paa Montblanc.

lille Hus tog ialt 44 Dage, og saa længe forblev Vallot uafbrudt paa Montblanc. Kun tre af de 35 Arbejdere, han havde engageret, holdt ud med ham. Alle de andre maatte skiftevis ned til Byen Chamonix, for ved et nogle Dages Ophold der at forsøge at komme sig af den Bjærgsyge, der kom over dem. Det lille Hus har Kobbertag og dobbelte Mure, hvad der er aldeles nødvendigt for dets Bestaaen i de Omgivelser. Naar man gaar ind, støder man først paa Køkkenet, der samtidig er beregnet paa at skulle tjene som Opholdssted for „Førerne", medens den øvrige Del er indrettet paa at kunne modtage rejsende og give dem Nattely. At man har den herligste Udsigt fra dette Punkt, behøver næppe at siges, men alligevel kan det ikke andet end forbavse, at en Mand som Vallot, der er meget rig, og som en af de Parisere, der holder af at leve med i Verden, bebor en aldeles fyrstelig Lejlighed i det skønne Champs-Elysées, kan føle sig tilfreds ved et længere Ophold i en Hytte som dette Observatorium, saa fjærnt fra det for enhver Franskmand saa kære Paris.

* * *

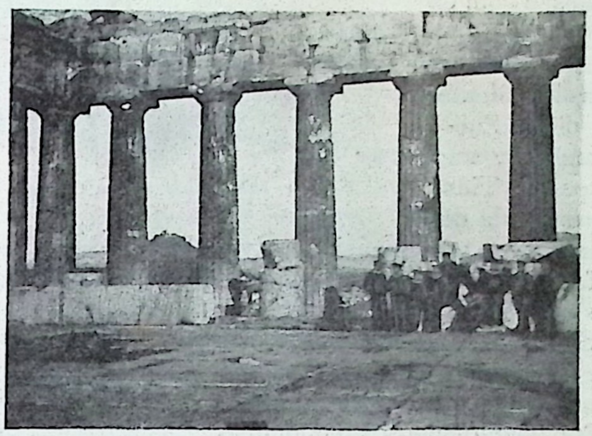


„Den udspilede Ørn", amerikansk Straf.

DET frihedselskende Amerika, Fremskridtets Land, er dog ikke kommet saa vidt endnu, at det i Lighed med andre civiliserede Lande har afskaffet de korporlige Afstraffelser, der hører en mere barbarisk Tid til end den, vi lever i. Vort Billede viser saaledes Fuldbyrdelsen af en Straf, der kaldes „Den udspilede Ørn" og som ofte anvendes i den amerikanske Hær. Den gaar ud paa, at Synderne lægges paa Jorden og spændes til nogle Stolper, omtrent paa samme Maade som en Rovfugl nagles fast til en Mur. At skulle ligge saaledes uden at kunne røre et Lem, medens Solen stikker eller i Regnvejr, skal hurtig medføre en saa uudholdelig Pine, at den kan tæmme selv den mest rebelske Natur.

* * *

AF de mange Indtryk fra fremmede Lande og Egne, som hjembringes fra et Middelhavstogt, er der sikkert faa, som i Skønhed kan maale sig med det, man modtager paa Athens Akropolis, og af hvilket skønne Panorama et Amatørbillede her bringer en lille Del. Billedet er taget i det ærværdige Parthenons

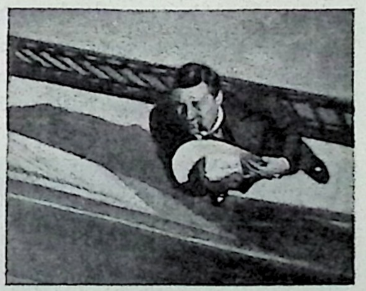


Parthenons Indre.

Indre, hvorfra man dybt nede har Udsigt til Athens Huse, medens ovre paa Byens anden Side Lykabettos hæver sig stejlt med sit Kapel paa Toppen. Det var i Juledagene, at en Del af „Fyens" Besætning besøgte Akropolis. Et let Snefald havde pudret Bjærgtoppene paa begge Sider af Dalen, hvori Athen og Piræus ligger, og dette, i Forbindelse med det skønneste Sommervejr, bidrog end mere til at forhøje Skønheden og sætte Sceneriet uforglemmelig fast hos Beskuerne.

* * *

DETTE Billede, der skyldes et Amatørfotografi, taget paa et af Rivieraens mange Hoteller, gør ved første Øjekast et ret ejendommeligt Indtryk. Og dog fremstiller det kun en Herre, der staar paa en af Hotellets Balkoner og ser op mod en af Balkonerne i øverste Etage, hvorfra hans Billede saa er taget med det Resultat, at han, der er ualmindelig høj og slank i Virkeligheden, paa Billedet

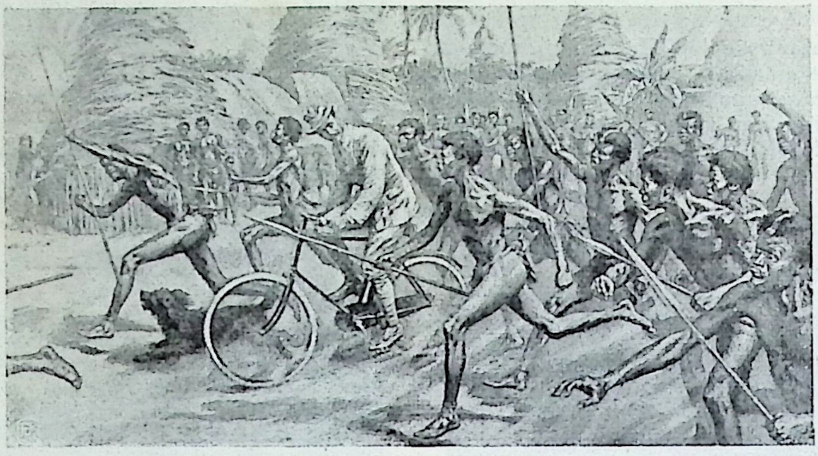


gør Indtrykket af at være baade lille og sammentrykket. Af de Fotografier, vi hidtil har set af den Art, er dette unægtelig det morsomste.

Cykle-Sporten

„up to date“.

De vilde Stammer kunne ganske vist endnu blive forbavsede, naar et for dem saa mærkværdigt Slangevæsen som en Cykle kommer paa nært Hold indenfor deres Enemærker, men paa et Tidspunkt, da den indfødte sydafrikanske Lady trakterer dette Befordringsmiddel med lige saa stor Behændighed som hendes mere civiliserede Søstre, maa der absolut noget ganske ekstraordinært til, for at vække en fornyet Interesse for denne Sports Ejendommeligheder. Det er lykkedes Cykle-Artisten, som snart er de store Varietéers bedste Tiltrækning, at kalde denne Interesse frem. Selv ikke den vildest forcerede Væddeløbsspurt kan samle et saa overbegejstret Publikum som de besynderlige Eksperimenter, en moderne Kunstrytter tør tillade sig. Snart staar han paa Trinet og driver Cyklen frem med Haanden, snart staar han oprejst i Sadlen, saa sætter han sig ned mellem Hjulene, bearbejder Pedalen med den ene Haand og jager i fuld Karrière omkring paa Scenen. Dernæst snoer han sig ud af sin ubekvemme Stilling, for at indtage en endnu vanskeligere, idet han med Hænderne støttede til Styret og Knæerne trukket op under Brystet svæver over Cyklen. Saa hæver han Forhjulet i Vejret, og ruller længe videre paa Baghjulet alene, medens Cyklen indtager en Stilling som en stejlende Hest. Han staar tilsidst paa Hovedet — vort Billede viser den tyske Artist Kaufmann udførende dette Tric, som fordrer en kolossal Sikkerhed. Vanskeligst af alt er endda Baglænskørslen, der synes at være et ganske halsbrækkende Eksperiment og som dog gennemføres, uden at Rytteren noget Øjeblik kolliderer med Rampen eller Kulisserne. Forbløffende er det, at Cyklen kan taale de Strabadser, som den er udsat for, og Fagmænd paastaa dog, at der ej er nogen Konstruktionsforskel paa denne og paa andre Cykler. Sports-Artisten findes for Tiden paa alle store Varietéers Program, og hans i Almindelighed meget tiltalende, lidet affekterte Væsen skaber ham straks en venligsindet Tilskuerkreds. En ganske fortrinlig Kunstner i denne Genre var Mr. Sid Black, som i forrige Maaned optraadte her i Cirkus Varieté. Og for Artisten staar Amatør-Kunstrytteren ikke tilbage. To af vore Billeder fremstille en ung engelsk Sø-Officer, Lees, ifærd med at udføre et Par af de vanskeligste Øvelser.



En Cyclist i de Vildes Landsby.



Cyklende Sydafrikanerinde.

Fremtidens Cyklist vil ikke efter disse fuldendte Præstationer finde noget Stof til Udvidelse af Sportens Rammer. Han vil derimod sikkert opnaa gunstigere Forhold for Sportens Udøvelse paa Gader og Stræder. Allerede nu dannes i mange Byer de nye Ga-



Amatørkunstrytteren Lees. (Foran Styret.)

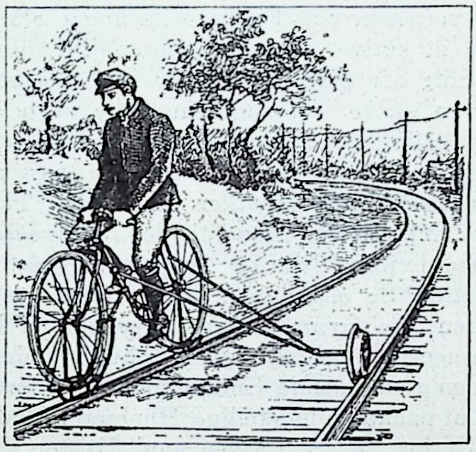


Amatørkunstrytteren Lees. (Under Styret.)

der saaledes, at der bliver en særlig Sti for Cyklister, og den Tid er ikke fjern, da Vejene bliver delte i tre lige store Partier, for Fodgængere, Køretøjer og Cykler. I Udlandet træffer Cyklisten ofte paa en Jernbanevej, som han i Mangel af anden nødes til at følge. Da det kan have sine store Besværligheder, har et opfindsomt Hovede opdaget et Reservehjul, ved hvis Hjælp han klarer sig, som paa det hosstaaende Billede.



Cykle-Artisten Kaufmann.



En Cyklist paa Jernbane-Spor.

Mellem Højskoleelever.

Af. H. C. Jensen.

Om. Vinteren.

DEN tredje og fjerde November vrimler det paa Jærnbanerne, Dampskibene, Dag- og Postvognene af unge, raske og solbrændte Karle, der med frejdigt Mod, stor Spænding og lyst Haab stævne mod det af Venner og Bekendte saa tit omtalte Sted, Højskolen. Man skulde ikke tro, naar man ser disse unge Menneskers Livlighed og Raskhed, at de for faa Dage siden have arbejdet strengt i Marken med at tage Roer op, køre dem hjem og lignende, hvilket tit i Efteraarstiden maa udføres i Regn og Slud, saa Karlene, naar de om Aftenen vendte hjem, ikke blot vare trætte og udasede, men ogsaa gennemblødte lige til Skindet; det hænder ikke en enkelt Gang men gentager sig Dage, ja Uger i Rad.

Ungdommen har heldigvis i Regelen et sundt Helbred og et godt Humør. Nu er alt Besvær glemt. Øjnene spille af Liv; og de ere næppe i Stand til at sidde stille et Øjeblik. Blikket svæver ud over de efteraarsagtige, graa Landskaber, Toget farer igennem, men Tanken er ikke med. Den dvæler ved dem derhjemme et kort Sekund, for saa at ile forud mod Maalet. Der er baade Vemod, Glæde og Spænding til Stede. Det er maaske første Gang, at en fattig Knøs, som har tjent, lige siden han var saa stor som saa, er ude at køre med Toget. Det er den anden store Begivenhed i hans Liv; den første indtraf, da han med sin lille Pakke under Armen og med Moderen ved Haanden vandrede hen til „Gaarden“ for at paatage sig en Hyrdedrengs ansete og betroede Gerning.

Nu føler han sig som sin egen Herre; og for en kort Tid skal han ogsaa føle det Velvære, det er, at rejse som sin egen Mand. Det giver Mod og Frejdighed. Han betragter sig ogsaa som en ren Krøsus. De sammensparede Penge ere godt gemte i Lommen, og aldrig før har han haft saa mange Penge til sin egen Raadighed. Og i Smug maa de tælles atter og atter; og Anvisningen fra Amtet paa Understøttelsen maa nok engang læses igennem. Et veltilfreds Smil opklarer hans Ansigt.

„Med alle disse mange Penge maa jeg da sagtens kunne klare mig.“

Det var dog lidt kedeligt at komme ene til et fremmed Sted; det er altid saa rart at have Følgeskab, saa er Modet større. Blandt alle disse mange unge Mennesker maa der da være een, der skal til samme Skole. Og nu bliver der en ivrig Spejden, og man rykker uvilkaarlig nærmere til hinanden, drevne af samme Tanke.

„Godaw! a tøkkes, a sku kind dæ?“

Dette Spørgsmaal, udtalt paa sindigt Jydsk, bredt Sjællandsk og syngende Fynsk, lyder fra alle Kanter, og snart er Samtalen i Gang. Man giver en kort Beskrivelse af sine egne Forhold, drøfter Fremtidsudsigterne for Vinteren; og mens Passiaren gaar lunt og hyggeligt, fører Toget de unge til Stationen, hvor de skulle stige af.

Vognen fra Højskolen er mødt, Kofferterne læsses paa; og tronende oven paa Kister, Kasser og Sengeklæder rulle Danmarks unge Sønner ind i den før saa tavse og rolige Skolegaard.

Hvor der før har været roligt og stille, der bliver nu Uro og Travlhed. Kisterne læsses af, Tøjet bæres ind i Sovestuerne, og Sengene redes. Overdynen fornedres til Underdyne, Lagnerne blive der Folder paa, den kvindelige Haand mangler; og det er tydeligt, at det er uøvede Hænder, der haandtere de bløde Ting. Et Par solide Træsko søger at overdøve de store Vandstøvlers kraftige Bump i Gulvet. Endelig er alt

færdigt; den unge Mand har indrettet sit Hi for Vinteren og maa nu ned i Spisestuen for at styrke de sunkne Livsaander ved en Kop Kaffe, og saa maa han hilse paa Forstanderen, Fruen og Lærerne. Han er i høj Grad genert, men skyder ved en Kraftanstrengelse og selvbevidst Mine Hjertet, der er sunket langt lavere, end det ellers plejer at være, tilbage paa dets gamle Plads og rækker Haanden frem og giver et djærvt Haandslag. Saa er Bekendtskabet gjort, og Resten af Dagen bruges til at stifte Bekendtskab med nyankomne og at finde sig til Rette i de ny Forhold; og ovenpaa en saa spændende Dag sover vor Mand trygt og roligt for næste Morgen at vaagne med en Følelse af, at han er kommen ind i en helt ny Verden.



Tegnestue paa en Højskole.

Det er meget interessant at se, med hvilken Iver de unge Karle indtage deres Pladser paa Skolebænken; det er noget nyt for dem, det som de nu faa at høre. De have naturligvis i Almueskolen som Børn haft Geografi og lidt Fædrelandshistorie, men det er ikke blevet foredraget for dem paa en saadan Maade, som det bliver paa Højskolen. Tillige høre de her om Ting, som de aldrig før have hørt om, f. Eks. Litteraturhistorie, Verdenshistorie, Kirkehistorie og Naturfagene. Ja, der er meget, der fængsler. I Begyndelsen lyder det hele for dem som et eneste langt Eventyr, og næppe ere de vel i Stand til at opfatte det alt sammen; der er alt for meget nyt, at det enkelte kan fæstne sig rigtig, men det har mindre at sige; at de faa et Helhedsbillede, det er Hovedsagen.

Naar man staar paa Talerstolen og skuer ud over alle de mange unge, da er det højst interessant at se, hvilket lyttende og spændt Udtryk der er i hver enkelts Ansigt. Øjnene følge enhver af den talendes Bevægelser, og Udtrykket i hans Ansigt genspejler sig straks i deres. Men det er jo umuligt, at de unge Karle kunne vedblive at sidde i samme Spænding, og oven paa den stærke Sindstemning indfinder Reaktionen sig. Karlene komme lige ude fra strengt Arbejde og skulle nu sidde otte Timer paa Skolebænken om Dagen. Følgen bliver, at Eleverne, naar der er gaaet nogle Dage, falde sammen. Nerverne slappes, og mangen en flittig og opmærksom ung Mand maa kæmpe en haard Dyst med Ole Lukøje.

Det er i Virkeligheden meget, Eleverne kunne faa udrettet i disse fem Maaneder. Der kommer Folk paa Højskolen, der ikke engang kende alle Bogstaver, men ved Flid ere de dog i Stand til at naa at skrive en nogenlunde fejlfri, om end naiv Stil; der gives dem, der ikke formaa at lægge to større Tal sammen, ikke at tale om Multiplikation og Division, der for dem ere det mest gaadefulde i Verden, — de kunne naa at regne de simpleste Regnestykker med hele Tal og Brøker. Men det er ogsaa aldeles forbavsende at se, med hvilken Iver og Lyst de tage fat uden at trættes. Se engang en Flok Karle først paa Vinteren i en Gymnastiktime. Ryggen er bøjet, og Armene ere krogede, „Holdningen“ vilde faa selv den godmodigste Underofficer til at fortvivle og til at paakalde forskellige Hjælpere. Med vældige Spring sætter Karlen mod Hesten; i det sangvinske Haab at komme over planter han sine Hænder paa Dyrets Hale og anbringer sig selv paa samme og sidder urokkeligt fast til stor Forbavselse for ham selv og til Latter for hans Kammerater. Smidighedsøvelserne ville vi slet ikke omtale. Se saa den samme Flok, naar vi ere sidst i Marts Maaned, da er det et Hold, som ingen Kaptajn vilde skamme sig ved. Holdningen er god, Ryggen er bleven rettet, og de arbejdsvante Lemmer have faaet Smidighed. Gymnastikken har stor Betydning, og man maa haabe, at den paa Højskolerne vil blive mere almindelig, end Tilfældet er endnu.

„Naar voksne Folk komme paa Skolebænken, blive de Børn igen.“ Ja, det er sandt. I Fritiden kunne Karlene lege som Børn. Det barnlige Sind er for en kort Tid vendt tilbage; det er saa behageligt at kunne ryste det hverdagsagtige af sig. Naar de ere hjemme, maa de til Dels klare sig selv, og da have de ogsaa Ansvar for et eller andet, der hviler paa dem, — paa Skolen er alt dette taget bort, her bliver sørget for dem, som om de vare Børn, og det er netop noget, de sætte Pris paa og forstaa at skatte. Det er da

heller ikke underligt, at de bruge den Fritid, de kunne faa fra det daglige Arbejde, til alle Haande Leg og Spøg. Og det er morsomt at se, hvad de kunne „hitte" paa.

At prøve Kræfter er vist lige saa gammel en Leg som Menneskene selv, og den øves ogsaa daglig til stor Fornøjelse for Eleverne, men til mindre Glæde for gamle og veltjente, men svagelige Borde og Bænke, der tit i Slagets vilde Tummel faa et Ben brækket eller endog helt revet af. Tillige gaar det ud over de kæmpendes Knapper og Urkæder, der spredes omkring i Stuen som Sejrstrofæer.



I Frikvarteret.

De Karle, der have været Soldater, kunne altid en Masse Lege, der dog ikke altid ere morsomme, da de tit kunne udarte til Raahed; og det gælder derfor om at være paa Vagt over for disse og at faa Elevernes Tanker ledede i en anden og bedre Retning. En saadan Leg, er for at tage et Eksempel, følgende:

En Karl lægger Hovedet i en andens Skød og lægger højre eller venstre Haand med Fladen opad paa Ryggen. Kammeraterne stille sig bagved, og en af dem slaar af al Magt sin flade Haand i hans, der staar bøjet; og nu maa han gætte sig til, hvem der har slaaet. Kan han ikke det, maa han lægge Haand til, indtil han har gættet rigtig. Men han maa tit døje mangt et Slag, inden han slipper fri. Og det hænder ikke sjælden, at Blodet pibler frem og Huden hænger i Trevler i Haanden, naar Legen er endt. Den Slags Lege maa man af al Magt modarbejde, og et ypperligt Middel imod dem er at give Eleverne noget at sysselsætte sig med i Fritiden.

Paa mange Højskoler er der Lørdag Aften Diskussion om et eller andet Emne, f. Eks. om Fredssagen, Afholdssagen, Skyttesagen o. s. v. Der dannes i den Anledning en Diskussionsforening, der vælger sin Bestyrelse blandt Eleverne selv. Bestyrelsens Opgave er at vrage og vælge mellem de til Drøftelse indkomne Emner og at lede Mødet, der derved faar et halvt officielt Præg over sig.

Mødet begynder som sig hør og bør med en Sang, og derefter giver Formanden Ordet til Indlederen, der ikke lidt undselig træder op paa Talerstolen for maaske at holde sin Jomfrutale. Han mangler Rutine i den ædle Talekunst. Talen, han skal holde, har han Ugen igennem læst paa og kan den nu udenad. De første Par Minutter gaar det flydende, men „hvad der siden kom efter, det oversteg hans Kræfter" — saa er al hans Veltalenhed ogsaa forbi; det er ham ikke muligt at huske en Tøddel; han er kørt urokkeligt fast. Jo længere han staar, des større bliver hans Forlegenhed, og jo større Kammeraternes Munterhed: „Hør! — Hør!" lyder det hist og her fra den livlige og ungdommelige Forsamling. Munterheden stiger, indtil „Indlederen" tager det fornuftige Parti at hale Talen frem af Lommen eller skyndsomst at stige ned fra sin ophøjede Stilling med den fornuftige Bemærkning: „Ja, nu kan I prøve, om I kan gøre det bedre." Det er der i Regelen ingen, der kan; det er meget sjælden, at det indledende Foredrag varer længere end fem Minutter. Dette er heldigt nok; thi der er næsten altid indtegnet en Masse Talere. Og i den paafølgende Diskussion gaar det varmt og livligt til. Mange af de unge Mennesker have sunde og klare Forestillinger, der fattes dem kun Øvelse i at udtale sig. Det er forfriskende og oplivende at deltage i en Diskussion med Højskoleelever; det er udtalt af flere af vore kendte Foredragsholdere og politiske Talere. Selvfølgelig er der mange af Eleverne, der have de mærkeligste Meninger, men disse blive imødegaaede og gendrevne paa det kraftigste. Og tit hænder det, at vedkommende unge Mand faar et sundere og rettere Syn paa Sagen ved at deltage i Diskussionen.

Man kan ikke vente sig en absolut saglig Behandling af det Emne, der drøftes, men det venter man naturligvis heller ikke. Det er heller ikke Meningen at uddanne de unge Mennesker til Foredragsholdere. Tværtimod — Skolen har andre og langt vigtigere Opgaver. Men i Diskussionen, hvori Lærerne deltage, kommer man ind paa Spørgsmaal, man gerne vil have frem, men som man ikke godt kan faa frem i de daglige planlagte Foredrag; dem kan man nu faa fremdraget og drøftet. Tillige lærer man Elevernes Meninger at kende og faar et dybere Indblik i deres Individualitet; og det, en Lærer først og

fremmest maa, er at kende sine Elever, ikke blot deres Evner, men ogsaa deres indre Jeg.

Tiden løber hurtigt. Dage og Uger svinde. Ingen faar Tid til at kede sig eller anstille triste Betragtninger, og snart kommer den dejlige Jul, som alle, baade store og smaa, glæde sig til. Eleverne rejse da til deres Hjem, og i Dagene før Juleaften hersker der stor Travlhed. Tøjet skal pakkes, og „Nisten“ skal snøres, og alle svælge i de forventede Juleglæder. Man skal til Julegilder, Juletræ og i Besøg hos Venner og Bekendte. Tankerne ere ikke længere ved Undervisningen. Der er kommet Uro i Sindene, og endelig slaar Timen, da de skulle rejse, men der er altid nogle, der blive. Til disse bydes et varmt Farvel med Forsikring om, at man nok skal skrive, et letsindigt Løfte, der sjælden holdes — og bort rulle de i glade smaa Flokke, hilst til Afsked af de tilbageblevne med et svagt Forsøg paa et Hurra, der drukner i vemodige Følelser ved Tanken om disse fjorten Dage, i hvilke de maa undvære de raske, muntre Svende. (Fortsættes.)



Scene fra Studenter-Karnevallet.
Tegnet til „Hver 8. Dag“ af R. Christiansen.

Studenterkarneval.

Man mærkede det straks paa Studenternes Karneval, at en enkelt erfaren Arrangør havde alle Traade i sin Haand. Naar han trak i dem, da tændtes det blændende Lys i Zwiblernes Blomsterbæger, da strømmede Konfettien ned fra Himlen, og Humøret foldede sig ud. Smilende Solskin, som vekslede med isnende Kulde var Ledemotivet for Udsmykningen, symboliserende Følelsernes Skiften før og efter det vanskelige Øjeblik, da Maskerne falder og Illusionerne brister, da Ansigtets Linjer afsløres, og man læser mellem Linjerne; da Gretchen saa hastig forlades, den neapolitanske Fiskerpige maa vanke ene om paa Stranden, og Valkyrien forgæves søger efter modige Mænd. Dog, denne Aften var Skuffelserne kun meget faa, det skortede hverken paa Skønhed eller Temperament. I den almindelige Forvirring kom Børn bort fra deres Forældre, og gifte Koner fjernedes fra deres Mænd, men saadanne Uheld gjorde intet Skaar i Glæden, og oftest fandt man hinanden inden Tidspunktet for Hjemturen. Vort gode Bourgeoisie var, selv efter Maskernes Fald, ikke til at kende igen. I Bazarens Kabinetter sprang man op over den skillende Bræddevæg, for at drikke et Glas med Danmarks næststørste Kunstnerinder, Ungdom bød Galskab Armen, og selv de mere satte Væsener, hvem Alder og Erfaring havde gjort mindre modtagelige, vovede et lille diskret Angreb. Det er blevet langt ud paa Natten. Herrerne vil hjem, men Fruen vil ikke slippe sin Nikola eller Dreyfus midt i et interessant Kapitel af en storartet Roman. Efterhaanden tynder dog Rækkerne ud, og snart er der ikke andre tilbage end Brandmanden, som staar og tænker paa den lille overgivne Japaneserinde, der inklinerede for ham og blev vred, da han ikke vilde danse. Smukke Indtryk tog man med sig hjem. Til Gengæld glemte vist de fleste et eller andet derude.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Kommandør *Carl Otto Emil Normann*, der tidligere har været Direktør for det forenede Dampskibsselskab, er efter lang Tids Sygdom, i en Alder af 60 Aar, afgaaet ved Døden. I sine unge Dage for han vidt og bredt til Søs, snart paa Orlogstogt, snart paa Koffardifart. Han blev Sø-Officer 1861 og Kaptajn 1877. Paa sine Rejser, der førte ham baade til Grønland og Kina, erhvervede han sig de betydelige Kundskaber, som banede ham Vejen til Direktørposten for det forenede Dampskibsselskab, hvilken han indehavde i Aarene 1886—96, dels som Meddirektør, dels som Enedirektør. Han inddrog nye Linier under Selskabets Omraade og arbejdede den store Virksomhed yderligere op, men maatte i 1896, tvunget af Sygdom, opgive denne Stilling. Han var i Besiddelse af en mægtig Arbejdsevne og hans Optræden bar i alle Forhold Præget af Elskværdighed og Jovialitet.



Kommandør Normann.

Etatsraad *J. L. Schouboe*, en af vor Bys ældste Forretningsmænd, er afgaaet ved Døden c. 89 Aar gl. Opdraget under jævne Forhold, etablerede han efter endt Læretid en Kolonialvareforretning en detail, som siden naaede en betydelig Udvikling, da den specielt kom til at omfatte Skibsproviantering. 1860 tog Schouboe Grossererborgerskab. Han havde paa Børsen et meget anset Navn og øvede i det stille stor Godgørenhed.



Etatsraad Schouboe.

En af Grenaa Byes mest bekendte Borgere, Redaktør af „Grenaa Avis“, Bogtrykker *C. V. Færch*, er afgaaet ved Døden. Afdøde, der har redigeret det lokale Højreblad „Grenaa Avis“ i 34 Aar, havde beklædt en stor Mængde offentlige Tillidshverv, som han alle røgtede med megen Interesse og Dygtighed. Han var i 10 Aar et meget virksomt Medlem af Byraadet, hvor han som Formand i Udvalget for Alderdomsunderstøttelse nedlagde et betydeligt Arbejde. Som Haandværkerforeningens mangeaarige Formand vandt han saa megen Anerkendelse, at han ved sin Tilbagetræden optoges som Æresmedlem. Af andre offentlige Hverv, han har beklædt, kan nævnes, at han har været Ligningskommissions- og Skolekommissionsmedlem, Formand i teknisk Skoles Bestyrelse m. m.



Redaktør Færch.

Boghandler *Albert Richter*, Indehaver af H. C. Bakkes Boghandel i København, er afgaaet ved Døden. Han var født 1837. I 1853 blev han anbragt i den Boghandel, som han siden uafbrudt har været knyttet til. I 1885 overtog han Forretningen ved Boghandler Bakkes Død. Ved Siden af sin Virksomhed som Boghandler dyrkede han med stor Flid det spanske Sprog, saaledes at han ved selvstændigt Studium opnaaede en saadan Fuldkommenhed, at han berigede den danske Literatur med en hel Række Oversættelser af spanske Hovedværker. Kultusministeriet paaskønnede hans Flid og gav ham Understøttelse til Oversættelse af Calderons Komedier, der udkom 1880. Ogsaa til Tidsskrifter som „Nær og Fjern“, „Ude og Hjemme“ og „Illustr. Tidende“ har han leveret adskillige Bidrag. I Forening med H. P. Holst og Chr. Molbech sad han i den Jury, som i 1881 skulde bedømme de i Anledning af Calderon-Jubilæet fra Danmark indkomne Prisdigte. Han var en ejendommelig og stille Mand i sin daglige Færden; men bag det tilbageholdne Væsen bankede der et grundhæderligt Hjerte og rummedes en Kundskabstrang, som han ved egen Flid forstod at udvikle til ualmindelige Resultater.



Boghandler Richter.

Den tidligere Folketingsmand for Holbækkredsen, *Ole Pedersen*, Sadserup, er afgaaet ved Døden. Ivrigt tog den frisindede Mand Del i det offentlige Liv. For adskillige Aar tilbage var han Medlem af Sogneforstanderskabet for Sdr. Jernløse, Søstrup Kommune og en Tid dets Formand. 1874—79 sad han i Folketinget, men selv efter at han havde trukket sig tilbage, støttede han med Raad og Daad sine politiske Meningsfæller, som satte stor Pris paa at have ham i deres Midte. I mange Aar var Ole Pedersen Bestyrer af Bondestandens Sparekasses Kontor i Holbæk.



Folketingsmand Pedersen.

Tilbagetrædelse.

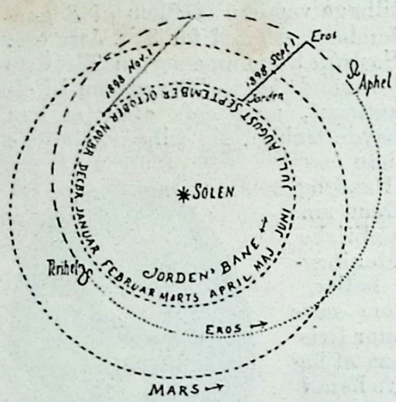
Stadsfysikus *N. P. V. Müller* i Helsingør trækker sig med det første tilbage fra sin Virksomhed. Han er Student fra Odense og tog Embedseksamen 1857. I næsten 40 Aar har han været bosat i Helsingør og har i denne lange Tid beklædt en Række forskellige Embeder baade som Læge og i den kommunale Administration af Byen. Saaledes har han været Badelæge, Overlæge ved det borgerlige Artilleri, som ophævedes 1870, Læge paa Eksercerskolen paa Kronborg, Jernbanelæge og siden 80 Stadsfysikus. Han har tillige været knyttet til Byraadet, været Borgerrepræsentant og Næstformand i Industriforeningen, kort sagt, han har været en Mand, hvis rige Evner og Alsidig-



Stadsfysikus Müller.

hed i høj Grad er blevet benyttet i det offentliges Tjeneste, en Mand, som Helsingør kan være stolt af at have haft i sin Midte under den store Udvikling, Byen har taget i den sidste Menneskealder.

Den nye Planet Eros mellem Jorden og Mars.



En af de interessanteste astronomiske Opdagelser er den, Astronomen *Witt* paa Urania-Observatoriet i Berlin gjorde den 13. Avgust f. A., da han paa et Fotografi over Egnen nær Stjernen Beta i Vandmanden foruden Asteroïderne 119 og 185 fandt en Lysstribe, som han først antog for at være Billedet af en Komet, men som viste sig at være en meget mærkværdig Klode, nemlig en Planet, hvis Bane delvis ligger mellem Jorden og Mars.

Naar en fotografisk Kikkert er forsynet med Urværk, følger den Stjernehimlen saaledes, at Billederne af alle Fiksstjerner bliver *Punkter* paa den fotografiske Plade, hvorimod Billederne af Planeter og Kometer, der jo have deres særlige Egenbevægelse, blive korte *Streger*.

Astronomen *Berberich* ved Berlins Regneinstitut havde allerede 2. September paa Grundlag af de da kendte Iagttagelser af den nye Planet beregnet dens Bane, hvis Beliggenhed vakte Sensation i alle astronomisk interesserede Kredse. Senere fandt *Pickering* den nyopdagede Planet paa 11 fotografiske Plader, der toges paa Harvard Observatoriet i Aarene 1893—96. Man havde straks indordnet Planeten blandt Asteroïderne og betegnet den Nr. 433 eller „Planeten D Q", men Opdageren har nylig givet efter for de talrige Opfordringer, han fik, til at give den et særligt Navn, og i Betragtning af Planetens Særstilling fik den i Modsætning til Asteroïderne, der alle bære kvindelige Navne, Navnet *Eros*.

Planeten Eros har en Omløbstid af 643 Dage i en aflang Bane, der hælder 10 Grader mod Jordbanens Plan, og naar Planeten er nærmest Solen, kommer den omtrent ogsaa Jordbanen nærmest, men om vi da faa Lejlighed til at iagttage Eros under heldige Forhold, beror paa, om *Jorden* netop da befinder sig paa det gunstige Sted i sin Bane. Dette indtræder, naar Eros kommer i Opposition, d. e. staar modsat Solen, den 21. Januar. I Aaret 1901 indtræder Oppposition en den 3. Febr uar, en gunstigere Stilling faar Eros den 9. Januar 1931, men den aller heldigste først den 24. Januar 1938. Eros kan da nærme sig Jorden paa en Afstand af kun 3 Millioner Mil og maa da rimeligvis kunne ses som en Stjerne af 6te Størrelse, altsaa med blotte Øjne, medens den i Reglen er teleskopisk; ved Opdagelsen var den kun af 10—11te Størrelse.

Den nye Planet vil fremtidig bl. a. kunne lære os to meget vigtige Ting. Den kan hjælpe os til en meget nøjagtig Bestemmelse af Middelafstanden mellem Jorden og Solen, og ved Klarhedsbestemmelser maa den kunne oplyse, om der i Verdensrummet gives et lysindsugende Medium.

Torvald Køhl.

Stjernekortet i forrige Nummer.

Klokkesletsangivelsen for Stjernekortet i forrige Nummer var ved en Fejltagelse ej angivet, og følger derfor her:

21. Marts Kl. 12 Midnat.
5. April - 11.
20. — - 10.
5. Maj - 9.

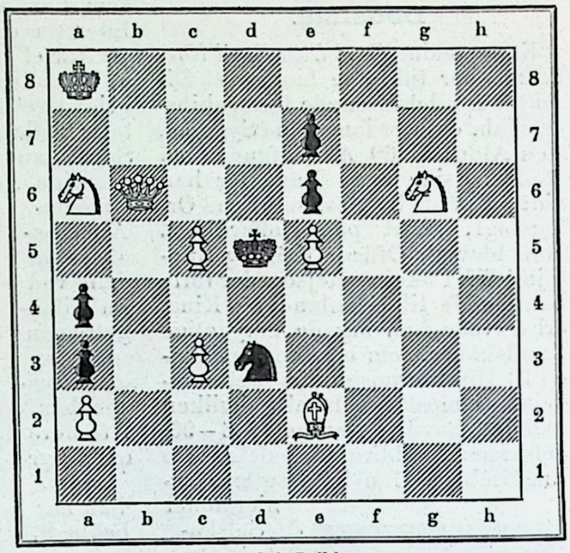
„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Hefte 12 af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indleder Rækken af de populære Sange fra Herman Petersen og Olfert Jespersens Operette: Münchhausen. De to første er Indledningskoret: „Den rhinske Vin" og Likørvisen.

Skakopgave Nr. 13.

Af W. Jensen, København.

Sort 6 Brikker.



Hvid 9 Brikker.

Hvid begynder og gør mat i 2 Træk.

Løsning af Skakopg. Nr. 12.

1 S b 4 — d 5 osv.

Endvidere bringer Heftet et Musikstykke: „Melodi", for Violin og Piano, af Schnedler-Petersen.

„Münchhausen".

Den tidligere bebudede samlede Særudgave af Operetten „Münchhausen" foreligger nu paa „Hver 8. Dag"s Forlag. — Den fremtræder i farvetrykt Omslag af R. Christiansen og indeholder 12 Numre. — Prisen er Kr. 1.25.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 19 var

Ringsted.

Ialt indkom 1418 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie N. Petersen, Postekspedient, Nørregade 66, Odense. 2. Præmie Frk. Aarestrup, Frederiksberg Allé 18, St.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke

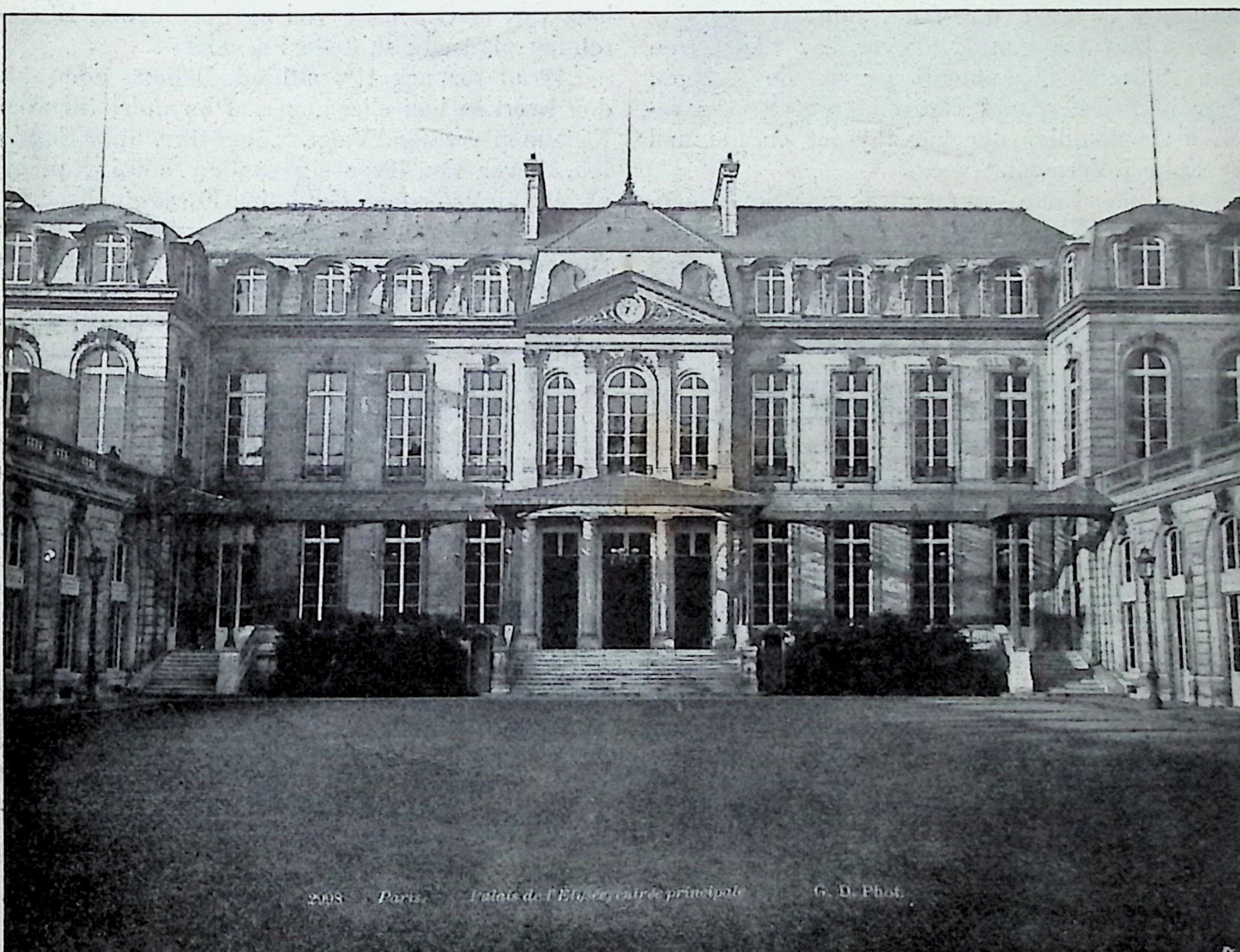
---

„Hver 8. Dag"s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 26. Aargang 1898–1899. Søndag den 26. Marts 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Hovedindgangen til Elysée (Præsidentens Bolig) i Paris.



En uhyggelig Spøg.

Af Michel Corday.

En Formiddag ved Frokosten i Officersmessen udbrød vor utrættelige Vittighedsleverandør, Premierløjtnant Debax, der i nogen Tid havde været meget optagen af at studere Nyhedsrubrikken i en Avis, pludselig med komisk Alvor:

„Nu har jeg i mine livfødte Dage aldrig hørt saa galt! Vil De tænke Dem, mine Herrer, jeg læser i *Petit Journal*, at vor her tilstedeværende afholdte Kammerat og agtede Kollega, Gravollet, i Forgaars Nat under meget graverende Omstændigheder har myrdet en gammel rig Enke i Verneuil."

Og mens vi alle sammen trak paa Smilebaandet, læste Debax højt for os et kortfattet Referat af en Forbrydelse, der den næstforegaaende Nat var bleven begaaet af en vis Gravollet, som næppe ti Timer efter var bleven arresteret af Politiet.

Det besynderlige Paafund, som skyldte en Navnelighed sin Tilblivelse, efterfulgtes fra Opfinderens Side af en Mængde mere eller mindre tarvelige, men ligefuldt meget paaskønnede Vittigheder, som næsten ingen Ende vilde tage.

Gravollet, der var en beskeden, skikkelig Fyr, som næsten altid mødte for sent til Maaltiderne, var ofte Skive for lignende uskyldige Drillerier og fandt sig godvillig i ved alle Lejligheder at spille Syndebukkens Rolle.

Ogsaa nu modtog han uden at blinke Debax' dristige Spøg og syntes aldeles ikke ilde berørt over som sædvanlig at maatte holde for.

Den følgende Dag kom Gravollet først, da vi andre vare omtrent færdige med Frokosten, og Debax raabte straks den indtrædende i Møde:

„Godmorgen, Gravollet! Du har nok været i Forhør, kan jeg tænke? Jeg haaber, Du har sørget for at faa en god Advokat? Du maa love mig at lade være med at tilstaa, hører Du, gamle Ven!"

Vi brast i Latter allesammen, og Gravollet stemmede i med paa sin sædvanlige diskrete, sagtmodige Maade. Af og til gav han Svar paa Tiltale og gjorde i det hele taget Indtryk af at more sig kostelig over den mærkelige Spøg, som vel næppe i Længden vilde være bleven taalt af nogen af os andre.

Debax fulgte stadig Sagens Gang i sin Avis, og der rejste sig et stormende Latterkor, da han en Dag udbrød med en Stemme, hvis komiske Alvor ingen Skuespiller kunde have gjort ham efter:

„Mine Herrer, det glæder mig at kunne meddele Dem, at denne Skurk Gravollet har faaet sin retfærdige Straf og er bleven dømt fra Livet."

Det besynderligste, det latterligste ved det hele var, at Gravollet ved at høre denne Efterretning pludselig skiftede Farve.

„Hvad for noget!" udbrød Debax, uden at dog hverken han eller nogen af os andre tillagde Fænomenet videre Vægt. „Jeg tror, min Sandten, at vor Ven lever sig saadan ind i Rollen, at han formelig faar Guillotine-Fornemmelser."

Flere Uger forløb. Spøgen begyndte at blive gammel og var tilsidst ved at dø hen. Ganske vist spurgte vi af og til Gravollet:

„Er der ikke begaaet en formel Fejl i Processen?"

„Kan Dommen ikke omstødes?"

„Har Du ansøgt om Benaadning?"

Men det var godt at mærke, at Gravollet ikke mere fandt Behag i vor Spøg, og Sagen var næsten ved at gaa i Glemme, da Debax en Dag kom ind i Officersmessen og triumferende svingede sin Avis.

„Det er virkelig ikke saa underligt," raabte han, „at Gravollet saa noget gnaven ud: han blev guillotineret i Morges!"

Vi fik ikke en Gang Tid til at le. Gravollet udstødte en fortvivlet Stønnen, skjulte Ansigtet i sine Hænder og brast i ustandselig Hulken.

Vi havde alle rejst os op. Debax kastede sin Avis langt bort, bøjede sig over sin Kammerat og sagde med blød Stemme:

„Kære Ven, har jeg gjort Dig Fortræd uden at vide det? Det vilde gøre mig inderlig ondt, og jeg vilde aldrig kunne tilgive mig det! Jeg beder Dig, kære Ven, sig os, hvorfor Du græder. Hvorledes kunde vi dog ane, at den dumme Spøg var i Stand til at saare Dig ... Ikke sandt, I andre? Naa, tal nu, forklar os ..."

Gavollet hævede et blussende, taarevædet Ansigt op imod os og sagde med graadkvalt, stammende Røst:

„Jeg *ved* det godt. I kunde jo umuligt tænke Jer . . . Jeg selv anede jo heller intet den første Dag og lo lige saa hjertelig som I andre. Senere, da jeg fik det at vide, vilde jeg ikke tilstaa det, og jeg haabede, at det maatte lykkes mig stadig at skjule Sandheden for Jer. I aner ikke, hvad jeg led daglig ved at høre Eders Hentydninger . . . Jeg *ved* godt, at I aldrig kunde tænke Jer Muligheden af, at *han* og jeg kunde være i Familje med hinanden . . . Jeg selv jo heller ikke den første Dag, da jeg lo sammen med Jer andre. Senere fik jeg det at vide, men jeg formaaede stadig at beherske mit Ansigt . . . Men i Dag, nu for nylig, maatte jeg give tabt . . . Jeg kunde ikke taale at erfare Budskabet her, af Jer . . . Venner, kære Venner . . . det var min Fader!"



Nødvendige Forberedelser.

Billeder fra Livet til Orlogs.

Af Kommandør C. Middelboe.

I.

Hver Onsdag og Lørdag Eftermiddag, — naar der ikke er noget til Hinder derfor, — pibes der til Tøjeftersyn, og derefter følger der et Par rigtig hyggelige Timer, i hvilke hver Mand kan passe sig selv, lappe og ordne, børste og blanke, se paa sine Fotografier — ja vel endog skrive til sine Kære, dersom der er Udsigt til snart at faa Brev i Land.

Er det godt Vejr, efterser Vagtskvarteret sit Tøj oppe paa Dækket, og Frivagtsfolkene, der har Lov til at tage deres Randsler frem nede paa Banjerne og sidde med deres Sager der, lokkes i Almindelighed ogsaa op til Lyset og den friske Luft. Man samler sig i Grupper og arrangerer sig paa bedste Maade mellem Kanonerne, der, med Brædtet ovenpaa sig, egner sig fortrinligt baade til Bord og til Stol.

I Begyndelsen er Folkene gærne ivrige, — der er jo saa meget, der skal gøres. De daglige Bukser har faaet en slem Rift, da Nr. 109 forleden hang fast i en Bolt, — det bliver et længere Stykke Arbejde!

317 maa have stoppet den stribede Uldtrøje — bare man var hjemme! saa klarede Mutter den Sag.



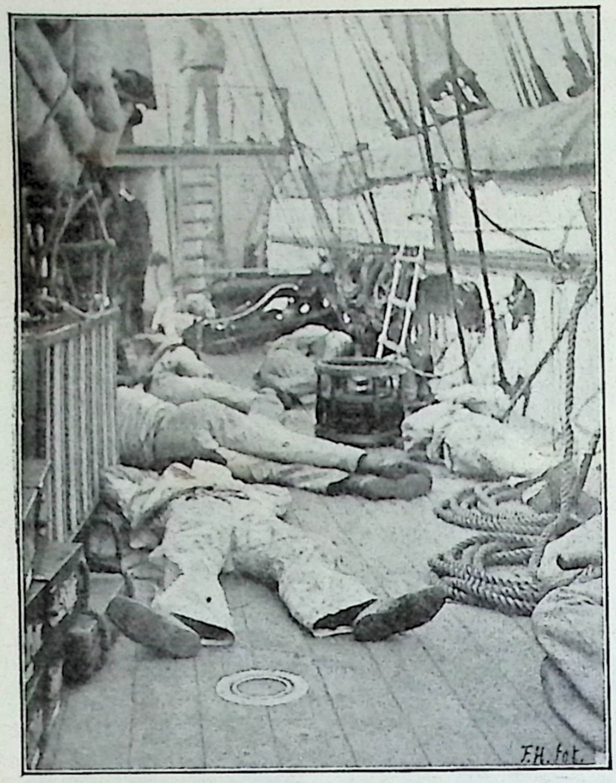
Tøjet efterses.

Dette at træde Synaalen eller Stoppenaalen giver Anledning til mange Vanskeligheder og mange vittige Bemærkninger.

Men lidt efter lidt, naar de vanskeligste Arbejder er besørgede, bliver Passiaren livligere, og mindre presserende Sager tages for (se Billede Nr. 2).

„Har du Ligtorne, Peter?" spørger den lille grinende Fyr, der sidder ved Siden af Kanonen, aabenbart meget interesseret i, hvad Kammeraten tager sig for; „vil du ikke laane min Brødkniv?"

„Du ka' sæl være Lihtaarn,



Middagssøvn.

ka' du! Jæ pedikurerer mine Naile, gør jæ; og det ved du ka ske'sens hva' er, hva'?"

„Ja, jeg skærer nu mine", bemærker den Lille, stadigt smilende over hele Ansigtet.

„Du er en skikkelig Jyde, er du", svarer Peter overlegent, „laan mig alligevel din Frugt-, Naile- og Lihtaarne-Kniv; min er li'e godt lidt døv."

Vi forlader denne lille intime Familje-Idyl og gaar over paa Bagbords Side (Billede Nr. 1).

Der sidder en lille Fyr med Ordonnans-Skiltet paa Brystet — han hører til Vagtskvarteret — og ser meget betænkelig ud ved Synet af Paradebukserne.

„Den er nok værre! hva' 87! Du ser nok ud, som du lige havde haft de Bukser paa til din egen Begravelse, — sikken et Ansigt!"

„Han tænker nok paa, da han sidst havde *dem* paa", bemærker en anden.

De har allesammen noget at bemærke; kun 87 er tavs. Han ved i dette Øjeblik, hvad Modgang vil sige.

Billede Nr. 3: Middagssøvn. Det behøver ingen nærmere Forklaring. *De* nyde Hvilen! Kan det udtrykkes med mere Følelse end af det Par Ben i Forgrunden?

Ja, Ungdommen er lykkelig; den behøver hverken bløde Tæpper eller Puder eller Chaiselonguer. Et Trædæk og en Times Frihed, det er tilstrækkeligt.

Se Udkiggen paa Bakken! Hvor han misunder de Rade, der kan ligge dernede og „gasse" sig.

Billede Nr. 4 viser en Del af Mandskabet i Gang med at pudse Haandvaaben. En pumper Løbet rent, et Par andre kigger gennem deres Løb for at se, om de er blanke nok til at „staa" for Inspektionen, der kommer bagefter, naar der bliver blæst til Vaabenparade. Ellers bliver det til Ekstra-Pudsning, og lige saa behageligt det kan være at pudse Haandvaaben, naar man sidder i en gemytlig Klynge og slaar en Sludder af med det samme, ligesaa kedeligt er det at sidde alene og pudse i Fritiden — eller medens de andre sover til Middag. Nej! saa hellere give Geværet en lille Ekstra-Omgang med det samme!

II.

„Halløj Kammerat! Vil du høre Nyt?"

„Naa da?"

„Landgangskompagniet skal i Land i Dag."

„Hvor ved du det fra?"

„Hva'beha'er? — Ved det fra? — Naada! Sikken En! Vil du ikke tro Løgn, skulde F . . . . . fortælle dig noget! Men se nu til! Kl. 1 du!"

Og videre fløj Nr. 107 med sin Nyhed, som han havde opsnappet, medens han laa og arbejdede i Lasten agter.

Havde han ikke selv hørt Chefen sige til Næstkommanderende: „Det var Vejr for en Landgangsøvelse i Dag, Løjtnant S . . ."

„Det er det, Hr. Kaptajn!"

Kunde *det* misforstaas? Nej. Nr. 107 var vis i sin Sag.

Og han fik Ret.

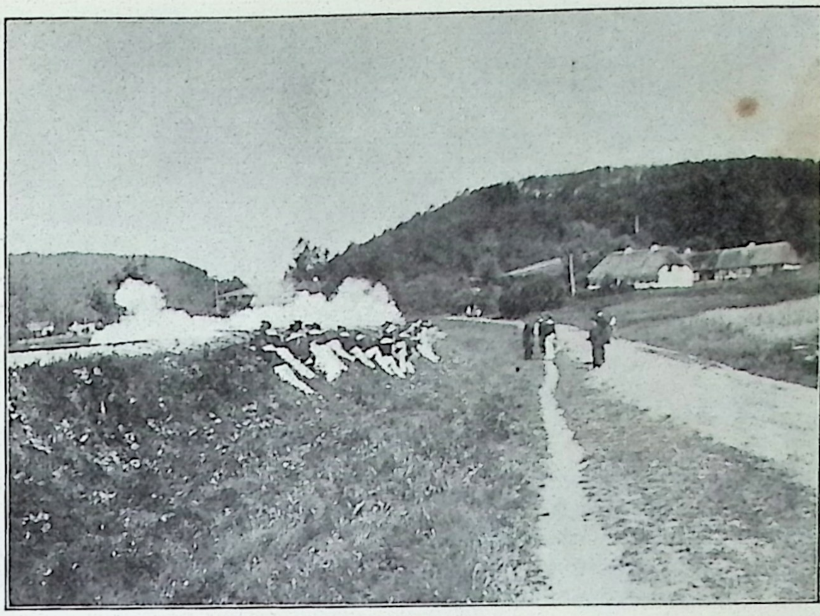


Vaabenpudsning.

Kl. 1 blev der blæst til Landgangskompagniet. Kl. $1^1/_4$ var man i Land, og snart marcherede „Gossarne blå" af Sted under Musikens højst fornøjelige Toner og i den fornøjeligste Stemning.

Billede Nr. 5 viser vort Elite-Korps opstillet til Mønstring — 40 Mand Kombatanter foruden Befalingsmænd, Ambulance og Musik. Hvide Bukser paa i Dagens Anledning. Holdningen upaaklagelig efter flere Timers Marche i 22 Graders Varme i Skyggen.

Nu skal Slaget begynde. Korpsets Chef forklarer Slagets Gang.



I Slagtummelen.

Vort Billede Nr. 6 viser os Slaget i dets vildeste Tummel, Fjenden har besat Skoven tilvenstre og vil bemægtige sig den foran liggende Jærnbanelinje. Men vore raske Gutter er komne ham i Forkøbet — det er jo det, det gælder om i Krigen som i Livet. Jærnbanedæmningen er i Forvejen besat, og da Fjenden nærmer sig over den flade Mark, som ligger mellem Skoven og Dæmningen, tilintetgøres hans Fremrykning ved en hæftig Ild.

Han maa skyndsomst trække sig tilbage — efter en sejg Modstand naturligvis. Han forfølges — naturligvis — og sætter sig fast bag Aaen ovre under Skoven.

Som Indianere paa Krigsstien snoer Matroserne sig paa Maven over Marken og samler sig bag en Høstak. Nu gælder det! Hvad nu!

Billede Nr. 7 viser os Beslutningen.

Koste, hvad det koste skal! Broen maa tages med Storm!

Første Mand ovre! Hurra! Og fremad gaar det. Bajonetten paa! En rask Salve fra begge Sider af Høstakken og saa af Sted.

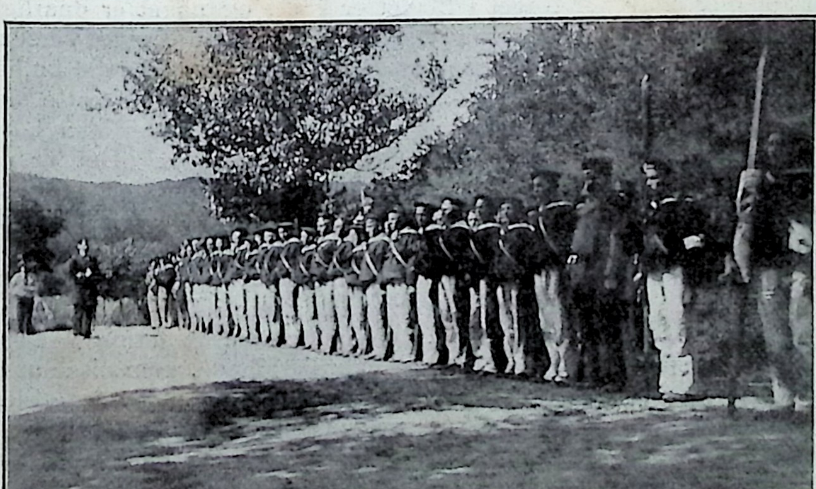
Manøvren lykkes fuldstændigt — som alle Krigsforetagender i Fredstid.

Jubelen er uendelig; og efter en rask lille Felt-Mellemmad marcherer det sejrrige Landgangskompagni fornøjet og glad tilbage til Havnen, hvor Fartøjerne venter paa Krigerne.

„Hvad sa'e jeg?" spørger 107 triumferende sin tvivlende Kammerat fra i Morges.

„Den er „maho'ni"" svarer denne.

„Akkurat sku!" siger Nr. 107, værdig og selvtilfreds.



Korpset mønstres.

Og forude paa Bakken drøftes Dagens Begivenheder og Slagets Gang, medens Solen i sin Nedgang farver Vester-Himlen blodigrød, og Maanen lidt efter lidt fortrænger det blodige og lyser med sit hvide, fredelige og forsonende Skær over de tapre Søkrigere til Lands.

Det er efterhaanden kun Førstevagten (fra 8—12 Aften), der fortsætter Krigserindringerne. Men lidt efter lidt vinder Maanen og Freden Overhaand. Skildvagterne tramper op og ned paa deres Poster ved Faldrebene, paa Hytten og paa Bakken. De *maa* jo holde den gaaende. Resten af Folkene ligger for længst i deres Ven Køjen og drømmer.



Broen tages med Storm.

Kan hændes, at en eller anden af og til i Drømme endnu en Gang stormer med Hurra over den farlige Bro.

Kan hændes, at det er blidere Billeder, der rulles op for de Sovende.

Sov vel!

Mellem Højskoleelever.

Af H. C. Jensen.

Sluttet.

NAAR saa endelig Julen er forbi, og alle ere komne igen, saa tages der fat med friske Kræfter. Tiden efter Julen er altid den, man faar mest ud af paa Skolen. Nu ere Lærerne og Eleverne godt kendte med hinanden, og Eleverne ere kendte indbyrdes og tillige fortrolige med Arbejdet. Det hele gaar nu som en Leg. Det er sjældent, at nogen Mislyd virker forstyrrende. Bliver der Uenighed, er et forsonende Ord nok til at berolige Gemytterne. Saa meget er i alt Fald vist: Vrede avler aldrig Had; man har let ved at tilgive og glemme. Venskaber sluttes; nogle for snart at gaa i Stykker, andre for at holde hele Livet igennem.

Man har anket over, at Elever, der have været paa Højskolen, blive opblæste og stolte af al den Lærdom, der bliver proppet i dem. En latterlig Anke! Højskolen søger jo netop at faa Eleverne til at forstaa, at det kun er lidet, de kunne, og at de hele Livet igennem maa arbejde ihærdigt paa deres egen Udvikling. Skolen søger nok at skaffe dem Kundskaber, men den søger fremfor alt at vække deres Interesse for Kundskaber og for de Fordringer, Livet vil stille til dem. Kan man faa Interessen vakt, har Skolen gjort et dygtigt Arbejde. Det lykkes i de fleste Tilfælde. Der kan naturligvis gives enkelte, der mene, at de have slugt Alverdens Visdom, men disse enkelte har Højskolen ingen Fornøjelse af og bryder sig heller ikke om at vedkende sig dem.

Man kan mærke, at Elevernes Interesse er begyndt at vaagne, naar de først i Krogene, senere mere aabenlyst begynde at tale om, at det dog kunde være morsomt at have et Blad, hvori de kunde udtale sig. Somme Tider nøjes de med at købe en Bog og saa skrive i den, men det er ikke rigtig bladmæssigt. De ville hellere have stiftet deres eget Blad, og naar Tanken rigtig er modnet og Sagen er bleven i tilbørlig Grad drøftet, saa indvarsles der til en Generalforsamling. Der vælges en Redaktør, Medlemsbidraget bestemmes, en Hektograf købes, og snart er Eksprestrykkeriet i fuld Gang.

Hr. „Redaktøren“ har travlt; han er nemlig baade Udgiver, Redaktør, Typograf og Avisbud. Saa mange Bestillinger give Arbejde; men han føler ogsaa det uhyre Ansvar, der er lagt paa ham; og som andre store Herrer er han ikke god at komme nær, naar han er i fuld Aktivitet, hvorimod han er Elskværdigheden selv, naar han maa tilbagevise en Kammerats aandelige Produkt. Eleverne faa deres Ugeblad, der baade indeholder Prosa og Vers, hver Søndag.

Noget i Bladet er godt, og noget er daarligt. Prosaen er i Regelen nogenlunde, men Versene lade derimod meget tilbage at ønske; det kniber mest med „Fødderne“, nogle ere for korte medens andre ere for lange. Ja, undertiden have de slet ingen Fødder at gaa paa. Det er en Umulighed at gøre det begribeligt for vedkommende Versemager, at „Fødder“ maa der til; det er nemlig en Egenskab ved Vers, han betragter som en ren Luksus. Dog træffer man ogsaa Elever, der virkelig ere i Besiddelse af en poetisk Aare, og som forstaa at forme Versene paa en smuk og naturlig Maade, men disse unge Mænd ere som Oaser i Ørkenen; det store Flertal er ikke engang maadelige Rimsmede.

Bladet fyldes med Stof, der hentes fra det daglige Liv paa Skolen, fra Diskussionen Lørdag Aften — enkelte gode Stile nyde ogsaa den Ære at komme i Bladet, efter at de først have været underkastede „Redaktørens“ kritiske Bedømmelse; i Stilhed indhenter han først vedkom-

mende Lærers Mening — og fra de Ture, Eleverne paa mange Højskoler foretage sammen med Lærerne. Turene foregaa til Steder, som have historisk Interesse, og hvor der er noget at se. Ligger Højskolen i Nærheden af København eller en anden stor By, sættes Kursen dertil, og man beser Museer og andre Seværdigheder. Med spændt Opmærksomhed og med Lommebogen og Blyanten i Haanden lytter Eleven til, hvad der fortælles, og han nedskriver, hvad han hører. Meget af det, Eleverne høre paa Skolen, glemmes i Tidens Løb; særlig naar der ikke senere gives Lejlighed til at opfriske det, men det, de se og høre paa saadanne Ture, glemmes aldrig, og det hører til Elevernes kæreste Minder fra Højskoletiden.

Naar Eleverne skulle ud til Landmaaling og Nivellering, saa vide de, at nu ere Dagene talte, til Afrejsen forestaar. Det ligger i Luften; der er Foraar ude, og der er Foraar inde. Fuglene begynde at lade høre fra sig. Træerne knoppes, og Markerne grønnes. Nu er det ikke længere godt at sidde paa Skolebænken. Det er med Eleverne som med Trækfuglene: med Varmen i Luften kommer der Uro i Kroppen. De begynde at længes efter at komme fra den kvalme Skolestue ud i den fri Natur for igen at bruge Spaden og Skovlen og at tumle sig i Mark og Eng. Og en af de sidste Dage i Marts holdes Afskedsgildet.

Der er Feststemning denne Aften, men denne er forskellig fra hin i Fastelavn, da der holdtes Skolebal, da var Glæden Enehersker, nu ere andre Følelser traadte i Stedet: det kaade Humør kommer ikke frem. Alle lytte tavse og stille efter hvad Forstanderen og Lærerne have at sige. Ordene lyde inderlige, og Sangen toner dæmpet, der er ikke den sædvanlige Kraft i Stemmerne. Mangen en vender sig bort for i Smug at borttørre en Taare; han skammer sig ved at lade Kammeraterne se et Øjebliks Svaghed og strider tappert imod, men Kampen er forgæves. Nu staar en Elev frem for at tolke sin Tak, og efter ham komme flere, der tales for Forstanderen, Fruen og Lærerne, og Talerne blive snart Legio.

Ogsaa denne Aften faar Ende, og den følgende Dag sker Opbruddet. Kofferterne pakkes, og Sengeklæderne presses i Sækken, og det hele læsses paa Vognen. Gamle udtjente Sager lades tilbage, saa Soveværelserne komme til at ligne en Marskandiserbutik, og Skolegaarden en Gaardsplads Dagen efter en Auktion. Her ligger en Morgensko uden Hæl, hist en uden Taa. Et Par Støvler uden Saaler ligge kammeratligt ved Siden af et Par Strømper uden Fødder. Et ituslaaet Vandfad, Stumper af et Lampeglas, et Stykke Vadskesæbe, en brækket Spadserestok, et Par defekte Benklæder, alt ligger spredt og flyder omkring. De unge Karle ere paa Vognen; de se lidt blege ud; dog Solen skal snart give dem Kulør. Vind og Sol ere gode Malermestre, de male med en ægte brun Farve. — Endnu et Haandtryk. — Endnu et Farvel, det sidste Blik, og snart er den sidste Mand forsvunden og paa Vejen hjem til de kendte Steder, det gamle Arbejde og det daglige Slid i Livets Trædemølle.

Nu er han atter den gamle. — Dog nej, det er han ikke. Et frisk Sus fra en aandelig Verden har blæst paa ham. Tankerne have faaet en anden Retning, og der er kommet ny til; og derhjemme ved det daglige Arbejde faar han Ro til at bringe Orden i dem; han faar Fred til at „tænke over“. Og i Stilhed vokser og bærer det Frø Frugt, der blev saaet, medens han sad paa Skolebænken.

Kommer der Storm og Uvejr og truer med at knække den grønne Spire, da ville Minderne staa skærmende og beskyttende. Og dobbelt frodigt vokser Grenen efter en Uvejrsnat.

Zoologisk Have.

Sæsonen aabnes. — 1859–1899.



Direktør Hofman Bang.

I Aar er det fyrretyve Aar siden, at Zoologisk Have blev aabnet og det synes, som om Havens energiske Direktør mener at Jubilæet fejres bedst ved at skaffe Haven en bedre Sæson i Aar end nogensinde tidligere. I dette Øjemed er der truffet forskellige Dispositioner som hver især ere tilstrækkelige til at sikre Sæsonens Sukces. Et nyt Hus for mindre Rovdyr er omtrent færdig, et af Justitsraad Josephsen skænket Springvand ligeledes, Ledelsen af Koncerterne ere overdragne Redaktør af „Hver 8. Dags Musik og Sang“ Komponisten *Olfert Jespersen*, og Hagenbeck harlovet at sende det bedste, han har. Til at aabne Sæsonen har han sendt sin enestaaende imponerende Rovdyrgruppe bestaaende af 33 dresserede Dyr.



Billettrice Fru Carlsen.



Foderm. Sørensen-Gulmann.

Desuden har Zoologisk Have jo selv flere dresserede Dyr, saaledes den lille Elefant Ellen, og Bæverrotten „Hansigne", som en af Havens Stamgæster, en ældre Dame har dresseret og som udfører de vidunderligste Kunststykker, som man kan se paa vore Billeder. Desuden bringe vi i Dag et Billede af Havens Stifter, Dr. N. Kærbølling og dens to ældste Funktionærer.



Dr. Kærbølling.

Dr. Kærbølling — Forfatteren til „Nordens Fugle" — boede i sin Tid paa Frederiksberg Slot og var, efter hvad der fortælles, en god Ven af Kristian den VIII. De to sad nok og stoppede Fugle ud sammen og med saadanne Forbindelser var det jo ikke saa vanskeligt for Kærbølling at faa saa megen Grund overladt, at han i 1859 kunde aabne Zoologisk Have. Efter hans Død i 1870 gik den i Arv til Sønnen, som solgte den i 1872 til det paa Hs. Maj. Kongens Initiativ dannede Aktieselskab. Af Funktionærerne fra den Tid lever endnu kun den 77-aarige Billettrice Fru *Carlsen* og Fodermesteren Hr. *Sørensen-Gulmann*. Begge har forlængst fejret deres 25-Aars Jubilæum ved Haven — og begge har i Aarenes Løb erhvervet sig utallige Venner.

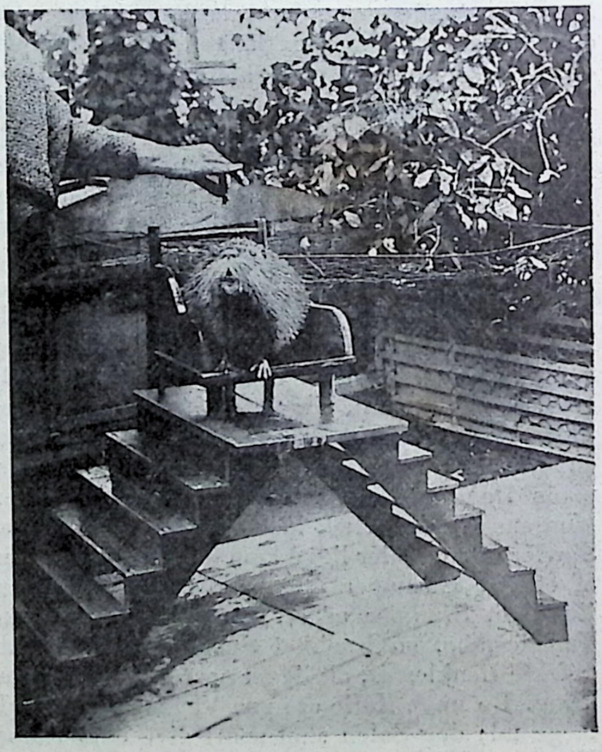
Fru Carlsen er født den 13. Marts 1822. I Zoologisk Haves Tjeneste har hun været lige siden 1871. Første Paaskedag — den 2. April — er 28-Aarsdagen for hendes Ansættelse. Det er en lang Tid, men at den alderstegne Billettrice er vokset fast i Publikums Gunst, har ofte vist sig, ikke mindst under hendes Jubilæum.

Fodermesteren S. Sørensen-Gulmann er født den 9. December 1851 og kom den 6. Maj 1873 i Havens Tjeneste, først som Gartner og derefter som Kusk. Efter 3 Aars Forløb fik han Drøvtyggerne at passe, og han virkede som Dyrepasser i 7 Aar til han i 1883 blev Fodermester.

Det er indlysende, at en saa gammel Funktionær maa sidde inde med en hel Del Erfaring, ikke mindst om, hvor forsigtig man bør være overfor Dyrene. En Gang bed Lamahingsten ham saaledes i Armen, at han laa længe syg deraf. En anden Gang kastede Bisonoksen ham et Par Gange i Vejret, saa hans Skinneben blev meget ilde tilredte, og en tredje Gang var han farlig syg af Blodforgiftning ved Abebid.



Bæverrotten „Hansigne" rekvirerer sin Middag.



Bæverrotten „Hansigne" indtager Desserten (Sukkeret).

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



Prinsen af Wales Besøg i Elysée.

PRINSEN af Wales har altid været meget populær i Frankrig, og Paris er ikke langt fra at betragte ham som hørende sig til. Hans joviale Skikkelse er godt kendt paa Boulevarderne, og har han Tid og Lejlighed, undlader han ikke at gæste den store Verdensstad, der ved sit muntre Liv tiltaler ham i saa høj Grad. At han var den første blandt de regerende Fyrstehuse, der aflagde den ny Præsident Loubet et Besøg i Elysée, har selvfølgelig kun yderligere kunnet forøge hans Popularitet, ligesom denne udsøgte Opmærksomhed synes at have lagt en vis Dæmper paa de af de franske Blade, der længe ikke har vidst alt det onde, de skulde sige om den engelske Nation i Anledning af dens saa aabenbare Sympatier for Dreyfus. Ja, det gik saa vidt, at man advarede Dronning Victoria mod at komme til Rivieraen i Aar, idet man forsikrede hende om, at ingen „patriotisk" Franskmand vilde kunne taale at vide, at Overhovedet for en Nation, der var underkøbt af Dreyfus-Syndikatet, opholdt sig paa fransk Grund, i hvilken Anledning Nizzas Borgmester fandt sig foranlediget til at meddele den engelske Gesandt i Paris, at Nizzas Indbyggere i Aar, som altid før, selvfølgelig vilde være henrykte ved at kunne byde hendes Majestæt Velkommen. Præsident Loubet gengældte straks Prinsen af Wales Visit — saaledes som det nu en Gang er Skik og Brug ved ethvert Hof.

* * *



Adelina Patti paa Bryllupsrejse.

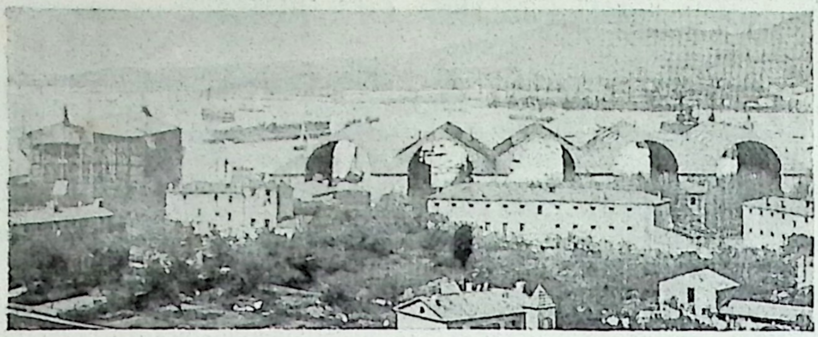
SOM tidligere meddelt, opholder Adelina Patti, nu Baronesse Cederstrøm, sig for Tiden paa Bryllupsrejse i Syden og vort Billede viser den berømte Sangprimadonna ved Middagsbordet i Grand Hotel du Quirinal i Rom. Damen tilhøjre er Frøken Bauermeister, der ledsager Patti som Selskabsdame, og er Divaen saa uundværlig, at hun, som vi ser, ogsaa maa tage Del i selve Hvedebrødsdagene. Hun konverseres paa det livligste af den unge Baron Cederstrøm, der, fra at indtage en beskeden Stilling i Samfundet som Leder af et Gymnastikinstitut, nu gennem sin Hustru pludselig ikke blot er bleven Verdens mest omtalte Ægtemand, men saa rig, at han med Sindsro kan nyde Indholdet af den Champagnebouteille, der saa fristende staar paa Bordet foran ham. Det celebre Par, der er Genstand for den største Opmærksomhed overalt, hvor de færdes, beboer den Lejlighed i det store Hotel, der ellers er forbeholdt fyrstelige Personer.

* * *



Eksplosionen ved Toulon: Ruinerne ryddes.

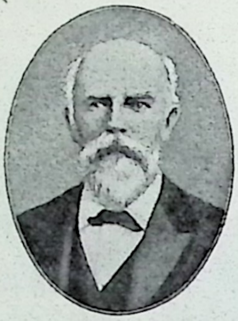
FØR Daggry Søndag Morgen skete den frygtelige Eksplosion af et Krudt-Magasin ved Toulon. Halvtredsindstyve Mennesker dræbtes, hundrede blev saarede, og store Dele af Byen lagdes øde. Toulons Gader fyldtes med Glasstumper, Stenmasser, Skorstensbrokker og søndervredne Jernstykker. I vid Omkreds var alle Træstammer fordrejede og havde antaget de ejendommeligste Former. Det Sted, hvor Magasinet laa, lignede en Vulkans gabende Krater, i hvilket der hurtig samlede sig store Vandmasser. Beboerne var ramt af Panik. De, som havde Mod, styrtede ud paa Gaden, hvor giftige Dampe slog dem imøde. Brandfolk, Soldater og Arbejdere etablerede hurtigst muligt Redningskorps, som med Udholdenhed tog fat paa at rydde op i Ruinernes Ørken. En stor Stab af Læger var hurtig rede og Præster opholdt sig stadig ude iblandt Murværksdyngerne, for, naar Ofrene endnu



Eksplosionen ved Toulon: Prospekt af Omgivelserne før Ulykken.

aandende droges frem, straks at kunne være til Haande med den hellige Olie.

* * *

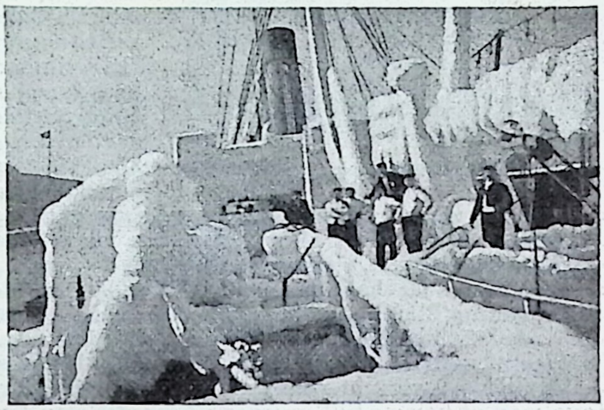


John M. Cook.

INDEHAVEREN af Evropas største Rejsebureau, John. M. Cook, er nylig selv draget paa den sidste, lange Rejse, hvorfra ingen vender tilbage. Han blev syg, medens han personlig ledede den tyske Kejser paa hans Vej gennem det hellige Land; højst sandsynligt har Cook overanstrengt sig ved Udarbejdelsen af de geniale Projekter, som blandt andet skulde omfatte en Illumination af Oliebjerget. Paa denne Tur mødtes da Verdens to Rejse-Kejsere. Vilde man nemlig samle alle dem, der under Cooks Ægide havde draget rundt i Verden, udgjorde de et anseligt Kejserrige. Cooks Bureau synes mindre at være et privat Foretagende end en national Institution, og det benyttes endda i Krigstid af den engelske Regering, naar Tropperne skal overføres til de fjerne Kolonier.

* * *

EN amerikansk Snestorm staar ikke i Storslaaethed tilbage for, hvad Amerika ellers byder paa. Saadan en Storm antager kæmpemæssige Former, som vi kun daarligt kan konkurrere med i Evropa. Det Uvejr, som for nylig fór gennem New York var frygtelig. Alle Gader blokeredes, al Forretning blev afbrudt og Skibe sank i Havnen og langs Kysten. Hospitalerne overfyldtes og til Trods for det energiske Arbejde, som udførtes af de kirkelige Organisationer, af Understøttelsesselskaber og Frelsens Hær, lykkedes det ikke at faa bødet paa al den Nød og Elendighed, der opstod. Paa et Sted i Byen brød en større Ildløs ud, og Ild og Vand kæmpede her en besynderlig Kamp. Brandmændene sendte voldsomme Vandmasser ind paa den blussende Bygning, men saa kraftig var Frosten, at Vandet frøs, saa snart det naaede Murene, der beklædtes med et fantastisk Draperi, kantet af uhyre Istappe. Et af White Star Linjens Skibe, *Germanic*, sank i Havnen, tynget ned af den Bunke Is, som hobedes op. Dybden var heldigvis ikke saa stor paa det Sted, hvor Skibet laa. Det hævedes snart igen op fra Bunden, men alt om Bord viste sig totalt ødelagt af Mudder.



Snestormen i Amerika: En isbedækket Damper.



Efter en Ildløs under Snestormen i Amerika.

* * *

ALLE Kongehuse rundt i Evropa fulgte nylig med største Bekymring Forløbet af den haarde Sygdom, som Dronningen af Belgien nær var bukket under for. Saa stærkt var hendes Helbred rystet, at Lægerne ikke længer tænkte sig nogen Redning mulig, og Dronningen havde allerede mod-



Dronningen af Belgien.

taget Sakramentet, da en pludselig Bedring viste sig og gav Haab om Helbredelse. Hun er 66 Aar gammel, og i flere Aar har hendes Sundhedstilstand været mindre god.

* * *

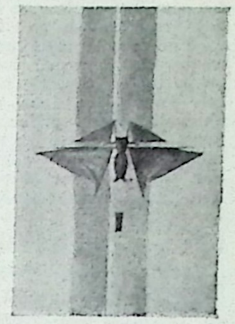


Journalist Xau.

En af de kvikkeste og vittigste Pariserjournalister, Fernand Xau, Redaktør af „Le Journal" er afgaaet ved Døden. Til at begynde med var han ansat i en Forretning, men Skrivelysten laa ham i Blodet, og allerede den Gang udgav han en Avis, som han selv skrev og selv mangfoldiggjorde. Den hed „Le Commis", og Xau øvede og udviklede gennem Bladet sin satiriske Evne, indtil han følte sig dygtig nok til at springe over i Journalistiken. Han prøvede først med en Avis, som han kaldte „La Cravate", men først da han fandt paa at starte „Le Journal", havde han Held med sig. Hver Dag skriver en af Frankrigs første Penne den ledende Artikel, hvortil Forfatteren selv har Lov til at vælge Stoffet.

* * *

Fotografier kan ofte aldeles tilfældigt give et skuffende Indtryk. Her tror vi saaledes at se Billedet af en Sommerfugl, Flagermus eller andet lignende Dyr for os. Og vender vi saa blot Fotografiet, opdager vi straks, at det kun er en Lystbaad, der spejler sig i Vandet.



De nyeste Foraars-Moder i Paris.

















Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægter først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft: han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil. Ved at misbruge en Militærordre lykkes det ham at bringe hende og sig selv ombord i et Lystfartøj. Flugten opdages imidlertid hurtig og Fæstningen lader straks nogle Orlogsmænd sætte efter Flygtningene. Men en Nat, da Paul og Marian tror sig i Sikkerhed, kan Marian, der, som de fleste andre ombord, er gaaet til Ro, ikke sove. Hun føler, hvad Paul udsætter sig for ved at ville redde hende, og Tanken herom faar hende til at fatte den Beslutning, som det følgende vil omhandle.

Der var Rædsler i hendes Drømme, som hun ikke kunde forjage, naar hun vaagnede. Naar hun faldt i Søvn, syntes hun, at hun atter var i Cellen paa Fort Alexander. Naar hun vaagnede, spurgte hun sig selv, om hun nogen Sinde vilde komme til England igen. Hun huskede, at hun var et Udskud, og at hun i sit Fald havde ramt den Mands Ære, som hun elskede.

John Hook og Reuben gik i Land flere Gange om Natten for at se, om der var nogen Forandring i Vejret, men da Stormen endnu blæste Kl. 4, stod det klart for dem, at der ingen Grund var til at holde Vagt, i det mindste ikke før Daggry. De sov trygt i deres Køjer, da Marian klædte sig paa i Mørket og forlod det Lukaf, i hvilket Søvnen havde bragt hende saa mange skrækkelige Drømme. Da hun forlod sit Leje havde hun ikke noget andet bestemt Forsæt end et Ønske om at indaande Morgenens friske Luft. De graa Lysstraaler, der skinnede bag mørke Skyer, var hende velkomne efter Mørket og Indespærringen i den lille Kahyt. Hun listede sig sagte op paa Dækket og gik hen til Rælingen for at staa der og høre paa, at Vandet ensformigt slog imod Klippefladen. De navnløse Øer rundt omkring begyndte langsomt at vise deres Omrids, omgivet af Skum og Taage. Underlige Fugle fløj skrigende fra Klippe til Klippe, men af Menneskeliv var der intet.

Det var en Slags Tilskyndelse, der havde ført hende op paa Dækket; men denne Morgen skulde i det hele være rig paa Tilskyndelser. I den lange, tunge Nat havde hun stadig tænkt paa at frelse den Mand, hun elskede, fra Følgerne af hendes Daarskab. Ligesom kvindelig Svaghed i Kronstadt havde fremkaldt hans Medlidenhed og Hengivenhed, saaledes var hun nu overbevist om, at hun ikke længere maatte finde sig i denne Medlidenhed og Hengivenhed. Hun sagde til sig selv, men uden paa nogen Maade at gøre sig det klart, at hvis Paul var alene, saa vilde det være let for ham at vende tilbage til hans eget Land med en eller anden Historie, som vilde overbevise Bonzo og Stefanovitch om hans Troskab, og hun maatte ikke berøve ham den Lejlighed. Han havde givet alt, hendes Gave maatte ikke være mindre.

„Jeg vil frelse ham fra ham selv,“ sagde hun atter og atter, „de skal ikke finde mig om Bord paa hans Skib; han gaar tilbage til Rusland og glemmer. Jeg har været alene i saa mange Aar. Hvad gør det, at jeg skal vandre alene lige indtil Slutningen af mit Liv?“



Hun gentog disse Ord, medens hun stod paa Dækket og saa' paa Bølgerne. At frelse den Mand, som havde mistet alt for hendes Skyld, at give ham hans Land, hans Venner og Ære tilbage, lige meget paa hvilken Bekostning, det maatte være hendes Formaal. Al den Kærlighedslykke, han havde bragt ind i hendes Liv, maatte visne og dø. Om Gud vilde, saa kunde hun endnu glæde sig ved Barnets Kærlighed. Hendes uforfærdede Mod sagde hende, at hun kunde finde Vej til England, naar hun var alene. Halvtlagte Planer om et Skjulested i en Bondehytte, Flugt i en Fiskerbaad, styrkede hendes Beslutning. Hun huskede, at hun ofte havde roet en Baad paa Dartfloden, og at hun var ganske kraftig, skønt hun havde været indespærret i flere Uger. Og saa fik hendes store Tanke endelig en bestemt Form og blev besluttet.

Hurtigt og stille trak hun Skibets Baad, der laa agterude, hen til Falderebstrappen, som havde været nede om Natten. Der var en febrilsk Hast i alle hendes Bevægelser. Hun var bange for, at de skulde komme og hindre hende i at udføre sin Plan. Hendes store Kærlighed til Paul svulmede i hendes Hjerte, men den forøgede kun hendes Hurtighed. En oprørsk Vrede drev hende til at føre Krig imod Forholdene, en Krig, hun maatte føre alene og uden Venner.

Sagte bevægede den lille graaklædte Skikkelse sig i Morgenlyset hid og did, ynkværdig i Fortvivlelse over et Farvel, hun ikke kunde udtale. Medens Taarerne trillede ned paa hendes kolde Hænder, og hun havde Vrede i sit Hjerte, skønt hun ikke vidste hvorfor, bøjede hun sig ned for at kysse Dækket, under hvilket hendes elskede sov.

„Gud velsigne Dig, Paul, min elskede! Gud velsigne Dig for din Kærlighed til mig!“

Og saaledes begyndte Rejsen igen, og Pilegrimmen var atter alene, og Taagens Forhæng skjulte „Esmeralda“ for hende.

* * *

De vækkede Paul og fortalte ham om hendes Flugt. Han svarede dem ikke, men stod længe og saa' ud i den Taage, der indsvøbte Havet og Øerne. Da Reuben til sidst talte til ham, vendte han sig hurtigt om og sank bevidstløs om paa Dækket.

---

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

XVII.

Forladt af alle.

Der var Aarer i Baaden, men Strømmen var saa stærk, at Marian ikke fik Tid til at lægge dem ud, før den lille Baad fo'r af Sted ud imod det aabne Hav. Saa hurtig var Farten, at alt i et Øjeblik syntes at være skjult for hende; hvor hun end vendte sig hen, saa' hun blot Taage og Damp. Det var ganske stille, ingen Vind rørte sig, som kunde rulle det Slør op, der skjulte Verden for hende. Det var altsaa blevet Vindstille, det Vindstille, som Folkene paa „Esmeralda" havde ønsket. Men Tavsheden var en Rædsel for den hjælpeløse Pige, hvem et Lune havde sendt ud som et Bytte for Vind og Vove, som en Martyr for en Kvindes Logik og en Kvindes Kærlighed.

Strømmen var hurtig, men stille, saa at ingen Lyd afbrød Tavsheden, undtagen Vandets Skvulpen imod Baaden. Minuterne var Timer for hende. Hun hørte Klokker ringe underligt gennem Taagens Forhæng og tænkte paa, om det var Klokkerne i en By. Straks efter meldte Lyden af Bølger, der brødes mod en Kyst, at det enten var Finlands Strand eller en nærliggende Ø, men hun kunde ikke skimte noget Land, og skønt hun prøvede paa at ro Baaden i Retning af Klokkerne, fik Strømmen Herredømmet, og hun blev baaret af Sted, hun vidste ikke hvorhen. Det forekom hende, at Skæbnen førte hende ud til Døden paa det dunkle Hav. Medens Taagen stivnede hendes Hænder og gennemblødte hendes Klæder, og Skummet sprøjtede op i hendes Ansigt, følte hun endnu stadig kun Trang til at komme bort. Hun brød sig ikke om, hvad der skete, naar blot hendes elskede blev frelst. Han havde lidt, for at hun kunde blive fri, hun vilde lide, for at han kunde faa sit Land igen.

„Jeg vil frelse ham," vedblev hun at sige til sig selv, medens hun fortvivlet brugte Aarerne og kneb Læberne sammen, som om det styrkede hendes Beslutning. „De finder ham alene, og han kan gøre en eller anden Undskyldning, han kan sige, at jeg er død."

Til andre Tider lo hun højt og spurgte sig selv, hvordan hun maatte se ud med sit fugtige, gennemblødte Haar og sit vaade Ansigt. Den gamle Stefanovitch vilde sikkert ikke gøre Kur til hende, hvis han saa' hende i dette Øjeblik. Hun holdt op med at ro, medens hun tænkte paa hans Smil og elskovsfulde Lader. Hvor længe var det ikke siden, at de havde udgjort en Del af hendes daglige Liv! Eller hun stirrede tankefuldt paa Taageskranken, som om hun paa den anden Side af den vilde finde et Skæbnens Lys, som kunde vise hende Vejen. Døden selv maatte være som denne Ensomhed, Gravens Stilhed kunde ikke fremkalde større Rædsel end denne, at drive af Sted i Taagen, langt fra Venner og fra alle Mennesker.

„Jeg maa ikke tænke," sagde hun, og begyndte at ro med ny Kraft. „Nu bliver det straks Solskin, og saa er det helt anderledes. Jeg lander paa en Ø, og Fiskerne giver mig Føde og fører mig til Sverig. Paul sejler tilbage til Rusland. Jeg har handlet rigtigt og har kun mig selv at dadle."

Hun længtes efter Solskinnet, som en syg længes efter Dagen, naar han ligger søvnløs. Den Daarskab at ro ud paa Havet i en Baad, der hverken indeholdt Føde eller Vand, stod tydeligere for hende med hver Time. Der var Øjeblikke, i hvilke hun angrede og begyndte at tænke paa, om Paul ikke vilde følge efter hende, og i hvilke hun hadede Dagens Mørke, som skærmede hende imod Forfølgelse. Sulten begyndte nu at minde hende om, at der forestod flere Lidelser. Den bidende Morgenluft og hendes Arbejde med Aarerne tærede paa den lille Beholdning af Styrke, som havde hjulpet hende til Flugten. Hun sagde til sig selv, at ingen uden en Kvinde vilde have gjort noget saa taabeligt, og lo af sig selv, fordi hun havde gjort det. Da hun ikke kunde ro mere end en halv Snes Tag ad Gangen, da det begyndte at sortne for hendes Øjne, og hele Naturen raabte paa Føde, lo hun ikke mere, men bed sig i Læberne og huskede paa, at hun kæmpede for sin elskedes Liv. Og saa brød da Dagen tilsidst frem, og Taagens Forhæng blev rullet til Side.

Gradvis, som om en Haand fra Æteren blev udstrakt for at sprede Taagen, hævede den sig op. Et gyldent Hav straalede foran hende, kruset af funklende Lysjuveler. Marian saa' den røde Solskive hænge som en mægtig Kugle i Øst. Hun saa' en ny Verden stige op for sig. Forrevne Klippeblokke viste sig pludselig paa Strømmens Vej, paa den hvide Baggrund tegnede der sig Klippeskikkelser i alle Former. Luften blev efterhaanden opvarmet, og tilsidst opfyldte Solen hele Havet med sin Glans.

En kort Tid sad den unge Pige bedaaret over Skuespillet. Strømmen, som havde ført hendes Baad herud, bar hende ikke længere ud mod det aabne Hav. Det var ikke længer Højvande. Langt borte paa den anden Side af mange Skær og Stene laa Bugtens aabne Vand. Hun opdagede et Skib, der laa for Anker, og hendes første Tanke var, at det var et russisk Skib, som var kommet til Øerne for at forfølge „Esmeralda". Saa vilde de jo træffe Paul alene. Selv behøvede hun ikke længere at frygte, der laa Øer overalt omkring hende. Hist og her saa' hun Røgen, der hævede sig op fra en eller anden Hytte eller Landsby. Det venlige Hav førte hende næsten lige til Bredden af en grøn Ø. Hun roede hen til dens sandede Bred og trak Baaden, saa langt som hendes Styrke tillod det, op paa Sandet, og saa gav hun sig til at undersøge den Havn, hun var kommet ind til. Aldrig har nogen Kvinde gladere sat sine Fødder paa Landjorden. Vaad og kold og elendig, som hun var, og vel vidende, at hun stod alene i Verden, og at Russerne bevogtede den Port, gennem hvilken hun maatte drage til England, var dog Solskinnet for hende som en liflig Vin og Morgenens Varme som en Gave fra Gud.

Hun fo'r af Sted med barnlig Glæde, til hun naaede et højere Sted paa Øen. Her vred hun sine vaade Klæder og satte sit Haar. Der maatte være Fiskerhytter paa den anden Side, tænkte hun, og dér vilde de give hende Føde af Menneskekærlighed. Hun skulde nok faa dem til at forstaa sig, det vilde være morsomt. Men da hun stod paa det høje Sted i sit lille Kongerige, fandt hun, at det var øde, som de andre Øer havde været. Ingen Hytter vidnede om, at Livet vaagnede, eller at Mennesker endnu laa i deres Søvn. De hvirvlende Fugles skingrende Skrig, Havets Plasken mod det gyldne Sand, var de eneste Røster, hun hørte. Marian lyttede til dem en lille Stund, som man lytter til Efterretningen om noget ondt. Saa løb hun ned til Stranden igen med et bittert Udbrud af Sorg.

Hun havde troet, at hun skulde finde sin Baad, hvor hun havde ladet den ligge, beskyllet af Bølgerne, men det var blevet lidt mere Ebbe, og Baaden laa højt og tørt i Sandet. Hun kunde ikke faa den en Fod af Pletten. Da hun var vis paa dette, da hun vidste, at hun var alene paa den øde Ø, svigtede hendes Mod hende for første Gang, siden hun havde forladt Kronstadt, og hun sank ned paa Sandet og græd bittert.

„Paul, Paul," udbrød hun, „kom til mig, lad mig ikke være alene her!"

Saaledes kaldte hun paa sin elskede. En skrigende Maage over hendes Hoved svarede med en spottende Tone. Kun det herlige Solskin var god mod én, som hele Verden havde forladt.

(Fortsættes).

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Nylig døde i Aarhus Kancelliraad *Carl August Borch* i en Alder af 74 Aar. Han havde i ca. 40 Aar været Bogholder ved Sindssygeanstalten ved Aarhus, hvorfra han i 1892 havde taget sin Afsked. B. var en saare pligtopfyldende Embedsmand af den gamle Skole, som med sjælden Flid varetog sine forskellige Forretninger.



Kancelliraad Borch.

Danmarks ældste Præst *Ivar Nielsen Meier* er afgaaet ved Døden, 92 Aar gammel. Pastor Meier var Søn af en Bolsmand i Vrolstrup ved Kristiansfeldt. Han uddannede sig først til Seminarist og tog Eksamen fra Skaarup Seminarium 1828, hvor han senere blev Lærer. Som Lærer nød han megen Anseelse, og mange af hans Elever fra den Periode mindes ham med stor Kærlighed og Ærbødighed. Først 1839 tog han teologisk Embedseksamen, men fortsatte indtil 1857 sin Lærervirksomhed ved Seminariet. I nævnte Aar blev han kaldet til Sognepræst i Værninge paa Fyen, hvor han forblev, indtil han i sit 87. Aar tog sin Afsked.



Pastor Meier.

Den afdøde var en ualmindelig flittig Mand, hans Kæmpehelbred og store Aandsevner vare usvækkede lige til det sidste. Fra hans Haand foreligger nogle Regnebøger, som i adskillige Aar vare meget benyttede i vore Skoler.

Den 9. Marts døde en anden af Landets Gejstlige, fhv. Pastor *H. C. Clausen Fangel*. Næsten hele hans Liv kom til at tilhøre hans Fædreneø, Als, hvor han var født 1811 i Nordborg. Efter at han var dimitteret fra Odense Latinskole i 1832, studerede han ved Københavns Universitet, hvorfra han som Kandidat blev kaldet til Kapellan i Hagenbjerg paa Als 1838. I Krigsaaret 1848 blev han udnævnt til Sognepræst i Notmark, i hvilket Embede han forblev ogsaa efter at Prøjserne i 1864 havde annekteret Øen. Han var en forsigtig Fædrelandsven, der meget gavnede den danske Sag under sin lange Virksomhed som Præst for den samme Menighed. I 1893 flyttede han til Faaborg, hvor hans for nogle Aar siden afdøde Søn var Sognepræst. I sit andet Ægteskab var han besvogret med den bekendte Biskop Jørgen Hansen paa Als.



Pastor Fangel.

Skibsfører *Hans Peter Mogensen*, som fornylig afgik ved Døden i en Alder af 76 Aar, var født i Faaborg den 9. April 1823 og foretog allerede 14 Aar gammel sin første Rejse til Søs. Siden den Tid i over 60 Aar færdedes han stadig paa Søen og kunde i 1897 fejre det sjeldne Jubilæum som Skibsfører gennem 50 Aar, fra 1864 som Fører af et og samme Skib. Mogensen havde i sit lange Sømandsliv oplevet mangt og meget, som det var en Fornøjelse at høre ham berette om. Han var en elskværdig Sømand af den gamle Skole, udrustet med et Jernhelbred og et glad og frejdigt Sind. Han var Æresmedlem af Marstal Skipperforening og ligeledes af Faaborg Borger- og Haandværkerforening.



Skibsfører Mogensen.



Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder Yvette Guilberts store Succes: La Glu (Moderens Hjerte), oversat af Charles Kjerulf. Endvidere: Jos. Gungl: „Oberländler" for Violin med Piano, samt den af „Münchhausen"s Sange, der havde den største Succes: Madame Pompadours Afskedshilsen til Versailles. —

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 21.

Han lyttede, naar *det første* gjaldt,
opmærksom var han og lærte af alt.
Klassisk anlagt, er Romantik
dog Hovedtrækket i hans Musik.

Han vendte ikke sin brede Ryg
Mosekonens natlige Bryg,
hvis *andet* som luftige Taageslør stiger
og indbyller dansende Elverpiger.

Af talrige Venner tidligt omgjordet,
fristedes han til at føre *det sidste*.
Han talede djærvt som den overbeviste
og tøvede ej, til der gaves ham Ordet.

Han gned med Held den rustne Skat,
der fyldte hans Tanker Dag og Nat.
Hæderskronen vil blive din Løn,
du Danmarks højt begavede Søn!

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den 2. *April 1899* under Adr.: „Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

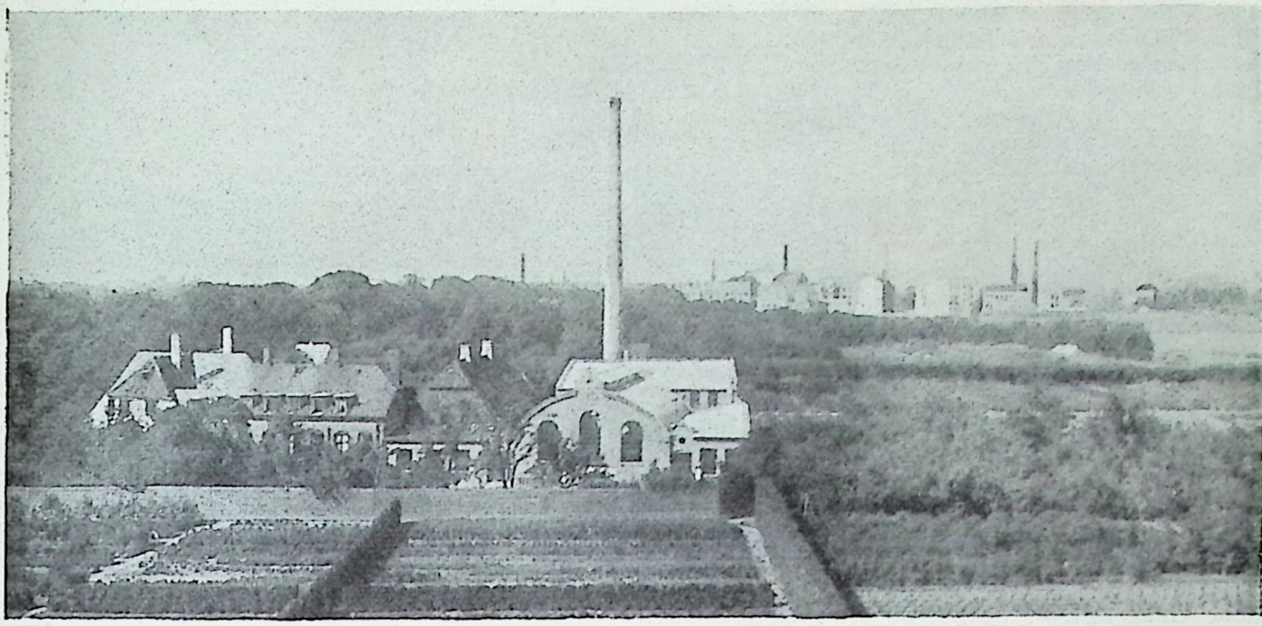
De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*



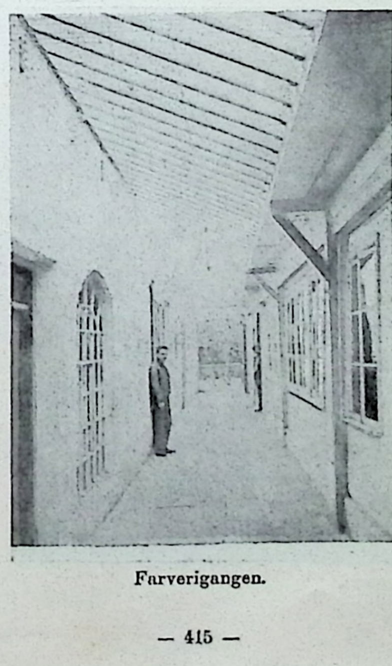
C. Schleisners Farveri og Tøjrensningsanstalt paa Jagtvejen.

Dansk Industri.

Moderne Farveri og Tøjrensningsanstalt.

NETOP nu har vi den vanskelige Tid, da alle Hoveder lægges i Blød, for at møde Foraaret paa en baade værdig og ikke altfor bekostelig Maade. Døren til Klædeskabet staar ikke stille, og fra dets Dybder haler man sidste Sommers Garderober frem i det fulde Sollys, undersøger og vrager, overraskes og ryster paa Hovedet, kastes som en Bold mellem Længslerne mod noget nyt og Trangen til at holde paa det gamle, indtil man endelig staar med et enkelt Stykke Tøj i Haanden, som paa den ene Side er for godt til at kasseres, medens det — bogstaveligt — paa den anden Side har tabt al ydre Glans og i Stedet viser sørgeligt visnede Farver. Da finder man hurtigt, om man er en Smule betænksom, et Kompromis, hvorved det gøres muligt samtidig at anvende det gamle og dog anskaffe sig noget helt nyt. Man sender Tøjet til Farvning. Og kort efter kan man med stor Tilfredshed promenere sin „nye" Sommerfrakke eller Foraarskjole.

Ingen vil kunne opdage den Proces, Tøjet har undergaaet, thi Farvningsindustrien har i de senere Aar udviklet sig til Fuldkommenhed. Man er kommet ganske bort fra de tidligere benyttede Farvetræsorter og anvender nu de langt ægtere og smukkere Anilinfarver, som udmærker sig ved klare Kulører i alle Nuancer og stor Farvestyrke. Stadig nye Maskinopfindelser har ogsaa ført en rivende Udvikling med sig. Som oftest omfatter denne Industri ogsaa Tøjrensning, saaledes som det er Tilfældet med den store Virksomhed, vi i Dag præsenterer, gennem et Besøg paa *C. Schleisners Farveri og kemiske Tøjrensningsanstalt* paa Jagtvejen.



Farverigangen.

Stykfarveriet og Twistfarveriet vil maaske mindre interessere Læserne end nogle Ord om Garderobesagernes Gang gennem Fabriken. Fra Indleveringsstederne, som findes i alle Kanter af Byen, bringes Tøjet daglig ud paa Jagtvejen. Her sorteres det først efter Farven, som det skal have, faar paasyet sit Nummer og gaar ud til Behandling i Skylle- og Farvemaskinerne, kommer efter endt Proces ind i Tørrestuen, hvor det tørres med Damp i Appreturstuen, Dampestuen eller Strygestuen og lægger maaske, hvis der opdages Pletter, Vejen om ad Pletrenseriet, hvor et Par Mennesker fra Morgen til Aften er beskæftiget med denne Rensning. I Ekspeditionslokalet efterses Tøjet og maa muligvis ved den Lejlighed en Tur ind paa Systuen, hvor Symaskinen, som drives med Dampkraft, snurrer rundt med en Hastighed, der næsten kræver Mod hos vedkommende, der skal betjene den. Den hele Forretningsgang fordrer en betydelig Akkuratesse, navnlig naar man, som nu i den travle Tid, skal holde Øje med Ekspeditionen af mere end fem hundrede Stykker Tøj om Dagen og Arbejdsstyrken, som er ca. 70 Mennesker stor, kan til Tider have vanskeligt ved at klare den omfangsrige Virksomhed.

Kommer man over Østerfælled, lægger man straks Mærke til den høje Skorsten, der ranker sig op over Schleisners Farveri, som dels er installeret i en ældre Bygning (det gamle Magdalenehjem), dels i store, dermed sammenbyggede glasdækkede Haller, som omfatter Maskinvaskeriet og Farveriet. Den hele Fabrik er en Labyrinth af Rum og Gange, hvor hver Smule Plads er udnyttet paa det mest praktiske. Bag Farveriet, adskilt ved Brandmure fra det øvrige Bygningskompleks, ligger det „kemiske" Renseri, hvor sarte Stoffer renses i Benzin. Her er Ild et i den Grad frygtet Element, at man har maattet forsyne de elektriske Glødelamper med en dobbel Kapsel. I Pilestræde, hvor Fabriken tidligere fandtes, opstod

netop paa uopklaret Maade en Ildløs i Benzinrenseriet. Man vil da forstaa, at Forsigtigheden her drives til det yderste, saaledes at selv Nøglen til Elektriciteten i denne Afdeling anbringes udenfor Lokalet. I det store Maskinrum træffer vi en Maskine, som foruden at drive de talrige Centrifuge-, Vaske- og Skyllemaskiner, tillige betjener Fabrikens Elektricitetsværk og selvstændige Vandanlæg, hvortil hører en artesisk Brønd, hvorfra 100 Tdr. Vand kan pumpes op i Løbet af en Time.

Oprindelig havde Virksomheden, som stiftedes 1840 af den nuværende Indehavers Fader, alle sine Lokaler i Pilestræde 8, hvor der nu findes Kontorer for Indlevering etc. Den Gang var det ikke blot Farveri, men havde tillige et betydeligt Antal Væverstole i Gang, men da den unge Schleisner 1877 traadte ind i Firmaet, ophørte denne Del af Virksomheden fuldstændig, idet han lagde Hovedvægten paa Garderobefarvning og kemisk Tøjrensning, som nu er Fabrikens Specialitet. Forlængst var Forretningen vokset ud af de gamle Lokaliteter, da ovenomtalte Ildløs gav Stødet til, at man forlod det gamle Hjem og flyttede ud paa Jagtvejen, hvor der længe endnu vil være Plads, selv om Udviklingen skulde fortsætte med den Fart, som den har taget. Farveriindustrien stiller store Krav til Fagdygtighed, thi hveranden Dag kastes ind paa Markedet et nyt Patent, og Videnskabens Resultater anvendes ikke blot til Forbedringer, men giver sig ogsaa i udstrakt Maalestok tilkende gennem Forfalskninger. Imod saadanne er Fabriken værnet ved at have sin egen kemiske Konsulent. Den betragter det som en Æressag paa ethvert Punkt at gaa i Spidsen for sit Fag, den er prisbelønnet paa 4—5 Udstillinger, og forskellige store offentlige Institutioner er Firmaets faste Kunder.

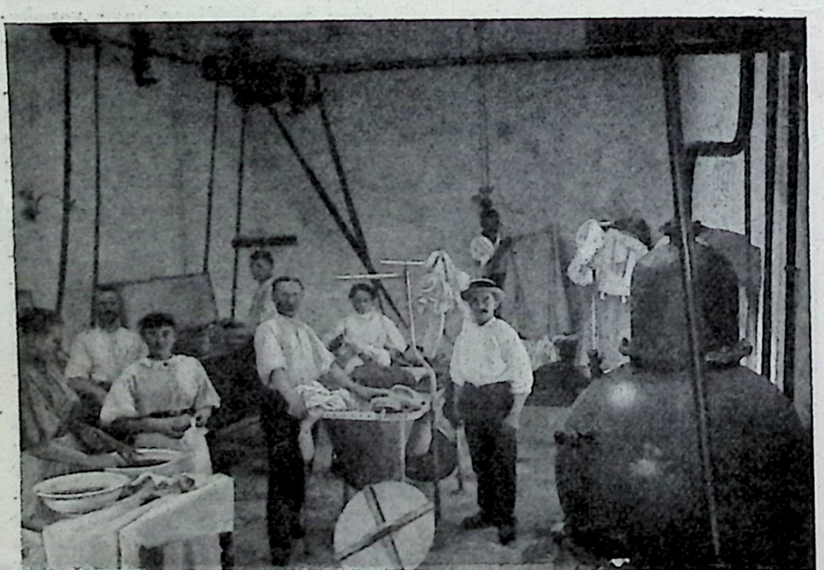
Blandt hosstaaende Billeder vil man kunne beundre det udstrakte Fabriksanlæg, som skyldes Ingeniør Otto Wulff og Arkitekt A. Berthelsen, samt Farveriets og Vaskeriets livlige Interiører, hvis Tydelighed noget lider under Dampen, som hersker i Rummene; man vil faa et Indblik i det farlige Benzin-Renseri og lægge Mærke til den ejendommelige Farverigang, hvor der til daglig hersker adskillig mere Liv og Bevægelighed, end Billedet har faaet Lejlighed til at udtrykke.



Farveri.



Vaskeri.



Benzin-Renseri.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 27. Aargang 1898—1899. Søndag den 2. April 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

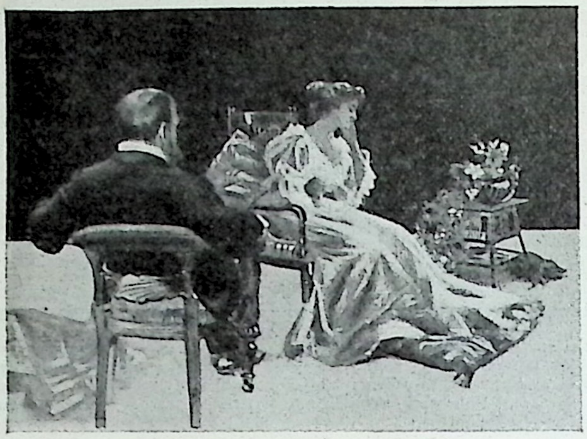


Et interessant Skakparti.

Kamp mellem England og Amerika pr. Telegraf (se Pag. 425).

Bankierens Hustru.

Af Maartin Maartens.



„Du har slet ingen Juveler paa i Aften . . .“

HAN var en stor Verdens-Bankier. Han var en stor Røver. Det vilde ikke være nødvendigt at sige det samme to Gange, hvis ikke Verden var saa langsom til at forstaa.

Til hans Undskyldning maa det siges, at han var en arvelig Røver. Hans Bedstefader havde udviklet den sjældne Evne til at berøve andre deres Penge i en større Maalestok, som Verden altid belønner med Rang og Ære.

Verden anerkendte altsaa ham og hele hans Familie, der var lige saa rig som han eller rigere, og gjorde en lige saa god Brug af sine Penge, som han, nemlig: samlede Kuriositeter, beskyttede enhver Slags dyr Adspredelse og gav til de fattige.

Alle holdt af ham, og han holdt af alle og af alt. Han var en engelsk Gentleman, som hans Fader havde været før ham, og hans Bedstefader — naa, ham er det ikke værdt at tale om. Han havde rejst overalt og set alt, der var værdt at se, og han vidste alt, der var værdt at vide. Han havde den bedste Samling Rustninger og gamle Vifter i Landet og den bedste Kok, og han vilde have haft de bedste Drivhuse, hvis hans Broder ikke havde haft dem bedre. Han var meget glad og glædede sig ved Livet, for han var kun fyrretyve Aar og havde et udmærket Helbred. Om Formiddagen sad han paa sit Kontor og tjente Penge uden Anstrengelse, saadan som det var nedarvet fra Fædrene. Aftenerne tilbragte han i Selskabslivet. Han beværtede Fyrster, Lorder, Præster, Malere, Digtere — puh!

Han havde ægtet en yndig Kvinde, som var hans Kusine. Han tilbad hende. Naar han saa' paa hende, medens de sad ved Bordet, og saa' hende med hans Moders verdensberømte Diamanter, fyldtes hans milde Øjne med Taarer.

Han sad saaledes og iagttog hende ømt denne bidende kolde Decemberaften, som de mærkeligt nok tilbragte alene i Kabinettet i det store Hus i Berkeley Square. De var kommet til Byen i en meget vigtig Anledning, Indvielsen af et stort „Hjem for Damer, som det er gaaet lidt tilbage for“. De var altsaa alene i det nydelige Kabinet, hvor hver enkelt af de mindste Skatte var saa meget værd, at en Dame kunde have levet af det et helt Aar, og han sad og glædede sig over, at hun efter fire Aars Ægteskab endnu var lige saa smuk, og han endnu holdt lige saa meget af hende som den Dag, da deres Forbindelse havde vakt Misundelse blandt en Hærskare af baade Mænd og Kvinder, der havde haft Forventninger.

Hun havde hele Dagen været meget stille. Han vilde have troet, at det var Ceremonien, der havde gjort hende træt, hvis hun ikke allerede havde set træt ud, før den begyndte. Hun sad og saa' ind i Ilden, skøn, fin, for gennemsigtig i den enkle hvide Silkekjole. Hun blev for meget hjemsøgt af disse Anfald af Slaphed. Han maatte igen gøre en Anstrengelse for at faa hende til at konsulere den berømte Læge, Sir Henry Parsons. I den senere Tid havde hun været altfor tankefuld og nedslaaet.

„Hvad er der i Vejen med Dig?“ spurgte han.

„Ingen Ting,“ svarede hun.

„Det siger Du altid, og jeg tror Dig ikke. Men Du véd det sandsynligvis ikke selv; jeg vilde ønske, Du vilde konsulere —“

Hun trak utaalmodigt paa Skuldren, og han tav stille.

Lidt efter prøvede han atter paa at faa en Samtale i Gang.

„Du har slet ingen Juveler paa i Aften,“ sagde han, „ikke andet end din Forlovelsesring.“

„Nej,“ svarede hun tankefuldt og saa' paa sin Haand, „ikke andet end min Forlovelsesring.“

„Jeg synes, Du gaar mindre og mindre med dem.“

„Ja.“

„Hvis Du er ked af de gamle,“ sagde han leende, „saa maa jeg prøve paa at skaffe Dig nogle nye.“

Hun svarede ikke. Men et Øjeblik efter pegede hun hurtigt paa Aftenavisen, der laa ved hendes Fod.

„Det er et elendigt Brev!“ sagde hun.

„Hvilket Brev, kæreste Ven, Du er jo syg, lad mig —“

„Nej, sæt Dig, jeg er ikke syg. Jeg mener det Brev i „St. James Gazette“ fra „en Dame, som det er gaaet tilbage for“. Hun skriver om, hvordan alle hendes Penge er gaaet tabt i et Svindelselskab.“

„Hvilket Svindelselskab?“

„Det véd jeg ikke. Har det noget at sige?“

„Nej, den Slags Ting hænder dagligt. Det er beklageligt. Saadanne Folk burde holde sig til Statsobligationer. Hvad skriver hun om til Avisen?“

„Om „Damer, det er gaaet tilbage for“.“

„Ja naturligvis, hun er taknemmelig, det er ganske naturligt; det er jo ogsaa en storartet Anstalt, der er bleven oprettet.“

„Taknemmelig!“ Der var Haan, men ogsaa stor Sorg i Lady Venetias Røst. „Hun siger, at det er rigtigt, at den Slags Huse bliver byggede af de Folk, der skaffer Beboere til dem.“

„Hvem i Alverden mener hun?“

„Hun mener mig.“

„Dig? Angela, Du taler i Gaader! Gør denne Brevskriverinde det ogsaa?“

„Nej, hun er klar nok. Hendes Klarhed lader intet tilbage at ønske. Hun siger, at hendes Fader næsten har mistet alt, hvad han ejede, ikke ved Spekulationer, men ved en uheldig Anbringelse i sydamerikanske Papirer og den Slags Ting. Og de Sparepenge, hun havde lagt op efter at have været Guvernante i tyve Aar, dem mistede hun alle ved en Banks Fallit.“

„Du sagde et Svindelselskab.“

„Gjorde jeg? Det var en Bank.“

„Hvilken Bank?“

„Det siger hun ikke. Har det noget at sige?“

„Nej, naturligvis.“

„Hvorfor spørger Du saa?“

„Det er kun som Forretningsmand; men jeg bryder mig virkelig ikke om at vide det.“

„Det gør jeg heller ikke. De sydamerikanske Papirer er naturligvis vore. Den fallerede Bank var vor.“

„Vor?“

„Vi har naturligvis ødelagt hele Familien,“ vedblev hun, uden at ænse ham.

„Siger hun det, den Løgnerske?“

Hun rejste sig op og saa' paa ham. „Løgnerske! Gud give, hun var det!“

Han saa' pludselig, at en stor Sorg truede ham, den første og den største Ulykke i hans Liv, der ramte ham gennem hende, som han elskede lidenskabeligt. Hans Kones Sindstilstand var betænkelig. Hun var virkelig syg, og skønt muligvis Lægen —

„Kære Angela,“ sagde han med en ængstelig Klang i Stemmen, „Du er altfor blødhjertet, og Du blander forskellige Ting sammen. Hvad har Du og jeg at gøre med denne Kvindes Anklage? Vi er jo ikke ansvarlige for hendes uforsvarlige Anbringelse af sine Penge. Enhver, der har mistet Penge, giver sin Bankier Skyld for det. Du skulde, som en Bankiers Hustru og en Bankiers Datter, vide bedre Besked, saa at Du ikke brød Dig om saadant noget Nonsens.“

Hun sank tilbage i sin Stol og svarede ikke.

„Vi er rige,“ vedblev han, idet han søgte at tale ganske roligt, „og det vil være vanskeligt at bringe alle dem, der misunder os, til Tavshed.“

„Ja, meget vanskeligt,“ svarede hun endnu blegere.

„Især naar ingen Beskyldning er for idiotisk til, at Du ikke tager Hensyn til den.“

Hun saa' ham ind i Ansigtet. „Denne Beskyldning,“ sagde hun langsomt, „som er den mest idiotiske af alle, har jeg uophørligt grundet over, siden jeg for nogle Maaneder siden først kom frem med den imod mig selv.“

„Hvis Du havde sagt mig —“

„Vilde Du have hjulpet mig med at drage en Slutning?“

„Ja.“

„Ogsaa den Slutning, at Beskyldningen er sand?“

„Angela!“

„Nej, det er ikke nogle Maaneder siden. Det er Aar, siden den Tanke først flygtigt opstod hos mig, og den kommer tilbage af og til som en kold Skygge i mit Livs Solskin. Først kunde jeg mane den bort som en Meningsløshed, saadan som Du gør. Jeg syntes, det var en Urimelighed, at jeg, en ung Pige med alle Traditionerne i mit Hjem og min Familje, min Faders Anseelse, dit Eksempel, hele Verdens Bifald og Beundring —“ Hun standsede og trak Vejret med Besvær.

„Naa, er der da nogen Forandring i alle disse Ting?“

„Sidste Foraar vendte Spørgsmaalet igen tilbage hos mig, og saa blev det der, og jeg saa', at denne Gang kunde jeg ikke mere undslippe. Jeg er traadt denne Skygge i Møde og har studeret den grundigt — store Gud, jeg kan den udenad!“

„Det er derfor, Du har været saa trist og nedtrykt. Du har plaget din stakkels lille Hjerne med Problemer, som Du ikke kunde forstaa.“

„Indtil jeg forstod dem!“

„Aa, Passiar, Du paatager Dig for meget, Angela —“

Hun rejste sig op og stod der prægtig foran ham. „Jeg paatager mig den Ret at vedblive at lide,“ sagde hun — „den Ret, at lytte til en Stemme, hvis Pinsler jeg ikke kan standse, trods alle mine Anstrengelser.“

Han veg tilbage. Hans Hjerte var fuldt af Kærlighed, og han sagde i en bedende Tone: „Kæreste Ven, lad os tale sammen om Sagen, lad mig hjælpe Dig. Hvad er det, Du vil?“

Hun kastede sig ned ved Siden af ham og brast i Graad.

Fortsættes.

Paa spærrede Gebeter.

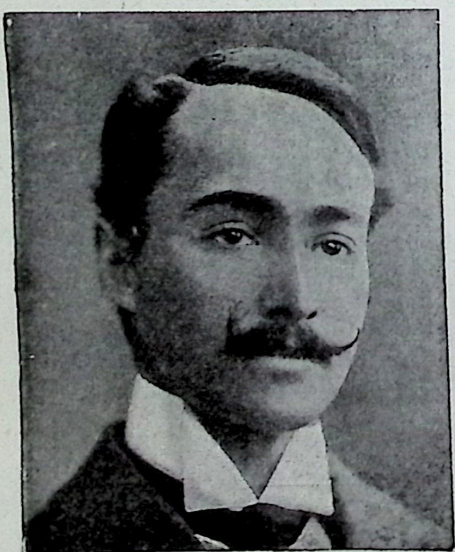
En Englænders Oplevelser.

VERDEN over har man med den mest levende Interesse og Spænding hørt om det Vovestykke, Englænderen A. Henry Savage Landor udførte, da han i Sommeren 1897 foretog en Rejse til Thibet — et Land, der holder sig strengt afspærret for al Civilisation. Med stor Dygtighed og under de øjensynligste Farer havde Landor besteget de thibetanske Kæmpebjerge, for at trænge ind i Hovedstaden Lhassa, Buddhaismens hellige By. Han var allerede lige ved Maalet for sin Rejse, da han ved Forræderi faldt i Hænderne paa Thibetanerne, som, rasende over den uforsagte Rejsendes Dristighed, lod ham lide den frygteligste Tortur. Vi meddele her udtogsvis et Par af de interessanteste Afsnit af den Beretning, Landor ved sin Hjemkomst nedskrev.

Da Thibetanerne havde taget Landor og hans to Ledsagere tilfange, udtænkte de straks de mest raffinerede Pinsler. Først slog de alt i Stykker, hvad Landor havde ført med sig af videnskabelige Apparater og Instrumenter, dernæst fjernede de ham fra hans trofaste Ledsagere og bortførte ham til den thibetanske Lejr. Fangen førtes straks til et stort Telt, hvor Pomboen (Guvernøren) holdt Dom. Herom fortæller Landor:

„Paa et højt Sæde midt i Teltet sad en Mand i folderige Benklæder af gylden Farve og i en kort, gul Frakke med vide Ærmer. Han havde paa Hovedet en høj, kantet, forgyldt Hat, paa hvilken der var malet tre store Øjne. Han syntes ung. Hovedet var ganske skallet, thi det var en Lama af første Klasse. Da jeg stod rank med oprejst Hoved, styrtede to Lamaer imod mig og befalede mig at falde paa Knæ. De forsøgte at faa mig dertil ved Magt, men det lykkedes mig at holde mig oppe.

Nu henvendte den rasende Pombo nogle voldsomme Ord til mig. Han talte paa gammel thibetansk, og da jeg kun kendte vore Dages Sprog, forstod jeg ikke et Ord. Jeg bad ham da benytte saadanne Vendinger, som jeg kunde forstaa.



Savage Landor før Rejsen.

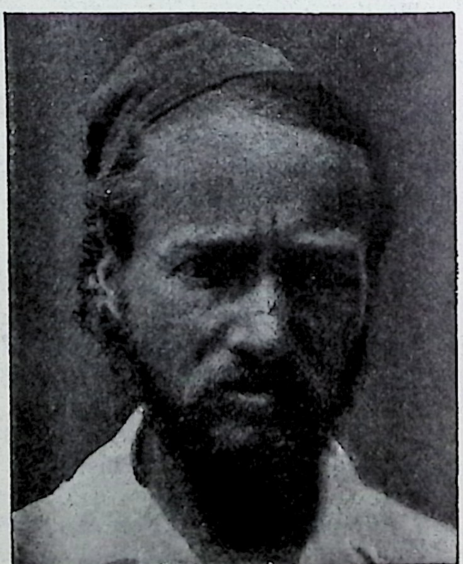
Den høje Person blev forbløffet over min Begæring. Han rynkede Brynene og gjorde en Bevægelse, som antydede, at jeg skulde se til venstre. Soldaterne og Lamaerne veg til Side og jeg saa da min Ledsager Chanden Sing ligge udstrakt med Ansigtet mod Jorden; den underste Del af Legemet var nøgen. To store Lamaer begyndte at piske ham fra Bæltestedet og ned mod Fødderne med Læderpiske, hvorpaa Blyklumper var anbragt. Den stakkels Fyr var bedækket med Blod. Hvert Slag, som faldt paa ham, ramte mig i Hjertet, men jeg forstod, at Lamaerne, dersom jeg blot viste mindste Tegn paa Medlidenhed, vilde slaa voldsommere til. Jeg saa da paa Pinslerne som paa en ganske hverdagslig Scene. De mig nærmeststaaende Lamaer plantede deres Næver i mit Ansigt og sagde, at min Tur straks skulde komme.

„Vi skal banke Dig," sagde de, „lige til Du siger os, hvad vi vil vide."

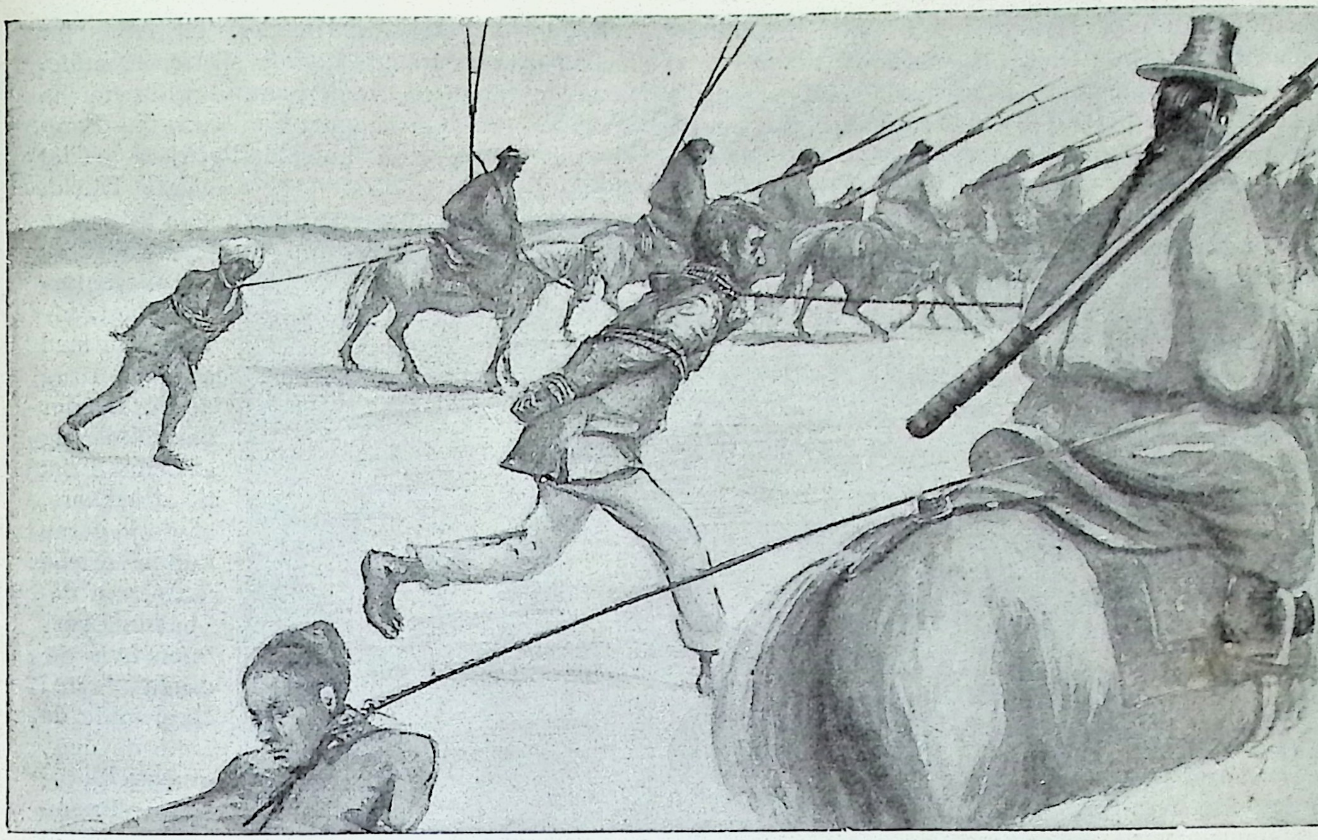
„Nikutza, Nikutza. — Meget vel, meget vel," svarede jeg smilende.

Pomboen og hans Embedsmænd vidste øjensynlig ikke, hvad de skulde stille op med mig. Jeg saa det paa deres Udtryk, og jo mere, jeg blev overbevist om, at min Plan lykkedes, des mere fik jeg Mod til at fortsætte det Komediespil, som jeg var begyndt paa!"

— Nu blev Landor forhørt af de to Lamaer, som imidlertid var holdt op med at pine Chanden Sing. De sagde Landor, at hvis han talte Sandhed, skulde hans Liv blive skaanet.



Savage Landor efter Rejsen.



Landor og hans Ledsagere slæbes til den thibetanske Lejr.

Han svarede, at han vilde sige Sandheden, enten de straffede ham eller ikke. Han forklarede, at det var ham selv, der havde faaet Ideen til Rejsen, at han selv havde fundet Vejen frem og at hans Ledsager var ganske uskyldig. De begyndte igen at piske løs paa den stakkels Sing, der opførte sig ganske heltemodigt. Uden at klage sig, erklærede han, at Landor havde talt sandt — han havde intet at tilføje. Irriterede over Landors flegmatiske Optræden befalede Lamaerne nu, at han skulde føres til Lejrens længst borte liggende Telt. Samtidig indtraf det heldige Tilfælde, at det begyndte at regne. Ligesom i Kina, saaledes gør ogsaa her i Thibet et Regnskyl altid det største Indtryk paa Befolkningen. Man styrtede ind i Teltene og slæbte Landor med sig. Han tilbragte her den frygteligste Nat, plaget af modbydeligt Utøj, medens de Reb, hvormed han var bunden, trængte ind i Kødet paa ham. Næste Morgen var han Genstand for alle Slags Forhaanelser fra Pøbelens Side — de spyttede ham i Ansigtet og kastede Snavs paa ham, indtil Soldaterne kom for at føre ham til Byen Taklakot.

Man satte ham bagbunden op paa en Hest, der bar en Træsaddel, paa hvis Bagstykke var anbragt 5—6 Jernpigge, som lidt efter lidt rev hans Lænder itu. I rasende Fart gik det af Sted, medens en Rytter foran ham førte Hesten ved Hjælp af et langt Reb. Paa Vejen kom et Par Hundrede Ryttere sprængende ned imod dem, og man opfandt nu et nyt Sensationsnummer paa Pinslernes Program. Man bandt den ene Ende af et langt Reb til hans Haandjern, medens en af Rytterne holdt fast i den anden og forsøgte ved at hale i Touget at faa Landor revet af Sadlen, men Rebet brast og Manden faldt selv til Jorden. Dette Uheld toges straks af de overtroiske Mennesker som et lidet gunstigt Varsel. Endelig kom de til deres Bestemmelsessted, en Høj, ved hvis Fod Pomboens spraglet bemalede Telt var rejst, og man slæbte Landor hen til Eksekutionspladsen tilvenstre for Teltet. —

„Til Jorden var fastgjort en stor Bjælke af Form som en Prisme. Man lod mig staa paa en af Kanterne og nogle af Folkene tvang mig til at spærre Benene saa langt som muligt fra hinanden. Da jeg var anbragt i denne ubehagelige Stilling, bandt disse Dyr mine Fødder til Træstykket med Reb, som skar sig ind i mit Kød.

Imidlertid var en Jernstang med et Træskaft blevet anbragt paa et Ildbækken, hvor den stod og glødede.

„Nu skal vi brænde Øjnene ud paa Dig,“ raabte Lamaerne i Kor.

Og Pompoen tog Jernstangen, styrtede hen imod mig, svingende den frygtelige Genstand. Jeg saa ham ind i Ansigtet, han vendte Øjnene bort. Han syntes at gyse tilbage for sit Forehavende, men Lamaerne, som stod omkring, ophidsede ham.

„Du er kommet til dette Land for at se,“

sagde han med Hentydning til min Beretning den foregaaende Dag. „Her er din Straf.“

Og idet han udtalte disse Ord, holdt han den glødende Jernstang 3—4 Centimeter fra mine Øjne, saa tæt, at den næsten rørte min Næse. Uvilkaarlig lukkede jeg Øjnene saa tæt, som jeg kunde, men Varmen var saa voldsom, at det forekom mig, at de straks fortæredes, — det venstre især — og jeg følte en mægtig Smerte i Næsen.

Tiden syntes mig uden Ende, alligevel tror jeg ikke, at Jernstangen var anbragt længere end 30 Sekunder foran mine Øjne. Da jeg atter løftede de smertende Øjelaag, skimtede jeg kun ligesom en rød Taage. Mit venstre Øje pinte mig frygteligt, og hvert Øjeblik var det som om noget formørkede dets Syn, medens jeg næsten kunde se med det højre. Den glødende Jernstang var kastet paa Jorden tæt ved mig.



Chanden Sing ved Marterpælen.

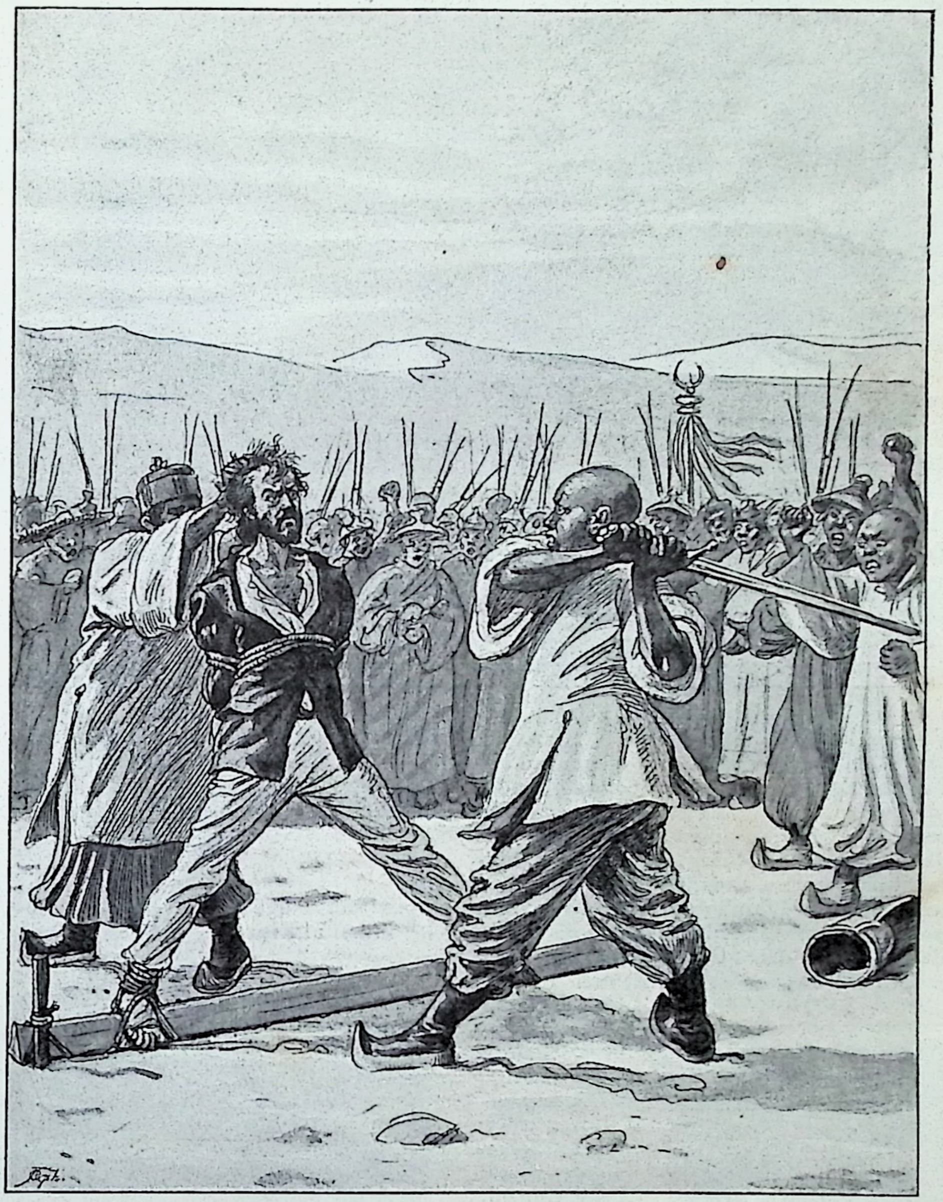
„Skyd ham ned,“ raabte pludselig en Stemme, der skar igennem Mængdens Larmen. —

En Soldat gav sig nu til at lade et Gevær og overrakte det til Pombo. Han sigtede mod Landors Pande og der blev tændt Ild i Lunten — der lød et voldsomt Knald, og til almindelig Overraskelse faldt Geværet, som var ladt for stærkt, ud af Pomboens Hænder. Til Trods for sine Smerter anstrengte Landor sig for at smile. Mængden raabte: „Dræb ham, dræb ham, vi kan ikke gøre ham bange“. Saa rakte de Pomboen et Sværd, men under Indtrykket af det sidste Uheld, som han uden Tvivl tilskrev en overnaturlig Magt, tøvede han med at gøre Brug deraf. Landor benyttede sig af denne Frist til at erklære, at de jo gerne kunde dræbe ham, om de havde Lyst men hvis de dræbte ham i Dag, vilde de alle dø den næste Dag. Dette skræmmede dem et Øjeblik, men Mængdens Ophidselse var stor. Pomboen fik et nyt Anfald af Raseri, smøgede Ærmerne op og svang sit Sværd til højre og venstre. —

„Nu var han tæt ved mig. Han holdt Sværdet i sine kraftige Hænder, og hævede det højt over mine Skuldre. Dernæst førte han det henimod min Nakke, og berørte den med Klingen, som om han vilde maale, fra hvilken Afstand et godt Hug skulde føres. Han gik et Skridt tilbage, hævede raskt sit Vaaben og lod det falde med al Kraft. Det naaede uhyggelig tæt hen til min Hals, men rørte den ikke. Jeg forblev ubevægelig, sagde intet, og min Optræden syntes i den Grad at gøre Indtryk paa Bøddelen, at han næsten blev bange. Han vred sig

øjensynlig ved at fortsætte den djævelske Forestilling. Men Mængden var stadig urolig og larmende, og Lamaerne omkring ham ophidsede ham som gale Mennesker. Han begyndte forfra paa den anden Side af mit Hovede. Denne Gang var Klingen sikkert kun omtrent 12 Millimeter borte fra min Hals.“ —

Saadanne Optrin gaar almindeligvis forud for en Henrettelse i Thibet, i den Hensigt at Ofrene skulle lide saa svære Pinsler som muligt. Til Trods for de stadige vilde Hyl vægrede Pomboen sig ved at fortsætte, idet han betragtede Landor med en Blanding af Ærefrygt og Forfærdelse. Lamaerne opfandt da en ny Tortur, da de ikke kunde faa ham dræbt. De anbragte ham igen med vidt fra hinanden spærrede Ben paa Bjælken, strakte hans Arme bagud i Vejret og fastgjorde dem ved et Reb igennem hans Haandjern til en Pæl bag ham. Ligeoverfor anbragte man hans Ledsager, Mansing, i samme Stilling, og bandt derpaa de to sammen ved et Reb, der gik fra den enes Hals til den andens. Dagen efter fik de at vide, at Henrettelsen var opsat en Dag, deres Bagage blev undersøgt, hvad man endnu ikke havde givet sig Tid til, og Landor maatte forklare Brugen af de forskellige Apparater, som han havde ført med sig. —



„Han gik et Skridt tilbage, hævede Vaabnet raskt og lod det falde med al Kraft“.

„Imidlertid havde Lamaerne endnu ikke kunnet blive enige om den Skæbne, jeg fortjente; nogle vilde endnu have, at man skulde hugge Hovedet af mig, andre — deriblandt Pomboen — var efter den foregaaende Nat opsatte paa at sende os tilbage til Grænsen. Men nu sidste Nat havde Pomboen, hvad jeg bagefter erfarede, haft et Drømmesyn. En Aand havde sagt til ham, at hvis han ikke dræbte os, vilde store Ulykker overgaa ham og hans Land.

Men Lamaerne tage ingen afgørende Beslutning uden at ty til Manerne og de hemmelige Videnskaber; ogsaa Pomboen ønskede at raadspørge Oraklet. Man plejer at præsentere for dette et Stykke af den Persons Negle, om hvem det skal udtale sig. En Lama kom da og undersøgte min Haand, men idet han skilte Fingrene ad, viste han Tegn paa den største Forbavselse. Paa hans Raab nærmede alle Lamaerne og Soldaterne sig. Der blev sendt Bud efter Pomboen, som straks befalede, at man skulde ophøre med Pinslerne. Ved et Tilfælde,

som jeg ikke straks kunde forklare mig, var jeg frelst.“

Senere erfarede Landor, at det var den sjældne Maade, paa hvilken hans Fingre indbyrdes var forenede, som han skyldte sin Befrielse. Pomboen bestemte, at han endnu samme Dag skulde føres til Grænsen med sine to Ledsagere.

Paa denne sidste, lange Tur døjede de fremdeles meget ondt og blev mishandlede af Soldaterne, som pinte og udsultede dem. Endelig lykkedes det dem efter mange Genvordigheder at naa civiliserede Egne. —

Selv om Landors Ekspedition ikke naaede de Resultater, som han ønskede, selv om den modige Rejsende ikke havde Held nok til at bryde den Hemmelighedsfuldhed, hvori Byen Lassa er hyllet, saa har han dog i hvert Fald banet Vejen for dem, som i en mere eller mindre fjern Fremtid vil naa frem gennem disse Egne og gøre dem delagtige i den almindelige Civilisation.



Beboere af de thibetanske Egne.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

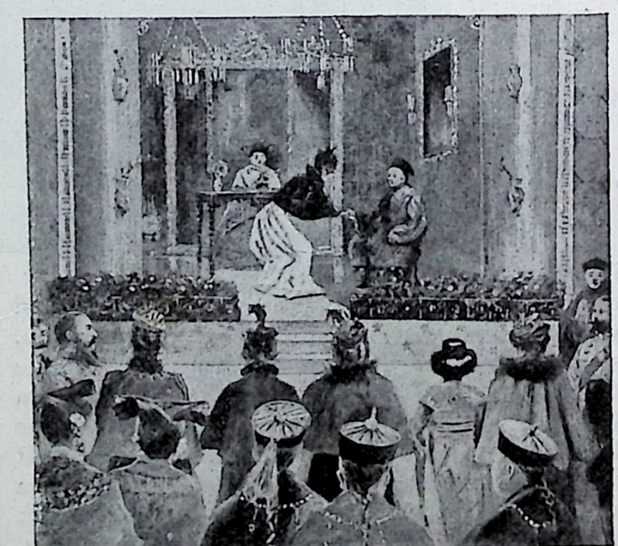
Dronning Victoria af Englands Afrejse til Nizza foregik under stor Højtidelighed, og da hun ankom til Boulogne under Eskorte af en hel Torpedoflaade, blev hun modtaget med mange Æresbevisninger af de galante Franskmænd. Butikerne i Boulogne var saaledes lukkede i Dagens Anledning, og en uhyre Menneskemasse var paa Benene. Et Orkester spillede *God save the Queen* og ombord fandt der en stor Reception Sted for de mange Notabiliteter, der ønskede personlig at gøre hendes Majestæt deres Opvartning. Blandt de tilstedeværende bemærkedes saaledes den franske Contre-Admiral de Maigret, General Jannerod, Boulognes Borgmester og selvfølgelig den engelske Konsul. Vort Billede viser, hvorledes den gamle Dronning, anbragt i en for hende specielt indrettet Rejse- og Bærestol, bringes fra Skibet til Toget, der skal føre hende direkte til Nizza. Hun ledsagedes paa Rejsen af sin Svigerdatter, Hertuginden af York, Prinsesse Henri af Battenberg og Hertuginden af Slesvig-Holsten samt et talrigt Følge, hvoriblandt to indiske Fyrster særlig vakte Opmærksomhed.



Dronning Victoria bæres fra Borde.

* * *

Den saa meget omtalte Begivenhed, da Ekskejserinden af Kina omsider bestemte sig til den i Kinas

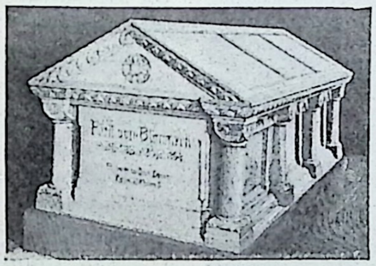


Enkekejserinden af Kina holder Avdiens.

Historie uhørte Nedladenhed, at ville modtage de fremmede Magters Ministerfruer i Peking i Avdiens, fandt da, som det vil vides, endelig Sted, og af vor Illustration vil man kunne danne sig en Forestilling om, hvorledes denne besynderlige Avdiens tog sig ud. Den „mægtige“ Enkekejserinde, der jo nu har grebet Landets Tøjler, sidder i Baggrunden, medens Kejseren er anbragt paa den ene Side af Forhøjningen. Damen, der netop er i Færd med nejende at trykke hans fremrakte Haand, er Lady Macdonald, den britiske Gesandts Hustru. Kejseren gjorde selv et meget intetsigende Indtryk, dels forstod han vel ikke det fremmede Sprog, dels har han jo som bekendt i Øjeblikket „intet at skulle have sagt“. Enke-Kejserinden, der var klædt i Silke med kostbart Guld-Broderi, fulgte derimod Situationen med stor Opmærksomhed og syntes nøje at passe paa, at Kejseren i et og alt fulgte de Instrukser, hun havde givet ham. De kinesiske Hofdamer vare alle klædte i lyserødt, blaat og grønt, og bar Blomster i Haaret. Ministerfruerne var ogsaa i lyse Toiletter med hvide Handsker; men de havde alle Pelsværk paa, da det var meget koldt den Dag, Avdiensen fandt Sted.

* * *

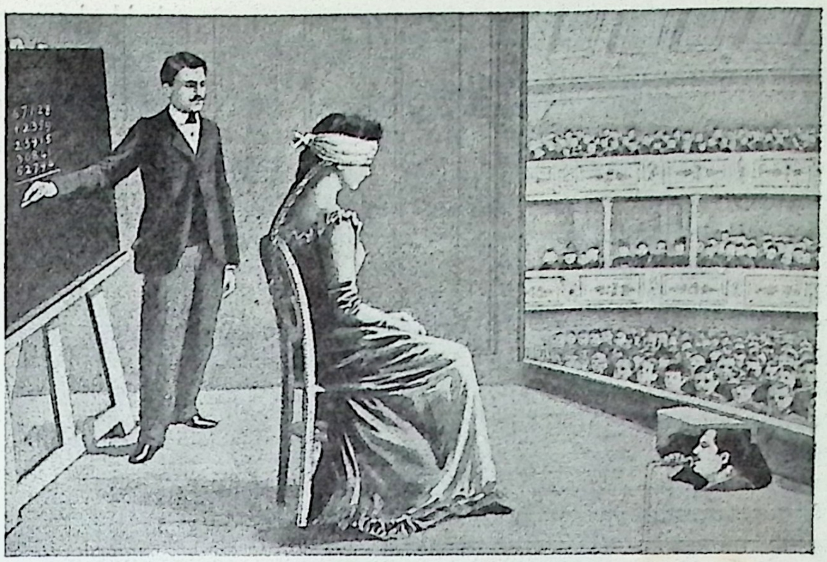
Ikke mindre end 23 Stenbrudsbesiddere og Industrifirmaer konkurrerede om Udførelsen af Bismarck-Sarkofagen. Marmorfabriken Kiefersfelden i Baiern, som besidder de berømte Untersbergske Brud, gik af med Sejren, og Direktøren havde allerede ved Indsendelsen af sit Tilbud selvbevidst tilføjet: „Vor Bismarck, det tyske Riges første Kansler, bør hvile i untersbergsk Marmor.“ Den pragtfulde Sarkofag, til hvilken man valgte en lyserød Marmor, hviler paa en Syenitsokkel og smykkes med smaa Søjler, hvis Grundflader og Kapitæler er prydet med rige Forsiringer. Ved Fodenden forkynder gyldne Bogstaver, at her hviler „Fürst von Bismarck, ein treuer deutscher Diener Kaiser Wilhelm's I.“



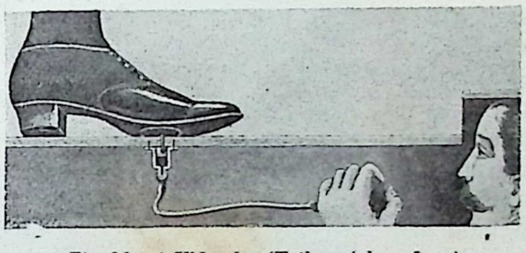
Bismarck-Sarkofagen.

* * *

Lad os afsløre et bekendt Kunststykke og røbe, hvorledes det gaar til, at man kan se, hvad der er skjult for ens Øjne. Man kender Forberedelserne til denne saa ofte fremstillede Situation. Taskenspilleren lader sit Medium — almindeligvis en Dame — tage Plads paa en Stol midt paa Scenen, binder hende omhyggeligt for Øjnene, og beder en af Tilskuerne overbevise sig om, at man ikke kan se gennem Bindet. En sort Tavle stilles op paa den ene Side af Scenen, og en Række Tal skrives derpaa. Mediet lægger hurtigt Rækken sammen og nævner hvert Tal, som Foreviseren peger paa. Alligevel er det umuligt for Mediet at se gennem det Bind, der dækker hendes Øjne. Der er forskellige Maader at udføre Kunststykket paa. Enten kan en Medhjælper anbringes under Scenegulvet, hvorfra han kan se Tavlen og Tallene og give Damen Underretning ved Tegn, uden at ses af Publikum. Man kan ogsaa i Mediets Skosaal anbringe et Hul paa ca. 4 Centimeters Størrelse. Hun sætter da sin Fod over et Hul i Scenegulvet, hvorunder en lille Lufttrykmekanisme i Forbindelse med en Gummislange anbringes, og ved at trykke paa en Bold i Slangens Ende, kan Medhjælperen telegrafere Tallene videre. I et tredje Tilfælde anbringer han Damen paa en Stol, hvis ene Ben er udhulet med Fortsættelse helt op i Ryggen. Damen forsynes med en Fletning, langs hvilken en Gummislange naar op til Øret. Gennem et Talerør, som fortsættes gennem Stolens Hulhed og Fletningen, giver Manden under Gulvet alle nødvendige Oplysninger til den Dame, der repræsenterer „Aarhundredets største Vidunder“.



Et afsløret Vidunder (Tallene meddeles pr. Talerør).



Et afsløret Vidunder (Tallene telegraferes).

* * *

At Folk, der bor i forskellige Lande, spiller Skak sammen ved Hjælp af Telegrafen, er jo nu til Dags ikke saa opsigtsvækkende, som det var for nogle faa Aar siden. Og dog har denne lidt aparte Maade at faa sig et Parti paa endnu saa stor Tiltrækning, at en saadan Kamp altid overværes af en stor Mængde Mennesker. Vort Billede paa Forsiden i Dag viser saaledes, hvorledes et Parti spilles mellem nogle af Englands og Amerikas mest dygtige Skakspillere. Brædtet og Brikkerne er, som man ser, af store Dimensioner. Hver Gang, der flyttes en Brik, telegraferes det passerede til Klubben i Amerika, der saa igen telegraferer, naar den har gjort sit Træk, og saaledes fremdeles. Englænderne har iøvrigt ikke været heldige i Aar i denne Kamp med Amerikanerne.

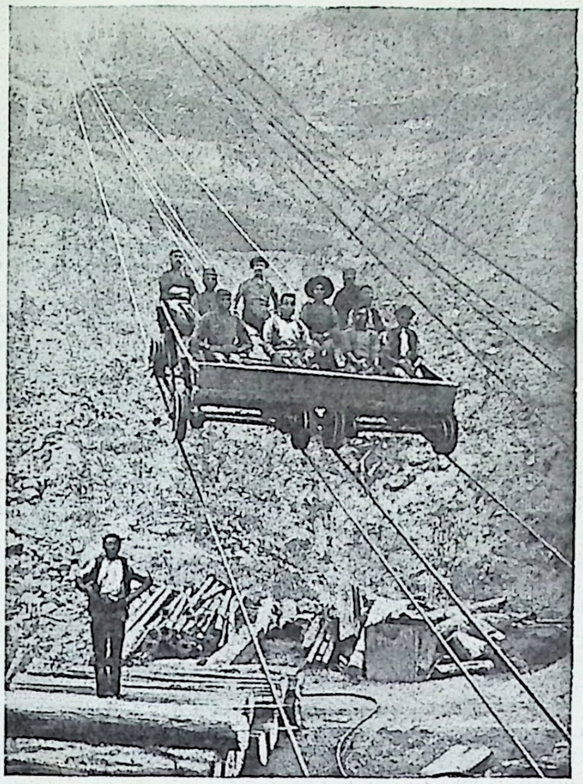
Diamantkongen og hans Miner.

Som Fortsættelse af den Artikel, „Hver 8. Dag“ for nogen Tid siden indeholdt, om Diamanter og deres Værdi, bringer vi i Dag et Billede af selve „Diamantkongen“ Cecil Rhodes, der i den sidste Tid har været saa stærkt paa Tale i Anledning af hans Besøg i Berlin, hvor han har været Genstand for den mest udsøgte Opmærksomhed, ikke blot fra selve Kejserens, men ogsaa fra hele den tyske Nations Side, der mener at ville kunne høste god Frugt ved sammen med England at deltage i hans ny storslaaede Projekter, vedrørende Sydafrika. Cecil Rhodes er en self-made Mand, og naar Englænderne er stolte af denne deres Landsmand, er det ikke uden Grund. Hans store Organisationstalent har allerede givet ham Navn af „Afrikas Napoleon“, og populært hedder det, at hvad Rhodes rører ved, altid bliver til Guld. Saameget er vist, denne Mands Carriere har været saa enestaaende, at det sikkert vil interessere enhver at høre lidt om hans Liv og de Veje, han gik, indtil han naaede frem til sin nuværende mægtige Position.



Cecil Rhodes.

Søn af en Landsbypræst i England og saa svag fra Fødslen, at man frygtede for hans Liv, tænkte ingen paa, at denne Mand i Tidens Løb skulde komme til at udrette saa store Ting, som allerede er faldne i hans Lod. Første Gang, han tog til Sydafrika, var det udelukkende af Helbredshensyn, han var da en halvvoksen Dreng, og da han kom hjem igen, følte han sig saa styrket af Rejsen, at han kunde afslutte sin ved Sygdom afbrudte Skolegang. Umiddelbart herefter rejste han imidlertid til Sydafrika igen og anvendte de faa Midler, han var i Besiddelse af, til Anlæggelsen af en Bomuldsplantage, hvorved han tjente en Del. Saa var det imidlertid, det rygtedes, at man havde fundet Diamanter i Kimberley, og blandt de mange, der rejste herhen for at søge Lykken, var ogsaa Rhodes. Han arbejdede en Tidlang som almindelig Diamantgraver, men da han havde tjent en mindre Kapital herved, besluttede han en skønne Dag pludselig at rejse hjem til England, hvor han til almindelig Forbauselse lod sig indskrive som Student ved Oxfords Universitet. Med den Jernenergi, der var ham egen, kastede han sig nu over alle de Studier, han mente at kunne faa Brug for senere og lagde samtidig ikke Skjul paa, at hans Hovedformaal var atter at rejse ud i Verden for gennem sin Viden og Arbejdsevne at ende som Millionær. Med dette Formaal for Øje vendte han tilbage til Afrika og tog straks til Kimberley, hvor han havde indset, at der vilde være store Penge at tjene, hvis det kunde lykkes ham at samle de forskellige Diamantmi-


Paa Vej til Minen.

ner paa én Haand og derved monopolisere Diamanthandelen i hele Verden. Planen lykkedes saa fuldt ud, at Rhodes nogle Aar senere var Ejer af næsten alle Aktier i det store De Beerske Aktieselskab, som er blevet nærmere omtalt i vor tidligere Artikel, og derved kom til at raade over en Formue paa mange Millioner. Ærgærrig og magtsyg, som han var, kastede han sig nu over Kapstadens Politik og kom snart til at spille en fremtrædende Rolle som Regeringens Finansminister. Det lykkedes ham omsider at grundlægge det store Chartered Company, hvis Formand er selve Hertugen af Fife, gift med Prinsen af Wales Datter, og hvis Rigdom og Magt er almindelig bekendt. Cecil Rhodes er endnu en Mand i sin kraftigste Alder og Typen paa en Englænder. Han er ugift og har til Trods for sin store Rigdom ingen Trang til Luksus. Han arbejder utrættelig det meste af Dagen og er oppe allerede Klokken fem om Morgenen, deltager ivrig i al Slags Sport og optræder om Aftenen som en efterstræbt og særdeles vindende Selskabsmand, der ved sit bramfri Væsen og sit sunde Humør skaffer sig mange Venner overalt, hvor han kommer hen.

Diamantminerne i Kimberley skal være udmærkede administrerede. De beskæftiger over 12,000 Indfødte, der er under Opsyn af omtrent 3000 Evropæere, der gør Tjeneste som Politi, Opsynsmænd, Ingeniører etc. Der arbejdes i Minerne Dag og Nat uafbrudt, selv om Søndagen. To Tusende Mand arbejder sammen 8 Timer ad Gangen i de underjordiske Miner. Minearbejderne engageres for 3 Maaneder ad Gangen og er i denne Tid paa det strængeste afskaaret fra mindste Samkvem med den ydre Verden. Ønsker imidlertid nogen efter de tre Maaneders Forløb at forlade Minerne, staar det vedkommende frit for, kun er de i saa Fald forpligtede til at opholde sig nogle Dage i et af de dertil indrettede Privatværelser og at underkaste sig det grundige Eftersyn, der har vist sig nødvendigt. Først afklædes de paagældende, for at Tøjet kan blive nøje efterset, og dernæst faar de en god Dosis kraftig virkende Medicin, der nok skal aabenbare, om han skulde have slugt nogle Diamanter, for ad den Vej at bedrage Selskabet. At saadanne Forholdsregler, der nok synes strænge, er nødvendige, fremgaar bedst af, at en Minearbejder f. Eks. en Gang foregav at have slaaet sit Ben og derfor gik med Bandage paa det Tidspunkt, han skulde forlade Minen. Ved en nøjere Undersøgelse opdagede man imidlertid, at han selv havde tilføjet sig sit Saar for at benytte det som Skjulested for ikke mindre end ni kostbare Diamanter. Og af den Slags Tilfælde findes der mange. Vort Billede viser, hvorledes Arbejderne og Opsynet transporteres ned i en af de saakaldte aabne Miner. Til Dato skal Kimberley-Minerne have forsynet Verden med Diamanter til en Værdi af ca. 1500 Milloner Kroner, hvor utroligt det end lyder, og der er, som tidligere meddelt, ingen Udsigt til, at Minernes aarlige Produktionsevne vil blive mindre i en uoverskuelig Række af Aar.

Naar Cecil Rhodes nu har været i Berlin, er det nærmest for at faa Tyskland interesseret i nogle store Telegraf- og Jernbane-Projekter, der ogsaa skulde gaa igennem den tyske Del af Øst-Afrika. Vi bringer en morsom Karrikaturtegning af Kejser Wilhelm, modtagende Rhodes, der har Tilnavnet „Kolossen". Den gamle Præsident Krüger, Rhodes svorne Fjende, er aabenbart mindre tilfreds ved at se, hvor venskabeligt Rhodes modtages af Kejseren, og føler sig utvivlsomt noget lille ved denne Situation, der kan blive af saa stor Betydning for ham og hans Rige.


Kejseren, „Kolossen" og Krüger.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægter først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft; han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil. Ved at misbruge en Militærordre lykkes det ham at bringe hende og sig selv ombord i et Lystfartøj. Flugten opdages imidlertid hurtig og Fæstningen lader straks nogle Orlogsmænd sætte efter Flygtningene. Men en Nat, da Paul og Marian tror sig i Sikkerhed, kan Marian, der, som de fleste andre ombord, er gaaet til Ro, ikke sove. Hun føler, hvad Paul udsætter sig for ved at ville redde hende. Hun faar da den Ide at forlade ham.

XVIII.

En sælsom Skikkelse.

Marian holdt op med at græde og sad længe og stirrede tankefuldt ud over den solbelyste Sø. En Gang syntes hun, at hun hørte en Bøsse blive affyret i det fjerne, og dette vidnede om, at der var Mennesker i Nærheden, at der var andre Øer tæt ved, hvor man hørte Menneskestemmer og Barnelatter. Hun begyndte at overveje, at hun kun behøvede at vente paa Tidevandet for at faa sin Baad ud og komme til en Kyst i Nærheden, der vilde byde hende en mere velkommen Havn. Træt og svag, som hun var, uden Haab og Mod, var der ikke Tale om at være fortvivlet i denne Stund. Hun vilde nu først bestige Klippen og drikke af den Kilde, hun havde set springe frem fra Klippefladen. Saa vilde hun sove, og Natten vilde bringe hende Føde og Venner.

Medens hun ikke kendte noget til sin Stilling, til det Land, hun var bleven kastet op paa, eller dets Omegn, var hun i Virkeligheden paa det Sted, som Finnerne kendte under Navnet den hellige Kildes Ø. Denne Ø, der maaske er en Tredjedel Mil i Omkreds, laa en Mil fra den anden Ø, hvor „Esmeralda" havde søgt Ly. Men det var en venligere Kyst, for Klipperne knejsede kun paa den vestlige Side; ellers dannede Sølvsandet et Leje som af Diamantstøv for de vilde Bølger, der skyllede ind paa den. Et Par Smaatræer stod Skildvagt ved Kilden, og lyngagtige Buske trivedes rundt omkring. Marian søgte ind i den Smule Skygge under Træerne, saa snart det stod tydeligt for hende, at hun var afhængig af Søens Vilje. Hun drak af det friske Vand og badede sine Hænder og sit Ansigt. Nu, da Solen skinnede herligt paa Øen, var hendes Hjerte lettere, og hendes Haab vendte tilbage. Hun opdagede andre Øer, der laa mere end en Mil borte, og hun kunde skelne Fiskerhytter. Om Natten vilde hun sove i en af disse Hytter, sagde hun til sig selv. Hun vilde sove saa meget tryggere paa Grund af det Offer, hun havde bragt, fordi hun havde fundet Styrke til at give saaledes, som der var blevet givet hende.

„Jeg skal leve sammen med lille Dick," sagde hun. „I England kan man altid leve, naar man vil arbejde. Vi vil trodse Verden, vi to, Barnet og jeg, og Gud vil vise os Vejen; jeg maa glemme, at det nogen Sinde har været anderledes. Paul gifter sig med en russisk Kvinde, og denne Tid vil være strøget ud af mit Liv."

Hun rev i Græsset, da hun sagde det, og da den lille Dam skinnede straalende, saa' hun sit Ansigt i den, et blegt og ynkeligt Ansigt med uredte Krøller og sorte Ringe under Øjnene. Ilde, som dette Billede behagede hende, hjalp lidt Forfængelighed hende til at mindes de russiske Kvinder, hun havde kendt, og det var hende til stor Trøst. Det var rart at sige til sig selv, at Pauls Hustru vilde have et japanesisk Ansigt, at hendes Figur vilde være flad som et Bræt, at hendes Hud vilde være tør og brun, og at hendes Kjoler vilde komme fra Paris og ikke passe hende. Hun sagde til sig selv, at hun hadede alle russiske Kvinder; men den Kvinde, som skulde være hans Hustru, hadede hun allerede med et Had, som tvang hende til at le, da hun tænkte lidt over det. Hun lo endnu, da hun saa' et Syn paa Strandbredden.

Saa fordybet havde hun været i at se ned i Dammen, at hun havde glemt, at hun var paa Øen. Da hun saa' op igen og kom til sin Bevidsthed, tænkte hun først paa Baaden, der laa dernede paa det sølvhvide Sand. Hendes Blik fandt den hurtigt, men hun kunde næppe tro sine egne Øjne, da hun saa' en underlig Skikkelse nærme sig, hun vidste ikke hvorfra, og staa ved Strandbredden og iagttage hende.

Det var en Mand, der var klædt i en flagrende Kappe af brunt Klæde, og han havde et groft Reb som Bælte om Livet. Høj af Vækst stod Munken, for det syntes han at være, ubevægelig som en Stenklippe. Hans lange, bølgende Haar faldt ned over Skuldrene. medens Vinden blæste det frem og tilbage over hans indfaldne Ansigt, saa at hans Træk blev skjult. De glødende Øjne skinnede ligagtigt med en Glans, der tydede paa Faste og Fanatisme. De Lædersandaler, han bar paa Fødderne, hindrede ikke den skarpe Klippe i at saare dem og Vandet i at beskylle dem. Sælsom og uhyggelig som en Vildmand fra Skovene stod Synet med korslagte Arme og iagttog Pigen, medens hun til Gengæld maalløs af Skræk over denne Gaade krøb sammen i Græsset og ikke kunde ytre et Ord eller røre sig et Skridt. Hun havde aldrig i Livet haft en saadan Fornemmelse af Rædsel for det ukendte, som overgaar Rædslen for selve Døden. Skønt hun var sikker paa, at der ikke kunde være et menneskeligt Væsen paa Øen, da hun først betraadte den, saa syntes dette Syn at have rejst sig foran hende op af selve Klipperne. Hun havde en Følelse, som om hun maatte skrige og flygte fra dette frygtelige Sted, men hendes Lemmer adlød ikke hendes Vilje. Skriget kom ikke over hendes Læber. Hun skælvede og hendes Hjerte bankede heftigt. Saa faldt hun i Afmagt, og da Bevidstheden kom tilbage, var Synet forsvundet.

Før Marian kom til Rusland, havde hun aldrig vidst, hvad Nerver var. Skønt hendes Nerver var blevet angrebne af Rædselen paa Fort Alexander og af de mange Dages og Nætters tunge Tanker, kunde hun endnu hurtigt komme sig af en Skræk og le af den. Da hun vaagnede og fandt sig liggende i Græsset og saa' det klare Solskin, huskede hun i Øjeblikket ikke, hvorfor hun var besvimet. Øen rundt omkring var ligesaa øde, som da hun første Gang havde betraadt den. Søen nynnede sin Sang, som om den bød Foraaret Velkommen. Strandbredden viste ikke Tegn paa noget menneskeligt Væsen. Hun saa' drømmende der-

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

ned en kort Tid, og saa kom hun til at tænke paa sin Skræk.

„Det var en Drøm," sagde hun, skønt hun igen gyste ved Tanken. „Jeg maa have sovet. Hvor kan her have været nogen, eller hvis her var nogen, hvorfor skulde jeg saa være bange? Det er jo noget Vrøvl."

Saaledes trøstede hun sig og sprang hurtigt op og løb ned til Strandbredden. Hendes Baad laa saadan, som hun havde forladt den, men da hun vendte sig om for at undersøge Sandet der omkring, opdagede hun umiskendelige Tegn paa en sandalklædt Fod. Hun kunde spore Trinene helt ned til Randen af Græsset, men saa forsvandt de. Saa stod hun igen som manet fast. Hun var ikke bange, fordi der var en Mand paa Øen, men fordi han skjulte sig for hende, og fordi hun ikke kunde opdage hans Bolig. Hun havde rigtignok hørt om fanatiske Eneboere, som byggede Søjler til sig selv paa disse ensomme Klipper i Finland, men hvad kunde disse Fortællinger hjælpe paa hendes Raisonnement? Hun syntes, hun aldrig kunde hvile, før hun havde set og talt med den ubekendte. Den skrækkelige Sult, hun led af, bevirkede, at hun næsten ønskede at træffe ham. Hun maatte vide, om han var et Menneske. Hun raabte af alle Kræfter og begyndte at løbe ind paa Øen. Hun undersøgte Strandbredden og alle de smaa Huler og Smuthuller i Klippen. Hun stod stille for at lytte efter Fodtrin, men den skrækkelige Tavshed blev ikke afbrudt. Der var ingen Bolig, og der var intet andet Spor af noget Menneske end disse Fodtrin paa Strandbredden. Det var en skrækkelig Tanke for hende, at der var en, der skjulte sig saa hemmelighedsfuldt. Det var endnu skrækkeligere at tænke sig, at Natten skulde komme, medens hun endnu opholdt sig her.

Solen havde overskredet Meridianen. Klokken var næsten tre om Eftermiddagen, og Sulten, der var ubarmhjertig og stadig tog til, blev en forøget Kval. Hun havde ikke mere Styrke til at gaa omkring, og dog var hun bange for at sove. Hun vidste ikke, hvad der kunde hænde hende, naar hun mistede Bevidstheden, og Synet stod for hende, medens hun drømte. Hendes Tilflugtssted var en Klipperand, der laa ti Fod oppe over Sandet og var saa snæver, at hun maatte vaagne, hvis nogen kom derop. Her var hun i Læ for Solen, og en stor Granitblok skjulte hende, hvis nogen skulde færdes paa Bredden dernede. I samme Øjeblik, da hun tænkte, at hun ikke vilde lukke Øjnene, fik Naturen Overhaand og tvang hende i en dyb Søvn. Da hun vaagnede, havde Solen naaet Havets Rand ude i Synskredsen, og det begyndte at blive køligt.

Den vestlige Synskreds spillede i herlige Farver, men Nattens varslende Tavshed hvilede tungt over Vandene; der var graa Skygger overalt, og der var Mørke i Klippespalterne. Marian satte sig op og bebrejdede sig selv, at hun havde sovet saa længe. Hendes Hjerne brændte, og hendes Hænder var hede og tørre. Hun havde aldrig vidst, at Sulten kunde være saa grusom en Fjende; hun syntes, hun vilde have givet Halvdelen af sit Liv for at faa en Skaal Mælk og et Stykke Brød. Alle de Lækkerier, hun holdt af, saa' hun i Fantasien for sig, hun kunde endog have spist Græs. Langsomt og med Besvær rejste hun sig. Hun vilde hen igen og drikke lidt Vand ved Kilden, men aldrig saa snart var hun paa Benene, før hun udstødte et Glædesskrig og slog Hænderne sammen som et Barn, der faar Løfte om en Fridag.

Medens hun sov, havde en eller anden sat et Lerfad ved Siden af hende. Det indeholdt et Stykke groft Brød, noget Kød og Grønsager, og tæt ved stod der en Flaske Rødvin, tarvelig og sur, men sødere for den stakkels Pige end den lifligste Champagne.

„Et Vidunder, et Vidunder!" udbrød hun glad, medens hun tog det sorte Brød og drak et langt Drag af Vinen.

„Aanden har været her, medens jeg sov, og jeg deler hans Maaltid. Aa, hvor det er dejligt at spise og drikke!"

Vinen varmede hende som en god Hjertestyrkning, Blodet farvede hendes Kinder, og der kom en kraftig Bevægelse i alle hendes Lemmer. Hun var ikke mere bange for Synet; for hun vidste, at der maatte være en omstrejfende Præst sammen med hende paa Øen, og at det var ham, der havde givet hende Maden. Hun tænkte nu kun paa at faa Baaden i Vandet og ro af Sted til den ukendte Havn, hvor hun skulde finde Sikkerhed. Hun vilde ikke blive en Time endnu paa den øde Ø, og Vandet steg nu atter, og Nattens Herolder kom flyvende i Øst.

Stærk i sit Ønske om at forlade det ensomme Sted, spiste hun hurtigt Maden og løb ned til Strandbredden; men dér blev hun atter staaende ubestemt, for der laa et Skib derude, et af de mærkeligste Skibe hun nogen Sinde havde set.

XIX.

Paul søger.

Det var Middag, og „Esmeralda" laa for Anker i Ly af nogle fremspringende Klipper, som omgav en Ø, der var tre Mile fra den Havn, der havde været Vidne til Marians Flugt. To Mænd af de fire, som havde ledsaget Paul fra Kronstadt, saas paa Dækket, men saa heldigt valgt var Skjulestedet, og saa vidunderligt gemte Klipperne Skibet, at dets Mandskab var lige saa ligegyldigt for den russiske Krydser, der laa for Anker i det fjerne, som for de Fiskere, hvis Baade viste sig hist og her paa Søens Overflade.

Den ene af de to paa Dækket var den gamle John Hook, som lænede sig tungt mod Rælingen og velbehageligt udsatte sine muskelstærke Arme og sit tykke Haar for Foraarssolens Varme. Den anden var Maskinmesteren Reuben, som sad paa en Tovrulle.

„Otte Glas," sagde Reuben og stoppede sindigt en Pibe, „otte Glas; jeg gad vide, hvor vi er, naar det er otte Glas i Morgen. Fruentimmer er nogle løjerlige Snegle," vedblev han, „at tænke sig, at hun er staaet op midt om Natten! Hvis hun havde holdt tolv Timer længere ud, saa havde vi sat hende af i Stockholm, før det blev Morgen. Jeg gad vide, hvad hun har spekuleret paa."

„Hun er ikke dum, min Ven, det er en modig lille en. At tænke sig saadan en lille Stump slaas med hele Rusland og med hele Verden. Ja, hvor er hun nu? Maaske sulter hun ihjel. Maaske er hun i én af disse underjordiske Hvælvinger, der kaldes et Fængsel i disse Riger og Lande. Og hvorfor har hun gjort dette? Ja, det er, for at de ikke skal finde hende sammen med ham. Det er grusomt at tænke sig saadan en lille Pige ganske alene paa en Kyst som denne. Jeg vilde ønske, at hun kom tilbage igen."

Reuben tændte sin Pibe og iagttog Krigsskibet i det fjerne.

„Ja," sagde han. „Ønsker bringer hende ikke tilbage igen, John, og for den Sags Skyld vilde jeg spise min Middag roligere, hvis den Skude derude vilde lette. Hvis de ikke véd noget om os, hvad gør de saa her?"

„De har naturligvis faaet Efterretning om os," sagde den anden gnavent, „men der er Forskel mellem det og at se os igennem ti Fod Klipper. Hvem kan sige dem, at vi ligger her?"

Reuben tog nogle vældige Drag af sin Pibe og gik over til den anden Side af Skibet.

„Jeg vilde ønske, at Kaptajnen var ombord," sagde han, „Der kan ikke komme noget godt der ovre fra. Nu er det otte Timer siden, hun løb sin Vej."

Fortsættes.

Kendte Navne

fra By og Land.

Tivolis ny Direktør.

Vi tager det som et godt Varsel for Sæsonen, der kommer, at Tivoli allerede nu bereder os Overraskelser. Som noget virkelig nyt kom Meddelelsen om at Arkitekten *Knud Arne Petersen* var udnævnt til artistisk Direktør for Etablissementet. Den kun nogle og trediveaarige Arkitekt er særlig kendt for sit smagfulde Arbejde ved Ordningen af de danske Afdelinger paa de senere Aars mange Udstillinger. Han har bygget Industriforeningen i Odense og givet Udkast til Helmerhus. Det tør formodes, at Arne Petersen vil have Energi og Evner, som kommer den nye Virksomhed tilgode. „Artistisk Direktør“ vil jo ikke sige, at han skal rejse ud og engagere Artister. Han ved næppe, hvor mange Saltomortaler en Luftgymnastiker rettelig bør slaa, og med hvor meget de bør honoreres. Men alle dem, der kunde ønske et Par Musikere mere i Orkesteret, et Par Blus mere i Alleerne og et Par Raketter endnu i Fyrværkerierne, vil sætte deres Lid til Hr. Arne Petersen.



Direktør Arne Petersen.

Dødsfald.

Fhv. Birkedommer, Kancelliraad *U. F. R. Schow* er afgaaet ved Døden i en Alder af 76 Aar. Schow havde i Tredserne beklædt Byfogedembedet i Thisted, ansattes 1878 som Birkedommer i Københavns nordre Birk og forflyttedes 1888 til søndre Birk, hvorfra han 1897 trak sig tilbage til Privatlivet. Med ualmindelig Dygtighed varetog han sine Embedspligter, som ofte krævede et hurtigt Blik og en sikker Optræden. Han kunde være striks og barsk, hvor Situationen nødvendiggjorde det — ofte havde han jo i sin Egenskab af Politimester med haarde Halse at gøre — men samtidig besad hans Væsen saa megen elskværdig Jovialitet, at at alle, der kendte ham nærmere, kom til at holde af ham. Schow kom ofte i Berøring med Hoffet, hvor man satte Pris paa hans ligefremme Optræden. Han var dekoreret med Dannebrogsordenens Ridderkors og Sølvkors.



Kancelliraad Schow.

Tilbagetrædelse.

Skolebestyrerinde Frk. *E. Kempel* fratraadte den 1. April Ledelsen af Nørrebroes Døtreskole, efter at have styret Skolen i 37 Aar.

Kun Skolemennesker kan fuldtud vurdere, hvilken Sum af ihærdigt Arbejde og utrættelig Taalmodighed, der udkræves for at lede en Skole i saa lang en Aarrække, Frk. Kempels Virksomhed har ført til et smukt Resultat, idet hun har oparbejdet sin Skole til at blive en af Byens mest ansete Pigeskoler.



Frk. Kempel.

Udmærkelse.

I det kongelige Danske Videnskabernes Selskab har det hidtil været forbeholdt det mandlige Køn at opnaa Guldmedaillen for Besvarelsen af Prisopgaverne; men ogsaa paa dette Omraade rykker Kvinden frem og gør Manden Rangen stridig. For første Gang er det mærkelige hændet, at en Dame, Fru *Kirstine Meyer*, født Bjerrum, har vundet denne Pris.

Fru Meyer blev Student 1885 og gav sig straks i Færd med at studere Fysik, hvori hun tog Magisterkonferens 1892. Ved Siden af sit Studium har hun været stærkt optaget af Skoleundervisning. Under en Vakance i Metropolitanskolen har hun ført et Hold op til Artium, og siden 1885 har hun undervist i Fysik i Frøken N. Zahles Institut. Hun er Enke efter den for et Par Aar siden afdøde dygtige og almindelig afholdte Fysiker cand. mag. Adolph Meyer.



Fru Kirstine Meyer.

Grev Murawjew.

Paa given Foranledning meddele vi vore Læsere, at Grev Murawjew, hvis Billede vi bragte i Artiklen: „Czarens Folk“, tilhører det russiske Justitsministerium og ikke er identisk med Udenrigsministeren Murawjew.

„Paa forbudne Veje“.

Samtidig med at vi omstaaende bringer en selvstændig Bearbejdelse af et Par af de interessanteste Kapitler af Englænderen Landors Rejseoplevelser, henlede vi vore Læseres Opmærksomhed paa, at en fuldstændig Udgave af Landors fortræffelige Bog, under Titlen: „Paa forbudne Veje“ er begyndt at udkomme paa A. Christiansens Kunstforlag i en smuk Udstyrelse, forsynet med en Rigdom af Illustrationer.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 20 var

Skat Rørdam.

Ialt indkom 1418 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *Elise Andersen*, Adelgade 52. 2. Præmie Frk. *C. Richter*, Slotsholmsgade 45.



Kongens Mølle, Valby.

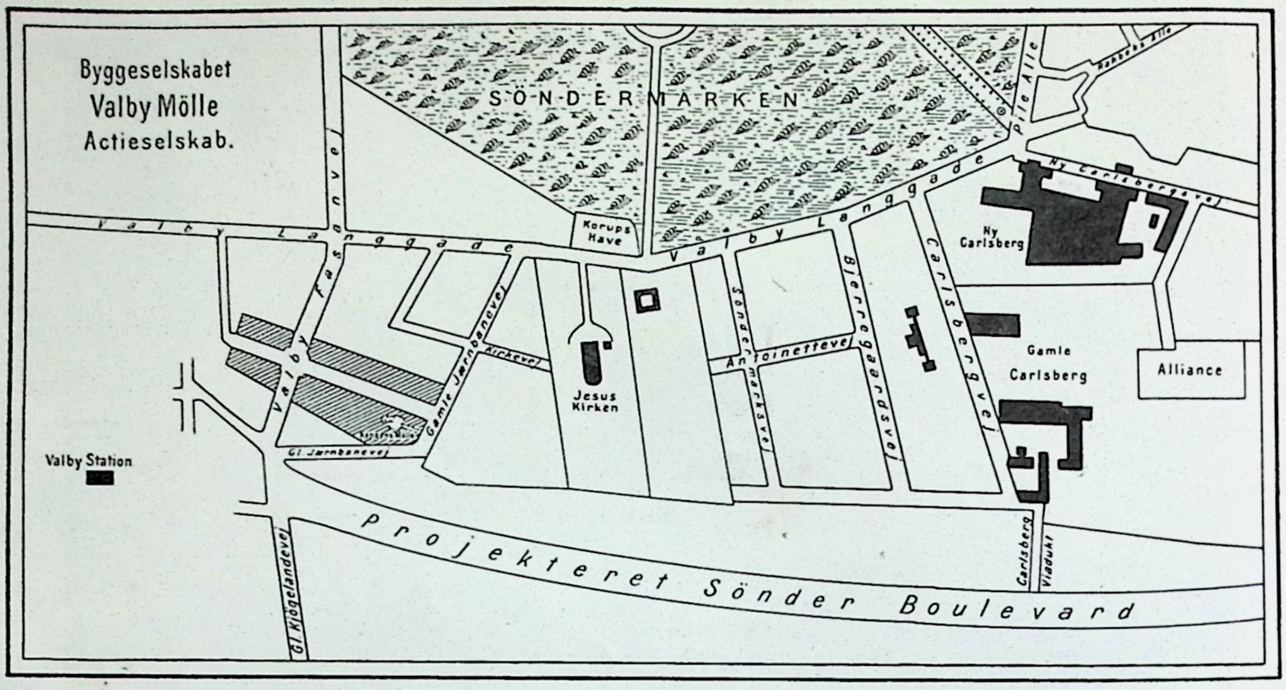
Kongens Mølle.

Der staar den gamle Kongens Mølle! Endnu knejser den paa sin Vagtpost, drømmende om Voldenes By, hvor den havde sit Tilhold, indtil man tog og flyttede den ud i Valby. Dronningens Mølle sank i Grus og snart vil Øksen ogsaa bide i den gamle Storhed „Kongens Mølle". Men endnu staar den der. Stig op paa dens Platform eller tag Plads bag en af dens mange Glughuller, hvorfra man skuer saa vidt omkring over Kallebodstrand og Køge Bugt. Se ud over det hyggelige Valby, som flyder med Øl og Malt, og hvis Smaahuse synes at ranke sig i Bevidstheden om, at deres Tid snart vil komme.

Nu gør Møllen ingen Nytte længer, dens Vinger har drejet sig for sidste Gang, men i Marken, som ligger udenom, er der Guld. Et Konsortium har set det glitre og glimte inde mellem Græsstubbene og besluttet at drage det frem af den rige Jordbund. Ihukommende det gamle Ord: „Den, der kommer først til Mølle, faar først malet", har det skyndt sig med at opkøbe baade Møllen og den store Grund, som hører dertil.

Dette Konsortium, som startedes under Sagfører *Valdemar Nielsen* og Afdelingschef *Ivar Hiorts* Førerskab, har i Sinde at drage ud til Valby den Del af Befolkningen, som snart ikke kan finde Tag at bygge under i Hovedstaden. Snart melder jo Byen: Alt udsolgt, og især er det Smaalejlighederne, som ikke er til at opdrive. Byens Grunde er for dyre. Mange søgte allerede udenfor dens Grænser, nogle slog sig ned paa Amager og andre forsøgte, om ikke Valby skulde være det rette Sted. Derude gjorde man sit bedste, tog imod omtrent 150 Familjer hvert af de sidste Aar, men flere og flere bankede paa og blev Gang paa Gang afvist med den Besked, at man ikke var forberedt paa at modtage dem. Stadig lyder Raabet: Bort fra Byens Skorstensluft, ud paa Marken, hvor Solen skinner! Men søger man derud, er der ikke Plads at finde.

Nu kommer da Konsortiet her med sin Mølle-Grund, som omspænder et langagtigt Areal paa 53,000 Kvadratalen, et højtliggende Plateau mellem Valby Langgade og gl. Jernbanevej. Her paa dette Terræn er det, man har i Sinde at rejse et nyt Kvarter. Selv vil man bebygge nogle af de 40,000 Kvadratalen, som bliver tilbage,



Plan over Valby med den projekterede Sønder-Boulevard og Valby Fasanvej.

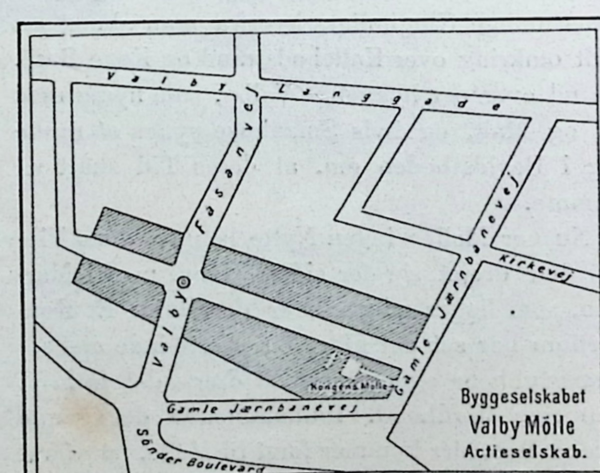
naar man trækker fra, hvad der gaar med til Anlæg af nye Gader, og Resten vil man stykke ud til de mange Liebhavere, som hurtig vil skyde op paa den grønne Mark. Ejendommene, som bygges her, skulle være i Villastil, med mindst 3 Værelsers Lejligheder.

Og man vil tage Tiden i Agt. Bort skal Møllen snarest muligt, og allerede har Sogneraadet studeret Udkastet til de to 30 Alen brede, træbeplantede Gader, som man agter at anlægge tværs over Møllegrunden. Alt er befundet at være saare vel. Den ene Gade skal forbindes med Fasanvejen og videre føres ud til Sønder-Boulevard, og de skal fikses op baade med Træplantning og dekorativ Pynt.

Afstanden mellem Hovedstaden og Valby skal man ikke befrygte. Fra Sønder-Boulevard eller fra Tivoli er det jo kun en Sviptur, og den Sporvejslinje, som allerede findes, og som slutter tæt ved Møllegrunden, vil blive forlænget i nærmeste Fremtid. Dertil vil den elektriske Ringbane, som vi alle glæder os til, sikkert blive ført lige gennem det nye Kvarter. Og i Stedet for den gamle Jernbanestation, som længst laa øde og forladt, vil der rejse sig en ny, som dog foreløbig kun vil faa Interesse for Godstrafiken.

Hvem vil ikke gerne bo og bygge i Valby, naar man hører, at en Mand, som bor derude, og som forstaar sig paa det, efter omfattende Undersøgelser er kommet til det Resultat, at friskere og mere ætherren Luft, end den, man indaander dér, overhovedet ikke findes i Byens Nærhed. Og dertil har man Søndermarken lige i Nærheden, den prægtige Have med de ranke Linde-Alleer.

Den Dag vil komme i en ikke fjern Fremtid, da København inddrager Valby under sit Omraade, den ligger dog Byens Hjerte nærmere end de Kommuner, den sidst drog til sig. Det gærer i Valby som i dets Øl.



Plan over Møllegrunden med de projekterede 2 Gader.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 28. Aargang 1898—1899. Søndag den 9. April 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Den store Hotelbrand.

Den Brand, der fornylig udbrød i Hotel Windsor i New York, og som i Løbet af en Timestid lagde det store Hotel i Aske, er den største og uhyggeligste, der har fundet Sted siden den uforglemmelige Bazar-Brand ved Godgørenhedsfesten i Paris 1897. Ogsaa denne Gang gik der mange Menneskeliv tabt, og man var Vidne til de mest hjerteskærende Optrin, naar Kvinder og Mænd paa forskellig Maade søgte Redning fra det umaadelige Flammehav, der hurtig omspændte Bygningen. Ilden udbrød ved høj lys Dag, netop som Hotellet var fuldt af glade Mennesker, der fra alle Vinduer vilde nyde Synet af de Processioner, der skulde passere forbi i Anledning af den saakaldte St. Patricksdag. New Yorks flinke Brandvæsen gjorde selvfølgelig hvad det kunde, men Ilden havde straks faaet saa godt fat, at Redning næsten var en Umulighed.



Redningsforsøg under Hotel Windsors Brand i New York.

Det hed sig først, at denne skæbnesvangre Brand var opstaaet som Følge af, at en Herre letsindigt havde kastet den Tændstik, hvormed han havde tændt en Cigar, fra sig i Nærheden af et Fag Gardiner, der straks fængede. Senere paastaaes det imidlertid, at en Bande Tyve ligefrem har planlagt hele Branden for at benytte den derved foraarsagede Panik til at plyndre Hotellets Værelser og de Tilstedeværende for Juveler og lign. Kostbarheder, og at nogle af Hotellets Personale har været med i Komplottet. Skulde dette virkelig vise sig at være Tilfældet, maa det haabes, at disse Umennesker kommer til at lide deres velfortjente Straf, større Skændselsdaad kan vanskelig tænkes.

———

Bankierens Hustru.

Af Maartin Maartens.

(Sluttet).

„Ja, hjælp mig!“ udbrød hun. „Lad os hjælpe hinanden!“ Hun greb en af hans Hænder og kyssede den. „Vi trænger til hinandens Hjælp, Morris. Jeg kan ikke blive ved at leve paa denne Maade, det kan jeg ikke! Den Mad, jeg spiser, kvæler mig, de Juveler, jeg bærer, knuger mig, det Guld, jeg synes at træde paa, brænder under mine Fødder.“

„Ja, ja, jeg skal nok være rolig, jeg er ganske rask, lige saa normal som Du! Jeg beder Dig, tro ikke, at det er nogen sjælelig eller nervøs Lidelse, som en Læge kan helbrede. Jeg har tænkt den Sag igennem over hundrede Gange. Moris, vi er Tyve, Røvere! Se ikke saadan paa mig. Jeg er hverken Socialist eller Kommunist eller radikal, jeg har ikke givet mig af med Politik, og jeg forstaar mig ikke paa det eller paa det sociale Spørgsmaal, jeg véd ikke, hvad det betyder. Jeg forstaar fuldstændig godt, at der maa være rige og fattige, at der findes hæderlig Rigdom og ærlig Handel. Men vor Forretning er ikke ærlig. Kirken har Ret!“

„Ja saa,“ udbrød han. „Jeg kunde nok tænke mig, at en eller anden Fanatiker, der vil hværve Proselyter —“

Hun afbrød ham.

„Nej,“ sagde han. „Hvad har Du og jeg at gøre med Kirken? Men forleden Dag traf jeg tilfældigvis paa en Meddelelse om, at den kristne Kirke i alle Tidsaldre har nægtet at anerkende Handel med Penge som lovligt Erhverv. Jeg forstaar det. Du har altid sagt mig, at Pavemagten var meget forsigtig med, hvad den fordømmer eller billiger. Har Du ikke altid sagt det?“

„Jo. Men —“

„Den har gennem alle Tidsaldre fordømt Bankforretninger som uhæderlige, som utilladelige for en Kristen. Hvad kommer det os ved, siger Du. Ja, det er sandt, det kommer ikke os ved, det er kun et Argument, som jeg greb i Forbigaaende. Jeg trænger ikke til det som Argument. Mine Argumenter er her!“ Hun slog sig for Brystet, idet hun støttede sig imod hans Knæ. Hendes Hænder, hendes Øjne, alt var kun en Bøn!

„Lad mig høre dem,“ sagde han fortvivlet og saa bort.

„Jeg véd, at der til en vis Grad maa drives Handel med Penge, der maa være Tale om Laan og Kredit og Depositum og Veksler og den Slags Ting. Jeg stammer jo selv fra Børsfolk lige som Du, jeg er jo bleven opdraget med alle disse Ting. Men den Maade, vi tjener vore Penge paa, er gal.“

„Vi tjener vore Penge paa den Maade, som Børsfolk tjener deres Penge paa,“ udbrød han. „Vi har aldrig haft nogen anden Maade. Hvad i Alverden mener Du? Du forstaar Dig jo slet ikke paa det.“

„Ja, vi bærer os ad, som Børsfolk gør,“ sagde hun og rejste sig op. „Det er det, jeg beklager mig over. Vor Forretning er ikke en hæderlig Forretning, som en lille lokal Bankiers, der er uundværlig som Mellemmand, og hvis Forretning maaske næppe er hæderlig, men dog næppe heller uhæderlig — nej, vi, de store Pengematadorer, der monopoliserer Kapitalen, der tumler med Millioner — ja, jeg véd ikke, om jeg udtrykker mig rigtigt —“

„Jo, det er meget rigtigt,“ sagde han. „Gaa videre!“

„Du véd, hvad vi gør, ja Du véd det. Under falske Navne stifter vi Selskaber hele Verden over, Selskaber, som vi aldrig venter skal betale sig, eller endnu korrektere, vi ødelægger de Foretagender, som andre har stiftet, og naar de er ødelagte, saa køber vi dem, og saa betaler de sig!“

„Er det udelukkende din Opfattelse af vor Forretning?“

„Nej, gid det var! Anse aldrig nogen Kapitalist for at være for ringe til, at det er Umagen værd at knuse ham!“ Hvor ofte har jeg ikke hørt Fader sige det hjemme. Du, Morris, Du siger det ikke —“ Hun standsede.

„Det er én af Husets Grundsætninger,“ svarede han roligt, „en Forretningsregel, aldeles ikke nogen personlig Mening. Finansvidenskaben er Krig, den er et Spørgsmaal om arvelig Taktik med et traditionelt Maal. Du taler, som om en General var Snigmorder, fordi han stikker Ild paa en Fjendes By.“

„Nej,“ udbrød hun, „Krigen har sin Lovbog for Ære, det havde den i det mindste, da den blev ført af Konger og ikke af Pengeudlaanere. Her er ikke Tale om Krig, men om Røveri — nej, ikke Røveri, det er aabent og ærligt og udsætter sig for noget for at vinde noget. Men vi plyndrer i al Sikkerhed, beskyttede af Love, der tillader Snobberi med Selvinteresse, en sikker Plukning af Duer og Udplyndring af Bikuber med langsom Vold og hurtigt Bedrageri. Du husker nok, Du selv fortalte mig for fjorten Dage siden, at Chefen for en Forretning, Du havde ødelagt, havde søgt Ansættelse hos os.“

„Den gav vi ham.“

„Ja, og hans Datter skrev et Brev til mig og meddelte mig, at hun ikke vilde spise vort Brød; hun havde forladt sin Faders Hus og faaet en Stilling som Tjenestepige.“

„Hun var ung. Hendes Fader var den klogeste af de to.“

„Hun trak sig tilbage fra ham.“

„Men hvad vil Du da?“ udbrød han heftigt. „Den Slags Ting er uundgaaelige, siger jeg Dig. Hvis vi ræsonnerede som Du, saa maatte vi helt

opgive Forretningen; den ene kan ikke vinde uden at den anden taber. Du kan ikke have den største Diamant i Verden, naar Hertuginden af Sangrail ogsaa skal have den."

Hun trak sig endnu længere tilbage fra ham.

„Nej, nej," sagde hun træt, „den ene kan vinde uden at den anden taber. Det er ikke det samme. Jeg føler, at det ikke er det, selv om jeg ikke kan forklare det saa godt, som jeg gerne vilde. En Købmand, der handler paa Indien f. Eks., eller en Tøjfabrikant og Opfinder af en ny Maskine, de har Ret til deres Tusinder, men vi — vi med vore Millioner — vor Forretning bestaar bare i at tjene Penge ved alle mulige Løgne, ved Rygter paa Børsen og ved politiske Kneb; vi maa ødelægge andre for selv at indtage deres Pladser. Vor Forretning bestaar i at ødelægge andre Mennesker, ja, at ødelægge andre Mennesker, intet andet!"

„Det er ikke sandt," svarede han, „vor Forretning bestaar i at gøre Kapitalen frugtbringende."

„Er det maaske for andre?" spurgte hun leende. „Du taler meget sjældent med mig om Forretninger, Morris; men Du fortalte mig selv en Gang forrige Vinter, at Du havde betalt en sydamerikansk Minister en Million Francs for, at han skulde afgive en falsk Erklæring i sit Parlament, og at Du havde tjent tre Millioner ved den Forretning.

„Da de skrækkelige Massakrer fandt Sted i Syd Kina, kunde vi have standset dem med et Ord!"

Han svarede ikke.

„Hvor meget tjente vi ved ikke at standse dem?"

„Angela! Aa Gud, jeg elsker Dig!"

Hun aabnede sine Arme og udbrød: „Gud være lovet for det. Vi kan bære alt sammen, ikke sandt, selv det værste?"

„Jo," sagde han usikkert.

„Ser Du, forleden Dag — nej, det var i Morges, skønt jeg synes, det er saa længe siden — da vi gik ind i den ny Bygning, der skulde indvies, sagde en Arbejder i Hoben: „Det er Venetia! Hvem der var ham!"

„Ja, naturligvis. Jeg sagde jo netop, at Du er omgivet af Folk, der misunder Dig, men hvis Du vil bryde Dig om det og om andre Bagvaskelser —"

„Men hans Kammerat sagde: Det vil jeg slet ikke ønske. Jeg vilde hellere dø af Sult end spise en Mands blodplettede Brød!"

„Aa!" udbrød han bleg.

„Den Mand, der sagde det, saa brav ud. Jeg véd ikke, hvad de sagde mere."

„Naa ja; men det er kun kinesisk Blod!" udbrød han lidenskabeligt uden at tænke paa, hvad han sagde.

Hun blev straks haardere. „Det er ikke korrekt," sagde hun koldt. „Vort daglige Brød dyppes hver Dag i Blod og Taarer fra alle Verdens Hjørner."

„Det undrer mig, at Du kan spise det," udbrød han.

„Det kan jeg heller ikke," sagde hun med dæmpet Stemme. „Det er det, der dræber mig, Morris; jeg kan ikke leve af Tyveri længere. Jeg maa spise ærlig Føde."

Der fulgte en Pavse. Saa udbrød hun: „Morris, Du skal gaa med mig! Sig, Du vil gaa med mig! Lad os flygte fra al den Elendighed og Ondskab; lad os gøre det sammen Morris; jeg elsker Dig højere end alt andet her i Verden."

„Hvis Du elsker mig, Angela, som jeg véd, Du gør, saa maa Du lytte til, hvad jeg siger og tage imod Fornuft. Du maa tro mig, naar jeg siger Dig, at Du ikke forstaar Dig paa disse Ting, og Du vil samtykke i at konsulere Sir Henry Parsons."

„Og tage Piller!" sagde Lady Venetia haanligt. „Der er kun én Pille, som kunde læge mig, Morris, men jeg tager den aldrig, eller jeg burde have taget den for længe siden. Jeg véd ikke, hvad der har faaet mig til al den Tale i Aften; men jeg er saa glad. Der er endelig kommet noget Fred i mig, efter at jeg har talt. Nu er det værste overstaaet. Hvad er der saa tilbage? Du tager jo med mig et eller andet Sted hen, ikke sandt?"

„Hvor Du vil, Angela. Vi har jo vor Yacht."

„Jeg mener bort fra det hele! Vi kan godt blive i London, hvis Du helst vil, naar vi blot slipper bort fra det. Men det vil dog være bedre at være et andet Sted, hvor ingen kender os. Bare vi slipper bort! Jeg vil gøre alt, hvad Du vil, Morris, jeg er stærk, jeg kan arbejde. Jeg vil aldrig beklage mig over noget, naar vi blot slipper bort fra dette".

„Fra hvad, for Pokker!"

Det gav et Sæt i hende, det var den første Ed, hun havde hørt ham bruge. „Fra Pengene!" sagde hun og stod stille.

Han lo.

„Vi maa forstaa hinanden," vedblev hun. „Jeg kan ikke længer spise dette Brød, som tjenes ved Forbrydelser."

Han lo igen med Taarer i Øjnene.

„Jeg vil gøre alt, hvad jeg kan," sagde hun, medens hendes Ord faldt bløde som den faldende Sne. „Jeg vil gøre alt, alt, hvad Du ønsker, kun maa Du ikke vente, at jeg skal blive i disse Omgivelser," — Hun pegede rundt i Værelset paa de pragtfulde Ting; — „for det kan jeg ikke."

„Kan Du ikke blive hos mig?" sagde han.

Hun forstod i dette Øjeblik, hvor haabløs hendes Kamp var. „Du gaar jo med mig," stammede hun ligbleg. „Jeg vil gaa, hvorhen Du vil, jeg vil gøre, hvad Du ønsker. Vi vil gaa herfra

som Tiggere og tjene vort Brød paa en ærlig Maade." — Han var tavs. — „Aa Gud, Du vil jo gøre, hvad der er Ret," stønnede hun. „Min elskede Mand, det var Uret af mig at have Mistillid til Dig. Men Du forstaar mig nu, Du har vel aldrig tænkt paa det før. Vi vil sone vor Forbrydelse. Med Tiden vil Gud maaske tilgive os de myrdede Folk i Kina, de ødelagte Huse her i Evropa, i Amerika, alle disse Selvmord og knuste Hjerter" — Hun standsede og skjulte hulkende Ansigtet i sine Hænder.

„Jeg vil gøre alt, hvad Du vil," gentog han; „men Du maa give mig Tid. Sligt kan ikke gøres paa én Dag. Og først maa dit Helbred blive normalt igen. Du maa gennemgaa en Kur, og hvis din Beslutning derefter er den samme —"

„Saa spærrer Du mig maaske inde i en Sindssygeanstalt!" udbrød hun.

„Nej, ved Gud i Himlen," stammede han. „Angela, har vi været saa vidt fra hinanden?"

„Det antager jeg," sagde hun bedrøvet; „men nu er Forklaringen kommet, Morris. Lad os i det mindste være taknemmelige for det i al denne Elendighed. Jeg maa gaa min Vej. Nu, da jeg har sagt, hvad der ligger mig paa Hjerte, kan jeg ikke blive en Nat til under dette Tag. Du vilde ogsaa foragte mig, hvis jeg gjorde det. De Senge, vi ligger i, den Frokost, de bringer os i Morgen tidlig, alt er blevet betalt med stjaalne Penge. Nu, da jeg en Gang har sagt det, vilde Du foragte mig, hvis jeg rørte ved de Ting igen."

„Du har rørt længe nok ved dem," svarede han sagte.

„Ja, længe nok! Morris, hvis jeg ikke elskede Dig højere, end jeg bør — ja, saa vilde det ikke have varet saa længe."

„Elskede mig!" udbrød han vredt. „Det er en Fornærmelse. Vov ikke at tale om Kærlighed, Du, som forlader din Mand, dit Hjem, dine Slægtninge, alt, hvad Du burde ære og svigter dem, forhaaner dem! Elske!"

Hun strakte begge sine Hænder ud. „Kom!" sagde hun.

„Vil Du sige til hele Verden, hvad Du mener om os?"

„Kom!" sagde hun.

„Du véd en hel Del, Du hører jo med til os, til Børsfolkene! Fortæl om den brasilianske Finansminister og om de kinesiske Massakrer. Aa pyt, det er Bagateller!" I sit Raseri og sin Fortvivlelse rev han sig i Brystet. „Som Du sagde, jeg har sjældent talt med Dig om Forretninger; jeg kunde fortælle Dig en hel Del mere — som Du kunde sprede ud i Verden."

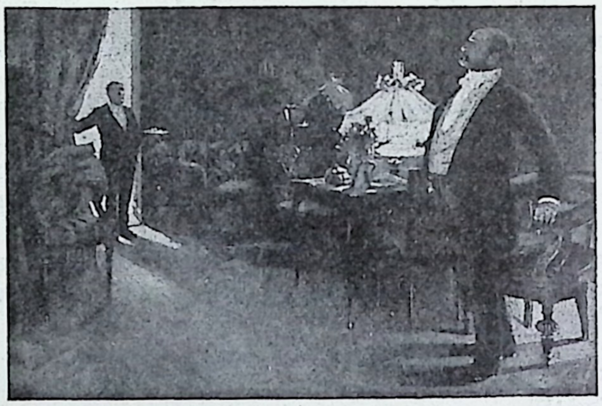
„Kom!" sagde hun.

Han kastede sig tilbage i Stolen og stirrede paa hende.

Hun lod Armen synke. „Jeg skal ikke sige noget," sagde hun, og hendes Stemme havde helt skiftet Tone. „Jeg gaar et eller andet Sted hen og skjuler mig, jeg véd ikke hvor. Det er alt kommet saa pludseligt; jeg har i flere Uger vidst, at det maatte komme, men troede dog ikke rigtigt paa det. Bryd Dig ikke om mig, Morris; jeg gaar et Sted hen, hvor ingen kender mig. Jeg kan nok undervise i Musik og Sang. Jeg skal vente paa Dig, Morris, og saa kommer Du nok en Dag til mig. Du gaar bort fra alt det Lumskeri og al den Uhæderlighed med tomme og rene Hænder." Hun vendte sig om og gik langsomt hen imod Døren.

Han sad stille der i al den Tavshed og stirrede ubevægeligt ind i Ilden. Saa følte han pludselig, at han ikke var alene mere. Døren var aaben, og den gamle Tjener stod forvirret for ham.

„Hans kongelige Højhed —"



Lord Venetia sprang op, og til Tjenerens Rædsel og Forbavselse raabte han:

„Bed ham om at gaa Fanden i Vold!"

Verdens Mesterskabsspringer.

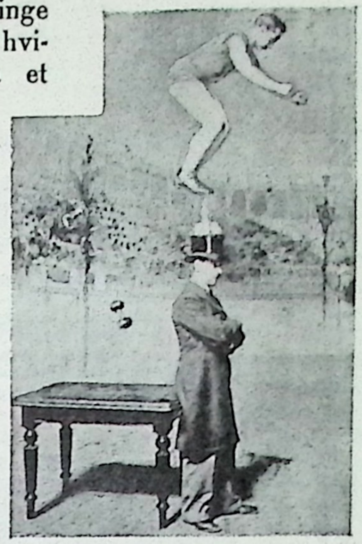
Med Illustrationer efter Øjebliksfotografi.

John Higgins, af hvis ypperlige Præstationer vi bringer nogle Billeder i Dag, er for Øjeblikket utvivlsomt den bedste Springer i Verden. Han er Englænder, født i Blackburn, et Distrikt, der er bekendt for at fostre mange fremragende Atleter. Higgins, som er en Mand noget under Middelhøjde, er nu 27 Aar gammel. De forskellige Kunststykker, han udfører, er vel værd at lægge Mærke til. Større Smidighed og Sikkerhed kan vanskelig tænkes. Det første Billede viser Higgins, springende ned i en Kasse fyldt med Æg, uden at knuse noget af Indholdet. Han griber som sædvanlig et Par Haandvægte, gør nogle faa kænguruagtige Hop, er pludselig oppe i Luften, for et Øjeblik efter at



I Æggekassen.

dale ned i Æggekassen, der er anbragt paa en Stol. Ikke et Æg gaar i Stykker, og det, uagtet man tydelig ser Atleten dvæle et Øjeblik i deres Midte, indtil han smidigt hæver sig paany, og med et Spring sætter over Stolens Ryg. Da man spurgte ham, hvorledes han bar sig ad med at udføre dette Kunststykke, svarede han, at det var ham umuligt at forklare det, han betragtede det nemlig som en Viljesag; men der krævedes selvfølgelig samtidig fuldt Herredømme over Legemets Muskler. Som rimeligt har det ofte været underkastet Tvivl, hvorvidt Æggene nu ogsaa var ægte, men da Publikum ikke blot har faaet Lov til at undersøge dem efter Springet, men ogsaa baade før og under dets Udførelse, har en saadan Mistanke vist sig aldeles ubeføjet. Vort næste Billede viser Higgins udføre det Kunststykke at springe over Ryggen paa en Stol, der er anbragt paa et Bord, ned i en Ballie, fyldt med Vand og op igen uden at røre Bunden. At han virkelig berører Vandet mærkes tydeligt nok af det Plask man baade ser og hører. Dernæst ser vi ham med samlede Ben springe over Hovedet paa en Herre med en høj Hat, hvorpaa der er anbragt et tændt Lys, som slukkes ved en hurtig Bevægelse med den ene Fod, men iøvrigt forblev urørt. Et lignende Kunststykke udfører han ved at springe over en Mand, der hviler sine Arme paa et Bord og sit Hovede paa en derpaa anbragt Stol. Det, som det her gælder om, er i Springet at berøre Mandens Næsetip uden at gøre ham Fortræd og for at vise, at det lykkes, smører Higgins forinden sine Skosaaler godt ind med en fedtet Skosværte, som nok skal efterlade et tydeligt Mærke paa det Sted, der berøres af hans Fødder.



Lyset slukkes.

Vort sidste Billede viser Mesterskabsspringeren i hans Glansnummer. En Kareth af ganske almindelig Højde køres frem og med aldrig svigtende Elegance og Behændighed sætter Higgins over den. Det Kunststykke gør vanskelig nogen ham efter og det hilses da ogsaa altid med ganske bragende Bifald fra Publikums Side. Øjebliksfotografierne er tagne under en Forestilling paa Scenen i Pavilion Teater i Piccadilly Cirkus, London.



Over Karethen.



I Vandballien.



Næsetippen berøres.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægter først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft; han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil. Ved at misbruge en Militærordre lykkes det ham at bringe hende og sig selv ombord i et Lystfartøj. Flugten opdages imidlertid hurtig og Fæstningen lader straks nogle Orlogsmænd sætte efter Flygtningene. Men en Nat, da Paul og Marian tror sig i Sikkerhed, kan Marian, der, som de fleste andre ombord, er gaaet til Ro, ikke sove. Hun føler, hvad Paul udsætter sig for ved at ville redde hende. Hun faar da den Ide at forlade ham.

JOHN spyttede i Vandet, medens Reuben vedblev at stirre tankefuldt paa den Ø, hvor hans Herre var landet for at søge efter den lille Flygtning.

Paul havde ikke haft et roligt Øjeblik, siden hun var borte. Han forstod, at han havde spillet om en høj Indsats, og at han havde tabt. Han saa' sig selv brændemærket som en Forræder af de Mænd, der havde kendt ham og holdt af ham, kastet ud af sin Løbebane og landet paa disse øde Øer, fuldstændig alene i et Øjeblik, da han med hele sit Hjerte og hele sin Sjæl længtes efter den Kærlighed, som Skæbnen havde berøvet ham.

„Min lille Hustru,“ havde han raabt, da de bragte ham Efterretningen. „Jeg kan ikke miste Dig, Gud hjælpe mig — jeg kan ikke leve alene igen.“

Træt og bleg og udmattet af Sorg erfarede denne Mand, som havde vovet alt for en Kvindes Kærlighed, at Kærlighed ikke mere skulde komme ind i hans Liv. Bægeret var revet bort fra hans Læber i det Øjeblik, da han første Gang havde smagt Drikkens Sødme. Han begyndte at huske paa alt, hvad Marian havde haft at sige ham. Han mindedes hendes Ømhed, hendes Skønhed, Fryden i den Time, da han havde hvisket om sin Kærlighed til hende i Skyggen af Kronstadts Bastioner. Han svor paa, at han aldrig vilde se Solen igen, hvis han ikke fik hende tilbage. Han rasede imod sin Skæbne. En Stemme hviskede til ham, at hun havde forladt ham for at bringe Planerne over den store Fæstning til England, for at sælge dem dér, som hun først havde haft til Hensigt; men til denne Stemme vilde han ikke lytte, og da Fortvivlelsens Lammelse var overstaaet, følte han en ny Drift, Driften til at søge efter hende; den bemægtigede sig ham som en Feber. Han vilde finde hende, enten han saa skulde leve eller dø paa denne ensomme Kyst.



Der var endnu en Baad tilbage paa „Esmeralda“. Den befalede han, at de skulde fire ned, og han roede omkring med den i hver Vig og hver Bugt. Hensynsløs trodsig, uden at bryde sig om Kløgt eller Forsigtighed raabte han hendes Navn ud i mangen en Klippehavn og paa mangen en klippefuld Bred. Men kun Vindens Klage svarede ham. Det øde Hav var ubarmhjertigt.

Ved Middagstid kom Skibet til en Ø, der var fremtrædende blandt de andre paa Grund af et mærkeligt Bælte fremstaaende Klipper, som forsvarede den. Det var her, at Mændene først havde bemærket den russiske Krydser, der laa ude paa Havet. De lagde sig i Læ, medens Paul, der var halstarrig og ikke lod sig holde tilbage, gik i Land for at se, om Højderne her kunde hjælpe ham til at opdage den savnede Baad og den unge Pige, hvis Hensigt med at flygte nu blev mere og mere klar for ham. Men det var forgæves. Fra Højderne saa han ud paa en Sø med Smaaøer og Klipper. Hist og her var der Skrog af Fiskerbaade. Men han fik intet andet Svar paa sit Spørgsmaal. En stor Frygt, Frygten for, at Marian virkelig var bleven fangen af Krydseren, begyndte at vige Pladsen for den Antagelse, at hun havde fundet Tilflugt paa Kysten. Ikke des mindre blev han ved at passe paa og vente og vilde ikke vende tilbage til Skibet, før hans Ledsagers skarpe Øjne opdagede, hvor farligt Stedet var.

„De har sat en Baad ud,“ sagde Manden, „og hvad der er mere, nu affyrer de et Signalskud!“

En hvid Røgsky hævede sig op fra Dækket af Krydseren, og straks efter hørtes den dæmpede Lyd af et Kanonskud. Paul tøvede ikke længere paa Øen, men skyndte sig at komme om Bord igen og raadførte sig saa med sine Folk, der paa deres djærve Maade viste ham saa overordentlig stor en Sympati.

„Naa,“ sagde den gamle John lystigt. „Er der noget nyt, Herre?“

Paul rystede paa Hovedet.

„Krydseren har sat en Baad ud, det er det hele.“

„Til Helvede med den Baad. Hvad har en Baad at gøre med os?“

Paul lo bedrøvet, da han svang sig op paa „Esmeraldas“ Dæk.

„I er gode Mennesker,“ sagde han, „og I har været mine sande Venner. Det er ikke til nogen Nytte at narre jer mere, og det vilde være galt at bringe jer i Forlegenhed. Jeg er den, der skal svare for denne Sag, og jeg er rede til det. Hvad der nu sker, det er ligegyldigt for mit Vedkommende, men I, mine Venner, maa allesammen gaa i Land og overlade mig Ansvaret alene.“

John Hook stak Hænderne dybt ned i Bukselommerne.

„Hør nu, Herre,“ sagde han bestemt; „hvis der bliver stillet Spørgsmaal, saa skal jeg nok være med til at svare. Og maa jeg spørge Dem om en Ting: Er jeg en Englænder, eller er jeg ikke?“

Han saa' hen paa de andre, som sagde skælmsk til ham:

„Ja, det er jo Spørgsmaalet, John.“

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

Paul lo igen.

„Jeg bryder mig ikke om, hvad I er, det er tilstrækkeligt, at I har været mine Venner.“

„Og Venner vil vi vedblive at være. Lade Dem være alene her! Nej, jeg vil lade mig hænge, om jeg ikke rødmer som en ung Pige ved at høre Dem komme med det Forslag.“

Paul stak Haanden frem og trykkede den engelske Sømands store Næve.

„Jeg vilde ønske, at De var min Landsmand,“ sagde han. „Hvis De ikke vil gaa i Land, saa skal De blive hos mig til Slutningen, og det skal være, som Gud vil. Jeg har kun faa Venner nu. Jeg har intet Fædreland.“

Mælet svigtede ham, og han vendte sig bort, idet han lod, som om han iagttog Baaden, der nu blev roet hurtigt hen imod Kysten. Det var, som om Skæbnens Sendebud fløj hen over Sandet. Skæbnens Haand syntes at blive strakt hen imod ham. Der var Sollys for hans Øjne i Dag, men i Morgen vilde der være Mørke, det ubarmhjertige Regnskabs Mørke. Han saa' sig selv blive ført tilbage til Kronstadt med Skændsel. Han vilde være alene, sagde han. Det lille Hoved, som skulde have hvilet paa hans Skulder, skulde ikke trøste ham mere. Og han havde ikke længere nogen Bebrejdelse paa sine Læber. De raske Folks Venskab var ham kostbarere, end han kunde sige.

„Esmeralda“ laa ved en Klippe, der var tilstrækkelig høj til at skjule dens Mast for ethvert Skib, som sejlede forbi. Mændene klatrede op paa denne Klippe, og derfra iagttog de den Langbaad, som det russiske Krigsskib havde firet ned. Flegmatiske som de var i Ord og Gerning, fik denne underlige Baad deres Hjerter til at banke af undertrykt Spænding; de kunde ikke vende deres Øjne fra den. Nogle hviskede om Planer til Forsvar, andre talte om Kaptejnens Pistol og deres egne gode Knive. John Hook alene forkastede denne Tanke, og han fik Overhaand.

„Der er tyve Mænd dér, saa sandt som der er én,“ sagde han, „og tror I, siden dette er deres Havn, at de bringer Paraplyer med sig? Nej, Død og Pine, det er en Fruentimmeridé. Og skulde vi sidde her og være Skive for en russisk Matros? Ikke jeg, for Pokker. Men jeg vil sige jer noget, Kammerater: Hvis vi letter og sejler ud, medens de kommer rundt, saa er der en tusind Fod mellem os, før de opdager det, og saa er der ingen paa Dækket uden mig til at være deres Skive! Ja, det er Kaptajnen, der raader, men jeg véd, hvad jeg vilde gøre, hvis det var mig.“

„Jeg vil overlade det til Dig,“ udbrød Paul ligegyldigt, „Jeg bryder mig ikke længer om noget; den Tid er forbi.“

De kappede saa Tovene og stod rede med Baadshagerne. Saa stor var den Tavshed, der fulgte med deres Tvivl og Forventning, at deres Aandedrag næsten lød som en Hvisken. Alen for Alen gled den sælsomme Skude ind i Bugten; de kunde se de Hirschfængere, som dens Mænd bar, og læse Navnet paa Forstavnen. Tvivlens Kval var næppe til at holde ud, da de hørte den Mand, der kommanderede Baaden, raabe en Kommando, og da Mandskabet holdt op med at ro. Saa sagde Paul til sig selv, at nu var den Time kommet, da det var ude med hans Drøm.

Maaske i tyve Sekunder laa Langbaaden stille derinde. Mændene, der ventede og spejdede paa „Esmeraldas“ Dæk, lukkede Øjnene og stod saa stive som Støtter. Men det var det yderste Øjeblik. Saa begyndte deres Hjerter igen at slaa i bævende Haab, for Aarerne gik ned i Vandet igen, og idet den russiske Baad pludselig vendte sig, roede den over til den fjernere Side af Øen. De udstødte alle et lettende Suk. Pauls Pande var vaad og kold af Sved.

„Det er ikke os, de søger efter, jeg forstaar det ikke,“ sagde han.

„Men det gør jeg,“ udbrød John Hook ivrigt. „Se der hen, Herre! Kan De se det hvide Skib med de tre Master? Det er de spedalskes Skib, tror jeg nok. Munkene er om Bord, de lader med spedalske, som vi lader med Kul. De sejler fra Ø til Ø, indtil de har faaet en Ladning ind, og saa sejler de Nord paa til Hospitalet.“

Det var, som han sagde, Krydserens Baad roede lige hen til et Skib, der pludselig havde vist sig midt i Lagunen. Tyve Minuter senere var den lille Baad kun en Plet der ude, og Mændene paa „Esmeralda“ sad ved Middagsbordet.

XX.

Skibet med Guldkorset.

Den underlige Skude, som Marian havde set fra Baaden, laa maaske en halv Mil fra Kysten. Den havde tre Master, hvoraf de to var meget korte, medens den tredje var høj og foroven forsynet med et stort Guldkrucifiks, der straalede i den nedgaaende Sols røde Lys. En brun Vimpel, der var halvt firet ned, flagede i den lunefulde Brise, og et stort Sejl, der i mange Henseender lignede Sydens Latinersejl, skjulte halvt Dækket. Marian lagde Mærke til, at Skibsskrogets Farve var hvid, prydet med særdeles mange røde Kors og med, hvad hun troede maatte være en Indskrift, skønt hun ikke kunde læse, hvad der stod. Samtidig kunde hun se en hel Del Mænd staa sammen paa Dækket, og en lang, hvid Baad, der havde ført fire af Mandskabet til Strandbredden, laa nu fortøjet dér. Af de fire Mand, som roede Baaden, sad de tre endnu ved Aarerne, medens den fjerde havde staaet og talt med den Mand, som Marian havde iagttaget og været forskrækket for tidligere paa Dagen. Hun kunde se, at de to drøftede Meningen med hendes Besøg her paa Øen, for de pegede flere Gange paa hendes Baad og gik et lille Stykke nærmere for at undersøge den nøjere.

Hendes første Tanke var at gaa ned og tale med dem om hendes Tilstand og bede dem tage hende med til et venligere sindet Land; men et Instinkt, der talte om Finnernes ubegribelige Overtro og deres Grusomhed, naar denne Overtro blev vakt, holdt hende lidt tilbage paa Skjulestedet, og hun vedblev at iagttage Mændene. Til hendes store Overraskelse opdagede hun, at den Mand, som havde forskrækket hende, ikke var en gammel Mand, som hun havde tænkt, men endogsaa temmelig ung. Det var hans lange, bølgende sorte Haar og den grove Kappe, der havde narret hende; for hun havde aldrig tænkt sig, at en Munk kunde være ung. Den anden Mand havde ogsaa en simpel, brun Kappe paa, men hans Haar var kort, og hans Ansigt vidnede om Intelligens. Hun kunde ikke tvivle om, at han gættede, hvorledes det var fat med hende; thi han pegede flere Gange ud imod Bugten med en Bevægelse, der syntes, at han kendte Hemmeligheden, ikke blot med at hun var paa Øen, men ogsaa hendes Flugt fra Kronstadt, og dette fik hende til igen at søge Ly bag de høje Klipper, hvor hun stod og skælvede af en ubestemt Frygt, ikke saa meget for Opdagelse som for Mændene.

Det lakkede ad Ende med Dagen, og Tusmørket gav alt sit graa Præg rundt omkring, medens Mændene paa det fjærne Skib saa' ud som Skygger. Aftenen sænkede sig ned over Vandene. Hun syntes at være Indbygger i en underlig Verden, en uvirkelig Verden, som Frygten og Fantasien skabte. Og disse Munkes Besøg gjorde hendes Ensomhed endnu mere fremtrædende. Hun krøb sammen paa Klipperne og græd fortvivlet efter Paul, som om et Under kunde lade hendes Stemme lyde ud over Havet og naa ham. Aldrig før i dette Liv havde hun klart set, hvorledes denne Kærlighed var groet fast i hendes Hjærte, saa at Livets Kilde uden den maatte indtørres.

Fortsættes.



DEN STORE FORAARSPARADE I WIEN.
KENDT SOM PORTRÆTGALLERI AF WIENS BEAUMONDE.

EFTER MALERI AF MYRBACH.
TILHØRER HS. MAJ. KEJSEREN AF ØSTRIG.

Den nye Tørdok i Helsingør.

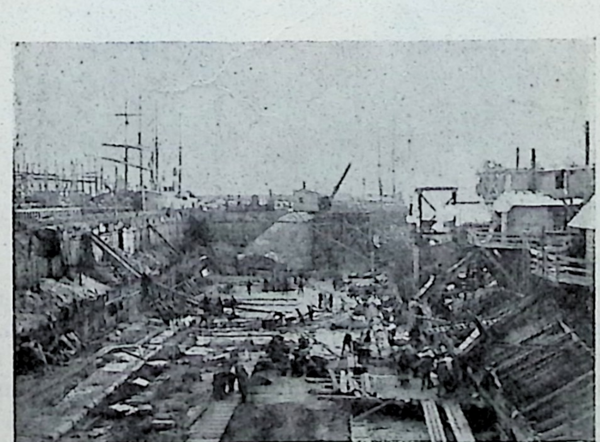
Efter Øresundstoldens Ophævelse gik det tilbage med Helsingørs Handel og Omsætning. De mange Skibe, der tidligere paa Grund af Toldafgiften gjorde Ophold ved den lille smukt beliggende Søstad, havde altid et eller andet Indkøb at gøre i Byen og, naar der til Tider paa Grund af Modvind var samlet i Hundredvis af Skibe paa Rheden gik Omsætningen mellem Byen og Skibene endog ret højt; dette Forhold har dog nu forandret sig.

Øresundstolden blev ophævet og Sejlskibenes Antal er trængt stærkt tilbage af Dampskibene. Men Helsingør har paany begyndt at vokse fremad i Handel og Velstand. Hertil bidrager særlig det store, nye Skibsværft.

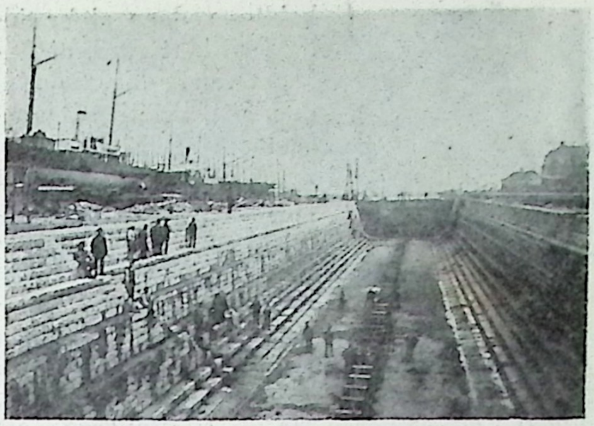
Det betydelige Antal Funktionærer og Arbejdere, som dette Værft beskæftiger, bringer Fortjeneste og Omsætning til en Skare Næringsdrivende af alle Arter. Værftet beskæftiger i Almindelighed ca. 1,500 Mennesker daglig.

Helsingørs Jernskibsværft, der anlagdes i 1881, har efterhaanden arbejdet sig op til en efter vore Forhold betydelig Virksomhed. De Arealer, paa hvilke Værftets fortrinlige nye Dok nu ligger, har tidligere tilhørt Staten og benyttedes forhen af Træskibsbyggeriet og Aktieselskabet „Helsingør Patentophalingsbedding“. Efter en Del Vanskeligheder lykkedes det endelig Værftets Bestyrelse ved Havneraadets Bistand at ordne Forholdet saaledes, at den saa længe paatænkte Udvidelse af Virksomheden kunde paabegyndes. Træbyggeriet og Ophalingsbeddingen kjøbtes af Værftet, der fik Statens Tilladelse til at disponere over Arealerne til Brug for en ny, tidssvarende Tørdok.

Paa en af Jernskibsværftets Generalforsamlinger blev de fornødne Pengemidler, der androg ca. 1,100,000 Kroner, bevilget og umiddelbart



Ved Udgravningsarbejdet.



Efter Fuldførelsen.

derefter tog man fat med fuld Kraft paa det store og interessante Arbejde. Af den nævnte Sum er medgaaet ca. 800,000 Kroner til den nye Dok og Havneudvidelsen. Resten af Summen er bleven anvendt til nye Værkstedsanlæg, Maskiner o. s. v.

Den nye Tørdok, af hvilken vi hosstaaende viser et Par Billeder, har følgende Dimensioner. Længden og Bredden foroven er henholdsvis 367 Fod og 65 Fod. Vanddybden paa Tærskelen er ca. $17^1/_2$ Fod og Vanddybden paa Bunden nøjagtig 20 engelske Fod, omtrent lig 19 danske Fod.

Dokbunden har Fald udefter og til begge Sider, regnet fra Midtlinjen. Sidemurene ere byggede med Afsatser, som tjene til Passage og til Støtte for Skibenes „Afstøtningstømmer“. Den øverste Afsats ligger noget over daglig Vandstand for at man bekvemt kan anbringe Forstøtningen, forinden Udpumpningen af Dokbassinet paabegyndes. I Sidemurene er anbragt 4 Stentrapper, der give Adgang til de forskellige Afsatser. Et Skinnespor er anbragt paa den ene Side af Dokken til Brug for en Dampkørekran. Sporet er sat i Forbindelse med Værkstederne og danne derved en let og bekvem Kommunikation mellem disse og Dokken.

Dokken er bygget af Granitskærvebeton, der i Bunden er af en særlig stærk Beskaffenhed. Alle Yderflader ere beklædte med Granitskifer og Bunden er belagt med Brosten formuret i Cementmørtel. En Centrifugalpumpe tømmer Dokken i Løbet af ca. 3 Timer.

Det vil føre os for vidt her i Bladet at komme nærmere ind paa dette store og interessante Stykke Vandbygningsarbejde, der med megen Dygtighed og personlig Energi er udført af Ingeniør *N. C. Monberg* som Entreprenør. Vi skal kun bemærke, at der i lang Tid arbejdedes baade Dag og Nat, undtagen Søndag og Natten til Mandag, indtil Bunden var støbt færdig. Dokken indeholder 300,000 Kubikfod Beton.

Hosstaaende bringe vi et Billede af den unge dygtige Ingeniør *N. Muus*, der desværre bort-



Ingeniør Muus.

kaldtes ved en altfor tidlig Død kort efter, at Anlæget var færdig. Som Indenrigsministeriets Repræsentant i Helsingør Havneraad har han, der var Raadets fagkyndige Vandbygningsingeniør, kontrolleret Arbejdet ved den nye Tørdok i Helsingør, et Ingeniørarbejde af Rang, der tjener alle de Medvirkende til megen Ære, og ikke mindst Entreprenøren Hr. *N. C. Monberg.*

Selvforsvar.

Hvorledes man kan forsvare sig imod ethvert Angreb.

Denne Artikels Forfatter har indført et Selvforsvarssystem, som synes at væbne enhver, der kender det, mod alle selv de farligste og mest uventede Angreb. Det er muligt, at mange, der læser hans Afhandling, vil sige, at det kan tage sig meget godt ud i Teorien, men det er jo et Spørgsmaal, om det lader sig udføre i Praksis. Det ansete engelske Blad, i hvilket Systemet offentliggøres, har imidlertid anstillet alle mulige Forsøg og har Vidnesbyrd fra sagkyndige Mænd, Brydere, Atleter og andre Idrætsmænd, om, at Hr. Barton-Wright, der skildres som en lille, køn, men ikke ualmindelig stærk Mand, i hvert Fald har klaret sig paa en forbavsende Maade.

For at imødegaa den Slags Tilfælde, i hvilke man pludselig kommer til at staa lige overfor en uventet Fare, er det, at Barton-Wright søger at indføre en ny Slags Selvforsvar, som iøvrigt kan være farlig nok, naar det er en rask og selvtillidsfuld Mand, der benytter den. En af de største Fordele ved at benytte Wrights Metode er, at man ikke behøver at være særlig stærk eller i Øvelse, ja, man behøver ikke en Gang at være særlig adret for at være i Stand til at lamme en endog farlig Modstander. Den kan nemlig anvendes mod en Mand, der angriber én, det være med en Kniv, en Stok eller lign. Selv imod en Bokser, ja, faktisk imod alle Slags Angreb.

Det er naturligvis umuligt i en kort Artikel fyldestgørende at forklare alle de Maader, paa hvilke man kan forsvare sig eller angribe, men Principet kan i Korthed angives som følger: for det første, man maa forstyrre sin Modstanders Ligevægt; for det andet, man maa overraske ham, før han faar Tid til at faa Balancen igen og bruge sine Kræfter; for det tredje, man maa, hvis det er nødvendigt, tvinge hans Lemmer — Hals, Skulder, Albu, Haandled, Ryg, Knæ, Ankel osv. — til Anstrengelser, som de i anatomisk og mekanisk Henseende ikke kan udholde. De følgende Forklaringer med reproducerede Fotografier vil vise, hvad en mindre stærk Mand, der forstaar sig paa Balance og Ligevægt, kan udrette mod en stærkere, der ikke har de samme Kundskaber.

Maaske noget vil synes vanskeligt, men naar man omhyggeligt følger Reglerne og indprænter sig Stillingerne paa Fotografierne, vil Øvelse gøre Udførelsen let.

Man vil nu maaske indvende, at det jo er umuligt at faa den, der angriber en til netop at indtage de Stillinger, som her omtales, men man maa i saa Fald huske paa, at der her for det første kun er Tale om Forsvar og ikke om at yppe Kiv eller at angribe og dernæst, at det er ganske unødvendigt at prøve paa at faa sin Modstander til at indtage en bestemt Stilling, da Systemet netop rummer enhver Mulighed, og éns Forsvar helt er baseret paa Modstanderens Taktik. Illustrationerne viser kun, hvorledes man skal forsvare sig mod de almindeligste Angreb.

Dernæst kan der ikke lægges tilstrækkelig Vægt paa, at disse Kunstgreb jo langtfra altid behøver at benyttes i deres fulde Udstrækning. Naar en Politibetjent eller anden Person holder en Fange i en bestemt Stilling, er det f. Eks. ikke nødvendigt, at han brækker Mandens Arm for at vise sine Kræfter, selv om han kan gøre det. Saaledes gaar det ogsaa med denne Selvforsvarsmethode; naar man først har faaet Krammet paa sin Modstander, skal han nok af sig selv give tabt længe før man behøver at gøre ham alvorlig Fortræd.

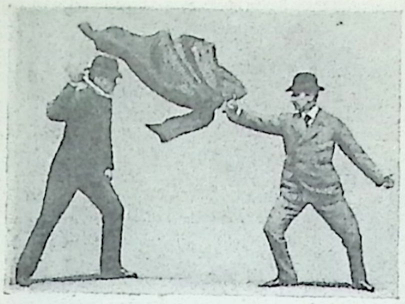




I. Angreb med Kniv eller lign.

Lad os sætte, at man sent om Natten maa passere et Strøg, hvor man er udsat for at blive overfaldet, og at man ikke ønsker at komme i Konflikt med Lovene ved at benytte sig af en Revolver.

Man tilraader i saa Fald at kaste Overfrakken løst over Skuldrene, altsaa uden at stikke



Armene i Ærmerne og at holde den højre Haand parat paa venstre Skulder for eventuelt at kunne bruge Frakken saaledes, som det nu skal beskrives. Man maa altid gaa midt paa Gaden. Saa snart man mærker Tegn til Overfald, maa man vende sig om imod sin Modstander og vente til han er en tre, fire Alen fra én. Saa kaster man med en hurtig, rund Armbevægelse Frakken over hans Hoved og Skuldre. Det hindrer ham i Øjeblikket i at se, medens man selv har Tid til at angribe i Form af et velrettet Stød mod Mellemgulvet.





Man kan ogsaa, medens han er indviklet i Frakken, smutte bag om ham, gribe fat i hans Ankel og støde ham under Skulderbladet med den anden Haand. Saa styrter han lige ned, og medens han anstrenger sig for at afværge Faldet og beskytte sit Ansigt, strækker han Armene ud og taber uvilkaarligt sit Vaaben. Saa er han afvæbnet, og hans Stilling er saaledes, at man med Lethed kan brække hans Arm eller, hvis man ikke vil gaa til en saadan Yderlighed, holde ham i den Stilling, der vises i Fig. 6, indtil Politiet eller andre kommer til Hjælp.



Forfatteren fortæller, at han under et længere Ophold i Portugal ofte blev angrebet af Folk med Knive eller lange Pigstave, men at det altid lykkedes ham at afvæbne sin Modstander, skønt han ikke en Gang havde saa meget som en Stok at forsvare sig med.

For at give en Idé om denne nye Selvforsvarskunst kan det anføres, at den rummer omtrent tre Hundrede forskellige Kast, Angreb, Forsvarsstillinger og Kunstgreb, der alle beror paa Ligevægt og Balance og hvoraf „Hver 8. Dag“ vil bringe de mest anvendelige.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

DET store Hotel Windsor i New York, der nu er nedbrændt, var en lang syv Etages Bygning paa Hjørnet af femte Avenue og syv og fyrretyvende Gade og altsaa beliggende i et af New Yorks mest fashionable Kvarterer. Hotellet, der var meget anset, og navnlig besøgtes af rige Amerikanere, skal længe have haft Ord for at være yderst daarlig bygget i Tilfælde af, at en Ildebrand skulde opstaa, og dette Rygte er jo nu kun blevet altfor sørgelig bekræftet. Det menes, at denne Brand vil give Anledning til, at det nu ved Lov paabydes ethvert Hotel i Amerika at foretage saadanne Foranstaltninger, at en Gentagelse af en saadan Katastrofe afværges. Naar en saadan Lov hidtil ikke er fremkommet, skyldes det kun de store Omkostninger, der derved vil komme til at paahvile de fleste ældre Hoteller, som i saa Fald maa underkaste sig en hel eller delvis Ombygning, hvad man efter det nu passerede selvfølgelig ikke mere kan tage Hensyn til.

* * *



Hotel Windsor i New York.



Paa Ulvejagt i Rusland.

Af al Slags Jagt er vel nok den Ulvejagt, der navnlig finder Sted i Rusland og Finland, noget af det mest spændende og interessante, en Jæger kan komme med til. Og selv om det kun undtagelsesvis sker, at Menneskeliv gaar tabt ved en saadan Lejlighed, saa er Jagten paa Ulve dog ingenlunde farefri og kræver stor Koldblodighed og personligt Mod hos Deltagerne. Ulvejagter afholdes mest fra Begyndelsen af November Maaned til Slutningen af Marts.

Ulvene, der om Sommeren, naar de kan faa rigelig Føde, hører til de fejgeste Dyr, bliver om Vinteren, naar Sneen ligger højt, ligefrem vanvittige af Sult og frygter da ingen og intet, naar det gælder om at mætte sig. I store Flokke strejfer de omkring, angriber de rejsende og anretter ofte stor Skade i de Landsbyer, de hærger.

Intet Under, at den russiske Regering derfor gør alt, hvad den kan, for at udrydde disse Skadedyr.

Overalt i Skovene opstilles der Fælder, og der betales en Præmie til enhver, der formaar at dræbe en Ulv. Ved en Ulvejagt maa man først og fremmest sørge for, at ens Heste er vel trainerede. De maa vænnes til ikke at være bange for noget, kunne staa for Skud og pludselige Lysvirkninger, ja selv Ulven, hvad enten den viser sig ene eller i Flok, maa ikke gøre dem angste. Har man faaet Hestene saaledes trainerede, hvad ingenlunde er en let Sag, gælder det om at lokke Ulvene frem. Der henlægges derfor paa en smal Skovvej en Del Hestekød eller døde Grise med ca. 500 Skridts Afstand mellem hver. Lokkede af Lugten kaster de udhungrede Ulve sig hurtig over disse Lækkerbidskener, som fortæres med Hud og Haar. Og i Forventning om nyt Bytte forbliver de for det meste i Nærheden af en saadan Vej. Nu begynder først Jagten. Klokken 7 om Aftenen eller endnu senere, blot paa en Tid, hvor Maanen ikke skinner, spændes Troikaerne (Slæder med 3 Heste) for. Som Lokkemad slæbes bagefter i et ca. 20 Meter langt Tov en Gris eller lignende Dyr, der helst maa være i Opløsningstilstand, saa at det kan lugtes paa længere Afstand. Ved Siden af Slæden rider en Mand med en brændende Begfakkel, og lige bag ved følger saa de vel afrettede Ulvehunde, de langhaarede russiske Mynder, som vi jo nu ogsaa kan se her i Landet. Lokkede af Lyset fra Begfaklen eller af Lugten af Lokkemaden varer det ikke længe, før Ulvene viser sig, først enkeltvis, senere i Flok. Paa et givet Tegn slukkes nu Faklen; Hestene, der hidtil har bevæget sig i langsomt Trav, bringes til at løbe alt, hvad de kan. Jo mere Ulvene nu nærmer sig den fristende Lokkemad, desto kortere gøres Snoren, der forbinder den med Slæden, indtil der kun er nogle faa Meters Afstand mellem Slæden og Ulvene. Nu er det Tid at skyde, og Faklen tændes derfor paany. Der sigtes nu paa den nærmeste Ulv, og dræbes eller saares den, kaster straks en Del af Kammeraterne sig over den for først at æde den, medens Resten forfølger Slæden videre, overfalder Hestene og indlader sig i Kamp med Hundene. Der hersker nu det ubeskriveligste Virvar, Slæder, Heste, Jægere, Fakkelbærere, Hunde, alle er de omringede af de rasende Rovdyr, der hyler omkap med Hundene, mens Bøsserne knalder og Hestene sitrer og stønner af Skræk og Anstrængelse. Ve de ulykkelige Jægere, hvis Hestene pludselig bliver sky, springer til Siden og vælter Slæden. I et nu vil de være fortærede af de ophidsede, forsultne Rovdyr! I Reglen deltager adskillige Slæder sammen paa en saadan Jagt, og fire til fem Jægere vil uden Vanskelighed kunne nedlægge 25—30 Ulve i Løbet af nogle faa Timer.

* * *

Gennem Dagbladenes Notitser modtager Publikum af og til Underretning om den Fortræd, de vilde Kaniner anretter andet Steds, særlig i Australien, og man undrer sig over, at nogen kan driste sig til at agitere for dette Dyrs Udbredelse her hjemme.



Kaninjagt i Australien.

Uden i mindste Maade at ville komme ind paa Kaninavlens Mysterier, skal det blot nævnes her, at man maa skelne mellem *vilde* og *tamme* Kaniner, mellem fritløbende Kaniner og Kaniner i lukkede Bure, ganske ligesom man skelner mellem Nutidens og Fortidens Gedehold her i Landet. Nu til Dags regnes det for et Gode, om en Husmand eller en Ledvogter har en Malkeged, men der har været en Tid, da Gedehold var forbudt her i Landet, fordi Geden gik løs omkring, og uden at gøre Forskel paa godt og ondt aad frit af alle Markens og Skovens Frugter.

I et velkultiveret Land som Danmark, hvor saa at sige hver Plet er beboet eller opdyrket, behøver man ikke at frygte for en Kaninplage, men i et *tyndt* befolket Land, hvor store Strækninger med frodige Græsgange henligger ubenyttede, og hvor der end mere ingen naturlige Fjender findes af Kaninen, der formerer den sig i en uhyggelig Grad.

For kun en Menneskealder siden fandtes Kaniner slet ikke i Australien. Det var de engelske Nybyggere, som forskrev det første Par, og nu kan man ikke blive af med dem igen. Den engelske Naturforsker Pennant har regnet ud, at et Par Kaniner i Løbet af 4 Aar bliver til 1,274,840. Man har forsøgt paa mange Maader at forhindre Kaninoversvømmelse, men forgæves, indtil for faa Aar siden en Mand fandt paa at dræbe alle de Hunkaniner, han fangede, og at slippe Hannerne løse. Den Maade tilvejebragte et Misforhold mellem Hannernes og Hunnernes Antal, som bevirkede, at Frugtbarheden tog af, og at Hannerne ødelagde hinanden indbyrdes. I Kalifornien og Sydamerika findes ogsaa Strækninger, der hærges af vilde Kaniner, og ogsaa der fører Mennesket en forbitret Krig med vore langørede Venner. Vore Illustrationer i Dag viser de forskellige Optrin fra Valpladsen.



Kaninjagtens Udbytte.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Hofjægermester, Lehnsbaron *Christian Rosenørn-Lehn* er afgaaet ved Døden i en Alder af 72 Aar. Efter Broderen, Udenrigsminister Otto Rosenørn-Lehn, overtog han ved dennes Død, 1892, Baroniet Guldborgland paa Lolland, medens han før den Tid længe havde opholdt sig paa Godset Røssjøholm i Skaane. Paa sit Herresæde forstod den afdøde at gøre sig agtet og afholdt. Nu gaar det skønne Baroni i Arv til hans 32-aarige Søn, Frederik.



Lehnsbaron Rosenørn-Lehn.

Sparekasseinspektør *V. S. V. Faber*, som afvigte Uge afgik ved Døden, var født 1828 i Middelfart. Efter at han havde gennemgaaet Odense Realskole, blev han straks anbragt ved Handelen, hvortil han uddannede sig baade her hjemme og i Udlandet. Man blev snart opmærksom paa hans ikke almindelige Anlæg for Bank- og Sparekassevæsenet, og allerede i 30-Aars Alderen ansattes han som Bogholder i Privatbanken. Da han i 1881 fik overdraget det nyoprettede Embede som Sparekasseinspektør, fik han rig Lejlighed til at gribe ind i mange Samfundsopgaver i Retning af Sparekassevæsenet, og paa mange Punkter gjorde han sit til at udvikle Sansen ogsaa hos Smaakaarsmanden for økonomiske Sammenslutninger. I nogle Aar udgav han Bladet „Arbejderen", der var en varm Talsmand for Forbrugssystemets Udbredelse her hjemme. En hel Række Foretagender og Foreninger har nydt godt af hans indsigtsfulde økonomiske Dygtighed, blandt hvilke vi særlig bør nævne „Kreditforeningen for Haandværkere og Industridrivende", den nuværende Haandværkerbank. I 1875 sad han som Medlem i Arbejderkommissionen. Han var dekoreret med Ridderkorset.



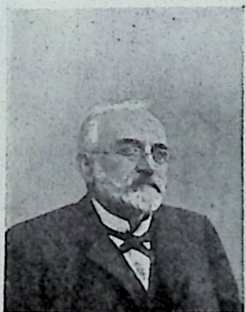
Sparekasseinspektør Faber.

Fru *Julie Lembcke*, der nylig afgik ved Døden, var en af de Kvinder, som satte sit Liv ind paa de Opgaver, hun mødte paa sin Vej. Med sine store Evner, sin Kundskabsrigdom og opofrende Natur, var hun Sjælen i mange Foretagender, der kunde tjene baade Mennesker og Dyr til Gavn. Med en brændende Iver og med Begejstring for sin Sag gik hun aldrig af Vejen for de Bryderier, der kunde møde hende, naar Verden syntes at staa uforstaaende overfor hende. Af de Foretagender, der laa hendes Hjerte nærmest og som hun satte saa meget ind paa, var vel Dyrebeskyttelsessagen den, der skaffede hende mest Anerkendelse baade i Udlandet og her hjemme; men ogsaa i den Bevægelse, der i de sidste Tider er rejst angaaende Landbrugskolonier for forsømte Børns Opdragelse, optog hun sammen med sin Mand, Justitsraad Lembcke, en Tanke, der forhaabentlig vil faa en ikke ringe Samfundsbetydning. Det lembckeske Hjem er Samlingspunkt for et voksende Tal af Meningsfæller. Den afdøde var gennem sin Fader, Oberst Wilster, en nær Slægtning af Digteren Chr. Wilster.



Fru Lembcke.

Nylig døde i Odense den kendte og ansete Grosserer *Johan Weimann*, 71 Aar gammel. Først havde han i en længere Aarrække drevet Manufakturforretning, men senere slog han ind paa Fabrikation af Skindklæder — en Branche, som han med stor Dygtighed oparbejdede og for hvilken han i Udlandet fandt et betydeligt Marked. Weimann var en mangesidig dannet, frisindet Mand og en udmærket Støtte for mange, der var kommen i Nød.



Grosserer Weimann.

Kgl. Kammersangerinde *Anna Levinsohn* er afgaaet ved Døden. Blot Navnet nævnes, vækkes en Række skønne Teaterminder til Live hos den noget ældre Slægt, som i Treserne og Halvfjerdserne fortrylledes af Kunstnerindens nydelige Skikkelse, fine og friske Sang og livfulde Fremstillingskunst. Hendes musikalske Sans var højt udviklet, og hun besad en Sopranstemme, som med sine skønne, varme Toner maatte gøre Indtryk. Især var det Soubrettefigurerne, som gav hendes Talent Lejlighed til helt at folde sig ud, men ogsaa paa større, alvorligere Felter opnaaede hun at gøre betydelig Virkning. Fru Levinsohn debuterede 1860, trak sig allerede 1879 tilbage fra Scenen og optraadte siden kun i Ny og Næ ved en Koncert. Hun naaede en Alder af 60 Aar.



Kammersangerinde Levinsohn.

Kun 53 Aar gammel er en af de ledende Mænd ved „Berlingske Tidende", *Carl Bruun*, afgaaet ved Døden efter længere Tids tiltagende Svagelighed. Siden 1871 har han været knyttet til vort officielle Organ som Redaktør af de udenlandske Artikler. Uagtet han af Naturen var et stærkt Følelsesmenneske, holdt han sine udenlandske Beretninger strengt refererende, uden at lade sine egne personlige Anskuelser skinne igennem; men maaske netop derved opnaaede han, at Læserne med Tillidsfuldhed fulgte „Berlingske Tidendes" Udenrigspolitik.



Forfatteren Carl Bruun.

Paa mange andre Omraader viste han store Evner, baade som Kunst-

historiker og som Forfatter til det endnu uafsluttede Værk om „København“, der vidner om nøjagtig og grundig Udarbejdelse. I 1873 skrev han en Roman, „Fra et Hjørne af Kirkegaarden“, der ikke vandt videre Udbredelse, skønt den blev modtaget med en Del Sympathi. Det nu ophørte Tidsskrift „Museum“, havde i ham en dygtig Medredaktør. Den afdøde var meget afholdt af alle, der kom i Berøring med ham.

Fødselsdag.

Konferentsraad, fhv. Departementschef i Finansministeriet, *J. P. le Sage de Fontenay*, fylder Onsdag den 5. April 90 Aar. F. begyndte sin ministerielle Løbebane i 1834, da han, efter at være bleven juridisk Kandidat, blev ansat som Volontær i Generaltoldkammer- og Kommerce-Kollegiet, avancerede efterhaanden til Kontorchef og blev i 1876 Chef for Finantsministeriets 2det Revisionsdepartement, der omfatter Postrevisionen. I denne Stilling benyttede han sin Tid til grundigt at sætte sig ind i de forskellige Forgreninger af Postvæsenets Regnskabsvæsen, samt alle de andre Forretninger, der vedrørte Revisionsdepartementet, saa at han, da Toldrevisionen i 1881 ogsaa blev underlagt ham, var fuldstændig kendt med den indtil de mindste Enkeltheder. Som Embedsmand vil F. mindes som en paa den ene Side human og hensynsfuld, paa den anden Side erfaringsrig, paapasselig og samvittighedsfuld Foresat, saavel af alle de Embeds- og Bestillingsmænd, med hvilke han stadig kom i Forbindelse, navnlig ved de aarlige Kasseundersøgelser, som af det Personale, han daglig omgikkes i Kontorerne. F., der var bleven Etatsraad, Kommandør af Dannebrog af 1ste Grad samt Dannebrogsmand, søgte i 1895 paa Grund af Alder sin Afsked og fik den. Samtidig udnævntes han til Konferentsraad. En Del Aar var F. Medlem af Ligningskommissionen, og ligeledes var han i en længere Aarrække ansat som Revisor ved „Sparekassen for København og Omegn“, hvilken Stilling han imidlertid opgav, da han udnævntes til Departementschef. F., der siden 1887 har været Enkemand, var gift med Juliane Rotwitt, en Søster til afdøde Konsejlspræsident Rotwitt. F. er endnu trods sin høje Alder aandelig og legemlig rask. Mange af hans tidligere underordnede vil sikkert paa hans Fødselsdag mindes deres gamle Foresatte med Taknemmelighed og Hengivenhed. V.



Konferentsraad de Fontenay.

Udnævnelse.

Efter en ganske kort, men særdeles fortjenstfuld Redaktørvirksomhed, har Dr. Rothe maattet vige Pladsen for sin Redaktionssekretær, cand polit *Moritz Nathansen*, som fra 1. April er „Berlingske Tidendes“ Leder. Hr. Nathansen har lige fra de unge Aar givet sig af med Journalistik, var først under Erik Bøgh ved „Folkets Avis“, kom herfra til „Berlingske Tidende“, hvor han nu i tredive Aar har siddet inde med Redaktionssekretærens Hværv. Nathansens store Flid og alsidige Kendskab til Regeringsbladets Traditioner har banet ham Vejen til den ansete Post.



Redaktør Nathansen.

Jubilæum.

Fuldmægtig ved Toldbodens Havneopbørselskontor *Jens Frederik Vilhelm Nielsen* fejrede den 1. April 25-Aars Jubilæum for sin Ansættelse i Told-Etatens Tjeneste. Med Dygtighed har han i det lange Tidsrum udført det ofte opslidende Arbejde og vundet sig mange Venner i den store Toldbodkreds ved sin altid elskværdige Imødekommenhed. Til Fuldmægtig udnævntes han 1892.



Fuldmægtig Nielsen.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 22.

Det sidste kan man mer eller mindre,
naar ingen Abnormiteter det hindre;
men tvinge dertil, hvem ikke det kan,
er selv Autoriteterne ikke i Stand.
Og kan man ikke *det sidste Led*,
saa er det dog noget hvert Menneske véd,
at *andet Led* ligger omgivet af *første*,
og at ingen i Verden behøver at tørste,
hvor og saa længe *det første* er til.
Tænk nu over mit Tankespil;
men falder Gaaden Dig mindre let,
saa skal jeg hjælpe Dig ud af Vaanden.
Pas at gaa ned i Køkkenet,
naar Pigen staar med *det hele* i Haanden.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *15. April 1899* under Adr.: **„Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger.

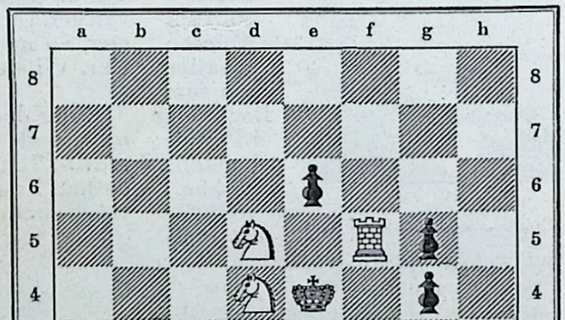
Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag“s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*

Skakopgave Nr. 14.

Af Alfr. Riisager, Kellerup.
(Original.)

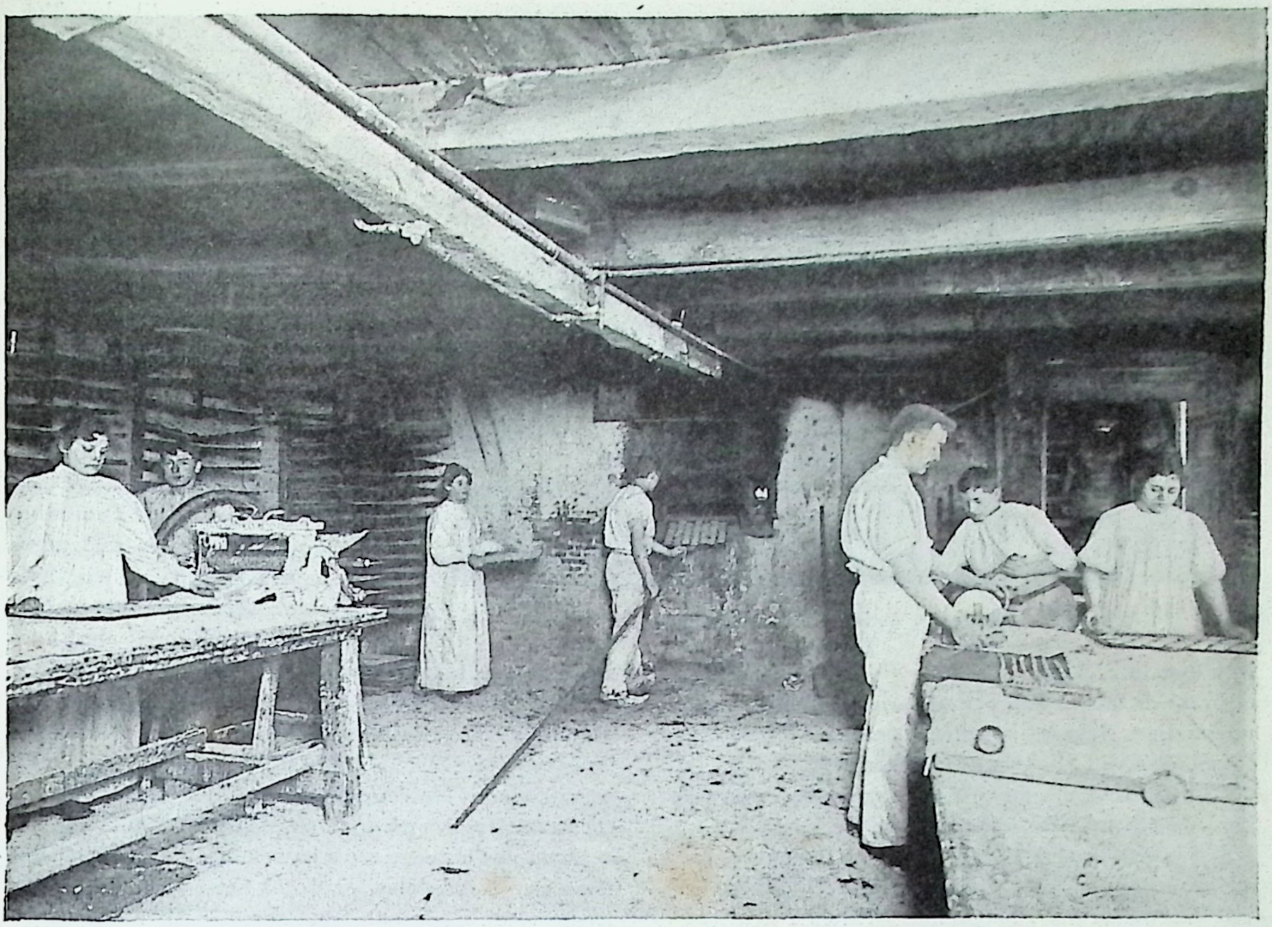
Sort 5 Brikker.



Hvid 5 Brikker.
Hvid begynder og gør mat i 2 Træk.

Løsning af Skakopg. Nr. 13.

1 D b 6 — b 1 osv.



Interiør fra „Kikshuset"s Biscuitfabrik. Julius Aagaard, fot.

Dansk Industri.

Biscuit-Fabrikation.

NAAR forhen Julehøjtiden nærmede sig, fik man rundt i Hjemmene travlt ved Bagerovnen, og over hele Huset duftede det af de brune Kager. Ogsaa denne gamle Tradition har faaet et Stød som saa mange andre; den hurtige Tid, som vi lever i, indretter sig helst paa den letteste Maade, og Hjemmebagningen er en vanskelig Kunst, der kræver baade Talent og Ulejlighed.

Biscuiten er trængt sejrrig ind paa Smaakagernes Enemærker, men have ikke ladet sig nøje med dette ene lille Resultat. Voldsomme Angreb har den rettet paa Wienerbrødet, hvis Stilling igennem mange Aar har været grundfæstet — overfor dette mindre fordøjelige og temmelig dyre Produkt pukker Biscuiten paa sin egen lette og sunde Næringsværdi, som endog skaffer den Indpas paa Hospitalerne, og med Rette kan den hovere; thi har man nogensinde hørt en Læge anbefale syge Folk at spise Wienerbrød?



„Kikshuset"s nye Lokale paa Købmagergade.

For hver Dag, der gaar, faar den flere og flere Beviser for sin Uundværlighed. Den føler ligefrem, at den har en Mission at udrette, thi hver en Gang at Nansen eller en anden Stormand drager ud for at forøge sit Lands Hæder, følger Biscuiten med og bidrager sit til at holde ham i Live. Biscuiten kommer ind overalt, selv



„Kikshuset“s Lokale paa Vesterbrogade.

i de fineste Familjer. Hvad var vel five-o-clock-Theen, om ikke de mange smaa Skumlerier og Stikpiller, som udgør disse Sammenkomsters fornemste Tiltrækning, forsødedes ved Hjælp af det lækre Bagværk.

Længe har England nydt evropæisk Ry for at fabrikere de fortræffeligste Biscuits, og herfra indførtes og indføres endnu store Kvanta. Men den danske Industri, som nu paa alle Omraader rejser sit kække Hoved, har ogsaa gjort betydelige Afbræk i den engelske Biscuit-Import her hjemme. En energisk yngre Mand, *Daniel Hassing,* som for nogle Aar siden resolut startede en dansk Biscuit-Fabrik, har i Løbet af ganske kort Tid skaffet sit Produkt et betydeligt Marked. For den omfattende Virksomhed, hvortil nu hører to store Butikslokaler, opfandt han den originalt klingende Benævnelse: *„Kikshuset“*.

Navnet sætter Fantasien i Bevægelse. Straks kommer man til at tænke paa det gamle Æventyr om Hans og Grethe og det mærkelige Hus, bygget af alskens Bagværk, som de stødte paa derude i Skoven. Og medens Fantasien nu en Gang er vakt, benytter vi Lejligheden til at fortælle, at der af en ganske enkelt Kikssort (som specielt benævnes Hassings Kiks) forbruges 12 Millioner Stykker aarlig, rent bortset fra, hvad der sælges af de mange andre Sorter, som Fabriken producerer. Skønt Kiks jo i langt højere Grad end Biscuit endnu maa anses for en Luksus, er Forbruget af denne Vare steget til den dobbelte Højde i Løbet af de sidste tre Aar.

Biscuitfabrikationen foregaar væsenligst ved Haandkraft, og de vigtigste Raastoffer, som anvendes, er Mel, Smør, Sukker samt Krydderierne, som giver den fine Aroma. Meget af det lette Arbejde, som kun kræver Sirlighed og Akkuratesse, udføres af Kvinder, som under Arbejdet er iførte lange, hvide Kitler. Kiksene kræver en mere kompliceret Fremgangsmaade, og til disses Fabrikation anvendes for største Delen Maskiner. Først sammenæltes Dejgen ved Maskinkraft, dernæst befordres den til Valsemaskinen, hvor den udvalses til den Tykkelse, som Kiksen eventuelt skal have. Videre føres den udvalsede Dejg til Kiksmaskinen, hvor en Række Stempler paa Rad yder det Tryk, som giver Kiksen sin endelige Form. Alt efter Maskinens Størrelse producerer den paa en Gang 6—9 eller flere Kiks. Nu glider disse paa Sejldug over til Jernpladerne og bringes paa disse til Ovnen, som enten er en Kulovn eller en Gaskædeovn efter engelsk System. Det gælder om kun at give den tynde Kiks en pludselig, ganske kortvarig Varme, for at undgaa, at Brænding skal finde Sted. Sidst anbringes Kiksene i Blikdaaser, paa hvis Udstyr der altid ofres betydeligt, for at den ydre Ramme skal kunne svare til det lækre Indhold.

Fabriken, som hidtil har haft sine Lokaler i S. N. Meyers kendte Gaard paa Vesterbrogade 65, staar lige foran en større Udvidelse, og overflyttes da til samme Gades Nummer 20. I den rigtig travle Sæsontid beskæftiger Virksomheden sine 40 Mand.

Hvad der hovedsagelig har skaffet Biscuit og Kiks den store Udbredelse, er deres Evne til at holde sig friske — en Egenskab, som skyldes selve Bagningsmaaden og den hele Proces, de undergaar. Vinteren er Biscuitens og Kiksens egentlige, store Sæson, som begynder allerede i September. Over al Byens Selskabelighed strækker sig da deres (ikke mindst de hassingskes) Herredømme. Kun behersker Kiksene endnu ikke herhjemme Restavranterne som i Udlandet, hvor de altid har en Plads jævnsides de forskellige Brødsorter, medens den paa Kafeen her kun sjældent viser sig under andre Former end Raffinementet: „Kiks med Kaviar“.



Pakkelokale i Biskuitfabriken.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 29. Aargang 1898—1899. Søndag den 16. April 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Place de la Concorde i Paris.

En lykkelig Mand.

Fortælling ved Eider Brae.

JEG havde spist sent til Middag alene paa en Restavrant. Den Ven, jeg skulde have været sammen med, var i sidste Øjeblik bleven forhindret, hvilket ærgrede mig saa meget mere, som jeg netop den Aften ikke var oplagt til Ensomhed.

Jeg spiste uden Appetit, uden at tænke over, hvad jeg spiste, drak et Par Glas Vin, tændte en Cigar, betalte og gik.

Ogsaa uheldigt, at der ikke skulde være saa meget som en eneste Bekendt i Kaféen! Naa, Klokken var jo mange, næsten ni, og paa den Tid spises der jo kun undtagelsesvis til Middag her i Landet. Hvad skulde jeg nu tage mig for? Gaa hjem i min Ungkarlelejlighed for at falde i Søvn over en Bog, havde jeg ingen Lyst til, gaa i Teatret, var for sent —.

Saa drev jeg op og ned af Strøget stadig i Haabet om, at møde en eller anden, jeg kendte. Jeg mødte enkelte, men de var alle i Selskab, og trænge mig paa vilde jeg ikke. Ked og led af det hele standsede jeg foran en Variété, jeg tilfældig kom forbi. Jeg saa paa mit Ur, Klokken var nu over 10. Programmet var aabenbart lovende, en Mængde Mennesker strømmede ind. Da Logerne viste sig at være udsolgte, tog jeg en Billet til Gulvet og gik ind, stadig i Haabet om maaske endelig der at træffe en Bekendt. Jeg spejdede derfor rundt inden jeg valgte min Plads, men forgæves. Der var ganske vist et Par Herrer, jeg kendte, men dels sad de i en Loge, dels var de i Selskab med andre, som jeg ikke vidste, hvem var. Saa opgav jeg Haabet og skulde netop til at sætte mig paa den første den bedste tilfældige Stol, der stod ledig, da mit Øje pludselig faldt paa en Ryg, som jeg syntes at jeg skulde kende. Den tilhørte en Herre, der sad paa forreste Række, men hans Ansigt kunde jeg først ikke se. Det var aabenbart, at Forestillingen interesserede ham ligesaalidt som mig, i hvert Fald sad han foroverbøjet og saa ned for sig med Hagen hvilende paa Stokkens Sølvhaandtag, uden at beskæftige sig med, hvad der foregik paa Scenen. I det samme vendte han sig om og mærkelig nok kom han netop til at se hen paa mig, men ved saaledes at faa Lejlighed til at iagttage hans Ansigt indsaa jeg straks, at jeg alligevel havde taget Fejl. Ryggen var mig som sagt bekendt, men Ansigtet — her svigtede min Hukommelse mig. Og dog var der noget over dette Ansigt, noget ved Udtrykket, som jeg syntes, jeg skulde kende — jo vist maatte vi være Bekendte, han lod jo ogsaa til at kende mig. Men hvor jeg havde set ham før og hvem han var, var det mig umuligt at erindre i Øjeblikket. Nu rejste han sig helt op og hilste. Jeg besvarede straks Hilsenen, der tydeligt nok var adresseret til mig, og da han samtidig gjorde Tegn til mig, at jeg kunde faa Plads ved Siden af ham, tog jeg imod Tilbudet og nærmede mig ikke uden Nysgerrighed.

„God Aften, Hr. Krogh," sagde han smilende, idet han rakte Haanden ud imod mig, „Værs'god og nedlad Dem, jeg saa, at De var alene."

„Tak for Elskværdigheden, det var virkelig særdeles venligt," svarede jeg noget genert over ikke at kunne komme paa hans Navn.

Da jeg havde indtaget min Plads, vendte jeg mig om imod ham igen. Han smilede fremdeles og fikserede mig skarpt.

„Hvad maa jeg nu byde Dem, Hr. Krogh?"

„De maa virkelig ikke byde mig nogetsomhelst," svarede jeg. „Det er da mig, der maa være Vært her som Tak for den gode Plads."

„Godt, saa siger vi det. *Right you are, Sir. Whisky* for mig, *please!*"

Jeg studsede uvilkaarlig over disse engelske Ord, kun en Englænder eller den, der har opholdt sig længe i Udlandet, kunde udtale sig saa korrekt. Og atter saa jeg hen paa ham. Han smilede fremdeles.

En Opvarter strøg i det samme forbi og jeg gjorde min Bestilling.

„Naa, Hr. Krogh, hvad hedder jeg saa?"

„Deres Navn, ja det er netop det, jeg sidder og spekulerer paa," svarede jeg, „men jeg maa med Skam tilstaa, at det er mig aldeles umuligt at komme paa det i Øjeblikket."

„Tror De i det hele taget, at De kender mig?"

„Vist kender jeg Dem, jeg kan blot ikke . . ."

„Huske mig," afbrød han og lo. „Nej, det tror jeg saa gerne."

„Det er vist længe siden, at jeg havde den Fornøjelse —“

„Det kan De godt sige, at det er,“ afbrød han mig. „Men *never mind!*“

„De opholder Dem ellers i Udlandet?“

„Det gør jeg ganske vist, men hvor falder De for Resten paa det?“

„De talte saa korrekt Engelsk før.“

„Naa, saaledes at forstaa, meget smigret.“

„For Resten giver jeg tabt nu, jeg baade kender Dem og kender Dem ikke.“

Opvarteren kom i det samme med de bestilte Varer, og jeg hørte min ubekendte Sidemand tiltale ham paa engelsk, hvilket yderligere forbavsede mig. Det drejede sig om en halv Flaske Champagne, der skulde bringes op bag Scenen til en af de optrædende Damer.

„Skaal, Hr. Krogh. Glæder mig at have fornyet Bekendtskabet.“

„I lige Maade, blot De nu vilde sige mig, hvem De er?“

„Jeg skal søge at hjælpe Dem. Kan De huske ca. 12 Aar tilbage i Tiden. De havde den Gang en Ven, omtrent jævnaldrende med Dem selv. Luftkasteller blev byggede og meget blev der sviret. De og han var næsten altid sammen. Begge var de af velhavende Slægt —“.

„Philip Kirk,“ udbrød jeg. „Nu ser jeg jo, det er Dig, men hvor har Du dog forandret Dig.“

Han tyssede paa mig.

„Ikke saa højt,“ sagde han paa Engelsk. „Og tjen mig navnlig i ikke at nævne mit Navn her. Ja, misforstaa mig ikke,“ lo han. „Jeg er ikke nogen Forbryder, saa Du behøver ikke at være bange. Hvorfor jeg ønsker at være inkognito, skal jeg senere forklare Dig. Og har Du ikke noget derimod, vil jeg hellere have, at vi taler Engelsk, navnlig maa jeg bede Dig om at titulere mig Mr. *Church*, thi saaledes hedder jeg officielt nu — frit oversat Kirk — Kirke, engelsk Church, — forstaar Du.“

Han hævede leende sit Glas og vi hilste hjertelig paa hinanden.

„Jeg kan se,“ vedblev han paa Engelsk, „at Du er nysgerrig, og Du skal ogsaa nok blive tilfredsstillet. Men først et Par Ord om Dig selv. Jeg kan saa omtrent tænke mig, hvorledes det er gaaet Dig. Da jeg rejste, tog Du Dig sammen, blev flittig og fik din Eksamen og din Faders Tilgivelse. Ikke sandt?“

„Ja, saa omtrent,“ svarede jeg.

„Saa gik Du videre frem paa Danskens Vej til Ros og Magt, blev Læge og er nu maaske en lykkelig og velsitueret Ægtemand.“

„Det andet passer. Kun ikke gift,“ afbrød jeg.

„Nej, saa sad Du vel heller ikke her paa en Søndag Aften“.

„Men nu Du?“ afbrød jeg.

„For mig blev Livet et andet. Som Du husker var der kun én Etatsraad Kirk, og han var desværre min Fader. Da vort Svireliv blev opdaget og Gælden skulde betales, slap Du med at blive skældt godt ud, mens jeg blev sendt bort — simpelt hen eksporteret. Af mine Breve ved Du, at jeg kom til Sydamerika. Naar jeg ophørte at skrive, var det, fordi det gik mig skidt. Da kom de trange Aar, da jeg prøvede saa at sige alt og lærte Livet rigtig at kende. Men hellere sulte end tigge en Øre af dem derhjemme. Det var mit Motto. Jeg hadede min Fader for hans ubarmhjertige Haardhed — Herregud, vi var jo unge, og det var jo dog kun at betragte som Ungdomsletsindighed, hvad vi havde gjort. Men nok herom, det være glemt. Jeg har jo dog, naar alt kommer til alt, hans Haardhed at takke for min Lykke — min usigelige Lykke, Du.“

„Det gik Dig altsaa godt,“ spurgte jeg.

„Næppe hvad Du vil kalde for godt, men saaledes som jeg nu tror, det var bedst for mig. Men Skaal Du, og lad os faa en Whisky til.“

Jeg vinkede ad Kontrolløren, der i det samme gik forbi.

„Nej, nu er det saagu min Tur til at rekvirere. Hvad vil Du for Resten Kontrolløren?“

„Betale min reserverede Plads, som han har glemt at indkræve.“

Kirk lo.

„Naar Du sidder med mig her, kræves Du ikke,“ sagde han.

„Har Du da Kort?“

„Netop.“

„Du kommer her altsaa til Stadighed?“

„Hver Aften.“

„Boer Du da nu her i Byen igen?“

„For Tiden, ja. Men nu maa Du undskylde, nu skal vi se paa Forestillingen.“

„Aa, blæse være med den,“ sagde jeg. „Vi har jo saa meget at sige hinanden, og det er da langt hyggeligere at sidde og snakke sammen end at høre paa det Gøgl. De Kvinder er dog alle ens.“

Det gav et Sæt i Kirk. Saa sagde han alvorligt:

„Du tager Fejl. Ikke Nr. 16, og hun kommer nu. Se først og døm saa!“

I det samme stemmede Orkestret i, Tæppet gik op og en ung Sangerinde viste sig paa Scenen. Jeg tog Programmet: *Nr. 16*, Miss *Lilly Loy*, stod der med store Bogstaver for at tilkendegive, at hun var Stjerne, hvad Stampublikummets lydelige Begejstring iøvrigt ikke lod en i Tvivl om.

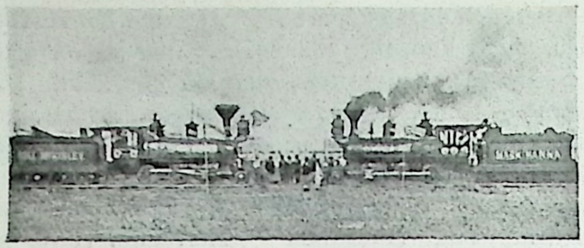
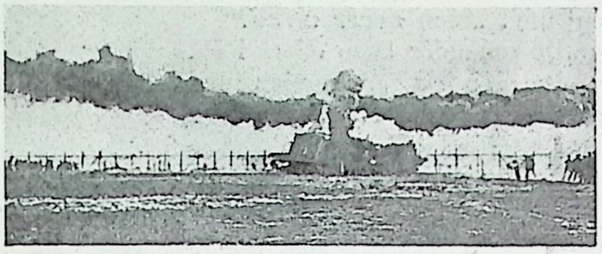
„Naa, hvad synes Du saa?“ hviskede Kirk, som var kendelig nervøs.

„Ikke ilde,“ svarede jeg og tilføjede, da jeg i det samme saa Sangerinden smile ned til Kirk: „Jeg gratulerer!“

„Tak, Du, det kan Du virkelig ogsaa roligt. Men hør hende nu synge.“

Fortsættes.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Præsentation af Jernbanesammenstødet i Amerika.

„Stort *Jærnbanesammenstød. Det største Virkeligledsbillede, Verden nogen Sinde har set. Damp mod Damp. Ingen Humbug. Paa Livet løs. Hvem vil sejre?*

Billetter fra 50 cts. og opefter faas o. s. v. . ."

En saadan Forestilling skulde synes en Umulighed. Og naar den alligevel har fundet Sted, forstaar man, at det maa være sket i Amerika; kun en Yankee kunde udvise en saadan djævelsk Opfindsomhed. Et forud arrangeret Jærnbanesammenstød, overværet af over 40,000 Tilskuere, det er da noget, som selv Barnum, de sensationelle Opfindelsers Napoleon, ikke har kunnet opvise Magen til.

En saadan Forestilling fandt ikke desto mindre Sted i Denver, Colorado, for kort Tid siden, hvor to af de største Jærnbanelokomotiver ved denne Lejlighed blev sat paa en nok saa haard Prøve.

Man valgte en stor, aaben Mark og anbragte her Jærnbaneskinner i en Fjerdingvejs Længde. De imponerende Lokomotiver pyntedes med Flag og Blomsterdekorationer, saa fyredes der under Kedlerne og hvert Tog kørtes til et af Arenaens Endepunkter. Paa et givet Signal satte Togførerne Maskinen i Gang, sprang selv af i Tide og de fnysende, ildsprudende Lokomotiver nærmede sig nu hinanden i fuld Fart. Pludselig hørtes et forfærdelig Brag. Ild og Gnister, Jærn og Træstumper fo'r til alle Sider, det forfærdelige Sammenstød havde fundet Sted, den avertерede Forestilling var forbi! Men de 40,000 Tilskuere, der overværede denne Sensationsforestilling, vil aldrig glemme dette Øjeblik og de fleste erklærede straks, at noget lignende haabede de aldrig at blive Vidne til i deres Liv. Sagen var nemlig den, at Forestillingen ikke fik det fareløse Udfald, som var tilsigtet og lovet. Det viste sig nemlig, at det ene af Lokomotiverne var hurtigere end beregnet, og at Sammenstødet som Følge heraf fandt Sted paa et helt andet Punkt end paatænkt. Med andre Ord, de to Jernbanetog kolliderede paa et Sted, der var opfyldt af Tilskuere, af hvilke mange saaredes mere eller mindre, hvad der medførte en umaadelig Panik, idet enhver søgte at redde sig paa bedste Maade. Dette Uheld vil imidlertid blive d'Hrr. Festarrangører en meget dyr Historie. Thi selv om Indtægten ved Billetsalget langt oversteg de 100,000 Kroner, forslaar dette Beløb intet imod de Summer, de vil blive dømt til at betale de Forulykkede som Skadeserstatning.

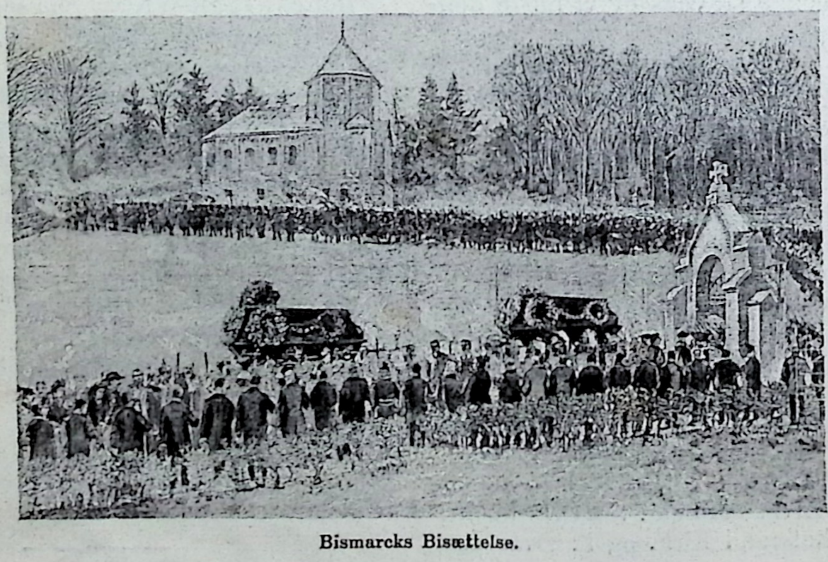
Vore Billeder af Begivenheden er enestaaende som Fotografier, og at de skyldes en usædvanlig modig Fotograf fremgaar bedst af, at han ikke lod sig forvirre af den store Katastrofe, men rolig forblev paa sin Post for at tage det afgørende Billede, mens alle andre flygtede, og det uagtet han vidste, at det galdt Livet.

Naar Billederne ikke er saa klare, som det kunde ønskes, skyldes det kun, at Solen var saa uelskværdig at forsvinde i det Øjeblik, Katastrofen fandt Sted, hvorved Fotograferingen yderligere blev vanskeliggjort.

* * *

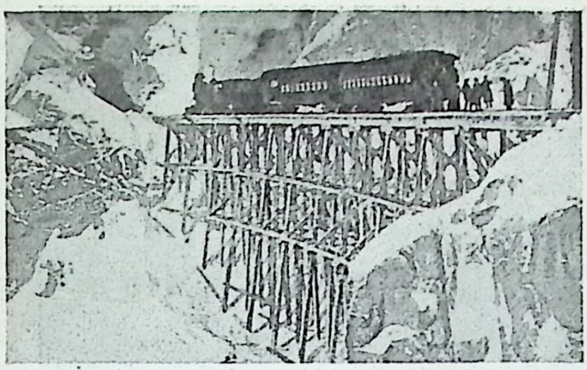
Vi bragte forleden et Billede af den Kiste, hvori Bismarcks Lig skulde hvile. I Dag viser vi, hvorledes selve Bisættelsen fandt Sted, da Bismarck og hans Gemalinde førtes ind i det Mauselum, som han selv havde bygget sig, og hvoraf „Hver 8. Dag" forlængst har bragt sine Læsere et Fotografi. Bisættelsen fandt Sted under stor Højtidelighed. Kejseren mødte selv personlig, og Militæret afgav den Salut, som det er Skik og Brug ved store Krigeres Begravelse. En umaadelig Menneskemasse overværede den højtidelige Begivenhed.

* * *



Bismarcks Bisættelse.

Naar man tidligere vilde til Klondyke for at grave Guld, var man forberedt paa uhyre Farer, som maatte gennemgaas, før man naaede til sine Længslers og Forhaabningers Maal. Navnlig var det saakaldte „Hvide Pas" frygtet; at naa over dette Snebjærgs Top har kostet utallige Men-

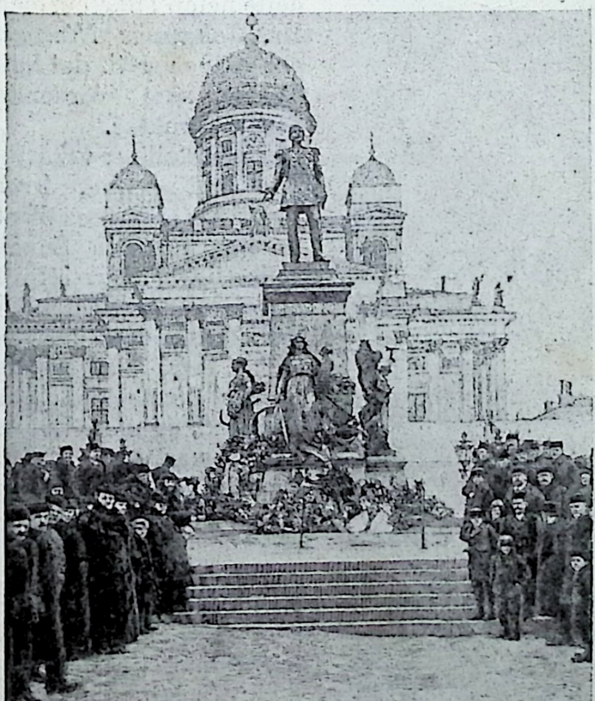


Jærnbanen gennem det „Hvide Pas“ paa Vej til Klondyke.

neskeliv. Nu er alt anderledes. En Jærnbane, der fører over dette farefulde Sted, er aabnet, og det vil næppe vare længe, før man kan rulle til Klondyke i en magelig Sovewagon. Men samtidig vil der selvfølgelig blive færre Chancer for at vinde Guld og at kunne vende hjem som den misundte Millionær.

* * *

Den haarde Maade, Rusland nu synes at ville behandle Finland paa, har fremkaldt flere store Demonstrationer fra de magtesløse Finners Side, men vel næppe nogen paa mere eklatant Vis end den Dag, da Tusinder af det saa betrængte Folk samledes ved Kejser Alexander II. Monument i Helsingfors og nedlagde Kranse ved dets Fod, for derigennem at tilkendegive deres Tak til ham, der aldrig havde brudt sit Løfte overfor den finske Statsforfatning, men tværtimod gjort alt for at styrke og bevare den. Havde den nuværende Czar set Udtrykket i deres Ansigter, der overværede denne Højtidelighed, eller havde han blot hørt eller læst de Udtalelser, der fremkom ved denne Lejlighed, turde det betvivles, at der fremdeles vilde blive anvendt saa haarde Forholdsregler mod Finland, som det nu synes at skulle blive Tilfældet.



Demonstrationen ved Kejser Alexander II.s Monument.



Vinter-Væddeløb i England.

Naar det gælder Væddeløb, er Englænderne utrættelige. Lad det storme og sne, et Væddeløb samler dog fuldt Hus og bliver kun derved dobbelt interessant. Vore Billeder viser netop et saadant Væddeløb i Sne. Paa Saddelpladsen er der det sædvanlige Liv og Røre, og naar den vindende Jockey sætter over den sidste Forhindring i en forrygende Snestorm, der næsten gør ham usynlig for Tilskuerne, kender Jublen ingen Grænser.

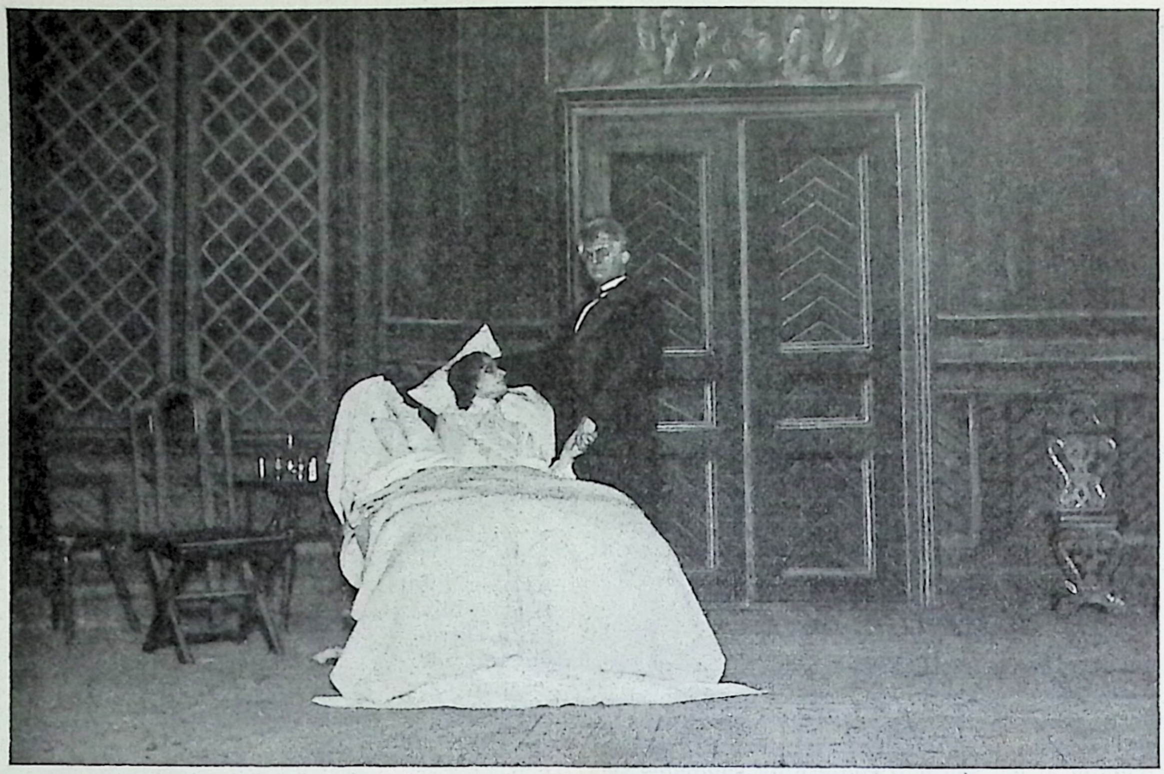


Sejrherren i Snestorm.

* * *

Som et nyt Bevis paa den ikke ukendte, men bestandig voksende tyske Mangel paa Smag, hidsætte vi en Gengivelse af et Postkort, som nylig er kommet frem. Det fremstiller Bismarck, som ved sin Indtræden i Himlen paa det hjerteligste modtages af Tysklands tidligere hedengangne Stormænd. Kortets Tekst beder det tyske Folk om ikke at nære Frygt, fordi Bismarck er gaaet bort, thi ogsaa deroppe fra vil han fremdeles lede al Ting til det bedste.





Scene af „Over Ævne“ paa Folketeatret (Frk. Ahlstrøm og Hr. Johannes Nielsen). Specielt fotograferet for „Hver 8. Dag“.

„Over Ævne“ paa Folketeatret.

Af Johs. D.

DEN traditionelle Vaudevillescenes Opførelse af Bjørnsons storslaaede Problemdrama — der debatterer intet mindre end selve det kristelige Under — er bleven en Hovedbegivenhed i vort Teaterliv.

Mærkeligt er det allerede, at en Scene, hvis Kræfter i Aarevis har bevæget sig paa saa helt andre Kunstfelter, har kunnet løse denne Opgave til Fuldkommenhed. At det er Herman Bang, hvis fremragende Feltherrebegavelse paa Scenens Valplads denne Sejr fornemmelig skyldes, er ingen Hemmelighed.

Men næsten lige saa mærkeligt er det, at Besættelsen af Stykkets to Hovedroller, den mirakelgørende Præst Sang og hans syge Hustru, betegner henholdsvis en Afskedsoptræden og en straalende Debut.



Hr. Johs. Nielsen som Præsten Sang. (Fot. for „Hver 8. Dag“.)

Det er ualmindeligt, at en ung Mand naaer at slaa igennem just i det Øjeblik, han trækker sig tilbage som aktiv Skuespiller. Som bekendt er dette netop Tilfældet med Hr. *Johannes Nielsen*, der gaar over til det kgl. Teater som vordende Sceneinstruktør.

Ingen Rolle er vel sværere end denne, hvor Publikum opfordres til at tro paa Præsten Sangs helbredende Ævne i Kraft af sin store Personlighed. Hr. Nielsen var virkelig i enkelte afgørende Scener denne ophøjede Halvgud, og mere kunde næppe naaes — thi er ikke selve denne Figur paa Teatret „over Ævne?“

Debutantinden Frk. *Ahlstrøm*, et ungt Ler, som Herman Bang selv har formet til en betydelig Kunstnerinde.

Om Debutantinder lyder Anmeldelsernes en-

stemmige Vise jo gerne saa: „Net, meget net, om Talentet tør vi indtil videre intet afgøre“. Ved denne Lejlighed blev den en ganske anden. Om den unge Dames Skønhed, Figur og Damemanerer ved Kritiken intet, thi Rollen spilles i Sengen lige til allersidste Scene. Men at her er et sjælden oprindeligt Temperament og en tidlig udviklet Intelligens til Stede, derom blev alle, Kritik og Publikum, hurtigt enige. Der spilles baade *fortissimo* og fineste *piano* i Fru Sangs Rolle, men ikke et Øjeblik høres der en falsk Klang i Frøken Ahlstrøms Gengivelse.

Jeg benyttede en Aften Lejligheden til at gøre den unge, lykkelige Begynder et Par Spørgsmaal inde hos Papa *Abrahams,* der siger Du til sin gamle Portners Datter og holder af hende som sin egen.



Frk. Ahlstrøm som Fru Sang. (Fot. for „Hver 8. Dag“.)

„Deres Ungdomsidealer som Skuespillerinde?“ spurgte jeg. „Hvem ønskede De først at ligne?“

„Ligne? — Ingen har jeg ønsket at ligne. Men jeg tror nok, jeg som lille Pige var mest henrykt over Fru *Ch. Wiehe* som *Nitouche.* Jeg løb rundt paa Dosseringen og spillede Nitouche for mine Kammerater, Folk troede vist, jeg var gal. Ja — og saa har jeg ogsaa stærkt sværmet for *Marie Møller.*“

Det bliver dog vist næppe nogen af disse to udmærkede Kunstnerinder, der vil faa Frøken Ahlstrøm til Konkurrent.

Hendes næste Rolle bliver Santuzza i Skuepillet „*Cavalleria rusticana*“. Teaterverdenen vil med Interesse følge en saa sjelden Fugl i dens videre Flugt.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

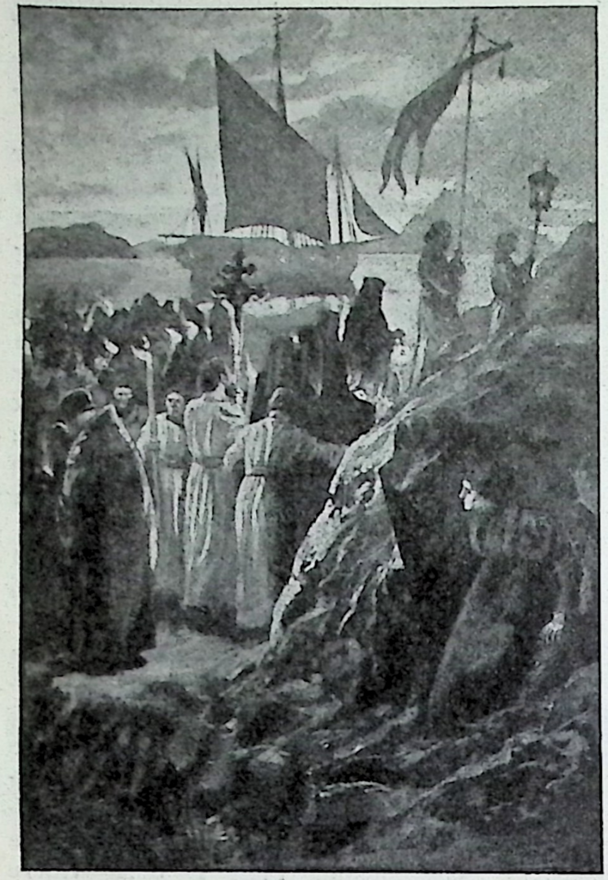
Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægter først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft; han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil. Ved at misbruge en Militærordre lykkes det ham at bringe hende og sig selv ombord i et Lystfartøj. Flugten opdages imidlertid hurtig og Fæstningen lader straks nogle Orlogsmænd sætte efter Flygtningene. Men en Nat, da Paul og Marian tror sig i Sikkerhed, kan Marian, der, som de fleste andre ombord, er gaaet til Ro, ikke sove. Hun føler, hvad Paul udsætter sig for ved at ville redde hende. Hun faar da den Ide at forlade ham.

„Paul, min elskede,“ udbrød hun, „kom til mig, jeg er alene, alene!“

Stemmer svarede hende; men det var ikke hans Stemme. Hun hævede sit smukke Hoved for at lytte, og hun hørte en blid, melodisk Musik ude fra det fjerne Skib. Den steg og faldt som en Sang om det stille Hav, en Samklang af mange Stemmer, der forenedes i en Aftenhymne. Klipperne sendte et svagt Ekko tilbage. Det var, som om Nereider var kommet op fra Dybet, for at synge for den nedgaaende Sol og hilse Mørkets og Kærlighedens Time. Da den sidste Tone døde hen, ønskede hun, at disse yndige Lyd vilde vedvare. Men andre Sangere hævede nu deres Stemmer for at synge en klageagtig Sang, og dette var en sand Hymne til Mørket, saa uhyggelig og sørgelig, saa fuld af Dødsanelser!

Marian gyste over denne nye Sang, for den førte hende tilbage til Skyggernes Verden. Da hun havde lyttet til den en lille Stund, blev Harmonierne klarere og de velklingende Røsters Toner dybere. Hun opdagede pludselig, at de syngende, hvem det nu end var, havde forladt Skibet og nærmede sig Kysten. Lanterner spredte deres gule Lys over Bølgerne, Fakler kastede et uhyggeligt Skær paa et Selskab, der syntes at komme fra et Kloster fra de fjerneste Have. Straks efter lagde tre Baade til ved Stranden, og en Flok Mænd, der alle vare iførte Pilegrimsdragter, begyndte at samle sig paa Kysten og at omgive en mørk Ting, som Skyggerne skjulte for hendes Øjne. Hun bemærkede til sin Overraskelse, at en Munk bar et Messingkrucifiks højt hævet, medens Fakkelbærere vandrede ved hans Side. Nogle svang Røgelsekar, fra hvilke en

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.



duftende Røg fløj ud i den stille Luft. Straks efter blev der dannet en Procession, og den begyndte at gaa op imellem Klipperne. Den sørgelige Sang blev atter sunget. Den Byrde, som Mændene bar, var ikke længere skjult; hun saa', det var en Kiste. Munkene var kommet i Land for at begrave deres døde.

Processionen gik langsomt fremad, thi de, der bar Røgelsekarrene, vendte sig ofte hen imod Kisten for at omgive den med Røgelse, og en Præst bestænkede den med Vievand. Højtideligt og sikkert marcherede Sangerne hen til Græspletten ved Kilden, hvor Marian havde drukket. Hun stod bleg og skælvende i Skyggen af Klippen. Skønt det var klart for hende, at disse Mænd ikke var kommet til Øen for at søge hende, var hun dog saa bange, som hun aldrig nogen Sinde før havde været. Tiden, Tusmørket og de brune Dragter pinte hendes Indbildningskraft. Hun spurgte ikke sig selv, hvorfra disse mærkelige rejsende kom. Hun tænkte kun paa at slippe bort fra dem, selv med den Risiko, at hun skulde blive opdaget. Men hun kunde ikke flygte. Processionen gik saa tæt forbi hende, at hun kunde have rørt ved Korsbæreren med sin Haand. Hun saa' mærkelige Ansigter, der meldte om Faste og om et strengt Liv. En for en gik de forbi hende, her en gammel Mand, tynget af Aarenes Byrde, dér en ung, hvis Øjne flammede af de Syn, han havde, her et Ansigt, der talte om visnende Kød, dér Læber, som havde smagt Livets Overdaadighed, og endnu hungrede efter den. Og da Munkene var kommet derop, fulgte andre i det alvorlige Tog, gamle Mænd, der humpede af Sted, Kvinder, der græd, ja endogsaa Børn. Marian saa' paa deres Ansigter, og det var, som om hendes Hjerte skulde staa stille. Nu var det ikke længere en Gaade for hende; hun vidste, hvad det betød.

„Det er de spedalske!“ udbrød hun, og hun prøvede paa at trække sig tilbage fra dem, som om Gud vilde aabne Klippen bag hende og skjule de skrækkelige Ting for hendes forfærdede Øjne.

XXI.

Underverdenen paa Bølgerne.

Processionen gik langsomt; for der fulgte mange efter Præsterne. De Minuter, den forskrækkede Kvinde ventede, var som Timer for hende. Ofte faldt Lygteskæret lige paa hende. Hvorfra de var kommet, hvis Skib det var, det vidste hun ikke. Hun kendte ikke noget til Historien om Munkene i de nordlige Have og til deres Mission hos Udskudet paa Øerne. Hun syntes snarere, det var et Besøg af Aander. Sørgesangen var en Sang om Livets Lidelser, Gravene havde udspyet deres døde for at hjemsøge hende. Medens hun følte Driften til at flygte, til, om det maatte være, at søge Tilflugt i Bølgerne, holdt de spøgelseagtige Skikkelser hende endnu tilbage paa Klippen. De syges Klagerøster blandede sig med Bølgernes sørgmodige Sang. Hun saa' de fortvivlede Menneskers fanatiske Lystighed; de lo som Idioter eller kastede sig fraadende i Græsset eller raabte til Himlen om Dødens Barmhjertighed. Langt der oppe paa Højderne gravede Munkene en Grav til ham, der var død ude paa Havet. Deres Litanier lød som blide Mellemspil til de hæslige Skrig der nede. Hun angrede bittert, at hun ikke tidligere paa Dagen var gaaet ned og havde talt med den Mand, hun havde set ved Kilden. Hun huskede, at hun var Kvinde og alene mellem dette Udskud, paa hvem Guds Forbandelse syntes at være faldet.

I dette Øjeblik forstyrrede ingen Tanke om Faren paa Øen hende. Hun tænkte ikke mere, at hun kunde blive ladet alene tilbage paa den, ja, hun bad endogsaa om, at de syge hurtigst muligt maatte vende tilbage til deres Skib og overlade hende til Stilheden og Natten. Timer syntes at gaa, før Munkene kom ned fra Højen igen. Hun saa' Lygterne danse paa Højens Skrænt, som en Sømand iagttager Sømærket paa Kysten. Hun sagde flere Gange til sig selv: „Nu kommer de, jeg hører dem.“ Men saa begyndte Sangene igen, og en hæs Latter eller Graad i Nærheden af hende knuste hendes Haab. Som et Barn gav hun sig til at tælle og sagde, at naar hun havde talt til Tusind, saa vilde Skibet sejle; men det blev hun snart ked af, og utaalmodigt krøb hun et lille Stykke bort fra sit Tilflugtssted og stod et Øjeblik og lod Brisen fra Søen blæse paa sit hede Ansigt. I dette Øjeblik lagde en spedalsk Mærke til hende og sprang op med et højt Skrig for at gribe hende om Haandleddene og slæbe hende ned til Strandbredden. Det var, som om en frygtelig Rædsel havde grebet hende og var kommet ud af Mørket for at tage hende i en skrækkelig og hæslig Favn.

Hun vovede ikke at se paa Mandens Ansigt. Hun kunde ikke tale, og alle hendes Lemmer var som lammede; men hun saa tydeligt, at han bar en laset, grøn Uniform og havde en Kniv stukket i Bæltet. Hun hørte en Ordstrøm, men kunde ikke Russisk nok til at forstaa den. En Gang syntes hun, at Manden var ved at knuse hende i sine begærlige Arme, og saa vidste hun, at han havde sagt: „Du er saadan en, som den, jeg har mistet.“ Da Tungebaandet løsnedes, udstødte hun frygtelige Skrig, og saa kom de andre spedalske løbende derhen. Snart var hun omgivet af en Hob, og de raabte, at det var en Spion. Fra tyve Munde hørte hun den heftige Anklage: „Dræb den Englænderinde, i Havet med hende!“

Pjaltede, rødøjede Kvinder banede sig Vej frem, unge Piger lo hysterisk og prøvede paa at slaa hende til Jorden, gamle Mænd hævede deres Stokke for at slaa hende i hendes blodløse Ansigt. Hun blev drevet

frem og vidste ikke hvorhen, utallige Øjne, der straalede af Sygdommens Ild, saa' ind i hendes, og kødløse Kløer rev Kjolen fra hendes Skuldre; de vilde have sønderrevet hende Lem for Lem, hvis ikke den Mand, der først havde grebet hende, havde haft saa stærk en Arm; men han slap hende ikke et Øjeblik. Maaske han havde haft en Drøm fra de Dage, der var gaaet forud for den Forbandelse, der havde ramt ham. Han bar hende højt op over Trængselen. Han besvarede deres Eder med en gal Mands Latter, Slagene ramte hans eget Ansigt, det var, som om det var et Halmstraa, de slog med. Kvinderne væltede sig ind paa ham, men han puffede dem af Vejen og trampede paa dem. Han bar hende fremad til Kysten. Han havde ti Mands Styrke, Vanvidets Lidenskab var vakt. De trak sig tilsidst forskrækkede tilbage, deres egen Overtros Djævel besatte ham. Skrigene holdt op, Stokkene blev sænkede, og han var alene, da han trak Kvinden ud i hendes Baad og stødte fra Land med den.

Marian havde lukket Øjnene, da Skaren trængte ind paa hende. Hun tænkte, at dette var hendes sidste Øjeblik. Hun ventede paa et Slag, som vilde gøre det af med hendes Liv og lade hende komme bort fra alle disse skrækkelige Syner og Lyd. Stærkt som hendes Ønske om Ufølsomhed var, blev hun dog ikke afmægtig og mistede ikke sin Følelse for Tid og Sted og for Faren. Hun hørte tydeligt den gale Mands vanvittige Rasen, medens han forsvarede hende, hans hede Aande var paa hendes Kind, hans hæslige Berøring var hende en Pine. Men hun vilde ikke se paa ham. Blodet kogte i hendes Øren, det løb rundt for hende og hendes Lemmer var lammede, hun tænkte ikke paa at ønske, at hun maatte leve og blive fri; hun havde ikke noget andet Haab, end at Døden hurtigt maatte komme. Da hun følte Grebet slappes og sank hjælpeløs ud af Mandens Arme, var hun sig endnu bevidst, at han var ved Siden af hende. Hun aabnede tilsidst Øjnene og opdagede, at Baaden allerede var et Stykke fra Kysten. Hun kunde se Lygterne flakke om paa Højens Skrænt, kunde høre Præsternes Stemmer, der overdøvede Pøblens Raab. Manden havde frelst hendes Liv, skønt hun ikke turde tænke paa, hvorhen han førte hende, til hvilket Acheron i Natten.

Den spedalske var høj og meget stærk. Han førte Aarerne med Kæmpekræfter, saa at den lille Baad fo'r rask ud imod det aabne Vand. I Øjeblikket syntes han at have glemt den Kvinde, der laa ved hans Fødder. Hans Ord var usammenhængende, men han snakkede uophørligt. Straks efter var Øen kun en Plet i Havet, og Lygterne saa' ud som glimtende Stjærner. Man hørte ikke længer Stemmerne, Nattens Tavshed hvilede som et Tæppe over Vandene. Marian tænkte, at hun blev ført bort fra Verden. Hun gyste af Kulde og af det Skum, hun fik i Ansigtet. Efterhaanden følte hun en ny Rædsel. Rædselen for den Mand, som havde frelst hende.

Hun frygtede for at bevæge sig, hun vilde nødig minde ham om, at hun var der. Da han holdt op med at ro, kunde hun høre sit eget Hjerte banke.

Han stod og stirrede tankefuldt ind mod den Kyst, de havde forladt. Saa vendte han sig pludselig om og udstødte et Skrig, for han havde glemt Kvinden, glemt, hvorfor han i det hele taget var i Baaden, og hvordan han var bleven ført bort fra sine Kammerater; men nu vaktes igen den Drift, som havde ført ham til at gribe hende i sine Arme. Han sank paa Knæ og hviskede blide, kærlige Ord. Han klappede blidt hendes Haand, som man klapper et Dyr. Han strøg hendes vaade Haar tilbage fra hendes Pande og holdt hendes Hoved tilbage, for at han kunde se hende ind i Øjnene. Det Navn, han gav hende, var vel det Navn, der havde været ham kært for mange Aar siden. Da hun vilde trække sig gysende tilbage, veg de kærlige Ord Pladsen for Trusler og Raseri. Han greb hende



ved begge Haandled og vilde kysse hende paa Munden. Hun skreg af Rædsel og sled sig ud af hans Favn.

Lange Minuter gik, før nogen af dem bevægede sig igen og saa' ud i Natten. Marian klynkede hysterisk.

„Paul!" hulkede hun. „Aa, min Gud, Paul, kom til mig!"

Svaret kom svagt fra Søen. Hun troede først, at hun hørte det i Søvne, men den gale lyttede spændt. En eller to Gange lød Raabet, det var engelske Stemmers Raab. Da den unge Kvinde forstod, at det ikke var en Drøm, men at hun virkelig havde faaet Svar ude paa Havet, syntes hun at høre Musik fra selve Himlen. Modet kom tilbage i dette yderste Øjeblik. Hun sprang op og styrtede sig ud i Vandet. En høj, dæmonisk Latter fulgte hende, medens det skummende Hav lukkede sig over hendes Hoved. Det var den spedalskes Latter. Han havde igen glemt hende.

Havet var stille som en Sø om Sommeren. Maanen, der lige var staaet op, kastede sit Sølvskær over de de sovende Øer. Marian følte det kølige Vand i sit Ansigt. Hun havde kunnet svømme, fra hun var Barn. Hun svømmede nu, som om hun blev forfulgt, frem, frem imod de Røster, hun havde hørt. Gud vilde ikke lade hende gaa til Grunde, tænkte hun, hun syntes allerede, at hun var i sin elskedes Favn. Der kunde endnu ligge et Liv foran hende, Livet med ham, som hun havde forladt. Den næste Dag hvilede hendes Hoved maaske paa hans Skulder igen, medens hun fortalte ham, at intet mere kunde skille dem ad. Skønt hendes Klæder var gennemvaade og tunge, svømmede hun dog af Sted med uforfærdet Mod. „Jeg vil til Paul!" sagde hun. „Aa, Gud hjælpe mig, jeg kan ikke dø her!" Underverdenen syntes aaben for at modtage hende, men Stjernerne skinnede oven over, Himlens Port lyste for hende; hun saa i Tanken kun en Fremtid fuld af Kærlighed og Lykke. (Fortsættes.)


Rahbek.


P. A. Heiberg.


Tode.


Baggesen.


Oehlenschläger.

De danske Viser.

Med Tegninger af Alfred Schmidt.

Den gamle Vise er pludselig kommet til Ære og Værdighed. Frem fra Visebøgerne med de smuldrede Bind og gule Pletter over alle Sider har man hentet de halvforglemte Sange, som krydrede vore Bedsteforældres festlige Sammenkomster, og man er begyndt at trykke dem op i Dagbladenes Spalter og i mange elegant udstyrede Smaahefter. Maaske var det en Variétédirektørs lykkelige Greb paa at fremmane de svundne Tider, der vakte de brede Lags Interesse for Genren, medens samtidig Yvette Guilberts Visetolkning belærte den finere Portion om, hvad en saadan lille Sang, ret forstaaet, kunde indeholde. Slagordet: „Den sociale Vise“ dukkede op, og man var ikke længe om at opdage, at vi nutildags er meget konservative med Hensyn til Visens Art og Façon. Naar lige undtages Drachmanns storstilede Kunst, er Revuen ene om at repræsentere Visen, thi de gyselige Lejlighedsrimerier, som dukker op, saa snart et Par Mennesker samles til Fest, er i Almindelighed saa langt under Lavmaalet, at man bedst derpaa kan aflæse Visens Dekadence i vor Periode.


Chr. Winther.


J. L. Heiberg.

„Den sociale Vise“ blev en mere og mere efterspurgt Vare, og da man forgæves havde søgt den i vore Dages Literatur, ransagede man gamle Tiders Visearkiv, for at se, om den muligvis skulde findes der. Journalistforeningen arrangerede sin retrospektive Sangaften, uden selv at ane, i hvor høj Grad den imødekom en Længsel hos Folk efter at genopfriske Minderne eller stifte helt nyt Bekendtskab med de Tider, da Visen florerede, da Begejstring og Harme, Umiddelbarhed og Hjertelighed, de fire Hovedelementer i den gode Vise, vel nok gav sig Udslag i større Maal end nutildags.


H. P. Holst.

I Aarhundredets Begyndelse manglede man ikke Viser. Paa Klubmødeaftenerne sang man ved Bollen de mange Drikkeviser, som allerede var blevet til i de sidste tyve Aar af det forrige Aarhundrede, for hvilke Rahbek var den typiske Repræsentant. Bacchus, som ofte blev besunget, synes til Trods for den megen Hyldest at have nægtet Poeterne sin gudbenaadede Inspiration. Man var saa inderlig tilfreds med blot at sidde der og skaale med hinanden paa godt Kammeratskab, og gennem alle Sangene gaar en stillestaaende Fryd over den dagligdags Jævnhed, en overlegen Ligegyldighed for al ægte Begejstring. „Held den Mand, der har en fuld Pokal“ — det var Omkvædet paa alle Viserne. Kun P. A. Heibergs Viser brød med dristig Radikalisme den almindelige Ramme.

Romaner og Ballader, fyldte med Unatur og hul Pathos, dukkede op og forsvandt hurtig igen, da


Hertz.


Ploug.


Faber.



Helms.

Heibergs Vaudevilleviser kom frem og overraskede og morede Ungdommen ved deres nye Façon i livligt Tilsnit og pudsige Rim. Nu følger Studentersangenes Tid, som indvarsles, da Regensianerne en Sommeraften 1820 forsamles under Gaardens Lindetræ og i overstrømmende Ungdomsbegejstring for den Stand, de tilhører, beslutter at danne en Studenterforening. Da lyder for første Gang Chr. Winthers prægtige Sang: „Her under Nathimlens rolige Skygge“, som siden igennem de mange Aar har været Forenings-Studenternes Slagsang. Ploug, Hostrup og Richardt ofrer Minervasønnens Liv deres ypperligste Sange, og Hostrup, Recke og Helms forsøger med Held at efterligne Gadevisetonen i en Række Parodier, som vækker Jubel.



Hostrup.

Krigsaarene følger, da Visen nøje afpasses efter den jævne Mands Tankegang og affattes i det Tungemaal, som falder ham lettest. Saaledes sker det, at Fabers „tapre Landsoldat“, der ganske har Visens Karakter og Form, opnaar Æren at blive Landets første nationale Sang. Recke slaar an med raske Sømandsviser, medens Heibergs Gadeviser, til Trods for den fine Stemning, de rummer, og deres følsomme Tone, dog aldrig blev Folkets rette Ejendom. —

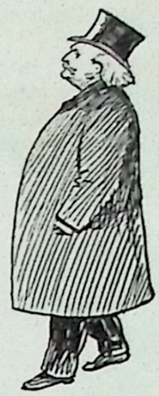


Carl Møller.



Rantzau.

I Tiaaret efter Krigen udfolder sig den livligste Vise-Produktion, som Aarhundredet kender. Fabers sjældne Lune, der er saa tørt og saa hyggelig dansk, frembringer Mesterværker som „Juleaften“ og Visen om Haandværksmanden. Erik Bøgh, vor største Versifikator og Rimsmed, ryster ud af Ærmet en Strøm af Viser, altid med Virtuositet bygget paa gode Ideer, men ofte, under den fuldkomne Form, manglende den Gnist, som fænger og varmer. Fra Studenterforeningen flyver mange morsomme Viser ud blandt den store Befolkning, uden at man der lærer Navnene paa Forfatterne at kende. Ogsaa Rantzaus grovtskaarne Københavnerbilleder vinder Folkegunst, til Trods for den Knejpeluft, som hviler over dem.



Bøgh.

Et af Studenterforeningens vittige Hoveder, Conrad Møller, som i Tredserne og Halvfjerserne udfoldede en imponerende Produktivitet, fortjener særlig at nævnes, fordi hans kaade, stærkt pointerede Humor, har meget tilfælles med vore Dages Vittighed, om end den er mindre personlig og mere harmløs. Midt i Halvfjerserne kom saa Revuen op, men i lange Tider fremtræder den i saa talentløs og ofte saa plat en Skikkelse, at den kun har saare lidet med Visekunst at skaffe. Først da midt i Firserne Henriques, Buntzen og Melbye tager fat, faar Revuen det gode Humør, som den siden bestandig har fastholdt og udviklet. Trofaste Dyrkere har Københavnerpoesien indenfor Revuens Ramme fremdeles haft i Schwanenflügel og hans Medarbejder fra de senere Aar Ricard.

— De anonyme Arrangører af Journalistforeningens Soiréer fortjener Ros for de smukke Interiører og Dadel for den Maade, paa hvilken Erik Bøgh var repræsenteret i Aftenens Program.

Mirliton.



Drachmann.



Wulff.



Melbye.



Ricard. Schwanenflügel.



Henriques.



DEN svenske Prins Carl og Prinsesse Ingeborg vil i Sommertiden tage Ophold paa Djurgården, hvor de har købt sig en stor Villa, som for Tiden ombygges til Lystslot for Prinseparret, og som, naar alt er i Orden, vil faa et ganske nydeligt og stateligt Udseende. Sommerboligen er omgivet af et skønt Parkanlæg, som med Plæner og Buskadser strækker sig helt ned mod Søen. I Juni Maaned agter Prinseparret at flytte paa Landet.

Kendte Navne

fra By og Land.

Fødselsdag.

Det danske Landskabsmaleris hæderkronede Mester, *Vilh. Kyhn*, har fyldt de firsindstyve Aar. Ingen mægter at lægge saa stærk og skøn en Stemning, som han formaar, ind i Gengivelsen af den danske Natur. Han har samtidig skænket sit Folk en Kunst, som laa dets Hjerte nær og som det



Landskabsmaler Kyhn.

fuldtud kunde fatte og vurdere. Med en aldrig trættet Arbejdsiver søger han endnu ud i Naturen og hjembringer Aaret rundt Billede paa Billede, saaledes at han endog paa den lige aabnede Charlottenborgudstilling kan møde frem med ni nye Arbejder. Som Lærer har han desuden udfoldet en stor og vækkende Virksomhed. I lige Grad er han elsket af de ældste og yngste danske Kunstnere.

Udnævnelse.

Kun sjældent ser det ærværdige Grosserersocietet saa mange Medlemmer møde op til dets Generalforsamling, som nu sidste Gang, da der skulde vælges et nyt Medlem til Societetets Bestyrelse. Bejlende til Børsens Tillid stod den midaldrende Direktør *C. A. Olesen*, som nærmest repræsenterede Societetets Traditioner, imod den noget yngre, mere *smarte* Konsul *Henius*. Med en Majoritet paa 395 Stemmer valgte Grosserne Direktør Olesen, hvis ansete Navn og solide Dygtighed gør ham særlig skikket til at repræsentere Handelsstanden.



Direktør Olesen.

Dødsfald.

Stiftamtmanden over Aalborg Stift, *E. J. Wahl*, er afgaaet ved Døden efter nogen Tids Svagelighed. Den afdøde havde i de 13 Aar, han beklædte sit Embede, forstaaet at vinde Befolkningen i begge de politiske Lejre, uagtet han af Overbevisning tilhørte det bureaukratiske Højreparti. Hans Optræden i de kommunale Raad var selv i de stærkt politisk bevægede Tider præget af en jævn, elskværdig og human Ledelse, og denne i Forbindelse med hans fredelskende Natur bidrog i høj Grad til at naa en rolig Forhandling om Sagernes reelle Kerne. Hans store Retfærdighedsfølelse bevirkede, at alle uden Persons Anseelse trygt kunde søge hans Raad, for ham stod Sagen over Personen. Baade Byens Befolkning og Amtsraadet vil savne den Mand, som efter eget Udsagn følte sig glad og tilfreds indenfor de Kredse, han var sat i Spidsen for.



Stiftamtmand Wahl.

Stiftamtmand Wahl var født 1831 og blev Kandidat 1855. Efter at han gennem Ministeriets Kontorer havde tjent sig op til Kontorchef, var han først nogle Aar Borgmester i Helsingør, hvorfra han 1886 blev udnævnt til Stiftamtmand over Aalborg Stift ved Kammerherre Dahlstrøms Afskedigelse. Han var dekoreret med Kommandørkorset.

Oberst *Ove Christian Frederik Saabye* er afgaaet ved Døden i Svendborg, 82 Aar gammel. Han udnævntes 1834 til Sekondløjtnant og har i Aar kunnet fejre sit 65-aarige Officersjubilæum. I 1842 blev han forfremmet til Premierløjtnant og 1852 til Kaptejn. Under Krigen 1864 udnævntes han til Major og i 1867 endelig til Oberst i Forstærkningen. Derefter tog han Ophold i Svendborg og blev Forstander for Byens Banestation. Denne Virksomhed, som gav ham Lejlighed til at lægge Dygtighed og Elskværdighed for Dagen, opgav han først i Aaret 1889.



Oberst Saabye.

Oberst Saabye var dekoreret med Dannebrogsordn. Kommandørkors.

Finansministeriet har ved Kontorchef *F. V. Langes* temmelig pludselige Død mistet en Mand, der var højt anskrevet i de finansielle Kredse. Som Embedsmand forestod han Kontoret for de udenlandske Betalinger, og i denne Stilling havde han rig Lejlighed til at benytte sine Evner til at tjene Statens Tarv overfor de Laan, som denne har afsluttet i de senere Aar. Ikke mindst ved sin personlige Elskværdighed og af alle anerkendte pligtopfyldende Embedsadministration forstod han at faa Pengeinstituterne i Tale, saaledes at disse fattede ubetinget Tillid til hans Transaktioner. Som et Eksempel paa hans Ansvarsfølelse for Embedet bør erindres, at han i den sørgelige Nat, da Kristiansborg Slot brændte, varetog Redningen af Statens Formue, der laa opbevaret i temmelig usolide Skabe paa Slottet. Under hans Ledelse blev alt ordnet og pakket i Sække og baaret ud paa Pladsen, hvor han, uden at vige fra sin Post, sammen med et Par Konstabler, tilbragte hele Natten med Opsynet af de store Værdier, der meget nemt kunde være blevet et Rov for Flammerne. L., der var født 1830, blev som ungt Menneske ansat i Finansministeriet, hvor han i 1876 avancerede til Kontorchef. Han var dekoreret med Ridderkorset og Sølvkorset.



Kontorchef Lange.

I Kolding er for nogen Tid siden afgaaet ved Døden, Skibskaptajn *Høyer*, der i en lang Række Aar har været knyttet til den kgl. Grønlandske Handel som Skibsfører. Utallige ere de Gange, han ofte under store Farer og Møjsommeligheder har pløjet Havet til vore fjerne Kolonier, altid lige hjælpsom overfor Passage-



Skibskaptajn Høyer.

rerne paa den alt andet end behagelige Overrejse. Netop i denne Vinter trak han sig tilbage til Privatlivets Fred og fik bevilget en meget lille Pension af Rigsdagen, en Pension, som stod i et underligt Misforhold til den store, ansvarsfulde Post, han saa trofast og dygtigt havde beklædt.

Jubilæum.

Den 5. April samledes ca. 100 Læger og Historikere til et Festmaaltid for Prof. Dr. med. Jul. Petersen i Anledning af, at det var 25 Aar siden, han begyndte sin Virksomhed som Docent i Medicinens Historie, et Fag som i mange Aar ikke har haft nogen Dyrker her til Lands. Ved hans vækkende Foredrag og store litterære Virksomhed har han ikke alene skabt Interesse for dette Fag og uddannet flere Elever, som følge i hans Fodspor, men endog gjort sit Navn bekendt langt ud over Danmarks Grænser. Han har givet vægtige Bidrag til den danske Medicinalhistorie, og er en højt skattet Medarbejder af biografisk Leksikon og flere lignende udenlandske Samleværker.



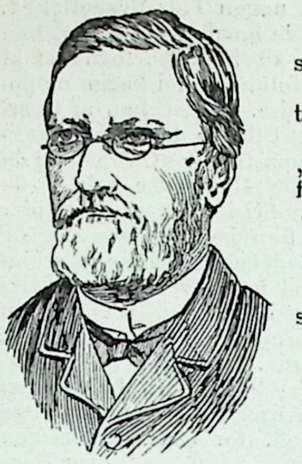
Professor Petersen.

Prof. *Jul. Petersen* er født paa Bornholm 1840 og har siden 1866 været knyttet som Læge til Nørrebro. Trods sin Praksis og sin Videnskab har han ogsaa funden Tid til at deltage i en Mængde kollegiale og filantropiske Foretagender. Har været Formand baade for den alm. danske Lægeforening og den københavnske Lægeforening, og Medlem af en Mængde Bestyrelser.

Festen gav et levende Indtryk ikke alene for den Anerkendelse, som hans Kolleger mente at skylde hans videnskabelige og kollegiale Virksomhed, men ogsaa for den Hengivenhed, man følte for en brav og elskværdig Kollega.

Den første April fratraadte Professor *Chr. Grønlund* efter eget Ønske sin Stilling som Leder af Bryggeriet Ny Carlsbergs plantefysiologiske Laboratorium, hvilket Arbejde Professoren har udført i tyve Aar.

Professor Grønlund er født 14. Juli 1825 i Vordingborg. Han blev i 1843 Student fra Kolding Skole. I en Aarrække har han virket som Lærer i Naturhistorie og i de Skrifter, der udgives af „Udvalget for Folkeoplysningens Fremme" har han skrevet en Række mindre, populære, naturhistoriske Artikler. Endvidere har han været en dygtig Skolebogsforfatter, og endelig har Professor Grønlund udgivet en Række af Skrifter, der handler om Islands Planteverden.



Professor Grønlund.

Den 4. April foranstaltede Funktionærerne ved Ny Carlsberg et Afskedsgilde til Ære for Professoren.

Bagermester *Jacob Marstrand*, som har fejret sit 25-aarige Forretningsjubilæum, er kendt af hvert Barn i Byen for sit Brød og af hver Mand i Byen for sit Frisind. Saa fortrinligt har han forstaaet sit Fag, at hans Forretning i Løbet af de femogtyve Aar voksede op til at blive en af de allerstørste, ja, paa enkelte Omraader absolut den største i Bagværksbranchen. Skønt saadanne Resultater kræver et Arbejde, der for andre vilde sluge al deres Tid, blev der for Marstrand god Lejlighed til at dyrke Interesser, som stod Forretningen ganske fjernt. Han studerede baade Kunst og Æthestik og gav sig dertil ivrigt i Kast med politiske og kommunale Opgaver. Som den Demokratiets Mand, han alle Dage var, blev han Medstifter af den liberale Vælgerforening, og har allerede længe tilhørt Borgerrepræsentationens oppositionelle Fløj. Det bør nævnes, at han som Arbejdsgiver er yderst human, som Privatmand overordentlig godgørende. Den Agtelse, han nyder, er da ogsaa ubegrænset.



Bagermester Marstrand.

Indenfor Politietatens Opdagelsesafdeling er nylig fejret to 25-Aars Jubilæer, og sikkert har det Krav paa vore Læseres Interesse at faa præsenteret Portræterne af et Par Mænd, i hvis Hænder Arbejdet for den offentlige Sikkerheds Opretholdelse er lagt.



Opdagelsesbetjent Johansen.

Den ene Jubilar, Opdagelsesbetjent *J. Johansen* har gjort Tjeneste i denne Politiafdeling i mere end 22 Aar. Johansen har i lange Tider haft den særlige Opgave at befordre de Personer, som af en eller anden Grund ikke længer havde Ret til Ophold her i Landet, videre eller tilbage til Hjemlandet. Han roses i høj Grad for den Maade, hvorpaa han har varetaget dette Hverv, og han har iøvrigt forstaaet at skaffe sig Venner overalt indenfor Politietaten.

Den anden Jubilar er Overbetjent i Opdagelsespolitiet *P. Klein*. Ogsaa han naaede hurtig ind i den Afdeling som han siden uafbrudt har tilhørt. Klein har gjort vort Politi mange gode Tjenester, Gang paa Gang hørte man hans Konduite berømme i de store Forbryderisagers Historie. Naar hertil kommer, at Klein har Ord for human Optræden, vil man forstaa, at han indtager en hæderfuld Plads i Politiets Rækker. Kollegerne har vist ham deres Tillid ved at gøre ham til Formand for „Københavns Politis Understøttelsesforening".



Overbetjent Klein.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 21 var

Horneman.

Ialt indkom 1247 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *Alma Østerby*, Korsør. 2. Præmie *N. J. Friis*, Dosseringen 26 B. 2. Sal, Kblhvn.

„Hver 8. Dag"s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*



Julius Aagaard, fot.

Et Kontorlokale, udstyret med amerikanske Møbler.

Dansk Etablissement.

„Vor Tid har ikke Tid, den har Hast," siger den amerikanske Forretningsmand og han indretter sig derefter. Søg ham op i et Forretningsanliggende. Maaske vil han under Konferencen smække sine Ben op paa Skrivebordspladen — han er lidt sær i visse Slags Smaating, og mener nu, at det er den naturligste Hvilestilling og snart er han paa Benene igen. Der er i Anledning af den foreliggende Sag en tidligere Korrespondance, som skal undersøges. Efter et Sekunds Forløb har han fundet Papirerne ved Hjælp af det snedige Brevordningssystem i Wabash-Skabet ved hans Side. Der er derefter en Beregning at gøre. Op af Lommen trækker han den altid blækfyldte Guld-Pen og faar fat i Regnemaskinen, som uden nogen Sinde at tage Fejl udfører de vanskeligste Beregninger. Man er naaet til Ende med Konferencen, hvis Resultat skal bringes videre ud til flere af Forretningens Forbindelser. En af Kontorets Damer hidkaldes, og med Blyantet, som hun i Løbet af 5 Sekunder har spidset paa Maskine, stenograferer hun Principalens Udtalelser, udføre dem videre paa Skrivemaskine, hvis Aftryk mangfoldiggøres gennem Duplikatoren og hurtigt udsendes i et stort Antal Eksemplarer. Nu kaldes Chefen pludselig bort fra sin Forretning; han faar ikke Tid til at gøre Orden blandt Skrivebordets mange Papirer, men det behøves ikke heller; fra det øverste af Bordhylden trækker han blot et dækken-



Hovedkontor i „Kontorinventar og Skrivemaskine Co."



Maskin-Afskrivnings-Bureauet.

de Laag ned over hele Pladen. Med en enkelt Nøgleomdreining dækker han for Bordets Dusin Skuffer, med et eneste Tag gør han sit Pengeskab uangribeligt og kan derefter roligt forlade sit Kontor.

Som man har set, har Amerikaneren paa sit Kontor alle Sager i den fortræffeligste Orden. For at gøre os her hjemme delagtige i de Bekvemmeligheder, som Yankeen længe har nydt godt af, startedes Aktieselskabet *Kontorinventar og Skrivemaskine Co.*, som ledes af d'Hrr. *Axel Levysohn* og *C. F. M. Knudsen* og er installeret i flotte Lokaler i det nordiske Forlags Bygning paa Købmagergade. Lad os se lidt nærmere paa de Møbler, som udgør et amerikansk Mønsterkontors Inventar.

Bedst kendt er vel Skrivebordet, som minder noget om de antike Chatoller. Foruden de mange Skuffer, rummer det en Mangfoldighed af smaa Aflukker, hvorved det undgaas, at selve Pultpladen oversvømmes med alle Slags Papirer. Maaske man nok forledes til lidt Uorden ved den nemme Maade, hvorpaa Klappen trækkes ud og skjuler hele Bordpladen, men til Gengæld spares man for de Ærgrelser, som Rengøringskonen — alle Forretningsfolks Rædsel — forvolder, naar hun uden al kommerciel Sans roder Facturaer og Breve rundt mellem hverandre.

De amerikanske Mosler-Pengeskabe er gaaet uskadte gennem den voldsomste Ild og de dygtigste Indbrudstyves Fingre. Regeringen, som gerne gør, hvad den kan, for at fremme Landets Industri, gik ind paa at anstille følgende Prøve, som kunde yde Fabrikanten en glimrende Reklame. Seks Tugthusfanger i Fængslet Sing-Sing fik hver sit Pengeskab udleveret med Løfte om Frihed, saafremt de inden 6 Maaneders Forløb havde aabnet Skabets Laas. De blev alle siddende. Laasen er nemlig en Kombinationslaas, som indstilles paa et bestemt Tal og kun Ejeren selv har Hemmeligheden, som aabner Adgang. Indbrudstyve advares indstændigt imod at prøve sig frem, da den lille Laas kan præstere en halv Million forskellige Talsammensætninger.

Skrivebordsstolen kan slaas op og ned efter den Stilling, som behager mest i Øjeblikket. Samtidig er den Lænestol ved Hjælp af en sindrig Vippemekanisme, ligesom den i alle Retninger kan bevæge sig rundt om sit Fodstykke. Fremdeles maa Bogskabene nævnes, fordi praktisk Sans her giver sig et originalt Udslag. Skabet bestaar af en Række Hylder, lukkede med Glas, anbragt hver for sig, nogle ved hinandens Side, nogle ovenpaa hinanden, og er Pladsen i Skabet fyldt ud, køber man sig et Par nye Hylder, bygger en ny Afsats, og kan fortsætte saaledes til Skabet viser sig som en veritabel Skyskraber *en miniature*.

Skrivemaskinen behøver ikke mange forklarende Ord. Forlængst er dens Fortrinlighed gaaet op for enhver fremskreden Forretningsmand her hjemme. Aktieselskabet repræsenterer i denne Branche Amerikaneren F. Remington, som selv er Aktionær i Forretningen, — og hvis Maskiner har samme Ry som de, hans berømte Fader sendte ud i Verden. For dem, der kun periodisk har Anvendelse for Skrivemaskinen, har Forretningen oprettet et Maskinafskrivningsbureau, og man behøver blot at telefonere derind og udbede sig dets ærede Assistance, straks puttes da en Dame og en Maskine i en Drosche og stiller sig et Øjeblik efter til Disposition paa det fremmede Sted. Arkitekt og Sagfører kan ved Hjælp af Duplikatoren hurtig faa deres Opgørelser og Overslag mangfoldiggjorte, og hænder det en Viseforfatter, at Aanden først kommer rigtig over ham et Par Timer, før Gildet skal finde Sted, staar 8 raphændede Afskrivningsdamer parat til at fæste hans Indfald paa Papiret.

Er der noget, et dansk Kontor savner, er det en heldig Ordning for modtagen Korrespondance. En praktisk Løsning er Wabash-Brevordner-Skabene, hvis Skuffer saavel ud- som indvendig ere mærkede med Bogstaver.

Der er ikke det Kontorarbejde til, som i Amerika ikke udføres paa Maskine. De har Maskiner til at skrive med, regne med, spidse Blyanter paa, til at hefte, stemple og nummerere med, og alle disse udmærkede Mærkværdigheder føres af *Kontorinventar og Skrivemaskine Co.* Aktieselskabet, som foruden paa Købmagergade har Lager i Søkvæsthuset, har sit eget mekaniske Værksted for Maskinreparationer og sit eget Snedkerværksted før Møbelistandsættelse.

En ejendommelig Nyhed er den „elektriske Vifte“, som skal bringe frisk og kølig Luft omkring i Kontorets Rum. Højt oppe under Loftet i Kontorinventarkompagniets Lokale hænger den og svirrer rundt med sine mægtige Vinger, symboliserende Forretningens Bestræbelser for at bringe et Pust af amerikansk Forretningsaand ind i de danske Kontorer, hvor man ikke altid fornemmer Suset af hastige Vingeslag.

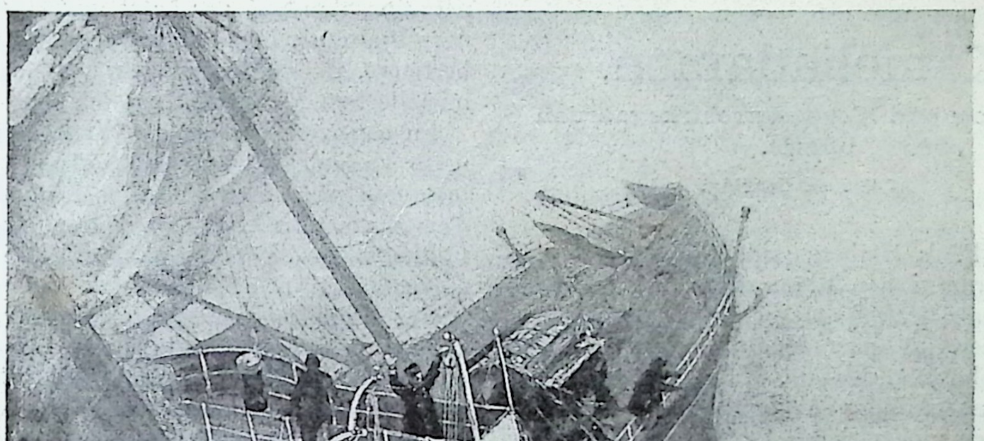


Lagerlokale i „Kontorinventar og Skrivemaskine Co.“

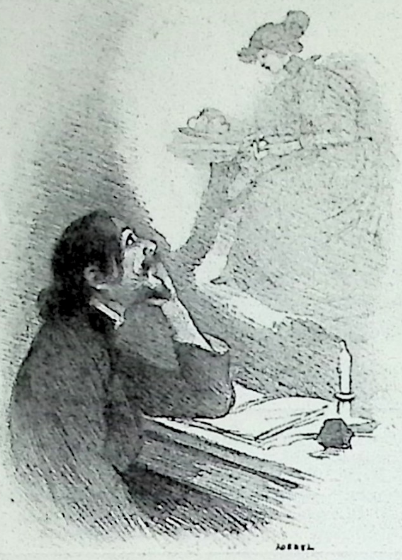
ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 30. Aargang 1898—1899. Søndag den 23. April 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Lystdamperen „Stellas“ Forlis i Kanalen,
ved hvilken Lejlighed mange Menneskeliv gik til Grunde.



Kameliadamen.

Et Besøg paa Montmartrekirkegaarden i Paris.

Af Henrik Cavling.

Fra P. A. Heibergs sidste Hvilested spadserer vi hen til en Grav, som kun de færreste Fremmede besøger. Ikke mange aner, at paa Montmartrekirkegaarden hviler Alphonsine Plessis, Kameliadamen, som er bleven navnkundig gennem Alexandre Dumas' Roman og gennem Sarah Bernhardts, Eleonora Duses og Réjanes Kunst. Vi standser foran den lille Sarkofag i hvis hvide Marmor læses:

Ici repose
Alphonsine Plessis
nèe le 15. Janvier 1824
decédée le 3. Fevrier 1847.
De Profundis.

Hun blev altsaa 23 Aar.

Hvad vides der nu om denne Kvinde, hvis tragiske Skæbne har henrevet Tusinder og atter Tusinder til Taarer? Hvem var Alphonsine Plessis, den skønne Synderinde, som hviler under dette Marmor? Hendes Historie er lidet kendt. Vi skal fortælle den i korte Træk.

Alphonsine Plessis var et fattigt Landsbybarn, født i L'Orne. Hendes Moder, der skildres som en fin og ædel Skikkelse, tilhørte en gammel Proprietærfamilie, og efter hende synes Datteren at have arvet alle sine bedste Egenskaber, sin Sjæls Renhed og sin Forstand. Hendes Fader var et uægte Barn, Søn af et offentligt Fruentimmer og en Præst. Efter ham arvede Alphonsine den Hang til Last, der paa engang skulde gøre hende til en uværdig Skabning og forevige hendes Navn.

Forældrenes Bryllup fandt Sted i Landsbyen Cormenil, L'Orne i Aaret 1821. Faderen nedsatte sig som Landsbykøbmand, men varetog ikke sine Forretninger. Ægteskabet, som paa Grund af hans Drikfældighed og Ondskab synes at have været ulykkeligt, velsignedes med to Børn, begge Piger, hvoraf den yngste fødtes den 15de Januar 1824 og fik Navnet Alphonsine. Det var hende, der 23 Aar senere som Hertuginde Du Marie Plessis blev begravet fra Madeleinekirken og af et umaadeligt Følge, hvorimellem Medlemmer af de største dalevende Familier i Frankrig, fulgtes op til dette Hvilested.

Faderens Drikfældighed tog til, og kort efter Alphonsines Fødsel mishandlede han Moderen saa frygteligt, at hun maatte redde sig ved Flugt. Alphonsine blev sat i Pleje hos en fattig Slægtning, hos hvem hun voksede op i Armod. Da hun var otte Aar gammel, døde hendes Moder, og hun blev jaget ud i Verden for at tigge; Barnets fine Skønhed, der halvt udviklet brød igennem Pjalterne, bemærkedes snart af Egnens Libertinere. Endnu før hun var fyldt sit tolvte Aar mistede hun sin Uskyld.

En henrivende jomfruelig Ynde aandede ud af dette Væsen, af hendes blege Ansigt, af hendes talende Øjne, af hele hendes Legeme og Sjæl. Faderen, som indsaa, at han kunde gøre sig en Indtægtskilde af den smukke, lille Pige, var lavsindet nok til at anbringe hende hos en gammel Vellystning, der boede i Byen Exmes og var Proprietær. Her opholdt Alphonsine sig til sit fjortende Aar, da hun i sin vaagnende Blufærdighed oprørtes over det nedværdigende i sin Stilling. Hun flygtede, blev forfulgt, og efter mange æventyrlige Hændelser kom hun atter i sin skændige Faders Vold.

Begærlig efter yderligere Vinding førte Uslingen sin Datter til Paris, hvor han anbragte hende hos en Frugthandlerske i Rue des Deux Ecus. Men den unge Piges voksende Intelligens krydsede hurtig Faderens Planer. Hun var nu 16 Aar, og hendes ungdommelige Dejlighed beruste baade Mænd og Kvinder. Naar hun viste sig paa Gaden, standsede de Forbigaaende og troede, at hun var en Prinsesse, der i et Øjebliks Lune havde iført sig en simpel Klædning. Jævne Folk, med hvem hun kom i Berøring, fortrylledes alene af hendes tilbageholdne blufærdige Væsen, og dog var der i hendes Gang og ydre Holdning en Anstand, som kun findes hos unge Damer af det fødte Aristokrati.

Hun forlod Rue des Deux Ecus og tog Plads hos en Modehandlerinde i Rue St. Honoré. Men længe havde hun ikke opholdt sig paa dette Sted, før hele Kvarteret beskæftigede sig med hendes Skønhed. Modehandlerindens Forretning blev bestormet af Galaner, der vogtede paa enhver af den dejlige Modistes Bevægelser og ved alle mulige Midler pønsede paa at vinde hendes Gunst.

Saa var det en Søndag i Slutningen af 1839,

at hun for første Gang vovede sig ud paa egen Haand. Med sine sammensparede Penge, ialt 5 Francs, i Lommen agtede hun sig til St. Cloud for at se det store Springvand. Hendes Hjærte bankede af Forventning om, hvad Dagen vilde bringe hende, alt imens hun i sin nette Dragt ilte ned til Seinen, hvor de smaa Baade svingende fulde af glade Passagerer sejlede ud igennem Solskinnet til den lyse Skov.

Men da Alphonsine kom til Galleri Montpensier, blev hun overrasket af en Regnbyge og gik ind i en Restaurant. Værten, som personlig tog imod hende, og som til Trods for sine 50 Aar følte sig betagen af det barnlige Væsens Skønhed, indbød hende galant til sit Middagsbord. Regnen piskede gennem Gaderne, og den unge Pige, der fandt Behag i den belevne Restauratørs Optræden, gav nølende efter for hans Forestillinger og fulgte ham ind i hans private Lejlighed. Bordet, der stod dækket, udfoldede sig for hendes Øjne som et Æventyr, og nysgerrigt nippede hun til Vinene, der perlede i Glassene. For første Gang smagte hun Champagnerusens Sødme.

Udenfor var det imedens blevet Skybrud, og i den drevne Kurmagers Selskab glemte Alphonsine Plessis sin Udflugt til St. Cloud. Hun følte, at hun var bleven rig og lykkelig, og inden Aften havde hendes galante Tilbeder lejet hende et smukt Værelse i Rue de l'Arcade og foræret hende en kontant Sum paa 3000 Francs.

Hermed begyndte det Liv, hvorved den unge Kvinde skulde erhværve sig saa megen Berømmelse og Skam.

Forholdet til Restauratøren varede ikke længe. Hun forandrede sit Navn og lod sig kalde Marie Duplessis. Hendes elegante Dragter, hendes eksentriske Levevis og hendes fabelagtige Ødselhed, men tillige hendes hjærterørende Ømhed og Deltagelse for Fattige og Ulykkelige, beskæftigede hurtigt Publikum og Presse. Uden selv at vide hvorledes, var hun bleven en af Tidens største Kurtisaner. Digtere og Kunstnere følte sig inspirerede af hendes Skønhed, og ved Omgang med aandfulde Personligheder erhvervede hun sig hurtigt en Dannelse, der ikke var almindelig og som harmonisk føjede sig ind i hendes Væsen. Samtidigt udviklede hun sig til et enestaaende herligt Billede af Skønhed. Hendes mørke Haar var svært og naaede, naar det var opløst, næsten ned til hendes Fødder. Hendes Ansigt var ligt Madonnas, med dybe mørke Øjne, med fint tegnede Øjenbryn, og fortryllende ved en opvakt Næse og en lille troskyldig formet Mund. Hendes Hals og blændende hvide Barm røbede Linjerne af et Legeme, der syntes skabt af Aand og dog satte Mændenes Lidenskab i Brand. Borgerkongedømmets galante Herrer samledes i hendes ødselt udstyrede Salon og lagde hele Formuer for hendes Fod. En fransk General, der netop var vendt hjem fra Afrika, udbad sig Tilladelse til at betale hendes Gæld, som ved den Tid beløb sig til 80,000 Francs. Unge Adelsmænd og fyrstelige Personer flokkedes om hende, og uden at hun mistede sin jomfruelige Ynde, gled hun fra Favn til Favn, snart overgiven som et Barn, snart nedsunken i en moden Kvindes fortryllende Melankoli. Hun elskede Mændene og foragtede deres Penge. En Tilbeder, som forgæves tryglede om hendes Gunst, sendte hende 300,000 Francs. Hun var velgørende i stor Stil, men undlod derfor ikke at bruge Formuer til sit Toilette. Hendes Undertøj alene var besat med Kniplinger til Værdi af 30,000 Francs. Hendes Indtægter vare fyrstelige og dog befandt hun sig i en bundløs Gæld.



Kameliadamen Alphonsine Plessis, kaldet Marie Duplessis, (fotografisk Gengivelse efter et af Datidens Malerier).

Dronningen fra Pére-Lachaise kaldtes hun i Datidens Boulevardpresse, men ingen véd forøvrigt, hvorfra hun havde faaet dette Tilnavn. Naar hun viste sig i Theatret, plejede hun at bære en hvid Kameliablomst i Haaret eller Brystet, og en Garderobe-Kone i den store Opera, som var hende behjælpelig med Toilettet, kaldte hende for første Gang *La dame aux camélias* (Kameliadamen). Under dette Navn forevigede Dumas hende i sin Roman, der blev dramatiseret og nu spilles paa Alverdens Scener.

Det var i September 1844, at Alexandre Dumas fils, 20 Aar gammel, første Gang saa hende i Théâtre des Variétés, hvor hun viste sig i Selskab med en gammel russisk Diplomat. Hendes Skønhed og Ulykke gjorde et stærkt Indtryk paa den unge Digter, og ved en Vens Medhjælp blev han samme Aften præsenteret for hende i en Restaurant. Samtalen var livlig, og Selskabet havde netop sat sig til Bords, da Glæden pludselig formørkedes, idet Marie Duplessis for første Gang fik et frygteligt Hosteanfald — det samme, som Sarah Bernhardt, Eleonora Duse og Réjane i vore Dage spiller med en saa hjærtegribende Kunst.

Alexandre Dumas, som nu ogsaa hviler paa Montmartrekirkegaarden, kaldte i sin Bog Kameliadamens Elsker for Armand Duval, hvilket er en gennemsigtig Omskrivning af hans eget Navn. At han havde tænkt sig selv som Elskeren, lagde han iøvrigt ikke Skjul paa. Da Sarah Bernhardt i 1896 genoptog Kameliadamen paa Renaissancetheatret, ønskede hun at behandle Arbejdet som klassisk og altsaa spille det i Julikongedømmets Kostymer. Hun samtalte desangaaende med Dumas, som ytrede:

„Hvad Armand Duval angaar, er det en let Sag, jeg sender Dem mit Portræt fra den Tid!"

Marie Duplessis har elsket Alexandre Dumas, og den salige Lykke, Uro og Fortvivelse, der strømmer gennem Digterens Drama, har han følt i hendes Favn. Og dog var Alexandre Dumas ikke Armand Duval.

Det var en ung, melankolsk Greve, Edouard de Perrigord, som i Aaret 1845 traf Kameliadamen i Operaen. Han blev forelsket i hende, afbrød Forbindelsen med sin Familie og bortkastede en Formue for at vinde hendes Gunst. Den unge Greves Kærlighed synes at have været saa overvældende lidenskabelig, at den gjorde et mere end forbigaaende Indtryk paa Kameliadamen. Det var i Grevens Selskab, hun forlod Paris og tog Bolig paa Landet i et lille Hus.

Og det var her, at Grevens Fader uventet indtraf og havde den bevægede Samtale med Kameliadamen, som vi kender fra Dumas' Drama. Men Samtalen havde en noget anden Virkning end paa Theatret. Den unge Greve, der havde sat sin Formue over Styr, ejede endnu 15000 Francs i aarlig Rente; og da Faderen var rejst, tilbød han sin Elskede at indgaa Ægteskab; og hun paa sin Side lovede at ville leve stille og nøjsomt som hans Ægtefælle i det lille Landsted, der laa imellem Rosenlundene ved Bougival.

Det vilde i disse Linjer blive for vidtløftigt at fortælle, ved hvilke Midler den unge Mands Familie hindrede denne Plan. Ydmyget og fortvivlet rejste Marie Duplessis atter til Paris, hvor hun søgte Glemsel i et vildt og for hendes Sundhed ødelæggende Liv. Men sindssyg af Kærlighed fulgte den unge Greve efter hende. Han bønfaldt sin Elskede om paany at bryde med de gamle Venner, og paany gav hun efter for hans stærke Følelse. Hun fulgte ham til London, og her indgik de Ægteskab; men endnu før Hvedebrødsdagene var tilende manglede Greven Penge til det mest Nødvendige. Familien benyttede sig af denne Krise til at bringe ham paa andre Tanker. Han forlod sin Hustru, og beskæmmet i sin Kærlighed, forsmaaet, lidende af Hosteanfald og nervøse Smærter, syg og nedbøjet til Døden, men smukkere end nogensinde, vendte Marie Duplessis tilbage til Paris.

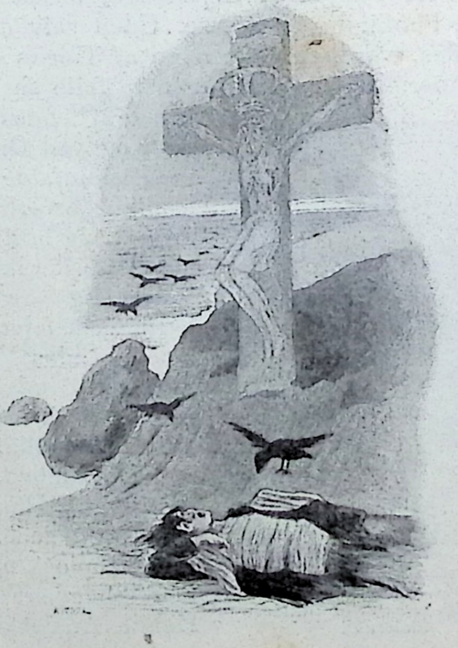
Og nu begyndte der en kortvarig, men forsonende Periode af hendes Liv. Enhver saa, at hun bar Dødens Mærke paa sin Pande, men Dødsmærket prydede hende som et Diadem.

Formaaende Venner skaffede hende Hertugindetitlen, der aabnede hende Adgang til en vis Del af Adelens Saloner, ja til Hoffets Fester. Det føltes, at hun skulde dø, og alle de, der havde elsket hende, kappedes om at forskønne hendes sidste Dage og forsone hendes Tanke med den nære Afsked. Marie Duplessis Navn og Rygterne om hendes æventyrlige Liv og Skønhed var trængt ned i Folket, og en hel By sørgede, da hun i Februar 1847 udaandede, klædt til Døden i en kridhvid Dragt og med den hvide Kamelia trykket fast mod sine Læber. Da hendes Lig den 5te Februar blev ført fra Madeleinekirken til Montmartre, fulgte Grev de Perrigord til Fods Baaren, hulkende som et Barn. Dumas, der var i Spanien med sin Fader, deltog ikke i det imponerende Ligtog. Men en Sværm af Adelsmænd, Kunstnere og Skribenter, en uhyre Række Vogne, hvori et broget Dameselskab, Grevinder, Baronesser og Damer af den galante Verden, og endelig Tusinder af Fattige, for hvem den Afdøde havde været en Velgørerinde, alt ialt et uhyre Følge, fulgte Kameliadamens Baare op til denne Grav.

Nu skinner Solen stille paa det hvide Marmor, mens Sagn og Mythe tæt lægger sig om hendes Navn. For et Folk, som uskrevne Vedtægter dagligt tyranniserer, er hun bleven Billedet paa den store fri Lidenskab, og gennem den kunstneriske Fremstilling er hun hævet op for Efterverdenen som den moderne Tids Aspasia. En Plads stod tom længst nede i det franske Pantheon, og Franskmændene har ud af deres Naturs Inderste hævet Kurtisanen op paa denne Plads.

Men det var næppe sket, saafremt der ikke fra Marie Duplessis klang en Tone, som finder Genklang i enhver Kvindes, selv den renestes, lønligste Attraa. Der hviler over hendes Skikkelse noget almenmenneskeligt, selv om det er stridende mod de almindelige moralske Forestillinger. Kameliadamens Lykke, Lidelse og Undergang er jo fremstillet paa ethvert Sprog og har fremkaldt Taarer i ethvert Folk.

Myndige Englænderinder hulker af Bevægelse, naar de ser Kameliadamen paa Theatrene i London, og her i den stille Aften sniger der sig en falden fransk Kvinde ind fra Gaden og lægger en Violbuket paa Kurtisanens Grav.





Gud Fader indblæser Adam Liv.

Moderne Kunst.

Det første Menneskepar, dets Skabelse og Skæbne, saaledes som første Mosebog beretter den, har alle Dage været et Emne, som øvede den største Tiltrækningskraft paa Penslens og Mejslens Kunstnere. Saavel Maleriet som Skulpturen havde god Anvendelse for disse to Menneskeskikkelser, hvis Legemer var formede af Guds Haand og ikke skjultes af nogen Art Klædning. Hvilke Fremskridt end Naturvidenskaben vil kunne opvise, hvor langt den end vil naa med Hensyn til at bestemme alt Levendes Oprindelse, aldrig vil dog Kunstnerne give slip paa det store, lykkelige Motiv, som den urgamle Skabelses-, Paradis- og Syndefalds Mythe yder dem. En tysk Kunstner, *Gustav Eberlein,* som er i Besiddelse af en dristig og opfindsom Indbildningskraft, har vakt stor Opsigt med sine Fremstillinger af dette bibelske Æmne. Fem originale Arbejder — en stor Gibsmodel og fire mindre Broncegrupper er blevet Resultatet af hans Fordybning i dette Stof.

Gud Fader, der indblæser Adam Livets Aande er Æmnet for den største Gruppe. I det storstilet anlagte Arbejde ser vi en mægtig, herlig skabt, langskæget nøgen Mand, som bøjer sig nedover og nærmer sine Læber til en lavere staaende, skægløs Mand af ungdommeligt Udseende. Selve Handlingen lader sig absolut ikke udtrykke plastisk, Fremstillingen vil altid løbe Fare for at udtydes, som om den ældre trykkede et Kys paa den yngres Læber, noget i Retning af en Zeus med sin Ganymedes.

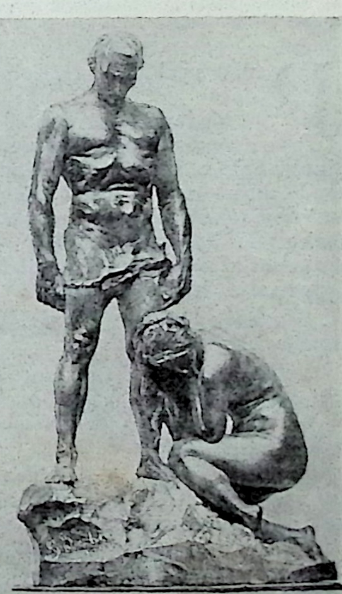
Af de tre smaa Broncegrupper fremstiller den ene det Øjeblik, da Adam første Gang skuer den ham til Medhjælp skabte Kvinde. Evas Skikkelse er af Eberlein formet saa skøn, at den gør Adams Betagelse forstaaelig. Han synes i dette herlige Legeme at se Indbegrebet af al Himlens Salighed og tilbedende bøjer han Knæ for denne Gave fra Gud, som skal dele Paradisets Lykke med ham.

Men den bitre Skuffelse følger hurtig efter Henrykkelsen, og den anden Gruppe skildrer Parret efter Syndefaldet. Adam staar sønderknust af daarlig Samvittighed ved den Brøde, han har begaaet. Han synes en brudt Mand, som var han blevet mange Aar ældre. Med Øjnene fæstet mod Jorden staar han og grunder, medens nu hun, der har forlokket ham til at handle mod Guds Bud, ligger paa Knæ, nedbøjet af Anger.

Den tredie Gruppe fremstiller Adam, da han har fundet sin Søn Abels Lig og bærer det bort fra Mordstedet. Kunstneren har givet Menneskenes Stamfader svære Kræfter og anbragt Abel over Adams Skuldre. Modsætningen mellem det slappe Lig og Adams kraftige Legeme, til hvis svulmende Muskler den sørgelige Byrde støtter sig, er ypperlig udarbejdet. Men naturligere havde det været og bedre i Overensstemmelse med et Faderhjertes Følelse, om Adam havde løftet den dræbte kærligt op, baaret ham foran sig, med det døde Hoved mod sin Skulder, medens han ængsteligt søgte et eller andet Tegn paa at Livet dog endnu ikke var fuldt udslukket.



Adam og den nys skabte Eva.



Efter Syndefaldet.



Adam med Abels Lig.



Adam og Eva ved deres Livs Ende.

Seriens sidste Gruppe viser os Adam og Eva ved deres Livs Ende. Man skulde ikke tro, at et træt, livsmæt Oldingepar var nogen Opgave, som i særlig Grad kunde friste en Billedhugger. Men Eberleins interessante Gruppe beviser, at dette Synspunkt er fejlagtigt. Han følte sig særlig tiltalt af at skildre disse to halvnøgne Oldinge-Skikkelser med fuld realistisk Sandhed, og han opnaaede desuden at forlene dem med et saadant Storhedspræg, at Tilskueren straks opdager, at det er to sjældne Menneskevæsener, som her vandrer deres Livs Afslutning i Møde.

Den hele Cyklus er en fremragende og særegen Kunstners Værk, som i lige Grad bærer Vidne om den berlinske Billedhuggers store Alsidighed og livfulde Fantasi.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægter først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft; han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil. Ved at misbruge en Militærordre lykkes det ham at bringe hende og sig selv ombord i et Lystfartøj. Flugten opdages imidlertid hurtig og Fæstningen lader straks nogle Orlogsmænd sætte efter Flygtningene. Men en Nat, da Paul og Marian tror sig i Sikkerhed, kan Marian, der, som de fleste andre ombord, er gaaet til Ro, ikke sove. Hun føler, hvad Paul udsætter sig for ved at ville redde hende. Hun faar da den Ide at forlade ham.

„Paul," raabte hun. „Kom til mig, jeg vil ikke dø!"

Medens hun raabte, syntes hun, at kolde Hænder trak hende ned i Dybet, men i samme Øjeblik fo'r en Baad ud af Mørket, stærke Arme greb hende, hun saa' sin elskede bøje sig over hende, hun saa' den stjerneklare Himmel, varme Læber kyssede hende paa Panden, hun blev knuget i en øm Favn, omfavnet af en Mand, som om hun aldrig mere kunde slippe ud af hans Arme igen.

„Min elskede, det er mig, Paul! Gud være lovet, hun lever!"

Hurtigt kom hun om Bord paa „Esmeralda", og han bar hende ned i Kahytten. Hun havde ikke Styrke til at tale, men holdt fast i begge hans Hænder og faldt i en dyb Søvn.

Ved Daggry øjnede „Esmeralda" i det fjerne et af Krigsskibene af Østersøflaaden, men den gamle John trak op i Bukserne ved dette Syn og sagde:

„Til Helvede med den! Nu er den paa den gale Side af os, Kammerater! Vi er i Stockholm, naar den er otte Glas."

Og den gamle John talte Sandhed.

XXII.

I Kærlighedens Baand.

Om Morgenen den femtende Dag efter Flugten fra Kronstadt sad Paul i det aabne Vindu i sit Værelse i „Strand" i London. St. Martins Kirkeklokker paa Charing Cross havde lige ringet halv ti. Gaderne under hans Vindu genlød af mange Stemmer og Trin. Han havde besøgt London én eller to Gange tidligere. Men dette Skuespil med de Masser af Mennesker, der drog mod Øst for at tjene deres daglige Brød, var nyt og vidunderligt for ham, som om han saa' det for første Gang. Denne uhyre store Mængde, der hverken saa' til højre eller til venstre, hvilke Tragedier og Komedier spillede den ikke i Livet hver Dag! Paul havde hørt London omtale som et Mørkets Tilflugtssted, en By uden Himmel, en mægtig Hovedstad, der var indhyllet i Taager. Men denne dejlige Foraarsmorgen gav ham et helt andet Indtryk. Skønt det var lige i Begyndelsen af April skinnede Solen varmt. Luften var frisk og blid, som om den naaede Byen fra en duftende Have. Og til den skønne Morgen føjedes Hyggen i de engelske Værelser, han havde lejet til

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

sig selv og sin „Søster“, Marian. De havde aftalt bestemt, at hun ikke skulde træde i Forbindelse med sine engelske Venner, ikke en Gang se dem, før den Fremtid, de elskede at tale om, var noget mere end elskendes Drømme, og hun havde taget Hensyn til hans Mening, som om den var en Lov for hende.

„Jeg skylder Dig mit Liv,“ sagde hun. „Jeg vil ikke se nogen, ikke tale med nogen, før Du ønsker det; men jeg maa skrive til Dick.“

„Og sige dem, at Du er i England,“ udbrød han lidt ængsteligt. „Hvis Du skriver, saa kommer de her og spørger Dig om dine Hemmeligheder. Jeg véd, at Du intet vil sige dem; men jeg ønsker ikke, at Du skal se dem, jeg ønsker ikke at træffe den Mand, der har fristet Dig.“

„Jeg vil ikke se ham, kæreste Paul; hvis Du bad mig om det, saa skal Gud vide, at jeg aldrig nogen Sinde vil se ham igen.“

Hun var begyndt at forstaa sin elskede helt, at forstaa ham med den inderligste Sympati. Stor, som hans Kærlighed til hende var, pintes han dog nu, da hun var i England og udenfor Russernes Rækkeevne, af den Tanke, at hun var i Besiddelse af de Hemmeligheder, som han skulde have vogtet. Han vidste, at Ægteskabet vilde forsegle hendes Læber for stedse, men indtil de stod foran Alteret sammen, maatte han ubetinget stole paa hendes Løfte. Hvorledes deres Fremtid skulde være, det vovede han næppe at tænke paa. Han var en russisk Adelsmands Søn og vidste ikke, hvorledes han skulde bære sig ad med at tjene sit Brød. Han var en fremmed i et fremmed Land, hvorledes skulde han faa sit Livsophold? Hvis han giftede sig straks, var det at kaste sig blindt ud i Livets Hav og stole paa, at én eller anden Vind vilde føre ham til en venlig Kyst. En stærk Sympati for hende var endog stærkere end hans lidenskabelige Længsel efter at kalde hende sin Hustru.

„Vi er to Børn, der driver omkring paa Havet,“ sagde han. „Gud alene véd, hvorhen Rejsen fører os, men vi vil altid være sammen, ikke sandt, Marian?“

Hun slog Armene om hans Hals.

„Vi driver ikke om for Vind og Vove, saa længe jeg har et Hjem i dit Hjerte,“ sagde hun.

Det var Dagen efter, at de var ankommet til London. De havde følt sig draget til denne By, draget dertil af en ubestemt Drift, af det Haab, at London vilde være dem en god Ven. Hvor meget Marian end ønskede at se sin lille Broder, hvor meget hun end længtes efter Devonshires Veje og Landsbyer, talte hun dog ikke om det til sin elskede. Hvis han havde bedt hende om det, var hun Dagen efter deres Ankomst gaaet lige hen til en Kirke med ham og havde overgivet sig til ham for stedse. Hun var glad ved den Tanke, at det nu var hende, der skulde være den stærke. Hun vilde hjælpe ham og tvinge ham til at glemme. For hendes Skyld havde han ofret sine Venner og sin Lykke. Hans Mod, som havde frelst hende i Kronstadt, stemte hende til Medlidenhed her. Et Barn, der er faret vild i en Labyrint af Gader, kunde ikke være mere hjælpeløs end den Mand, hun elskede, og hvem Skæbnen havde jaget i Landflygtighed. Hun begyndte at lægge Planer om, at hun vilde arbejde for ham, bygge det Hjem, hun havde lovet ham. At det var en fortvivlet Opgave, skræmmede hende ikke.

„Hvis jeg havde mit Helbred og kunde have Barnet hos mig, vilde det være let,“ tænkte hun. „I vor Tid kan en flink Kvinde tjene sit Brød i London, og jeg har Evner nok dertil.“

Ærgerrigheden var god nok; men det var Udførelsen, det glippede med. De var kommet fra Stockholm lige til denne Lejlighed ved Charing Cross. Her gik de for Broder og Søster, hvad der ikke var vanskeligt, da Paul talte Engelsk flydende, og nu ventede de paa, at det skulde lysne for dem. Hun adlød hans Ønske om, at deres Ankomst skulde holdes strengt hemmelig. Der var ingen af hendes faa Venner i London, der vidste, at hun havde forladt Kronstadt. Hun skrev ikke til Barnet, og hun forlod aldrig sine Værelser. Paul derimod erindrede, at en Mand, som han havde været gode Venner med, da de studerede sammen, nemlig Feodor Talvi fra Novgorod, var ansat i den russiske Legation. Han skrev til ham og til sin Slægtning, Fyrst Tolma, og fortalte dem om sin Tilstand og om sine Hensigter. „Jeg er her for at bevare Ruslands Hemmeligheder og ikke for at røbe dem.“

Brevene blev afsendt; men der gik mange Dage, uden at der kom Svar. Den femtende Dag, da Paul sad ved Vinduet og ventede paa, at Marian skulde komme ned til Frokost, begyndte han at sige til sig selv, at hans Venner ikke længere vilde være hans Venner. Han havde troet, at hans Slægtning Tolma var en Mand, der tænkte stort, en Mand, der havde mistet Russerens Tro under Indtrykket af de mange Hovedstæder. Men den alvorlige Henvendelse, han havde sendt til Paris, blev ikke besvaret. Han sagde til sig selv, at Fyrsten ikke var der, at han maaske var i Monaco eller krydsede omkring med sin Yacht. Paul vilde ikke tro, at en Mand, der havde elsket ham, som om han kunde have været hans Søn, vilde forlade ham i det Øjeblik, da han var uheldig. Han gyste tilbage for Sandheden; han vilde ikke tænke sig, hvorledes den kunde være.

Marian traadte ind, medens han endnu stod og grublede ved Vinduet. Hun gik sagte over Gulvet og kyssede ham hurtigt paa Kinden. Uden at tænke paa Tid eller Sted tog han hende i sine Arme.

„Du kære lille,“ sagde han, „Du bringer mig tilbage til Jorden igen. Og Du har Roser paa Kinden i Dag! Der er ingen Læge saa god som Ens Fædreland. Har Du sovet godt, Marian?“

Hun vilde ikke fortælle ham, at hun havde været vaagen om Natten, og han havde ikke Øjne til at se, at Rødmen paa hendes Kinder var et Tegn paa Svækkelse.

„Jeg sover altid godt,“ svarede hun med en lille Latter, „i den Henseende maa Du ikke være bekymret.“

Han skød hende blidt tilbage og holdt hende i Haanden.

„Naa, saa det er din nye Kjole!“ sagde han. „Har jeg ikke en god Smag? Er den ikke prægtig? Jeg vil aabne en Butik her, og Du skal skabe mig en Formue.“

Hun kyssede ham paa Haanden og gik hen til Frokostbordet.

„Jeg vil sende Dig ud og købe mine Kjoler, naar vi bliver gift,“ udbrød hun. „Du vil ikke bryde Dig om, at man ler —“

„Bryde mig om det? Sapristi! Brød jeg mig om det i Gaar, da jeg købte den Kjole, og tolv unge Piger gjorde den i Stand for mig, og Købmanden selv bar den ud til Drosken. Det var en sand Procession, og jeg gik i Spidsen. Du maa miste dine Klæder igen og atter blive forkølet, Marian. Det morer mig at købe Kjoler til Dig.“

Han havde været i Byen for hende den foregaaende Dag, for hun havde intet Tøj faaet med sig fra Rusland, og i Stockholm var hun kun bleven daarligt forsynet. Sit Løfte om ikke at gaa ud paa Londons Gader holdt hun trofast lige saa meget af Vilje som af Svaghed. Kulden og Rædslerne den Nat paa Øen med den hellige Kilde havde tæret paa hendes ringe Forraad af Kræfter. Hun frygtede for, at hun skulde blive angrebet af en farlig Sygdom og han saa være alene om at kæmpe den ulige Kamp.

(Fortsættes).

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



Korvetten „Fyen" til Ankers i Store Belt; optrækkende Byger.

KORVETTEN eller Krydserfregatten „Fyen", som i en nær Fremtid skal paa Togt i de østasiatiske Farvande med Hs. kgl. Højhed Prins Valdemar som Chef er utvivlsomt vor Marines smukkeste Repræsentationsskib. Siden Fregatten „Tordenskjold" i 1870 deltog i Udlægningen af Store Nordiske Telegrafkabel, har ingen dansk Orlogsmand været i de østasiatiske Farvande, hvor nu Korvetten „Fyen" vil vise Dannebrog og fremme den danske Handels Interesser.

Korvetten „Fyen" løb af Stabelen den 27de September 1882. Den ligner i Bygningsform mest vore gamle Fregatter „Sjælland" og „Jylland".

I vore Dage, hvor Fordringerne til Maskinkraft, hurtigskydende Skyts o. s. fr. ere stegne betydeligt, kan „Fyen" næppe kaldes noget moderne Kampskib, men som Repræsentationsskib gør det fortrinlig Fyldest. Iøvrigt har jo Korvetten oftere haft Station i Store Belt, dels som Øvelsesskib og dels for at uddanne Mandskab. Det er endvidere et godt Søskib, som allerede har gjort adskillige Togter; saaledes har Fyen bl. a. besøgt de store Middelhavshavne, Funchel paa Madeira, Vliessingen og Cowes paa Isle of Wight. Navnlig i Syden kan man vanskelig tænke sig et smukkere Skue paa Rheden, end naar Korvetten har kastet Anker, naar den i sin hvide Dragt knejser paa Bølgernes Azur og veksler Salut med Fæstning eller Forter. Som Repræsentationsskib vilde Korvetten „Fyen" gøre selv en større Marine Ære.

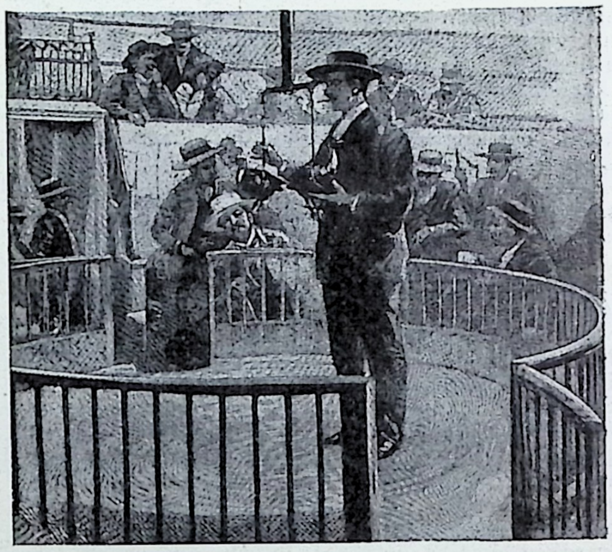
* * *

I Udlandet har Korvetten „Fyen"s Togt og Danmarks Interesse for de østasiatiske Egne vakt Opmærksomhed, og det berømte Londoner-Blad „Punch" ofrer i den Anledning Danmark et Helsidebillede. Da det overhovedet hører til Sjældenhederne at se vort Land være Genstand for de store europæiske Vittighedsblades Satiretegninger, hidsætte vi en Gengivelse af Tegningen, der skildrer Stormagternes Ivrighed efter at plyndre den kinesiske Butik, medens Danmark lidt forlegen holder sig tilbage, udbrydende: „Hvad bliver der saa til mig!"



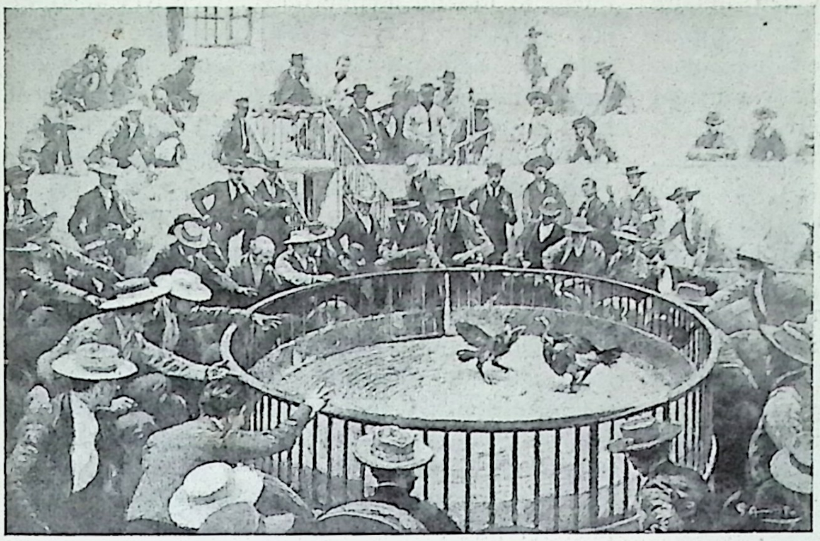
Engelsk Satire over Danmark i „Den kinesiske Butik."

* * *



Før Hanekampen. Hanerne vejes.

VI bringer i Dag et Par Illustrationer af de saa ofte omtalte Hanekampe, denne blodtørstige Sport, som mærkværdig nok endnu faar Lov til at florere i forskellige civiliserede Lande. Navnlig i Spanien og Amerika finder disse uhyggelige Skuespil Sted til Stadighed og samler hver Gang en stor Mængde Tilskuere. Vore Billeder viser saaledes en Hanekamp, der for nylig udfægtedes i Sevilla. Forestillingen indledes med at Dyrene vejes paa et over selve Arenaen dertil anbragt Vægtapparat, og først naar det viser sig, at de paagældende Dyr omtrent har samme Vægt og altsaa tør betragtes som nogenlunde jævnbyrdige, begynder selve Kampen. Hanerne slippes fri, og nu gælder det Liv og Død. Med vanvittigt Raseri hugger de løs paa hinanden, og aldeles instinktmæssigt søger de først at ramme hinandens Øjne for derigennem at faa Overtaget, hvis det skulde lykkes den ene at gøre Modstanderen blind. Haner er utrolig udholdende i en saadan Kamp, der ofte varer 20 til 30 Minuter, og som Regel har den enes eller begges Død tilfølge.



En Hanekamp i Sevilla.

Ved en saadan Lejlighed indgaas der altid Væddemaal blandt Tilskuerne, der hver holder paa sin Hane, og hyppig drejer det sig om betydelige Beløb, hvad selvfølgelig bidrager til at gøre Kampen endnu mere spændende. De, der har overværet en Hanekamp, paastaar, at en saadan Forestilling er ligesaa nervepirrende og uhyggelig som en Tyrefægtning.

En lykkelig Mand.

Fortælling ved Eider Brae.

(Sluttet).

Miss Lilly Loy havde ikke nogen stor, men en usædvanlig tiltalende og klangfuld Stemme. Naar dertil kom, at hun virkelig maatte kaldes smuk og tilmed var sjælden gratiøs i sine Bevægelser, blev Tilhørernes endeløse Begejstring og de mange Blomster, der blev kastet for hendes Fødder, let forklarlige. Det var tydelig at se, at Kirk var stolt. Hans Ansigt straalede og han klappede omkap med de ivrigste.

Jeg indsaa, hvor haabløst det vilde være at tale til ham i Øjeblikket, først da Tæppet gik ned for niende og sidste Gang genvandt han sin Ro og vendte sig hoverende imod mig:

„Naa, forstaar Du saa, at jeg er lykkelig?" spurgte han, „og at ingen kan være lykkeligere end jeg?"

„Jeg forstaar, at Du er meget skudt i den Dame," svarede jeg roligt, „men Du maa dog ikke glemme, hvem hun er — —"

„Nej, det glemmer jeg heller ikke saa let, Du. For véd Du, hvem min Lilly er? Skal jeg sige Dig det? Det er min Hustru, min retmæssig ægteviede Hustru: Mrs. Philip Church!"

At denne uventede Meddelelse gjorde et baade stærkt og just ingenlunde behageligt Indtryk paa mig, kunde han ikke undgaa at bemærke, hvorfor han ogsaa straks tog Ordet igen.

„Jeg kan se paa Dig, hvad Du tænker," sagde han ivrigt, „og det var maaske ogsaa dumt af mig, at betro mig til Dig. Tro ikke, at jeg er blind for, hvorledes Du maa dømme og hvorledes jeg selv vilde dømme i et saadant Tilfælde. Men kendte Du hende, anede Du hvilken Perle jeg har faaet i hende, saa vilde Du forstaa mig og min Lykke.

„Men nok om det. Vore Veje skilles jo dog nu igen om lidt — og saa ses vi to vel aldrig mere. Og dog — endnu ét vil jeg bede Dig om, og det er, saa længe jeg er her i Byen, ikke at omtale, hvad jeg her har betroet Dig som gammel Ven. Jeg kommer jo næppe nogen Sinde tilbage, og i hvert Fald er det baade første og sidste Gang hun optræder her. Naar hun i det hele taget er her, er det udelukkende min Skyld. Dum



Forfængelighed, om Du vil, men jeg maatte og vilde nu en Gang se, om hun ogsaa kunde gøre samme Lykke her blandt mine Landsmænd som overalt andet Steds. Hun selv var meget derimod, bange for at jeg skulde blive genkendt o. s. v. — Naa, hidtil er alt heldigvis gaaet godt. Først i Aften, da jeg saa Dig, kunde jeg ikke tie længere. *Du* maatte kende min Lykke, koste, hvad det vilde — selv om det saa blev den sidste Rest af gammelt Venskab!"

„Kære Philip," svarede jeg, „Du tager aldeles fejl. Du skal tværtimod have Tak, fordi Du havde Tillid til mig. Jeg ser jo, hvor lykkelig og tilfreds Du er, og det er mig nok. At jeg straks blev lidt ubehagelig berørt, kan Du jo, som Du selv siger, ikke fortænke mig i. Jeg kender jo ikke din Frue."

„Tak for det, Du!"

Han tog sit Glas og klinkede med mig, jeg saa, han havde Taarer i Øjnene.

„Men nu skal Du fortælle mig, hvorledes det er gaaet Dig," sagde jeg. „Du kan da nok forstaa, at det interesserer mig. Hvor traf Du din Kone for første Gang?"

„Ja, ser Du," sagde Kirk, „efter Faders Død arvede jeg jo nogle Penge Det var ialt ca. 20,000 Kroner, og de røg hurtig, om jeg saa maa sige, *pr. Princip*. Du kan synes det var taabeligt, da den Sum dog havde været stor nok til at sætte mig ordentlig i Vej, men jeg raisonerede nu som saa: har Du ham at takke for det elendige Liv, Du har maattet føre, skal Du i det mindste ikke ogsaa have ham at takke for, om det nogensinde skulde gaa Dig godt — og saa lod jeg stryge!"

Den Kirk, der hidtil havde levet af tilfældigt Sjov og ofte ikke haft det Sted, hvor han kunde ligge om Natten, blev nu pludselig Matador. Fine Klæder paa Kroppen, og saa til New York pr. Salonvogn. Her var det, jeg traf Lilly, og naada, hvor det gik flot til. Men det var dog først, da Pengene var væk — og de røg ret hurtig, kan Du forstaa — at jeg lærte Lilly at kende som den gode Kvinde, hun virkelig er. For at et Pigebarn holder af en, naar man har noget og er flot, det takker Pokker hende for, men at hun holder fast ved en, naar al Ting er røget, og man daarlig nok har det, man kan spise sig mæt for — se, det kalder jeg Kærlighed, og det var netop, hvad Lilly gjorde; hun blæste Pengene en lang Marsch, og fra den Dag har vi to saa aldrig været adskilt. En stolt Pige kan Du tro, og tænk Dig, hvor grinagtigt, hun og jeg har saa oven i Købet omtrent haft samme Skæbne til at begynde med. Ogsaa hun havde en velhavende Fader og blev jaget væk fra Hjemmet, fordi hun i ungdommeligt Letsind havde indladt sig med en, der var ansat i Faderens Forretning. For Resten en rigtig skidt Fyr, som forlod hende, da den var opdaget og han kunde indse, at der nu næppe blev nogen Arv at kigge efter dér. Men Lilly var ikke tabt bag af en Vogn -- synge kunde hun, godt saa hun ud, og det varede ikke længe, før hun fik sig et rigtig pænt Engagement ved en omrejsende Variètè, og dér var det netop jeg traf hende, hvem jeg skylder min saa usigelige Lykke — — —"

Forestillingen var forbi. Folk brød op og Opvarteren nærmede sig. Vi betalte og gik.

Da vi kom udenfor, stansede Kirk og sagde: „Nu skilles vore Veje, og hvem véd, om vi ses igen. Men Du skal have Tak for i Aften og fordi Du ikke helt har glemt mig. Gider Du træffe mig en Gang til i de nærmeste Dage, véd Du, hvor jeg er at finde. Hver Aften her, Maaneden ud, og altid alene."

„Men Du besøger mig da?" sagde jeg. „Jeg boer for mig selv og ikke et Menneske vil kende Dig."

„Tak Du, det gør jeg ikke. Om Dagen gaar jeg aldrig fra Lilly, om Aftenen er jeg som sagt her. Det giver hende ligesom Mod at vide, at jeg er der, naar hun optræder."

„Ja, men maa jeg da slet ikke træffe sammen med hende", spurgte jeg.

„Om Du maa"! jublede han, „det vilde rigtignok være en Glæde baade for hende og mig. Hun kender Dig forresten allerede godt af Navn og Omtale, for jeg har saa tit fortalt hende om Dig og mig og de gode gamle Dage.

„Saa bliver jeg altsaa her og venter med Dig?"

„Nej, det maa Du ikke," svarede han. „Lilly maa nemlig nødig ses her med andre Mandfolk end mig. Men vil Du derimod støde til os og spise til Aften med os i Restaurationen derovre, skal Du være hjærtelig velkommen. Du forlanger i saa Fald blot at blive lukket ind i det Værelse der er reserveret til Hr. Philip Church og maa nu bare ikke glemme, at jeg overfor Verden gaar for at være den rige Hr. Church, der følger Miss Lilly Loy fra By til By som hendes lykkelige Tilbeder. Men der er hun! Au revoir, til om lidt!"

En halv Time senere var Bekendtskabet gjort. Sød og ligefrem var hun, og saa forelsket i sin lykkelige Kirk, som var det et Par Nygifte, man havde for sig. De spøgede og lo i et væk, sjælden har jeg truffet to Mennesker, saa glade ved Livet.

„Det vil jeg sige Dig," sagde Kirk, „at kommer Du til New York om et Aars Tid eller to, maa Du min Sandten søge os op. Du maa nemlig bare ikke tro, at det er vores Tanke at føre dette Slaraffenliv i Længden. Nej, vi er Økonomer, er vi, om jeg maa bé', og vi haaber ikke, at det skal vare ret længe før vi har sparet saa meget sammen, at vi med Sindsro kan aabne et lille hyggeligt Hotel Garni i New York. Naar vi først er saavidt, skal det nok gaa for os. Den der bor i det Hus som Lilly styrer, kommer min Sandten ikke til at lide Nød. Ikke sandt, Lis, skaal Du!"

„Jeg selv," vedblev han „tjener jo heller ikke saa lidt. Dette til Stadighed at kunne sende Bladene Correspondancer fra de Byer, vi gæster, kaster jo ikke saa lidt af sig mellem Aar og Dag. Saa som sagt om et Aar eller to skal Du se Lilly og mig som holdne Folk med Penge paa Rente."

En Mængde Blomster prydede Bordet, det var Aftenens Høst af Buketter, og Kirk studerede med levende Interesse Navnene paa de Kort, som hængte ved. Mest Lykke gjorde dog den Sypose, som blev aabnet ved Desserten. Den indeholdt nemlig „Kærlighedserklæringerne", og af den Art Breve syntes „Stjernen" aabenbart daglig at faa mange. De var dels gemytlige, dels alvorlige — nogle med Navne, de fleste pseudonyme.

De alvorlige morede mest. Navnlig erindrer jeg et fra en ganske ung Lieutenant. Han lovede baade at ofre Liv og Blod og Gud ved hvad, for blot et eneste Møde med den Tilbedte. Og det med Navn og tydelig Adresse.

„Bliver Du ikke jaloux, Kirk, over en saadan glødende Epistel," spurgte jeg.

„Jaloux," Kirk lo. „Saa fik jeg min Sandten nok at bestille, tværtimod. Egentlig har jeg ofte ligefrem ondt af en saadan ung Fyr, for det kunde jo dog tænkes, at han for Alvor blev ligesaa skudt i Lilly som jeg, og hvor vilde min Lykke mon have været, hvis hun den Gang havde afvist mine første Forsøg. — —"

Det blev sent før vi skiltes.

Men da vi endelig brød op og jeg sagde god Nat til Kirk og hans søde unge Kone, var jeg ikke i Tvivl om, at han havde talt sandt. Philip Kirk var virkelig en lykkelig Mand.

Dr. C. Rothe,

Berlingskes afgaaede Redaktør.

To Gange har Dr. Rothes Navn været Genstand for megen Omtale i vide Kredse. Det var, da han ved Nytaar 1897 tiltraadte Posten som Chefredaktør af Berlingske Tidende, og nu nylig, da han paa en forholdsvis hovedkuls Maade atter kastedes tilbage i Privatlivet.

Endnu buldrer i Dagspressen Efterdønningen af den Berlingske Paladsrevolution. Og da der endvidere bebudes betydelige Begivenheder i Presseverdenen, med hvilke Dr. Rothes Navn sættes i Forbindelse, vil vore Læsere sikkert med Interesse modtage det veltrufne Billede, vi i Dag bringer — det første, der til Dato er kommet Offentligheden i Hænde.

Det ses strax, at der er Race i denne Mand; han er ogsaa udgaaet af vort fineste Embedsaristokrati, af en Slægt, som Danmark skylder en lang Række af sine mest fremragende Statstjenere. Faderen var Kommandør i Flaaden (dog ikke den fra Rolf Krake-Affæren bekjendte Kommandør R., som var en fjærnere Slægtning).



Dr. C. Rothe.
Efter en Tegning af Gudmund Hentze.

Dr. Carl Rothe er født 13. Oktober 1859 og er altsaa lige ved de Fyrre. Han blev Student i 1877 fra Kjær og Frisches Skole, maatte som Matematiker tage Tillægsprøven i Latin og tog saa i 1883 juridisk Embedsexamen. Under et fleraarigt Ophold i Frankrig skrev han — nærmest for Tidsfordriv — sin Doktordisputats om „Nægtelserne i Fransk," et interessant, men filosofisk ikke uangribeligt Amatørarbejde, der da ogsaa blev kraftigt mishandlet af Fagmænd. Doktoren siger ogsaa selv: „Den Doktorgrad er jeg slet ikke stolt af."

Han oprettede i Firserne et Kursus til Officersexamen. Det var stærkt besøgt og optog hans hele Tid, lige til han ved Dr. Manicus' Afgang modtog Opfordringen til at tiltræde Stillingen som Chefredaktør af Berlingske, hvortil han som intelligent, alsidig dannet og fordomsfri Mand medbragte gode Betingelser netop under de daværende vanskelige politiske Forhold.

Der blev den Gang fra mange Kanter gjort adskillige Løjer med denne journalistiske Parvenu, og af Medarbejderstaben modtoges han ikke med overdrevne Forventninger. Det viste sig imidlertid snart, at han virkelig sad inde med fremragende Evner som Redaktør. Hans loyale, paa en Gang myndige og kammeratlige Optræden overfor Arbejdsfæller vandt ham alles Agtelse og Venskab. Han havde høje Forestillinger om den

Opgave, der paahvilede hans Blad, udstyret som det er med al den Autoritet, et dansk Blad overhovedet kan besidde, og han ansaa det for Pligt at lægge denne Autoritet i Vægtskaalen paa alle brændende Punkter i den offentlige Diskussion. Selv hans Uvenner erkender, at han forfulgte dette Maal med den ægte Gentlemans usvigelige Takt og Finfølelse.

At Dr. Rothe ikke frivillig trak sig tilbage fra sin Post efter saa kort Tids Forløb, er ingen Hemmelighed, thi han meddelte det selv ganske uforbeholdent i Berlingske den Dag, han fratraadte. Der laa uløselige Konfliktpunkter mellem ham og Bladets Administration, og Doktoren foretrak at nedlægge Sceptret fremfor at slaa af paa sine en Gang hævdede Grundsætninger. Om nogen Indblanding fra Regeringens Side har der — efter Hr. Rothes egen Udtalelse — intet Øjeblik været Tale.

Han havde — som allerede sagt — under sin kortvarige Virksomhed vundet sine journalistiske Kollegers udelte Sympathi — en Følelse, der selvfølgelig ikke svækkedes ved den betydelige Afskedsgave, han tilstillede Journalistforeningen.

Det er saare langt fra, at Dr. Rothe lægger Skjul paa, hvor grumme nødigt han forlader Journalistiken og offentlig Virksomhed i det Hele. Det er derfor naturligt, at Rygtet gjærne bringer hans Navn i Forbindelse snart med dette, snart med hint Foretageede, der skimtes i Horizonten,

Men han er økonomisk uafhængig og behøver ikke at springe, saa snart der fløjtes. Han har Tid til at vente.

Om vort offentlige Liv ret længe har Raad til at vente paa Dr. Rothe, er et andet Spørgsmaal.

Johannes Dam.

Gennemskæring af Frederiksberg Bakke.

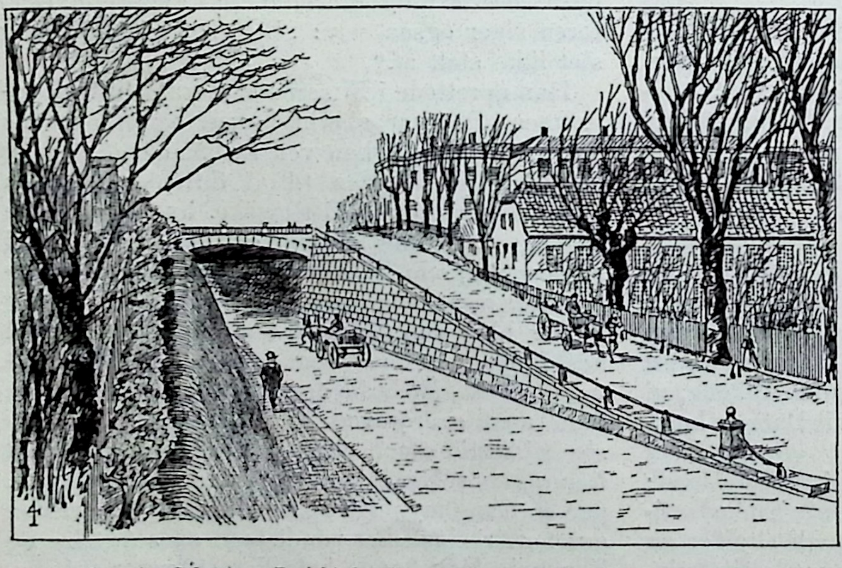
Betragter man den betydelige Udvidelse, som København har undergaaet i de senere Aar, vil man lægge Mærke til, at Udvidelsen først foregaar paa den Maade, at de forskellige Forstæders Hovedgader forlænger sig ud fra den gamle By og Bebyggelsen breder sig da efterhaanden til Siderne ud fra disse Hovedfærdselslinier. Dette gælder baade om Nørrebro, Østerbro og tildels Sundbyerne, og Udvidelsen skrider her stadig rask fremad. Kun for Vesterbros Vedkommende er denne naturlige Udvikling forlængst stoppet derved, at den ufarbare Frederiksberg Bakke her som et stejlt Bjerg stopper al Udvidelse.

Dog ikke alene herved gør Bakken stor Skade, men den standser og hæmmer Færdslen og Udviklingen i hele det betydelige Opland, der ligger paa den anden Side af Bakken.

Til disse saare uheldige Forhold kommer endnu den Omstændighed, at talrige Ulykkestilfælde har fundet Sted her i Aarenes Løb, naar f. Ex. Vogne i glat Føre skal ned ad den stejle Bakke.

Af disse Grunde har Befolkningen, der lever derude og daglig lider under de slette Forhold, i en lang Aarrække privat og offentlig forsøgt at interessere Autoriteterne for tidssvarende Forandring i de rent ud middelalderlige Forhold, uden at det dog hidtil er lykkedes at rokke ved de paagældende Myndigheders Modstand.

Søndermarken vil blive omtrent ganske uberørt, og de gamle, smukke Lindetræer, der findes paa Bakkens nordre Side, vil forblive uberørte; ligesaa vil Forholdene udenfor Slottene i en Bredde af 350 Fod forblive, som de nu ere.



Ingeniør Schouboes Projekt for Gennemskæring af Frederiksberg Bakke.

Man vil nemlig bibeholde den gamle Vej som Adgangsvej til Slottet og Zoologisk Have med en mindre Bredde af 18 Fod og en Gangsti af mindst 10 Fods Bredde. Den anden Del af Bakken, der ligger mod Syd, nærmest Søndermarken, skal gennemgraves og den nye Kørevej vil faa en Bredde af 25 Fod med en Spadseresti paa 8 Fod.

Partiet foran Slottet vil blive overdækket og Højden i det overdækkede Parti bliver saa stor, at selv høje Halm- og Hølæs kan passere.

For at lette Forbindelsen mellem den nedre og den øvre Vej er der tænkt anbragt Trapper i Beklædningsmuren lige-

overfor Indgangen til Zoologisk Have og Indkørslen til Slottet.

Tegninger og Planer samt dertil hørende Beskrivelse er udarbejdet af Ingeniør *N. Chr. Schouboe* og skal nu, ledsaget af en Skrivelse fra den nedsatte Komité indsendes til Myndighederne: Regering og Rigsdag, Amtsraadet samt til Frederiksbergs-, Københavns- og Valbys Kommunalraad.



Scene af Hostrups „Tordenvejr" (Ribolt og Natmandsfolkene), opført paa Arbejdernes Teater.

Arbejdernes Teater.

Ethvert Teater bør have den Opgave at virke opdragende paa sine Tilskuere; men for at kunne modtage den Opdragelse, Teatret kan give, maa Tilskuerne have visse Forudsætninger og et nogenlunde Kendskab til dramatisk Kunst.

Dette Kendskab har det Publikum ikke, der Gang efter Gang fylder Huset til de Forestillinger, „Arbejdernes Teater" giver i „Folkets Hus" paa Enghavevej, og derfor har dette Teater en alvorlig Opgave.

„Arbejdernes Teater" er — i alt Fald ikke endnu — en Kunstanstalt, men det er mere end en Dilettanttrup. Det er en Forskole for et Publikum, som ellers sjælden besøger noget Skuespilhus; dets Mission er at opdrage de utallige Arbejdere, der befolker Forstædernes Sidegader, og for hvem mangen Gang Teatrene staar som Palæer, hvis Gulve kun tør betrædes af Laksko.



Instruktør Neergaard.

Hs. Exc. Kultusministeren bemærkede, da han gav „Arbejdernes Teater" Tilladelse til at spille Stykker af det kongelige Teaters Repertoire: „Hvad der gøres for at oplyse Arbejderne, det er altid af det gode, og jeg er overbevist om, at et saadant Foretagende kan virke i Oplysningens Tjeneste, om det drives paa rette Maade."

Teatret blev grundlagt af Arbejdere, som fra første Begyndelse baserede Repertoiret paa literære Skuespil, men først da Instruktør *Anton Neergaard* traadte til, fik Stykkerne en Udførelse, der i det mindste altid lader deres Mening træde klart frem, og som ofte nærmer sig til virkelig dramatisk Kunst.

Haagen.



Karnevalsfantasi.

Det er kommet til Redaktionens Kundskab, at en ung Dame, drevet af Begejstring for den Ide, som „Hver 8. Dags Musik og Sang" førte ud i Virkelighed, svang sig rundt i forrige Maaneds bevægede Karnevalsliv under en saare nydelig Forklædning som Musikbladets gode Fé. Vi vurdere den hædrende Opmærksomhed og hædre til Gengæld den unge Dame ved at afbilde hendes fantasifulde Personifikation af Bladets Aand.

Kendte Navne

fra By og Land.

Tilbagetrædelse.

De forenede Bryggeriers Direktør, Etatsraad *Haurowitz*, som efter et ondartet Angreb fra sine Underordnedes Side, bestemte sig til at opgive sin Stilling, forlader denne, forsynet med et Tillidsvotum i Form af Bestyrelsens Anerkendelse af den Dygtighed, han har udvist ved Bryggeriernes Ledelse. Yderligere Bevis paa, at det er et venskabeligt Kompromis, der har fundet Sted, er den høje Gage, som fremdeles vil blive Direktøren tildelt i hans kontraktmæssige Funktionstid. Etatsraad Haurowitz' fra alle Sider indrømmede store Forretningsdygtighed vil hurtig skaffe ham nyt Virkefelt.



Etasraad Haurowitz.

Dødsfald.

Et ganske mærkeligt Forfatterliv er afsluttet ved *Rudolf Schmidts* Død. Som ganske ung blev han anbragt ved Boghandelen; men her vaktes hans Sans for Æstetiken i saa høj Grad, at han i Følelse af et Digterkald henvendte sig til J. L. Heiberg og ved dennes Hjælp fik opført sit første Skuespil „Fritz i sin Lejr", som imidlertid ikke gjorde Lykke. Han gav sig nu til at læse til artium og blev Student 1861. Varmt knyttede han sig til Rasmus Nielsen, hvem han fulgte som en beundrende Discipel. Sammen med ham og Bjørnson udgav han i nogle Aar Tidsskriftet „For Idé og Virkelighed", der vel skaffede ham en Position, om end ikke af varig Betydning; thi hans Kamp mod den opdukkende Realisme var ofte præget af en hidsig Partiskhed, der kun bragte hans lige saa partiske Modstandere til endnu haardere Angreb paa hans egen Personlighed. Saaret og krænket, som han følte sig, udviklede der sig hos ham en Bitterhed, som blev Kendemærket for hele hans senere Liv. Hans Kamp for at bevare sin Anonymitet overfor de to Skuespil, han fik opført paa det kongelige Teater, antog en sygelig Natur. I 1876 opførtes „Den forvandlede Konge", der gjorde megen Lykke, baaret af Fru Gjørlings og Emil Poulsens mesterlige Spil. Da derimod hans andet Skuespil „En Opvækkelse" kom frem, faldt det fuldstændigt til Jorden. Atter kom en kort Blomstringstid for ham, da han støttet af Prof. Riis-Knudsen blev en af Hovedmedarbejderne ved Tidsskriftet „For Litteratur og Kritik"; men hans senere Skuespil i den romantiske Stil gjorde kun ringe Lykke. Underlig skævt formede Tilværelsen sig for ham, uagtet han var i Besiddelse af ualmindelige Evner og Flid samt Vilje til meget godt. Aldrig skulde han opleve Anerkendelse af det høje Digtermaal, han havde sat sig i sine Ungdomsdrømme. I de sidste Aar levede han et tilbagetrukket Liv under Trykket af de Skuffelser, der pinte ham saa stærkt.



Rudolf Schmidt.

Otto Vaupell hører til de Navne, der er kendte over hele Landet. Født 1823 blev han Løjtnant i Fodfolket 1844 og rykkede i 1848 ud med 1. Bataillon. Han fik Ilddaaben ved Bov, kæmpede i Slaget ved Slesvig og i Sundeved, og overalt viste han et Mod, der grænsede til Dumdristighed, og som var parret med et uopslidelig Humør, der udfoldede sig rigest, naar Forholdene for alle andre syntes mørke. Mod Slutningen af Felttoget blev han ansat som Adjutant hos Forpostkommandøren, Major Ph. Ræder.



Oberst Vaupell.

Læssøe, der var bleven opmærksom paa Vaupell, fik ham i 1849 ansat som Adjutant ved Overkommandoen, hvor han fortrinsvis blev anvendt i Marken, og i Kampene i Sundeved, ved Kolding, Gudsø og Fredericia var han den af Adjutanterne, der blev mest brugt. I 1850 var han Adjutant hos General Schleppegrell, udmærkede sig under en Kavalleriaffære i Slaget ved Isted, men blev saaret og fangen. Han blev dog snart befriet ved Oberstløjtnant Henckells Angreb paa Øvre Stolk, og nu vedblev han, skønt saaret, at forrette Tjeneste som Adjutant først hos Henckell, senere hos General de Meza og bidrog derved mere end nogen anden til, at Schleppegrells splittede Division blev samlet under de Meza og greb ind paa en Maade, der skaffede os Sejren. Under Krigen var Vaupell bleven forfremmet til Premierløjtnant udenfor Tur, saa at han havde forbigaaet mange Kammerater. Efter Krigen var han Kompagnichef ved 6. Bataillon med Garnison i Slesvig By. Under Krigen 1864 var han først Bataillonskommandør i og senere Kommandør for 10. Regiment og kom derved til at deltage i Forsvaret af Dybbølstillingen, særligt Kampene den 28. Marts, samt i Kampene om Als den 29. Juni. Efter Krigen blev han Chef for 5. Bataillon i Odense og senere for en københavnsk Reservebataillon, indtil han i 1886 blev afskediget paa Grund af Alder.

Under sit Ophold i Byen Slesvig var han begyndt at samle Materiale til en Fremstilling af Krigsbegivenhederne, og det bragte ham ind paa Forfatterbanen, saa at han skrev „Kampen for Sønderjylland 1848—50". Senere gav han ogsaa en Fremstilling af Krigen 1864. Disse Skildringer er Krigshistorie i stræng Forstand, men de udmærke sig ved deres Livlighed og derfor har de fundet stor Udbredelse.

Besjælet af en levende Interesse for Fædrelandets Forsvar nøjedes Vaupell ikke med alene at skrive derom, men han virkede ogsaa for Oprettelsen af Skytteforeninger og tog levende Del i Forsvarsforeningens Virksomhed. Ogsaa han holdt paa Nødvendigheden af at befæste København, men han var en Modstander af den Maade, hvorpaa Regeringen gennemførte Befæstningen og den førte ham over i Oppositionens Lejr i Troen paa, at Oppositionen maatte kunde vindes for de Anskuelser, han var Talsmand for.

De sidste Aar af sit Liv blev han ramt af en Sygdom, der efterhaanden gjorde den ranke, frejdige Officer til en krumbøjet Olding, der kun vanskeligt kunde bevæge sig.

Saa kom Døden pludselig. Den 10. April segnede han om paa Gaden udenfor sin Bolig, og Otto Vaupells Navn er nu kun et Minde.

Grosserer *Marius Madsen*, som sammen med sin Broder i 1864 overtog den af afdøde Kancelliraad Borch førte Papirforretning i Odense, er afgaaet ved Døden her i Byen. Forretningen tog under de to Brødres dygtige Ledelse et saa mægtigt Opsving, at den fik en stor



Grosserer Marius Madsen.

og funderet Position. For ca. 10 Aar siden trak den nu afdøde sig ud af Forretningslivet og flyttede til Hovedstaden. Her som tidligere paa Fyen vandt han sig ved sin Nobelhed, Hjælpsomhed og Elskværdighed utallige Venner og det ikke mindst blandt de trængende i Samfundet, for hvem han i al Stilhed var en trofast Velgører. Indenfor Frimurernes Kreds indtog han en høj Stilling.

Aalborg By har mistet en af de Hædersmænd, hvis lange Liv saa godt som udelukkende var knyttet til dennes Historie. Hvem i Aalborg kendte ikke gamle *de Lemos*, og enhver, der har mødt denne Mand paa sin Livsvandring, vil stemme i med det Vidnesbyrd om ham, at her er afsluttet et sjældent smukt Liv i utrættelig Arbejdsomhed, Pligtopfyldelse og dyb Fædrelandskærlighed. Allerede som 14-Aars Dreng indtraadte han i Regimentet som Tambour, avancerede til Underofficer og udmærkede sig i alle Krigsaarene, saaledes at man flere Gange tilbød at indstille ham til Løjtnant; men han foretrak at blive i sin beskedne Stilling, hvor han havde naaet den højeste Charge som Stabssergent. I 1869 overtog han som Inspektør Ledelsen af de økonomiske Forhold ved Aalborg Sygehus, og ogsaa i denne Stilling nød han i en sjælden Grad sin Bys Agtelse for Dygtighed og elskværdig Optræden. Han var Formand for Vaabenbrødrene i Aalborgkreds og blandt Krigskammeraterne var han ganske overordentlig afholdt. De store Minder fra Krigens Dage fyldte bestandig hans Sind og gerne berettede han om de Tiders bevægede Liv. De Lemos opnaaede den høje Alder af 76 Aar.



Inspektør de Lemos.

Fødselsdag.

Kammerraad *Georg Brodersen*, som nylig fyldte de firsindstyve Aar, hører til den dygtige Stab af Dansens Kunstnere, som Bournonville opdrog og som siden holdt Ballettens gamle Traditioner vedlige. Mange vil huske ham fra det kgl. Teaters Scene, hvor han som Danser indtog en særdeles smuk Position, men mange flere har kendt ham som den fortræffelige Lærer, under hvis Vejledning de udførte „lepremier pas, qui coute". Som Lærer for Ballettens Ungdom, for Kadetterne paa Søofficersskolen og for det hele Bourgeoisi vandt han sin store Berømmelse.



Kammerraad Brodersen.

Brodersen er født den 8. April 1819, blev Danser ved Teatret 1842 og forlod Scenen 1871. Ikke mange bærer Vægten af 80 Aar paa saa rank en Ryg som hans.

Jubilæum.

Nylig fejrede en af Provinsens kendte Boghandlere Hr. *Chr. Pontoppidan* i Nykøbing paa Falster sit 25-aarige Jubilæum som Boghandler. Hr. Pontoppidan hører til det Kuld af unge Medhjælpere, der fra det Gyldendalske Forlag sendtes ud til Provinsen, for at erobre nyt Land for Literaturen. Efter at have lært og virket ved Forlaget fra 1867 til 1873, overtog han i 1874 Mackeprangs Boghandel i N. Forretningen, der er grundlagt 1835, er saaledes en af de ældste Provinsboglader.



Boghandler Pontoppidan.

Med Tilfredshed kan P. se tilbage paa sin Virksomhed i de 25 Aar. Forretningen var i 1874 kun lille, men under P.s Ledelse er den stadig gaaet frem, saaledes at den nu staar som en af Stiftets største Boglader.

P. nyder hos alle Kolleger og Medhjælpere en overordentlig Popularitet.

Cavlings „Paris."

Vi har i Dag den Fornøjelse i Spidsen af Nummeret at bringe et Afsnit af Cavlings nye Bog om Paris, som i brogede Hefter er begyndt at udkomme paa det Gyldendalske Forlag. I dette fornøjelige Værk konkurrerer Tekst og Billeder om hvem, der kan levere den livligste Fremstilling af den straalende By. Mange vil Bogen lokke til Paris og de, der ikke har Raad, vil vide at trøste sig. De vil nemlig efter Læsningen af Cavlings Bog, tro, at de har været der. I næste Nummer skal vi fortælle vore Læsere lidt om Bogens udmærkede Forfatter.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 23.

Vidunderligt virker *det første Led*;
ti selv om man har en god Idé
til et indholdsrigt Værk, maa Forfatteren se,
at *det første* er en Nødvendighed.

Det opnaas i Regelen kun ved *det andet*,
hvad mangen Forfatter saa tit har sandet.
For hint har en enkelt et aabent Øje;
de fleste koster det Kamp og Møje.

De sidstes Skæbne har tidligt forfærdet,
og Barnet selv har den indjaget Gru.
Det hele synes os Sagnet endnu,
skønt Tidens Synder har Nerverne hærdet.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *30. April 1899* under Adr.: „Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger.

„Hver 8. Dag"s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*



Chr. Henrichsens Udsalgslokale, Købmagergade 29.

Dansk Industri.

Hattefabrikation.

Den første, friske Foraarsvind blæser Vinterens Hatte af Hovedet paa vore Damer. Dagen efter møder vi dem med *sailor*-Hat, der er fiks og stilfuld, fri for al Ekstravagance, nøje svarende til deres egne, absolut verdensberømte kønne Ansigter. Snart kommer den store Foraarsparadeaften paa Langelinie, hvor første Gang den nye Pynt promeneres, det er da ikke for tidligt at gaa den efter i Sømmene. Og medens Solen smiler, fælder mange Modehandlerinder Taarer, fordi Hattene, som tidligere gav dem en god Indtægt, nu er gaaet samme Vej som saa meget andet og er forvandlet til Storindustri.

Et af de Firmaer, som mest har bidraget til de store Forandringer indenfor Hattebranchen herhjemme er *Chr. Henrichsen* paa Købmagergade. For en Snes Aar siden begyndte han ganske smaat en Baand- og Modeforretning og omdannede den saa nogle Aar senere til en Specialforretning for monterede Dame- og Børnehatte med Fabrikation i større Stil. Saaledes blev det ham muligt ved et udmærket Forretningssystem at levere Hatte til Priser, man slet ikke kendte tidligere.

Af hosstaaende Interiør af Straahattefabriken vil man kunde faa et Indblik i, hvordan Hatten bliver til. Først syes Straaet paa Maskine, dernæst appreteres det og faconneres det i en Jernform, faar saa et kraftigt Pres i den hydrauliske Maskine, hvorefter den lakeres, forsaavidt den skal være kulørt, og endelig monteres. Dog, for os andre er det jo af langt større Vigtighed at vide, hvordan den specielt i Aar skal forme sig, end hvorledes den i al Almindelighed kommer til Verden. Saa hør da! I Aar som de sidste Aar vil den klædelige, engelske Matrosform, flot garneret med Baand og specielt de fine Merkurvinger, blive dominerende. Hatteskyggen vil blive lige med nogen Ombøjning bagtil. Ogsaa de skævt opkrammede Toqueformer, prydede med Blomster og Strudsfjer vil paa Grund af deres Lethed og Klædelighed blive efterspurgte. Sort, hvidt, graat og noget lilla vil blive Hovedfarverne.

Chr. Henrichsens Hattefabrik og Forretning beskæftiger nu ialt ca. 70 Personer, og den enkelte Syerske kan alene paa én Dag udføre fra 30—50 Hatte. De gode Varer, som Fabrikken møder frem med, opnaas derved, at hver Syerske kun faar det Arbejde, som hun bedst har Anlæg for, og hun kan saaledes ved den stadige Øvelse naa at udføre noget virkelig fremragende paa sit Omraade.

Med en saadan Hat paa Hovedet vil de københavnske Damer ikke møde Bededagsminer paa Langelinie.



Interiør af Straahattefabrikken.



Reservelageret.

Illustreret Familieblad Hver 8 Dag

Nr. 31. Aargang 1898–1899. Søndag den 30. April 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Præsident Loubet tager Afsked med sin Moder.

(Fra Præsidentens første Rejse, som galdt Montélimar, hans Fødeby).

Af Guds Naade.

Det ringer paa min private Dør, og jeg lukker op.

„Hvis jeg turde anmode Hr. Forfatteren om et Par gamle Støvler. Hr. Forfatteren kender mig ikke, men jeg kender saa vel Hr. Forfatteren. Jeg er Typograf. Jeg har arbejdet dér, hvor Forfatterens Bøger bliver trykt.“

Jeg ser paa Manden og kan ikke komme paa, hvor det er, jeg har set ham før.

Det er mest Øjnene. De er saa haabløst slukte, tiggende, tomme, og saa lyner der hvert Minut frem i dem en Forsorenhed og en Haan, som straks igen forsvinder i den professionelle Ydmyghed.

„Kom indenfor.“

Jeg lukker Døren bag ham og gaar op og ned ad Gulvet og tænker efter.

„De har været her før?“

„Aldrig, Hr. Forfatter. Det er første Gang jeg gaar den tunge Vej. Hr. Forfatteren maa ikke tro andet, end at det er haardt for en ærlig og arbejdsom Mand at tigge.“

„Er De gift?“

„Rigeligt, Hr. Forfatter. Min Kone fik i Gaar den syvende. Gud ske Lov, den er rask, men det er lige godt strengt, naar man er uden Arbejde.“

Jeg spaserer stadig og skotter imens til ham.

„Hr. Forfatteren tager maaske fejl af en anden én,“ siger han saa. „Der render jo saa meget Rak og gør det sværere endnu for et ulykkeligt Menneske at faa Gehør hos Herskaberne.“

„Det gør der,“ siger jeg. „Saadan var der for en Maaneds Tid siden en Mand, som skulde begrave sin Kone og manglede to Kroner til Kisten.“

En ganske lille Bevægelse ved hans Mund viser mig, at jeg har ramt rigtig. Men han siger ingen Ting.

„Der har ogsaa for nylig været en, som skulde flytte med sine fem Børn . . . hans Kone var rendt væk med en Barber . . . alle hans Møbler stod udenfor paa Gaden, den ubarmhjertige Vært vilde ikke lade ham komme ind, fordi han manglede fire Kroner i Lejen.“

Han bliver lidt mindre og Blinket i Øjnene kommer hurtigere.

„Jeg kan ogsaa huske en Bogbindersvend, som havde faaet Plads i Kiel, men manglede en Krone til Billetten. Jeg kan huske mange. De kommer mest i Mørkningen, naar man ikke kan skelne deres Ansigt. Formodentlig generer de sig, de ærlige Mennesker, som ikke kan faa Arbejde.“

Han opgiver Ævret, bukker med et storartet Sving med Hatten og vender sig uden at sige et Ord, for at gaa.

Men jeg lægger Haanden paa hans Skulder.

„Hr. Forfatteren vil ikke melde mig?“

„Nej. Det vil jeg ikke. — Hvorfor arbejder De ikke?“

„Synes Hr. Forfatteren det er saa morsomt at arbejde?“

„Ikke al Tid.“

Han er nu ganske rolig, da han véd, han ikke bliver meldt. Hele Ydmygheden er fløjten.

„Har Hr. Forfatteren nogensinde rigtig arbejdet?“

„Aa ja. Jeg arbejder almindeligvis fem—seks Timer om Dagen.“

Han gaar hen til mit Bord og peger paa Papirerne med en umaadelig stor og umaadelig snavset Finger.

„Er det der Hr. Forfatterens Arbejde?“

„Ja.“

„Kalder Hr. Forfatteren det Arbejde?“

„Hvad skal man sige til det,“ svarer jeg forlegen. „Jeg faar Penge for det. Hvorfor skulde jeg saa ikke gøre det?“

„Natyrlig,“ siger han i en overordentlig kammeratlig Tone. „Her sidder nu Hr. Forfatteren og skriver noget ned med en Segar i Munden og faar Penge for det. Naar Segaren er ude, tænder Hr. Forfatteren sig en ny Segar. Det kalder en anden en ikke Arbejde. Hr. Forfatteren skulde prøve paa at tage fat med Næverne fra Morgen til Aften.“

„Eller rende rundt og tigge?“ siger jeg.

„Ogsaa det,“ svarer han uforknyt. „Hr. Forfatteren blev saamænd snart ked af det.“

Han ser aldeles pragtfuld ud, som han staar der midt i Stuen og ser sig om med sine uforskammede Øjne.

„Hr. Forfatteren kunde godt gi'e en Segar.“

Han faar en Cigar og jeg holder Tændstikken for ham.

„A—a—a,“ siger han og ser henrykt paa mig, mens han blæser Røgen ud. „Det er Sager.“

Formodentlig opdager han et eller andet i mit Ansigt, han ikke synes om. I det mindste bestemmer han sig til at tage Afsked.

„Farvel og mange Tak,“ siger han, bukker og slaar ud med Hatten som før og retirerer.

Jeg kan ikke høre ham gaa ned ad Trappen, hvilket forunder mig. Nu er der en Glasrude i min Dør. I en Fart kravler jeg op og titter ud.

Dér staar han — udenfor Entrédøren til min Lejlighed. Han holder den venstre Arm med Cigaren paa Ryggen, mens han taler med min Kone. Jeg kan høre noget om „én Arm — fem Børn —“. Jeg ser, at min Kone giver ham en Krone og lukker Døren for hans Taksigelser.

I samme Nu har jeg ham i Krebsen og slæber ham ind i min Stue.

Han gør aldeles ingen Modstand, ser knap nok forundret ud.

„Jeg skal sige Dem noget," siger jeg. „De er af de sjældne. De er en Mand af Guds Naade. Ja . . . det skal De ikke være ked af . . . Kongen er af Guds Naade og Digteren er det. De er en Bandit af Guds Naade."

„Vil Hr. Forfatteren tage den Fem og tyve Øre fra mig, som Forfatterinden gav mig?" spørger han.

„Ja . . . lad os bare gaa lige til Sagen. Min Kone gav Dem en Krone og den har jeg ingen Ret til at tage fra Dem . . ."

„Hr. Forfatteren er en fuldkommen Sjentlemand," siger han begejstret. „Det skal jeg bande paa, hvor jeg saa kommer hen i Verden."

„Tak. Det er altid godt at have sine Medmenneskers Agtelse. Men nu bander *jeg* paa, at hvis De nogensinde oftere sætter Deres Ben her i Huset, saa afleverer jeg Dem øjeblikkelig til Politiet. Det er slet ikke fordi jeg har noget mod Dem personlig —"

Han bukker, slaar ud med Hatten, smiler forbindtlig.

„— men der *kunde* jo komme en Mand en Dag, som var sat paa Gaden — hvis Kone laa i Barselseng — o. s. v. — en *ærlig* Mand, forstaar De. Og saa var jeg maaske bleven gjort mistroisk af Kæltringer som Dem . . ."

Han standser mig med en Haandbevægelse.

„Gaa ikke videre, Hr. Forfatter," siger han. „Man skal aldrig sige mere, end man kan staa ved, og Hr. Forfatteren tjener sagtens til den Krone og saa Segaren. Jeg siger, at Hr. Forfatteren er en Sjentlemand og Forfatterinden en ædel Kvinde. Og her har De min Haand paa, at jeg aldrig mere skal genere Dem."

Han rækker mig Haanden. Jeg trykker den og følger ham til Døren.

Carl Ewald.

Tyrefægtning i Nimes.

Af C. A. P. Schepelern.

Gennem lange Tuneller, hvor man sidder i Mørke 10 Minutter ad Gangen, medens Øret fyldes med en skrattende, bedøvende Lyd, forbi udstrakte Oliven- og Mandelplantager, langs med røde og graa Bjærgkæder, hvor Vinmarker ligger ved Foden og vifter med deres lysegrønne Blade, kommer man først paa Vejen fra Marseille til Nimes til den lille By Tarascon ved den brede, lergule Rhone, der flyder med rivende Fart under de mægtige Jernbroer. Saa skifter man Tog, og medens Udsigten ikke væsentligt forandres, mærker man dog, at man stiger, navnlig fordi Mistralen vinder i Kraft, saa det røde eller gule Sand hvirvler ind gennem Vinduer og Døre og lægger sig i tætte Lag overalt. Efter fire Timers Jernbanekørsel



Arenaen i Nimes.

naar man endelig Nimes, gaar ned ad de mange Trapper — thi Banegaarden ligger paa en høj Viadukt — og staar saa midt i en Alle af ganske storartet Virkning. Næsten overalt, hvor man gaar i Nimes, finder man dejlige Alleer, men Avenue Foucher, der gaar over i Esplanaden, er den prægtigste af alle. Hvor herligt er det efter den lange kvælende varme Jernbanetur at kunne vandre langsomt hen under mægtige Plataner og Kastanjetræer i deres svale Skygge, se prægtige Billedstøtter og Springvand og tilsidst finde Plads paa en Stol udenfor en 1ste Klasses Restaurant, nyde sin Isdrik og se paa den imponerende kolossale Arena.

Den dybeste Beundring greb mig overfor denne romerske Bygningskunst, dette Aartusinder gamle Monument, hvor Titus, Vespasian og Trajan har holdt Kampe endnu mere spændende og umenneskelige end Nutidens Tyrefægtninger. Uvilkaarlig glider Strofen: „Hører I Bifaldets Storm fra det mægtige Amfiteater", gennem ens Erindring, og Tanken gaar tilbage paa hine Dage, hvor hver Kampdag bragte Vidundere af Tapperhed og Mod, som Efterverdenen aldrig fik lære at kende, og som kun tjente til Øjenlyst for en nydelsessyg, letlevende Folkemængde.

Alt som Klokken nærmede sig mere og mere 3, blev Livet gennem Alleerne og Gaderne mere og mere broget. Ikke alene det, at pyntede, glade Folkeskarer fyldte Fortove og Alleer, men hen over Gaderne sprængte fløjelsklædte Herolder i middelalderlige Dragter, hilste med glade Tilraab overalt.

Gennem et Myldr af Mennesker trænger man sig ind under den nederste Buerække, vandrer over Marmorgange op og ned ad brede Trapper, til man tilsidst er under den anden Buerække i en ganske antagelig Højde. Det gælder at finde en Plads i Skyggen, hvis man ikke er saa velhavende at kunne ofre 20 Fr. for en Stol tæt ved Mairens Loge, og tilsidst havner man i en Nische, hvor en mægtig hvid, af Regnen furet Stenblok, yder Ly. Thi der er hedt! Brændende Sol overalt! — ned over den vældige, eliptiske Arena, som ligger hen i velrevet, graagul Majestæt — op over den hvide, blændende Tilskuerplads, den



Før Kampen: Tyrefægtere i Bøn.

disse, og til „Toreadorens“ prægtige Toner skred der frem et Optog saa ejendommeligt og fremmed. Forrest 12 Hjælpere i røde Trøjer og Huer og hvide Knæbenklæder, saa et Stykke efter dem de 3 Matadadorer eller Toreadorer: Rafael Guerra Guerrita, Spaniens berømteste Fægter, Antonia de Dios Conejeta og en tredje ubekendt; alle havde de smaa sorte Baretter, lang Haarpisk og sølv- og guldindvævede tætsluttende Dragter. Efter dem 5 Picadorer i simple gule Læderdragter med de lange Landser støttede mod Stigbøjlen og — mærkeligt nok — paa vælige Heste. Derefter 12 Banderilleros i brogede Fløjelsklæder og med de lange, livligt farvede Fløjelskapper over Armen, saa de 3 Puncterilleros og tilsidst 12 andre Hjælpere i blaa og hvide Dragter. Bag efter disse Hjælpere førtes 2 Spand Heste, hvert paa 4 med en lang Hammel slæbende efter sig — det var Ligvogne. Langsomt og gravitetisk bevægede dette Tog sig hen over Arenaen, svingede op foran Mairen og tilbage igen. Hvem husker ikke det prægtige Billede „Døende hilse vi Dig, Cæsar“, hvor Gladiatorernes Tog drager forbi Kejseren. Tilbage drog Toget over Arenaen og ud gennem Portene; et Øjeblik var alt stille, saa aabnedes atter Portene, to Picadorer sprængte ind over Arenaen, alle Banderilleros spredte sig ud over Sandet, bag Barrièrerne vrimlede det med røde og hvide Huer — *alt var parat.*

ene Stenblokterrasse over den anden, hen over dette bølgende, urolige Hav af Mennesker — Sol overalt! Ikke et Øjeblik falder der Ro over disse pyntede, glade Mennesker, hos hvem de lyse, straalende Farver regerer. Alle Hænder i Bevægelse! Tusinder Vifter bevæger sig ustanselig; det er et guddommeligt Syn at se dette Myldr af Vifter, det er som én skraanende Mark, fuld af store Blade, som Vinden stryger hen over. Og det lyner og glimter i Solen — overalt er der Skildvagt ved Skildvagt med opplantet Bajonet, og alle disse højrøde Soldater giver endnu mere Farve til Billedet.

Arenaen er eliptisk; langs med den nederste Stenterrasse løber en Gang, adskilt fra Arenaen ved en høj Træmur, der paa Siden ud mod Kamppladsen er forsynet med en lille Barrière, for at Banderilleros kan faa Opspring. Paa den ene Side af Arenaen ligger Mairens Loge; lige over for — men dog langt borte — thi Arenaen er paa sin længste Led 300 Alen, findes 2 Porte, den ene til Tyrenes mørke Kammer, den anden til de kæmpende.

Lang blev Ventetiden baade for mig og for Franskmændene; det summede og brummede op fra dette Menneskehav og tilsidst steg Tummelen til en ganske infernalsk Pibekoncert. Langt om længe istemte Musiken (50 Mand) Marseillaisen. Mairen med Følge traadte ind, og til dette sluttede der sig en hjelmklædt Trompeter. Saa tav Musikken, de store tunge Portfløje tilhøjre aabnede sig, og 8 velberedne, prægtige Herolder sprængte frem paa Arenaen op mod Mairens Loge, bøjede sig hilsende for ham og sprængte saa 4 og 4 tilbage til Portene. Atter aabnedes

Da skrattede Trompeten ned over Arenaen; fra Mairens Haand blev der kastet en stor Nøgle ned, den ene Picador fangede den paa Landsen, sprængte ned til Porten og red atter tilbage paa sin Plads, hvor han blev holdende ubevægelig. Den lille Port drejede sig paa sine Hængsler, og et Øjeblik efter fo'r som skudt ud af en Kanon en prægtig sort Tyr frem paa Arenaen. Hvor var det et herligt Syn at se dette fuldendt skabte, kraftige Dyr med stolt løftet Hoved og lynende Øjne og de vældige spidse Horn fare frem i Spring, for midt paa Arenaen at gøre Holdt, stirre opmærksomt om til alle Sider og brøle.

(Fortsættes).

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægter først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft; han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil. Ved at misbruge en Militærordre lykkes det ham at bringe hende og sig selv ombord i et Lystfartøj. Flugten opdages imidlertid hurtig og Fæstningen lader straks nogle Orlogsmænd sætte efter Flygtningene.

„Har Du faaet noget Brev, min Ven?“ spurgte hun ham, medens hun skænkede The og syslede med Frokosten.

Han rystede lidt bedrøvet paa Hovedet.

„Feodor Talvi kan ikke være i London. Jeg er sikker paa, jeg hører fra ham, saa snart han kommer. Vi var, som om vi kunde være Brødre. Han maa i alt Fald lytte til mit Ord. Og Tolma hører jeg nok fra ved Lejlighed, men det er ikke en Mand, man kan søge i denne eller hin By. Verden er hans Hjem, og hvor som helst Solen skinner, dér er hans Arne. Men jeg véd, at han vil hjælpe mig, naar mit Brev naar ham. Han bryder sig ikke om andre Folks Historier. Han har kaldt mig sin Søn lige siden jeg var tolv Aar gammel, og jeg har skrevet til ham, som man skriver til en Fader. Medens vi venter paa, at de skal hjælpe, har vi to hundrede Pund Sterling at give ud, og naar de er brugt, kan vi jo sælge „Esmeralda“. Jeg lader den sende til Øen Wight, hvor alle Folk tager hen med deres Lystfartøjer, og vi kan faa mindst tyve tusind Rubler for den. Saa faar vi Tid til at tænke og lægge Planer. Jeg har tænkt mig lidt om allerede, og Vejen synes mig lysere. En stærk Mand sulter ikke ihjel, naar han vil arbejde. Skulde det værste ske, saa kan jeg undervise i Russisk og give Smaadrenge paa Øret, naar de ikke vil bestille noget.“



Han lo muntert ved Tanken om dette og bad om lidt mere Te. Hun vilde ikke sige ham, at hun ikke kunde dele hans Haab. Der var et lyst Smil paa hendes Ansigt, da hun saa' op paa ham.

„Du gør allerede England til dit Hjem,“ sagde hun. „Jeg er glad ved den Tanke, at det er det. Det gaar nok alt sammen godt efterhaanden, naar jeg igen er stærkere og kan arbejde. Du maa ikke glemme mig, naar Du taler om dine Planer. Jeg kan aldrig drive, jeg vilde blive gal, hvis jeg gjorde det.“

„Du skal være Fruen i mit Hus,“ svarede han med et Anstrøg af den gamle Stolthed. „Jeg er Tolmas Arving, og jeg skal vide at finde et Hjem til Dig.“

„Ja, men medens vi venter, min Ven — her i England er det ingen Skam for en Kvinde at arbejde. Du er ikke født til de Ting, Du taler om, Du kender ikke Vanskelighederne. Jeg har lært at trodse Verden og ikke at frygte, hvad Folk kalder Uafhængighed. Enten dine Venner skriver til Dig eller ej, maa vi tænke paa, hvad der skal ske, og det vil være en Hjælp for os begge, naar der ikke er Vandbier i Kuben. Du vil være lykkelig, fordi jeg er lykkelig, og saa kan den Tid komme, da jeg tilgiver mig selv.“

„Der er intet at tilgive,“ sagde han kærligt. „Gud skal vide, at det er Lykke nok at høre din Stemme hele Dagen, og at jeg kan sige til mig selv, at jeg skal kysse Dig, naar Morgenen kommer. Men senere hen skal jeg ikke behøve at vente paa Morgenen — saadan vil det være, naar Præsten har talt. Forstaar Du, min lille?“

De havde rejst sig fra Bordet og stod sammen i Skyggen. Han drog hende tæt op til sig og kyssede atter og atter hendes blege Ansigt.

„Ja, min Ven, jeg forstaar Dig — omtrent,“ sagde hun og rødmede.

„Omtrent — er det ikke mer end det? Gør Du Dig endnu Spørgsmaal, som Du gjorde i Kronstadt?“

„Ja, jeg gør mig Spørgsmaal, men ikke Karnevalsspørgsmaal.“

„Vil Du løbe bort igen?“

„Ja, naar jeg er stærk nok.“

Han saa' hende spørgende ind i Øjnene. Kærlighedens Spøg stod skrevet der.

„Naa,“ sagde han, „hvor vil Du løbe hen her i London?“

„Til Kirken,“ hviskede hun og skjulte sit Hoved paa hans Skulder.

En Banken paa Døren skilte dem ad. Hun vendte sig hen imod Spejlet for at glatte sit Haar, medens han aabnede et Telegram, som Pigen afleverede triumferende, som om det var en sand Skat, hun bragte.

Marian saa' over Pauls Skulder for at læse Telegrammet.

„Er det fra dine Venner, min Ven?“ spurgte hun spændt.

„Det er fra Feodor Talvi,“ svarede han, og Haanden, med hvilken han rakte hende Papiret, rystede af Glæde og Spænding. „Jeg skal straks komme til ham. Jeg har jo sagt Dig, at vi var som Brødre for hinan-

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

den. Læs det og skriv Svaret for mig. Jeg skal se ham i Dag. Naa, saa er der, Gud være lovet, intet i Vejen mere.“

Han begyndte at søge efter sin Hat og sine Handsker. Han saa' ikke den Tvivl, der kastede en let Skygge paa hendes Ansigt. Da Svartelegrammet var skrevet, sagde hun ham Besked om den Vej, han skulde gaa til South Audley Gade, hvor Talvis Hus laa.

„Du maa tage en Droske og lade den vente,“ sagde hun bestemt. „Jeg havde Lyst til at anbringe et Kort paa Indersiden af din Frakke, for du kunde nemt glemme, hvor vi bor. Lad ham ikke holde for længe paa dig.“

„Han skal ikke holde paa mig en Time. Han skal komme her hen og forestilles for dig, og saa vil vi gaa hen til det store Hotel og spise til Middag sammen. Jeg sagde dig nok, at mine Venner ikke vilde svigte mig.“

Han vedblev at snakke, medens hun pillede nogle Traade af hans nye Frakke og satte en af de Liljer, han havde købt til hende, i hans Knaphul. Da de havde sagt Farvel for tiende Gang, saa' hun efter ham i Vinduet og glædede sig over den mandige, brede og tillidsfulde Skikkelse i Menneskehoben dernede. Mange Folk vendte sig om for at se paa en Mand, der holdt sig saa godt; men han saa' ikke andet end det blege Ansigt i Vinduet — det Ansigt, som han havde vovet saa meget for, og som havde bragt ham i Landflygtighed.

„Hun skal være min Hustru, inden Ugen er gaaet,“ sagde han til sig selv, idet han gik. „Jeg glemmer alt andet, naar hun er hos mig.“

Den Time, han havde talt om at blive borte, gik hurtigt, og Marian sad og lyttede for at høre ham, naar han kom paa Trappen. Men der gik en Time til og en tredje. Hun begyndte at tælle Minuterne. Hun stillede sig til sidst ved det aabne Vindue og saa' paa alle dem, der kom Øst fra, men han var ikke iblandt dem. Da Klokken slog seks, og Skarerne ilede hjem ad igen, medens Paul ikke kom, fik hun pludselig den Idé, at han var kommet i Fare. Hun havde længe vidst, at Ruslands Haand overalt er virksom. Hun begyndte at dadle sig selv, fordi hun havde tilladt ham at gaa. Siden den rædselsfulde Nat paa Havet var hendes ødelagte Nerver rede nok til at indgive hende onde Anelser.

„Aa Gud,“ sagde hun til sidst, „hvis de kom paa Spor efter ham her i London!“

Tusmørket fulgte efter Dagens Solskin. Natten sænkede sig ned over Byen, men Marian vedblev at passe paa ved Vinduet og at bede til Gud, at intet ondt maatte have ramt den Mand, hun elskede.

XXIII.

Uforudsete Hændelser.

Paul lod sin behandskede Haand hvile paa Droskedøren og røg tilfreds. For første Gang, siden han havde sat sin Fod i London, var Gaderne og Menneskene uden Interesse for ham. En drengeagtig Hurtighed til at antage det mulige for det virkelige havde allerede i Tanken ført ham til Virkeliggørelsen af skønne Planer. Han var sikker paa, at Skæbnen vilde gøre et eller andet forbavsende Mirakel til Gavn for ham.

„Jeg vil sige Sandheden, det er ikke godt at skjule noget,“ tænkte han. „Feodor skal skrive til Storfyrsten i St. Petersborg og sige, at jeg er her i London og vogter paa Kronstadts Hemmeligheder. Hvis de havde beholdt Marian paa Fort Alexander, vilde der have været Vanskeligheder med den engelske Regering, muligvis vilde de have været nødt til at frigive hende, og saa vilde hun være vendt tilbage med alle de Planer i Hovedet. Jeg indser ikke, hvorfor det er saa vigtig en Sag. Jeg har gjort dem en Tjeneste, og de véd, at jeg ikke er en Forræder. Hvis de ikke vil ansætte mig ved mit Regiment igen, saa er der jo andet Arbejde, som en flink Mand kan gøre. Jeg kunde jo endog tage til Balkanstaterne og tjene under Ferdinand eller hos Østrigerne. Naar de erfarer, hvor ringe min Forseelse er, vil de ikke være for haarde imod mig. Og jeg gifter mig med den lille Pige, jeg elsker, og fører hende et Sted hen, hvor disse Englændere ikke kan genere hende. — Men hvilke Menneskemængder, og der er ikke en Soldat iblandt dem!“

Han passerede Criterion Teatret i dette Øjeblik. Den Mængde Lediggængere, de unge Mennesker, der stod i Beværtningerne og i Teaterdørene, den glatte Laps, den tarvelige Kontorist, de fik ham alle til at foragte deres forover bøjede Legemer og deres umilitære Gang. Soldaterblodet havde løbet i hans Aarer fra hans Fødsel. At gaa med Guldbroderier og Kaarde, at spankulere paa Torvet, at tjene Czaren, hvilken anden Løbebane var der vel for en ærlig Mand? Købmændene og Haandværkerne — han betragtede dem alle sammen som privilegerede Tyve. Præsterne var nødvendige for at tjene Folks Overtro og bede for Hærens Synder. Professioner var alle meget gode for smaa Mænd og Slyngler, men de var ikke en Løbebane. Selv var han godt begavet, men det gik aldrig op for ham, at hans Begavelse kunde bruges til andet end til at gavne hans Regiment. Der var ingen mere belæst Mand i Kronstadt, ingen mere lovende Artilleriofficer. Men det, sagde han, var hans gode Lykke. Hans Forstand vilde aldrig være bleven vakt for andet end de store Kanoners Musik og Jærnets Raslen. Hvad der end laa foran ham, han besluttede at arbejde med det ene Maal for Øje — Retten til atter at bære sin Kaarde, til atter at kommandere over Kanonerne.

Drosken, der slog stærkt mod Fortovets Kantsten, bragte ham tilbage til Virkeligheden. Han saa', at de var i en snæver Gade, foran Porten til et stort, men hæsligt Hus. Han betalte Droskekusken de Penge, som Marian havde stukket ham i Haanden, og ringede frygtsomt paa Klokken. Et Øjeblik senere stod han i en Forstue, der var udstyret med en saa udsøgt Smag og saa velhavende, at han næppe kunde tro, at det var Forstuen i det Hus, som Drosken havde gjort Holdt ved. Men den Mand, som aabnede Døren, var Russer, og det beroligede ham.

„Er Grev Feodor hjemme?“

„Ja, han venter Dem.“

Paul traadte tillidsfuldt ind i Huset, Forstuens prægtige Udstyrelse forbavsede ham; for han havde levet sit Liv i Kaserner, og de pragtfulde Boliger, han havde kendt, var Paladser i St. Petersborg eller Palæer i Paris. Da han fulgte Tjeneren op ad en bred Trappe og gennem et Drivhus paa første Sal, vidnede stadig den rige Udstyrelse om den Overdaadighed, som Feodor Talvi havde omgivet sig med. Det Værelse, han til sidst blev vist ind i, var ogsaa, skønt det ikke var stort, udstyret med megen Smag. Der var Akvareller paa de silkepanelede Vægge, rundt omkring var der magelige Stole, der var Blomster paa en Mængde smaa Borde, og et farvet Glasvindue skjulte den hæslige Stenmur, som begrænsede Husets Have. Paul lagde sin Hat paa en Sofa og satte sig med en meget fornøjet Mine.

Fortsættes.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



Islændere i Amerika: En Nybyggers første Ejendom.

BLANDT de Kolonister, Amerikanerne estimerer højst, nævnes Islænderne, der vel nok kommer fra et af de fattigste Lande i Evropa. Naar de bestemmer sig til at flygte hjemmefra, skyldes det vel nærmest



Islændere i Amerika: Efter tyve Aars Arbejde.

det vanskelige Klima og Jordens deraf følgende Ufrugtbarhed. I den nordøstlige Del af Nord-Dakota har emigrerede Islændere i en Række af Aar fundet et velkomment Opholdssted, og i denne Landsdel udgør de nu den overvejende Del af Befolkningen. De er uhyre nøjsomme, forstaar at arbejde og efter en Del Aars Forløb er de fleste at betragte som holdne Folk. Vore Billeder viser saaledes netop hvad en islandsk Nybygger har kunnet drive det til i Løbet af en Snes Aar, nemlig fra at eje en uanselig Græstørvshytte at kunne sidde som Ejer af en florerende Landejendom, og af saadanne Lykkens Begunstigede findes der mange. Et Særkende for islandske Kolonister er deres Forkærlighed for de gamle islandske Sæder og Skikke og islandske Navne. Deres Postkontorer og Gader døbes saaledes Valhalla, Geyser og Hekla og lignende hjemlige Betegnelser, og alle Børn oplæres ikke blot til at kunne tale Engelsk men også flydende Islandsk, der stadig betragtes som det egentlige Modersmaal. I Kirken er Salmebøgerne da ogsaa affattede paa Islandsk, ligesom Præsten prædiker paa dette Sprog. De gamle Sagaer holdes i største Ære, fortælles ofte og vandre saaledes videre fra Slægt til Slægt.

* * *

FORDRINGERNE stiger og Opfindsomheden med dem — eller skal vi sige Ekscentriciteten. En rig Englænder fik for nylig den fikse Idé, at Postvæsenet fungerede alt for langsomt, og da det var ham om at gøre at faa et Brev hurtigst muligt til Amerika, henvendte han sig paa en Art Kioskbureau og forespurgte, om en Dreng muligvis kunde paatage sig øjeblikkelig at besørge et Brev til Chicago. Drengen William Jaggers blev den heldige, og som Belønning for hans Daad, prydes nu hans Bryst med en Sølvmedaille, hvorpaa der læses, at han rejste „Otte Tusend Mil i Løbet af 18 Dage“. Ideen har straks fundet Efterlignere, en anden Dreng er saaledes nu afsendt ekspres til Kalifornien. — Vi danske fristes til at spørge, om det mon ikke vilde have været baade billigere og hurtigere for Afsenderne at ekspedere deres vigtige Breve som Telegrammer?



William Jaggers.

* * *

DET franske Dagblad „Figaro“, som nylig har præsteret et saa ypperligt journalistisk Mesterstykke som Offentliggørelsen af Vidneforklaringerne for Kassationsretten, udsender hver fjortende Dag Indbydelse til en five-o-clock-The i Bladets Festsal, som ved denne Lejlighed rummer det mest ekstra udsøgte Selskab, som Paris kan opvise. De ypperste Kunstnere spiller Komedie, reciterer eller musicerer her for et Parket af Fyrster, Adelige af det veritableste blaa Blod og Berømtheder af det reneste Vand. Selv om nu Under-



Ved Pariserbladet „Figaro“s The-Fester.



Pariserbladet „Figaro"s The-Fester: Et fornemt Parket.

holdningen er fuldendt og første Rangs, er det dog ikke den, som giver Festerne deres største Tiltrækning. Ved at betale en Entrébillet kan man faa de samme Kunstnere at se paa deres respektive Teatre, men intet andet Steds ser man en saa pragtfuld Forsamling af Kvinder, som synes snarere at være kommet sammen her for at stille deres storslaaede Toiletter til Skue end for at tage Del i en Kunstnerfest.

Hvorfor giver nu et Blad, hvis Opgave er at forsyne sine Læsere med Dagens Nyt, saadanne Fester? Man finder ingen anden Forklaring end, at disse selskabelige Sammenkomster sætter Bladet i Stand til at knytte sig intimt til saadanne fine Kredse, med hvis Liv det ellers vilde have vanskeligt ved at holde sig à jour. Sandsynligvis er disse Fester Skyld i, at „Figaro" har Adgang selv til de mest eksklusive Kredse af det fine Selskab og saaledes kan sikre sig Nyhedsstof, der ligger langt udenfor deres Konkurrenters Rækkevidde.

Men hvad nu end Grunden er til at disse Fester sættes i Scene, sikkert er det, at de repræsenterer noget af det mest karakteristiske, som parisisk Selskabsliv kan byde paa. Ingen fremmed eller indfødt Kunstner vilde undslaa sig ved at modtage Opfordring til at assistere, og i de aristokratiske Kredse anstrenger Damerne sig til det yderste for at opnaa en Indbydelse.

Den fineste Halvpart af Begrebet „Hele Paris" kommer tilstede ved disse Fester.

De Billeder, som ledsage disse Linjer, giver et Par Interiører fra en Sammenkomst i Marts, hvor mange fyrstelige Personer fylder Gulvets forreste Rækker. Endnu finere var Festen d. 17. April, da den svenske Konge var Bladets Gæst.



Max Regis.

* * *

NAVNET Max Regis vil erindres fra de ulykkelige Jødeforfølgelser, der for nogen Tid siden fandt Sted i Algier, hvor han fungerede som Maire. Ved denne Lejlighed fandt der saa grufulde Optrin Sted, at man skulde have forsvoret det muligt i vor civiliserede Tid, og det gamle Evropa harmedes med Rette over, hvad der passerede. Følgen blev da ogsaa, at Max Regis, der havde vist sig som en ivrig Tilhænger af Antisemiterne, blev suspenderet fra sit Embede. Dette afholdt ham dog ingenlunde fra at fortsætte sin Kamp mod Jøderne, der bl. a. fik sit Udslag i et voldsomt Angreb paa Algiers General-Guvernør. Herefter blev han arresteret og idømt fire Maaneders Fængsel, en ringe Straf for de Forseelser, denne Fanatiker har paa sin Samvittighed.

* * *

DEN for nylig afdøde Baronesse Hirsch var vel nok en af de rigeste Damer i Verden, og det maa siges til hendes Ære, at hun gjorde alt for at udnytte den kolossale Rigdom, hun raadede over, til bedste for sine Medmennesker. Clara Hirsch var født i Antwerpen 1833 og blev altsaa 66 Aar gammel. Hun var Datter af den belgiske Senator og Bankier Bishofsheim, og 22 Aar gammel blev hun gift med Baron Hirsch, der var Søn af en mindre Bankier i München, og som ungt Menneske havde faaet Ansættelse hos hendes Fader for at lære Bankier-Virksomheden. Dette Ægteskab lagde utvivlsomt Grunden til Hirsch's store Formue. Da han gennem heldige Spekulationer var bleven Millionær, tog han og hans Frue Ophold i Paris, og deres Hjem blev hurtig et Arnested for den større Verden, ja kunde endog henregne Prinsen af Wales blandt dets intime Venner. De beboede et pragtfuldt Palæ i rue de l'Elysée, som Baron Hirsch købte af Ekskejserinde Eugénie, og der var ingen Grænser for

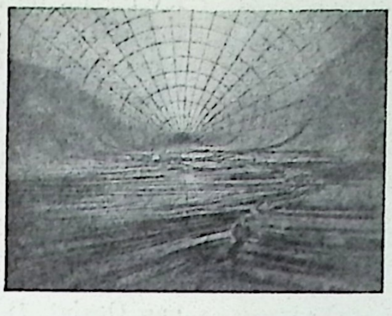


Fernand de Rodays. „Figaro"s Chef-Redaktør.



Baronesse Hirsch.

den Pragt, de her udfoldede. Først da de havde den Sorg at miste deres eneste Søn, trak de sig tilbage fra alt og levede fra da af udelukkende for at gøre godt. Da Baron Hirsch døde for et Par Aar siden, efterlod han saa at sige hele sin Formue til sin Hustru, som indtil sin Død fortsatte Godgørenheden i samme Fodspor. Af den efterladte Arv, som omfatter c. 150 Millioner Francs, vil de 100 Millioner tilfalde Familjen, medens de c. 50 Millioner anvendes i specielt jødisk filantropiske Øjemed.

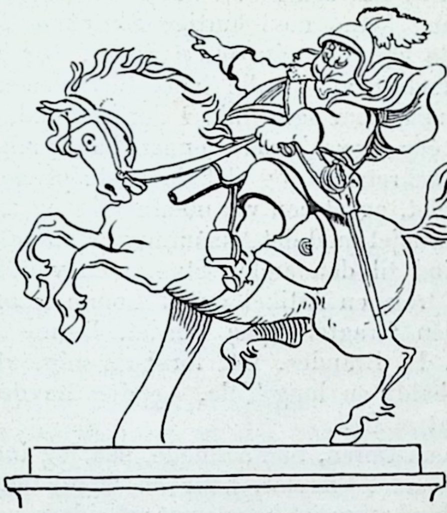


Det indre af en Ballon.

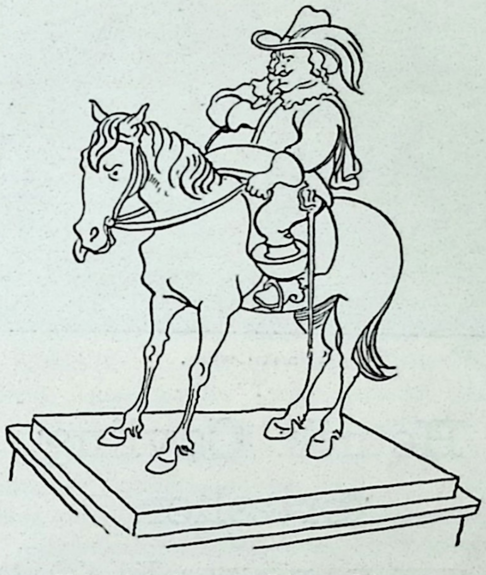
* * *

Ved at betragte dette Billede, er man mest tilbøjelig til at tro, at man ser en eller anden stor Glashal for sig, som f. Eks. Krystal-Paladset i London, og man forbavses derfor, naar man hører, at det i Virkeligheden kun er det indvendige af en Ballon, der er bleven fotograferet samtidig med Fyldning af Luft.

Kristian den IV.s Statue.



Borgmester: Jeg vilde gerne se paa en Christian den fjerde.
Kunstner: Til hvor meget har De tænkt Dem, at den skulde være?
Her har vi ham, Fjendens Overmagt knusende
i Kalmarkrigen — Kr. 100,000.



Kunstner: Vi har ham jo ogsaa til lavere Priser,
her er en, som i Trediveaarskrigen ham viser
paa den Hest, som lod ham ad Voldskrænten falde.
— Den kan De faa for lige det hal'e.



Kunstner: Her har han lige afsluttet Freden
efter Kampen om Bord paa „Trefoldigheden".
20,000 Kr. — udregnet nøje —
vi sparer Hesten og det højre Øje.



Kunstner: Saa er der til 10,000 én tilbage:
Kong Kristian d. IV., lidt mæt af Dage.
Landet var fattigt, Tiderne strænge.
Borgmester: Den ta'r vi. End fattes Riget Penge!

Mirliton. (Med Tegn. af Alfr. Schmidt).



Henrik Cavling.

Henrik Cavling fortæller.

CAVLING er paa samme Tid Københavns bedst kendte og mindst kendte Journalist. Alverden kender hans Aand, men saa godt som ingen det Hovede, hvor den har Sæde. Det er ingen Tilfældighed, at han til Pseudonym valgte sig Navnet *Ignotus*, thi selv ønsker han at være en fremmed for Mængden, helst vil han liste rundt i Usynlighedsgalocher, for i større Uforstyrrethed at kunne gøre sine Studier i Marken og med større Virkning næste Dag i Spalterne at kunne udstøde det skræmmende: Vogt Dig! Det er ligesaa vanskeligt at træffe Cavling hjemme, som det er let at finde, hvor hans Hjem er, thi der er kun én Cavling i Vejviseren, ganske som i Journalistiken. Vi var saa heldige at træffe ham den Dag, da hans nye Bog „Paris" kiggede frem fra alle Boghandlervinduer, og paa Baggrund af denne selvskrevne Succes bad vi ham fortælle om sin Entré i Journalistiken. Men helst lidt fyldigt, tilføjede vi, da de fleste sikkert nok er lede og kede af den Forhørsdommertone, som det moderne Interview har antaget. Saa fortalte han da:

„Jeg véd ikke, hvordan det kom. Jeg havde skrevet en Artikel om Fattigforholdene i Utterslev og gik op med den i „Morgenbladets" Kontor. Det var et Steds paa Gl. Holm. Sammenlignet med moderne Forhold var Kontoret meget tarveligt. Jeg tror det indskrænkede sig til en ganske almindelig 3 Værelses Lejlighed. I det første Rum sad en usædvanlig smuk Mand og læste i et fransk Blad. Det var, som jeg senere erfarede, „Morgenbladets" Redaktionssekretær, min nuværende gode Ven, Erik Skram, hvis Bog *Gertrude Colbjørnsen* netop dengang havde vakt saa megen Opsigt. Der kom vistnok ikke mange Fremmede paa Kontoret, for jeg erinder endnu tydeligt Uviljen i Skrams Ansigt, da han blev forstyrret i sin Læsning. Jeg overrakte ham min Artikel, og han vejede den i Haanden og sagde:

„Det var da en svær tyk Artikel. Hvor længe har De været om at lave den?"

Døren til Entréen blev i det samme reven op, og en ung Mand med hurtige Skridt og livligt blinkende Øjne traadte ind i Stuen. Jeg havde Fornemmelsen af, at alle hans Bevægelser var Spørgsmaal, som satte mig i Forlegenhed, og at han paa éngang saa' tværs gennem baade mig, Redaktionssekretæren og det Manuskript der laa paa Bordet, og at han var utaalmodig og nervøs og misfornøjet med det Altsåmmen. Han aabnede Døren ind til den anden Stue, men vendte sig hurtigt, trak en Artikel op af Lommen og kastede den foragtelig paa Bordet. Denne Mand var Dr. E. Brandes. Det forekom mig, at han havde holdt en lang Tale, og dog havde han ikke sagt et Ord.

Gennem Døren, han aabnede, saa jeg ind i et lille oliemalet Værelse, hvor en blond ungdommelig Mand mageligt henslængt arbejdede ved det ene Hjørne af et Skrivebord. Det var cand. jur. V. Hørup, der paa den Tid skrev Udlandet i „Morgenbladet," og næsten hver Dag skrev en ledende Artikel, der under andre Forhold hurtigt havde sikret Forfatteren Indflydelse og Ære, men for Hørups Vedkommende ikke havde anden Virkning end at den skabte Redaktøren af „Morgenbladet", N. J. Larsen, et Navn som Datidens første Journalist. I en Aarrække havde Hørup (for en Løn af 100 Kr. om Maaneden) gjort et Arbejde, som Ingen hverken før eller senere har gjort ham efter. Dagligt dryssede han vittige, overgivne og skarpsindige politiske Artikler ud af Ærmerne, og jo mere han skrev, jo mere beundrede man N. J. Larsen. Der er adskillige Bladlæsere fra den Tid, der vil anse det som en af deres Livs største Vildfarelser, at de har betragtet N. J. Larsen som en genial Mand.

Men det var min Artikel om Fattigforholdene i Utterslev! Nogle Dage efter fik jeg den sendt tilbage med en Beklagelse af, at den var altfor lang og altfor sørgelig. Det kaster Lys over Datidens Presseforhold, at den Mand, der bragte mig Artiklen, samtidigt fortalte mig, at han, foruden at trække Trykmaskinen, besørgede Bladets

Ombæring for hele Nørrebro. Man kan heraf slutte sig til „Morgenbladet"s Udbredelse. Og det var det Blad, i hvis Spalter Hørup daglig ødslede med sit enestaaende journalistiske Talent, hvor E. Brandes fængslende og overlegent skrev Teater og Literatur, og hvor Georg Brandes offenliggjorde sine mesterlige Berlinerbreve, der senere blev samlede i en Bog.

Ved et Tilfælde kom min Artikel om Utterslev dog frem for Publikum. Det hændte nemlig, at jeg en Del Aar efter, ved at gennemsøge nogle Papirer, fandt Artiklen. Jeg læste den og gik ud paa Utterslev for at se, om Forholdene var de samme som for 10 Aar siden, og Dagen efter — det var i Begyndelsen af Halvfemserne — stod Artiklen i *Politiken* under Overskriften *Kjøbenhavns Whitechapel*. Der er maaske de Læsere, som endnu mindes, at denne Skildring vakte megen Opsigt. Grundejerne i Utterslev sammenkaldte til et offentligt Møde, hvortil de indbød mig, og da jeg kom derud, blev jeg i fire stive Timer og i mange Hundrede Menneskers Nærværelse overdænget med de groveste Skældsord. Jeg sad aldeles maalløs mellem de andre Referenter og saa, hvorledes deres Referater svulmede op af alle de Grovheder, der regnede ned over mig. Der var Grundejere, som var saa ophidsede, at de truede mig med Prygl, og endnu mere ophidset end Grundejerne var den lokale Sognepræst Hr. Wolff. Saa farligt var det dengang at ytre Deltagelse for de Fattige.

Jeg vidste ikke, at der paa bageste Række sad en Mand, som opmærksomt fulgte Talerne og ved Mødets Slutning var min Ven. Denne Mand var Benny Goldschmidt. Han havde selv undersøgt Forholdene og vidste, hvem der havde Ret. Paa det efterfølgende Orfeum-Møde, der var en Protest mod Grundejernes Optræden, besluttedes Oprettelsen af Samaritanen i Utterslev, og samtidig tog Benny Goldschmidt Ledelsen af Hovedsamaritanen i Ravnsborg Tværgade. Det er mærkeligt nu at tænke, at hele den konservative Presse med *Berl. Tid.* i Spidsen angreb Principet for Samaritangærningen, og at det kostede aarelange Kampe at forsone den offentlige Mening med et Velgørenhedsværk, som vel nu er det populæreste i København".

* * *

Vi fik fremdeles Cavling til at udtale sig om den moderne Journalistiks Maal og Midler. Selv har han jo mere end en Gang maattet høre ondt for den Fantasirigdom, han sidder inde med. Han griber da med Interesse Lejligheden til at klarlægge sit Syn paa Tingene:

„Der er tre Slags Journalister: Referenten, Ræsonnøren og Kronikøren, d. v. s. den, der refererer Begivenheden, den, der ræsonnerer over Begivenheden og den, der underholder Publikum ved frit at omforme Begivenheden i sin Fantasi. Af det jevne Publikum kaldes Journalisten sædvanlig „Hr. Referent," og det er ogsaa Referenten, der i al Beskedenhed bærer Dagens Byrde. Det er Referenten (eller Reporteren), der skaber Grundlaget for Ræsonnementet og Kroniken. Det er ham, der hver Morgen lægger Raamaterialet op paa Bordet, og det er følgelig ham — den daarligst lønnede af alle Journalister — der har det største Ansvar. Af en Ræsonnør, især hvor Ræsonnementet gælder Politik, venter Publikum ikke kvalificeret Sandhed. Hvad Ræsonnøren tilsigter, er at fremstille Begivenheden i et bestemt Lys, og det er Publikums Sag at lægge til og trække fra. Endnu friere er Kronikøren stillet. For Referenten derimod er der kun én Ledetraad: Sandheden. En Referent, der refererer falsk, er mindst lige saa strafværdig som en Falskmøntner. Han er en af dem, der „forarger disse Smaa," og han er værdig at faa Møllestenen hængt om sin Hals.

Men Livet er i vore Dage kompliceret, og til i faa Linier at klarlægge en Begivenhed eller vidtsvævende Forhandling fordres der en Hurtighed i Opfattelsen, en alsidig Indsigt og en Intelligens, der baade beror paa medfødte Evner og paa aandelig Anspændelse. Tænk Dem en Referent, der sidder i en Rigsdag, hvor en indviklet Sag, som kan være af historisk Interesse, vender hele Nationens Opmærksomhed mod det uskrevne Referat. Der holdes maaske 20 lige lange og lige utilgængelige Taler, som Referenten i sit Ansigts Sved mere og mere febrilsk nedskriver uden selv at forstaa et Ord. Men endelig, og maaske er det først hen mod Mødets Slutning, er der en Bemærkning, en Vending, som uvilkaarlig faar ham til at udbryde: Ho, ho! Et Lysglimt, som et Sekund kaster skarpt Skær over Diskussionen, har pludseligt ladet hans Øjne følge alle Traadene i den vildsomme Labyrint af modstridende Opfattelser. Nu forstaar han sit eget Referat, og resolut stryger han fire, fem Talere, der kun har spredt Forvirring. Hvad Ministeren har sagt, udelader han maaske, og i Mødets sidste afgørende Minutter hæver han en ukendt Mand op for Mængden. Der har været Kaos i hans Hjærne, men idet han iler hjem til Redaktionen, føler han, at Tingene af sig selv bliver sat paa deres rette Plads. Og det er *hans* Referat, der imorgen vejleder Publikum og gaar over i Historien. Men der er Ingen, som aner Navnet paa den ukendte og beskedne Referent.

— Eller tag et andet Tilfælde! Der udbryder en vanskelig og vidtforgrenet Strejke, som berører Tusinder af Menneskers Ve og Vel. To Reportere, lige samvittighedsfulde, men ulige dygtige, gaar ud for ved en personlig Undersøgelse at vejlede Publikum. De to Reportere

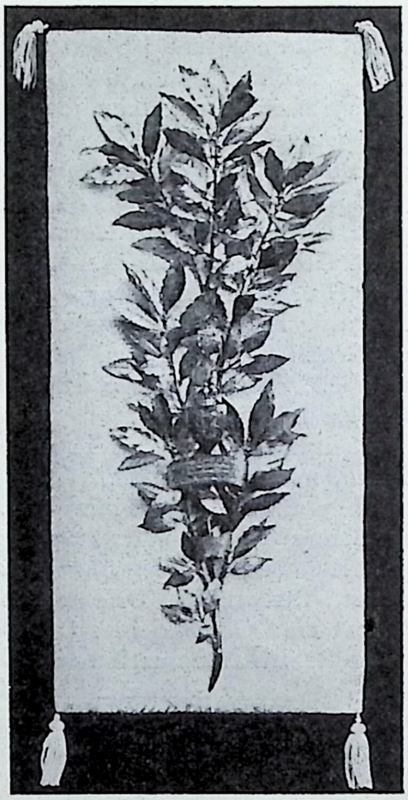
opsøger begge Parter. Først taler de med fem Mestre, saa med fem Arbejdere, og ved Aftenens Frembrud har de samlet ti lange Interviews, der forholder sig som Ild til Vand. Nu kan det hænde, at den ene Reporter nedskriver det Hele, Rub og Stub, og Læserne, der tørster efter Klarhed, og som ikke kan hitte Rede i dette Virvar, forvirres og ophidses, hvad der maaske i Øjeblikket er en Ulykke og ensbetydende med tusinde Menneskers økonomiske Ruin. Den anden Reporter derimod stryger resolut alle de ti Personer, han har talt med, og opdigter en ellevte Person, der giver Læserne klar og paalidelig Besked. Det er da *hans* Interview, der indeholder den journalistiske Sandhed, selv om det helt igennem beror paa en Fiktion.

For 20 Aar siden var Journalistens Arbejde ret og slet Skriverarbejde. Samfundsforholdene er siden blevet vidt forandrede. Bladstoffet er vokset til det tidobbelte, og Læsernes Travlhed kræver, at det mest mulige siges paa den mindst mulige Plads. Under disse Forhold er Journalistens Haandværk blevet saa vanskeligt, at det ikke kan udøves uden specielle Kundskaber, Øvelse og Talent. Bladet er som et Teater, hvor Tæppet hver Morgen hæver sig for Billedet af den foregaaende Dag. Men Husene og Træerne, vi ser paa det virkelige Teater, viser sig ved nærmere Eftersyn kun at være ualmindeligt grove Penselstrøg, der meddeler Tilskuerne den sceniske Sandhed. Ganske i Overensstemmelse hermed skal Journalistens hurtige Pennestrøg vise Publikum den journalistiske Sandhed. Det er den sandhedssøgende Impressionisme, der i Følge Forholdenes hele Udvikling har omformet den journalistiske Skribentvirksomhed til Kunst.

I de store Lande er Journalisten enten Reporter, Ræsonnør eller Kronikør. I Danmark, hvor Forholdene er mindre, maa han snart være det ene, snart det andet, og det er en stor Uretfærdighed at anholde ham som Sandhedsvidne, hvor han ene vil virke ved sin Fantasi. Lige saa uretfærdigt er det, naar man siger, at Journalistens Virksomhed væsenligt beror paa Skrivefærdighed. Sproget er ikke andet end hans Værktøj. Hvad der skaber Manden og skaber ham en Plads i Publikum, er dog ene hans faste Tro paa, at han i ethvert givet Tilfælde har Ret, at han tjener samfundsmæssige Formaal, at han har et følende Hjærte og et venligt Øje, kort sagt, at han i Spøg og i Alvor betragter Journalistens Gærning som et højt og helligt Kald."

* * *

Snart vil Cavling genoptage sit daglige journalistiske Arbejde, som han for sine Rejser længe har undværet. Et Savn har det været ham. Thi selv om den evige „*changement d'air*", som det fartende Liv fører med sig, forfrisker og fornyer, modtager han dog i Redaktionskontorets Atmosfære den Inspiration, som bedst og lettest faar ham til at forme sine Indtryk. En mærkelig Kendsgærning er det, at der altid, naar Cavling en Tid har været borte fra Journalistiken og atter tager fat, hænder et og andet af større Interesse i Byens Liv. Dette har sin naturlige Forklaring deri, at han ikke nøjes med at behandle de Æmner, som af egen Drift føres frem til Lyset, men derimod selv henter Begivenhederne op af deres Skjul, graver dybere og ser videre end de fleste andre Pressens Mænd.



Guldlaurbær paa Dronningens Kiste.

Den Guldlaurbærgren, som danske Kvinder vil nedlægge paa Dronningens Kiste, er nu færdig forarbejdet. Midt paa bærer den det danske Vaaben med Krone over og underneden slynger sig et Baand, hvorpaa er graveret: Dronning Louise af Danmark, den trofaste Hustru, den opofrende Moder. Fra danske Kvinder. Den 15. Oktober 1898". Grenen, som er udført i Juvelerer *V. Christesens* Etablissement, er tegnet og modelleret af Kunstmaler *Fristrup*. Den har kostet 7000 Kr.

Kendte Navne

fra By og Land.

Udnævnelse.

Professor *Sylvester Saxtorph* blev Dr. Tschernings Efterfølger som Overlæge for Kommunehospitalets kirurgiske Afdeling. Et langt og ihærdig gennemført Studium førte ham frem til den hæderfulde Post, der har staaet for ham som det Maal, han attraaede at naa. Siden Professor Studsgaards Sygdom har han fungeret som Hs. Maj. Kongens Livkirurg og har ledsaget ham paa hans Gmundenrejse.



Professor Saxtorph.

Professor Saxtorph, som er født 18. Marts 1851 og tilhører den ansete Lægeslægt, blev medicinsk Kandidat 1877, var Reservekirurg paa Frederiks Hospital 1882—84 og tog Doktorgraden 1886. Senere har han været Overlæge ved den kirurgiske Afdeling paa St. Josefs Hospital samt Læge ved Poliklinikken og samtidig passet en udbredt Praksis.

Det er Professor Saxtorphs store Glæde at meddele af sin rige Kundskabsfylde og Dygtighed til de unge Medicinere, hvis Interesser ligger ham saa stærkt paa Sinde og blandt hvilke han til Gengæld finder Beundrere i Hobetal.

Patienter og Læger paa Kommunehospitalet vil byde Professor Saxtorph et glad Velkommen.

Dødsfald.

En af de Borgere, som i en lang Aarrække har nydt fremragende Anseelse i Hovedstaden, Etatsraad *J. C. Hauberg* er afgaaet ved Døden i sit 84. Aar. I over 30 Aar var han knyttet som Apoteker, til Kristianshavn, hvor man i høj Grad lagde Beslag paa hans praktiske Dygtighed i Humanitetens Tjeneste. Ikke alene velgørende Institutioner nød godt af hans Hjælpsomhed, men ogsaa i forskellige Skolekommissioner lyttede man til hans Raad, ligesom han ogsaa i en lang Periode havde Sæde i det kongelige Sundhedskollegium. Hans Trang til yderligere Virksomhed førte ham ind paa nye Omraader ved Anlæggelse af det bekendte Bryggeri i Rahbeks Allé, der dog senere overgik til et Interessentselskab. I Forbindelse med Mekanikus Hellerung, Gamst og Lund erhvervede han sig det store Jernstøberi ved Vestervold. Lige til sin Død havde han Sæde i den private Laanebanks Bankraad, ligesom han var Bestyrelsesmedlem i de forenede Bryggerier. Et sjældent virksomt Liv er afsluttet, et Liv, som længe vil erindres af de mange, der har skattet hans Dygtighed og uegennyttige Opofrelse som Menneske.



Etatsraad Hauberg.

Det er Høsttid for vore Veteraner fra de slesvigske Krige.

Den 7. April døde Oberst *Fritz Moltke*. Født 1822 gik han, efter i 1840 at være bleven Løjtnant i Infanteriet, ind paa Højskolen, som han forlod i 1846 som Artilleriofficer. I 1848 rykkede han ud ved Batteriet Fuhrmann, var med ved Bov og udmærkede sig i Slaget ved Slesvig, hvor han, under kritiske Forhold holdt sin Stilling med 2 Kanoner, til de fjendtlige Skytter naaede ind paa en Afstand af 100 Skridt. Ikke mindre uforfærdet viste han sig ved Hopdrup. I 1849 deltog han som Adjutant ved Artillerioverkommandoen i Kampene ved Adsbøl, Gudsø, Kolding og Fredericia, og i 1850 var han med i Slaget ved Isted og ved Forsvaret af Frederiksstad. Hans Tapperhed under Krigen og hans personlige Elskværdighed var Aarsag til, at Kong Frederik VII i 1855 ansatte ham i sin Adjutantstab, og i denne Stilling blev han ved Tronskiftet i 1863. Efter eget Ønske deltog han i den første Del af Felttoget i 1864 ved Forsvaret af Als og vendte derpaa tilbage til sin Post hos Kongen. I 1871 blev han afskediget som Oberst paa Grund af Svagelighed. Efter den Tid har han tilbragt de fleste Aar paa Sygehjemmet, og hans Navn var bleven glemt. Men der var én, der lige til det sidste mindedes den tapre Soldat, og det var Kong Christian IX.



Oberst Moltke.

Oberstløjtnant *Eduard Nielsen* fødtes i 1824 og traadte i Marts 1848 ind som Frivillig i Hæren. Han medbragte saadanne Kvalifikationer, at han allerede den 30te April samme Aar blev udnævnt til fast Officer. Som Løjtnant ved tredie Forstærkningsbataillon havde han Lejlighed til at udmærke sig ved Fredericia, hvor han blev saaret, samt ved Isted og det i en saadan Grad, at hans Chef, Oberstløjtnant Gerloch satte ham meget højt og kaldte ham „Blodhunden“.



Oberstløjtnant Nielsen.

Da Nielsen kom til Erkendelsen af, at det vilde komme til en ny Krig, og at denne maatte kræve en almindelig Rejsning, var han iblandt dem, der med Kraft og Iver virkede for Oprettelsen af Skytteforeninger, og det skyldes ham, at en af første af disse blev oprettet i Slesvig. I Felttoget 1864 førte han Kompagni ved 7. Regiment. Varm Patriot som han var, sørgede han dybt over Slesvigs Tab, men han slap aldrig Troen paa, at det vilde genvindes, og derfor viede han Resten af sit Liv til at arbejde i Forsvarssagens Tjeneste. Fra sin Garnison i Nyborg rejste han Skytteforeningssagen paa Fyen og virkede i dens Tjeneste over hele Landet, saa at den Fortjenstmedaille, hvormed Kongen hædrede ham i 1878, næppe er baaret af en Værdigere. Ikke mindre arbejdede Nielsen for Forsvarssagen og for den frivillige Selvbeskatning.

Nielsen blev afskediget i 1881 paa Grund af Alder, tjente saa i Forstærkningen til 1889, da han forlod Hæren som Oberstløjtnant. Han kunde nu udelukkende ofre sig til Arbejder paa at fremme Skytte- og Forsvarssagen og dermed blev han ved, indtil Svagelighed for nogle Aar siden tvang ham til at søge Hvile paa Sygehjemmet, hvor han døde den 9. April.

Tilbagetrædelse.

Allerede i adskillige Aar har man med Ængstelse fulgt Beretningerne om Biskop *Steins* Helbredstilstand, der desværre nu har tvunget ham til at forlade sit Embede.

Han er dimitteret fra Borgerdydskolen paa Kristianshavn 1859 og tog fat paa sin Præstegærning, først som Kateket ved Holmens Kirke, hvor Biskop Fog har haft



Biskop Stein.

meget stor Indflydelse paa ham. Med hele sin Ungdomskraft viede han sig til Diakonissesagen; men tillige samlede han om sig en Tilhørerkreds i den lille Emmauskirke, der langt fra kunde rumme den.

I 1880, den 7. Novbr., skred man til Indvielsen af Matthæuskirken, og det viste sig straks, at man i Stein havde faaet en Præst, der forstod at samle Vesterbros Befolkning om sig. I en sjælden Grad forstod Stein tillige at tage det praktiske Arbejde op, og mange er de Virksomheder i det store Sogn, som under hans kyndige Vejledning er vokset op.

Da Pastor *Rudolf Frimodt* døde, var det naturligt, at man valgte ham til Formand for „Indre Mission i København".

Den store Gærning som Sognepræst i et af de tættest befolkede Sogne i Hovedstaden sled meget paa hans Kræfter, og det var vel derfor en Lettelse for ham, skøndt en stor Skuffelse for hans Tilhørerkreds, at han i 1889 blev valgt til Biskop over Fyens Stift, hvor han under roligere Forhold kunde vie sine Ævner til det rent administrative.

I Odense By og blandt Stiftets Præster vandt han sig mange nye Venner.

Af hans literære Virksomhed bør nævnes en Række „Kristelig Kalender" for Danmark, som han udgav sammen med Stiftsprovst *Paulli*, nogle Prækensamlinger og et fortrinligt Livsbillede af afdøde Pastor Rudolf Frimodt.

Ny Teaterdirektør.

Det nye Teater i Aarhus, hvis Fuldendelse skrider rask fremad, opnaaede ikke Rigsdagens Samtykke til Statsunderstøttelse, men Bestyrelsens Direktørvalg tyder paa, at Teatret ikke af den Grund vil opgive sit hæderlige Forsøg paa at skabe et virkeligt Hovedstadsteater i Jyllands Hovedstad. I Hr. *Benjamin Pedersen*, der i Begyndelsen af denne Maaned er bleven knyttet til det nye Teater for en længere Aarrække, har Aarhus sikret sig en Teaterdirektør, hvis sunde literære og kunstneriske Smag er en Garanti for, at Skal og Kærne vil komme til at svare til hinanden i Byens elegante og smagfulde nye Teater.

Benjamin Pedersen debuterede paa Kasino i 1870 og forblev ved dette Teater i fem Aar. I Sæsonen 1875—76 var han i Norge med Aug. Rasmussens Selskab, og i Efteraaret 1876 tog han Engagement ved Folketeatret, som han forlod efter tretten Aars Forløb for at gaa til Dagmarteatret. Ved Slutningen af Sæsonen 1896—97 trak han sig tilbage fra dette Teater.



Benjamin Pedersen.

Det kan sikkert siges med fuld Beføjelse om Benjamin Pedersen, at han aldrig har ødelagt nogen Rolle — og dette er en stor Ros, der sjældent vil kunne tilfalde andre end den fine og dannede Skuespiller. Fremragende god og dygtig Skuespil har Benjamin Pedersen ydet f. Eks. i Roller som Trindel i Peder R. Møller „En Skærsild", der i sin Tid blev opført paa Folketeatret, og som Mester Anton i Nebbels „Maria Magdalena" paa Dagmarteatret.

Som Lærer ved Dagmarteatrets Elevskole gjorde Hr. Benjamin Pedersen god Gavn. Han stod for de unge Elever ikke blot som den samvittighedsfulde, godmodige og utrættelige Leder, men ogsaa som *Manden*, hvis grundmurede Retskaffenhed aftvang Agtelse og ydede et smukt Eksempel.

Er der Anledning til at lykønske Hr. Benjamin Pedersen til hans Udnævnelse som Teaterdirektør, vil der næppe være mindre Anledning til ved samme Lejlighed at lykønske Aarhus Teater og Aarhus By.

En Heltedaad.

En udmærket Redningsbedrift øvedes paa en Atlanterhavsfart af den danske Kaptajn *Brünnich*, hvis Ansigtstræk vi sætter en Ære i at kunne præsentere for vore Læsere. Den 7. April traf han, der førte Damperen „Nordfarer", den franske Fiskeskonnert Eugénie paa 49 Gr. n. B. Den var i elendig Tilstand og Nødflaget var hejst. Under store Besværligheder foregik Redningsarbejdet, som hurtig afbrødes af Natten, men med sejg Energi optoges den næste Dag og førte til det ypperlige Resultat, at alle 26 Mand reddedes. Kaptajn Brünnich, som i ca. 20 Aar har faret i Dampskibsselskaket „Norden"s Tjeneste, og kender Atlanterhavet som vi andre Hovedstrøget, fortjener den største Ros.



Kaptajn Brünnich.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder en Kvadrille over de populære Geisha-Melodier ved Kasinos Musikdirektør Carl Gottschalksen. Fremdeles bringer Heftet Mozarts Menuet af Operaen „Don Juan", samt en Kvartetsang af Johan Bartholdy.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 22 var

Vandøse.

Ialt indkom 1427 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *Jenny Wennejus*, Grønnegade 7, Aalborg. 2. Præmie *J. Rasmussen*, Apperupgaard pr. Hellebæk.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke

---

„Hver 8. Dag"s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise*.

Vore Gulve og Vægge.

Om man end fyldte sine Værelser med de skønneste Møbler, vilde disse Værelser dog ikke gøre noget Indtryk af at være „møblerede“, om Gulvet lodes bart. Snarere finder man sig tilfreds og hyggelig tilmode under de omvendte Forhold — et forholdsvis tarveligt og maaske mindre komplet Møblement, naar kun der er noget paa Gulvet. Men hvad skal saa dette „noget“ være. Naar Hensyn tages til Komfort alene, vilde man vel i de fleste Tilfælde vælge Brysseler eller orientalske Tæpper, men da man i det daglige Liv ogsaa gerne vil se paa den praktiske Side af Sagen, bliver Resultatet, at Tæpper i Reglen regnes for kun at være egnet til Anvendelse i Stadsstuen — i Salonen.



C. Riis Bonne's Linoleums-Tilskærelokale, Jernbanegade 4.

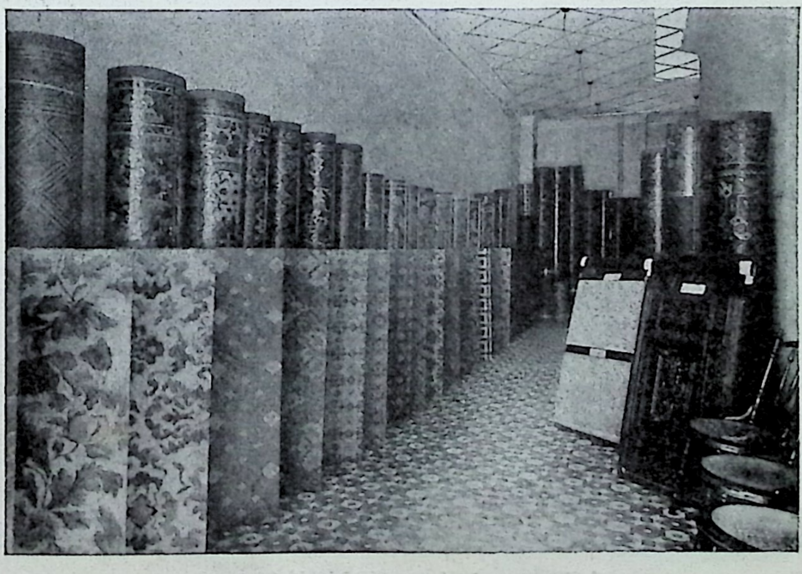
Som en Følge deraf arbejdede man, navnlig i England, i mange Aar paa at opfinde et Materiale, der kunde komme til Anvendelse, hvor Stoftæpper ikke passede. Ganske vist havde man Voksdug, men ved dette klæbede der altfor mange Fejl og Mangler til, at man kunde være tilfreds med at blive staaende derved. Det var koldt, haardt og lidet holdbart.

Endelig naaede man frem til et Materiale, tilvirket af Kautschuck og til Pulver malet Kork, hvilket Produkt under Navn af Kamptulicon havde en vis Fremgang, men som dog, paa Grund af Kautschuckens høje og bestandig stigende Pris aldrig naaede at blive synderlig mere end en Luksusartikel.

Saa fremkom for en Del Aar siden Englænderen Fr. Walton i London med en ny Opfindelse, der bestod i at benytte delvis stivnet (oksyderet) Linolie i Stedet for Kautschuck, men med Bibehold af Kork som det andet Hovedindhold, og herved var Kamptulicon med et Slag hævet op fra at være en sjælden Luksusartikel til at blive en epokegørende Verdensartikel — ikke blot fordi den var billigere, men fordi den ogsaa var bedre end alt, hvad man hidtil havde kendt. Samtidig digtedes det nye Ord „Linoleum“, som Opfinderen Mr. Fr. Walton søgte at sikre sig Eneret paa under Trade Marks Loven, men Sagen gik ham imod og den nye Glose gaves fri, efter at have været Genstand for en af de vidtløftigste Processer, som nogen Sinde har fundet Sted i England under den nævnte Lov.

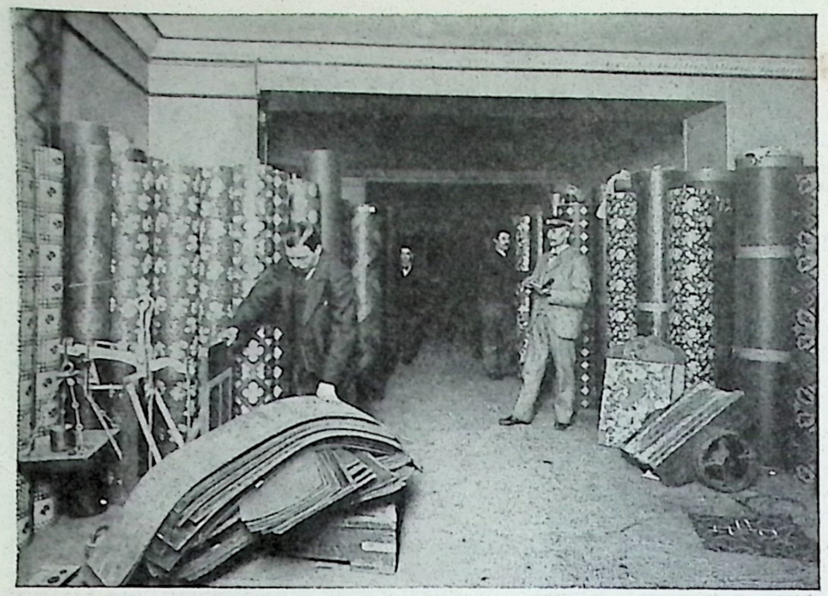
Selvfølgelig gennemgik den nye Industri en Mængde Forbedringer i Aarenes Løb, men man kan i faa Ord antyde de Egenskaber, som fra første Færd har kendetegnet Linoleum, nemlig dets Uigennemtrængelighed for Vand, dets store Evne til at modstaa Slid, dets glatte, sammenhængende Overflade, der ikke tillader Ansamling af Støv, Utøj, Bakterier og Sygdomsspirer, dets lyddæmpende Egenskaber og dets Evne til at hindre Fodkulde.

Kort sagt, Idealet var naaet, Linoleum anerkendtes overalt for at være et Materiale, der kunde tilfredsstille enhver Fordring til Hygiejne og Komfort og til Opnaaelse af en forønsket Pyntelighed dekoreredes det i Smag med Voksdug. Men nu i den nyere Tid er det lykkedes Mr. Walton at fremstille Linoleum i Mønstre, saaledes at Mønstret gaar igennem Massens fulde Tykkelse ganske som Mosaikarbejde, saakaldet gennemmønstret Linoleum.



Parti fra Linoleums-Prøve-Udstillingen, Østergade 50.

Det er indlysende, og ingen nok saa dristig gennemført Reklame kan svække det naturlige Faktum, at oftnævnte Fr. Walton, Linoleum-Industriens Opfinder og Grundlægger, stadig har været det ledende Geni i den paagældende Industri; de Fabriker, der ledes af ham, har altid været forrest og det er interessant at konstatere, hvorledes Publikum dog alligevel forstaar at finde det bedste, for sjældent har man vel set en Forretning saa hurtigt svinge sig op til at indtage en ledende Stilling i sin Branche, som netop oftnævn- Fr. Waltons Repræsentant og Forhandler for Danmark, Grosse-



Parti af Linoleums-Lageret, Jernbanegade 4.

rer C. Riis Bonne, der i ca. en halv Snes Aar har opholdt sig i London og derved faaet Lejlighed til at sætte sig ind i Linoleumfabrikationen og i Linoleumhandelens Alpha og Omega.

Firmaet beskæftiger nu, foruden den store Stab af øvede Linoleumsarbejdere, egne Smede til Fabrikation af Trappeskinner, egne Snedkere til Reparation af Trapper, gamle Gulve o. s. v. I 1898 tilvirkede Firmaet C. Riis Bonne saa mange Trappeskinner, at de, hvis de blev lagt i en Række, vilde naa næsten fra København til Roskilde.

Vi bringer i Dag Illustrationer fra Firmaets Lagerlokaler og Tilskærerværksted. Som et Kuriosum kan anføres, at de Rester og Stumper, der gaa til Spilde, udstemples paa Maskine til Tøffelsaaler og Hæle, og man faar et Begreb om Forretningens Omfang, naar man hører, at der i 1898 produceredes ikke mindre end 8000 Pund saadanne Saaler.

Til Publikums Bekvemmelighed og for at faa Anledning til at vise de mange smukke Mønstre, der nu til Dags fremstilles i Linoleum, har Firmaet i disse Dage aabnet et Udstillingslokale paa Østergade Nr. 50, hvorfra vi ligeledes bringe et Interiør. Her udstilles ogsaa et nyt Produkt, nemlig Linoleum, fremstillet i Højrelief. Det anvendes som Paneler til Spisestuer, Trappegange o. s. v., og som Tapet til Vægge og Lofter. Relieffet er massivt, saa at det ikke er udsat for Beskadigelse, med gennemgaaende Farve og iøvrigt i Besiddelse af de samme hygiejniske og økonomiske Fordele, der i saa rigt Maal udmærker Linoleum til Gulve.

Desværre kan der vist næppe nogen Sinde blive Tale om at fabrikere Linoleum her i Landet, da Tendensen gaar mere i Retning af gennemmønstret Linoleum og da det vilde være meget vanskeligt at variere Mønstrene i Forhold til et saa lille Lands Forbrug, vil Udlandet altid have et Overtag, som man ikke let kommer ud over.

Derimod har Firmaet C. Riis Bonne indlagt sig en ikke ringe Fortjeneste ved at have sat Eksporten af Korkaffald i System. Vi har her i Landet en stor Proppeskærerindustri og ved Proppefabrikationen udnyttes kun omtrent en Tredjedel af Korken, de andre to Tredjedele gaa til Spilde. Dette Affald er Linoleumfabrikationens Raaprodukt. Indtil Hr. Riis Bonne begyndte at opkøbe og eksportere det, var Korkvarefabrikanterne ofte stedte i stor Vaande for at komme af med det, navnlig om Sommeren, naar Øldrikkeriet og som en Følge deraf Proppeskæreriet var paa sit højeste. Om altsaa vort Land ikke kan producere Linoleum, maa vi glæde os ved, at det dog i det mindste selv kan levere en Del af Raamaterialet og at det kan forskaffe Skibsfarten en Fragtindtægt, fremgaar af, at C. Riis Bonne aarligt betaler i Fragt for Korkaffald til Linoleumsfabrikation over 20,000 Kr., hvoraf Størstedelen i Aar tilfalder det forenede Dampskibsselskabs New York Route.

Nedenstaaende Billede viser Virksomheden paa Korkpakkeriet, der optager en stor 2-Etages Bygning. Korken hentes hjem fra Fabrikerne og oplægges i øverste Etage, hvorfra det styrtes i de nedenunder anbragte Pakkemaskiner, hvor det under et meget stærkt Tryk forvandles til firkantede Baller, omvundne med Jernbaand, der nu er færdige til Forsendelse til England eller Amerika.

Man vil saaledes se, at vi her staar overfor en i sine yderste Konsekvenser gennemført Specialforretning — Engelskmanden faar, til at begynde med, Kork for sit Linoleum, der tilsidst udnyttes saa økonomisk, at endogsaa de sidste Rester, dem, der er for smaa til Trappetrin, stemples ud til Tøffelsaaler.

Det eneste, som Hr. Riis Bonne beklager sig over, er at Forbrugere sommetider tror at kunne bedømme Linoleum medens de vilde staa sig bedre ved at behandle det som en Tillidssag i Henhold til det engelske Mundheld: *„Confidence breeds confidence“* — et Motto, som Firmaet har gjort til sit eget.



C. Riis Bonne's Korkpakkeri i Ahlefeldtsgade.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 32. Aargang 1898—1899. Søndag den 7. Maj 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet

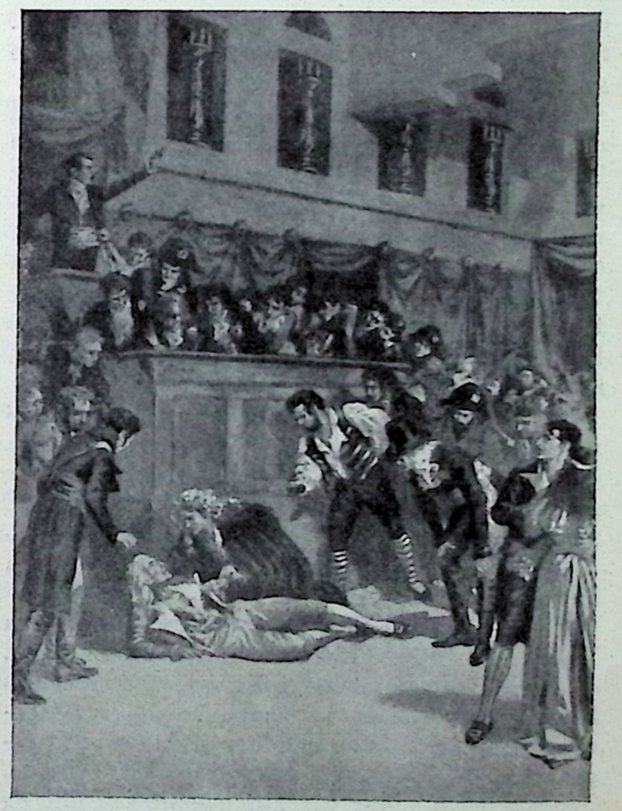
Sardou og hans „Robespierre“.



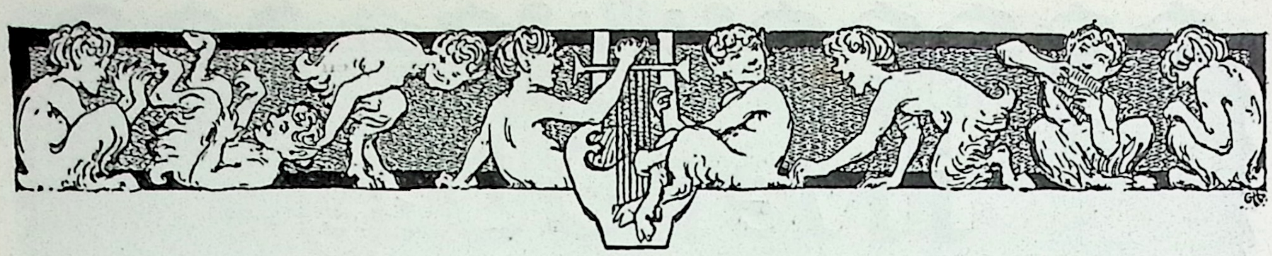
Victorien Sardou.

Al Teaterinteresse samler sig i London for Tiden om et nyt Arbejde, hvori den franske Forfatter Victorien Sardou behandler Rædselherredømmets Periode og Robespierres Liv. Sardou har skrevet dette Stykke for den store, engelske Tragiker Henry Irving, hvem Sygdom i lange Tider har holdt borte fra Scenen. Først nu ved hans Genoptræden har Tæppet endelig kunnet rulle op for det bevægede Drama og detlondonske Teaterpublikum er lige begejstret over Irvings grandiose Fortolkning og Sardous mesterlige Behandling af Æmnet. Fra mange Arbejder — sidst fra „Thermidor“ og „Madame Sans-Gêne“ — kender vi herhjemme Sardous store dramatiske Evner. Præcis ved han, hvad Scenen kræver, kender dens Magt og dens Begrænsning, og aner instinktmæssig, hvad der til enhver Tid i Handlingens Forløb maa til, for at fange Tilskuerkredsens Interesse. Han, der er ivrig og kyndig Historiegransker, har i „Robespierre“ holdt sig nogenlunde nær til den historiske Sandhed, men paa et afgørende Punkt, i Behandlingen af Robespierres Endeligt, bøjer han af, idet han lader ham tage sig selv af Dage i det berømte Konventmøde, hvor Raabet „Ned med Tyranen“ tordner imod ham. Sardou lader ham undslippe Guillotinens Kniv og Stykket afsluttes med den virkningsfulde Dødsscene, som vort Billede gengiver.

Sardou er født i Paris d. 7. Septbr. 1831. Han begyndte at studere Medicin, men tilbragte sin meste Tid med at skrive, hvad dengang ikke gav meget af sig. Uforfærdet og med en kolossal Selvtillid kæmpede han sig frem. Han led ofte Nød og Skuffelser, hvortil kom, at han angrebes af en haardnakket Typhus. Til Naboerske havde han en Skuespillerinde, Mademoiselle de Brecourt, som plejede ham Dag og Nat og vistnok frelste hans Liv. Med hende giftede han sig og skrev nu et Par Stykker, som bragte ham i Ry. Ni Aar efter døde hun — da var Sardous Navn berømt.



Fra Opførelsen af „Robespierre“: Robespierres Død.



Da Tobias Hjulmands var paa Rejse.

Af Anders J. Eriksholm.

Det var godt at se, at der var noget aparte paa Færde hos Tobias Hjulmands. Længe før Dag havde Lyset skinnet ud fra de smaa Ruder. Huset laa i Udkanten af Skoven bag nogle høje Kastanietræer, men det var senhøstes, saa Bladene var faldet af Træerne. Derfor kunde Lyset ses oppe fra Landsbyen.

Og det blev ogsaa set. Ane Ejlers, en gammel Huskone, der havde ondt ved at sove om Natten for Jægt og Lændeværk, var ved Firetiden et Vend ude. Ved at dreje Hovedet ned mod Skoven opdagede hun en rød Lysprik i Retning af Tobias Hjulmands Hus. Jøsses, som de var hævngerrige paa Tiden nede ved Tobi'ses, tænkte hun, men i det samme kom hun til at huse, at de længe havde liggen for Tur over til den kloge. Saa kunde Ane Ejlers da nok skønne, at de skulde paa Rejse i Dag.

Men Ane Ejlers var ikke den, der nøjedes med at skønne. Hun vilde nok have rigtig Rede paa Tingene. Skulde Tobi'ses rejse af i Dag, maatte de vel have lejet Befordring af Simon Fragtkører. Saa kunde en jo blot lægge Mærke til, om Simon snart kørte af By. Og Ane Ejlers blev, da hun atter var krøben i Fjerene, siddende over Ende i Sengen en stiv Klokketime, men da havde hun ogsaa den Tilfredsstillelse at høre en Vogn rasle ned ad Skovvejen.

Det var nu rigtig nok med Ane Ejlers Gætteværk. Tobias Hjulmands agtede sig i Dag paa den lange Rejse over til den kloge i Allerød for at høre Raad for lille Tommesine, det sælle Skind, der hverken vilde lykkes eller trives.

Derfor var det, Lyset brændte saa tidlig paa Morgenen.

Tobias sad inde i Stuen, pyntet i sit ny, graa Vadmelstøj, og red Ranke med lille Tommesine, der var kommen altfor tidlig op og saa endnu blegere og sygeligere ud end hun plejede. Hendes smaa, blaaarede Hænder hvilte paa Faderens Knæ, Øjnene saa ligegyldigt ud i Stuen. Trods sine otte Aar var Tommesine saa lille og spædlemmet som et firaars Barn.

Ude i Kammeret stod Boline, Konen, i Livstykke og grøn Klokke og skar en stor Stabel Rundtenommer med Smør, Skinke og Kummenost. Rejsen vilde vare hele Dagen og kanske et Stykke af Aftenen med, saa Boline var nødt til at sørge for rigeligt at tære paa.

Grunden til, at Rejsen var kommen i Stand, var denne:

Den gamle Kersten Johans havde en Gang i Sommers været paa Besøgelse hos Tobiases, og da var Snakken, som ofte før, falden paa Tommesine, der sad og legede paa Gulvet.

„Ok, Gud ja,“ sukkede Boline, „at hun dog skulde blive en saadan Skranning. Saa dejligt et Barn hun var, indtil hun fuldte Aar.“

Kersten Johans svarede ikke noget lige straks. Men saa rejste hun sig og kom helt hen til Boline.

„Véd Du, hvad jeg tit har tænkt paa,“ sagde hun hviskende. „Bare Tomsine hun ikke er en Bytting.“

De Ord havde Boline ikke kunnet glemme. Først var hun bleven vred over saadan ugudelig Snak, men siden randt det hende i Minde, at hun en Gang, før Tommesine var bleven syg, havde set to bittesmaa Folk ude ved Skorstenen. Ih, sagde hun og slap et Skrig fra sig, men lige paa Steden var de smaa Folk væk, uden at hun saa, hvor de blev af. Skulde det monstro have været Højfolkene? Eller var det bare et Syn, hun havde haft, for hun huste saa rivelig, at det var en Skærtorsdag, det vær hændet?

Boline Hjulmands var ikke overtroisk, og hun stolede ikke saa fast paa sine Øjne, at hun turde lade det med Højfolkene staa ved Magt. Det kom hende for, som havde hun øvet noget ondt og ukristeligt mod Barnet ved den Tanke, der var kommen op i hende, og efter den Tid fik hun langt større Omsorg for Tommesine, som havde hun noget at gøre godt. Var hun før karrig med Kærtegn overfor Barnet, da blev hun ødsel nu.

Der skulde blive søgt for Tommesine, lovede Boline sig selv, og hun sagde det til Tobias. De havde jo da Gudskelov Evner til det, sagde hun, saa det fik ikke hjælpe, at det kostede.

Og saa blev der da tinget med Simon Fragtkører om Vognlejen, og Dagen for Rejsen til den kloge blev bestemt. Simon forlangte halv-

fjerde Rigsdaler for Lejen, men han tøvede nu aldrig med at lukke Munden op, det gjorde Simon. Tobias bød ham tre Rigsdaler, men ikke en Skilling over, og derved blev det.

Og nu var da Dagen kommen, de skulde afsted.

Boline var færdig med Rundtenommerne, der blev stoppet ned i en lille grov Lærredspose. Samme Vej maatte en klar Apotekerflaske, som der var hældt Brændevin paa.

Inde i Stuen red Tobias og Tommesine Ranke endnu, skønt det ikke saa ud til at more nogen af dem.

Boline kom ind for at hægte Kjolen om sig.

„Du kunde da se ud, om han snart er her med Vognen, Tobias.“

Tobias lod Barnet læmpelig glide ned paa Gulvet, men Moderen tog det paa Skødet og kælede for det.

„Nu skal vi ud og køre, lille Sinemo'r. Ud og køre med Pruhesten og blive rask — rask og stor, lille Sinemo'r.“

Lille Sinemo'r klynkede som et nyfødt Barn.

Saa fik hun sin grønne Slagkaabe paa, og bagefter svøbte Moderen et Sjal om hendes Hoved — det Hoved, der var altfor stort efter den korte, spinkle Krop.

Der gik en Tid.

En Vogn, der kom skramlende ude i den graa Morgenlysning, gjorde Holdt udenfor Huset, og lidt efter traadte Tobias ind i Følge med en lille Mand med et Par snarraadige Øjne og et graat Bukkeskæg.

„Ja, vi er i Rejsetøjet, Du, Simon,“ sagde Boline, da Manden med Bukkeskæget havde hilst. „Du kan tage din Trøje, Tobias.“

Simon snuste velbehagelig, som om hans store Næseboer indsugede en ganske særegen Vellugt.

„Her lugter saa forbandet godt af Kaffe,“ sagde han. „Du skulde ikke ha' en Taar varmt paa Kedelen, Boline?“

Boline gik ud ved Ildstedet, hvor Kaffekedlen endnu stod paa Trefoden og dampede saa smaat.

Simon traskede i Hælene paa hende, medens han skuttede sig af Kulde.

„Du maa ikke være vred, Du, Boline,“ smiskede han. „Men én er saa forbandet trængendes saadan paa Morgenkvisten, og jeg gav mig ikke Stunder til at faa hverken vaadt eller tørt derhjemme.“

„Ja, ja, Simon. Gaa Du kuns ind, saa bliver der nok Raad for det.“

Simon kastede et hurtigt Blik op i Skorstenen, og stolprede saa ind i Stuen.

Tobias og Tommesine var atter kommen til at ride Ranke, begge saa alvorlige, som var det en grumme livsfarlig Ting, de var sat til.

Simon satte sig ved Bordet med en Mine, som var han ikke betænkt paa at rejse sig lige straks igen.

„Du muntrer nok Tøsen, Du, Tobias,“ hug han hen til Hjulmanden med en grødet Klang af Deltagelse i Røsten. „Aa Gussen ja, det er s'gu trist for Jer, det er vist, at hun er be'en saa'n et sølle Skrøvl, men med Guds Hjælp faar hun kanske sin Helsen igen.“

„Ja, med Guds Hjælp,“ sagde Tobias og nikkede.

„Ja, den er ikke god at være foruden,“ vedblev Fragtmanden med rap Tunge. „Men man siger jo for et gammelt Ord, at der skal Hjælp til Guds Hjælp.“

„Ja, man siger nok det,“ sagde Tobias.

„Værs'go, Simon“ — Boline kom med Kaffe og et Rundstykke med Smør — „men Du faar skynde Dig lidt, saa vi kan komme afsted.“

Simon sagde, at han var vant til at ruppe sig baade med Mad og Arbejde.

Tobias bar lille Tommesine ud paa Vognen, hvor han hyllede hendes Fødder ind i et gammelt Dække. Simon havde hurtig skyllet Kaffen ned og lettede sig ganske langsomt fra sit Sæde. Boline laasede Dørene og stak Nøglen til sig.

Hesten stod og skævede tilbage, som vilde den spørge, hvad det blev til.

Det var en lille rødskimlet en med hvide Sokker og et tungsindigt Udtryk i de brune Øjne.

„Han er vel ikke noget Utusk,“ sagde Boline med et Blik paa den rødskimlede.

Simon forbandede sig paa, at den rødskimlede var det frommeste Dyr i Verden — akkurat som et Flaskelam. Ethvert Barn kunde tage et Ben op paa ham.

„Og saa er han en ren Væddeløber. Se ham fare hen ad en Landevej, det er akkurat s'gu, som var han skudt ud af en Kanon.“

„Saa beholder jeg altsaa Befordringen til i Morgen,“ sagde Tobias. Han rettede sig i Sædet og strammede Tømmen. „Det kan jo være, vi kommer sildedags hjem.“

Den rødskimlede satte sig i Bevægelse, ganske jævnt og sindigt. Vognen skar dybt i de opblødte Vejspor og lovede ingen Væddeløbsfart.

Simon fulgte et Stykke ved Siden af de kørende.

„Ja, jeg stikker her om ad Stien,“ sagde han. „Jeg skal hjem og braade Rug af, for Taget duer saa forbandet lidt.“

„Naa, skal Du det, Simon. Ja, saa far vel da.“

„Farvel, Farvel, Folk! Og god Lykke og Held med Rejsen.“

Køretøjet forsvandt i Morgentaagen, da Simon slentrede op ad Markstien i Retning af et Udflytterhus, der laa halvvejs mellem Landsbyen og Skoven.

:::

Simon Fragtkører var en Smaamand, der altid havde god Madlyst og god Snakkelyst og altid Huset fuldt af Børn.

Den lille Jordlod, der hørte til Huset, gav ikke saa stort Udbytte, at den paa langt nær kunde brødføde Familjen. For at tjene det manglende maatte Simon lægge sin meste Tid og sit bedste Arbejde paa Landevejen med Fragtkørsel og andet lignende.

Det kunde nok ses, at Simon ikke var til Stadighed ved Hjemmet. Paa de magre Kornagre stak Tidslerne i Høst Hovederne tæt sammen ligesom Byens Sladderkællinger raabte op om Ejermandens Forsømmelighed, og det samme gjorde Agerbrugsredskaberne, der flød om her og hist i et Vilderede.

Selve Huset med dets grøntskimlede Vægge og forrevne Halmtag stod som et bedrøveligt Syn i den graa Efteraarsdag.

Simon var standset for at se paa al denne Bedrøvelighed.

„Ok Gussen ja," sukkede han, „som det flyder om én paa alle Kanter."

Konen traadte ud af Stuedøren. Hun var høj og mager med skarpe Træk og et rødbrunt Haarlag under Hovedklædet.

„Kom de saa afsted," sagde hun.

„De er rejst af," nikkede Simon. „Og dygtig Rivhast havde de."

„Da blev Du dog en god Stund borte, Simon".

„En kan ikke altid ta' Benene paa Nakken, Birte. Ellers var jeg bare inde og fik en Sjat Kaffe."

„Ja, ja, men det er de Langhalmskærve, det haster med, véd Du."

Simon stod og sundede sig lidt.

„Det er en grum Velstand, der er nede hos Tobi'ses," kom det saa.

„Men den Velstand kan *vi* ikke leve af," sagde Birte tvært.

„Du skulde sikke Skinker, Birte! Ok dog, saa rent nysselige."

„Skinker, hvor?"

„Hos Tobi'ses, Du. Jeg saa mit Ram til at kige op i Skorstenen, da Boline hun gik efter Kaffen."

„Ja, det er godt, at somme har noget at ta' til af."

„Og saa stod Døren aaben ind til Kammerset. Og der var et helt Par Krukker med Svinefedt paa Hylden . . ."

„Folkene maa jo have slagtet i Høst?"

„I al Fald havde de mere suleligt, end de selv faar Brug for . . . Ok Gussen, for de dejlige Skinker, der hang paa Skorstenskrogene!"

Simon stak pludselig i at le.

„Boline hun troede nok, hun laaste godt for Sulevarerne, men hun tog sig ikke i Vare for, at hun glemte at sætte Krog paa Loftslemmen."

„Hvorfor siger Du nu det?"

Birte saa skarpt paa Manden og søgte at fange hans Blik, uden at det dog vilde lykkes.

„At Boline dog kunde glemme den Krog! En kan jo saa magelig gaa fra Stænget og hen paa Loftet, og saa dumpe lige ned i Madburet."

„Simon!"

Men Simons Øjne var ikke gode at faa Tag i. De turede om baade her og der og flakkede til Slut ned ad den Kant, hvor Tobias Hjulmands Hus laa.

„En har altid bedst af at lade hver beholde sit, Simon."

Birte gik mod Stuedøren, men vendte om paa Halvvejen.

„Tænker Du, de vender sent hjem, Tobiases?"

„Ja, før det har begyndt at kvælde kan de ikke være tilbage."

Birte gik ind, og Simon slentrede over mod Tærskeloen.

Hans Tanker tumlede stadig med det samme.

„Det var dog forbandet rart at smage den Skinke," mumlede han.

Midt i Lodøren standsede han.

„Og saa tænke sig, at Boline kunde glemme den Krog!" (Sluttes).

Tyrefægtning i Nimes.

Af C. A. P. Schepelern.

(Sluttet).

Rundt omkring var Banderilleros placerede og tæt op til Murene lige overfor hinanden sad Picadorerne ubevægelige paa deres Heste. Solen glimtede i Tyrens blanke, sorte Skind, Vinden viftede med de lange røde og hvide Silkebaand, der var gjort fast paa Tyrens Skuldre og ned over Arenaen bruste en Bifaldsstorm, en Jubelens og Begejstringens Velkomsthilsen, som viste, hvor usædvanlig prægtig denne Kæmpetyr fra Andalusiens Marker var.

Et Øjeblik havde Tyren staaet stille, skrabet lidt med Kloven i det løse Sand, halvt blændet af Overgangen fra det dybe Mørke til denne blændende Solglans. Saa drejede den Hovedet rundt, en Banderilleros med sin lange, lyserøde Kappe skulde være det første Offer; med sænket Pande og fremadstrakte Horn styrtede den frem i Spring. Spanieren stod som rodfæstet — et pludseligt Spring til Siden, og Tyren rendte sine Horn mod den spottende Kappe, som snoede sig om Hornene og blændede Øj-



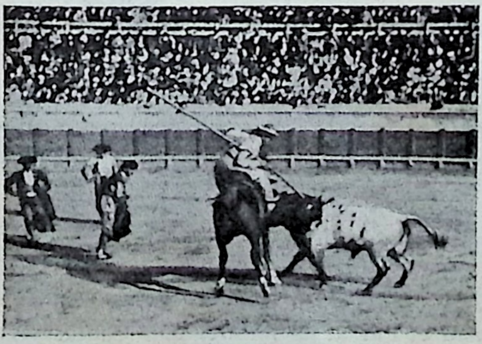
Guerita forbereder sig til Dødsstødet.



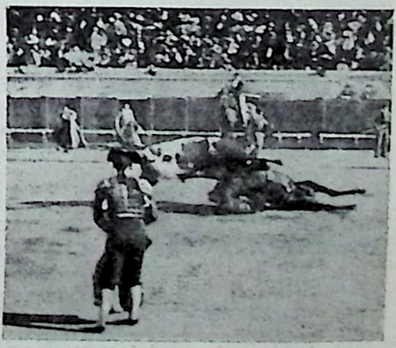
Tyren hidses.

nene. Kappen blev trukket tilbage, en ny stillede sig foran Tyren, og der udspandt sig en drillende Guerillakamp, som hidsede Tyren op til Raseri, overalt saa den Fjender, intet Steds fandt den dem, hele Tiden blev de irriterende Silkekapper snoet om Hornene og for Øjnene, og kom den i fuld Fart mod et af disse forvovne Mennesker, der stod tæt ved Barrièren, og den troede, han nu ikke kunde undslippe den — et Spring, og Pladsen var tom; men oppe over Barrièrens Kant saas et leende, spottende Ansigt, og en Silkekappe viftede den næsvist om Snuden.

Pludselig fik Tyren Øje paa en Picador, som stadig sad lige ubevægelig paa Hesten. Den snusede op i Luften, vejrede den nye Fjende og med et Brøl, som rystede Huset, fo'r den i Spring frem med Hornene rettede mod Hestens Bug. En Bevægelse hos Picadoren, den strakte Arm bøjedes, Lansen knugedes op under Armhulen, og i samme Nu som Tyrens Horn skulde bore sig ind i Hestens Bug, fo'r Lansen frem mod Tyrens Bov med en' saadan Kraft, at hele Forkroppen drejedes, og Hornene gled langs med Hestens Bug. Under Bifaldet, der hilste denne Daad, vendte Picadoren sin Hest, og Kappemændene omsværmede atter Tyren. Raseriet steg; den modsatte Picador blev det næste Offer; hans Arm var ikke saa kraftig, Stødet fejlede; og i samme Nu borede de tvende sylspidse Horn sig ind i Hestens Bug. Sidelænds blev Hesten tvunget en 4—5 Skridt, saa styrtede Hest og Rytter til Jorden og Picadoren næsten knustes ind mod Barrièrens Planker. Nogle Kappemænd ilede til og trak ham frem, og imedens rasede Tyren mod den ulykkelige Hest. Gang efter Gang rykkede Tyren sine Horn til sig, saa Indvoldene væltede ud, og Gang efter Gang jog den dem atter ind lige til Roden og flænsede Bugen op. Forgæves søgte det ulykkelige Dyr at rejse sig og flygte, men den rasende Tyr var vild og ingen Barmhjertighed kendtes. Det var umuligt at se dette Syn til Ende; først en rungende Latter bragte mig atter til at hæve Blikket. Hesten laa død med Tungen langt ud af Munden, og Indvoldene spredt ud over Sandet, der var rødt af Blod, og hen over Arenaen løb Tyren med hele Saddeltøjet viklet ind i Hornene og søgte forgæves at ryste det af sig. Da den atter var fri og stod og stampede i Sandet med sine Hove, stillede der sig foran den en løjerlig Fyr, klædt i en tætsluttende, højgul Silkedragt med to silkeomvundne Stokke i Hænderne, opførte han en underlig Dans foran Tyrens Øjne, hævede og sænkede Stokkene og sprang op og ned. Rasende var Tyren, frem maatte den, men Fyren var væk. Saaledes et Par Gange, men endelig skulde det blive Alvor. Ubevægelig, med strakte løftede Arme og Stokkene pegende lidt nedad, blev Manden staaende; Tyren styrtede frem — en lille Bevægelse med Armene, og Stokkene borede sig ind i Boven, og op over Hornene sprang let og kraftigt en af *Puncterilleros*. Hen over Arenaen løb Tyren, rystende sig af alle Kræfter, men de brogede Stokke med deres lange, spidse Pigge og Modhager sad fast. Tre Gange skete dette; seks lange Stokke hang og viftede hen over Boven. Nu var Tyren paa Kogepunktet af Raseri. Da viste der sig for den en Mand med Haarpisk ned ad Nakken, med en lang, blinkende Kaarde i den ene Haand og i den anden en kort, fuldstændig højrød Silkekappe. Tyren gik frem, en lille Vending af Toreadorens



Et afværget Angreb.



Hesten sønderflaas.

Legeme, og Tyren mødte kun den røde Kappe.

Længe skal man lede efter Folk med en saadan Behændighed og Aandsnærværelse, som disse Toreadorer!

Flere Gange narrede han Tyren, indtil han med et foldede Kappen sammen og kastede Klingen over i højre Haand. Tyren styrtede frem. — Bogstavelig talt staaende mellem de lange, spidse Horn, uden at røre et Lem, gjorde han en Bevægelse med Armen, der lynede et Glimt og bort over Hornene sprang Toreadoren, men lige til Heftet var Klingen stødt ned mellem Tyrens Skulderblade, og Spidsen ragede frem under Bugen.

En øredøvende Jubel hilste dette Stød, men endnu vidste man ikke, hvor kraftig Tyren var, endnu med Klingen igennem sig styrtede den løs paa Banderilleros, som overmodigt vilde drille „den døende Kæmpe“; flere end en Kappemand havde al sin Behændighed behov. Saa traadte Guerita frem igen; atter staaende mellem dens Horn trak han med et Sæt den lange Kaarde ud og løb et Par Skridt tilbage. Tyren sænkede Hovedet, medens en Strøm af Blod farvede Sandet. Guerita stod ubevægelig med Kaardespidsen c. $^2/_3$ Alen fra Sandet, fuldstændig ubevægelig, tilsyneladende uden at bevæge Haanden, blev han staaende. Tyren fo'r frem, men mødte Kaardespidsen i Issen, nede mellem Hornene, og i samme Nu styrtede den til Jorden — død — ubevægelig død, og Guerita havde ikke flyttet sig en Tomme. Sligt er et Mesterstød, som vel næppe nogen gør Guerita efter, derfor kendte Jubelen heller ingen Grænser. Hatte, Stokke, Paraplyer og Vifter regnede ned over ham; Folk sprang op paa Stole og Stenblokke, sparkede ud med Arme og Ben og skreg og klappede. Arenaen rundt gik Guerita og modtog deres Hyldest, saa aabnedes Porten, de to Spand Heste travede ind, op til de to døde Dyr; mægtige Jernkroge blev slaaet ind i Øjnene, og under Mængdens Jubel blev Ofrene slæbt bort, efterladende lange, blodige Striber i Sandet. Saa strømmede en Sværm af Staldkarle ind. Sandet blev revet og atter laa Arenaen øde.

Den samme Forestilling gentoges; 6 Gange blev der kæmpet, 6 Tyre maatte lade Livet og kun Tyrenes forskellige Temperament gav Afveksling i Skuespillet. Den ene Matador — den ubekendte — blev pebet ud, Gang paa Gang stødte han fejl, og tilsidst tvang de rasende Skældsord ham ud af Arenaen, og Guerita maatte ind og give Dødsstødet. Den sidste Tyr blev dræbt paa en Maade, som maaske ikke kender sin Lige i Tyrefægtningens Annaler. Da den styrtede løs paa en Picador, blev Lansen siddende i Skulderen; Tyren stod stille et Øjeblik, et Par nervøse Ryst gik igennem den, saa Lansen svingede frem og tilbage, saa gik den nogle faa Skridt, mens en Kappemand forgæves søgte at rive Lansen ud. Pludselig knækkede den ned i Forbenene, væltede om paa Siden, saa Lansen brødes i Stykker og Spidsen boredes endnu længere ind, et Par Trækninger, og det stolte Dyr var død — død uden Matadorens Klinge, berøvende det store Publikum den pirrende Fornøjelse af dens afmægtige Raseri. Folk peb, under Hujen og Haanen galloperede Picadoren ud, man rejste sig overalt, debatterede denne Hændelse under heftig Gestikuleren, og Dagen efter bragte spanske og franske Aviser under vældige Overskrifter denne uhørte Dødsmaade.

Saa væltede Menneskemasser ud af Arenaen, man stødtes og puffedes og klemtes og løftedes tilsidst helt i Vejret, saa man mistede Fodfæstet og bares af Sted mellem Skuldrene af sine Sidemænd. Man kunde ikke røre sine Arme og Lommetyvene gjorde store Forretninger. Ti Minutter efter var Arenaen tom, men op over Boulevard Victor Hugo vælter den uhyre Menneskemængde, og Restauranterne, som i de sidste 3 Timer havde staaet ganske folketomme, fyldtes.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

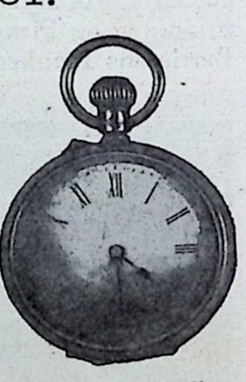


Fra „Stellas“ Forlis: Frelst ved et Vidunder.

Ved Stellas Forlis blev mere end en frelst ved et Vidunder. Hør blot, hvorledes det gik en Dreng, som hed Arnold og hvis Træk vi her gengive efter Fotografi. Da Passagererne var forberedt paa det værste, men endnu havde Tid til at tage deres Forholdsregler, fandt Arnolds aandsnærværende Moder paa at binde en Fodbold rundt om hans Hals, og den var det, som hævede ham op mod Overfladen, og bidrog sit til hans Frelse.

Hosstaaende Ur fortæller Tidspunktet for Katastrofen. Dets Ejermand blev frelst, og han beretter, at Klokken maa have været $4^1/_4$, da Ulykken fandt Sted, thi hans Ur, som viser $4^1/_2$, gik nemlig altid et Kvarter for stærkt.

* * *



Fra „Stellas“ Forlis: Katastrofens Tidspunkt.

I den evige Stad havde al Verdens Journalister nylig sat hinanden Stævne. 330 Pressefolk fra Udlandet og 70 fra Italien havde givet Møde og tilbragte i Fællesskab mange fornøjelige Timer. Man blev hurtig enige om, at Middags-Fester var at foretrække for de faglige Sammenkomster, og kun for Skams Skyld diskuterede man et Par af de foreliggende Sager, som f. Eks. literær Ejendomsbeskyttelse, Bladportoens

Nedsættelse, Bedring af Journalisters økonomiske Stilling og Udsættelse af Præmie for et Telegramforkortelsesleksikon. I Galop blev man færdig med Dagsordenen, saaledes at man helt kunde ofre sig for Bespisningen.



Undervisningsministeren taler.



Presse-Kongressen i Rom aabnes.

Aabningsfesten fandt Sted i Kapitoliets ærværdige Sal, hvor Pave Innocent X. troner. Efter den højtidelige Indledning tog Gæsterne det kapitolinske Musæums antike Skatte i Øjesyn. Den originaleste Festlighed

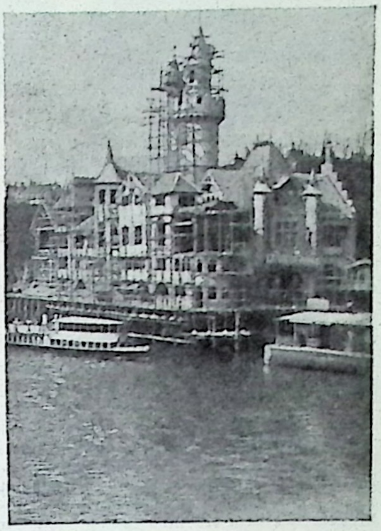


Musæums-Besøg i Rom.

var vel Frokosten i den palatinske gamle Hippodrom. Midt i de grandiose Rester af gammel romersk Kejserpragt med Udsigt til højt knejsende Cypresser, Klostre og Kirker var Journalisterne bænkede. „Rom byder Eder alle velkommen“ stod der paa Latin over Gitterporten ved Foden af den palatinske Ringmur, og paa Latin blev ogsaa Velkomsttalen holdt af Undervisningsministeren Baccelli, der er en grundig Kender af det gamle Sprog og har indlagt sig Fortjeneste ved Forumsudgravningerne, som Journalisterne besaa under hans kyndige Førerskab. Til de romerske Festligheder knyttede sig Udflugter til det søkransede Albanerbjerg, til Tivoli med de storslaaede Ruiner, til nærliggende Egnes romantiske Klipper og Vandfald. Allevegne var man Genstand for Italienernes elskværdige *gentilezza*, og inden man skiltes blev det bestemt, at næste Aar skulde Paris have Æren. Journalisterne ved nok, hvad de gør.

* * *

Det skrider godt fremad med Arbejdet paa Pariserudstillingen. Hallerne har rejst deres Kæmpeskrog, man lægger Tag paa Bygningerne for de skønne Kunster, og „det gamle Paris“, som rekonstrueres, præsenterer allerede sine snurrige Taarne som her paa vort Billede. Arkitekterne paastaar, at der er ikke og vil ikke blive spildt et eneste Sekund, bestemt d. 1. Maj Aar 1900 vil alt være færdigt. Lad os for en Gangs Skyld tro dem.



„Det gamle Paris“ paa Verdensudstillingen.

* * *

Vi fortalte nylig om de stygge Kampe indbyrdes mellem Haner. En anden, men mindre blodig Sport, hvor ogsaa Hanen spiller sin Rolle, udøves i Mexiko ved Paasketid. De bedste Ryttere mødes, en Hane tildækkes med Sand, saaledes at Hoved og Hals rager frit op, og det gælder saa om, hvem af Rytterne, der, idet de passerer Hanen i strakt Karrière, kan gribe den med Haanden i Forbifarten og dermed løsrive den fra dens Fangenskab. Sejrherren faar saa en Præmie, der bestaar i et Par elegante Sølvsporer, en Saddel eller lignende.

* * *



En Sport i Mexiko: „Den begravede Hane.“



En Medaille fra Kristi Dage.

En Mand ved Navn Boyer d'Agen kom nylig aldeles tilfældig i Besiddelse af en Medaille, der utvivlsomt er af største Interesse. Det var ved en Avktion, der afholdtes af Jøder i Campo dei Féori, at hans Øjne faldt paa en Mønt, som saa saa gammel og utydelig ud, at han fik Lyst til at købe den. Kyndige Folk mener nu, at denne Mønt er en af de Originaler, der prægedes, medens Kristus levede og benyttedes som Legitimationsmiddel blandt de omvendte Jøder, der hurtig spredtes Jorden over for at udbrede den ny Lære. Er dette Tilfældet, har Køberen gjort et ikke blot ubetaleligt men ogsaa i højeste Grad interessant Fund, og alt tyder paa, at den særdeles vel udførte Medaille netop maa hidrøre fra nævnte Tidspunkt.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægter først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft; han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil. Ved at misbruge en Militærordre lykkes det ham at bringe hende og sig selv ombord i et Lystfartøj. Flugten opdages imidlertid hurtig og Fæstningen lader straks nogle Orlogsmænd sætte efter Flygtningene. Efter store Vanskeligheder naa de dog til London, hvor Paul er saa letsindig at aflægge et Besøg i det russiske Gesandtskab.

„Disse Diplomater snakker hele Dagen og danser hele Natten,“ sagde han til sig selv. „De faar tyve Tusind Rubler om Aaret for at fortælle deres Næste, at Sort er Hvidt. Naar der er noget Arbejde at gøre, saa tager de hjem. Guds Død, det vilde være let at fortælle Historier for tyve Tusind Rubler om Aaret. Og Feodor trænger ikke en Gang til dem. Han er rig i Forvejen, ja, han maa være meget rig nu.“

Tjeneren forlod ham, da han havde sagt ham sit Navn, og meldte, at Greven straks vilde være parat. Paul tog en Avis og kiggede i den. Det var en Fornøjelse i Tanken at blive ført tilbage til St. Petersborg og hans Hjem. Saa kom han til at tænke paa sine Venner — paa den gamle Stefanovitch, som havde holdt af ham, og Bonzo, som han havde været bange for og aldrig forstaaet. Saa var der Karl og Sergius og de andre — var der nogen iblandt dem, som havde faaet Medlidenhed med ham og mindedes, at han var deres gamle Ven? Det var bitre Tanker, han havde. Han var som et Barn, der er udelukket fra sit gamle Hjem. Fantasien tændte en Ild for ham, der brændte rødt paa Arnen, og dens Straaler faldt paa ubarmhjertige Ansigter; de, der havde været hans Venner, svigtede ham.

Tankerne førte ham helt bort fra Feodor Talvis Hus, saa at han glemte, hvor han var, og i hvad Ærinde han var kommen. Da det lille forgyldte Ur paa Kaminhylden slog ét, lagde han hurtigt Avisen fra sig og huskede med Forbavselse paa, at han havde været en Time i Værelset. Den Slubbert af en Tjener maatte have glemt at melde ham til Greven. Han trykkede utaalmodigt paa Knappen til den elektriske Klokke, og hans Ringning blev straks besvaret, ikke af den Russer, der havde ført ham ind i Kabinettet, men af en Englænder, der syntes forbavset over at træffe en fremmed her.

„Venter Herren paa Greven?“

„Ja, jeg venter,“ udbrød Paul og vendte sig om imod Manden, som om det var en Korporal, der skulde irettesættes. „Jeg har været her en Time. Er Deres Herre ude?“

„Jeg véd det ikke. Jeg skal spørge om det, hvis De ønsker det.“

Paul stirrede forbavset paa Manden. Hvis det havde været i Rusland, vilde han have ladet ham smage sin Stok; men han var ikke i Rusland, og de engelske Barbarer tillod ikke en Mand at slaa sine Tjenere. Han søgte endnu efter Ord, da Lakajen lukkede Døren og lod ham alene.

Det lille forgyldte Ur slog et Kvarter over ét. Manden var ikke vendt tilbage. Der var intet Tegn til, at Feodor var der. Paul gik hen til Døren og aabnede den hurtigt. Huset var stille som en af hans egne Celler paa Fort Alexander. Han kunde høre et stort Ur dikke i Forstuen dernede. Der var en Rullen af Vogne fra Gaden udenfor, men ikke Tegn paa Menneskeliv i Huset. Han vendte tilbage til Kabinettet og ringede for anden Gang paa Klokken. Til hans Forbavselse kom Russeren og begyndte straks at undskylde sig.

„Vi venter Greven hvert Øjeblik,“ sagde han. „Min Herre var ked af at lade Dem vente, men han blev kaldt bort. Maa vi byde Deres Ekscellense Frokost?“

Paul nikkede ligegyldigt.

„Hvad skal alt dette Gøgl sige?“ sagde han vredt. „Først kommer denne engelske Slubbert og saa du! Jeg vil tale med Greven og sige ham, at han har taget fejl. I burde begge to have Lov til at danse til Piskenes Musik.“

Russeren lyttede uden at bevæge en Muskel i sit Ansigt. Han var vant til en Træls Rolle. Da Paul tav, gav Manden sig til at rydde Tingene af et lille Bord og sætte Frokost frem. Saa forsvandt han endnu en Gang, og Uret slog atter.

„For Pokker,“ sagde Paul, der gik vredt op og ned i Værelset, „Tjenestefolkene lyver bedre end Herren!

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

Hvis dette er en Diplomats Hus, saa Fanden i Vold med de tyve Tusind Rubler!"

„Min kære Ven," raabte en Stemme i Døren, „ved Du, at den Stol, Du sparker til, en Gang har tilhørt Napoleon?"



Han vendte sig om og stod Ansigt til Ansigt med den anden. En Tilskuer vilde have sagt, at de to lignede hinanden som Brødre, begge var de høje og smukt byggede, begge havde de gult Haar og blaa Øjne, og deres Holdning var den samme. Hvis den nyankomne var lidt mindre end Artillerikaptajnen, hans Ansigt mindre solbrændt og mere furet, da skyldtes det Livet i Byen og ved Hoffet.

„Paul, er det Dig?"

„Ja, kære Feodor."

„Har Du ventet?"

„Ja, et helt Aarhundrede."

„For Pokker, saa er det den Slubbert til Demetrius igen. Du er sulten. Ti nu stille, vi vil spise Frokost, saa kan vi snakke sammen siden. Jeg bliver til Dreng igen ved Synet af Dig."

Og han talte virkelig med en Drengs Begejstring, men sagde ikke noget om det vigtige Emne, som Paul gerne vilde drøfte. I Øjeblikket kunde de godt have været Studenter sammen, Studenter, der nød en saadan sjeldent heldig Dag, at de spiste fyrstelige Retter og skyllede dem ned med kongelige Vine. Af og til spekulerede Paul paa, om han virkelig havde brændemærket sig selv som Udskud og Forræder. For hvis den Anklage var sand, hvorledes kunde det saa gaa til, at han spiste og drak med Feodor Talvi og blev kaldt Broder af ham? Han kunde ikke tro paa denne Lykke. „Han ved det ikke," tænkte han. „Naar jeg fortæller ham det, vil han ikke kalde mig Broder mere."

De fik mange Retter, inden Frokosten var færdig, og Champagnen skummede i lange venetianske Glas. Da Dugen var bleven tagen af Bordet, bragte Demetrius Cigarer og Likører ud i en lille Løvhytte i Drivhuset. Paul sad dvask tilbagelænet paa en Sofa, medens Greven satte sig paa en Kurvestol, som man skulde tro, Søvnens Gud selv havde givet Tegning til. For første Gang indtraadte der nu en forlegen Pause, som gav dem Lejlighed til Eftertanke. Paul blev enig med sig selv om, at det var Tiden til at tale, men før han kunde aabne Munden, gjorde Feodor ham et Spørgsmaal.

„Har den unge engelske Dame det godt?"

Spørgsmaalet var forbavsende, forvirrende. Paul spilede Øjnene op, for han troede, det var en Spøg.

„Ja, hun har det godt," stammede han. „Det vil sige, véd Du Besked om hende?"

Greven svarede sympatisk:

„Jeg kender din Historie, kære Paul. Jeg læste den i en Depeche fire Dage efter, at Du havde forladt Kronstadt."

Paul tog Mod til sig.

„Hvis Du kender min Historie, saa véd Du ogsaa, at jeg ikke er Forræder mod Rusland, Du véd, at jeg er her i London for at bevogte dets Hemmeligheder."

„Ja, naturligvis. Hvorledes kunde jeg ellers modtage Dig i mit Hus? Det var ganske klart for mig lige fra Begyndelsen. Et kønt Ansigt, et flinkt lille Hoved, en Bestikkelse fra den engelske Regering. Min gamle Ven bliver forelsket i det kønne Ansigt og overtaler Kvinden til at udlevere ham alle de Planer, hun har stjaalet. Han kommer her for at give mig de Planer og for at sige mig, at Kvinden kan gaa Pokker i Vold, medens han gaar tilbage til Rusland."

Smilet forlod Pauls Ansigt. Han stod og lænede sig kejtet imod Kaminhylden.

„Du forstaar mig ikke," sagde han alvorligt. „Det er ikke rigtigt, der er ingen Kort og Planer at udlevere. Marian har intet, det er jeg overbevist om. Da jeg forlod Rusland, var det for at sikre mig, at hun ikke saa' nogen af sine Venner og forraadte os. Hendes Forældre er døde for nogle Aar siden, men hun har Slægtninge i London, blandt andre den Englænder, som fristede hende. Jeg vilde ikke have, at hun skulde træffe de Folk. Døm mig, som Du vil, for hvad der er sket, men hvad jeg har at sige Dig, det er, at jeg med Guds Hjælp aldrig vil forlade hende igen."

Feodor, der ikke længere var Diplomat, men Verdensmand, lo venligt.

„Naa", sagde han, „vi er endnu paa det Stadium, — jeg tror, det er det andet Stadium. Da jeg var gode Venner med „La Superbe" i Paris, tog jeg et Kursus. Man begynder med en daarlig Appetit og ender med at købe en Pistol. Rekonvalescensen dateres fra det Øjeblik af, da man rækker Pistolen til sin Broder i Kollegiet og gaar ud og spiser til Middag hos Voisin. Man er fuldstændig helbredt, naar man med Sindsligevægt kan høre paa, at hun, for hvem man vilde være død tusind Gange, har giftet sig med Orkesterdirigenten. Hvis Du var bleven i Rusland, havde Du muligvis allerede nu været rask, men en Luftforandring udklækker dine Lidelser. Nu er maaske en Maaned, ja, to Maaneder nødvendige. Og Medlidenhed er en Faktor, der maa tages i Betragtning. Send Pigen tilbage til hendes Slægtninge, siden Du véd, at hun ingen Bagage har bragt med sig, og mor Dig i London en Maaneds Tid. Jeg kan ikke anbefale Dig noget bedre."

Paul tog sin Cigar og tændte den, medens hans Haand rystede. Den Kærlighedssang, som denne Verdensmand foredrog, var noget, han altid havde foragtet. Han vidste meget godt, hvor umuligt det var at overbevise denne unge Mand, der kendte alle Storstæder, om, hvor ægte hans Kærlighed var, og hvorledes den var beskaffen. Han vilde ikke prøve paa det, tænkte han; han var bange for, at Spotten kunde kaste et falsk Lys paa et Navn, der var ham saa kært.

„Lad os ikke tale om Marian," sagde han efter et Øjebliks Pause, „Du forstaar mig ikke, og jeg forstaar ikke Dig. Ingen Mand har Ret til at sige til en anden: Du skal elske den eller den. Hvis Du er min Ven, vil Du hjælpe mig hjemme. Du maa fortælle mig, hvad de siger der. Du skal vide, at jeg tør ikke selv

gøre det Spørgsmaal. Har jeg endnu et Navn i Rusland? Er der en Ven af mig, som taler min Sag? Det er de Spørgsmaal, jeg gør mig, medens jeg ligger vaagen om Natten og tænker paa Kronstadt. Natten er Straf nok kan Du tro, Feodor."

Greven, der hadede enhver Slags Sindsbevægelse, saa' dumt paa sin brændende Cigar.

„Min kære Ven," udbrød han i en oprigtig Vens Tone, „det er ingen Nytte til, at Du bliver nervøs, og det vilde være meningsløst at sige Dig nogen Usandhed. Hvor kan jeg vide, hvad de siger i St. Petersborg nu? Mon det er rimeligt, at jeg skulde finde Udtryk for nogen Sympati i diplomatiske Dokumenter? Naar en Mand løber bort fra sit Regiment uden Tilladelse og tager en ung Dame med sig, der i en Maaned eller saa har været optaget af at stjæle Planerne til Fæstningen, saa maa han vente, at hans Venner forbavsede stirrer paa ham; hvor kan det være anderledes? Vi dømmer Mennesker efter deres Gerninger. Saadan som Forholdene er, er Du i Avtoriteternes Øjne delagtig i Kvindens Forbrydelse. Vi, der ønsker Dig vel, kan ikke nedlade os til at hjælpe Dig med at udtrykke noget falsk Haab. Jeg tror ikke, at Du nogen Sinde vil vende tilbage til Kronstadt; det er der slet ikke Tale om. Disciplinen vilde lide, og Du selv vilde lide. Men jeg vil ikke sige, at Indflydelse fra St. Petersborg ikke en Gang i Fremtiden kunde skaffe Dig Lov til at træde i Kejserens Tjeneste igen. Det afhænger af Dig selv og din Optræden her i London. Du kan ikke vente, at vi med nogen Begejstring skal forene os om en Plan til Gavn for Dig, saa længe Du kommer med dette latterlige Nonsens, at Du vil gifte Dig med Englænderinden og gøre Dig til hendes Beskytter. Ak, kære Paul, ser Du ikke, at hun er Soubretten i din Opera, og at hun kun udgyder Taarer, medens Tæppet er oppe? Snart vil hun spise til Aften med den første Tenor, medens Du er tilbage i dit Land og er rede til at takke Himlen, fori Du er færdig med hende."

Paul bed sig i Læben. Han var lige ved at miste Taalmodigheden og forlade Huset.

„Det er Usandhed," sagde han vredt, „der er ingen bedre Kvinde til i Verden. Hvis Du kendte hende, Feodor — hvis Du var min Ven, saa vilde Du ikke sige saadant noget. Jeg kom her og troede, at Du vilde hjælpe mig. Nu gør det mig ondt, at jeg er kommet."

Greven sank dybere ned mellem sin Stols Hynder.

„Vær rolig, vær rolig," udbrød han som en Mand, der morer sig godt. Nu er vi i det tredje Stadium, det har vi Symptomerne paa. Medens jeg kendte „La Superbe", havde jeg ikke en Ven i Paris. Der var ikke en Mand, som ikke havde Lyst til at skære Halsen over paa mig. Kan Du se, min Ven, hvor disse Sygdomme ligner hinanden? Saa sandt jeg lever, Du vil slaas med mig før Middag."

„Nej," svarede Paul meget roligt, „jeg kan ikke komme i Strid med Dig. Jeg beklager mig ikke over, at din Livsanskuelse ikke er den samme som min. Vi vil ikke tale mere om det, for jeg skal hjem, det lovede jeg hende. Hun venter. Jeg sagde, at jeg vilde blive en Time borte, og der er gaaet tre."

En Skygge af Angst fo'r over Grevens Ansigt.

„Nej, Du maa ikke tale om at gaa," udbrød han alvorligt, „og Du maa ikke tænke uvenligt om mig. Hvad der er sket, er ingen Ting. Vi skal straks tale om alvorlige Ting, og Du skal træffe en, der er bedre skikket til at raade Dig end en Diplomat som jeg, der ser al Ting med Embedsøjne. Hvis Du tror, at Frøkenen bliver ængstelig, saa skriv et lille Brev, som Tjeneren kan gaa med. Der er Pen og Blæk i Biblioteket i næste Etage. Jeg vil ryge her, indtil Du kommer tilbage. Det vilde jo være tosset at gaa sin Vej nu, inden vi har faaet talt rigtig sammen."

Paul stod ubestemt, men Greven ringede, og Russeren viste sig igen.

„Demetrius, vis hans Ekscellence Vej til Biblioteket. Han vil give Dig et Brev, sørg for, at det straks bliver afleveret."

(Fortsættes).

Af Dagens Krønike.



Dagmarteatrets Direktør, Martinius Nielsen.

Snart løber Teatersæsonen ud og mange Kritici, der ellers ser forskelligt paa alt, vil gaa igennem, hvad den bragte, og alle enes om den Ting som om en uigendrivelig Kendsgerning, at Dagmarteatret har givet det største kunstneriske Udbytte. Og dersom de fire Teatres Kasserere vilde foretage en Sammenligning mellem *deres* Indtryk af Aarets Resultater, maatte ogsaa fra deres Side Kendelsen lyde paa, at Dagmarteatret havde givet det

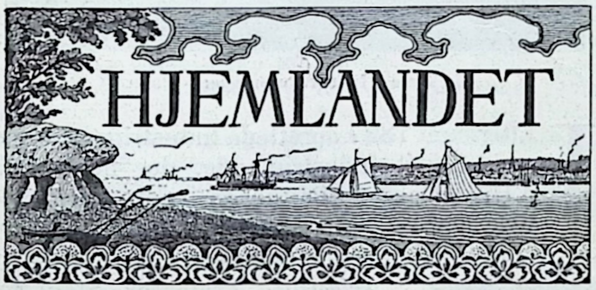
største Udbytte. Det er saaledes bevist, hvad man tidligere ikke troede, at det kan betale sig i Ledelsen af en Scene at forfølge store og gode Kunstens Maal.

Der kræves blot det sikre Blik og den faste Haand. Hr. Martinius Nielsen finder med Lethed ude og hjemme netop de Arbejder, han har Brug for, saadanne, som paa en Gang kan tilfredsstille Parkettets Smag og virke paa Galleriets Sanser. Hans Ledelse er fast og maalbevidst, og dertil kommer en udmærket Administration, som uden Bortauktionering, ved Anvendelse af et heldigt virkende Bytte-System, faar alle Etagepladser, selv de daarligste, bortabonnerede.

Martinius Nielsen besidder en sejg og fanatisk Viljekraft, som kan føre ham vidt og til Tider maaske for vidt. Han kan hidse sig op til en overnervøs Voldsomhed, som let farer vild. Men meget maa man holde ham tilgode, naar man betænker, hvad der hviler paa ham. Han skal dirigere, censurere, memorere, instruere og agere.

Han er den evige Uro. Des mere maa vi paaskønne, at vi har faaet Lejlighed til at tegne ham. — Thi hvad maa det ikke have kostet ham at sidde stille saa længe.

* * *



Hoved paa det nye Organ for Amerikas Danske.

DANSK EKSPORTFORENING, af hvis energiske Formand, Grosserer *J. Bernburg,* vi i Dag bringe et Billede, har i denne Maaned knyttet et nyt Bladforetagende til sin omfattende Virksomhed. Talen er imidlertid ikke her om et ganske almindeligt kommercielt Bladforetagende, thi „Hjemlandet" — Navnet paa det ny Tidsskrift — er mere et Middel end Maal. Og Maalet, som Dansk Eksportforening denne Gang har sat sig, er Dannelsen af et Forbund mellem Danske i de forenede Stater og Danske herhjemme i Moderlandet; et Forbund, der skal arbejde paa at skaffe den danske Handel et fastere Fodfæste hinsides Atlanterhavet. Et Land som Danmark kan, som Forstanderen for Askov Folkehøjskole, *Ludvig Schrøder,* udtaler sig i „Hjemlandet", ikke erhverve sig Kolonier; — den Plads, som Stormagternes Kolonier indtage rundt omkring i Verden, maa derfor for vort lille Lands Vedkommende efter bedste Evne udfyldes af Danske, der ere spredte over fremmede Lande. — Intetsteds udenfor vore egne Grænser findes der imidlertid flere Danske end i de forenede Stater, og som Følge heraf har „Hjemlandet" særlig sendt Bud didover. Eksportforeningens Plan har vundet sympatetisk Tilslutning hos Askov Folkehøjskole, det kgl. danske Landhusholdnings-Selskab, Industriforeningen, Teknisk Forening og Dansk Ingeniørforening; den fortjener at vinde en lignende Tilslutning hos alle Danske baade hjemme og ude.



Grosserer Bernburg.

„Hjemlandet" udgaar foreløbig hver tredje Maaned, men er den patriotiske Følelse hos Danske i Amerika saa stærk, som den bør være, vil Bladet sende sin hjemlige Hilsen en Gang hver Maaned. I sit Prøvenummer gør „Hjemlandet" Rede for sin Mission; først i Prosa og senere i et smukt og stemningsfuldt lille Digt. Desuden bringer Bladet en interessant Artikel om Forsøgsmøllen i Askov af Prof. *Poul la Cour* og en god, fasttømret Fortælling af *Martin Andersen Nexø,* hvis Navn ikke er ukendt for „Hver 8. Dag"s Læsere.

— — Grosserer J. Bernburg, der er født 1840, er Medlem af Komiteen for Danmarks Deltagelse i Verdensudstillingen i Paris og er ligeledes Bestyrelsesmedlem af Frihavnsselskabet.

* * *

I Zoologisk Have er „Verdens største" Rovdyrgruppe — Hr. Savades 33 dresserede Rovdyr — blevet afløst af „Verdens bedste" Rovdyrgruppe, som fremføres af Hr. *Richard Liszt.*

Medens Hr. Savades unge Dyr kunne gaa sammen uden for Forestillingstiden, bestaar der et Fjendskab mellem Hr. Liszts Bestier, som bevirker, at de maa holdes strængt afsondrede og kun Respekten for Dressøren afholder, eller for at være mere korrekt, har *hidtil* afholdt dem fra at sønderflænge hinanden, naar de ere sammen i Forestillingsburet.

Gruppen er vistnok enestaaende saavel i Henseende til Dyrenes som Dressurens Fuldkommenhed. Hr. Liszt, der har berejst hele Europa og Amerika med disse Dyr, erklærer, at den Agtpaagivenhed, der udkræves under Forestillingen, anspænder Nerverne i den Grad, at han efter Søndagens tre Forestillinger er saa udmattet, at han maa gaa til Sengs allerede Kl. 7. Denne Dyretæmmer udviser et Mod, som er over det sædvanlige. Medens han selv under Fore-



Dyretæmmeren Liszt i Buret.

stillinger bevarer sin Ro til det yderste, trænger Angstens Sved sig frem paa Tilskuerens Pande.

* * *

Man bør forsøge en Dag at spise Frokost pr. Avtomat i Dyvekes Gaard. Ved Siden af det historisk pikante i et saadan Maaltid, rummer det sine mange andre Behageligheder. Som ved Tryllebordet: „Bord, dæk dig", staar Maden foran En, inden man aner det. Man forfalder ikke paa nogen Maade til Vellevnet, og man bevarer Dagen igennem sit Sind lyst og frejdigt, thi man kommer ikke i Berøring med Opvartere.

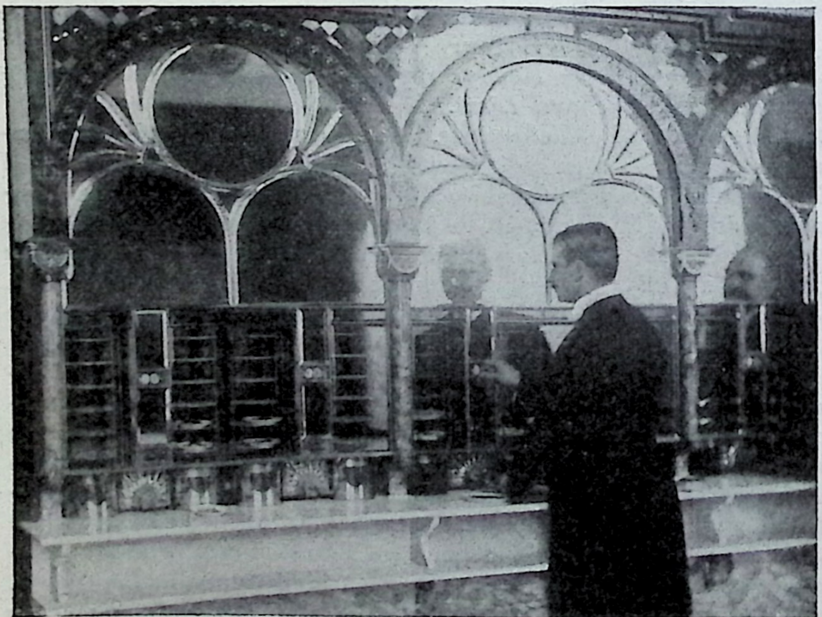
Direktør er Hr. H. N. Holten, som nærer den samme gode Tro til Foretagendet som til Menneskene — den han tydelig manifesterer ved at lade Kagerne til Kaffen henstaa ubeskyttede som i Frode Fredegods Dage.

Man kan rolig gøre sit Indskud i Avtomaten. Virker den ikke, faar Gæsterne deres Penge igen. Naar den har virket i nogen Tid, vil forhaabentlig ogsaa Aktionærerne have faaet deres tilbage.

* * *



En Time i Industriforeningens Skole.



Avtomat-Cafeen i Dyvekes Gaard.

I Efteraaret 1897 oprettede Industriforeningen gennem sit Industriudvalg, der bestaar af d'Hrr. Docent *Bonnesen* som Formand, Landstingsmand, Grosserer *Holger Petersen*, Fabrikant *John Messerschmidt*, Professor *Stenberg* og Fabrikant *Emil Meyer*, en Aftenskole for Haandværkere, hvor Undervisningsfagene ere Bogføring, Regning og Kalkulation.

Der meldte sig da kun 30 Deltagere, men den store Tilslutning i Aar (over 100 Deltagere) viser, at Haandværkeren virkelig føler Trang til Kundskaber i merkantil Retning.

Undervisningen ledes af Hr. Assistent ved Statsbanerne, *L. M. V. Baes*, Forfatter til „Nyt dansk Haandværkerbogholderi".

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Med *Martin Levy,* som døde i 72-Aars Alderen d. 25. April, er en af vore mest fremragende finansielle Dygtigheder gaaet bort. En hurtig og hæderfuld Karriere førte ham fra den statsvidenskabelige Examen 1852 videre frem til Fuldmægtig i Finansministeriet, Sekretær hos Finansministeren, Kontorchef, Departementschef og endelig Statsgældsdirektør. Post- og Telegrafvæsen havde han gennemstuderet og gjort til sit Speciale, og paa Danmarks Vegne tog han Del i store udenlandske Konferencer angaaende disse Forhold, lige som han fik Lejlighed til med Staterne at afslutte betydningsfulde Overenskomster og Konventioner paa samme Omraade. 1873 forlod han imidlertid Statstjenesten for at indtræde i Direktionen af den nystiftede Handelsbank, og var her en fortrinlig Leder, indtil han for nogle Aar siden, plaget af megen Sygdom og et stærkt svækket Syn, saa sig nødsaget til at fratræde. Martin Levy var Kommandør af Dannebrog og desuden dekoreret med adskillige udenlandske Ordener.



Direktør Levy.

Medlem af Zoologisk Haves Direktion, *E. C. Hoffmann,* er afgaaet ved Døden knap 60 Aar gl. Allerede efter Krigen 1864, i hvilken han haardt saaret var taget til Fange af Preusserne, var han traadt ud af Hæren, og fik senere Afskedspatent som Kaptajn. Stærkt interesseret i Havekultur, fik han Sæde i Bestyrelsen for det kgl. danske Haveselskab, og, da han i 1894 opgav denne Plads, valgtes han ind i Direktionen for Zoologisk Have. Med stor Energi har han virket for Havens nye Æra, og sikkert vil hans Arbejde her blive savnet. Han var en elskværdig Personlighed, hvis Interesser spændte over mange Felter.



Kaptajn Hoffmann.

En af de gamle Veteraner fra Krigsaarene, Kaptajn *H. P. Hermansen,* er afgaaet ved Døden her i Byen. Da Oprøret udbrød i 1848, brændte han af Lyst efter at komme med i Kampen for Fædrelandet. Han flygtede da fra sin Plads i Slesvig, hvor han var Forvalter paa en Gaard og meldte sig som Frivillig ved Armeen.

I Slagene ved Bou og Slesvig modtog han Ilddaaben, og efter at han i 1850 havde naaet at træde ind i Linjen som Premierløjtnant, var han ligeledes i Ilden baade ved Fredericia og Isted. I 1864 blev han ansat som Kompagnichef ved 11. Regiment, med hvilket han deltog i Kampene baade ved Sankelmark og Vejle mod Østerrigerne. Med berettiget Stolthedsfølelse dvælede han ved Minderne om vore Felttog og ikke mindst over at have tilhørt det gamle tapre 11. Regiment.



Kaptajn Hermansen.

Sine sidste Leveaar tilbragte han som Korrespondent ved et herværende Assuranceselskab. Den afdøde var født 1825.

Nylig døde en af Venstrepartiets Veteraner i Varde, Farver *H. Kastoft,* i en Alder af godt 70 Aar. Den afdøde har i en Menneskealder taget virksom Del i det offentlige Liv. Allerede i 1868 blev han Medlem af Ligningskommissionen, og i 1876 valgtes han til Byraadsmedlem med det højeste Stemmetal, der da blev afgivet. Han genvalgtes i 1882, men gik, efter eget udtrykkelige Ønske ud ved næste ordinære Valg, i 1888. Senere valgtes han til Bestyrelsen for de Fattiges Kasse, af hvilken han var Medlem til sin Død. Den afdøde har desuden haft en Mængde andre offentlige Hverv; han var saaledes til sin Død Havnefoged, Kirkeværge, Kasserer i Haandværkerforeningens Sparekasse og Medlem af Bestyrelsesraadet i Vestjyllands Landmandsbank. Farver Kastoft var en jevn, bramfri Mand, hvis hele Færd bar et Tilforladelighedens Præg, som bevirkede, at han nød stor Anseelse baade blandt Venner og Modstandere.



Farver Kastoft.

Tilbagetrædelse.

Kommandør i Marinen, *V. F. Koefoed,* som efter 42 Aars Tjeneste som Søofficer i disse Dage træder ud af den aktive Marine, nedstammer fra den under Frederik III. Regering berømte Koefoed Slægt fra Bornholm, og er Søn af Højesteretsassessor, Generalavditør Koefoed, der i Retssagen mod Ministeriet Ørsted 1856 spillede en ledende Rolle ved Frifindelsen af dette.



Kommandør Koefoed.

Kommandør Koefoed, der er født 1837, blev dimitteret fra Søofficersskolen 1857, gjorde Tjeneste som Løjtnant, indtil han 1874 blev udnævnt til Kaptajn og naaede 1886 at blive forfremmet til Kommandør. Han har bl. a. beklædt adskillige Tillidsposter inden for Marinen, og har senest haft Sæde i Værftskommissionen og Forfremmelsesraadet for Søofficerskorpset. Vor Marine mister i ham en Mand, der er afholdt af alle for sin Retsindighed og pligtopfyldende Embedsførelse. Ved sin Afskedigelse har han, der er Kommandør af Dannebroge og Dannebrogsmand, faaet Afskedspatent som Kontreadmiral.

25 Aar paa Scenen.

Victor Neumann, som paa Kasino har fejret 25-Aars Skuespillerjubilæum, debuterede 1874 ved sin Broder Sophus Benefice, og gjorde straks Lykke. Disse to Brødre supplere ikke hinanden, og meget ofte falder deres Kunstgenre sammen, grundet paa deres ydre Habitus' store Lighed. Sat noget i Skygge af Broderens ubegrænsede Folkegunst, arbejdede Victor Neumann støt paa sit Talents Udvikling, gen-

nem mange store Roller, og opnaaede ofte den fulde Succes, som i „Gadeskriveren“, hvor hans Fortolkning af Visen: „Jeg bli'r perpleks“, var et Mønster paa Kupletforedrag. Af andre Roller kan nævnes hans ypperlige Menelaos i „den skønne Helene“, og nu nylig hans tørt gemytlige „Geisha“-Japaneser. Ud af en livlig Fantasi og et føjeligt Gummielastikums-Fysiognomi skaber han sine Figurer, hvis komiske Virkning forhøjes gennem et Organ, der hovedsagelig bestaar af Gane- og Næselyde. I de 25 Aar har han i bestandig Zig-zag bevæget sig fra det ene af vore Privattheatre til det andet, først frem og saa tilbage igen, og hans Lune har faaet Lejlighed til at boltre sig i et stort og broget Repertoire.



Skuespiller V. Neumann.

Jubilæum.

„Københavns Orkesterforening“ — en Sammenslutning til Værn af vor Musikerstands Interesser, har nylig været til i fulde fem og tyve Aar og følgelig fejret Jubilæum. Den har haft stor Betydning som Organisator, og, som det i Dagens Anledning udgivne Festskrift siger, udført et moralsk Underbygningsarbejde for Standens sociale Stilling. Sikkert har Foreningen gjort god Nytte, og den vilde ogsaa nu ved Jubilæet være tilfreds med Resultaterne, om ikke en stor Bekymring fik den til at stemme Festglæden noget ned. Foreningen staar nemlig magtesløs over for den Invasion af specielt tyske Smaaorkestre, som vi er Vidne til hver eneste Sommer, og anraaber om Publikums Bistand til at faa ændret dette Forhold. Foreningens Formand er Musikdirektør *Th. Witzansky,* hvis dygtige Ledelse fortjener en Touche fra Pressens samlede Orkester.



Musikdirektør Witzansky.

Nyt fra Stjernehimlen.

Den nye Komet.

Det vakte megen Opsigt, da der i Begyndelsen af Marts kom Telegram om, at Prof. Swift ved Lowe-Observatoriet i Kalifornien havde opdaget en Komet, der kunde ses med blotte Øjne. Man fik snart fastslaaet den Vej, Kometen i de første Maaneder maa følge: fra Stjernebilledet Eridanus gennem Hvalfiskens Hals, Fiskene, Pegasus, Frederiks Trofæ, Svanen, Dragen, Herkules og Bootes. Udenfor Astronomernes Kreds er der vistnok her i Landet kun meget faa, der have faaet Lejlighed til at se Kometen, som stadig skjulte sig i Aftendæmringen lavt nede i Sydvest, men fra 1. Maj, naar den er naaet hen i Nærheden af Stjernen „Sirrah“ ved den store Firkant i Pegasus, vil Kometen kunne ses efter Kl. 1 Nat lavt i Nordøst. I Begyndelsen af Juni staar Kometen allerede i Dragens Hoved og maa da søges ved Midnat nær Zenit. Den er klarere end ved Opdagelsen og maa altsaa kunne ses uden Kikkert. En Teaterkikkert maa dog kunne gøre god Nytte ved Opsøgelsen. Af de hidtil foreliggende Iagttagelser fremgaar, at Kometen kun har haft en lille, mod Syd rettet Hale.

Den nye Saturnmaane.

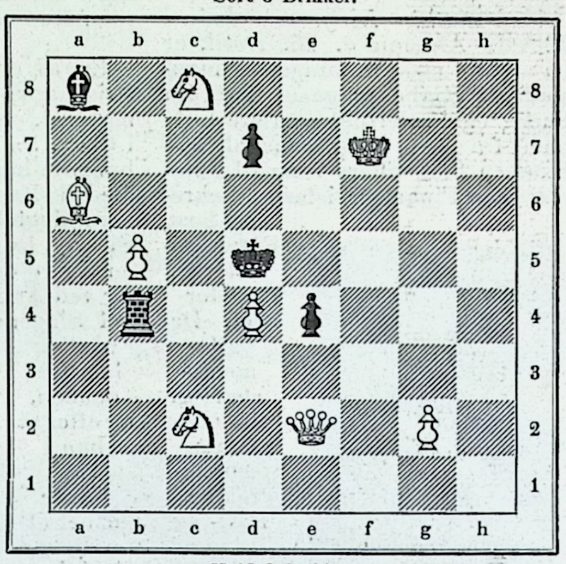
William Pickering har paa Bjerg-Observatoriet i Arequipa i Peru opdaget en ny Saturnmaane. Siden 1848 har man lært, at Planeten Saturn ledsages af 8 Maaner. Den nu opdagede 9. Maane er kun et yderst fint Lyspunkt, en Stjerne af 15. Størrelse; den vandrer i en Periode af 17 Maaneder rundt om Saturn i en Afstand af henved 2 Millioner Mil fra Planeten og staar langt udenfor den 8. Maanes Bane.

Torvald Køhl.

Skakopgave Nr. 15.

Af M. J. Meyer, London.
(„Bolton Football Field“).

Sort 5 Brikker.



Hvid 8 Brikker.
Hvid begynder og gør mat i 2 Træk.

Løsning af Skakopg. Nr. 14.

1 S d 4 — c 6 osv.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 24.

Marie! o tænk dig, Marie! en saadan Lyksalighed:
Naar Klokken slaar *det midterste Led*
saa skal jeg paa *sidste* hos Kammerraaden.
Der møder det *første.* Du véd vist hans Navn?
„Ja“, svarer Veninden, „han hedder jo Ravn?“
„Men Fornavnet, Mis! se det er Gaaden.“

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *14. Maj 1899* under Adr.: **„Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag“s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*



Parti af Hovedlokale og Galleri i Illums Magasin.

Dansk Etablissement.

Enestaaende er det herhjemme at være Vidne til saa rivende en Udvikling af en Forretning som den, der har ført til, at Firmaet *A. C. Illum* efter kun otte Aars Arbejde kan rykke ind i og udfylde fra Kvist til Kælder det Marmorpalads, som under Byens allerlivligste Interesse Vinteren igennem rejste sig paa Østergade. Som et manende Eksempel paa, hvad Foretagsomhedsaand vil sige, staar det for „Efterslægten"s Ungdom, der tumler sig paa Legepladsen ved Siden af og hvis Støjen og Raaben blander sig med den summende Uro i de Illumske Lokaler.

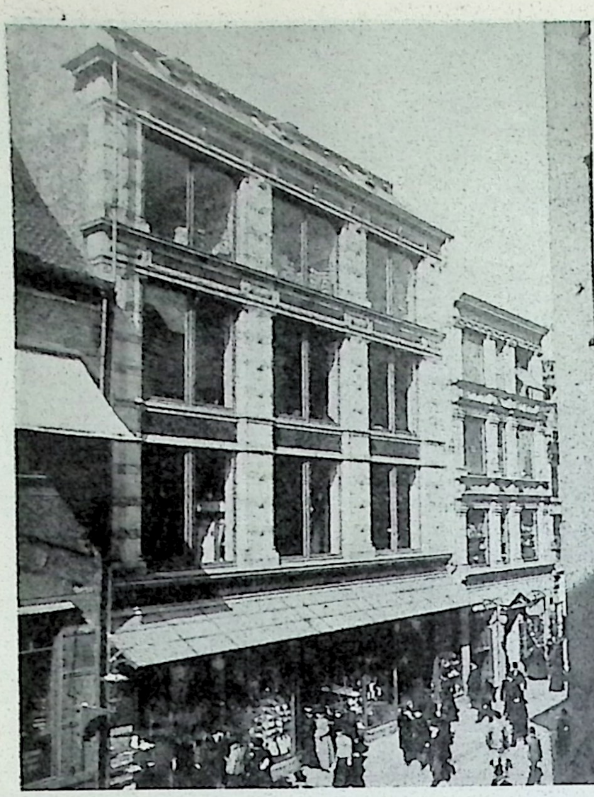
Mange var rede med deres Skepsis, da denne Specialforretning i Sy- og Besætningsartikler samt Foerstof startedes 1891 med 5 Medhjælpere i Bygningen ligeoverfor den nyopførte. Det kunde aldrig gaa med den dyre Husleje! Men allerede efter et Par Maaneders Forløb viste det sig, at de københavnske Damer var begejstrede over midt paa Strøget at have en Forretning, hvor de aldrig forgæves søgte de mange Smaating, som de før havde maattet løbe Byen rundt



Interiør fra Illums Magasin.



Den store Systue hos Illum.



Den nye Illumske Bygning paa Østergade.

efter. To Aar efter udvides Lokalerne til det dobbelte, det følgende Aar maa Kælderen og første Sal tages med i Brug. Personalet vokser samtidig i den Grad, at Hr. Illum rykker ind i det nye Hus med en Hær paa 100 Mennesker til Ekspedition og Lager samt 50 unge Piger, der beskæftiges paa og udenfor Systuerne.

Vi træder ind i de livfuldt og pynteligt arrangerede Kolossalrum, for hvis Indretning tydelig nok Storstædernes Magasiner, som *Bon Marché* og *Louvre* har været Forbilledet. Man er gaaet frem efter et nyt System. Tidligere skulde alting ligge godt gemt i Æsker og Skuffer, her bringes det frem for de besøgendes Øjne, enten fremlagt paa Disken eller udstillet i Montrer. Paa første Sal finder man alle Konfektions-Artiklerne som Bluser, Skjorter, Skørter, Damelingeri, Hatte, Korsetter o. l. — i Stuen findes de øvrige, utallige Sager, som Forretningen fører. Anden Sal rummer Kontorerne og en-gros-Ekspeditionen, tredie Sal det imponerende Lager og endelig øverste Etage Fabrikationslokalet, hvor 50—100 unge Piger kan faa Plads ved Symaskinerne, der til stor Lettelse for Syerskerne arbejder ved Elektricitet. Hver Række Maskiner, som bestaar af ca. 20 drives for sig af en lille Motor. Her sidder de unge Piger og syr Slipse, Kraver, Manchetter, Dameskjorter, Bluser og Forklæder — saadanne Ting, som ellers indføres fra Udlandet, og til deres Raadighed findes for det vanskeligere Arbejde særlige Maskiner som den, der i en forbløffende Fart syr det nydeligste Knaphul og kan faa 800 af den Slags færdige om Dagen, eller den, der indlægger Snore og den, der broderer Tunger.

Naar man nu er træt af den megen Vandren rundt, slaar man sig ned i en hyggelig Salon, (som dog endnu ikke er fuldt udstyret), paa første Sal. Her kan man raadføre sig med de sidste Moder, thi her findes al Verdens Journaler, man kan diskutere Bynyt, thi alle københavnske Blade er lagt frem, eller man kan drikke sig et Glas Is-Sodavand, thi det staar der for det samme og koster ikke det mindste.

Den nye Bygning, hvis Façade er beklædt med det Ankerske Marmor, er opført af Arkitekt Blichfeldt med Assistance af vore første Haandværksmestre. Til alt Inventar har Illum, der dog ellers ikke mangler Arbejde, selv givet Tegning. Det vidtstrakte Lysanlæg, de fire Elevatorer og Varmeapparaterne drives ved Hjælp af to mægtige Maskiner i Kælderen.

A. C. Illum, som ene er Manden for denne store Forretnings Opblomstring, fødtes i Vejle 1863, var som ungt Menneske 5 Aar ansat i denne By og fik de følgende 2 Aar sin videre Uddannelse i Horsens, hvorefter han rejste til Udlandet. Et ejendommeligt og sjældent Forhold knytter ham til sit Personale. Han staar ikke for dem som den almægtige Chef, men snarere som den elskværdige Medarbejder og gerne arbejder de for ham mere end det forlanges. Derfor kaster Damerne ikke heller om Formiddagen længselsfulde Blikke over mod „Hegnet“ og „Damernes Klub“, som har til Huse i samme Gaard, og hvor de saa gerne tilbringer deres Aftener.

Hr. Illum, som har haft Held til selv at rejse sig et pragtfuldt Hus, er derved kommet til at tænke paa andre, der gerne vilde bygge Hjem. Han lod da forfærdige 500,000 Fingerbøl, og bestemte at hele den Indtægt, som kom ind ved Salget af disse, skulde tilfalde Fondet for den Bygning, som Kvinderne vil rejse sig selv. Tanken er ganske nydelig, fordi Hr. Illum derigennem opnaar at yde Støtte til dem, der har været hans egen Forretning en Støtte. Vil hver eneste Kvinde i Danmark købe sig et saadant Fingerbøl, som kun koster 10 Øre, da tilfalder deres Bygning en Sum af 50,000 Kr. Fingerbøllet har da i endhøjere Grad end ellers løst den Opgave, det har her i Livet, nemlig at værne Kvinden.



Kvindernes Fingerbøl.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 33. Aargang 1898–1899. Søndag den 14. Maj 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet



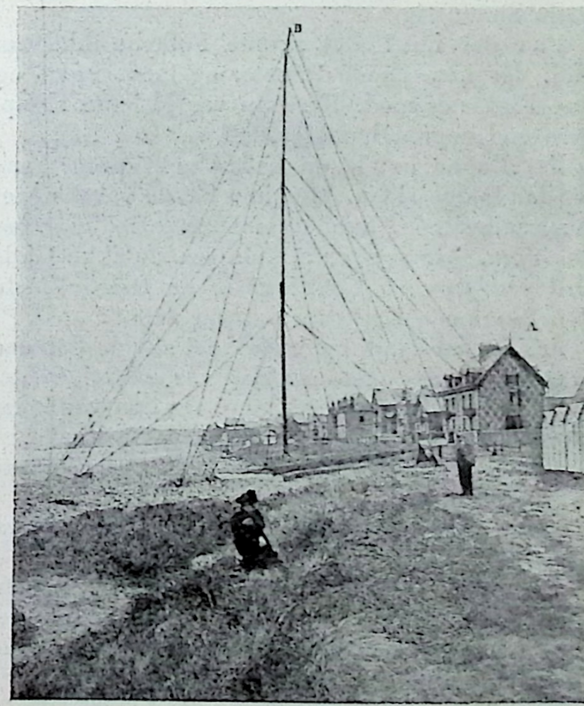
Det engelske Telegram ankommer.
(Traaden gennem Vinduet forbinder Kontoret med Masten).

Telegrafering uden Traad.

Siden Videnskaben har konstateret, at det er muligt uden direkte Forbindelsesled ad telegrafisk Vej at bringe Meddelelser fra et Sted til et andet, baade gennem Luft og Vand, har man gjort bestandig nye Forsøg, og Resultaterne har vist sig at være stadig mere forbavsende. Uden Kabel eller ringeste Traad har man nu naaet at etablere Forbindelse mellem den engelske og den franske Kyst fra Dower til Calais. Man har ved Havet rejst en Stang af lidet almindelig Skikkelse, en Mast, som støttes af Metaltraade i alle Retninger. Nysgerrige nærmer sig til den, undersøger den fra øverst til nederst, men synes intet at begribe.

Intet Under, at de har svært ved at fatte et Fænomen, der har slaaet selv Videnskaben med Forbavselse.

Man staar overfor en Kendsgærning, mod hvilken enhver Skepsis preller af. Denne Mast udveksler med en lignende Mast, plantet paa den engelske Kyst, 50 Kilometer derfra, Signaler, Telegrammer, som saa at sige flyver usynlig ud i det Fri, og som, knap nok afgivne, allerede er ved Maalet for deres Fart.



Telegrafering uden Traad: Masten paa den franske Kyst.

Da Tobias Hjulmands var paa Rejse.

Af Anders J. Eriksholm.

Sluttet.

Ad lange Veje, der snart løb midt igennem Landsbyer, snart bøjede uden om baade Huse og Gaarde og stak tværs igennem en sort, fugtig Efteraarsskov, travede den rødskimlede jævnt og sindigt afsted, som den, der véd, at der skal tages taalsomme Tag, naar Lasten er tung at drage.

Der skiftedes ikke mange Ord undervejs. Tommesine var falden i Søvn paa Moderens Skød, og Boline sad halvsøvnig og virrede med Hovedet. Men hver Gang en takket Kirkegavl dukkede frem, aandede hun lidt op, og da pegede Tobias med Pisken og nævnte Byens Navn.

En Fjerdingvej fra Bestemmelsesstedet naaede de en Mand, der stavrede sig frem ved en Krykke. Han vilde gerne age og fik Lov at ligge bag i.

Det kom snart op, at de rejste i samme Ærinde, de og Krykkemanden.

Krykkemanden havde været hos den Kloge før og var standhaftig til at berømme hans Klogskab.

Boline spurgte, om der var mange, der søgte ham.

Bevares vel! De kom baade fra Fyn og Langeland og Udlandet med. Somme Tider var der saa mange Vogne, at det saa ud som et helt Marked.

Det var vel kuns Bønderfolk, der kom? forhørte Simon sig.

Paa det Lav! Det skulde Folkene ikke tro. Nej, der kom baade Præster og Herremænd og fine Frøkener med. For han var jo langt skrappere end nogen Bydoktor, det var den Kloge.

Ja, Boline havde da ogsaa nok spurgt hans Ry for længe siden. Men hun havde været noget tvivlraadig med, hvad hun skulde tro. For der var dem, der sagde, at han brugte ikke Guds Ord saadan med Læsning og de Dele. Vidste den fremmede Karl, om det var sandt?

Ja, det var sandt nok. Men det skulde Folkene ikke bryde sig noget om. Han var en god, kristelig Mand, det var den Kloge, og han var kommen til sin Klogskab paa gudsfrygtig Maade.

Boline keg nysgerrig tilbage. „Du véd kanske om det,“ sagde hun.

„Han har vel en gammel Bog,“ ytrede Tobias uden at dreje Hovedet.

„Ja, saadan siger de,“ sagde Krykkemanden. „Og en sjælden gammel Bog skal det være. Den er nok kommen i Trykken for over hundrede Aar siden, og da blev den forbøden her i Landet.“

„Blev den forbøden? Men hvorfor det?“

„Jo, for da de her Bydoktere havde læst den, blev de jo snart enige om, at de fik Lov at sulte ihjel allesammen, hvis den Bog vandt Fremgang. Og saa fik de da sat igennem hos de store inde i København, at den her Bog maatte undertrykkes, for der var saa megen skadelig Lærdom i den, sagde de.“

„Ja, de kan jo gøre ved vi Smaafolk, hvad de vil,“ sagde Boline.

„Det maa du gerne sige to Gange, min go'e Kone. De store er altid bange for, at vi skal blive dem for kloge, og de gad nok gerne lukke Munden paa os, om de kunde.“

Solen var forlængst kommen frem og skinnede over Markerne. Vejret var lunt og stille. Lille Tommesine vaagnede og saa sig forundret om med sine tungsindigt spørgende Barneøjne. Moderen viklede Sjalet af Barnets Hoved og begyndte at klappe dets Hænder.

„Ja, det er jo det sælle Barn, vi søger Raad for,“ sagde hun, henvendt til Krykkemanden.

Krykkemanden kunde tænke det

„Mener du, han kan kurere hende,“ spurgte Boline, efter at have fortalt den fremmede om Barnets Sygdom.

Det var jo aldrig godt at vide, svarede han. Men den Kloge vilde nok sige dem, om han kunde gøre noget ved Barnet eller ej. Havde nogen været hos ham tre Gange uden at mærke Forbedring, da fik de den Besked, at de ikke skulde komme tiere.

Op ad Formiddagen naaede de til Vejende.

Krykkemanden pegede paa et stort, pynteligt Hus, og de kom ind i en Gaard, hvor der stod flere Vogne.

I de rummelige Stuer var mange Mennesker, og der var en Røg og Snak og Summen som i en Krostue.

En mild, rødkindet Kone gik rundt og bød Kaffe om. „Tag mere Fløde i, Folk, værs'go,“ nødede hun.

„Vi komme nok til at vente længe,“ sagde Boline, og saa betænkelig ud.

„Aa, det er ingen Ting,“ trøstede Krykkemanden. „Der er de Dage, da hele Huset er fuldt.“

Og lidt efter føjede han til:

„Vi komme nok for lidt over Middag eller kanske før.“

Efter et Par Timers Ventetid blev det saa deres Tur.

I et rødkalket Kammer, hvor en lumrende Varme slog én i Møde, sad den Kloge og dampede paa en stor Merskumspibe. Han var noget til Aars, bar langt graat Haar, der faldt ned paa Frakkekraven, og to kløgtige graa Øjne keg frem under svære Messingbriller.

Tommesine maatte af Klæderne. Den Kloge sad og harkede og smaakræmtede, men sagde intet forstaaeligt. Boline mente dog at kunne

faa ud, at der var ikke stort Haab for Barnets Helbredelse.

„Skal vi ha' noget at smøre med?" spurgte hun, da den Kloge tog Papir og begyndte at skrive.

Det graa Hoved nikkede og kræmtede: „Sittatuvand."

„Si-ta-tu-vand," gentog han højere, da Boline ikke syntes at forstaa ham første Gang.

Der stod mere paa Sedlen, saa Boline. „Rævelungesaft," læste hun, og saa var der nogle stærke Urter, hvoraf Barnet skulde have et Afkog at drikke hver Morgen og Aften.

Tobias lagde stiltiende en Rigsdaler paa Bordet og listede saa ud til den rødskimlede.

Den rødskimlede strakte ud det bedste, den evnede, men det havde dog været mørkt en god Stund, da Tobias Hjulmands vendte hjem.

Lidt før var der en lille Mand, der sneg sig op over Markstien til Udflytterhuset. Han gik ilsomt fremad, og det saa ud, som bar han noget paa Ryggen.

Tidlig næste Morgen, da Boline havde været ude i Kammerset, kom hun hæsblæsende ind i Stuen.

„Jøsse Kors, Tobias, Jøsse Kors," sagde hun.

Tobias sagde ingen Ting, men bare maabede.

„Her har været Skarnsfolk, medens vi var borte i Gaar, De har stjaalet en Krukke Fedt fra Kammershylden."

Tobias spærrede Øjnene op. „Se efter, om der er mer, du savner," sagde han.

Boline gik, men kom snart efter igen. „Jøsse ja, vor den ene Skinke er borte."

Nu blev Tobias opmærksom. Han begyndte at undersøge baade i Stue og Kammers. Men Vindueskrogene var paa alle Vegne, og Dørlaasen havde der ikke været rørt ved.

Tobias var ved at opgive Ævret. Men da faldt hans Blik paa Loftslemmen i Forstuen. Se, se, Krogen var ikke i Krampen. Ja, da var det godt at vide, hvad Vej, Tyven var kommen.

Boline havde imidlertid draget Skuffer ud og ind og kiget i alle sine Gemmer, men det laa altsammen, som hun havde lagt det. Tyven havde nok ikke været i Stuen.

I Forstuen blev de staaende begge to, Tobias og Boline, og saa' en Stund paa Loftskrogen.

„Det har været kendte Folk," sagde Tobias, og da tænkte de begge paa det samme Navn.

Boline nævnte det.

„Den Rævepels, den Kæltring," bruste hun op. „Du maa sige til ham, Tobias, at du lader ham sætte fast paa Stedet, hvis han ikke godvillig giver Tyvekosterne tilbage."

Tobias rystede paa Hovedet.

„Det hjælper kuns lidt," sagde han, „for han gaar aldrig til Bekendelse."

„Gaar han aldrig til Bekendelse, siger du? Derfor er det ogsaa, der skal sættes en Klemme paa ham. Han skal tvinges, kan du vel forstaa. For Du vil vel ikke, at han skal beholde vor gode Skinke? , . Men der har en det saa godt, fordi vi begge to rejser fra Hjemmet."

„Du vilde jo selv, vi skulde rejse, Boline."

„Ja, jeg vilde det selv! For jeg tænker paa det sælle Barn, Tobias. Men hvad gør du? Du tænker ikke saa meget som paa at sætte en Krog paa en Lem."

Tobias lod i Stilhed Skyllen drage hen over sit Hoved.

„Jeg mener, det er bedst, vi ta'r ham lidt læmpelig," sagde han.

„Naar en kunde forskrække ham, saa han gav det fra sig med det gode," kom det lidt efter.

Da Tobias Hjulmand ruslede af med den rødskimlede, kunde det ses, at der var et travlt Tankearbejde i Gang bag hans gulgraa, rynkede Pandehud.

Udenfor Tærskeloen stod Simon Fragtkører og røg sin Merskumspibe, da den rødskimlede atter holdt sit Indtog paa de hjemlige Enemærker.

„God Morgen, god Morgen, Tobias. Spændte Rejsen lykkelig af?"

„Ja, det var Synd at sige andet," sagde Tobias.

„Han skal nok være saa rent Gussens klog, han derovre?"

„Ja, han er nok det, efter hvad de siger."

„Var der ellers nogen, der snakkede om det derhenne?"

„Aa ja. Der var jo baade den og den, der havde et og an't at fortælle."

„Ja, det er mageløst saadan en Klogskab, der kan ligge ved somme Mennesker" — Simon blev ufortrøden ved at holde fast paa det samme Æmne — „én kunde næsten tro, at det somme Tider ikke gik rigtig til."

Tobias lurede lidt.

„Du kan ha' Ret i'et," sagde han saa. „Saadan hørte jeg snakket om noget i Gaar, og jeg vilde nu aldrig tro, det var Sandhed, om det ikke var en paalidelig Mand, der havde sagt det."

„Saa-aa. Hvad var det, Tobias?" Simon saa meget nysgerrig ud.

„Ja, det var saadan, at der var en Mand, der var saa plaget med Jægt, at han hverken kunde ligge eller sidde, og saa kom han da over til den her Kloge for at spørge om Raad. Véd du saa, hvad Raad han fik?"

„Nej, hvor kan jeg vide det?"

„Den Kloge spurgte ham, om han havde nogen Uven. Nej, det mente Manden da ikke. Men saa kom han til at tænke paa, at der i hans Nabolag boede en Lumskeræv, som en Gang havde stjaalet to Skæpper Rug fra ham."

Simon blev utaalmodig. „Hvad kom det Sygdommen ved?"

„Tøv nu lidt, saa kommer det, Jo, hver Gang, Smærterne de kom, saa skulde Manden nævne Navnet paa den her Lumskeræv. Og han gjorde jo ogsaa det. Og der var ikke gaaet otte Dage, saa var Manden kommen sig, men den her Skælm, der havde narret ham Rugen fra, han blev saa befængt med Jægten, at den var nær ved at rive og slide ham fordær'et."

Tobias Hjulmand var ikke vant til at sige saa mange Ord i en Samling, og navnlig var det aldrig før hændet, at han havde gjort Simon Fragtkører tavs.

Efter en Pavse sagde Simon:

„Det var en nem Maade at blive af med Sygdommen paa."

Tobias nikkede.

„Vist var det saa. Og der er vel fler, der vil prøve paa den Ting, tænker jeg. Det maa ligegodt være fælt og ha' en und Samvittighed."

Tobias var længe om at komme afsted. Da han var borte, kom Birte Simons ud.

„Han havde nok meget at snakke om," sagde hun. „Var det om Rejsen i Gaar?"

„Aa, noget Tossesludder," sagde Simon tvært.

„Sagde han ellers ingen Ting?"

„Ikke det, jeg véd."

„Kanske de ikke har mærket noget endnu?"

Simon svarede ikke, men stolprede ind i Tærskeloen, medens han gnubbede den ene Arm saa ivrigt, som om der allerede sad en Sygens Bunke Daarlighed i den.

Et Par Dage efter var det Søndag. Paa et Højdedrag paa sin Mark stod Simon og saa', at Tobias Hjulmands drog paa Besøgelse. Han havde for øvrigt nok haft en Anelse om det, thi Tobias havde sørget for, at Besøgelsen var bleven kundgjort i Forvejen.

Tobias trak lille Tommesine, der blev kørt i sin Trillevogn. Boline gik ved Siden af og saa' mankerlig ud.

„Bare det nu ogsaa gaar, saadan som vi har tænkt os det Tobias," sagde hun.

Sagen var, at de havde noget for med Loftskrogen, der ikke var sat i Krampen, da de laasede.

„Det skal nok passe," sagde Tobias og sukkede. „Simon er saa forknyt for, at han skal faa Tommesines Sygdom, saa han vil nok levere tilbage, hvad han har taget."

Havde Tobias kunnet se det Rævegrin, der bredte sig over Simons Gedebukkefjæs, vilde han dog maaske ikke have været saa sikker i sin Tro.

Om Aftenen, da Tobias Hjulmands var kommen hjem, skyndte Boline sig med et tændt Lys i Haanden ud ved Skorstenen.

Nu gjaldt det jo om, at den forsvundne Skinke hang paa Sømmet ved Siden af den anden.

Boline lyste baade højt og lavt. Saa styrtede hun ind i Stuen med et Forskrækkelsens Raab, og da forstod Tobias paa Øjeblikket, at hans List var mislykket.

Tyven havde været der, men i Stedet for at bringe det stjaalne tilbage — havde han taget den anden Skinke med.

— — — —

Boline var ualmindelig veltalende den Aften, men meget længe varede det, inden Tobias Hjulmands atter drog paa Rejse.

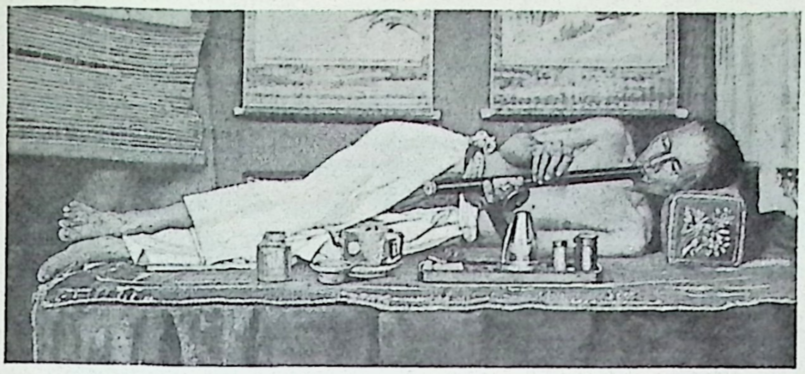
Og Tobias kom aldrig tiere med „kloge" Raad.

Asiens Giftblomst.

Mennesket er af Naturen udrustet med et betydeligt Fond af Energi og Udholdenhed. Men det synes næsten, som beflittede det sig paa at sætte disse Evner overstyr. Til egen Undergang udfinder det Plager, som er mere dræbende end de frygteligste Epidemier. Nydelser, som Naturen enten ikke tillader eller som sprænger dens Grænser, skaffer sig Indpas med al Til-



Opiumsrygning: Rygestue i et kinesisk Hjem.



En Opiumsryger tænder sin Pibe.

lokkelsens farlige Magt — saadan gaar det med Alkohol, saaledes ogsaa med Opium.

Opium er Saften af en Plante med prægtige, tunge Blomster, som hører til Valmuens nære Slægt. En skæbnesvanger Plante, som kan døve og dysse, men som ogsaa kan dræbe. Lilleasien, Persien og Indien forsyner især Verden med det farlige Produkt, som strømmer fra Valmueplantens Frugt, naar man efter at den er modnet skærer i den. Man indsamler da en klæbrig Saft, som gærer i Luften og bliver til den frygtelige Gift.

Paa tre forskellige Maader kan man anvende Opium. For det første kan man nyde det i flydende Form. Ved Hjælp af Draabetælleren hældes det med stor Omhyggelighed og uden Rysten ud af Flasken, thi selv om man siden lidt efter lidt kan naa til at indtage store Kvantiter, maa man, som Begynder paa Lastens Vej, iagttage en minutiøs Forsigtighed i Brugen af Opium.

Man kan endvidere spise Opium i Skikkelse af smaa Piller, og, hvad der er mest almindeligt, endelig ryge den.

Opiumspiben bestaar af et Rør, 50 Centimeter langt, af forskelligt Materiale og i enhver Udstyrelse. Røret bærer en lille Skaal, med hvilken den indre Kanal staar i Forbindelse, og som svarer til den almindelige Pibes Hovede.

Man benytter fast Opium, som rulles i Smaakugler af Størrelse som en Ært med en Vægt af 10—15 Gram. Med en lang Naal tager man en af dem op og varmer den ved en Flamme. Naar Opiumet begynder at trække sig sammen, lader man det falde ned i Pibens Skaal og endelig tænder man det ved at anbringe Piben over en lille Lampe. Dernæst indaander man langsomt Røgen, som man lader blive i Munden indtil næste Drag. En Pibe strækker knap til for nogle Minutter, man tager da en ny ind lige til det Øjeblik indfinder sig, da Hænderne af sig selv slipper Taget. Blikket slukkes, Tankerne flyver vidt omkring uden Maal og Grænse, og Legemet er kun et følesløst Hylster.

Det er især i Kina, at man ryger Opium. Kejseren besidder pragtfulde Rygesale og Rigmændene har i deres Hjem alle et ensomt beliggende Værelse, specielt indrettet for Opiumsrygning, hvorhen de kan byde deres Venner og Gæster.

For dem, der ikke har Rygeværelse hjemme, findes der saadanne ude i Byen, ganske som vore Kafeer og Værtshuse. Nogle af dem er pragtfulde, og her træffer man ofte Kaptajner fra europæiske Skibe, som anløber de kinesiske Havne; andre er snavsede Hummere, opfyldt af stinkende Røg.

En Englænder, som i Begyndelsen af dette Aarhundrede har skrevet: „En Opiumsrygers Bekendelser", har givet en udmærket Skildring af sine personlige Indtryk. Først havde han taget Morfin som Lægemiddel mod frygtelige Mavesmerter. Han følte i Begyndelsen nogen Lindring, ledsaget af en ejendommelig behagelig Følelse. Hans Tanker fik Vinger. I Drømme saa han svundne Tider gaa igen, Billeder af de Venner, som han havde mistet, de Helte, som han havde beundret. Men lidt efter lidt ødelægges hans Mave, alt medens hans Organisme protesterer mod den stadig voksende Gift-Dosis. Hans Drømme befolkes med en uendelig Sværm af Mennesker med fordrejede Ansigtstræk. Han har bestandig Følelsen af at synke ned i et mørkt Svælg, saaledes som vi alle kender det fra et enkelt Øjebliks Mareridt. Han ser de umaadelige Have, paa hvis Bølger menneskelige Væsener med fortvivlede og rasende Ansigter tumler sig, og hylende rejser sig op af Havet.

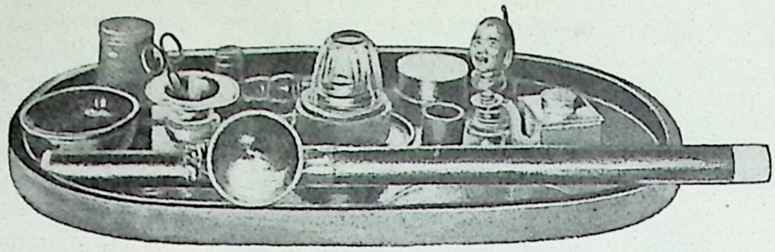
Et Slør lægger sig over hans Forstand, alt Arbejde er hans Hjerne en Umulighed. Han véd godt, hvad han skal og hvad han ikke skal gøre, men det har ingen Indflydelse paa hans Handlemaade. Bevidstheden er ikke traadt ud af Virksomhed, snarere skærpet, men Viljen er død.

Saadanne frygtelige Udslag kan Opiumsdyrkelse have. Virkningerne veksler efter de forskellige



Opiumsrygerens sidste Stadium.

Menneskers forskellige Nervesystem. Nogle Hjerner føres hurtig ud i det fuldstændige Idioti — den almindelige Afslutning for de ti, tolv Millioner Orientalere, som ryge Opium. Det er ikke Længselen efter at løfte sig op over vor Jord og i gyldne Drømme søge nye Tumlepladser for Tanken, som driver Kineserne til at dyrke „den sorte Afgud" — kun en dyrisk Lyst og Efterlignelsestrang leder dem, der fra Barndommen af saa de andre ryge, til selv at forsøge. Fra det Øjeblik maa de fortsætte, indtil de intet andet tager sig for end at tænde en ny Pibe, naar den forrige er gaaet ud.



Opiumsrygningens nødvendige Tilbehør.

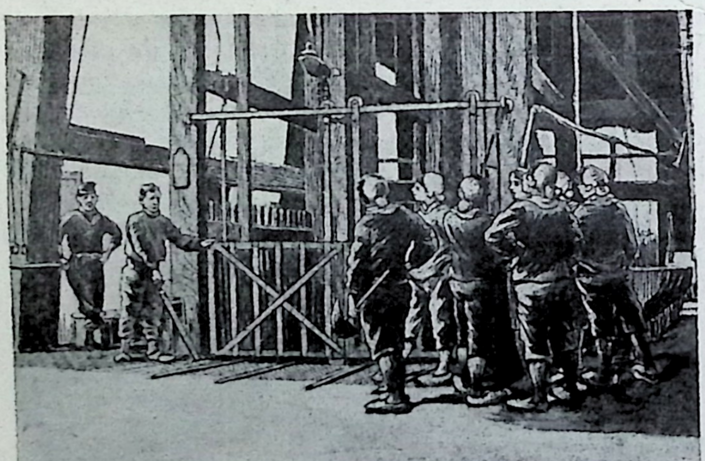
Man bør se disse Elendige paa et af de Forsamlingssteder af laveste Rang, hvor de søger hen for at hengive sig til Rygningen. I det røgfyldte Rum sidder et menneskeligt Væsen paa en lille Briks ifærd med at tænde Piben ved en Olielampe. Legemet synes uden Liv, Haanden skælver, naar han søger at faa Ild ved Lampen, som er ved at gaa ud, de indskrumpede Fingre griber om den tilsmudsede Straamaatte, paa hvilken han har anbragt sig, Kroppen er bedækket med Sved, Ribbenene træder kraftigt frem og Øjnene stirrer med en uhyggelig Hvidhed.

Efter længere Tids Forløb vil Opiumsrygeren faa Lighed med en Mumie, saaledes som en kinesisk Kunstner med realistisk Sans har fremstillet Skikkelsen i al sin Gru paa den her gengivne Statuette. Den giver just den fulde, sørgelige Sandhed om Opiumsnydelsens Resultat, og gør os det forstaaeligt, at Kina gaar sin Undergang i Møde.



Opiumsblomst.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



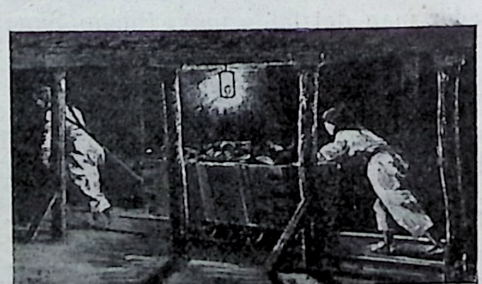
Før Nedstigningen i Gruberne.

Der er atter Strejke i Belgien. Det er Kulmændene, der er steget op af Gruberne og har kastet Hakke og Skovl for at fremtvinge en Lønforhøjelse af 20 Procent.

I de „4 Bækkener", hvor man i Belgien graver Kul, arbejder der Aaret rundt omkring 160,000 Mænd, Kvinder og Børn. Sammen med de italienske og de schlesiske Arbejdere hører de belgiske til Europas fattigste Folk, og deres Liv er meget haardt. Arbejdet er strengt og farefuldt og Lønnen kun meget ringe. Faa danske Arbejdere har Begreb om, under hvor forfærdelige Vilkaar deres belgiske Brødre lever.

Disse elendige Forhold er naturligvis Aarsag til de idelige Strejker i det lille sorte Land. Belgien er saa stort som Jylland, men kun paa et Areal saa stort som Sjælland findes de store Kul- og Metaldistrikter. Det er Egnene omkring Byerne Mous, Liége, Verviers og Charleroi. Den sidste Egn er den sorteste. Det er bogstavelig lutter Skorstene og Kulbunker. Her er ingen Marker, men Dynger af Kul; her er ingen Skove, men Samlinger af Minestilladser, Elevatorer og Skorstene; her synger ingen Fugl, men Dampfløjterne skærer med skarpe Hvin gennem Luften. I dette sorte Helvede er det bestandig, de store Lønkampe udbryder, og det er ogsaa her, de første 60,000 Bjærgmænd er stegne op af Jorden og har erklæret Strejke.

Roligt forløber disse Strejker kun sjældent. Under den store Strejke i 1885 blev der i Strejkedistrikterne skudt over 200 Bjærgmænd, og 40 Soldater maatte lade Livet, en Mængde Huse blev brændt og Gruberne løb fulde af Vand. At man er forberedt



Kultransport i Gruberne.



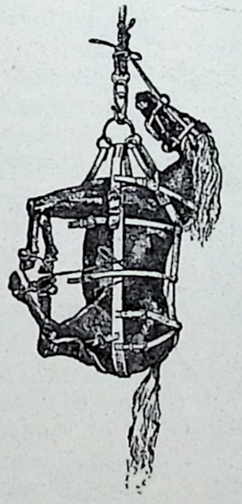
Nedstigning i Gruberne.

paa en Gentagelse denne Gang, ser man af, at Militæret allevegne indkaldes, endog Reserverne, for at holde de Strejkende nede, om der skulde blive Uroligheder. Ingen Konge sidder uroligere paa sin Trone end Belgiens Kong Leopold.

Naar der strejkes i Kulminerne, er det ikke blot Mændene, men ogsaa Kvinderne, Børnene og — Hestene, der holder op at arbejde. Et slemt Arbejde er det at faa Hestene op af Minerne. Det gaar dog, som man ser af vedstaaende lille Billede. For Børnene er en Strejke en Fest. De stakkels smaa Børn, der fra 7—8 Aars Alderen maa med ned i Gruberne for at trække Kulvognene i de smalle, lave Minegange, hvor Heste ikke kan komme frem, faar ved en saadan Strejke pludselig en Ferie, hvor de atter kan se Solen og Himlen og glæde sig ved det Liv, der ellers byder dem saa grumme lidt.

Strejken er denne Gang, som næsten altid, begyndt i Charleroi, en stor Grubeby tæt ved den franske Grænse. Derfra har den nu bredt sig over hele Belgien, og der er næppe én Mine længere, hvori der arbejdes. Den store franske Maler *Roll* har en Gang gribende skildret en saadan Minearbejder-Strejke; de ophidsede Arbejdere, de bekymrede Kvinder, de sorgløse Børn, og midt i Billedet de to Gendarmer, der giver en Arbejder Haandjærn paa. Billedet er lige saa gribende, som det er sandt.

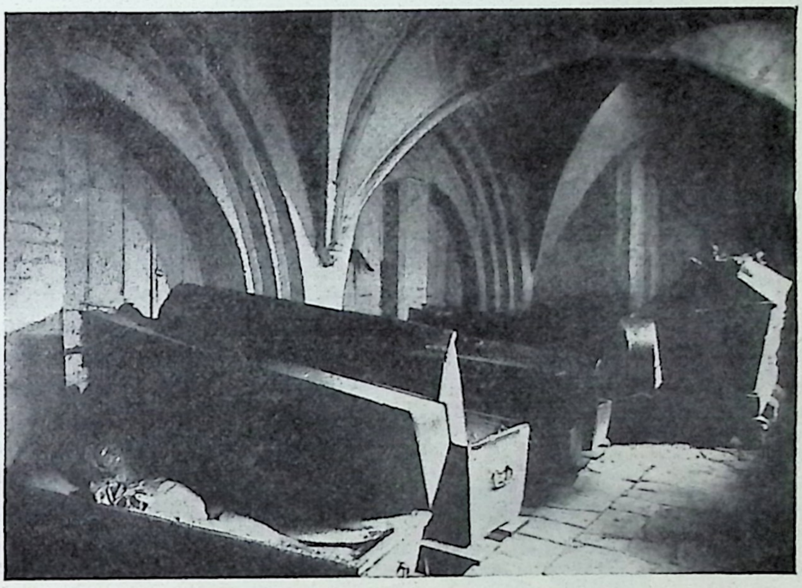
* * *



Naar Hestene hejses ned.

„Blykælderen“ i *Bremen* hører til denne Bys mest navnkundige Seværdigheder. I den mere end 800 Aar gamle Domkirkes Krypt findes en Kælderhvælvning, som i tidligere Tider blev benyttet til Blysmælteri. I de senere Aarhundreder er denne Kælder imidlertid blevet anvendt til Begravelser, og det mærkelige er, at Ligene aldrig forraadner, men kun tørrer ind. Hvori dette ligger, er vanskeligt at sige. Kirken ligger højt og er fri for Grundvand, og Luften i Kælderen er overordentlig tør. Det er som om de gamle Sten sugede Luftens Fugtighed. Skønt der i Kælderen findes aabne Vinduer til Gaden, bliver man dog paa 20 Minutter aldeles tør i Munden. De Lig, der bisættes her, blive tørre og haarde, Huden bliver mørkebrun og papagtig at føle paa. Her findes en Tømmermand paa 460 Aar, en svensk General fra 30 Aars Krigen (med Adjudant), en svensk Grevinde fra Midten af 17. Aarhundrede, en Student paa 180 Aar, en engelsk Major paa 170 Aar, en Svensker, von Engelbrecht, paa 160 Aar, alle lige mumieagtige. Hvad Generalen fra 30 Aars Krigen angaar, da har samme besiddet en vældig Mave, over hvilken hans Hænder i Dødsøjeblikket har været foldede. I Aarenes Løb er Maven svundet temmelig meget ind og nu ligger han og holder de foldede Fingre en halv Alen op i Luften. I de sidste Hundrede og halvtreds Aar har man ikke sat noget Lig herned, men af og til har man hængt døde Fugle o. l. op. Da vi i forrige Uge besøgte Blykælderen, saa vi en Kat paa 7 Aar, en anden Kat, der havde staaet her i 2 Maaneder, og mellem det ophængte Fjerkræ fandtes baade Duer og Høns, der havde hængt i 14 Dage, og Luften var desuagtet aldeles ren og frisk.

* * *



Blykælderen i Bremen.

Vanskeligt er det for den Scenes Forfatter, som en Gang har vundet den store Sejr, at holde fast paa Berømmelsen. Den franske Lystspilforfatter Pailleron, hvem et Hjerteonde fornylig bortrev, afgiver et af de mange Eksempler derpaa. Det er nu atten Aar, siden han med „Hvor man keder sig“ fik al Verdens Scener til at aabne sig for ham, men siden hen er det ikke lykkedes ham blot i lignende Maal at samle Interessen om de Arbejder, han bragte frem for Rampens Lys. Pailleron var født 1834, begyndte sin Løbebane som Kontorist hos en Notar og blev i Firserne optaget i det franske Akademi.



Edouard Pailleron.



Den finske Forfatter Zilliacus taler i „Studentersamfundet“ om det finske Folk.

Af Dagens Krønike.

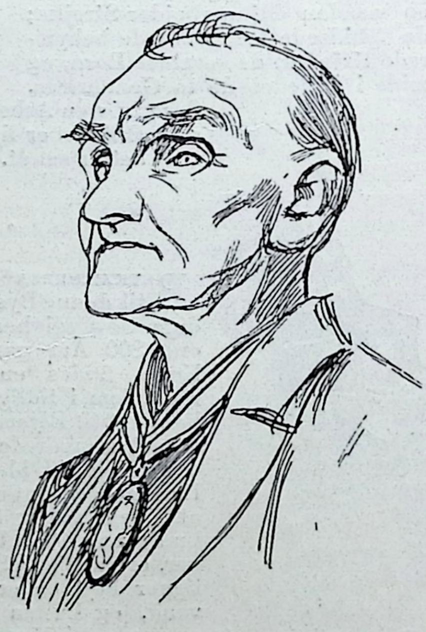
Med kortest muligt Varsel er Studentersamfundets Medlemmer trommede sammen; den lille Sal er fyldt med flere, end den billigvis kan rumme. Forfatteren *Zilliacus* fra Finland taler om, hvorledes Finlands Folk i de sidst forløbne to Maaneder har søgt at forsvare sine og sit Lands Rettigheder som selvstændigt Folk i et frit Land.



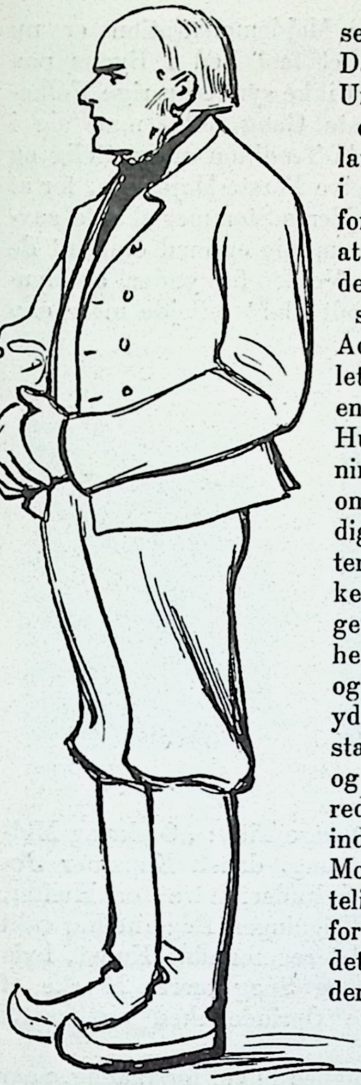
Finsk Bonde, tegnet af A. Edelfelt.

Zilliacus staar utvungent lænet til Katedret, i Selskabsdragt med Chapeau-bas i Haanden. Ikke en Gestus, ikke en Frase, ikke en sentimental Bemærkning, ikke et stærkt eller stort Ord i den hele Tale; han fortæller som til gode Venner og synes at finde de jævne Udtryk, de simple Overgange just i det Øjeblik, han skal bruge dem. Ingensinde hæves den mandige og dog bløde Stemmes Styrke op over den naturlige Tales Højde; nogle Gange bliver den ligesom belagt og anstrengt og samtidigt bedugges Øjnene; men efter en Pavse paa en Brøkdel af et Sekund bringes Bevægelsen ned og Beretningen fortsættes, ligefrem og stille, eller slaar over med en let humoristisk Vending, som faar Latteren frem — om end ingen befriende Latter.

Ti mens *Zilliacus* fortæller paa denne stilfærdige Maade, om Bønder, som paa Ski løber over 30 danske Mil nordenom Polarcirkelen paa en Nat for at skaffe endnu flere Navne paa en Folkeadres-



Finsk Bonde, tegnet af A. Järnefelt.



Finsk Bonde, tegnet af A. Edelfelt.

se, der i Løbet af 10 Dage faar 523,000 Underskrifter; eller om andre Bønder langt fra Alfarvej ude i Ødemarken, som, fordi de ikke kan naa at komme med paa den store Adresse, skriver deres egen Adresse paa gult, krøllet Konceptpapir, det eneste, der findes i Huset; mens Beretningen glider videre om det sejge, taalmodige Folk, der benytter sin politiske Ulykke til egen Forædling gennem Partistridighedernes Bilæggelse og Folkeoplysningens yderligere Udvikling, stamper Pengemidler og personlig Offerberedvillighed frem og indblæser de forsagte Mod; medens han sluttelig aabner Udsigten for den Mulighed, at dette nøjsomme Folk, der har trællet en karrig Ødemark frem til et Kulturens Hjem, vil søge sig et nyt Hjem i en anden Verdensdel for ikke at gaa til Grunde — saa breder der sig efterhaanden i den tætpakkede Forsamling den Stemning, som ikke beskrives med Ord, men som kendetegnes ved, at vi voksne Mennesker ikke gerne vover at se hinanden i Øjnene for ikke at briste i Graad eller rejse os i Harme, alle som én, over det værdifuldes, men materielt svages evige, haabløse Kamp mod ubønhørlig Styrke.

Da han er færdig, sidder vi hen, grebne og betagne. Vi har været stedte overfor det, der kun træffes saa sjældent, den fuldendt beherskede Lidenskab. Og *Zilliacus* har vakt hos os det, hans Ord vilde vække — Beundring for hans Folk.

* * *

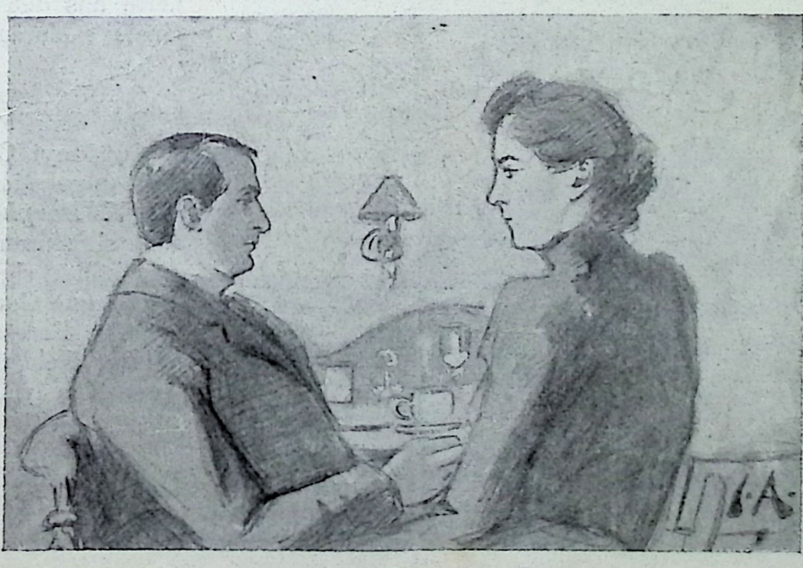
I Tilslutning til ovenstaaende Linier bringer vi tre Tegninger af finske Kunstnere (2 af Edelfelt og 1 af Järnefelt), forestillende 3 af Deltagerne i den finske Massedeputation (500 Mand) til St. Petersborg, som forgæves søgte Audiens hos Kejseren.

Den bredskuldrede Mand er den Bonde, som rejste 150 Kilometer paa Ski paa en Nat for at bringe Folkeadressen længere nordpaa fra Rovaniemi, gennem hvis Kirke Polarcirkelen er dragen; næste Dag løb han tilbage paa Ski, tog umiddelbart Slædeskyds og rejste 250 Kilometer paa den Maade for saa at sætte sig paa Jærnbanetog og indhente den øvrige Deputation i Helsingfors. Alt i den strenge Vinters Hjerte.

Den lille Bondemand i de lange Støvler — saakaldte „Piäksor", Læderstøvler med bløde Saaler — var ogsaa med i St. Petersborg; da Kejseren havde nægtet at modtage Deputationen, og dennes Ordfører havde svaret med en fuldendt værdig Tale til den Embedsmand, som havde oplæst Kejserens Skrivelse, listede Bonden sig frem paa sine lydløse Piäksor, tittede Embedsmanden nedenfra lige ind i Øjnene og sagde: „Det er sandt, hvert Ord, Konsulen har sagt; det mener vi finske Bønder alle."

Den tredje Bonde er den mere end 80-aarige *Brusila*, som havde det ubehagelige Hverv at meddele den finske Generalguvernør i Helsingfors, at Deputationen — allerede var afrejst til St. Petersborg. Han gjorde det roligt og koldsindigt.

Desværre har vi intet Billede af de 14 Bønder, som havde faaet Ordre til ikke at forlade deres Logis i St. Petersborg, førend Deputationens Ledelse gav Besked, men blev glemte og følgelig holdt sig hjemme i



Lugné Poë og hans Hustru.

36 Timer og ventede uden at faa vaadt eller tørt.

* * *

Fra Venedig sendte *Bjørnstjerne Bjørnson* nylig en telegrafisk Protest imod, at *Lugné Poë* optraadte som Pastor Sang i „Over Ævne".

Folketeatres Direktion mente dog ikke at burde rette sig efter Digterens Forbud, og det er vel ogsaa tvivlsomt, om en Forfatter har en saadan Beføjelse, som Bjørnson har villet hævde.

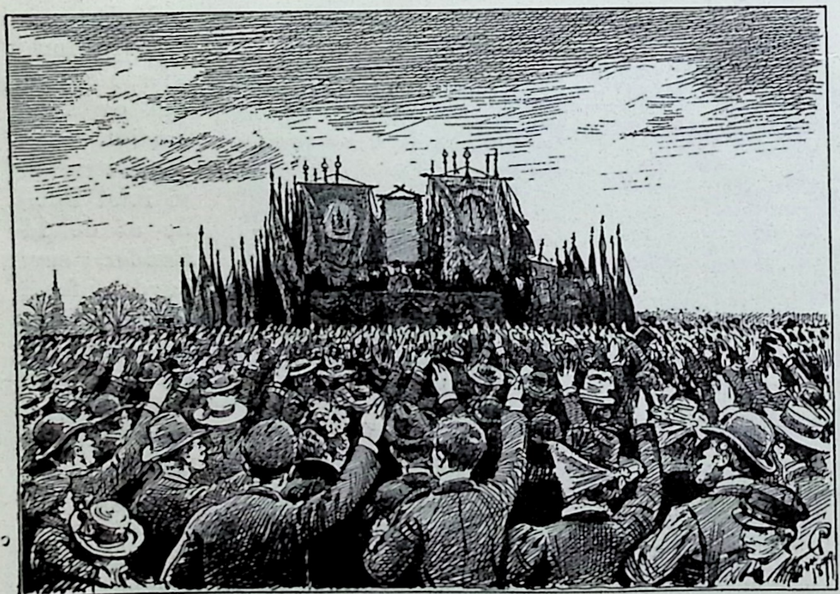
Men man forstaar vel, hvad det er, Bjørnson har haft imod at faa Lugné Poë op just i denne Rolle, hvori han idealiserer sin egen poetiske Natur. Thi denne er udadvendt, handledygtig, blodrig og kæmpesund — saaledes som *Joh. Nielsen* med Held anlagde Figuren — men Sydboen Poë savner Betingelser for at gaa til Bunds i denne Sjæl, som de store Ødemarker har fostret. Hans „Sang" var grublende, nervøs, ikke en bibelsk Apostel, men en moderne Clairvoyant.

Interessant nok for os andre at se paa, men for Bjørnson maatte Tanken være en Gru.

Franskmænd og fransk interesserede Kjøbenhavnere modtog med Begejstring den intelligente Pariser, som har viet sin unge Kraft til en energisk Propaganda for nordisk Literatur og Teater blandt Pariserne. Og Hr. *Herman Bang* lyste af Lykke ved at kunne vise det københavnske Publikum sin franske Ven, i hvis Udvikling han selv har en saa væsentlig Del.

Lugné Poë har under sit Ophold her været ledsaget af sin Hustru, hvis Kunstnernavn er *Suzanne Deprés.* Hun er en ikke egentlig smuk, men ret pikant Brunette, hvis Specialitet er de smaa franske Folkeviser.

Johs. D.



Majdemonstrationen: Resolutionen for 8-Timers-Dagen vedtages.

Arbejdernes store Majdemonstration er nu indgaaet som et fast Led i Byens paa Variation just ikke synderlig rige Folkeliv. For første Gang holdt man sig i Aar den internationale Tradition efterrettelig og tog sig Forlov paa selve Første-Majdagen, for at ikke de danske Arbejderes Stemmer skulde savnes i det Kor, som samtidig og med omtrent de samme Ord over hele Verden forkynder, at Menneskene ikke har godt af at arbejde mere end 8 Timer om Dagen.

* * *



Johannes Holbek.



N. V. Dorph.

Under den lidt sære Titel: „Omkring Midlet" har en ung, dansk Kunstner *Johannes Holbek* udsendt tre store Hæfter, fyldte med Tegninger. Bøgerne har vakt Opsigt ved deres lidet regelbundne Kunst, hvis Bizarrerier i Alvor og Spøg bærer Mærke af Kunstnerens danske Oprindelighed og fransk Paavirkning.

Denne Dobbeltsidighed bliver forstaaelig, naar man erfarer, at Johannes Holbek først har studeret herhjemme paa Teknisk Skole og Akademiet, og derefter er draget til Paris, hvor han var saa heldig at blive optaget paa „l'école des beaux arts" og lærte hos den berømte Maler Gustave Moreau.

*

Den danske Kunst har atter faaet et nyt Organ, og det er den unge Maler og Kritiker *N. V. Dorph,* som uden at lade sig skræmme af Sporene, har stillet sig i Spidsen for det denne Gang sikkert levedygtige Foretagende, som vi ønsker Held til at sprede den gode Kunst for alle Vinde.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin utravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægter først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft; han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil. Ved at misbruge en Militærordre lykkes det ham at bringe hende og sig selv ombord i et Lystfartøj. Flugten opdages imidlertid hurtig og Fæstningen lader straks nogle Orlogsmænd sætte efter Flygtningene. Efter store Vanskeligheder naa de dog til London, hvor Paul er saa letsindig at aflægge et Besøg i det russiske Gesandtskab.

Paul skrev hurtigt sit Brev, et Brev, der var fuldt af Kærlighed og Haab. Han havde truffet Feodor, Greven var endnu hans Ven; han ventede paa en anden, der skulde hjælpe ham til en fordelagtig og smuk Stilling — alt dette troede han ærligt og redeligt, medens han skrev det. Det faldt ham aldrig et Øjeblik ind, at han var Offer for et Krigspuds. Han var overbevist om, at Brevet vilde blive afleveret straks. Han vidste ikke, at Demetrius kun bragte det ud i Køkkenet og brændte det dér. Da han vendte tilbage til Drivhuset, var der et fornøjet Smil paa hans Ansigt. Det var saa rart endelig at have truffet en Ven igen. Han besluttede at vise Greven større Taknemmelighed, men han kunde ikke faa de Ord, han ønskede, over sine Læber og Grunden dertil laa ikke langt borte. Thi da han kom ned ad Trappen, hvem saa' han saa der hos Feodor? Hvem anden end Bonzo selv, Bonzo fra Kronstadt, den Bonzo, hvis Navn saa ofte havde faaet hans Hjerte til at krympe sig, den Jærnmand, som alle frygtede!

Obersten sad paa en Sofa. Han havde en sort Frakke paa med store Skøder, hans Bukser var graa, hans Halstørklæde en frygtelig Sløjfe paa fransk Vis. Han røg en sort Cigar og nippede til et Glas Absint. Da han saa' Paul staa forvirret og tøvende paa Dørtærskelen, spillede hans smaa Øjne lystigt, og han strakte en stor Pote ud, som om han vilde indgyde den unge Mand Tillid.

„Le voici!“ udbrød han larmende. „Le voici, den Renegat, den Forræder, som har bevirket, at jeg har maatte rejse hele den lange Vej fra St. Petersborg.“

Paul trykkede frygtsomt den fremrakte Haand. Værelset med alt, hvad der var i det, syntes at danse for hans Øjne.

„Er De her, Hr. Oberst? — Er De her?“ gentog han. „Er De kommet til London for at træffe mig?“

„Om jeg er kommet til London for at træffe Dem? Tror De, at jeg gør en Tur med Cooks Rejsebureau? Mon jeg er her for at besøge Westminster Abbediet? Synes De, jeg ser ud som en Turist? Se paa mig — Bonzo — og spørg saa, hvorfor jeg kommer.“

Han gjorde dette Spørgsmaal med Tordenstemme — den Stemme, som Paul saa ofte havde hørt paa Kronstadts Volde. Men den spøgefulde Tone var blandet med en dybere Lyd, og de to, som lyttede, lo, da han lo.

„Nej jeg vil ikke kalde det en Turistdragt,“ sagde Greven, idet han betragtede den store Frakke, Bonzo havde paa, „der er for meget Tøj i den. Skrædderne tjener ikke en Formue paa Dem, Hr. Oberst.“

Bonzo nikkede bifaldende. Han plejede ikke at gaa civilklædt, og hans ny Udseende morede ham.

„Se her,“ sagde han, „det er en Frakke til min Søn og min Sønnesøn. Jeg har gaaet med den to Gange i fjorten Aar. Det er kun Barbarer, som gaar med en Frakke som den. Sæt Dem ned, min Ven Paul, og se, hvordan jeg nedværdiger mig for Deres Skyld.“

Han puffede en lav Stol fremad, og Paul satte sig. Han haabede, han vidste ikke, hvad, og var bange for at spørge, hvorfor Jærnmanden havde fulgt ham.

„Har De det godt, Hr. Oberst? Har De haft en god Overfart?“

„Jeg har det meget godt, min Søn.“

„Bliver De længe i London?“

„Jeg bliver, indtil jeg hører, at en taabelig ung Mand er kommet til Fornuft igen.“

Paul rødmede. Han følte en uimodstaaelig Trang til at appellere til denne stærke Mands Medlidenhed.

„De tror da vel ikke, at jeg er skyldig, Hr. Oberst? De tror da vel ikke, at jeg er Forræder mod mit Land?“

„Nej, aldeles ikke, min Søn. De er ingen Forræder, det har De ikke Forstand nok til.“

Det gav et Sæt i Paul, som om én havde skudt ham. Den Veltalenhed, som han havde følt, at Medlidenheden med sig selv indgav ham, svigtede ham ved det første Ord i det ironiske Svar. Man kunde lige saa godt bede en Grav om Barmhjertighed som denne Jærnmand.

„Det var ikke et Spørgsmaal, der havde med min Forstand at gøre,“ udbrød han. „Jeg er ikke begavet, Hr. Oberst, det véd jeg nok; men jeg er ikke nogen Forræder mod Rusland.“

„Forræder!“ sagde den gamle Bonzo lidt strengt. „Forrædere løber ikke deres Vej med Balletpiger og siger saa, at de ikke kunde gøre for det. De er en Tosse, min Søn! Da de havde den Kvinde i Fort Aleksander, da De var alene med hende, da De kunde have gjort Kur til hende hele Dagen, foretrak De at bringe hende tilbage til hendes Venner, og De gjorde Dem umulig hos dem, der holder af Dem, og saa siger De, at De gjorde det for vor Skyld! Aa, det er jo en latterlig Historie!“

Bonzo talte med en stærk Mands Foragt for et Barns Taabelighed. Paul gyste ved hans Ord. Den frygtelige Antagelse — for han vidste godt, hvad den anden mente — fik Blodet til at stige ham til Hovedet. Han kunde have slaaet Obersten lige i Ansigtet.

„Hr. Oberst,“ sagde han i en dæmpet Tone. „De har kendt Frøkenen i Kronstadt, og dog kan De sige den Slags Ting om hende!“

„Ja, det kan jeg. Vilde De have, at jeg skulde fortælle, at hun var af fornem Æt? Skal jeg tage min Hat af, naar jeg taler om en Dame, der har været Guvernante hos Stefanovitsch og er Datter af en engelsk Landsbypræst med femten Hundrede Rubler om Aaret? Skal Tolmas Arving gifte sig med en Kvinde, som har leget med ham, som jeg leger med denne Avis her, en Kvinde, som bringer Dem til England for at faa Dem til at tegne de Kort, som hun ikke havde Tid til at tegne, da hun var hos os, og som snart vil le Dem ind i Ansigtet og bede Dem om

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

at gaa Fanden i Vold? Aa, jeg har ikke Taalmodighed til at tale om det!“

Paul tog en Cigaret og begyndte at rulle den mellem Fingrene. Han kunde ikke svare paa den Slags Argumenter. Han var sikker paa, at Obersten aldrig vilde forstaa ham. Det Haab, han havde sat til sine Venner, var endelig knust. De kendte ikke Marian, de vilde aldrig kende hende. Han søgte endnu efter Svar paa Anklagen, da Obersten atter talte, men med mindre Lidenskabelighed.

„A la bonne heure! Jeg er her ikke for at skænde paa Dem. Vi vil sige Farvel til al den Taabelighed; for den er jo sket. I Morgen forlader De London og rejser til Paris, min Søn. Dermed begynder De Deres Rejse til Wien, hvor De skal opholde Dem, indtil denne Galskab er glemt. Derefter vil vi henvende os til Kejseren. Han kan maaske, mild, som han er, finde en Tjeneste for Dem i Orienten. Selv om De har lidt, saa har de, der holder af Dem, ogsaa lidt. Ja, tror De, at selv jeg, Bonzo, kunde høre det og glemme, at De var saa godt som den eneste, jeg holdt af i Kronstadt? De skal atter være som en Søn for mig, naar De har forladt England.“

Paul rejste sig, medens han talte. Han følte en ubestemt Frygt for, at der var en eller anden Ulykke i Gære. Han maatte gøre noget.

„Hr. Oberst,“ sagde han, „jeg kan ikke rejse til Paris med Dem i Morgen. Jeg kan ikke forlade England. Frøkenen venter paa mig nu. Jeg takker Dem af ganske Hjerte for Deres Løfte; men den Tid er forbi, da De kan gavne mig. Jeg tænker ikke mere paa Rusland, jeg vil finde et Hjem her. Der vil komme den Tid, da De vil forstaa mig.“

Bonzo slog teatralsk ud med Armen.

„Sæt Dem,“ sagde han. „Vi er ikke paa Teatret, Kaptajn Paul. Her er De i Rusland, dette Hus er vort Hus. Deres engelske Venner kan gerne komme, vi lukker dem ikke ind. Vær nu fornuftig og bliv enig med Dem selv om, at Frøkenen maa vente lidt længere.“

Paul saa' fra den ene til den anden med forfærdede Øjne. Grev Feodor havde rejst sig og stod med Ryggen mod Vinduet. Oberstens Ansigt var koldt og ubevægeligt.

„Jeg forstaar Dem ikke,“ udbrød han heftigt. „Mener De, at De vil beholde mig her mod min Vilje, Hr. Oberst?“

Bonzo lo ironisk.

„Ja, et Par Dage,“ sagde han med en ligegyldig Bevægelse, „indtil De kommer til Sans og Samling, Hr. Kaptajn. Men hvis Frøkenen venter, kan De jo igen sende hende et lille Brev.“

I dette Øjeblik gik Sandheden op for Paul. Han traadte et Skridt tilbage, som om han vilde søge en Udvej til Flugt. Han saa' ud som et jaget Dyr, da han vendte sig om imod Husets Herre.

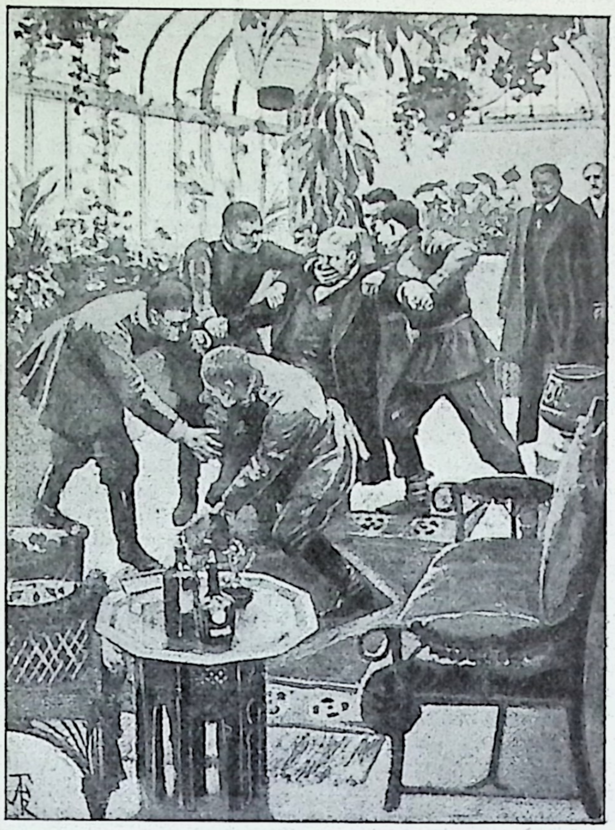
„Det kan Du da ikke gøre,“ udbrød han. „Du har ikke Ret til at gøre det, jeg maa tilbage til min Bolig, hun venter jo paa mig.“

Bonzo svarede med at slaa paa en lille Gongong, der stod ved Siden af ham.

„Min Søn,“ sagde han alvorligt, „hun kommer til at vente mange Dage. Det er Deres Venners Pligt at beskytte Dem imod Dem selv.“

Gongongens Tone gav Genlyd i de stille Sale. De tre Mænd havde alle rejst sig og stod og saa' paa hinanden, de vidste, at nu var Talens Tid forbi. Bonzo var holdt op med at smile, nu var der Vrede og Bestemthed i hans Øjne. Han saa' sig om med en Mine, saa man kunde se, han havde lagt Planen til det hele, og at den nu skulde udføres.

„De er gal, Kaptajn Zassulic, og vi vil helbrede Dem,“ sagde han triumferende. „I Morgen tager vi af Sted, men ikke til Wien. Fort St. Peter skal være



Deres Hospital. De Taabe, som vilde kappes med mig i Snildhed!“

Han hævede Haanden med en truende Fagte, og som øjeblikkeligt Svar paa dette Signal var Drivhuset fyldt med russiske Soldater. Stille, bestemt og kraftigt kastede de sig over Flygtningen og væltede ham. Saa pludseligt var Angrebet, saa hurtigt var Handling fulgt efter Ord, at Paul var deres Fange i samme Øjeblik, han tænkte paa at undslippe. Han kæmpede imod dem med ti Mænds Styrke og med Fortvivlelsens Mod. Al Livets Bitterhed syntes at ramme ham i dette Øjeblik.

„Marian!“ udbrød han. „Aa Gud, lad mig komme til hende! I dræber mig, jeg kvæles, lad mig komme til hende — lad mig komme af Sted!“

En stærk Arm, en Kæmpes Arm, kvalte hans Skrig. Hele Trappegangen syntes fuld af Mænd. Skønt Fangen slog om sig og snart tog fat i den ene, snart i den anden Ting, førte de ham hurtigt af Sted op til et Fængsel paa Kvisten. Han saa' forskellige Trappeafsatser og skimtede Sovekamre, der var fattigt udstyrede. Trapperne var ikke længer af Marmor, og Dagslyset skinnede ned paa ham gennem frosne Ruder. Men da de til sidst kastede ham ned med Blod paa Hænderne og sønderrevne Klæder, saa' han intet Lys mere. Han var i fuldstændigt Mørke, og han syntes, det var Helvedes Mørke, for han vidste, at Ruslands ubarmhjertige Haand havde ramt ham selv her i England, det England, som den Kvinde, han elskede, havde længtes saa inderligt efter.

(Fortsættes).

„Cyrano de Bergerac“.

Vi bringer i Dag nogle Billeder fra Dagmarteatrets store Succes „Cyrano de Bergerac“.

Dette Drama har skaffet sin unge Forfatter den 31-aarige Franskmand, *Edmond Rostand*, Verdensberømmelse, og han fortjener den. Overalt, hvor Stykket er fremført, har alle været enige om, at Rostand med den næsten glemte Digter og Spektakelmager fra det 17de Aarhundrede som Midtpunkt har skabt et Kunstværk, der er lige saa overlegent i hele sit Anlæg, som mesterligt udformet i hver enkelt Replik.



Edmond Rostand, „Cyrano de Bergerac“s Forfatter.

Hr. *P. A. Rosenberg*, som er Stykkets Oversætter, har vovet at bibeholde det vanskelige Versemaal, hvori alle franske Dramaer skrives, Aleksandrineren med de seks „Fødder“, der saa grumme tit slaar ind i den Skræddergalop, vi kender fra „Kærlighed uden Strømper“. Det er lykkedes Rosenberg at sno disse Vers saa behændigt, at de lyder som Musik.

Dagmarteatret og dets energiske Direktør har Ære af Opførelsen. Hr. *Martinius Nielsen* har givet et nyt Bevis paa sin sjældne Arbejdskraft. Jævnsides med Direktørens opslidende Gerning, den evindelige Tumlen med Skuespillere, Skræddere og Malere, med Roller, Dekorationer og Rekvisiter, som skulde synes mer end Byrde nok for en enkelt Mands Skuldre, har han personlig paataget sig Hovedrollen, sikkert en af de største, man kender. Scene for Scene fem lange Akter igennem holder den sin Mand i Aande,



Hr. Mart. Nielsen som Cyrano (spec. fot. f. „Hver 8. Dag“).



Frk. Blad som Roxane (spec. fot. f. „Hver 8. Dag“).



Hr. Hertel som Christian de Neuvillette.

krævende en stedse stigende Voldsomhed. Mart. Nielsen Cyrano blev — hvad man end ellers kan indvende — virkelig levende for Tilskuernes Øjne, en uophørlig knitrende Udladning af Begejstring og Kraft.

Cyranos kvindelige Pendant, Baronesse Roxane, indbragte Frøken *Blad* en fortjent Sejr. Der er næppe Tvivl om, at Succesen ogsaa for næste Sæson er sikret Dagmarteatret ved dette Stykke alene.

— *Edmond Rostand* er født 1868, studerede først Jura og vandt sig 1894 et Navn med „Romantiske Ideer“, som skaffede ham en Præmie paa 4000 Frcs. Derefter fulgte „Prinsesse Lointaine“ og nu sidst „Cyrano de Bergerac“.



Coquelin som Cyrano.

Sømanden fortæller.

Af Kaptajn Marryat.

Oversat af P. F. St. Lund.

Den bekendte engelske Forfatter, Kapt. Marryat, hvis Sømandsfortællinger har fundet den største Udbredelse over hele Verden, indfletter ofte i sine Bøger en Række Viser om Livet paa Søen. Vi kunne i Dag meddele en Prøve paa denne Poesi, som ellers behandles noget stedmoderligt i de danske Bearbejdelser af Marryats Arbejder.

Paa Carronaden Chefen stod. „Hr. Løjtnant“, sagde han,
„kald mine Gutter agter ud, at de mig høre kan.
Jeg ynder ikke Snak, I ved, det passer ej blandt os.
Den Franskmand der, han stævner hid og agter nok at slaas“.
Ild, Sværd, Himmel og Hav! Til Søs, hvor jeg gik frem,
med Fjenden kom jeg tit i Lav; men jeg bar Sejren hjem.

„Den Franskmand der, han stævner hid; og ta'r vi ikke ham,
for Fanden, Folk! saa ta'r han os. Vil I vel ha' den Skam?
Jeg ynder ikke Snak. Og nu enhver paa sit ta'r fat.
Er han ej min om tre Kvarter, hver Moders Sjæl faar Kat“.
Ild, Sværd, Himmel og Hav! Til Søs, hvor jeg gik frem,
med Fjenden kom jeg tit i Lav; men jeg bar Sejren hjem.

En Snes Minuter sloges vi; saa havde Fyren nok.
„Kun lidet“, sa' han, „vented' jeg en saadan Kæmpeflok“.
Vor Chef tog mod Kaptajnens Sværd og sa' med sirligt Buk:
„Jeg ynder ikke Snak, Monsieur; men Høflighed er smuk“.
Ild, Sværd, Himmel og Hav! Til Søs, hvor jeg gik frem,
med Fjenden kom jeg tit i Lav; men jeg bar Sejren hjem.

Saa kaldte Chefen os paa ny: „Vel, Gutter, bravt I stred.
Jeg ynder ikke Snak, I ved, men vel Taknemlighed.
I gjorde stolt Jer Pligt og tog med Kraft og Iver fat —
min Salighed! i modsat Fald I Æsler ha'd' faa't Kat!“
Ild, Sværd, Himmel og Hav! Til Søs, hvor jeg gik frem,
med Fjenden kom jeg tit i Lav; men jeg bar Sejren hjem.

Kendte Navne

fra By og Land.

Jubilæum.

Forstander *Otto Jensen* fødtes d. 8. Januar 1840 paa Jonstrup Seminarium. I 1864 tog han theologisk Embedseksamen, og samme Aar fik han Ansættelse ved Kommuneskolerne. Den 9. Maj 1874 blev han



Forstander Otto Jensen.

Elvius's Afløser paa Opfostringshuset. Dagen blev i dobbelt Henseende en Mærkedag for Skolen, thi Forstanderskiftet indledede tillige et Brud med et Opdragelsessystem, der ikke længere stemmede med Tidens mere humane Opfattelse. Den næsten spartanske Optugtelse afløstes af et langt mildere Regimente, under hvilket Eleverne turde nærme sig Forstander og Lærerpersonale med Henvendelser og Anmodninger, som de ikke tidligere vovede; der opstod herved et gensidigt Tillidsforhold, som den dygtige og erfarne Pædagog forstod at benytte til at skaffe sig en højst fornøden og uundværlig Kundskab om Børnenes Tankesæt og Følelsesliv, og sikkerlig har denne Kundskab hjulpet ham bedst med at rette mange aandelige Skævheder hos sine Elever.

Forstander Otto Jensen besidder i høj Grad de Egenskaber, som den, der vil paatage sig Lærergerningen, bør sidde inde med. Et stort Fond af Udholdenhed forenes hos ham med levende Interesse for den Ungdom, hvis Opdragelse bliver ham betroet.

Paa sin Jubilæumsdag var han Genstand for festlige Æresbevisninger, bl. a. fra tidligere Elevers Side i Form af et meget stort Lampetog.

I 1891 udnævntes han til Ridder af Dannebrog.

Dødsfald.

Den navnlig fra vore Krigsaar bekendte Pastor *N. L. Feilberg* er afgaaet ved Døden i den høje Alder af 93 Aar.

I 1828 blev han teologisk Kandidat, virkede derefter nogle Aar som Adjunkt ved Frederiksborg lærde Skole og fik Præstekald 1834 i Alsted-Hostrup. Fra 1847—64 var han Præst i Ullerup i Sundeved, hvor han ved sin varme Fædrelandskærlighed nød stor Anseelse blandt de danske.



Pastor L. N. Feilberg.

Den provisoriske Regering afsatte ham, da Krigen brød ud; men han lod sig ikke skræmme bort, og optog under selve Krigen præstelig Virksomhed paa Als og senere som Feltpræst, for atter ved Fredsslutningen at vende tilbage til det gamle Hjem i Ullerup, hvor han forblev til Sommeren 1864, da han med 3 Dages Varsel blev udvist af Prøjserne. I 1890 udgav han en Række Breve fra Krigen 1864 under Titel: „En Præstegaard i Sundeved“, der omhandler hans rige Erindringer fra Krigsaaret. Den bekendte tyske General v. Goeben laa i Kvarter hos ham, og han benyttede da Lejligheden til at sætte Generalen grundigt ind i Mellemværet mellem dansk og tysk Nationalitet paa en saadan Maade, at denne i mange Retninger fik et andet Syn paa Forholdene, hvad Generalen ikke har lagt Skjul paa i sit i 1895—97 udgivne biografiske Værk. Fra Slutningen af 1864—82 var den afdøde Sognepræst i Kirkehelsinge.

Bankdirektør *Hellesen*, hvis Forretningsnavn har været knyttet til Roskilde By i saa mange Aar, er for nogle Dage siden afgaaet ved Døden, 58 Aar gammel. Hellesen var anset som en meget dygtig og energisk Forretningsmand og kom som saadan i Berøring med mange Mennesker, der hurtig lærte at sætte Pris paa ham som den elskværdige Personlighed, han tillige var. I Roskilde vil han utvivlsomt efterlade et Savn. Ogsaa her i Byen var han godt kendt som en flittig og stadig Gæst paa vor Børs.



Bankdirektør Hellesen.

Viceprovsten paa Regensen, *Eirikur Jónsson,* er efter længere Tids tiltagende Svagelighed afgaaet ved Døden. Skønt han havde levet her i Hovedstaden siden 1846, var hans Interesse og Kærlighed til det fædrene Hjem paa Island lige varm. Med stor Grundighed kastede han sig tidlig over Studiet af det islandske Sprog, og i 1863 udgav han den endnu meget benyttede store islandske Ordbog, ligesom han til det sidste vedblev med at levere Korrespondancer fra Danmark til de islandske Blade. Siden 1872 har han været knyttet til Regensen som Viceprovst, og i disse 27 Aar har han ikke alene for de Islændere, der laa paa Regensen, men ogsaa for de danske Studenter været som en Fader for Ungdommen, der følte sig glad og taknemlig over at lytte til hans Raad og nyde den Elskværdighed, som man altid mødte i hans Hjem. Ved en smuk Højtidelighed, der afholdtes ved hans Baare paa den gamle Regens, talte den nuværende Regensprovst Prof. Lassen i varme Ord om det smukke Samliv, der havde bestaaet mellem den afdøde og de unge Alumner, der i meget ville savne hans djærve Ord og faderlige Omhu.



Viceprovst Eirikur Jónsson.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 24 var

Formidabel.

Ialt indkom 1182 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Frk. *J. Andersen*, Slotsgade 14. 3. Nørrebro. 2. Pr. Frk. *Christine Kjær*, Store Vestergade 30. Aalborg.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag“s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*



Fra Eiermann & Co.s Bagerier. Dejgen lægges og opslaas.

Vort Brød.



H. F. Eiermann & Co.s Butikslokale i St. Kongensgade 71.

Det var med meget blandede Følelser, at man gennemlæste de Vedtægter, som fra forrige Aars Maj skulde gælde for vore Bagerier. Mellem Linierne af disse Bestemmelser om, hvad der fremtidig ikke maatte ske, læste man nemlig en sørgelig Beretning om, hvad der tidligere havde kunnet gaa i Svang. Spøgefulde Notitser fra Dagblades Rubriker dukkede op i ens Erindring, Historier, man havde moret sig over, men egentlig aldrig rigtig troet paa, og nu kastede denne højtidelige Forordning om de mest selvfølgelige Ting et Strejflys, over de gamle Historier som gjorde dem mere sandsynlige og mindre morsomme.

Bagerne fik travlt med at rette paa de værste Skader, men hvor Politiet kunde, saa det gennem Fingrene, naar ikke netop alt, hvad Vedtægten krævede, straks kunde gennemføres. Men der var ogsaa de Bagere, som tænkte, at Lapperier intet gavnede, at Publikum først beroligedes, naar de saa', at man gjorde endnu mere, end Politiet fordrede, og blandt disse var Firmaet *H. F. Eiermann & Co.*, som nylig i Store Kongensgade har oprettet et Mønsterbageri med alle Garantier for en til det yderste drevet Renlighed.

For det første fyres der i Ovnen fra et Rum, som er beliggende bagved denne. Saaledes undgaas meget Kulgriseri, og Ovnens Forside kan beklædes med Porcellænsfliser. Ogsaa Vægge og Gulv er flisebelagt saa at hele Bageriet kan sættes under Vand. Fra Melloftet, som ligger over Bageriet, glider Melet gennem Tragter ned i Trugene, og er da ikke som tidligere, da det havde sin Plads i selve Bageriet, udsat for Blanding med Sand og Støv. Trugene er ikke af Træ, men emaillerede Jærntruge, paa hvilke Melet ikke (som ofte paa de gamle af Træ) faar Lov til at sætte sig fast i Klumper og fremkalde Melorme. Ganske som med Inventaret gaar det med de Svende, som er i Hr. Eiermanns Brød. De præsenterer sig i skinnende hvid og ofte skiftet Paaklædning. Saasnart Brødet kommer ud af Ovnen, bringes det ind i et særligt Rum, hvor det optælles til de forskellige Filialer, store Kaféer og Varietéer, som Forretningen forsyner med det daglige Brød.

Hr. Eiermann, som har gjort sig fortjent af at jage Kakkelakerne paa Flugt fra sit Omraade, vil derigennem have indfanget et stort Publikum, som ikke imod Vedtægten behøver „at berøre det udstillede Brød" for at opdage, at det er godt og appetitligt.

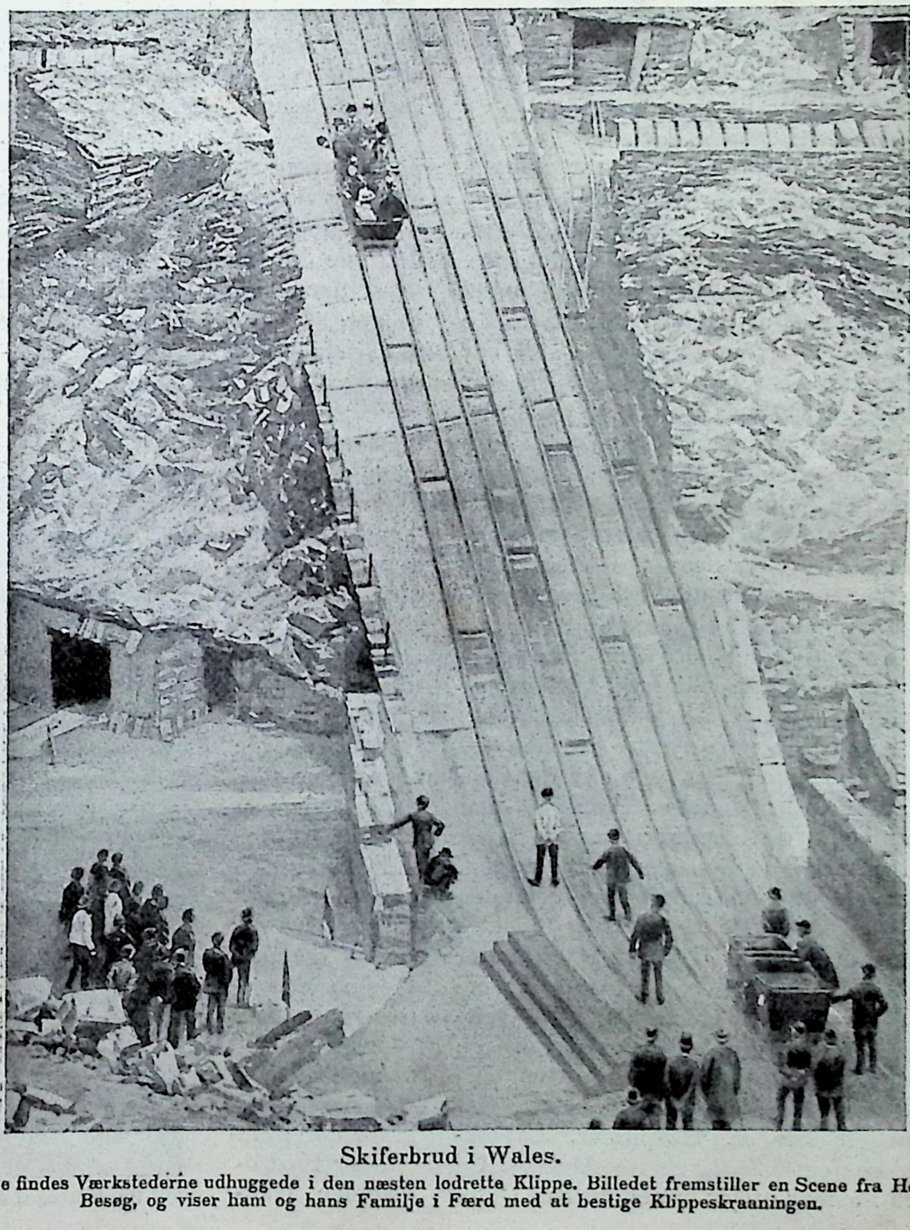


Fra Eiermann & Co.s Bagerier. Ved Bagerovnen.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

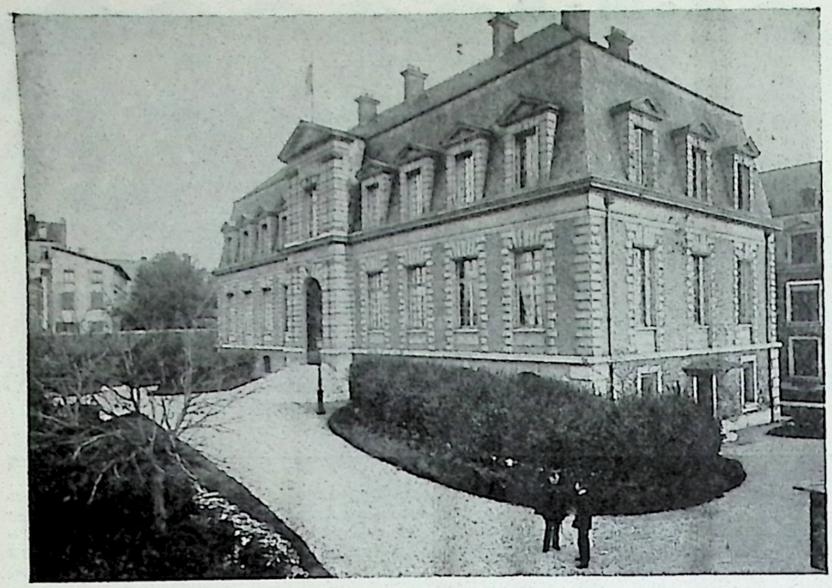
Hver 8 Dag

Nr. 34. Aargang 1898—1899. Søndag den 21. Maj 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet



Skiferbrud i Wales.

I Etage over Etage findes Værkstederne udhuggede i den næsten lodrette Klippe. Billedet fremstiller en Scene fra Hertugen af Yorks Besøg, og viser ham og hans Familje i Færd med at bestige Klippeskraaningen.



Pasteur Institutet i Paris.

En Visit hos Pasteur.

Af Victor Foss.

Det er en sollys parisisk Foraarsmorgen. Hele Natten har de skreget og hylet paa Boulevarderne. Paris har været i Oprør, fra Bladkontorerne har man kastet franske Faner ud af Vinduerne, Politiet har kæmpet med Næver og Stave, og Hundrede af Syndere ere blevne trukne i Arrest og Kachot. Det har været om Dreyfus, man har raabt, og det har været om Loubet og Panama og Hæren og Æren. Paris har været i Oprør, og først ud paa Morgenen er Spektaklerne stilnede af. Men nu kommer over Paris' Tusinder af Gader de Titusinder af Avisbude jagende med deres kæmpemæssige Dynger af Papir og Tryksværte, — mere Had og mere Galde, mere Krudt til Slaget, mere Brænde, at Baalet kan blusse højere . . .

Og dette er Paris, dette er Frankrig, siger Verden. Larmen i Nat, Spektaklet, Brølene, de sultne Gadepolitikeres Hyl, de oppustede Aviser, de væltede Drosker og de fyldte Arrester, — det er Frankrig. Der er dem, der tror det. Thi der er Mennesker, der dømmer Frankrig efter Parisergaden, som de dømmer London efter Whitechapel og Amerika efter Revolverromanerne.

— Men efter Nattens Uroligheder er Gaden fejet ren, Solen skinner atter, Paris har sit muntre Ansigt paa, og over et Hus i *Rue Dutot* flagrer en Fane med de uforlignelige livlige franske Farver. Fra Boulevardkvarteret, hvor Paris' Overflade skummede i Nat, er jeg kommen ind i en anden Del af Paris, ind i en anden Verden, ind i et andet Frankrig. Thi vi er ovre paa Montparnasse, mellem Skoler, Hospitaler, Laboratorier og Maleres og Billedhuggeres Ateliers. Og fra Boulevard Pasteur drejer vi ned ad Rue Dutot og staar ved det berømte *Institut Pasteur*.

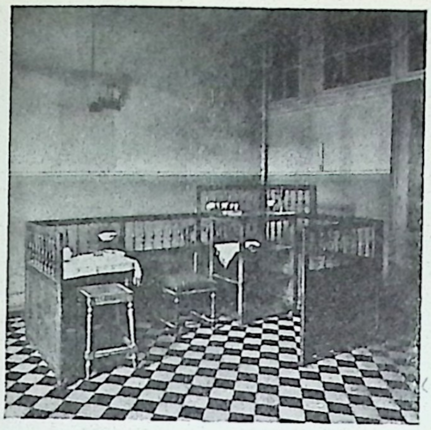
Men før vi gaar ind, skal vi høre en lille besynderlig Historie, der er nøje forbunden med Pasteur Institutet ja som næsten er første Kapitel i dets Historie, og som enhver hører med stille Interesse og Glæde.

I September Maaned 1885 udbredte en gal Hyrdehund Skræk og Rædsel i den lille By *Villers Farlay* i Jurabjergene i Frankrig. Dyret havde faaet „Vandskræk" og var løbet bort, før man kunde faa det skudt. En varm Dag legede en Del af Landsbyens Børn paa en Mark, hvor ogsaa den 15aarige Hyrdedreng *Jupille* vogtede en Flok Faar. Pludselig hørte Jupille en gammel Mand udstøde et højt Rædselsskrig. Den gale Hund kom løbende og satte ind mod Børneflokken. En forfærdelig Ulykke var ved at ske. Naaede Hunden Børnene, var de redningsløst fortabte, thi der var langt til det nærmeste Skjul. Hunden var allerede tæt inde ved Børnene, — da sprang den lille Jupille frem. Den modige Dreng vidste, hvad han gjorde. Han kendte de forfærdelige Følger af en gal Hunds Bid. Han vidste, en rædselsfuld Død ventede ham, — men alligevel sprang han løs paa Dyret, slog det over Snuden, gav sig i Kamp med det og fik med en Sten Hovedet knust paa det. Børnene vare frelste, men stakkels Jupille var slemt forbidt og mishandlet. Og Drengen gik hjem og lagde sig til Sengs og beredte sig paa at dø.

Det var netop i den Tid, da Pasteur var stærkt optagen af sine Eksperimenter med Hydrophobi-Mikroben, d. v. s. med den Mikrob, der fremkalder Hydrophobien, Hun-



Hyrdedrengen Jupilles Statue.



Vaccinationsstuen.

degalskaben. Pasteur havde den Gang sine Laboratorier i den „Normalskole“, der ligger i *Rue d'Ulm*, og det var her, han havde opdaget Hundegalskabens Baciller. Nu eksperimenterede han overmaade ivrigt med denne uhyggelige Sygdomsfremkalder. En Læge, der boede i Nærheden af *Villers Farley*, vidste dette, og han sendte nu paa sin Bekostning den lille Jupille ind til Pasteur. Og den store Lærde tog Hyrdedrengen under Behandling, og denne Behandling gav et Resultat, der hilstes med Begejstring af Verden. For første Gang frelstes et Menneske fra Døden efter en gal Hunds Bid. Jupille kom sig. En ny Sejr var vunden, for Pasteur og Menneskeheden som for Videnskaben, og i Pasteurs Laurbærkrans blev der indflettet endnu et mørkt Blad.

Men Jupille skulde give Anledning til endnu mere. Hele Paris, der havde hørt om Jupilles Heltedaad, tiljublede den lille Hyrdedreng; der blev samlet Penge og Gaver ind til ham, Præsidenten gav ham Æreslegionens Kors og i en Maaned var han populær i Paris og Frankrig. Paa samme Tid traadte en Kreds af Læger sammen og opfordrede til Dannelsen af et særligt Pasteur Fond og til Oprettelse af et Pasteur Institut. Fra alle Europas Lande, fra Amerika, fra Afrika, fra hver Krog af Verden kom der Bidrag, og Pasteur, der havde arbejdet under temmelig knebne Forhold, kunde nu faa bygget sit eget Hus. Det blev bygget her i Rue Dutot. I Husets store Sal staar der Buster af de største Bidragydere. Der er Alexander den III. af Rusland, Kejser Dom Pedro af Brasilien, Grev de Laubespin, Baron Rothschild og Madame Furtado Heine. Men udenfor Huset staar Statuen af lille Jupille, en Billedstøtte der viser den tapre Drengs Kamp med det rasende Dyr. Jupille selv gaar hver Dag forbi sin egen Statue, thi lyslevende færdes endnu den tidligere Hyrdedreng her hver Dag i Institutet, hvis Navn og Berømmelse han var med til at grundlægge, og som han endnu tjener i en Opsynsmands beskedne Virksomhed.

Det var i Institutet Pasteur de Patienter anbragtes, der var blevne bidte af gale Hunde. Særlig i Institutets første Aar (det blev indviet i 1888) strømmede de Ulykkelige til fra alle Lande. Der var Tyskere og Spaniere, Englændere og Franskmænd, men især var der en Mængde Patienter fra Rusland og Balkanlandene. Nogle var bidte af gale Hunde, nogle af gale Katte, andre af gale Ulve. De sidste Sygdomstilfælde kom især fra Rusland, der overhovedet var det Land, der sendte langt det største Antal Patienter. Resultaterne var aldeles overvældende. Af Hundrede Patienter døde kun en eller to, og Dødsfaldene indtraf udelukkende i Tilfælde, hvor den Syge var kommen for sent under Behandling, hvor absolut ingen Redning var mulig. Nu er Tilgangen langt ringere, efter at lignende Institutter er oprettet i mange Lande, og efter at Pasteur Institutet kan forsyne al Verdens Hospitaler med Vaccine, der bruges mod Hundegalskaben. Patienterne kan nu blive hjemme, i deres By eller deres Land, thi Pasteurs Elever er spredt over hele Verden.

Da Pasteur flyttede sit Arbejde og sine Laboratorier fra Rue d'Ulen her til, flyttede naturligvis alle hans Medarbejdere og overhovedet hele hans Virksomhed med. Dette Institut var ikke bestemt som Hospital for Hydrophobi alene, det skulde overhovedet være det Sted, hvor alle de videnskabelige Undersøgelser, der var knyttede til Pasteurs Navn, skulde finde Sted. Derfor er Institutet en Samling af Stalde, Sale, hvori Burene med Forsøgsdyrene staar, Ateliers og Laboratorier.

Sluttes.



Hesten tappes for Serum.



De Vijer med Binnenhof i Haag.

Fredskonferencens By.

Af P. C. V. Hansen.

Der er noget for Tanken saare naturligt i, at det er blevet Haag, der i disse Dage er Samlingsstedet for en stor Kreds af de civiliserede Staters mest fremragende Diplomater. Thi næppe nogen anden By paa Kontinentet er i den Grad en Embedsmands- og Adelsby og bærer saa udelukkende Præget af stilfuld Elegance og fornem Tilbagetrukkethed.

Og betænker man samtidig, at de Spørgsmaal, disse Diplomater har at afhandle, alle mer eller mindre berører det store Fredsspørgsmaal, saa synes det ligefrem selvfølgeligt, at Valget er faldet paa Hollands Residensstad. Thi ingen anden af Evropas større Byer stemmer i den Grad Sindet til Mildhed og Forsonlighed, ingen andre Steder aander hver Plet saa stærkt som her den dybeste og mest idylliske Fred.



Den saakaldte „Riddersal" i Haag.

Fornem og fredfyldt — der behøves ikke flere Adjektiver

til at karakterisere Haag.

Man faar, naar man gennemvandrer denne By, den Forestilling — en Forestilling, i hvilken der iøvrigt ikke er saa grumme meget galt — at samtlige dens Borgere er overmaade velhavende Folk. De smalle og i Reglen ikke videre høje Huse er saa sirlige og pyntelige, med en uundværlig allerkæreste lille Urtegaard udenfor hvert af Vinduerne og med tunge, kostbare Gardiner bag Spejlglasruderne; og paa de ikke overdreven stærkt befærdede Gader møder man kun yderst sjældent arbejdsklædte eller lurvede Personer, men des flere flotte Ekvipager med livréklædt Kusk og Tjener. Begiver man sig fra de ret snævre Hovedgader et lille Stykke udenfor Byen, saa finder man desuden her en Rigdom af smukke Alléer, af skyggefulde Pladser og idylliske Parker, der paa næsten alle Dagens Tider er fyldte af elegante Promenerende.



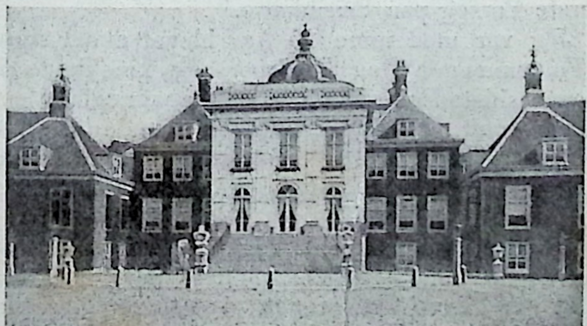
Gracht i Haag.

Stateligst og fornemst af de mange gamle Huse, som Haag rummer, virker den Række offentlige Bygninger, som under Navnet *Binnenhof* strækker sig langs *De Vijer*, en midt i Byen liggende Dam med Smaaøer og talrige Svaner i. Til dette Bygningskompleks hører bl. a. det berømte *Mauritshuis*, i hvis Malerisamling adskillige af Rembrandts Værker og navnlig Potters berømte kæmpemæssige Tyrebillede findes; endvidere den saakaldte Riddersal, en henrivende, omtrent seks Hundrede Aar gammel Bygning. I denne sidste udfoldede der sig allerede i Slutningen af det trettende Aarhundrede et rigt og broget Liv, og endnu i vore Dage danner den, i hvert Fald én Gang om Maaneden, Midtpunktet for Livet i Haag. Her trækkes nemlig nu Lotteriet.

Til alle andre Tider er der stille i den gamle Gaard, som disse Bygninger omslutter, og lidet tænker man paa, at her i disse Omgivelser har nogle af de blodigste Begivenheder i Nederlandenes indre Historie fundet Sted. Selv Hollands Rigsdag, Generalstaterne, som nutildags holder sine Møder i en Fløj af *Binnenhof*, evner ikke at bryde Freden. Uvilkaarlig træder man forsigtigere, naar man bevæger sig hen over Gaardens toppede Brosten, det er, som om de ærvædige Mure manede den Besøgende til Stilhed.

En lige saa højtidsfuld Fred hersker for det meste langs Byens talrige smukke Kanaler, i hvis grønligt grumsede Vand skyggefulde Træer spejler deres brede Kroner. Ingen Skipper lægger her sin Skude bi for under Støj og Raab at losse og lade. Kanalgadernes faa Beboere er omtrent de eneste Mennesker, som færdes her.

Allerstørst er dog Stilheden og Freden i den yndefulde Lystskov *Het Bosch*, som, begyndende i Byens umiddelbare Nærhed, strækker sig vidt omkring til alle Sider. Her er der kun i Promenadetiden, og endda kun paa de nærmest Byen





Huis ten Basch, Fredskonferencens Sæde.



Kammerherre Bille.
Danmarks Delegerede ved Fredskongressen.

liggende Stier træffer man spadserende Mennesker.

Het Bosch er Haags Kæledægge, og dejligt er der herude. Behagelige, velplejede Spadseregange afveksler med mere vilde Partier, fulde af dybe Kløfter og uvejsomt Krat. Smukke Broer, hvorfra der aabner sig enestaaende Udsigter for den Spadserende, forbinder de forskellige Partier af Skoven.

— — — Herinde, midt imellem hundredaarige Stammer, ligger Slottet, hvor Fredskonferencen holdes — „Huset i Skoven", *Huis ten Bosch.*

Gammelt er det og berømt. Mer end halvtredje Hundrede Aar er forløbne, siden en sørgende Fyrsteenke rejste dette Hus til Minde om den elskede Gemal, hun havde mistet. Senere har Slottet haft en omskiftende Skæbne. Det har været Residens for talrige udenlandske Fyrster, og det har under den store Napoleon været degraderet til Statsfængsel. Den nuværende unge Dronning Wilhelmine opholder sig kun sjældent her og da gærne om Vinteren, naar Frosten gør Slotsdammen skikket til Skøjteløbning. Saa vandrer Haags Beboere om Søndagen i store Skarer til *Het Bosch* for at faa et Glimt af den forgudede Dronning at se. „Huset i Skoven" er de loyale Haagenseres Bernstorff.

Prægtigst blandt Slottets Værelser er den store *Oranjezaal,* en ottekantet Sal, der faar sit Lys gennem Kuglen foroven, og paa hvis Udsmykning nederlandske Mestre, først og fremmest Jordaens, har ødslet deres bedste Kunst. Denne Sal har alle Dage været et Maal for kunstelskende Rejsendes Vandring.



Oberst Schnack.
Danmarks Delegerede ved Fredskongressen.

Nu samles altsaa Czarens Konference her. Ingensteds vil den vel ogsaa i større Fred kunne drøfte selve Verdensfredens Problem. Kun Nattergalen, som gærne bygger Rede i Skovens Træer, vil her kunne forstyrre den i dens humane Arbejde.



Karl Mantzius som Daniel Heire i „De Unges Forbund".

Et Forsøgsteater for 20 Aar siden.

Af Johannes Dam.

DET er nu snart 20 Aar siden — husker jeg ret, var det lige ved 1880 — at et Dilettantselskab af unge Mennesker og Skoledrenge tog sig paa at opføre *Ibsens* „De Unges Forbund" i den Stad Hillerød.

Saadanne Galskaber finder Ungdommen paa overalt i Verden og til enhver Tid, og de er i Reglen ikke værd at spilde Blæk paa. Men denne Forestilling kan nok fortjene at mindes, navnlig nu, da to af Dilettanterne fra den Tid er naaet frem til betydelige Pladser ved vort kongelige Teater og netop for nylig har kunnet vise sig der i de Roller, hvori de som Unge gjorde deres første Forsøg paa Brædderne.

Jeg var med mine 15 Aar blevet ansat som „Folkemængde" og Regissør, og knækkede i denne sidste Egenskab seks Champagneglas, jeg havde laant ude i Byen, hvorved Grunden lagdes til en financiel Krise, der strakte sig over en Aarrække. Dog, Episodens historiske Betydning er ikke at søge heri.

Skolebestyrer *Johan Mantzius* i Birkerød havde to norske Scenekunstnere som Gæster. Det var *Bernt Johannsen* — senere Direktør for Kristianias Karl Johansteater — og Frøken *Gjems,* som en kort Tid, indtil hun blev gift,

var Kristiania Teaters Primadonna. Hun knuste i Løbet af en Maaned hvert eneste ungt Hjærte i Birkerød og Omegn.

Teaterinteressen var levende ude paa den landlige Kostskole, som rimeligt er. Endnu staar der jo en klassisk Teaterduft om Navnet *Mantzius*. Den store Kristian Mantzius' Enke var en ugentlig Gæst der ude. Men det var endda ikke det eneste, der kunde siges om den Ting. Dagmarteatrets nuværende Sceneinstruktør, *P. A. Rosenberg*, som da var et Par og tyve Aar, gav sig nemlig den Gang af med at banke Matematik og Fransk ind i Hovedet paa de københavnske Grosserersønner. Han gjorde mere end det; han skabte ude i den landlige Skole — ildfuldt begejstret, som han altid var og endnu er — en andagtsfuld Kultus for den store Poesi, inkarneret i *Shakespeare, Ibsen* og — *Rudolf Schmidt*.

Og saa blev det bestemt, at „De Unges Forbund“ skulde gaa over Scenen paa det frie Birkerød-Hillerødske Teater. Tanken var ungdommelig, men den blev af vækkende Betydning for adskillige slumrende Kræfter.

P. A. Rosenberg spillede den radikale Skvadronnør Stensgaard. Hans Broder Vilhelm (Musikeren) var Bastian. Hans Søster Soffi (Fru Mantzius), en lille buttet, pur ung Brunette, blev Madam Rundholmen, og endnu en Søster var Ragna.

Af dette Søskende-Firkløver har de tre knyttet deres Navne fast til vor Scenekunst. Og til disse kommer saa *Karl Mantzius*, den Gang *stud. mag.* i Fransk. Han blev den Daniel Heire, som en Snes Aar efter skulde genopstaa paa de kongelige Brædder.

De to norske Professionals spillede Lundestad og Selma. Af andre Rollehavende mindes jeg nuværende Rektor *Koch* i Fredericia som Fjeldbo, *Dr. phil. N. H. Bang* som Kammerherren og Overretssagfører *Søren Lassen* som Monsen.

Forestillingen gik af med Glans baade i Birkerød og Hillerød og hædredes det sidstnævnte Sted med Besøg af Stedets Præst, som var ingen ringere end *Hostrup*.

Men Nordmanden *Johannsen* syntes ikke, Publikum var begejstret nok, navnlig ikke for ham selv. Han talte et ravnorsk Bondemaal, og der var følgelig meget faa, der forstod, hvad han sagde. Og da Tæppet var nede, tog han „sint“ som han var, sin Hat og slængte den med en kraftig Ed ud mod Publikum. Et Par Stole fulgte efter — saa lykkedes det at stille ham til Ro, inden Tæppet gik op for Fremkaldelsen.

Dette „de Unges Forbund“, som sluttedes ved denne Lejlighed, vakte hos mer end en af Deltagerne Kræfter og Mod til et fortsat Kunstnerliv.

P. A. Rosenberg havde liggende i sin Skuffe et lille enakts Skuespil „Fantomer“, som han tidligere havde faaet sendt ulæst retur fra Censor *Molbech*. Frøken Gjems tog det med op til Norge, hvor det blev spillet og gjorde Lykke. Saa var den unge Forfatter fræk nok til at sende det paany — uden en Rettelse — til det kongelige Teater. Og nu — blev det antaget. *Axel Henriques* sammenlignede det, jeg husker ikke hvorfor, med en daarlig Havaneser og haabede, det ligesom denne ikke vilde trække.

Det gjorde det vist heller ikke. Men det blev dog det første Skridt paa en sejrrig dramatisk Løbebane.

Mantzius tog sig kort efter paa at spille „Den Stundesløse“. Første Gang var det i Skolens Spisestue, men siden ved en Privatforestilling paa Hofteatret. *Fallesen* overværede Forestillingen, og Dagen efter blev den unge Student engageret til det kongelige Teater.

Ved samme Lejlighed gav Frøken Soffi Rosenberg Partiet som den gamle giftesyge Magdelone. Daniel Heire og Madam Rundholmen, Vielgeschrey og Magdelone knyttede ved disse ungdommelige Forsøg deres Navne sammen, kunstnerisk og menneskeligt, til Held for den Kunst, der nu tæller dem begge blandt sine fremmeste Dyrkere.

— — Iøvrigt var disse Forestillinger ingenlunde de eneste, de Birkerødske Amatører stillede paa Benene i de Aar.

Rosenberg fortæller saaledes en munter Episode fra en Opførelse af „Eventyr paa Fodrejsen“ i Hillerød. Han havde — formodentlig gennem Rudolf Schmidt — faaet fat paa et net og beskedent ungt Menneske, om hvem intet andet vidstes, end at han hed *Nielsen* og var en Nevø af Filosofen Rasmus N. Denne Yngling skulde spille Herløv.

Det gik meget godt, til den unge Mand var naaet midt i Sangen „Man maa rejse til Fods —“. Der gik han med et i Staa, og det var ikke muligt at faa en Tone mere ud af ham. Rosenberg, der var Skriverhans og stod ude i Kulisserne, maatte fortsætte Sangen og føre den til Ende, medens Hr. Nielsen gestikulerede — hvilket han iøvrigt gjorde saa vel, at Hostrup, der sad i Parkettet, ikke vidste bedre, end at det stadig var ham, der sang.

Men da den arme Student var vel ude af Scenen, svor han en forfærdelig Ed paa, at aldrig i Evighed skulde nogen faa ham til at gaa ind paa en Scene mere, og Rosenberg maatte bogstavelig talt sætte ham ind med et drøjt Spark, da Stikordet lød.

Denne unge Nielsens Fornavn var *Martinius*.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægler først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft; han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil. Ved at misbruge en Militærordre lykkes det ham at bringe hende og sig selv ombord i et Lystfartøj. Flugten opdages imidlertid hurtig og Fæstningen lader straks nogle Orlogsmænd sætte efter Flygtningene. Efter store Vanskeligheder naa de dog til London, hvor Paul er saa letsindig at aflægge et Besøg i det russiske Gesandtskab.

XXIV.

Imod Lyset.

Marian vaagnede efter en urolig Søvn, da Uret paa St. Martins Kirke slog et Kvarter til fem om Morgenen. Hun havde ikke haft i Sinde at sove, men hendes Elendighed bukkede under for Svagheden, og i en Times Søvn blev hun i Drømme ført tilbage til Fort Aleksander og til den navnløse Rædsel i Cellen under Havet.

Da hun vaagnede, sad hun endnu paa Stolen ved Vinduet, men den gryende Dags Kulde havde stivnet hendes Lemmer, og Nattens Byrde og Besvær laa tungt paa hendes Hjerte. De første Øjeblikke kunde hun heller ikke huske, hvorfor hun ikke var i Seng, og hvorledes det kunde gaa til, at hun sad og saa' ned paa de stille Gader paa den Tid af Døgnet. Men Hukommelsen hjalp hende hurtigt og frygteligt. Hun rejste sig og aabnede Døren til deres lille Dagligstue. Var Paul kommet tilbage til hende? spurgte hun sig selv. Hvorfor ventede han? Hvilken ny Ulykke var der sket? Ak, dersom han var død!

Den pinte, hjælpeløse Kvinde, der var udmattet af Sorg og Tvivl, listede sig gennem den mørke Gang, indtil hun kom til hans Sovekammerdør, som stod paa vid Gab. Hun kunde se Sengen, men der havde ikke sovet nogen i den. Spredt hist og her laa de faa Ting, han havde købt, medens de havde været i London — et Par Briller, et lille Toiletskrin, en Skrivepult. En Violbuket, som han havde haft i Knaphullet, da de havde været i Butiker sammen for et Par Dage siden, stod paa hans Servante. Hun tog den og kyssede de visne Blomster. Hun knælede ved hans Seng og bad om, at Dagen maatte bringe ham tilbage til hende.

Det var sælsomt i dette Øjeblik, hvorledes hendes Følelse af, at hun var afhængig af denne Mand, blev forøget og traadte klart frem for hende. For et Aar siden vilde den Kendsgerning, at hun stod alene i Verden, have været hende ligegyldig, men den Tid var forbi. Hun havde ingen overdrevne Forestillinger om Pauls Begavelse, men saadan som hun kendte hans Hjerte og hans Tanker, var han hendes Drømmes og hendes Kærligheds Afgud. Hun havde skælvet, naar han holdt hende i sine Arme. Han havde været hendes første Tanke, naar hun vaagnede; hun var ofte faldet i Søvn med hans Navn paa sine Læber. De svundne Aars Ensomhed, Kampe og Fattigdom syntes hende nu at ligge langt, langt tilbage. Naar hun stundum havde faaet den Tanke, at det Liv, hun levede, var uvirkeligt og meningsløst, at hun bedrog sig selv, at Regnskabets Dag maatte komme, saa forjog hun den straks. Hun var Kvinde og havde lært at elske.

Huset var roligt, som det kun var i den stille Time før Daggry. Udenfor faldt det staalgraa Lys paa lukkede Vinduer og tavse Gader. Det store London laa i Dvale. Dets brammende Prydelser var farveløse og lurvede. Umaadeligt store Bygninger knejsede, som om Solen havde skabt dem af Taage. Den kunde have været som en Dødens By, hvis der ikke havde rullet Arbejdsvogne hist og her eller vandret Skikkelser, pjaltede og hjemløse Skabninger, der endnu en Gang vaagnede til Tusinders haabløse Liv. Hvor var alle de, som var vandret frem og tilbage, medens Solen skinnede? Hvilken Forandring i deres Skæbne havde de erfaret siden den foregaaende Dag? Hvem af dem vilde glæde sig over den kommende? Hvor mange vilde ikke se den mere? Byens Tomhed indgød hende Rædsel. Hun var bange for Stilheden. Ikke én af alle de Millioner vilde hjælpe hende. Hun mindedes Barnet og tænkte paa, at det sov i et solbeskinnet, blomsterrigt Hus, men Mindet var bittert, for hendes Mod var brudt. Det Liv, hun tidligere havde ført, var afsluttet for bestandig. Hun vilde gaa Haand i Haand med lille Dick, men der vilde være Taarer i hendes Øjne.

Klokken slog syv, og Solen skinnede paa Byen. Folk flokkedes ved de store Jærnbanestationer. Drosker begyndte at køre frem og tilbage. Hun hørte Fløjter og Avisdrenges Raab. Dette nye, brusende Liv var en Lettelse for hende. Hun begyndte at overveje sin Stilling mere roligt, end hun havde gjort, siden hun forlod Kronstadt. Hvis Paul ikke vendte tilbage i Løbet af Morgenen, vilde hun gaa til Hovedpolitistationen og fortælle sin Historie, for saa vidt som hun kunde fortælle den uden at bryde sit Løfte. Som en snarraadig Kvinde forsmaaede hun de flade Tanker, som Lysten til at bedrage sig selv havde indgivet hende. Morgenen gav hende nyt Mod, og hun vilde ikke tro paa, at hendes elskede var død, eller at et Ulykkestilfælde havde ramt ham. Et Ekko af Sandhed gav Genlyd i hendes Øren. „Det er hans egne Landsmænd," tænkte hun, som med List har lokket ham herfra," og saa tænkte hun igen, at den Slags Ting kunde ikke ske i England. En glad Stolthed over hendes Fædrelands Magt fik hendes Hjerte til at banke hurtigere. „Jeg vil frelse ham," sagde hun til sig selv, „jeg vil gaa til dem og faa hele Historien at vide."

Det vilde have været lettere for hende at handle, hvis hun havde kendt Pauls Hensigter, da han forlod hende. Hun tænkte paa, at han var gaaet hen til det russiske Gesandtskab. Hun mindedes, at han havde talt om South Audley Gade, men kunde ikke huske Husets Numer.

Hun vilde spise Frokost og saa gaa til Gesandtskabet for at høre nyt. Hvis hun ikke fik noget at vide dér, var der Tid nok til at raadføre sig med Politiet. Ganske vist havde hun lovet Paul, at hun ikke vilde gaa ud alene, men det Løfte var afgivet under andre Forhold end disse. Hans Frihed, ja, hans Liv kunde være afhængigt af, at hun brød det Løfte. Saa blev hun opfyldt af den største Iver for at komme af Sted straks. Nu var det hende, der skulde være

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

den stærke; men ikke desmindre holdtes hun tilbage af det Haab, at hun dog kunde høre hans Trin paa Trappen, før Klokken atter slog.

„Han er bleven i Grevens Hus hele Natten,“ raisonerede hun barnligt, „det var nødvendigt, og han er iblandt Venner.“

Klokken otte klædte hun sig paa. Hun tog den smukke Bluse paa, som han havde købt til hende, og satte sit rige, brune Haar i maleriske Lokker om det blege Ansigt. Hun sukkede gentagne Gange, medens hun saa' sig i det tarvelige Spejl og spurgte sig selv, hvorledes det kunde gaa til, at en Mand havde forladt sit Land og sine Venner for hendes Skyld. Der var kun meget faa i Verden, der brød sig om, at hun levede eller døde. Det undrede hun sig ikke over. Hendes Liv havde været én lang Kamp med Forholdene. Det Smil, som hendes Ansigt havde baaret i Barndomsaarene, var kun den Kaabe, som skjulte Arrene efter Sjælesaar. Og dog traadte nu én frem blandt Mængden for at sige: „Du er Kvinden!“ Kærlighedens Mysterium gækkede hende.

Klokken var ni, da hun var færdig med at drikke The og rede til at gaa ud. Hun havde kun et Par Skilling i Lommen. Deres lille Forraad af Guldstykker var lukket inde i Pauls Haandkuffert, men hun vilde ikke tænke paa den Forlegenhed, som Mangel paa Penge kunde bringe hende i. Hun var paa sin Maade glad ved at slippe bort fra Indespærringen i det uhyggelige Værelse. Hun glædede sig ved Tanken om, at det var for sin elskedes Skyld, at hun gik ud, og steg rask ned ad Trapperne. Men i Gadedøren stod hun ubestemt, og da hun havde set sig om et Øjeblik, vendte hun hurtigt tilbage til Værelset og gik hen til Vinduet for at se ud.

En Vogn, der blev trukket af et Par prægtige, graa Heste, var Grunden til hendes Ubestemthed. Den standsede foran hendes Hus i det Øjeblik, da hun vilde gaa ud. Hun saa', at Vognens Herre, en hvidhaaret, gammel, mager Mand med et aristokratisk Ansigt var i Færd med at sende Lakajen op. Instinktet sagde hende, at det var én af Pauls Venner. Medens Lakajen stod og modtog Besked, var hun lige ved at løbe ned igen, idet hun var bange for, at Vognen skulde køre, før hun kunde sige Pauls Ven, hvad der var sket. Hun vaklede endnu, da Pigen traadte ind og havde Fyrst Tolmas Kort i sine smudsige Fingre.

„Det er ikke til Dem, det er til Herren,“ sagde hun. „Jeg sagde, at han var gaaet ud til Aften i Gaar og endnu ikke var kommet hjem.“

Marian stødte hende til Side og fo'r ned ad Trappen saa hurtig som en Skolepige. Hun glemte al Omsorg for sin egen Værdighed. Aandeløs og med rødmende Kinder naaede hun ned paa Gaden. Hun havde faaet den Idé, at denne fremmede skulde frelse hendes elskede.

„Paul er ikke her,“ udbrød hun ivrigt. „Han forlod mig i Gaar for at besøge Grev Talvi og er ikke vendt tilbage. Jeg er bange for, at der er sket et eller andet. Det kunde ikke falde ham ind at forlade mig uden at sige noget. Jeg er Marian Best, og jeg har saa ofte hørt Deres Navn. Hvis jeg maatte tale med Dem et Øjeblik —.“

Hun stod forpustet og ventede, medens den gamle Herre saa' forundret paa hende. Dette Skuespil morede ham øjensynligt, for pludselig brummede han som et Dyr og sagde til Lakajen:

„John, jeg vil ud!“

Med stor Pomp og mange Ceremonier arbejdede Fyrsten sig ud af Rejsetæpperne og kom ned.

„De maa give mig Deres Haand, min Ven,“ sagde han undskyldende. „Jeg er en gammel Mand, og den engelske Vin passer mig ikke rigtig. Er det højt oppe? Er der mange Trapper?“

Marian rødmede.

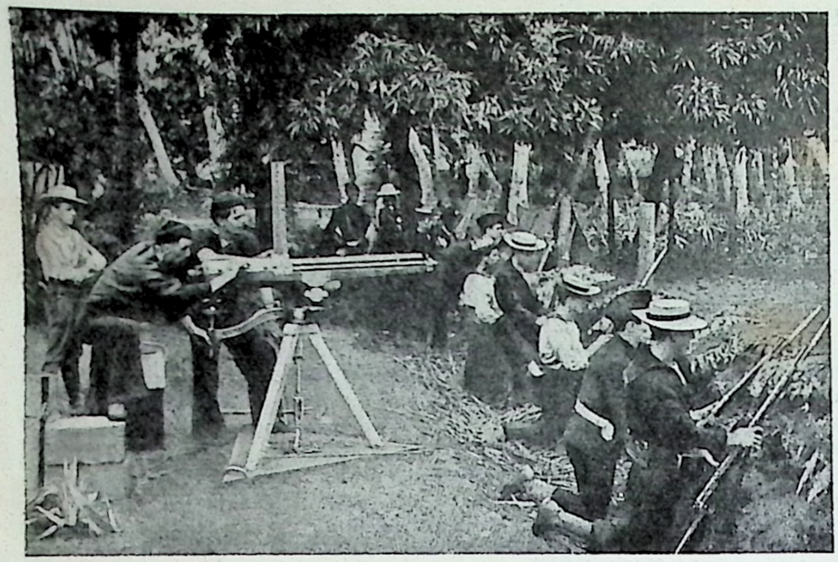
(Fortsættes).

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Nye Vejanlæg i Paris har været Aarsag til at man paa en af Kajerne maatte fjerne nogle Popler og Elme, som i mange, mange Aar havde strakt sine Grene der. Det har vakt Forargelse, at man ubarmhjerteligt fældede de ærværdige Træer — og just nu, da de stod i Begreb med at udfolde deres Skønhed. Det var jo næsten som havde de grusomme Ingeniører haft til Hensigt at ville pine de mange Venner, som Træerne i Tidens Løb havde vundet. Eleverne paa Kunstskolen besluttede sig til at protestere mod denne Vandalisme og satte deres Demonstration i Scene paa en saare original Façon i den tidlige Morgenstund den 22de April. Man havde sat hinanden Stævne ved et Kunstnerkarneval, og iført de besynderligste Kostumer drog man i Optog til den omstridte Plads, medførende kunstige Planter i store Baller, som man anbragte paa Stedet, hvor de fældede Popler havde staaet. Ingeniørerne saa meget ulykkelige ud ved dette nye Udslag af ægte Pariservittighed.



En Kunstner-Demonstration i Paris.



Kampen paa Samoa: Det britiske Konsulat forsvares af Englændere og Amerikanere.

Haarde Kampe har fundet Sted under den samoanske Krise mellem de indfødte paa den ene Side og Englændere og Amerikanere paa den anden. Vi gengiver en Situation, hvor en Troppeafdeling, tilhørende disse to Magter, forsvarer det britiske Konsulat i Apia. Dristigt er det at forfølge Samoanerne til Lands, hvor mægtige Skove, dybe Slugter og store Lavablokke yder de indfødte fortrinligt Baghold og Skyts, medens de med Terrænet ukendte Tropper støder paa næsten uovervindelige Hindringer. Siden de moderne Skydevaaben har fortrængt Haandvaabnene, benytte Samoanerne med stor Dygtighed den Dækning, som deres Lands naturlige Forhold yder dem. De trækker sig tilbage til de for fremmede utilgængelige Bjærgegne eller de danner sig en fast Stilling, som de forskanser med Lavablokke og Jordvolde.

* * *

At være Hertug og Læge paa samme Tid, saaledes som Karl Theodor af Baiern, er et af de Fænomener, som det nok er værd at standse ved for den, der opnoterer den løbende Tids interessanteste Tegn. Et Sølvbryllup er den ydre Anledning til, at Verdens Opmærksomhed henledes paa Hertugen, som ikke har følt Trang til at følge den Tradition, der har Hævd i hans Kredse, nemlig enten at træde ind i Hær eller Flaade. I Stedet kastede han sig med Iver over Studiet af det menneskelige Øje og naaede ved utrættet Flid at skaffe sig et anset Navn som Specialist paa dette Felt. Han har indrettet en Del af sit skønne Slot ved Tegernsøen til gratis Hospital for Øjensygdomme, hans Stær-Operationer løber op i Tusinder, og utallige skylder ham Synets Bevarelse. Hans Humanitetsfølelse er ganske enestaaende, og uden Hensyn stiller han sig fuldstændig til Disposition for alle fattige. Kejseren af Tyskland har været blandt hans Patienter og konsuleret ham paa Kieler-Rejsen for et Aars Tid siden.

Ved Operationerne staar hans Hustru, Maria Josepha af Portugal, ham bi, og udmærket forstaar hun at behandle de nervøse Patienter, som ængstes for den pinefulde Behandling. Ogsaa Hertugparrets Døtre er flinke til at hjælpe med og have Tilsyn med Forplejningen af de Syge, og næppe gives der da ogsaa i hele Baiern en Familje, som nyder en saa udstrakt Popularitet. Man vil kunne danne sig et Begreb om de festlige Udslag, som Folkets Taknemmelighedsfølelse gav sig paa Sølvbryllupsdagen.

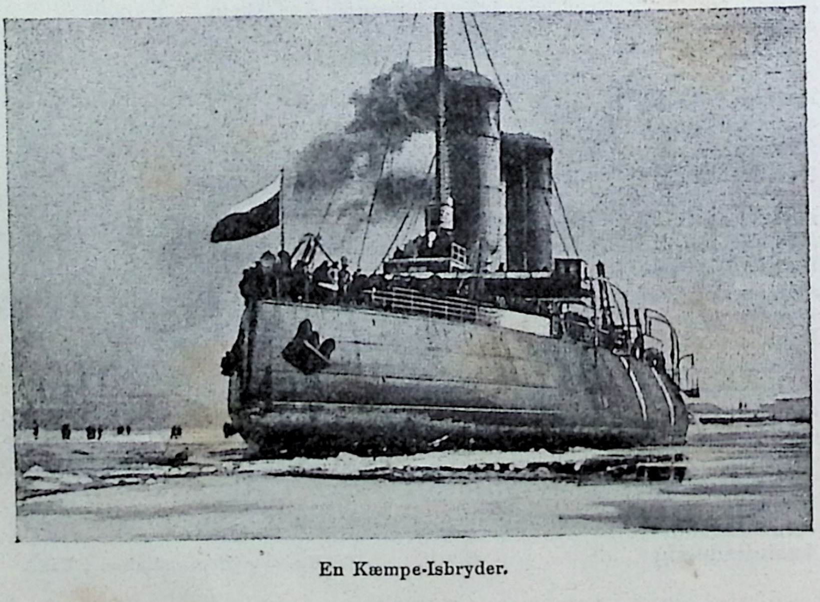


Hertug og Hertuginde Karl Theodor af Baiern.

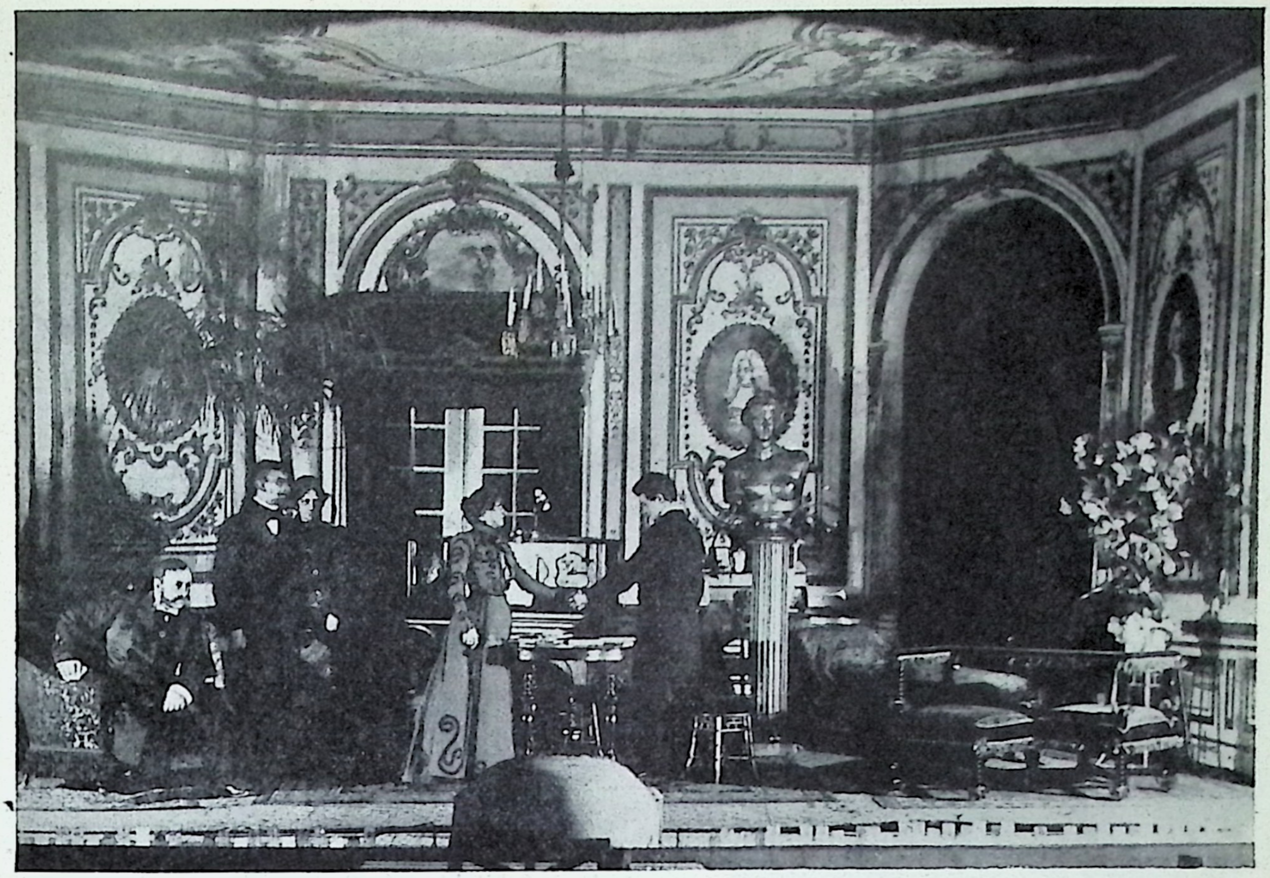
* * *

Kæmpe-Isbryderen „Ermack“, der for ikke længe siden ankom til Kronstadt, bestod hurtig sin Prøve. Det drejede sig om at bringe tre Dampskibe, et engelsk, et tysk og et norsk, gennem Isen ind i Revals Havn, og „Ermack“ løste sin Opgave med Glans. En saadan Kolos kunde den tykke Is ikke modstaa, og Revals Havn aabnedes straks for Trafiken.

Den enestaaende Dampers Tilsynekomst i de vanskelige Farvande vil blive af den største Betydning for den fremtidige evropæiske Samfærdsel.



En Kæmpe-Isbryder.



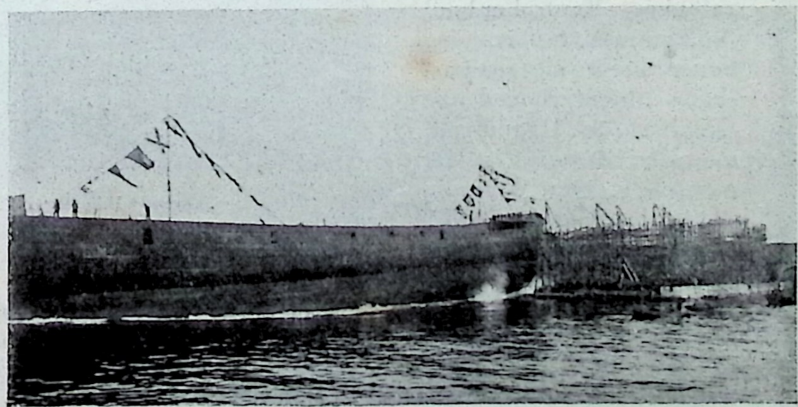
„Barnet“ paa Folketeatret. — Fru du Girieu (Fru Hennings) til de Chantrel (Johs. Nielsen): „Lad os leve hver for sig . . .“

Af Dagens Krønike.

Til de Velgørenhedsforestillinger, som Fru *Hennings* fornylig arrangerede paa Folketeatret, opførtes Henri Brieux' „Barnet“, et af de evig tilbagevendende Ægteskabsdramer efter den kendte Recept. Stykket hører til Théâtre Français' Repertoire, men dets literære Værd er ringe. I det daarligste Skuespil kan man jo imidlertid yde det bedste Spil, den rigeste Menneskefremstilling, og netop dette var Tilfældet ved „Barnets“ Opførelse. Den blev en af de sjældne Nydelser ligesom „Over Ævne“, og Fru Hennings, der i den forløbne Sæson kun havde skabt én ny Rolle, Fruen fra Havet, fejrede en Triumf i den kvindelige Hovedrolle. Vel har hun spillet mange lignende Karakterer, saa at denne ikke virkede epokegørende for vor største Skuespillerindes kunstneriske Udvikling, men hendes sjælfulde Spil og hendes ganske blændende Teknik, som er blevet drevet til Virtuositet i det kgl. Teaters vældige Rum, gjorde et nyt Indtryk paa Folketeatrets mindre Scene og lod alle hendes vidunderlige Ævner træde frem.

Mere menneskeligt og inderligt Spil end Hr. *Johs. Nielsens* og Hr. *Hofmanns* ses overhovedet næppe, og megen Energi udfoldede Hr. *Albrecht Schmidt*. Forestillingen blev til stor Ære for disse unge Kunstnere. Herman Bangs Iscenesættelse var mønsterværdig; alt var fint afstemt, intet skurrede.

* * *



„Annam“ løber af Stabelen.

Det Burmeister & Wainske Skibsværft kunde med Stolthed inkassere de mange Lykønskninger ved *Annams* Daab. Aldrig før havde Værftet set en

saa mægtig Prygl i Søen som denne Nummer 200, og enestaaende var den festlige Start med Prinsesse Maries Jomfrutale og Værftsdirektørens Tak til Marinens egen Prinsesse. Ogsaa om det østasiatiske Kompagnis dygtige Ledelse og rivende Udvikling talte Dagens Begivenhed højlydt, og fandt begejstret Genlyd hos den store Skare, i hvis Sind mange stolte Tanker løsnedes og reves med, da Skibet gled til Søs.

* * *



Juliette Price.

Ligesom den ældre Slægt skildrer *Juliette Price* som Indbegrebet af al Ynde, vil ogsaa de yngre, for hvem hun, længe efter at have forladt Scenen, var en ypperlig Vejlederske i Anstandsøvelsernes Begyndelsesgrunde, mindes den indtagende Elegance, hun i en forholdsvis høj Alder endnu lagde i sin Optræden. Nu er 50 Aar forløbet, siden hun første Gang viste sig paa Scenen og straks charmerede den hele By. Intet Under da, at man stanser og sender hende venlige Tanker, beklagende den Skæbne, som længe før Tiden tvang hende bort fra Scenen.

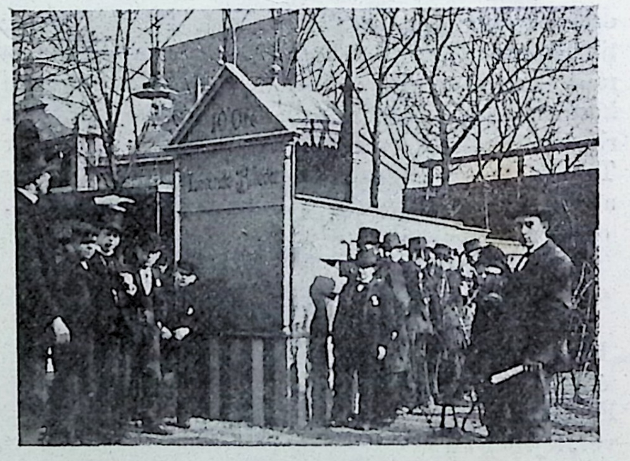
* * *



Det er ikke de tre Kanonskud, som aabner Tivolis Sæson. Længe før end disse lyder, har den galaklædte Kontrollør budt Velkommen, Sodavandskonen bøjet sit resignerede Æventyrhoved og Nimb skiftet Haandtryk med sine Stamgæster. Har man efter denne Formalitetsudveksling overtydet sig om, at Institutionen i den forløbne Vinter ikke har lidt smertelige Tab, tager man Etablissementet i Øjesyn. Skulde mon den nye Direktør i ungdommelig Iver have paatrykt enkelte Dele af Haven et nyt Snit, der ikke svarer til, hvad vi nu i 30 Aar har glædet os ved. Nej, man beroliges snart. Tivoli synes ganske sig selv denne sollyse Formiddag, da den lukker op. Men naturligvis har det alligevel sat nogle Spor, at en Arkitekt er indtraadt i Havens Bestyrelse. Mange har ikke kunnet se det, fordi de kun vandre Haven løseligt igennem, men vi, som gaa i Dybden, har med Glæde bemærket et Par Nyopførelser paa Havens Terræn og skynde os nu i hosstaaende to Billeder at præsentere dem for vore Læsere som en kærkommen Souvenir.



Den nye Ballongynge i Tivoli.

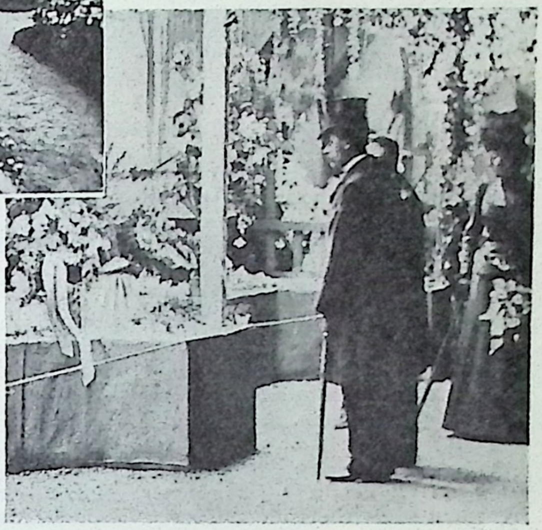


„Levende Billeder“ i Tivoli.

* * *

Af et Stykke ufrugtbar Jord i en af Tivolis Udkanter havde danske Gartnere ved forenede Kræfter skabt en Vidunderhave. I to omfangsrige Haller, forenede ved en epheudækket Sal, rankede sig al Verdens Vækster mod Solen, som





Prospekter fra Blomsterudstillingen.

brød ned gennem Taget og blandede Bjælkernes begede Luft med den bedøvende Blomsteraande. Skønnere Foraarsbudskab end al denne spraglede Pragt kunde ikke tænkes. Den hele Udstilling bar Viden om, hvor højt Blomsterkulturen er naaet i Danas Have og i lige Grad beundrede man den Kunst, som havde fremelsket alt dette og den Smag, som forstod at stille det saa pragtfuldt til Skue. Hallen blev et Tempel, rejst til Lov og Pris for Naturens store frodige Skønhed og Blomsterne fik Stemmer, der ikke talte hen i Vejret, men hos mange af de Besøgende vakte en fortrolig Forstaaelse, som skaffede Blomsterne mange nye Tilbedere. En saadan Blomsterudstilling har ikke levet sine fem korte Dage forgæves.

Kendte Navne

fra By og Land.

Udnævnelse.

Borgmester *Stemann* i Randers, som nylig er udnævnt til Stiftamtmand for Ribe Stift, vil, naar han forlader sin nuværende By, efterlade sig et særdeles smukt og virksomt Arbejde. Mangt og meget i Byens Liv er ændret i hans Embedsperiode. Fattigvæsenet og Byens hele Regnskabsvæsen er omordnet, et nyt Regulativ for Lærerlønninger er traadt i Kraft, Fjorden er uddybet, en stor teknisk Skole og et kommunalt Slagtehus er blevet til, ligesom Borgmester Stemann har virket for Oprettelsen af et Kunstmuseum og en ny Kirke.



Stiftamtmand Stemann.

S. er født 1845, ansattes 1872 i Indenrigsministeriet og blev 1885 udnævnt til Borgmester. En Episode, hvortil hans Navn i Randers er knyttet, er den Kamp, som førtes om Bevarelsen af en middelalderlig Bygning: „Den gamle Latinskole“ eller som den af Modpartiet benævnedes: „Helligaandshuset“. Han førtes ved denne Sag ind paa historiske Studier, og foreligger der allerede i kirkehistoriske Samlinger et Par Arbejder af denne Art fra hans Haand.

Fra 1. Juni d. A. er Stiftamtmand over Ribe Stift, *J. H. Ahnfeldt*, udnævnt til Stiftamtmand over Aalborg Stift og Aalborg Amt. Den nye Stiftamtmand vil blive hilst velkommen af Aalborggenserne som en af deres egne, idet han nemlig er født paa Herregaarden „Store Rugtved“ og har været Discipel i Aalborg Latinskole, hvorfra han blev dimitteret i 1869.



Stiftamtmand Ahnfeldt.

Efter at han havde taget juridisk Eksamen 1874, blev han ansat i Indenrigsministeriet, gjorde dernæst Tjeneste som Fuldmægtig i Sjællands Stiftamtmandskontor, kom saa igen ind i Indenrigsministeriet og blev i Slutningen af 1892 udnævnt til Stiftamtmand over Ribe Stift. Han medbringer et godt Lov fra sit gamle Stift som en human og afholdt Foresat, der sikkert ogsaa vil forstaa at vinde Befolkningen i sit ny Stift, hvor han møder mange kendte Ansigter fra sin Ungdom. Han er dekoreret med Ridderkorset og Nordstjerneordenen.

Biskop Steins Tilbagetrædelse fra Fyns Bispestol har som bekendt givet Anledning til en Del Forandringer i Bestyrelsen af nogle af vore øverste gejstlige Embeder. Medens Fyns Bispestol foreløbig holdes under Konstitution, har den nuværende Kultusminister afgivet sit Embede som Biskop over Lolland-Falsters Stift til nuværende Sognepræst i Tranekær, *Chr. Leunbach*. Den nye Biskop er i Besiddelse af en ikke ringe teologisk



Biskop Leunbach.

Dannelse og Intelligens, der gør ham fuldt ud skikket til at beklæde den høje Stilling, hvortil han er udnævnt. Han har aldrig indtaget nogen Partistilling i kirkelig Henseende. Nærmest maa han vel henregnes til den højkirkelige Retning; men han har altid vist venlig Forstaaelse af det kirkelige Liv, der rører sig blandt Grundtvigianerne og Indre Mission.

Der hviler over hele hans Personlighed noget saa harmonisk og fredelskende, at han derved ubetinget vil vinde Sympati hos alle, der komme i Berøring med ham. Biskop L., der blev Kandidat 1862, har i en Række Aar først været Sognepræst i Kolding, hvor han virkede med stor Iver for de kirkelige Opgaver; bl. a. var han en varm Ven af Santhalmissionen, som han meget har bidraget til at vække Interesse for. I 1885 blev han forflyttet til Fyen og derfra til Tranekær, hvor han har virket siden.

Til Borgmester i Varde er udnævnt kongelig Fuldmægtig *Ernst Drechsel*. Endnu kun 41 Aar gammel har D. haft en smuk Karrière. Han tog sin juridiske Eksamen 1881 og var derefter $2^1/_2$ Aar Fuldmægtig ved Silkeborg Birk. I 1885 blev han Volontær i Indenrigsministeriets Landvæsenskontor, 1894 fungerende Fuldmægtig i Kontoret for offentlige Arbejder, og 1896 kgl. Fuldmægtig og Ekspeditionssekretær. Studentersamfundets Retshjælp har D. ydet en virksom Støtte lige fra dens Begyndelse indtil nu.



Borgmester Drechsel.

Jubilæum.

En meget populær Fredericianer, Kaptajn *H. J. Poulsen*, har samtidig med at fejre sit 25-aarige Officersjubilæum, forladt den By, hvor han har virket i 30 Aar, for nu at overtage en Stilling under Landbrugsministeriet ved Revisionen af Ejendomskortene. Han var indfødt der i Byen, født 23. Maj 1848, blev Sekondløjtnant 1867, Premierløjtnant 1874 og Kaptajn 1883. Med levende Interesse for Fødebyens Anliggender, paatog han sig efterhaanden en Række offentlige Hverv, var Medlem af Byraadet, i Bestyrelsen for Grundejerforeningen og Formand for Forsvarsbrødrene.



Kaptajn Poulsen.

Hans sidste Værk er de saakaldte „Kaptajn Poulsens Stene", smaa Obelisker med Indskrifter, som han har ladet rejse overalt paa de Steder, hvor 6. Juli-Kampene udfægtedes. Særlig under den kommende 6. Juli-Fest vil de være udmærkede Vejvisere for de mange, der vil strømme sammen til Slagmarken.

En særdeles anset Industridrivende, Malermester og Tapetfabrikant *A. F. Dahl* har fejret sit 50-aarige Borgerjubilæum. Han fødtes 1824 og var i 15 Aars Alderen kommen i Malerlære, hvor han hurtig viste et Dekorationstalent, som yderligere udvikledes ved et Kursus, som han gennemgik paa Kunstakademiet. En Rejse, som han fik Lejlighed til at foretage til Bayern og Wien udvidede hans Evners Omraade. Krigslarmen kaldte ham hjem, en kortere Tid var han som frivillig med i Felttoget 48, hvorefter han løste Borgerskab som Malermester. Hans Specialitet var Rullegardiner, som han selv malede, senere begyndte han at udføre litograferede Rullegardiner, gik derfra over til at forhandle Tapeter og endelig i 1870 til selv at fabrikere dem. Han er nu ved en sjælden Flid og Dygtighed naaet til at sidde i en stor Fabrikationsdrift.



Tapetfabrikant Dahl.

Dødsfald.

Den nylig afdøde Hospitalsforstander *Stuckenberg* var født 1832. Han var Student fra det v. Westenske Institut, hvorfra han udgik 1851. I nogle Aar virkede han som Huslærer, tog derpaa dansk juridisk Eksamen og blev i 1859 knyttet til Vridsløse Straffeanstalt som Lærer. Her vaktes hans Interesse for Fængselsvæsnet, der blev hans Livs Hovedvirksomhed. I næsten 20 Aar har han med stor Energi og Dygtighed redigeret „Nordisk Tidsskrift for Fængselsvæsen", været korresponderende Medlem af en Række udenlandske Fængselsselskaber og ydet det væsentligste Arbejde til, at Interessen er bleven vakt for Fængselssagen herhjemme. Han fattede Planen til en historisk Skildring af Fængselsvæsnet i Danmark, hvoraf to Bind (1550—1839) ere udkomne. Desværre hindrede Helbredshensyn ham i at faa det paabegyndte 3die Bind færdig. Fra 1885 har han med stor Dygtighed virket som Hospitalsforvalter ved Vestre Hospital. Den afdøde var Ridder af Vasaordenen.



Forstander Stuckenberg.

Vore Billeder.

Det Billede vi i nærværende Nr. bringe fra Opførelsen af Henri Brieux' „Barnet" er en Gengivelse af et Fotografi, som skyldes det bekendte Firma: Christensen & Morange.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 25.

Den første Halvdel er trykkende tung
for den, der sidder betynget af Brøde.
Den anden blev jeg ved første Møde,
mens jeg endnu var urimelig ung
og ubetænksom i alle Dele.
Som moden Mand er jeg nu dog saa glad
som efter et lutrende Renselsesbad,
skønt jeg for Livet er bleven *det Hele*.

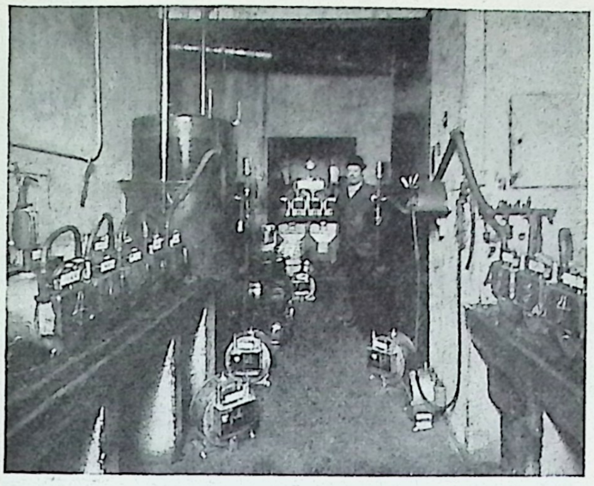
Benj. Feddersen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger.

„Hver 8. Dag"s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise*.



Prøvestuerne.

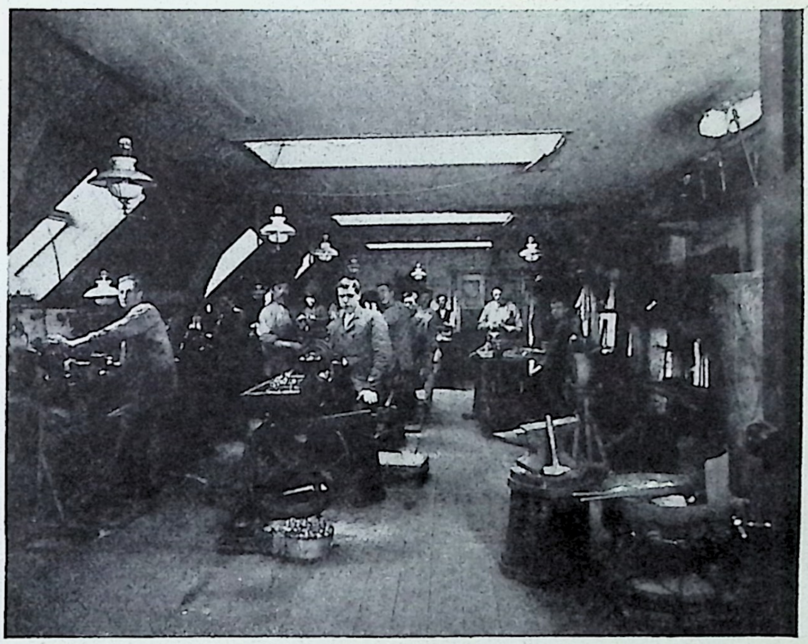


Lakerer-Værkstedet.

Dansk Industri.

I denne Sommer kan den danske Foretagsomhed og Dygtighed atter fejre en af de heldigvis ikke ualmindelige Triumfer, der konstaterer Sejren i Konkurrencen paa Verdensmarkedet, uagtet det paagældende Felt frembyder endog stedmoderlige Betingelser for vort lille Land.

— I Løbet af Sommeren kan nemlig den første og største Fabrik for Tilvirkning af Gasmaalere her i Landet: „Dansk Maalerfabrik", Vesterbrogade 44, udsende sin *100,000 Gasmaaler*, efter at Fabriken har bestaaet i 23 Aar.



Mekanisk Værksted.

Det har været en lang og haard Kamp, denne Fabrik har bestaaet, først for at vinde Fodfæste og derefter for at fortrænge de store udenlandske Fabriker fra dansk Grund — en Grund, som disse fra Begyndelsen ejede ubestridt, og som de indtil den Dag i Dag har brugt alle Vaaben for at forsvare og generhverve.

Og dog har den danske Gasmaalerfabrikation aldrig nydt nogen som helst Begunsti-



Tromlemager-Værksted.



Presser-Værkstedet.

gelse i sit eget Land. Ingen særlig Toldbeskyttelse og ingen Hensyntagen fra Kunderne (de danske Kommuner) ud over, hvad der gjaldt i al Konkurrence.

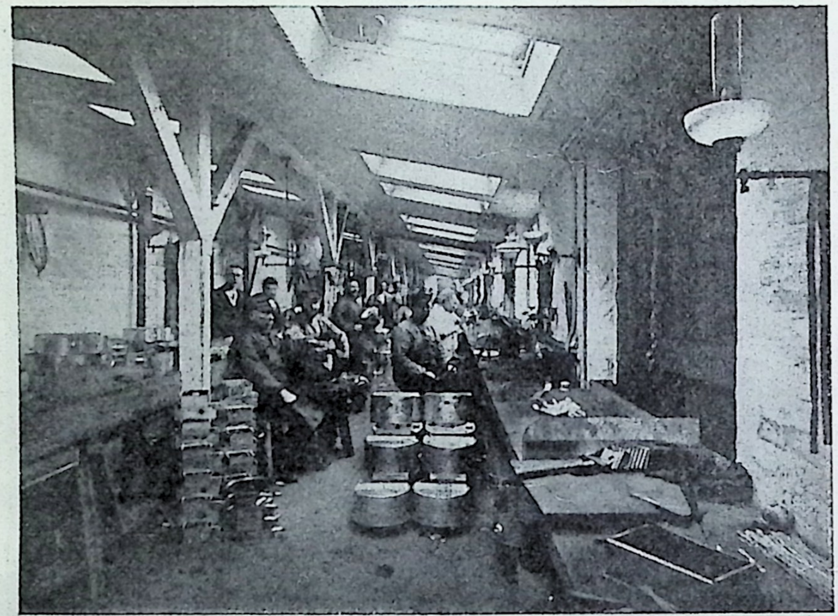
„Frembring ligesaa gode Gasmaalere som Udlandets og vær ved Licitationen billigere end de fremmede!" lød Feltraabet, — og de danske Gasmaaleres Godhed blev aldrig bestridt, og deres Billighed konstateredes ved Tilbudene.

Afdøde Blikkenslager og Gasmester *J. Timm* har Æren af at have begyndt denne Industri i Danmark. Men Kundekredsen var den Gang kun lille og Vanskelighederne store, og først da hans ældste Søn, *J. E. Timm,* i 1876 vendte tilbage fra en fleraarig Uddannelse ved engelske, franske og tyske Fabriker kom der Fart og System i Forfærdigelsen af denne Vare.



Sammenstiller-Værksted.

Nu begyndte ogsaa Gasværkernes Antal at vokse her i Landet, og efterhaanden som Afsætningen blev større, blev det muligt at udskille de enkelte Deles Tilvirkning, saa at der kunde dannes en fast Stab af dygtige Arbejdere paa hvert enkelt Gebet. I Lighed med hvad der fandt Sted i den udenlandske Fabrikation kunde nu ogsaa Maskinkraften tages i Tjeneste, og hver Gang Udlandet satte sine Priser ned for at ødelægge den lille danske Fabrik, stod den fuldt rustet til at tage Kampen op. For hver Gang blev det kun en ny Sejr for den lille overfor de mange store.



Kassemager-Værksted.

Men Arbejdspriserne steg, og Gasmaalerpriserne dalede, og tilsidst var Avancen saa lille, at Storkapitalen maatte tages i Tjeneste, for at Udbyttet kunde gøre Fyldest som en tilfredsstillende Rente. I 1897 overgik Fabriken til et Aktieselskab, der dannedes under Navn af *„Dansk Selskab for Fabrikation af Maalere og Værkmateriel"*. D'hrr. Fabrikant *J. E. Timm* og Ingeniør, cand. polyt. *J. C. B. Howitz* udnævntes til administrerende Direktører, og med ca. 100 Arbejdere fortsætter Fabriken sin Virksomhed i de Timmske Ejendomme, Vesterbrogade 42 og 44.

Under Fabrikationen blev da, foruden tørre og vaade Gasmaalere tillige optaget Elektricitetsmaalere og Vandmaalere samt Gasværksmateriel.

Det ejendommelige Jubilæum, som Fabriken snart kan fejre ved Udsendelsen af den 100.000 Gasmaaler, giver Anledning til at hidkalde Ønsket om, at denne Industrigren, som selv har hjulpet sig frem ad vanskelige Veje, herhjemme maa nyde al den Paaskønnelse, som den virkelig fortjener.

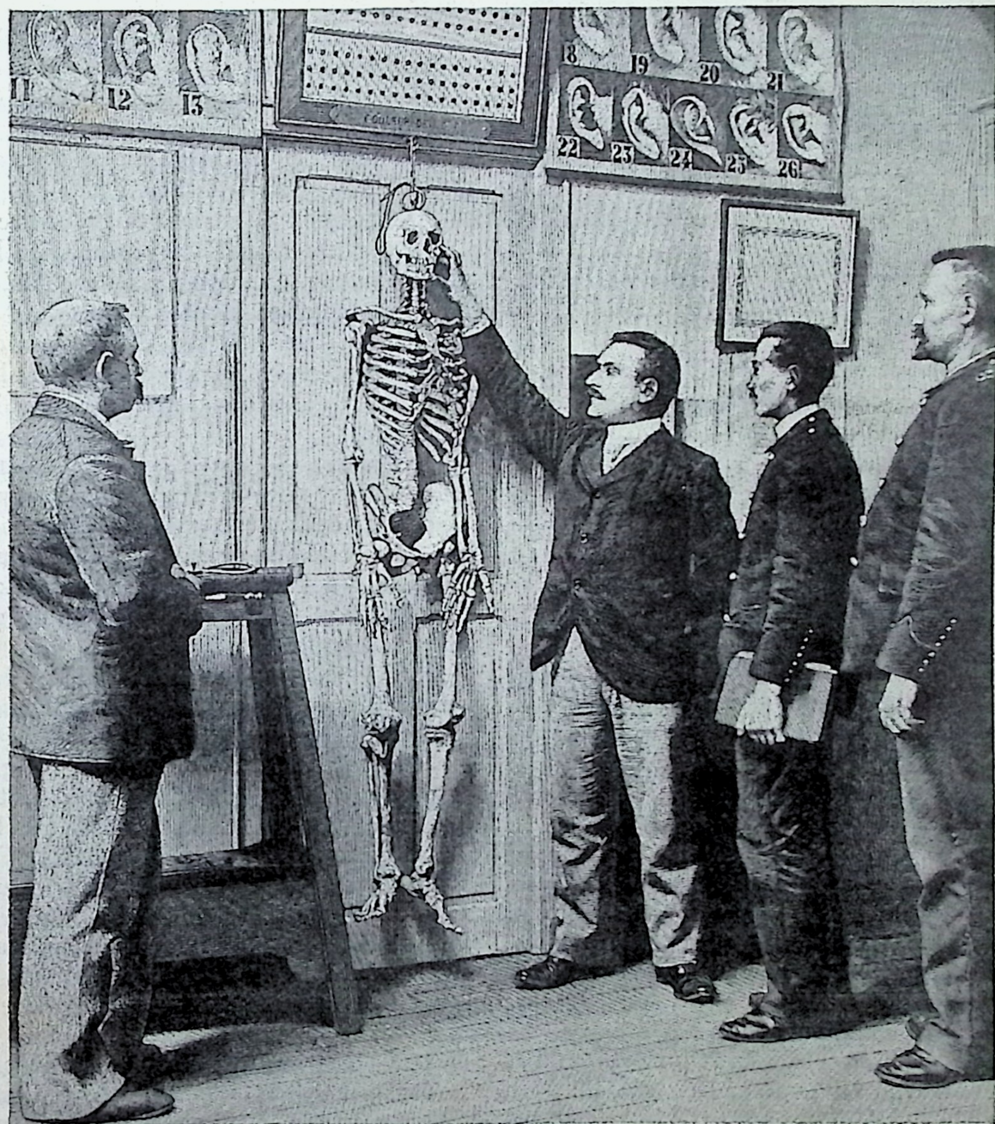


Gasmaaler-Lageret.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 35. Aargang 1898—1899. Søndag den 28. Maj 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet



En Undervisningstime i det franske Opdagelsespoliti: Studiet af det menneskelige Legeme.
(Se Texten S. 555).



En moderne Askepot.

Af Edgar Turner.

„Det er en ubarmhjærtig Tid vi lever i“ bemærkede Blanco Watson, en bekendt Humorist, efter at have læst et Brev, der lige var bleven bragt ham.

„Vist er det“, samtykkede jeg.

„Gode Gærninger bliver som Regel misforstaaede. Dette Brev var for Resten kun, hvad jeg ventede“, tilføjede han sørgmodigt.

„Jeg haaber da ikke, det er noget alvorligt“, spurgte jeg.

„Nej, bare ærgerligt. Maaske fortjener jeg det. Strængt taget var jeg vel nok ansvarlig for hende. Jeg skal fortælle dig de nærmere Omstændigheder.

Han lagde Brevet fra sig paa Bordet og fortsatte:

Det var da jeg en Aften gik en Tur, at jeg saa Pigebarnet for første Gang. Jeg hørte Musik og gik efter Lyden. Da jeg drejede om et Hjørne, saa jeg en Lirekassemand spille for nogle Fabrikspiger, der dansede sammen i en Port. Hun var den kønneste af dem.

Maaden hun dansede paa, hendes usædvanlige Skønhed tiltrak sig min Opmærksomhed. Jeg standsede ved en Lygtepæl og saa til.

Jeg var i et løjerligt Humør. Lirekassemanden hængte i, og Pigerne dansede til hans Toner, saa det var en Lyst. Men hun, som jeg særlig havde bidt Mærke i, forlod pludselig de andre og gik ud paa Gaden, hvor jeg stod, vel sagtens for at puste lidt.“

„Danser De meget?“ spurgte jeg.

„Naada, det skulde jeg vel mene“, svarede hun, og slog en kaad Latter op. „Men kun i en Port som her, og det bliver aldrig til rigtig Dans.“

„Nej, det gør det ikke“, sagde jeg for at sige noget. Min Hjærne arbejdede, jeg havde pludselig faaet en Idé. Var det ikke en sand Askepot, jeg her stod ved Siden af? Og blev Askepot ikke hjulpet af den Fe, der var hendes Gudmoder! Hvad om nu jeg gjorde for hende, hvad Feen gjorde for Askepot? Jeg tøvede et Øjeblik. — Min Beslutning var tagen.

„De har aldrig været paa et rigtigt Bal?“ spurgte jeg.

„Nej, det har jeg rigtignok aldrig“.

„Og De havde vel stor Lyst til at komme paa Bal?“

Hendes Øjne straalede ved Tanken.

„Om jeg havde!“

„Saa skal jeg tage Dem med paa Bal. Et fint Bal. De skal have en smuk Baldragt, Blomster, og alt, hvad der hører sig til, og De skal faa Lov til at danse og være lykkelig“.

„De gør nok Grin med mig“, svarede hun.

Det tog mig lang Tid at overbevise hende om, at jeg mente, hvad jeg sagde. Tilsidst troede hun mig dog og lovede at komme. Vi aftalte saa, at vi næste Dag skulde mødes hos en Dameskræderinde, jeg kender. Ballet skulde finde Sted en Uge senere, saa der var ingen Tid at spilde.

Pigebarnet — lad mig kalde hende Askepot — gav virkelig Møde paa fastsat Tid og Sted. Jeg ønskede at være en saa fuldkommen Fe som vel muligt, og da Askepots egen Smag, og hvad Farvesammensætning i Stof angik, just ikke var den fineste, blev det mig og Dameskræderinden, der valgte for hende“.

Da jeg havde lagt Mærke til, at hun, skønt hun af Naturen dansede godt, nok kunde trænge til lidt Undervisning, arrangerede jeg mig med en Danselærer, der paatog sig at give hende nogle Timer i Ugens Løb. Saa skiltes vi med den Aftale, at jeg skulde hente hende hos Dameskræderinden den Aften, Ballet fandt Sted.

Aftenen kom — det var for Resten igaar Aftes — og da jeg hentede hende med min Vogn, stod hun parat. Hun saa udmærket godt ud. Farverne, jeg havde valgt, klædte hende superbt. Paa Vejen til Ballet indpræntede jeg hende nøje, hvorledes hun skulde opføre sig. Hun maatte først og fremmest ikke glemme, hvad Danselæreren havde lært hende, hun maatte ikke tale for meget, og hun skulde tage afsted med mig igen paa Slaget 12.

Som Du véd, danser jeg ikke selv, men jeg

vidste, at jeg paa Foreningsballet vilde træffe en Bunke Bekendte, og for dem forestillede jeg hende. Hun var en af de smukkeste Piger i hele Selskabet, og da Dansen begyndte, var hendes Balkort godt besat.

En Tid lang stod jeg og saa til. Hun bevægede sig ligesaa net som de fleste, og naar der taltes til hende, svarede hun nok saa smilende ja eller nej. Efter den tredie, fjerde Dans var der Souper og jeg saa hende forsvinde med sin Bordkavaler ind i Spisesalen.

Da jeg saaledes havde overbevist mig om, at alt gik, som det skulde og jeg selv mere trængte til en Cigar end til noget at spise, gik jeg ind i Rygesalonen og læste Aviser.

Først et Kvarter før 12 viste jeg mig igen, det var betydelig senere, end jeg havde tænkt, men der var jo dog endnu et Kvarter til, at vi skulde afsted, og Askepot skulde jo have Lov til at danse til sidste Minut, hvad jeg havde lovet hende."

Jeg spejdede rundt i Balsalen, men det var mig umuligt at faa Øje paa hende. Saa gik imidlertid Døren pludselig op fra Spisesalen og hun kom ind. Det gav unægtelig et Sæt i mig. Hendes Øjne skinnede uroligt, hun var ildrød i Hovedet, Haaret var i Uorden, og hun talte støjende til den Herre, der ledsagede hende.

Jeg indsaa straks, at jeg desværre aldeles havde glemt den Virkning, Nydelsen af Champagne kunde have paa en Natur som hendes.

I det samme hun dansede ud — det var en Vals — kom Foreningens Sekretær hen til mig.

„Hvor har De dog været?" hviskede han oprørt. „Hvor i al Verden kunde de dog finde paa at bringe saadant et Pigebarn herhen? Faa hende væk hurtigt, hører De!"

„Jeg forstaar Dem ikke", svarede jeg. Jeg forstod kun altfor godt.

„Saa se for Pokker paa hende. Hun har jo drukket næsten hele Aftenen, og hun raaber og gebærder sig, som en — jeg ved ikke hvad. Det morer maaske nok nogle af Herrerne, men mig sandelig ikke. Ren Skandale. Hør blot, hvor hun ler. Faa hende saa væk straks, hører De!"

Jeg blev noget gal i Hovedet ved den Maade, han tiltalte mig paa, men tog det dog roligt, og nøjedes med at sige, at den paagældende Dame og jeg havde aftalt, at vi vilde gaa Klokken 12, og at vi saa ogsaa nok skulde forsvinde. Da den nu omtrent var 12, syntes han noget beroliget ved min Meddelelse.

Saasnart Valsen var forbi, gik jeg hen til Askepot. Hendes Herre havde forladt hende, og hun var aabenbart glad ved, at jeg kom. Jeg foreslog hende, at vi skulde gaa ind og nyde en Forfriskning.

„Det er jeg med paa", svarede eller rettere raabte hun, idet hun greb min Arm.

Da vi var kommen vel ud af Balsalen, meddelte jeg hende saa, at det var Tid at tage hjem.

Dette Ændringsforslag tog hun langt bedre, end jeg havde ventet.

„Godt", sagde hun, „Giv mig blot mit Overtøj, saa gaar vi, uagtet tørstig er jeg."

Det var mig en saa stor Trøst, at hun godvilligt vilde gaa med, at jeg med Glæde gav hende endnu et Glas Vin, ihvorvel jeg som hendes gode Fe burde have sagt mig selv, at hun allerede havde nydt mere end hun kunde taale.

„Lad os saa komme afsted", sagde jeg, da jeg havde faaet Frakken paa.

„Ja, jeg er færdig", svarede hun, og gik lige hen imod Balsalen.

„Nej, denne Vej, ikke den", udbrød jeg.

„Jeg vilde bare saa gærne se dem derinde engang til, før jeg gaar", sagde hun bønfaldende.

Jeg ansaa det for bedst at give efter.

„Godt", svarede jeg, „det skal De saa ogsaa faa Lov til. Kig saa ind, men hurtig. Den slaar paa Øjeblikket 12".

I det samme spillede Orkestret op, hun vendte sig om mod mig, lo og raabte:

„Blot et Sekund!"

Før jeg forstod, hvad hun mente, var hun i rask Løb naaet midt ud paa Gulvet, hvor der ingen dansende Par var, og saa gav hun sig til at danse. Jeg har aldrig set en vildere Dans.

Folk stod stille og saa forbavset til. Nogle klappede. Hun hørte det og smilede, idet hendes Bevægelser blev hurtigere. Men i samme Nu Klokken begyndte at slaa 12 forsvandt Smilet, og hun holdt op at danse. Hun nejede dybt for Forsamlingen og løb hen til mig,

„Tak for det", var alt, hvad hun sagde. Jeg tog hendes Arm, skyndte mig ud og raabte en Droske an.

Watson tog Brevet paa Bordet, foldede det sammen og stak det i Lommen.

„Det var altsaa de nærmere Omstændigheder?" spurgte jeg.

„Ja", svarede han. „Dette Brev er fra Foreningens Sekretær. Han bebrejder mig nu paany, at jeg tog den Pige med paa Ballet, og han udbeder sig en Forklaring. Som jeg før bemærkede, det er en ubarmhjærtig Tid vi lever i".

„Ja, og som Du ogsaa sagde, gode Gærninger blive i Reglen misforstaaede", svarede jeg.

„Det gør de", sagde Watson og rejste sig. Men saa er det ens Pligt at forklare dem. Jeg vil sende Manden en Billet til Pantominen Askepot. Naar han har set den Forestilling, sender han maaske mig en Undskyldning".



En Visit hos Pasteur.

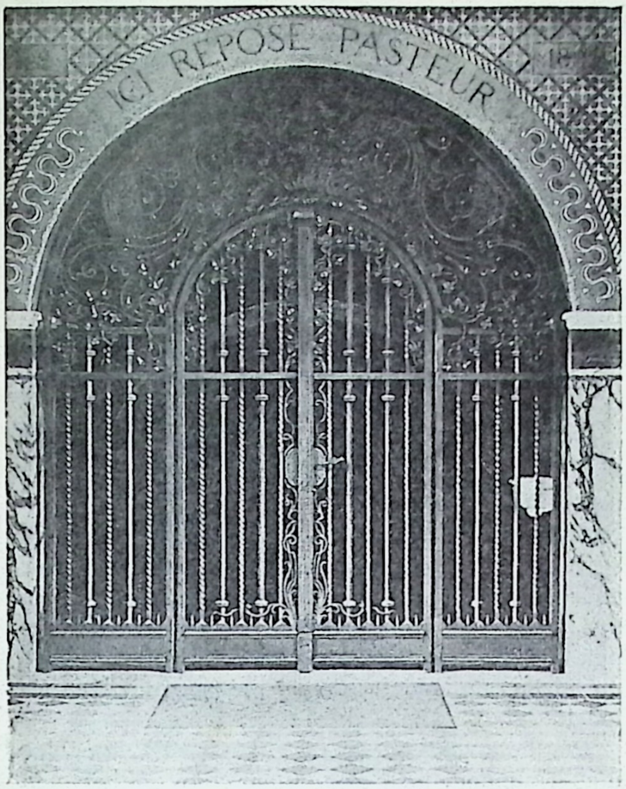
Af Victor Foss.

Endnu i Pasteurs Levetid lykkedes det baade ham og hans Elever her at gøre Opdagelser paa Bakteriologiens Omraade, der knyttede ny Berømmelse til Stedet og Navnet. *Metschnikoff* gjorde her sin epokegørende Opdagelse af Kolerabacillen, *Yersin* fandt her den Bacille, der fremkalder den indiske Pest, *Duclaux* opdagede Hønsekolera-Mikroben, og endelig var det her, at *Dr. Roux*, efter at have opdaget og kultiveret Difteri-Bacillen, udfandt hele den Maade at behandle Difteritis paa, som nu er praktiseret overalt i Verden, som hvert Menneske kender, og som i al Korthed kan kaldes for Serum-Behandlingen. Rundt om paa vor Jord sidder der nu Tusinder af lykkelige Forældre, hvis smaa Børn, der ellers var blevne kvalte af den frygtelige Halssyge, nu lever og er frelste, takket være Pasteur, Dr. Roux og dette Hus her i Paris. Burde de ikke, hver Gang de ser paa deres sunde Børn, sende en stille Tak og en venlig Tanke her til dette Hus i den stille Rue Dutot paa Paris Montparnasse.

— En stor Del af Huset optages af de Sale, hvori Forsøgsdyrene staar i Bure. Det er væsentligst Fjerkræ, Kaniner og Marsvin, man eksperimenterer med, og det er paa dem, man, om man saa kan sige, producerer forskellige Vacciner og Serum. En stor Mønsterstald rummer de Heste og Kalve, hvoraf man tager Difteri-Serum og Koppe-Vaccine. Fra Pasteur Institutet forsynes næsten alle Frankrigs Hospitaler med disse to Vædsker, men ogsaa fremmede Læger lægger undertiden Beslag paa Institutet. Man saa det nylig, da i et wiensk Forsøgslaboratorium nogle Læger og Sygeplejersker vare blevne angrebne af indisk Pest, og en panisk Skræk havde grebet Wien. Da telegraferede man først og fremmest til Pasteur Institutet om Hjælp, og Hjælpen kom i Form af al den Pestserum, man havde. Der blev ikke Brug for den, men Pasteurs Institut havde vist, at man kunde faa Hjælpen der. I disse Sale og Stalde hersker der en Renlighed og en Orden, der er aldeles mønsterværdig, og enhver arbejder under et Renligheds- og Desinfektions-Regulativ, der efter menneskelig Forstand udelukker al Smittefare. Derfor kan man daglig arbejde med Hundreder af syge Dyr, med Hundreder af Glas og Beholdere, der indeholder Kolera, Kopper og Pest og alle mulige andre frygtelige Sygdommes Frem-



Dr. Roux.



Indgang til Pasteurs Grav. Over Porten: „Her hviler Pasteur."

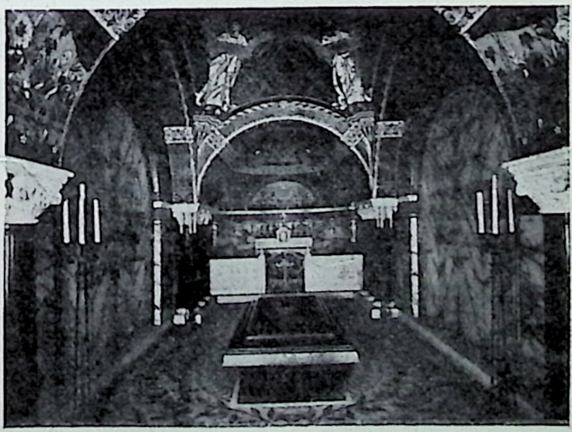
kaldere, uden at nogen af Institutets Folk, Oppassere eller Læger er bleven smittede. Hvor omfattende Virksomheden i Institutet er, kan man se deraf, at alene i en enkelt Maaned har det uddelt gratis til Hospitaler og Læger 50,000 Doser Difteritis-Serum, og de Forsøgsvaccinationer, Indpodninger og mikroskopiske Undersøgelser, der aarlig stilles gaar op i Tusinder og atter Tusinder.

En Stab af Læger og Kemikere arbejder her Aaret rundt. Over alle staar, siden Pasteurs Død, hans geniale Elev og Efterfølger Dr. *Roux*. Over alle Oppassere og Tjenere staar *Jupille*. Selv ligger den gamle Mester, Louis Pasteur, begravet her i Institutet, hvilende mellem de Mure, der er hans Monument, mellem de Mennesker, der fortsætter hans Livs Arbejde, endnu som midt i sin Virksomhed. Frankrig vilde begrave sin store Søn i Pantheon, men selv vilde Pasteur hvile i sit Institut, midt mellem sine Værker, i det Hus, hvortil han spigrede sin egen og sit Lands uvisnelige Hæder.

Pasteur Institutet er internationalt. Hele Verden har givet Bidrag til dets Opførelse, fra alle Lande er der strømmet Patienter til, fremmede Læger kan studere her og fremmede Hospitaler faa Serum herfra. Den første, der af Pasteur blev frelst fra Hundegalskaben var den lille Franskmand Jupille. Den anden var en *tysk* Bonde Wilhelm Meister, den tredje var en *russisk* Hyrde. Videnskaben er international og Pasteurs Institut er det. Og dog er det fransk, saa fransk som Flaget over dets Tag. Thi det er det skønneste Monument Frankrig har, i dets Sale færdedes dets store Søn, indenfor dets Mure gøres daglig det Arbejde, der befæster Frankrigs Ry, og mere end noget andet har dette Institut baaret fransk Videnskabs Berømmelse over Verden.

— —

Frankrig, — det er ikke Boulevardernes Mennesker, der skreg i Nat og væltede Drosker og sloges med Politiet og raabte sig hæse for Hæren. Frankrig det er ikke Gadepolitiken og de sultne Gadepolitikere, Aviserne, Demonstranterne, Spektakkelmagerne. Frankrig, det sande Frankrig, det sidder rundt i stille Gaders stille Huse, bøjet over Bog og Palet, over Reagensglas og Pen. Et stort Stykke af Frankrig er det, der bor her i Rue Dutot paa Paris' Montparnasse, i det Hus, hvor man over Mesterens Grav arbejder videre paa Mesterens udødelige Værk.



Pasteurs Grav i Pasteur-Institutet.



Selvforsvar.

Hvorledes man kan forsvare sig imod ethvert Angreb.



II. Hvorledes man fører en Mand ud af et Værelse.

Her er en udmærket Maade, paa hvilken man kan føre en ubehagelig Person ud af sit Værelse. Den kan især anvendes, hvis han skulde forsøge at slaa.

Man griber om sin Modstanders venstre Haandled med sin venstre Haand og hæver den højre for at beskytte Ansigtet mod et Slag. Saa trækker man ham hen imod sig uden at forandre sine Bens Stilling; dernæst drejer man sig om paa Hælene og lægger sin højre Arm paa hans venstre Overarm.

Saa stikker man sin højre Haand ind under hans venstre Overarm og gør hans Arm ubevægelig ved at tage om sit eget Haandled. Man strammer nu af alle Kræfter sine Arme og kan saa øve et saadant Tryk paa hans Albu, at man kunde knække den, hvis han forsøgte at gøre Modstand. Hvis Ligevægtssystemet bliver gennemført paa den rigtige Maade, vil det være umuligt for ham at gøre nogen Modstand.

Man behøver ikke at betænke sig paa at udføre dette Kunststykke praktisk, thi hvis éns Modstander har Lyst til at stritte imod, vil det volde ham en saadan Smerte, at han bliver ganske myg, inden han kan tage nogen alvorlig Skade.

Det kan ofte være nyttigt at vide, hvorledes man skal ekspedere en ubehagelig Gæst ud af sit Værelse, og at ingen kan modstaa den Behandling, der her foreslaas, vil enhver kunne overbevise sig om ved f. Eks. i Spøg at prøve Metoden paa en Ven.

Hvorledes man faar Bugt med en Mand, der prøver paa at slaa i Ansigtet.

Det er en meget nyttig Kunst, og det er godt at forstaa den grundigt. Vi antager, at Modstanderen begynder sit Angreb med at forsøge paa at slaa os i Ansigtet.

Det første, man maa gøre, er det vanskeligste; men den Kunst kan man snart lære, og Resten følger af sig selv. Lad os sætte, at Modstanderen slaar efter én med den højre Haand. Man dækker sig ved at hæve den venstre Arm og faar Slaget paa Underarmen. Saa lader man sin Haand glide op ad den andens Arm og tager ham om Haandledet.

Der behøves kun en rask, bestemt Bevægelse med Haanden, men man maa være sikker paa at faa fat ved det første Forsøg. Saa gør man et Skridt til Siden med den venstre Fod, slaar Modstanderen bag Øret med den højre Næve og sætter sit højre Ben bag hans højre Ben.

Man holder godt fast ved hans højre Haandled med sin venstre Haand og trækker ham hen imod sig. Saa trykker man sin højre Arm mod hans Overarm, og naar man saa hviler med hele sit Legemes Kraft paa hans højre Arm, kan man let kaste ham til Jorden.

Den samme Taktik kan naturligvis anvendes, hvis han slaar med den venstre Haand. I det Tilfælde dækker man sig ved at modtage Slaget paa sin højre Arm, lader sin Haand glide ned ad Armen, til man faar fat i Haandledet, og bærer sig saa ad som ovenfor beskrevet.

Paa nedenstaaende Fotografier af disse Scener er den ene af de Kæmpende en japanesisk Bryder, medens man af den originale japanesiske Dragt faar det Indtryk, at Kampen føres mellem en Mand og en Kvinde.





Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægter først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft; han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil. Ved at misbruge en Militærordre lykkes det ham at bringe hende og sig selv ombord i et Lystfartøj. Flugten opdages imidlertid hurtig og Fæstningen lader straks nogle Orlogsmænd sætte efter Flygtningene. Efter store Vanskeligheder naa de dog til London, hvor Paul er saa letsindig at aflægge et Besøg i det russiske Gesandtskab.

„Vi er ikke rige," sagde hun. „Vi var bange for at tage ind paa et Hotel —."

„Men det kan slet ikke gaa an," sagde Fyrsten, „vi maa finde en anden Lejlighed til Dem. Solen der oppe svider det smukke Ansigt. Aa ja, vi skal jo helt op i Himlen!"

Han kom ved Hjælp af Lakajens stærke Arm derop, og Marian fulgte ham med en Følelse af Lettelse, som hun næppe havde kendt i hele sit Liv. Det var, som om en stærk Haand var bleven rakt hende i Møde fra den store Bys Skygger. Den gamle Herres Tone, Bevægelser og venlige Øjne, hans bydende og myndige Væsen indgød hende Tillid.

Fyrsten traadte ind i det lille tarvelige Værelse og gik med Besvær hen til en Lænestol. Han sank ned i denne med et patetisk, taknemmeligt Suk, medens Sveden perlede paa hans skaldede Pande. Han tørrede den bort med et frygtelig stort Lommetørklæde og trak Vejret med Besvær.

„Det er jo et rent Dampbad," udbrød han, medens han sad og pustede. „De maa sende Bud efter en Frisør, som kan give mig et Hovedbad, min Ven, eller hvis De ikke vil det, saa maa de give mig lidt af den røde Vin, der staar henne paa Buffeten."

Der stod en Flaske australsk Vin paa Buffeten. Marian havde fyldt et Glas halvt og kom Sodavand i det. Hun havde ikke før lagt Mærke til Omgivelsernes Tarvelighed; men denne Aristokrat med de udadlelige Klæder og den fornemme Mine viste den i al sin Nøgenhed.

„Det gør mig ondt," sagde hun, idet hun svævede let omkring; „men jeg er bange for, at vore Trapper er rædsomme. Hvis jeg ikke havde vidst, at De var Pauls Ven —"

„Aa, det har intet at sige," svarede Fyrsten og tog Glasset. „Det er jo en ren Belønning at se Dem her i Værelset; der behøves ingen anden Pynt, min Ven; Deres Øjne og Solskinnet er nok. Hvis jeg var en ung Mand, saa vilde jeg komme her hver Dag og besøge Dem. Man tæller ikke Trinene paa den Stige, der fører til Paradis."

Han var helt opfyldt af Galanteri, idet han mindedes de Dage, da han kærlighedssyg var styrtet op paa mangt et Kvistværelse i det gamle Paris. Da han havde tømt Glasset og sat det fra sig, begyndte han at tale igen; han støttede sig tungt paa sin Stok med Guldknappen og stirrede saa stift paa sin lille Værtinde, at hendes Kinder blev røde.

„Naa, saa De er Mademoiselle," sagde han og nikkede fiffigt med Hovedet, „og De har ført min Dreng til England? Det er for Deres Skyld, at han har svigtet sine Venner og vendt sit Fædreland Ryggen? Ak ja, min Ven, jeg burde begynde med at skænde paa Dem. Jeg havde i Sinde at skænde paa Dem først, men nu er jeg hjælpeløs, ser De nok — naa, kom saa og sæt Dem ved Siden af mig og lad os snakke lidt sammen."

Han pegede paa en lav Stol, og hun adlød, idet hun næsten satte sig ved hans Fødder. Hun havde aldrig nogen Sinde før truffet et Menneske, som hun havde en saa uforbeholden Tillid til. Hendes egen, for længe siden afdøde Fader, Manden med de støvede Bøger og de enstonige Prædikener, havde kun vakt hendes Medlidenhed. Denne fornemme Russers smukke Ansigt, hans blide og vindende Stemme og hans venlige Fagter fik hende til at spørge sig selv, hvordan hendes eget Liv kunde have været, hvis en saadan Mand havde været hendes Fader.

„De er meget venlig imod mig," sagde hun ganske jævnt, „det er længe siden, jeg har truffet en Ven; jeg synes undertiden, at jeg aldrig mere skal træffe nogen. Jeg kan ikke kalde Paul min Ven, for han er mere end det. Men nu har han jo ladet mig blive ene her —"

Hun rødmede og standsede. Tolma klappede hende opmuntrende paa Armen.

„De skal ikke være bange for at tale til mig," sagde han. „Jeg kender Deres Historie, men den lyder kønt fra disse smukke Læber. De kalder ikke Paul Deres Ven, han er mere end det, ja, hvis han ikke var det, vilde jeg min Tro gøre ham arveløs."

„Jeg elsker ham," svarede hun, idet hun fattede Mod. „Hvad han end gør her, saa kan jeg dog ikke dadle ham. Han har opgivet alt for min Skyld — Gud skal vide, hvor det vilde gøre mig ondt, hvis det ikke blev til Gavn for ham. Og dog, hvorledes kan en Kvinde besvare saadant et Spørgsmaal? Hvorledes kan hun vide Besked med Styrken af en Mands Kærlighed? Hvis De og hans Venner ønsker, at han skal forlade mig, hvis De tror, at det er i hans Interesse at gøre det, saa har jeg ingen Ret til at staa imellem Dem og ham. Det vil være en Lykke for mig at vide, at han er lykkelig."

Tolma bevægede sig uroligt frem og tilbage paa Stolen. Han var kommet for at faa sin Arving ud af den Fælde, han troede, han var kommen i. Han var kommet for at overbevise Paul om, at denne Kvinde var en Øglerske, en Bedragerske, den engelske Regerings Redskab. Da han havde skyndt sig til London fra Paris, havde det syntes ham, som om hans Opgave var den letteste Ting af Verden. Han smigrede sig med, at ingen Mand kendte Kvinderne saa godt som han. Han troede, at han skulde træffe sin Nevø sammen med en Haandlangerske for Evropas Spioner, en Balletpige, Hustruen af en falleret Industriridder eller lignende. Men da han havde talt ti Ord med hende, var denne Antagelse tilintetgjort. „Det er en engelsk Dame, og hun er ærlig," sagde han til sig selv; „det bliver en vanskelig Sag."

„I er to Børn," sagde han, idet han afbrød Marians Forsikringer. „I tror, alting er Leg — Ruslands Skibe og Hære er Legetøj for jer, og dog kan I, som Folk, der er ældre, tænke paa Penge."

Hun tav stille til denne Bebrejdelse.

„Jo," vedblev han meget alvorligt, „I kan tænke paa Penge, Børn, som I er. Det, De har gjort, Made-

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

moiselle, er en stor Forbrydelse mod mit Land. Hvis jeg ikke troede den Historie, som Paul har fortalt mig, hvis jeg ikke sagde, at der er Undskyldninger, som maa være tilstrækkelige, naar en Kvinde er Forbryderen, saa skulde intet holde mig tilbage i dette Værelse saa meget som en Time. Men jeg er ikke som de andre. Jeg kender Mændene, og jeg kender Kvinderne, skal jeg sige Dem. For mig er de som Brikkerne paa et Skakbræt. Jeg har set saa mange blive puttede i Æsken, og om et Par Aar mer eller mindre har Skæbnen gjort det af med mig. De er ung og Livet ligger foran Dem. Jeg skal sørge for, at det bliver et behageligt Liv. De skal bo i England og Paul skal tage med mig til Paris. Jeg holder af unge Ansigter, og jeg er ensom nu paa mine gamle Dage. Hvis det kom an paa mig alene, saa kunde jeg give flere Løfter for Fremtiden. Men jeg maa opnaa for Paul, at han kan vende tilbage til sit Land og vende tilbage med Ære. De maa ikke anse mig for haard. Jeg taler som en Ven af jer begge to, og det kan ikke være anderledes, det er den eneste Maade.“

Marian sad meget stille og bleg og tavs. Hun syntes i dette Øjeblik, at Gud og Mennesker svigtede hende, og dog kunde hun ikke nægte at bringe dette Offer.

„Det er for Pauls Skyld,“ sagde hun med bitter Graad. „Hvis der ikke er nogen anden Maade, saa lad det være saadan, og Gud hjælpe os begge to!“

Tolma hadede at se en fortvivlet Kvinde, naar han ikke kunde borttørre hendes Taarer. Den smukke, pigeagtige Skikkelse, der var saa spæd og ynkværdig, bragte alle hans Ungdomsfølelser tilbage i hans Erindring. Han lagde Marians Hoved imod sit Skød og strøg de Lokker til Side, i hvilke hendes Taarer funklede.

„Mit Barn,“ sagde han blidt, „hvis en gammel Mand kunde gøre et Mirakel, saa skulde det sikkert gøres i Dag. Men hvad vil De have, at jeg skal gøre? Dersom vi ønsker, at Pauls Navn igen skal kendes i Rusland, maa vi saa ikke med Glæde bringe dette Offer? Naar han er hos Dem, naar han er Deres Mand, saa vil man sige: Naa, hun elsker ham for det, som han er værd for hende. Man vil erklære, at De ikke har alle de Kort, De ønsker at sælge til den engelske Regering, og at Paul vil tegne dem til Dem. Saa vil De med Tiden le ad ham og finde en anden Artilleriofficer og et andet Kronstadt. Det vil man sige“.



Marian smilede gennem Taarer.

„Stakkels Paul,“ sagde hun, „hvis han skulde leve af at tegne Kort over Kronstadt, saa kom vi til at sulte.“

Tolma saa’ skarpt paa hende.

„Synes De ikke, at han er begavet?“

„Jo, han er begavet, men ikke paa den Maade. Han vilde le, hvis han hørte det. Jeg tror ikke, at han sover om Natten, bare fordi han er bange for, at jeg skal fortælle noget om de Ting, jeg véd. Han tog først hertil med mig for at være ganske vis paa, at den Hukommelse, han siger, er min Forbandelse, ikke skal gøre Kronstadt nogen Skade. Han var bange for, at jeg skulde tegne Kortene.“

„Kortene? Men De har jo ingen Kort, de blev jo alle sammen brændt, det skrev han til mig.“

„Og det var Sandhed. Men de kan ikke brænde Hukommelsen. Jeg kunde i dette Øjeblik tegne Kronstadt, om det skulde være, og anbringe hvert Fort og hver Kanon rigtigt. Hvis jeg ikke elskede Paul, saa kunde mine Tegninger gøre mig til en rig Kvinde.“

Tolma sad ganske stille. Han overvejede hurtigt hundrede Muligheder. Denne unge Pige havde afvæbnet ham helt. Hvis det, hun sagde, var sandt, havde hun gjort sine Fjender i London ganske vaabenløse.

„Det kan jo gerne være, at De har Ret,“ sagde han med den høfligst mulige Antydning af Tvivl, „det kan jo gerne være, mit Barn. Men hvem tror paa en saadan Historie?“

„Jeg beder ikke nogen om at tro den. Hvorfor skulde jeg det? Hvad har jeg at vinde?“

Hun trak sig tilbage fra ham, rejste sig op og gik hen til Vinduet. Morgensolen funklede paa hendes blege Ansigt og kastede Guldtraade ind i hendes uordnede Haar. Nu var det ikke et Barn, Tolma saa’. Det var en selvbevidst, stolt og skøn Kvinde, som svarede ham.

„Hvad har jeg at vinde?“

Hun gentog dette Spørgsmaal i en lidt spottende Tone. Hun glemte ikke, at hun var i England. Hendes Fædrelands stærke Arm var imellem hende og Rusland.

Manden var for sit Vedkommende rede til at paaskønne Øjeblikkets Skuespil og at optræde i det.

„Mademoiselle“, sagde han, idet han rejste sig med Besvær og indtog en truende Holdning. „De har en Mand at vinde.“

„En Mand. Ak, Fyrste, De spøger.“

Kvinden fra Kronstadt talte, den Kvinde, som, før Kærligheden gjorde hende blød, havde villet slaa Rusland et Slag i dets allerinderste Helligdom.

„De spøger, Fyrste,“ sagde hun igen med en fornem Dames Mine, „og hvad der er mere, De tror mig ikke“.

Tolma svarede hende med at slaa i Bordet med sin Stok.

„Mademoiselle,“ udbrød han, „jeg spøger saa lidt, at dersom De vil bevise, at, hvad De siger, er sandt, saa vil jeg gøre Dem til Pauls Hustru i Morgen.“

Nu var det hendes Tur til forundret at spile Øjnene op. Men han vedblev uden at standse.

„Ser De ikke, at man har taget ham fra Dem, fordi man tror, at De ønsker at lære hans Hemmeligheder at kende? Bevis dem, at Hemmelighederne er Deres og ikke hans, og de vil sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at lukke Munden paa Dem. Det kan jo et Barn forstaa. De er en fri Kvinde i Deres Land. Hvem kan hindre Dem i at tale, naar De vil? Men Paul Zassulics Hustru, vil hun forraade Rusland? Den Knægts Øjne ser min Sandten bedre end vore nu. Det ender med, at han narrer Bonzo alligevel, og jeg vil være der og glæde mig over det. Og det bliver en flink Kvinde, han faar til Hustru, Mademoiselle. De maa ikke modsige mig; jeg, Tolma, siger det, og jeg har aldrig Uret. De skal være min Datter. De skal bo hos mig i Paris, naar De har bevist, at den Historie, De fortæller, er sand.“

Det var kun, fordi han ikke kunde faa Vejret mere, at der kom en Standsning i hans Veltalenhed. Marian lyttede til ham, som hun vilde lytte til en, der talte om Mirakler. Hun havde haft paa Læberne at meddele ham sit Løfte til Paul, sit Løfte om at bevare Hemmelighederne til sin Dødsdag, men Kærligheden bragte hende til at tie. Hun kunde ikke sønderslaa

det Bæger, der saa uventet blev ført til hendes Læber.

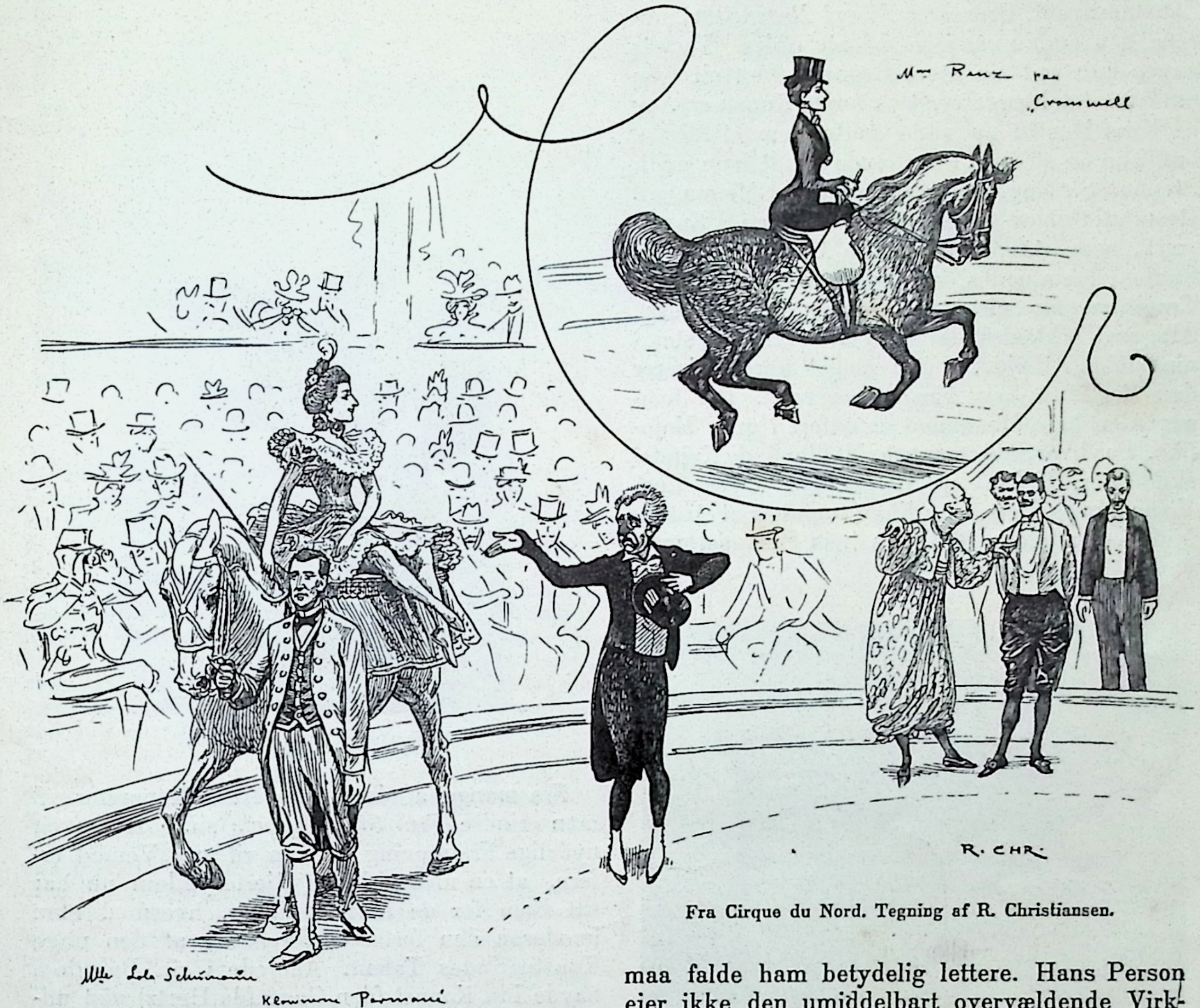
„Jeg skal bevise min Historie, naar og hvor De vil,“ sagde hun med Værdighed. „Giv mig Tid til at faa Pen og Blæk, og jeg skal bevise den nu.“

Tolma hævede Haanden.

„Ikke her,“ sagde han med en teartralsk Bevægelse, „men i Aften i Grev Feodors Hus. Min Vogn skal hente Dem. Vær ikke bange for noget, De har Tolmas Ord.“

Han vraltede ned ad Trappen og raabte højt efter John. Marian stod som bedøvet, men det var Glæden, der bedøvede hende.

Fortsættes.



Fra Cirque du Nord. Tegning af R. Christiansen.

Af Dagens Krønike.

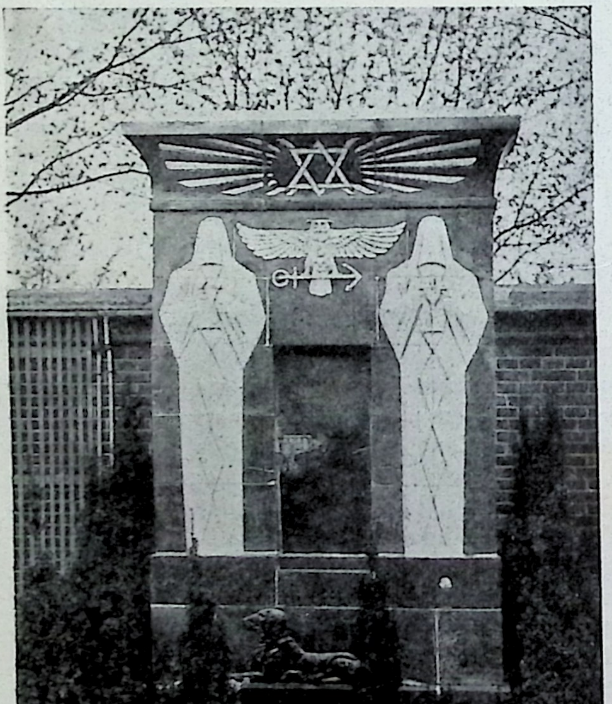
Atter kan vi forskaffe os Nydelsen af at indaande den sansepirrende Cirkus-Atmosfære, atter ser vi Klownen gøgle omkring Rytteren, for at faa os til at glemme de Tragedier, som vokser saa frodigt i Manegens Smuld. Det er i Aar Hr. *Lavater Lee*, som med gode Lokkemidler skal faa det københavnske Publikum, der aldeles ikke er uimodtageligt for Dressur, til at falde for Fode. Man vil endnu fra i Fjor huske Hr. Lavater i Pantomimen Skridt for Skridt arbejde sig op af den stejle Bjergskraaning i de sibiriske Egne og man vil ønske ham, at Vejen til Publikums Gunst, der ikke er mindre vanskelig at vandre, maa falde ham betydelig lettere. Hans Person ejer ikke den umiddelbart overvældende Virkning som Caspars, for hvis Skyld den københavnske Grosserer betænkte sig paa at tage sin Hustru med i Cirkus, men Hr. Lavaters hele Fremtræden bærer Præg af en tiltalende Intelligens. Med en økonomisk Leder som Direktør *Rasmussen,* der passer godt for Cirkus, fordi han aldrig er bange for at vove, har „Cirque du Nord“ da gode Chancer. Den elegante *Therese Renz* som Skolerytterske, den ganske indtagende *Lola Schumann* i Parforceridt, det excentriske Mandfolk *Miss Darling*, *Oscar Lee* som Klown, *Lavater* som Dressør og *Leonard Houcke* som Jockey præsterede Cirkuskunst, som fortjener mange rosende Tillægsord.

En Ballet, i hvilken københavnske Blade var repræsenteret, symboliserede ikke fuldt ud Pressens besnærende Magt, og en Løve var i al sin For-

skræmthed frygtelig at skue. Endnu savner man i Cirkus det Nummer, som faar os alle til at stejle omkap med Hestene.

* * *

For nogle Aar siden bortrev Døden fransk Konsularagent, Grosserer *Albert Berendsen* medens han endnu var i sin bedste Alder. Venner havde han ved sin store Begavelse og sit lyse Sind vundet blandt vor Bys første Kunstnere, og da hans Hustru nu vilde sætte ham et Minde, bad hun en af dem, som havde kendt ham godt, Stephan Sinding, om at rejse ham et Monument. Resultatet blev det ejendommelige Kunstværk, som staar under disse Linier. Sindings Fantasi hæmmedes imidlertid af den jødiske Tradition for Gravenes jævne Udsmykning. Alligevel lykkedes det ham at skabe et stemningsfuldt Arbejde, som i meget karakteriserer den Mand, til hvis Ære det er rejst. Det femsex Alen høje Monument er udført i grøn Majolika. Paa hver Side staar to hvidt tilhyllede Kvindeskikkelser, Tiden og Evigheden. Over dem Visdommens Ugle, hvis Kløer omfatter et Anker. Midt for en mørk Port, paa hvis Hængsel man læser Ordet „Fred“, og som fremstiller Indgangen til Dødens Rige. Endelig er paa Fodstykket under Albert Berendsens Navn anbragt hans Hund, der symboliserer Trofastheden, hvormed hans Minde bevares.



Stephan Sindings Mindesmærke over Albert Berendsen.

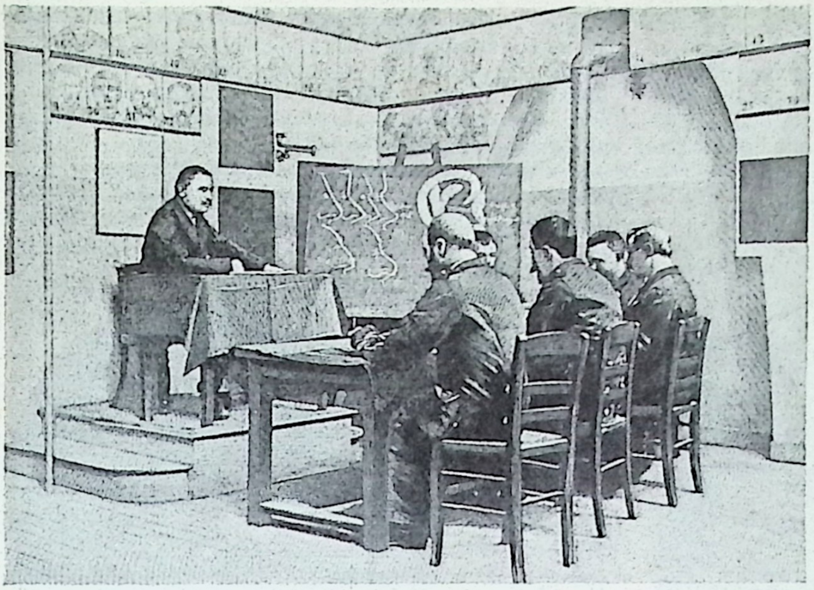
* * *



Violinistinden Fru Ida Koppel.

Fra mange af de senere Aars Koncerter vil man erindre Fru *Ida Koppels* sikre Kunst og nydelige Fremtoning og man vil med Vemod erfare, at en ubarmhjertig Hjertesygdom nu har sat Bom for de Forhaabninger, hvormed man imødesaa den fortsatte Udvikling af den unge Kunstnerindes Talent. Allerede i sin Barndom havde Ida Koppel (den Gang Ida Hertz) vist udpræget musikalsk Begavelse, som hurtig udviklede sig under Kapelmusikus Hilmers Ledelse, senere blev Anton Svendsen hendes Lærer, et Aar studerede hun i Paris hos Marsick og for indeværende Sommer havde hun planlagt en Rejse til Stockholm, for at tage Undervisning hos Tor Aulin. Saaledes viste hun en bestandig fremadstræbende Energi for at vinde op mod Kunstens høje Maal. Hun var 30 Aar gammel, da Buen for bestandig reves ud af hendes Haand.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



En Undervisningstime i det franske Politi.

Det franske Politi er berømt over hele Verden for det Signalements-System over Forbrydere, som er opfundet af Politimanden Bertillon og som allerede i en Aarrække har gjort fortrinlig Nytte ved alle Undersøgelser og Eftersporinger. Enhver, som optages i det franske Politi, maa gennemgaa et Kursus i Kendskabet til det menneskelige Fysiognomi, paa hvilket Systemet støtter sig, og det er fra denne antropologiske Skole, vi i Dag bringer et Par Interiører. Her lærer Politiet i alle Enkeltheder at forstaa og at gengive det menneskelige Portræt i Ord, — et Fotografi som ofte har langt mere Værdi for Undersøgelserne end det, som Fotografen fæster til sin Plade. Tidligere forstod man næppe at affatte et Signalement, som kunde være til nogen rigtig Nytte, thi Udtrykkene vare almindelige og karakteriserede kun lidet: Næse almindelig, Øjne blaa, Haar brunt, Hoved langt osv. Heller ikke Fotografiet strakte til for at komme paa det rette Spor, thi Portrætet narrer ofte og behændige Forbrydere skifter Gang paa Gang Fysiognomi.

Disse Vanskeligheder var det, Bertillon søgte at komme ud over. Han søgte at finde de Ejendommeligheder frem, paa hvilke Politimanden burde fæste sin Opmærksomhed og brød sig ikke stort om det samlede Indtryk af Personen. Intet, som er almindeligt for mange Mennesker, nævnes i hans Signalementer, fordi det jo ikke hjælper til at særtegne nogen. For Højden findes ni forskellige Inddelinger, paa Haarets Farve og Skægets Façon lægges ikke megen Vægt, paa Øjnene ikke heller, men Pandens Skraaning, Næsens Form og ganske særligt alle Bagateller ved Ørets Bygning er det, som giver den Karakteristik, hvorigennem det „skrevne Portræt" faar sin kolossale Betydning.

Vil man tro, at efter nogle Ugers Øvelse finder Politimanden mellem hundrede Arrestanter ved Signalementets Hjælp lettere den, de skal have fat, end om de betjente sig af et Fotografi. Man undgaar at blive ført bag Lyset af en flygtig Lighed og ens Opmærksomhed, som er blevet begrænset, føres nøjagtig derhen, hvor den skal.

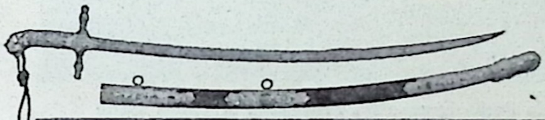
Saaledes bliver ogsaa denne mærkelige Historie fra Pariserpolitiets Arkiv forstaaelig: Man havde faaet indlagt en Mand, som var dræbt af en Geværkugle i Hovedet. Ved Konfronteringen var der en Kone, som overfor Politiet bestemt hævdede, at det maatte være hendes Mand, men alligevel tøvede Politiet længe med at udlevere hende Liget, da de antog det for at være en anden, som de kendte. Ganske rigtig viste det sig siden, at hendes Mand kom til Syne og at Politiet havde haft Ret. Hosstaaende Billede af de to Personer, der var Tale om, gør alligevel Konens Fejltagelse noget forklarlig.

* * *

Til Ære for Oberst *Hector Mac Donald,* hvis Førerskab i Slaget ved Omdurman skaffede ham Berømmelse, blev der givet en Banket af de skotske Foreninger i London og ved samme Lejlighed fik



Fra Pariserpolitiets Arkiv: Forvexlede Personer.





En skotsk Ceremoni: Bordet bestiges efter Festtalen.

han overrakt en pragtfuld Æressabel. Festen var rig paa bevægede Øjeblikke og naaede sin Kulmination i den originale Scene, som vort Billede fremstiller, og som fulgte umiddelbart efter Hovedtalen. Man optog nemlig en af Skotternes gamle Skikke, som bestaar i, at de tilstedeværende med den ene Fod skal betræde Bordet, naar Skaalen for Hædersgæsten drikkes — unægtelig en højst usædvanlig Maade at tilkendegive sin Begejstring paa. Sablen bærer denne Inskription: „Gave til Oberst Hector Archibald Mac Donald til Erindring om hans udmærkede Tjeneste i Sudan og andet Steds."

* * *



En Portrætgruppe fra Prinsessen af Wales sidste Besøg hos Kong Georg.

* * *

„Scene fra en kinesisk Jernbanestation!" Hvem skulde have troet at Kineserne, der er bekendt for den Udholdenhed, hvormed de befæster deres nedarvede Sæder og Skikke, skulde have tilladt noget saa omvæltende Nyt som Jernbanen at nærme sig til selve Hovedstaden, hvor Lokomotivets Fløjten maa forstyrre „Himlens Søn" i hans Drømme. Men Kineserne er blevet ret praktiske og hurtige til at indse, at de kan drage Nytte af mangt og meget uden for deres Mure, og Indførelsen af Banen gik derfor, naar Hensyn tages til den traditionelle Frygt for at forstyrre de Døde, roligere af end man havde ventet. Første Gang et Lokomotiv viste sig i Kina var 1876, men det vakte Harme og Banen fjernedes. Bedre gik det ti Aar efter, da en ny Linje anlagdes. I 1897 kom Banen til Peking i Stand og dens Popularitet er nu allerede sikret, thi Stationen er stadig overfyldt med Indfødte, som skal tage Mærkværdigheden i Øjesyn. Der er saaledes Udsigt til at den kinesike Nation, der led af uhelbredelig Konservatisme, snart vaagner op af Aarhundreders Søvn.

* * *



Balzacs Haand.



Scene fra en kinesisk Jernbanestation.

I Frankrig har man fejret Hundredaarsdagen for *Balzacs* Fødsel, men de, som i denne Anledning har villet gennemstudere de originale Dokumenter, som kunde belyse hans Liv og Levned har været nødsagede til at søge udenfor den franske Grænse, thi saa godt som alt, hvad der findes af Balzacs Efterladenskaber, er nu i en belgisk Privatmands, *M. de Lovenjouls*, Eje. Med enestaaende Samlerflid har han tilvejebragt det interessante Materiale, der efter hans Død vil blive givet tilbage til Frankrig som den, der rettelig bør sidde inde med Minderne om sin store Søn. I denne Samling findes nu det eneste eksisterende Portræt af Balzac, som „Hver 8. Dag" tidligere har bragt en Gengivelse af og tillige en Afstøbning af hans smukke Haand, som vi hermed præsen-

tere. Billedhuggeren Rodin, hvis Balzac-Statue ifjor vakte saa megen Larm, udbrød, da han saa Haanden: „Nu har jeg, hvad jeg behøver. Alene ved Hjælp af denne Haand kan jeg genskabe Balzac.“

Falguière, til hvem Komiteen for Balzac-Statuen henvendte sig, da de ikke kunde bruge Rodins, har ikke gjort sig den Ulejlighed at undersøge det foreliggende Balzac-Materiale. Han har givet Digteren meget store Hænder, hvad denne bevislig netop ikke havde. Statuen er udstillet paa dette Aars Salon og danner ved sin stilfulde Form en absolut Modsætning til Rodins dristige Komposition.

Drageballonen.

Af Lauritz Johansen.

Militær-Etaterne i Evropas forskellige Lande og da navnlig i Tyskland, har i det sidste Aar haft deres Opmærksomhed henvendt paa den saakaldte Drageballon, der ved adskillige Prøver har vist sig som en udmærket Stedfortræder for Kabelballoner af sfærisk Form, hvilke, som bekendt, ved en Vindhastighed af 8—9 Meter i Sekundet er uskikket til at gøre Tjeneste, idet den kuglerunde Form paavirkes stærkt af Blæst. Vindens Styrke er jo sjeldent konstant, saa dens Paavirkning bliver forskellig, hvorved Ballonens snart op- og nedgaaende, snart omdrejende Bevægelse, gør det omtrent umuligt at anstille Iagttagelser fra Gondolen.

Ved Drageballonen, som er givet Form af en mod Horisonten skraat stillet Cylinder med halvkugleformede Ender, søger derimod Vinden, ligesom ved selve Dragen, at hæve Legemet. Til Sikring for Ballonens rolige Leje tjener to Organer. Det ene er Styret. Dette bliver dannet af en med Luft fyldt Sæk, som lægger sig om den bagerste, nederste Del af Ballonen. Som andet Organ tjener Sejlfladerne, som ved eventuelle Svingninger gør Modstand mod disse.

For at Vinden nu ikke skal faa nogen Angrebsflade, er der sørget for at de ved Vinden fremkomne Indbugninger, bliver undgaaet. Dette bevirkes derved, at der i Ballonens Indre i den bageste Del bliver indsat en horisontal Skillevæg, hvis underste Del fylder sig med Luft gennem den mod Vinden rettede Aabning, naar Ballonen benyttes. Det ved Vinden opstaaede Tryk i Ballonens underste Del forplanter sig nu videre i det Indre af Gasrummet, indtil den forreste kugleformede Afslutningsvæg. Det af Vinden paa Ballonvæggen udøvede Tryk bliver altsaa paralyseret ved det lignende fra neden kommende Tryk, plus det indre Gastryk. Da Ballonen er fuldstændig lukket, er der til Forebyggelse af en eventuel Sprængning, anbragt en Ventil, som ved en Snor er forbundet med den horisontale Skillevæg. Udvider Gassen sig nu, trykkes Skillevæggen nedad, og Ventilen aabnes automatisk, hvorved Gassen strømmer ud. En anden Snor fører fra samme Ventil ned til Gondolen, saa Luftskipperen kan aabne for Gassen, naar Nedstigningen er bestemt. Styresækken antager først sin fulde runde Form derved, at den ligeledes er forsynet med to mod Vinden rettede Aabninger, dog kan Vinden stadigt atter udtræde gennem en Aabning foroven i Styresækken, saa der i denne hersker et ringere Tryk end i Ballonens underste Del, (kaldet Ballonetten,) hvis overflødige Luft undviger gennem en Ventil i Styresækken.



En Drageballon.

Ballonen er ikke forsynet med Net, men med et Lærredsbælte, hvortil Gondolen befæstes ved Hjælp af et Tovsystem, hvortil Kablet er fastgjort, dog ikke direkte, idet nemlig Kablet er gjort fast til en Skiveblok, der igen staar Forbindelse med et Tov, der udgaar fra Lærredsbæltet, saa det stadigt vil kunne skifte Stilling.

Ved disse forskellige Indretninger er det lykkedes at opnaa den fornødne Stabilitet for Ballonen, saa at den omtrent staar ganske stille, selv i stærk Blæst.

Drageballonen er allerede indført af Krigsministerierne i Tyskland og Østrig og er taget i Tjeneste for Signalisering og Telegrafering uden Traad, saa man sikkert kan betegne den nye Opfindelse som et Fremskridt paa Aeronautikkens Omraade.

Konstruktøren af Ballonen er Kaptajn *Parceval*; senere er den forbedret af Løjtnant *v. Siegesfield* og Fabrikant *A. Riedinger* i Augustenborg, som har taget Patent paa Drageballonen.

Kendte Navne

fra By og Land.

Udnævnelse.

Den nye Sparekasse-Inspektør, *Vald. Bindslev*, er født i Hjørring. I kort Tid var han ansat ved det derværende Posthus; men da der blev ham tilbudt en Stilling ved Amtstuen, modtog han denne Plads, hvor han ved sin pligtopfyldende Karakter og medfødte Dygtighed forstod at vinde sin Amtsforvalters Interesse. Derpaa blev han i 1886 ansat i Sparekassen i Aalborg, hvor han et halvt Aar efter blev Bogholder. Gennem sin lange Virksomhed i Aalborg Sparekasse har han haft Lejlighed til at indlægge sig store Fortjenester, og da denne fejrede sit 70 Aars Jubilæum, vakte hans historiske Skildring af Sparekassen berettiget Opmærksomhed. Han vil ved sit vindende Væsen forstaa at skabe sig mange Venner i sin ny og omfangsrige Virksomhed.



Sparekasse-Insp. Bindslev.

Jubilæum.

Den 21. Maj 1859, altsaa for 40 Aar siden, begyndte *Wilhelm Prior* sin selvstændige Virksomhed som Boghandler i Hovedstaden. Under sit Ophold i Udlandets forskellige Storbyer havde han tilegnet sig et grundigt Kendskab til den udenlandske Boghandel, og snart voksede hans Forretning saa meget, at han saa sig nødsaget til at foretage en Udvidelse, som medførte Købet af den store Ejendom, hvori han indtil nu har drevet Boghandelen op til en af de største her i Byen. I Slutningen af 70'erne fik han Prædikat af kgl. græsk Hofboghandler. Ikke alene som Sortimentsboghandler og Kommissionsforretning for Boghandlere, men ogsaa som Forlagsboghandler nyder han stor Anseelse blandt Kolleger og Publikum. Med stedse usvækket Energi og Dygtighed er han Sjælen i sin store Forretning.



Hof-Boghandler W. Prior.

Den 1. Juni kan Hr. Kaptajn *Scharnowsky* i Horsens fejre sit 25 Aars Jubilæum som Stationsforstander. Samtidig har han været Statsbaneembedsmand i 31 Aar, idet han 1. Juni 1868 ansattes som Assistent paa Vamdrup Station. 1. Juni 1874 udnævntes han til Stationsforstander i Holstebro, hvor han virkede i 19 Aar, og hvorfra han forflyttedes til Aalborg. Her var han i $5^1/_2$ Aar og fungerede i denne Tid adskillige Gange som Trafikinspektør. Siden 1. November har han været Stationsforstander i Horsens.

Gennem denne lange Virksomhed er Kaptajn Scharnowsky selvfølgelig kommet i Berøring med et meget stort Publikum, der har lært at værdsætte ham som en sjælden pligtopfyldende og tillige human Embedsmand, der for enhver Pris vilde have Orden i Tingene og forøvrigt altid var rede til at hjælpe enhver — ligemeget om høj eller lav — til Rette.



Kaptajn Scharnowsky.

Man ser ved første Øjekast, at Hr. Scharnowsky er Militær. Den spændstige Anstand, hans hele Optræden er forlenet med, peger særdeles bestemt paa den gamle Soldat. Og Soldat har han været, endda med Liv og Sjæl. Han var 21 Aar gammel, da den anden slesvigske Krig udbrød. Straks meldte Hr. Scharnowsky sig som frivillig og blev ansat ved 3. Regiment, der sammen med 18. Regiment fik skrevet det gode Skudsmaal, endda af Fjenden, at „ved Mysunde, Dybbøl og Als var udrettet alt, hvad der var muligt for selv de braveste Tropper."

Scharnowsky vil fra hine Dage mindes som en varmblodig, begejstret Yngling med Sang paa Læben og Mod i Brystet. Det varede ikke længe, inden han udnævntes til Sergent og Dannebrogsmand. Inden dette Hæderstegn naaede ham, var han imidlertid udnævnt til Officer, og Korset kom han derfor aldrig til at bære. Det var under Dybbølkampen og specielt under Stormen 18. April, at S. udviste et saa stort personligt Mod, at han indstilledes til Officer samt til den Tapperhedsmedaille, der forøvrigt aldrig blev uddelt. Som Embedsmand har S. erhvervet sig den største Anseelse.

Dødsfald.

Søminemester *P. Chr. Truelsen*, som for kort Tid siden døde paa Garnisonssygehuset, var oprindelig ansat i Ingeniørkorpset, hvor han naaede at blive Stabssergent. Derfra gik han over i Søminekorpset, hvor han ved sin Dygtighed blev en meget betroet Mand. Som Søminemester maatte han foretage adskillige Rejser for Marinen, og denne havde i ham en baade dygtig og afholdt Repræsentant, der forstod at gøre sig gældende ogsaa under fremmede Forhold. Den Afdøde var dekoreret med Ridderkorset.

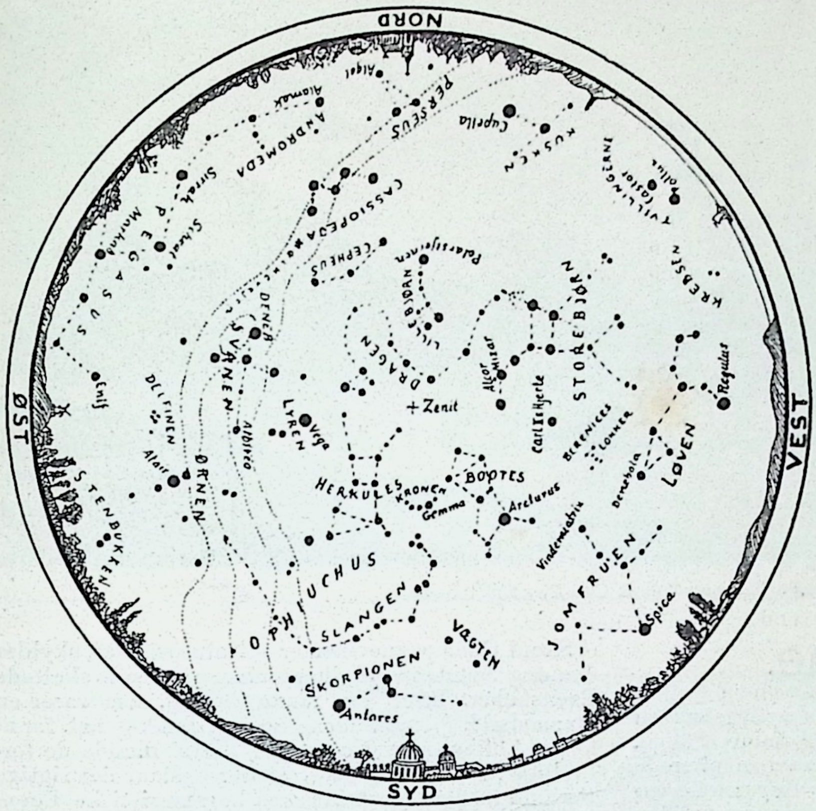


Søminemester Truelsen.

Forhenværende Havnefoged i Nyborg *Ferdinand Christian Pantmann* er afgaaet ved Døden, 66 Aar gl. Han var født i Nyboder, indtraadte som 10 Aars Dreng i Marinen og kom med i Krigen, da han var 16 Aar gammel. I 1864 var han om Bord paa „Rolf Krake" hvor han med enestaaende Mod vovede sig frem i den stærkeste Ild. Efter længe at have faret til Søs paa lange Togter blev han Havnefoged i Nyborg, en Post, som han udmærket udfyldte i nogle og tyve Aar. Mange var de Venner, som hans brave og elskværdige Fremtræden i denne Tidsrække skaffede ham, og gennem flere Tillidshverv fik han Beviser paa den Agtelse, han nød.



Havnefoged Pantmann.



Et nyt Sanatorium.

For et Par Aar siden fremlagde den unge Doktor *Saugmann* paa et Lægemøde en Plan om Oprettelse af et Sanatorium for Brystsyge herhjemme, og med den Energi, som er vor Lægestands Særkende, optoges Idéen, der snart viste sin Levedygtighed, saaledes at man om kort Tid staar færdig til at begynde en Virksomhed, som sikkert kan bringe den tilsigtede Velsignelse. Sanatoriet er beliggende i en af vore skønneste og luneste Egne, Fakkegrav, paa Nordsiden af Vejle Fjord, ca. 1000 Alen fra Stranden, beskyttet af Skov og høje Bakker. Doktor Saugmann, som i 1890 selv maatte søge Lægedom ved Dr. Brehmers Kuranstalt i Gørbersdorf, undfangede her Ideen til et hjemligt Sanatorium, og han mente, at vi i Vejleegnen havde rige Betingelser for et saadant.


Doktor Saugmann.

Naar han nu som Overlæge paa denne ny Helbredelsesanstalt begynder sin Virksomhed, vil det inden lang Tid sikkert vise sig, at Lægestanden har valgt den rette Mand, som med sikker Haand og paa Grundlag af sin store Erfaring vil forstaa at lede denne.

Han er født paa Corselitze 1864, blev Student fra Herlufsholm 1882 og tog Embedseksamen med laud præ ceteris 1889. Tre Aar har han paa Rejsestipendium opholdt sig i Udlandet for at studere Brystsyge.

Stjernekortet.

Naar man betragter Stjernehimlen paa følgende Tider:

21. Maj Midnat,
5. Juni Kl. 11 Aften,
21. Juni Kl. 10 Aften,

saavel som de mellemliggende Dage paa omtrent samme Klokkeslet, ser man lavt i Syd *Skorpionen* med den klare røde Stjerne *Antares*.

Højere oppe ses den lange Stjernerække i *Slangen* og endnu højere *Kronen* med *Gemma*. Tilhøjre for denne staar den meget klare, rødlige *Arcturus* i *Bootes* og lavt i Sydvest *Spica* i *Jomfruen*. Lige mod Vest nærmer Løven med *Regulus* sig sin Nedgang, medens man højere oppe ser den velbekendte „Karlsvogn" i *Store Bjørn*. Pilen gennem dens bageste Hjul peger mod *Polarstjernen*. Lavt i Nordvest ses *Tvillingerne*, lidt længere tilhøjre staar den klare hvide Stjerne *Capella*. Noget højere i Nord til Øst ses *Cassiopeja* i Mælkevejen, og mod Øst *Svanen*, hvis 5 Hovedstjerner danne et stort liggende Kors. Over dette funkler *Vega* i *Lyren*, og lavere ses Atair i Ørnen mellem et Par mindre Stjerner.

Planeten Mars passerer den 12. Juni tæt forbi *Regulus*, den klare Planet Jupiter ses tilvenstre for *Spica*. Saturn staar meget lavt mellem Skorpionen og Skytten.

Torvald Køhl.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det idag udkommende Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: *Weyses:* Skøn Jomfru, luk dit Vindu op, sunget af Hr. Cornelius Petersen paa de store Viseaftener i Casino. Af klassiske Arbejder bringer Heftet *Richard Wagners:* Pilgrimskor af „Tannhäuser" for Orgel og Harmonium samt *Haydns:* Østrigsk Hymne for Violin med Piano. Fremdeles et Intermezzo: „Liliekonvallen" af Ludv. Maquard-Rasmussen og „Visen om Suzette" fra Olfert Jespersens „Münchhausen".

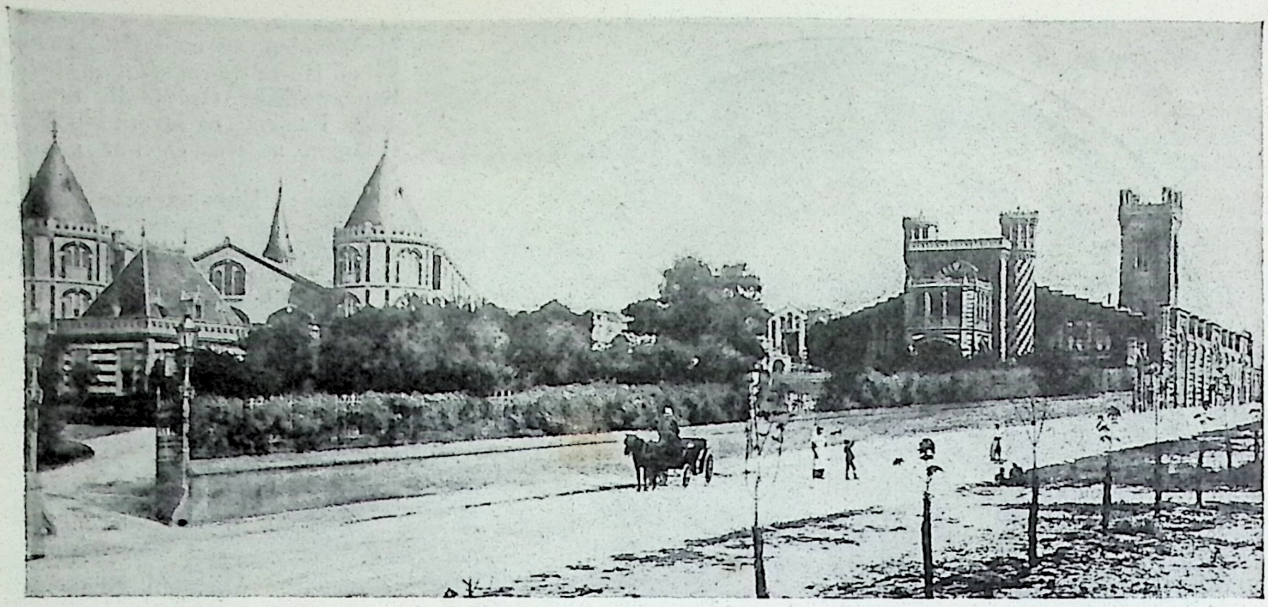
Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 25 var

Hannibal.

Ialt indkom 1125 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Frk. *Andersen*, Adresse: Bisted, Livjægergade 25. 2. Ø. 2. Præmie *J. Ibsen*, Frederiksvej 1. F.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*



Veuve Pommery Fils & Co.s Ejendom i Reims.

Champagne.

De gamle Drikkeviser genfødtes nylig sammen med svundne Tiders mange andre Sange. Hvilke Drikke var det nu, som inspirerede disse Viser? I Aarhundredets Begyndelse var det Druen i al Almindelighed, man lovpriste og karakteriseredes den nærmere, var det oftest Punschen, som kunde gøre Regning paa begejstrede Ord. Senere kommer man ind paa nærmere at specificere sin Kærlighed til de enkelte Vinsorter, og det er da ganske naturligt særlig Champagnen, man besynger. Chr. Winther skriver Visen: „Rask nu lad Champagnen knalde". Paa Rejsen til Vinlandene synger Henrik Hertz:

Fra Portugal og Spanien
vi drage til Champagnen;
her slaa vi os til Ro.

Og i de berømte Strofer: „Naar dit Humør er graat" anbefaler Erik Bøgh Champagnen som det eneste fornuftige Middel mod alskens Elendighed.

Gaar vi nu videre frem i Tiden og kommer til den aktuelle Vise, da nøjes man ikke længer med at besynge den særlige Vinsort, men man gaar et Skridt videre og tager det specielle Mærke op til digterisk Behandling. For Champagnens Vedkommende er det saaledes f. Eks. bestandig *„Pommery"*, som gaar igen i Viserne:

En Pommery — Østers? Javel!
To Kaffe, Kakao, Martel —
Imorgen er Gagen ej mer —
Det er Københavnermaner.

I en anden Vise: „Gammel Pommery stak han Summer i", i en tredie: „Nogle drak kun Chokolade med en Romer i, men de fleste tog nok Smørrebrød og Pommery", i en fjerde: „Godt Humør man kommer i ved den første Pommery", og saa fremdeles.

Dette saa meget besungne Mærke skyldes det verdensberømte Hus *Veuve Pommery Fils & Co.* i Reims, som altid har været Hovedpladsen for Champagnedyrkning. Champagnevinen selv har en Historie, der strækker sig tilbage til det romerske Kejserdømme, men mousserende Champagne skal først være bleven fremstillet henimod Slutningen af det syttende Aarhundrede, og det er et Benediktinerkloster ved Marnefloden, som roser sig af, at en af dets Munke var den første, som opfandt Kunsten at fremstille mousserende hvide Vine af mørke Druer.

Skønt Champagnevinen er et Naturprodukt, skylder den dog Nutidens Fabrikanter mange af sine skattede Egenskaber. Efter den første Gæring, som varer en Maanedstid, fyldes Fadene op og tillukkes tæt, for at holde Luften ude. Nu gælder det at blande de forskellige Mærker saaledes, at der opstaar det rigtige Forhold mellem hvert Mærkes karakteristiske Egenskaber i Retning af Smag, Duft og Buket. Fire Femtedele af de mørke Druers Vin og en Femtedel af de lyse Druers blandes i Almindelighed sammen, idet de første giver Styrke og Fylde, de sidste Finhed og Moussering. Efter en Maanedstids Forløb kommer Vinen paa Flasker, og opbevares i to eller fem Aar, eftersom Smagen er paa de forskellige Markeder.

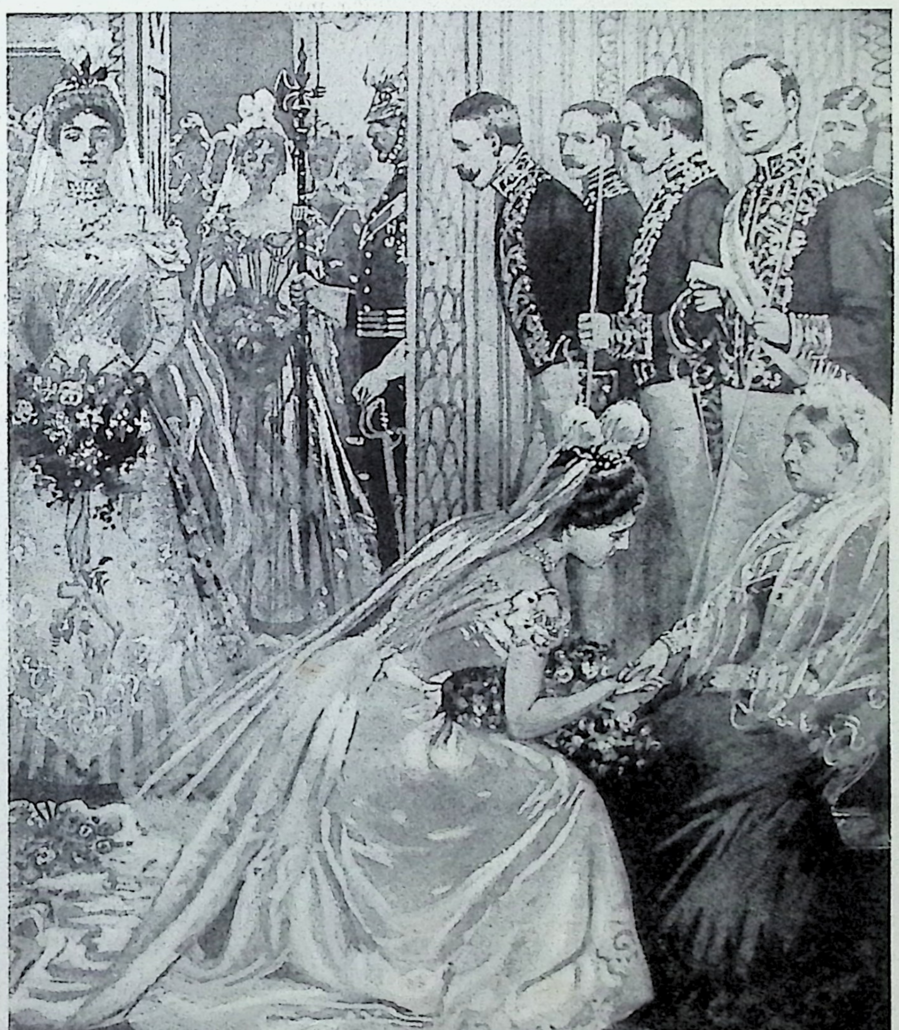
Veuve Pommery Fils & Co.s Ejendom i Reims er noget ganske imponerende, dens højtragende, med Murtinder og Brystværn forsynede Taarn, kan ses langt borte. Man træder ind af en gotisk Porthvælving, som fører til en rummelig Forhal, der er 180 Fod lang og 90 Fod bred, og hvis Tag bæres af Jernbjælker uden Piller. Den ene Række af Fade med gamle Aargange af Champagne ligger opstablet ved Siden af den anden overalt, hvor man vender Øjet. Til venstre ligger to uhyre Fade som kunne rumme over 50000 Litres, og over disse strækker der sig en Platform. Dampelevatorer, hvoraf hver kan løfte otte Fade paa engang, staa i Forbindelse med Kælderne forneden. Kælderne bestaa af 130 store Skakter, som ere 90 Fod dybe, og hvis Bund er 60 Fod i Firkant. Disse Skakter ere forbundne ved Gallerier af en saadan Udstrækning, at man godt kan gaa omtrent halvanden dansk Mil i disse underjordiske Gange uden to Gange at passere samme Sted. For Øjeblikket ligger her en Million Dusin — tolv Millioner Flasker Vin, et Lager, som altid bliver vedligeholdt, og som svarer til fem Aars Gennemsnitsforbrug. I Aarets Løb blive disse Kældere besøgte af ca. tre tusinde Mennesker, til hvis Førerskab der stadig holdes to Mand. Noget over seks hundrede Mennesker i alt er beskæftigede her. Firmaets Ihændehavere eje selv store Vinbjerge, i Særdeleshed i Verzenay, Ay og Bouzy, hvor den bedste Vin vokser.

Danmarks Repræsentant for dette Verdensfirma er Hr. *Chr. E. Rothe.* Vi bliver her hjemme stadig større Champagneforbrugere og Pommery har vundet et anseligt Ry. Man tør ganske rolig gaa ud fra, at det er dette Mærke, som inspirerede Lumbye til en Champagnegalop, hvortil intet Land i Verden kan opvise Magen.

Illustreret Familieblad

Hver 8 Dag

Nr. 36. Aargang 1898–1899. Søndag den 4. Juni 1899. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet



Unge Damer, som skulle indføres ved det engelske Hof, modtages af Dronning Victoria.



Hun gik ind i det lille hyggelige Værelse, hvor hendes Mand sad og røg sin Pibe og varmede sine Fødder foran Kaminen. Hendes Ansigt var præget af en meget hemmelighedsfuld Mine, da hun omhyggelig lukkede Døren efter sig og trak sin Armstol hen foran Ilden. Saa begyndte hun: „Poul!“

„Naa“ — sagde Manden, meget lidt nysgerrig.

„Du kan jo nok huske, at jeg sagde Dig, at det var min faste Overbevisning, at vores Logerende ikke var rigtig klar i Hovedet?“

„Naa“ — sagde Manden igen, temmelig ligegyldig.

„Nu ved jeg, at jeg har Ret. Du kan være overbevist om, saadan som jeg ogsaa altid har sagt, at den gamle Mand er ganske moden til Galehuset.“

„Hvad har han da gjort?“

„Gjort? — Ja, hvad har han ikke gjort!“, udbrød hun halvt fornærmet. „Du kender hans Galskab med sine Papirer. Dem maa der ikke røres ved og de maa ikke støves af og de skal blive liggende, hvor de ligger, aa, Gud ja, man skulde tro det var smaa Børn, saadan som han tager sig af dem. Og saa tænke sig en Mand i hans Aar, helt graahaaret og kroget, der ikke tænker paa andet end saadan nogle dumme, gamle Papirer. Han skulde saamænd hellere tænke paa sin udødelige Sjæls Frelse!“

„Amen,“ svarede Manden med dyb Bas.

„Hør nu“, fortsatte Konen, „i Morges gik han ud og saa sagde han til mig: „Fru Thomsen, jeg er ikke hjemme til Frokost i Dag.“ — „Vel,“ sagde jeg, uden i mindste Maade at vise ham, hvor forbavset jeg var, for nu i næste Maaned, Poul, er det fem Aar siden, at den gamle Mand kom til at bo hos os, og i den Tid har han kun to Gange spist ude, sidste Gang var endda for mere end to Aar siden. Men jeg lod mig ikke mærke med noget, hensynsfuld som jeg altid er, og saa gik han.

„Nu kan Jenny fortælle Dig, hvis Du ikke vil tro mig, at det er godt et Aar siden hans Arbejdsværelse blev gjort rigtig rent. Lige saa snart han altsaa er ude af Syne, kalder jeg paa Jenny, og vi faar hurtig fat i den store Fejekost, Støveklud og en Spand med varmt Vand. Naa, Jenny er jo, som alle Piger, noget skødesløs, men alligevel en meget flink lille en, og jeg siger saa til hende: „Jenny! Du maa ikke røre den gamle Herres Papirer, for vi faar et farligt Spektakel, hvis der kommer nogle af dem bort. Og jeg hjalp hende med at stable dem alle paa en Stol, og hun begyndte med at støve Bordet af, og jeg tog en Spand og gav mig til at vaske Vinduet, som ikke var til at se igennem for bare Snavs, — men hvad skal jeg gøre, naar den gamle Mand er i sit Værelse fra Morgen til Aften . . . Og hvad tror Du saa der skete?“

„Papirerne blæste vel ud af Vinduet.“

„Aa, hvor Du er dum, Poul, næsten mere end man skulde tro muligt . . . Som om Papirerne kunde blæse op fra Stolen og flyve lige ud af Vinduet, ligesom Spurve! Nej, — noget meget værre. Der stod jeg paa Kanten af Vindueskarmen og polerede Ruderne, da jeg hørte Jenny skrige — aah, sikken et Skrig! Jeg troede hun havde slaaet noget itu, og raabte til hende: „Hvad har Du nu kastet i Gulvet, din tossede Pige?“ Saa lugter jeg Røg, og ser Jenny staa og bakse med noget henne ved Ovnen. I en Fart sprang jeg hen i Værelset, og . . . . Du Store! laa ikke der den største Halvdel af disse velsignede Papirer og brændte i Ovnen, mens Jenny stod og prøvede paa at faa dem ud, og nær havde sat Ild i sig selv. Og det var et Forsynets Vidunder, at ikke hele Værelset brændte, og jeg og Jenny med!

„Og hvad tror Du saa det dumme Bæst havde



Jenny table ganske Hovedet . . .

lavet? Til en Begyndelse havde hun flyttet Stolen med Papirerne paa helt tæt op ad Ilden, hvad hun for det første ikke skulde have gjort, saa lagde hun en rigtig tung Bog op paa dem, og naturligvis begynder Papirerne at glide og glide, til de alle pludselig dumper ned. Nogle gaar lige ind i Ilden og sætter Blus paa de andre, og efter et Øjebliks Forløb var der livlig Ild i Stuen.

„Jenny tabte ganske Hovedet og blev ved at skrige op som hun var gal, men jeg tog Spanden, som var fuld af Vand og tømte den over Baalet, — det lavede et kønt Griseri paa den pæne Ovnplads. Du kan tro der var ikke mange af Papirerne, som saa ordentlige ud, da det var forbi — naa, jeg gav dem til Jenny! Hun blev ved at græde, og jeg maa sige, det gjorde mig ondt for hende, — saadan en Elendighed for de Papirers Skyld, min Sandten som om der var brændt Hul i et Gulvtæppe, eller nogle kostbare Sager slaaet i Stykker . . . . Men jeg kendte den gamle Mand, og var vis paa, at der vilde komme Ubehageligheder ud af det.“

„Han har vel ikke givet os en Opsigelse“, spurgte Manden noget ængstet.

„Næ, han har ikke talt om at ville forlade os, men — se, vi fik jo Værelset helt pænt og rent i Stand, til han kom igen, og rene Gardiner hængt op og alle Bøgerne i Orden og jeg sagde til mig selv, da jeg hørte ham paa Trappen: Bare han nu rigtig vilde lægge Mærke til, hvor flunkende fint her er blevet, og saa ikke tænke paa sine Papirer. Jovist! Han aabner Døren, ser paa mig, dernæst rundt i Værelset, og saa paa Bordet.



Det er ikke alle mine Papirer . . .

„Hvor er mine Papirer?“, spørger han. „Her“, siger jeg, og peger paa dem, der ikke er brændt. Han begyndte at se dem igennem, hurtig, meget hurtig, og hans Haand ryster, som om han havde Feber. Saa ser han paa mig. „Det er ikke alle mine Papirer“, siger han saa strengt, som om han talte til en lille Pige, der havde været uartig.

„Ja, jeg er meget ked af, hvad der er sket, men de andre Papirer er kommet noget til“, sagde jeg. Nu kan Du jo tro mig eller ikke, lige som Du vil, Poul, men Manden blev lige saa kridhvid i Ansigtet, som hvis jeg havde fortalt ham, at han havde mistet hver Skilling af sin Formue. Han faldt lige om i en Stol og jeg tror ikke, han havde Styrke til at staa oprejst. „Hvor er de?“, spurgte han. „De er brændt“, sagde jeg, „nu skal jeg fortælle Dem det ganske som det er gaaet til.“

„Men han ikke saa meget som hørte efter. Pludselig styrtede han op, gik hen imod Vinduet, vridende Hænderne som i Dødskamp og raabte: „Gud i Himlen! Det er ikke muligt . . . . et helt Livs Arbejde!“ — Saa satte han sig ned, ganske rolig, og sagde ikke et Ord mere. Og da jeg spurgte ham, aldeles høfligt og uden at vise den mindste Vrede over hans Opførsel, om jeg skulde bringe ham hans The, svarede han mig stadig ikke et Ord.

„Og nu har jeg ventet paa, at Du skulde komme hjem, saa jeg kunde fortælle Dig det, for jeg er aldeles sikker paa, at Manden er gal, han har hidtil været gal paa en rolig Maade, men nu er han bleven rigtig gal . . . Og alt for de Papirers Skyld. Det var en anden Sag, hvis de tilhørte fremmede og han skulde betale dem. Men det er altsammen noget, han selv har skrevet, og vilde han, kunde han let skrive det om igen, i Stedet for at paakalde den Almægtige i den Anledning, — det kalder jeg nu ligefrem Gudsbespottelse.“

Manden fyldte noget eftertænksomt sin Pibe.

„Nu skal jeg fortælle Dig noget“, sagde han efter en Pavse, „den gamle Mand skriver til Bladene, og naar det ikke er færdig i rette Tid, faar han Ubehageligheder. Saadan er det.“

„Der er Du nu igen fejlt underrettet. Saadan noget som det, han laver, kommer ikke i Bladene. Jeg har flere Gange prøvet paa at læse i det og det er fuldt af den Slags Ting, som ingen rigtig Kristen bør have noget at gøre med. Der er Ord som dem paa Recepterne, lange Rækker af Tal og Tegninger uden Hoved og Hale og en hel Masse om Solens Tiltrækning og Planeternes Bevægelser. Det er meget muligt, det er rigtig altsammen, det skal jeg ikke udtale mig om, men det lyder ikke godt, vel, Poul?“

„Næ, det gør det jo ikke,“ indrømmede Manden.

„Husker Du —“, blev hun ved, „at jeg en Dag fortalte Dig om en anden Mand, der saa

helt forstyrret ud, som kom og besøgte ham, og de talte sammen lige forvirret, medens jeg stillede Theen ind. Vores egen gamle læste op for den anden noget af sine Papirer, og for mine Øjne klappede den fremmede Fyr ham paa Skulderen og sagde: „Det bliver en stor Opdagelse, en meget stor Opdagelse, maaske Tidsalderens største!“ „Tror Du?“ spurgte vores Mand og saa paa sine Papirer med Øjne saa lyse og lykkelige som var han en forelsket Knøs. Det var da noget mærkværdigt noget at høre paa.“

„Jeg vil bare ikke haabe, at han giver os en Opsigelse,“ sagde Manden.



Men Gud, hvad var dog det?

„Næ, det skal Du ikke være bange for. Endnu er han ikke gaaet og han gaar saamænd heller ikke, for jeg vil sige til ham . . . . . . Men Gud! hvad var dog det?“

Et højt Knald, som fra et Gevær, brød pludselig Stilheden i det lille Hus. Saa fulgte den dumpe Lyd af et Legeme, der faldt.

„Det er her! det er ovenpaa! Der er sket noget med vores Logerende. Løb, Emmy, løb hurtig,“ raabte Manden, medens han i Rædsel krøb sammen i Armstolen. Konen var allerede oppe af Trapperne. Saa hørte han hendes Skrig og i næste Øjeblik var hun ved hans Side saa bleg som et Lagen.

„Poul,“ gispede hun, „han har gjort det! Jeg sagde det for længe siden, at han var gal, og nu har han gjort det: han har skudt sig med en Revolver! Aa Gud i Himlen! hav Medlidenhed med os“, raabte hun, og vred sine Hænder. „Hvad har vi gjort, at dette skulde hænde os, — vi, som altid har levet hæderligt. Nu skal vi have Politi ind i Huset og Ligsyn og retslig Undersøgelse og alle Naboerne. Og det for nogle brændte Papirer.“ Halvt besvimet faldt hun om i en Stol.

Og medens Manden vedblev at stirre omkring i Rummet og hans Hustru jamrede over Menneskenes Fordærvelse, havde i Værelset ovenover dem Opfinderen langsomt udaandet.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Ærespligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægter først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft; han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil. Ved at misbruge en Militærordre lykkes det ham at bringe hende og sig selv ombord i et Lystfartøj. Flugten opdages imidlertid hurtig og Fæstningen lader straks nogle Orlogsmænd sætte efter Flygtningene. Efter store Vanskeligheder naa de dog til London, hvor Paul er saa letsindig at aflægge et Besøg i det russiske Gesandtskab.

XXV.

Tolmas Ord.

Det var om Aftenen, og tre Mænd ventede i den store Sal i Grev Talvis Hus i South Audley Gade. Sølvuret paa Kaminhylden havde lige slaaet ni, og dets Dikken var den eneste Lyd, man kunde høre.

Af de tre, som ventede, var kun Tolma rolig. Han sad og drev i en Lænestol og røg uophørlig russiske Cigaretter, medens han ofte førte et Glas Chartreuse til Læberne. Der var et venligt Smil i hans Ansigt, en Mands Smil, naar han har spillet et godt Kort ud og venter paa, at Modstanderne skal bekende. Han saa' atter og atter paa Bonzo, den anden af de tre, som gik frem og tilbage paa det svære Gulvtæppe, ind og ud af Skyggen af det Lys, som faldt ud under Lampernes Skærme. Men Bonzo vidste ikke, at Fyrsten saa' paa ham. Han gik rastløst frem og tilbage med Hænderne paa Ryggen. Han røg ikke en Gang. Hvis han havde Øje for noget, var det for et Ark hvidt Papir, der laa paa et Skrivebord i Vinduesnichen. Paa det hvilede hans Blik ofte, som om en uset Haand skulde gøre et Under paa det. Han var bange for, at der skulde vise sig Linier paa Papiret.

Den tredje Herre, Grev Feodor, sad paa en Sofa nær ved Døren. Han havde en russisk Avis i Haanden, men han læste ikke. Han saa' ofte henimod Sølvuret. Han syntes at vente paa, at én eller anden skulde bryde Tavsheden. Da saa Klokken var fem Minuter over ni, hørte man pludselig en Vogn nede for Døren, og han rejste sig med et lille Suk af Lettelse. I samme Øjeblik stod Bonzo ganske stille med et tilfreds Udbrud:

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

„Aha,“ sagde han, „de kommer altsaa!“

„De mener, at hun kommer,“ sagde Tolma.

„Jeg venter og ser,“ svarede Bonzo diplomatisk. „Jeg venter intet af en Kvinde, min Fyrste.“

„Og dog skylder De en Kvinde alt, min kære Oberst.“

Bonzo vedblev igen at vandre frem og tilbage, men pludselig standsede han ved Døren. Der stod en Lakaj for at melde en Gæst.

„Mademoiselle Best“, meldte Fyren højt.

Marian traadte ind i Værelset.

„Bravo! Bravo!“ udbrød Tolma og søgte med Besvær at komme paa Benene. „Jeg sagde nok, at De vilde komme, Mademoiselle, jeg sagde til dem, at De ikke var bange.“

„Hvorfor skulde jeg være det, Fyrst Tolma?“ spurgte hun med en smuk Latter. „Er jeg ikke blandt Venner?“

Det var igen den gamle Marian, der talte, Marian fra Karnevalet, Lyset i Guvernørens Bolig.

„Jo vist er De blandt Venner,“ sagde Fyrsten, medens han førte hendes Haand til Læberne med østerlandsk Høflighed. „De har Tolmas Ord.“

„Og Bevidstheden om, at jeg er i England,“ sagde hun med simpel Stolthed.

Bonzo lo barsk.

„Mademoiselle foretrækker det engelske Politi!“ udbrød han med jærnhaard Munterhed. „Jo, sikkert er hun blandt Venner her.“

Marian vendte sine store Øjne hen imod ham og saa' ham ind i Ansigtet.

„Min Herre,“ sagde hun med en Munterhed, som længe havde været fjernt fra hende, „De har hjulpet mig til en bedre Tilstand.“

„Naa,“ udbrød Tolma, „lad os saa tage fat, og lad os glemme, hvad der er sket.“

„Ingen Kvinde kan glemme Oberst Bonzo,“ svarede Marian spøgende og leende, „i det mindste ikke, naar han har trykket hendes Haand.“

Bonzos store Ansigt blussede vredt; medens han søgte efter et rammende Svar, gled Grev Feodor ud af Skyggen.

„Hr. Oberst,“ sagde han, „vi glemmer den Forretning, i Anledning af hvilken Mademoiselle Best har været saa venlig at komme her i Aften. Er det ikke paa Tiden nu?“

„Jo naturligvis,“ udbrød Tolma, „lad os komme til Forretningerne. Hvorfor venter vi? Jeg er sikker paa, at Mademoiselle er rede.“

Marian saa' fra den ene til den anden med spændte Øjne. Saa bemærkede hun Bordet, paa hvilket det hvide Papir laa.

„Ja, jeg er rede,“ sagde hun, skønt hendes Hjerte begyndte at banke hurtigt, „hvis De vil sige mig, hvad De ønsker, jeg skal gøre.“

Bonzo gik hen til Bordet og satte det lige.

„Mademoiselle,“ sagde han, „vi har været saa længe borte fra Rusland, at vi har glemt vort eget Land. Man siger os, at De har en bedre Hukommelse. Hvis De vil tegne et lille Kort paa dette Papir, er det muligt, at De ikke vil have Grund til at beklage den Ulejlighed, vi gør Dem. Det skulde være et Kort over Fort Konstantin, Frøken.“

Han iagttog hende, medens han talte. Hun trak sine Handsker af med skælvende Fingre. Det var den mest spændende Time i hele hendes Liv. Hvis hun nu havde glemt det! Hvis nu Hukommelsen svigtede hende! Det var for Pauls Skyld, sagde hun atter og atter til sig selv, for at hun kunde blive hans Hustru! Lyset dansede for hendes Øjne, og hun kunde næsten ikke se de tre Herrer, det var, som om Værelset kun var befolket med Skygger. Det hvide Papir syntes at udvide sig til det blev en vældig Rulle, paa hvilken hendes Dom eller hendes Lykke skulde skrives. „Aa Gud,“ bad hun i sit Hjerte, „hjælp mig, hør mig!“

„Et Kort over Fort Konstantin? Det er let, Hr. Oberst.“

Hun gik skælvende hen til Bordet og satte sig ned ved det. Der gik Minuter, og hun kunde ikke finde Pennen. Endelig gav Tolma hende den i Haanden.

„Mod,“ hviskede han, „det er for hans Frihed og for hans Liv, han er Fange i dette Hus!“

Hun tog Pennen. Hendes Haand holdt op at skælve. Hun tegnede hurtigt Fortets Omrids. Hendes Kradsen paa Papiret og Sølvurets Dikken var den eneste Lyd i den store Sal. De, som iagttog hende, aandede kun med Besvær, og Bonzos Skikkelse i Skyggen var som en Bronzeskikkelse.

Der gik et Kvarter. Kvinden havde glemt, hvor hun var. Hun tegnede paa Papiret med en uddannet Tegners Dygtighed. Hun levede atter i Skyggen af den mægtige Fæstning. Kronstadt steg op af Havets hvide Bølger. Hun tegnede Linie for Linie. Hun gik alene ind i Hemmelighedernes Lønkamre. Den levende Død kom i Nærheden af hende, men kunde ikke røre hende.

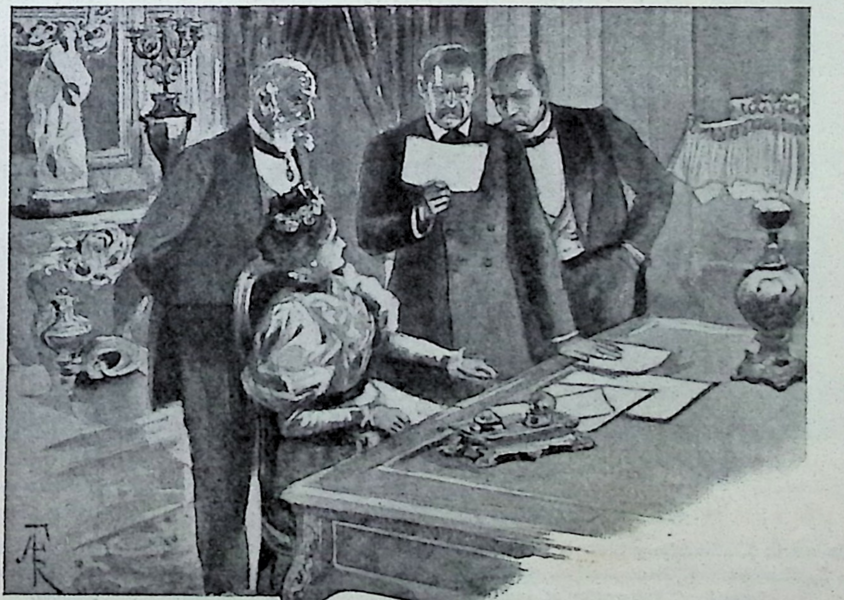
„Her er Kortet,“ sagde hun.

De tre stod nu ved hendes Stol, og Bonzo holdt Papiret i Haanden. Han lagde det ved Siden af et andet Kort og sammenlignede dem. I ti Minuter undslap ikke et Ord hans Læber.

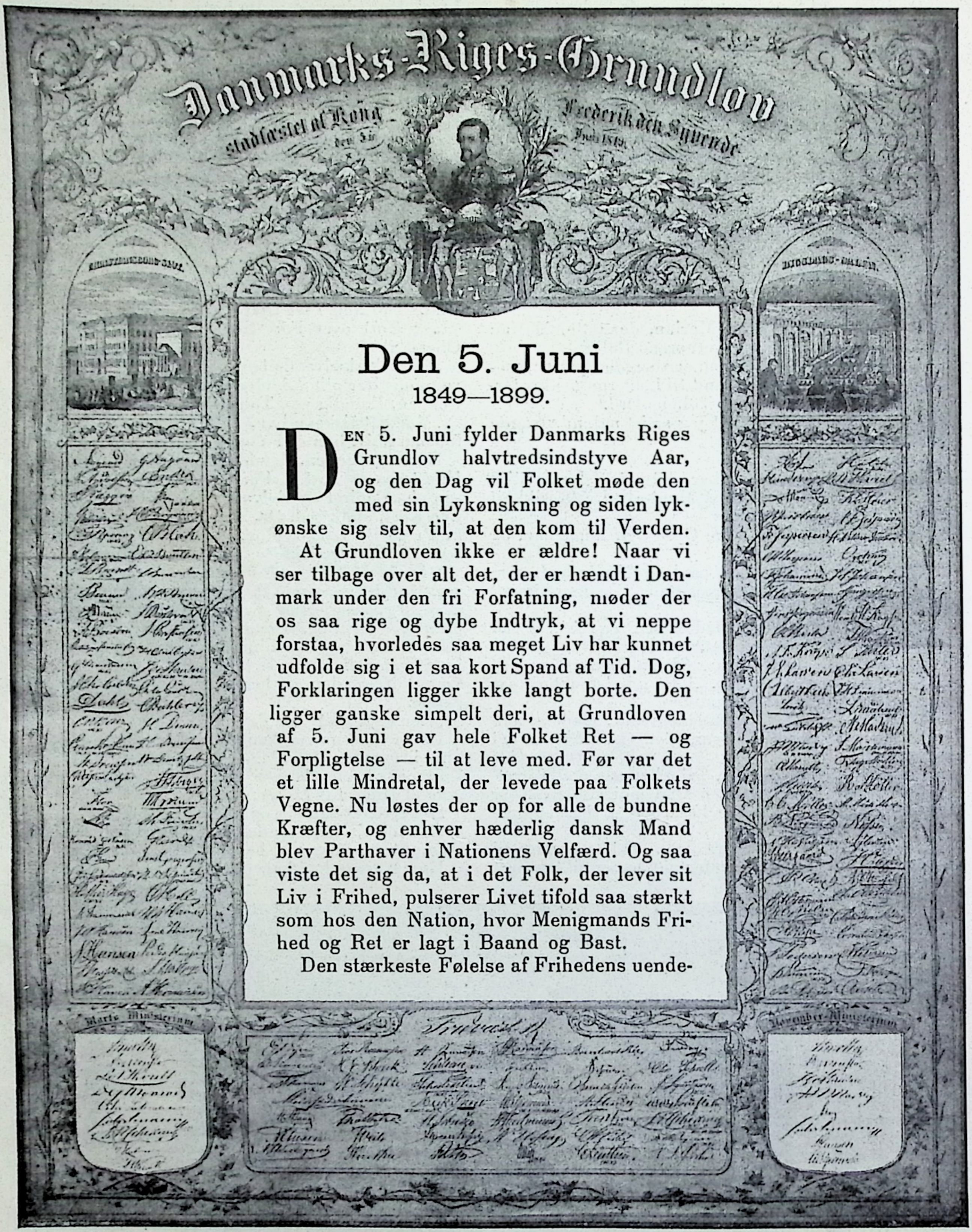
Saa rettede han sig og afgav sin Dom.

„Mademoiselle,“ sagde han, „der er kun faa i Rusland, der kan tegne et bedre Kort end dette.“

Hun svarede hverken ham eller de andre, medens de udtalte sig om hendes Arbejdes Fortræffelighed. Hun spurgte snarere sig selv igen, om de ikke havde narret hende og havde faaet hende hen i dette Hus for at anklage hende, og medens hun stod der og tvivlede og frygtede, hun vidste ikke, hvad, blev en Fløjdør aabnet af en Tjener, og hun saa et lille Værelse, der var udstyret som Kapel, og en gammel Præst stod ved Alteret.



Sluttes.



Den 5. Juni
1849—1899.

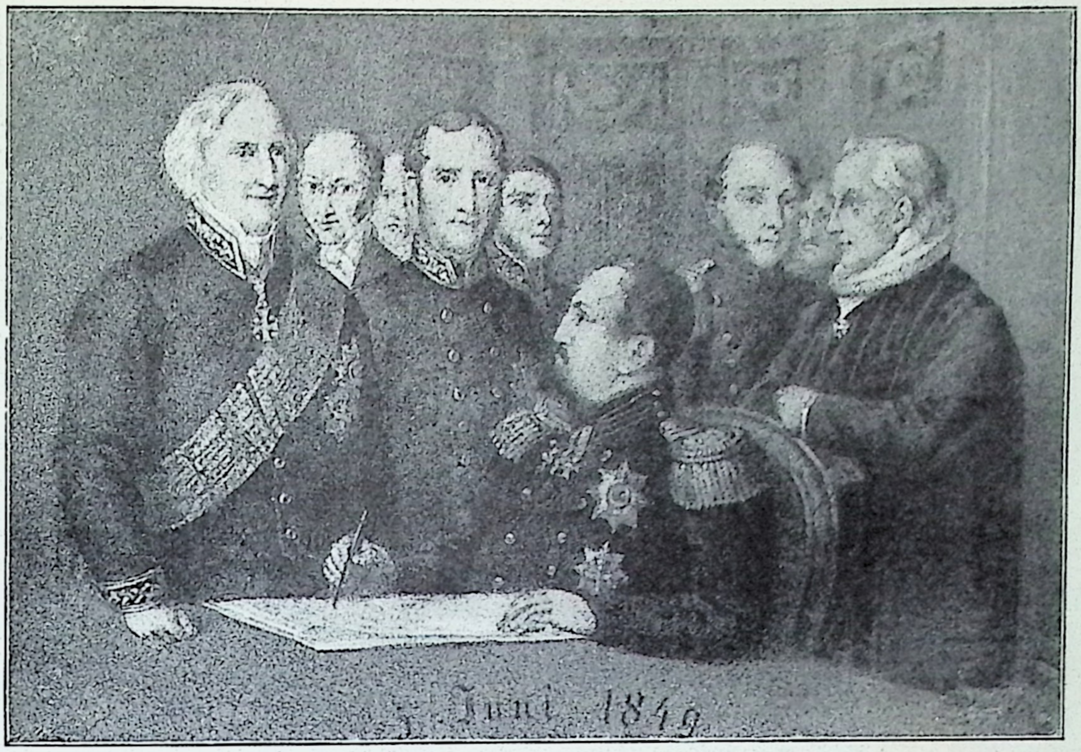
Den 5. Juni fylder Danmarks Riges Grundlov halvtredsindstyve Aar, og den Dag vil Folket møde den med sin Lykønskning og siden lykønske sig selv til, at den kom til Verden.

At Grundloven ikke er ældre! Naar vi ser tilbage over alt det, der er hændt i Danmark under den fri Forfatning, møder der os saa rige og dybe Indtryk, at vi neppe forstaa, hvorledes saa meget Liv har kunnet udfolde sig i et saa kort Spand af Tid. Dog, Forklaringen ligger ikke langt borte. Den ligger ganske simpelt deri, at Grundloven af 5. Juni gav hele Folket Ret — og Forpligtelse — til at leve med. Før var det et lille Mindretal, der levede paa Folkets Vegne. Nu løstes der op for alle de bundne Kræfter, og enhver hæderlig dansk Mand blev Parthaver i Nationens Velfærd. Og saa viste det sig da, at i det Folk, der lever sit Liv i Frihed, pulserer Livet tifold saa stærkt som hos den Nation, hvor Menigmands Frihed og Ret er lagt i Baand og Bast.

Den stærkeste Følelse af Frihedens uende-

Mindeblad for Grundlovens Givelse.

1. Øverste Felt tilvenstre: Kristiansborg Slot. 2. Øverste Felt tilhøjre: Rigsdags-Salen. 3. Nederste Felt tilvenstre: Autografer af Marts-Ministeriets Medlemmer. 4. Nederste Felt tilhøjre: Autografer af November-Ministeriets Medlemmer. 5. Paa Siderne og forneden: Autografer af samtlige den grundlovgivende Forsamlings Medlemmer.



A. W. Moltke. Madvig. Bardenfleth. Sponneck. Frederik VII. Zahrtmann. H. N. Clausen.
Frederik VII. underskriver Grundloven.

lige Værd findes hos dem, der personligt erfarer Overgangen fra Trældom til Frihed, og derfor var Frihedsfølelsen dybest hos den Generation, der oplevede den 5. Juni 1849. Vi andre, der fødtes senere, tager Friheden som en saa given og selvfølgelig Ting som selve den Luft, hvori vi drager Aande. Kun, hvis der gøres Forsøg paa at tage den fra os, kan vi et Øjeblik vaagne op til en fuld Erkendelse af, hvilken Rigdom vi besidder.

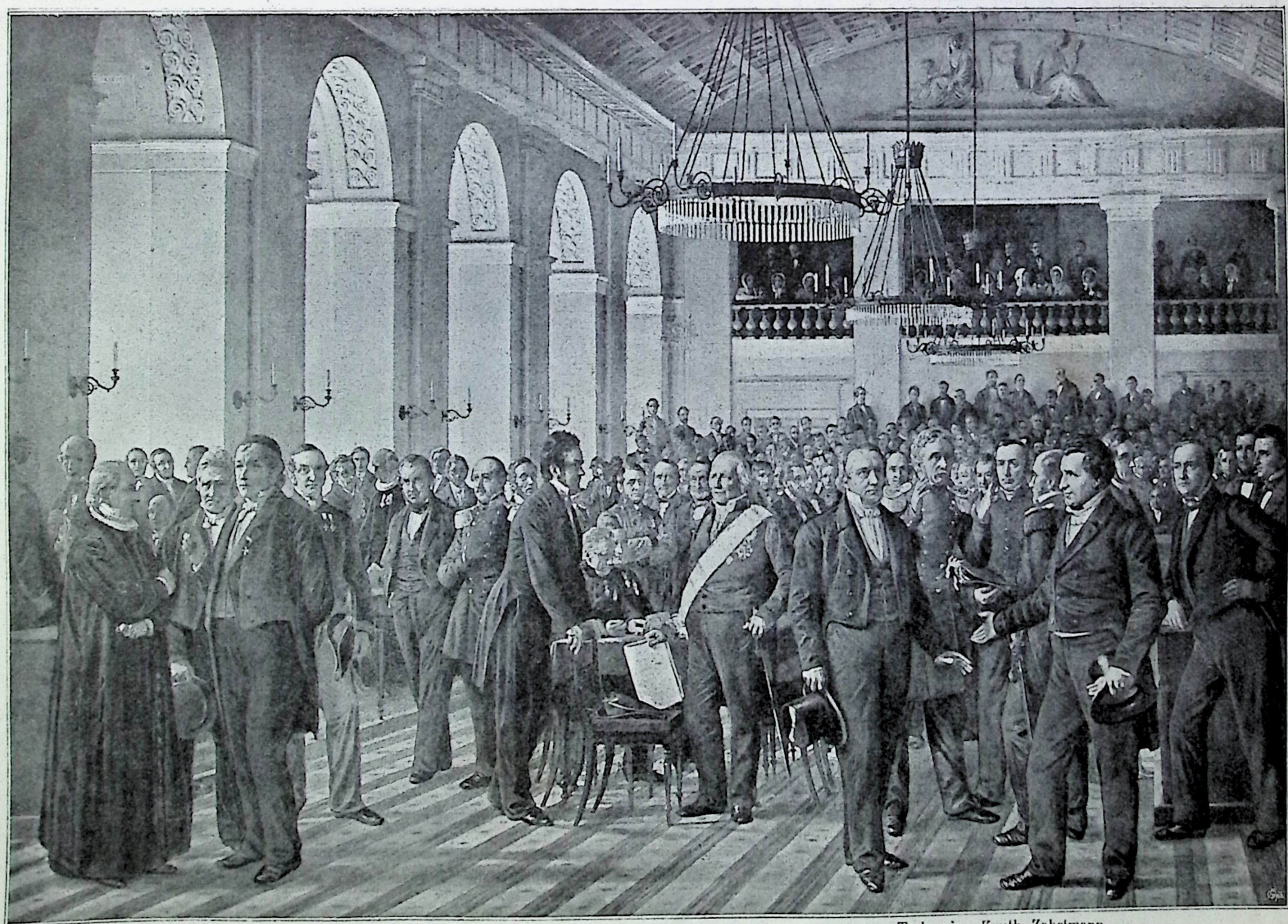
Det var imidlertid gavnligt, om den Erkendelse altid var vaagen hos os. Og ønsker man at fremkalde den nu ved Frihedens Højtidsfest, da ved vi intet bedre Raad end at henvise til den Forhandling, der førtes paa Kristiansborg Slot fra den 23. Oktober til den 4. Juni 1849, og ud af hvilken fremgik den Grundlov, hvorunder Frederik den VII. den 5. Juni satte sit kongelige Navnetræk. Man læser ikke uden dyb Bevægelse Beretningen om denne Forhandling, der i en for Landet saare alvorlig Tid fandt Sted mellem en Kreds af Folkets bedste og mest betroede Mænd med det Formaal at gøre danske Borgere til Herrer i deres eget Land og skabe et lovmæssigt Grundlag for en fri Udfoldelse af alle gode Kræfter i vort Folk. Der faldt maaske ikke saa voldsomme Ord, som der i de Dage hørtes i andre af Evropas Lande, men bag de jævne Ord dirrer ofte en lidenskabelig Længsel efter Friheden og en glødende Tro paa, at den vilde bringe vort Folk Frelsen.

Allerede i Forsommeren 1848 begyndte Valgkampen til den grundlovgivende Rigsdag, og det var især Bestemmelsen om, at en Del af dens Medlemmer skulde kongevælges, der tændte Sindene i Brand. Endnu hidsigere blev Kampen, da en kongelig Forordning af 10. September fastsatte Valgdagen til den 5. Oktober. Den endte med at Bondevennerne, de Nationalliberale og Højre delte Kresen nogenlunde ligeligt imellem sig.

En af de mest opsigtvækkende Begivenheder, Valget bragte, var, at Professor H. N. Clausen faldt i Præstøkredsen for Væver Hans Hansen fra Mern. Karakteristisk er den Forbitrelse, dette Udfald vakte i mange Kredse. Endnu havde man ikke gjort sig fortrolig med den Tanke, at der virkelig kunde være Mening i at foretrække en ringe Bomuldsvæver for en højlærd og aandfuld Professor. Senere har man lært at indse, at en Vævers praktiske Erfaring om Menigmands Tarv og Trang kan være mange Gange saa værdifuld i det politiske Arbejde, som en Professors abstrakte Lærdom.

Endelig den 4. Juni havde Rigsdagen tilendebragt sit Arbejde, og den 5. Juni underskrev Frederik den VII. Grundloven, men hans Ministre stod bag hans Stol og følte, at de var Vidne til en af de største Begivenheder i Danmarks Riges Historie, en af dem, der sætter det store Skel mellem gammelt og nyt.

Den 5. Juni vil alle Danske lade deres Tanker gaa 50 Aar tilbage i Tiden og lade dem samle sig med Beundring og Taknemlighed om den Tids største og bedste Navne — de, der dybest forstod, hvad Friheden vilde skænke deres Folk.



Madvig. L. N. Hvidt. H. N. Clausen. J. F. Schouw. Adler. A. F. Krieger. Andræ. Hall. A. W. Moltke. Monrad. Tscherning. Knuth. Zahrtmann. Orla Lehmann. Ploug.

Den grundlovgivende Rigsforsamling i 1849.

Efter Constantin Hansens Maleri.

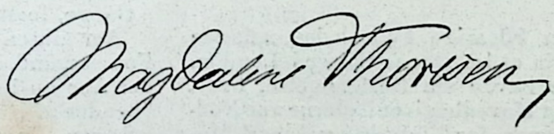
Magdalene Thoresen.

Fru Magdalene Thoresen, der i disse Dage højtideligholder sin 80-aarige Fødselsdag, er ikke af norsk Byrd, — en Slutning, der ofte drages af hendes Digtning. Tvert imod — Magdalene Krogh — som hendes Pigenavn lyder — kom den 3. Juni 1819 til Verden i den gode danske Stad Fredericia. Hun voksede op i smaa Kaar, og fik kun den tarvelige Undervisning, Almueskolen kan byde, men det lykkedes hende, da hun var en Snes Aar gammel, at naa ind til København, hvor hun uddannede sig i pædagogisk Retning. Og da der hos Provst Hans Conrad Thoresen i Herø pr. Søndmøre, blev en Plads ledig som Lærerinde, søgte og fik hun den.

Efter faa Aars Forløb giftede hun sig med Provst Thoresen, der var Enkemand, og hvis Datter af første Ægteskab, Susanne, senere blev Henrik Ibsens Hustru. Provst Thoresen tog sig varmt af hendes aandelige Opdragelse, og da Familjen snart flyttede til Bergen, kom Magdalene Thoresen ind i Omgivelser, der blev af afgørende Betydning for hendes senere Digtning.



M.R.&Co. ph.



Hun var naaet til Skelsaar og Alder, førend hun udsendte sin Debutbog. Det var egentlig først, efter at Provst Thoresen i 1858 var død, at hun fuldt og helt gik op i sin digteriske Gærning. Sammen med sine Børn, af hvilke Sønnen Thomas Thoresen, der døde 30 Aar gammel i 1876, var en begavet Journalist og Forfatter, der bl. a. har skrevet det lille Lystspil „Hos Kaptajnen“, hvori Johannes Brun havde en af sine Glansroller, flyttede hun til København og udgav i 1860 — under Pseudonymet „En Dame“ — paa bergensisk Forlag sine „Digte“. Nu fulgte en Række Bøger, der gjorde Fru Thoresen til en meget læst og yndet Forfatterinde — Bøger som „Studenter“, hvis Hovedperson er den for sin akademiske Dannelse kæmpende Bondestudent, og „Signes Historie“, hvor Æmnet atter er grebet ud af Bondens Liv.

Det er i disse og flere følgende Bøger Bjørnstjerne Bjørnson, der er Fru Thoresens Forbillede. Et Skuespil som „Inden Døre“, der spilledes paa det kgl. Teater og senere ofte paa Dagmarteatret, bærer navnlig Spor af Paavirkning fra „En Fallit“. Allerede ved hendes Forfatterbanes Begyndelse var forøvrigt et Par mindre Skuespil af hende bleven opført paa Bergens Teater. Det kgl. Teater har givet toakts Skuespillet „Et rigt Parti“ i Begyndelsen af 70erne og ti Aar senere „En opgaaende Sol“. En af Fru Thoresens allersidste Bøger, Skuespillet „En Udflytning“ viser, at hun lige op til sin høje Alder har bevaret Ævnen til at udforme sit Sujet i dramatisk Form. Dette Stykke er mærkeligt ved den Kraft, hvormed den gamle Forfatterinde lægger Æmnet til Rette, selv om Gennemførelsen tilsidst brister.

Fra 70erne stammer ogsaa et historisk Skuespil „Christopher Valkendorf og Hanseaterne“, hvis Baggrund er det gamle, vindskibelige Bergen; ogsaa „Herluf Nordal“, den store Fortælling fra 1879, foregaar i denne By, som har

haft saa stor Betydning for Fru Thoresens Udvikling.

Hun har fortsat sin Forfattervirksomhed til den Dag i Dag, navnlig skrevet en Række Fortællinger, som forøgede den Velvilje, hvormed Læseverdenen omfatter hende. Til det betydeligste, hun har ydet, maa regnes de to Bind „Billeder fra Midnatssolens Land“, hun udgav for omtrent 15 Aar siden. Hun er en Forfatterinde, der har læst i Menneskehjærtet, hun bliver aldrig flad og konventionel, snarere til Tider for højtidelig, men hun fængsler stedse ved sin personlighedsmættede Stil og ved sin Ævne til djærv Karakteristik. Denne dansk-norske Forfatterinde, — thi det maa hun kaldes, dansk som hun er ved sin Fødsel, norsk som hun er i sin Digtning — staar for os som Fællesliteraturens sidste Navn.

Fru Thoresen vil ikke blive glemt pan sin sjældne Højtidsdag. Hendes Forlægger — Gyldendal — udsender hendes „Billeder fra Vest-Norge“ i 2det Oplag som Dagens Festskrift, en Kreds af Venner har indbudt hende til en Middag paa Skydebanen og endelig vil „Kvindelig Læseforening“, til hvis fremragende Medlemmer hun altid har hørt, samles med den 80aarige Forfatterinde til en Festlighed paa Eremitagen. Hun fortjener denne Hyldest, thi blandt de Kvinder, som har bragt deres Indsats i vor Tids nordiske Literatur, hæver Fru Thoresen sig frem ved sin originale og aandfulde Personlighed, ved sin Digtnings dybe Menneskelighed.

Trods sin høje Alder er Fru Thoresen stadig levende interesseret af Kunst og Literatur, og paa Fripladserne i det kgl. Teaters første Parket vil man endnu kunne træffe den gamle Frue, hvis fine Ansigtsprofil og levende Øje uvilkaarlig bevæger den, der ikke kender hende, til at forhøre sig om hendes Navn. Thi at hun ikke tilhører Dusinmenneskenes ensformige Skare, ses straks.

Til den snævrere Vennekreds' Lykønskninger slutter sig en varm Tak fra mange Læsere til Fru Thoresen for de smukke og gode Indtryk, hendes Digtning har efterladt.

Hasard.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



Dronning Victoria og den pengeindsamlende Hund.

KORT forinden sin 80aarige Fødselsdag aflagde Dronning Victoria et tre Dages Besøg i London. Hver af disse Dage havde sin Bestemmelse, hvert Minut var udnyttet og Hovedbegivenhederne var Nedlæggelse af Grundstenen for Victoria og Albert Musæet, samt den store Reception, hvor Dronningen personlig modtager de unge Damer, som skulle træde ind i Hoffets Kreds og som gennem Dronningens Haandtryk modtager det ærefulde Velkommen. Dette sidste festlige Optrin gengiver vort Forsidebillede, medens hosstaaende Tegning beretter en lille Scene, som fandt Sted en Dag, da Dronningen var paa Vej fra Slottet. Hun fik da Øje paa Jernbanehunden *Tim*, som samler Penge sammen til et Fond for Jernbanefolkenes Enker og forældreløse Børn. Dronningen gav Ordre til at bringe hende Hunden. Man løftede den op til Vognen, hvorefter Hundens Sparebøsse blev en vægtig Mønt rigere.

* * *

EN af de mest efterstræbte Cycle-Væddeløbspræmier er Tyskernes „gyldne Hjul“ en prægtig Guldmedalje til Sportens Forherligelse. Løbet, som giver Adgang til at vinde den, finder Sted i Friedenau ved Berlin. Hidtil har dette Løb, som strækker sig over 100 Kilom. kun været afholdt to Gange, første Aar gik en Franskmand, andet Aar en Englænder af med Sejren. Tyske Blade har lidt vanskelig ved at forklare sig, hvori det kan ligge, at Tyskerne ikke selv vinder.



En Cyklist-Medaille: „Det gyldne Hjul“.

* * *

BLANDT det frie Teaters gode Gærninger var ogsaa Opførelsen af *Henri Beques* „Ravnene“, et meget pessimistisk og meget talentfuldt Arbejde, som efter at det var opført paa Téâtre français, med et skaffede Becque det Navn, han længe forinden havde sukket efter. Nu er Henri Becque død i Paris, efter i de senere Aar at have kæmpet med Fattigdom baade paa Energi og Penge. Han skrev kun langsomt og

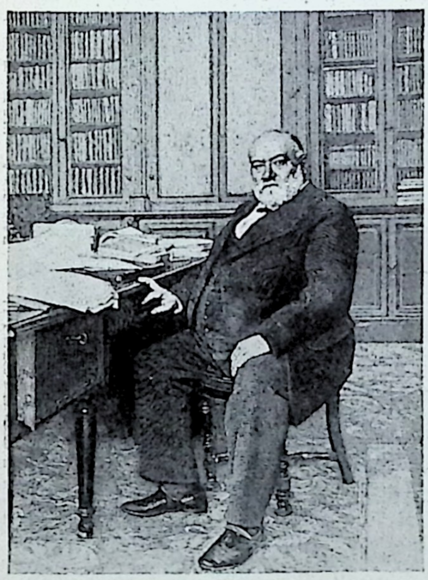


Henri Becque.

med Besvær, men med den Bitterhed, som den altid udeblevne Berømmelse avlede i hans Sind, fyrede han i vittige, skaanselsløse Artikler, sine skarpe Skud mod dem, som han formente var Skyld i den manglende Anerkendelse.

* * *

Den berømte franske Teaterkritiker, Francisque Sarcey var født 1828. Han begyndte med at tage Lærereksamen og blev ansat ved en Latinskole i Provinserne, men hans Aandsuafhængighed og polemiske Artikler, hvis Anonymitet hurtig gennemskuedes, nødte ham til at tage sin Afsked og snart efter gik han ind i Journalistiken, for hvilken han allerede havde vist det sikreste Tatent. Han begyndte ved *„Figaro“* med kritiske Studier, og siden 1867 har han bestandig skrevet Teaterkritik i *„Temps“*. Hurtig vandt han sig Navn for sund og klar Dømmekraft, hans Dom var altid Folkets Dom. Da Sarcey i de senere Aar begyndte at holde Foredrag og Recitationer, vandt han en ny Plads i Parisernes Hjerter. Næsten hovmodig beskeden som han var, forsmaaede han baade at modtage Æreslegionen og at blive Medlem af Akademiet: „Jeg har kun et Ønske“, sagde han, „nemlig at man paa min Gravsten sætter disse Ord, som fortæller mit hele Liv: Sarcey, Lærer og Journalist.



Francisque Sarcey i sit Arbejdsværelse.



Axel E. Betzonich.

En Forfatter, der sad inde med smukke Udviklingsmuligheder, har vi mistet i Axel E. Betzonich, der i 48 Aars Alderen er afgaaet ved Døden. Ganske nylig havde man paa Gaden truffet hans robuste Kæmpefigur med det store, skarpt markerede Ansigt og man havde fundet ham i fuld *vigeur.* Glad over Lykken, som var begyndt at smile til ham, smilte han igen og var fuld af Planer for den Fremtid, han aldrig skulde se. Gennem sine Bøger havde han aldrig rigtig faaet Fodfæste, men nu, da hans to Smaastykker: „Guldkareten“ og „Stor i Skrøbelighed“ havde slaaet udmærket an baade herhjemme og i Udlandet, nu tvivlede han ikke om, at det var Teatret, der vilde bringe ham det Held, som det i sin Tid, da han forsøgte sig som Skuespiller, bestemt havde nægtet ham. Maaske, tænkte han sig videre, (thi allerede laa baade et Skuespil og en Farce færdig til Aflevering) kunde han blive en hel fri Mand, som ikke længer behøvede at pine sig med andet Arbejde, end det han selv havde Interesse for. Thi sikkert har det været ham en Plage i Jernbanekontoret, hvor han havde Ansættelse ved statistisk Arbejde at undersøge de lange, lige Linjer af tørre Tal, som ingen Næring havde for hans Fantasi, der fløj ud i Verden ad langt mere bugtede Baner og Veje.

Betzonich, der havde oplevet lidt af al Slags, skildrede med ægte Medfølelse i mange af sine Skitser saadanne lidet regelrette Eksistenser, som var kommet om paa Livets forkerte Side. — Et godt Hjerte prægede baade hans Person og hans Forfatterskab.



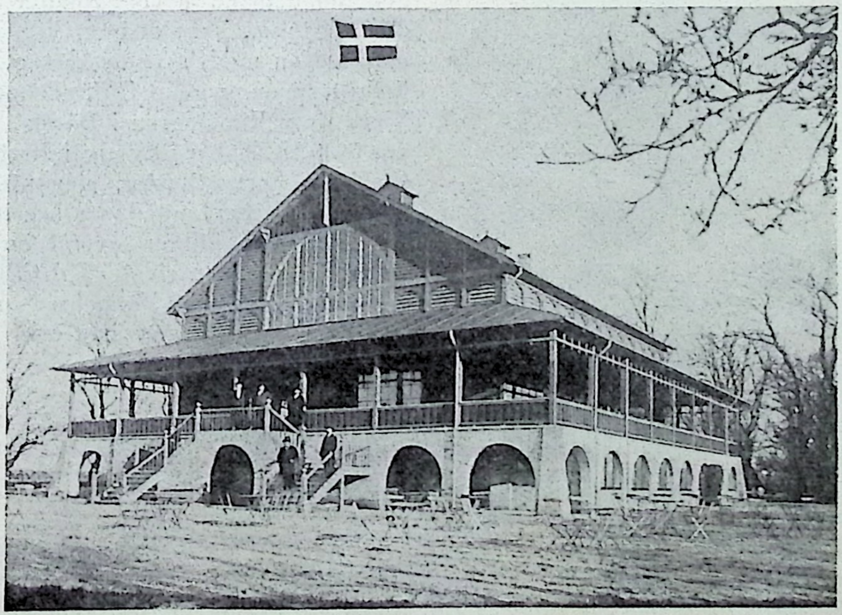
En Hunde-Kapsvømning i Spreefloden.



Efter Eksplosionen paa Hærens Laboratorium. Under Halvtaget tilhøjre Granat-Oplag.

Af Dagens Krønike.

Ogsaa Danmark har nu maattet give sit sørgelige Kontingent af Ofre til det Eksplosionsraseri, som Knald i Knald har opskræmmet Evropa i dette Foraar. En tilfældig Aarsag, som aldrig vil blive oplyst, jævnede den 25 Alen lange Hær-Laboratoriumsbygning med Jorden og lod under dens Murstensdynger 8 Mennesker finde en for tidlig og uskøn Død, medens Krudtrøgen hvirvlede hen over deres Hvilested, paa hvilket splintrede Bjælker og Træstumper hist og her dannede tilfældige Kors. Knap havde man i den tidlige Morgen efter Pinsens Hvile begyndt paa Arbejdet, før det standsedes for stedse. Et dumpt Brag — og Skuepladsen var forvandlet til det Ødelæggelsens frygtelige Kaos, som vort Billede viser. Frygtelige var de første Øjeblikke efter Katastrofen, da man vandrede som paa en Vulkan, hvorfra nye Udbrud kunde ventes, og for Øje havde de fortvivlede menneskelige Lemlæstelser. Lempeligt bar man bort Resterne af dem, som var faldne paa Pligtens — for fleres Vedkommende Værnepligtens — Mark.



Koncertpavillonen paa Strib.

* * *

Den 6. Maj indviedes den nye Koncertsal paa Strib. I mange Aar laa Stribodden hen, ukendt og gold. Saa slog fredericiansk Kapital sig ned der ovre og skabte med næsten amerikansk Fart Badehotel, Koncertsal, Cottager med videre. 1. Aug. i Fjor indviedes Badehotellet Strib Færgegaard, nu en Koncertsal, der er det største Musikrum uden for København, og norden derfor rumsterer Murere og Tømrere og bygger efter Tegninger af Eugen Jørgensen, den ny Husarkasernes Arkitekt, lækre Villaer. Strib ligger paa Færdselens store Kongevej, det er det naturlige Mødested for Fredericia, Kolding og Middelfart, og neden for dets Brinker farer Bæltet af Sted med al Snævringens Fart. Det giver gode Strømbade, og til dem sætter man sin Lid.

* * *

Efter at Frøken *Maggie Aagaard* først uden større Held havde forsøgt sig som overjordisk Dydsmønster i *Lavedans* „Cathérine“ paa Folketeatret, tog hun Revanche i „Nitouche“ — en saa meget større Sejr, som vort Publikum endnu gemmer Minderne om Fru *Oda Nielsens*, Fru *Ch. Wiehes* og Fru *Petterson-Norries* Triumfer i denne Rolle.



Frk. Maggie Aagaard som Nitouche.

Modet til helt at slippe Humøret løs har den unge, smukke Dame endnu ikke fuldt ud. Det, der skaffer hende Sejren, var hendes Stemme, en lys, frisk Mezzosopran, og et fint pointeret Sangforedrag.

Publikum har med sjelden Enighed strøet Blomster for Frøken Aagaards Fødder. En Operettesangerinde, som baade har Ungdom, Talent og Stemme er en sjelden Fugl, som enhver Teaterdirektør med Glæde byder et gyldent Bur.

* * *



Billedhuggeren Ingel Fallstedt.

Det glade Ansigt, som den svenske Billedhugger *Ingel Fallstedt* viser os paa hosstaaende Portræt, mens han hviler sin Haand paa det oprindelige Udkast til sin John Ericsson-Statue staar i en sørgelig Modsætning til den triste Begivenhed, som nu bringer Billedet ind i vore Spalter og til hvilken denne Statue, saavidt man kan skønne, blev i alt Fald en medvirkende Aarsag. Det synes virkelig som en sygelig Utilfredshed med sit eget Værk drev Kunstneren i Døden. Fallstedt, som var født 1848, har i Sverig udført en Række fortræffelige Portrætbuster, elegant behandlede og fulde af Liv og Lighed, og her i Byen har han bl. A. til Panoptikon leveret en Række talentfulde Figurer. Sin sidste Tid tilbragte han i København, hvor hans Vennekreds med Bekymring saa hans gode Humør slaa over i Hypokondri.

Kendte Navne

fra By og Land.

Fødselsdag.

En af vor Marines mest ansete Mænd, Kommandør *P. F. Giødesen,* har nylig fejret sin 70-aarige Fødselsdag. Tidlig kom han til Søs, blev Løjtnant 20 Aar gammel, og har taget Del i begge vore Krige. I Slaget ved Helgoland var han Batterichef paa „Jylland“ og blev for sine Tjenester dekoreret med Ridderkorset efter Krigens Slutning. Livet har formet sig for ham i en rig Virksomheds brogede og sjældne Variation, tre Gange har han besøgt Vestindien og Sydamerika, og en Tid har han været Chef for Stationsskibet paa Island. 1861—63 var han Næstkommanderende ved Krydstoldvæsenet, 1870—72 Ekvipagemester, 1888—89 Kommandant i Nyboder, og siden den Tid Mønstringsbestyrer. For sin egen Stand har han udført et Arbejde, der er lige saa omfangsrigt som fortrinligt, og for hvilket han da ogsaa ganske naturligt har faaet sin Løn i Fortjenstmedaljen i Guld. Fra 1867 har han været Formand for Sømandsforeningen, og han har ladet Sømandshjemmet paa Christianshavn opføre. Fremdeles har han været Formand for Bombebøssen og i Bestyrelsen for de Kofoedske Legater for Søfolk. I Sø- og Handelsretten har han siddet fra 1885, i Borgerrepræsentationen fra 1876 til 94, men ved Siden af disse Hverv fik han Tid til en omfattende politisk Virksomhed, dels som Taler, dels som Skribent, virkende som en ivrig Forkæmper for Flaadens Betydning for Forsvaret. Giødesen er Kommandør af Dannebrog og i øvrigt dekoreret med flere udenlandske Ordener.



Kommandør Giødesen.

Boghandlerforeningens Nestor, Forlagsboghandler *Jacob Erslev,* fylder den 9. Juni 80 Aar. Oprindelig bestemt til den pædagogiske Vej førtes han, efter at han havde taget artium fra Frederiksborg Skole i 1838, ind paa den teologiske Bane og tog Embedseksamen 1846. I forskellige Skolefag og i Musik optog han Lærergerningen; men samtidig vaagnede hans Interesse for Bog- og Musikhandel, og allerede i 1854 begyndte han en selvstændig Forretning, som han fortsatte til 1870. Fra dette Aar helligede han sig udelukkende til den Forlagsvirksomhed, som han endnu fortsætter. Ikke alene som Forlægger, men ogsaa som Forfatter til adskillige praktiske Skolebøger har han udfoldet en ualmindelig stor Virksomhed. Paa det musikalske Omraade har han vundet sig et Navn som Udgiver af Danmarks Melodier og Alverdens Melodier, der vel tør siges at findes i de aller fleste danske Hjem. I Boghandlerforeningen har han med usvækket Interesse og ved sin alsidige Begavelse indtaget en høj Plads, først som Formand for adskillige Afregningsudvalg og senere som Formand i Forlæggerraadet, hvor mange vigtige Sager for den danske Boghandel nyder godt af hans omsigtsfulde Raad. Han er i Besiddelse af et Jernhelbred og en misundelsesværdig Vivacitet, der, trods hans høje Alder, synes aldeles uopslidelig.



Forlagsboghandler Erslev.

Zoologisk Have.

Til Medlem af Direktionen for Zoologisk Have i Stedet for nys afdøde Kaptajn Hofmann er valgt den bekendte Fabrikant, Konsul *L. Heymann-Bloch.*

Heymann-Bloch, der har begyndt sin Løbebane som fattig Dreng, og kun ved sin Energi og sit Talent er blevet en velstaaende Mand, vil sikkert faa betydelig Indflydelse paa Havens Styrelse. For nogle Aar siden var Konsulen Medlem af Havens Direktion, men den reaktionære Aand, som den Gang var raadende i Haven, harmonerede ikke med den praktiske Heymann-Blochs Natur. At Konsulen nu atter er traadt ind i Direktionen, vil glæde enhver Ven af Zoologisk Have, og sikkert bidrage til Havens yderligere Opkomst.



Konsul Heymann Bloch.

Heymann-Bloch, der er født den 19. Marts 1844, er Ridder af Dannebrog og desuden dekoreret med flere udenlandske Ordener.

En Sejrherre.

Bedækket med Sejrens Hæder vender den unge danske Sportsmand *Folmer Hansen,* hjem fra Tennisturneringen i i Stockholm, hvor han har kæmpet mod selve den svenske Kronprins, der har Ry for at være en særdeles dygtig Tennisspiller. Folmer Hansens Spil har vakt Beundring i Sverig og vild Jubel blandt hans danske Sportskammerater.



Folmer Hansen.

Provinsens Kunst.

Det er den unge Skuespiller *Fritz Petersen,* hvem Idéen til Provinsskuespillernes Forestilling paa Folketeatret skyldes. Med en beundringsværdig Energi har Hr. Petersen langsomt vidst at overvinde alle de Vanskeligheder, i Form af Misforstaaelser og deraf flydende Uvilje, som fra første Færd af mødte Foretagendet. Den unge Arrangør fortjener alles Paaskønnelse for det usvækkede Haab og den utrættelige Energi, hvormed han har gennemført sin Idé.

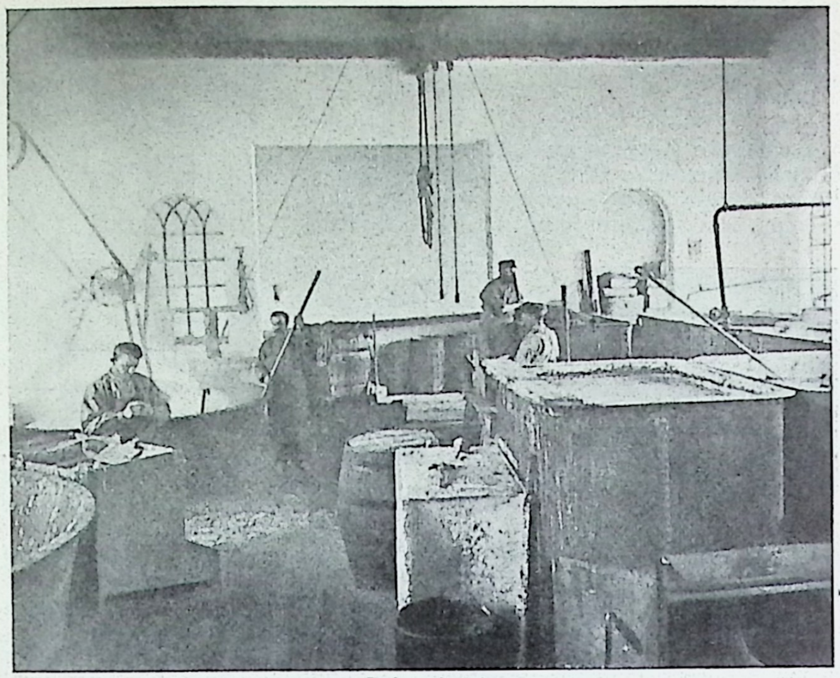


Skuespiller Petersen.

Marsch af Frederk VII.

Det i Dag udkomne Hefte af „Hver 8. Dags Musik og Sang“ indeholder bl. a. en Marsch af Frederik VII. Lidet bekendt er det, at han har givet sig af med at komponere, og den Marsch, der i Dag bringes, er da en virkelig Kuriositet.

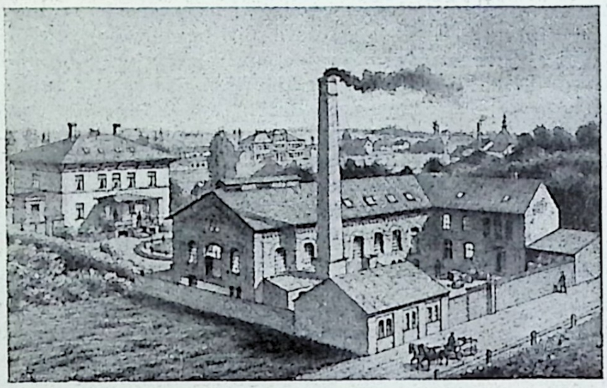
Dansk Industri.



Sæbesyderiet.

Alt kan overdrives, kun ikke Brugen af Sæbe. Den gør baade os selv og vort Hjem tiltrækkende, der holder os Bacillerne ti Skridt fra Livet, og op af dens Skum stiger vi nyskabte som Afrodite en Gang steg op af Havets Skum. Kort, den er den samfundsnyttigste Genstand, og Gang paa Gang har vi i disse Spalter paa vor Vandring gennem de danske Maskinhaller, hvor alting straaler af Properhed, haft Lejlighed til at se, at Sæben ikke spares. Det er ellers Skik at sige, at de danske ikke er et synderlig renligt Folk, idet man paastaar, at Kællinger, som kun vendte sin Særk Nytaarsaftenen, og dermed troede alle Renlighedens Fordringer tilfredsstillede, er en særlig typisk dansk Figur. Imod denne Paastand staar ogsaa Udviklingen af Landets store Sæbefabrikker, der indtager en overordentlig smuk Plads inden for vor Industri, og hvis Omsætning er betydelig.

En af de største er *Kaalunds Sæbefabrik* i Kolding, som oprindelig er startet af Konsul *Kaalund*, men i Aar er gaaet over paa Hr. *H. Chr. Petersens* Hænder. I 1888 erhværvede den sig to Førstepræmier paa vor Udstilling og senere en første Præmie i Kolding. Og siden anskaffede den sig alle de nyeste Maskiner, der findes, og tør binde an med al Udlandets Konkurrence. Fabriken, som er beliggende paa Slotsgrunden, producerer alle de Sæbesorter, som tænkes kan: Toilettesæber, grønne og brune, Textilsæber o. s. v., og indeholder desuden en større Afdeling for Parfumetilvirkning. Den har sine egne Bødkerværksteder, hvor al Emballagen tilvirkes.



Kaalunds Sæbefabrik i Kolding ved H. Chr. Petersen.

Sæben fremstilles ved Forbindelse mellem Fedtstoffer og Kali eller Natron, idet Kali, som hentes fra Potasken, giver de bløde Smøresæber, Natron, som kommer fra Sodaen, der imod den haarde Stangsæbe. De bløde Sæber faa af Olien en gul Farve, der oftest ved Tilsætning af Farvestof omskabes til grøn Sæbe. Meget forskellig er Godheden af de forskellige Sæber, som en Fabrik tilvirker, fordi Varen efterspørges til alle Priser. *Kærnesæbe* kaldes den bedste, *sleben Sæbe* den noget ringere, og *fyldt Sæbe*, der ofte har 75 Procent Vandindhold, den daarligste.

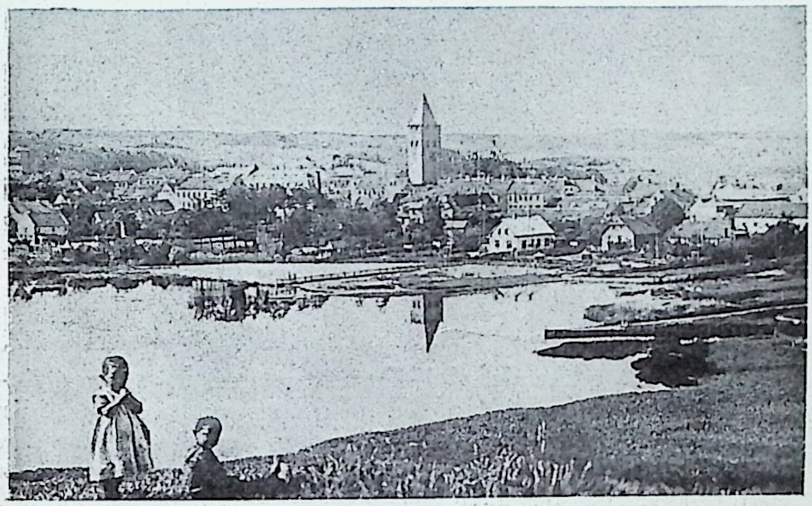
Kaalunds Sæbefabrik er i Fremstillingen af Textilsæbe, som anvendes til industrielt Brug, Landets største, og den har en Specialitet i Transparent-Sæben, der staar paa Højde med den udskregne „Pears Soap“, thi selv om denne sidste har Raad til at reklamere i Sahara, hvad Kaalunds Fabrik foreløbig ikke tør indlade sig paa, er dermed jo ikke givet, at Sæben behøver at være bedre.



Toilettesæbeafdelingen.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 37. Aargang 1898–1899. Søndagen den 11. Juni. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Udsigt over Hobro.

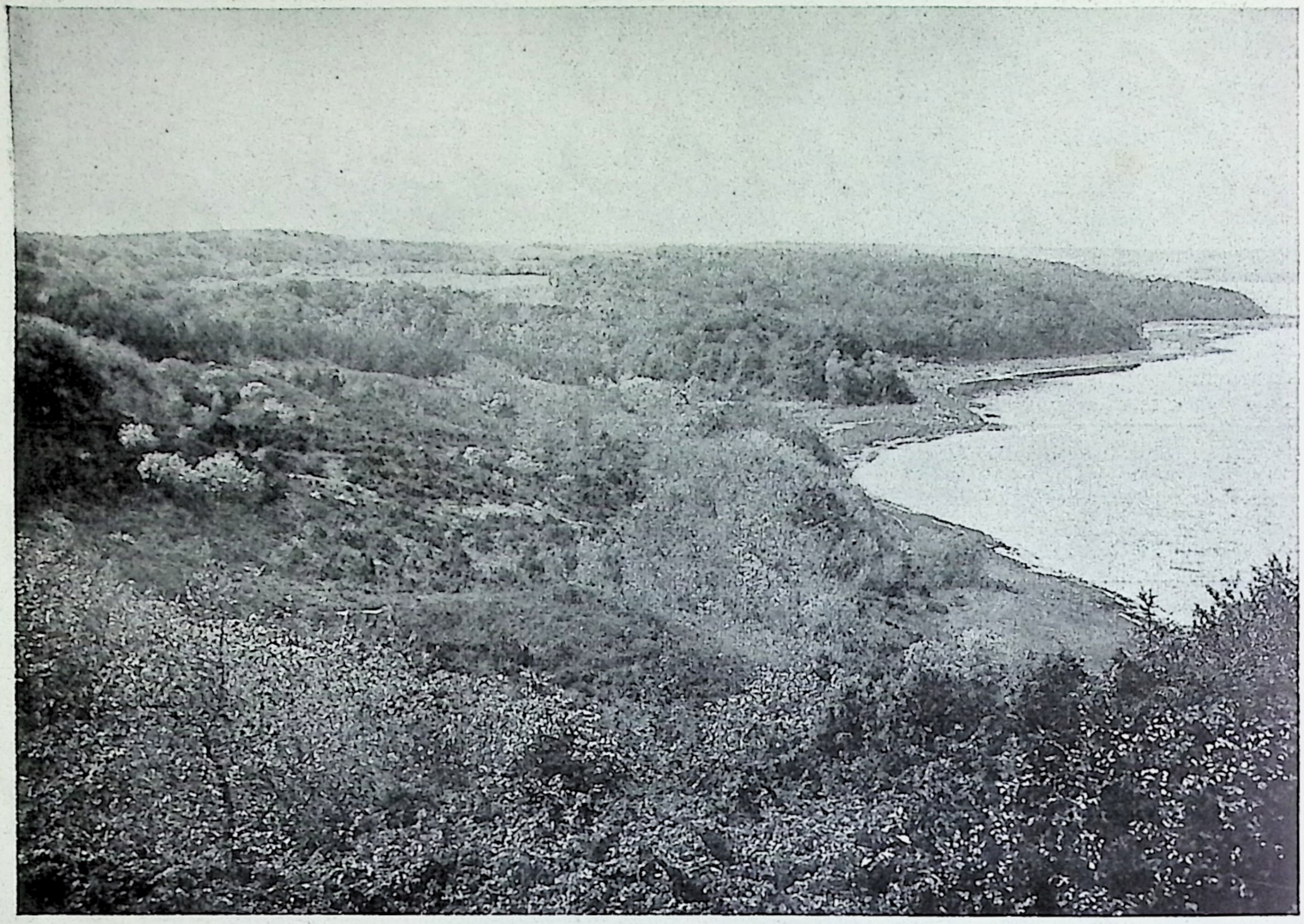
En Svip imod Nord.

Naar man ikke netop er Handelsrejsende og kan vinde en hel Dag frem forbi sine Konkurrenter, skal man aldrig rejse op i Jylland om Natten, saaledes som nylig de Pressemænd gjorde, hvis behagelige Nærværelse Hobro Turistforening havde udbedt sig for en hel Søndag med en lille Dans ud paa Mandagen. Saasnart vi var kommet lidt udenfor København, var vi med Misundelse Vidne til, at Solen gik ind til den Hvile, som vi selv skulde savne, medens vi tumledes om paa Sø og Land, førte frem af et Lokomotiv, der var ligesaa søvnigt som vi selv, og en som Færge fungerende Isbryder, der øjensynlig nu paa denne Aarstid savnede den Støtte, som et Par gode Isblokke er vant til at yde den. Hvad hjalp det os, at Bouillonen paa Fredericia Banegaard var lutter Kraft og mandede os op for en lille Stund, vi følte os dog ikke vel til Mode, da Solen igen sendte sine drilagtig stikkende Straaler ind i vort forvaagede Ansigt og bød os staa op for at se, hvor frisk Naturen udfoldede sig efter Morgentoilettet.

— — —

Saa ligger foran os i et prægtigt Panorama Hobro By ved Fjorden, som lidt uretfærdigt har faaet Navn efter det betydelig mindre Mariager, hvorfor da ogsaa Hobrobefolkningen nok kunde ønske at faa den omdøbt til saadan noget som Hoagerfjord eller Maribrofjord. Et Stykke jysk Natur, malet med den brede Pensel, aabner sig for os, vidt skuer vi ud over den lange, smalle Fjord, inderst ligger frugtbare Enge og paa en Skraaning de venlige Smaahuse, der giver Ly til 3000 Hobroboere. I storslaaede Linier bugter den dybblaa Fjord sig mellem bratte Banker, som paa den ene Kyst bærer Bøgeskov og Eng, medens paa den anden Side den mørke Lyng bedækker Skrænterne, som længere hen paa Sommeren klæder sig i yndefuld Blomsterdragt.

Det er en længst henfaren Hr. *Ho*, paastaar man, der byggede den Bro, som var den første Oprindelse til Hobro By, men iøvrigt kender man hverken noget til ham eller hans Familie. Hobro er nu en fremadstræbende Handels- og Fabriksby, med en snurrig Kirke, Bryggeri, Spritfabrik og 3 Aviser. Den har en mindre Bydel, som hører ind under et andet Amt end selve Byen, hvad der for Indbyggerne kan have sine store Behageligheder. Vil et Par af dem f. Eks. en Dag, uden andres Indblanding, afgøre et lille



Parti fra Ørnedalen ved Hobro.

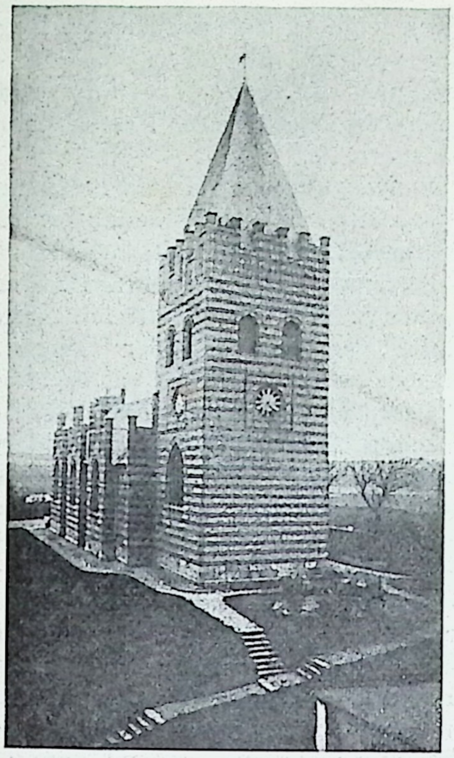
privat Mellemværende, eller i det Hele muntre sig lidt utvungent paa egen Haand, gaa de over paa den anden Side Amtsgrænsen, hvor ingen forstyrrer dem, og hvor Hobropolitiet ingenting har at gøre.

Elskværdighed ligger Befolkningen i Blodet, den vælder imod Gæsten fra alle Sider paa samme naturlige Maade som Kilden springer frem af Jordbunden derovre, blot man graver det mindste Stik. Man lever der i et Samfund, som stærke Storme ikke hærger, — kun en lille Rivalisationens Kastevind, af dem som Fjorden er saa rig paa kan af og til forrykke det gode Forhold mellem Hobro og Nabobyen Mariager, men ellers virker de gensidig befrugtende paa hinanden, saaledes at faar den ene By en Pavillon i Aar, vil den anden aldeles sikkert have bygget sig en den følgende Sommer.



Fra Journalistbesøget i Mariager: Velkomst paa Hohøj.

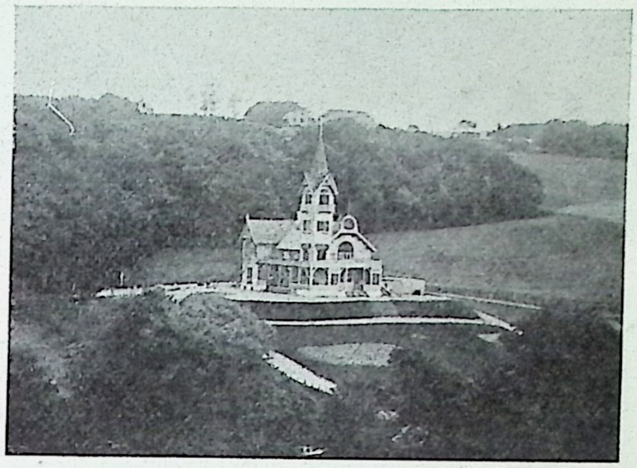
Byerne har ogsaa hver sin Turistforening. „Hobro Turistforening“, „Mariager Turistforening“, det lyder lidt stort, men er blot et Udtryk for Byernes Selvstændighedsfølelse i en Sag, som de begge betragter som en af de vigtigste for deres Eksistens. Der er nok af Skønhed at byde til



Kirken i Hobro.
(Opført efter Tegning af Bindesbøll).

Gæst paa i Hobro Omegn, men af alle de forskellige Indtryk, vi fik, kunde intet dog i Storhed lignes ved Ørnedals-prospektet, hvor man, efter at have trængt igennem Skovens skyggede Hulveje, stilles Ansigt til Ansigt med en stejlt mod Fjorden nedadskridende Skrænt, hen over hvilken den frodigste Skov-Vegetation er strøet med den ødsleste Haand.

— Gemt inde i en af Fjordens Bugter ligger Mariager, hvis Natur ikke er mindre prægtig end Hobros, men hvis Opland kun er ringe. Byen haaber og tror da paa, at danske Turister vil finde Vejen derop — med Stolthed vil den vise dem sine Minder fra den Tid, da Byen kun var det Kloster, hvor nu Borgmesteren i de dybe Hvælvinger holder Lov og Ret. De vil blive ført op paa Hohøj, i hvis 354 Fod høje Jord en gammel Næssekonge har fundet en magelig Hvileplads, og de vil dvæle længe i den idyllisk beliggende Pavillon, — Mariagers „Hus i Skoven“. —



Mariager Skovpavillon.

Det sidste Indtryk vi modtog paa Festdagen i Hobro var Synet af den 75-aarige Distriktslæge, som henad Midnat svang sig rundt i Dansesalen. Hobro har sit eget Øl og sin egen Snaps, men Luften derovre indeholder en Stimulans, som er mere værd end baade Øllet og Snapsen. Af denne Luft, der gør de gamle springske, bør vi alle ved Lejlighed tage et Par kraftige Drag.



Hobro Turistforenings Formand
Jacob A. Bie.
Fra Journalistbesøget i Hobro: Paa Mariagerfjord.



Hesten skræmmes til Underkastelse.

En Hestetæmmer.

Det er ikke enhver Lærer, der gør sig til af de Slag og Stød og Spark, han har faaet af genstridige Elever. Og dog siger den Mand, hvorom her skal berettes, med en vis Stolthed, at der vistnok ikke findes en Kvadrattomme paa hans Legeme, som ikke paa et eller andet Tidspunkt i hans Liv har baaret Mærker af Bid eller Spark. Han er fra Kanada, hedder Norton Smith og er af et ungdommeligt, men djærvt og kraftigt Udseende. Allerede fra hans tidligste Dage har hans Lidenskab for Heste bragt ham i ikke faa vanskelige Situationer. Paa sine mange Rejser rundt om i Verden har han tæmmet ikke færre end tyve Tusind rebelske og balstyrige Gangere.

Først skal Hesten lære at gaa lige hen til Træneren. Efter at den har gjort nogle Forsøg paa at gøre sig ud til Bens og stritte imod, lærer den ved Mildhed og Overtalelse, at en Paraply, som holdes foran den, egentlig er en ret uskadelig Genstand. Saa bliver der dundret paa en stor Tromme, og en Mængde Blikkar bliver slaaet mod hverandre lige foran den. Inden ret lang Tid vil den samme Hest staa fuldstændig rolig under den mest øredøvende Larm og over for de mest rædselsvækkende Gestikulationer med Flag, Paraplyer og Stokke.

Ved denne første Lektion spiller Smiths patenterede Trænings-Tømme en vigtig Rolle. Den bestaar af tre Stykker Reb, der er forbundne med hinanden ved Ringe. Det korteste Stykke er 6 Tommer langt, og til det er ved Ringe føjet et Stykke paa 18 Tommers Længde. Paa den modsatte Side af det første Stykke er der et andet Reb, 8 Fod langt, der benyttes som Line. Bliver denne Tømme anbragt rigtigt, kan man holde Styr paa den mest uregerlige Hest.

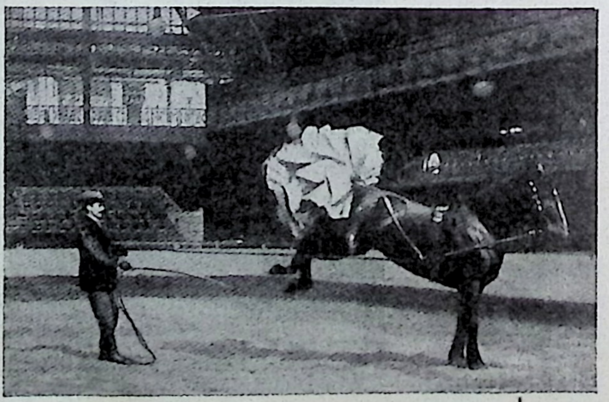
Anden Del af den første Lektion (Trommekuren) paafølger. En almindelig stor Tromme bliver afvekslende anbragt paa Hestens Ryg og Hoved, og der bliver saa trommet paa den, først svagt og saa højere og højere, indtil Hesten staar ganske stille.

Smiths stærke Side er at træne Heste, der sparker, og denne Proces vækker altid megen Munterhed blandt Tilskuerne. En Del larmende Blikkar bindes til Hestens Bagparti lidt foran Halen, og saa begynder Løjerne. Hesten sparker ud, som var den betalt for det. Smith gaar bag ved den i nogen Afstand, men dog undertiden saa nær ved den, at det ser noget faretruende ud. Snart bliver Sparkningen mindre kraftig, Energien viger for Udmattelsen, og Vildskaben bukker under for den sunde Fornuft. Hesten begynder at faa Følelsen af, at Blikkarrene er nogle ganske sædvanlige Tingester og næppe saa megen Opmærksomhed og Anstrængelse værd. Paa dette Punkt viser en Hests vidunderlige Intelligens sig i det skønneste Lys. Den vil gøre et lille Hop eller to, kigger bagud, ser, at alt er stille og roligt og — opgiver sit Forsæt.

Det er den første Del af Sparke-Kuren; den anden, er ikke mindre morsom og virksom. Et vældigt Bundt Aviser bliver anbragt paa samme Sted som Karrene, og Spasen begynder atter. Men den forrige Lektion har ikke bidraget saa lidt endda til den sparkende Hests Opdragelse. Den føler snart, at dens Anstrængelser er forgæves, og dermed er den saa kureret.

Et andet Punkt i Programmet er ikke mindre forbavsende. Det bestaar i alene, uden Medhjælpere, at kaste en Hest til Jorden. Smith paastaar, at denne Behandlingsmaade bringer en Hest helt ud af Fatning. Han giver følgende Anvisning derpaa:

„Læg en god stærk Grime paa Deres Hest; tag en Rem med en Ring i og spænd den om Hestens fjærmer Forben over Kodeleddet; tag saa et 8 Fod langt Reb og bind det til denne



Sparkekuren.

Rem; læg en Gjord om Hestens Krop; stil Dem paa Hestens nærmere Side, kast Rebet over Hestens Ryg fra den fjærmer Side, grib det og hal den Fod op til dens Krop; hold godt fast paa Foden og bliv ved at holde den i denne Stilling; grib saa fast i Hestens Grime med Deres venstre Haand, hal dens Hoved ind til Dem og tryk Deres Albu ind mod dens Krop, idet De siger „Læg sig“. Paa denne Maade kan De kaste de fleste Heste i Løbet af et Minut, medens andre stritter imod en tre, fire Minuter. Saa snart Dyret er kastet om, skal De tage Rebet, der ligger neden under det, stikke det ind under Gjorden gennem Ringen i Grimen og tilbage igen under Gjorden; paa den Maade faar De Rebet i en Stilling, at De kan bringe Hestens Hoved over Skulderen. Faa den til at lægge sit Hoved ned mod Jorden, og naar De saa lader slaa paa Tromme eller rasle med Blikkar lige i dens Nærhed, og den gør Forsøg paa at komme op, skal De straks hale dens Hoved opad, hvad der forhindrer den i at rejse sig — og tag saa en Pisk og knald dygtig for den. Giv den grundigt at forstaa, at De er dens Herre og Mester. Naar en Hest først en Gang har faaet Følelsen af, at De har Krammet paa den, kan De næsten faa den til at gøre alt, hvad en Hest i det hele taget kan gøre.“



Hesten afvænnes med at blive sky.

Hesten ligger paa Jorden, medens den bliver opdraget til at finde sig i forskellige skrækindjagende Lyde og Gestikulationer, at der knaldes med en Pisk, slaas paa en Tromme, svinges med et Flag og rasles med Blikkar. Hesten her er et prægtigt Dyr, balstyrigt og tungt. Og dog tog det ikke mere end to Minuter at faa den kastet om.

Naar Folk første Gang hører tale om, hvorledes Smith i Løbet af ganske kort Tid kan forandre en Hests Temperament, Opførsel, ja, endogsaa Karakter, forholder de sig altid mere eller mindre skeptiske. Men at se er at tro, og naar de først har været Vidne til en saadan Træning, gaar de bort, ganske overbeviste om den Magt, denne mærkelige Hestebetvinger er i Besiddelse af.



Under Fyrværkeriregn.

Nogle Heste ligner Statsmænd og Politikere i det Kapitel, at de ikke kan udstaa Aviser; men ingen Hests Opdragelse er desværre fuldstændig uden et fordomsfrit Kendskab til Pressen. Her er et Fotografi af to Heste, der næsten er blindede af Papirer, der flagrer om deres Hoveder; de staar ganske roligt mellem Masser af Aviser, som kort i Forvejen fik deres Hjærter til at banke af Rædsel.

Det ser i Sandhed ud, som om den uregerlige Hests Vej var bestrøet med alle de Fortrædeligheder, som træske Mennesker kan hitte paa. Hvis den er bange for Damp, der slipper ud, saa maa den høre paa, at Damp slippes ud. Dersom den ikke holder af Raketters og i det hele taget Fyrværkeriers Hvislen, Blinken og Glimten, maa den høre paa Raketter og andet Fyrværkeri, indtil næsten kun en Eksplosion af en pyroteknisk Fabrik kunde skræmme den.

Vi se f. Eks. et Spand Treaaringer staa under en kunstig Jernbanebro, fra hvilken der udsendes Byger af Damp og Fyrværkeristjerner. Man maa endelig ikke tro, at disse to Heste stod saaledes, straks da de blev ført ind paa Manegen. Nej, den Gang var de rene Dæmoner; femten Minuter senere bestod de Prøven uden at vige et Skridt tilbage og blev med Held fotograferede.

Den moderne Hests mest moderne Rædsel er Damptromlen, som i dens Øjne er et højst ubehageligt Uhyre. Trommelen ruller frem, dampende hvæsende og støjende, og Hesten stejler — og saaledes gaar det med Tusinder af Heste den Dag i Dag. Det vil da ikke overraske nogen, at Damptrommelen er et af Smiths mest moderne

Midler til at kurere en Hest, der stejler. Det sidste Billede viser, hvorledes en Hest gebærder sig, naar den møder saadan en Tromle.

Det er egentlig mærkeligt at tænke paa, hvor mange Rekvisiter en Hestetæmmer maa føre med sig: Trommer, Flag, Klokker, Raketter, Dampfløjter og Sirener, transportable Jærnbanebroer, Aviser, Blikkar, Seletøj, Enspændervogne, Mile af Reb, Paraplyer og Hø. Alt dette hører med til hans Forretningsinventar, og der er ikke Spor af Tvivl om, at Smith, naar det tyvende Aarhundrede møder op med styrbare Balloner og Flyvemaskiner, vil være den første til at føje disse Vidundere til sit Inventar for dermed at kunne opdrage sine nervøse Elever.



Kurering af en stejlende Hest.

Spionen fra Kronstadt.*)

Roman af Max Pemberton.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Der bliver pludselig Røre i Fæstningsguvernørens Hjem i Kronstadt. Det fortælles, at den engelske Regering er kommen i Besiddelse af en Plan over et af Fæstningens Batterier, og det gælder nu om at finde Forræderen. Den unge Officer Paul Zassulic, der som alle andre, er stærkt indtaget i Guvernørens bedaarende Guvernante, en ung engelsk Pige ved Navn Marian Best, bliver som lamslaaet, da han tilfældig opdager, at det er hende, der er Spionen. For at kunne tjene en stor Sum og derigennem understøtte sin Familje, har Marian benyttet sin Viden og sit Talent for Tegning til at forraade det Land, hvis feterede Gæst hun er. Paul betragter det som sin ufravigelige Æresspligt som Officer at angive hende, hvor haardt det end er ham. Han gør det, og Følgerne udebliver heller ikke. Marian Best kastes i Fængsel og underkastes Forhør. Hun nægter først alt, men falder fuldstændig sammen, da selv Paul vidner imod hende. Man søger nu at lokke alt ud af hende, og hun udsættes for de største Ydmygelser. Da er det, at Paul pludselig føler sin Kærlighed vaagne med fornyet Kraft; han faar en Ide: Marian maa befries, det koste, hvad det vil. Ved at misbruge en Militærordre lykkes det ham at bringe hende og sig selv ombord i et Lystfartøj. Flugten opdages imidlertid hurtig og Fæstningen lader straks nogle Orlogsmænd sætte efter Flygtningene. Efter store Vanskeligheder naa de dog til London, hvor Paul er saa letsindig at aflægge et Besøg i det russiske Gesandtskab.

XXVI.

Den anden Dags Aften.

Paul hørte et Ur slaa otte og huskede, at han havde været næsten tredive Timer i Talvis Hus. Det syntes ham, at næsten et Aarhundrede var gaaet, siden han havde kysset Marians smukke Læber og sagt til hende, at han straks vilde komme tilbage. Han var sikker paa, at han aldrig skulde se hendes Ansigt igen, at han skulde leve Livet alene i Vanære og Landflygtighed. Den Lampe, de havde sat ind i hans Værelse, saarede hans Øjne med sit grelle Lys. Han ønskede, at det maatte være mørkt, for at han kunde vænne sig til Tanken om evigt Fangenskab. Han troede ikke, at nogen Magt paa Jorden kunde befri ham fra hans Landsmænds ubarmhjertige Haand, han var bleven forraadt og slaaet til Jorden. De vilde sende ham til St. Peters og St. Pauls Fæstningen. Den Kvinde, som han elskede at kalde sin lille Hustru, vilde søge efter ham og søge forgæves. Han turde ikke spørge sig selv om, hvorledes hun alene vilde trodse Verden. Han vilde dadle sig selv, saa længe han var i Live. Dette ubesvarede Spørgsmaal vilde blive Straffen for hans Daarskab.

Det Værelse, hvori man havde laaset ham inde, var et af Husets Kvistkamre. Der var et Vindue i det skraa Tag, som var højt oppe over de andre Tage, men dette Vindue var spærret med Jærnstænger. Han indsaa, at Talvi havde forudset Nødvendigheden af dette, da han sendte Telegrammet. De havde besluttet at bortføre Spionen fra England, hvad det saa end skulde koste. Venskab var intet for en Russer, der troede, at han gavnede sit Land. Selv om Marian gik til sine engelske Venner og fortalte dem Historien, tvivlede han om, at disse Venner kunde hjælpe ham. Man vilde komme med falske Beskyldninger, og en Regering, der evnede at gennemføre sine Ønsker, vilde forlange, at han blev udleveret. De vilde brændemærke ham som en Forbryder og føre ham tilbage til Nevafæstningens unævnelige Rædsler. Og Marian — han knyttede Hænderne, da han tænkte paa hende; hun stod ved Vinduet og ventede paa ham; han saa' hende i Tanken — det blege Ansigt — de store, tankefulde Øjne, de raske, pigeagtige Bevægelser, de Fagter, han havde elsket, det gulbrune Haar, han hørte hendes indtagende Stemme. Han skulde aldrig høre den mere. Det var kun et Minde for ham i den forestaaende Evighed. Pilegrimsgangens Vej laa nu foran ham, men den Haand, som han havde holdt i sin, skulde aldrig berøre den mere.

Der var nogle faa Møbler i Værelset, en Kurvestol, en Boghylde, et Mahognitræs Bord og en Feltseng. Han havde kun været der i meget kort Tid, da den russiske Tjener bragte ham en Lampe. Han talte ikke til Manden og udspurgte ham ikke; for han vidste godt, hvor lidt det vilde hjælpe ham. Da Tjeneren var gaaet, var han ked af det Lys, han havde bragt ham. Husets Gavl var mørk og ildevarslende. Han bevægede sig i aandeagtige Skygger, de havde end-

*) Paabegyndt i Nr. 9, d. 27. November 1898.

ogsaa berøvet ham Dagen. Saa stille var der, at han kunde høre Urets Dikken i Værelset neden under. Der kom ingen Lyd op fra Gaden. Byens Larm var som store Vandes Brusen i det fjerne.

Klokken var omtrent fem om Eftermiddagen, kunde han huske. Marian maatte have begyndt at spørge sig selv om, hvilken Ulykke der nu havde ramt ham. Han kunde ikke haabe noget af den hjælpeløse Piges Venskab, og dog var der Øjeblikke, da han haabede meget. Hun vilde sige til det engelske Politi, at han var gaaet til Talvis Hus, og Politiet vilde begynde at anstille Undersøgelser. Det var muligt, at hele hans Historie vilde blive bekendt, og saa — og saa! Han drømte endogsaa om, at hun skaffede ham fri. Hun vilde hverken hvile Dag eller Nat. Hun kunde maaske endogsaa nu frelse ham ud af Russernes Hænder.

Den mørke Nat slæbte sig langsomt fremad, men Manden hverken sov eller spiste. Den Aftensmad, de havde sat paa Bordet, mindede ham om de faa fornøjelige Dage, han havde kendt i London. Hvor herligt havde det ikke været at sidde ved Siden af hende hele Dagen, at høre hendes Godmorgen og hendes smukke Godnat, at holde hende i sine Arme og sige, at hendes rette Plads var dér! Hvis ikke den Tanke, han vidste ikke hvorledes, at et Mirakel vilde føre hende til ham igen selv i det mørke Hus, havde været, vilde han have mistet Forstanden. Han kunde neppe modstaa Driften til at banke paa Døren til sit Fængsel og raabe højt om Barmhjertighed. Alene Haabet om, at hun dog kunde komme, satte ham i Stand til at vise sig som en Mand. Han lyttede efter hendes Fodtrin i den frygteligt lange Nat og lo ad sig selv, fordi han havde saadanne Fantasier. Ved Daggry faldt han i Søvn, og saa drømte han, at hendes Arme laa om hans Hals.

Det var først et Kvarter over ni om Aftenen den følgende Dag, at der kom et Budskab til ham fra den ydre Verden. Han havde spist lidt til Middag og gjort sig selv alle de gamle Spørgsmaal, da en Lyd paa Trappen uden for hurtigt bragte ham paa Benene, og han stod med bævende Hjerte og tænkte paa, hvem det kunde være. Den Tanke, at det kunde være Marians Trin, kom som en Trolddom fra Drømmenes Land ned til Jorden. Han lo af sig selv over denne taabelige Forestilling, da Døren blev aabnet, og Grev Feodor stod for ham.



Greven var i ganske almindelig Dragt. Han var noget echaufferet, for han var løbet op ad Trapperne, og han var larmende som en Dreng, der bringer godt nyt. Han havde med en Vens Medfølelse beklaget den uværdige Behandling, som Paul var bleven Genstand for af dem, han skyldte Lydighed, og nu var han med en Vens Glæde henrykt over, at denne Krænkelse snart vilde blive glemt.

„Paul, min gamle Ven, det er forbi," gispede han, medens han strakte Fangen begge Hænder i Møde. „Du skal ikke blive her længere; de har opdaget deres Fejltagelse, de véd det hele, de har sendt Bud efter hende, og hun er her.

Paul ravede som en drukken Mand.

„Hun er her! Aa Gud!"

„Det er Tolmas Værk," vedblev Greven med et Barns Stolthed over sine Ord. „Han opdagede, at hun kunde tegne Kortene. Han er der nede med hende nu. Du skal ogsaa der ned, de vil straks tale med Dig."

„Vil de straks tale med mig?" gentog den forbavsede Mand. „Men se paa mig, mit Ansigt, mine Hænder og mit Skæg!"

„Det skal Ivan tage sig af, det tager ikke ti Minutter. Der er ingen Tid —"

Paul stod ganske stille. Han syntes i dette Øjeblik at granske Betydningen af Talvis Ord.

„Til hvad skal der da Tid?" spurgte han. „Hvad skal der ske?"

„Der skal være Tid for Præsten til at vie Dig til den lille Dame, som véd saa meget om Kronstadt."

Paul gik vaklende ud i Lyset. Han hulkede som et Barn.

XXVII.

Ved Midnatstid.

En Kandelaber, der stod ved Altret i Kapellet i Grev Talvis Hus, kastede et dæmpet Lys paa den gamle Præst og den lille Gruppe omkring ham. Stor og klodset som en knækket Søjle stod Bonzos Skikkelse i Baggrunden. Men Jærnmanden spekulerede ikke mere og lagde ingen Planer. Den vanskelige Mission, der havde ført ham til England, var udført. Andet brød han sig ikke om. Kronstadt havde mistet en god

Soldat, men dens Hemmeligheder var i Sikkerhed. Den begavede lille Kvinde, som knælede ned ved Altret, medens Kærlighedens Lys straalede i hendes Øjne, vilde ikke mere forraade Fæstningen. Alt andet var Kronstadts Tjener ligegyldigt. Kærlighed var en Adspredelse for Børn. Han havde aldrig elsket.

Nær ved Jærnmanden sad den gamle Tolma med et triumferende Blik. Han havde maalt sin Klinge med Bonzo fra Kronstadt og havde slaaet ham. Den smukke, engelske Pige vilde bringe Solskin ind i hans Hus i Paris. Paul skulde i Ord og Gerning blive hans Søn. Dette sælsomme Giftermaal om Natten i et Hus i London, det var ganske utrolig romantisk. Han mindedes alle de Kvinder, til hvilke han gerne vilde have givet sig selv under lignende Forhold. Hvilken Mønstring det var! Det var en hel Bataillon.

Det tredje Vidne til dette underligste af alle Bryllupper var Husets Herre. Grev Talvi viste, hvor meget hans gamle Vens Lykke glædede ham. Han kom ofte hen til Paul. Han hviskede lykønskende Ord til ham. Han bevægede sig frem og tilbage i al Stilhed, snart for at hjælpe Præsten, snart for at give Ordre til Lakajen. Han var endnu Ruslands Tjener! Men han havde en Fridag.

Præsten hævede Hænderne for at velsigne dem, hvem Gud havde forenet i Ægteskabets hellige Mysterium. Et langt Øjeblik holdt Paul sin Hustrus brændende Ansigt tæt op til sit. Saa rejste alle sig og gik ned i den store Spisestue neden under.

Her straalede Lyset fra mange elektriske Lamper ned paa Talvis Gæster, medens Lakajerne havde travlt ved Aftensbordet. Det var Lykønskningernes Øjeblik.

„Vil De tilgive mig?“ udbrød den gamle Bonzo og strakte den skælvende Pige begge sine Hænder i Møde. „Vil De tilgive en gammel Soldat, at han gør Dem til Russerinde?“

Marian saa leende paa ham.

„Jeg véd ikke, hvad jeg er, og hvor jeg er,“ sagde hun forvirret. „Jeg kan ikke tro, at nogen af Eder er virkelige.“

Bonzo lo med sin støjende Latter, saa hele Huset genlød.

„Oho,“ brølede han. „Jeg, Bonzo, skulde ikke være virkelig. Det var morsomt. Vil De ikke kysse mig, mit Barn, og se, om jeg er virkelig?“

Tolma, der kom gaaende med Besvær, lagde Armene om Pigens Hals og kyssede hende paa begge Kinderne.

„Du maa spise og drikke, min lille Pige,“ sagde han. „Du maa huske paa, at Du er Tolmas Datter. og Toget gaar ved Midnat.“

„Toget?“ spurgte hun forundret.

„Ja, Toget til Devonshire. Dér skal Du hen, til Huset i Paris er færdigt til Dig.“

„Til lille Dick!“ udbrød hun, og de Ord var hans Belønning.

* * *

Toget for af Sted imod Vest. Forbi sovende Landsbyer, gennem stille Kjøbstæder, over mørke, brusende Floder, bort til Englands Have bar det den Mand og den Kvinde, som havde lidt. Men Lidelsens Dag var allerede glemt.

I Krogen af Vognen holdt Paul Marian i sine stærke Arme. De havde Rejsetæppet svøbt om sig, og den svage Lampes blege Lys faldt paa deres lykkelige Ansigter.

„Det er godt at hvile,“ sagde hun, da han slog sin Arm om hende, og hun lagde sit smukke Hoved paa hans Skulder.

„Hvilen skal være for bestandig,“ svarede han.

— ENDE. —

X-Straalen.

Af Victor Foss.

Hvor vor Tids Mennesker dog er blevne hurtige til at opfatte alt, til at tilegne sig alt. Og hvor umuligt er det dog ikke i vore Tider at imponere nogen. Da Fulton lod sit første Dampskib sejle, og Stephenson lod sit første Lokomotiv løbe, var hele Verden bestyrtet, bleg af Spænding, ophidset af Interesse. Nu hører man paa, at Marconi telegraferer uden Traad, og at Niels Finsen helbreder den frygtelige Lupus med Lys, saa ligegyldigt, som vi hører paa en tre Liniers Bladnyhed. Og der er ikke gaaet den korteste Tid, uden at vi synes, det hele er saa naturligt og lige til.

Det er ikke mere end tre Aar siden, Würzburger Professoren Röntgen skrev sin lille Pjece: *Om en ny Art af Straaler*. Det var X-Straalerne. Nogle Dage, nogle Uger vakte de Sensation. Nu tager man dem som noget almindeligt, naturligt, selvfølgeligt, og naar den tarvelige Kone faar en Synaal i Haanden, eller et lille Barn sluger en Femøre eller en Mand faar en Klat Bly i Kroppen fra sin Uvens Revolver, er der ingen længere, der skriger Gevalt, fordi man ikke kan finde Synaalen, Femøren eller Revolverkuglen. Véd maaske ikke selv den jævneste og fattigste Mand, at vi har X-Straalerne?

Det er ubehageligt for en efter Berømmelse tørstende Opfinder. Men det er en Triumf for vor Tids Oplysning og et Bevis paa Pressens uhyre Betydning som oplysende og opdragende Magt for det store, brede Folk.

Det er gaaet med Röntgens geniale Opfindelse som med saa mange andre. Fra at være temmelig primitiv er den naaet frem i Tidens Løb til at være næsten fuldkommen. Apparaterne er blevne forbedrede, og Resultaterne er blevne finere og skarpere. Mange Læger tog straks Opdagelsen saare skeptisk. Nu bøjer alle sig. Og fra det Standpunkt at betragte X-Straale-Apparatet som et morsomt Legetøj er man naaet til at tage det i det Alvorliges Tjeneste. For den moderne Nutidslæge er det vel



Pengestykket opdages.

nu lige saa uundværligt, som Telefonen er det for den moderne Købmand.

Det er meget vanskeligt at forklare for et lægt Publikum, hvori de mange ny Forbedringer ved Röntgen-Apparaterne bestaar. For at forstaa disse Forbedringer, maa man ikke blot være en meget dygtig Fysiker selv, men man maa endog have fulgt nøje med paa hele dette specielle Omraade. Men hvad der forklarer bedre end mange Ord, er Tegninger af de indvundne Resultater, og vi vil derfor nøjes med at fremstille nogle Billeder med en kort Tekst til.

Mange ville erindre de første „Röntgen-Billeder“. Der var en Haand med en Ring paa, en Portemonnæ med en Nøgle i, et Skelet af et Menneske osv. Det var jo nærmest Kuriositeter. Naar man nu kortelig skal sige, hvad man særlig bruger Röntgen-Straalerne til, saa maa det hedde, at man *ikke blot* bruger dem til at finde fremmede Legemer i Menneskers og Dyrs Korpus, men at man *ogsaa* anvender dem i Studiet af Menneskers og Dyrs fysiske Liv.

Af de lykkede Forsøg paa at finde et fremmed Legeme i et menneskeligt, vil vi kun hidsætte et Billede. Et Barn havde slugt en 5-Francs Stykke og led store Smærter, X-Straalerne blev sat i Bevægelse paa det parisiske Hospital, og man fandt hurtig Pengestykket. Det sad i Barnets Endetarm, og ved en kort Operation blev det fjærnet. Det er Billedet Nr. 1.

I Kampen mod den frygtelige Svøbe, der hedder Tuberkulosen, har man nu ogsaa anvendt X-Straalerne. Det har vist sig, at medens Straalerne ellers gaar gennem Kød og Blod, Sener og Muskelvæv, gaar de ikke gennem Tuberkler. Eller ikke helt i hvert Fald. Tuberklerne afsætter paa det fotografiske Billede graa eller sorte Taagepletter. Ved Anvendelsen af X-Straalerne vil Lægerne altsaa kunne faa nogenlunde nøjagtige Billeder af Lungerne og deraf kunne se, hvor vidt Sygdommen er skredet frem.

Som Lægerne benytter Röntgen-Straalen til at undersøge den arbejdende menneskelige Organisme med, saaledes bruger Zoologerne den til at undersøge den dyriske. Mellem de mange morsomme Billeder, der er taget paa dette Omraade, vælger vi det vedstaaende Billede Nr. 2. Det er af en Høne, der just skal til at lægge et Æg. Man skimter i Hønen Dyrets Benbygning, og skarpt og tydeligt ser man det hvide Æg, gennem hvis Skal af Kalk X-Straalen jo ikke kan passere.



Et sammenvokset Misfoster.

Alle har hørt om de sammenvoksede siamesiske Tvillinger, og for ikke saa længe siden var der et lignende Par, de saakaldte *Radica og Rodica*, her i Byen. Den Slags Monstra findes baade mellem Mennesker og Dyr. Til Studiet af disse Misfostre kan Röntgen-Straalen gøre god Nytte, idet den fortæller paa den fotografiske Plade, hvorledes den indre Sammenhæng i Skelettets Bygning er. Et lille Billede af et saadant uhyggeligt Dobbeltfoster er Billedet Nr. 3. Nogle Billeder af andre dyriske og menneskelige Misfostre er desværre for uhyggelige, til at vi vil aftrykke dem.

— Endnu har Röntgen ikke sagt sit sidste Ord. Endnu véd man ikke, til hvilke ny Resultater, han kan komme. Selv tror han, der er langt til Enden, og at man endnu kan vente sig meget, til Gavn baade for Naturvidenskaben og Lægerne.

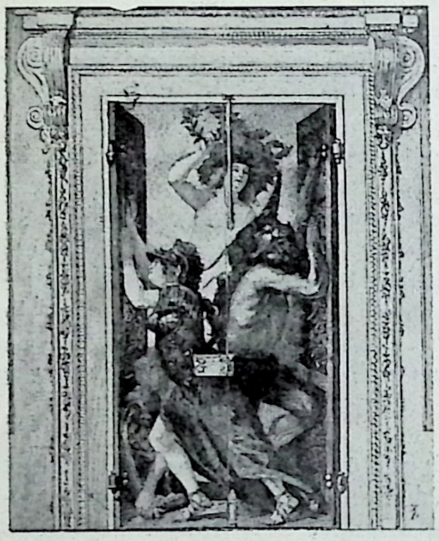


En æglæggende Høne.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



Fredskongressens Aabningsmøde.



Døren til Oranje-Salen i „Huset i Skoven“.

I vor Artikel om Fredskonferencens By fortaltes om den pragtfulde *Oranjezaal* paa Slottet, hvor Verdensmødet finder Sted. Original og i Øjeblikket ejendommelig aktuel er Indgangsdøren, som fører til Oranje-Salen. Paa Fløjene ser man Pallas og Herkules, som har lagt Skjold og Kølle fra sig, med Magt aabne Døren til det indviede Sted for Freden, der fremstilles som en ung og skøn Kvinde. iført en hvid Tunika. Man vil vanskelig tænke sig en Udsmykning, der bedre kunde harmonere med de Følelser, som helst skulde besjæle Fredskongressens Repræsentanter.

* * *

En af Nutidens ejendommeligste Kvinder var den, der gik bort med den franske Dyremalerinde *Rosa Bonheur*, der døde i den lille By Thomery Natten til forrige Fredag, 78 Aar gammel.

Rosa Bonheur! Der var vel i Danmark kun faa, der nogensinde har hørt Navnet, færre, der kjendte hendes Værker. Kun de, der har kunnet nyde den Lykke at vandre gennem den parisiske Malerisamling i Palais Luxembourg og betragte ogsaa *hendes* henrivende Dyrelivsbilleder, vil vide, hvor stor hun var.

Udadtil var hun Mand. Stor, svær, firskaaren, med kort og viltert isgraat Haar, med en Mands Lader og Bevægelser, Stemme og Øjenkast. I den Mandsdragt, hun altid gik i: graa Fløjls Mandfolkebukser, blaa, snorebesat Jakke og ganske lav Cylinderhat lignede hun en gammel Bohême fra Montmartre. Inderst inde var hun Kvinde, saa ægte som faa. Saadan som hun saa paa Dyrene og deres Liv, paa en legende Kat, paa en Hund med Hvalpe, paa en gammel melankolsk Hest eller en Flok brølende Køer, saadan kan kun en Kvinde se.

Al den Hæder, der kan ydes en Kunstner, blev hende tildel. Ved en Hoffest i Tuilerierne heftede Kejserinde Eugenie personlig Æreslegionens Kors paa hendes Bryst. Senere gjorde Republiken hende til Officer af Æreslegionen. Mæt af Hæder og Lykke døde denne fortræffelige gamle Dame midt mellem alle sine kære Dyr.

Rosa Bonheur er ikke den eneste Pariserinde, som har fundet Behag i Mandfolkedragten og Mod til at trodse den Haan, som naturlig maa følge med et Brud paa alle Traditioner, og ingen Sinde kan siges at være mere fortjent, end naar Kvinden gennem sin Klædedragt vil give til Kende, at hun ønsker at skille sig ud fra sit eget Køn. Vi præsentere hosstaaende Arkæologinden *Fru Dieulafoys* højst originale Skikkelse, som vistnok vil vække vore Læserinders Harme, og for at bøde noget paa denne, skynde vi os da at medde-



Malerinden Rosa Bonheur.



Madame Dieulafoy, Arkæologinde.

le, at Fru Dieulafoy er i Besiddelse af sjeldne Kundskaber, der endda har forskaffet hende Æreslegionens Kors.

* * *



Commandant Marchand.

Trykket af den ulykkelige Dreyfus-Affære, der først nu synes at nærme sig Enden og Afslutningen, og trykket af hele den aandelige og økonomiske Dekadence, der har været „Affærens“ Følge, har Frankrig længe forgæves set sig om efter en Helt, en Mand, der havde øvet Daad og ikke var blevet ved den sædvanlige ulidelige Ordstrøm, der nu har været ved at forpeste hele Landet. Derfor er *Marchand*, der i disse Dage er vendt hjem fra Afrika, blevet fejret som en Hero, en Afgud, og hans, forøvrigt i og for sig udmærket udførte Ekspedition: at marchere fra Kongo til Nilen tværs gennem Afrika paa $^1/_7$ af den Tid Stanley brugte, er i de letbevægelige Franskmænds Øjne vokset op til at blive noget uhyre. Mage til den umaadelige, fra Hjertet kommende Begejstring, der mødte Marchand og hans tapre Rejsefæller og sorte Soldater, da de vendte hjem til Frankrig, er derfor heller ikke hørt siden „le brave General“ Boulangers Dage.

Marchand, der har faaet overrakt Æreslegionens Kommandørkors, utallige Æressabler og Gaver af enhver Art, er en 38-aarig Mand, der, til han tiltraadte sin Afrika-Ekspedition, var Kaptajn i den franske Marines Artilleri. Om der var Stof i ham til det, vilde han maaske kunne drive det — — meget vidt. Og hvem ved.

* * *

Nylig døde i Kristiania den udmærkede Skuespiller *Arnoldus Reimers*. Hans Virksomhed betegner en gylden, straalende Æra i norsk Theaters og norsk Literaturs Historie. Udstyret med en prægtig Røst, et heldigt, helt igennem mandigt Ydre og med en lysende Intelligens, der ofte fik sit Udslag i elskværdig Humor, har han i henved en Menneskealder



Arnoldus Reimers.

spillet en Flerhed af de betydeligere Helte-Karakter- og Ræsonnørroller.

Særlig maa fremhæves hans mønstergyldige Udførelse af de mere fremtrædende Ibsenske Karakterroller. Som Deklamator nød han den største Anseelse, og „Terje Viken“ er uadskillelig knyttet til hans Navn.

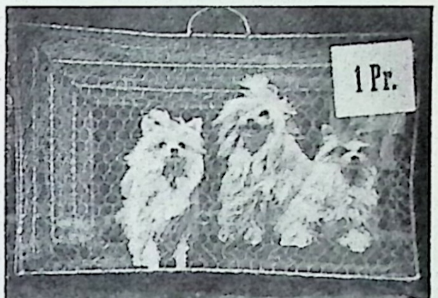
Af Dagens Krønike.

Dansk Kennelklub afholdt nylig sin tredje Hundeudstilling i Tivoli.

Udstillingen var større end de tidligere afholdte, og de udstilllede Dyr var gennemgaaende meget smukke og værdifulde og som oftest med stærkt fremtrædende Racepræg.

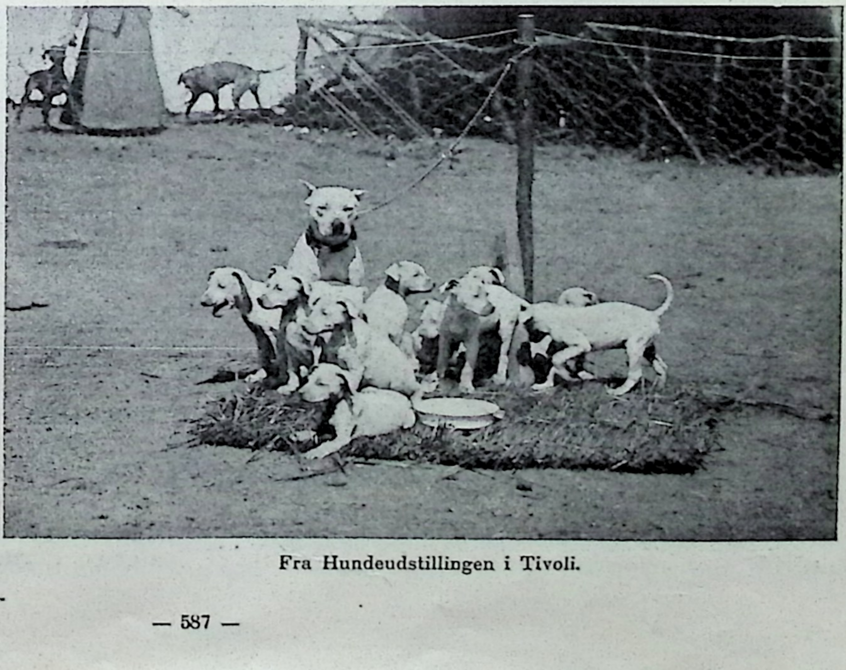
For flere af de Dyr, der maatte sælges, forlangtes der ogsaa høje Priser. Hr. Disponent *C. M. Pay*, Kristiania, forlangte saaledes 5000 Kr. for den oftere præmierede

Psyche. Pjerrette. Mignon.





La folie. Clio. Kalif. Marquis.



Fra Hundeudstillingen i Tivoli.

7-aarige Pointer „Diana P.“, 2500 Kr. for den tidligere prisbelønnede 5-aarige Gordon Setter „Stella von Zango“ og 1500 Kr. for den 3-aarige irske Setter „Jolly P.“ — Kammerjunkerinde *M. v. Lindholms* overordenlig fine hvide Silkespidshunde var — for saa vidt de var til Salg — forholdsvis langt billigere, idet den 1-aarige „Psyche“ og den ligeledes 1-aarige „Mignon“ stod til Salg for henholdsvis 600 Kr. og 500 Kr. — Blandt de større Udstillere kunde i Aar ligesom tidligere bl. a. nævnes Lehnsgreve *C. E. Reventlow*, Brahetrolleborg, Fru Sagfører *Madsen* og Zoologisk Have.

Nu er Dyrene vendt hjem fra Stævnet til deres huslige Arne, og kom de tilbage, prydet med Ære og Ærespræmier, beredtes der dem den hjerteligste Modtagelse i Familjens Skød, lige som deres fremtidige Tilværelse yderligere vil forsødes ved en nænsom og omhyggelig Pleje, for at ingen Bekymringer skal sætte Mærke paa deres Ydre. Ordet „Hundeliv“ er absolut ikke mere tidssvarende.

* * *

Med den franske Farce „Damen fra Natkaféen“ fik Casino paa Sæsonens Slutning den Succes, som Direktør *Schrøder* efter Sigende trængte til, for at faa Regnskabet til at ballancere.

Det er en af de sædvanlige Historier om Ægtemands-Udskejelser og deraf følgende Kalamiteter, men den er morsommere end de fleste af lignende Art. Mange fandt den lidt for pikant — Hr. Schrøder for Øjeblikket foreviser Damen, betaler man sin Billet og gaar forarget hjem — men saa har man da i hvert Fald *noget* for sine Penge.

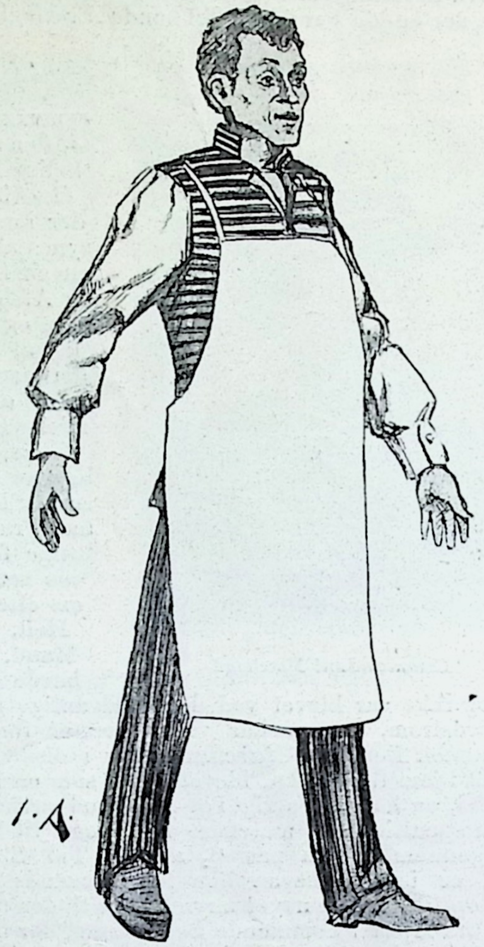
At Fru *Charlotte Wiehe* som den uartige Dame er kvikkere og nydeligere end nogensinde før, derom er imidlertid alle enige. *Victor Neumann* har som Tjeneren egentlig kun en Birolle, men har som saa ofte før af det sparsomme Stof skabt en højst pudsig Figur.

* * *

Boksesporten, der har Antikens klassiske Stempel paa sig og i vore Dage drives med Iver i England og Amerika, har først sent holdt sit Indtog hos os.

Umiddelbart indtagende er jo heller ikke denne Gaaen løs paa Næverne, hvor der undertiden kan vanke blaa Øjne og flyde Blod. Livsfarlig er Sporten dog ikke, og det maa indrømmes, at den giver Anledning til at udvikle megen Kunst og Behændighed foruden den raa Kraft.

Søndagen den 28. Maj boksedes der under stort Tilløb paa St. Thomas mellem den dansk-
Sagen er jo den, at Teatret i Paris ikke som hos os er en Fornøjelse for Børn. I Provinserne, hvor



Hr. Victor Neumann i „Damen fra Natkaféen“

. . . „Næ, hvad er det derhenne i Sengen, det ligner jo et Gespenst.“

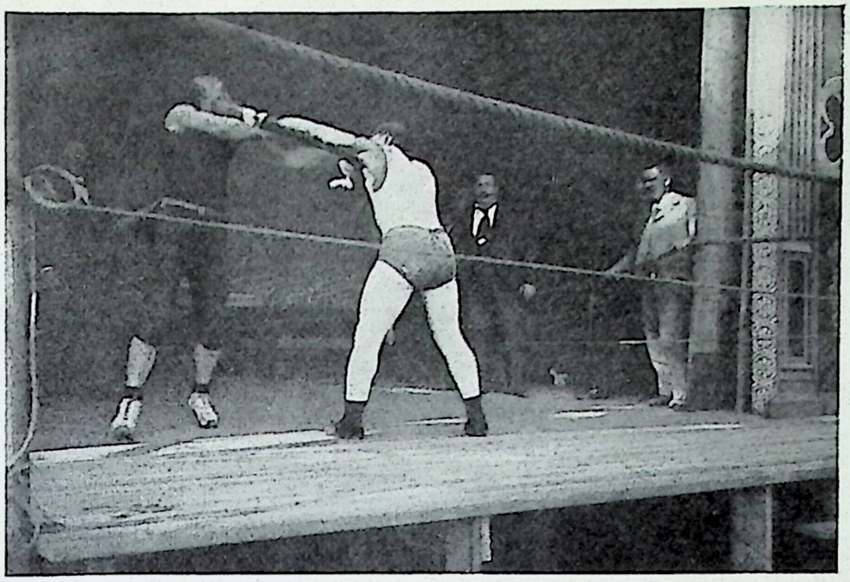


Fru Charlotte Wiehe i „Damen fra Natkaféen“

. . . „Aah, jeg er saamænd meget fin — jeg ligner da — i det mindste — en anstændig Dame.“

amerikanske Bokser *Jim Smith* og Negeren *Jack Lewis*. Kampen blev uafgjort, vistnok fordi den behændige Neger til Slut blev træt overfor Modstanderens større fysiske Kræfter.

Tydeligt er det at se, at Interessen for Boksning er ved at vaagne herhjemme. Man har allerede startet en Bokseklub, hvor Jim Smith fungerer som Træner. Opnaar man at faa Boksningen gjort til en almindelig udbredt Sport, vil det fremtidig blive et magert Kald at være Bølle herhjemme.



Boksekampen paa St. Thomas.



Fru Ella la Cour.



Fru Kate Fabian.



Fru Theodora Petersen.

Kunstnerliv i Provinsen.

„Hvorledes Dagen gaar for et Provinsscenens Barn?"

Ja, den gaar saadan, at der ikke levnes Tid til aandelig Syssel, til Vedligeholdelse af aandelige Interesser. Prøverne tager deres Begyndelse snart Kl. 10, snart $10^1/_2$, jævnligt 11, thi alt sluttes tidligst 2, oftest omkring 3. Og man prøver *hver* Dag: man er en uopslidelig Kraft! Overalt, hvor Begrebet Mængde er tilstede, anvendes man skaanselsløst. Hvor lejede Statister kunde have gjort akkurat samme Nytte som Teatrets faste Personale, glemmer Hr. Direktøren altid Hensynsfuldhed, som ellers gerne er hans Kæphest overfor os. Fra toneangivende Ræsonnører i franske Konversationsstykkers Saloner degraderes vi uden Skygge af Nødvendighed til stumme, idiotiske Provencebønder i et Interiør, hvor et Utal af lokale Statister gør, at *vi* end ikke ses. Dette nødvendiggør vor Tilstedeværelse paa Teatret *hver* Formiddag, selv ved de mindste Operetteprøver. Saa hjemkommer man ved 3-Tiden og dinerer, hvilket med Kaffedrikning iberegnet varer til c. 5. Hvil til $6^1/_2$ — senest — for i Tide at naa Teatret. Hjemkomst til Hotel eller Pensionat 11, tidligst, oftest $11^1/_2$ — undertiden en Time senere. Paa Forsæsonen, hvor Rollerne rent ordlydsret skal læres, kniber det da ogsaa tidt. Lykkelig den, der *da* evner at spille „paa Sufflør",

Nej! — Tid til aandelig Syssel (ud over den, Rollerne i heldigste Instans kan aabne En) — Tiden er knap, eller rettere: der *er* slet ingen Tid. Kniven paa Struben!

„Om Lørdagen da ikke som oftest er en Fridag?"

Skøn og døm! — Kl. $1^1/_2$ — naar Sol staar højt paa Himlen — flokkes Landboerne i Teatret, og mens Lyset stænges ude fra vor Garderobe, smykker vi os under de sydende Gasblus til Forestilling Nr. 1, der endes Kl. 5. Kl, $7^1/_2$ har „Den konservative Klub" eller „Afholdsforenin-



Hr. Wilhelmi.



Hr. Sophus Erharth.



Hr. Emil Wulff.



Hr. Otto Jakobsen.

gen" lagt Beslag paa vore begejstrede Sind. Jo, sandelig — Lørdagen er en Fridag . . . . . for Landboere og Klubmedlemmer — For os? — nej!

Det er en slidsom Tilværelse — og en farlig. For Savnet af aandelig Adspredelse og den Ensomhed, man saa ofte føler, selv daglig omgivet af en Snes Kollegaer, og Hjemvéen og paa samme Tid Udlængslen — det altsammen gør, at man maa have en sund Natur og en oprigtig Vilje for ikke at forfalde til Udsvævelser. Og Gud skal vide, at Fristelserne er mange — man træffer dem paa Tomandshaand, og man træffer dem i Selskabscirklerne — man træffer dem maaske allerførst hos sig selv. Elskeren, Bonvivanten, Ræsonnøren — de tre Figurer fristes stadigt af det smukke Køn. Komikerne begejstrer Byernes letlevende Mænd (ɔ: Solderisterne). Men Komikeren lokker en skønne Aften Elskeren med ud paa sin Boldgade, og den næste Aften lokker Ræsonnøren Komikeren med ud paa sin — indtil det hele ligger i babelsk Opløsning. Se Dig derfor ud, Svend Vonved!

Ja, det er en slidsom Tilværelse — og en farlig. Men ogsaa en berigende. Thi „Arbejdet adler sin Mand" og „det at overvinde sig selv, er større end at indtage en Stad". Derfor ser man senere tilbage paa de svundne Aar derude, ikke med Anger og Ruelse, men med Tak for den Erfaring, de har bragt én, og glad ved at have levet deres sorgløse Zigeunerliv, som vel var slidsomt og farligt, men ogsaa — ja, ogsaa dejligt og foryngende.

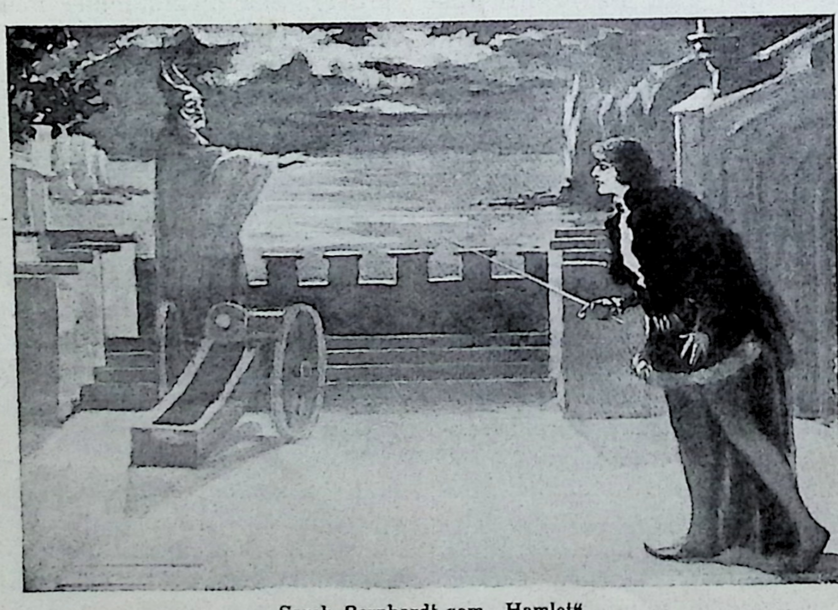
— Sikkert vilde jeg aldrig raade mit Barn til at blive „omrejsende Skuespiller", men *bliver* han det alligevel, i Kraft af Trang og Villie, naa ja, saa haaber jeg, at han vil komme til at elske sine glade, fordomsfrie Kammerater og deres stemningsbølgende Liv, som hans Ophav engang gjorde det.

Deres

forh. Provinsskuespiller.

Den nye Hamlet.

Sarah Bernhardt har haft en ny Ide og en ny Succes. Hun har i Hamlets Natur fundet saa meget af Kvinden, at hun vovede den Effekt at forputte sin Skikkelse i det prinselige Klædebon. Dristigheden fik sin Løn, hendes Organs vidunderlige Klang fyldte Hamlets Monologer og hendes fuldendte Teknik hjalp hende atter over alle Vanskeligheder. Som Ekstra Reklame for sin Hamlet-Fremstilling, som vi Københavnere muligvis ad Aare faa at se, fik Sarah endda — heldig som hun altid er, en Duel mellem to kendte Parisere, (den ene var Forfatteren Catulle-Mendès) som kom i Totterne paa hinanden efter en Disput om, hvorvidt Hamlet var tyk eller tynd.



Sarah Bernhardt som „Hamlet".

Kendte Navne

fra By og Land.

En stor Opfindelse.

Navnet *Ole Bull Wimmer* er nylig blevet nævnt med stor Hæder paa Grund af en Opfindelse, der er af særlig vidtrækkende Betydning for det danske Landbrug. Efter mange Aars Forsøg er det lykkedes ham at omdanne naturlig Mælk til Pulver uden nogen som helst fremmed Tilsætning og paa en saadan Maade, at intet af Mælkens Fedtstof gaar tabt; derved bliver det muligt al Tid at bevare Mælken frisk og velsmagende. Ved Brugen opløses Mælken i en vis Del Vand og er straks færdig til Anvendelse. Hvor store Fortrin Mælk, fremstillet paa denne Maade, har fremfor den usmagelige, med ca. 50 % Sukker blandede kondenserede Mælk, behøver næppe at nævnes. For os selv herhjemme i Danmark faar denne fremragende Opfindelse dog ej saa stor Betydning som for Eksporten, ved Proviantering af Skibe, Ekspeditioner o. s. v.



Ole Bull Wimmer.

Ole Bull Wimmer, Gudsøn af Komponisten Ole Bull, er født den 24. Juli 1850 og hører til den bekendte Wimmerske Familje, som nu har føjet et nyt Led til den Række af berømte Navne, den allerede tæller. Hr. W. har i over 30 Aar været i den danske Farmacis Tjeneste, hvor han ved sin Dygtighed og Elskværdighed har vundet sig et godt Navn; efter at have taget pharm. Eksamen i 1880, var han to Gange Apotheks-Bestyrer og en kort Tid fungerende Dispensator ved Kommunehospitalet, mens han i de sidste 4 Aar har været beskæftiget paa d'Hrr. Bang & Tegners En gros Lager. I den russisk-tyrkiske Krig meldte han sig som frivillig, men naaede dog ikke at komme med, hvorimod han fik en Takskrivelse fra den russiske Regering. Han har givet sig meget af med journalistisk Virksomhed, særlig den farmacevtiske, og taget mangfoldige Spørgsmaal op til Behandling. — Til den Række af Lykønskninger, som Opfinderen allerede har modtaget, føje vi vore bedste Ønsker om, at Opfindelsen maa blive udnyttet Verden over.

Udnævnelse.

Med Spænding har man i Zoologiske Kredse imødeset Fakultetets Valg til det ledige Embede som Professor i Zoologi. Af de fire Ansøgere gik Dr. *H. Jungersen* af med Sejren. Han er Student fra Odense Kathedralskole med Udmærkelse, tog 1877 Magisterkonferens, har siden 1879 været Adjunkt ved Metropolitanskolen, holdt Forelæsninger i Zoologi ved Universitetet og disputerede 1889 for Doktorgraden. Som videnskabelig Leder af Ingolf-Ekspeditionen har han skaffet sig et udmærket Navn og megen Anseelse. Professor J., der saa hurtig har gjort Karriere, medfører fra sin Lærervirksomhed netop de Betingelser, som snart vil skaffe ham en Position blandt de unge studerende, der altid flokkes om den Slags Mænd, som ved et bramfrit Væsen og ved solid Dygtighed formaar at knytte Lærer og Tilhørere sammen.



Professor Jungersen.

Dødsfald.

En af vor Hærs ældste Officerer, fhv. Oberst *E. V. Busky-Neergaard,* er afgaaet ved Døden i sit 81. Aar. Som 13 Aars Dreng kom han ind paa Landkadetakademiet, hvorfra han blev udnævnt til Sekondløjtnant i Infanteriet 1836. Han gik Aaret efter over til Rytteriet og har til sin Afsked tjent i dette Vaaben gennem de forskellige Officersgrader. I en Aarrække kommanderede han Dragonregimentet i Randers, hvor han baade blandt Militære og Civile havde gjort sig meget afholdt paa Grund af sit ridderlige Væsen. Den Afdøde har med Hæder deltaget i begge de slesvigske Krige og var dekoreret med Kommandørkorset og Dannebrogsmændenes Hæderstegn. Sine sidste Aar henlevede han paa Frederiksberg.



Oberst Busky-Neergaard.

Telegrafbestyrer *V. Mulvad,* som for kort Tid siden døde i Aalborg, var født 1829. I 45 Aar har han været knyttet til Telegrafvæsnet, hvor han begyndte sin Løbebane ved den danske Station i Helsingborg. Derpaa blev han i 1858 forflyttet til Helsingør og Odense Stationer, hvorfra han fik Udnævnelse som Bestyrer af Sønderborg Station. Her oplevede han Prøjsernes Bombardement af Byen, hvor man havde anmodet Personalet om at blive trods Prøjsernes Fremrykning. Efter nogle Dages Forløb blev imidlertid de danske Embedsmænd afhentede af et dansk Skib. Atter kom han til Odense og fik senere Ansættelse som teknisk Assisterende ved de ny Linjeanlæg i Jylland. Paa forskellige Stationer i Landet har han været Bestyrer og senest i Aalborg. Saavel af sine Foresatte som af sit Personale har han altid været meget afholdt.



Telegrafbestyrer Mulvad.

Dampmøller *H. J. Schmidt* er afgaaet ved Døden i disse Dage. For næsten 40 Aar siden indtraadte han som Medindehaver af Langebros Dampmølle, og senere var han i nogle Aar Eneejer af denne. Da Akticselskabet „De danske Dampmøller“ blev stiftet, indgik Langebros Dampmølle ogsaa under dette, og den Afdøde fik Sæde i Bestyrelsen. Han var en meget anset Mand i Handelsverdenen, godt kendt paa Børsen og i høj Grad afholdt paa Grund af sin elskværdige og jævne Karakter.



Dampmøller Schmidt.

Helsingør Jærnskibsværft, som i de senere Aar har taget et mægtigt Opsving i vor hjemlige Industri, har desværre lidt et føleligt Tab, i

det Chefen for Maskinafdelingen, *K. Lundkvist*, nylig er afgaaet ved Døden, næppe 40 Aar gammel. I 1882 blev han ansat ved dette Værft, hvor han snart ved sin store Fagkundskab forstod at vinde en første Plads blandt Lederne. Paa Maskinvæsnets Omraade har han gjort en Opfindelse „Forvarmeren“, som har bidraget meget til at give hans Navn en god Klang baade i Ind- og Udlandet. Desværre gjorde en gennem Aar tærende Sygdom altfor tidlig Ende paa hans virksomme Liv.



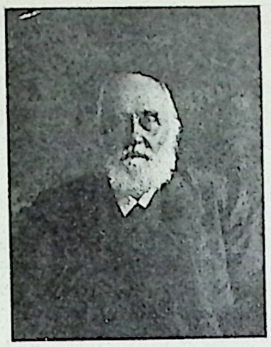
Maskinchef Lundkvist.

Stationsforstander *V. Michelsen* i Hellerup er fornylig afgaaet ved Døden efter nogen Tids Svaghed. Den Afdøde begyndte sin Løbebane ved Postvæsnet, hvor han imidlertid kun var ansat i 6 Aar, da han i 1864 blev indkaldt som Værnepligtig, ved 1. Regiment. Med stor Tapperhed deltog han i Kampen ved Sankelmark, blev fremhævet i Rapporterne og udnævnt til Dannebrogsmand, efter Krigen fik han Ansættelse ved Statsbanernes Revisionskontor, hvorfra han senere gik ud i Driften. I 24 Aar har han med stor Dygtighed bestyret den ansvarsfulde Post som Stationsforstander i Hellerup, hvor Togene i Hundredvis daglig krydse hinanden og bruse forbi. Han var i Besiddelse af en Forekommenhed og Punktlighed som Embedsmand, der gjorde ham meget afholdt paa Egnen.



Stationsforstander Michelsen.

En af Veteranerne fra Treaars-Krigen, pensioneret Stabssergent i Ingeniørkorpset *C. C. F. Olsen* er lige efter Pinsen afgaaet ved Døden. I 1845 kom han til Ingeniørkorpset efter i 4 Aar at have gennemgaaet Artilleri-Underofficers-Elevskolen; herefter deltog han som Sergent i 1848, 49 og 50. I 1854 udnævntes han til Konduktør ved Københavns Fortifikation. Han vil atter mindes fra Krigen 1864, navnlig under Forsøgene paa at brænde Broen over Alssund efter hin mindeværdige 18. April. Fra 1867 til 1885 var han ansat som Stabssergent ved Telegraf- og Signalkompagniet. Af Overordnede saavel som af Kammeraterne var han meget afholdt og disse sidste overdrog ham ogsaa det Tillidshverv at være Formand for Ingeniør-Underofficers-Foreningen lige til sin Afgang. Til sin Død bevarede han en usvækket Interesse for det Korps, hvori han selv med saamegen Ære havde tjent.



Stabssergent Olsen.

Jubilæum.

Den 1. Juni fejrede Skoleinspektør cand. theol. *Nyholm* sit 50-Aars Jubilæum ved det kommunale Skolevæsen her i Byen, idet han paa denne Dag 1849 fik fast Ansættelse som Lærer ved Kristianshavns Skolevæsen. I 1866 blev han udnævnt til Skoleinspektør ved Hindegades Skole, derfra forflyttet til Suhmsgade og senest til Kristianshavns Betalingsskole. Gennem disse mange Aar har han ved sin Elskværdighed og Dygtighed som Skolemand forstaaet at vinde saavel Lærere som Elever, der have nydt godt af hans Vejledning. I mange Aar har han været Kirkeværge ved Trinitatis Kirke. Inspektør N. er dekoreret med Ridderkorset.



Skoleinspektør Nyholm.

Fødselsdag.

Forlagsboghandler *V. Pio,* der den 3. Juni fyldte 70 Aar, kan med Tilfredshed se tilbage paa en lang og i mange Henseender dyglig Virksomhed som Boghandler i Hovedstaden. Han blev som ganske ung anbragt hos Boghandler Bakke, hvor han ved sit medfødte Talent for Handelen blev sin Principal en god Støtte, indtil han 1852 etablerede sig. — Hans unge Forretning udviklede sig hurtig baade som Sortiments- og som Antikvar-Boghandel; men da han i Firserne optog sin Svigersøn, cand. med. Branner, som Medejer, solgte han 1889 Sortimentet for helt at kunne hellige sig til Forlagsvirksomheden, der allerede var vokset betydelig ved Sammenkøb af ældre Forlag som Im. Rée, F. Borchorst og det betydelige Chr. Steen & Søns Forlag. Med stor Dygtighed har Firmaet fortsat sin Udvikling paa Grundlag af de nævnte ældre Forlag; men ogsaa har det knyttet til sig en Række ny Forlagsartikler, baade orginale og oversatte, som have fundet Vej til det store læsende Publikum. Som nogle af de mest kendte Navne paa dette Forlag maa vel i første Række nævnes Erik Bøghs og Carit Etlars. — Fra 1889 blev Firmaet Medlem af Boghandlerforeningen.



Forlagsboghandler V. Pio.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 26.

Det første er et yndet Blad,
der kunde erobre den hele Stad,
saafremt det ikke var distanceret
af „Hver 8. Dag“ og „Illustreret“.
Det hele ligger i et fuldstændigt Mørke,
men nyt *det andet og tredje Led,*
saa vil du vokse i Tillid og Styrke,
i alt Fald ikke tabe derved.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *18. Juni 1899* under Adr.: „Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 25 var

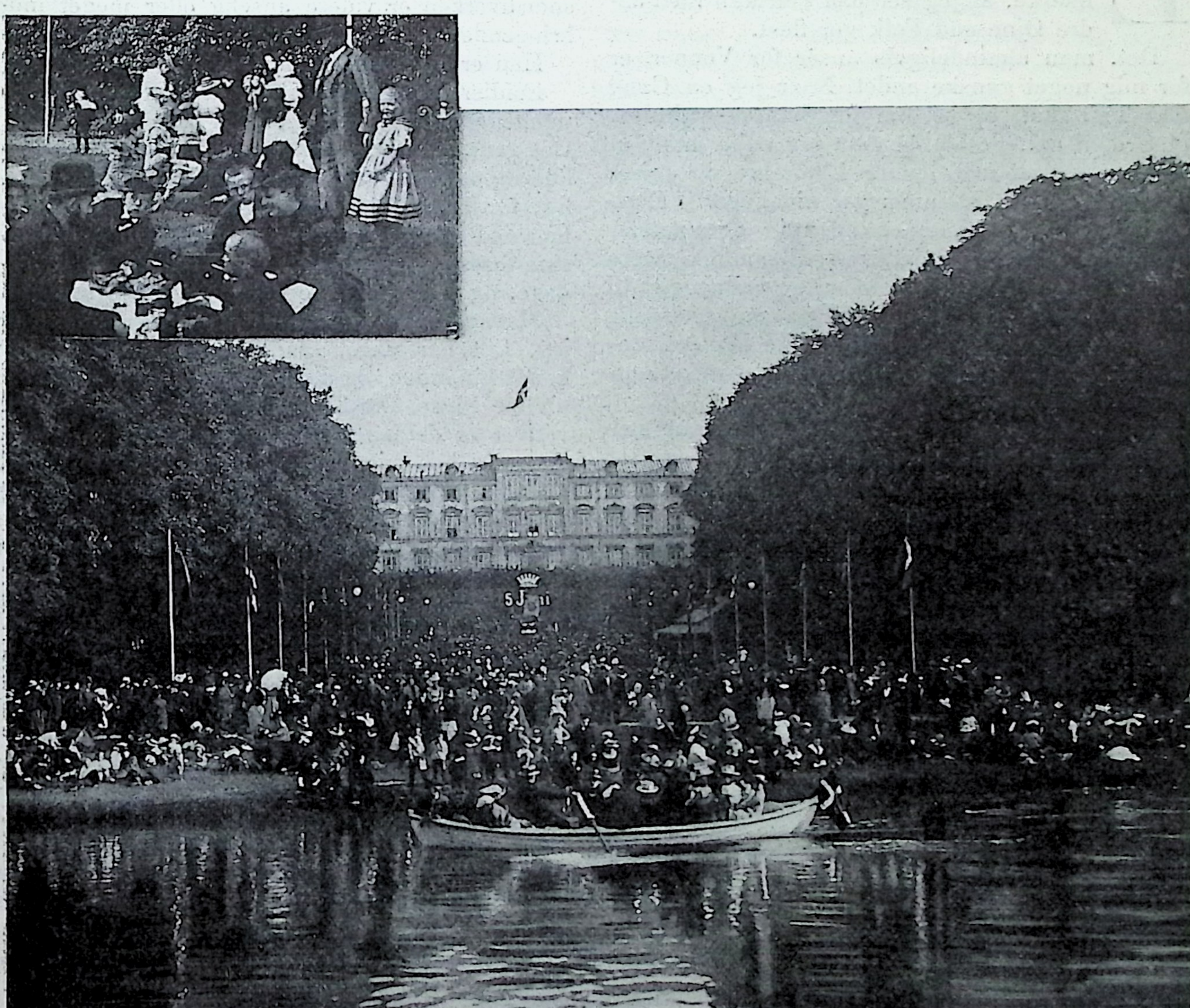
Lænkebunden.

Ialt indkom 1215 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie B. Petersen, Vesterbrogade 96. V. 2. Præmie Frk. Julie Hansen, Amagerbro 2. C.

„Hver 8. Dag“s specielle Fotograf: Hr. *Fred. Riise.*

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 38. Aargang 1898–1899. Søndagen den 18. Juni. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Scener fra Grundlovsfesten i Frederiksberg Have.



To Omvendelser.

Af Carl Ewald.

Første Omvendelse.

Langt ude i Skoven har jeg en Ven . . .

Maa jeg have Lov til straks at bemærke, at jeg sér paa Venskab med andre Øjne end Folk gør flest.

Det, man almindeligvis ansér for Venner, er for mig noget ganske andet. Naar jeg en Gang faar Tid, skal jeg sé, om jeg kan udspekulere et Ord til det. Foreløbig maa jeg nøjes med at sige, at det, at man spiller L'hombre og spiser Middag sammen, stemmer paa hinanden til Rigsdagsvalg, roser hinanden offentlig og bagtaler hinanden privat — det kan altsammen være smukt og godt og er formodentlig nødvendigt til Livets Opholdelse, siden det er saa græsselig almindeligt, og siden den, der ikke har det, ansés for saadan en stor Stakkel — — men *Venskab* er det ikke.

Der staar en Mand paa et Gadehjørne og sælger *de smaa Blade.* Hver Middag, naar jeg gaar til Kaféen for at læse de smaa Blade, staar han der. Jeg købte en Gang Bladene af ham og én Gang til og nogle flere Gange. Der var bare to Blade den Gang, og jeg gav ham ti Øre og sagde, han maatte beholde Resten. Siden kom der tre Blade . . . fire Blade . . . en Omgang var der hele fem, men hvordan det var eller ikke var: *Resten* blev efterhaanden hans Ret og er det den Dag i Dag.

Jeg har søgt at emancipere mig fra ham, men jeg kan ikke. Jeg har sagt mig selv, at det er en sindssvag Ødselhed, siden Bladene jo ligger paa Kaféen, og jeg gaar derned for at læse dem. Der har ogsaa været Dage, hvor jeg luskede mig om ad Sidegader for at undgaa Manden.

Alt forgæves. Næste Dag mødte jeg skulende og slukøret med min Ti-Øre, som han naadig tog imod. Hans Blik fanger mig allerede langt borte fra . . . jeg slipper ham aldrig.

Denne Mand — som slet ikke kommer Historien ved — er min Ven. Mellem ham og mig er der noget stort, noget usædvanligt, noget ægte.

En anden af mine Venner er, som sagt, Manden langt ude i Skoven. Men her bliver det mig vanskeligere at forklare Sammenhængen. Jeg maa hellere fortælle Historien, saa man selv kan sé, at vi har noget virkeligt med hinanden at gøre.

Manden beklæder en Stilling i Samfundet, som hverken er videre ansélig eller meget indbringende.

Han er nemlig Hegnsmand.

Imidlertid klarer han sig med Konen og en ugudelig Mængde Børn, som han kan bedst. Det gaar, og det, der hører til udover det daglige og tørre, de Skillinger, som gør Livet leveligt for kultiverede Mennesker, — dem tjener han ved en lille Skovbeværtning, som han med sine foresattes Tilladelse etablerer de to Pinsedage, og som slet ikke indbringer ham saa lidt.

Hans første og sikreste Gæst Pinsemorgen er jeg. Det har været saadan, saa længe vi har kendt hinanden, og det var ikke anderledes sidst afvigte Pinse. Da Klokken slog elleve, sad jeg ved et af de lange Borde udenfor hans Hytte. Han sad hos mig og røg min næstbedste Cigar, mens Konen betjente mig med Smørrebrød og Øl og en halv Snes af Ungerne undersøgte de Herligheder, jeg havde haft med til dem i min Frakkelomme.

„Det sér ikke godt ud i Vejret," sagde jeg, og saa sagkyndig op i de graa Skyer.

„Det holder," svarede han rolig. „Der er ikke Tale om den Ting . . . der kommer ikke to Draaber i Dag."

Jeg saa lidt forundret paa ham, for min Bemærkning var egentlig ment som Trøst, saa afgjort forekom det mig, at Regnen hang lige over vore Hoveder. Han lagde godt Mærke til mit Minespil, og nu saa jeg ogsaa en nervøs Trækning om hans Mund.

„Vorherre kunde aldrig nænne at lade det regne Pinsedag," sagde han saa. „De maa tænke paa, hvad det vilde være for en anden én."

„Det er netop det, jeg gør, kære Ven," svarede jeg. „Vorherre har det ikke saa nemt. Hvis nu f. Eks. Lars Mathiesen derude har ligget i

Nat paa sine Knæ og tigget om Regn for sin Rug . . . hvad skal saa Vorherre gøre?“

„Lars Mathiesen . . . den Pranger,“ sagde han haanlig. „Han har Penge nok. Og hvad gaar det ham an, om det regner idag eller paa Tirsdag. — Men kom nu, saa skal De barestens sé.“

Vi gik ind, og vi fik det at sé.

Der var ikke blot en svimlende Mængde Bajere. Der var Smørrebrød i lange Baner . . . dejligt Smørrebrød med Rullepølse og Æg og Mejeriost. — Der var en vældig Lammesteg med Petersilje ud af alle Ender og Kanter. Der var Rhabarbergrød saa blaafrossen som en Næse i Januar og Mælk og Sukker. Der var Masser af Kaffe og Kandis o. s. v., o. s. v.

„Død og Pine,“ sagde jeg. „Der stikker jo en hel Kapital i dette her.“

„Om der gør,“ sagde han og gned sig i Hænderne. „Og De kan bande paa, den kommer igen med Renter. Det er rent utroligt, saa Folk æder, naar de kommer herud. Om ogsaa de selv har Mad med, skal de al Tid til sidst have noget hos mig alligevel. Og Drikkeskillingerne er heller ikke Abekattestreger. Det slaar lige til . . .“

Han lo fornøjet og klaskede sig paa Laarene, mens han betragtede sine vellykkede Anstalter.

„Hvor har De egentlig faaet Penge fra til alt det . . . om jeg maa spørge.“

„Vær saa artig. Jeg har saamænd laant dem hos Lars Mathiesen. Han véd, jeg er god nok.“

„Naa,“ sagde jeg beroliget. „Saa er vi da sikre paa, at Lars Mathiesen ikke har givet Ansøgning om Regn.“

„Lars Mathiesen kan rende og ryge,“ sagde han. „Paa Tirsdag tæller jeg ham hanses Penge op, og saa kan han for mig lave Styrtebad over hele Sognet.“

Da vi kom ud igen, faldt der nogle Draaber.

„Lige akkurat til at dæmpe Støvet,“ sagde min Ven.

Men nu var hans Stemme rigtignok temmelig usikker. Han saa aldeles ikke op mod Vejret, men gav Konen en ganske umotiveret Overhaling og jog Ungerne væk med onde Ord.

Da Støvet var dæmpet faldt Draaberne tættere og hastigere . . . formodentlig har de nu haft et andet og større Ærinde. De slog i de unge Bøgeblade og dansede Trippevals paa Bordpladen og vore Hatte.

„Nu bliver det Alvor,“ sagde jeg.

Han svarede ikke. Med Hovedet i Hænderne saa han ud over Vejen, der var bar som en blaa Mandag. Tættere og tættere faldt Regnen.

„Skal vi ikke gaa ind?“ spurgte jeg.

Han rejste sig uden at sige et Ord, og vi gik ind i Huset. Han satte sig ved Vinduet og saa ud uden at tale. Jeg prøvede paa baade det ene og det andet, men han forblev stum. Konen græd. Regnen piskede paa de smaa grønne Ruder.

„Op med Modet,“ sagde jeg saa. „Er det noget at tabe Humøret for en Smule Regn. Imorgen skinner Solen naturligvis.“

„Den gør Fanden gør den,“ sagde han. „Og jeg er for Resten lige glad. — Giv Ungerne Maden, Mutter. Stop dem, til de revner. Og hit med Kognaken, men lidt gesvaissig, eller du kan tro, jeg skal hjælpe paa Stylterne.“

Han var ganske graa i Ansigtet og talte med helt forandret Mæle.

„Hvad er nu dette her for noget,“ sagde jeg strengt. „Er vi Venner, eller er vi det ikke? Nu har jeg gaaet her i mange Aar og glædet mig hver Pinse til at besøge Jer og sé, hvor rart I havde det. Vær saa god og stol paa Vorherre og op med Næsen.“

Han tog sig en Kognak og én til og saa et Stykke Sukker og én til. Saa nikkede han eftertænksomt, spyttede, tog Cigaren, jeg bød ham, klemte den mellem Fingrene og tændte den.

„Hvad Venskabet anbelanger, saa kan det være rigtigt nok,“ sagde han. „Det siger jeg ikke noget om. For det har staaet sin Prøve. Men hvad saa det andet er . . . det med Vorherre . . . saa kan jeg lade Dem vide, at *den* hopper jeg ikke mere paa. Den er for tyk for mig, at De véd det.“

„Hvad for noget?“

„Akkurat,“ sagde han og slog i Bordet. „Det var det, jeg sagde. Og jeg plejer at holde ved, naar jeg har sagt det.“

Flere Kognaker. Stærkere Regn derude. Konen sukkende og jamrende:

„Aa, Herre Gud . . . aa, Herre Gud . . . saadan har han aldrig vaaren før!“

„Hør nu en Gang,“ sagde jeg. „Vil De høre efter, hvad jeg siger?“

„Det er en Sag for sig,“ sagde han og slog forekommende ud med Haanden. „Et Menneske er et Menneske, det har jeg al Tid ment, og det skal jeg staa ved til det sidste. De er en Hædersmand . . . Mutter, hold Kæft . . . Herren har Ordet.“

Han var allerede temmelig fuld, og Kognaken løb rask i hans Hals.

„Jeg vil bare fortælle Dem noget,“ sagde jeg. „Nede i Afrika bor der nogle Folk, som tror paa Afguder . . . sorte Hedninger, forstaar De. De har Gudebilleder af Træ. Naar de nu har bedt deres Gud om godt Vejr, og det regner, saa prygler de ham og sparker ham og slaar ham i Stykker. — Saadan er det jo, De bærer Dem ad i Dag.“

„Det er meget muligt, De har Ret,“ sagde han. „Det véd jeg ikke noget om, for jeg er ikke nogen lærd Mand, skal jeg sige Dem. Det kan ogsaa gerne være, det er Løgn . . . ja, uden Fortrydelse, højstærede, for jeg er ingen lærd Mand, og jeg kender ikke noget til det. Men *det dér* kender jeg til, sér De . . .“

Han ravede op fra sin Plads og slog med knyttet Næve i Lammestegen.

„Det dér kender jeg til. Og nu vil jeg bare spørge Dem, om Vorherre kanske inte vidste, at vi sad her den hele udslagne Lørdag Nat og smurte Smørrebrød og stegte og brasede op for Pinsen? Den kan De ikke stikke, højstærede ... for De véd lige saa godt som mig, at han er alvidendes. Og nu be'r jeg Dem betænke for en Regn. Vær saa artig."

Han satte sig ned igen, mørkerød i Kammen. Hvad vi saa siden sagde, svarede han blot:

„Han er alvidendes."

Imidlertid led Dagen, og Regnen blev ved. Jeg havde en god Mil at gaa og var ikke meget opsat paa Turen. Altsaa indrettede vi os paa, at jeg overnattede. Min Ven havde faaet sig en Lur paa to Timer og vaagnede nogenlunde ædru, men fast i sit nye Livssyn. Han tog ogsaa snart til Kognaksflasken igen og sparede ikke paa Talegaverne.

„Kom ikke mere til mig med Vorherre," sagde han. „Jeg siger, at om det skulde arrivere mig, at jeg skulde giftes én Gang til ... la' nu vær aa tud, Mutter ... jeg siger det jo bare ... men saa siger jeg det bliver en be—borgerlig Vielse, siger jeg. Og hvis at Gud skulde gi' os flere Børn, saa bliver de nu'nte døft med mit Samtykke. Det si'er jeg. Og jeg plejer at holde ved, naar jeg har sagt det."

Der kom ikke en Gæst. Og Dagen led og vi gik til Køjs og sov fra det hele.

Anden Omvendelse.

Mandag Morgen skinnede Solen, saa det var en Fornøjelse. Og saa blæste det oven i Købet, saa det tørrede flinkt rundt om.

Jeg traf min Ven i straalende Humør.

Han fejede og rev rundt om Borde og Bænke, mens Konen flyttede paa Smørrebrødet og rettede hist og her, saa det saa frisk ud.

„Gud være lovet for anden Pinsedag," sagde han og rystede min Haand til Godmorgen. „Idag skal da alle Mennesker ud ... ikke ogsaa? Nu sad de indmurede hele Dagen igaar ... for der var saamænd ikke mange, der vovede sig ud, saadan som det truede fra Morgenstunden. Man maatte jo være Idiot, om ikke man kunde se, hvad det blev til. Men nu skal de ud idag. For Pinsen er lige godt skabt for at man skal være ude i det grønne. Her bliver min Salighed fuldt Hus ... tag nu og bliv, saa skal De bare se, hvor Mutter kan dække op."

„Naa," sagde jeg — „i Dag er Vorherre god nok?"

Han saa sig forskrækket om og tyssede paa mig.

„Lad nu være at tale om de Narrestreger," sagde han. „En véd jo ikke, hvad en siger, naar en er desperat. Og De maa indrømme mig, at det var et Satans Pinsevejr igaar."

„Det var det."

„Og tror De saa nu, Vorherre regner mig det til Skade?"

„Nej, jeg tror ikke. Men nu skal De huske paa til en anden Gang, at det gælder om at have smurt sit Smørrebrød og saa tage det fromt, som det falder."

„Ja," sagde han ydmygt.

„Og saa maa De indrømme mig, at det slet ikke er saa let at være Vorherre. Han skal baade passe Lars Mathiesens Rug og Deres Smørrebrød."

„Ja," sagde han.

„Det gjorde han. Den ene Dag lod han det regne paa Mathiesen ... den anden lod han Solen skinne paa Dem."

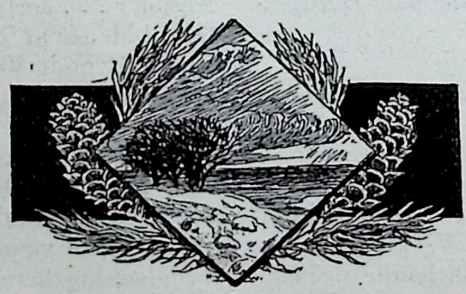
„Ja," sagde han.

Men i det samme kom der et ugudeligt Glimt i hans Øjne.

„Om det havde regnet i Dag med, saa havde Lars Mathiesen lige godt tabt sine Penge," sagde han.

Jeg fik ikke Tid til at svare, for i det samme kom en Char-a-banc fuld af glade Mennesker.

Saa bød jeg Farvel og gik muntert hjem gennem den grønne Skov, mer end nogensinde overbevist om Verdens Fortræffelighed.





Valkendorfs Kollegium i St. Pederstræde.

Valkendorfs Kollegium.

Af Ch. J. Wilh. Jensen.

SØREN JYDES Bog „Studenter“ var noget af en literær Begivenhed; i lange Tider har man ikke set saa meget Røre i Pressen som i Anledning af denne Bog; den vakte Forargelse; Forfatteren havde grebet sit Æmne lige ud af Nutiden; han tog det Kollegium, han beboede, og de Personer, han boede under Tag med; han portrætterede maaske lidt skarpt og tog sig store poetiske Friheder med Hensyn til hvad disse Personer foretog sig, og derfor forargede Bogen, som saa mange andre Bøger baade vil gøre det og har gjort det; den samme Skæbne ramte jo som bekendt Heiberg med sine Vaudeviller og Hostrup med „Genboerne“.

Borte fra Gadens Larm, skjult for en profan Verdens Blikke af et grimt Plankeværk og derfor lidet kendt uden for den akademiske Verden, ligger det gamle Kollegium i St. Pederstræde, det ældste af de fire, der findes; om Sommeren, naar den rummelige For- og Baghave staar i Flor, en yndig Idyl, om Vinteren en uhyggelig, skummel, fattiggaardsagtig Kaserne.

Det var Kristian IVs. Rigshovmester Christoffer Valkendorf, der i Aaret 1588 gav sin Kærlighed til Videnskaben synligt Udtryk i Oprettelsen af Valkendorfs Kollegium, eller som det i lange Tider populært kaldtes, „Hofmesters Boder“. Den Bygning, han købte, havde oprindelig været et Karmeliterkloster, stiftet af Kristian II.; her boede de to paa Reformationstiden saa navnkundige Mænd Poul Eliesen, bekendt under Navnet Poul Vendekaabe, og Lector Frands Wormundsøn, den første lutherske Biskop i Skaane.

Denne Bygning indrettedes til Fribolig eller Kollegium for „16 fattige, skikkelige og flittige Studenter, som vil forbedre sig udi deres Bog og føre et godt Levnet“. To og to Alumner, saaledes som de Fribolig nydende Studenter kaldtes, boede oprindelig sammen, og den til Kollegiet hørende Have var indrettet saaledes, at den var delt i 8 lige store Dele saaledes, at hvert Kammer fik sit „særdeles Urtebed og Lyst-Korteer“. Der berettes saaledes, at en Alumne en Dag fik den snurrige Ide at holde Gris paa sin lille Lod, hvilket forskaffede ham en streng Irettesættelse af Konsistorium, lige som der ogsaa ved samme Lejlighed blev udstedt alvorligt Forbud mod at holde Husdyr. Dette er dog aldrig bleven overholdt; for ikke mange Aar siden saas f. Eks. Duer paa Kollegiets Grund, og man saa en tam Krage spadsere i Haven, ja en teologisk Student havde endog paa sit Værelse en Tid en kulsort Hunkat med gule, gnistrende Øjne til Selskabsdame.

Christoffer Valkendorf skænkede ogsaa Kollegiet en Kapital paa 6100 Rdlr., en i de Tider meget betydelig Sum. Renten af denne Kapital skulde hvert Fjerdingaar uddeles „bemeldte Studentere til deres Fornødenhed, at de derfor skulde købe Bøger, Lys og Ildebrand“. Kapitalen voksede, og i Aaret 1742 var der ikke mindre end 17,743 Rdlr. i Behold. Tidernes Ugunst har imidlertid standset Fremvæksten, og navnlig har Pengeforandringen i Aaret 1813, samt gentagne Ildebrande virket hæmmende. 1728 brændte den oprindelige Bygning; 1795 hjemsøgtes Kollegiet paany af Ild, og der maatte opføres en ny Bygning; denne laa betydelig længere fremme mod Gaden end den nuværende, der er opført 1865, efter at man havde set sig nødsaget til at nedbryde den gamle „formedelst Brøstfældighed“, saaledes som Marmortavlen over Kollegiets Indgang beretter os.

Kollegiets Fundats af 1595, fornyet 1599, indeholder mange pudsige Bestemmelser, som



„Anarkistklubben“ forsamles Fastelavns Mandag.

nu naturligvis er forældede og ikke længere overholdes i Praksis. Saaledes skulde det strengt paases, at Porten blev lukket præcis Kl. 9 om Aftenen, at Studenterne selv fejede Gaden om Morgenen, at de selv holdt Vinduer og Kakkelovne vedlige, at de mødte til Lovsang og holdt de forordnede latinske Disputationer, at ingen var borte fra sit Kammer om Natten. Ingen maatte i sit Kammer „holde nogen Børneskole, ej heller holde nogen Drik, Gjæstebud eller nogen saadan Samquem med Dobel, være sig med Kort, Bretspil, eller anden Usømmelighed, ej heller maa nogen Qvindes Person tilstædes paa nogen af Kamrene at indgaa, videre end den dertil af Ephoro samtykte og forordnede gamle Qvinde til Sengene at rede, og Kammerne med Haugen at renholde". Fremdeles maatte ingen af Alumnerne „søge enten de Kroe-Huse, som ere straks ved Collegium eller og andre, under hvad Prætext det skee kand, men de skulle tage Vare paa deres Bog, og ikke drive Tiden unyttig bort paa saadanne Stæder". —



Et Værelse paa Valdendorfs Kollegium.

Siden 1865 er der paa Kollegiet Plads for 21 Alumner, hvoraf en vælges af de andre til Inspektor; som Leder af Kollegiets økonomiske Sager og Tilsynshavende med Studenternes Liv og Vandel vælger Konsistorium et af sine Medlemmer; for Tiden er det Prof. Dr. theol. *P. Madsen,* der i Foraaret afløste Prof. Dr. phil. Edv. Holm, Formanden for Videnskabernes Selskab og Direktør for Carlsbergfonden.

Det Liv, som føres inden for et saadant Kollegium har naturligvis til de forskellige Tider et højst forskelligt Fysiognomi efter Personernes Karakter og Ejendommelighed. Kollegiet har til alle Tider haft en indre Politik; det parlamentariske Liv har fundet sit Udtryk paa de Generalforsamlinger, som afholdes paa Kollegiets Læsestue, hvor Partierne — ofte efter en hidsig Agitation — møde for at vælge Kollegiets „Embedsmænd". Udenforstaaende ville maaske smile over alt dette, men for de mange, som gennem Aarene have levet deres Liv paa et saadant Kollegium, ville hine Dage staa som nogle af de fornøjeligste, og for deres senere Liv betydningsfuldeste. Mange ville med Glæde tænke tilbage paa de Timer, de tilbragte i den diskuterende „Carmeliterklub", paa Vækkerforeningen og dens Skovture, Tennisklubben og dens Turneringer, paa „Anarkistklubben"s Møder, Sang- og Musikaftnerne.

Mange bekendte, dels afdøde, dels nulevende Mænd have henlevet deres første Ungdomsaar i „Hofmesters Boder"; vi nævne til Slut i Flæng Navne som Johannes Evald, Sibbern, Grundtvig, Ingemann, Blicher, Spandet, Alberti, Trap, Pio, Kalko, Fr. Nielsen, Schepelern, Ingerslev, Falbe Hansen, Kinch, Krebs, Sveistrup, Herman Bang, Julius Schiøtt, Alfred Christensen, Dr. phil. Rørdam, Lægerne Dethlefsen, Tscherning, Engelbreth o. s. v. Ansete Stillinger have de fleste af Valkendorfs Kollegiums Alumner erobret sig; det hører til de sjeldne Undtagelser, naar en enkelts Livsbane er afsluttet som Fremmedlegionssoldat paa Madagaskar eller som Kaffeskænker og Faarehyrde i Australien.

En Verdensrejse for en Hustru.

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indledning.

Da den gamle Constantine Blake paa Burwell Gaard i Grevskabet Hertfordshire udnævnte min Fader og mig til sine Eksekutorer og til Formyndere for hans Søn og Datter, havde han sikkert ikke nogen Idé om de Vanskeligheder, han derved vilde volde mig. Hvor kunde han vide, at jeg en Dag skulde farte den halve Verden rundt og kæmpe mod alle mulige farlige Mennesker for hans Familieforholds Skyld?

To Aar efter døde min Fader. Jeg skulde da vælge en anden Eksekutor. Af politiske Grunde valgte jeg Familjen Blakes Sagfører, og jeg angrede det i samme Øjeblik, da han havde underskrevet Dokumenterne. Han var specielt Forretningsmand, saa tør som nogen Sagfører af den gamle Skole, der med et Øjebliks Varsel kan gøre de mest ubetydelige Myretuer til Bjerge, og vilde ikke give en Sekspence ud i Boets Interesse, før han havde vejet alt, hvad der talte for og imod og raadført sig med mig. Alligevel, jeg har kendt morsommere og gemytligere Formyndere end gamle Humphrey Vargenal, men aldrig et Menneske, jeg føler større Venskab og Agtelse for.

Paa den Tid havde jeg ikke set mine Myndlinge. Sønnen, Godfrey, var vel tyve Aar, da min Fader døde, Datteren, Mildred, var et Aar eller halvandet yngre. Da Vargenal havde varetaget deres Interesser sammen med mig i et Aars Tid, blev den unge Mand myndig og overtog sit Gods, et dejligt Sted i Hertfordshire, fem engelske Mil fra Købstaden, og saa købte han sig en Yacht og forsvandt straks fra England. I over tre Aar hørte vi ikke noget fra ham. Saa kom Vargenal en Dag til mig med et Brev, der var dateret San Francisco, og i hvilket den unge Mand bad, om vi straks vilde sende ham 20,000 Pund. Den gamle Sagfører havde tilbragt en søvnløs Nat og mente, at saadanne Udskejelser uundgaaeligt maatte bringe Ødelæggelse og Skændsel over Familien.

„Aa Passiar, kære Ven," svarede jeg og kunde næppe lade være at le ad hans betuttede Ansigt, „det behøver De ikke at bryde Dem om. Fyren har efter al Sandsynlighed skejet lidt ud, og nu maa han bøde for det. Det har han jo Raad til. Der maa staa næsten det dobbelte af det Beløb paa hans Konto i Sparebanken, saaledes som De har styret hans Sager."

Næste Dag blev altsaa Pengene afsendte. To Maaneder senere kom der Kvittering, og denne Gang var Brevet dateret fra New York.

Den unge Mand meddelte, at han var optaget af en kæmpemæssig Minespekulation, som med Tiden allermindst vilde indbringe ham en Formue af en Million Pund. Fra den Tid skrev han ikke mere, og der var ingen, der hørte noget om ham igen. I Mellemtiden levede hans Søster paa den gamle Gaard Burwell og førte et roligt Landliv, besøgte de fattige, hjalp til i Sognet og paa Godset og ventede og haabede stadig paa, at hendes Broder skulde komme tilbage.

I.

Uventet Besøg.

Det var en kold, trist Vintereftermiddag, og da Klokken var tyve Minuter over fire, var det omtrent lige saa mørkt i mit Værelse som ved Midnatstid. Jeg var i Færd med at rode op i Ilden, da jeg hørte det banke paa Døren. Jeg ventede Vargenal, og da jeg antog, at det var ham, raabte jeg: „Kom ind!" Døren blev straks aabnet, og til min Forbavselse stod to Damer for mig. Min Flovhed kan bedre tænkes end beskrives, for jeg laa paa Knæ ved Kaminen og holdt Kulskuffen i Haanden, medens Værelset kun var oplyst af de dansende Flammer.

„Vil De ikke være saa venlig at sige mig, hvor Hr. Cuthbert Brudenell bor?" sagde den yngste af de to Damer.

„Det er her," svarede jeg og rejste mig, „jeg er selv Cuthbert Brudenell."

Saa tændte jeg Lys og undersøgte mine Gæster nøjere. Den ældste var en høj, alvorlig Kvinde, der saa ud som en Selskabsdame. Hun var helt sortklædt og havde strittende Proptrækkerkrøller paa begge Sider af Ansigtet.

Den anden var vidunderlig dejlig. Hun var høj, og hendes Holdning var yndefuld og statelig; man kunde se, hun var fuldstændig sund og havde faaet en kraftig Opdragelse paa Landet. Hendes Øjne var graa, og hendes Haar havde den smukke Nuance mellem gult og brunt, som fanger hver Solstraale og dog aldrig synes at være af samme Farve.

De satte sig, og saa snart jeg havde taget Plads paa, hvad jeg noget sarkastisk plejede at kalde, min Arbejdsstol, spurgte jeg dem, hvad jeg kunde tjene dem med.

„Siden De aldrig har set mig før, Hr. Brudenell," begyndte den yngste af Damerne, „kan De naturligvis ikke genkende mig. Jeg er Mildred Blake."

„Nej, er det muligt?" udbrød jeg forbavset og rejste mig og gav hende Haanden. „Det er paa et temmelig sent Tidspunkt at sige, at det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab, men jeg vil sige det alligevel. Vi har haft saa meget at gøre med hinanden, at det er mærkeligt, vi ikke har truffet hinanden før."

„Ja, det er vist min Skyld," sagde hun. „Jeg skal sige Dem, vi lever saa roligt, og De har jo altid haft saa travlt. Men siden De altid har været saa venlig paa Afstand, haaber jeg, at De ikke bliver ked af det, naar jeg siger, at jeg kommer i Dag i Haab om, at jeg kan faa Dem til at hjælpe mig igen."

„De kan være rolig for, at jeg skal gøre alt, hvad jeg kan, for at tjene Dem," svarede jeg. „Maa jeg spørge, hvad ønsker De, at jeg skal hjælpe Dem med?"

„Hr. Brudenell, jeg har en skrækkelig Sorg."

„Det gør mig meget ondt," svarede jeg. „Maa jeg spørge, hvad det er?"

„Jo, det er det, at jeg aldrig hører fra min Broder", sagde hun til sidst. Hun søgte i Lommen og tog saa et Brev frem, som hun rakte mig. „Vi har ikke hørt fra ham, siden han skrev dette Brev fra New York for tre Aar siden. Hvis De vil være saa venlig at læse det."

Jeg læste omhyggeligt Brevet. Det var en almindelig aabenhjertig Ungdomsepistel, som enhver Broder kunde have skrevet til sin Søster. Den indeholdt adskillige Hverdagsbemærkninger og saa halvanden Side med ubestemte Antydninger om en kæmpemæssig Minespekulation, som han var interesseret i, og som skulde gøre ham til adskillige Gange Millionær. I Efterskriften var der en lille Hentydning til et Besøg i England, naar han havde faaet sine Sager i de forenede Stater lidt ordnede.

Jeg gav hende Brevet tilbage.

„Og De har ikke faaet nogen Meddelelse fra Deres Broder, siden De modtog dette Brev?" spurgte jeg.

„Nej, jeg har skrevet over en halv Snes Gange

under hans sidste Adresse i New York og saa til St. Francisco, men jeg har faaet Brevene tilbage med Stemplet „ukendt“ eller „rejst“. Jeg har sat mig i Forbindelse med adskillige Konsuler, men altid med samme Resultat — ikke Spor af Oplysning; min Broder synes at være pludselig forsvundet.“

„Hvorledes mener De da, at jeg kan hjælpe Dem?“ spurgte jeg.

„Jeg ønsker, at De skal hjælpe mig med at søge efter ham,“ svarede hun. „Jeg har været hos Hr. Vargenal, som foreslog en hel Mængde Maader, paa hvilke vi kunde tage fat, men jeg er bange for, ja, det er virkelig meget Uret af mig at sige det, naar jeg tager Hensyn til den Umage, han har gjort sig, men . . .“

„Jeg ved, hvad De vil sige,“ sagde jeg, da jeg lagde Mærke til hendes Tøven, „De mener, at naar den Tid kommer, da det bliver muligt at sætte hans Maskineri ordentlig i Gang, er der rimeligvis ingen Tid tilbage til at finde Deres Broder.“

Hvor alvorligt Emnet end var, kunde hun ikke lade være med at smile, og jeg opdagede derfor, at hun betragtede vor brave Ven Vargenal omtrent paa samme Maade som jeg selv.

„Hvorledes mener De nu, at vi skal begynde Arbejdet?“ spurgte jeg.

„Ja, det kan jeg jo desværre ikke sige,“ svarede hun med et lille Suk; „jeg har ikke Spor af Begreb om det. Jeg vil finde ham, det er det eneste, jeg véd, og jeg troede, at De, som har saadan en Verdenskundskab, vilde være i Stand til at give mig Anvisning paa, hvordan jeg skal gøre det.“

„Jeg skal gøre, hvad jeg kan,“ svarede jeg ubesindigt, for jeg blev rørt over hende. „Men før jeg kan tage fat, maa jeg vide alt, hvad De kan have at fortælle mig, og have hvert Brev, De har modtaget fra ham.“

„Tak“, svarede hun. „Jeg tænkte nok, at jeg ikke skulde henvende mig forgæves til Dem, og har været saa forsigtig at tage hans Breve med.“

Hun henvendte sig til sin Ledsagerske, som hun kaldte Frøken Priscilla, og bad om en Pakke. Saa rakte hun mig den.

„Jeg vil helst undersøge den alene,“ sagde jeg. „Saa snart jeg er blevet enig med mig selv om, hvad vi kan gøre, skal jeg henvende mig til Dem. Bor De i Byen?“

„Nej, vi vender tilbage til Burwell i Aften. Hvis De vil skrive til mig, vil jeg være Dem overordentlig taknemmelig. Jeg har haabet paa at faa Brev fra den stakkels Godfrey i de sidste tre Aar, og mellem hver Maaned, der er gaaet, er det blevet mere og mere utaaleligt at vente. Det er maaske taabeligt, Hr. Brudenell, men jeg kan ikke andet end være bange for, at der maa være hændet ham noget frygteligt. I Tanken har jeg set ham ligge død paa Prærien, lide Skibbrud og sulte ihjel paa en øde Ø og blive myrdet i Guldminerne, ja, undertiden tør jeg ikke en Gang gaa i Seng af Frygt for, at jeg skal drømme om ham. Til sidst kunde jeg ikke holde det ud længere, og efter vor kære gamle Præsts og Frøken Priscillas Raad tog jeg saa ind til Dem.“

Jeg saa' paa Frøken Priscilla, som bøjede Hovedet let og sagde med en Mine, som om hun ikke taalte nogen Indsigelse: „Og jeg er vis paa, det var meget fornuftigt.“ Fortsættes.

Af Dagens Krønike.

Vi er ikke forvænte med Folkeliv herhjemme, men paa Grundlovsdagen har vi mere af det, end vi kan overkomme at være med til. Saadan en Dag, naar Gadelivet uafladelig skifter Karakter, naar Masserne er i evig Bølgen og Temperaturen tilmed staar paa Solbrand, nægter Hjernen, der er vant til vort Hverdagslivs ensartede Graa, tilsidst at modtage de brogede Indtryk.

Tidlig paa Formiddagen søger Folk ud paa Gaden, mere for at tage Varsler for Dagen end for at gøre Forretninger, og naar Butikerne lukker, vælder en festklædt Strøm af Mennesker gennem Strøget og besætter hver Krog af Kaféerne. Her drikker gode Venner først et Glas for den oprindelige Grundlov, saa ét for den reviderede, dernæst et for den Grundlov, vi burde have, og endelig det foreløbig sidste for den, vi nu en Gang har. Men efter Middag gaar man bort for at fejre Grundloven med Taler, som er gamle, og Spøg, som er evig ung, og da klumper den hele Bys Befolkning sig sammen paa tre store, grønne Pletter.



„Danmark og Grundloven“,
Transparent ved Grundlovsfesten i Rosenborg Have.

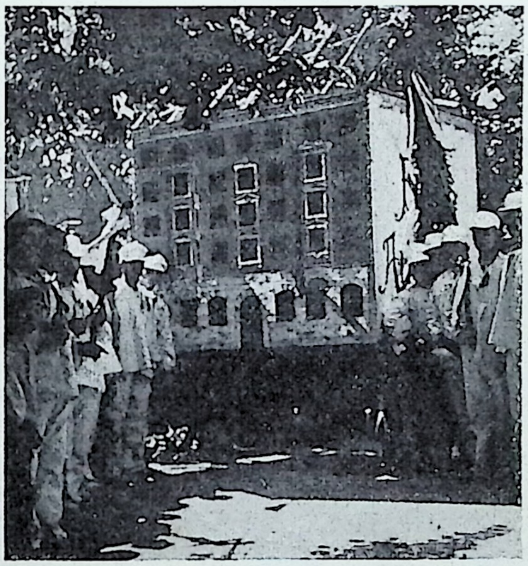
Først paa Pletten er Socialdemokraterne.

Under Nørre-Boulevardens Trækroner samler sig det mægtige Tog, som man i Aar har forsøgt at give Præget af en særlig agitatorisk Procession. „Smidt paa Gaden“ stod der med store Bogstaver paa Hattene, men Inskriptionen passede alligevel ikke rigtig til den gode Stadshat og til de fine Kisteklæ-

der. Tøjet var for lidt mærket af Gaden, til at Ordene netop her paa dette Sted kunde gøre Virkning. Ja selv Murerne, der havde haft den gode Ide at møde i deres Arbejdsdragter med et ufuldført Hus baaret højt over deres Hoveder, havde svækket dette Indfald ved at lade Arbejdstrøjen vaske



Fra Grundlovsdagen: Folkeliv paa Nørrefælled.



Socialistprocessionen: Murernes Hus.



Socialistprocessionen: Skibstømrernes Optog.

og stive som om den skulde bruges paa en finere Maskerade. Næsten alle Foreningerne mødte frem med Dekorationer, der symboliserede deres Fag, og paa brede Faner havde de tolket deres Tanker i saare sjældne Rim. — Medens Processionen langsomt kædes sammen har Politiinspektøren holdt Revue over sine Folk i Arbejderforeningens Gaard, og derfra fordelt dem over hele Boulevarden, medens han holder tilbage i Reserve en lille Afdeling, som i Hviletiden styrker sig til Dagens alvorlige Gerning med en Ekstrabajer, da vor Fotograf kommer til og overrasker dem.



Fra Grundlovsdagen: Reserven holder Hvil.

Rosenborg Have var som sædvanlig paa de store Festdage illumineret med smagfuld Pragt og under Lampernes Buer udfoldede der sig det gladeste Folkelivsbillede, da man først havde ydet Grundloven det reglementerede Leve og hyldet den ved at dvæle foran det store Transparent, der til dens Ære var rejst i Haven.

Den prægtigste Ramme for en Grundlovsfest ydede dog Frederiksberg Have med sine vidtstrakte Græsplæner, sin minderige Kanal og sit idylliske Slot. Omkring Mad-

kurvene strakte en ny Tids Peter Kaninstokker sig i Græsset, mens Ungdommen sang Fortidens Viser. Børn blev borte, unge Mænd og Kvinder fandt hinanden, og Kildekonen gav dem sin Velsignelse.

* * *

Nutildags, da man samler paa alt, kan det ikke undre, at en Kreds af svenske Studenter samler paa Landets gamle Folkedanse. Ved en udmærket fornøjelig Fremstilling af disse opnaar de at værne om det nationale, at glæde et stort Publikum og skaffe sig selv gode Lommepenge.



Philochoros, dansende Upsala-Studenter.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



Scene fra New-Yorks Fondsbørs.

WALL Street er et af New-Yorks urolige Hjørner. Her findes Fondsbørsen, hvis larmende Optrin paa særlig bevægede Dage giver Genlyd langt ud over baade New-York og hele Amerika. Den summende Passiar, der gaar gennem vor egen ærværdige Børssal er for Dødens Stilhed at regne imod det Spektakel, som New-Yorker Børsen kan præstere under ganske hverdagslige Forhold. Bryder nu Paniken ud i denne paa Forhaand ophidsede Forsamling, da rejser sig en Helvedeslarm, hvorom vi herhjemme ikke gør os noget Begreb, Vildskaben stiger til Raseri, medens hist og her i Salens Udkant en ruineret Spekulant er sunket sammen i stum Fortvivlelse. Fra Salens Gallerier følger tilfældige Besøgende det effektfulde Drama, som gennem sin haandgribelige Realitet saa langt overgaar, hvad Theatret kan byde paa, og ude paa Gaden, hvor de højrøstede Forhandlinger ofte fortsættes kan Mængden blive Vidne til Scener, som helst burde udspilles indenfor Børsvæggene.

Det er ikke længe siden, at Børslederen Mr. Flowers Død gav Anledning til en frygtelig Panik. Flower, som tidligere var New-Yorks Guvernør, stod i Spidsen for et meget anset Bankhus, der bl. A. nylig havde startet et Kobber-Kompagni af betydeligt Omfang. Da nu Flower døde, blev man bange for at de store Aktieværdier, hans Firma besad, skulde blive udbudt, og dette foraarsagede et voldsomt Fald i



Gadeliv ud for New-Yorker Børsen.

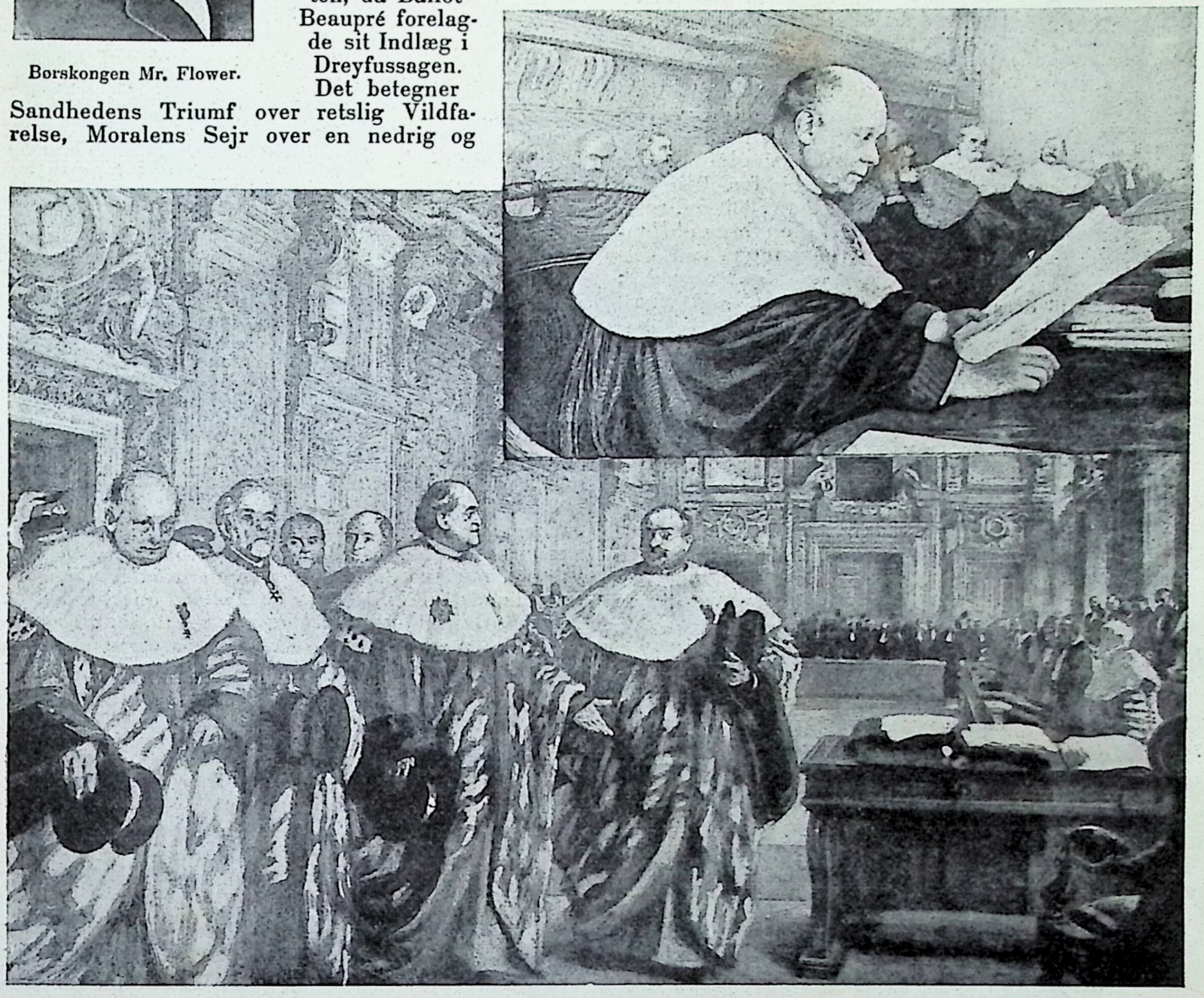


Børskongen Mr. Flower.

Kurserne. Længe varede det, inden Spekulanterne nogenlunde genvandt deres Sindsligevægt.

* * *

Det var et historisk Optrin, som fandt Sted i Kassationsretten, da Ballot-Beaupré forelagde sit Indlæg i Dreyfussagen. Det betegner Sandhedens Triumf over retslig Vildfarelse, Moralens Sejr over en nedrig og



Kassations-Rettens Præsidenter paa Vej til deres Pladser i Retssalen.

Ballot-Beaupré oplæser sit Indlæg

samvittighedsløs Sammensværgelse i en stor social og politisk Konflikt, under hvilken den franske Nation løb Fare for at miste sin Ære og sit gode Navn. Det ser ud til at en sen, men forhaabentlig fuldstændig, Oprejsning nu vil blive Alfred Dreyfus til Del. Hvor stor Sejren er kan kun de ane, som paa nær Haand har set, hvor fortvivlet der kæmpedes. Det er ikke for meget at sige, at man i Dreyfussagen gik i Ilden ikke alene for fransk Retfærd, men for al fransk politisk Frihed. Kampen er ogsaa paa andre Maader kommet det franske Folk til Gode. Modet, Begejstringen for ophøjede Idealer, den Selvopofrelse, der udvistes af Mænd som Zola, Clemenceau, Jaurés og Picquart, vil staa som et lysende Eksempel for kommende franske Generationer. Ja, man kan næsten betænke sig paa at beklage Dreyfus-Affærens Eksistens, naar man ser hen til de mægtige Impulser, som Nationens Retfærdighedssans har modtaget gennem Dreyfus Skæbne.

* * *

Spanien sørger — det har ved *Emilo Castelars* Død mistet en stor Politiker, en vidunderlig Taler og en fremragende Skribent. Han var født i Cadix den 8. Septbr. 1832, blev i 22-Aars Alderen Professor i Historie, men mistede denne Stilling i 1864, paa Grund af det yderliggaaende politiske Frisprog, som han førte i de anti-monarkiske Blade, som han medvirkede ved. Da han i 1866 tog Del i Rejsningen mod Isabella II, blev han dømt til Døden, men slap bort og opholdt sig først i Genf og siden i Paris. Ved sin Tilbagekomst i 1868, søgte han atter at faa Republiken indført, men til Trods for den Indflydelse, han forstod at skaffe sig ved sit store oratoriske og agitatoriske Talent, slog hans Planer fejl og Amadeus I



Emilo Castelar.

blev Konge. Da denne imidlertid to Aar efter trak sig tilbage blev Castelars Drøm virkeliggjort: Republiken proklameredes, men kun for kort Tid, thi allerede næste Aar ophævedes den atter paa Grund af Uenighed i det demokratiske Parti. Castelar vedblev at være det republikanske Partis fornemste Fører og udfoldede siden en frugtbar Forfattervirksomhed.

* * *



Prætendenten til Kongeriget Yvetot.



Prætendentslægtens Vaaben.

Den berømte Béranger begynder en af sine Viser saaledes: „Der var en Konge af Yvetot“, og mange har efter denne Vise været tilbøjelige til at tro, at Yvetot var et opdigtet Æventyrrige. Det er det imidlertid langtfra. Yvetot, en Strækning, der ligger nogle faa Mil fra Rouen og har 8000 Beboere, var virkelig en Gang et Kongerige, men ingen ved rigtig, hvornaar det blev det; man antager, at det stammer fra det ellevte Aarhundrede, men først fra 1321 kan man gennem et længere Tidsrum forfølge Rækken af Yvetots Konger. Senere slipper saa igen Sporet, men nu er der i Paris en lille Dreng, som gennem sin adelige Fader gør Fordring paa den ledige Throne. Flere Historieskrivere støtter ham paa det ivrigste, og selv har han megen Lyst til Værdigheden.

* * *





Danserinden Carlotta Grisi.

Det paastaas, at det er særdeles gavnligt for Sundheden at dyrke Dansen som Kunst, saa at Ballettens Mænd og Kvinder i Almindelighed har et langt Liv i Vente. Det slaar i hvert Fald til paa den berømte Danserinde *Carlotta Grisi*, som var fyldt de 80 Aar, da hun nylig døde. Hun var af italiensk Oprindelse, dansede først som Barn i Milano og kom siden til Paris, paa hvis Opera hun hurtig fik Primadonnarang. Sammen dansede Marie Taglioni, Lucile Grahn (nu over 80 Aar), Fanny Cerita og Carlotta Grisi i London en *pas de quatre,* der regnes for Aarhundredets betydeligste Dansepræstation. Kun en af dem var betydeligere end Grisi, nemlig Taglioni, hun syntes til Tider ligefrem at svømme omkring i Luften, medens Grisi besad en naturlig Ynde, som var uimodstaaelig. Det var en Tid, da alle forstod at vurdere Dansen og holdt den højt i Ære, man betragtede det som en Nydelse af højeste Rang at se de nævnte Kunstnerinder, medens der siden den Tid har været et kendeligt Fald at notere i Publikums Glæde ved Dansen for Dansens egen Skyld.

Et Handelskøretøj.

Det nationale Trækbrug for smaa kørende Handelsmænd paa Fyen er Hundebefordring. Vi bringer her et Billede af en Fiskehandler, der kører Østfyen rundt med Sild og Rødspætter, taget udenfor „Nyborg Avis“s Kontor. Fiskehandleren fortalte, at han magelig paa god Landevej kunde tage Kampen op med et Hestekøretøj, blot Hundene faar Vand, naar der viser sig Skum i Mundvigene. Tungen skal være ren og rød! Et Par Hunde, som Billedet viser, kan magelig trække deres 400 Pund — i Reglen slipper de dog med 100. De er meget ivrige i Tjenesten, og om Morgenen, naar de skal spændes for, „skaber de sig“, som Fiskehandleren sagde, af bare Iver for atter at komme i Selen.



Et Handelskøretøj paa Fyen (Hunde som Trækdyr).



En uheldig Overraskelse.

I Hyde-Park plejer Londonerne om Søndagen efter Kirketid at foretage en Spaseretur, ved hvilken der gives Damerne en Lejlighed til at udfolde glimrende Toiletteprat. Overraskes de da af en Regnbyge, er de meget uheldig stedte, der er ingen Ly at finde og Droscher have ikke Tilladelse til at færdes i Hyde-Park.

Kendte Navne

fra By og Land.

Lock-out.

Den uhyggelige Styrkeprøve, som Arbejdsgivere og Arbejdere for Tiden tage med hinanden for at faa konstateret, hvem der fremtidig bør have Overmagten, fører med sig et saa mægtigt Spild af Kræfter, at Samfundslegemet næppe meget længe kan taale det. Disse abnorme Forhold maa hurtig ændres. Naar man altsaa har Lov til at tro, at Kampen ikke vil slutte med Sejr for nogen af Parterne, men paa nogenlunde lige Vilkaar, der ikke forrykker Partiernes Stilling, da maa man spørge, om Resultatet var det voldsomme Blodtab værd. Sikkert er det, at Raabet: Afslutning! for hver Dag, der gaar, vil lyde med mere og mere bydende Styrke og man maa haabe at Arbejdsgiverne ikke maa vise sig intransigente. Hosstaaende præsentere vi Portræterne af de to Mænd, som bærer Ansvaret for Lock-out'ens Forløb paa deres Skuldre: Formanden for Arbejdsgiverforeningen, Etatsraad *N. Andersen* og Formanden for de samvirkende Fagforeninger, Borgerrepræsentant *J. Jensen.*



Etatsraad N. Andersen.



Borgerrepr. J. Jensen.

Udnævnelse.

Det i Randers ledige Borgmester Embede er blevet besat med Kontorchef i Landbrugsministeriet *P. D. Swane.* Den ny Borgmester har haft en hurtig Karriere gennem Kontorerne i Indenrigsministeriet og Landbrugsministeriet til sin nuværende Stilling, for hvilken han besidder alle de gode Egenskaber som en Befolkning kan forlange hos sin Borgmester. I nogle Aar har han tillige fungeret i den meget betroede Stilling som Amanuensis paa Sjællands Bispekontor. Randers vil hurtig lære at skatte ham baade som Menneske og punktlig, samvittighedsfuld Embedsmand. Borgmester Swane er Søn af Biskop Swane i Viborg.



Borgmester D. Swane.

Dødsfald.

Den tidligere Redaktør af Aalborg Stifttidende, *Emil Carlsen* er afgaaet ved Døden i 82 Aars Alderen. Ved det store Aalborgblad begyndte han som Typograf, blev kort Tid efter Faktor, og fik senere Bogholderiet under sig, indtil han, da Bladets Redaktør døde, svang sig op i dennes Plads. Et langt og forskelligartet Arbejde har han da udført i Bladets Tjeneste og meget har hans Dygtighed bidraget til dets Udvikling. Redaktør Carlsen var en stilfærdig Natur, der ikke tog Del i det offentlige Liv.



Redaktør Emil Carlsen.

Dansk Professor i Amerika.

I Amerika er en ung dansk Mand, *Jens Iversen Westergaard,* i en Alder af kun 28 Aar blevet udnævnt til Professor. Tre Aar studerede han Jura ved Harward Universitetet i Cambridge, Massachusetts, saa absolverede han Eksamen „with honors", fik Ansættelse ved Universitetet som Lærer i Lovkyndighed, og er Aaret efter ansat som „assistant professor of Law" ved den samme Læreanstalt. Universitetet er et af Amerikas mest ansete, og det hører absolut til Sjældenhederne selv i Amerika, hvor der er Fart over alt, at en ung Mand gør saa hurtig en Karriere.



Professor Westergaard.

Vor nye Roman.

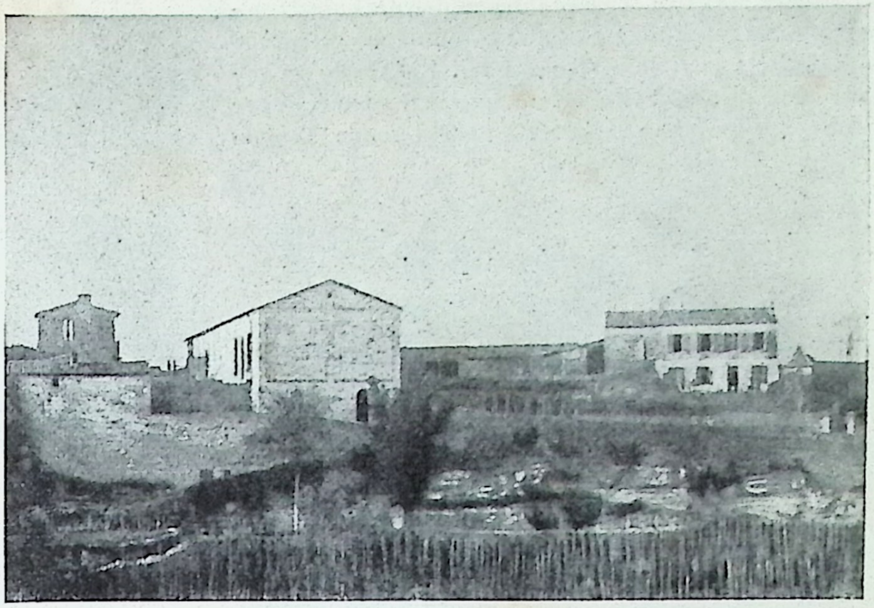
Med Sorg har vore Læsere imødeset Afslutningen paa vor sidste Roman: Spionen fra Kronstadt, thi derom har vi modtaget ganske usædvanlige Vidnesbyrd, at kun yderst sjældent har det danske romanlæsende Publikum fundet saa fængslende Lekture som den nu til Ende førte Roman. Men vi tro at kunne trøste vore Læsere, naar vi idag paabegynde Guy Boothbys: „En Verdensrejse for en Hustru". Guy Boothby er Doktor Nikolas Forfatter — dermed er i Virkeligheden alt sagt og enhver yderligere Opfordring til at følge den nye Roman med Interesse overflødig.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det idag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder den Sang-Komposition: To brune Øjne af Eva Leoni, som belønnedes med første Præmie ved Bladets Amatør-Konkurrence. Endvidere bringer Nummeret: Fredmanns Epistel Nr. 31 (med Guitar-Accompagnement) af C. M. Bellmann, det lille Klaverstykke: Glad-Bedrøvet af L. v. Beethoven samt en Berceuse af Fini Henriques for Violin og Piano.

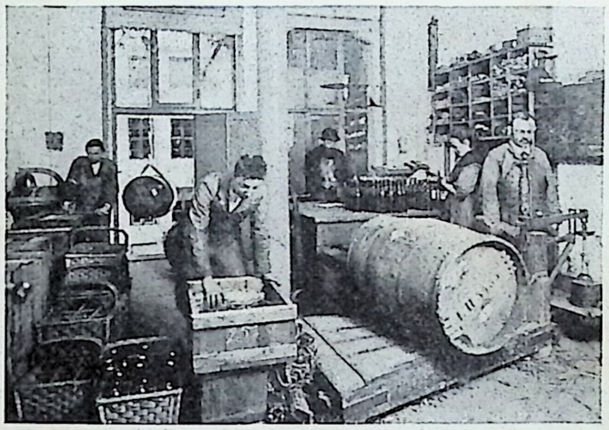
Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Den ædle Drue.



Chai Bergal, St. Emilion. (Jean Schalburg & Co., Bordeaux).

I et tysk Fagblad har vi fundet Beretningen om nogle Vinanalyseringer og Forsøg, som fandt Sted i Nærværelse af selve Kejseren. Man havde i fin Rhinskvinsmost blandet Pæremost, og Kemikerne maatte med Sorg erkende, at det var dem umuligt at paavise Tilsætningen. Hertil bemærkede Kejseren, idet han smagte paa Vinen, at Forfalskningen dog hurtig vilde røbes, thi enhver kunde jo smage, at Vinen ikke var, som den skulde være. „Nej,“ tillod en af de tilstedeværende sig at bemærke,

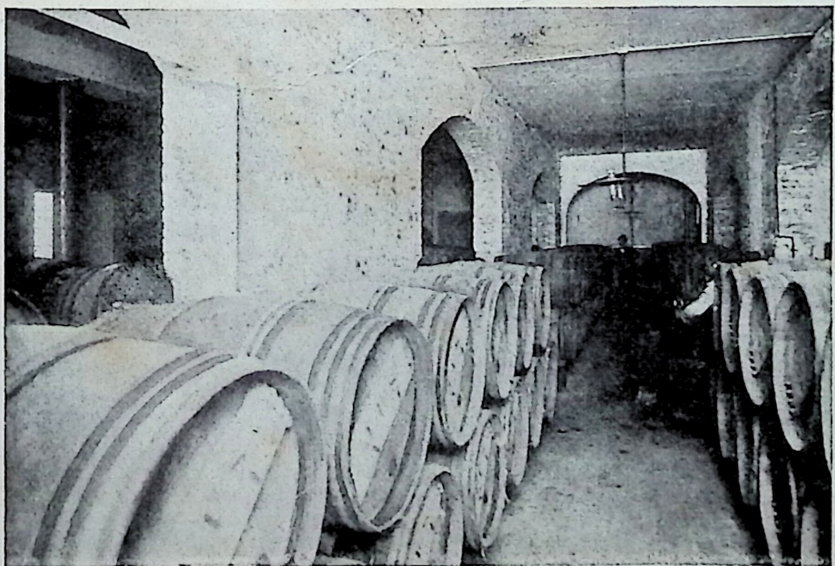


Ekspeditionslokale hos Joh. Fr. Schalburg.



Flaskelageret.

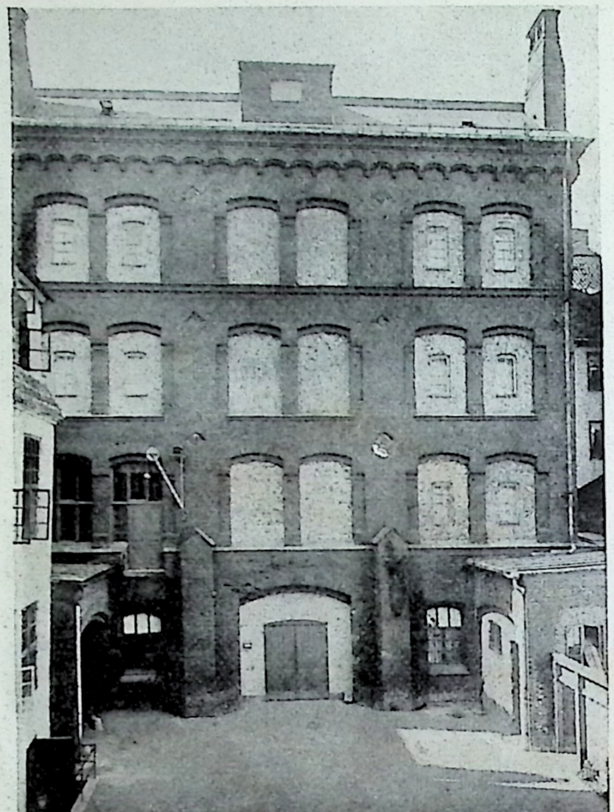
„deri tager Deres Majestæt fejl, thi de fleste Mennesker gaa kun rundt med et Stykke Saalelæder i Munden.“



Parti af Foustage-Lager (Bordeaux-Vine).

Stole sikkert paa sin Smag kan i Virkeligheden kun de færreste, og naar ikke heller Kemikerne vil paatage sig at levere en ufejlbarlig Kendelse, er der for Vinkøberen kun en Vej at gaa, nemlig at søge sig til Leverandører de gamle, grundfæstede Huse, hvis Navne have erhvervet sig et Ry, der lige som deres Vine for hvert Aar bliver fortrinligere. Et saadant Navn har Firmaet *Joh. Fr. Schalburg*, som allerede 1817 stiftedes af den nuværende Indehavers Bedstefader, og som nu er henflyttet til sin nyerhvervede Ejendom, Stormgade 8, hvor Forretningen fra Kvist til Kælder udfylder en Bygning, der for kort Tid siden afgav Plads til en stor Skoles Virksomhed.

I disse mægtige Rum stables under de høje Hvælvinger et Lager, der for Tiden omfatter c. 150000 Flasker og ca. 1000 Oksehoveder. Lokalerne er opvarmede til ca. 12 Grader, da saavel Bordeauxvinene som de hede Vine udvikler sig bedst i denne Tempe-



Joh. Fr. Schalburgs Ejendom, Stormgade 8.

ratur. Bordeauxvinen, som er Forretningens Specialitet, ankommer i frisk Tilstand, men lagres derefter paa Fustagerne i ca. 3 Aar, inden de aftappes, lige som den i denne Periode flere Gange omstikkes paa friske Fustager, for at ikke Svampe skulle danne sig, der kan frembringe Eddikesyre og angribe Vinene. Efter Aftapningen lagres den atter i længere Tid paa Flaske, for at gennemgaa den saakaldte „maladie de bouteille", der forøger dens Velsmag betydelig, og



Parti af Foustage-Lager (Hede Vine).

først nu er den tjenlig til at gaa ud blandt Kendere.

I Bordeaux har Forretningen grundlagt sin egen Filial: Jean Schalburg & Co., som ejer den paa Sandstensklipper hvilende Chai Bergat, beliggende mel-



Parti af Foustage-Lager (Bordeaux-Vine).

lem de højest klassificerede Vingaarde i St. Emilion.

Hvis den Faun, som smykker den Schalburgske Husfacade, har fundet sine Druer paa disse Vingaarde, forstaar man den Iver, hvormed Bakkusbarnet søger at faa dem fat.

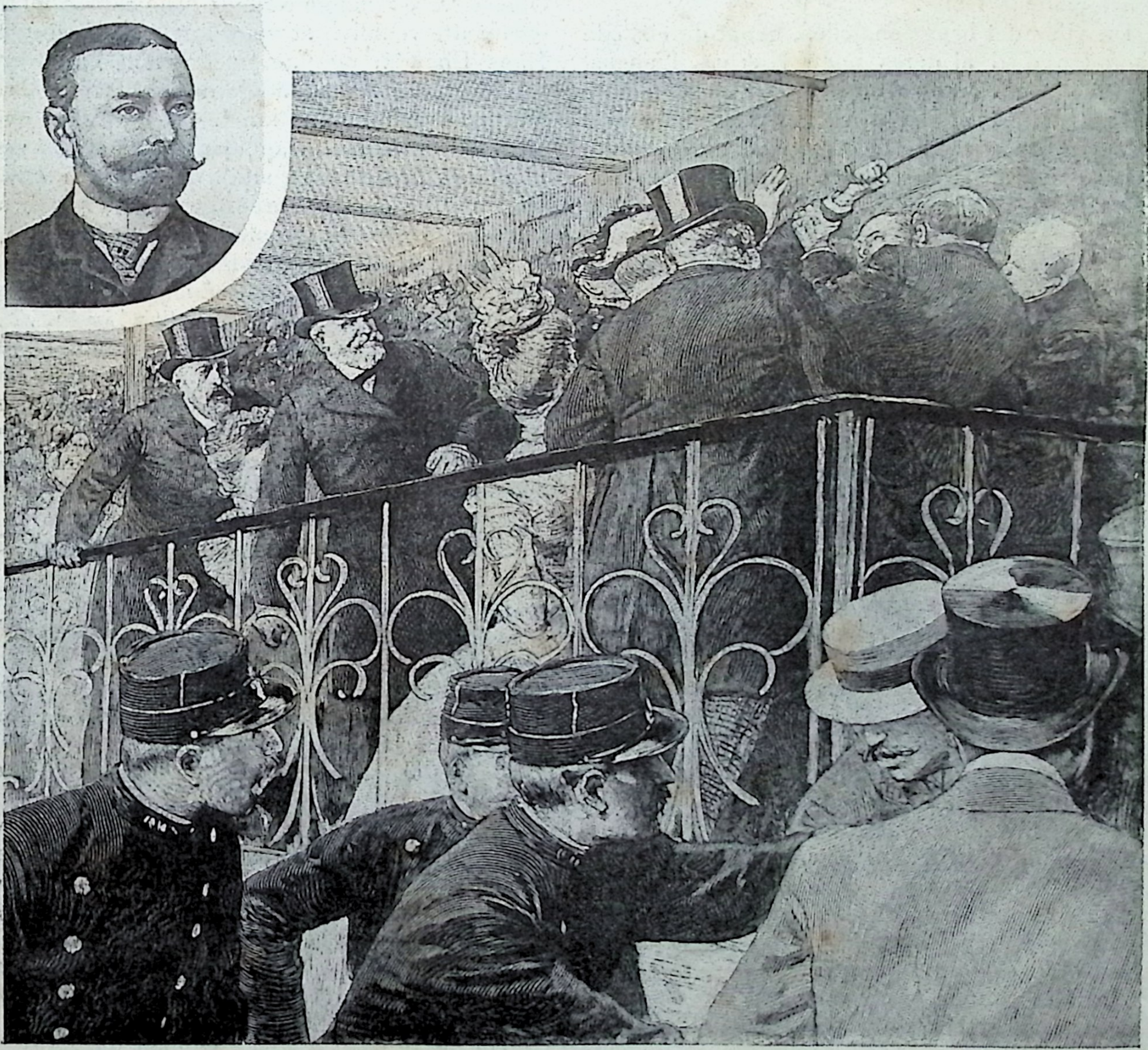




ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 39. Aargang 1898–1899. Søndagen den 25. Juni. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Greve Fernand de Christiani.



Overfaldet paa Præsident Loubet.

Ved det store Væddeløb i Auteuil overfalder den 38-aarige Greve Fernand de Christiani Frankrigs Præsident med Stokkeslag.

Det sidste Møde.

Af Julius Rønne.

HAN gik ind i Skoven, træt og stille, og tænkte med Vemod paa sin Ungdom, paa sin ejendommelige Kamp og den kære Kvinde, som han nu skulde tage Afsked med.

Hun havde lovet at komme Klokken 4 paa det sædvanlige Sted, hvor de saa ofte havde stjaalet sig sammen; og nu skulde de se hinanden for sidste Gang.

De vilde det begge saaledes, skønt de elskede hinanden med al deres unge Hjerters Længsel og Lidenskab. Men saadan var det nu og maatte være; en Fortsættelse af de kære Sammenkomster, der altid maatte vedblive at være skjulte for alle andre, vilde tilsidst kun føre dem i et uløseligt Forhold med Pligter, der skulde iagttages, og Tvang, de maatte finde sig i, og som vilde berøve deres Kærlighed den Lykke, de hidtil havde nydt tilsammen.

Gifte sig med hende kunde han ikke, endskønt hun tilbad ham og omsluttede ham med al sin Sjæls ubevidste Inderlighed. Dag og Nat var han i hendes Tanker som hendes andet inderste Jeg.

For ham og *med* ham var Verden først bleven hende rigtig skøn, den havde ved hans Side ligesom lukket sin Helligdom op for hende, og der var ingen Ende paa den Fryd at leve, naar blot han var *hendes*.

Han havde truffet hende som pur ung, sund og livslysten Pige med al Ungdommens Ynde, og just som hun skulde udvikle sig til en bevidst og moden Kvinde. Ved ham var hun bleven det, og det glemte hun aldrig. Hans Bekendtskab havde for hende været ligesom Foraarets Morgendug og Sollys paa de opadstræbende Blomster. Udspringningens Øjeblik, der havde forvandlet hende fra en ubevidst, men ævnerig, ung Pige til en klog og smuk og selvsikker Kvinde, var hendes Livs Begyndelse, som hun i straalende Livsglæde daglig takkede ham for.

Hun var kommen til at forstaa ham i alt og sænkede sin Sjæl i hans Væsen med al Kærlighedens Ømhed og Opofrelse.

Og han paa sin Side var stolt og glad over hende. Han elskede hende med en stille Ro og Lykke, stolt over denne prægtige, intelligente, væsensgode Kvinde, *hans* Værk, *hans* egen Aands skønne Blomst, stolt og henrykt over hende, som Gud maatte være det over sin fuldendte Skabning.

Hendes uendelige Kærlighed, hensynsløs og mægtig, holdt hans Hjerte frisk og gav ham Lyst til at sætte sin Fod fast og stærkt mod Jorden i en mægtig bølgende Følelse af Retfærdighedens og Sjælsadelens Sejr i Verden.

Men han havde kun kendt hende saa kort, og før den Tid havde han kendt *en anden*, med hvem han havde gennemlevet sin Ungdom, og paa hvis Kærlighed han havde bygget sin Fremtid. Og hans Ungdom havde været fuld af stærke Oplevelser og mange Kampe, som hans Sind var og maatte vedblive at være knyttet uløseligt til. Hans Ungdom og hun, med hvem han havde sammenlevet denne, udgjorde en Del af hans Væsen, som han ikke kunde faa derfra og overføre paa en anden. Han maatte fremdeles være med i alt dette, nu og altid, om hans Sjæl ikke skulde blive delt og spredt og gaa i Stykker under en fuldstændig resultatløs Gærning. Lykke var for ham først og fremmest Væsensenhed og Selvagtelse. Og hun, hans Sjæls eneste, havde trods deres fælles Smerte og fælles Liv haft Mod til at forlade ham. Hun havde ubesindigt brudt af med hele sin Fortid — hvad han alligevel vidste, hun ikke kunde — for at gifte sig med en Velhaver, der intet godt bød hende uden rigelige Husholdningspenge og som med ufattelig Smaalighed og Hovmod saarede og krænkede hende fra Morgen til Aften.

Men fra den Stund var han udelukket fra Ægteskab.

Alt dette havde han sagt Marcella, der havde grædt og grædt over denne Ulykke; og nu skulde de mødes for sidste Gang.

Han havde skaansomt spurgt hende, om hun kunde finde sig i aldrig at blive gift, og med store bedrøvede Øjne havde hun set op paa ham og hulkende kastet sig om hans Hals og grædt længe.

Hun var baade forbavset over, at det nu var sagt, og dog ikke forbavset; thi der var ingen Uærlighed dem imellem, og hun vidste, at hun maatte en Gang høre det fra ham og komme til at staa Ansigt til Ansigt med Adskillelsen.

Saa havde hun ogsaa, efter hans Raad, taget sin Beslutning og forlovet sig med en vakker ung Mand af sit Barndomsbekendtskab.

Og nu skulde de sige hinanden Farvel.

Da han var naaet forbi den lille Skovsø, hvor de plejede at mødes, saa han hende komme der-

henne mellem Træerne, rask og spænstig let. Han maatte i dette Øjeblik ligne hende ved en ung og modig Hind, der med lette Trin fører sin slanke Krop over Agrene. Hun havde den elegante, vuggende Gang, der svarede saa godt til hendes Væsens raske Beslutsomhed og myge Kærlighed, den lette, legende Gang, som han havde beundret fra deres første Møde. Over Skuldrene havde hun det graabrune Fjerslag, som han en Gang havde givet hende, og som hun elskede at gaa med. „Det var", sagde hun, „som om hun gik under hans Kærligheds Beskyttelse og med hans Styrke, naar dette Slag hvilede paa hendes Skuldre, men midt i sin Fryd og Glæde ved at gaa med det, kunde hun tit ligesom faa en Følelse af, at det var for let, at det ikke laa tungt nok paa hende, og hun tog saa altid fat i Enderne og drog det fast og tæt omkring sig, saaledes som hun vilde holde ham fast og beholde ham.

Hun havde sin lille Paraply i Haanden; men paa Hovedet havde hun ikke den høje Fjerhat, som hun sædvanlig gik med, men en lav, sort Fløjelshat med tætsluttende Slør.

Da hun fik Øje paa ham, trak hun Sløret bort fra sit Ansigt og gik rolig og smilende hen imod ham.

„Marcella!" raabte han.

„Andreas!"

Hun smøg sig ind i hans Arme og rettede sig op imod ham; han holdt hende om Livet tæt ind til sig, saa hendes Fjerslag faldt over paa hans Arme og skjulte hans Hænders Tryk paa hendes Ryg.

Saa mødtes deres Læber til et langt, dvælende Kys. Hun græd, men han saa det ikke, han kunde ikke se hendes dejlige Øjne, men han følte hendes Taarer trille ned imellem deres Kinder.

„Hvor skal vi gaa hen?" spurgte han saa.

„Hvor Du vil!" og hun greb nænsomt og fast omkring hans Arm.

Saa gik de over paa Grønsværet, over mod en aaben Plads ved Søen, fra hvilken de kendte en Spaseresti ind gennem Skoven. De havde gaaet denne Vej saa mange Gange og kendte den ud og ind.

Det var dem saa uendeligt velgørende at gaa ved hinandens Side, og saa let; deres Legemer bøjede sig med en vidunderlig Hurtighed efter hinandens mindste Bevægelser; de var ikke trænerede til det, de havde kunnet det fra allerførste Følgeskab; deres Gang var som den reneste Melodi i Samstemmighed og Takt. De følte det godt og nød det med Velbehag, men de tænkte ikke over det; saaledes havde det altid været. Nogen Vej havde aldrig været dem for lang i deres store Lykke.

Men nu skulde de skilles.

„Vil Du have dine Breve igen?" spurgte hun.

„Nej, Marcella, gør med dem, hvad Du vil".

„Saa vil jeg gemme dem, Andreas, og skulde det ske, at han, jeg nu skal leve sammen med, fik dem at se og læste dem, saa vilde jeg dog ikke være ringere i hans Øjne for det, naar han ser, hvor meget Du, som er saa klog og fin, har holdt af mig".

„Maaske", svarede han smilende.

„Men, aa, det er saa strængt, Andreas, og hvordan skal det gaa". Og idet hun som i Tankerne saa frem for sig, fortsatte hun: „Naar jeg er kommen i mit eget Hjem og om mange Aar sidder alene og tænker paa min Ungdom og jeg blot tager disse kære Breve frem af min Kommode og læser dem, da, ved jeg, vil jeg græde de bitreste Taarer, saa ofte jeg tænker paa Dig".

„Ja, men Du maa være fornuftig, Marcella".

Men hun hørte ikke paa ham; hun var i Tankerne langt inde i Fremtiden og vedblev:

„Hver Gang jeg fordyber mig i Mindet om Dig, vil der drage en Række af Billeder forbi mine Øjne, og Tanke paa Tanke, tusinde Tanker vil komme op i mig og snøre mit Hjerte sammen. Saa vil jeg arbejde og sætte mig for at glemme. Jeg tager en Bog at læse i, men hver Linje, hver Historie, hvert lille Træk af to Elskendes Liv vil minde mig om os. Eller jeg sætter mig til at spille, men heller ikke Musik vil bringe mig Glemsel, hver Tone vil røre mit Hjerte i Tanken om Dig. Jeg vil med Vilje forsøge at spille de Stykker, Du har lært mig, men næppe har jeg begyndt, før jeg ser Dig lyslevende komme gaaende ind i Stuen til mig. Jeg stanser og holder ligbleg Hænderne for mine Øjne. — Andreas!"

„Kære, kære Marcella!"

„Saaledes vil Dagene gaa for mig, og om Natten i mine Drømme vil Du være hos mig; jeg vil se Dig i de særeste Stillinger, Du vil komme til mig paa de særeste Maader, i mine Drømme. Dér kan jeg vel flygtigt være sammen med Dig, men naar jeg om Morgenen vaagner og ser, hvor jeg er — da — da vil jeg være isnende syg, syg til Døden. — Jeg har nok at spise, men aldrig vil Maden smage mig. Jeg vil miste min Glæde til alt, til Mad, til Klæder, til Smykker, til Adspredelse, Andreas! — Og mine stakkels Børn vil jeg ikke holde af".

De var kommen hen til Udkanten af Skoven, hvorfra de kunde se over til hendes Hjem hinsides Markerne.

„Skal vi vende om igen?" spurgte hun og saa paa ham med fugtige Øjne.

„Vende om igen, Marcella! Hvorhen? hvor skal vi saa standse? Nej, lille Marcella, nu er vi kommen til Vejs Ende og kan ikke komme længere. Derovre ligger hans Ejendom, dit og hans Hjem, gaa nu derhen og bliv hans Kone og vær god og retfærdig i alt, saaledes som jeg har sagt Dig, saa vil Du en Gang kunne dø i Fred".

„Ja, ja. — Jeg kan heller ikke leve paa anden Maade, Andreas. Men hvor gaar Du hen? Hører jeg aldrig mere fra Dig? Aa nej“, afbrød hun sig selv, „det gør jeg jo ikke, det har Du jo sagt; men hvordan skal jeg udholde det? Aa, det er saa strængt! Og hvor gaar Du hen nu? Hvad vil Du?“

„Du ved det egentlig godt, Marcella. Nu gaar jeg tilbage gennem Skoven, langsomt, den kære Vej, vi saa tit har gaaet sammen, og jeg tager Afsked med Træerne og Blomsterne og Stenene og alt det, som vi har set paa og talt om, og saa, — saa rejser jeg bort, Marcella“.

De var stanset og stod og holdt hinanden i Hænderne. De saa paa hinanden i Tavshed. Skulde de virkelig sige Farvel for bestandig! Endnu var det muligt, at de kunde blive sammen; her var de vel kommen til den yderste Kant af Samværets solide Grundvold, og et, blot et lille Skridt videre vilde skille dem for bestandig. Men endnu var de sammen, og der gennemfor hende en Jubel over, at hun endnu havde ham i Haanden, endnu *kunde* han sige: „bliv hos mig“, endskønt hun godt vidste, han ikke vilde, og Visheden derom sammensnørede hendes stakkels Sjæl og hele hendes Krop, som om hun frøs.

Han tog hende i sine Arme og kyssede hende, men hendes Kys var koldt, og hun rørte sig ikke. Hendes store, blanke Øjne var forsvarsløst og aabent rettede mod ham, men hun saa ligesom igennem ham, ad Vejen de var kommen, gennem Skoven, og der bagved Byen, der havde været Vidne til deres Kærlighed, og de Aar, hun havde levet med ham, hendes lykkelige Ungdom, stod i et Nu levende og lysklædt for hendes Erindring.

Han saa rolig paa hende, men med Anstrængelse for at skjule sin indre Bevægethed og Pine, han betragtede hendes fine Ansigt med et vemodigt Velbehag ved de kære kendte Træk, som hans Blik nu glædedes over for sidste Gang, og han havde en Fornemmelse, som om han var i Færd med at dræbe sig selv.

„Farvel“, sagde han saa og tog hendes Haand.

„Farvel, Andreas!“ — Men i det samme gik Adskillelsens ubarmhjærtige Virkelighed op for hende, og idet hun lagde sit Hoved ind mod hans Bryst, hulkede hun:

„Aa Gud, aa Gud! hvor jeg er ulykkelig!“

Han lod hende græde ud. Saa sagde han:

„Farvel, Marcella!“ Hans Ord vakte hende til Beslutsomhed.

„Naa, ja“, sagde hun og løftede Hovedet, „Farvel da, Andreas. Det maa jo ske“.

„Min kære, kære Marcella“ — og han drog hende ind til sig og kyssede hende. — „Tak for al din Godhed og alle de lykkelige Timer. Jeg har været fuldkommen lykkelig med Dig, saa vidt jeg kunde blive det. Nu maa vi skilles; men vi glemmer aldrig hinanden. — Lev saa vel, Marcella!“

„Skriver Du ikke til mig?“ spurgte hun.

„Nej, Marcella“.

Saa skiltes de. Hun gik et Par Skridt frem og vendte sig saa om. Andreas stod endnu rolig paa samme Sted, men aabnede saa sine Arme og gik hen og omsluttede hende stærkt og inderligt.

„Det sidste Kys, Marcella, min Elskede!“

Hun bøjede taknemmelig sit Hoved bag over i hans Arm og saa i sin Smerte glad op mod ham, og idet han kyssede hende, ømt og lidenskabeligt, hendes Pande, hendes Øjne og hendes skønne, blege Kinder, hviskede hun:

„Tak, Andreas! — Nu gaar jeg. Men det er Mørket, jeg gaar ind i. Jeg glemmer Dig aldrig“.

Og dermed vendte hun sig om og gik med langsomme Skridt ud gennem Hegnsaabningen, over paa Vejen mod Byen.

Andreas blev staaende, saalænge han kunde se hende. Dér gik hans Lykke fra ham, syntes han, jaget bort af ham selv med ubønhørlig Strenghed. Og maaske var det ingen Nytte til, maaske havde han ikke behøvet det, men hvem havde han i saa Tilfælde været strængest imod, sig selv eller hende, der gik der henne paa Vejen med Ulykken i sit Hjerte?

Han saa, hvorledes hun holdt Fjerslaget tæt sammen om sig, og saa deri et Tegn paa, med hvilken Troskab hun vilde bevare Mindet om ham.

Da hun var kommen helt hen til de første Huse i Byen, vendte hun sig om og saa mod Skoven, men da kunde hun ikke længere se ham. Adskillelsen var altsaa fuldbyrdet. Livet gik sin Gang hen imellem dem. Dér strakte Vejen sig afsted, skaanselsløs og ond, Markerne bredte sig hovmodig ud i al deres Magtfylde, og Himlen hvælvede sig ligegyldig over det hele.

Men fra hendes Hjerte udgik en usynlig Bro gennem Rummet til ham, hvor end i Verden han var.



Paa Thunfiskeri.

Af Emil Opffer.

Man kan ikke gaa mange Skridt her ved Portoferraio paa Elba uden at blive mindet om, at der er en Mand, som hedder Pilade del Buono.

Spørger man en Indfødt: Hvem har bygget den elegante Badeanstalt? da er Svaret: Det har Pilade del Buono. Hvem ejer den store Maccaronni-Fabrik? Stadig Pilade del Buono. Hvem bygger det store Skibsværft? Pilade del Buono. Hvem driver Muslingefiskeriet der? Naturligvis Pilade del Buono! Og Ejeren af det store Marmorpalads ... ingen anden end Pilade del Buono.

Han er med sin Kompagnon, Hr. Tonnietti som Bisidder, Øens ukronede Konge, der sætter alt i Gang.

Selvfølgelig er det ogsaa Hr. Pilade del Buono, som ejer den smukke Yacht, der efter venlig Indbydelse fører os ud til Thunfangsten i Dag.

Vi damper forbi den væltede Ø, Scoglietto, hvis Klippelag ligger paa skraa som en falden Bræddestabel. Det gnistrende blaa Hav er besaaet med spidse hvide Latinersejl ... alle de mange Baade har kun ét Maal: Capo d'Enfola, Elbas yderste Følehorn. Her udenfor paa Havhjørnet er det, at Fangsten af de vældige Fisk skal foregaa. Op over Elbas grønne Bjergtoppe knejser nogle violette Takker, kranset af hvide Skyer ... det er Øens højeste Bjerg, det skaldede Monte Capanne, der maaler op imod 3200 Fod.

Vi maa ud til Capo d'Enfola, hvor lange Rækker Korkstykker angiver de vældige Nets Grænser. Et saadant Net koster 100,000 Lire eller cirka 70,000 Kr.

For Enden af Nettet ligger en meget stor Pram, og her tager Tilskuerne Plads. I den anden store Pram, som er anbragt ved Nettets modsatte Side, befinder sig en Bunke solgarvede Fiskere, sande vandrende Kludetæpper. Deres gamle slidte Dragter er et komplet Skakbrædt af røde, blaa, gule og grønne og andre Lapper. Hr. Damiano, Direktøren for Aktieselskabet sidder med en Paraply over sit Hoved og stirrer ned i Vandet. Det er for klarere at observere, hvormange Fisk, der løbe i Garnet.

Efter en meget anstændig Ventetid i den svidende Solvarme giver Hr. Damiano et Signal, og Fiskerne begynder at hale Garnet op, hvorved Prammene nærme sig hinanden.

Tilskuerne trække Regnkapper over deres Dragter, hvilket hurtigt viser sig at være nødvendigt. Thi da Prammene ere komne ganske tæt sammen, og Kæmpefiskene trænges op imod Vandfladen, faar Tilskuerne et sandt Styrtebad ned over sig, saa voldsomt pisker Tonnoerne Vandet med deres kraftige Haler. Unge Fiskerknøse springe ud og tage en Dyst med Uhyrerne. De bore Fingrene ind i Øjenhulerne paa dem,



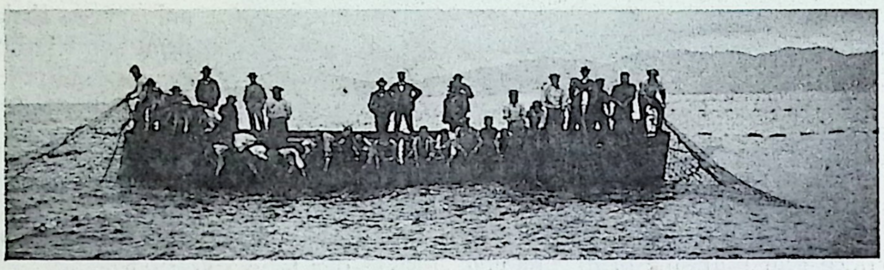
vende dem under rasende Modstand om paa Ryggen og bakse et Tov ind imellem Gællerne paa dem. En halv Snes Fiskere hive saa de bloddrivende Kæmpemakreler op i Prammens Lastrum, hvis Spanter de knalde løs paa med Halerne. Saa hales de sidste Fisk indenbords . . . nogle smaa Eksemplarer i Forhold til de kolossale Kammerater, der forud ere blevne fangede. Et Par Fisk vejede 7—800 Pund Stykket, men ved en enkelt Lejlighed er tidligere fanget en Fisk paa over 1200 Pund.

Thunfiskene fanges her altid med Vestenvind, aldrig med Scirocco. De jager Sardiner og Sardeller og andre mindre Fisk.

Det største Fiskeri ved Elba omfattede 1700 Fisk. Foruden her drives der 2 Fiskerier under Kalabrien, 4 ved Sicilien og 6—8 ved Sardinien.

Stor Skade gør Hajerne ved disse Fiskerier. Forleden bed en Haj, der maalte en halv Snes Fod, ikke mindre end 40 Stykker Thunfisk ihjel, før Fangsten fandt Sted. Hajen blev fanget levende, medens alle Thunfiskene laa døde med voldsomme Bid — — —

Efter at Fiskeriet er endt, drager atter alle Baadene hjem til Portoferraio (Øens Hovedstad). Rundt om i Baadene hører man Udtryk som: interessantissimo og bellissimo. Italienerne ynde nu en Gang Superlativer. Men forøvrigt maa det indrømmes, at den lille Vandpantomime, vi her havde overværet, virkelig havde tilstrækkeligt ægte Præg til at gøre den Omtale værd.



ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Man har haft til Hensigt at føre den gamle Krigsminister, General Mercier, for Retten, for at faa undersøgt den Rolle, han har spillet i Dreyfus-Sagen, men foreløbig har han faaet Frist. Kort fortalt har Merciers Livsløb formet sig paa følgende Vis: Han er født 1833, og fuldendte sin militære Løbebane fra 1850, da han traadte ind i Artilleriet indtil forrige Aar, da han faldt for Aldersgrænsen og gik over i Reserven. Krigsminister har han været under Casimir-Perier og under Dupuy.

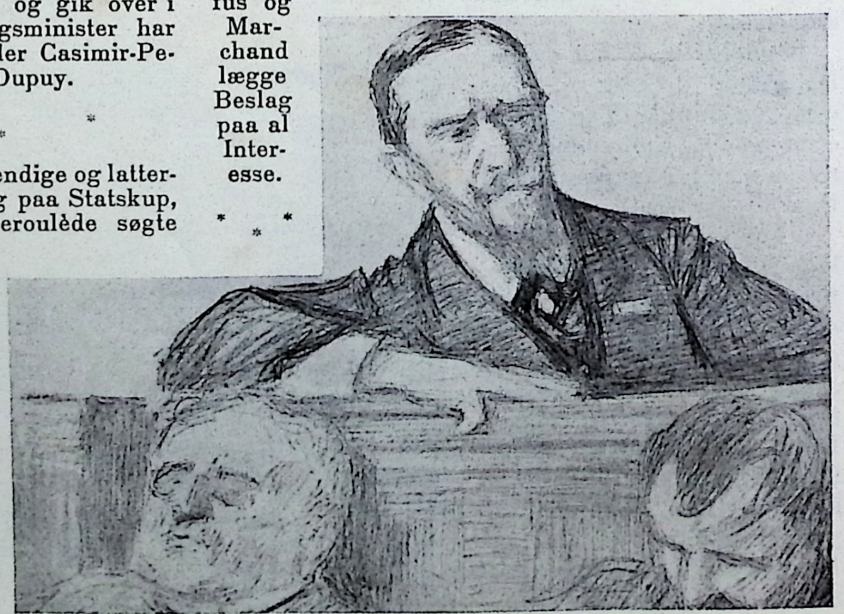


General Mercier.

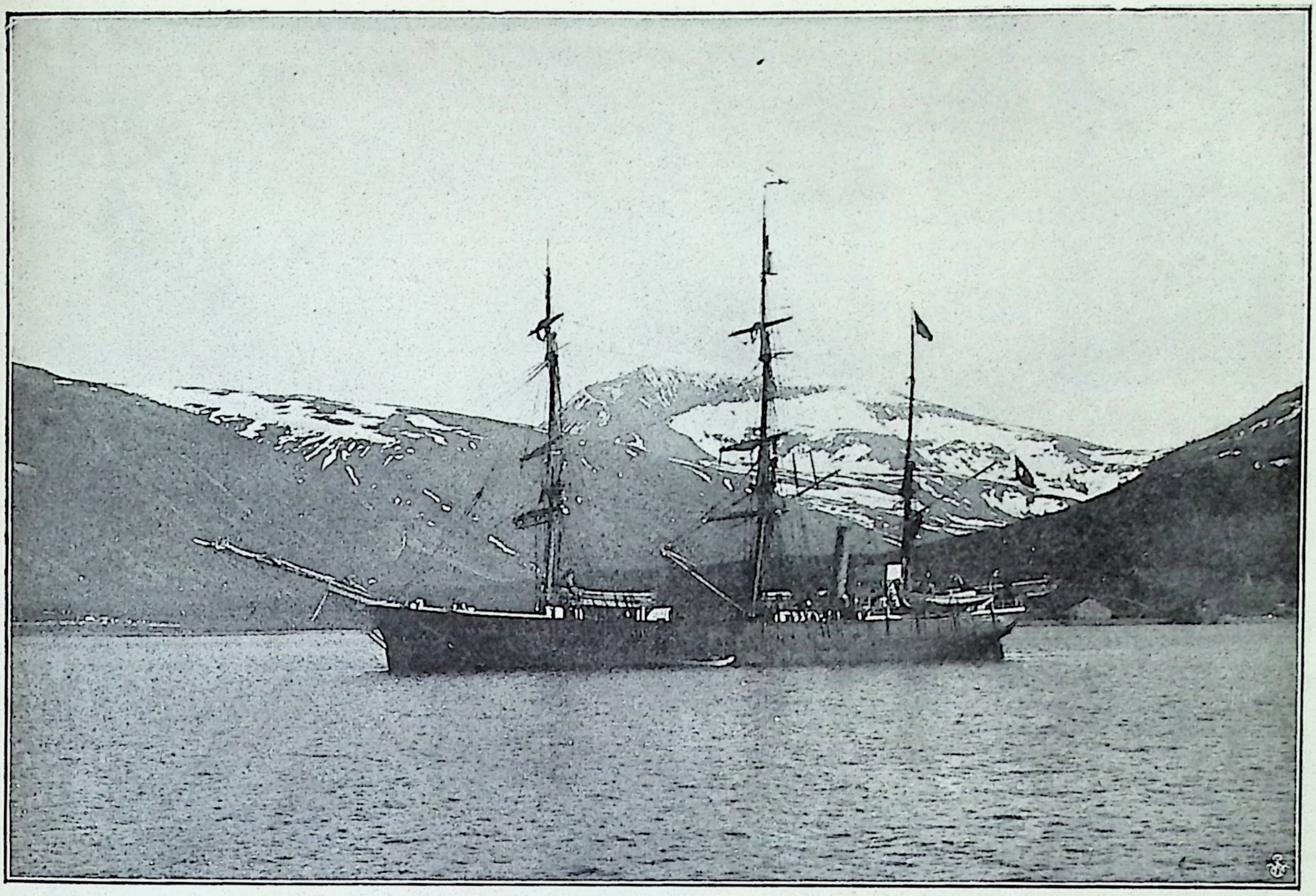
* * *

Efter det elendige og latterlige Forsøg paa Statskup, ved hvilket Deroulède søgte at vinde Berømmelse og kun opnaaede at blive latterlig, vil han have vanskelig ved fremtidig at blive taget alvorlig, og langt snarere vil han opnaa at vække Tvivl om, at han er ved sine fulde fem. Ingen vil da lægge Vægt paa, hvad han foretager sig, man vil have et medlidende Smil tilovers for de Skandalescener, han mulig endnu kan falde paa at opføre, og man vil finde det ret naturligt, at Retten, ved at frikende ham, giver tilkende, at den ikke ønsker at forsyne en utilregnelig Fanatiker med en Martyrkrone. Deroulède har kun opnaaet at gøre sig selv en Bjørnetjeneste; i Stedet for Berømmelse vil han opnaa en hurtig Forglemmelse, nu da Dreyfus og Marchand lægge Beslag paa al Interesse.

* * *



Deroulède under det retslige Forhør.



„Antarctic", der fører Professor Natthorsts Ekspedition mod Polaregnene, for at søge efter Andrée.

„Antarctic" er Navnet paa det Skib, som er paa Vejen mod Polarhavets Is, for at søge at udforske den Skæbne, der har ramt Andrée. Skibet, der er 28 Aar gammelt, byggedes oprindelig til Hvalfangst, men har siden skiftet Bestemmelse, og allerede en Gang tidligere været benyttet til Polarekspedition. Professor Natthorst, der fører Ekspeditionen, er forberedt paa, at Turen kan vare Vinteren over.

* * *

Den lette Musiks største Mester i dette Aarhundrede, *Johann Strauss,* er gaaet bort. Faderen, Johann Strauss den ældre, der ogsaa var en berømt Komponist, modsatte sig, at hans Sønner gik den musikalske Vej, men desuagtet fulgte baade Johann og hans to Brødre i Faderens Fodspor. Den unge Johann Strauss debuterede i 18 Aars Alderen med fire Kompositioner og hele Wien anerkendte hurtig hans Talent paa en Tid, da Faderen stod i den allerhøjeste Folkegunst. Siden fløj Sønnens Ry over den civiliserede Verden, og hans Danse, af hvilke „An der schönen, blauen Donau" sikkert vil have evigt Liv, glædede i lige Grad den kræsne Musiker og Balsalens Gæster. I mange Aar anførte Strauss et verdensberømt Orkester i Wien, sammen med hvilket han Gang paa Gang gæstede Evropas og Amerikas største Byer. Bedst kendt blandt hans Operetter er „Flagermusen". Da han nu nylig i 74-Aars Alderen anførte denne paa Operaen i Wien, overanstrængte han sig, og fik derved det Knæk, som gjorde Ende paa hans Liv.



Komponisten Johann Strauss.

* * *

Nylig er i Norge fhv. Statsraad, Biskop *Jacob Sverdrup* afgaaet ved Døden. Han tilhører en i Norge berømt Slægt, blandt hvis mest kendte Navne er Onklen, den store Statsmand *Johan Sverdrup.* Som Stortingsmand kom Jacob Sverdrup ind i det offentlige Liv, blev i Aaret 1884 Medlem af Ministeriet under Johan Sverdrup, og man tilskriver hans Arbejde en Del af Skylden for Venstrepartiets Sprængning og Johan Sverdrups Fald. Han blev de Moderates Fører, siden atter Minister 1895 og gik derfra over til at beklæde Værdigheden som Bergens Bisp.

Blandt Modstandere var Sverdrup ikke vel lidt og man underlagde tit hans Handlinger mindre heldige Motiver. Man vidste aldrig, hvor man havde ham.

Jacob Sverdrup var utvivlsomt en Mand med en betydelig Bega-



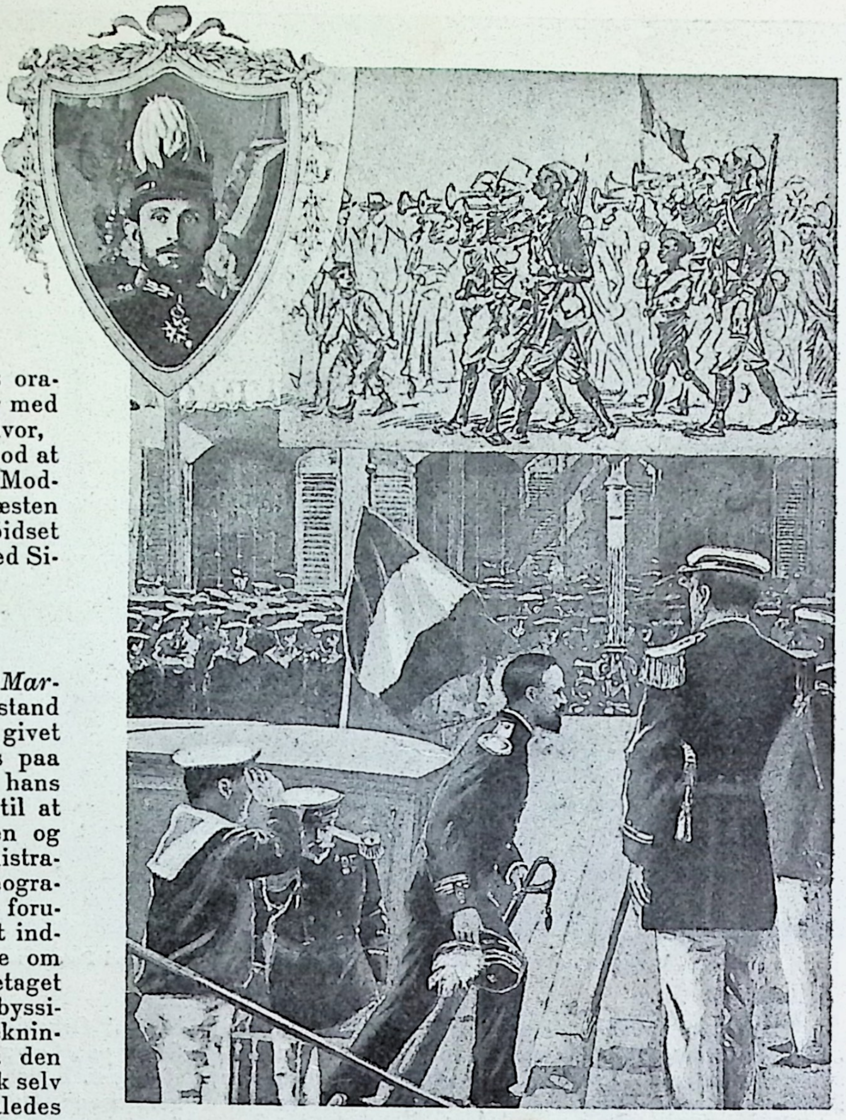
Jacob Sverdrup.

velse. Som parlamentarisk Taler hørte han til Tingets allerførste.

Hans gejstlige Stilling har ikke mindst bidraget til at forlene hans oratoriske Ydelser med et Præg af Alvor, der aldrig undlod at gøre et dybt Indtryk og i Tilsvar til Modstandere raadede han altid over en næsten giftig Ironi, som vel udformet og tilspidset med sikker Beregning sjældent traf ved Siden af Maalet.

* * *

Den franske Nations sidste Yndling *Marchand* er ved sin Hjemkomst Genstand for en Hyldest uden Ende. Staten har givet ham en høj Orden, Medailler hæftes paa hans Bryst og Æressabler lægges for hans Fødder, uden Tvivl vil han komme til at indtage en betydelig Stilling i Hæren og modtage en eller anden større administrativ Ansættelse. Rundt i Evropa vil geografiske og videnskabelige Selskaber foruden Militærklubberne kappes om at indbyde ham og faa ham til at fortælle om den mærkelige Rejse, han har foretaget mellem Congo-Egnen og de syd for Abyssinien liggende, hidtil lidet kendte Strækninger. Fashoda havde Marchand forladt den 11. December. Her havde de raske Folk selv opdyrket et vidtstrakt Stykke Jord, saaledes at de bestandig havde Grøntsager i Overflod. Landet var frugtbart og i overraskende Fart var alt vokset frem. Sirdar Kitchener, som havde været sammen med Marchand i Fashoda sendte ham hertil en Kasse Bordeauxvin, da han antog at Marchand led Mangel paa alt, og til Tak fik han da tilbagesendt en Prøve paa friske Grøntsager og Blomster.



Commandant Marchand. Marchands sorte Tropper.

Marchand stiger i Land i Toulon.

* * *



Den ældste Kvinde, 136 Aar gammel.

Den ældste Kvinde i Verden døde nylig — 136 Aar gammel — i Badestedet Lambary i Brasilien. Marianna, som hun hed, var Stedets store Sjældenhed og levede af de Gaver, Badegæsterne gav hende. Marianna var Enke og havde en Datter, der lever endnu. Der dukker ofte Meddelelser op om, at saadanne gamle Mennesker findes snart her, snart der, men Marianna havde sine Papirer i Orden og kunde altid fremlægge Avtoriteternes Stadfæstelse af hendes Alder.

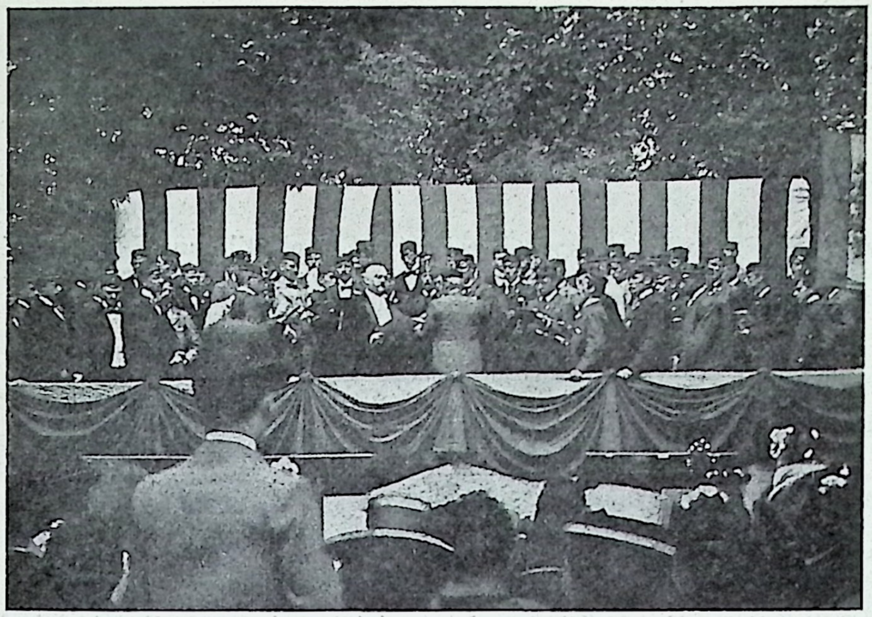
* * *

I disse Dage vil Krydseren „Sfax“ lægge til ved Brest og vil der landsætte sin sælsomme Passager, Kaptajn Dreyfus. Paa Rejsen vil han have til Disposition en Officerskahyt, og han vil paa fastsat Tid have Lejlighed til at bevæge sig paa Dækket. Efter at være kommet i Land, vil han blive afleveret til Militæret, som fører ham til Rennes, hvor den nye Krigsret holdes, og hvor Militærfængslet foreløbig venter ham.

Den 8. Juni gik Dreyfus ombord og d. 25. eller 26. ventes han at ankomme til Brest. „Sfax“ er en Krydser af første Klasse og kommanderes af Fregatkapt. de Norbeck.



„Sfax“, som hjemfører Dreyfus.



Fra Studentersangforeningens Koncert i Rosenborg Have.
(Midt paa Tribunen: Kammersanger Simonsen).

Studentersang.

Kongens Have, som ellers kun byder paa Fuglesang, havde forleden Besøg af Studentersangere der ganske tog Pippet fra Fuglekoret. De mange Mennesker, Koncerten havde samlet, vuggedes hen i en blid Midsommerstemning af de gammelkendte Sange, som nok kunde trænge til lidt Fornyelse ud over det ene nye Nummer, der bragtes frem: Dirigenten Bartholdys lystige Melodi til en Drachmannsk Sang. Af og til kneb det for Koret at gøre sig rigtig gældende, men Kammersanger Simonsens Stemme, den gamle, den friske, svang sig helt ud i Haven og op i Himlen.

Grædevise.

Hvad Gavn det gør at græde, nej,
det fik jeg aldrig lært
det Vand, vi faar ad denne Vej,
er ikke Møjen værd.
Af Saltvand har vi Overflod;
lad Pumpen da i Ro.
Det Pigebarn, vi nys forlod,
hun græder dog for to.
Hun hulked sit
Farvel, da mit
jeg bød fra Skibets Baad;
men jeg, en Mand!
Forstaa, hvo kan,
hvorfor min Kind blev vaad.

Som Dreng jeg blev i Skole sat;
det kom jeg daarlig fra;
først tog man paa mit Ho'de fat
og saa — fra neden a'.
Deraf jeg lærte lige lidt;
saa blev jeg sendt ombord;
men, da vi først var naa't saa vidt
da kneb det for min Mo'r.
Hun hulked sit
Farvel, da mit
jeg bød fra Skibets Baad.
Nu var jeg Mand —
forstaa, hvo kan,
hvorfor min Kind blev vaad.

Jeg lirked' efter Pollys Ja;
jeg bragte Gaver hid:
en Hat, en Ring, til Slut endda
min allersidste Hvid.
Da netop Afskedsklokken slog,
da gav hun mig sit Ord;
endnu et sidste Kys jeg tog,
saa blev vi roet ombord.
Hun hulked sit
Farvel, da mit
jeg bød fra Skibets Baad.
Mon nogen kan
forstaa, hvordan
min Kind var bleven vaad.

Og jeg kom hjem, blev sat i Land,
mens Polly spejded' ud
mod Baaden fra den aabne Strand.
Nu kommer jeg, min Brud.
Jeg var saa lykkelig og lo —
men jeg blev næsten ræd:
saa glade, som vi var, vi to,
gik Polly dog — og græd.
Hun hulked sit
Goddag, da mit
jeg bød fra Skibets Baad.
Jeg steg i Land
— Gud ved, hvordan
min Kind imens blev vaad.

En Kreds om Bollen slutter vi
og holder Pumpen klar;
I ved jo, brave Gutter, vi
den jævnlig nødig har.
Dog, der er Vand til Overmaal
i Hav og Flod og Fos;
saa le og snak og drik en Skaal
for Glæden og for os.
Suk, Pige dit
Farvel, naar mit
du hører, trods din Graad.
Men husk, en Mand
ej græde kan
— saa' du, min Kind blev vaad?

Kapt. Marryat.
Oversat af P. J. St. Lund.

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Fortsat.

„Naa ja, Frøken Blake," sagde jeg „hvis De vil overgive Sagen i min Haand, saa vil jeg søge Raad om, hvad vi skal gøre, hos Folk, som jeg tænker egner sig bedst til at give det, og saa snart jeg ved noget som helst, skal jeg meddele Dem det."

„Men nu maa vi virkelig gaa; vi har altfor længe lagt Beslag paa Deres Venlighed. Farvel og mange, mange Tak!"

„Hvis De ikke har noget imod det, vil jeg følge Dem ned paa Gaden og faa en Droske til Dem," sagde jeg, og saa tog jeg min Hat og fulgte Dem ud i Fleet Gade. Jeg fik snart fat i en Droske, og et Øjeblik efter kørte Frøken Blake og hendes Ledsagerinde, efter paa ny at have takket mig, gennem de oplyste Gader hen imod Euston. Saa gik jeg ned ad Fleet Gade i Retning af den Restaurant, som jeg sædvanligvis besøgte. Den var ikke meget pragtfuld i sit Ydre, men meget hyggelig og solid. Det var en historisk Bygning, som en Gang havde været beskyttet af den udødelige Dr. Johnson og nu blev meget stærkt besøgt af Jurister.

Jeg tog Plads, fik Spisesedlen, bestilte min Middagsmad og tog saa fat. Min Suppetallerken var imidlertid næppe bleven fjærnet, før der hørtes et Røre i det yderste Værelse, og et Øjeblik senere traadte en Mand ind og stod og saa' sig ubestemt omkring, som om han spekulede paa, ved hvilket Bord han skulde sætte sig. Efter den Maade, paa hvilken han saa' sig tilbage over Skulderen, var det klart, at der stod en bag ham, men jeg kunde ikke se, hvem det var. Da han saa var bleven enig med sig selv og havde sat sig ved et Bord lige over for mig, kunde jeg tage Maal af dem begge to.

Nu, medens jeg skriver mine sælsomme Eventyrs Historie, slaar det mig, at det er de mærkeligste Mennesker, jeg nogen Sinde har truffet, og jeg maa derfor beskrive dem nøjagtigt og meddele det Indtryk, de gjorde paa mig. Den Mand, jeg først havde set, var sikkert det største Eksemplar af vor Race, som jeg nogen Sinde er kommet i Berøring med. Han maalte vist seks Fod og seks Tommer og vejede, saa vidt man kunde skønne, mindst tyve Lispund. Hans Ansigt harmonerede med hans Legemsbygning; det var bredt og massivt med kraftige Kæber, store og smukt formede Øjne under buskede Bryn, en noget kødfuld Hage, store Øren, og han havde Tilbøjelighed til Pluskæbethed. Han havde ualmindeligt tykt, krøllet Haar af en ejendommelig nøddebrun Farve, som passede godt til hans rødlige Teint og til hans Øjnes Farve, som jeg senere opdagede havde en ejendommelig skiferblaa Schattering.

Jeg havde taget saa nøjagtigt Maal af dette Menneske, at jeg næsten slet ikke lagde Mærke til den anden; men da jeg saa' paa ham, gav det ligefrem et Sæt i mig. Jeg følte en Modbydelighed, der næsten fik mig til at vende Ansigtet bort. Jeg syntes, det stred imod alle Sømmelighedens Love, at saadant et Væsen skulde faa Lov til at komme ind i et Hus, hvor Mennesker plejede at indtage deres Maaltider. Manden gjorde Indtryk paa mig omtrent som en modbydelig Vanskabning vilde have gjort, og medens jeg væmmedes ved at se paa ham, kunde jeg dog ikke lade være med det. Hvor vanskeligt det end er, maa jeg prøve paa at beskrive ham. Han var lille, næppe mere end to Alen høj, men Længden af hans Ben stod alligevel ikke i noget Forhold til hans Krop, og af samme Grund naaede hans Hoved næppe seks Tommer over det Bord, han sad ved; men det var ikke hans Krop, der vakte denne modbydelige Følelse hos mig. Det var hans Ansigt. Det lignede simpelthen mere en Abes end et Menneskes. Det var et skrækkeligt Ansigt med en lav Pande; der var næsten intet Mellemrum mellem Øjnene; det var bredt ved Næseborene, og han havde Hængekinder. For at drive Ligheden endnu videre: Huden var saa mørk som en Sydhavsbeboers og bedækket med uregelmæssige Striber gulbrunt Haar. For at skjule dette, opdagede jeg senere, plejede han at gaa med et Slør; men ved denne Lejlighed havde han taget det af. Jeg véd kun, at hans Ansigt virkede saadan paa mig, at det var mig umuligt at spise mere. Saa bad jeg Opvarteren om at skaffe mig et Aftenblad, og da jeg havde sat det op ad min Vinflaske for at beskytte mig mod dette Skue, tog jeg endnu en Gang min Kniv og Gaffel. Det var imidlertid ingen Nytte til. Dette Abeansigt, disse mørke, og som jeg syntes, halvt dyriske Øjne, syntes at se lige gennem min Barrikade for at opdage mig paa den anden Side. Jeg kæmpede imod hvad jeg søgte at overbevise mig selv om, kun var en barnagtig Fordom, men til Trods for mine Anstrengelser kunde jeg ikke faa en Mundfuld ned. Tilsidst, da jeg var fuldstændig overbevist om, at mine Anstrengelser var unyttige, vendte jeg Ryggen til de to andre og gav mig til at studere den Avis, jeg havde købt. Men jeg vedblev at have den samme ubehagelige Fornemmelse. Jeg syntes, at jeg følte hans varme Aande paa min Hals, og at jeg blev grebet om Struben med de abeagtige Fingre, og dog, naar jeg skulde ræsonnere fornuftigt, saa kunde jeg ikke finde nogen Grund til min Modbydelighed for ham. Jeg vidste kun, at det Menneske, hvis han var et Menneske, efterhaanden vilde jage mig ud af Stuen. Da jeg havde siddet saaledes et Kvarter, var min Taalmodighed udtømt, og jeg rejste mig. Saa tog jeg min Frakke og forlod Restauranten.

Da jeg var paa Gaden, følte jeg mig vidunderligt oplivet i den kolde Aftenluft. Jeg saa' paa de blinkende Stjerner og lyttede til Hestenes Trampen paa den frosne Jord med en Fornøjelse, jeg syntes, jeg aldrig havde haft før. Det var, som om jeg pludselig var bleven hensat i en ny og sund Verden efter det hede Værelse, jeg lige havde forladt, og jeg aandede dybt og længe for at fylde mine Lunger, som om jeg ikke hurtigt nok kunde frigøre mig for den Luft, jeg havde indaandet i det skrækkelige Selskab. Saa knappede jeg Frakken tæt om mig, for det var som sagt koldt, og skyndte mig hjem.

Jeg var imidlertid ikke kommet længere end en Snes Alen fremad, da jeg hørte Lyden af hurtige Fodtrin bag ved mig, og med det Instinkt, der advarer en Mand om, at han bliver fulgt, saa' jeg mig om for at opdage, hvem det var. Til min Overraskelse var Manden bag ved ingen anden end det store Menneske, som jeg havde set inde i Restauranten. En mørk Skikkelse fulgte ham i et Par Skridts Afstand, og jeg behøvede ikke at spekulere paa, hvem det var. Jeg standsede for at lade dem gaa forbi mig, men da den høje Mand var et Par Skridt fra mig, stod han stille og tog Hatten af.

„Maa jeg spørge, om det ikke er Hr. Cuthbert Brudenell?" sagde han med en Stemme, som jeg syntes

*) Paabegyndt i Nr. 38 den 18. Juni 1899.

var ualmindelig blid i Forhold til den kolossale Skikkelse.

„Jo, det er mig," svarede jeg med den Betoning, der er saa karakteristisk for den moderne Englænder, naar han vil holde sig en fremmed fra Livet. „Hvormed kan jeg tjene Dem?"

„De kan gøre mig en meget stor Tjeneste, hvis De vil," svarede han med en meget ærbødig Mine. „Maa jeg ikke have den Fornøjelse og Ære at gaa et lille Stykke Vej med Dem?"

„Jeg er ved at gaa hjem," sagde jeg, som om det var en tilstrækkelig Grund til ikke at lade ham ledsage mig.

„Det tænkte jeg mig," svarede han, „og hvis jeg ikke havde set Dem gaa ind i den Restaurant, vi begge to for nylig har forladt, vilde jeg have tilladt mig at hilse paa Dem i Deres Hjem senere paa Aftenen."

Jeg spekulerede paa, hvad det vel kunde være, han vilde mig, men da jeg ikke ønskede at vise ham, at jeg var nysgerrig, svarede jeg med ligegyldig Mine: „Nej virkelig?"

Saa gik vi videre, og den store Mand fulgte mig Trin for Trin. I det første Øjeblik var der ingen af os, der sagde noget. Saa bøjede min Ledsager sig lidt ned over mig og sagde med den ubeskrivelig blide Stemme:

„Det gør mig ondt, hvis De er vred paa mig, fordi jeg har standset Dem, Hr. Brudenell, men jeg er overbevist om, at Deres Vrede vil gaa over til Taknemmelighed, naar jeg fortæller Dem, hvad det er, der har bevirket, at jeg har rejst saa mange tusind Mil for at finde Dem."

Jeg var lige ved at svare, at jeg som andre Forretningsmænd havde mine bestemte Arbejdstimer og derfor vilde bede ham se ind til mig om Morgenen, men i samme Øjeblik kom jeg tilfældigvis til at se paa hans Ansigt. Det havde et Udtryk, som jeg aldeles ikke kunde forstaa, et bedende Udtryk og dog paa samme Tid, saa underligt det kan synes, et befalende. Al min Bestemthed forsvandt, og med en Venlighed, som overraskede mig selv, sagde jeg, at hvis han vilde gaa med mig hjem, skulde det glæde mig at høre, hvad han havde at sige.

„Tak for Deres Elskværdighed," svarede han alvorligt, men med et lille Gran af Spydighed, og saa gik vi da videre sammen. Ved Indgangen til Temple stod vi stille, skønt jeg næppe vidste hvorfor. Jeg havde imidlertid Mistanke om det, for da jeg saa' mig tilbage, opdagede jeg en Skikkelse i en sort Kappe, der gik over Gaden og fulgte os.

„Her bor De, Hr. Brudenell, ikke sandt?" sagde den høje Mand efter en Pavse. „Skal vi gaa ind?"

Jeg kastede et Blik tilbage paa hans Følgesvend, som nu kun var en halv Snes Alen fra os, før jeg svarede, og jeg var lige ved at sige: „Ikke, hvis det Menneske skal gaa med." Men min Ledsager var for hurtig. Han syntes at gætte mine Tanker og hævede Haanden, idet han samtidig sagde noget paa et Sprog, der for mig lød som Spansk. Den anden vendte sig om uden at sige et Ord og gik hurtig ned ad Fortovet i modsat Retning. Den store Mand lagde sin Haand paa min Skulder.

„De bliver vist let forskrækket, Hr. Brudenell," sagde han. „Min stakkels Ledsager gør Dem ingen Fortræd, han er, — naa, det er for koldt i Aften til at staa her og drøfte en elendig Stakkel, som Naturen har præget med sin Vrede, saa hvis De ikke har noget imod det, vil jeg gaa med Dem op i Deres Lejlighed."

Jeg viste altsaa Vej, men ikke uden at grunde meget paa, hvad Resultatet af dette mærkelige Møde skulde blive.

Da vi kom op paa mit Værelse, tændte jeg Lys, skilte mig ved min Overfrakke og indbød min Gæst til at gøre det samme. Han havde en pragtfuld Frakke, der var kantet med noget mørkt Pelsværk, og da han havde taget den af og kastet den hen over en Stol, saa den ud, som om der var tilstrækkeligt Stof til Frakker til tre almindelige Mennesker.

„Naa," sagde jeg efter en kort Pavse, „vil De saa være saa venlig med saa faa Ord som muligt at sige mig, hvad De ønsker at tale med mig om?"

„For at gøre det," svarede Manden, der lænede sig let fremad og foldede sine uhyre store Hænder, „bliver jeg nødt til at fortælle Dem en Historie."

Jeg saa' paa Uret henne paa Kaminhylden. Den fremmede tog sit Ur op af Lommen, og, som om han ikke havde Tillid til mit, saa' han ogsaa, hvad Klokken var.

„Den er akkurat tyve Minuter over otte," sagde han, „og hvis De ønsker det, skal De være fri for mig, før Klokken slaar ni. Er vi saa enige? Naa ja, lad os saa gaa videre. Maa jeg for det første sige Dem, at jeg hedder Mülhausen, men jeg er ikke nogen Tysker, skønt mit Navn synes at tyde paa det. Jeg tror næppe en Gang, jeg kan sige Dem, hvad Landsmand jeg er, og det er jo ogsaa temmelig ligegyldigt. Jeg er Verdensborger, og derfor kender jeg baade Verdens lysere og mørkere Sider. Jeg har mange Fjender, — De ser, jeg er aaben lige over for Dem, — og en eller to Venner, til hvilke jeg haaber, De en Dag vil tillade mig at regne Dem."

„Ja, undskyld," afbrød jeg ham, „men vil De ikke sige mig, hvad alt dette skal føre til?"

„Det fører til det, som har bragt mig til Dem. Til det, som har faaet mig til at rejse over hundrede Tusinde engelske Mil, har holdt mig vaagen paa Pampas i Sydamerika, paa Prærierne i Nordamerika, paa de kanadiske Søer, paa de palmedækkede Øer i Sydhavsoceanet, i australske Hytter og i Hoteller i næsten hver Storstad i Verden."

Han standsede og trak sin Stol lidt tættere hen til mig. Saa lagde han sin højre Arm over Bordet, bankede lidt paa min Skrivemappe, som om han vilde betone Vigtigheden af, hvad han var i Færd med at sige mig, og saa gjorde han mig et Spørgsmaal, der fik mig til at rejse mig af Overraskelse.

„Jeg ønsker at vide, Hr. Brudenell, om De kan give mig Godfrey Blakes Adresse."

Fortsættes.



Udenfor Huset i „Skoven.“ De Delegerede køre bort.

Medens Fredskongressen arbejder.



Kammerherre Fr. Bille, Danmarks Repræsentant.



Friherre C. Bildt, Sverig-Norges Repræsentant.



W. T. Stead.

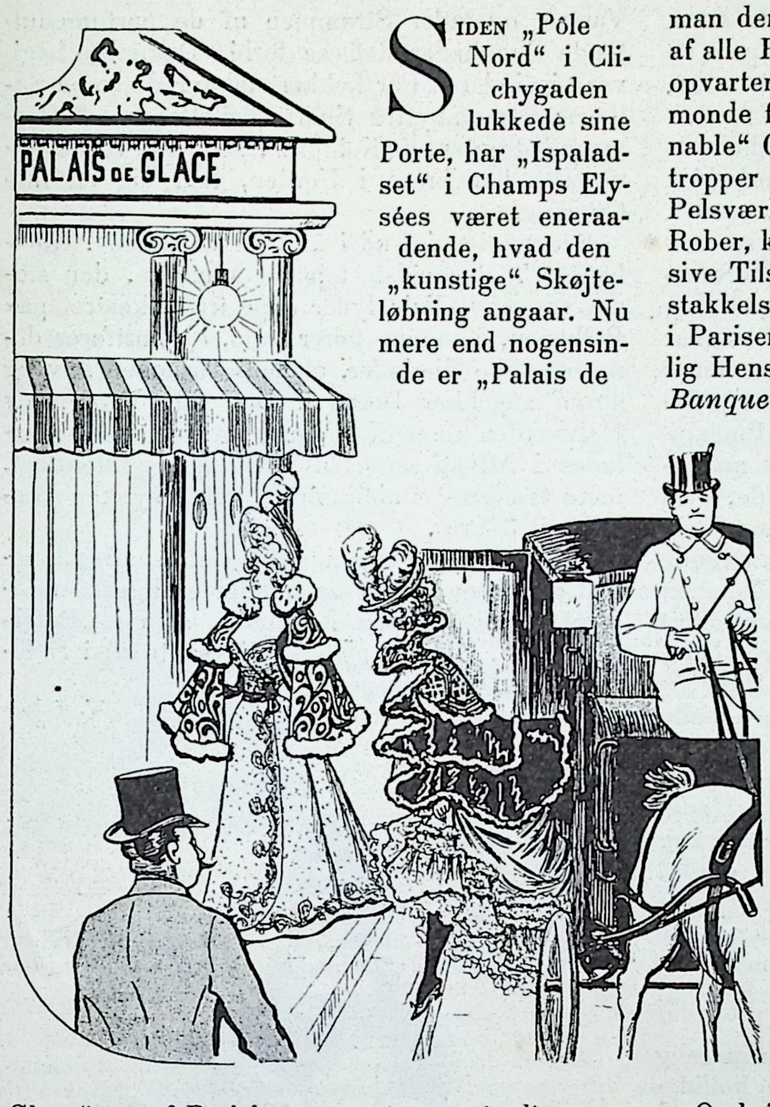
FREDSKONGRESSEN har udfoldet en beundringsværdig Flid. Der er al Udsigt til at de Resultater, som den vil afføde, vil faa en større Rækkevidde og Betydning, end man forud var tilbøjelig til at antage. Ingen profan Person har faaet Adgang til Skovpalæets Helligste. Journalisterne har pænt maattet staa ude i Haven og vente, om de vilde se et Glimt af de Delegerede. De saa dem komme og saa dem gaa og maatte være glade, naar de i deres Øjebliksapparater kunde fæstne en Scene, som ovenstaaende, hvis Handling foregaar paa Trappen *udenfor* Slottet.

Omkring selve de Delegerede fra al Verdens Riger og Lande gruppere sig i Haag de mandlige og kvindelige Repræsentanter for Evropas og Amerikas Fredsforeninger. Disse har haft Interesse af at være paa Stedet for den store Begivenhed, i det Haab at de mulig kunde faa Lejlighed til at paavirke Deltagerne i Fredskongressen. Der er mange berømte Navne iblandt dem, først og fremmest Baronesse *Bertha von Suttner*, Forfatterinde til „Ned med Vaabnene“. Paa det Hotel, hvor hun og hendes Mand har slaaet sig ned, er der Hovedkvarter for alle de Fredens Apostle, der lagde Grunden til et Arbejde, paa hvilket mægtigere Mænd nu arbejde videre. Ved den Frokost hos Bertha von Suttner, hvoraf vi bringe et Billede, træffer man saaledes *Baron de Bloch*, hvis Bog „Fremtidens Krig“ siges at have inspireret Czaren til Fredstanken. En anden Berømthed, som er med i Haag, er Londoner-Redaktøren *W. T. Stead*, Czarens Interviewer, Manden, der afslørede London som „det moderne Babylon“, og som nu med glødende Iver har kastet al sin Interesse paa Fredssagen og undfanget Ideen til det store Fredens Korstog til den russiske Kejser.



En Frokost hos Bertha von Suttner.
(Ved Bordenden: Bertha von Suttner).

En Vals paa Isen.



Siden „Pôle Nord“ i Clichygaden lukkede sine Porte, har „Ispaladset“ i Champs Elysées været eneraadende, hvad den „kunstige“ Skøjteløbning angaar. Nu mere end nogensinde er „Palais de Glace“ en af Paris' morsomste, mest ultra moderne Seværdigheder, og det elegante Etablissement i Champs-Elysées er i udpræget Grad bleven et Rendez-vous for hele den letlevende, flotte Verden, som morer sig.

Der er heller ingen Tvivl om, at det Selskab, som ejer „Ispaladset“ gjør gode Forretninger — Priserne er nemlig ikke for Smaafolk — og takket være en Reklame uden Sidestykke i dertil indrettede Blade (navnlig det meget livlige „Fin de Siècle“) florerer „Palais de Glace“ paa bedste Maade. Vist ikke en Pariser savner det gamle Panorama, som tidligere var indstalleret i den kupelrunde Bygning ved Siden af det gamle Industri-Palads. Derimod vilde *tout-Paris* sikkert enstemmig protestere, om man vilde ødelægge „Palais de Glace“. Naa, Frygten herfor er ogsaa ugrundet. Tværtimod haaber Direktionen med Udstillingen for Øje at gaa en Elite-Sæson i Møde, skønt Etablissementet ellers kun er aabnet om Vinteren.

Det er mellem 5 og 7, at man skal se „Palais de Glace“. Saa møder hele den fine Verden, der paa Hjemvejen fra Boulogne-Skoven her gør Rast inden Middagen; og ved Siden deraf har man den Fornøjelse at se et pragtfuldt Udvalg af alle Paris' smaa „Prinsesser“ med samt deres opvartende Kavallerer. Det er den „fine“ Demimonde fra *Rue de Prony* og de andre „fashionable“ Gader ude ved Monceaux-Parken, der nu tropper op i Ispaladsets kølige Hal — i kostbart Pelsværk, med lynende Diamanter, i pragtfulde Rober, kort sagt en Emballage, der faar den passive Tilskuer til at udbryde i et deltagende: De stakkels „michés“! Ved dette sidste Ord forstaas i Pariser-Jargonen en Kavaller, som uden smaalig Hensyn til Økonomiens Grundsætninger lader *Banque de Frances* gode blaa Sedler springe til Benefice for de pragtfuldt klædte Glimmerblomster, der mellem 5 og 7 sætter hverandre Stævne i „Palais de Glace“.

At „disse Damer“ er godt oppe at køre fremgaar forøvrigt til Overflod af den Række lækkert udstyrede Kupéer og Kaleschevogne med Kusk og Tjener, som samtidig tager Stade udenfor Ispaladset.

Efter Kl. 5 koster Entréen 5 Frcs. Et ulasteligt Toilette kræves for at besøge Ispaladset; man bør dog under alle Omstændigher beholde Overtøjet paa som Følge af den Kulde, der hersker i Lokalet. Til at frembringe den store cirkelrunde Isflade udvikles der under denne en saadan Mængde Amoniak, at den Indtrædende øjeblikkelig gribes af Kuldefornemmelser og som ved et Trylleslag tror sig hensat til Nordpolen eller Spitsbergen!

Omkring „la piste“ — Isbanen — løber en bred tæppebelagt Gang, et Slags Promenoir, ad hvilken de af Paladsets Gæster, der ikke dyrker Skøjtesporten, foretager „un petit tour“. Langs med den lave Balustrade er anbragt Borde og Stole, fra hvilke man har det fortræffeligste Vue over den spejlblanke hvide Isflade henover hvilken Herrer og Damer tumler sig i sirlige Sving. Det er imidlertid nederdrægtigt koldt at tage Sæde her; op fra Banen staar der som et isnende Pust, saa at man næsten misunder de Skøjtende deres raske Bevægelser. Kuldens Virkninger kan imidlertid modarbejdes ret føleligt ved Hjælp af en dampende varm Five-o'clock-The med lækre smaa Kager til eller en amerikansk Grog, som serveres til svimlende Priser af Opvartere, der er saa elegante, at man let løber Fare for at forveksle dem med de kjoleklædte af Gæsterne. Vil man prøve Isens Fortræffelighed, men staar uden Skøjter, hjælper „Palais de Glace“ En med Lethed over denne lille Mangel. Man begiver sig blot hen til et lille Appartement, hvor et Par skinnende blanke Skøjter kan lejes à 1 Frcs. pr.

„Séance", hvilket maa kaldes meget billigt. I en Fart har den uniformerede Kontrollør spændt dem paa Ens Fødder, og gennem en af de smaa Udgange i Balustraden spaserer man paa de glatte Jærn forsigtig hen til Isbanen; ønskes det, faar man den første Vejledning af en af Anstaltens professionelle Lærere, nogle kækt udseende Gentlemen, der optræder i kokette mørkeblaa Snorejakker, Knæbukser og Baret paa Hovedet.

Ved 6-Tiden er der fuldt af en leende og kurtiserende Sværm baade paa Banen og i Promenoiret. Vogn efter Vogn afsætter sit elegante og silkeraslende Indhold foran Portalen, lydløs gaar Døren op og i. En Strøm af fine Pariserparfumer bølger gennem Hallen, det Fyrretyve Mands Orkester spiller op, og de mægtige hvide Buelamper tændes med en hvislende Lyd. Først nu virker „Palais de Glace" i al sin illuderende, brillante Stilfuldhed, sin fornemme Elegance, sin udsøgte Smag! Medens *Waldteufels* henrivende Valse klinger gennem Rummet, fyldes Isbanen af de skøjtende Par. Damerne har koket heftet Nederdelen op med Naale — andre bærer halvkort Kjole og fikst sportsmæssigt Snit. Hvor de vugger sig yndefuldt i Valsen paa de smalle Skøjtejærn, de nydelige smaa Pariserinder! Det er, som befandt man sig i en Balsal — Bevægelserne er saa harmonisk afrundede og bløde, at man næsten kun aner, at den muntre Leg foregaar paa de glatte Skøjter! Snart to og to, snart tre, tumler de flinke Skøjteløbere sig paa den snehvide Bane. Faa eller ingen synes uøvede — der er Amatører baade mellem Damerne og Herrerne, som paa Stedet synes værdige til Grand prix!

Se der det smukke Par, som synes utrættelig i at valse. Det farer Banen rundt, men kolliderer aldrig et Sekund med de andre Skøjteløbere. Hun er klædt med stilfuld Smag, den graa halvkorte Sportskjole falder saa yndefuldt til den svaje, ranke Skikkelse, naar hun slaar sine dristige og flotte Sving. Og han . . . synes knap at røre ved hende, men fatter dog med Armene omkring den slanke Talje, diskret-elegant, med beundringsværdigt Herredømme over alle Bevægelser. Og begge danser de af Sted i ét fint lille lykkeligt Smil. Sikkert er det et Par, der har fundet hinanden paa Skøjtebanen. — Snart løber to unge Damer sammen, én forlæns, én baglæns, saa skifter de, eller vugger frem sidelæns . . . snart er der tre i Følge, Herren i Midten, en Dame i hver Haand. For den passive Tilskuer er her tilstrækkelig Underholdning i Timevis!

Men den „chic"e Tid 5—7 nærmer sig sin Slutning. Trætte af den muntre Leg kommer Skøjteløberne med varme blussende Kinder op fra Banen, og slaar sig ned ved de smaa Borde for at nyde en Læskedrik. Unge blaserede Clubmen, klædte med outreret Elegance anbringer sig i Promenoiret med Ryggen op ad de smaa Ovne, hvorfra der udstrømmer en behagelig Varme, og lader Strømmen af de parfumeduftende Skønheder defilere forbi. Damerne begiver sig ind i et Par lækkert udstyrede smaa Saloner; her ombyttes Sports-Toilettet med Promenadedragten, og Koiffuren, som den raske Bevægelse har bragt i Uorden, faar sig en lille Omgang.

Saa tynder det ud i „Palais de Glace". Klokken er 7, den sidste fejende Mazurka, den sidste vuggende Vals lyder oppe fra Orkestret paa Balkonen, Vognene kører frem, og bortfører deres smukke Ejerinder, medens Groomen stiv og stram smækker Døren i. Den fine Verden og Halvverden kører til Middag, og Ispaladset overlades i Aftentimerne til et mindre pretentiøst, mere tvangløst Publikum; Entréen synker samtidig til 3 Frcs.

. . . Saameget er imidlertid vist: saafremt nogen kunde garantere os, at der er ligesaa morsomt og elegant paa Nordpolen som i „Palais de Glace", vilde vi øjeblikkelig sætte os i Spidsen for en lille Ekspedition.

V. Sch.



Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Det er ikke givet ret mange danske Mænd at skaffe deres Navn en saa vidt rækkende Berømmelse som den nylig afdøde 40-aarige Ingeniør *F. L. Smidth.* Saa godt som over hele Verden kendte man og indførte man de Teglværks- og Cementindustrimaskiner, som Smidth var en Mester i at bygge eller opfinde og bestandig forbedre.

Smidth kom som ung Mand i Maskinlære og tog med voldsom Energi fat paa at sætte sig ind i alt vedrørende Maskinkonstruktion, fuldstændiggjorde sin Uddannelse i Udlandet og oprettede ved sin Hjemkomst i Begyndelsen af Firserne sin egen Fabrik.


Ingeniør Smidth.

Smidths beskedne Elskværdighed stod paa Højde med hans Geni.

En helt igennem original Personlighed baade som Menneske og Lærer var gamle Adjunkt *Schmidt*, som i Søndags lukkede sine Øjne ovre i Horsens, fra hvis lærde Skole han for 66 Aar siden udgik som Student, for 13 Aar efter at blive Adjunkt ved Skolen, en Stilling, hvori han virkede i 44 Aar, indtil han i 1890 gik af med Pension.

Af Naturel et Friluftsmenneske, var han ikke blot i sine unge Dage en vældig Jæger, men bevarede hele Livet igennem en glødende Kærlighed til Naturen. Hans kraftige, endnu i Oldingealderen, ranke Legeme rummede et varmt Gemyt og et ægte Barnesind.


Adjunkt Schmidt.

„Drengen“ i gamle Schmidt døde aldrig, og Skælmeriet lurede fra hver en Øjekrog. Hos Sønnen, Alfred, har denne Skælm udviklet sig til at blive en af vore første Karrikaturtegnere.

Selv klar og logisk og Lærer i Skolens mest logiske Fag: Regning og Mathematik, havde gamle Schmidt rig Lejlighed til at vise sit Temperament. Paa de „store“ Dage — og af dem var der mange — kunde hans Temperatur hastig stige til Hvidglødhede, og Klassen sad da i stadig Skælven for den Byge af Nuller, som ramte, stundom baade Retfærdige og Uretfærdige.

Men naar saa et kvikt Hoved, uden at lade sig forbløffe, reddede Situationen og løste den gordiske Tal-Knude oppe paa den sorte Tavle, var Uvejret hurtig ovre, og atter en Spøg paa gamle Schmidts Læber. Han har hele sit Liv igennem hadet Dumhed, Forfjamskethed og Graad.

Det fortælles, at han kun en eneste Gang har været Lærer i en Pigeskole — det var som Vikar. Det hele varede kun en halv Time. Han forlod Klassen midt under en ustandselig Graad og kom ikke mer tilbage.

Endnu kun et Træk, som viser gamle Schmidt netop som den store Skælmsmester bag hele sit *Jupiter tonans-Kostume.* Tre Spilopmagere skulde have en Omgang med Spanskrøret. De blev alle stillet paa Række op ad Væggen med Ryggen udad. Med en Tordentale, spækket med drastiske Kraftsprog, som var S's Specialitet, lod denne Spanskrøret suse rundt i Luften et Par Gange, løftede det derefter som til et Dommedagsslag og lod det saa dale blidelig, næsten kærtegnende ned paa de tre skælvende Syndere med de Ord: „Naa, gaa saa paa Plads og fortæl de andre, hvordan forloren Skildpadde smager.“

Fhv. Toldforvalter i Nykøbing p. F. *Etatsraad Greisen*, er afgaaet ved Døden paa Villa „*Guldborg*“ i Hellerup i en Alder af 79 Aar. Indtil for ét Aar siden passede den gamle Mand sit ret store Embede, som han hele sit Liv havde omfattet med en ualmindelig Pligtopfyldelse og Interesse. Han var Embedsmand med Liv og Sjæl, altid opfyldt af den Tanke at varetage Statens Interesse, selv om det var til Ulæmpe for ham selv. Nykøbing By har f. Eks. en gammel Toldbodbygning, hvis Kontorer ere alt andet end tidssvarende, og som nu skal erstattes med en ny og mere komfortabel Bygning.


Etatsraad Greisen.

Saalænge Greisen var Toldforvalter kunde det imidlertid aldeles ikke nytte at tale om den Udgift. Staten havde Udgifter nok, mente den gamle Etatsraad.

Af sine Undergivne saa vel som af Publikum var han vel lidt og respekteret som en hæderlig og dygtig Embedsmand.

Kommunelæge paa Christianshavn, *S. S. Hartvigson,* er pludselig afgaaet ved Døden. Siden 1867 har han virket som Læge paa Christianshavn, hvor han ved sin Omhu, Velvillighed og Dygtighed havde skabt sig et stort Klientel, som paa mange Maader vil komme til at savne ham. Den afdøde er født i Grenaa 1834, blev Student fra Aarhus Kathedralskole og tog Embedseksamen 1865. Ved Siden af sin Lægevirksomhed dyrkede han med stor Iver Musik og var Broder til de to bekendte Pianister Professor Fr. Hartvigson i London og N. Anton Hartvigson.


Kommunelæge Hartvigson.

Jubilæum.

Blandt københavnske Jernbanemænd er Rundrejsebureauets Chef, Overassistent *Fabricius,* ubetinget en af de mest populære. Og med Rette. Den, der blot én Gang har besøgt den lille røde Pavillon ved Hovedbanegaarden, hvor Bureauet har sine Lokaler, for dér at høste Raad og Oplysninger vedrørende europæiske Rejseforhold, vil hurtigt være kommen paa det rene med, at Overassistent Fabricius ikke alene besidder den grundigste og solideste Dygtighed paa sit Omraade, men at


Overassistent Fabricius.

han ogsaa er en usædvanlig elskværdig og forekommende Embedsmand at have at gøre med. Det Kontor, han bestyrer, har til Devise: „Alt for Publikum," og hvad mere er: det følger denne Devise.

Carl Christian Smidt Fabricius er født den 10. September 1855 i den fra 1849 bekendte jydske Landsby Nørre Snede, hvor Faderen var Sognepræst og Provst. Efter at have taget Realafgangseksamen ved Odense Latinskole kom han ind paa polyteknisk Læreanstalt, men forlod efter godt to Aars Studier denne for at gaa Militærvejen. Sekondløjtnant blev han i 1880, tog derefter første Del af Premierløjtnantseksamen, men fik saa i 1882 Ansættelse under Statsbanerne, først som Elev under den bekendte teaterinteresserede Stationsforstander Knutzen i Laven, senere som Assistent i Aarhus.

I Løbet af nogle Aar var Fabricius nu Afløsnings-Assistent, fungerende Stationsbestyrer eller Assistent paa nogle og tredive Stationer i Jylland og paa Fyn. Efter denne omflakkende Tilværelse, under hvilken han erhvervede sig betydelig Indsigt i danske Jernbaneforhold, havnede han endelig som Assistent hos Godsforvalteren paa Godsbanegaarden i København, og den 1. Oktober 1893 ansattes han som Bestyrer af Rundrejsebureauet. Overassistent blev han i 1897.

Fornylig var det ti Aar siden, Rundrejsebureauet blev oprettet. Den Enstemmighed, hvormed hele den københavnske Dagspresse fejrede det lille Jubilæum, afgiver det bedste Bevis paa den Nytte, Bureauet gør, og den Yndest, dets Forstander har forstaaet at skaffe sig hos det rejsende Publikum.

Rettelse.

Sætternissen, som ellers ikke er slem til at forfølge „Hver 8. Dag", har spillet os det Puds at forvanske Navnet paa en af Provinsens Skuespillere i Nr. 37. Portrætet længst tilvenstre, øverst S. 590, skal bære Underskriften: *Wilhelm Foght.*

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 27.

De første, den tredje, den fjerde og sidste,
er Himlen, Solen og Stjernernes Pragt,
og dog er *det hele* en jordisk Magt,
en skrøbelig Bobbel, der let kan briste.
Sin Stilling forspilder han hurtigt ved
at vise Partiskhed og Hadefuldhed,
mens Himlen, Solen og Stjernernes Skær
smiler mildt til enhver især.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den 2. *Juli 1899* under Adr.: „Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

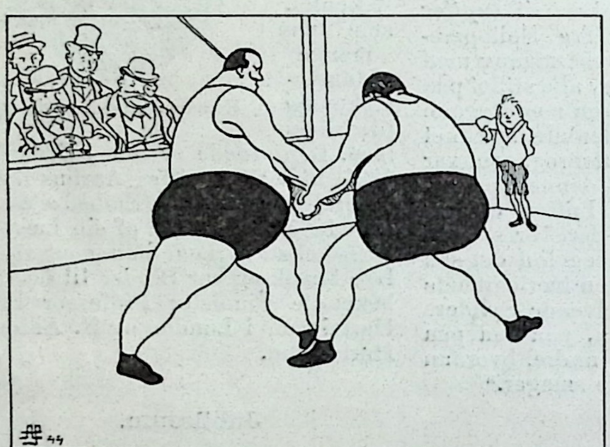
15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger.

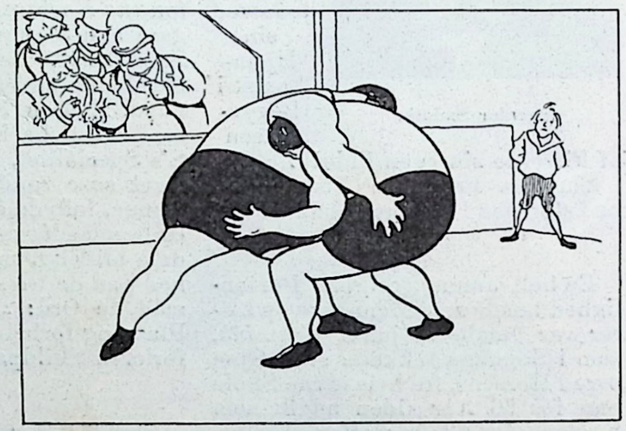
Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 26 var

Fremtiden.

Ialt indkom 1152 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Fru Nielsen, Adelgade 17. K. 2. Præmie Fru Esbensen, Overgaden o. V. 18, 2. C.



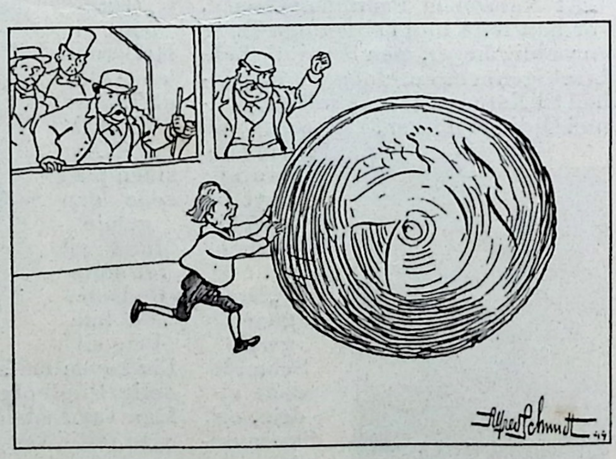
1. Folk og Muskler er lige spændte. —
En garde! Kammerat, gør dit Testamente!



2. Legemets Linjer i yndefuld Slyngning
leder Tanken hen paa den græske Yngling.



3. Herlige Former, for Kunsten en Vinding.
„To Mennesker", hvilken en Gruppe for Sinding!



4. Men al denne Ynde, Kraft og Kourage
forvandles ak! let til en Fedt-Foustage.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 40. Aargang 1898–1899. Søndagen den 2. Juli. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Korvetten „Dagmar“ i Frihavnen under Festen for de franske Kadetter.

Den 6. Juli 1849.

Af Oberst N. P. Jensen.

Da Kong Frederik VII. i Februar 1849 opsagde Tyskland Vaabenstilstanden, var vort Fædreland ikke større, end det er nu, thi Oprørerne raadede i Hertugdømmerne. Det gjaldt altsaa om at optage Kampen mod afgjort Overmagt, men Konge og Folk var enige om, at det maatte ske, thi det gjaldt vor Ret, og den vilde ingen slippe.

Vor Hær talte henved 40,000 Mand, Fjendens noget over 60,000 Mand. Det var lidt haarde Vilkaar, men vi var Herrer til Søs, og denne Fordel kunde benyttes til, naar det rette Øjeblik kom, at forlægge Forsvarets Tyngdepunkt og derpaa gribe Offensiven.

Ved Felttogets Begyndelse stod vor Hærs Hovedstyrke paa Als rede til at rykke ind i Sundeved, og Ryes Korps, der stod ved den jydske Grænse, skulde samtidig rykke frem gennem Nordslesvig.

Den 3. April begyndte Fremrykningen. Der blev kæmpet samme Dag ved Adsbøl, den 5. ved Avnbøl og den 6. ved Ulderup, bestandig med Held og Hæder, saa at Stemningen i Hæren var fortræffelig. Da indtraf Efterretningen om den store Ulykke, der havde ramt vor Flaade Skærtorsdag, den 5. April, i Ekernførde Fjord: Christian VIII. var sprungen i Luften, og Gefion havde maattet stryge Flaget. Den nyere Slægt vil have ondt ved at forstaa den dybe Sorg, som den Gang greb det danske Folk fra den højeste til den laveste. Men trods Sorgen, var der ingen, der tabte Modet. Det gjaldt om at faa Oprejsning. Hærens Stabschef, Oberst Læssøe, vilde, at Kampen skulde optages paa Dybbølbanke, dér ventede han Sejr, og hans Forventninger deltes af Hærens Generaler. Men Krigsminister Hansen greb ind og befalede, at Hæren skulde rømme Sundeved og gaa tilbage til Als. Dermed var Sejren slaaet os ud af Haanden. Kort efter maatte General Krogh og Oberst Læssøe vige deres Pladser, og General Bülow blev stillet i Spidsen for Hæren.

Hæren blev fordelt, saaledes som Krigsministeren vilde det. 3 Brigader blev paa Als under General de Meza. Overfor dem stod noget over 20,000 Mand Forbundstropper, der forskansede Dybbølstillingen for at forhindre os i at debouchere fra Als. General Rye stod med sit Korps i Egnen ved Kolding, Brigaderne Schleppegrell og Moltke i det nordvestlige Hjørne af Fyn, og General Bülow havde sit Hovedkvarter i Middelfart. Den tyske Hovedstyrke, der talte henved 40,000 Mand under General Prittwitz var imidlertid rykket frem gennem Nordslesvig med Slesvigholstenerne under General Bonin i Spidsen.

Den 20. April besatte den slesvigholstenske Avantgarde Kolding efter Kamp med Ryes Forposter. General Bülow rykkede da frem med Ryes, Schleppegrells og Moltkes Brigader og angreb den 23. April Slesvigholstenerne ved Kolding. Men det blev ingen Sejr, og vor Styrke gik tilbage til en Stilling mellem Alminde og Gudsø.

Den 7. Maj gik Prittwitz over den jydske Grænse. Selv gik han med Forbundstropperne mod Alminde og tvang derved General Rye til at tiltræde Tilbagetoget nordpaa. General Bonin gik med Slesvigholstenerne mod Gudsø og nødsagede Brigaderne Schleppegrell og Moltke til at gaa tilbage til Fredericia. Her efterlodes Fæstningsbesætningen, og den øvrige Styrke overførtes til Fyn for at tjene som Afløsning og Reserve. Bonin indesluttede derpaa Fredericia.

Foreløbig kunde den danske Hær intet udrette; den maatte med Resignation og Taalmod oppebie det Øjeblik, da den atter kunde gribe Offensiven. Befolkningen havde mindre Taalmod; den forlangte Oprejsning for Ekernførde, og da dette var glippet ved Kolding, begyndte den at se lidt mørkt paa Forholdene. Mindst af alt ventede den, at Fredericia skulde blive det Punkt, hvorfra Sejren skulde bæres hjem. Fæstningen var nemlig bleven opgivet i 1848, fordi den var forfalden, og man antog ikke, at det, der var udrettet i Vaabenstilstandsperioden for at afhjælpe dens Mangler, var tilstrækkeligt. Denne Opfattelse havde sin Berettigelse; men man vidste ikke, at Fæstningen i Oberstløjtnant Niels Christian Lunding havde en Kommandant, der var sin Opgave voksen i fuldeste Maal, og at han, der godt kendte Fæstningens Mangler, desuagtet havde Mod til at sætte sit Liv ind paa dens Forsvar.

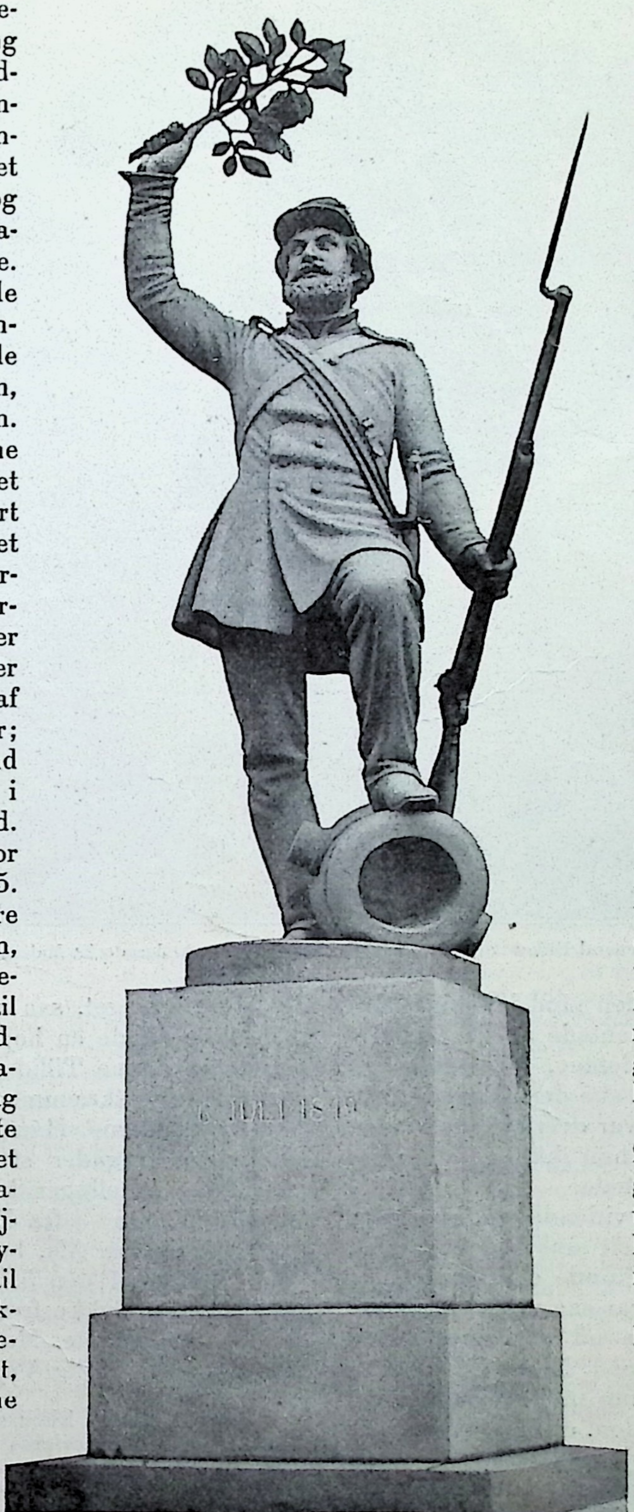
Bonin forsøgte først at tvinge Fæstningen til Overgivelse gennem et Bombardement. Det begyndte den 16. Maj og varede 4 Dage. En stor Del af Byen blev lagt i Aske eller ødelagt, og den civile Befolkning maatte søge Tilflugt paa Fyn, men det var alt, hvad Bonin opnaaede; Besætningens Mod kunde han ikke kue gennem Bombardementet.

Efterat Bonin derpaa havde anlagt Skanser for at forhindre os i at debouchere mod Vest, besluttede han at fremtvinge Overgivelsen ved at afskære Forbindelsen med Fyn. — Fredericia løber ud mod Havet i en Spids, og paa den laa Kastellet med den ene Side vendt mod Syd og den anden mod Øst. Vore Landingsbroer laa paa den førstnævnte Side. Bonin anlagde derfor Batterier ved Stranden S. for Fæstningen og beskød disse Broer. Vi blev derfor nødte til at flytte dem om paa den østlige Side. Da Fjenden ikke kunde se disse Broer, byggede han Batterier N. V. for Fæstningen ved Egumvejen for derfra at beskyde Broerne indirekte. Denne Skydning bidrog vel til at fremme Byens Ødelæggelse og gøre Opholdet for Garnisonen endnu ubehageli-

gere, end det allerede var, men Maalet — Landingsbroernes Ødelæggelse — det naaede Bonin ikke. Han besluttede derfor at anlægge Batterier ved Stranden N. for Fæstningen, thi derfra kunde han se og beskyde Broerne. Men forinden maatte der bygges Hyttelejre for de Tropper, der skulde benyttes til Angrebet. Arbejderne blev paabegyndt den 19. Juni, og den 29. s. M. opdagede man fra Fæstningen, at Fjenden foretog Forberedelser til Batteribygning ved Stranden. Allerede tidligere havde Kommandanten anmodet Overkommandoen om at foretage et større Udfald. Nu gentog han Anmodningen og paaviste den Fare, der truede.

Den 30. Juni opdagede en patrouillerende Kanonbaad, at Fjenden byggede et Batteri ved Stranden, S. for Ekspercerpladsen. Lunding lod endnu samme Eftermiddag foretage et Udfald. Det blev udført med stor Kækhed, og det lykkedes at ødelægge Størstedelen af Fjendens Arbejder. Man søgte derefter at holde Terrænet under Ild fra de nærmeste af Fæstningens Bastioner; men man var ikke i Stand til at forhindre Fjenden i at arbejde ved Nattetid. Arbejderne skred derfor fremad, saa at der den 5. Juli var anlagt et venstre Fløjbatteri ved Stranden, hvorfra der gik en Løbegrav tværs over Vejen til Eksercerpladsen, som endte ved en Redoute, den saakaldte Trældeskanse. Bag Løbegraven V. for nævnte Vej var der indrettet et Morterbatteri, og det saavelsom det venstre Fløjbatteri skulde netop forsynes med Skyts Natten til den 6. Juli. Var det lykkedes, vilde Fredericia være falden. Men det var det, vi forhindrede ved samme Nat at foretage Udfaldet.

Der var forinden bleven forhandlet derom mellem Krigsministeren og General Bülow. De var enige om, at der burde foretages et større Udfald, men uenige om Udførelsesmaaden. Tilsidst lykkedes det dog General Bülow at faa frie Hænder. Under disse Forhandlinger var der tillige truffen saadanne Forberedelser, at Udfaldet kunde foretages, naar det belejlige Øjeblik kom, og dette maatte ikke alene bestemmes af Hensyn til Fæstningen, men tillige af Hensyn til hele den militære Stilling.



Den tapre Landsoldat. H. V. Bissens Mindesmærke i Fredericia.

General Rye var den 23. Juni naaet op imod Mols, og der endte han Tilbagetoget. Overfor sig havde han General Prittwitz med over 20,000 Mand i Egnen ved Aarhus. Bonin stod foran Fredericia med ca. 15,000 Mand, og Resten af den tyske Hær stod i Sundeved. Tyskerne stod saaledes i 3 Grupper, og den indbyrdes Afstand mellem disse var saa stor, at ingen af dem kunde komme den nærmeste til Hjælp med kort Varsel.

Nu var altsaa Øjeblikket kommet for os til ved Flaadens Hjælp at flytte Forsvarets Tyngdepunkt, saaledes at vi blev stærkere end Fjenden paa et af disse Punkter for derpaa at gribe Offensiven. Om Valget kunde der ikke længere være Tale. Punktet maatte være Fredericia, og lykkedes Udfaldet, vilde Slesvigholstenerne blive sprængte, og General Prittwitz blive nødsaget til at trække sig tilbage.

I Dagene mellem den 21. og 22. Juni var Brigaden Ræder og et Batteri overført fra Als til Egnen ved Assens, og i Dagene den 30. Juni og 1. Juli overførtes 3 Batailloner af Ryes Korps samt 1. Bataillon, der stod som Besætning paa Helgenæs, fra denne Halvø til et Kantonnement ved Bogense. General Rye havde oprindeligt ønsket at blive ved sit

Korps i Jylland; men, da Tropperne blev indskibede, bad han om og fik Tilladelse til at begive sig til Styrken ved Bogense.

Ved Hjælp af denne Forstærkning blev vi i Stand til at formere et Udfaldskorps paa 20,000 Mand og samtidig beholde en Besætning i Fredericia paa henved 4000 Mand. Det blev bestemt, at Overførelsen til Fredericia af de Tropper, der skulde foretage Udfaldet, skulde finde Sted, saaledes at Udfaldet kunde udføres Natten til den 5. Juli. Men en Forglemmelse ved Udsendelsen af Ordrene bevirkede, at Udfaldet maatte opsættes 24 Timer. Det blev en Fordel for os, thi Fjenden stod i Stilling Natten til den 5., fordi han ventede at blive angreben; men, da Angrebet udeblev, forberedte han sig ikke paa, at det kunde ske den følgende Nat, uagtet han vidste, at der var overført saa mange Tropper til Fredericia, at han ikke kunde være i Tvivl om, hvad vi tilsigtede.



General Bülow, Sejrherre ved Fredericia. Efter A. Jerndorffs Maleri.

Vor Overkommando var vidende om, hvorledes General Bonin havde fordelt sine Tropper; men, da Afstandene var korte, kunde der hurtigt ske Forandringer heri. Dette var saa meget farligere, som vi kun kunde komme ud i en eneste Retning, og det var lige imod Nord. Vi maatte rykke frem i det aabne Rum mellem Skanserne, der var anlagte ved Stranden, og Skanserne, der var anlagte ved Egumvejen. Men dette Rum havde kun en Bredde af henved 2000 Alen, og vor Overmagt vilde derfor ikke nytte os, fordi Rummet var for lille, til at den kunde faa Plads til Udvikling. Om Udfaldets Retning kunde Bonin saaledes ikke være i Tvivl, og havde han fordelt sine Tropper derefter — hvad han let havde kunnet — vilde Opgaven for os have været mere end vanskelig, maaske umulig. Var Udfaldet derfor allerede af denne Grund et voveligt Foretagende, saa forøgedes Vanskelighederne ved, at det skulde foretages om Natten. Thi ved natlige Angreb kan der ikke være Tale om Ledelse, men alt maa hovedsagelig komme an paa de underordnede Føreres Omsigt og Dygtighed samt paa Mandskabets Mod. Naar Udfaldet til Trods for disse Omstændigheder blev foretaget, saa vidner det om, at General Bülow havde en høj Grad af Tillid til Tropperne, og denne Tillid gik endog saa vidt, at han end ikke skræmmedes tilbage fra at forøge Vanskelighederne. Han befalede nemlig, at Ryes og Ræders Brigader skulde sættes i Spidsen; men Ryes Afdelinger kom — 1. Reservejægerkorps undtagen — fra Egnen ved Mols, og Ræders Brigade fra Als, begge Brigader landsattes først i Løbet af den 5. Juli i Fredericia, og de skulde altsaa rykke frem i Mørke i et Terræn, de slet ikke kendte. Men alt lykkedes, fordi der var en god og ærlig Vilje hos alle.

„I Natten klam og kold
Bag Fredericias Vold
Forventningsfuld og tavs staar Danner-Hæren bold."

Saaledes staar der i Sangen om Slaget, der er sungen i de mange svundne Aar.

Saa blev Kl. 1; stille, næsten lydløst rykkede Hæren ud af Fæstningen, og neppe var den kommen udenfor, saa begyndte den haarde Kamp. Her skal der ikke gives nogen Beskrivelse af denne, thi skal den komme til sin Ret, saa kan den ikke skildres i store Træk, fordi det var en Kamp, der væsentligst førtes med Kompagnikolonner. Men Hensigten med disse Linier har ogsaa hovedsagelig været at give en Fremstilling af, hvad der var foregaaet i Løbet af Felttoget 1849 efter Ulykken ved Ekernførde, for at gøre den Situation klar, der forelaa umiddelbart før Slaget ved Fredericia: I Hæren en brændende Længsel efter at faa Oprejsning; hos Befolkningen en svigtende Tro paa, at der vilde komme et Vendepunkt, og en Længsel efter den Vaabenstilstand, om hvilken der forhandledes, og som skulde gøre Ende paa et tilsyneladende uheldigt Felttog. Saaledes var Situationen. Derfor vil man ogsaa kunne forstaa den jublende Glæde, der fyldte Hæren, da Sejren var vunden, og den Genklang, den fandt hos Befolkningen.

Ingemann sang om Slaget:

> Sejrens Fugl den fløj over Ø,
> Men dens Vinger drypped af Blod.

De mange faldne hviler i den store Kæmpegrav i Fredericia; men de er ikke glemte, thi kærlige Hænder har fredet om Graven gennem de svundne Aar, og det vil ogsaa ske i Fremtiden. Og ved Prinsens Port staar den, der bragte Sejren hjem, den tapre Landsoldat, saa ærlig og trofast, som han kæmpede i Slaget. Han staar som et Minde om den Julisol, der brød frem over Danmark, netop da Tiderne syntes trange, og det er den Slags Minder, der skal plejes om, fordi de giver Folket Vækst.

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

II.

Et Problem.

Jeg ved ikke, hvorfor jeg blev saa overrasket, men jeg er vis paa, at jeg sad over et Minut og stirrede paa Mülhausen i maalløs Forbavselse. I og for sig var det jo et ganske simpelt Spørgsmaal, som jeg til enhver anden Tid vilde have besvaret uden at nøle et Sekund, men mine Tanker havde været saa optagne af den unge Blakes Sager i Dagens Løb. Min Tavsheds syntes at overraske min kæmpemæssige Gæst.

„De besvarer ikke mit Spørgsmaal, Hr. Brudenell,“ sagde han lidt utaalmodigt. „Tiden gaar, og jeg har meget at bestille, før jeg kan gaa i Seng i Aften. Jeg maa telegrafere Deres Svar til New York før Midnat.“

„Før jeg svarer,“ sagde jeg,„ maa De sige mig Deres Grunde til dette Spørgsmaal. Husk paa, at jeg aldrig har set Dem før. Hvor kan jeg vide, om Svaret ikke kan skade den Mand, hvis Adresse De ønsker at faa.“

Mit Svar bragte ham lidt ud af Fatning. Han rødmede, og hans Øjne funklede, saa jeg tænkte, han vilde svare mig skarpt. Men denne Irritation var kun forbigaaende.

„Det gør mig ondt, at De nærer Mistanke til mig, Hr. Brudenell,“ sagde han, „og det saa meget mere som en Forklaring vil volde Tidsspilde. Hvis De ganske simpelt havde besvaret mit Spørgsmaal, kunde De have sparet mig for en noget kedelig Gentagelse, men nu er der jo ikke andet for mig at gøre end at fortælle Dem min Historie.“

„Ja undskyld,“ svarede jeg, „men vilde det saa ikke være det bedste, om De, som jeg foreslog før, opsatte vor Samtale til i Morgen tidlig?“

Han lænede sig atter frem, og denne Gang vovede han endogsaa at lægge sin Haand paa min Arm.

„Nej, De maa for Guds Skyld bringe mig ud af min nervøse Tilstand i Aften,“ sagde han. „De har ingen Ide om, hvad Deres Svar betyder for mig og mine.“

Man siger, at Mennesket ikke sjældent føres til store

Fortsat.

Resultater ved de ubetydeligste Tilfælde. Jeg tror ikke, at jeg paa nogen Maade kan betragtes som en Mand, der stærkt giver efter for øjeblikkelige Indtryk; men der var intet af de Argumenter, han hidtil havde fremført, der gjorde saa stærkt et Indtryk paa mig som disse tre Ord „mig og mine“. Saa hurtig er Hjernen og saa hurtigt det Billede, som et Ord kan mane frem, at jeg næsten før den sidste Sætning havde naaet mit Øre, kunde se en gammel hvidhaaret Kvinde, maaske Mülhausens Moder, der sad taalmodigt ved Kakkelovnen i en amerikansk Landsby og ventede paa Efterretningerne, som kunde være af yderste Betydning for den Søn, hun elskede, ja, maaske gjaldt Liv og Død. Jeg saa' paa Manden, der sad og iagttog mig, og jeg kan endog nu huske det bedende Udtryk i hans Ansigt. Det var klart, at han var spændt og ængstelig, og jeg beklagede for første Gang det tarvelige Svar, jeg blev nødt til at give ham.

„Vil De ikke, før vi gaar videre, sige mig, hvorfor De er kommet til mig?“ spurgte jeg, „for der er jo saa mange andre, De kunde have henvendt Dem til.“

„Jeg kommer til Dem af to Grunde: For det første fordi jeg har hørt, at De har været Blakes Formynder, og for det andet, ærligt talt, fordi jeg ikke vidste nogen anden, jeg kunde henvende mig til. Hvad Svar har De saa at give mig?“

Jeg maa indrømme, at Manden var kløgtig. Han havde næsten helt lokket mig til at gøre ham den Meddelelse, han ønskede, uden at give mig den Forklaring, som han havde lovet, men det gik heldigvis op for mig i rette Tid.

„De har ikke sagt mig Deres Grunde,“ sagde jeg. „Lad os være aabne lige over for hinanden, Hr. Mülhausen. De har fortalt mig, at De har rejst over hundrede Tusind engelske Mile gennem Australien, Sydhavsøerne og Nord- og Sydamerika for at søge den unge Mand, hvis Formynder jeg har været, og da De ikke har opdaget noget Spor af ham, er De kommet til England for at spørge mig. De maa kunne indse, at Deres Hemmelighedsfuldhed ikke kan bevirke an-

*) Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

det, end at jeg bliver dobbelt forsigtig med, hvad jeg siger. Derfor maa og vil jeg bestemt vide, hvorfor De ønsker at erfare den Smule, jeg ved."

Han gik i Fælden, som jeg havde haabet og ventet.

„Ja, saa har jeg ikke noget andet Valg end at fortælle Dem det hele. Mine Grunde til at kende den unge Mands Opholdssted er meget simple. For det første maa De vide, at det er over fire Aar siden, han og jeg blev bekendt med hinanden. Paa den Tid levede jeg i de forenede Stater, og han var vist nylig kommet fra England. Jeg blev forestillet for ham af én af vore mest fremragende Mænd, og efter et Par Ugers Samkvem kom vi paa en meget venskabelig Fod med hinanden. Han var et vindende ungt Menneske, og den største Misantrop kunde næppe have ladet været med at holde af ham. Paa den Tid var jeg meget interesseret i et stort Minearbejde i Sydamerika. De Miner, der var Tale om, havde foruden at være i meget rige tillige en romantisk Historie. Dette opflammede den unge Blakes Fantasi. Er De med?

„Ja," svarede jeg.

„Da vi stod paa en tilstrækkelig intim Fod til at kunne sige hinanden vor Mening om Forretningen uden at blive misforstaaede, bad Blake mig at faa Andel i Spekulationen med disse Miner. Først havde jeg ikke Lyst til at gøre det. Jeg holder ikke af, at mine Venner skal dele mit Risiko, og i det Øjeblik havde jeg tilstrækkelig Kapital til at kunne tage hele Risikoen selv. Derfor forholdt jeg mig afvisende i temmelig lang Tid, men saa saa' jeg, at mit Afslag bevirkede en uvillig Følelse, som kunde føre til, at vi brød med hinanden. Saa gav jeg endelig efter og gik ind paa, at han skulde være min Kompagnon paa den Betingelse, at han udbetalte en bestemt Sum og senere delte Udgifterne og Indtægterne ligelig med mig."

Jeg nikkede for at vise, at jeg var med. Hvad han hidtil havde fortalt, faldt sammen med, hvad jeg havde læst i Blakes egne Breve.

„Naa, hvad skete der saa?"spurgte jeg.

„Han trængte til Penge for at kunne opfylde sine Forpligtelser og skrev til sin Sagfører i London, der utvivlsomt vil stadfæste hvad jeg fortæller Dem, og bad om straks at faa sendt tyve Tusind Pund."

„Den Gang boede han, saa vidt jeg véd i Chikago," sagde jeg.

„Ja, han boede hos mig," svarede han noget pludselig.

„Ja vel. Og da Pengene kom?"

„Ja, da de kom, saa lagde vi vore Planer til den rigtige Udnyttelse af dem. Hans Yacht laa i New Yorks Havn, og med den sejlede vi til Argentina, hvor Minerne fandtes. Fra Buenos Ayres rejste vi ind i Landet til Crux del Eje i Provinsen Cordova og derfra til Minerne. Vi var optagne derinde nogle Maaneder. Saa opstod der en Misforstaaelse, og i et Anfald af Vrede vendte han tilbage til Kysten, gik om Bord paa sin Yacht og sejlede bort. Jeg har hverken set ham eller hørt fra ham siden det Øjeblik, han sagde Farvel til mig."

„Var Misforstaaelsen mellem Dem af en meget alvorlig Natur?" spurgte jeg.

„Det tror jeg ikke," svarede han, „men det kan være, at Blake synes det modsatte. Jeg er ked af det for mit Vedkommende, og jeg kan nu se, at jeg ikke bar mig rigtigt ad. Det gik til paa den Maade: Vi havde en Opsynsmand eller maaske snarere Bestyrer, en Spanier, der hed Jose de Campoda. Blake kunde fra første Færd ikke lide ham, og ved én Lejlighed kom de næsten i Slagsmaal, fordi Opsynsmanden behandlede Folkene daarligt. Campoda appellerede til mig og truede med at opsige sin Plads i sin Vrede over Blakes Behandling. Da han var den eneste Mand, der paa nogen Maade egnede sig til den Stilling, han indtog, prøvede jeg paa at bøde paa Striden saa godt, jeg kunde, idet jeg troede, at Blake, der havde en stærk Fordom imod Udlændinge i det hele taget og Spaniere i Særdeleshed, med Urette havde fattet Uvilje imod Manden og vilde indse, at det var taabeligt. I dette Forsøg var jeg delvis heldig, i alt Fald gik Sagerne deres rolige Gang i den næste Maaned eller maaske i hele seks Uger. De to undgik hinanden saa vidt som muligt, og da de indskrænkede deres Uvenskab til at sende hinanden mørke Blikke, naar de mødtes, var der ingen, der led særligt under det. Men saa en Dag fremkom Blake med en ny Klage imod sin Uven. Denne Gang beskyldte han ham for at forfalske Anvisningerne og tilegne sig vore Penge til eget Brug. De kan forestille Dem Resultatet. Der var en voldsom Scene, og da han ikke kunde bevise sine Beskyldninger og syntes at tro, at jeg afgjort tog Campodas Parti imod ham, pakkede han sine Sager og rejste til Kysten. Derfra forlod han muligvis Landet paa den Maade, jeg allerede har sagt. En fjorten Dags Tid senere opdagede jeg tilfældigt at Spanieren virkelig var en Kæltring, som Blake havde paastaaet. Men saa var min Kompagnon borte, og det var for sent at bøde paa Sagen med andre Midler end ved at afskedige Campoda og anlægge Sag imod ham for hans Kæltringestreger."

„Og hvad ønsker De saa at gøre nu?"

„Som jeg sagde, da jeg traadte ind, jeg ønsker at finde Blake saa hurtigt som muligt og det af to Grunde. For det første vil jeg have nogle Papirer af ham, der er af yderste Vigtighed for vore fælles bedste Interesser, og for det andet vil jeg give ham nogle Penge, som har ligget og baaret Renter hos mig, efter at han rejste."

De Grunde var fornuftige nok, tænkte jeg, hvis de var de virkelige, men jeg nølede et Øjeblik, før jeg svarede.

„Det synes meningsløst," sagde jeg tilsidst, „at sige, hvad jeg har at sige, efter at De har fortalt mig Deres Historie, men jeg tror virkelig ikke, jeg kan hjælpe Dem paa nogen Maade. Saa vidt jeg kan se, véd De lige saa meget som jeg."

„Men De maa da have nogle Oplysninger, som kunde være til Nytte for mig."

Der var et Punkt i hans Historie, som havde slaaet mig, og det var hans Hentydning til det Brev, som den unge Blake havde skrevet til Vargenal, i hvilket han bad om at faa de tyve Tusind Pund sendt. Jeg vidste tilfældigt, at det Brev ikke var skrevet i Chikago, men i St. Francisco. Hvorfor søgte han at vildlede mig paa det Punkt?. Skete det med Vilje, eller havde han blot forsnakket sig? Det var ikke rimeligt, at Brevet kunde være skrevet i Chikago og sendt fra San Francisco, og som sagt, denne Afvigelse i Historien gjorde mig urolig. Jeg besluttede at prøve ham med et Spørgsmaal for at se, hvad han vilde svare.

„De hentydede til et Brev, i hvilket Blake beder om at at faa sendt Penge," sagde jeg, medens jeg iagttog hans Ansigt omhyggeligt. Det kan maaske interessere Dem at vide, at jeg har læst det Brev."

Til min Glæde kom der et forandret Udtryk i hans Ansigt, men han beherskede sig straks, og jeg kunde se, at han fortrød, at han havde vist dette Tegn paa Sindsbevægelse.

„Det glæder mig," svarede han hurtigt, „for i saa Fald kan De stadfæste, hvad jeg siger og blive saa meget mere tilbøjeligt til at tro mig."

„Det er alt sammen meget godt," vedblev jeg, „men der var en lille Unøjagtighed i Deres Historie."

„Saa? Ja nu ved jeg, hvad De mener," afbrød han mig. „Jeg husker nu, at jeg har begaaet en Fejltagelse. Paa den Tid, da han bad om de Penge, var han ikke i Chikago men i San Francisco, men det var fra New York, at han sendte Kvitteringen."

Fortsættes.



Feriebørns Beklædning: Tøjet prøves.

Feriebørns Beklædning.

Allerede i flere Aar har Børnevenner paa Land og i By samlet sig om den Opgave at skaffe Hovedstadens fattige Skolebørn en Maaneds frisk Luft efter den aarelange Færden i Gadernes og de smaa Beboelsesrums tunge Atmosfære.

Landboerne har gæstfrit aabnet deres Hjem, Statsbanerne og Dampskibsselskaberne har staaet til Tjeneste med Fribilletter i et Antal af mange Tusinder. Men ofte blev det netop de aller Fattigste umuligt at tage mod disse Goder, fordi der manglede ordentlige Klæder til de Smaa. Værterne kunde jo med Rette kræve, at deres Gæster mødte rent og net paaklædte.

Der er tidligere paa forskellig Maade, navnlig gennem Bladredaktioner, gjort Bestræbelser for at opklæde de Feriebørn, der i Hundredevis meldte sig saa at sige nøgne. Men for at faa dette Arbejde til at virke til fuld Gavn, blev det jo nødvendigt at centralisere det. Et Sted stod et Barn med Tilbud om Plads, men uden Billet. Et andet Sted et Barn, der havde Billet, men manglede Klæder og Plads. At dele ud i Flæng til Kreti og Pleti vilde jo i mange Tilfælde slet ikke føre til Maalet.

„Feriebørns Beklædning", som i Aar er oprettet i Citybygningen i et Lokale, som Ejerne gratis har stillet til Disposition er en praktisk og dygtigt anlagt Begyndelse i denne Retning. Lederen, cand. pharm. *Marius Jensen*, udsendte til Skolerne, navnlig naturligvis Friskolerne, Skemaer, som af Lærerne blev udfyldt for de Børn, der i Forvejen havde Plads og Billet. Disse Skemaer, der indeholder Oplysninger om Forældrenes Stilling, Trang, Antal af Børn o. s. v., er indsendt til Kontoret, og nu sorteres de, som Regel saaledes, at de fattige Enker med de mange Børn gaar i første Række, dernæst de syge og arbejdsløse Forsørgere. Om at foretrække udelukkede Arbejdere, alene fordi de var udelukkede, har der ikke været Tale. Men naturligvis har den store Arbejdskonflikt bevirket en langt større Trang end tidligere.

Der er ialt indkommet ca. 3000 Skemaer, og saa godt som alle Ansøgere har faaet, hvad de strengt behøvede. Dette er kun blevet muligt ved en glædelig stor Interesse fra Publikums Side. Alle Samfundsklasser har, uden Hensyn til deres Stilling til Lockout'en, i stor Udstrækning ydet Bidrag. Alene i Penge er der i Aar ydet op mod 5000 Kr.; desuden en stor Mængde Beklædningsgenstande baade fra Private og Handlende.

Det var en sand Glæde at være Vidne til Børnenes Henrykkelse, naar de mødte med deres fattige Laser og gik bort forholdsvis veludhalede og stolte som Prinser. Hr. Jensen og den Stab af Damer, der bistod ham, var i uafbrudt Travlhed med at finde frem og passe til. Der blev klippet og syet fra tidlig Morgen til sent paa Natten, men det hele gik som en Leg.

Naar Hr. Jensen pyntede en Dreng med en rigtig fin Stortrøje med blanke Knapper, kunde han finde paa at sige:

„Nu kan Du sige til din Mo'r, at hvis Du ikke kan lide de blanke Knapper, saa kan hun godt faa nogle sorte at sy paa i Stedet for".

Drengen saa forskrækket paa ham: „Mon Manden var vanvittig?"

— Forhaabentlig vil dette Kontor blive en staaende Institution i Fremtiden til Glæde baade for Rige og Fattige, til Fremhjælp af en sund og kraftig Arbejderbefolkning i vor Hovedstad.

Johs. D.



Fra Festen ombord paa det franske Kadetskib „Iphigénie".

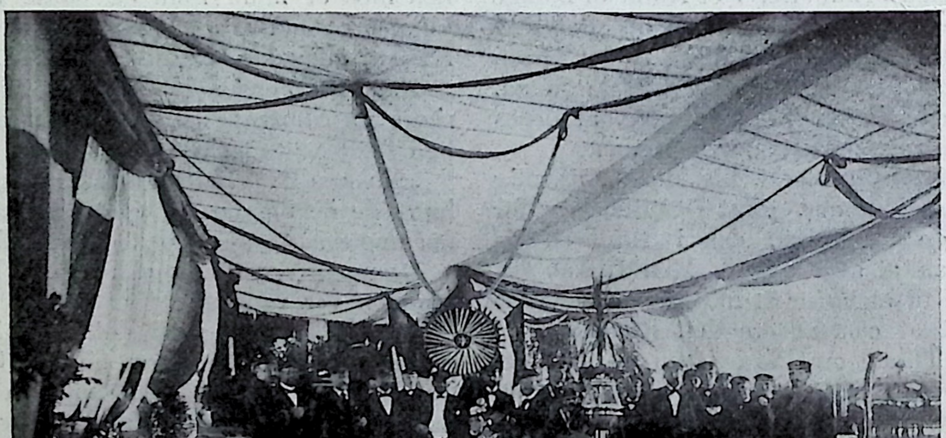
Af Dagens Krønike.

PAA Forsiden præsenterer vi i Dag den gamle Skønhed: Korvetten „Dagmar", som i en Aarrække har gjort Tjeneste som Kadetskib.

Den løb af Stabelen i Aaret 1861 og er et af Flaadens ældste i aktiv Tjeneste værende Skibe, idet kun to af de ældre Jernkanonbaade, „Willemoës" og „Kriger" have et halvt Aars længere Tjenestetid.

Medens Alderen kan konstateres ved Tal, er det vanskeligere ligefremt at bevise Skønheden; men i saa Henseende maa vi henvise til Billedet, som fremstiller Korvetten smykket til Fest i Anledning af de franske Kadetters Besøg.

„Dagmar" deltog i Krigen 1864 under Kommando af daværende Kaptajnløjtenant G. Wrisberg (den senere Viceadmiral) og hører saaledes til vore Veteraner. Den har, som allerede bemærket, i en længere Aarrække været Øvelsesskib for Søofficersskolen, og som en Følge heraf været paa Togt tre Maaneder hver Sommer med Kadetterne. Den har tidligere gentagne Gange pløjet Middelhavets



Ombord paa Korvetten „Dagmar" umiddelbart før Festen for de franske Kadetter.

og de vestindiske Bølger — ja den har endog en Gang været i Rio Janeiro, nemlig i Slutningen af Aaret 1872. Siden den Tid har det danske Orlogsflag ikke vajet paa saa sydlige Breddegrader og saa fjerne Steder. Nu varer det ikke længe, før det atter skal flyve lidt længere bort fra Hjemmet end sædvanligt — men det bliver ikke mere „Dagmar", der skal føre det paa de lange Rejser.

* * *

Medens „Iphigénie" laa for Anker paa Reden, havde „Dagmar" trukket sig ind i Frihavnen, hvor den gjorde Forberedelser til et Bal, hvormed den vilde fejre de franske Kadetters Nærværelse i danske Farvande. „Dagmar"s Officerer og Besætning havde i Løbet af et Par Dage med stort Arrangementstalent lavet Dækket om til et ypperligt Selskabslokale, der afgav Plads for et Par Hundrede Mennesker. I et Øjeblik, da man inden Festens Begyndelse hvilede ud efter Anstrengelserne, fik vi Tilladelse til at optage et Billede af Arrangørerne og deres Arbejde.

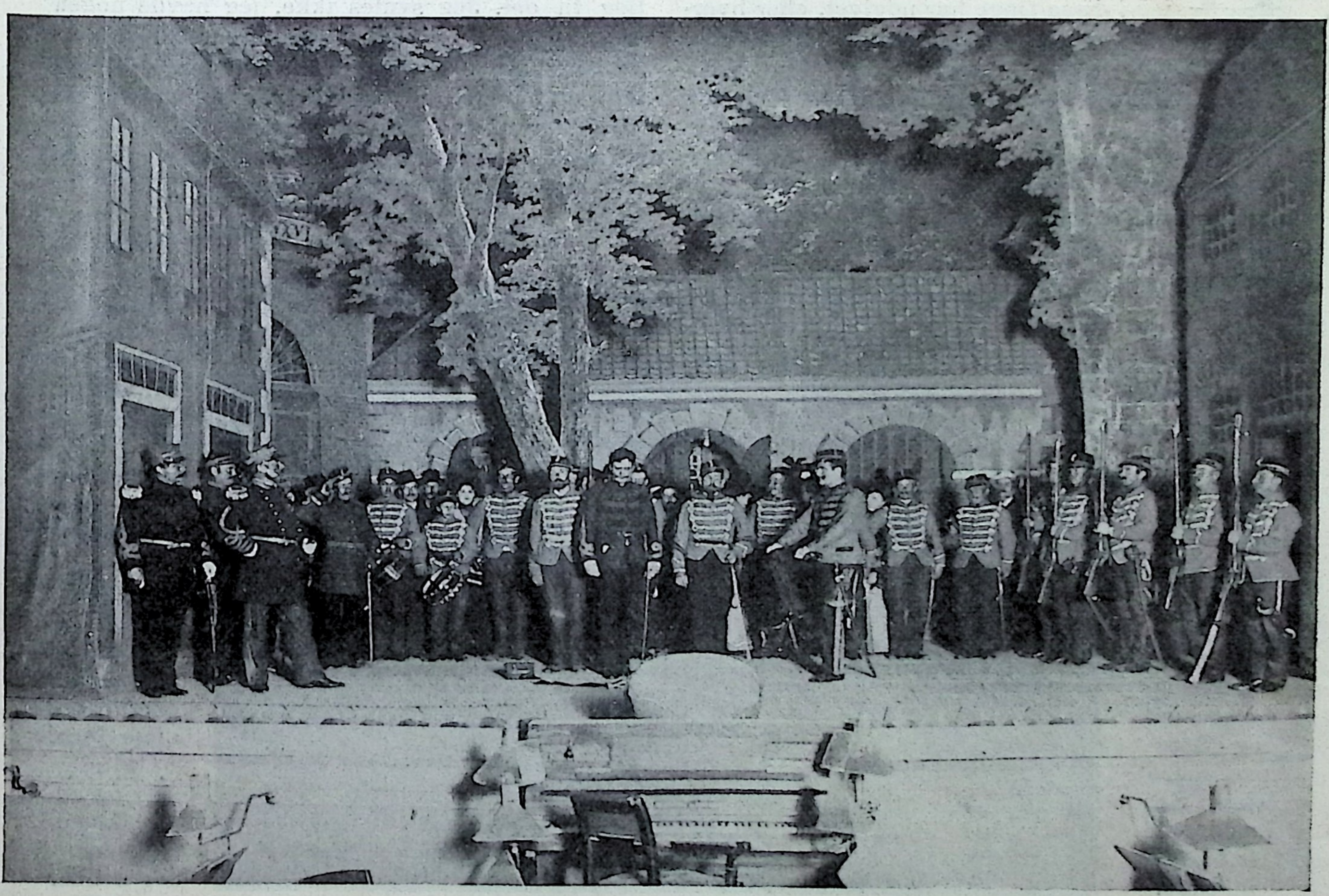
Et Par Dage efter sagde Franskmændene Tak for sidst ved at invitere danske Kadetter til en lille Dans paa „Iphigénie", hvor københavnske Skønjomfruer i festlig Sommerpragt tilbragte uforglemmelige Timer med de galante Franskmænd, som knyttede trefarvede Sløjfer paa deres Skuldre, medens de sagde dem saa vel turnerede Komplimenter, som kun Franskmænd kan forme dem.

* * *

Samtidig med at Dreyfus er ført bort fra sit Opholdssted paa Djævle-Øen, har den danske Censur givet det dramatiske Arbejde, som behandler hans Skæbne, fri for en enkelt Aften og tilladt, at det opførtes for den liberale Vælgerforenings Medlemmer. Dramaets Forfatter *Okonkowsky* har lavet en dramatisk Lobescowes, i hvilket Episoder af Dreyfus Historie paa saare barnlig Vis er rørt sammen til et Produkt, som ikke ydede Tilskuerne nogen kunstnerisk Nydelse, men til Gengæld skænkede dem den behagelige Pirring, som det forbudne altid rummer.

* * *

August Winding, som nylig i sit 64. Aar døde, ramt af et Hjerteslag, var født paa Lolland 1835, hvor hans Fader var Præst. Det var i det hele taget en musikalsk Familje, og August Win-



Degradationsscenen af det tidligere forbudte Stykke: „Kaptajn Dreyfus" (Opført paa Kasino for den liberale Vælgerforening.)

ding, som tidligt røbede musikalske Evner, fik den første Undervisning af sin Fader. 13 Aar gammel studerede han Komposition hos Niels W. Gade, og særlig lagde han sig efter Klaverspil, men spillede desuden Violin og Orgel. Paa disse Instrumenter, men først og fremmest paa Klaveret erhvervede han sig snart en betydelig Teknik og tillige vidnede hans Spil om en fin musikalsk Opfattelse og et smagfuldt Foredrag. Efterat Winding var bleven Student rejste han til Leipzig og Prag og nød i sidstnævnte By Alexander Dreyschocks Undervisning.



August Winding.

Hjemkommen fra Udlandet debuterede han i Musikforeningen, hvor hans Spil vakte en ligesaa stor som berettiget Opsigt. Winding vandt sig snart et anset Navn herhjemme; han var en fin og aandfuld Fortolker af Klassikerne, og navnlig spillede han Beethoven med Mesterskab. Af Kompositioner foreligger der fra Windings Haand adskilligt for Orkester, Kammermusik og Klaver, Stykker, som indeholde friske og yndefulde Ideer, om han end slutter sig nær til Hartmann og Gade. Hans Hustru er en Datter af gamle Professor Hartmann.

„Min lille Dreng“s Forfatter.

Hver 8de Dag har bedt mig skrive en lille Tekst til mit Portræt. Som Tekst til Teksten har jeg faaet nævnet den Bog, jeg i disse Dage har udgivet, eller hvordan mine Bøger i det hele taget bliver til eller saadant noget af den Slags.

Somme Tider kan Bøger nu blive til ad underlige Veje.

Ideen til *Den gamle Stue* f. Eks. — eller *Fornemmelsen* af den, *Længslen* efter den, hvad man nu vil kalde det, for det melder sig jo aldrig som en klar Idé, men som Musik, eller Duft eller Drømme, — fik jeg, da jeg havde læst Peter Nansens „Maria“. Saa gik der nogen Tid, og jeg tænkte somme Tider paa det og oftere paa andre Ting. Saa hændte det en Dag, at cand. mag. Johannes Magnussen kom til mig, fortalte, at Direktør Henrik Hennings vilde starte et Bogforlag og spurgte mig fra ham, om jeg ikke vilde skrive en Bog til det. Jeg syntes ikke, jeg havde nogen Bog at skrive, og havde jo desuden min Forlægger. Men som vi sad udenfor d'Angleterre og talte om det, kom jeg til at snakke om *Den gamle Stue*. Jeg snakkede længe, og pludselig fik Drømmen Form. Jeg gik til Hennings, rejste to Dage efter til Vordingborg og saa var Bogen der.



Carl Ewald i sit Arbejdsværelse.

Ideen til *„Min lille Dreng“* er ganske simpelt en lille Dreng, som gaar i mine Stuer. Og saa andre smaa Drenge, jeg har truffet i Livet og som har fanget mig i deres unge Garn. Og mig selv og andre kloge Fædre. Jeg kender ingen Ting

saa skønt som et Barn. Jeg kender saaledes ingen Magt saa stor, som den man har, naar en lille Dreng lægger sin Haand i éns og tror én. Ikke heller altsaa saa stort et Ansvar. Jeg véd ikke noget Forhold, der er saa misforstaaet og forhutlet, saa forsømt og forbryderisk som Forholdet til Børn. Ikke heller véd jeg nogen Sag, hvor de bedste Hensigter og den reneste Vilje saa let krydses og gøres til intet.

Saadan kan Bøger komme udenfra eller de kan gaa rundt i ens Stue paa to smaa Ben og aldeles ikke forstaa, hvorfor man ikke har skrevet dem for længe siden.

Og naar man saa sætter sig til at skrive . . .

Jeg for min Part har det altid paa tre Maader, som ikke kommer først den ene og saa den anden, men veksler, som det kan falde sig, og naar jeg mindst venter det.

Der er Tider, hvor det forekommer mig, at jeg er lukket ind i et Land, hvor ingen gik før mig, og at jeg kan gøre Menneskene lykkelige blot ved at fortælle dem, hvor Landet ligger, og hvordan man kommer til dets røde Blomster og gyldne Frugt. Glad giver jeg mig til Arbejdet — og saa en Dag, naar jeg sér paa, hvad jeg har skrevet, bliver jeg ganske forfærdet over det. Der er intet sælsomt, fremmed og lykkeligt Land, men bare en flad Mark, hvor alle Mennesker har været og hvor alle Digtere har dyrket hver sit Bed. Der er ikke det mindste i min Bog, som ikke er sagt tusinde Gange før og hundrede Gange bedre.

Saa lusker jeg rundt om Landet. Og en Dag bliver jeg sluppet ind i det igen. Og en Dag bliver jeg kastet paa Porten igen, og imens vokser Bogen.

Tilsidst kommer den Tid, da Bogen i Virkeligheden er færdig. Der skal skrives noget endnu, ganske vist, men jeg véd paa en Prik, hvad der skal skrives, jeg har alle Ordene, jeg skal bare binde dem sammen og skære væk og putte ind. Men denne Tid kan være ganske gruelig at staa igennem. For det er, som var det rent Haandværkerarbejde, en anden sagtens kunde gøre. Jeg kan være saa uoplagt, at jeg tvivler om nogen Sinde at faa Bogen færdig. Saa mange Gange har jeg været pint af det, at Erindringen om det og Visheden, at det vilde komme, stundom har meldt sig hos mig i den første, lykkelige Tid, da Bogen bare var Duft og Drømme, og slaaet den itu i mig, før den fik Form i min Tanke.

I Aften sidder jeg nu her i Lynæs Kro, som er et af Verdens Yderpunkter. Jeg sidder oppe paa en Kvist og sér over Vandet, der ligger i Maaneskær helt til Rørvig, hvor det bliver nattesort og løber sammen med Kysten. Der gaar ingen Baade, og Dampere er sjældne Fugle paa disse Kanter, Lejets Fiskere sover trygt paa Dagens gode Makrel-Fangst, i Kroen er det ganske stille — bare Hestene tramper nu og da i Stalden.

Og saa kan det jo være, der gaar et eller andet Sted i Bakkerne et Kærestepar eller en Spekulant og sér op til mine Vinduer . . . dér hvor Københavneren bor, som ligger det meste af Dagen og ser paa Vandet og brænder Lampe det meste af Natten, og som de ikke forstaar, bestiller noget.

I Dag er min Bog udkommen. Posten har bragt mig Eksemplarer fra Forlæggeren, de røde Bind skinner paa mit Bord.

Forfattere selv — og andre — har saa tit sammenlignet deres Bøger med *Børn*. Den Sammenligning forstaar jeg ikke. Sine Børn beholder man, de vokser, udvikler sig. Men naar man er færdig med sin Bog, er man færdig med den. Det er allermest, som naar man bryder op fra et Selskab, en Egn, som man aldrig kommer tilbage til — i det mindste ikke under de Forhold.

Om jeg saa kan staa ved hvert Ord i min Bog, til jeg dør, om jeg saa al Tid vil være glad ved at have digtet den — hvor kunde jeg nogen Sinde finde igen den Stemning, hvori jeg da var, den Luft hvori jeg levede, de Øjne, hvormed jeg saa?

Den Bog, jeg har skrevet, er noget, der er levet til Ende. Den er fremmed for mig, fordi Livet er der endnu, og jeg gaar videre, og om jeg læser den igen efter Aars Forløb, vil jeg aldrig helt kunne forstaa, at jeg har skrevet den.

Og nu er Natten skreden frem og jeg gaar i Seng — mest fordi der i Stuen ved Siden af ligger „en Prøvehandler“, som snorker stærkere end man har Lov til, selv om man har lagt sig helt ude paa Lynæs og med den bedste Samvittighed. Jeg kan ikke mere holde ud at høre paa ham, men jeg kan sove fra ham.

Det kan gærne være, at alt dette slet ikke morer dem, der læser det. Men saa kunde Redaktionen ladet være at bede mig skrive det.

Lynæs Kro, 17de Juni 1899.

Carl Ewald.



Det bedste, han havde.

Af Juliet Wilbor Tompkins.

HAN var doven, laset og meget snavset. Der var virkelig ikke noget godt at sige om Pietro, undtagen at han havde smukke chokoladebrune Øjne, og at han elskede sin Søster over alt i Verden. Manuella var fem Aar ældre og den smukkeste Pige, man kunde se for sine Øjne. Manuella og Pietros Forældre vare Spaniere. Som saa mange af deres Landsmænd var de udvandrede til Amerika. Saa døde de, og de to Børn levede nu midt i den spanske Koloni i Californien.

Manuella stod og drev ved Leddet den første Gang, den fremmede gik forbi. Hun bestilte sjældent noget andet. Pietro stod paa Hænderne med Fødderne lige lukt op i Luften og kunde akkurat se Manuellas blide Smil. Han kunde ikke forstaa, hvad hun og den fremmede sagde til hinanden, for de talte Engelsk. Men han lagde Mærke til, at den unge Amerikaner lo meget, og at han tog Hatten af, da han gik.

Det var der ikke én af de Mænd, der hidtil havde krydset Manuellas Vej, som havde gjort før. Hun gik tilbage til Huset, fik fat i en Naal og en Traad og rimpede nogle store Rifter sammen paa sin Kjole. Hun saa meget oplivet ud.

„Pietro," sagde hun, „har Du nogensinde taget Din Hat af for en Kvinde?"

„Næ, hvorfor skulde jeg det," svarede Drengen, „jeg har den jo aldrig paa."

Den næste Dag sad den fremmede paa Trappen, talte og lo med Manuella, og brød sig ikke mere om Pietro, end om han havde været en lille Hund. Da han skulde til at gaa, tog han hendes Hoved mellem sine Hænder, lagde det tilbage og hans Mund mødtes med hendes fulde røde Læber. Saa kyssede han hendes buttede brune Haand og gik fløjtende bort.

Hun sad længe og saa paa Haanden, saa lagde hun sin Kind imod den, og lukkede Øjnene. Da han kom igen, var den renere, end den nogensinde havde været før. Hun holdt sig rankere, begyndte at stikke Kjolen sammen med Knappenaale, hvor Knapperne vare gaaede af, og plagede Pietro med Tilbud om Sæbe. Hun var endogsaa saa uelskværdig at foreslaa ham at bruge sine Hænder til noget andet end at staa paa. Nej, Manuella var slet ikke den samme.

En Dag blev den unge Mand siddende længere paa Trappen end sædvanlig, og da han rejste sig, tog han blidt begge hendes Hænder i sine og sagde leende noget til hende. Hun gav et lille Skrig og trykkede hans Haand op imod sit Hjerte. Pietro, der laa og strakte sig dovent paa Jorden, som et andet Firben, løftede Hovedet, men forstod ikke, hvad der var i Vejen. Saa gav hun sig til at græde, og hun blev ved at græde, og talte ikke til ham førend om Aftenen, da han var lige ved at falde i Søvn.

„Pietro," sagde hun, „der er mange Ting, som vi ikke kender. Nu har jeg lært en af dem og kan ikke mere glemme. Han rejser i Morgen. Lad ikke José eller Miquel komme i Nærheden af mig."

Hun rørte noget ud i et Glas. Han saa søvnigt paa, at hun drak det og gik hen og lagde sig paa Sengen, saa faldt han i Søvn. Han forstod slet ikke noget, førend den næste Morgen, da han forsøgte at vække hende.

Da Nyheden spredtes ud over Nabolaget, strømmede alle Spanierne sammen om Hytten. Den fremmede kom ogsaa med et Ansigt, der var helt fortrukket, og saa paa Manuella.

Han lagde Armen omkring Pietro og holdt et Øjeblik sin Haand tæt ved hans tomme Lomme. Drengen smuttede hurtig bort. Den fremmede sukkede dybt og gik.

I et Værelse ved Siden af sad to Koner og snakkede.

„Jeg begriber ikke, hvorledes han vil faa hende begravet", sagde den ene, „hun har saamænd ikke lagt en Øre til Side, og hver en Smule, Forældrene efterlod dem, er borte."

„Kirken har ikke noget gøre med det," sagde den anden, „og Bønnen for hendes Sjæl vil heller ikke kunne hjælpe meget, med mindre den hellige Jomfru vil gøre et Mirakel."

Og saa lo de begge to.

Pietro for ud af Hytten, drevet af en sygelig Angst, der pludselig fik Rum i hans lille indskrænkede Hjerne. Hvis der intet var at begrave hende for, maatte hun aabenbart blive liggende der, Dag efter Dag med det forfærdelige Udtryk i Øjnene, lige indtil hun blev til noget, han en Gang havde set og aldrig glemt. Hun

vilde være der om Aftenen, naar han gik i Seng, og om Morgenen, naar han stod op. Og hun vilde aldrig mere røre sig, aldrig mere tale, bare blive mer og mer forfærdelig, mer og mer forskellig fra hans egen Manuella.

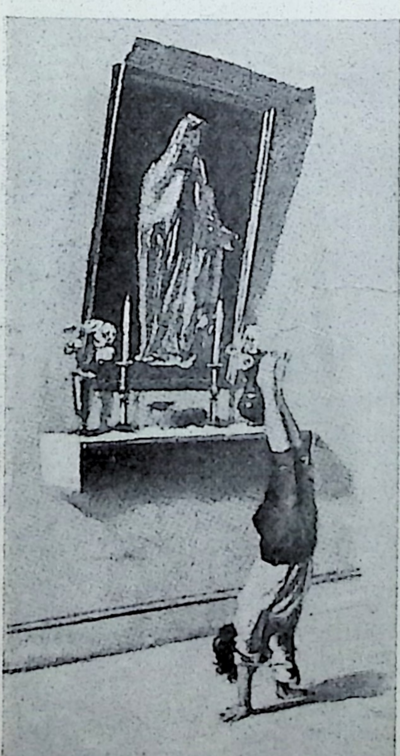
Hulkende listede han sig gennem Gaarden og ned ad Vejen hen imod den lille Trækirke med Korset paa Toppen. „Med mindre den hellige Jomfru vil gøre et Mirakel“ — han klyngede sig til den Sætning. Han vidste, hvor den hellige Jomfru boede midt i en gylden Ramme med store Papirsroser forneden. Han havde aldrig i sit Liv henvendt sig til hende, men nu vilde han bede hende om Hjælp. Hvis hun blev vred, kunde hun jo ikke gøre noget værre end slaa ham ihjel.

Skælvende fra Hoved til Fod, traadte han ind i den mørke lille Kirke og krøb hen til det Sted, hvor den hellige Jomfru stirrede ud fra sin gyldne Ramme. Han knælede og fremstammede sin Bøn.

„O, hellige Jomfru, hjælp mig at begrave Manuella!“

Men den hellige Jomfru saa lige alvorligt ned paa ham. Og han kunde hverken et Pater Noster eller et Ave Maria, som han kunde sige for hende. Ikke den mindste lille Gave, ikke en Gang en Blomst, ejede han, som han kunde tilbyde hende for at vinde hendes Opmærksomhed. Og Manuella kunde ikke blive begravet.

Pludselig faldt der ham noget ind. Hvorfor ikke? Der var én Ting i Verden, han kunde gøre, hans eneste Stolthed. Ikke en Dreng i hele Landsbyen kunde staa paa Hænderne som Pietro, med Kroppen saa lige og stiv og Ansigtet fuldstændig roligt. Og ikke én kunde holde ud saa længe som han. Det maatte den hellige Jomfru synes om. Det var jo det bedste, han havde.



Det bedste, han havde.

De brune Haandflader blev plantede paa det malede Gulv, de bare Fødder svungne op i Luften, indtil Kroppen var i Ligevægt, ganske stille og og stiv, medens Hovedet med de brune Krøller hang løst ned mellem Armene. Og saaledes blev han staaende foran det hellige Billede. Minut efter Minut gik hen. Aldrig før havde han staaet saa længe, men han vilde ikke opgive det. Det var for Manuellas Begravelse. Han begyndte at faa en besynderlig Følelse i Hovedet. Hans Fødder syntes ham saa langt borte, og det snurrede i Armene. Et Minut til! For Manuellas Skyld! Og lidt, bare lidt endnu — men en Skælven for igennem ham, og han styrtede bevidstløs om. Idet han faldt, var der noget, der klingrede mod Gulvet.

Ikke længe efter traadte en lille Dreng med rødtblussende Ansigt ind af Bedemandens Dør. I hans Haand glimrede et Guldstykke.

„Begrav Manuella,“ sagde han.

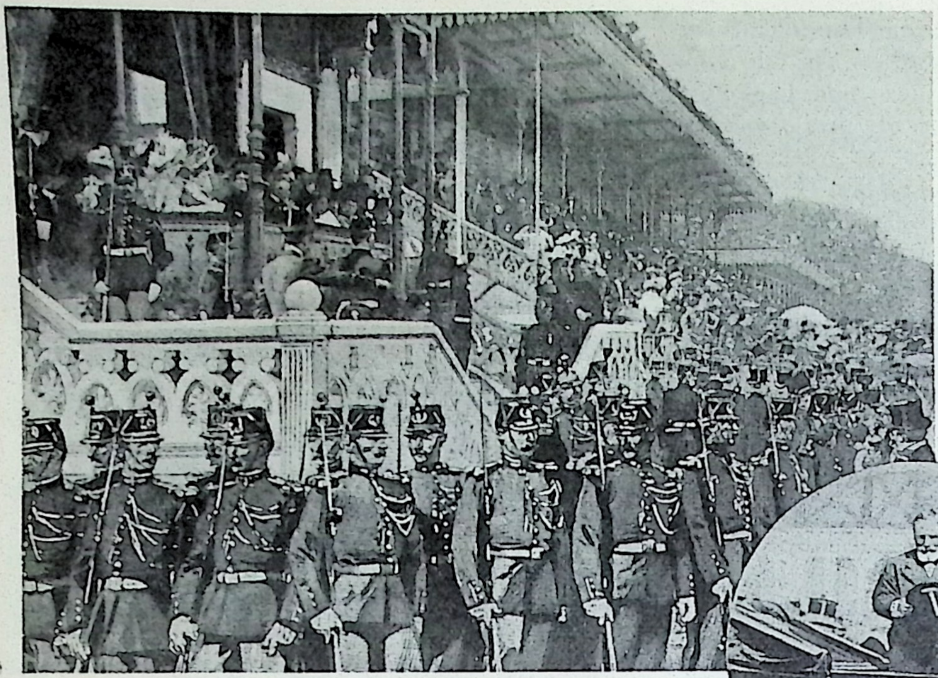
Saa gik han hjem til Hytten og sov længe og tungt. Han talte aldrig til nogen om Miraklet. Han blev aldrig mindre doven, mindre laset eller mindre snavset. Og medens han hurtig glemte den fremmede, hvis Arm et Øjeblik havde hvilet omkring ham, saa vedblev han trofast hele sit Liv, at give det bedste, han havde, til den hellige Jomfru, der havde begravet hans Søster.

Ved Store-Bælt.

Nyborg, denne Landets fremadstræbende Centralstad, har anskaffet sig et flunkende nyt Badehotel, beliggende ved det fri, aabne Store-Bælt med det trekantede Sprogø som nærmeste Genbo. Badehotellet (der er bygget af Arkitekt Schwanenflügel) er forsynet med alle nymodens Bekvemmeligheder. Det har paa den ene Side en pragtfuld Bøgeskov (hvor Hs. kgl. Højh. Kronprinsen til Tider som Fuglekonge møder ved Stadens aarlige Fugleskydninger) og til den anden Side en vidtstrakt Lynghede med Viber og højbenede Vadefugle. Beliggende midt i Landets Centrum og til Overflod begunstiget af Naturen er der næppe Tvivl om, at Nyborg Badehotel vil blive en yndet Tilflugt for Storstadsgæster, som vil vaske Vinterens indestængte Kedsommelighed af sig ved en fri Strand.



Nyborg Badehotel.



Præsident Loubet, omgivet af Militær, ved Væddeløbene.



Loubet i sin Vogn.

Alverdens Nyt.

Det var en i Paris ganske sjælden Udfoldelse af den militære Styrke, som var taget i Anvendelse ved Longchamp-Væddeløbene, for at forebygge de Skandaler, som havde fundet Sted i Auteuil. Overalt saa man Infanteri, Kavalleri og Gendarmeri, der ledte Tanken hen paa en 14. Juli Revue. Tiltrods for de uvante Arrangementer var der intet at mærke paa Loubet, hvem Pariserne hyldede med den største Begejstring. For ikke stadig ved Bortkørslen at tage Hatten af blev han en Tid staaende i Vognen med blottet Hoved. Alt i alt var det et mærkeligt Skue, dette Aars „Grand Prix“ frembød, men denne ene Forestilling er tilstrækkelig, fornuftige Folk ønsker ingen Gentagelse og allermindst ønsker Præsidenten det.

* * *

Alle Fotografier af den tyske Kejser viser ham alvorlig og majestætisk, enten han er i Hoffets Kreds eller foran Soldaternes Rækker. Man skulde da tro, at han altid gik omkring med denne værdige Mine. Ingenlunde. Billedet, som vi i Dag kunne bringe, viser ham paa de store Manøvrer, hvor han, omgivet af sine Stabsofficerer, passiarende med Krigsministeren, tror sig i Sikkerhed. Her lader han sin Munterhed faa frit Løb og aner ikke, at disse Latterudbrud for bestandig bliver fæstet til den fotografiske Plade. Som man kan forstaa, er Fotografiet da ogsaa meget vanskeligt at opdrive i det tyske Rige.



Kejser Wilhelm i overstadigt Lune.

* * *

Dreyfus-Affæren vil sikkert længe yde Fremstillingsstof baade for Maler og Billedhuggerkunst, og med Sans for Betydningen af at være den første, har allerede Billedhuggeren *Caccia* udført en særdeles virkningsfuld Statuette, der fremstiller Dreyfus, idet han med oprakte Fingre og Haanden paa Hjertet sværger paa sin Uskyld, medens den brudte Kaarde hviler ved hans Fødder. Det smukke Kunstværk, som præges af Kunstnerens varme Interesse for den forfulgte Franskmand bærer paa Fodstykket Indskriften: „Jeg er uskyldig.“



En Dreyfus-Statue.



Danmarks Byer og deres Mænd.

I Begyndelsen af Juli udkommer det første Hefte af den Samling Skildringer af danske Provinsbyer og deres ledende Mænd, som „Hver 8. Dag"s Forlag efterhaanden agter at udgive.

Forlaget har med disse en bestemt Plan, det vil gennem dem give sine Læsere en Viden, der ikke kan erhverves andet Steds.

Den berømte franske Historiker og Kritiker, Taine, siger et Sted: En By er en Organisme. Vil man lære Folk at forstaa den, er det ikke nok at sige: det og det er der at se. Det er heller ikke tilstrækkeligt at give en Række Tal og faktiske Oplysninger. *Man maa bag alt dette ydre ind til de indre Baand, der holder denne By sammen, ind til de store Love, der betinger Byens Opkomst og dens Trivsel, med et Ord: man maa søge at gribe denne Bys Sjæl.*

Det er det, vi vil stræbe efter at naa, og som vi ikke tror, man vil finde andet Steds, i alt Fald ikke i den Udstrækning, som vi tilsigter.

De almindelige Rejsehaandbøger beskæftiger sig næsten udelukkende med det ydre. Traps bindstærke Bog om Danmark er en fortræffelig og uundværlig Kilde til Oplysning om vort Land, den indeholder en Fylde af udførlige Oplysninger om mange Ting, Byerne vedrørende. Men i Følge hele sin Plan kommer den kun lidet ind paa det, der er vort særlige Maal.

Og den har slet intet af det, der er den anden Side af vort Værk: Hele Skildringen af det *levende* Danmark. Hos Trap findes kun Institutionerne, ikke Menneskene. Og vi vil netop skildre *Menneskene*, de Mænd, der nu styrer, leder og bærer Byerne oppe.

Og endelig som en tredje Del, indeholder vore Hefter en Rejsehaandbog over Byen og Omegnen, forsynet med Kort. —

Hvert Hefte vil blive rigt illustreret med Billeder af alt, hvad der giver Byen Karakter, med Portræter af dens ledende Mænd, og Repræsentanter for de forskellige Samfundslag. Værkets første Hefte omhandler Fredericia, der netop fejrer 50 Aars Dagen for sit mindeværdige Slag. Dette Hefte indeholder Historien om Byens Anlæggelse, dens Skæbne igennem halvtredje Aarhundrede. Særlig Vægt er der naturligvis lagt paa Skildringen af 6. Juli Slaget. Dernæst paa alt det, der er det ejendommelige for Byen: Volden, de forskellige Trossamfund, Kirkegaardene, den store Jærnbane- og Telegrafstation, det ejendommelige Døvstummeinstitut, det mægtige Fabriksliv, den smukke Omegn. Heftet er forsynet med nogle og treds Billeder og Portræter samt to Kort.

Forfatteren af Fredericiaheftet er Redaktøren for det hele Værk, C. C. Clausen.

Det næste Hefte, der omhandler Aarhus, er under Udarbejdelse og udkommer til Oktober.

Alle „Hver 8. Dag"s Kvartalsabonnenter faa mod Indsendelse af en med Hovedbladet følgende Kupon, *deres egen By gratis* tilsendt. Og da det selvfølgelig vil være af største Interesse for mange efterhaanden at anskaffe sig denne Række af Byskildringer, der giver et samlet Billede af, hvor langt vort Land er naaet nu ved Aarhundredskiftet, har Forlaget besluttet sig til at tilbyde alle Bladets Abonnenter de forskellige Hefter til halv Bogladepris mod Indsendelse af en ligeledes med Hovedbladet følgende Kupon.

Vi nærer ikke Tvivl om, at disse Skildringer vil vinde vid Udbredelse; thi det er tildels nyt Land, vi opdyrker. I gamle Dage var Danmark næsten udelukkende København, man søgte at samle alt der, Provinsen laa hen i Halvmørke. Nu er Forholdet anderledes. Store Virksomheder ere voksede frem i Provinsens Byer, et ejendommeligt Liv udfolder sig der, alt dette har et Krav paa at blive skildret, vi vil søge at gøre det.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Den nylig afdøde Kristiania Boghandler *Magnus Wogelius Feilberg* var født i København 30. Januar 1817. Han fik sin første Uddannelse i den Gyldendalske Boghandel og kom saa 1839 til Norge. I 1843 etablerede han her under Firma Feilberg & Landmark, en Forlags- og Sortimentsboghandel, hvis Indehaver han har været op gennem Aarene indtil 1886. Siden 1878 var han Formand i „Den norske Boghandlerforening,“ hvilken han ofrede et utrætteligt Arbejde. Formand, Viceformand, Sekretær, Kasserer, Redaktør og Udgiver af Norske Bogfortegnelser, kort sagt, der var ingen Funktion, han ikke havde indehavt, og alle har han omfattet med den samme udelte Interesse.



Boghandler Feilberg.

I Januar 1895 trak han sig paa Grund af svækket Hørelse tilbage fra sin mangeaarige Stilling som Sekretær og Kasserer.

I sit lange arbejdsomme Liv samlede Feilberg sig utallige Venner der alle omfattede ham med udelt Agtelse og Sympathi.

Professorinde *Signe Mariager*, som for kort Tid siden afgik ved Døden, var en med udmærket Intelligens udrustet Kvinde, som, i Besiddelse af stor Litteraturkendskab, med fin Forstaaelse støttede sin Mand, den for faa Aar siden afdøde Professor P. Mariager, i hans literære Arbejde. Kun 16 Aar gammel havde hun truffet den næsten dobbelt saa gamle P. Mariager, hvem hun Livet igennem omfattede med den største Kærlighed, og hvis Livsværk hun fulgte med utrættet Interesse. Fru Mariager, som kun opnaaede en Alder af 57 Aar, var Udgiver af sin Mands efterladte, ufuldendte Manuskript: „Fra Sparta.“



Professorinde S. Mariager.

Tilbagetrædelse.

Stationsforstander *Peter Koefoed Mortensen*, som efter i nogle og tredive Aar at have været knyttet til Statsbanerne, nu trækker sig tilbage fra den anstrengende Jernbanetjeneste, var først bestemt til Handelen og fik sin første Uddannelse paa Grosserer P. A. Halkiers Kontor. I Krigsaaret 1864 var han Forvalter under Intendanturen med Garnison i Sønderborg. Det lykkedes ham at faa flyttet sit Pakhus ud paa Landet inden Bombardementet, men alligevel skyede han ikke midt under den heftigste Granatregn atter at køre til Byen for at redde sin gamle Vært, en Skrædder og hans Kone, og bragte disse uskadte bort fra den brændende By.



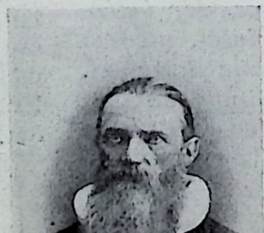
Stationsforstander Mortensen.

Ved den sjællandske Nordbanes Aabning blev han ansat som Assistent i Hillerød, kom 1866 som Godsekspeditør til Helsingør, blev derpaa Stationsforstander i Borup, Køge og endelig Januar 1874 atter forflyttet til Hillerød som Stationsforstander.

I høj Grad har han ved sin Dygtighed og Punktlighed vundet sine Overordnede, det Personale, der har været ansat hos ham og den Befolkning, han har levet iblandt. I 1894 blev han udnævnt til Ridder af Dannebroge.

Jubilæum.

For nylig kunde Sognepræst for Vesteraaby-Aastrup paa Fyn, *C. C. Gøtzsche,* fejre sit 25-Aars Præstejubilæum. Han er født den 8. Juli 1835 i Gerslev ved Slagelse, hvor hans Fader var Præst i en lang Aarrække. 1852 blev han Student fra den senere nedlagte Latinskole i Slagelse og tog 1858 teologisk Embedseksamen. Efter en Tid at have været Huslærer, fik han Ansættelse ved den kommunale Realskole i Nakskov, i hvilken Stilling han virkede til 1874, da han tog Kaldet som Vicepastor for Uldbjerg-Lynnerup i Viborg Stift. Herfra forflyttedes han til Hygum-Houe i Ribe Stift, og i Aaret 1889 tiltraadte han sit nuværende Embede i Vesteraaby-Aastrup paa Fyen, hvor han har vidst at samle omkring sig en forstaaende og interesseret Menighed.



Pastor C. C. Gøtzsche.

„Hver 8. Dags Musik og Sang“.

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang“ indeholder: *Pietro Mascagni* „Intermezzo sinfonico“ for Violin og Piano, Klaverstykket „Adelaide“ af *Beethoven* samt en Sangkomposition: „Den Sovende“ til Aarestrups Tekst af *Sophus Andersen.*

Til vore Læsere.

I vort næste og et Par derefter følgende Numre offentliggjøre vi et interessant Tilbageblik over Dreyfus-Affæren, skrevet for „Hver 8. Dag“ af Oberst *N. P. Jensen.* Denne Artikel vil blive ledsaget af et overmaade rigt Billedstof, der belyser Sagen i alle dens Faser.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 41. Aargang 1898—1899. Søndagen den 9. Juli. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Alfred Dreyfus.

Af Oberst N. P. Jensen.



Kaptajn Alfred Dreyfus.

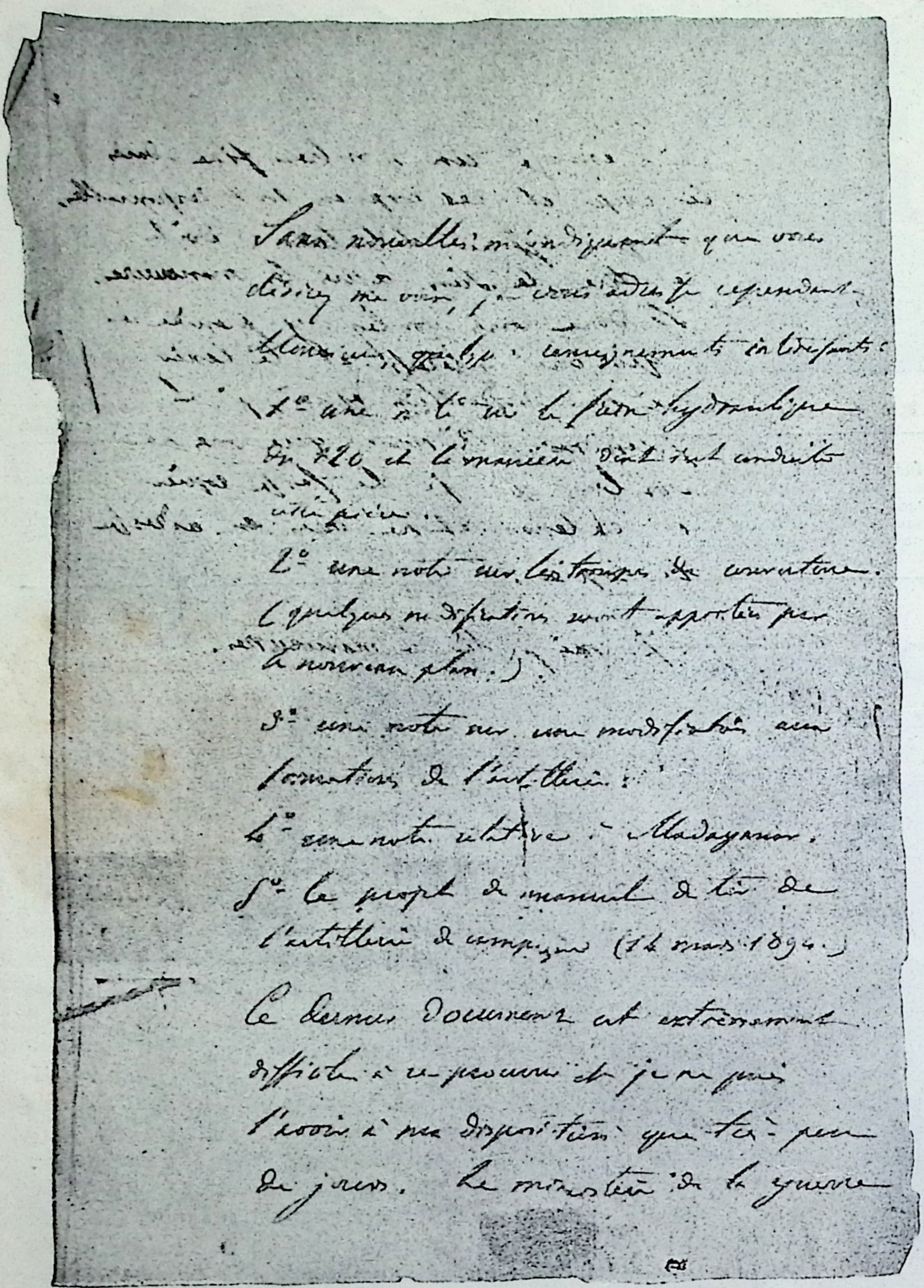
SAGEN mod Kaptajn Dreyfus nærmer sig nu sin Afslutning. Det er Krigsretten i Rennes, der skal sige det sidste Ord, og efter det Resultat, hvortil Kassationsretten kom, er der al Grund til at tro, at Dommen vil blive en fuldstændig Frifindelse. Men da man endnu maa være forberedt paa, at der fra hans Modstanderes Side vil blive gjort alt, hvad der er muligt, for at faa ham dømt paany, turde det formentlig have sin Interesse at rekapitulere Sagen for Hovedpunkternes Vedkommende.

Alfred Dreyfus er født i Mühlhausen i Elsass 1859 af formuende jødiske Forældre. Efter Tabet af Elsass-Lothringen kom han i 1872 til Paris og besluttede at ville være Officer. I 1880 fik han sit Ønske opfyldt ved — efter at have gennemgaaet l'Ecole polytechnique — at blive udnævnt til Sekondløjtnant i Artilleriet. Den 30. Oktober 1889 blev han forfremmet til Kaptajn, og i 1890 traadte han ind i Generalstabsskolen som Nr. 76 af 81 Elever. To Aar senere tog han Afgangsprøven som Nr. 9 af 81, men hvor smukt dette Resultat end var, saa var det ham dog en Skuffelse, thi han havde ventet at bestaa som Nr. 1 eller i alle Tilfælfælde blandt de tre første, og at det ikke skete, betragtede han som en Uret, der gik ham meget nær.

Efter sin Moder arvede han henimod 200,000 Kroner. I 1890 giftede han sig med en Frøken Hadamard, Datter af en rig jødisk Diamantkøbmand, og ved hendes Medgift gik hans aarlige Indtægt op til henimod 20,000 Kroner. I Ægteskabet havde han to Børn.

Den 1. Januar 1893 blev han ansat som Adjoint ved Generalstaben i Paris og maatte derefter gøre Tjeneste et halvt Aar i hver af Stabens 4 Bureauer.

Alle de Udtalelser, der forelaa om Dreyfus fra hans Tjenestetid i Artilleriet, var meget rosende. Ved Afgangen fra Generalstabsskolen fik han Karakteren „meget godt", og en meget rosende Omtale; det samme var Tilfældet det første Halvaar, han var til Tjeneste ved Generalstaben. Men da han efter Forløbet af det sidste Halvaar af 1893 forlod 4. Bureau, udtalte Chefen for dette, Oberst Fabre, at Dreyfus som Officer var „incomplet", at han var meget intelligent og meget godt begavet, men fordringsfuld, og at han, forsaavidt angik Karakter, Samvittighedsfuldhed og Tjenstforhold, ikke opfyldte de nødvendige Betingelser for at anvendes i Hærens Generalstab. Denne Dom støttede Obersten paa Meddelelser, han havde faaet af sin Souschef, Oberstløjtnant Roget. Denne havde som Øvelsesarbejde beordret Dreyfus til at udarbejde en Plan over Transporten af et tænkt Armékorps paa en tænkt Jernbanelinje. Det ubestemte i Opgaven foranledigede Dreyfus til at forlange yderligere Oplysninger. Desuden tillod han sig to Gange at foreslaa,


Sans nouvelles m'indiquant que vous
désirez me voir, je vous adresse cependant
Monsieur quelques renseignements intéressants:
1° une note sur le frein hydraulique
du 120 et la manière dont s'est conduite
cette pièce.
2° une note sur les troupes de couverture.
(quelques modifications seront apportées par
le nouveau plan.)
3° une note sur une modification aux
formations de l'artillerie:
4° une note relative à Madagascar.
5° le projet de manuel de tir de
l'artillerie de campagne (14 mars 1894.)
Ce dernier document est extrêmement
difficile à se procurer et je ne puis
l'avoir à ma disposition que très peu
de jours. Le ministère de la guerre

Den første Side af Bordereauet.

for selvsikker". Den 1. Juli 1894 kom han til Tjeneste i 3. Bureau, og her var det, at den Begivenhed indtraf, der kom til at øve en saa skæbnesvanger Indflydelse paa hans Liv.

I 1894 blev der til Major Henry, der var Souschef i Bureauet for Efterretningsvæsnet afleveret en Følgeskrivelse (bordereau), der var opsnappet af en Agent (ɔ: Spion) hos den tyske Militærattaché i Paris, Major Schwarzkoppen. Skrivelsen, der var reven i Stykker, blev sat sammen og fotograferet. Det viste sig da, at den var udateret og uden Underskrift, samt at den havde følgende Indhold:

„Da jeg ikke har modtaget Underretning om, at De ønsker at se mig, sender jeg Dem nogle interessante Oplysninger:

1. En Notits om den hydrauliske Bræmse til Kanon 120 og om Maaden, hvorpaa den har fungeret,
2. En Notits om Besætningstropperne (hvilke Modifikationer vil blive optagne i den nye Plan),
3. En Notits om en Modifikation i Artilleriets Ordning,
4. En Notits om Madagaskar og
5. Forslag til en Haandbog i Skydning med Feltartilleriet af 14. Marts 1894.

Det sidste Aktstykke er yderst vanskeligt at forskaffe sig, og jeg kan kun have det til min Raadighed i nogle faa Dage. Krigsministeren har afsendt et bestemt Antal til hvert Korps, og disse er ansvarlige for Antallet. Enhver Officer, der modtager et Eksemplar, maa aflevere det, naar Manøvrerne er sluttede. Hvis De deraf vil uddrage det, som interesserer Dem og derpaa holde det til min Disposition, vil jeg hente det; med mindre De ønsker, at jeg skal lade det afskrive og sende Dem Afskriften".

at Opgaven blev forandret, saa at den kom til at gaa ud paa Transporten af 2 franske Armékorps paa de Jernbanelinjer, de vilde komme til at benytte under virkelige Forhold. Han motiverede dette ved, at Opgaven derved vilde blive mere instruktiv. Oberstløjtnant Roget følte sig meget ilde berørt af denne Optræden, og det var hans Indberetning derom, der foranledigede Oberst Fabre til at give det omtalte Vidnesbyrd. Men Roget havde dog samtidig udtalt, at han betragtede Dreyfus som en fremragende Officer.

Efter at have gjort Tjeneste det følgende Halvaar i to Bureauer lød atter Dommen rosende, dog hed det deri, at Dreyfus „maaske var lidt



General Gonse.



General Boisdeffre.



General Mercier.

Man mente i denne Skrivelse at have Beviset for, at der i Generalstaben maatte findes en Forræder. At udfinde ham var saa meget vigtigere, som Skrivelsen syntes at vidne om, at han i længere Tid havde staaet i Forbindelse med den tyske Militærattaché. Dette var Hovedsagen, thi de Oplysninger, der taltes om i Skrivelsen, var af underordnet Betydning og kunde i intet Tilfælde skade Frankrigs Forsvar.

Efterat Følgeskrivelsen var bleven fotograferet, blev Fotografier tilstillede de forskellige Bureauchefer, for at de kunde give Oplysninger om Forfatterskabet. De svarede alle 4, at de ikke saa sig i Stand dertil. Man havde straks havt Opmærksomheden paa, at 3 af de 5 Punkter, Følgeskrivelsen indeholdt, angik Artillerispørgsmaal. Deraf sluttede man, at Forfatteren maatte søges blandt de Officerer ved Generalstaben, der hørte hjemme i Artilleriet. Dette var maaske medvirkende Aarsag til, at Oberst Fabre, nogle Dage efter at han havde erklæret, at han ingen Oplysninger kunde give, ved en lejlighedsvis Samtale med en af sine Officerer, kom til at tænke paa Kaptajn Dreyfus, med hvem han, som omtalt, havde været utilfreds. Han tog straks Ekspeditioner frem, der var udfærdigede af Dreyfus, og ved at sammenligne disse med Følgeskrivelsen fandt han, at der var saa megen Lighed mellem begge Haandskrifter, at han gjorde Indberetning derom til Generalstabens Souschef, General Gonse. Denne forebragte Sagen for Generalstabens Chef, General Boisdeffre, som indberettede den til Krigsministeren, General Mercier.

Ministeren bestemte, at den franske Banks Skriftekspert, Gobert, skulde foretage en Undersøgelse. Som Materiale til Bedømmelsen fik han tilsendt et Fotografi af Følgeskrivelsen og Ekspeditioner, skrevne af Dreyfus, men dennes Navn blev ikke nævnt.

Den 13. Oktober svarede Gobert: „Den Anonymes Skrift frembyder ved Sammenligningen nøjagtigt den samme grafiske Type. Analysen af Enkelthederne viser meget mærkelige Ligheder, men aabenbarer samtidig talrige og vigtige Modsigelser, som der maa tages Hensyn til. Under disse Forhold og paa Grund af min Undersøgelses Hurtighed, fremkaldt ved at Sagen haster, tror jeg at burde sige, at den forbryderske Anonymes Skrift kan være en anden end den Persons, man har mistænkt".

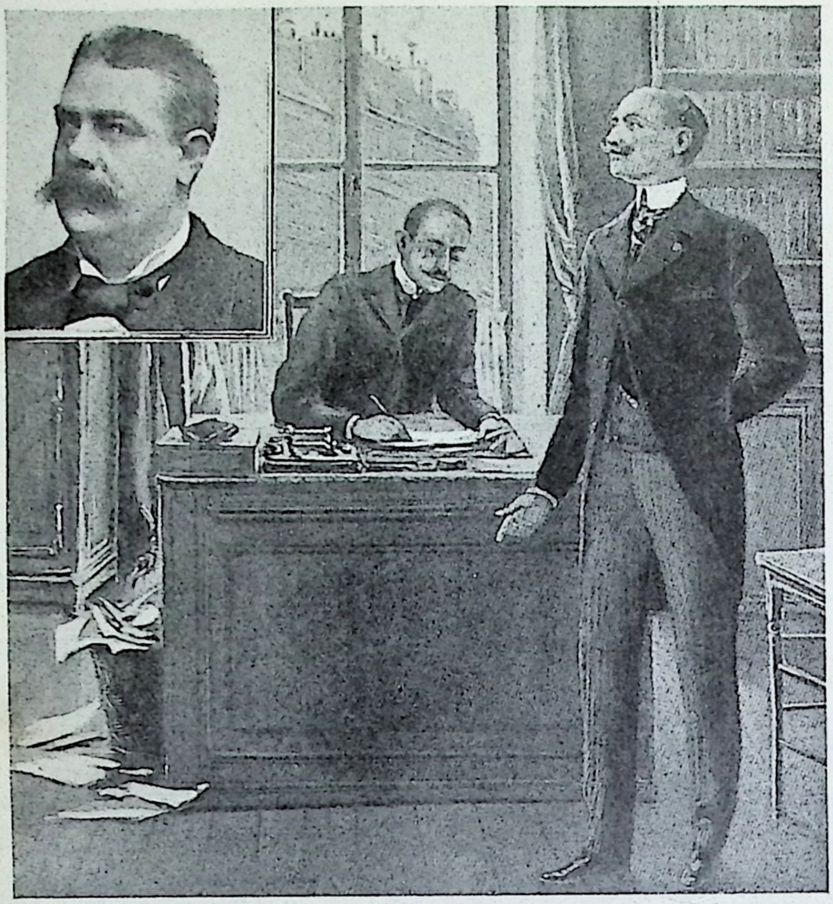
Samtidig var der ved Politipræfektens Mellemkomst bleven æsket en Erklæring paa Grundlag af det samme Materiale af Hr. Bertillon, der var Chef for Politiets retslige Identifikation. Hans Erklæring gik ud paa: „Dersom man ser bort fra Hypothesen om en Forfalskning, der er udfærdiget med den overordentligste Omhu, foreligger det, ved Sammenligningen af bestemte Enkeltheder, klart, at det er den samme Person, der har skrevet saavel Følgeskrivelsen som de medfulgte Skrivelser".

Samme Dag, den 13, som Gobert havde afgivet sin Erklæring, fik Dreyfus Befaling til at møde hos Generalstabens Chef den 15. s. M. Kl. 9 F. til Generalinspektion.*)

Den 14. Oktober befalede Krigsministeren, at Major du Paty de Clam, der var til Tjeneste i

*) Saadanne Generalinspektioner foretages, for at vedkommende General ved Samtalen med den paagældende Officer, kan faa Lejlighed til at lære ham personlig at kende for derpaa at begrunde sin Dom om hans Kvalifikationer til Forfremmelse.

samme Bureau som Dreyfus, skulde lede Forundersøgelserne mod denne med Arkivar Gribelin som Kancellist. Valget af du Paty var sket efter Indstilling af General Boisdeffre, og paa Forslag af Major Henry.



Politichef Cochefert. Paty de Clam dikterer Dreyfus Bordereauet.

Da Dreyfus den 15. Oktober til befalet Tid traadte ind i Generalstabschefens Kabinet, blev han meget overrasket ved at finde Major du Paty og 2 civile Personer, som han ikke kendte. Men han blev endnu mere overrasket, da du Paty anmodede ham om at skrive et Brev efter Diktat i disse Personers Nærværelse, da det viste sig, at Brevet havde en fortrolig Karakter. Du Paty dikterede ham en Skrivelse, der var en Gengivelse af Følgeskrivelsens omtrentlige Indhold, og hvori nævntes Punkterne om Bremsen, Besætningstropperne og Madagaskar. De ejendommelige Forhold havde bragt Dreyfus i en nervøs Spænding, saa at hans Haandskrift syntes du Paty uregelmæssig. Han sagde derfor: — „Deres Haand ryster“ — hvortil Dreyfus svarede, at han frøs om Fingrene. Men, neppe havde Dreyfus skrevet Ordet „Madagaskar“, før du Paty sprang ind paa ham og raabte: „I Lovens Navn arresterer jeg Dem som skyldig i Højforræderi“. Dreyfus protesterede imod nogensinde at have gjort sig skyldig i en Handling, der kunde hjemle en saa forfærdelig Anklage, og forlangte Oplysning om, hvad det var, han skulde have gjort. Men han fik kun ubestemte Antydninger af, at han til en fremmed Magt havde meddelt Indholdet af hemmelige Aktstykker. De 2 civile Personer viste sig at være Politichef Cochefert og en anden Politiembedsmand. De traadte nu til og underkastede Dreyfus en Undersøgelse paa Kroppen, som om han var en gemen Forbryder. Ved denne Undersøgelse indskrænkede han sig til at udtale: „Tag kun mine Nøgler. Aabn alting hos mig. De vil intet finde“.

En Vogn holdtes i Beredskab. Major Henry opholdt sig i et Sideværelse, til hvilket Døren stod aaben, blev tilkaldt og kørte Dreyfus til Fængslet Cherche-midi. Under Transporten udtalte Dreyfus for Henry, at han var uskyldig og beklagede sig over, at man ikke havde villet give ham Oplysninger om, hvad han sigtedes for. Henry medbragte en krigsministeriel Ordre til Fængselskommandanten, Forzinetti, der paabød denne at indføre Dreyfus i Registret uden Anførsel af Fornavn og militær Grad, at sørge for, at kun Vogteren fik Adgang til ham, og at ingen erfarede noget om denne Arrestation.

Da Dreyfus var bleven kørt bort, begav du Paty og Cochefert sig til hans Bolig. Her traf de hans Hustru, hvem de meddelte, at Kaptejnen var arresteret efter Krigsministerens Befaling, og de paalagde hende ikke at tale derom til nogen, da hun derved kun vilde sætte hans Liv i Fare. Du Paty og Cochefert undersøgte derpaa alle Gemmer, der fandtes i Huset. Hvad de forefandt af Papirer, tog de med sig, men der var intet deriblandt, som kunde benyttes som Bevismateriale mod Dreyfus.

Den 18. Oktober indfandt du Paty sig i Fængslet. Han lod Dreyfus skrive enkelte af de Ord, der stod i Følgeskrivelsen, staaende og siddende, snart med venstre, snart med højre Haand, med eller uden Hanske paa og med forskellige Penne. Du Paty foreviste ham endvidere et Fotografi af Følgeskrivelsens Linje om Rejsen til Manøvrerne og fortalte ham, — hvad der ikke var sandt

— at Skrifteksperterne havde konstateret Identiteten mellem hans og Følgeskrivelsens Haandskrift. Dreyfus svarede ham ved bestemt at erklære, at han ikke havde skrevet den Linie, der blev ham forevist.

Efter Forhøret foranledigede du Paty at Følgeskrivelsen og Ekspeditionen, skreven af Dreyfus, blev undersøgte af Skrifteksperterne Teyssonnières, Charavay og Pelletier.

Teyssonnières erklærede „paa Ære og Samvittighed,“ at Følgeskrivelsen var skreven af den samme, der havde skrevet de andre Ekspeditioner. Charavay var af samme Mening, men Pelletier hævdede, at man stod over for 2 forskellige Haandskrifter. Bertillon, der var bleven tilkaldt, udstedte en ny Erklæring, hvori det hed: „Beviset er peremptorisk. De (ɔ: du Paty) véd, at det har været min Mening fra den første Dag. Nu er den absolut, fuldstændig og uden nogensomhelst Reservation.“ Da Bertillon ikke var Skriftekspert, stod der, set fra Sagkundskabens Standpunkt, saaledes 2 Stemmer, Teyssonnières og Charavay, mod 2, Gobert og Pelletier.

Du Paty fortsatte Forhørene den 22. og 24. Oktober; men bestandig gjorde han kun Dreyfus bekendt med Enkeltheder af Følgeskrivelsen, uagtet denne uafbrudt bad om at blive bekendt med hele Aktstykket, hvorpaa man begrundede Anklagen.

Opholdet i Fængselet og hele den Behandlingsmaade, han havde været Genstand for, havde bragt Dreyfus' Sind i det heftigste Oprør. Fra Gangen, der førte forbi Fængselet, hørte man ham stønne, skrige af Fortvivlelse og uafbrudt paaberaabe sig sin Uskyldighed. Samtidig nægtede han at tage fast Føde til sig og vilde kun nyde lidt Bouillon og Vin. Kommandant Forzinetti, der ved Samtaler med ham var bleven overbevist om hans Uskyldighed, begyndte at frygte for, at Lidelserne skulde gøre ham vanvittig. Han indberettede det til sine Foresatte og blev den 24. om Eftermiddagen tilligemed General Boisdeffre stedet for Krigsministeren, for hvem han fik Lejlighed til at udtale, at han troede, at man var paa et galt Spor, og at Dreyfus efter hans Mening var uskyldig. Ministeren syntes at blive betænkelig ved at forfølge Sagen videre.



Henry.

Først den 29. Oktober foreviste du Paty Fotografiet af Følgeskrivelsen for Dreyfus. Denne erklærede, at han vel kunde se, at der var Lighed i Enkelthederne med hans Haandskrift, men han havde ikke skrevet Følgeskrivelsen. Han tilføjede, at han følte sig staaende over for en djævelsk Plan, og at „man havde stjaalet hans Haandskrift.“

Den følgende Dag kom du Paty igen og søgte at aflokke Dreyfus en Tilstaaelse ved at meddele ham, — hvad der ikke var sandt — at Krigsministeren var villig til at modtage ham, hvis han vilde tilstaa noget. Men Dreyfus svarede: „Jeg erklærer Dem endnu en Gang, at jeg er uskyldig, og at jeg ikke har noget at tilstaa.“

Indtil da havde Dreyfus' bestandige Svar altsaa været: „Jeg er uskyldig.“ Du Paty indsaa derfor, at der ikke var mere at udrette, og den 31. Oktober indsendte han en Beretning til Krigsministeren. I denne rapporterede han, hvad der var sket ved Dreyfus' Arrestation og Undersøgelsen i hans Hjem og fremhævede udtrykkeligt, at Fru Dreyfus ved denne Lejlighed havde vist en mærkværdig Koldblodighed og Karakterstyrke. Efter derpaa at have givet en Fremstilling af Dreyfus' militære Løbebane og økonomiske Forhold antydede han, at Dreyfus havde løse Forbindelser med Fruentimmer, og at dette i Forbindelse med Spil let kunde bringe Huller, der ikke kunde dækkes, i hans Budget. Han udtalte derpaa, at Dreyfus havde erkendt, at han havde noget Kendskab til de Punkter, der omtaltes i Følgeskrivelsen. Han havde indviklet sig i Modsigelse angaaende Haandbogen i Skydning, og bestemt erklæret ikke at kende noget til Sagen om Madagaskar. Til en Begyndelse havde du Paty kun vist ham enkelte Punkter af Følgeskrivelsen, og han havde derved udtalt sig ubestemt og bestandig været *en garde*. Men, da hele Følgeskrivelsen blev vist ham, erklærede han, at man havde stjaalet hans Haandskrift, og han nedkaldte Guds Forbandelse over du Paty og hans Slægt samt truede med, at hans Race vilde hævne sig paa du Patys.* Beretningen sluttede med: „Da mit Hverv synes mig at være endt, har jeg den Ære, Herr Minister, at sende Dem Beretning om denne Sag, for at De kan bestemme, hvad der videre bør foretages.“

Men da du Paty afsendte denne Beretning, var saavel han som Major Henry vidende om, at General Mercier var bleven betænkelig ved at forfølge Sagen videre, og derfor tyede de til Pressen for at tvinge Sagen frem, om end af forskellige Bevæggrunde.

Major Henry vidste godt, hvem der havde skrevet Følgeskrivelsen, vidste, at det var Major Esterhazy, med hvem han havde staaet i Forbindelse i mange Aar.



Du Paty de Clam.

* Det turde være meget tvivlsomt, om Dreyfus har brugt et saadant Udtryk; men det er i alle Tilfælde første Gang, at den Omstændighed, at Dreyfus var Jøde, kom frem i denne Sag.

Om Henry havde været med til at skaffe Esterhazy de Oplysninger, der tales om i denne, er ikke opklaret. Men det synes at have været Henry i højeste Grad magtpaaliggende at faa Mistanken henledet paa Dreyfus og at faa ham dømt, thi derved vilde Esterhazy være frelst.

Du Paty var vistnok gaaet til sit Hverv i god Tro, men han manglede Betingelserne for at udføre det, thi han stillede sig ikke som den upartiske Instans, der vil søge Sandheden, fordi hans Ærgerrighed og store Forfængelighed kom med i Spillet. Han gik nemlig ud fra, at lykkedes det ham at faa bevist, at Dreyfus var skyldig, vilde det føre til, at han vilde opnaa hurtig Forfremmelse.

Begge Officerer, Henry og du Paty tyede altsaa til Pressen for at faa den offentlige Mening til at tage Parti imod Dreyfus, thi saa var han dømt. Sagen var ikke vanskelig: Til den ene Side behøvede man kun at paakalde det nationale Forsvars Interesser for at være sikker paa Støtte hos alle dem, der i fanatisk Fædrelandskærlighed vilde raabe paa Dom uden at forlange Beviser for Skyld. Til den anden Side behøvede man kun at pege hen til, at Dreyfus var Jøde for at være lige saa sikker paa at faa ham dømt uden Dom af det endnu mere fanatiske klerikale Parti.

Major Henry gjorde Begyndelsen. Den 28. Oktober skrev han til Redaktøren af „Libre parole", Herr Papillaud:

„Min kære Ven!

Jeg har sagt Dem det rent ud: Det er Kaptajn Dreyfus, som bor i Nr. 6, avenue de Trocadero, han er bleven arresteret den 15. Oktober for Spioneri, som er sat i Fængsel i Cherche-midi. Man siger, at han er paa Rejse, men det er en Usandhed, fordi man vil neddysse Sagen. Hele Israel er i Bevægelse.

Deres
Henry.

Benyt min lille Meddelelse hurtig."

Den følgende Dag, den 29., indeholdt „Libre parole", der er Antisemiternes Organ, følgende Linier, der var undertegnede af Papillaud: „Er det sandt, at der fornylig er foretagen en meget vigtig Arrestation efter Ordre fra de militære Myndigheder? Det arresterede Individ er anklaget for Spioneri. — Dersom Rygtet er sandt, hvorfor iagttager da de militære Myndigheder en saa fuldstændig Tavshed? Et Svar er nødvendigt."

Nu tog „l'Eclair" fat. Den 30. fandtes der en Artikel med Overskrift „Højforræderi":

„Flere Blade har offentliggjort en Notits paa nogle Linier for at faa oplyst, om der ikke er foretagen en vigtig Arrestation for Højforræderi. Arrestationen er holdt hemmelig. — Desværre er Efterretningerne nøjagtige, og Sagen er langt alvorligere, end det opstillede Spørgsmaal giver Anledning til at tro. En Officer, der dog ikke er højtstaaende, sidder i Øjeblikket fængslet i Cherche-midi. Han har begaaet den afskyeligste Forbrydelse, en Officer kunde begaa: han har ladet sig bestikke til at forraade sit Fædreland. — Undersøgelsen, der er ført hemmelig, er sluttet, Sagens Akter samlede, det materielle Bevis foreligger. — Denne Officer, der har gjort sig skyldig i Højforræderi, vil om kort Tid blive stillet for Krigsretten i Paris. Da vil man have den Sorg at se denne udfoldede Skændselsgerning i Dagens klare Lys. Det er godt, at den Hemmelighed, hvormed man har omgivet denne pinlige Sag, bliver opklaret. Det er Herr Cochefert, som har foretaget Arrestationen af Forbryderen. Denne har i Begyndelsen nægtet alt, men senere har han, overbevist af Kendsgerningerne, gjort en Tilstaaelse."

Denne Artikel blev den 1. November aftrykt i „Libre parole" med følgende Tilføjelse: „Det var det Spørgsmaal, vi opstillede Mandagen den 29. Oktober, og paa hvilket Krigsministeriet har vogtet sig vel for at svare. Fra i Søndags havde vort Blad Underretning om denne Arrestation; men i Betragtning af den alvorlige Anklage, Navnet paa den Skyldige og hans Kvalifikationer, vilde vi — og man vil forstaa vor Tilbageholdenhed — afvente Resultatet af Forespørgslen. Idag har vi ikke længere samme Grund: „l'Eclair har talt. Ja, Rygtet har talt Sandhed. Ikke mindre er det sandt, hvad l'Eclair har sagt, Sagen har intet Sidestykke. Det er kun en storartet Undtagelse. Denne Mands Forbrydelse brændemærker ham selv. Det er derfor, at Hæren forlanger en Afsoning, som den vil skal være eklatant."

Krigsministeren, General Mercier lod nu høre fra sig. Natten til den 2. November meddelte det officiøse Blad „Agence Havas": „Alvorlig Mistanke har begrundet Arrestationen af en Officer af den franske Hær, der er mistænkt for at have meddelt Udlændinge nogle Aktstykker af liden Betydning, men fortrolige Undersøgelser fortsættes med den Diskretion, som Sager af en saadan Natur kræver, og en Løsning kan ventes at foreligge inden meget kort Tid.

Allerede samme Dag, den 2., svarede „l'Eclair": „Hvem er det, man vil bedrage? Hvad er det, der foregaar? Hvilken Indflydelse er det, man allerede bøjer sig under, saa at man vover saaledes at forvrænge Sandheden? Hvad vil foreløbig Arrestation sige, da Arrestationen er sket for over 14 Dage siden efter en omhyggelig Undersøgelse og da Tilstaaelsen er aflagt? Man skulde altsaa ikke holde Forræderen, der har tilstaaet, i Arrest? Skulde det være Lønnen for, at han har behaget at tale? — Istedetfor

at tænke paa Frigivelsen af denne Usling, skulde man tænke paa den Straf, der skal ramme ham. Krigsministeren vil, at der skal statueres et skrækindgydende Eksempel. Derfor føler vi os overbeviste om, at den mærkelige Notits, der er offenliggjort i Agence Havas, hverken har eller vil faa Ministerens Billigelse. For at forklare sig den maa man tro, at man søger at øve Indflydelse saa vel paa Regeringen som paa den offenlige Mening. — Den Anklagede, *som er Jøde*, hedder Alfred Dreyfus. Han var Kaptajn i 14. Artilleriregiment og ansat i Krigsministeriets 1. Bureau (Mobiliseringen). Denne Officer har ikke handlet af Nød. Han er rig og godt gift. Hans Svigerfader er Diamantkøbmand, han har 2 Børn. Hans Hustru kender ikke Grunden til hans Fraværelse; hun har søgt Tilflugt hos sin Fader. Det er ikke Pengesorger, som har bragt ham til at begaa sin afskyelige Handling. Denne Mand er et ejendommeligt Subjekt for Psykologernes Studium. Forbrydelsen foreligger; den er begaaet. Hvilken Betydning har den for det nationale Forsvar?"

„Libre parole" lod ogsaa høre fra sig: Det skrev: „Iaftes modtog vi Bekræftelsen paa den uhørte Forbrydelse. Den Officer, der er arresteret for Forræderi, er ansat ved Krigsministeriets Generalstab. Man fortæller, at han er sendt til Udlandet. Man vilde neddysse Sagen, fordi *Officeren er Jøde*. Søg mellem Dreyfuserne, Meyerne eller Levyerne, og De vil finde ham. Efter at have været arresteret i 14 Dage, har han aflagt fuldstændig Tilstaaelse, og man har absolute Beviser for, at han har solgt vore Hemmeligheder til Tyskland. Hvad man end siger, saa sidder han i Cherche-midi, men ikke under sit eget Navn. Man vil lade ham trække sig tilbage til Mühlhausen, hvor hans Familje bor."

Det var Henry og du Paty, der havde inspireret disse Artikler, og der var ingen, der kunde tage Dreyfus i Forsvar, fordi ingen kendte Sagen. Havde man kunnet oplyse Offentligheden om, at Dreyfus først den 29. Oktober var bleven gjort bekendt med det Aktstykke, hvorpaa Anklagen begrundedes, og at han saa langt fra havde afgivet nogen Tilstaaelse, at han tværtimod bestandig havde hævdet sin Uskyldighed, saa kunde der være rejst en Diskussion om Sagens Sammenhæng. Nu var der ingen, der tog Dreyfus i Forsvar. Selv de Blade, der som Figaro senere har været ivrigst til at forsvare hans Uskyldighed, stod den Gang som hans Modstandere, og Følgen blev, at Dreyfus var dømt af den offentlige Mening, inden hans Sag var gjort til Genstand for retslig Undersøgelse. Men Skylden derfor kan ikke paabyrdes den franske Generalstab, den rammer udelukkende den franske Presse, der var lettroende nok til at fæste Lid til Meddelelser, der kom fra Henry og du Paty.

Efter at Pressen havde taget Sagen paa denne Maade, var der for Krigsministeriet intet andet at gøre end at forfølge den.

Den 2. November sendte Ministeren Sagen til Gouvernøren i Paris, General Saussier. Denne befalede den følgende Dag, at den skulde gøres til Genstand for Undersøgelse af Rapportøren ved den første Krigsret, Major d'Ormeschville. Han afhørte 23 Vidner, hvoriblandt Major Henry. Denne indskrænkede sig dog til at erklære, at han henholdt sig til den Rapport, han havde afgivet om Samtalen mellem ham og Dreyfus under Kørslen til Cherche-midi.

Major d'Ormeschville fortsatte ganske i du Patys Spor, idet han betragtede det som givet, at Dreyfus var skyldig.

Han søgte Oplysning blandt Generalstabens Officerer for at faa Beviser for, at Dreyfus havde givet Meddelelse om de 5 Punkter, der omtaltes i Følgeskrivelsen, men det lykkedes ikke at faa konstateret mere, end at Dreyfus kunde have givet dem.

Major Henry havde meddelt, at Følgeskrivelsen var skreven i April 1894. Uden at søge dette bevist adspurgte d'Ormeschville Dreyfus med dette som Udgangspunkt om Følgeskrivelsens Indhold. Det gav Anledning til, at Dreyfus erklærede, at han ikke havde skrevet Skrivelsen, og at det var ham positivt umuligt at skrive den paa Grund af dens Slutning. „Jeg staar i Begreb med at rejse til Manøvrerne" — thi han havde ikke deltaget i Manøvrerne i 1894, men kun i en Generalstabsrejse i den sidste Halvdel af Juni Maaned. Han havde her set Kanon 120 m/m, men ikke ved Skydning, og derfor kunde han ikke have nogen Mening om, hvorledes Bræmsen fungerede. Han var først i Juli Maaned 1894 bleven ansat i 2. Bureau, der havde med Besætningstropperne at bestille, og det var først i September f. A., at det var bleven ham overdraget at beskæftige sig med dette Spørgsmaal. Først i Juni Maaned 1894 havde han erfaret, at det var Hensigten at afskaffe 2 Regimenter Pontonnerer og oprette 24 nye Feltbatterier, men han var endnu bestandig uvidende om hvilken Formation, man agtede at give Feltbatterierne. Han havde aldrig læst noget eller havt noget mellem sine Hænder, der angik Madagaskar, og ligesaalidt havde han været i Besiddelse af Forslaget til en Haandbog i Skydning med Feltartilleriet.

Da d'Ormeschville foreviste ham Følgeskrivelsen i Original og spurgte, om han vedkendte sig at have skrevet den, svarede Dreyfus: „Jeg véd med min Sjæl og Samvittighed, at jeg ikke har skrevet den, og derfor er det heller ikke min Haandskrift. Jeg har dannet mig tusinde Hypotheser om Oprindelsen til denne Skrivelse. Men med min Hjerne alene kan jeg ikke komme til Klarhed i denne Sag. Gerne vilde jeg ofre min Familje og mit Liv for at lære at kende den



Fru Dreyfus.

elendige Forfatter til denne Skrivelse. Er det et Falskneri, eller hvad er det? Jeg er ude af Stand til at løse denne Gaade. I 6 Uger har jeg staaet overfor denne Hemmelighed, i 6 Uger har jeg lidt det skrækkeligste Martyrium, som kan lægges paa en Uskyldig. Jeg er Elsasser af en Familje, der har protesteret mod Afstaaelsen; jeg har opgivet min Stilling i Elsass for at tjene mit Fædreland med Opofrelse. Jeg er idag som igaar værdig til at føre Soldater i Kampen."

For at faa Oplysninger om Dreyfus private Liv havde man benyttet en Agent (Spion) Guénée. Denne havde afgivet en Rapport, der var meget detailleret, hvori han søgte at vise, at Dreyfus saavel før som efter sit Ægteskab havde været en Fruentimmerjæger, og at der blandt de Damer, han havde staaet i Forbindelse med, fandtes en Udlænding og en Dame, der var mistænkt for Spionage. Desuden meddelte Guénée, at Dreyfus kom i de Klubber i Paris, hvor der spilledes højt Spil, og at han var Spiller, og at hans Svigerfader havde maattet betale hans Spillegæld. Denne Rapport optog d'Ormeschville omtrent helt og holdent i sit Anklageskrift. Men han omtalte ikke med et Ord, at disse Forhold ogsaa var blevne undersøgte af Politipræfekt Lepine, og hans Rapport gik i en helt anden Retning. Lepine erklærede, at Dreyfus ikke besøgte Spilleklubberne, og at han overhovedet ikke spiller. Derfor var det Usandhed, naar man fortalte, at Dreyfus Svigerfader havde maattet betale hans Spillegæld. Det var en Navneforveksling, der var Aarsag i denne Beskyldning mod Dreyfus. Om Dreyfus løse Forbindelser kunde man ikke udtale noget bestemt. Man havde faaet oplyst, at Dreyfus havde staaet i Forhold til en eller to Damer, og Lepine kunde bestemt erklære, at disse Damer ikke tog imod Penge eller blev underholdt af Dreyfus. Lepine havde konfereret med Major Henry om Sagen, og havde afgivet sin Rapport til ham. Men denne Rapport blev skaffet af Vejen, saa at Guénées Rapport stod som det afgørende, uagtet han ved Forhørene maatte erklære, at han var ude af Stand til at angive af hvem, han havde sine Oplysninger. Heldigvis havde Lepine gemt Koncepten til sin Rapport i Politipræfekturet, og den kom frem under de senere Undersøgelser.

Da det saaledes ikke var lykkedes d'Ormeschville at tilvejebringe noget Bevis for Anklagens Rigtighed eller at faa Dreyfus til at give anden Erklæring, end at han var uskyldig, fremhævede han i sit Anklageskrift, at Dreyfus under Forhørene havde tet sig paa en besynderlig Maade, havde søgt at gaa udenom Spørgsmaalene, havde søgt at skjule Sandheden, og hver Gang, man var paa Veje til at fange ham, forstaaet at trække sig ud af Vanskelighederne ved sin Aands Smidighed.

Alle de her omtalte Momenter ere uddragne af d'Ormeschvilles Anklageskrift, som han sluttede med: „Kaptajn Dreyfus er intelligent, han besidder en forbausende Hukommelse og taler flere Sprog, navnlig tysk; han kan Italiensk til Bunds, uagtet han siger, at han kun har svagt Kendskab dertil. Han har en meget sindig, ja, endog underdanig (obsequieux) Karakter, som passer særligt ved Spionageforretningen med fremmede Agenter. Dreyfus var derfor særlig anlagt for den elendige og skammelige Mission, som han har fremkaldt eller modtaget og som, heldigvis for Frankrig, den Opdagelse, man nu har gjort, har forhindret ham i at bringe til en heldig Ende."

Anklageskriftet blev sendt til Paris' Gouvernør, der den 4. December befalede at Sagen skulde paakendes af den 1. Krigsret, der bestod af 7 Medlemmer; Chefen for det 129. Infanteriregiment, Oberst Maurel, var Præses.

Krigsretten traadte sammen den 19. December.

Sluttes.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



Den franske Konsejlspræs. Waldeck-Rousseau.

DET NY FRANSKE MINISTERIUM er da, efter næsten 14 Dages Kamp og Strid, endelig blevet dannet. Og det blev *Waldeck-Rousseau*, der blev dets Chef.

Waldeck-Rousseau, der er en af Paris' fineste og dygtigste Advokater, har længe været en politisk Figur af Rang i Paris. Han har været Konsejlspræsident to Gange før, været Justitsminister og endog en Gang for Alvor Kandidat til Præsidentværdigheden. Han, der er en ivrig Dreyfus-Forsvarer, vil ganske sikkert vide at fuldføre det Hverv, der paaligger ham: at faa Kassationsrettens Dom eksekveret og Dreyfus frifundet og givet tilbage til Friheden.

Alligevel er Waldeck-Rousseaus Navn ikke det vigtigste, ikke engang det interessanteste i det ny Ministerium.

Det vigtigste Navn er *General de Gallifets*. Den gamle General, der nu, sammen med General *Jamont*, betragtes som Frankrigs dygtigste Strateg og som den eventuelle Overgeneral i en Krig, der maatte komme inden 7 Aar, har fornylig offentlig kundgjort sin Dreyfus-Venlighed. Der har været Tale om, *enten* at lade alle de Officerer straffe, der har forbrudt sig i Dreyfus-Affæren, *eller*, for at bruge et mildt Ord, at lade dem løbe. Med General de Gallifet som Krigsminister er der ingen Tvivl om, at den strenge Ret vil faa sin Gang, og at Frankrig vil vide, ikke blot at lade de Uskyldige faa deres Ret men ogsaa Forbryderne deres Straf.



Den franske Krigsminister de Gallifet.

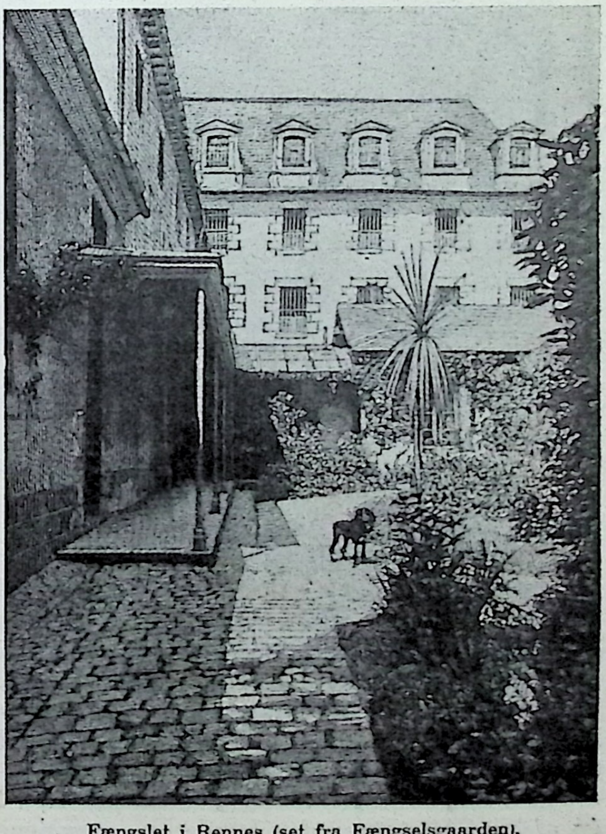
Det interessanteste Navn er Millerands. Den rødsocialistiske Bladredaktør og Deputerede er bleven Handelsminister. Det er første Gang, ikke blot i Frankrig men i hele Verden, at en Socialdemokrat faar betroet en Ministerportefølje. Ganske vist betyder det jo i *Realiteten* ikke stort at være fransk Minister, men ikke desto mindre er Forsøget jo ganske interessant.



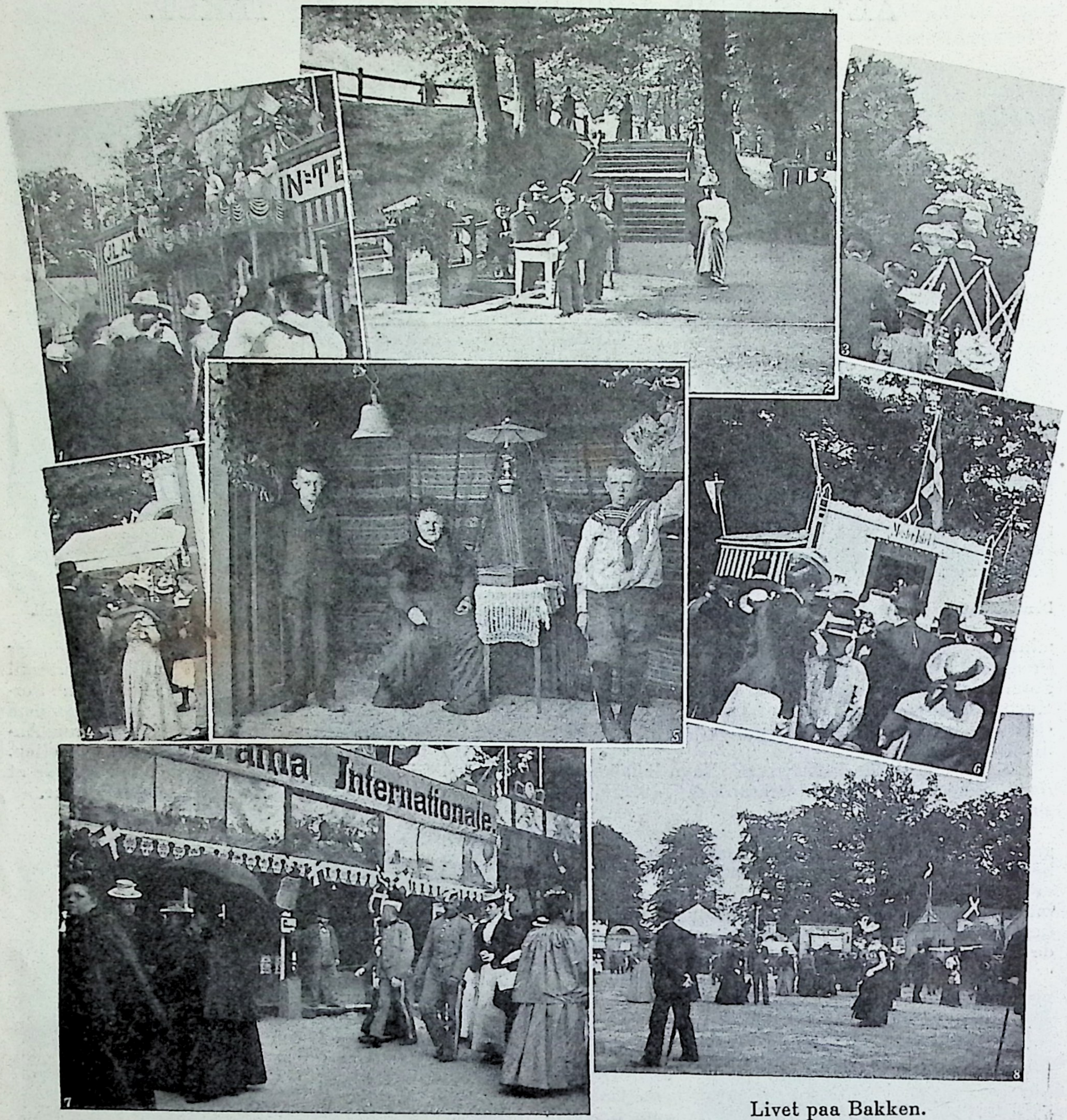
Den franske Handelsminister Millerand.

* * *

MED yderste Omhyggelighed sørgede de franske Myndigheder for at Dreyfus saa hemmeligt som mulig overførtes til Fængslet i Rennes. Retssalen og Fængslet staa i Forbindelse med hinanden, saaledes at Fangen gennem en lille Dør, som særlig er bleven anbragt i denne Anledning, kan føres direkte fra Fængslet ind for Retten. Fængslet i Rennes synes efter hosstaaende Billede at dømme, at byde paa yderst tiltalende Omgivelser.



Fængslet i Rennes (set fra Fængselsgaarden).



Livet paa Bakken.

1. Familien Kronemann indbyder. 2. Kirsten Pils Kilde. 3. Ballonudsalg. 4. Udfor Teltene. 5. Affekattermadammen. 6. Mester Jakel-Forestilling. 7. Garden rykker frem. 8. Vue over Bakken.

Dyrehavsbakken St. Hans Aften.

Fra gammel Tid, fra Hedenolds Dage, har det været Skik at fejre Aarstidernes Skiften ved glade Fester; disse Fester bevaredes ogsaa, efter at Kristendommen havde vundet Udbredelse, om end deres Karakter og Betydning blev en anden.

Her i Skandinavien hørte Midsommerfesten til én af Hovedfesterne; den havde en overvejende religiøs Karakter og stod i nøje Forbindelse med den andre Steder fra kendte hedenske Soldyrkelse; man tændte sine Baal Aftenen før St. Hansdag og mente derved at sikre sig mod den kommende Sommers onde Aander; Dyr og Mennesker, som man troede besatte, førte man gennem Ilden, og saaledes blev de atter sunde og raske.

Disse Skikke holdt sig ogsaa, efter at Midsommerdagen af Kirken var bleven knyttet til Johannes Døberens Navn; den romersk-katolske Kirke fejrer nu den 24. Juni som hans Fødselsdag, medens den byzantinske Kirke højtidelig-



De sidste Gæster paa Bakken St. Hans Nat. (Fotograferet om Natten paa Dyrehavsbakken).

holder den som den Dag, paa hvilken han blev halshugget.

I tidligere Tid, navnlig i Tyskland, holdtes St. Hansfesten under stor Tilslutning endog fra Øvrighedens og de tyske Fyrsters Side. Paa Byernes Torve rejstes Baalene, og rundt om dem dansede og sang Borgerne med selve Byens Borgmester i Spidsen; man sprang gennem Ilden for derved at rense sig fra alle onde Sygdomsstoffer; de unge Brudepar foretog paa denne Dag de samme Ceremonier for derved at gøre deres ægteskabelige Liv lykkeligt; man kastede Blomster, Urter, Hestehoveder, Knokler, ja endog levende Dyr paa Ilden som Offergaver, og Asken strøedes paa Marken for at gøre den fugtbar.

I Skandinavien fejredes St. Hansfesten hele den lyse Sommernat, og endnu ser man hver St. Hansnat de flammende Baal langs Sverigs og Danmarks Kyster.

Københavnerne have i de sidste 15 Aar regelmæssig holdt St. Hansaften paa „Bakken", og nægtes kan det ikke, at det var et mylrende og larmende Folkeliv, der rørte sig derude den sidste St. Hansaften. Ikke mindre end 10,000 glade Københavnere og Københavnerinder vare dragne til Skovs af Lyst til selv at give sit Bidrag til den larmende Folkefest eller af Nysgerrighed efter at se „Bakken" en saadan Aften.

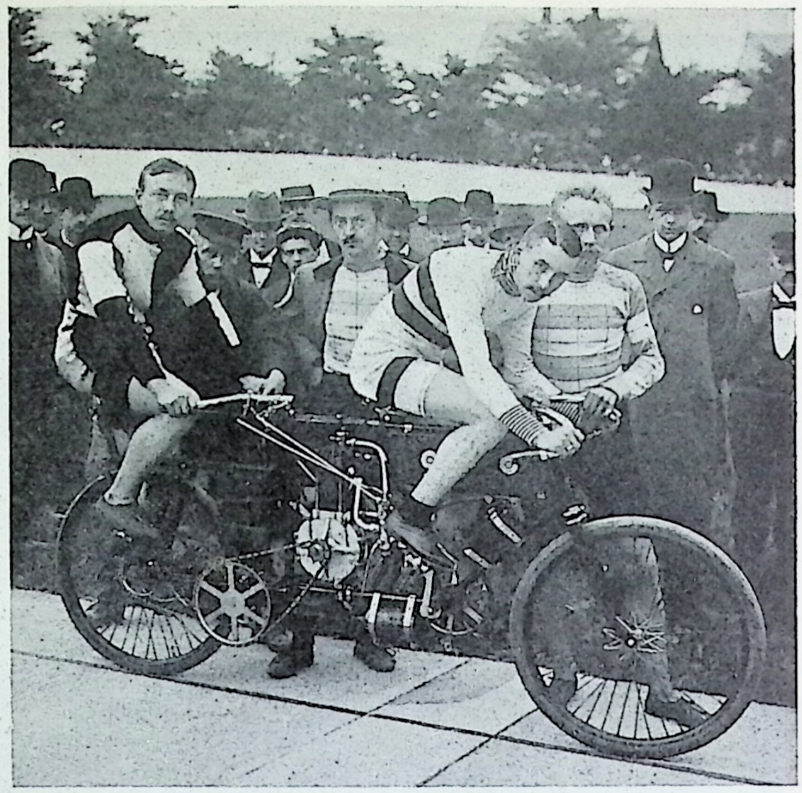
Teltholderne havde truffet alle Forberedelser til denne Fest, der efterhaanden er bleven en staaende Folkefest, thi St. Hansaften er „Bakken"s store Aften; den Aften skal der tjenes Penge, og derfor var ogsaa hele Apparatet sat i Funktion.

Det Liv, der rørte sig derude hin Aften, tør nok siges at være enestaaende; hvis en Udlænding tilfældig havde aflagt „Bakken" Besøg, maatte han i Sandhed være bleven forbavset og have dannet sig højst mærkelige Forestillinger om den danske Folkekarakter. Hver Festdeltager havde forsynet sig med et Horn, en Fløjte, en Skralde, en Skrigeballon, en Paafuglefjer eller en Pose Confetti, og man kan tænke sig, hvilken inferfernalsk Larm 10,000 Mennesker kan frembringe, naar de, trængte sammen paa Bakkens lille Omraade, af alle Livsens Kræfter og uafbrudt, Timer igennem, trakterede de nævnte Instrumenter. Lige til den tidlige Morgenstund fortsattes Spektaklet; det lykkedes nemlig kun de 9000 at naa hjem med Toget.

Teltholderne havde som sagt gjort sig store Anstrængelser, og de lønnedes med god Fortjeneste. Navnlig har Afsætningen paa de nævnte Spektakelinstrumenter været stor. Beværtningerne og Sangerindeteltene vare overfyldte, i Dansesalonerne dansedes utallige 5-Ører op, Rystetoddyerne ved Kildeøen skylledes ned i Mængde; man slog paa Tyrehoved og spillede paa Revolverbillard; man vejedes paa justeret Personvægt og erhvervede sig paa Skydebanerne Fortjenstmedaillen, naar man skød sine 4 Træffere i 6

Skud. — Den 56-aarige Julie Westermann slog endnu med Virtuositet sin Tromme, og den 72-aarige Madam Stein lokkede med sit uforlignelige Tysk-Danske, saaledes som hun har gjort det i de sidste 32 Aar sine „Bubligummer" ind til sin „Affekat" og Heksegynge.

Da de sidste Festdeltagere tog hjem, var den blege Maane forlængst forsvunden for den opgaaende hede Sol, Mosekonen bryggede ikke og Elverpigerne dansede ikke mere; kun hist og her saas endnu St. Hansblus glimte i det fjerne ovre paa den svenske Kyst.



Den første Motor-Tandem paa Ordrupbanen.

En Pariserstjerne.



Danserinden *Otero* i et af sine nyeste Numre.

Af Dagens Krønike.

SKØNT vi ellers herhjemme har haft Ord for at følge godt med paa Cylesportens Omraade, har vi dog i én Henseende været agterud, idet Motorpacen, der i det sidste Aar har vundet Indpas paa Udlandets store Baner, hidtil har været ukendt hos os.

Dansk Bicycle Klub, der saa ofte har vist sig som en banebrydende Klub, er ogsaa Nr. 1 til at præsentere det ny Fænomen for vort Publikum. Præsentationen fandt Sted ved Væddeløbene paa Ordrupbanen Søndag den 25. Juni, idet de to Berliner-Cyclister, *A. Hansen* og *Mündner*, af hvilke den førstnævnte er dansk født, benyttede en Motortandem til Pacening under et Tandemrekordridt over 25 Kilometer.

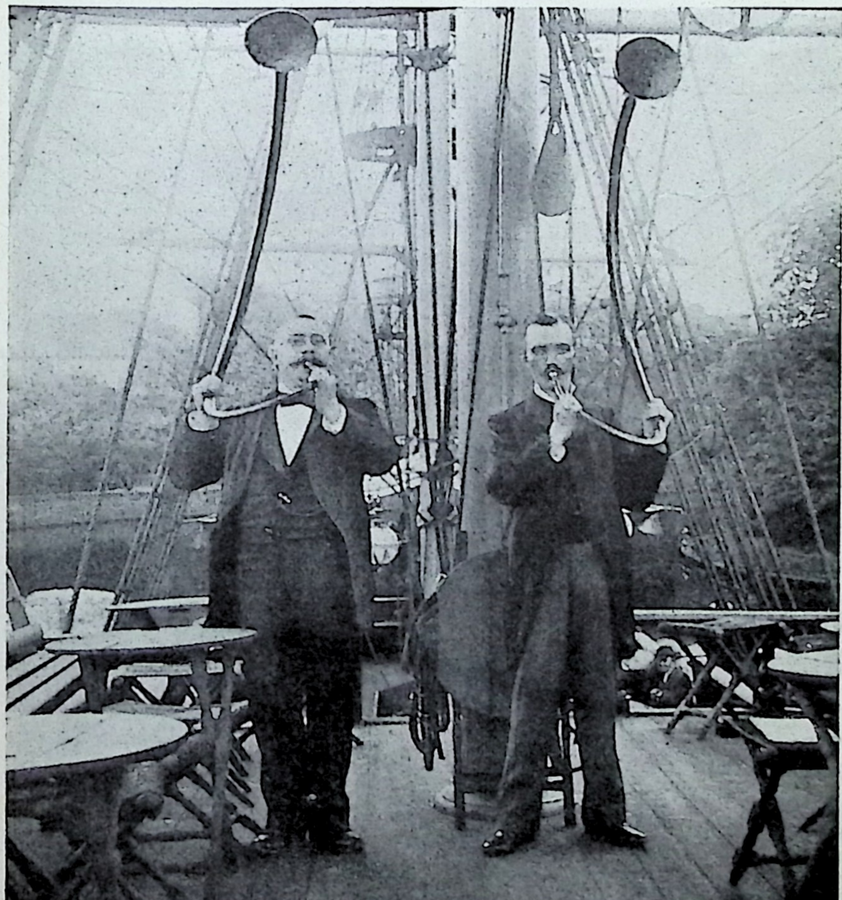
Motortandem'en, der drives frem ved Hjælp af Benzin, er lige som en almindelig Tandem bemandet med to Ryttere, af hvilke den forreste fungerer som Styrmand, medens den bageste er ivrigt optaget af at passe Motoren og regulere Farten. Til Forbauselse for Tilskuerne maatte de to Ryttere tillige træde Pedalerne, hvilket selvfølgelig

sker med meget ringe Kraftanstrengelse, skønt Maskinen har en Udveksling af 144", som nok er nødvendigt for Styringens Skyld, navnlig hvis det uheldige Tilfælde skulde indtræde, at Benzinen pludselig skulde nægte at gøre Tjeneste.

Motortandem'en, der hele Tiden giver en futtende Lyd fra sig som et stakaandet Lokomotiv, er ikke nogen smuk Maskine at se paa, men da dens Fart kan drives højt op og reguleres meget nøje, er den sikkert at foretrække frem for Pace ved Menneskekraft.

* * *

Det er ellers ikke lutter harmonisk Klang, som fra Tivoli-Fregatten vælder over imod Søens Bredder, men paa Sankt-Hansdagens Fest var Syngepigernes ikke fuldtud skolede Stemmemidler afløst af festligt klingende vellydsfulde Toner, som lokkedes frem af pompøse Lurer, der med stor Dygtighed trakteredes af fhv. Kapelmusikus *August Petersen* og Kapelmusikus *Christensen*.



Lurblæsning St. Hans Dag paa Tivoli-Fregatten.

Københavnerne, som i Aar blev narret for Palais-Koncerten paa de ægte Lurer, syntes at være omtrent lige saa glade ved de forlorne, og i tætte Skarer samlede Tivoligæsterne sig omkring Søen, idet de rettede Blikket ud mod Fregattens Dæk, hvor de to Musikere med de næsten mandshøje Instrumenter for Mund dannede det originale Tableau, som vor Fotograf har haft Held til at faa paa sin Plade.

Det nordiske Pressemøde.

Det første nordiske Pressemøde fandt Sted i Kristiania fra den 19. til den 23. Juni. Der var fremmødt omkring 250 finske, svenske, norske og danske Pressemænd, som fastslog en Del nyttige Bestemmelser for deres Fag og som i 3 Døgn i det herligste Solskinsvejr festede offentlig og privat til stor og gensidig Glæde for Værter og Gæster.

Specielt nævner vi Kong Oskars Fest paa Bygdø Kongsgaard, hvor Hofchef Frølich var Vært; „Aftenposten"s Redaktør, Hr. Schibsteds, Middag paa sit Landsted ude i Kristianiafjorden, og Kristiania Kommunes Middag paa sin storartede Ejendom, Frognersæteren, som i Højde med det bekendte Sanatorium Holmenkollen ligger paa en af Fjeldene i Byens Baggrund med glimrende, vidtstrakt Udsigt over Byen og Fjorden.

Paa vort Billede, som er udført efter Fotografi af den i Kristiania bosatte danske Fotograf Hilfling-Rasmussen, vil man lettelig genkende flere af de danske Deltagere i Mødet.



Det nordiske Pressemøde. — Foredrag i Universitetets Festsal.

Kendte Navne

fra By og Land.

Udnævnelse.

Dr. med. *Jens Schou*, som nylig udnævntes til Livkirurg hos Hs. Maj. Kongen er en Søn af Skoleinspektør Schou og født den 28. September 1854 i Vejle. 1872 blev han Student i Horsens med bedste Karakter og absolverede den medicinske Embedseksamen i Vintren 1879 med Karakteren Laudabilis. Det var særlig Kirurgien, som tiltrak sig den unge Doktors Interesse, og en Tid fungerede han som Reservekirurg ved Frederiks Hospital. Dog fik han ogsaa Tid tilovers til specielle Grene af Videnskaben, saaledes Orthopædien som skylder Dr. Schou flere nyttige Raad og praktiske Vink. Den egentlige Kirurgi blev dog altid Hovedsagen, og Dr. Schou har beklædt adskillige kirurgiske Embeder; han har bl. A. været Prosektor i normal Anatomi. Den 4. April 1884 disputerede han for Doktorgraden. Som Kirurg er Dr. Schou Repræsentant for den konservative Skole. Efter at have assisteret Professor Sylvester Saxtorph hos Hs. Maj. Kongen blev han ved Saxtorphs Fratrædelse udnævnt til Livkirurg hos Hs. Maj. Kongen. Tillige blev Dr. Schou Overkirurg ved St. Josephs Hospital og vil nu deltage i Konkurrencen om Professorposten i Kirurgi.


Dr. med. Jens Schou.

Som man vil se har Dr. Schou udfoldet en flittig kirurgisk Virksomhed, og med sin fremragende Dygtighed forener Dr. Schou en elskværdig personlig Optræden, som i høj Grad har bidraget til at skaffe ham en udbredt Praksis.

Dødsfald.

Et pludseligt Tilfælde bortrev nylig Kommandør *Sigurd Bojesen*. Allerede for en Del Aar tilbage var han traadt ud af Marinen, hvor hans Dygtighed og Kundskabsfylde havde gjort sig udmærket gældende, men hvor han kun opnaaede at stige til Kaptajn, idet man forbigik ham ved senere Forfremmelser. Krænket herover forlod han, pekuniært ganske uafhængig stillet, Marinetjenesten og kastede siden al sin Interesse over paa Politik. Den oppositionelle Bevægelse tiltrak ham og 1895 da han første Gang traadte aktivt frem, opnaaede han straks at skaffe sit Parti en Sejr, idet han i Frederiksbergkredsen fældede den tidligere Repræsentant, General Bahnson. Kommandør Bojesens gode Arbejde og vindende Personlighed skaffede ham indenfor de politiske Kredse mangfoldige Venner.


Kommandør Bojesen.

Departementssekretær, Kammerherre *S. J. A. Bøjesen*, som for kort Tid siden afgik ved Døden, 72 Aar gammel, har i ca. 40 Aar uafbrudt været knyttet til Udenrigsministeriet. Han var en Type paa en Embedsmand, der gennem sin lange Tjeneste i Staten, fuldstændig gik op i sin Gerning, punktlig til de mindste Detailler i al sin Færden og afholdt af alle sine Omgivelser i Ministeriet. I 1844 blev han Student; men da Treaarskrigen udbrød, meldte han sig i de Frivilliges Rækker, og først efter Krigens Slutning optog han sit afbrudte Studium og blev juridisk Kandidat 1859. Under de bevægede politiske Begivenheder i Fyrrerne var han en ivrig Deltager paa Billes Side, til hvem han stod i nært Venskabsforhold. Foruden Kommandørkorset og Dannebrogsordenen havde han mange udenlandske Ordener. Den i sin Tid bekendte Rektor E. Bøjesen var hans Halvbroder.


Kammerherre Bøjesen.

Direktør *Rudolf Rasmussen*, Chef for Svitzers Bjergningsentreprise, er afgaaet ved Døden under et Ophold i Norge ved Modum. Den afdøde gik som Dreng til Søs, og det lykkedes ham ualmindelig hurtigt at bane sig en Vej, saaledes at han efter forholdsvis kort Tid fik eget Skib at føre. Han traadte derpaa i Forbindelse med norske Søassuranceselskaber som rejsende Ekspert og blev paa samme Maade knyttet til det Svitzerske Firma. Efterhaanden som dette Selskab udvidede sin Virksomhed blev han en mere og mere betroet Mand. I 1881 udnævntes han til Inspektør, og i 1898 overdrog Selskabet ham den store Tillidspost som Chef for hele dets udstrakte Virksomhed. Hans Død vil i høj Grad blive beklaget af Selskabet og af alle Forretningsforbindelser, der vare knyttede til dette. Hos alle nød han en ualmindelig Agtelse baade som Forretningsmand og som Menneske.


Direktør R. Rasmussen.

Den unge, meget dygtige og afholdte Jernbaneembedsmand, Stationsforstander *C. Knudsen* i Øxendrup paa Fyen kom nylig af Dage ved et Ulykkestilfælde. Han havde været i Nyborg, og da han med Aftentoget derfra vendte hjem til sin Station, vilde han springe ud af Koupéen, for Toget endnu holdt stille. Springet forfejledes. Han kom ind under Hjulene, fik det ene Ben skilt fra Kroppen, førtes tilbage til Nyborg og døde paa Sygehuset dér, faa Timer efter.


Stationsforst. C. Knudsen.

Som ungt Menneske var han Sekondløjtnant ved Fodfolket. Sin Jernbaneuddannelse modtog han ved Lemvigbanen. Derfra udnævntes han til Stationsforstander paa den nye Nyborg—Svendborgbane (Øxendrup St.), og nu, fra 1. Juli, skulde han have været til Sæby som Forstander for denne Station.

Knudsen, der var barnefødt i Nyborg, blev kun ca. 28 Aar gl.

Han var en Mand med en stor Fremtidsbane for sig, og hans bratte Død vil vække Deltagelse paa mange Steder.

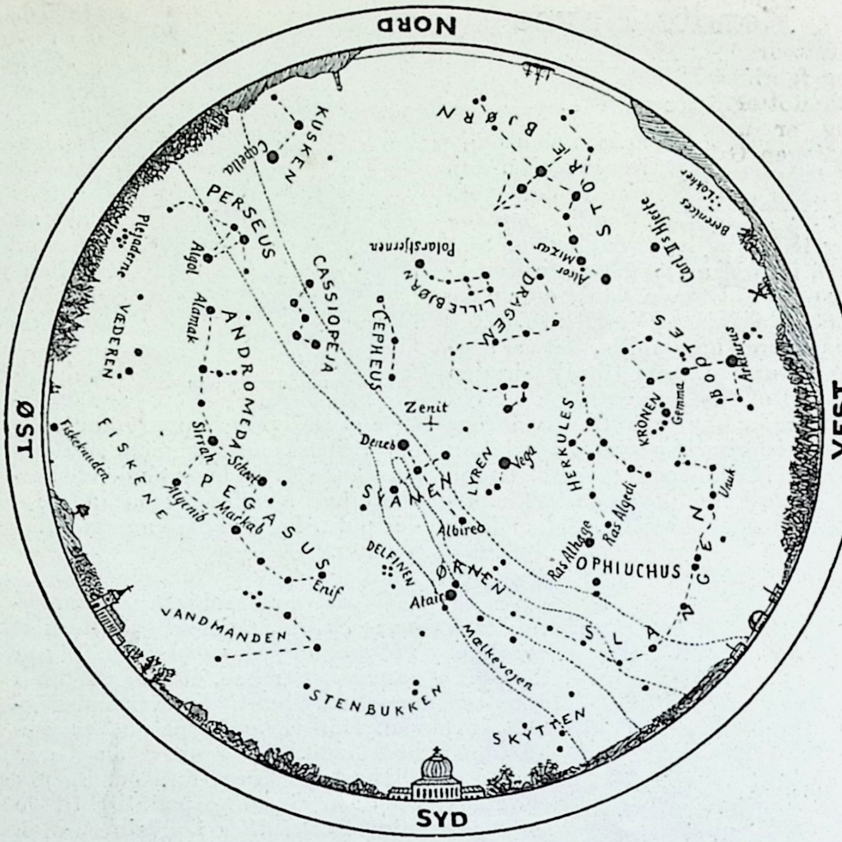
Jubilæum.

Den 1. Juli fejrede Prokurist og Kasserer *Rasmus Holmblad* sit 50 Aars Jubilæum i L. P. Holmblads



Prokurist R. Holmblad.

bekendte Forretning. Som 16 Aars ungt Menneske begyndte han sin Løbebane hos Firmaet og har uafbrudt siden 1849 virket for dette med en Dygtighed, som efterhaanden førte ham til den betroede Stilling som Prokurist. Som et smukt Bevis paa hans Interesse for Firmaet bør nævnes, at han, der nu trækker sig tilbage til Privatlivet, har oprettet et Legat paa 5000 Kroner til Minde om Etatsraad Laurits Peter Holmblad, hvoraf Renten paa dennes Fødselsdag 8. Juli skal uddeles til Arbejdere, der ere eller have været knyttede til Forretningen. Ligeledes har han alt tidligere af Interesse for Theater og Kunst stiftet et Legat for det kongelige Theaters Skuespillere og Skuespillerinder. Dog træde disse Legater først i Kraft ved hans Død.



7. Juli	Kl. 1 Nat.	23. August	Kl. 10 Aften.
22. „	„ 12 „	8. Septbr.	„ 9 „
7. August	„ 11 Aften.	23 „	„ 8 „

Fødselsdag.

Sognepræsten i Rønne, Pastor *F. V. Christensen* fyldte 26. Juni 80 Aar. Fra alle Sider stræbte man at vise den gamle afholdte Præst, hvor meget man har lært at skatte hans Virksomhed i Menigheden gennem 28 Aar. Navnlig i de grundtvigske Kredse, ikke alene paa Bornholm, men ogsaa trindt om i Landet er han en kendt Mand, der forstaar at samle Venner om sig. En Kreds overrakte ham paa Fødselsdagen en større Pengegave til Anvendelse efter eget Behag. Pastor C., der er teologisk Kandidat fra 1853, blev ved sit 25 Aars Jubilæum som Præst i Rønne udnævnt til Ridder af Dannebrog.



Sognepræst Christensen.

Jubilæum.

Fem og tredive Aars Virksomhed i Politiets Tjeneste er et Arbejde, som mærkes, og som vel kan trætte sin Mand, og det er da ganske naturligt, at man indenfor Politiets Kreds greb Lejligheden til at hædre Overbetjent *Vilhelm Bentzen*, da han nylig havde tilendebragt dette store Tidsrums Løb i dygtigt ihærdigt Arbejde for den Etat, som han tilhører. Den meste Tid har Bentzen gjort Tjeneste i Politiets 2. Afdeling og adskillige Gange har han været med til at paagribe farlige Forbrydere. Bentzens klare Hoved har været til god Nytte i 6. Kriminalkammers Arbejde.



Overbetjent Bentzen.

Stjernekortet.

Naar man betragter Stjernehimlen paa ovenstaaende Tider, saa vel som de mellemliggende Dage paa de tilsvarende Klokkeslet, ser man i ret Syd omtrent halvvejs op en meget klar Stjerne mellem et Par svagere i en ret Linje; det er *Ataïr* i *Ørnen*. Højere oppe staar det af fem Stjerner dannede store latinske Kors, som findes i *Svanen*, og hvis øverste Stjerne er *Denel*. En anden, endnu lysere Stjerne funkler næsten i samme Højde, men lidt hen imod Vest, og naar man finder, at der i dens Nærhed staar to smaa Stjerner, som med den klare danne en ligesidet Trekant, er man vis paa at have fundet *Vega* i *Lyren*, den klareste af alle saa højt paa Himlen staaende Stjerner. Lavt i Syd ses *Stenbukkens* Horn. — Mod Vest træffes i omtrent samme Højde som Ataïr den klare *Ras Alhage* i *Slangeholderens* Hoved; selve *Slangen* betegnes ved den meget lange Stjernerække langs den sydvestlige Horisont. Længere tilhøjre skinner *Arkturus* med stærk rødlig Glans. — Paa Nordhimlen (Kortet vendes) se vi *Karlsvognen* i *Store Bjørn* med Stangen i en noget løftet Stilling. Til højre i NNØ funkler *Capella* temmelig lavt, endnu lavere og mere i Retning af Øst er *Plejaderne* i Begreb med at hæve sig.

Af Planeterne gør paa de angivne Tider kun Saturn sig bemærket; den maa søges lavt i Sydvest til højre for Skytten og nærmer sig sin Nedgang.

Torvald Køhl.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 27 var

Overhovedet.

Ialt indkom 1152 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Fru Rasmussen, Pileallé 41, 3. 2. Præmie Augusta Jørgensen, Nørrevold 38, 3. København.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 42. Aargang 1898—1899. Søndagen den 16. Juli. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Indtryk fra 6. Juli-Festen.

4. Juli.



Landsoldater „en miniature“.

Jeg kan ikke kende denne By igen. Disse lange, lige Gader, der ellers synes saa døde og folketomme, vrimle allerede nu af Liv. Thi Fredericia er flyttet ud paa Gaden. Hver Mand har travlt med at pynte sit Hus med Gran og Flag og Bøg. Langs Gaderne rejser Flagalleer sig, og Guirlander slynger sig fra Stang til Stang.

Hver Nerve er spændt i Fredericia. Man giver sit yderste, ja mere end det mulige. Man vil vise dem, hvem Byen skylder sit Ry, at man ved dem Tak. Og alle arbejder de med derpaa. Hver yder sit. Hvert Hus faar sin Indkvartering. Her kommer vel i høj Grad til at gælde Ordene om Hjærterum og Husrum. Ofte vil Pladsen blive knap, men til jevne er godt og rede.

5. Juli.

Der kom i Dag tre Færger fra Øerne ved Middagstid, medens der ellers kun kommer én. Og alle var de fyldte. Og Tog kommer efter Tog, bringende de gamle. Man bliver selv glad og varm om Hjertet ved at se den Glæde, der lyser ud af deres Øjne. De gamle Erindringsmedaljer er pudsede blanke, mange bærer et lille Sølvkors paa Brystet. Det var Festtegnet i 1874. I 25 Aar har det ligget i Gemmerne, nu er det atter taget frem.



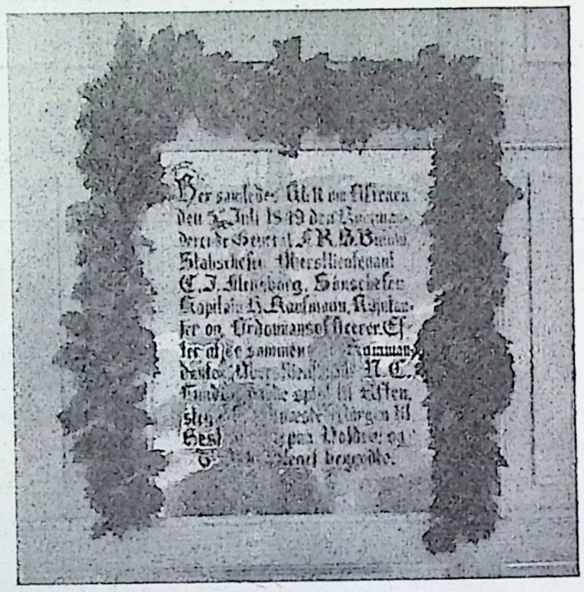
Veteraner ved Kæmpegraven.



Oberst Lundings Hus, hvorfra Officererne red ud til Kampen.

Jeg gaar ved Aftenstide op til Kæmpegraven, Fredericias Kvinder har pyntet den, som de pynter den hver 5te Juliaften. Men i Aar er Blomsterne komne viden fra. Gamle Krigere har bragt Roser og Kranse med til de faldne Fæller. De lægger dem paa Stensætningen, der hvor Kammeraternes Navn er indhugget i Granitten. Et Steds ser jeg en Krands, der bærer de meget talende Ord: Fra din Moder og fra din Datter. Og de gamle Krigere gaar langs Kanten og læser Navnene, indtil de træffer den, de søger, de, der stod ved Kompagniet og blev her. Og saa sætter de sig paa en Bænk inde paa Kirkegaarden og tales ved om Minderne. De var her i 49, mange var her i 1874 til Fest, og nu samles de atter vel for sidste Gang.

Oppe i et privat Hus finder en smuk og stilfuld Højtidelighed Sted. Det Hus staar endnu, hvor Oberst Lunding boede under Belejringen, hvor Bülow og hans Mænd samledes om Aftenen den 5te og hvorfra de Kl. 1 red ud til Slaget. Og her fejres „Aftenen før". I Stuens Væg er indsat en Kobbertavle, der melder om denne Aften. Under den staar to smaa friske Drenge, klædte som de Landsoldater, der slog Slaget, i de røde Trøjer og de blaa Bukser. Deres Bedstefader kæmpede med i Slaget, og den ene af dem er født paa selve 6te Julidagen. Og det Selskab der her er samlet, er saare interessant. Her

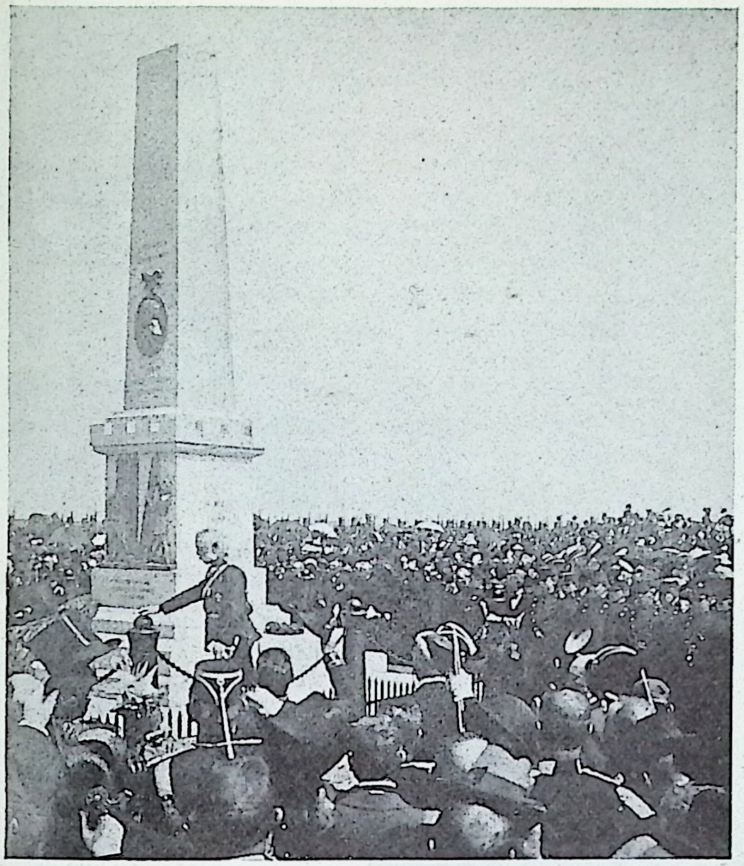


En Mindetavle i Lundings Hus.

er Pastor Bülow, der i 49 var sin Faders Adjudant, og for 50 Aar siden sad i den samme Stue. Her er Oberst N. P. Jensen, der tjente sine Sporer som ung Løjtnant i Slaget, som bragte de første 100 Fanger ind til Fæstningen. Her er den 81-aarige Kaptajn Hartmann, hans Skæg er endnu blondt, og hans Gang rank og spændstig. Her er Oberst Zeilau, og Kaptajn Beck og Kaptajn Petersen, som allesammen er Veteraner. Og her er ogsaa Lundings Familie forsamlet.



Fra 6. Juli-Festen i Fredericia: Veteran-Officerer, samlede i Lundings Hus.



Oberst N. P. Jensen taler ved Afsløringen af Mindesmærket for Oberst Lunding.

6. Juli.

Saa er Dagen der. Og er der med høj Himmel og klar Sol. Alle Gader er fyldte, og Dannebrog er over alt. Det vajer i de lange Flagalleer, det vejer fra Husene, dets hvid-røde Dug skinner frem fra Vinduerne, og de unge Damer er klædte i hvidt og rødt.

Et Par hastige Indtryk fra denne Dag.

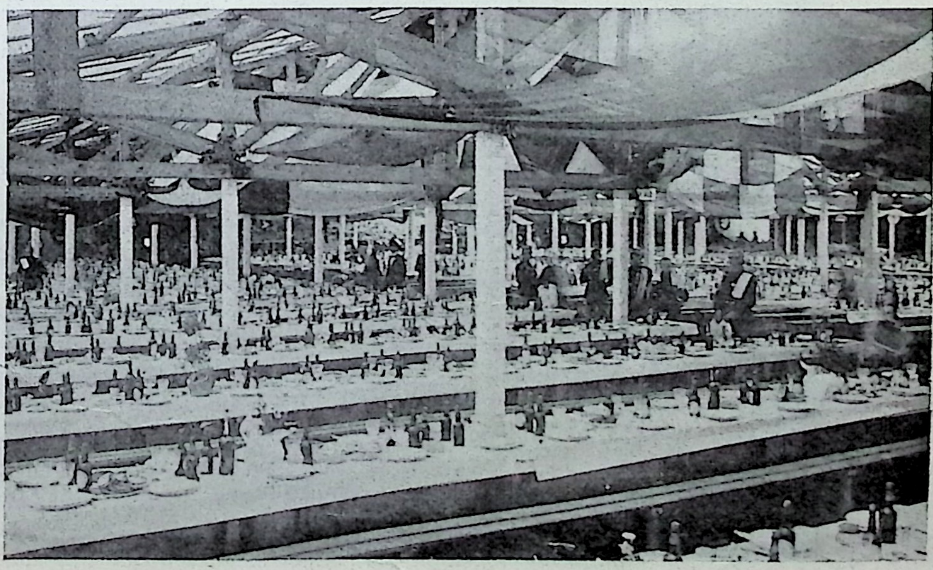
Oppe paa Voldens nordøstlige Punkt paa Danmarks Bastion har man rejst et Mindesmærke for Oberst Lunding, ham, hvis jærnhaarde Vilje omdannede disse opgivne Jordvolde til en Fæstning, og skabte Grundlaget for Sejren. I 50 Aar har han maattet vente paa sit Mindesmærke, men nu staar det paa den bedste Plads, her højt oppe, hvorfra man ser viden om over Slagmarken og Søen. Oberst N. P. Jensen holder Talen. Denne gamle ranke Militær med sit smukke, graasprængte Hoved ser fortræffelig ud, som han staar der og mindes den Mand, hvem han bragte de første 100 Fanger hjem fra Slaget. Da stod Taarerne den barske Kommandant i Øjnene. Disse Fanger var Lønnen for hans Arbejde. — Og Dækket falder, Kanonerne tordner atter fra Fredericias Volde, Bifaldsjublen stiger, medens løssluppne Brevduer flyver ud over Havet for at bringe Bud om Festen.

Jeg sad oppe ved Landsoldaten, og saa den store Procession drage forbi. Smuk var den helt igennem.

Først kom Børnene, Drengene med Flag i Hænderne, og Pigerne i hvide Kjoler med røde Skærf og Bælter. De kastede deres Roser ind over Gitteret. Og de spinkle Røster sang „Landsoldatens“ taktfaste Toner.

Nu kom de Gamle selv. Brune, vejrbidte, rynkede Ansigter, ude fra Landet var de fleste; men det var jo ogsaa væsentlig Bondesoldater, der kæmpede denne Kamp. Endnu er der Takt og Appel i deres Gang, disse Mænd paa 70 Aar og derover drager rask og hastigt forbi. Maaske er det Glæde, der giver de gamle Lemmer ny Kraft. De standser et Øjeblik, blotter Hovedet, ser op mod ham, der staar der frank og frejdig, med Bøgens Gren løftet over sit Hoved. Og det synes mig, som denne Statue i Dag er smukkere end ellers. Dette lyse, muntre Ansigt lever og smiler i Dag.

Og nu, da jeg ser denne Statue omgiven af dem, for hvem den er Udtrykket, sander jeg end mere end før, hvor genial den Kunstner var, der skabte dette Værk, skabte det netop saa jevnt



Fra 6. Juli-Festen i Fredericia: Teltet, hvori 4000 Veteraner beværtedes.



Veterantyper. Længst tilvenstre Chr. Christiansen, der stod Model til Bissens „Landsoldaten“.

og ligefremt, som det er.

„Om et halvt Hundred Aar kommer vi igen“, raaber en af de gamle op til Landsoldaten. Jeg tror det næsten, saa raske ser de ud. De giver sig ikke.

Fra Volden lyder Drøn paa Drøn. Krudtrøgens hvidgraa Skyer sænker sig over Huse og Mænd, og de gamle Krigere indaander med



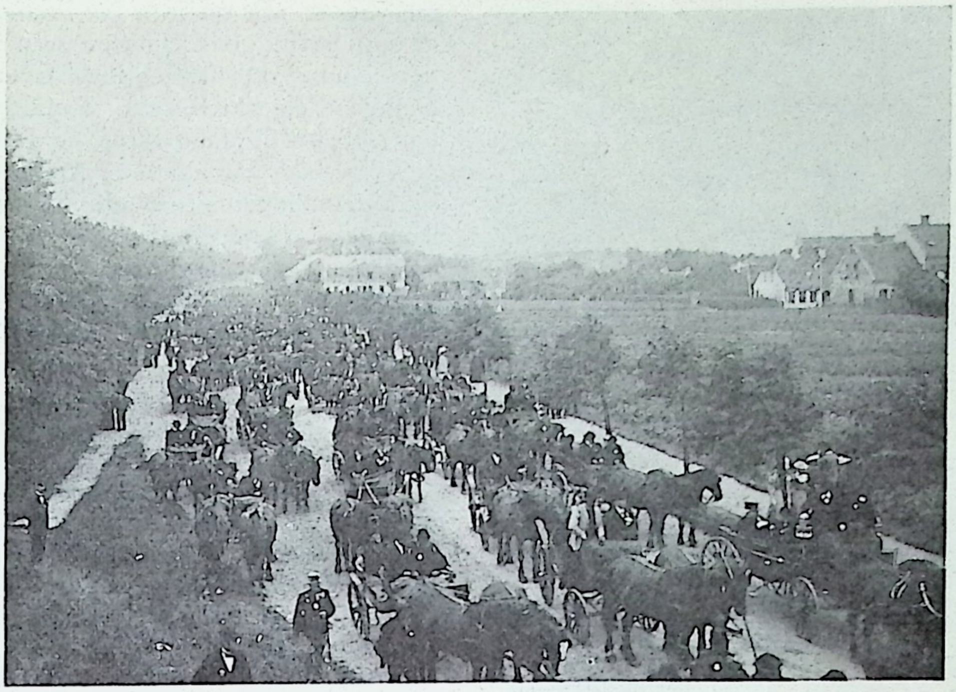
Veteraner om Bord paa Færgen.

Glæde denne kendte Luft.

Eftermiddagens og Aftenens Fest havde til Ramme det smukke Citadel, der til daglig er strengt afspærret for alle Uvedkommende, og Byens Lystanlæg. I dets Udkant var rejst et Kæmpetelt, der spændte over næsten en Tønde Land. Her spiste paa en Gang 4000 Mand, og hvad bedre var, alle fik til-



Fra 6. Juli-Festen i Fredericia: Parti af den store Procession.



Fra 6. Juli-Festen i Fredericia: Vogntoget.

strækkelig af den gode Mad.

Alt i alt har Dagen været „en Fest for de gamle, ikke en Fest paa de gamle“.

De var, trods Rejsen, oppe i Morges Klokken seks. Dagens Anstrengelser synes at være gledne sporløst hen over dem. De møder i Morgen igen Klokken seks til den næste Dags Fest.

7. Juli.

I Dag truer det med Regn, Vinden er gaaet betænkelig om i Syd, og Skade vilde det være, om ikke denne smukke Fest afsluttedes med godt Vejr.

Ved Middagstid stillede 400 Vogne oppe ved Kongens Port, for at køre Veteranerne ud over den Slagmark, hvor de satte Livet ud for 50 Aar siden, ud gennem den samme Aabning i Volden, ad hvilken de da rykkede ud.

Voldens Skrænter var klædte med Mennesker, og hver Vogn, der rullede ud, hilstes med Hurra og Viften.

Denne Køretur var sikkert Festens Glanspunkt for de gamle. Se, hvor de rejste sig op, strakte Hals, pegede: der rykkede vi ud, der laa Trælleskanse, der den store Gryde, der faldt Rye, der tog vi de første Fanger.

Hver Gaard, hvert Hus havde Flaget oppe, og foran Havens Hegn stod Gaardens Folk, unge og gamle og blottede Hovedet for Dagens Mænd.

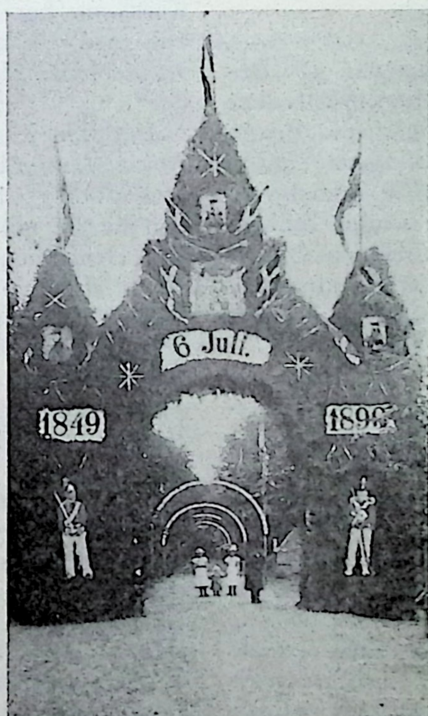
I Aften slutter Festen af, og det skal siges, at mere vellykket end denne Fest er forløbet, har næppe nogen Fest været. Ikke en Mislyd, ikke et Uheld og Fredericia har gjort sin Pligt, det har bravt sørget for dem, der kæmped for og bag dets Volde. Og Lønnen maa være den hjærtelige Glæde, som lyste ud af disse gamle. Jeg vil ikke bruge almindelige og stærke Ord, men ordret anføre, hvad en af de gamle, Jens Knudsen fra Bjerregrav, sammen med hvem jeg kørte over Slagmarken, sagde: „Det har været overdrevent storartet. Nu er jeg jo gammel, det højre Ben er stift, jeg fik en Kugle i det. Men jeg maatte herned, og jeg glemmer det aldrig. De har behandlet mig, som var jeg en Præst“.

Ikke et rosende Ord mere, de Ord faar tale for sig selv.

C.



Oberst Baggesen.



Æreporten.



Borgmester Scharling.



Oberstløjtnant Picquart.

Alfred Dreyfus.

Af Oberst N. P. Jensen.

Fortsættelse.

Krigsretten traadte sammen den 19. December. Under denne optraadte Advokat Demange som Dreyfus Defensor. Begge insisterede paa, at Forhandlingerne skulde ske offentlig, men, paavirket af Krigsministeren, besluttede Krigsretten, at Dørene skulde lukkes. Krigsrettens Forhandlinger overværedes af Oberst Sandherr og Major Henry paa Efterretningsvæsenets og af Oberstløjtnant Picquart paa Krigsministeriets og Generalstabens Vegne.

Grundlaget for Anklagen var — saaledes hed det i Anklageakten — Følgeskrivelsen, og de „materielle Elementer" var denne Skrivelse, „hvis Undersøgelse af Flertallet af Eksperterne, os, samt Vidnerne, som havde set den, frembød — fraregnet nogle tilfældige Uligheder — en fuldstændig Lighed med Kaptajn Dreyfus autentiske Haandskrift". Men, selv om dette var rigtigt, saa var det jo ikke dermed bevist, at det var Dreyfus, der havde givet de i Skrivelsen omtalte Oplysninger. Og kunde man end bevise, at Dreyfus havde været i Tjenststillinger, der gjorde det muligt for ham at blive bekendt med de omtalte Sager, saa var jo heller ikke dermed bevist, at han havde givet Oplysningerne. Desuden var det umuligt at tilvejebringe Overensstemmelse mellem Følgeskrivelsens Slutningsbemærkning om Afrejsen til Manøvrerne, og Fastholdelsen af, at Skrivelsen var affattet i April.

Forhandlingerne begyndte. Ligesom under Undersøgelsen saaledes hævdede ogsaa Dreyfus i Retten sin Uskyldighed, og hans Advokat støttede ham troligt heri, ikke blot fordi han var hans Defensor, men fordi det var hans inderste Overbevisning. Krigsretten syntes derfor vaklende og havde ingen Tilbøjelighed til at dømme Dreyfus paa Grundlag af det foreliggende Materiale. Da Major Henry mærkede dette, greb han ind.

Henry havde allerede én Gang udtalt sig under Forhandlingerne uden at fremføre noget nyt. Men en Bemærkning af en af Dommerne, Kaptajn Gallet, foranledigede ham til at forlange at blive afhørt som Vidne. Da hans Forlangende blev efterkommet, forklarede han, at en meget agtværdig Person var kommen til ham og havde bekræftet, at der var en Forræder i Krigsministeriet, og at han var ansat i Generalstabens 2. Bureau. Da Dreyfus netop havde været ansat i dette Bureau paa det Tidspunkt, Kaptajn Gallet havde berørt, forlangte han øjeblikkeligt, at Henry skulde nævne den Person, der havde vovet at fremsætte en saa ærerørig Sigtelse. Samtidig mindede han Henry om, at han som Vidne havde aflagt Ed paa ikke alene at vilde sige Sandheden, men den fulde Sandhed. Henry svarede: „Der er Ting, der er saa hemmelige, at man end ikke bør betro dem til sin Hovedbedækning". Derpaa lagde han den ene Haand paa Æreslegionens Kors, som han bar, vendte sig pludseligt, og, idet han med den anden Haand pegede paa Dreyfus, raabte han: „Jeg sværger, at Forræderen staar der".

Det var jo ikke muligt at føre en stærkere Anklage, men Beviset manglede, og Henry vidste kun altfor godt, at han ikke kunde føre det. Thi han havde sin Visdom fra, at den meget tvetydige Herr Guénée i sine Rapporter havde berettet, at en Herr de B. havde sagt ham, at de fremmede Militærattachéer havde Venner i 2. Bureau, der gav dem Oplysninger. Denne „agtværdige" Person, Herr de B, var hverken mere eller mindre end en Spion, der fik Penge for sine Oplysninger. Men hverken han eller Guénée havde nævnet Dreyfus Navn, og dog betænkte Henry sig ikke paa at stemple ham som Forræder.

Skønt Henrys Erklæring gjorde ikke ringe Virkning, var den dog ikke nok, til at man derpaa kunde begrunde en Domfældelse. Men de, der vilde have Dreyfus dømt, havde et andet Bevismateriale i Baghaanden.

I Begyndelsen af December 1894 lavede Major Henry efter Oberst Sandherrs Ordre og, som det synes, med Krigsministerens Vidende, det saa-



Dreyfus Defensor: Demange.

kaldte „dossier secret“*) mod Dreyfus ved af de indkomne Sager over Spionage at uddrage de Aktstykker, der *kunde* passe paa Dreyfus, hvorefter Major du Paty skrev en Kommentar, der bragte dem til at passe paa Sagen. Krigsministeren fik tilstillet en Afskrift af denne Kommentar.**)

Oberstløjtnant Picquart havde meddelt Krigsministeren og General Boisdeffre, at han ikke troede, at Krigsretten vilde dømme Dreyfus, fordi Beviserne var for svage. Derfor fik Krigsrettens Præsident, Oberst Maurel, tilstillet „Pakken Dreyfus“ med du Patys Kommentar. Muligvis var det Picquart, der overbragte den; han har ikke kunnet udtale noget bestemt herom, fordi de Skrivelser, han overbragte, altid var konvoluterede, uden at han fik meddelt Indholdet.

Forhandlingerne i Krigsretten afsluttedes den 22. December, hvorefter Dommerne trak sig tilbage for at votere, og først nu blev de bekendt med Pakken Dreyfus. Hvad den indeholdt — Picquart mener, at den ialt bestod af 4 Aktstykker foruden Kommentaren — er ikke bleven oplyst, fordi saavel General Mercier som Boisdeffre har nægtet at give Oplysninger derom. Men det vides med Bestemthed, at der var en Depeche, der indeholdt disse Ord: „den Slyngel D.“ (cet canaille de D.), der blev afgørende. Præsidenten, Casimir Perrier har nemlig forklaret, at General Mercier har meddelt ham, at denne Depeche blev forelagt Krigsretten, og en af Dommerne, Kaptajn Freystætter, har erklæret sig i lignende Retning. Denne Depeche lød: „Jeg beklager meget ikke at have set Dem før min Afrejse. Iøvrigt vil jeg være tilbage om 8 Dage. Vedlagt følger 12 Fæstningsplaner over Distriktet Nizza, som den Slyngel D. (cet canaille de D.) har givet mig til Dem. Jeg har sagt ham, at De ikke agter at optage Forbindelsen med ham. Han paastaar, at der maa være en Misforstaaelse, og at han vil gøre alt for at tilfredsstille Dem. Han siger, at han er bleven galhovedet, og at det er derfor, De ikke vil have med ham at gøre. Jeg har svaret ham, at han var gal, og at jeg ikke troede, at De vilde optage Forbindelsen med ham. Gør, hvad De vil“.

Den D., der nævnes i Depechen, blev af du Paty og Henry angiven at være Dreyfus, og heri mente Krigsrettens Medlemmer at have Beviset for Henrys Sigtelse. Uden at tænke paa, at dette Aktstykke for at kunne benyttes som Bevis maatte forelægges Dreyfus og hans Defensor, og at man ved at undlade dette begik en Handling, der eventuelt maatte gøre Dommen ugyldig, gik Dommerne uden Diskussion til Votering. Den gav som Resultat, at Dreyfus af samtlige Dommere blev erklæret skyldig for:

„I Løbet af 1894 i Paris at have udleveret til en fremmed Magt eller til dens Agenter Aktstykker, der havde Betydning for det nationale Forsvar og for saaledes at have drevet mistænkelige Underhandlinger eller stadig staaet i Forbindelse med denne fremmede Magt med det Maal for Øje at faa den til at øve Fjendtligheder mod Frankrig eller sætte den istand dertil“.

Dommen lød paa Degradation og Deportation.

Dommen blev derpaa sendt til Revisionsretten, som enstemmig erklærede, at Processen var ført regelmæssig, og at den anvendte Straf svarede til Forbrydelsen.

Krigsministeren, der saae det mislige i, at Dreyfus kun var dømt paa Indicier, søgte nu, da Dommen var fældet, at formaa ham til at gøre en Tilstaaelse, selv om den var nok saa tilbageholdende. Den 31. December sendte han derfor Major du Paty til Dreyfus for at opfordre ham til at tilstaa, at han havde fejlet, da Ministeren i saa Fald vilde søge at faa hans Straf formildet. Dreyfus svarede i følgende Brev:

„Herr Minister!

Efter Deres Befaling har jeg modtaget Besøg af Major du Paty, til hvem jeg har erklæret, at jeg var uskyldig, og at jeg aldrig havde begaaet end ikke den mindste Uforsigtighed. Jeg er dømt og beder ikke om Naade, men i Navn af min Ære, som jeg haaber vil blive given mig tilbage, er det min Pligt at bede Dem om at ville fortsætte Undersøgelsen. Naar jeg er sendt bort, maa man uafbrudt søge, det er den eneste Naade, jeg bønfalder om“.

Den 4. Januar 1895 fik Dreyfus Meddelelse om, at Degradationen skulde finde Sted den følgende Dag. Han skrev straks til Demange: „Jeg har lige faaet Underretning om, at jeg imorgen skal lide den blodigste Tort, som kan tilføjes en Soldat. Jeg ventede det, og jeg har forberedt mig derpaa, men alligevel har Slaget ramt mig frygteligt. Trods alt, hvad der var sket, havde jeg indtil det sidste Øjeblik haabet, at et Tilfælde vilde have ført til Opdagelsen af den virkeligt

*) „Dossier“ kaldes paa dansk „Pakke“. Den dannes ved, at man lægger de Aktstykker, der angaar samme Sag eller Person, i en Mappe eller et Omslag, der udenpaa betegnes med Sagens eller Personens Navn.

**) Bliver General Mercier sat under Tiltale, vil denne Afskrift blive et Hovedpunkt i Anklagen. Efter at Dreyfus var dømt, brændte han nemlig Afskriften i Januar 1895 og befalede samtidig, at det Eksemplar, der fandtes ved Generalstaben skulde brændes. I 1897, altsaa paa en Tid, da han ikke var Krigsminister, fik han at vide, at dette ikke var sket. Han henvendte sig da til General Gonse, og denne udleverede ham med General Boisdeffres Tilladelse, det omtalte Eksemplar. Mercier brændte det straks i Gonses Paasyn, og dermed var dette overordentlig vigtige Aktstykke bragt ud af Verden.

Skyldige. Jeg vil gaa til denne frygtelige Domfældelse, der er værre end Døden, med løftet Hoved og uden at rødme. At fortælle Dem, at mit Hjerte ikke vil være skrækkelig pint, naar man afriver mig de Ærestegn, som jeg har erhvervet mig i mit Ansigts Sved, vilde være at lyve. Jeg vilde utvivlsomt tusinde Gange hellere have foretrukket Døden. Men De, kære Herr Demange, har vist mig, hvad der er min Pligt, og jeg vil ikke unddrage mig den, hvilke Pinsler, der saa end venter mig. De har indgydt mig Haabet, De har lært mig at føle, at en Uskyldig ikke kan være evig dømt, De har gengivet mig Troen. Endnu engang, kære Herr Demange, Tak for alt, hvad De har gjort for en Uskyldig. Imorgen bliver jeg transporteret til La Santéfængslet. Det vilde være mig en Glæde, om De der kunde bringe mig den Trøst, der ligger i Deres varme, og veltalende Ord og oprejse mit brudte Hjerte. Overalt, hvor jeg færdes, vil Erindringen om Dem følge mig; den vil være Stjernen, af hvilken jeg venter min Lykke ɔ: min hele og fuldstændige Oprejsning. Modtag Forsikringen om min agtelsesfulde Sympati".

Det var paa den Maade, at Dreyfus gik til at underkaste sig den haardeste Dom, der kan ramme en ærekær Soldat. Den 5. Januar Kl. 9 Formiddag blev han degraderet. Men under selve Degradationen og under den oprørende Haan, der efter denne blev vist ham, brugte han kun et Vaaben, og det holdt ham oprejst: „Jeg er uskyldig!" Det var hans eneste Svar; hans bedste Værge.

Dreyfus blev ført tilbage til Fængslet. Den Troppestyrke, der havde overværet Degradationen, marcherede til Kvartererne og blev overalt hilst med Raabet: „Leve Hæren"! Den offentlige Mening var bleven tilfredsstillet, Forræderen var bleven dømt, dømt af en Krigsret og at tvivle paa Dommens Retfærdighed, var ensbetydende med at angribe Hæren. Men hvorpaa skulde iøvrigt Tvivlen støttes, der var jo ingen, der kendte Sagen. Det hele, man vidste, indskrænkede sig til, at man havde hørt Dreyfus raabe sin Uskyldighed ud for alle. Man maatte derfor gaa ud fra, at han ogsaa havde hævdet denne under sit Forsvar, og deraf kunde man da slutte, at han maatte være dømt paa Indicier.

Under disse Vilkaar maatte det selvfølgelig vække den største Opsigt, da det, Dagen efter Degradationen, rygtedes, at Dreyfus havde aflagt Tilstaaelse.

I den Time, der gik forud for Degradationen, fra Kl. 8—9 Formiddag, blev Dreyfus bevogtet af Kaptajn Lebrun Renaud af den republikanske Garde. Efter endt Hverv skrev Kaptajnen i sin Journal: „Intet at bemærke". Men desuagtet fortalte han i Løbet af Dagen til dem, han kom i Berøring med, at Dreyfus havde afgivet en Tilstaaelse, som han havde hørt; derimod undlod han at rapportere denne Begivenhed, hvis Betydning han ikke kunde være uvidende om, til sine Foresatte. Den 6. Januar fik General Gonse Efterretning derom. Han sendte straks Lebrun Renaud Ordre til at møde og æskede hans Forklaring. Denne gik ud paa, at Dreyfus — gaaende op og ned ad Gulvet — i en Enetale skulde have fremstødt følgende Ord: „Jeg er uskyldig. Ministeren véd godt, at jeg er uskyldig. Han har ladet mig det sige gennem du Paty de Clam; han véd, at naar jeg har udleveret Aktstykker var de uden Vigtighed, og at det var for at faa andre og mere vigtige i Bytte. Om tre Aar vil min Uskyldighed være erkendt". Gonse førte Lebrun Renaud til Krigsministeren og aflagde en skriftlig Beretning om Kaptajnens Forklaring; Ministeren sendte ham til Præsidenten. Men skønt der utvivlsomt maatte foreligge en Misforstaaelse, thi Begyndelsen — „Jeg er uskyldig" — svarede jo ikke til Fortsættelsen, saa lod man ikke foretage nogen Undersøgelse, ja man lod end ikke Kaptajn Lebrun afgive nogen skriftlig Beretning. Først ved de senere Undersøgelser blev han den 20. September 1897 kaldt op til General Gonse og i dennes og Henrys Nærværelse afgav han saa en Forklaring, der blev underskrevet af ham med begge som Vitterligheds-



Degradationen i Militærskolens Gaard.



Dreyfus' Kaarde sønderbrydes.

vidner. Den 4. Juli 1898 blev han kaldet til Krigsminister Cavaignac, og først nu kom han frem med et Blad af sin Notitsbog, hvorpaa han den 6. Januar 1895 havde skrevet, hvad der var passeret, da Dreyfus den foregaaende Dag afgav Tilstaaelsen samt dennes Indhold. Dette Blad var jo et Aktstykke af stor Vigtighed; men, desuagtet nøjedes Cavaignac med at tage en Afskrift efter Kaptajnens Diktat, og nogle Dage senere rev Kaptajnen Bladet itu. (!!) Dermed var ogsaa dette Aktstykke ude af Verden. Under den senere Undersøgelse, kom man til Overbevisningen om, at Kaptajnen havde misforstaaet Dreyfus, og man fik Bekræftelse derpaa. Der er nemlig i Cayenne bleven forelagt Dreyfus det Spørgsmaal, hvorvidt han erkender Rigtigheden af den ovenfor citerede Udtalelse. Den 8. Januar 1899 svarede han: „Jeg har ikke sagt disse Ord, saaledes som de er gengivne. Jeg har i en Enetale omtrent udtalt mig saaledes: „Jeg er uskyldig, jeg vil raabe min Uskyldighed ud for Folket. Ministeren véd, at jeg er uskyldig. Han har sendt du Paty de Clam for at spørge mig, om jeg ikke havde udleveret nogle Aktstykker uden Betydning for at faa andre i Bytte. Jeg har svaret *Nej*, og at jeg vilde, at der kom fuldstændigt Lys i Sagen, samt at min Uskyldighed vilde blive erkendt i Løbet af 2—3 Aar".

Men der foreligger ogsaa en anden Erklæring om, at Dreyfus skal have aflagt en Tilstaaelse paa Degradationsdagen.

En Gendarmkorporal, Depert, der havde ledsaget Dreyfus, da denne efter Degradationen, blev ført gennem Fængselsgangen, paastod at have hørt denne sige til Fængslets Bureauchef, Roget: „Jeg er skyldig, men jeg staar ikke ene". Da Roget saa spurgte, „hvorfor Dreyfus ikke angav Navnene paa de andre", fik han til Svar: „Om to eller tre Aar vil man kende dem". Det er meget betegnende, at Korporalen først fremkom med sin Forklaring den 14. November 1897. Den var urigtig. Thi en nærmere Undersøgelse godtgjorde, at Herr Roget slet ikke havde været til Stede. Derimod havde Direktør Durlin ledsaget Dreyfus, og denne har erklæret, at det eneste, der blev sagt var, at han ytrede til Dreyfus: „Det er sørgeligt at skulle indskrive i Fængselsprotokollen en fransk Officer paa Grund af Motiver, der er saa lidt" — Længere kom han ikke, thi Dreyfus afbrød ham med: „Jeg forstaar Deres Indignation, thi jeg er uskyldig". Om Korporal Deperts Forklaring har Dreyfus udtalt sig den 8. Januar 1899 i Cayenne: „Jeg har ikke fremsat disse Udtalelser, der er absurde. Jeg har overalt hævdet min Uskyldighed. Jeg véd ikke om Fængselsdirektøren var blandt de Personer, der var omkring mig paa denne Dag".

14 Dage efter Degradationen blev Dreyfus deporteret til Cayenne; dermed var han bleven gjort taus. Men hans Hustru, der var bleven efterladt i Paris, havde kun en eneste Tanke, og den var at frelse sin Mands Ære, thi hun var fuldt og fast overbevist om hans Uskyldighed. Men Vejen dertil var at finde den Skyldige, og dertil havde hun ingen, der kunde vejlede hende. Da traadte den Mand frem, som det skyldes, at der kom Lys i Sagen.

Den 1. Juli 1895 blev Major Picquart ansat som Chef for Generalstabens Efterretningsbureau med Major Henry som Souschef.

Picquart var den Gang overbevist om, at Dreyfus var skyldig, ikke paa Grund af, hvad



Major Esterhazy.

der var kommen frem under Krigsrettens Forhandlinger, som han kendte, men paa Grundlag af den hemmelige Pakke Dreyfus, der var forelagt Krigsretten, af hvilken han dog kun kendte Depechen „den Slyngel D.“ og kun af Omtale. Ved Ansættelsen meddelte General Boisdeffre ham, at Dreyfussagen ikke var endt, men den var snarere ved at begynde, og derfor maatte han passe nøje paa, hvad der fremkom om Sagen.

Efter at Picquart havde overtaget Bureauet, indførte han den Forretningsgang, at alle Sager, der afleveredes af Agenter, skulde afleveres til ham.

I Marts 1896 modtog han et Kaarttelegram (Le petit bleu) der var revet itu, men som, efter at være bleven sat sammen og fotograferet, viste sig at indeholde følgende: „Forinden der foretages noget, venter jeg en mere detailleret Forklaring end den, De har givet mig forleden om det foreliggende Spørgsmaal. Som Følge deraf beder jeg Dem om at give mig den skriftlig, for at jeg kan bedømme, om jeg kan fortsætte min Forbindelse med Herr R. eller ikke“. Telegrammet var underskrevet C. og adresseret til Major Esterhazy, 27 rue de bienfaissance. Picquart, der vidste, at bag Mærket C skjulte sig den tyske Militærattaché, Major Schwarzkoppen, fik derved Beviser ihænde for, at der var en Forbindelse mellem denne og Esterhazy, som var Bataillonschef i Fodfolket. Picquart kendte ikke Esterhazy, men gennem Undersøgelser, han anstillede, fik han at vide, at Esterhazy var mistænkelig, ikke mindst fordi hans økonomiske Forhold var saa fortvivlede, at han maatte benytte ethvert Middel for at holde sig oppe.

Derefter skaffede Picquart sig Afskrifter af Esterhazys Haandskrift, som han sammenlignede med den Følgeskrivelse, der havde været Hovedaktstykket i Sagen mod Dreyfus. Ligheden var saa stor, at Picquart ikke et Øjeblik tvivlede om, at Esterhazy var den Skyldige, og at Dreyfus var dømt, skønt han var uskyldig. Et nyt Vidnesbyrd kom til ved, at en af Efterretningsbureauets Agenter meddelte, at en fransk Bataillonschef paa henved 50 Aar havde i 1893 og 1894 givet en fremmed Magt ukendte Oplysninger om et Gevær, der forsøgtes i Lejren ved Châlons, om en hurtigskydende Kanon og om Befæstningen paa Østgrændsen. Saavel Alderen som Stillingen passede paa Esterhazy.

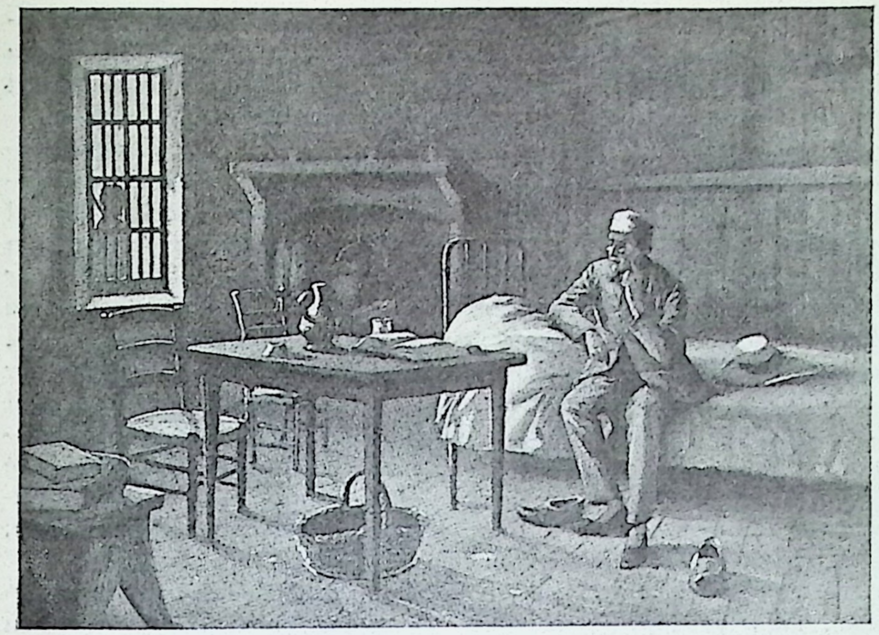
Da Picquart var kommen paa det Rene med, at det var Esterhazy, der var den Skyldige, gjorde han den 1. September Indberetning derom til General Gonse. Denne, der var bortrejst, svarede ikke paa den Maade Picquart havde ventet, og denne skrev derfor atter den 9. September et Brev, hvori han indstændigt opfordrer Generalstaben til at tage Initiativet i Sagen, fordi denne var begyndt at blive bekendt, og at man kunde frygte for, at den vilde blive optagen fra anden Side. Dette burde undgaas for enhver Pris, og det kunde kun ske ved at vise Retfærdighed. — General Gonse stillede sig ikke afvisende til Picquarts Forestilling, men i et nyt Svar betonede han, at det gjaldt om ikke at handle, før man kunde gøre det med fuld Sikkerhed for ikke at compromittere nogen. Der maatte gaas frem med Klogskab, men — og det udtalte han udtrykkeligt — i denne Henseende følte han sig rolig, fordi han vidste, at Picquart var i Besiddelse af denne Dyd.

Det vilde have været en Lykke for Frankrig, om Generalstaben havde fulgt Picquarts Raad og foranlediget, at der straks blev anlagt Sag mod Esterhazy, samt at man sikrede sig hans Person, thi her var en Arrestation paa rette Sted. Og det vilde have været en simpel Retfærdighedshandling mod den uskyldige Dreyfus, der vansmægtede i et haardt Fængsel.

Major Henry var gennem Picquart vidende om de Undersøgelser, som der blev foretagne. For at frelse Esterhazy, lavede han en Depeche, der var stilet til Dreyfus og undertegnet Weyler.



Djævleøen med Dreyfus' Fængsel.



Dreyfus i Fængsel paa Djævleøen. (Tegnet efter nøjagtige Oplysninger fra Cayenne).

Den blev den 3. September afleveret til Koloniministeren og indeholdt en ligegyldig Meddelelse; men mellem Linjerne paa denne var der skrevet med sympathetisk Blæk: „Umuligt at forstaa den sidste Meddelelse. Nødvendig at vende tilbage til det gamle System. Nævn os Mærket paa Skabene, hvori de borttagne Dokumenter findes. Den, der skal handle, er færdig til straks at tage fat“. Denne Depeche bevirkede blandt Andet, at Dreyfus Fængselsstraf blev skærpet.

Den 11. September 1896 stod der en Artikel i Le jour, et Blad, der senere stillede sig som en fanatisk Modstander af Dreyfus, hvori der blev opkastet det Spørgsmaal: „Er Dreyfus skyldig“? Heri omtaltes første Gang, at Dreyfus var bleven dømt paa Grundlag af et ikke underskrevet Aktstykke, at Skrifteksperterne havde været uenige, at de Oplysninger, der indeholdtes i Følgeskrivelsen, ikke var af nogen Betydning, og at der var grundet Anledning til at beklage sig over den Maade, hvorpaa du Paty havde ledet Undersøgelsen. Artiklen forlangte derfor en ny Undersøgelse, for at Offentligheden kunde blive beroliget. Nogle Dage senere skrev Paul Cassagnac i „Autorité“ en Artikel han kaldte „Tvivlen“, hvori han retter et heftigt Angreb paa Regeringen, der havde handlet „feigt og dumt“ ved at holde Processen for lukkede Døre. Artiklen sluttede med: „Den Tvivl, som tynger os, er forfærdelig, men der findes ingen Appel mod en Dom, der er indsvøbt i et kunstigt og tilsigtet Mørke.

Der begyndte altsaa at foregaa en Svingning i den offentlige Mening til Gunst for Dreyfus. Men nu greb Major du Paty ind. Den 14. September 1896 skrev han i „l'Eclair“ en Artikel, hvori det hed: „Sandheden er, at Dreyfus ikke alene er dømt paa Følgeskrivelsen. Et Brev fra en tysk til en italiensk Militærattaché var bleven opsnappet og fotograferet og dette Brev indeholdt disse Ord „den Slyngel Dreyfus bliver mere og mere fordringsfuld“. Dette Brev er ikke bleven forelagt være sig Dreyfus eller hans Defensor, og det blev ikke fremlagt under Procesforhandlingerne. Men, da Dommerne havde trukket sig tilbage til Raadslagningsværelset, hvor den Anklagede ikke var til Stede, blev dette Aktstykke forelagt, og det var det, som afgjorde Domfældelsen“. Her var et nyt Falsum, thi i det omtalte Brev stod kun *D.* og ikke Dreyfus.

Denne Artikel vakte stort Røre indenfor Generalstaben. Picquart antog i første Øjeblik, at den skrev sig fra Fru Dreyfus, men nærmere Overvejelse førte ham til, at den kun kunde komme fra Generalstaben. Han anmodede derfor General Gonse om, at der maatte blive indledet en Undersøgelse for at udfinde Forfatteren. Det vilde Generalen dog ikke indlade sig paa, og da Picquart saa opfordrede ham til at skride ind mod Esterhazy, mødte han ogsaa Modstand. Generalen ønskede, at der slet ikke maatte tales om ham, men at Sagen skulde neddysses. „Naar De“ — udtalte han til Picquart — „ikke siger noget, saa er der ingen, der véd noget“. Men han fik til Svar: „Herr General! Hvad De der udtaler, er afskyeligt; jeg véd ikke, hvad jeg skal gøre, men det véd jeg, at jeg ikke vil tage denne Hemmelighed med mig i Graven“. Han foreslog derfor paany at arrestere Esterhazy og føre ham til Cherche-midi, men Forslaget fandt ligesaa lidt Tilslutning hos Gonse som hos General Boisdeffre, til hvem det blev indberettet.

Artiklen i „L'Eclair gav Anledning til en ivrig Discussion i Pressen samt til, at Fru Dreyfus — under Henvisning til, at hendes Mand var bleven dømt paa et Aktstykke, der hverken var forelagt ham eller hans Defensor — ansøgte Justitsministeren om Processens Revision; men hun fik Afslag.

Diskussionen i Pressen fortsattes og førtes over i Deputeretkammeret, hvor den boulangistiske Deputerede Castelin stillede en Interpellation til Krigsministeren. Besvarelsen blev udsat, og det benyttede Major Henry sig af til at fabrikere følgende falske Depeche fra den italienske Militærattaché Oberst Panizzardi til den tyske Militærattaché Oberst Schwarzkoppen: „Jeg har set, at en Deputeret agter at interpellere om Dreyfus. Hvis ... saa vil jeg sige, at jeg aldrig

har havt Forbindelse med denne Jøde. Det er min Mening. Dersom man spørger Dem, saa sig det samme, thi det gælder om, at man aldrig faar at vide, hvad vi har havt med ham at bestille".

Skønt Picquart var hjemme, bragte Henry dog denne Depeche til General Gonse, og denne sendte den videre til Krigsministeren, General Billot, for at han under Interpellationen kunde benytte den som et Vidnesbyrd mod Dreyfus. Picquart fik intet at vide derom.

Den 10. November 1896 mødte „Le Matin" med et Aftryk af den fotograferede Følgeskrivelse. Major Henry, der gjorde alt, hvad der var muligt for at undergrave Picquarts Stilling, forsøgte at formaa en Kommissær, Tomps, til at erklære, at det var Picquart, der havde foranlediget Følgeskrivelsen aftrykt. Det lykkedes vel ikke, derimod lykkedes det ham at faa ikke alene Generalerne Boisdeffre og Gonse, men ogsaa Krigsministeren saaledes indtagne mod Picquart, at det besluttedes at fjerne ham. Den 16. November blev han sendt paa en Mission i Frankrig, og derfra beordredes han til Tunis. Major Henry blev udnævnt til Oberstløjtnant, og uagtet han kun forstod Fransk, satte man ham dog til Chef for Efterretningsbureauet. Nu var han tilsyneladende Herre over Situationen og kunde beskytte Esterhazy.

Den 18. November 1896 interpellerede Castelin Krigsministeren og fik til Svar, at Processen mod Dreyfus var ført efter alle Lovens Forskrifter med de Garantier, som en Krigsret, der var nedsat efter Loven, kunde yde. Retmæssigheden af, hvad der var sket, kunde derfor ikke drages i Tvivl. Konsejlspræsidenten, Méline, tilføjede, at Regeringen ikke havde nogen Anledning til at aabne en Debat om en Sag, der allerede var afgjort. Resultatet blev, at Ministeriet fik et Tillidsvotum med alle Stemmer mod 5.

Oberstløjtnant Henry troede sig nu saa sikker, at han begyndte et Felttog mod Picquart med anonyme Depecher, og da Picquart i den Anledning skrev til ham, svarede han med et Brev, der indeholdt Trusler. Picquart havde havt til Hensigt at søge sin Afsked for at kunne med fuld Frihed optræde som Esterhazys Anklager, men han frygtede for, at Afskeden vilde blive ham nægtet. Da det nu syntes, som om det var ham, man vilde tillivs, ansaa han det nødvendigt til sit eget Forsvar at meddele en Advokat de Oplysninger, han mente at burde give om sit Forhold til den Dreyfuske Sag, sin Brevveksling med General Gonse, og det, hvorpaa han støttede sin Overbevisning om, at Esterhazy og ikke Dreyfus var den Skyldige. Han valgte dertil en Bekendt, Advokat Leblois, og Meddelelsen skete under en Orlov i Juni 1897.

Fraregnet et Skrift af Bernard Lazare „Retslige Fejltagelser" skete der intet, før i Efteraaret 1897.

En af Vicepræsidenterne i Senatet, Scheurer-Kestner, der bestandig havde næret Tvivl om Retfærdigheden i den Dom, som var overgaaet Dreyfus, var truffen sammen med Advokat Leblois og havde af ham faaet at vide, at den Skyldige var Esterhazy. Han henvendte sig til Krigsministeren, General Billot, der var en Ven af ham og bad ham den 16. Oktober foretage en ny Undersøgelse. Billot svarede, at Dreyfus var skyldig, men Bevis kunde han ikke føre. Han lovede da at ville tage Sagen under Overvejelse, naar Senatoren i 14 Dage vilde fortie Sagen for enhver. Desuagtet stod Samtalen refereret i et Blad den følgende Dag. Scheurer-Kestner beklagede sig til Billot, og da denne ikke vilde søge oplyst, hvorfra Offentliggørelsen var sket, henvendte han sig til Konsejlspræsident Meline, men ogsaa han nægtede at gøre noget.

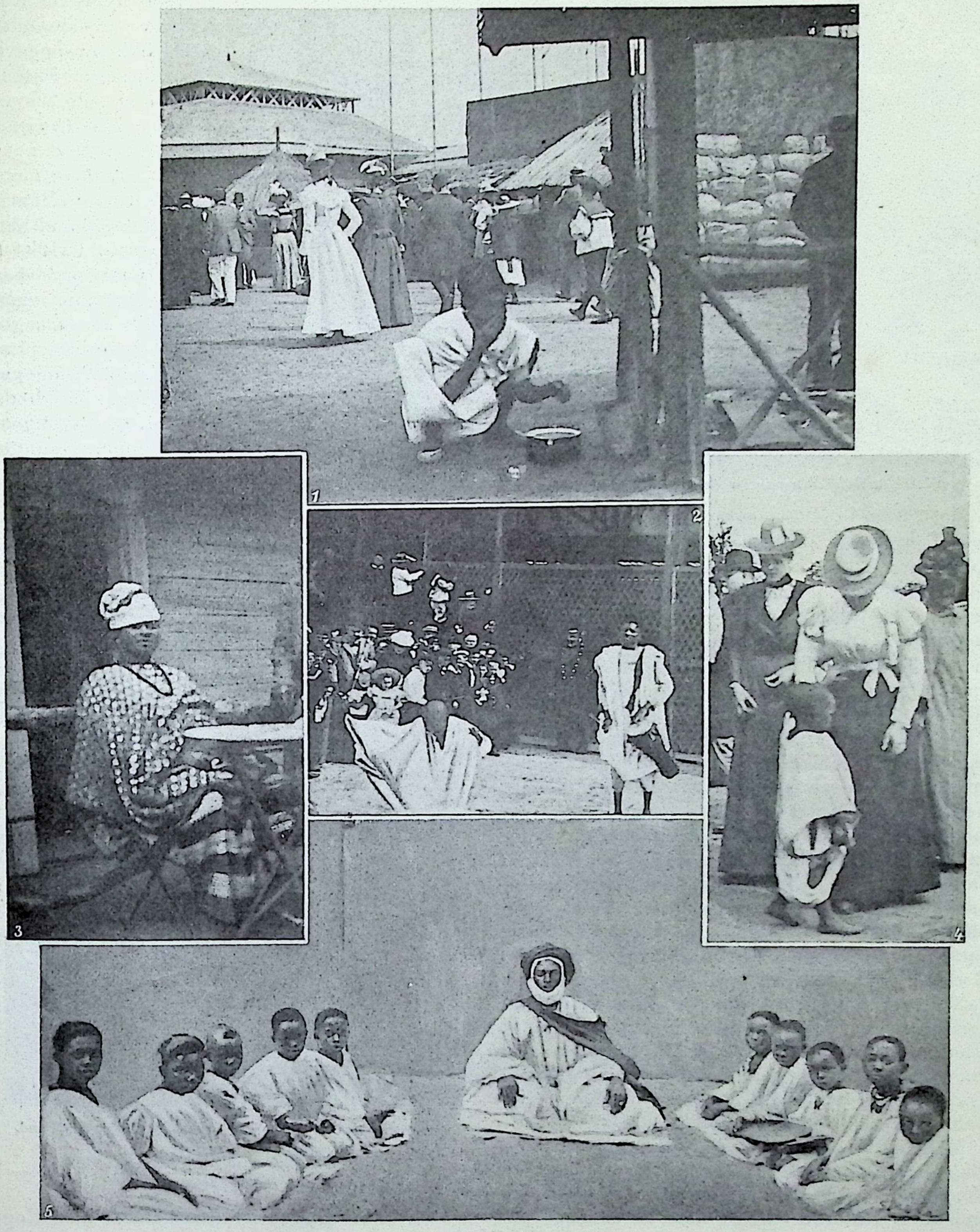
Men samme Dag, den 16. Oktober, Scheurer-Kestner første Gang talte med Billot, var man ved Generalstabens Efterretningsbureau kommen til Kundskab om, at der var noget i Gære mod Esterhazy. Henry, du Paty og Kaptajn Lauth, der var en af Picquarts Modstandere, traadte sammen for at enes om, hvordan man skulde avertere Esterhazy. General Gonse var vidende derom og meddelte det til Krigsministeren. Skønt denne nedlagde et bestemt Forbud derimod, skrev dog du Paty et Brev til Esterhazy. Det lød: „Deres Navn har været Genstand for en stor Skandale. Familjen Dreyfus staar i Begreb med at anklage Dem som Forfatter til Følgeskrivelsen, der var Basis for Processen. Familjen besidder talrige Prøver paa Deres Haandskrift, for at de kan benyttes ved Undersøgelsen. Det er en Oberst, Herr Picquart, der har sendt Papirerne til Dreyfus. Han er i Dag afrejst til Grænsen. Familjen stoler paa at kunne afkræfte Dem ved at udgive Deres Haandskrift i Bladene og ved at fortælle, at De er rejst til Ungarn for at søge Tilflugt hos Deres Familje. Man vil derpaa forlange Revision af Processen for at faa Dreyfus Uskyldighed proklameret. Det er Herr Picquart, der har givet Oplysningerne, og det er en Sergent, som man har betalt for at skaffe Deres Haandskrift. De er nu underrettet om det, der er i Værk for at ødelægge Dem; det er Deres Sag at forsvare Deres og Deres Børns Ære. Skynd Dem, man vil gøre alt for at ødelægge Dem. — Esperance. —

Vis aldrig dette Brev til nogen; det er skrevet for at fri Dem ud af en stor Fare".

Saasnart Esterhazy modtog dette Brev, begav han sig straks til Paris, og nu traadte han ind i Begivenhederne.

Sluttes.

Af Dagens Krønike.



Den senegambiske Neger-Landsby i Tivoli.
1. Ved Middagsmaden. — 2. Trupens Skønhed. — 3. Nationaldanse. — 4. Damernes Ven. — 5. En Skoletime.

De levende etnografiske Anskueligheds-tableauer, som Tivoli af og til kan byde paa, er forøget med et nyt: Scener af senegambiske Negres Liv. Disse Vildmænd er kun altfor evropæiserede, deres Slagsang er den sidste Berlinervise og det Sprog, de taler, er det samme, ikke helt fuldkomne Fransk, som høres paa en Mødeaften i vor hjemlige Alliance française. Livet i Lejren former sig tilsyneladende idyllisk; kun sjældent gaar Naturen



„Du er da ikke bange for den pæne Dame!“ (Scene fra Neger-Landsbyen).

over Optugtelsen, Mændene passer deres Piber, Kvinderne deres Gryder, medens adskillige opløbne Fyre i Konfirmationsalderen løber rundt og gør sig lækre, hvad der ofte falder dem svært, for saadanne Københavnerinder, paa hvem de kan se, at de ikke gaar af Vejen for en lille Spøg. Dem byder de saa med brede Grin deres glinsende Tryne med Tilbud om et Kys, medens vore indfødte Smaadamer med Hvin farer tilbage og i Stedet kaster deres Kærlighed paa de yngste og absolut morsomste Medlemmer af Lejren. Disse Buksetrolde med kun en Antydning af Bukser, med stedse rindende Næser og en umættelig Appetit bliver hurtig alles Kæledægger. De er nylig sluppet løs fra Couvøsen paa Moderens Ryg, er begyndt at stavre alene omkring og har af de ældre lært at række Næse samt at nynne Melodien til „Kom, Caroline“. Godmodig er hele Trupen, store og smaa, og de forstaar Spøg. Prøv blot paa, naar deres Tiggeri bliver for ivrigt, at gøre Nar ad dem ved at efterligne deres Prellerier og række Haanden frem imod dem efter Penge. De vil da uden smaalig Frygt og Mistanke yde en Skærv af deres egen Beholdning

Mellem Senegambierne og Københavnerne udviklede sig hurtigt et utvungent og fortroligt Venskab, de skabede sig ikke mere uciviliserede, end de af Naturen var, og naar de dansede deres nationale Danse, gjorde de det saa parodisk, at enhver kunde se, det var noget, deres Impresario havde lært dem.

Til Renlighed kendte de ikke. Bød man dem sin Haand til Farvel kunde det let hænde, at den sad fast i en Portion Kartoffelgrød.

* * *

Et amerikansk Cyklefirma præsenterede nylig for Københavnerne en ualmindelig Tyksak, hvis Livsopgave det er at bevise, at Firmaets Fabrikat er solidt bygget, et Bevis, han troer at have præsteret fuldtud, naar hans egen Cykle kan bære ham et Par Gange Banen rundt. Han paastaar, at han er den sværeste Cyklist i Verden og naar man har set ham, finder man ingen Anledning til at benægte det. Tilmed kan han præstere avtoriseret Vejningsattest for fem hundrede Punds Vægt, og Brystmaalet er 62 Tommer. Han mener at kunne takke sin Sport for godt Helbred og for at hans Kød er ligesaa fast som en veltraineret Atlets.



Verdens sværeste Cyklist, Mr. Grimes, der vejer 500 Pund.

* * *

Der, hvor Tryggevældeaaen falder ud i Køge Bugt og afgrænser Elverpigernes og Klintekongens Land, det kridtrige Stevns, er der bleven rejst et stadseligt Badehotel, særlig beregnet paa at drage en Del af Hovedstadens Turiststrøm, som hidtil drog paa Udliggeri langs Nordsjællands Kyster til roligere Egne Syd paa. Det Publikum, der trættes af at møde de selvsamme Ansigter, kendetegnende Asfalten, Varietéer og Te-

atre i Hovedstaden, skal finde Lise her. Vejen til Køge Badehotel gaar fra Stationen gennem den berømte gamle By ud langs Bugten, hvor Granlunde, forkrøblede i Toppen af den her om Efteraaret grasserende Nordost, veksle med skrigende gule Gyvelplantager. Fra Badehotellet, hvis Starter er den energiske Sagfører Alfred Sørensen, kan bl. a. foretages Udflugt til det nærliggende Vallø Slot, der er under Genopbyggelse efter at det brændte for godt 6 Aar siden. Et Par ny Taarne er bleven tilføjet Slottet inde i Gaarden. Fra det højeste, 180 Fod høje Taarn, er der en henrivende Udsigt over Egnens bølgende Skovtæpper. Ogsaa ind i Stevns (bl. a. til Klinten) kan der fra Badehotellet foretages meget lønnende Udflugter. Selve det skinnende hvide Badehotel med det stærkt-røde Tag (opført af Arkitekt Sylow) præsenterer sig ved Farvernes Modsætning højst malerisk som det ligger, omgiven af den blaa Bugt og den grønne Skov. En Del Journalister var forleden indbudt til at staa Faddere ved Badehotellets Daab. Hosstaaende bringes nogle vellykkede Øjebliksbilleder fra denne Lejlighed.



Udenfor Køge Badehotel.



Journalister i Køge Bugt.

Folkevise.

Lærken synger Dagen lang,
for Gud har undt den Stemme;
selv jeg synger kun min Sang
at Sorgen jeg maa glemme.

Rinde Bækkens Bølger smaa,
der følger stadigt flere;
naar min Ungdoms Dage gaa,
jeg ser dem aldrig mere.

Ak, du Tid, som fra mig gled,
før bejled til mig mange.
Lokke maa man Kærlighed
for Kærlighed at fange.

Guvernement Kijew, Selo Napâdovka.

Ved Th. L.

Kendte Navne

fra By og Land.

Jubilæum.

Ung af Sind og i Besiddelse af ungdommelig Arbejdsiver har Højesteretsassessor *C. V. Nyholm* fyldt sit halvfjerdsindstyvende Aar. Nu deler han sin Tid ligelig mellem sit høje Dommerhvervs Pligter og Forfattervirksomhed af forskellig Art, han har allerede længst sagt Farvel til det politiske Liv, som i yngre Dage tog en Del af hans Tid og Interesse. Selv med Fare for at miste lidt af Værdigheden vovede han sig i 1884 ud i en moderne Valgkampagnes Hidsighed, gik imod Provisoriepolitiken og blev af Frederiksbergkredsen valgt ind i Folketinget.



Højesteretsassessor Nyholm.

Assessor Nyholms Virksomhed som Dommer har skaffet ham den mest ubegrænsede Agtelse. Hans klare Dømmekraft og humane Retfærdighedssans gør ham til en Pryd for Højesteretssalen.

Dødsfald.

Provst *Jens Paludan-Müller* er afgaaet ved Døden her i Byen, 86 Aar gammel. Han var Søn af Biskop P. M. i Aarhus og den sidstlevende af de tre Brødre Historikeren Caspar og Digteren Frederik Paludan-Müller. Som Teolog vandt han sig et meget anset Navn. Uden at slutte sig til nogen bestemt kirkelig Retning bevarede han en venlig Forstaaelse til de forskellige kirkelige Partier, og maaske netop ved sin selvstændige Holdning i Roskilde Præstekonvent, i hvilket han en lang Tid var Formand, ævnede han at virke forsonende. Hans mange Skrifter om Præstegerningen og Folkekirken vidne om en overlegen Aand med stor Livserfaring.



Provst Paludan-Müller.

Han var født i Kerleminde 1813 og tog Artium fra Odense Skole 1831. Under Sibberns Vejledning studerede han Filosofi, medens han samtidig forberedte sig til Embedseksamen. 1840 blev han Adjunkt ved Sorø Akademi, hvor han sluttede sig meget nær til Ingemann. I 1847 begyndte han sin Præstegerning i Aalborg, blev derfra forflyttet til Thisted og senere til nogle Landsogn, hvoraf Snesere var det sidste. Ved Universitetets Jubelfest 1879 blev han udnævnt til Æresdoktor i Teologi.

En af Landets ældste Læger, Justitsraad *O. D. Sick* i Vejle, er afgaaet ved Døden i den høje Alder af 93 Aar. Han var barnefødt i Sorø, men blev opdraget hos en Onkel i Flensborg. I Aaret 1826 blev han dimitteret fra Herlufsholm Skole, begyndte sit medicinske Studium og tog kirurgisk Eksamen 1837. Kort efter begyndte han som praktiserende Læge i Vejle, til hvilken han altsaa nu i over 60 Aar har været knyttet dels som Læge og dels som Borgerrepræsentant, en Stilling, som levende interesserede ham. Den Afdøde nød stor Agtelse blandt sine Medborgere, der betroede ham adskillige Tillidshverv i kommunale Anliggender.



Justitsraad Sick.

Fra Odense indløb Meddelelsen om, at Sparekassedirektør *H. T. Helweg* afgik ved Døden samme Dag som han fyldte 79 Aar. Han var begyndt som Skibsfører og fik i den Anledning endnu i gode Venners Kreds spøgefuldt Kaptajns-Titlen knyttet til sit Navn. Siden drev han Assurance- og Skibsrhederiforretning, indtil han 1877 valgtes til Direktør for Fyens Stifts Sparekasse. Byens Borgere og specielt Sømandsstanden tildelte ham mangfoldige Tillidshverv, og hans udmærkede Personlighed skaffede ham overalt den største Sympathi.



Sparekassedirektør Helweg.

En, navnlig i grundtvigske Kredse, velkendt gammel Præst, *H. J. Koefoed*, er i disse Dage død, 82 Aar. Da han i 1837 var bleven Student, ønskede han selv at blive Landmand, men han fulgte sin Faders Ønske om at studere Teologi og tog Embedseksamen 1843. For at faa videre Uddannelse som Teolog kom han til Vindinge Præstegaard, hvor han hyppig traf Birkedal fra Ryslinge. Da denne skulde have ny Huslærer, blev K. Kristen Kolds Efterfølger, og under daglig Omgang med Birkedal blev han mere og mere befæstet i det grundtvigske Livssyn. Omsider lod han sig præstevie, tog imod adskillige Stillinger som Hjælpepræst, og i 1857 blev han udnævnt til Sognepræst i Sønder Næraa. Denne Menighed var ham særdeles hengiven, og ogsaa efter at han var kaldet til Hesselager vedligeholdt den stadig Forbindelsen med ham. Som afskediget Præst har han her i Hovedstaden særlig tilhørt Valgmenigheden i Immanuelskirken, som han beredvillig har rakt mangen en hjælpende Haandsrækning.



Pastor Koefoed.

Til vore Læsere.

Paa Grund af den store Plads, paa hvilken Dreyfussagen og Fredericiafesten har lagt Beslag, vil vor Roman først kunne fortsættes i det følgende Nummer.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 28.

De sidste højst fortjenstfulde Led
medfører ofte Ærgærrighed.
En Snes af *de første* bemaler man da
og slipper sandsynligvis godt derfra!

Thi Gaaden rummer en Masse af Bind,
som det aldrig falder et Menneske ind
at værdsætte, før en ondskabsfuld Brand
kun levner et enkelt i læselig Stand.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den 23. *Juli 1899* under Adr.: „Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 43. Aargang 1898–1899. Søndagen den 23. Juli. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Kaptajn Dreyfus' Hjemkomst: Dreyfus iførd med atter at betræde fransk Jordbund.

Alfred Dreyfus.

Af Oberst N. P. Jensen.

Fortsat.

At Scheurer-Kestner var optraadt som Forsvarer af Dreyfus, vakte stor Opsigt, men, skønt han var kendt som en fuldendt Hædersmand, blev han udsat for en ivrig Forfølgelse, der kostede ham hans Stilling som Vicepræsident i Senatet.

Efterat Esterhazy var ankommen til Paris, tog han ind til sin Elskerinde, Frøken Pays. Da hans Navn endnu ikke var nævnet for Offentligheden, mente de Sammensvorne, Henry og du Paty samt Arkivar Griebelin, der havde sluttet sig til dem, at burde iagttage stor Forsigtighed, og de satte derfor Esterhazy Stævnemøde, hvor de mødtes med ham under Forklædninger. Det var ogsaa paa dette Tidspunkt, at „den tilslørede Dame", skønt hun vistnok aldrig har eksisteret, gav Esterhazy vigtige Oplysninger. En Fremstilling heraf maa dog forbigaas af Hensyn til Pladsen.

Ved Sammenkomsten bestemtes det, hvorledes Felttoget skulde ledes, saaledes at Esterhazy blev frelst.

Først gjaldt det om at vinde Krigsministeren, General Billot. Esterhazy skrev til ham, bad om at blive modtaget og fortalte, at han vidste, at man havde beskyldt ham for at være Forfatter til Følgeskrivelsen, men samtidig forsikrede han, at han var uskyldig og at han havde Beviser ihænde for Dreyfus Skyld.

Da Ministeren hverken svarede ham eller vilde modtage ham, skrev han efter du Patys Diktat den 29. Oktober til Præsident, Felix Faure. Skrivelsen var ledsaget af en Afskrift af Esperance Brevet som et Vidnesbyrd om, at man havde valgt ham som Offer. Han beklagede sig over, at Krigsministeren ikke havde villet modtage ham, og at han saaledes ikke havde fundet den Beskyttelse hos sine højeste Foresatte, som han mente at have Ret til at kræve. Derfor henvendte han sig til Præsidenten for at anmode ham om at forebygge den Skandale, der forestod, ved,* som han kunde og burde, at skride ind mod den, der havde sat den i Værk ved at omtale Tjensthemmeligheder. Han hørte til en Slægt, der var berømt i Frankrigs og de større evropæiske Hoffers Historie, og derfor havde han Ret til at kræve, at den franske Regering forhindrede, at Navnet Esterhazy blev tilsølet. Vilde man ikke høre ham, havde han kun én Vej at gaa, han maatte saa henvende sig til Kejseren af Tyskland. Thi Kejseren, der selv var Soldat, vilde forstaa at sætte en Soldats Ære over Politikens bagvaskende Intriger; han vilde forstaa højt og tydeligt at tale til Forsvar for ti Generationer Soldater (af Familien Esterhazy).

* Hermed sigtedes til Picquart.

Da han ikke fik Svar, skrev han den 31. Oktober paany til Præsidenten og atter efter du Patys Diktat. I dette Brev meddelte han, at han for at forsvare sig mod Dreyfusvennerne, som støttedes af Oberst Picquart, vilde være nødt til at gøre Brug af Oplysninger, han havde faaet af en højhjertet Kvinde (den tilslørede Dame). Hun havde aabenbaret alt og givet ham et Fotografi af et Aktstykke, som Oberst Picquart havde stjaalet. Dette var meget kompromitterende for visse diplomatiske Personer, og Fotografiet, der i Øjeblikket var i Udlandet, vilde blive offenliggjort, hvis hans Navn blev nævnet.

Præsidenten svarede lige saa lidt paa dette som paa det forrige Brev, og du Paty dikterede saa et tredie Brev, der var af 5. November. I dette beklagede Esterhazy sig over, at Præsidenten ikke havde meddelt Krigsministeren hans to Breve, og derfor vilde han nu, for sidste Gang, henvende sig til ham. Aktstykket, han havde omtalt, var en Fare for Frankrig, og hvis han offentliggjorde det, vilde Frankrig enten være nødt til at ydmyge sig eller til at erklære Krig. Han forlangte derfor, at man skulde forsvare ham, og, naar det skete, vilde han sende Aktstykket til Krigsministeren uden at nogen skulde faa Lov til at gøre sig bekendt dermed.

Disse Truselsbreve gjorde deres Virkning, thi allerede den 9. November meddelte Bladet Le Temps officiøst, at den Deputerede Castelin havde indbragt en Forespørgsel i Deputeretkammeret om Dreyfussagen, og at Ministerraadet havde vedtaget det Svar, der skulde gives ham. Krigsministeren, General Billot skulde erklære, at Dreyfus var dømt lovligt og retfærdigt, og Konsejlspræsidenten skulde dertil føje, at der ikke mere eksisterede nogen Dreyfussag.

Esterhazy mente nu at have fundet den Beskyttelse, han behøvede, og han havde i Mellemtiden søgt at jage Skræk i Blodet paa Oberst Picquart gennem følgende Brev: „Jeg har for nylig modtaget et Brev, hvori De beskyldes for at have bestukket Underofficerer for at faa min Haandskrift. Jeg har undersøgt Sagen; det forholder sig rigtigt. Man har ligeledes oplyst mig om følgende Factum: De skal have samlet tjenstlige Aktstykker for at danne en Pakke (dossier) imod mig. At der er lavet en saadan Pakke, er sandt. Jeg er i Øjeblikket i Besiddelse af et af disse Aktstykker. En Forklaring forlanges."

Picquart modtog dette Brev i Sousse i Tunis den 10. November, og omtrent samtidig ankom 2 Telegrammer. Det første, der var undertegnet „Speranza" lød: „Det er opdaget; deres Virksomhed er kompromitteret; Sagen er alvorlig" Dette Telegram var ifølge de Forklaringer, der blev givet af Grev Christian Esterhazy, en Fætter til Majoren, dikteret af du Paty og skrevet af Frøken Pays, men ved en Fejltagelse havde hun adresseret Telegrammet til Oberst Piquart, saa

at der manglede et „c" i Navnet. Da du Paty blev opmærksom derpaa, blev der samme Dag lavet et nyt Telegram: „Man har Beviser for, at Kaarttelegrammet (Le petit bleu) er bleven fabrikeret af George".* Det blev undertegnet „Blanche" og afsendt med rigtig Adresse.

Saasnart Picquart modtog disse Telegrammer, telegraferede han straks til sin General i Tunis og meldte Falskneriet, og derpaa begav han sig sammmestedshen og gjorde Indberetning til Krigsministeriet.

Esterhazy, der troede sig sikker, havde efter Notitsen i Le Temps af 9. November i Henhold til sit sidste Brev til Præsidenten, den 14. November tilsendt Krigsministeren det omtalte Aktstykke, som han kaldte Befrielsens-Aktstykke. Det var et Fotografi af den tidligere omtalte Depeche „den Slyngel D" (cet canaille de D), som havde afgjort Dreyfus Dom, og som du Paty havde sat sig i Besiddelse af.

Men nu optraadte Dreyfus Forsvarere.

Mathieu Dreyfus, en Broder til den Dømte, havde af Doktor Gibert erfaret, at Præsident Faure i Februar 1895 havde fortalt Doktoren, at Dreyfus var dømt paa hemmelige Aktstykker. Senere havde han forgæves søgt at skaffe Lys i Sagen, og navnlig havde han, der var fuldt og fast overbevist om, at Broderen var uskyldig, søgt at faa Kundskab om hvem, der havde skrevet Følgeskrivelsen. Tilfældet kom ham til Hjælp.

En italiensk Bankier Castro havde tilfældig faaet fat i et Blad, der gengav Aktstykket af Følgeskrivelsen efter „Le Matin". Da Esterhazy jevnlig havde henvendt sig til ham i Pengeforlegenheder, var Castro nøje kendt med hans Haandskrift. Han fattede straks Mistanke, sammenlignede Aktstykket med Esterhazys Breve, og, da han derved blev overbevist om, at denne maatte være Forfatteren, ilede han til Mathieu Dreyfus, meddelte ham sin Opdagelse og gav ham nogle af Esterhazys Breve. Dreyfus begav sig straks til Senator Scheurer-Kestner, fortalte ham, hvad der var sket, og de enedes om, at Mathieu Dreyfus skulde skrive til Krigsministeriet og angive Major Esterhazy som Forfatter til den Følgeskrivelse, der havde været Hovedanklagepunktet mod hans Broder. Denne Sammenkomst fandt Sted den 14. November, og samme Dag blev der indrykket en Artikel i Figaro, hvori det hed, at Senator Scheurer-Kestner havde i sit Værge Haandskrifter fra en Officer, der førte et meget uordentligt Liv, og at Haandskriften fuldstændig lignede den, der var benyttet i Følgeskrivelsen.



Mathieu Dreyfus.

* „George" var Oberst Picquarts Fornavn.

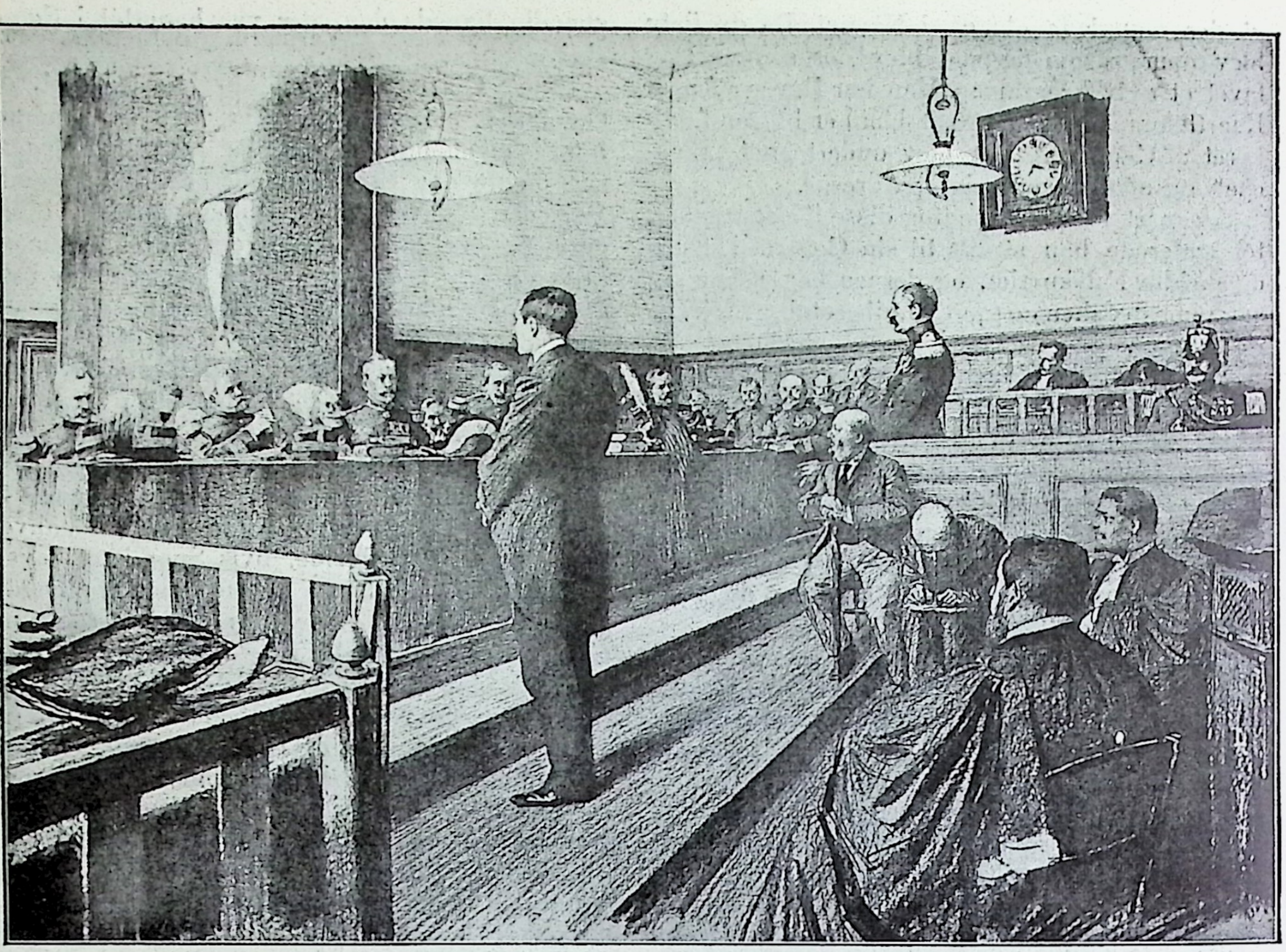
Skønt Officerens Navn ikke blev nævnet, og skønt Esterhazys Navn endnu ikke var kommet frem i den offentlige Diskussion om Dreyfussagen, saa mødte dog Esterhazy allerede den følgende Dag, den 15. November, med en Artikel i „Libre parole", der havde til Overskrift: „Sammensværgelsen". I denne omtalte han sig selv i de mest smigrende Udtryk og forsvarede sig, skønt endnu ingen havde angrebet ham officielt. Artiklen berettede, at det var lykkedes Ekskaptajn Dreyfus at vedligeholde Forbindelsen med sin Familje og anviste dem Vejen, der skulde følges for at skaffe ham Æresoprejsning, uagtet han var den Skyldige. Dreyfus skrev paa gennemsigtigt Papir, saa at han kunde kalkere enhver Haandskrift. Et Tilfælde, hvis Spor man havde fundet, havde gjort ham bekendt med en Haandskrift, der lignede hans egen i en paafaldende Grad, men han kendte ikke Navnet paa Personen, der skrev saaledes. I Februar 1894 havde han — paa en Maade som Regeringen kunde og vilde afsløre paa Tid og Sted — skaffet sig en Afhandling paa 6 Sider skrevet af denne Person, og derved havde han faaet et saa stort Ordforraad, at han kunde handle. Da det gik galt, og han blev stillet for Retten, kunde han ikke redde sig ved at angive Navnet paa Personen. Men, nu havde han faaet det at vide, og derfor var det Familjens Hensigt at angive Personens Navn for derved at frelse Dreyfus. Det tilføjedes, at det var en Officer, der havde været ansat i et af Generalstabens Bureauer, der var Familjen Dreyfus behjælpelig. At der dermed sigtedes til Oberst Picquart, er en Selvfølge.

Den 16. November angav Mathieu Dreyfus for Krigsministeren Major Valsin Esterhazy som Forfatter til Følgeskrivelsen og meddelte dette offentlig. Esterhazy svarede derpaa samme Dag ved i en Skrivelse til Krigsministeren at anmode om at blive stillet overfor en retslig Undersøgelse, da han var rede til at svare paa enhver Anklage. Hans Anmodning blev tagen til Følge, og Undersøgelsen blev betroet til General Pellieux.

Generalen gik til Undersøgelsen med forud fattet Mening; thi han troede paa Dreyfus Skyld. Lige fra Undersøgelsen begyndte, blev Esterhazy hver Aften underrettet om Sagens Gang, og han fik tillige Meddelelse om, hvorledes han skulde svare paa de Spørgsmaal, der blev ham forelagte. Undertiden fik han Meddelelser herom flere Gange samme Dag og altid med Tilkendegivelse af, at han skulde brænde



General Pellieux.



Mathieu Dreyfus og Esterhazy for Krigsretten.

de Notitser man sendte ham. Men desuagtet opbevarede Frøken Pays, der tjente som Mellemled, adskillige af disse, som Esterhazy fremlagde ved de senere Undersøgelser. Om nu end Meddelelserne til Frøkenen skete gennem Henry eller du Paty, saa er Esterhazy dog af den Mening, at de skyldes disse Fristelser, fordi han gaar ud fra, at General Pellieux ikke vilde meddele noget til lavere stillede Officerer som Henry og du Paty, men kun til Generaler.

Efterat General Pellieux havde endt sin Undersøgelse, blev Sagen henvist til Behandling ved Krigsretten, og Major Ravary beordredes til at fungere som Rapportør.

Ved den Undersøgelse, som Ravary nu foretog, gik det ganske som ved den foregaaende. Esterhazy blev holdt à jour med Undersøgelsens Gang og fik Instruks om, hvorledes han skulde svare.

Under Sagen mod Dreyfus gik man ud fra, at Følgeskrivelsen var udfærdiget i April 1894. Nu satte man Tidspunktet til August s. A. og forrykkede derved Udgangspunktet for Undersøgelsen. Det blev oplyst, at Følgeskrivelsens Slutningsbemærkning om Afrejsen til Manøvrerne passede fuldstændig paa Esterhazy; thi han havde fra den 5. til den 9. August deltaget i Artillerimanøvrerne i Chalons, fra hvilke han den 16. s. M. vendte tilbage til sin Garnison, Rouen, og herfra afmarcherede han til de store Manøvrer, som begyndte den 5. September. Dreyfus havde derimod ikke deltaget i disse; det kunde man ikke benegte, men saa paastod man, at Dreyfus først sent i August havde faaet at vide, at han ikke skulde til Manøvrerne, og derfor *kunde* han godt have sluttet Følgeskrivelsen med: „Jeg staar i Begreb med at rejse til Manøvrerne“.

Der blev ved denne Lejlighed foretaget en ny Undersøgelse af Følgeskrivelsen for at faa konstateret, hvorvidt Haandskriften var Esterhazys. Undersøgelsen foretoges af Skrifteksperterne Belhomme, Varinard og Couard.

Som det vil erindres, blev Dreyfus dømt i 1894, fordi Bertillon, Teyssonnières og Charavay erklærede, at Følgeskrivelsen var skreven af Dreyfus. Disse Eksperter, der nu foretog Undersøgelsen, erklærede, at Følgeskrivelsen var dekalkeret over Esterhazys Skrift, men at Esterhazy ikke havde skrevet den. Dommen i 1894 blev derved kuldkastet, thi Dreyfus kunde jo ikke paa samme Tid benytte sin egen Haandskrift og dekalkere Esterhazys. Her var en uløselig Modsigelse.



Advokat Labori.

Efter disse Eksempler vil man ikke undres over, at Ravarys Undersøgelse blev til en stærk Anklage mod Dreyfus og derigennem til et lige saa stærkt Forsvar for Esterhazy. Det vilde derfor have været naturligt, om man havde ladet Sagen mod Esterhazy falde. Men Paris Guvernør, General Saussier, bestemte, at der skulde gaa Dom i Sagen og nedsatte en Krigsret under Oberst Fabre.

Oberst Picquart var bleven kaldet tilbage fra Tunis for at afgive Forklaringer, og han maatte ogsaa give Møde for Krigsretten. Den varede fra den 9. til den 11. Februar, og under dennes Forløb optraadte General Pellieux paa en saadan Maade mod Picquart, at en af Dommerne henledte Generalens Opmærksomhed paa, at Picquart var tilstede som Vidne og ikke som Anklaget. Resultatet blev, at Krigsretten frikendte Esterhazy.

Men Undersøgelsen og Frifindelsen havde sat Manges Sind i Oprør, og det gav Anledning til, at Zola den 13. Februar offentliggjorde i „Aurore" sit berømte: „Jeg anklager"! Naar man nu vil gennemlæse dette Aktstykke, saa vil man finde, at han havde fuldstændig Ret i Enkelthederne af Anklagepunkterne mod de Personer, han nævnede. Regeringen anede dette, og derfor turde den ikke optage Kampen paa hele Linjen, men nøjedes med at forlange ham tiltalt, fordi han havde angrebet den Krigsret, der havde frikendt Major Esterhazy.

Processen mod Zola begyndte den 7. og endte den 23. Februar. Den gjorde hans Defensor Advokat Laboris Navn berømt. Med en glimrende Veltalenhed og ualmindelig Skarpsindighed søgte han at faa det frem, som behøvedes til Bevisførelse, men bestandig mødte han Modstand hos Rettens Formand, der ikke vilde tillade ham at komme ind paa Dreyfussagen, og uden det var Beviset umuligt. Oberst Picquart støttede ham paa bedste Maade, men ogsaa han blev bestandig standset af Rettens Formand. Kun et Øjeblik kom Forsvarerne i Forlegenhed, og det var, da General Pellieux som Vidnesbyrd om Dreyfus Skyld paaberaabte sig Henrys Depeche af 31. Oktober 1896 (Se Side 667). Esterhazy tog det fornuftige Parti. Han erklærede, at han ikke vilde udtale sig, og det var jo ogsaa overflødigt, da Hærens Generaler, Henry og du Paty tog hans Forsvar.

Zola blev dømt, men Dommen blev kasseret paa Grund af en Formfejl, og den endelige Dom faldt først den 18. Juli 1898. Han dømtes til 1 Aars Fængsel, men, da det ikke kunde gavne Dreyfus Sag, om han afsonede denne Straf, unddrog han sig den ved at forlade Landet.

Skrifteksperterne Varinard, Belhomme og Couard, som ogsaa havde anlagt Sag imod Zola, fik ham idømt en Bøde paa 3000 Francs.

Medens Dommen mod Zola var appelleret, var Esterhazy Dagens Helt. Han vilde derfor yderligere gøre sig bemærket ved at udfordre Clemenceau og Reinach, der havde angrebet ham i Pressen saavelsom i Deputeretkamret. At han ikke ogsaa udfordrede den Deputerede Jaurès, var maaske, fordi han fandt det under sin Værdighed at slaas med en Socialist. Men det skal siges, at ingen har forsvaret Dreyfus med større Varme end Jaurès, og ingen har med større Skarpsindighed trængt igennem det Væv af Usandhed, som omgav Dreyfus Sag, end netop Jaurès, og det allerede paa et meget tidligt Stadium. Esterhazy fik dog ikke sin Lyst styret overfor Clemenceau og Reinach, thi gennem Oberstløjtnant Henry — saaledes paastaar han — fik han sine Foresattes Befaling til at udfordre Oberst Picquart. Men denne negtede at slaas med Esterhazy for ikke at berøve den dømmende Retfærdighed sit Bytte. Derimod kom det til en Duel mellem Picquart og Henry, fordi denne under Zolaprocessen havde beskyldt ham for at fare med Usandhed.

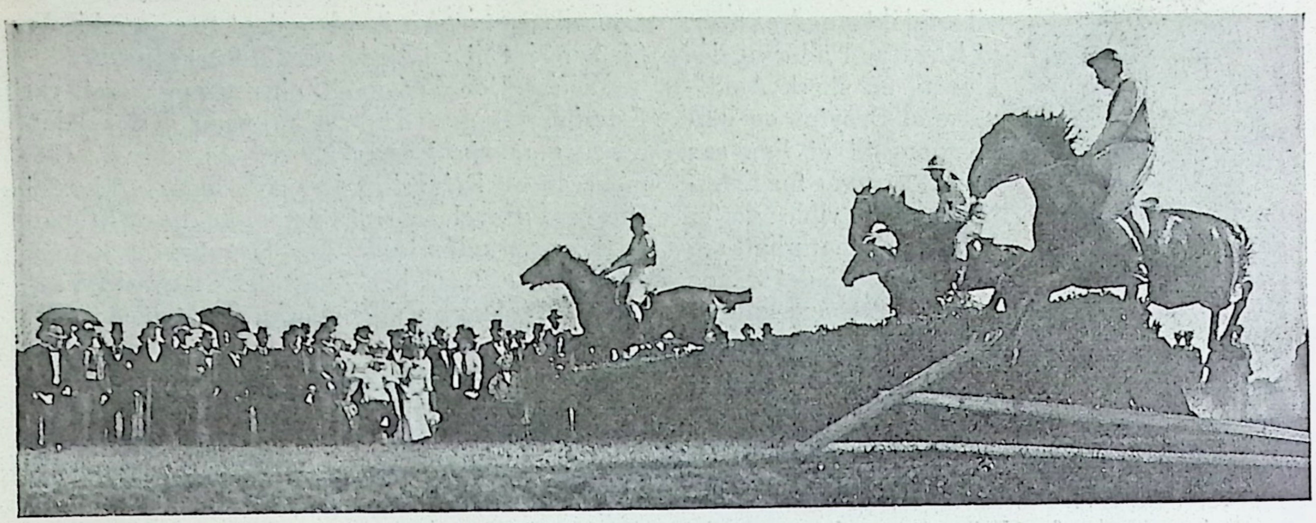
Efterat Zola var bleven dømt, blev Picquart arresteret som sigtet for at have meddelt Uvedkommende Indholdet af hemmelige Aktstykker, for at have forfalsket Kaarttelegrammet (Le petit bleu) samt for at have meddelt Advokat Leblois Oplysninger om Tjenestesager og overleveret ham en Korrespondance, han tjenstlig havde ført med General Gonse angaaende Forundersøgelserne mod Esterhazy. De to første Beskyldninger var falske, og det vidste saavel Henry som du Paty, der desuagtet var medvidende Aarsager i Arrestationen.

Hvad derimod Forholdet til Leblois angaar, da havde Picquart ganske vist forset sig og kunde straffes, men, da det kun var sket for at bringe Sandheden for Lyset samt for at have Midlerne til at forsvare sig mod de Angreb, han var udsat for, saa vil man ikke kunne dømme ham fra et moralsk Standpunkt.



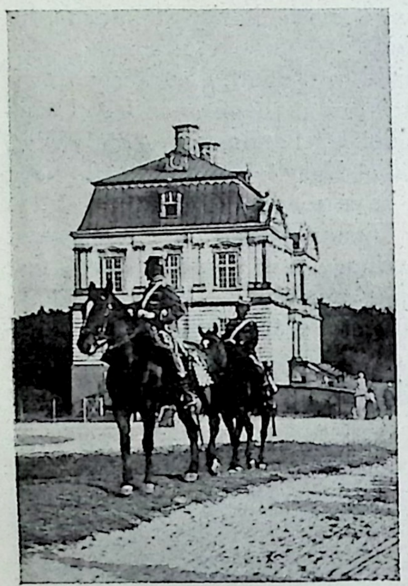
Zola i Retssalen.

Sluttes.



Væddeløbene i Aar.

Af N.



Udfor Slottet.

Den danske Væddeløbssæson er kun kort, men har i Aar været ret vellykket. Vejret har været smukt, Tribunerne fyldte, Damerne har haft Lejlighed til at fremvise pragtfulde Toiletter.

Man har set megen og god Sport. Penge er der kommen i Kassen, hvad der borger for vel doterede Løb til næste Aar.

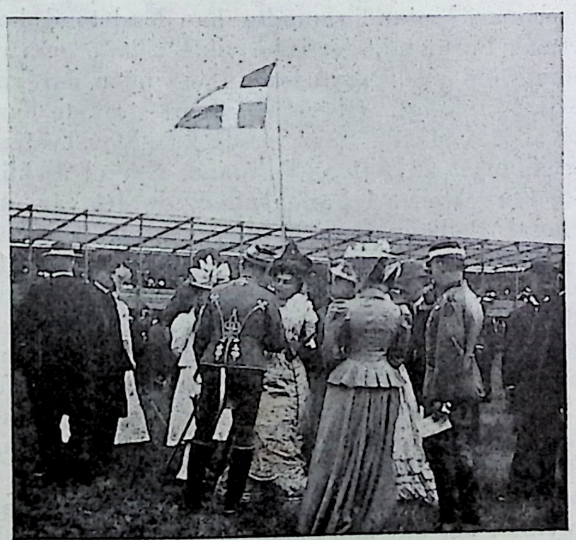
For den jydske Væddeløbsforening, der endnu er helt ung, betyder den gode Dag forhaabentlig et langt Liv til heldig Virksomhed.

For Foreningen til den ædle Hesteavls Fremme vil de to smukke Dage i Aar vel kunne betale den Gæld, Regnen i Fjor nødsagede Foreningen til at gøre, og endda give et klækkeligt Overskud.

For ikke saa mange Aar siden, medens der endnu fandtes et Fuldblodsstutteri paa Hillerødsholm var der paa Eremitagen store, rigt doterede Fladløb for Avlsmateriel. Nu, da der her i Landet ikke mere findes noget Tillæg af Fuldblodsheste, er Løbene gaaet over til næsten udelukkende at blive Forhindringsløb paa lignende Maade som i de fleste større Byer i Sverrig, kun med den Forskel, at Præmierne her i København, takket være Totalisatoren og det større Publikum, ere betydeligere. Væddeløbsbanen i København er af den Grund at betragte som den fornemste i de skandinaviske Lande.

I Aar var der den Forskel i Propositionerne fra tidligere Aar, at der foruden Officersløbene har været udskrevet fire af Sæsonens Løb udelukkende for Heste i dansk Besiddelse og redne af Danskere. Derved have de danske Herrerytttere haft Lejlighed til at optræde under Forhold, hvor de kunne kæmpe indbyrdes uden at trykkes til Jorden af overlegne udenlandske Konkurrenter.

Et af de fire Løb, Nationalløbet i Aarhus, var et Fladløb for danskfødte Heste. Det blev reden



Fra Væddeløbet ved Aarhus. (Paa Billedet ses Lehnsgrevinde Frijs).



Hotel d'Angleterres nye Mail-Coach.

af professionelle Ryttere. Da der her i Landet kun findes en ganske enkelt saadan og da her ingen offentlige Trænere findes, var det maaske rimeligt, at dette Løb blev reden af Gentlemen ligesom de andre Løb i Aarhus.

Officererne havde dog som oftest trænet Hestene og da Vægten i Løbene tillader dem at ride, er der vel ingen særlig Grund til at lade denne Lejlighed til at høste Erfaring paa Væddeløbsridningens Omraade gaa fra dem. Man maa i det hele haabe, at man ved at vedblive at udskrive hensigstmæssige Propositioner maa kunne uddanne en Stab af danske Ryttere, der kan tage Kampen op med Brødrene hinsides Sundet.

Det kan lade sig gøre at ride i Helsingborg, Malmø, Aarhus, København og forhaabentlig snart igen i Odense. Med den Fremgang, der har kunnet iagttages i Officerernes Ridning og Træning af Hestene i de senere Aar, skulde det synes, at der maatte være nogle, som kunne have Evner og Villie til at returnere vore svenske Gæsters Besøg.

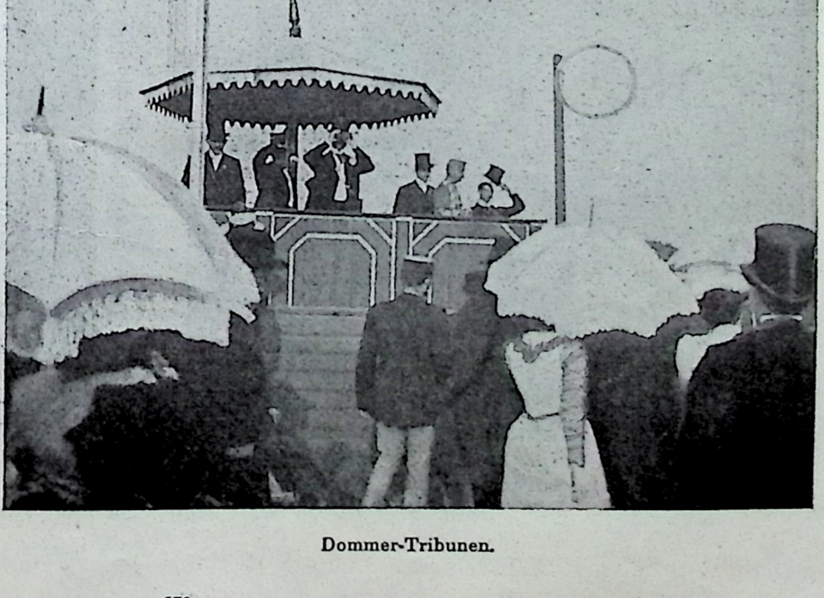
Der var i Aarhus udskreven tre Officersløb, det ovennævnte Fladløb for danskfødte Heste, der blev vundet af Saphér (Faust II Almora) den sidste Fuldblodshest, der er er født paa Hillerødsholm. Endvidere de jydske Damers Ærespræmie — et Løb for Heste i dansk Eje, redne af danske Gentlemen. Det blev vundet meget let af Cand. O. C. Scavenius paa Cresser, Nr. 2 var Naso, begge Heste tilhørende Konsortier.

Det sidste Løb var Frijsenborgløbet, hvor Greve Frijs havde udsat en meget smuk Ærespræmie. Det blev et lille Felt, idet kun tre Heste startede. Af disse tilhøre de to Baron Blixen Finecke fra Sverrig, den tredie „On Trial" redes af Cand. Scavenius.

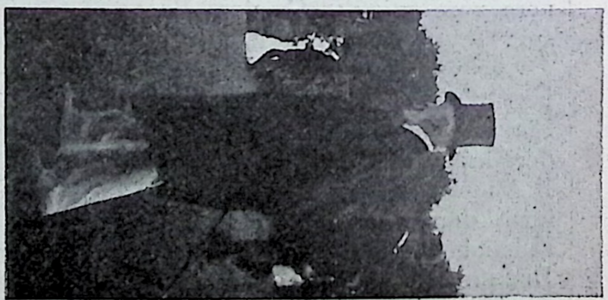
Baron Blixen havde erklæret, at ville vinde med den bedste af sine to Heste, nemlig „Chrysophrase", der redes af Løjtnant Staël von Holstein. „Chrysophrase" lagde for i en temmelig skarp Pace. Hr. Scavenius fulgte efter i nogen Afstand. Paa den sidste Fjerdedel af Løbet forbedrede han stadig sin Plads og vandt omsider efter Kamp.

Baron Blixen var den eneste Udlænding, der havde Heste i Aarhus. Naar der kun er udskrevet et Løb, hvori de fremmede Heste kunne deltage, vil næppe ret mange gøre Rejsen til Aarhus. Maaske der til næste Aar kan udskrives et Løb til, som er aabent for Skandinaver. Det vil næppe blive for langvarigt med 7 Løb.

Paa Eremitagen indtog Københ. Steeple-Chase den første Plads som det højest doterede Løb. Hertil meldtes de bedste Heste. Løbet er i flere Aar gaaet til Sverrig. I Aar startede atter Greve Rosens Santa Rosa, der vandt Løbet i Fjor med sin daværende Ejer, Løjtnant Hagstrøm i Sadlen. Desuden startede Virginia Boy, der i Aar er bleven indført til Sverrig fra England af dens Ejer og Rytter — Løjtnant Hagstrøm —,

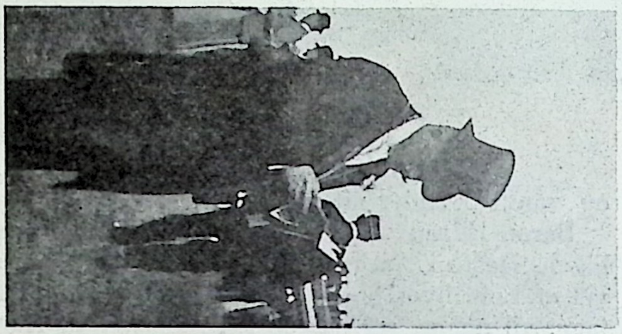
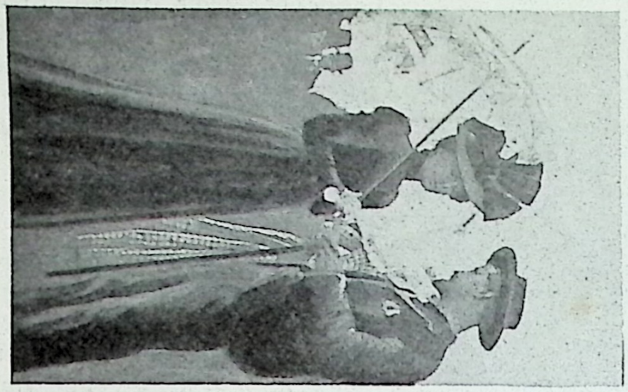


Dommer-Tribunen.

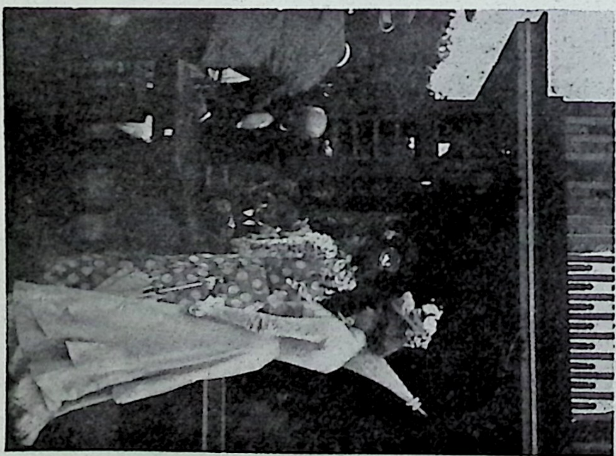





Øjebliksbilleder fra Eremitageløbene. (Fra Venstre til Højre ses: Rytteren Cand. Scavenius, Grosserer Velt, En Sadelpladsgruppe, Etatsraad Gamél).

Kendte Figurer.




Toilette-Konkurrence.



Den saarede Løjtnant von Holstein føres bort fra Banen.

og endvidere Drüid, Protector og Cresser. — Interessen knyttede sig mest til de to førstnævnte Heste. Virginia Boy havde vundet alt i Sverrig, Santa Rosa havde for kort Tid siden løbet udmærket i Frankfurt. Der var en temmelig stor Vægtforskel til Fordel for Virginia Boy.

I Totalisatoren viste Publikum St. Rosa den største Tillid. Efter et ganske overordentlig smukt Løb og en spændende Slutkamp hjemførte Løjtnant Hagstrøm imidlertid for anden Gang den store Præmie.

Hr. Scavenius var denne Dag to Gange heldig, idet han vandt Bernstorffsløbet paa Greve Reventlows Tuttephore og Damernes Ærespræmie — Løbet for Heste i dansk Besiddelse og danske Herreryttere — paa „On Trial". Baade i Fortunsteeple-Chaset og i Salgsløbet bar Greve Rosens Heste Sejren hjem.

I Salgsløbet faldt Westchester, der tilhørte Kammerherre Scavenius, brækkede Koden og maatte skydes.

Den 11. Juli vare Løbene ikke saa stærkt besatte som den 9., til Gengæld blev der i næsten alle Løbene redet meget stærkt.

Det første Løb, Skandinavisk Steeple Chase, blev atter vundet af Greve Rosen, denne Gang med Santa Rosa.

Det andet Løb, Charlottenlundløbet, et Fladløb for danske Heste redne af danske Gentlemen, blev vundet af Hr. Scavenius jun., der saaledes har sat den smukke Rekord i denne Sæson at starte i fem Løb og vinde dem alle.

I Totalisatorsteeple-Chase startede kun tre Heste: Virginia Boy, der redes af Løjtnant Staël von Holstein, Greve Rosens Tea Cake red Jokeyen Madden og endelig Hedingly, der redes af Ejeren Baron C. Cederstrøm.

Favoriten Virginia Boy faldt over det saakaldte engelske Spring, der ligger paa Diagonalen og bestaar af et lille Ræk, en Grøft og en Jordvold med Hæk. Løjtnant Staël von Holstein paadrog sig en Hjernerystelse, men vil forhaabentlig snart være restitueret.

Tea Cake vandt nu Løbet let.

Slaaet Handicap for alle Heste, der havde startet i København uden at vinde, blev vundet af Cresser, der her redes af Madden.

Greve Rosen har haft en smuk Sæson her i København. Med Tea Cake har han vundet to Løb. Med Basement et Løb og en tredie Præmie. Med St. Rosa et Løb og en anden Præmie.

Man kan ikke undre sig over at Greve Rosen er begejstret over København, ligesom man forøvrigt ogsaa i København glæder sig over at se den populære Sportsmand her, hvad enten han saa optræder paa Væddeløbsbanen eller paa Tennispladsen eller paa Gulvet i en Balsal.

Af de syv Officersløb i denne Sæson ere Præmierne fordelte saaledes:

		1. Pr.	2. Pr.	3. Pr.
Premierløjtnant	Rørdam	2	1	
Do.	Jøhnke	2		1
Do.	Berg	1	2	
Do.	Christiansen .	1		2
Do.	Grønbech ...	1		1
Ritmester	Aalborg		2	
Premierløjtnant	Martens		1	
Løjtnant	Jessen		1	
Ritmester	Moe			1
Premierløjtnant	Pontoppidan .			1
Do.	Larsen			1

Premierløjtnant Rørdam hjemførte desuden paa Baron Blixens Amicable tredie Præmie i Frijsenborgløbet og anden Præmie i Klampenborgløbet paa Cresser.

Løjtnant Berg vandt med sin egen Hest Deari anden Præmie i Damernes Ærespræmie i København og tredie i Charlottenlundløbet.

Premierløjtnant Asmussen anden Præmie i jydske Damers Ærespræmie med Erhaben.

Premierløjtnant Jøhnke tredie Præmie med Miss Slybooth i Damernes Ærespræmie i København.

Premierløjtnant Schaffalitzsky tredie Præmie paa Naso i jydske Damers Ærespræmie.

Desuden red danske Officerer flere andre Heste i de civile Løb, men bleve uplacerede.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



Gabriel Finne.

GABRIEL FINNE var for en halv Snes Aar siden et af de unge norske Digtertalenter, man ventede sig mest af. Han skrev med hensynsløs Sanddruhed om Skavanker i norsk Samfundsliv og Opdragelse, ogsaa i selve Udtryksformen gik han Virkeligheden saa nær paa Klingen, at han undertiden vakte Forargelse. Hans betydeligste Bog var „Doktor Wangs Børn". Det store Publikum vil vel bedst kende det lille Skuespil „Uglen", der er spillet paa Dagmarteatret.

Fra sin tidligste Ungdom havde Finne fundet Behag i et uregelbundet Bohêmeliv. Da Vennerne fandt det betimeligt at forlade dette for at blive Borgere, Ægtemænd og Fædre, blev han tilbage. Ægtemand blev han ganske vist, men Borger aldrig.

Han gled ind i et vagabonderende Driverliv, hvis Midtpunkt mer og mer blev Pjolterglasset. Ludfattig blev han alle Dage, men stadig den samme lystige Paradoksmager — skønt det med Livsglæden vist kun har været daarlig bevendt.

Under Pressemødet i Kristiania saa man ham endnu hist og her ved et Mindebæger med en gammel Bekendt. Saa blev han ramt af en akut Lungebetændelse, der dræbte ham i Løbet af faa Dage.

Finne blev kun 33 Aar gammel.

* * *

DEN 2. Juni døde den franske Romanforfatter *Victor Cherbuliez* i Paris i en Alder af 70 Aar

Han var af genfisk Slægt, var oprindelig Filolog, men da hans novellistiske Arbejder, som han offentliggjorde i *Revue des deux Mondes*, straks gjorde stor Lykke i Frankrig, flyttede han til Paris og blev mere Fanskmand end Franskmændene selv, saa at han endog i sine sidste Aar sluttede sig til den chauvinistiske Patriotliga.

Cherbuliez har udgivet en lang Række Romaner, hvis Fortrin især er den lyriske Stemning, han forstod at lægge over sine Situationer, og det idealistiske Livssyn som aander gennem dem. Hans Figurer faldt rigtignok i Tidens Løb lidt ensformige — lidenskabelig og skinsyge Spaniere, kolde Englændere, melankolske Polakker osv. gik stadig igen. Det dannede Publikum Verden over vedblev at sætte Pris paa ham.



Victor Cherbuliez.

Ogsaa her hjemme er han kendt. Hans bedste Bøger, som „Ladislaus Bolski", „Meta Holdenis", „Sorte og Røde" er oversat paa Dansk, til en enkelt har endog *Georg Brandes* skrevet et Forord.

Den gamle Digter levede i sine sidste Aar et stille, hyggeligt Familieliv i sin komfortable Villa i Paris.

* * *

DET sorte Belgien har atter ladet Evropa høre fra sig. Knap var den store Grubearbejderstrejke endt, før Gadekampene og Kampen i Parlamentet om den ny Stemmeretslov begyndte. Denne Lov, der i meget væsentlig Grad vilde indskrænke den i Forvejen grumme ringe og indskrænkede Stemmeret, der findes i Belgien, var Ministerpræsident Vandenpeerebooms Værk, og hele den offentlige Ophidselse og Vrede rettede sig da ogsaa mod denne Mand. Skønt Oppositionen, — Liberale, Radikale, kristne Demokrater og Socialdemokrater tilsammen — kun udgør en absolut Minoritet i det belgiske Kammer, 39 mod 69, er det dog lykkedes den at vinde en absolut Sejr, idet Stemmeretsloven nu bliver trukket tilbage og Vandenpeereboom gaar. Dette Resultat skyldes ikke blot den Omstændighed, at den absolute Majoritet ude i Folket var mod Lovforslaget, men ogsaa og særlig den, at man indsaa, at man ikke kunde stole paa Hæren i Tilfælde af en Revolution. Den belgiske Borgergarde viste jo ganske aabenlyst, at den var paa Be-



Fra Gadekampene i Belgien.



Ministerpræs. Vandenpeereboom.

folkningens Side. Skønt Valgloven saaledes blev slaaet ihjel, betyder dette dog ikke, at der fra nu af vil herske Ro i Landet. Efter de mange tabte Strejker i de sidste Aar hersker der en saadan Bitterhed i den store Arbejderbefolkning i Belgien, at man maa være forberedt paa snart atter at høre om Uroligheder dernede. Og det saa meget mere, som netop Arbejderbefolkningen ved denne Sejr har faaet Øjnene op for, hvilken Magt den har, og fordi den økonomisk er saa elendig stillet, at den intet har at tabe, men alt at vinde.

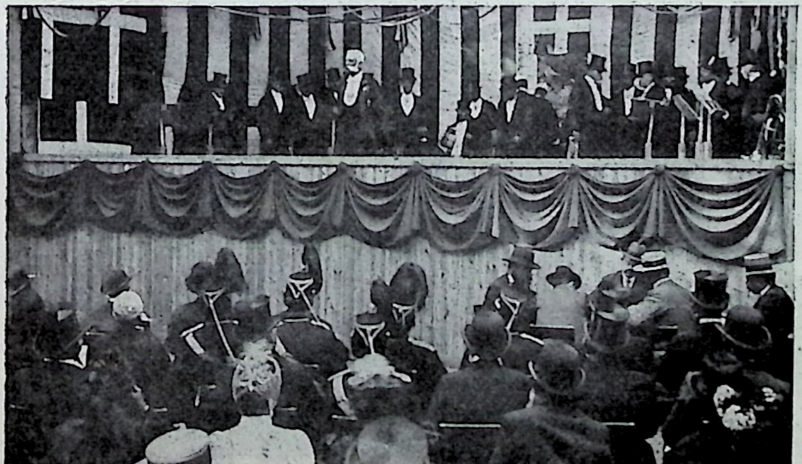
Af Dagens Krønike.

Medens Hovedfesten i Anledning af Fredericiadagen holdtes paa selve Valpladsen, foranstaltede „Den nationale Fremskridtsforening en mindre Fest i Rosenborg Have.

Festen indledede med en Frokost for de Fredericiakrigere, der er bosat i København og paa Frederiksberg, og Hovedtaleren ved dens „officielle Del" var Oberst *N. P. Jensen*, hvis Skildring af Slaget vil være vore Læsere i frisk Minde. Operasanger *Cornelius Petersen* sang forskellige nye Sange, som var skrevne i Dagens Anledning.

I de mange Forlystelser deltog om Søndagen 14,000, om Mandagen 10—12,000 Mennesker, og det skønneste Sommervejr lyste over hele Festen.

* * *



Veteranfesten i Rosenborg Have. Oberst Jensen taler.

Onsdagen den 12. Juli Kl. 1½ om Middagen udbrød der pludselig, ved en Snedkers Uforsigtighed, Ild i Stueetagen tæt ved Trappen i Bygningssnedkernes Forbunds Stiftelse, Nordvestvej 26.

I et Nu stod begge Trappegangene fra Kælder til 5. Sal i Lue, hvorved enhver Udgang spærredes for Beboerne i Huset. Inden Brandvæsenet kunde komme til Hjælp var tre Mennesker i Fortvivlelsen sprunget ud fra de



Branden paa Nordvestvej: Beboerne reddes.

øverste Etager, og to af dem, Malersvend *Schrøder* og Fru *Hilde* satte Livet til ved det fygtelige Fald. Endnu to Mennesker omkom, idet en Syerske *Christensen* og en Farver *Hansens* Hustru fandtes som Lig i Ruinerne. Desuden kom flere Brandfolk slemt til Skade.

Bygningen og alt, hvad der var i den, blev totalt ødelagt, saa at den offentlige Godgørenhed har maattet paakaldes til Bedste for de fattige Brandlidte.

* * *

Til den angstfulde Følelse, hvormed en dramatisk Forfatter fra Prosceniets Gitterloge følger sit Stykkes Skæbne, kender Sommerrevyens Forfattere ikke. Med den paa mange Aars Erfaring byggede Bevidsthed, om at deres Revuer ikke kan falde, tager de Plads midt iblandt det ellers saa frygtede Publikum, der i Aar



Slutningsscenen af Sommer-Revuens 1. Akt.

som altid fulgte Revuen med den største Hjertelighed, men dog til at begynde med syntes at ville væbne sig med nogen Kritik overfor enkelte af Viserne, i hvilke Forfatternes Lune havde forputtet sig mellem Linierne.

Yvette Guilberts Besøg og „Aarhundredets Visers“ Sukces havde afsat heldige Spor i Revuen. Visen om Walkendorffs Kollegium var et udmærket Forsøg i den Genre, hvormed Yvette gjorde os bekendt og rundt i Revuen var spredt Viser og Vers, som ikke behandlede Aarets Begivenheder, men var skrevet i forrige Tiders Vaudevillevisestil. Af Sangenes Overflod vil foruden den nævnte om Kollegiet længst erindres Arne-Thrane-Visen, Peter-Hansen-Visen, Visen om, hvad man ikke maa og Kærlighedsduetten Nr. 2, der alle var værdige Repræsentanter for Forfatternes Humør.

Det lyder som et Paradoks, men er ikke desto mindre en Sandhed, at Frederik Jensen sang sine Viser endnu fortrinligere end han plejer. Tivolivisen blev i hans Mund den gladeste Haan, et gyldigt Mønster for hvad Revuesang skal være. Naturligvis var ogsaa Gerner fornøjelig, men hans Grimacer og Betoninger bliver, for at anvende hans sidste Slagord, for stabile. Frkn. Lund og Würden havde hver sin ene Vise-Sukces, og Frk. V. Petersen viste kendeligt Lune.



Jutta Lund. Fred. Jensen. Victoria Petersen. Gerner.
Sommer-Revuens Hovedpersoner kaldes frem.

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Fortsat.

„Ja vel,“ svarede jeg. „Og alt, hvad jeg kan sige Dem, er, at jeg aldeles ikke har hørt fra ham, siden jeg saa' det Brev. Jeg har ingen Idé om, hvorvidt han er levende eller død.“

„Er De ganske sikker paa det?“ spurgte han, og det var tydeligt at se, at han var meget skuffet.

„Ja, ellers vilde jeg ikke sige det,“ svarede jeg lidt skarpt.

„De maa undskylde, at jeg gør Dem et saadant Spørgsmaal,“ sagde han blidt. „Jeg tvivler naturligvis ikke om Deres Sanddruhed, Hr. Brudenell, men jeg vil gerne være fuldstændig sikker paa, at De hverken har hørt noget om ham eller fra ham, siden han sendte den Kvittering til Hr. Vargenal.“

„Det er akkurat det, jeg mener,“ svarede jeg. „Fra det Øjeblik, Hr. Vargenal modtog Kvitteringen for de tyve Tusind Pund, har jeg ikke hørt noget som helst om ham. Nu véd De alt, hvad jeg kan sige Dem.“

Mülhausen rejste sig og rakte mig Haanden.

„I saa Fald,“ sagde han, „maa jeg sige Dem Farvel. Jeg har lagt alt for meget Beslag paa Deres Tid, og i dette Tilfælde synes det altsaa, at jeg har gjort min lange Rejse forgæves.“

Han tog sin svære Pelskappe og trak den langsomt paa. Før jeg saa' ham gøre det, havde jeg ingen Idé om, hvilken en kolossal Mand han i Virkeligheden var. Han maalte sikkert seks Fod og seks Tommer og havde mindst et Brystmaal af halvtredsindstyve Tommer. Det var en sand Kæmpe og i dette Øjeblik en temmelig sørgmodig Kæmpe. Jeg kunde ikke lade være med at være bedrøvet over det for Mandens Skyld, for han var synlig nedtrykt over sit Uheld. Og dog, i al den Tid, jeg havde denne sympatiske Fornemmelse, kunde jeg ikke undertrykke en svag Mistanke om, at han i Virkeligheden narrede mig, hvor rimelig end hans Historie havde været.

„Undskyld,“ sagde han derpaa, „men jeg synes, jeg husker, at Blake sagde, han havde en Søster, der boede i England.“

„Ja,“ svarede jeg.

„I saa Fald,“ vedblev han, „er det jo muligt, at hun kunde hjælpe mig. Maaske vil De være saa god at give mig hendes Adresse?“

„Nej, det kunde aldrig falde mig ind,“ sagde jeg hurtigt. „Det maa De selv kunne indse.“

Denne Gang kom det samme lumske, hæslige Blik i hans Øjne, som jeg før havde lagt Mærke til. I et Sekund saa' Manden virkelig farlig ud. Men dette Udtryk forsvandt lige saa hurtigt, som det var kommet, og han var atter den gamle smilende, høflige Mülhausen.

„Det gør mig overordentlig ondt, at De ikke kan give mig den Oplysning, jeg ønsker,“ sagde han, „men naar De ikke vil, saa kan jeg jo ikke tvinge Dem til det, saa jeg vil altsaa tillade mig at gaa. Jeg er bange for, at jeg har lagt alt for meget Beslag paa Deres Tid.“

„Det gør ikke noget,“ svarede jeg. „Farvel.“

Jeg holdt Døren aaben for at lade ham gaa ud, men han blev staaende paa Dørtærskelen.

„Lad mig se,“ sagde han, „hvordan kommer jeg ud paa Gaden? Naar jeg kommer ned ad denne Trappe, skal jeg saa til højre eller til venstre?“

„Først til højre og saa til venstre,“ svarede jeg, „og saa lige over Pladsen; men jeg skal med Fornøjelse vise Dem Vejen.“

„Mange Tak,“ svarede han alvorligt, „det er en Skam, jeg gør Dem saa megen Ulejlighed.“

Jeg besvarede hans høflige Talemaader ved at tage min Hat og vise ham Vejen. Jeg havde faaet den Idé, at hvis jeg ikke selv saa' ham gaa, saa blev jeg slet ikke fri for ham. Saa gik vi da sammen ud paa Gaden.

„Godnat, Hr. Brudenell,“ sagde han, da vi stod paa Fortovet. „Hvis det skulde være nødvendigt for mig at hilse paa Dem igen, saa har De vel ikke noget imod, at jeg ser herind?“

„Ikke det mindste,“ svarede jeg, men jeg er ganske sikker paa, at det er umuligt for mig at sige mere, end jeg har gjort i Aften.“

„Det kan man jo aldrig vide,“ bemærkede han alvorligt, og saa traadte han ud paa Gaden med en Brathed, som næsten var paafaldende. Her gav han sig til at fløjte paa en besynderlig Maade og fik straks Svar fra en Sidegade. Et Øjeblik senere saa' jeg en mørk Skikkelse komme hen imod ham. Mülhausen vendte sig om og gik i Retning af Charing Cross, medens det abeagtige Væsen med sin hæslige dyriske Holdning fulgte en halv Snes Skridt bag efter. Da de var forsvundne, vendte jeg tilbage til min Lejlighed for at tænke over den mærkelige Samtale, jeg lige havde haft. Jeg tænkte paa Milred Blake og hendes Iver efter at faa Efterretning om Broderen, og ved Siden af dette Billede stillede jeg et andet, nemlig Mülhausens, der som en Blodhund gik i det samme Spor. Min Stilling syntes at være midt imellem dem. Jeg havde lovet Søsteren, at jeg vilde hjælpe hende, saa godt jeg kunde, og jeg havde sendt hendes Broders foregivne Ven bort uden nogen Meddelelse.

Næste Dag ventede jeg halvvejs, at Mülhausen skulde besøge mig igen, men han viste sig ikke. Derfor fik jeg tilstrækkelig Tid til at optegne Hovedpunkterne i Sagen, hvortil jeg føjede det Vidnesbyrd, den unge Mands Søster havde givet mig den foregaaende Eftermiddag. Da jeg var færdig, lagde jeg Papiret i en Skuffe for at afvente, hvad der yderligere kunde vise sig. Der skete da ogsaa noget, hurtigere, end jeg havde ventet, for næste Morgen fik jeg Brev med en Haandskrift, som jeg nu ganske godt kendte. Jeg aabnede det med ivrig Forventning og læste:

„Burwellgaard, Torsdag Aften.

Kære Hr. Brudenell.

Jeg haaber, De vil tilgive mig, at jeg igen plager Dem med mine Sager, men jeg har jo ingen anden, til hvem jeg kan henvende mig om Hjælp. Jeg tillader mig derfor endnu en Gang at skrive til Dem om dette Emne. Efter at jeg havde talt med Dem, kunde jeg ikke andet end tænke, at De maa have betragtet min Frygt for min Broders Sikkerhed som noget overdreven. Gud give, den maatte være det. Naar man længe har grublet over en Sorg, der tynger paa En, er man tilbøjelig til at blive meget fortvivlet, og jeg vil ikke skjule for Dem, at da jeg kom hjem forleden Aften, var jeg alt andet end glad. Jeg var lige saa overbevist om, at min Broder havde haft et eller andet skrækkeligt Uheld, som at jeg selv lever og har det godt. Men jeg havde set Dem, og De havde lovet mig Deres Hjælp. Derfor vidste jeg, at jeg havde gjort et Skridt fremad, og at jeg burde vente taalmodigt, før jeg gjorde det

*) Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

næste. Jeg besluttede, at jeg ikke vilde pine Dem mere med Sagen, før De havde sat Dem i Forbindelse med mig igen. Jeg kan ikke sige, hvad det kostede mig at fatte den Beslutning. Men nu har Sagerne taget en ny Vending, og Omstændighederne tvinger mig til at skrive til Dem.

I Gaar besøgte jeg tilfældigt en Avlsgaard, der ligger en otte, ni engelske Mil fra mit Hjem. Den tilhører én af min Broders Fæstere, og det var i Forretningssager, jeg besøgte den. Det tog mig længere Tid, end jeg havde ventet, og Klokken var næsten seks, før jeg kom hjem. Da jeg kom ind i Huset, traf jeg Frøken Priscilla i Dagligstuen. Hun var synlig nervøs og modtog mig med et Glædesudbrud.

„Hvor det var rart, at De kom hjem,“ sagde hun, idet hun fo'r op fra sin Stol, da jeg traadte ind. „Her har ikke været til at holde ud, siden De kørte Deres Vej.“

„Men det var da kedeligt,“ svarede jeg. „Hvad er der i Vejen? Har nogen af Pigerne været uartig imod Dem?“

„Nej, for Øjeblikket har jeg intet at beklage mig over, skønt de er jo altid utaalelige,“ svarede hun.

Hendes Lokker dirrede af Bevægelse, og det var let at se, at der var indtruffet noget ualmindeligt.

„Ja, De maa virkelig undskylde, min Ven,“ sagde hun; „men jeg har aldrig været i en saadan Tilstand som nu. Mine Nerver er ganske ødelagte, og jeg véd, det varer flere Dage, inden jeg kommer mig. De havde ikke været mere end en halv Time borte, da der kom en Herre kørende fra Stationen og spurgte, om De var hjemme. Han sagde, at han maatte tale med Dem om vigtige Forretninger og det lige straks, da han skulde tilbage til Byen med Firetoget. Jeg sagde, at De ikke var hjemme, hvad der syntes at gøre ham meget ulykkelig, og han gik omtrent et Minut op og ned i Værelset uden at sige et Ord. Da jeg tænkte, at jeg muligvis kunde hjælpe ham, sagde jeg, at jeg var Deres Selskabsdame og havde kendt Dem fra Deres Barndom; men dette syntes ikke at berolige ham. Han spurgte, naar han kunde se Dem personlig, og da jeg underrettede ham om, at De sikkert ikke kom tilbage, før det blev mørkt, gik han sin Vej og sagde, at han vilde komme igen før fem. Klokken halv fem kom han igen. Jefferies aabnede Døren og sagde, at De endnu ikke var kommet tilbage. Han syntes endnu mere skuffet end før og sagde, at nu var han kommet for sent til Toget, og der gik ikke noget før Klokken otte, om han ikke maatte vente paa Dem. Jeg gik ind paa hans Anmodning, og han blev vist ind i Spisestuen. Siden det Øjeblik har jeg siddet ved Vinduet og haabet, at de skulde komme hvert Øjeblik.“

„Er den Herre her endnu?“ spurgte jeg.

„Han er i Spisestuen for Øjeblikket,“ svarede hun. „Jefferies siger, at han ikke har bestilt andet end at gaa op og ned i Værelset lige siden vi viste ham derind.“

„Jeg er bange for, at Jefferies har lyttet ved Døren,“ sagde jeg.

„Jefferies blev meget bange, og det maa jeg tilstaa, jeg selv ogsaa gjorde,“ svarede hun, „for man kan ikke være for forsigtig lige over for fremmede i denne Tid.“ Saa dæmpede hun Stemmen lidt og tilføjede: „Det er et meget ejendommeligt Menneske, og jeg sagde til Jefferies, at han skulde passe paa. Naar man har saa meget værdifuldt Sølvtøj i Huset, kan man næppe være for forsigtig.“

„De maa ikke pine Dem selv saa meget, kære Priscilla,“ svarede jeg og gik ind i Spisestuen.

„Det er sandsynligvis en Kontorist fra en af vore Agenter i London,“ sagde jeg til mig selv. Men da jeg kom ind, kunde jeg næppe skjule min Forbavselse, for dér foran Ildstedet stod den største Mand, jeg nogen Sinde har set i mit Liv. Han syntes at fylde Halvdelen af Værelset, og da han nærmede sig og rakte mig Haanden, idet han sagde: „Maa jeg spørge, om det er Frøken Blake?“ tog han saa haardt fat, at jeg næsten maatte skrige af Smerte.

„Ja, jeg er Frøken Blake,“ svarede jeg. „Maa jeg spørge, hvad kan jeg tjene Dem med?“

„Jeg er kommet for tale med Dem om en meget vigtig Sag,“ sagde han, „en Sag, jeg næsten skulde tro er lige saa vigtig for Dem som for mig. Hvis jeg maa udtrykke mig i Korthed, saa vil jeg forestille mig for Dem som en gammel amerikansk Ven af Deres Broder, sandsynligvis en af de bedste, han har haft derovre.“

„Er De en Ven af min Broder?“ udbrød jeg næsten aandeløs. „Saa maa jeg sige, Hr. —“ Jeg standsede forvirret, da jeg ikke kunde huske, om jeg havde hørt hans Navn eller ikke.

„Mit Navn er Mülhausen,“ svarede han med et Buk, „Herman Mülhausen fra Chikago.“

„Hvis De er en Ven af min Broder, saa kunde De ikke komme med en bedre Anbefaling til mig. Maa jeg spørge, hvor De har truffet ham?“

„I Chikago,“ svarede han. „Der var en fælles Bekendt, som forestillede os for hinanden, og han tilbragte en kort Tid i mit Hus. Jeg behøver ikke at sige, at vi blev meget gode Venner, for han er virkelig en sjældent elskværdig ung Mand.“

„Og maa jeg spørge, hvad ønsker De af mig?“ sagde jeg ikke uden et svagt Haab om, at han kunde give mig de Oplysninger, jeg var saa ivrig efter at faa; men dette Haab blev snart tilintetgjort, da han svarede:

„Jeg er kommet hertil fra Amerika for at prøve paa at faa Deres Broders nuværende Adresse.“

„Den kan jeg ikke give Dem,“ sagde jeg bedrøvet. „Jeg kender den ikke selv; vi har ikke hørt fra ham i over tre Aar. Jeg troede, De kom for at meddele mig noget nyt om ham.“

Da han hørte, at jeg var lige saa uvidende som han selv, syntes han meget nedslaaet. I et Par Minuter sagde han ingen Ting, men gik hurtigt op og ned i Værelset.

„Jeg takker Dem oprigtigt for Deres Venlighed,“ sagde han. „Jeg beklager, at De ikke kan hjælpe mig, men det er der jo ikke noget at gøre ved. Nu maa jeg vende tilbage til London med den Overbevisning, at min Rejse har været unyttig.“

„Har De noget imod at sige mig, hvor og naar De sidst saa' min Broder?“ spurgte jeg.

„I Argentina,“ svarede han. „Vi var Kompagnoner i en stor Minespekulation dér. Han forlod Buenos Ayres noget pludseligt i Anledning af en Misforstaaelse, og siden den Tid har jeg ikke været i Stand til at finde ham igen, skønt jeg har rejst Tusinder af Mil og givet Hundreder af Pund ud.“

„Har De nogen Idé om,“ vedblev jeg, „hvor han tog hen, da han forlod Sydamerika? Han maa da have efterladt sig et eller andet Spor.“

„Nej, ikke det mindste“ svarede han. „Jeg opdagede, at han var sejlet fra Buenos Ayres med sin Yacht, men hvorhen kunde jeg aldrig faa at vide. Nogle sagde, det var til Australien, andre til England, men det kan jo ikke have været rigtigt; ellers havde De jo sikkert hørt noget om ham. De siger, at han aldrig har skrevet til Dem fra nogle af de Steder, ikke sandt?“

Fortsættes.

Kendte Navne
fra By og Land.

Fødselsdag.

Den 11. Juli fyldte Inspektøren ved den polytekniske Læreanstalt, *A. N. Ørsted,* 70 Aar. Naturlig paavirket af sin berømte Fader, H. C. Ørsted, optog han, efter at han havde taget Artium 1847, det polytekniske Studium, blev 1854 Kandidat, fortsatte sit Studium i London et Par Aar og oprettede efter sin Hjemkomst sammen med Møntguardein Groth et kemisk Laboratorium, der senere overgik til Prof. Stein. 1. Maj 1860 blev han udnævnt til Inspektør ved Læreanstalten, hvor han altsaa i 39 Aar har virket blandt sine kære Polyteknikere. Ved Siden af denne Gærning har han varetaget Sekretærposten ved Selskabet for Naturlærens Udbredelse, har i et Par Aar været Docent ved Anstalten, har fra 1867—94 været knyttet til Magistraten som Kontrollør over Gassens Lysstyrke, og har siden 1875 været Sekretær for de Massmannske Søndagsskoler. Meget har hvilet paa hans Skuldre, aldrig har han sparet sig selv hvor hans hjælpsomme Haand kunde gøre Gavn, og mange ere de Hverv, som have været ham betroet blandt Polyteknikerne. Da den ny Læreanstalt blev indviet, paaskønnedes hans Virksomhed med et vel fortjent Ridderkors. Alle Polyteknikere, der ere komne i Forbindelse med ham, bringe ham en hengiven Tak for hans trofaste og dygtige Arbejde.



Inspektør Ørsted.

Dødsfald.

Odense By har mistet en af sine mest bekendte Mænd, Etatsraad *E. F. Esmann.* I 40 Aar har den Afdøde været knyttet til denne By, og han har ved sin Dygtighed og Energi været Sjælen i en Mængde større Foretagender, der have bragt Byen det mægtige Opsving, den har faaet i den sidste Menneskealder. Kanaludvidelsen og Havnen skyldes for en stor Del hans Arbejde som Byraadsmedlem, og som Formand for „Odense Handelsforening“ varetog han sin Stands Interesser med sjælden Dygtighed.



Etatsraad Esmann.

E. blev født 1830 og kom i Handelslære i Odense 1850 hos Halberstadt & Rasmussen. Denne betydelige Kornforretnings Ledelse blev ham senere overdraget, indtil han i 1864 selv overtog den. Hans Kornforretning blev en af Landets største; men snart kastede han sig særlig over Smøreksporten og overdrog den førstnævnte til et Interessentselskab. Han var bl. a. med til Dannelsen af Aktieselskabet „Odense Oliemølle og Carl Petersens Fabriker“. Da hans Helbred tvang ham til at trække sig tilbage, blev han udnævnt til Etatsraad, ligesom „Odense Handelsforening“ gjorde ham til Æresmedlem. Den Afdøde var lige afholdt for sin Dygtighed og vindende Personlighed.

En af Hærens megetlovende unge Officerer, Kaptajn i Artilleriet, *V. F. Schellerup,* er afgaaet ved Døden, kun 36 Aar gammel. Efter bestaaet Afgangsprøve fra Officersskolen blev han 1883 udnævnt til Sekondløjtenant i Artilleriet, og et halvt Aar senere forfremmet til Premierløjtenant i Officersskolens ældste Klasse; de forskellig Artilleriskoler gennemgik han derpaa, gjorde praktisk Tjeneste og naaede at blive Batterichef og Kaptajn i 1895. Desværre var hans Helbred skrøbeligt. Han omfattede sin Stilling med stor Interesse, var en pligtopfyldende Soldat og meget afholdt i Officerskorpset.



Kaptajn Schellerup.

Redaktøren af „Vestlol. Avis“, *Holger Ovesen,* er nylig afgaaet ved Døden efter en Sygdom, der længe havde været haabløs. Efter i sin Ungdom at have prøvet sine Evner i forskellige Retninger, fik han Ansættelse som Sukkermester paa Nakskov Sukkerfabrik, men politiske Interesser fik hurtigt Tag i ham, og i Oktober 1891 overtog han Redaktionen af Højrebladet „Vestlollands Avis“, som han ledede med Dygtighed. Kolleger i Pressen fremhæver hans elskværdige og loyale Optræden.



Redaktør Ovesen.

Jubilæum.

Den 1. Aug. kan Inspektør *F. Kleinschmidt* ved Nørre Allés Betalingsskole fejre sit 25 Aars Jubilæum. K., som er født 11. Avg. 1848 i København, blev Inspektør ved Kapelvejens Friskole 1891 og forflyttedes 3 Aar efter til Skolen i Nørre Allé. K. er en udmærket dygtig Skolemand og meget afholdt af alle, der kommer i Berøring med ham, baade i og uden for Skolen.



Inspektør Kleinschmidt.

„Hver 8. Dags Musik og Sang“.

Det i Dag udkommende Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang“ indeholder Johann Strauss' verdensberømte Vals: „An der schönen, blauen Donau“. Den Udgave, hvori den bringes frem, er saa vidt vides, ikke før kommet paa dansk Forlag, idet den her foreligger med Komponistens originale Introduktion og Finale.



Den nye Skoles eget Hus.

Vi bringe i Dag et Billede af den store, smukke og velindrettede Villabygning paa St. Jørgens Dossering (Vodrofvej Nr. 50), som Forfatteren, Skolebestyrer *Adolf Langsted*, har købt til Udvidelse for *„Den nye Skole“*, der dels ved sin Beliggenhed, dels ved sit originale Anlæg og sit hjemlige Præg har vundet ualmindelig Tilslutning i den korte Tid, den har bestaaet.

Skolen har lige udsendt sit nye Program, illustreret af d'Hrr. Kunstnere *Louis Moe, H. P. Lindeburg, Alfred Schmidt* o. fl., og for Forældre saavel som for Børnevenner er det en sand Fornøjelse at gennemblade det lille nitidt udstyrede Hefte, der paa en livlig og interessant Maade ved Tekst og Billeder belyser den omfattende Virksomhed, her med stort Held er begyndt.

Det fremgaar heraf, at Skolen foruden sin store Børnehave — den største i Norden — delt i 3 Hold for Børn fra 3—6 Aar, omfatter en *Drengeskole* med fire Klasser og en *Pigeskole* med fire Klasser. Skolen lægger aarligt to Klasser til og fortsætter saaledes Børnenes Opdragelse. Endvidere har Skolen sit eget Kursus til Uddannelse af Børnehavelærerinder under Ledelse af Fru *Hedevig Bagger*. Af dette Kursus, der har været besøgt af en Del unge Damer i 17—18 Aars Alderen, have 4 allerede faaet Ansættelse ved Skolen. „Den nye Skole“s Børnehave har optaget de frøbelske Ideer og ført dem frem under en tidssvarende Form; den er ikke at opfatte som blot en Legeskole med det ene Formaal at beskæftige Smaabørn og yde dem et passende Tidsfordriv. Den tilsigter først og fremmest, under Form af Leg, at lægge en god Grund til den elementære Undervisning ved at forbinde og modtageliggøre de Smaas Tanke, og danner saaledes det første vigtige Led i Skolens Opdragelsesplan. Kun naar en Børnehave kan danne Basis for en Skole, er den, hvad den bør være, og for første Gang herhjemme er det saaledes lykkedes at indrette en Skole efter dette naturlige og praktiske Princip.

Hvad der maa antages at have bidraget meget til „Den nye Skole“s hurtige Fremvækst, er sikkert dens fortrinlige Beliggenhed mod St. Jørgens Sø — solrig og sund, lovprist af samtlige Børnelæger, og endvidere den praktiske Ordning, at de mindre Elever paa Vinterdage kunne befordres ved Skolens egen, lukkede Omnibus selv fra fjerne Steder som Kongens Nytorv, Grønttorvet, Raadhuspladsen, Falkoneralléen o. a., og — last, not least — den Omstændighed, at Sprogundervisningen kun betros til indfødte Gouvernanter. Det synes mer og mer at gaa op for den almene Bevidsthed, at det ikke nytter stort at *lære et Sprog*, naar man ikke samtidig lærer *at bruge det*. „Maille à maille se fait le haubergeon“ (Maske for Maske knyttes Brynjen) er den Devise, hvorunder der her arbejdes.

Særlig Tiltrækning udøver ogsaa den Omstændighed, at Hr. *Adolf Langsted* paa sit Skoleskema har opført populære Fag som *Sløjd*, *Anskuelsesøvelse* med Lysbilleder og *Dans*. Endvidere er der til Skolen knyttet en Musikskole, ledet af Komponistinden Frk. *Tekla Griebel*. Ogsaa til Friluftsleg finder Skolen Plads i det nylig erhvervede Terræn, 3100 □ Al., der vil blive indtaget til Lege-, Sand- og Boldplads.

Som Tillæg til sin Aarsberetning har Skolen udgivet en Række Artikler om de Metoder, den anvender, under Titlen „Nutids-Børne-Opdragelse og Skolegang“. Blandt disse fremhæves et Par Afhandlinger af de bekendte Pædagoger Dr. phil. *F. L. Østrup* og Cand. *Samuel Prahl*.

H. A.

Vodrofvej Nr. 50.



ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 44. Aargang 1898—1899. Søndagen den 30. Juli. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Oberst Lunding i Slaget ved Fredericia. — Efter A. Jerndorffs Maleri.

Bob.

Da Bertha Lange ægtede Poul Brandt sagde alle, at hun kunde sagtens være lykkelig, og hun var selv tilbøjelig til at slutte sig til denne Dom. Brandt var Vekselmægler, havde stadig forøget sin Formue og ude paa Landet bygget sig en Villa, som var et fuldstændigt Mønster paa, hvad et Hus skulde være, naar lige undtages, at Fruen i Huset manglede. Da Brandts Venner gratulerede ham til hans Valg af Hustru, kunde de for en Gangs Skyld være fuldt oprigtige, hun var ikke alene en meget indtagende ung Pige, men hun var tilmed smuk, havde en pragtfuld Figur og førte sig som en Prinsesse.



Hun var femten Aar yngre end han og dog var han ikke mere end 35 Aar. Selv om han ikke netop var smuk, var han i hvert Fald en flot Person, en rigtig Mand og alle var enige om, at det var et udmærket Par at se paa. Men nu — efter kun 12 Maaneders ægteskabeligt Samliv forekom ikke alt at være, som det helst skulde. Sagen er, at medens ethvert andet Kompagniskab i Livet bygges op paa den Erfaring, man har erhvervet sig forud om de Pligter, som skal opfyldes, gaar Folk i Ægteskabet, som tilmed er et særlig indviklet og sammensat Forhold, uden forud at ofre en Tanke paa, hvad det fordrer.

Poul holdt overmaade meget af sin Kone, men hele Dagen var han saa beskæftiget, at naar han ud paa Aftenen kom hjem og var træt, havde han mere Lyst til at ryge og læse end til at gøre sig den Ulejlighed at være elskværdig overfor sin smukke Kone.

Bertha elskede ogsaa sin Mand, men hun kedede sig slemt den lange Dag, mens han var borte, og da hun opdagede, at Poul aldeles ikke paaskønnede det, naar hun for hans Skyld om Aftenen pyntede sig med sine fineste Kjoler, begyndte hun at tabe Modet og betragte sig selv som en stakkels forsømt ung Kone.

For at faa Dagene til at gaa, tog Bertha ofte ind til Byen og gjorde Indkøb, spiste saa Frokost hos en eller anden Veninde og det hændte ogsaa, at hun blev og spiste til Middag i Byen, for at slippe for den lange Aften hjemme, som hun var begyndt at blive helt bange for.

Paa denne Maade var Brandt mere og mere kommet ind paa at tilbringe nogle Timer i Klub-

ben, thi han var ogsaa begyndt at finde Aftentimerne hjemme „nederdrægtig kedelige“, som han udtrykte det overfor Vennerne, uden at ane, at det allermest var hans egen Skyld, naar de var det. Ganske naturlig opstod der hos dem begge, alt medens de kom længere og længere bort fra hinanden, nogle smaa Anfald af Jalousi, idet de hver for sig tænkte, om ikke muligvis den anden Part skulde have fundet en, som var mere tiltrækkende.

Men begge var de altfor stolte til indbyrdes at tale om denne Mistanke og saadan kunde det have gaaet videre i det uendelige, om ikke en tilfældig Hændelse en Dag havde hidført en Krise.

Bertha var taget bort et Par Dage, for at besøge en Veninde, hun havde paa Landet nogle Mil derfra, og Brandt havde gjort Undskyldning for, at han ikke kunde tage med, og var ladt tilbage i fuldstændig Ungkarletilværelse. Morgenen efter Fruens Afrejse opdagede han, da han skulde til at gaa, et Brev med en Haandskrift, som han godt kendte og som ofte havde gjort ham nysgerrig efter at vide, hvem den hyppige Korrespondent var.

Hurtig bemærkede han, at Konvoluten var meget slet lukket til, saa at den vilde kunne aabnes ved mindste Berøring. Naa, Poul Brandt var en ærlig Mand og det kunde aldrig falde ham ind at udspionere sin Hustrus Korrespondance — men, hvordan det nu end gik til, da han igen saa paa Brevet, var Konvoluten aaben. Han var sig ikke selv bevidst, at have gjort det. Det gik ham, som den kejtede Tjenestepige, der forklarer, hvorledes Tallerkenen er gaaet itu for hende, ganske af sig selv. Men i hvert Fald, Brevet var aabent og han følte en brændende Lyst efter at blive bekendt med Indholdet. Inden han selv vidste det, var Brevet foldet ud foran ham og han læste følgende Linier, skrevet med en temmelig klodset Haand:

Kæreste Bertha!

Kom og spis til Middag med mig i Dag. Jeg venter Dig ved Toget, som kommer her til Byen Kl. 6. Hvis jeg ikke er paa Stationen, saa søg mig ved Kiosken ligeoverfor. Hvis Manden stiller sig paa Bagbenene, saa sig, at Du skal til Missionsmøde. Paa Gensyn.

Din hengivne

Bob.

Brandt var saa overvældet af det, han havde læst, at han ikke straks kunde forklare sig hele Situationen, men da Sagen lidt efter lidt stod for ham i sit fulde Lys, var han igen ved at tabe al Besindelse.

Hans første Følelse var ikke saa meget Harme over Konens Opførsel som en brændende Lyst til at tappe Blodet paa denne elendige Skurk, som havde vovet at skrive et saa uforskammet familiært Brev til hans Bertha.

„Hvis Manden stiller sig paa Bagbenene“ ... det var den Bemærkning, som drillede ham mest. Og saa Underskriften: *Bob!* Ja, han skulde give den Hund Kælenavne.

Han tog sin Beslutning, alt imens han igen lagde Brevet i Konvoluten og puttede det ned i en Skuffe, hvor hans Kone siden kunde finde det, om hun havde Lyst.

Selv vilde han være ved Toget Kl. 6. Han vilde ogsaa være ved Kiosken, og naar han havde fundet Bob, hvad han ikke tvivlede om vilde være en let Sag, skulde han give ham Undervisning i Kunsten at skrive Breve til andres Koner. Poul Brandt skridtede omkring i Stuen og valgte sig saa med særlig Omhu en Spaserestok fra det vel fyldte Stativ.

„Bøjelig, stærk og ikke for lys“, sagde han helt oplivet til sig selv, idet han udmalede sig, hvorledes han skulde lave Bob til. Derefter tog han ind til Byen. —

Ti Minuter før seks var Brandt paa Stationen, stavrende op og ned, mens han søgte efter Bob. Og ganske rigtig, to Minuter før Toget skulde komme, sejler ind paa Perronen i al sin Vælde en yngre, vel-udhalet Herre i Pelsværk og med Cylinder, der nok kunde se ud til at være Bob og som udsøgte sig en god Plads, hvorfra man kunde overse alle, der var med Toget. Brandt tog Plads bag ham, idet han blot ventede paa at se hans Skuffelse, naar han opdagede, at der ingen Bertha var med, hvorefter han saa nærmere vilde tage sig af ham. Men til Brandts Ærgrelse hoppede, da Toget stansede, en elegant Dame ud af en Første-Klasse, og hen i Armene paa den formodede Synder, og dér stod saa Manden tilbage, rasende over at opdage, at det var en anden Piges Bob, men ikke den, der ventede paa hans Bertha.

Saa huskede han det andet Mødested. Han styrtede derhen, der var heller ingen Bob — derimod en nydelig, ung Pige, der syntes utaalmodig og nervøs, thi hvert Øjeblik saa hun paa Uhret, som vilde hun sige: Kommer han dog ikke! Saa tabte hun sin Paraply og Brandt, som allerede havde lagt Mærke til hendes smalle Midie, indsaa, at det var hans Pligt at tage den op.

„Jeg tror saamænd, det gaar os begge to paa samme Maade“, bemærkede han venligt.

„Ja“, svarede hun, „det er ærgerligt, naar Folk, man venter, ikke viser sig, ikke sandt?“

Nu var Isen brudt og de passiarede en Tid videre, indtil den unge Dame pludselig sagde:

„Naa, nu er det ingen Nytte til at vente længere, jeg maa vist opgive det for i Dag“.

„Ja, jeg maa vist det samme“, sagde Brandt, idet han kastede et sørgmodigt Blik til sin Spa-

serestok, og undrede sig over, hvor hans Offer kunde være blevet af. Saa tilføjede han, efter et Øjebliks Betænkning: „Men hvorfor skal ikke vi, der begge har været uheldige, slaa os sammen for i Aften?"

„Nej", sagde hun tøvende, „det gaar vist ikke an".

„Aa", svarede han muntert, „blæse være med det passende. Lad os nu faa noget at spise, saa gaar vi i Teatret bagefter".

Hun protesterede endnu svagt, hvorpaa de sammen begav sig hen paa en Restavrant. Under Middagen blev de begge meddelsomme, dog fandt han det overflødigt at meddele hende, at han var en gift Mand, og det var tydeligt nok, at hun ikke troede, at han var det, for den Sætning gentog hun flere Gange: „Jeg hader gifte Mænd. De er i Almindelighed brutale eller ogsaa er de Idioter — ofte er de begge Dele".

„Hvordan er De dog kommet paa de Tanker?" spurgte han.

„Jeg skal nævne Dem et ganske enkelt Eksempel", svarede hun ivrigt, „jeg kender en ung Pige, som er gift med en Mand, der holder meget af hende, ligesom hun af ham — og dog er han saa dum, at han aldrig gør sig den ringeste Ulejlighed for at være hende til Behag. Naa, hun er overordentlig smuk, saa er der jo nok andre, der vil tage sig af hende, naar Manden ikke vil".

„Jamen hvad siger Manden til det?" spurgte han hende ud.

„Han — han er Idiot", sagde hun leende, „han aner det ikke. Hun har efterhaanden gjort gode Bekendtskaber. Jeg ved En, hun kommer meget sammen med".

„Dette interesserer det mig at faa noget at vide om", sagde han saa behersket som muligt, „sig mig, hvem er de to?"

„Ja, jeg er ellers ikke indiskret, men jeg kan jo gerne fortælle saa meget, at her i Byen gaar den ene af dem under Navnet *Bob*", svarede hun.

Han foer i Vejret. „Bob!" raabte han rasende, „sig mig, hvem det er, jeg vil vide, hvor den Karl er til at træffe".

„Naa, ja, naar De absolut vil vide det, saa er det ikke saa svært for Dem at træffe Bob. Bob sidder for Øjeblikket ved Siden af Dem".

„Er De Bob? Hvad vil det sige? Lad nu være at gøre Kommers med mig i en alvorlig Sag".

„Som jeg siger Dem. Jeg er Bob, — det Øgenavn har jeg haft lige fra Skoletiden af. Jeg ventede i Aften min Veninde Bertha Brandt, og i Stedet fik jeg Fornøjelsen at træffe hendes elskværdige Mand".

„De har altsaa hele Tiden vidst, hvem jeg var?" spurgte han, da Situationen begyndte at klare sig for ham.

„Ja, det har jeg rigtignok, jeg var den første, Bertha viste sin Forlovedes Portræt til".

„Saa har De jo gjort tykt Nar af mig", sagde han noget ubehændig.

„Ja, men det var jo heller ikke saa vanskeligt", svarede hun rask.

„Holder nu virkelig Bertha af mig", spurgte han.

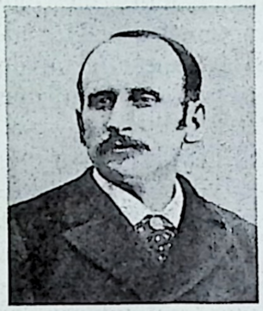
„Absolut mere, end De fortjener. Men hvad vil hun sige, naar hun hører, at De har været ude at spise til Middag med fremmede Damer?"

„Ja, det er det værste", sagde han saa, „lov mig derfor, at De vil komme i Morgen og hjælpe mig med at forklare hende det".

Alfred Dreyfus.

Af Oberst N. P. Jensen.

Sluttet.



Cavaignac.

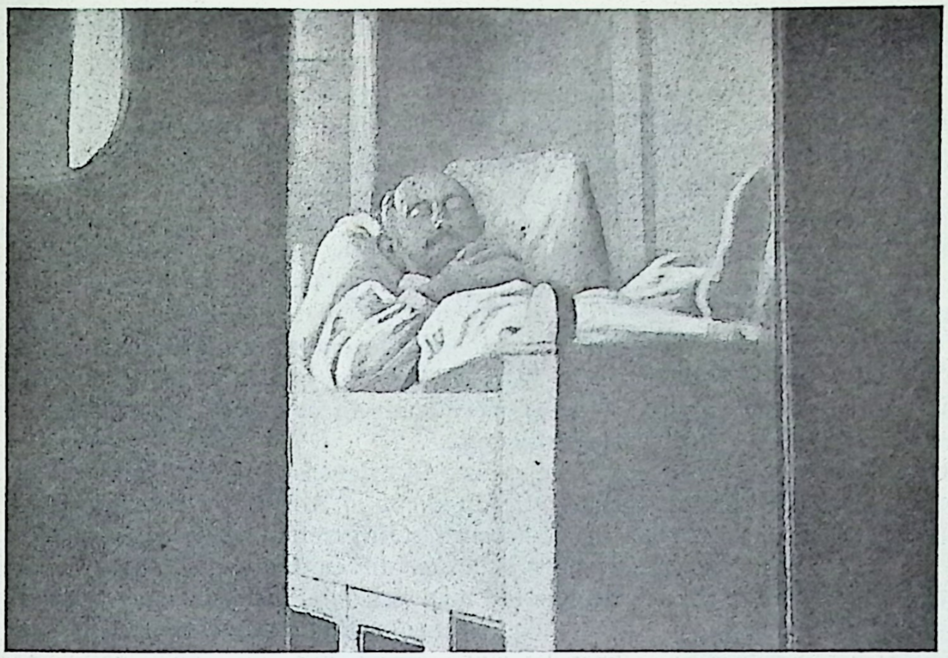
FORELØBIG syntes alt tabt for Dreyfussagens Venner. Scheurer-Kestner stod som den slagne Mand, Zola var bleven dømt, og Picquart arresteret. Omvendt syntes Esterhazy at staa med Palmerne i Hænderne. Kun Fru Dreyfus havde endnu ikke tabt Modet; hun vilde vedblive at kæmpe for sin Mands Ære. Og det viste sig ogsaa snart, at Zolaprocessen ikke havde været ført forgæves, thi den blev i Virkeligheden den Vej, der førte til Sandheden.

General Billot var gaaet af som Krigsminister den 28. Juni 1898, og Cavaignac var bleven hans Eftermand. Den endelige Dom over Zola var den Gang ikke fældet, men ingen tvivlede om, hvad den vilde gaa ud paa, og Cavaignac mente derfor ikke at kunne gøre noget bedre end at faa slaaet fast én Gang for alle, at Dreyfus var skyldig. Den 7. Juli 1898 tog han derfor Ordet i Deputeretkamret og erklærede, at han havde uomstødelige Beviser for Dreyfus Skyld.

Som første Bevis anførte han den Depeche, paa hvilken Dreyfus blev dømt, der er gengivet (Side 663) og indeholder Ordene „den Slyngel D." Han føjede dertil som andet Bevis en Depeche, der lød saaledes: „Lægen har forbudt mig at gaa ud. Da jeg derfor ikke kan komme til Dem i Morgen, beder jeg Dem se til mig om Formiddagen. Thi D. har bragt mig mange interessante Ting, og Arbejdet maa deles, da vi kun har dem i 10 Dage".

Cavaignacs tredie Bevis var Henrys Depeche af 31. Oktober 1896 (Side 667), og dette betragtede han som afgørende.

Denne Tale gjorde en saadan Lykke, at den



Dreyfus paa Hjemvejen, sovende i sin Kahyt om Bord paa „Sfax“.

i Følge Deputeretkamrets Beslutning blev opslaaet i alle Frankrigs 36,000 Kommuner.

Du Paty har forklaret, at han, der var en Slægtning af Cavaignac, havde straks efter at denne var bleven Minister, gjort ham opmærksom paa, at Henrys Depeche var forfalsket. Det er vanskeligt at tro, at Cavaignac desuagtet har dristet sig til at anføre den som Bevis for Dreyfus Skyld.

Men næppe var Talen bleven opslaaet i Frankrig, saa skrev Oberst Picquart til Deputeretkamrets Præsident, at de to første Depecher, hvori Bogstavet D. anføres, ikke angik Dreyfus. Med „den Slyngel D.“ sigtedes til en Spion ved Navn „Dubois“, hvorom der ikke fra nogen Side var Tvivl. Den anden Depeche var forfalsket, thi det Bogstav der oprindelig havde staaet deri, var bleven forfalsket til et D.

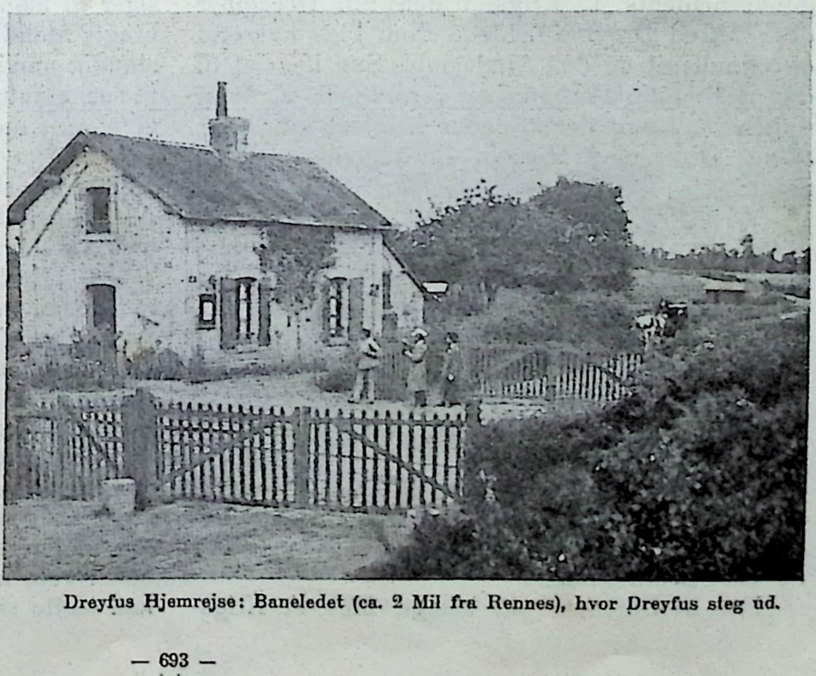
Det tredie Bevis blev ligeledes slaaet til Jorden ved, at det blev meddelt Cavaignac, at Depechen var fabrikeret af Henry.

Da Mistanken var vakt mod Oberstløjtnant Henry, blev han kaldet op i Krigsministeriet, og her afgav han den 30. Juli Tilstaaelse om, at det var ham, der havde lavet denne falske Depeche, men at han havde gjort det af patriotiske Hensyn. Han blev straks arresteret og ført til Mont Valeriens, og der tog han den 31. Juli om Aftenen Livet af sig, eller, man kan maaske bedre sige, at man forsynede ham med Midlet — en Barberkniv — til at tage Livet af sig og derved skaffede sig af med en farlig Person.

Opdagelsen af Henrys Falskneri samt hans derpaa følgende Selvmord tvang Cavaignac til at træde tilbage og General Boisdeffre til at tage sin Afsked. General Zurlinden blev udnævnt til Krigsminister.

Der var i Mellemtiden anlagt Sag mod Major Esterhazy i Anledning af nogle meget kompromitterende Breve, som han havde skrevet om den franske Hær. Det førte til, at saavel han som hans Elskerinde, Frøken Pays, blev arresterede; men det varede dog ikke længe, før de atter sattes paa fri Fod, og Sagen endte med, at Esterhazy blev afskediget af Hæren.

Den 5. September 1898 ansøgte Fru Dreyfus om Revision af Dommen fra 1894 under Henvisning til, hvad der var kommen frem under de stedfundne Undersøgelser, og denne Gang turde man ikke afslaa hendes Andragende. Revisionsspørgsmaalet blev derfor forelagt Kassationsrettens Kriminalkammer. Det foranledigede General Zurlinden til den 26. September at tage sin Afsked som Krigsminister, men den nye Minister, General Chanoine, traadte saa tilbage den 25. Oktober, fordi Kassationsretten udtalte sig for Revisionen, og nu blev Freycinet Krigsminister.



Dreyfus Hjemrejse: Baneledet (ca. 2 Mil fra Rennes), hvor Dreyfus steg ud.

Efter denne Vending fandt Esterhazy det rigtigst at bringe sin Person i Sikkerhed, og derfor rejste han til Udlandet. Under den paafølgende Proces for Kassationsretten mødte han dog som Vidne, efterat man havde givet ham frit Lejde.

Fra det Øjeblik, Sagen var kommen for Kassationsretten, kunde dens Gang ikke længer standses, hvor vanvittige Forsøg, der saa end gjordes derpaa fra mange Sider, især af Deroulède og hans Parti samt af Quesnay de Beaurepaire, der var Medlem af Kassationsretten. Her at komme ind paa Forhandlingerne vil der ikke kunne være Tale om; det maa være tilstrækkeligt at meddele Resultatet.

Rapportøren, Ballot Beaupré, samlede Udbyttet af Undersøgelsen under følgende Punkter:

De hemmelige Aktstykker indeholder ikke et eneste direkte Bevis paa Dreyfus Skyld.

De foregivne Tilstaaelser, som Kaptajn Lebrun Renaud kun har gengivet unøjagtigt, og som benegtes af Dreyfus, er ingen Hindring for Revisionen.

Følgeskrivelsens tekniske Undersøgelse leverer ikke et eneste Bevis mod Dreyfus.

Det Papir, hvorpaa Følgeskrivelsen er skreven, er af en ganske særlig Slags, som Esterhazy bevislig benyttede i 1894.

Skriften i Følgeskrivelsen er Esterhazys og ikke Dreyfus.

Generalprokurør Manau samt Fru Dreyfus Advokat, Mornard, sluttede sig ganske til Ballot-Beaupré, og deres Indstilling blev tagen til Følge.

Den 3. Juni afsagde den samlede Kassationsret Dommen, der blev oplæst af Præsident Mazeau. Den gik ud paa, at den af Paris Militærgouvernements 1. Krigsret den 22. December over Alfred Dreyfus fældede Dom blev kasseret og annulleret og den Anklagedes Sag henvist til den ved særlig Forhandling forordnede Krigsret i Rennes, for at der af denne Krigsret kan blive afsagt Dom med Hensyn til følgende Spørgsmaal:

„Har Dreyfus i 1894 indladt sig i Forbindelse med en fremmed Magt eller med en fremmed Magts Agenter for at bevæge vedkommende Magt til at optræde fjendtligt mod Frankrig eller paaføre Frankrig Krig, eller har han forsynet vedkommende Magt med Midler til en saadan Fremgangsmaade".

Dagen før Dommen faldt, blev du Paty de Clam arresteret; efter Dommen er Oberst Picquart bleven løsladt, og General Pellieux stillet for en Undersøgelse.

Efter at Dommen var afsagt, blev et Krigsskib afsendt til Cayenne for at afhente Dreyfus. Med det ankom han den 1. Juli til Frankrig og blev straks transporteret til Rennes. Da han er fuldstændig ubekendt med, hvad der er sket under hans Fraværelse i de Sager, der er forhandlede ved de forskellige Retter, maa han først gøres bekendt dermed, forinden Processen kan begynde. Men der er ingen Anledning til at tro, at den vil vare længe, thi det er mere end usandsynligt, at der vil fremkomme noget nyt, hvor meget saa end General Mercier truer dermed. Derfor er der al Grund til at tro, at Dommen vil komme til at gaa ud paa fuldstændig Frifindelse.

Fangen fra Djævleøen eksisterer ikke mere. Det er Artillerikaptajn Alfred Dreyfus, der staar som anklaget for Krigsretten. Allerede deri ligger Begyndelsen til en Oprejsning. Men naar Krigsretten maa erkende, at man har dømt en Uskyldig, hvilken endelig Oprejsning vil Frankrig da kunne give ham?

Hvad den Blinde ser.



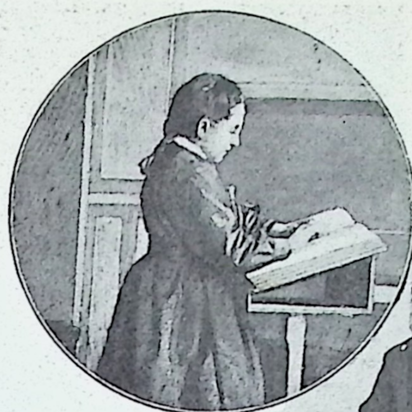
Den blinde Minister Fawcett.

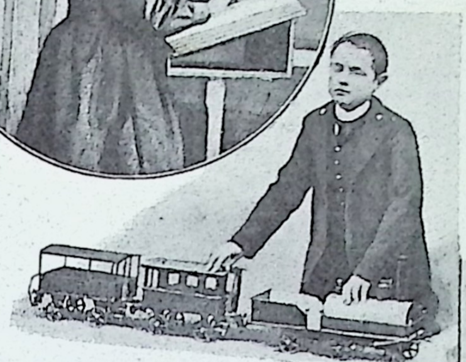
NAAR Øjets Lys slukkes hos et Menneske, tændes der inde i hans Sjæl, i hans Hjerne et nyt Lys, siger den franske Blinde-Lærer Valentin Hauy. Kortere og klarere udtrykt kan man sige, at naar et Menneske taber en af sine Sanser, skærpes de andre i en overordentlig Grad. Den Døve ser skarpere og opfatter ofte overordentlig let, hvad en Anden siger til ham, ved at se paa hans af Talen frembragte Mundbevægelser, og i det Mørke, der bestandig omgiver den Blinde, vokser hans Evner til at opfatte Lyde og til at fornemme Omgivelserne med Fingrene til en ubegribelig Højde. I Stedet for den Verden, der er lukket for ham, aabner der sig en ny i hans Sjæl, og den Hjerne, der intet Arbejde har med at modtage Lysindtryk, kan bruge sin Kraft til andre Funktioner. Den Blinde bliver saa lydhør som en Ugle, siger man. Han hører og adskiller hver den mindste Lydnuance fra den anden, og famlende sig frem forstaar han med de Indtryk, hans følsomme Fingre modtager, at danne sig et Billede af det, han ikke ser, — et Billede, der ofte er overraskende korrekt.

Erkendelsen heraf er Grundlaget for hele det moderne System for Blindeopdragelsen og Blindes Uddannelse. Og da den, der har Skoen paa, bedst ved, hvor den trykker, og en Blind bedst kan sætte sig ind i en anden Blinds Sjæleliv, er

det i Reglen Blinde, der bliver de bedste Blindelærere.

De fleste har sikkert hørt, hvordan den Blinde lærer at læse, og hvordan han læser. Han læser med Fingrene. Bogens Blade er af tykt, stift Papir, og i Papiret findes de ophøjede Skrifttegn i Form af Prikker i forskellige Grupperinger. Den Blinde lader sine følsomme Fingre glide over Bogens Blade og opfatter næsten lynsnart Bogstaverne. I en Londonerkirke har den, der skriver disse Linjer, set en Blindeskoles Elever med Fingrene glidende hen over den kæmpemæssige Salmebog følge Salmesangen og selv synge med uden et Øjeblik at maatte holde op.







De Blindes Undervisning.

Blindeundervisningen er fuldstændig Anskuelsesundervisning. Det vilde ikke hjælpe at forklare med Ord alene for en Blind, hvordan en Jernbane, et Dampskib, et Træ, et Dyr eller en Genstand ser ud. Man maa lade ham føle det. Derfor bygger man Modeller af disse Ting og Væsener. Se paa Billedet den lille blinde Dreng, der staar og beføler Modellen til den Jernbane, hvormed han hveranden Sommersøndag fra den parisiske Blindeskole kører ud paa Landet. Naar han har forstaaet, hvordan denne Jernbane ser ud, faar han mellem Hænderne en Model af den Busk, hvis Duft fryder ham, af den Ko, hvis Brølen han hører, af den Frø, der hopper hen over hans Haand, naar han ligger i Græsset. Han lærer at føle sig Forstaaelse til af Verden.

Det kommer ham til Nytte, naar han skal ud at tjene sit Brød i den Verden, han ikke kan se. Den Blinde er ikke længere henvist til at sidde i en Port og tigge, til at leve af Naade og Barmhjertighed eller til at vegetere sit Liv hen i et Fattighus. Den Blinde har lært Arbejdets Velsignelse. Han har lært at flette en Rørstol, at binde Børster, at snedkerere, at stemme Instrumenter, at spille. Han har lært at ernære sig selv.

Hvad den Blinde ser, er naturligvis afhængigt af hans personlige Intelligens. Der er Blinde, der aldrig driver det til noget udover et rent mekanisk Arbejde. Men der er andre Blinde, der har haft saa livlig en Opfattelsesevne, at de har drevet det til noget meget betydeligt.

En af de mest bekendte Blinde er den engelske Minister Mr. Fawcett. Fawcett var Politiker og Parlamentsmedlem for Cambridge. Ved et Vaadeskud paa en Jagt blev begge Øjnene skudt ud af Hovedet paa ham, og han blev stokblind. Alligevel opgav han ikke Politiken. Han beholdt sit Sæde i Parlamentet, og da de Liberale skulde danne et nyt Ministerium, blev han Post- og Telegrafminister i det. Alle er enige om, at han røgtede sit Hverv udmærket, og at det engelske Postvæsen aldrig havde været i bedre Hænder, end da det var i den blinde Mr. Fawcetts. Han døde i 1884.

En anden bekendt Blind var den franske Billedhugger *Vidal*. I de parisiske Samlinger findes mange af hans pragtfulde Dyregrupper. Han var fuldstændig blind. Naar han vilde modellere et Dyr, blev et levende Dyr ført til ham, det blev stillet i den Stilling, han ønskede, og han gav sig nu til at beføle og undersøge Dyret saa længe, til han med sit indre Øje saa Dyret, dets Lemmer, dets Muskulatur, dets hele Stilling fuldstændig for sig.



Svømmeundervisning i et Londonsk Blinde-Institut.



Den blinde Billedhugger Vidal i Løveburet.

Det var Vidal, der, da han vilde modellere en Løve, gik ind i et Løvebur og, mens Dressøren holdt Løven, med sine Hænder undersøgte Dyret og skabte sig et Billede af det. Billedet stod for hans indre Øje, og trods Mørket, der omgav ham, modellerede han nu i Leret den Løve, der gengav Billedet, og som senere har vakt alles Beundring. Her kan man i Sandhed sige, at den Blinde har lært at se.

Paa Blindeskolerne ude omkring i Verden er det ikke blot aandelig Lærdom og Haandværk, man lærer de Blinde. Gymnastik, Svømning og alle andre Legemsøvelser er forlængst tagne med ind under Undervisningen. Paa de engelske Blindeskoler har hver af de større Elever en Cykle; der gives Gymnastiktimer, og der undervises i Svømning. Mellem Lærerne er der flere Blinde. Direktøren for det store Blindeinstitut i London „Royal Normal College", Mr. Campbell, er selv blind og har været det fra sit 3die Aar. Han er selv en ivrig Sportsmand og har endog, i Følge med en Ven og 3 Førere besteget Mont Blanc. Han er den eneste Blinde, der nogensinde har foretaget en Bjergbestigning.

Der er sikkert mange, der har bemærket hvilken Forskel, der er paa et døvstumt Menneske og en Blind. Den døvstumme bliver pirrelig, gnaven, menneskesky og uomgængelig. Den Blinde er ofte i straalende Humør, synger, fløjter ved sit Arbejde og søger Menneskers Selskab. Han er langt lykkeligere end den Døvstumme. Den Døvstumme er spærret ude fra Verden. Menneskene, hvis Stemmer han ikke kan høre, glider ham forbi som lydløse Skygger, Fuglene synger ikke, Verden er tavs som en Grav. I denne evige Stilhed bliver han Melankoliker. For den Blinde aabner der sig en ny Verden, der beskæftiger hans Sanser, samtidig med at hans Fantasi udmaler sig, hvordan hans Omgivelser vel ser ud. Han lever et rigere og lykkeligere Følelsesliv end den Døvstumme, og han føler ikke sin Ulykke saa dybt. Sig aldrig til en Blind, at han er blind. Han vil ikke indrømme det. Han paastaar, han ser. Og ofte er det sandt. Den Blinde har en Verden for sig, en Verden, der ofte er fuld af Skønhed.

ALVERDENS NYT

I BILLEDER OG TEKST.

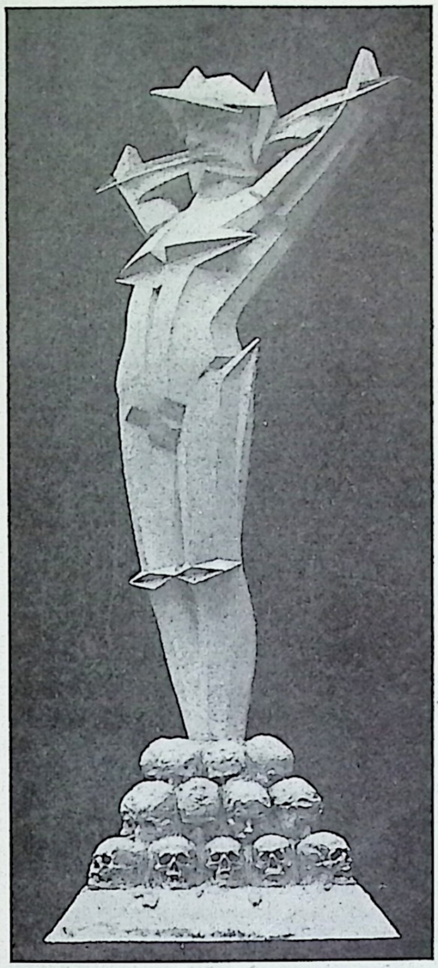
BILLEDHUGGEREN NIELS HANSEN-JACOBSEN er født ved Vejen Station i Jylland 1861. Han er af Bondeslægt, Faderen er Gaardmand. Først 21 Aar gammel lykkedes det ham at komme til København, hvor han frekventerede Falkenstierne's Højskole og om Aftenen tog Undervisning i Tegning for at erhverve Adgang til Akademiet. Dette lykkedes ham ogsaa og 1885 kunde han udstille „Lokes Straf", der blev belønnet med Aarsmedaljen. Derefter er det især „Thor, der løfter Midgaardsormen", som vækker Interesse for den unge Kunstner. Han forlader Danmark 1892, gennemrejser Tyskland og Italien og slaar sig endelig ned i Paris.



Niels Hansen-Jacobsen.
Tegnet af Kunstnerens Hustru.

Her synes hans Talent ret at faa Vinger, han udstiller til Stadighed paa Salonen, hvor han bliver „Associé"* i 1893 paa Statuen „Døden og Morderen", hvis Motiv er taget fra H. C. Andersens Æventyr. Allerede her skimtedes et Brud med den naturalistiske Kunstopfattelse, men det er først i „Trold, der vejrer Kristenkød", at Brudet træder aabenlyst frem. Nu følger en Række af Arbejder, der kuldkaster af gængs Opfattelse af Skulpturens Begrænsning. Hans „Skyggen", sær,

* At være Associé giver Ret til at udstille uden Censur; foruden Jacobsen er af danske Kunstnere kun Krøyer og Willumsen Associés.



„Militarismen", af Niels Hansen-Jacobsen.

forvreden og uhyggelig som en Hoffmannsk Fantasi, er sikkert et af den impressionistiske Kunsts Førsteværker. Endelig begynder Kunstneren med „Friheden i Slutningen af Aarhundredet" den Række Arbejder, hvortil selve hans Tids store Spørgsmaal og Rørelser inspirere ham. Som andet Led af Rækken udstiller han i Aar „Militarismen", ubetinget Salonens mest omstridte Arbejde. De aktuelle Forhold i Frankrig har selvfølgelig bidraget meget til den Sensation, som dette Arbejde har vakt. Kunstneren selv har ikke villet „agitere" med sit Værk, der er paabegyndt lang Tid før „Affæren" blev til. Men helt bortset fra de politiske Begivenheder, *maatte* Statuen tiltvinge sig alles Opmærksomhed.

Hosstaaende Fotografi giver et Begreb om Kunstnerens Tanke og Syn. Det er vore Dages lidet individuelle Militarismes Symbol. Man ser den mægtige Skikkelse staaende paa Dynger af Kranier og seende ud for sig med en Rovfugls selvsikre, magtbevidste Blik. Der er i Linjerne en vis kold og storslaaet Foragt, der betager. Bag ved Figurens paradoksale Former, aner man stadig det menneskelige Legeme. Det er den maalbevidste, menneskelige Brutalitet, der her har faaet sit storslaaede Udtryk.

Kunstneren er for nylig vendt hjem til Danmark efter 7 Aars Fravær. Han rejste ud som den af vore Billedhuggere, der gav de rigeste Løfter. Han vender hjem efter i Udlandet at have tiltvunget sig — ene og alene i Kraft af sit Talent — Publikums udelte Interesse. Nogle har karikeret og udlet hans Kunst, andre har givet hans Arbejder Titlen Mesterværker, alle har talt om ham. Og uanfægtet af al Kritik, af Ros som af Dadel, gaar Kunstneren sine egne, sære Veje, frem mod det Maal, hans ærlige, kunstneriske Trang har sat ham.

Emil Fog.

* * *

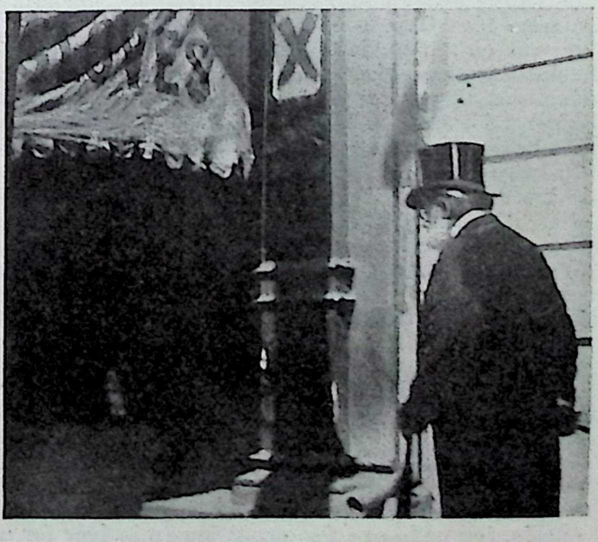
Den ubarmhjertige Lungesygdom, som i mange Aar havde truet Storfyrsttronfølgeren *Georg Alexandrowitch*, maatte føre til hans Død, ligesom denne Slægtens Lidelse havde bortrevet den tidligere Generations Storfyrsttronfølger, hans Onkel Nikolaus. Kun 28 Aar gammel blev Storfyrst Georg, som oprindelig var en kraftig, aandslivlig ung Mand, der som alle Storfyrster bestemtes for den militære Løbebane. Han fulgte sin ældre Broder, den nuværende Czar, paa en større Orientrejse i 1890, men her var det, at Sygdommen første Gang kom til Udbrud, og han maatte vende tilbage til Rusland. Siden blev hans Liv en bestandig Vandring for at søge sit Helbred genoprettet, og da Klimaet i Kaukasus syntes gunstig for ham, tog han Ophold der. De mange høje militære Grader, som han sad inde med, maa nærmest betragtes som hædrende Titler, thi hans Sygdom forhindrede ham i al Art aktiv Virksomhed.



Storfyrsttronfølgeren Georg Alexandrowitch.

* * *

Som en Flue paa et Stykke Papir kommer Verdensdigteren *Henrik Ibsen* hver Dag forsigtigt paa sine smaa Proptrækkerben trippende ind paa Grand Hotel i Kristiania. Om Formiddagen spiser han paa Verandaen sin Frokost med Snaps og Øl og om Eftermiddagen drikker han sin Pjolter. Han kommer nøjagtigt paa samme Tid, betaler øjeblikkelig ved sit Komme og giver altid Opvarteren 25 Øre i Drikkepenge. Den prægtige gamle Jubelgubbe, der næst Ansjoserne har gjort Norge mest berømt over den civiliserede Verden, er selvfølgelig en evig Genstand for Amatørfotografer. Det sidste Billede af ham blev under Pressestævnet taget af Redaktør Emil Opffer. — Her er det:



Henrik Ibsen paa Vej til Grand Hotel.

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Den unge Sagfører Brudenell faar en Dag uventet Besøg af sin Myndling, den smukke Mildred Blake, der ønsker hans Assistance i et vanskeligt Anliggende. Sagen er den, at det nu er tre Aar siden, at hun hørte fra sin Broder Godfrey, der under et Ophold i Amerika havde faaet Lyst til at deltage i en stor Minespekulation, hvorved han mente at kunne tjene Millioner. Den unge Pige frygter derfor, at der skal være tilstødt ham en Ulykke, og sætter sig det Maal at finde hans Spor, hvad Brudenell lover at være hende behjælpelig med. Saa sker det, at Brudenell tilfældigvis samme Dag faar Besøg af en Amerikaner ved Navn Mülhausen, og denne mærkelige Mand, der spiller saa stor en Rolle i Fortællingen, higer efter ogsaa at erfare noget om Godfreys Skæbne. Det er nemlig ham, Godfrey i sin Tid har truffet sammen med, og Mülhausen og han har begge været Deltagere i den omtalte Minespekulation. Men en Dag var der kommen en Kurre paa Traaden mellem de to Venner, Godfrey var pludselig rejst sin Vej, og siden havde heller ikke Mülhausen hørt det mindste til ham. Da Brudenell hverken kan eller vil give Mülhausen Oplysninger om Godfrey, søger Mülhausen selv Mildred Blake, og Resultatet af dette Møde erfarer man gennem det Brev Mildred Blake skriver til Brudenell og som findes i det følgende.

„IKKE en Linie. Vi har ventet og stadig haabet paa, at der skulde komme Brev, men forgæves. Det har været en skrækkelig Spænding, jeg har levet i. Hvad tror De, der kan være bleven af ham, Hr. Mülhausen?“

„Hvis jeg kunde besvare det Spørgsmaal, saa kunde jeg sige Dem, hvor han nu er,“ sagde han, lidt uartigt, syntes jeg. „Frøken Blake, jeg vil sige Dem ganske ærligt, at jeg vilde give fem Aar af mit Liv for fem Minuters Samtale med Deres Broder. Det er af yderste Vigtighed, at jeg snart opdager, hvor han er; hvis jeg ikke gør det, er jeg fuldstændig ruineret.“

Jeg standsede et Øjeblik, før jeg gjorde det Spørgsmaal, jeg lige fra Begyndelsen havde villet stille ham. Saa tog jeg Mod til mig og sagde: „Maa jeg spørge, hvorfor De er saa ivrig efter at finde ham?“

„Jeg ønsker at finde ham, Frøken, fordi jeg maa gøre ham en Meddelelse, der er af største Vigtighed for hans Sjælefred,“ svarede han, „og fordi der afhænger over to hundrede Tusind Pund for mig af hans Svar paa et bestemt Spørgsmaal.“

Saa takkede han mig endnu en Gang, fordi jeg havde taget imod ham, beklagede atter, at vor Samtale havde været saa unyttig og forlod mig. Et Øjeblik efter hørte jeg hans Vogn køre bort.

De kan nok tænke Dem min Sindstilstand, efter at han var borte. Jeg har i den senere Tid været saa optaget af min stakkels Broder og hans hemmelighedsfulde Forsvinden, at min Angst og Spænding snarere blev forøget end det modsatte, da jeg saa', der var en anden, der var lige saa ivrig som jeg efter at høre noget om ham. Jeg blev siddende ved Kaminen i Spisestuen og tænke over Sagen. Hvad var det for en Historie, som havde faaet Godfrey til at rejse saa pludseligt fra Buenos Ayres, og hvorfor havde han aldrig skrevet til mig fra det Øjeblik af? Jeg kunde ikke lade være med at føle en ubestemt Mistillid til den Mand, der havde besøgt mig. Der var noget underligt ved ham, noget, der fik mig til at tænke, at han ikke var, hvad han foregav at være. Uheldigvis faldt det mig ikke ind at bede om hans Adresse, i Fald jeg skulde have noget nyt at meddele ham. Hvis jeg havde faaet den, saa tror jeg, jeg vilde have tilladt mig at bede Dem om at gaa til ham i Haab om, at De med Deres Kløgt kunde faa noget ud af ham. Jeg haaber, De tilgiver, at jeg har gjort Dem saa megen Ulejlighed. Jeg behøver ikke at sige, at jeg venter Brev fra Dem og Raad om, hvordan jeg skal bære mig ad. Det er mere end venligt af Dem at hjælpe mig, og det eneste, jeg er bange for, er, at jeg i min Iver for at handle, skal glemme at takke Dem, som De fortjener. Jeg haaber, at De vil tro, jeg altid er og bliver Dem meget taknemmelig.

Deres hengivne

Mildred Blake.“

Jeg beholdt Brevet i Haanden og stirrede tankefuldt ind i Ilden nogle Øjeblikke. Hvor lidt jeg end yndede at give efter for øjeblikkelige Indtryk, saa maa jeg indrømme, at der var noget i dette Brev, som interesserede mig meget. Jeg saa' paa det igen. Skriften var ualmindelig, den var tæt, bestemt og hvert Bogstav udtryksfuldt. Stilen var ogsaa anderledes, end jeg vilde have ventet af Frøken Blake, hvis jeg ikke allerede havde haft det Held at kende hende. Saa var der én Ting til. Mülhausen maatte jo have opdaget hendes Adresse, siden han havde besøgt hende.

Jeg læste atter hendes Beretning om deres Møde og gjorde nogle Optegnelser. Der var adskillige mærkelige Ting deri, især én. Det var hans Svar paa hendes Spørgsmaal om, hvorfor han endelig vilde opdage hendes Broders Opholdssted. Han havde jo sagt, det var for at bringe ham en Meddelelse, der var af yderste Vigtighed for hans Sjælefred.

Jeg tog de Optegnelser, jeg havde gjort om min egen Samtale med ham. Jeg havde skrevet, at hans eneste Formaal var at faa nogle Papirer og tillige betale ham en Sum Penge, som skyldtes deres Samarbejde, to meget rosværdige Hensigter, men de stemte neppe overens med det Svar, han havde givet den unge Mands Søster. Var det nu igen en Fejltagelse? eller havde han fundet paa begge Ting i et bestemt Øjemed? Jeg vidste ikke rigtig, hvad jeg skulde tro, men afgjort er det, at jeg kom til at nære mere Mistillid til Manden end før.

Saaledes saa' jeg i nogen Tid med Brevet i Haanden ind i Ilden. Hele Sagen var saa mystisk, som man kun kunde tænke sig. Saa fik jeg et Indfald. Saa vidt jeg kunde se, havde jeg faaet alt ud af Sagen, hvad man kunde faa for Øjeblikket. Frøken Blake var opfyldt af Utaalmodighed efter at høre, hvad jeg mente. Jeg havde noget at meddele hende, hvorfor skulde jeg saa ikke tage en Tur ned til Burwell Gaard? Hvis det var nødvendigt, kunde jeg være tilbage igen samme Aften, og naar jeg tog bort fra Byen, undgik jeg ikke blot Mülhausen, hvis det skulde falde ham ind at komme til mig igen, men jeg viste tillige Frøken Blake, hvor gerne jeg vilde hjælpe hende.

Jeg telegraferede til Frøken Blake, at jeg kom, og kørte saa hurtig som muligt til Euston Station. Jeg kom lige i rette Tid til Iltoget. En Time efter var jeg paa Burwell Station og fik fat i en Vogn, der skulde køre mig til Gaarden.

*) Paabegyndt i Nr. 88, den 18. Juni 1899.

III.

Burwell Gaard.

Da jeg kørte frem for Hovedindgangen, blev jeg modtaget af en værdig, graahaaret Hushovmester, som straks indbød mig til at træde nærmere. Jeg sendte saa min Droske bort og skilte mig ved min Hat og Frakke i den skønneste egepanelede Forhal, som jeg nogen Sinde har set. Den var uden Overdrivelse mindst hundrede Fod lang og var fra Loft til Gulv panelet med Egetræ, der bogstavelig talt var sort af Ælde. I den bageste Del var der et Galleri, som øjensynligt var bestemt for Spillemænd, og paa begge Sider mellem Dørene var Væggene prydede med Rustninger og en smuk Samling af Familiebilleder, blandt dem Husets Stifter, som havde faaet Ejendommen af Henrik den Ottende.

„Vil Herren være saa venlig at gaa denne Vej," sagde Hovmesteren ærbødigt, „Frøkenen har modtaget Deres Telegram og venter Dem."

Jeg gav ham Tegn til at vise mig Vej og fulgte ham saa til en Dør paa højre Side. Han aabnede den, og paa samme Tid meldte han med meget imponerende Mine: „Hr. Brudenell!"

Det var maaske af en Nervøsitet, som blev forøget ved Synet af den statelige gamle Gaard, som jeg for første Gang besøgte, eller maaske var det Mindet om den unge Pige, der havde besøgt mig for et Par Dage siden, men under alle Omstændigheder véd jeg, at da jeg traadte ind i Værelset, var jeg mere til Mode som en nervøs Skoledreng, der pludselig bliver kaldt ind til sin Lærer, end jeg nogen Sinde har været, siden jeg fik min første lange Frakke paa og blev myndig. Hvis Forhallen var smuk, var dette Værelse det endnu mere. Det var en dejlig Sal med Egetræspaneler ligesom Forhallen og med de smukkeste Vinduer, jeg nogen Sinde har set. Men der var den Forskel, at medens Forhallen var holdt i en mørk og massiv Stil, som mindede om gamle Dage, var denne Sal dekoreret højst moderne. Da jeg traadte ind, sad Frøken Blake ved sit Skrivebord, der stod ved et af Vinduerne, hvorfra der var en dejlig Udsigt over Haven og Parken, men hun rejste sig straks og hilste paa mig med et fornøjet Udtryk.

„Det glæder mig meget at se Dem, Hr. Brudenell," sagde hun med en Hjertelighed, der i høj Grad forøgede hendes Ynde. „Jeg blev meget glad over Deres Telegram i Morges. Men det skal jo være saa koldt i Dag, og De har haft en lang og kedelig Rejse og maa være træt. Maa jeg ikke byde Dem en lille Forfriskning før Frokost?"

Jeg afslog høfligt hendes Tilbud.

„Saa maa De komme hen til Ilden og se at blive varm."

Her maa jeg gøre en Tilstaaelse: Hvis jeg sagde, at jeg i det hele taget havde tænkt paa Frøken Blake efter det Besøg, hun havde aflagt mig i London for et Par Dage siden, saa maatte jeg tilføje, at jeg betragtede hende som en smuk Pige, der var typisk for sin Klasse og ganske ubevandret i den fornemme Verdens Chikane og Bedrag, og om jeg saa maa sige ude af Stand til at vække nogen meget dyb eller mærkelig Følelse. Men nu blev mine Tanker fuldstændig forandrede. Det var maaske den gamle, prægtige Gaard, hvis Herskerinde hun var, der gav hende den værdige Mine, som jeg ikke havde ventet at finde. Hvordan det nu end var, jeg véd, at min Følelse helt forandrede sig, medens jeg iagttog hende, der var klædt i en tarvelig, men fin Kjole med hvid Krave og Manchetter.

„Jeg kan ikke sige Dem, hvor smukt jeg finder det af Dem at komme herud," begyndte hun. „Jeg har allerede gjort Dem saa megen Ulejlighed, at jeg gerne vilde have, De skulde se, at jeg ogsaa kan være taknemmelig. De har vel modtaget mit Brev om Hr. Mülhausens Besøg?"

„Ja," svarede jeg, „og netop det Besøg var en af Grundene til, at jeg kom herud i Dag, men før jeg siger mere vil De saa ikke fortælle mig, hvad De mener om Mülhausen."

„Jeg véd ikke, hvad jeg skal mene om ham," sagde hun efter et Øjebliks Pavse. „Det maa være en meget mærkelig Mand, og han maa være en underlig Personlighed, for i det ene Øjeblik syntes jeg, at jeg instinktmæssigt ikke kunde lide ham, uden at der egentlig var nogen Grund til det, og i det næste Øjeblik syntes jeg godt om ham, for der var noget tiltrækkende i hans Væsen, og han havde en meget behagelig Stemme."

„Ja, han er en meget mærkelig Mand," svarede jeg, „og jeg tror vi maa være meget forsigtige lige over for ham. Jeg er nu bleven enig med mig selv om, at jeg ikke rigtig tror paa ham."

Hun vendte sine smukke Øjne hen imod mig og saa' et Par Sekunder opmærksomt paa mig. Hun havde sikkert aldrig set dejligere ud, end hun gjorde i dette Øjeblik.

„Hvad mener De i Grunden?" sagde hun. „Hvorfor kommer De med disse ubestemte Hentydninger? Skønt De ikke siger det, saa kan jeg ikke tænke andet, end at der stikker noget bag ved det. Vil De sige mig, hvad det er? De maa ikke skjule noget for mig".

„Nej, det kan De være rolig for", svarede jeg. „For det første indgyder selve Mandens Personlighed os begge en Følelse af ejendommelig Mistillid. Hvorfor kan jeg ikke sige. Jeg véd kun, at jeg fra det Øjeblik af, jeg første Gang saa ham, var lige saa mistænksom, som om han havde prøvet paa at være Lommetyv. Saa er han desuden noget skødesløs med, hvad han siger. Han sørger ikke for, at Enkelthederne i hans Historie passer saa godt sammen, som de burde. Da han fortalte mig om sit Bekendtskab med Deres Broder, gjorde han to vigtige Fejltagelser, og efter Deres Brev at dømme har han gjort en til. Hvis hans Historie var sand, saa kunde der ikke være saa mange Afvigelser, og naar han modsiger sig selv saa plumpt, saa kan han ikke undre sig over, at vi kommer til den Slutning, at der er noget muggent et eller andet Sted".

„Ja, jeg ser nok, at De ikke rigtig tror paa hans Historie, Hr. Brudenell", svarede hun. „Maa jeg spørge, hvad det er for Modsigelser, han indlod sig paa?"

Saa var der jo ikke andet for mig at gøre, end at forklare hende, hvorledes Sagen stillede sig for mig. Hun lyttede opmærksomt, og da jeg var færdig, sad hun og saa alvorligt ind i Ilden.

„Jeg maa indrømme", sagde hun tilsidst, „at man næppe kan undgaa at blive noget mistænksom; men hvorfor taler han ikke Sandhed? Hvorfor skulde han søge at narre os? Siden han er saa ivrig efter at finde min Broder, forekommer det mig dog, at han ikke kan vide, hvad der er blevet af ham. Og paa den anden Side, hvis han var ansvarlig for hans Forsvinden, saa vilde vi da ganske sikkert være de sidste Folk, han vilde have noget at gøre med".

„Jeg kan desværre ikke besvare Deres Spørgsmaal om, hvilket Motiv han kan have", svarede jeg. „Det er mig umuligt at se ham i Kortene. Maaske stikker der en meget fæl Historie bag ved det hele, men det kan ogsaa være, at han kun er lidt glemsom, og at han virkelig er, hvad han foregiver at være, en hæderlig og lovlydig Borger, hvis eneste Opgave er at tilbagevise betroede Penge til den rette Ejermand".

„Men hvad er De nu selv mest tilbøjelig til at tro?" spurgte hun og rejste sig. „Enten maa han være en Tyv eller en hæderlig Mand, men da De nu ikke siger, hvad jeg skal tro, hvorledes mener De da, at jeg

skal handle? Skal jeg stole paa ham og lade mig narre og saa opgive den eneste Mulighed, for jeg kan ikke lade være med at tro, at han maa vide noget, der lejlighedsvis kan hjælpe mig til at opdage, hvor min Broder er."

„Jeg véd virkelig ikke, hvad jeg skal sige," svarede jeg fortvivlet. „Der er et Svar paa et simpelt Spørgsmaal, der vilde bringe alt i Orden, hvis vor gode Ven bare vilde lade være med at lægge Skjul paa noget og meddele os den virkelige Grund til, at han saa gerne vil finde Deres Broder, saa kunde vi vide, hvad vi skal gøre. Men under disse Forhold er vi helt i Mørke, og hvis der er nogen Fordel at vinde, saa vinder han den."

„Jeg er ganske enig med Dem," sagde hun, „men lad os nu vente med at tale om det til siden. Det er Frokosttid, og De kan nok trænge til noget Mad efter Deres Rejse."

Ti Minuter senere sad vi den store Spisesal, Frøken Blake ved Hovedenden af Bordet, og Frøken Priscilla lige over for, medens jeg sad ved Frøken Blakes højre Haand. Vi var et stille Selskab. Frøken Blake var øjensynlig optaget af sine egne Tanker, skønt hun af og til huskede, at hun havde en Gæst og gjorde sig Umage for at tale. Men Frøken Priscilla havde ikke den Slags Skrupler. Hun sad stiv og alvorlig, spiste sin Mad med øjensynlig Nydelse, og naar man undtager en Bemærkning nu og da for at vise, at hun var til Stede og passede paa, var hun lige saa stille som et af de Portrætter, der hang omkring paa Væggene. Da Maaltidet var forbi, rejste vi os, og Frøken Blake henvendte sig til mig.

„Det er egentlig løjerligt," sagde hun, „at De aldrig har besøgt os før, siden De har kendt vor Familie saa længe. De har maa skeLyst til at se Huset og Haven?"

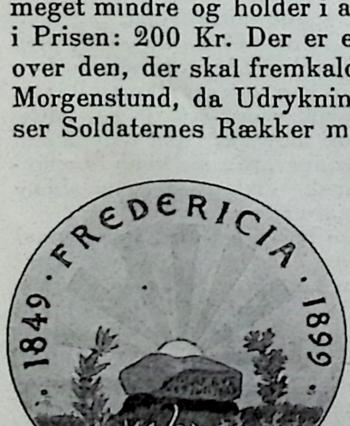
„Ja Tak, det vil jeg umaadelig gerne," svarede jeg.

Fortsættes.

Af Dagens Krønike.



FREDERICIASLAGETS 50-Aarsdag har naturligvis ogsaa givet sig Udslag i Udsendelsen af Mindeplatter. Der foreligger to saadanne, begge udførte i den kgl. Porcellænsfabrik efter Professor Arnold Krogs Tegning og efter Bestilling af det Larsenske Bureau, der udfolder en særlig Virksomhed i Retning af Platter. Den ene af Fredericiaplatterne hører til de største i Genren. Er den end ikke fuldt saa stor som Spedalskheds-Seriens store Isbjørneplatte, der indtil videre er Genrens Mount Everest — eller hvad Geograferne for Tiden ere blevne enige om at anse for denne Jords Toppunkt — saa er den dog ikke meget mindre og holder i alt Fald Maal med den i Prisen: 200 Kr. Der er et svagt graaligt Skær over den, der skal fremkalde Erindringen om hin Morgenstund, da Udrykningen fandt Sted. Man ser Soldaternes Rækker med Bøsser og de blinkende Bajonetter, som Rye ikke vilde, de skulde tage af, og over denne Linie ses en Rytter, højt til Hest: Generalen selv, som paa denne Dag skulde finde Heltedøden. Den anden Platte er betydelig mindre, selvfølgelig ogsaa betydelig mindre kostbar. Paa den ser man en Krans af Bautastene, der formentlig have Hentydning til den Sten, som er rejst paa Stedet, hvor General Ryes Lig fandtes, og derover den opgaaende Sols Straaler, alt udført i den bekendte blaa Underglasurfarve og forsynet med passende Indskrifter.



Af den store og kostbare Platte er der kun udført et begrænset Antal Eksemplarer, nemlig 50. Af den mindre, hvis Pris er 10 Kroner, er der ca. 800 Eksemplarer.

* * *

Københavns Kommune har endelig fundet den rette Plads for Afholdelsen af offentlige Frilufts-koncerter. Kongens Have er Stedet, og løjerligt er det at tænke tilbage paa, at man for nogle Aar tilbage fandt det hensigtsmæssigt at anbringe den offentlige Musik paa det kgl. Teaters Loggia, hvorfra Tonerne, naar ikke Torvets Larm havde taget dem, gik ganske hen over Hovedet paa Stenbroens Publikum. Kongens-Have-Musiken er sikker paa sit Publikum. Begyndelsen synes meget lovende og den unge Koncertmester, *Ferd. Hemme*, der har faaet den ærefulde Post som Orkestrets Leder overdraget, har sikkert Evner til at gøre Koncerterne populære.



Ferdinand Hemme.



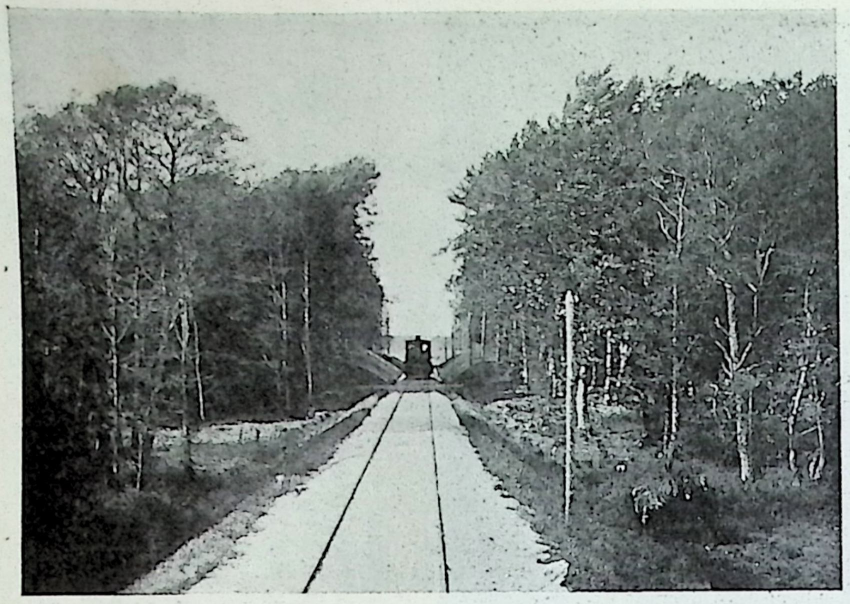
Stigetovtrækning.

Vi maa snart kunne gøre Englænderne Rangen stridig som Sportsfolk par exellence. Der var en Gang, man gjorde sig bemærket, naar man var Sportsmand; nu gør man sig mere bemærket ved ikke at være det. — Mens Atleten staar, Fodsportsmanden løber eller gaar og Roeren sidder, saa *ligger* Stigetovtrækkeren ned, mens han udøver sin Sport. Det maa da være en Sport for dovne Mennesker, fristes man til at tro, men kom saa en Dag ud i Atletklubben „Hermod“, da faar man en anden Mening derom.

14 Atleter fordelte i to Hold bestige Tribunen og lægge sig ned, stemme Fødderne mod Tremmerne og gribe, med Undtagelse af den yderste Mand i hvert Hold — Ankermanden —, der har Tovet bundet fast til et Bælte, han bærer om Livet, fat om Tovet og nu medens Arm-, Ben- og Rygmusklerne strammes, farer det lille Flag paa Midten, der markerer Holdenes Trækkeevne frem og tilbage. „Kaptajnerne“ giver deres Hold Ordrer og Tilskuerne opmuntre deres Favoriter med Tilraab, kun Dommeren staar rolig og *tilsyneladende* uinteresseret og afventer det Øjeblik, da Flaget viser, hvem der har de stærkeste Arme og Ben, de haardeste Hænder og stiveste Rygge.

Sporten er kommen hertil fra Amerika, hvor de smaa sejge Nordmænd ere Mestre i den, medens Andenpladsen har svunget frem og tilbage mellem Tyskerne og Danskerne, der nu har den.

N.



Sæby-Banen: Parti ved Haven.

De nye nordjydske Baner.

Med Aalborg som Trafikcenter er der i Nordjylland anlagt fire nye Privatbaner, af hvilke de to ere nordenfjordske (nemlig Fjerritslev- og Sæbybanen) og de to andre søndenfjordske (Nibebanen og Hadsundbanen).

Af disse Baner har Fjerritslevbanen allerede en Tid været aaben for Trafiken, nu nylig indviedes Sæby- og Nibebanen, og næste Sommer mener man at have Hadsundbanen færdig.

I Firkløveret af Nybaner indtager Sæbybanen ubetinget Førstepladsen som den, der gennemløber langt den smukkeste Egn og — i alt Fald om Sommeren — vil blive stærkest befærdet.

Banen er naturligvis bygget med den lokale Trafik for Øje, og som Følge deraf slaar den mange for Turiststrømmen unødige Sving, hvorved den bliver ca. $10^1/_2$ Mil lang i hele sin Udstrækning fra Aalborg over Nørre Sundby og Sæby til Frederikshavn. Imidlertid fortryder man ikke, som Fremmed paa Egnen, at gøre hele Turen med, idet Landskabet meget hyppigt skifter Karakter og paa mange Punkter er saa overordentlig smukt, at det baade forbavser og betager én. Dette gælder især om Strækningerne ved Dronninglund, Ørsø, Dybvad, Knæverhede og saa — naturligvis — Sæby-Frederikshavnslinjen, den smukkeste, man kan tænke sig.

Men der stilles rigtignok også store Forventninger til Sæbybanen som Turistbane. Dronninglund og Ørsøs vidtstrakte Skove og gamle, kønne Herresæder menes at ville udøve stor Tiltrækning; og Sæby-Frederikshavn er paa Forhaand døbt: „Nordjyllands Klampenborgbane“.

Hvis disse Forventninger ikke slaar til i Aar, da vil det bl. A. skyldes den Omstændighed, at Banen først er aabnet saa sent.

Den 1. Juli mødte Personalet paa de respektive Stationer — af hvilke der findes en hel Snes mellem Aalborg og Frederikshavn —, og den daglige Kørsel tog sin Begyndelse den 17. Juli.

Togene, hvis Waggoner alle ere hyggeligt og moderne indrettede og udstyrede, ville ordinært løbe 3 Gange daglig i hver Retning.

Aalborg By, som har ydet et stort Bidrag til disse Baneanlæg, er ved dem blevet Centret for saa at sige al nordjydsk Trafik.

Da der i sin Tid var Tale om at bevilge — saa vidt mindes — $^3/_4$ Mill. Kr. til Banerne, gaves denne Bevilling med den Motivering, at Aalborg altid i gamle Dage havde været Nr. 1 efter København og vilde søge at blive det igen i Fremtiden.



Sæby-Banen: Ved Bangsbo Station.

Kendte Navne

fra By og Land.

Afsked.

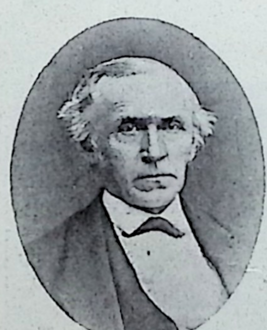
Skoledirektøren ved de offentlige Skoler i Kjøbenhavn, *K. V. Theisen*, er fra det nye Skoleaar afskediget med Pension efter kun 13 Aars Virksomhed i Kommunens Tjeneste. Han er Student fra Borgerdydskolen paa Kristianshavn, optog i en Række Aar Lærervirksomheden i Kjøbenhavn ved forskellige Skoler, bl. a. Mariboes Skole, blev derefter Bestyrer af Kolding Latinskole, og i 1886 udnævnt til Direktør for den Del af det tvedelte Embede, som omfatter de offentlige Skoler. I den korte Tid, han har fungeret i sit Embede, har han forstaaet at gøre sig meget afholdt saavel af Lærere som Disciple; men desværre har hans Helbredstilstand nu tvunget ham til at trække sig tilbage.



Skoledirektør Theisen.

Dødsfald.

Forhenværende Overlærer *Vincens Strøm*, som i henved 40 Aar var ansat som Lærer ved Odense Latinskole, er for nylig afgaaet ved Døden i Odense. Han var født paa Langeland 1818, blev Student fra Odense Skole 1836 og tog teologisk Eksamen 1842. Den Afdøde var en Mand med meget forskellige Interesser, men navnlig drog Naturvidenskaberne ham, og det var da ogsaa dette Fag, som skulde blive hans kæreste Gærning at docere som Lærer ved Skolen. De forskellige botaniske Lærebøger, han har udgivet, har været meget benyttede og bruges endnu af mange Skoler. Han var en Lærer, der fordrede meget af sine Disciple; men han paaskønnede ogsaa disse, naar han mærkede Interesse. Med Grundighed studerede han andre Videnskaber og var i Stand til at undervise i mange Skolefag. I Odense kommunale Liv tog han en Tid lang virksom Del, navnlig som Medlem af Skolekommissionen. Endvidere var han knyttet til Fyens Stiftstidende som Medarbejder. I 1889 tog han sin Afsked. Han blev udnævnt til Ridder af Dannebroge 1885.



Overlærer Strøm.

Mariager har mistet en af sine bedste Borgere og største Forretningsdrivende, Konsul *C. W. Sorwad*. Han havde efter sin Fader overtaget den betydelige Virksomhed i en ung Alder, og siden udvidede og omændrede han den med den største Dygtighed efter Tidens Krav. For Byens Ve og Vel var han utrættelig, gennem 41 Aar sad han i Byraadet og gennemførte mange store Arbejder til Fremme for Byens Udvikling. Ved Siden af det kommunale Hverv beklædte han i Aarenes Løb talrige Tillidsposter og opnaaede over alt, hvor han kom, at skaffe sig den største Popularitet. Sorwad var svensk-norsk Vicekonsul, og blev 1894 Ridder af Dannebrog.



Konsul Sorwad.

Blandt de i vide Kredse spredte Venner vil Efterretningen om Kammerjunker, Bankfuldmægtig *Christian von Schmidtens* Dødsfald vække megen Sorg. Med Dygtighed og omfattende Interesse varetog han sit Arbejde i Landmandsbankens Tjeneste, indtil vaklende Helbred hindrede ham i Udførelsen deraf. Just nu troede han at have overvundet sin Sygdom, en haardnakket Nyrelidelse, da Døden hurtig overraskede ham. Den Afdøde, som kun blev 38 Aar gammel, var ualmindelig afholdt.



Kammerjunker v. Schmidten.

Tilbagetrædelse.

Stationsforstander *Ringberg* i Ringsted har med Juli Maaneds Udgang taget sin Afsked.

Han var oprindelig Landmand, men traadte i 1862 ind i Jernbanens Tjeneste. Efter Krigen 1864, hvor han var med baade ved Mysunde og Dybbøl, gik han tilbage til Banerne, blev siden Stationsforstander i Hvalsø og kom 1881 til Ringsted.



Stationsforstander Ringberg.

Her har han nu i en Aarrække med aldrig svigtende Elskværdighed og Paalidelighed varetaget sit Hverv. Han udfyldte sin Plads saaledes, at intet som helst Uheld har ramt, hvad han havde med at gøre, skøndt han tidt arbejdede under vanskelige Forhold. Ringberg er kendt af overmaade mange, der gerne vekslede Hilsen og Ord med ham, naar han færdedes paa Perronen. Han er en Mand, der har forstaaet at gøre sig særdeles anset og vellidt af alle, han kom i Berøring med.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 28.

Hun standsed ved *de første to*
og bad til Gud om Fred og Ro;
Hjertet var ikke langt fra at briste.

Fast holdt hun ved sin Barnetro;
fra oven vented hun Hjælp og *det sidste*.
Hun maatte tænke paa liden Tove,
der mødtes med Volmer i afsides Skove.

Bedaaret af en Yngling ved Hove
havde hun nødtvungen maattet ham love
et Møde, saa snart som han lod gaa Bud
til den, han benævned sin vordende Brud.

Det hele er til for en uerfaren.
Skælvende lukked det stakkels Barn
de første to og gik ikke ud.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *6. August 1899* under Adr.: „**Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K.** Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 27 var

Arkiver.

Ialt indkom 1319 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Frøken *Marie Dahlgreen*, Hinneberg Ladegaard, Fredericia. 2. Præmie Godsejer *le Maire*, Frederiksdal pr. Nakskov.



Livsforsikringsselskabet „Thule"s Ejendom paa Østergade.

Livsforsikring.

PASSERER man en Vinteraften Østergade fra Kongens Nytorv, fængsles Øjet allerede ved det første Hjørne af en Flammeskrift, der højt oppe i Luften træder frem først med et T, saa med et H, et U, et L og et E. Enhver Københavner véd imidlertid, at det er *„Thule"s* smukke Ejendom, som annonceres paa denne Maade, ligesom det er enhver bekendt, at *„Thule"* er Skandinaviens største og mest fremadskridende Livsforsikringsselskab.

Det er et glædeligt Faktum, at Livsforsikringssagen i saa høj Grad er trængt ind i Folks Bevidsthed, at det ikke mere kun er i begrænsede Samfundsklasser, at man mærker Forstaaelsen af Livsforsikringens store Betydning, nu staar det klart for selv de bredeste Lag, at bedre kan ingen Penge anbringes end dem, man sætter ind paa at betrygge sin Familie, naar den en Gang staar uden Forsørger. Og samtidig med denne Udvikling af Interessen for Livsforsikring har Videnskaben fundet bestandig nye Former for den, saaledes at alle Samfundsklassers Ønsker kunne tilfredsstilles.

Hemmeligheden ved *„Thule"s* enestaaende Fremgang er for en stor Del at søge deri, at Selskabet, der allerede ved dets Stiftelse for over 26 Aar siden fremkom med et klart Reformprogram, siden stadigt er gaaet frem paa Reformernes Bane og bestandigt søger at tilfredsstille Almenhedens Krav med Hensyn til en fuldt solid og tillige billig Livsforsikring.

Livsforsikringens Billighed har *„Thule"* dog ikke søgt at naa ved paa en uheldig Maade at reducere Præmierne, hvilket nu desværre ofte sker, men ved klogt affattede Bestemmelser i Selskabets Statuter.

Billige Præmier er nemlig ingen Garanti for fordelagtig Assurancetegning, og der ligger en Usoliditetens Fare og lurer paa det Selskab, som vil presse sine Præmier ned under et naturligt Niveau. Vi er desværre ikke herhjemme naaet saa vidt, at Staten ifølge Lov kontrollerer Forsikringsvirksomheden, saaledes som det sker i mange andre Lande. I Sverrig maa saaledes alle Livsforsikrings-Aktieselskaber søge kongelig Konfirmation paa deres Love samt aarlig indsende Redegørelse over deres Virksomhed til Ministeriet, der kontrollerer dem. *„Thule"*, som er stiftet i 1872 i Stockholm, staar netop under saadan Statskontrol.

Straks ved Selskabets Oprettelse bestemtes det i Statuterne, at Aktionærernes sammenlagte Rente og Gevinst aldrig nogensinde maatte overstige 30,000 Kr. De Forsikrede faa hele Overskudet af Forsikringsvirksomheden som en stigende Bonus i kontant aarlig Udbetaling. Men ydermere er *„Thule"* underkastet en for de Forsikrede særdeles tilfredsstillende Kontrol, derved at de Forsikrede selv kunne deltage i Valget af Selskabets Revisorer.

Det i Forhold til Virksomhedens store Omfang — *„Thule"s* Indtægter beløb sig i 1898 til ca. 4½ Mill. Kr., dets Aktiva til ca. 21 Mill. Kr. — stærkt begrænsede Udbytte til Aktionærerne muliggør en betydelig Uddeling af Bonus til de Livsforsikrede. Medens Aktionærerne saaledes for Aaret 1898 tilsammen ikke erholdt mere end deres lovbestemte 30,000 Kr., udgjorde de Forsikredes kontant udbetalte Bonus 386,273 Kr. eller mere end 12 Gange Aktionærernes Udbytte og tillige afsattes til de Forsikredes Bonusfond 24,512 Kroner.

Af andre fordelagtige Bestemmelser kan nævnes den, at de Forsikrede, som paa Grund af visse Invaliditetstilfælde blive ude af Stand til at sørge for deres Livs Erhverv, fritages for at betale Præmie, medens Forsikringen dog holdes i Kraft.

Takket være disse sunde Principer og en særdeles omsorgsfuld Forvaltning, er *„Thules"* Stilling den allersolideste, dets Anseelse den bedste og dets Fremgang glimrende. Almenhedens Tillid har vist sig i en saa storartet Tilslutning af Personer, der have søgt Livsforsikring, at *„Thule"s* Tilvækst alt siden Aaret 1889 har været større end noget andet nordisk Selskabs.

„Thule" er ogsaa nu Skandinaviens største Livsforsikringsselskab med løbende Forsikringer, der ved Udgangen af Aaret 1898 beløb sig til en Sum af 105 Millioner Kroner.

I Danmark begyndte *„Thule"* sin Virksomhed i Aaret 1889 og købte i 1895, til Betryggelse for sine danske Forsikringstagere, den smukke Bygning paa Østergade, hvorfra dets Navn nu lyser ud over Byen.



„Thule"s Hovedkontor i Stockholm.

Illustreret Familieblad
Hver 8 Dag

Nr. 45. Aargang 1898–1899. Søndagen den 6. Avgust. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

INDHOLD. Oberstens Fortælling. Af Guy de Maupassant. — Tragedier paa Mont Blanc. Med mange Illustrationer. — En Verdensrejse for en Hustru, Roman af Guy Boothby. Paa Dansk ved Johannes Magnussen. Med Illustration. — Alverdens Nyt i Billeder og Tekst (Kamp mellem en Løve og en Tyr, med Illustration. Sarah Bernhardt i sin Kiste, med Illustration. Storfyrsttronfølger Michael Alexandrowitch, med Portræt. Wagner-Festspil, med Portræter af Erik Schmedes og Ellen Gulbranson). — Af Dagens Krønike (Mindesmærke over Emil Hornemann, med Illustration. Understøttelsesforeningen af Købmænd i Provinserne, med Portrætgruppe). — I Ballon. Med mange Illustrationer. — Kendte Navne fra By og Land, med Portræter af Pastor Schwensen, Elisabeth Mantzius, Etatsraad Zahrtmann, Garver Mogensen, Billedskærer Hvalsøe.

Oberstens Fortælling.

Af Guy de Maupassant.

„Javist," sagde Oberst Laporte, „er jeg gammel, jeg har Gigt, mine Ben er stive. Men alligevel, — hvis en Kvinde, en skøn Kvinde, gav Ordre til, at jeg skulde passere gennem et Naaleøje, saa tror jeg, at jeg sprang igennem saa gladelig som en Klown gennem et Tøndebaand. Jeg vilde naturligvis dø deraf, men det ligger i Blodet. Jeg er en gammeldags Riddersmand og Kavallér, en af den gamle Skole. Ved Synet af en Kvinde, en skøn Kvinde, kribler det gennem mig lige ned i den lille Taa. Ja, saadan er det.

Forresten har vi det nu omtrent paa samme Maade alle i Frankrig, mine Herrer! Vi er Riddere trods alt, Riddere af Hjertets Trang, og Riddere, hvor Lejligheden tilbyder sig.

Kvinden, ser De, hende kan man ikke rive ud af vort Hjerte. Der er hun, og der bliver hun. Vi elsker hende, og vi vil altid elske hende. For hendes Skyld vil vi begaa alle Galskaber, saa længe der findes et Frankrig paa Evropas Kort. Og selv om Frankrig blev strøget ud, Franskmænd vil der altid findes.

Jeg føler mig, naar en Kvindes, en skøn Kvindes Øjne hviler paa mig, i Stand til alt. Sapristi, naar jeg føler hendes Blik trænge ind i mig, hendes klare, straalende Blik, som tænder Fyr i Blodet i hver eneste Aare, saa faar jeg Lyst til — jeg ved ikke hvad, — til at slaas, til at kæmpe, til at slaa Stole og Borde itu, til at vise, at jeg er den stærkeste, den modigste, den dristigste, den mest hengivne af alle Mænd.

Men sandt er det, jeg er ikke den eneste; jeg tør sværge paa, at hele den franske Armé er ligedan. Lige fra den lille Hornblæser og til Generalerne, saa gaar vi alle frem til sidste Mand, naar det gælder en Kvinde, en skøn Kvinde. Husk paa, hvad Jeanne d'Arc fordum fik os til at gøre.

Jeg tør vædde paa, at hvis en Kvinde, en skøn Kvinde, havde taget Kommandoen over Arméen Aftenen før Sedan, da Mac-Mahon blev saaret, saa havde vi sandelig gennembrudt de preussiske Linjer, og gi'et Pokker i deres Kanoner. Det var ikke en Trochu, som Paris trængte til, men en St. Geneviéve.

Der falder mig just ind en lille Hændelse fra Krigen, som klart beviser, at vi er i Stand til alt, naar det gælder en Kvinde. Jeg var den Gang bare Kaptajn og kommanderede en fremskudt Afdeling af Fortroppen, som maatte foretage sit Tilbagetog midt gennem en Trakt, der var besat af Preusserne. Vi var omringede, forfulgte, jagede, halvdøde af Udmattelse og Sult.

Nu vel, det galdt før Morgendagen at naa frem til Bas-sur-Tain, ellers vilde vi blive skudt sønder og sammen, huggede ned og hakkede til Plukfisk. Hvordan vi havde sluppet igennem hidtil? Ja, det ved jeg ikke. Vi havde imidlertid seks Mil at tilbagelægge om Natten, vadende i Sne og med tomme Maver. Jeg tænkte: Nu er det forbi med os; aldrig orker mine stakkels Folk at naa frem.

Siden den foregaaende Dag havde vi ikke smagt Mad. Hele denne Dag havde vi holdt os skjulte i en Lade, hvor vi havde pakket os sammen for at holde os saa varme som muligt. Vi hverken talte eller rørte os, som naar man er rent forkommen af Træthed.

Ved Femtiden faldt Mørket paa, en Nat, blegsottig af den faldne og faldende Sne. Jeg rystede mine Folk op af deres Søvn. Mange vilde ikke rejse sig, ude af Stand til at røre sig eller

holde sig oppe, lammede af Kulde og Udmattelse.

Foran os laa en lang, øde Slette, hvor Sneen dryssede ned, ustandselig, sænkede sig som et Tæppe, der til alle Sider spærrede for Synet, mens den dækkede Marken med en blød, iskold Dyne.

„Fremad March! mine Børn!"

De rørte sig ikke, saa sig om, som om de tænkte:

„Nu kan det være nok, — vi kan lige saa godt dø her."

Jeg trak min Revolver:

„Den første, som ikke lystrer Kommando, skyder jeg ned!"

Og saa satte de sig i March, men langsomt, som Folk, hvis Ben er udslidte. Jeg sendte fire Blænkere tre Hundrede Meter i Forvejen. Resten fulgte hulter til bulter, som det kunde falde sig. De kraftigste lod jeg gaa bag efter og paalagde dem at skynde paa Efternølerne ved Bajonetstød i Ryggen. Sneen dryssede uafladelig ned og gav os Udseende af en Flok dødstrætte Spøgelser.

Jeg sagde ved mig selv: „Dette slipper vi ikke levende fra, hvis der ikke sker et Mirakel."

Somme Tider blev der gjort Holdt og Hvil, og saa bar det af Sted igen, som det bedst kunde.

Pludselig sluttede Blænkerne sig sammen og gjorde Holdt. Noget havde foruroliget dem. De meldte, at de havde hørt nogen tale foran os. Jeg sendte seks Mand og en Sergeant af Sted og afventede, hvad der vilde ske.

Paa en Gang trængte et Kvindeskrig gennem Snenattens Tavshed, og inden faa Minuter bragte man mig to Fanger, en gammel Mand og en ung Pige. Jeg udspurgte dem med dæmpet Stemme og fik at vide, at de var flygtet for Preusserne, som efter Aften havde taget deres Hus, og som var fulde. Faderen havde været bange for Datterens Skæbne, og de havde taget Flugten ud i Natten uden en Gang at varsko deres Folk.

Jeg havde straks opdaget, at det var Folk af den dannede Klasse.

„De maa følge os," sagde jeg.

Marchen fortsattes, og da den gamle kendte Egnen, blev han vor Vejviser. Sneen holdt op at falde, Stjernerne viste sig, og Kulden blev streng. Den unge Pige, der støttede sig til sin Faders Arm, gik med hurtige, ængstelige Skridt. Flere Gange mumlede hun: „Jeg er ganske følelsesløs i mine Fødder!" — Jeg led mer end hun, ved at se dette stakkels Pigebarn slæbe sig frem i Sneen. Med ét standsede hun:

„Far," sagde hun, „jeg er saa træt, — jeg kan ikke gaa længer."

Faderen vilde bære hende, men sank sammen under Byrden og sukkede tungt. Man slog Kreds om dem, og hvad mig angaar, saa travede jeg frem og tilbage paa Stedet, — jeg kunde ikke beslutte mig til at overgive dette stakkels Menneske og hans Barn til deres Skæbne.

Saa sagde en af mine Soldater, en Pariser, som de kaldte „Praktikeren":

„Kom nu Kammerater! vi maa bære denne Frøken, ellers er vi saagu' ikke Franskmænd!"

Jeg blev saa glad, at jeg udbrød:

„Bravo, Drenge! det var ret! Gaa i Gang med det, og jeg skal være med!"

Til venstre øjnede man i Mørket nogle Træer. Snart kom noget Mandskab bærende med en Del Grene, som blev bundne sammen til en Baare.

„Hvem vil laane os sin Kappe?" raabte Praktikeren, „det er til en køn Frøken, Drenge!"

Ti Kapper faldt ned ved Baaren. I et Øjeblik var den unge Pige svøbt ind i de varme Kapper, og Baaren løftet op paa seks Skuldre. Jeg havde taget Pladsen foran til højre og var, sandt at sige, overmaade glad ved min Del af Byrden.

Man fortsatte Marchen. Folkene var kvikke og oplivede, som om de havde faaet et godt Glas Vin. Jeg hørte ogsaa en og anden Spøg. Der behøves, ser De, bare en Kvinde til at elektrisere Franskmænd.

Soldaterne havde paa det nærmeste igen indtaget reglementsmæssig March-Orden.

Til Kl. 3 om Morgenen rykkede man frem næsten uden Hvil. Pludselig sluttede vor Fortrop sig til os, og øjeblikkelig knælede hele vor Afdeling i Sneen og saa bare ud som en ubestemt Skygge paa Vejen.

Med dæmpet Stemme gav jeg mine Ordrer; og jeg hørte bag mig den tørre Metallyd fra Geværene under Ladningen. Der borte, midt paa Sletten var der noget, som rørte sig, strakte sig ud og sluttede sig sammen, spredte sig og for snart hid, snart did. Med et nærmede denne urolige Masse sig, og jeg saa tolv Uhlaner, den ene bag den anden, komme mod os i skarpt Trav. Det var klart, at de havde forvildet sig og ledte efter Vejen.

De var nu saa nær, at jeg hørte bestemt Hestenes anstrengte Aandedræt, Vaabnenes Klirren og Sadlernes Knirken.

„Fyr!" raabte jeg, og 50 Geværskud bragede gennem Nattens Stilhed. Endnu faldt der en fire, fem Skud, og derefter et enkelt, og da Øjnene ikke længer var blændede af Geværilden, saa man, at de tolv Mand og de ni Heste laa paa Pladsen. Tre Heste for af Sted i vild Flugt, og den ene slæbte med sig sin faldne Rytter, hængende fast i Stigbøjlen.

En Soldat bag mig lo med en styg Latter. En anden sagde: „Nu har vi lavet Enker!" — Han var kanske selv gift. Den tredje tilføjede: „Det tog ikke lang Tid!"

Et Hoved havde rejst sig paa Baaren.

„Hvad er der paa Færde? Er det Kamp?"

„Det er ıngen Ting, Frøken! Vi har bare ekspederet et Dusin Preussere!"

„Aa, stakkels Folk!" Men da hun frøs, krøb hun igen ned under Soldaterkapperne.

Man begav sig igen af Sted og marcherede lang Tid endnu. Endelig dæmrede Morgenen. Sneen blev tindrende hvid, og en rosenrød Stribe strakte sig ud over Himlen i Øst. En Stemme fra det Fjerne raabte: Hvem der?

Hele Afdelingen gjorde Holdt, og gik frem for at give sig tilkende. Vi havde naaet de franske Linjer.

Da mine Folk defilerede forbi Vagtposten, spurgte en Kaptajn til Hest, idet Baaren passerede:

„Hvad er det for noget, som De har der?"

Straks tittede der frem et lidet Hoved med purret Haar og smilende Ansigt, som sagde:

„Aa, det er bare mig, min Herre!"

Derpaa fulgte stormende Latter fra mit Mandskab, og de lod til rigtig at fryde sig. „Praktikeren", som gik ved Siden af Baaren, svingede sin Kepi og raabte: „Leve Frankrig!"

Og jeg ved ikke, hvorfor; men jeg følte mig ganske rørt, og fandt dette saa kønt og saa ridderligt. Det syntes mig, at vi havde frelst Landet, havde gjort noget, som andre Folk ikke havde gjort, noget ganske jævnt og patriotisk.

Dette lille Ansigt, — nej aldrig glemmer jeg det. Og hvis jeg skulde stemme for Afskaffelsen af Tamburer og Trompetere, saa vilde jeg foreslaa, at de skulde erstattes med en køn, ung Pige ved hvert Regimente. Det vilde virke endnu bedre end at blæse „Marseillaisen". For Pokker, det vilde give Liv i Troppen at have en slig Madonna, en levende Madonna, ved Siden af Obersten.

Han tav en lille Stund, og saa føjede han til med den fuldeste Overbevisning, idet han nikkede med Hovedet: „Ja, det er lige meget, vi elsker nu Kvinderne, vi Franskmænd!"

Tragedier paa Mont Blanc.

Af Henry Lunn.

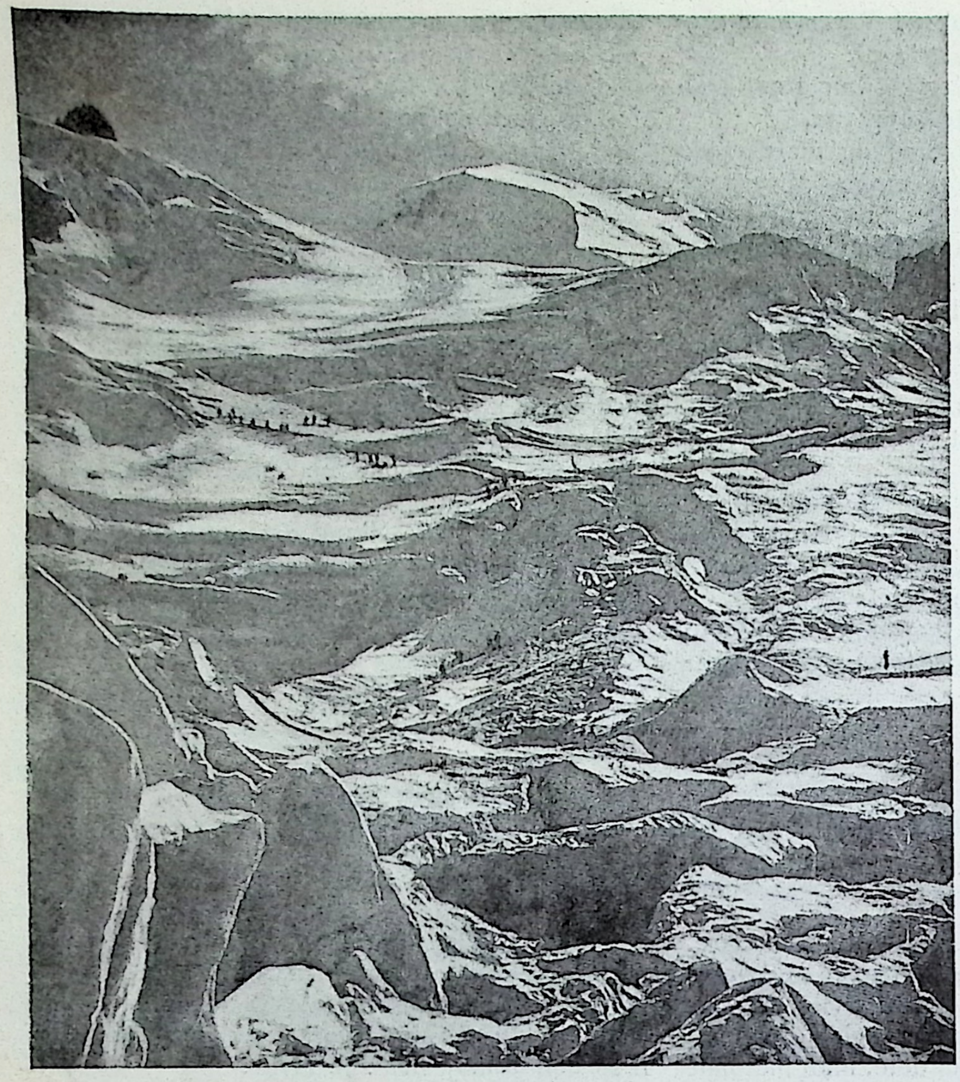
Jeg kom til Mont Blanc paa en af disse klare, skyfri Dage, som den sveitsiske Midvinter kender, da Luftens friske og livlige Kuling faar Blodet til at danse af Livsglæde, og man med Medlidenhed tænker paa dem, man har ladt tilbage der hjemme i den mørke By. Klædt fra Top til Fod i sin hvide Kappe viste Mont Blanc sig, meget bedre svarende til sit Navn end om Sommeren, naar alle de lavere Punkter er fri for Sne.

Der er en besynderlig Uoverensstemmelse mellem dette ærværdige Bjergs Udseende og det Billede, som vaktes til Live, da man hørte fortælle om det. Tænker man paa de frygtelige Tragedier, for hvilke det har været Skuepladsen, paa den Afgift af Menneskeliv som det har krævet, forestiller man sig noget som det dystre Matterhorns takkede Toppe og ikke denne majestætiske Hvile.



Paa farefulde Veje. (Mont Blanc-Bjergbestigningen Aug. 1895).

Paa Mont Blanc traf jeg Alpernes Fotograf, og ham skylder jeg de fleste af de udmærkede Billeder, som ledsage disse Linjer. Han er født Bjergboer og født Kunstner. Han kender og har fremstillet Bjerget under alle vekslende Forhold, og hans Begejstring har ført ham til at ledsage Redningsekspeditioner paa de dristigste Ture. Med vidunderlig Sand-



Stedet, hvor de omkomne eftersøgtes. (Katastrofe Aug. 1895).

hed illustrere de Mont Blancs ustadige Karakter og farefulde Gru.

Blandt den Serie Billeder, som Fotografen har haft Held til at tage, lægger man først og fremmest Mærke til dem, der illustrere Katastrofen 1895, som kostede tre Mennesker Livet, nemlig en Dr. Schnurdreher fra Prag, Føreren Michel og Drageren Laurent. De havde en heldig Opstigning den 17. Avg., som det ene Billede fremstiller, men da nogle Dage var gaaet, uden at man saa noget til dem, blev et Redningskorps sendt ud, og snart fandt man dem alle som Lig. Den, som ledede Eftersøgningen, mente, at som Følge af længevarende godt Vejr havde Bjergets Skraaninger været mere glatte end sædvanlig, og at de forulykkede derfor var begyndt at glide, uden at kunne standse, og hovedkulds var faldet ned i Kløften.

Den første fuldstændige Bestigning af Mont Blanc skete, da Genferen Benedikt de Sanssure naaede Toppen d. 1. Aug. 1787 i Spidsen for en Ekspedition paa 17 Mand. Først 1820 aabnes Rækken af de Katastrofer, Mont Blanc blev Aarsag til. To Englændere Durnford og Henderson, ledsagede af Tyskeren Dr. Hamel og nogle Førere havde allerede naaet en betydelig Højde, da Sneen pludselig gav efter under deres Fødder, medens den oven for liggende Sne, presset ned af sin egen Vægt, styrtede over dem og fejede dem ned i Kløften. En af Førerne, der var i Besiddelse af stor Muskelstyrke, slog sin Stok gennem den rullende Sne med et kraftigt Slag ind mod Isen og reddede sig saaledes. Fyrretyve Aar senere fandt man Ligene af de Mennesker, som omkom ved denne Lejlighed, og ejendomme-



Den Døde føres tilbage. (Katastrofe Aug. 1895).

lig nok havde en Professor Torbes, som er berømt for sine Studier over Gletcher-Bevægelse, kunnet forudsige, at dette Tidsrum vilde hengaa, inden de omkomne kom til Syne.



Glidetur ad Bjærgskrænten. (Alpestokken styrer Farten).

De fandtes mere end tre Mil fra Stedet, hvor Ulykken skete og havde arbejdet sig bestandig nedefter. En Videnskabsmand, som opholdt sig i Alpedalen, hvortil Ligene førtes, fortæller, at han aldrig har set saa besynderlig en Scene, som da et gammelt Kvindemenneske paa omtrent 70 vaklede frem for at genkende sin Ungdomselskedes Lig. Legemet var aldeles bevaret og viste en ung Mand, der kunde være død Dagen før, revet bort i sine bedste Aar, og man kunde vanskelig sætte sig ind i, at den affældige Skikkelse, som bøjede sig over ham, kunde være hans Kæreste.



Start i Maanebelysning.

Selv overværede jeg sidste August Maaned den for 31 Aar siden omkomne Kaptajn Arkwrights Begravelse, og besøgte Dagen efter Gravstedet. En af Kransene bar Inskriptionen *„Fra dine Føreres Børn.“*

Den største Ulykke, som Mont Blanc er bleven Vidne til, hændte i 1870. Et Par Amerikanere og en Skotte forlod Alpedalen d. 3. Sept. med tre Førere og fem Dragere. De overnattede i et Herberge, som er rejst midt i den uendelige Snemark, og endnu den følgende Middag var de set, men siden hørte man i et Par Dage intet fra dem, og Vejret var for slemt til at en Ekspedition kunde gaa ud. Den 16. September blev de fundne som Lig. I den ene Amerikaners Lommebog laa der et Brev til hans Hustru:



Vanskelig Passage.

— „Vi har været to Dage paa Mont Blanc i en frygtelig Snestorm. Jeg har intet Haab om at komme tilbage. Vi mangler Føde, og mine Fødder er stivfrosne. Hils alle.“ —

„Sneen falder uafbrudt“, var de sidste Ord, som den døende Mand havde skrevet ned. Man fandt af Selskabets 11 Medlemmer kun de fem.

En af de modigste Bestigninger er foretaget af Dr. Janssen, hvis ubetvingelige Energi man har at takke for Oprettelsen af Mont Blancs Observatorium. Dr. Janssen er nu Præsident for det franske Videnskabernes Selskab og Direktør for Meudon Observatoriet ved Paris. Han, der er 70 Aar gammel og kun i Stand til at gaa paa den lige Vej, lod sig i en Slæde trække til Bjærgets Top for at tilse Observatoriet, som har til Opgave at undersøge meteorologiske Fænomener.

Bjergbestigning er en Sport for Mænd og kun ganske undtagelsesvis træffer man Kvinder, som for Alvor og lidenskabeligt dyrker dette Tidsfordriv. En saadan Sjældenhed skjuler sig bag hosstaaende Billedes originale Kostume. En Tøjmaske beskytter hende mod Solens Brand, medens de sorte Briller dæmper Sneens blændende Glans. Alpestokken og det lange Sikkerhedsreb gør hende fuldt rustet til at tage Kampen op med alle de Farer, som ligger paa Lur i hver Krog af Mont Blanc.



En Bjergbestigerske.

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Den unge Sagfører Brudenell faar en Dag uventet Besøg af sin Myndling, den smukke Mildred Blake, der ønsker hans Assistance i et vanskeligt Anliggende. Sagen er den, at det nu er tre Aar siden, at hun hørte fra sin Broder Godfrey, der under et Ophold i Amerika havde faaet Lyst til at deltage i en stor Minespekulation, hvorved han mente at kunne tjene Millioner. Den unge Pige frygter derfor, at der skal være tilstødt ham en Ulykke, og sætter sig det Maal at finde hans Spor, hvad Brudenell lover at være hende behjælpelig med. Saa sker det, at Brudenell tilfældigvis samme Dag faar Besøg af en Amerikaner ved Navn Mülhausen, og denne mærkelige Mand, der spiller saa stor en Rolle i Fortællingen, higer efter ogsaa at erfare noget om Godfreys Skæbne. Det er nemlig ham, Godfrey i sin Tid har truffet sammen med, og Mülhausen og han har begge været Deltagere i den omtalte Minespekulation. Men en Dag var der kommen en Kurre paa Traaden mellem de to Venner, Godfrey var pludselig rejst sin Vej, og siden havde heller ikke Mülhausen hørt det mindste til ham. Da Brudenell hverken kan eller vil give Mülhausen Oplysninger om Godfrey, søger Mülhausen selv Mildred Blake, der saa anmoder Brudenell om at komme ud paa Godset og assistere hende.

„Saa vil jeg hente min Hat. Har De en Cigar? Hvis ikke, kan jeg maaske finde en til Dem. Jeg har ingen købt, siden Godfrey rejste, men der er vist nok tilbage i hans Værelse til at bevise Dem, at vi ikke er helt uciviliserede.“

Hun forlod Værelset og overlod mig til Frøken Priscillas dumme Emner som f. Eks. den sidste Finanslov, visse Loves Skæbne i Parlamentet, Udsigterne til Krig og en halv Snes videnskabelige Bøger, hvis Titler jeg ikke en Gang kendte. Man kan derfor tænke sig, at jeg var meget glad, da Frøken Blake kom tilbage med en Cigarkasse i Haanden.

„Jeg haaber, at De vil finde Cigarerne tilfredsstillende,“ sagde hun. „Godfrey forstod sig vist godt paa Tobak. Lad os komme af Sted, det bliver saa hurtigt mørkt om Eftermiddagen.“

Med disse Ord viste hun Vej ud i den store Forhal og derfra oven paa. Jeg saa' Malerigalleriet, Musiksalen, de blaa, grønne, hvide, røde og purpurfarvede Sovekamre, det Værelse, i hvilket alle Blakerne i mange Generationer var blevet fødte, og et andet, i hvilket de var døde, det Værelse, i hvilket en hvidklædt Dame spøgede en Gang om Aaret, Kapellet, et Sovekammer, hvori Dronning Elisabeth havde ligget, og tilsidst det Værelse, i hvilket Godfrey Blake havde sovet den sidste Nat, han tilbragte i England. Saa gik vi ned ad en Bagtrappe og kom ud i en smuk, firkantet Have, som var indesluttet af høje, vedbendklædte Mure og havde det gammeldags og romantiske Navn „Jomfruburet“. Derfra var der en udmærket Udsigt over Huset. Stedet tog sig i det hele taget dejligt ud med den snedækte Jord og den blaa Himmel oven over, og jeg kunde ikke lade være med at undre mig over, at en Mand, der ejede et saa storartet Hjem, i det hele taget kunde forlade det.

„Hvor yndigt her maa være om Sommeren,“ sagde jeg, „naar disse Rosenbuske blomstrer.“

„Ja, det er her ogsaa,“ svarede hun med et lille Suk. „Rosenduften her i den gamle Have en Sommermorgen er noget, man husker hele sit Liv.“

Vi gik videre, ud af „Jomfruburet“, gennem en smuk, gammel Port og stod paa en stor Plæne, der var bedækket med Sne; den naaede helt hen til den Grav, der, som jeg senere opdagede, gik rundt om hele Bygningen. Derefter besøgte vi Staldene, som til min Overraskelse var fulde af Heste. Der var næppe en Baas tom.

„Ja, der er en hel Del,“ svarede hun smilende, „og det koster temmelig meget at holde dem, men jeg vil ikke skille mig ved nogen, for de tilhører min Broder, og før jeg ved, hvad der er blevet af ham, synes jeg, jeg maa beholde dem allesammen; men denne er min private Ejendom,“ sagde hun og pegede paa en nydelig Fuldblodshest, som stirrede paa os med mørke, skinnende Øjne.

„Det er et dejligt Dyr,“ sagde jeg, for jeg er en stor Hesteven. „Gaar De tidt paa Jagt?“

„I denne Sæson har jeg slet ikke været paa Jagt,“ svarede hun. „Da min Broder var hjemme, var det meget hyppigt, men nu synes jeg aldrig, at jeg har Tid, og det morer mig heller ikke at være alene. De husker nok, at han har givet mig Fuldmagt til at styre Ejendommen, medens han er borte, saa min Tid er ganske optaget.“

„De er jo ligefrem et Mønster paa en Søster,“ sagde jeg med et Smil, som jeg næsten straks fortrød, da jeg saa' det bedrøvede Blik, det fremkaldte i hendes Ansigt. Saa gav hun en Ordre til den Staldkarl, der ledsagede os, og spurgte, om jeg ikke havde Lyst til at gaa med over til Avlsgaarden, der laa paa den modsatte Side af Parken.

Jeg var kun alt for villig til at gøre det, og følgelig gik vi over Graven ad en Bro bag Staldene og kom ind i Parken, som hævede sig og sank i maleriske Bølgedannelser til alle Sider. Nu og da fo'r der en Kanin over Vejen, eller vi skræmmede nogle Dyr, ellers saa' vi ingen andre levende Væsener end en gammel Mand, der samlede Pinde, og en Gartner, der fejede en Sti. Da vi var kommet Halvvejen, maatte vi gennem en lille Skov eller Lund. I denne voksede Træer og Buske paa begge Sider saa tæt, at man kun kunde se et Par Alen frem. Grenene strakte sig saadan ud over Vejen, at vi maatte gaa i Gaasegang. Vi var omtrent kommet halvvejs gennem Skoven, da hun pludselig standsede og sagde:

„Hørte De noget, Hr. Brudenell?“

„Nej, ikke noget særligt,“ svarede jeg. „Hvad synes De, De hørte?“

„Aa, det var en undertrykt Hoste,“ svarede hun. Saa hævede hun pludselig Haanden. „Hør, dér er det igen. Hvem kan det være?“

Denne Gang var det ikke til at tage fejl af. Der var utvivlsomt et Menneske, der hostede, og Lyden kom fra den tætteste Del af Skoven til højre.

„Der maa være nogen, der skjuler sig derinde,“ sagde hun, „men hvem skulde det være i dette Vejr? Det maa jeg virkelig opdage.“

Hun vilde gaa ind i Krattet, men jeg lagde Haanden paa hendes Arm og holdt hende tilbage.

„Nej, det maa De ikke,“ sagde jeg. „De véd ikke, hvem det kan være. Hvis De vil vente her, skal jeg snart finde Manden og bringe ham her hen. Han kan ikke være meget langt borte.“

Med disse Ord gik jeg ind imellem de bladløse Buske, hen imod det Sted, hvorfra Lyden var kommet, og hun blev staaende paa Stien og saa' efter mig. Hvem den Mand nu end kunde være, saa var han godt kendt i Skoven, for skønt vi havde hørt hans Hoste tydeligt og var vis paa Retningen, var han ikke til at opdage. Jeg søgte og søgte, men forgæves; han var øjensynlig forsvundet lige saa fuldstændig, som om Jorden havde opslugt ham.

„Kan De ikke finde ham?“ hørte jeg Frøken Blake raabe fra Stien, og et Øjeblik senere havde hun ar-

*) Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

bejdet sig gennem Buskene og stod ved Siden af mig. Næsten i samme Øjeblik saa' jeg noget, der lignede et Stykke brunt Tøj, ved Foden af en Busk. Det listede sig langsomt bort, men i samme Øjeblik var jeg sprunget fremad og havde grebet det. Det var et Overfrakkeskød, jeg havde fat i.

„Nej, min Ven," sagde jeg, „nu kan De ikke slippe bort, saa jeg vil bede Dem om at være saa god at rejse Dem og forklare, hvorfor De er her."

Jeg traadte om paa den anden Siden af Busken og tog Fyren i Kraven, for han laa og krøb sammen paa Jorden. Da jeg løftede ham op, saa' jeg paa hans Ansigt og jeg blev i Øjeblikket saa overvældet af Overraskelse og Væmmelse, at jeg var lige ved at lade ham slippe bort.

Ja, man vil næppe tro det; men her midt i Burwell Skov stod den modbydelige abeagtige Skabning, som jeg havde set sammen med Mülhausen i Fleet Gade for et Par Dage siden. Han saa' paa os med Rædsel og gjorde en Slags afværgende Bevægelse med Hænderne. Jeg genvandt hurtigt min Aandsnærværelse, og i et Anfald af Vrede rystede jeg ham ordentligt og spurgte ham, hvorledes han var kommet herud, og



hvad han bestilte her. Han svarede ikke, men rystede paa Hovedet og saa' paa mig. Han stønnede en Gang imellem som et Dyr, der lider af en Smerte.

„De kan vel tale," sagde jeg, for min Taalmodighed var udtømt, „saa vær saa god at sige mig saa hurtigt som muligt, hvorfor De skjuler Dem her i Skoven. Hvis De ikke gør det, kalder jeg paa Opsynsmændene, og saa bliver De puttet i Hullet."

Denne Gang mumlede han noget, men jeg kunde ikke forstaa det. Frøken Blake havde imidlertid en hurtigere Opfattelsesevne.

„Manden taler Spansk," sagde hun. „Gid jeg dog kunde Spansk nok til at gøre ham et Par Spørgsmaal. Den stakkels Fyr er maaske i Nød."

„Heldigvis kan jeg gøre det," svarede jeg.

Jeg gav mig altsaa til det og krydsforhørte Fyren paa hans Modersmaal, men det var ikke til nogen Nytte. Han saa' kun gnavent paa mig uden at svare. Det var tydeligt nok, at vi ikke kunde faa noget ud af ham.

„Han er enten gal eller Idiot," sagde jeg til min Ledsagerinde; „men det er bedst, han bliver jaget ud af Parken. Hvis De vil sige mig, hvor den nærmeste Laage er, skal jeg gøre det straks, saa vi kan være sikre paa, at han er borte."

„Den nærmeste Udgang er ved Avlsgaarden," svarede hun. „Vi kan tage ham med os; men De har vel ikke noget imod at lade ham gaa et Par Skridt i Forvejen? Hans Ansigt gør mig saa frygtelig bange; jeg har aldrig set Mage til det."

Jeg gav ham Tegn til at gaa i Forvejen. Han traskede af Sted med den samme abeagtige Gang, jeg havde iagttaget hos ham tidligere, og kastede nu og da et Blik tilbage paa os, som for at overbevise sig om, at vi ikke vilde gøre ham Fortræd.

Da vi naaede Laagen, der førte ud til Landevejen, puffede jeg ham ud af den og lod ham forstaa, at det vilde gaa ham ilde, hvis han vovede at vise sig paa Ejendommen igen. Medens jeg talte, stod han paa Stien udenfor og iagttog mig med Skuldren trukket op næsten til Ørerne og med Hænderne samlede over Brystet. Det var et modbydeligt Væsen. Frøken Blake vendte sig gysende bort fra ham. Jeg lukkede Laagen saa hurtigt som muligt og stængede den ordentligt. Saa gik vi hen imod Avlsgaarden sammen.

„Det vil vare længe, inden jeg kan faa den Mands Ansigt af mine Tanker," sagde Frøken Blake. „Hvem tror De dog, det er?"

„Det er vel et stakkels ulykkeligt Væsen, der er sluppet bort fra et Raritetskabinet eller en Sindssygeanstalt," svarede jeg med en tvungen Latter, for jeg vilde ikke gøre hende bange ved at fortælle hende, i hvilken Forbindelse han stod med Mülhausen. Selv var jeg urolig over dette Møde. Hvad skulde det sige? Skulde han udspejde os, og hvorfor? Hver Gang jeg saa' paa den smukke Pige ved min Side, tænkte jeg paa hendes ubeskyttede Stilling, og saa spekulerede jeg paa, hvorfor Mülhausen havde sendt sin frygtelige Kammerat ud at spejde efter os, og kom efterhaanden til det Resultat, at det var et Tilfælde.

Da vi havde forladt Avlsgaarden og nærmede os Skoven, hvor vi havde mødt dette Menneske, saa' vi en Mand komme løbende hen imod os. Det var en af Tjenerne, og han havde øjensynlig travlt.

„Hvad er der i Vejen?" spurgte Frøken Blake.

„Jefferies mente, det var bedst, jeg sagde til Frøkenen, at Kaptajn Morgrave er kommet og gerne vil tale med Dem."

Der kom et flygtigt Udtryk af Ærgrelse over min Værtindes Ansigt. Saa sagde hun til Tjeneren: „Skynd Dem tilbage og sig til Kaptajn Morgrave, at vi straks kommer hjem, og sørg for, at Theen bliver færdig."

Da han var gaaet, spurgte hun mig, om jeg havde truffet Kaptajnen før. Jeg svarede, at jeg ikke havde haft den Fornøjelse, hvorefter hun vedblev: „De véd vel nok, at det er min Fætter, og hvis jeg maa være ganske aaben imod Dem, Hr. Brudenell, saa vil jeg sige, at jeg ikke kan lide ham. Jeg kan ikke forstaa, hvad hans Besøg nu betyder. De véd vel ogsaa nok, at hvis der skulde hænde min Broder noget, saa gaar Ejendommen over til ham, og jeg véd fra god Kilde, at han allerede er begyndt at drøfte de Forbedringer, han har i Sinde at foretage paa den."

Mørket faldt paa og jeg maatte snart tage af Sted,

hvis jeg vilde naa Toget i rette Tid. Det sagde jeg til Frøken Blake, men hun standsede mig straks.

„Jeg vilde gerne bede Dem om at gøre mig en stor Tjeneste," sagde hun tøvende.

„Hvad er det?" spurgte jeg.

„Det er, at De ikke vender tilbage til Byen i Aften," svarede hun. „Der er saa meget, jeg ønsker at sige Dem, og der er ogsaa en anden Grund. Naar min Fætter er her, er det meget behageligere for os, hvis vi har en anden Herre i Huset."

„Hvis De ønsker det, skal det være mig en Fornøjelse at blive; for vi har jo en hel Del at tale om, og hvis vi skal træffe nogen Afgørelse, maa det ske i en Fart."

Jeg var slet ikke ked af, at hun bad mig om at blive. Jeg vilde benytte Lejligheden til at besøge Landsbyen for at opdage, om Mülhausen opholdt sig der. Jeg havde desuden én Grund til, nemlig at se hendes Fætter, Kaptajn Morgrave, der talte om at indføre Forbedringer, saa snart han blev Herre paa Gaarden. Jeg huskede den Skygge, der faldt over Frøken Blakes Ansigt, da hun hørte hans Navn, og jeg maa tilstaa, at det glædede mig.

„Jeg kender naturligvis Deres Fætters Navn," sagde jeg, da vi traadte ind i Haven; „men det er underligt, at jeg aldrig er kommet i Berøring med ham."

„Han har været en Del i Udlandet," svarede hun. „Han er en Søn af min Faders eneste Søster og, som jeg sagde, hvis —." Her standsede hun et Øjeblik og vendte sit Ansigt bort i det Haab, at jeg ikke skulde se de Taarer, hun fik i Øjnene. „Hvis den stakkels Godfrey skulde dø, saa bliver Gaarden hans. Han kommer hvert Øjeblik og ser til os, og hans Besøg gør mig altid melankolsk i flere Dage. Men det er urigtigt af mig at tale saadan; han mener det maaske ikke saa slemt. Det kan gerne være, det blot er saadan en Manér, han har."

Hun talte ikke mere om dette Emne. Saa traadte vi ind i Huset, og hun spurgte Hovmesteren, hvor Kaptajn Morgrave var.

„I Salen," svarede han.

„Og Frøken Priscilla?"

„Hun er i Bogsalen," svarede han. „Hun sagde, hun vilde blive der, til Frøkenen kom tilbage."

„Frøken Priscilla kan ikke taale min Fætter," hviskede Frøken Blake til mig. „Han har et Par Gange været utaalelig uopdragen imod hende. Vil De gaa med ind og gøre min Fætters Bekendtskab nu, eller skal Jefferies først vise Dem Deres Værelse?"

„Tak, jeg vil helst gøre Kaptajnens Bekendtskab straks," sagde jeg.

Da vi traadte ind i Salen, traf vi en høj, militæragtigt udseende Mand, der stod og varmede sig ved Ilden.

„God Dag, kære Mildred," sagde han. „Hvorledes har du det? Du maa tilgive dette uceremonielle Besøg, men du véd nok, jeg har ikke Tid til at gøre mange Omstændigheder. Jeg syntes dog, jeg vilde se herind, da vi er saa nær ved Jul, for at ønske dig en glædelig Fest og spørge, om du havde hørt noget nyt om Godfrey."

Jeg iagttog omhyggeligt Frøken Blakes Ansigt, og mit Blod kogte, da jeg saa', hvorledes den stakkels Pige gyste over den letfærdige Maade, paa hvilken den anden hentydede til hendes Broders uforklarlige Fraværelse. Hun viste ham imidlertid ikke, at han havde saaret hende. Hun vendte sig om imod mig og sagde paa sin sædvanlige rolige Maade:

„Hr. Brudenell, maa jeg forestille Dem min Fætter, Kaptajn Morgrave. Richard, det er Hr. Brudenell."

Saaledes blev jeg forestillet for den Mand, som, hvor lidet vi end tænkte det, var bestemt til at spille en fremtrædende Rolle i vort Drama.

IV.

Kaptajn Morgrave giver mig noget at tænke paa.

Da jeg blev forestillet, tog Kaptajn Morgrave sin Monocle op til Øjet og beærede mig med en Stirren, hvorefter han bød mig sin Haand og sagde i en Tone, der var lige saa fornærmelig som et Slag:

„God Dag, Hr. Brudenell; det er et modbydeligt Vejr, ikke sandt?"

Jeg svarede et eller andet, og han gik hen til Kaminen igen. Han saa' paa ingen Maade ilde ud, skønt han ikke var af den Slags Mænd, jeg ynder. Han var sikkert fulde seks Fod høj. Hans Legeme var øjensynlig muskuløst og vel udviklet, hans Ansigt var ikke uskønt, men en opmærksom Iagttager vilde have opdaget, at dets Udtryk blev ødelagt ved, at Øjnene sad lidt for tæt ved hinanden. Det Ansigt kunde sikkert have bedaaret en hel Del Kvinder, men det egnede sig ikke til at indgyde en Mand, der kan bedømme Karakterer, stor Tillid. Jeg kunde se, at han spekulerede paa Grunden til, at jeg var der i Huset, og at han paa ingen Maade syntes om det. Frøken Blake bad os undskylde sig et Øjeblik, medens hun saa' efter, om vore Værelser var i Stand. Da hun var gaaet, blev Kaptajnen just ikke mere elskværdig, men jeg saa' snart, at han gerne vilde opdage Grunden til, at jeg var der; jeg var imidlertid lige saa bestemt paa ikke at tilfredsstille hans Nysgerrighed.

„Hvorledes synes De om Burwell?" spurgte han. „De har naturligvis været her mange Gange før."

„Jeg har staaet i Forbindelse med denne Gaards Beboere i de sidste seksten Aar", svarede jeg.

„Ja, det er sandt", sagde han, „De var jo én af gamle Constantins Tillidsmænd, ikke sandt? De havde Andel i den Ære at holde den unge Godfrey paa den rette Vej, sammen med den knastørre gamle Pedant Humphrey Vargenal. Jeg har aldrig kunnet forstaa, hvorfor min Onkel valgte den Mand til en af sine Eksekutorer. Da jeg var Dreng, hadede jeg ham, og jeg maa sige, at jeg véd saamænd ikke, om jeg ikke hader ham endnu."

Det var klart, at han heller ikke syntes om mig.

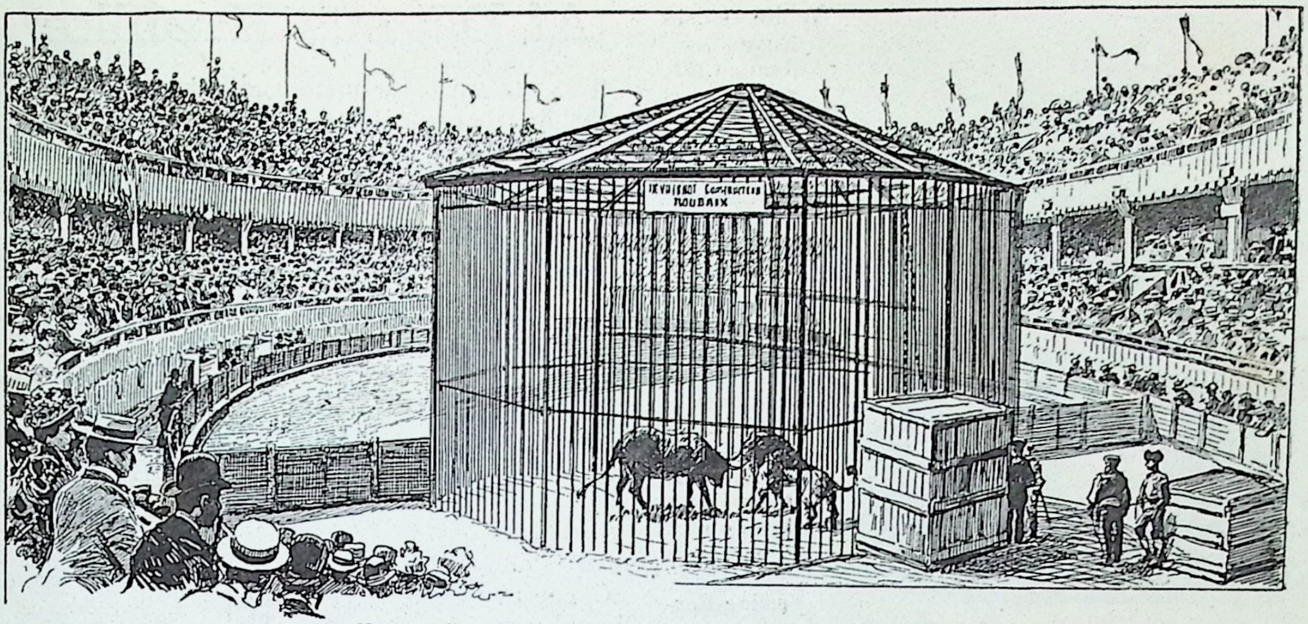
Jeg maa som sandfærdig Fortæller meddele, at hvor fortræffelig Maden, Vinen og Betjeningen end var, saa var Middagen paa Burwell Gaard ikke paa nogen Maade heldig. Det var Richard Morgrave, som ødelagde den for os alle sammen. Jeg havde altid tænkt, at Frøken Priscilla var snærpet, men ved denne Lejlighed overgik hun sig selv. Hun sad som en Støtte lige over for mig, aabnede næppe Munden undtagen for at putte noget Mad i den, medens de to Proptrækkerkrøller paa hver Side af hendes Hoved syntes at stritte imod den Mand, der sad ved Siden af hende. Skønt baade Frøken Blake og jeg anstrengte os til det yderste for at tilvejebringe lidt Stemning, var vore Anstrengelser ganske spildte, og Middagen gik saa uhyggeligt, som det paa nogen Maade var muligt.

Efter at Damerne havde forladt Værelset, satte Morgrave og jeg os igen for at smage paa den glimrende Portvin, som jeg fra min Faders Tid havde hørt saa meget om, men selv denne nærmede os ikke mere til hinanden.

„Det er et smukt Værelse dette, ikke sandt?" sagde han. „Her kunde man have det meget godt. Hvad mener De?"

„Ja, det kunde man", svarede jeg. „Jeg synes i det hele, det er en af de smukkeste Gaarde, jeg nogen Sinde har set."

(Fortsættes).



Kamp mellem en Løve og en Tyr i den franske By Roubaix.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

I den lille franske By Roubaix fandt nylig et lidet tiltalende Arena-Skuespil Sted, som overværedes af 12000 Personer. Ifølge Plakaten skulde Løven „Goliath", fanget i Abyssinien den 7. Januar og aldrig tæmmet, kæmpe med Tyren „Venaïto" af den bedste spanske Race. Der var kommet Parisere til Byen med Ekstratog, der var Englændere og Belgiere og der var den hele By Roubaix. Hundrede Francs var betalt for Logepladser og den samlede Indtægt var 140,000 Francs. Med voldsom Spænding afventede Mængden Sammenstødet, begærlig efter at se Blod.

Alle Øjne er vendt mod det enorme Bur, i hvilket Løven gør sin Entré ad en lille Laage. Der opstaar Larm, men Dyret er ligegyldigt og roligt. Saa kommer Tyren ind, tøver et Øjeblik, og kaster sig over Løven, hvis Sider den bearbejder med Hornene. Goliath besvarer det kun ved et Stød med Poten, omtrent som den vilde gøre det overfor et Piskeslag fra Dyrtæmmerens Side. Den vender Ryggen til Tyren og begynder at vandre op og ned. Publikum hyler og piber.

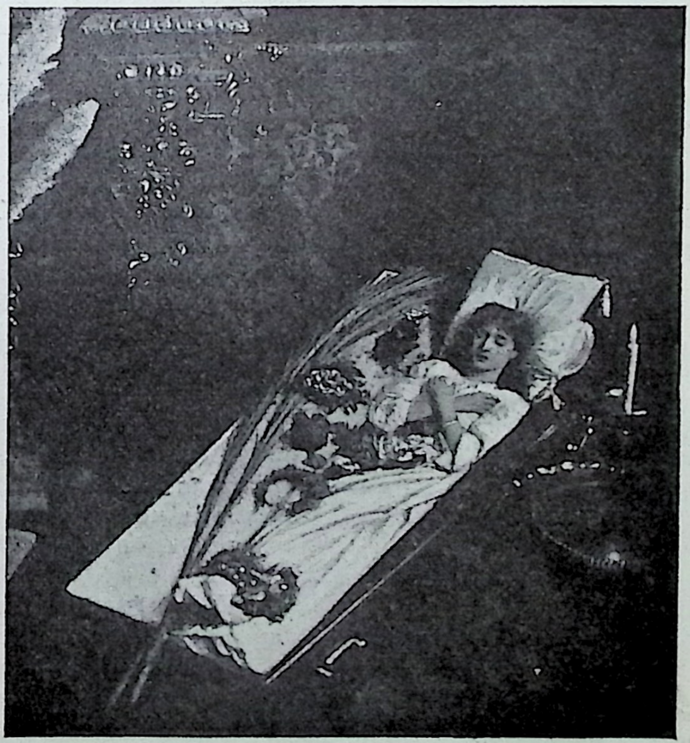
Tyren tager fat igen, medens Løven flygter og forsøger at klatre op ad Burets Gitter. Det er øjensynligt, at Kampen er ulige, den ene er kamplysten og behændig, den anden ligeglad og mæt. Løven vil være i Fred, først udbrøler den sin Utilfredshed, dernæst sin Hjerteangst, efterhaanden som Tyren ødelægger den.

Forestillingen er baade oprivende og ynkelig og Folk bliver urolige og raaber: „Det er nok! Det er nok!" Saa dræber man endelig Tyren paa Arenaen foran den rallende Løves Øjne.

Bagefter forbyder Øvrigheden enhver Forestilling af denne Art og det skulde den hellere have begyndt med.

* * *

Det er en gammelkendt Sag, at Sarah Bernhardt har en Ligkiste staaende i sit Soveværelse, men at hun lod sig fotografere, liggende i Kisten med Blomster spredt over den hvide Klædning, det er en Ekstra-Ekstravagance, som de færreste vilde have tiltroet selv hende — og dog bekræfter vort fotografiske Billede denne besynderlige Situation. Kisten er af Pæretræ, bærer Mærket S. B. og er indvendig beklædt med Atlask. — Der er Madras og Puder i den og over Bunden er spredt Kærlighedsbreve og visne Buketter, som skal minde hende om glade og sørgmodige Timer.



Sarah Bernhardt i sin Kiste.

* * *

Ved kejserligt Manifest har Czar Nikolajs yngste og nu eneste Broder *Michael Alexandrowitch* modtaget Værdigheden som Tronfølger, „saalænge, indtil det behager Gud," staar der i Manifestet, „at velsigne os med en Søn."

Den nye Tronfølger



Storfyrsttronfølger Michael Alexandrowitch.

fyldte sidste November Maaned 20 Aar og opnaaede Værdigheden 3 Aar senere end Ruslands Tronarvinger i Almindelighed, idet disse ved sytten-Aars Alderen bliver myndige og samtidig udnævnes til *Czarevitch.* — *Michael Alexandrowitch,* som er opdraget under de jævne, borgerlige Forhold, der prægede Aleksander IIIs Hof, skal være et godt Hoved, og han har allerede gennemkrydset Rusland for at sætte sig ind i det uhyre Riges forskellige Forhold. Som Artilleriofficer har han navnlig vist Interesse for Fæstningsarbejderne, som han er sat til at have Tilsyn med.

* * *

Der er forløbet 23 Aar, siden Richard Wagners egen Scene i Baireuth indviedes, og nu aabner Festspilhuset sine Porte for den 12. Serie Forestillinger, i hvilken Anledning den bayerske By oversvømmes af fremmede. Foruden „Parsifal“ og „Nibenlungenring“ staar „Mestersangerne“ efter en syvaarig Pause paa Programmet. I Ugevis har de mange Kunstnere, som er kaldt til Baireuth for at medvirke, holdt Prøve paa Prøve, og i deres Rækker træffer vi et Par skandinaviske Navne, Fru Ellen Gulbranson og Hr. Er. Schmedes, som vi hosstaaende kunne præsentere efter de sidst tagne Portrætter. Ellen Gulbranson skal, som hun ogsaa tidligere har gjort det i Baireuth, udføre Brünnhildes Rolle, for hvilken hun er som skabt. Erik Schmedes, som fra oprindelig at være lyrisk Baryton forvandlede sig til Heltetenor, skal synge baade „Parsifal“ og „Siegfried“.



Sangeren Erik Schmedes.



Sangerinden Ellen Gulbranson.

Af Dagens Krønike.

Det var ikke mere end ret og billigt, at „Den tapre Landsoldat“s Komponist hædredes i disse de store Krigsbegivenheders Minde-Aar. *Emil Hornemann,* som i et lykkeligt Inspirationens Øjeblik havde fundet de jævne Marchrytmer, der snart skulde blive Nationens kæreste Melodi, nød i levende Live den stolte Glæde at have begejstret det hele Folk, men som Aarene gik, blev det Tekstforfatteren *Peter Fabers* Navn, som trængte ind i den opvoksende Slægts Bevidsthed. Arbejdet mellem de to havde været saa fortrinligt samstemmende, at der ingen Grund var til at vurdere den enes Fortjenester højere end den andens, og da Faber længst havde faaet sit Mindesmærke, var det en simpel Skyld og Pligt at yde Hornemann den samme Honnør.



Mindesmærket over Emil Hornemann.

Nu er Gælden indløst, paa hans Grav har man rejst ham en Støtte, der er jævn, som hans egen Natur var det, kun altfor fantasiløs som Minde om en Mand, der har inspireret et Folk til Dødsforagt. Oberst *N. P. Jensen,* som har været utrættelig til at hædre Krigsaarenes store Navne, talte ved Afsløringen stemningsfulde Mindeord, og derefter intonerede Regimentsmusiken „Den tapre Landsoldat“, hvis frejdige Toner paa den Kirkegaard fik den højtideligste Klang.

* * *

„Understøttelsesforeningen af Købmænd m. Fl. i Danmarks Købstæder og Handelspladser, København undtagen“ er det noget vidtløftige Navn paa en nylig jubilerende Forening, der i 25 Aar har udført et omfattende Godgørenhedsarbejde. Købmand *Aug. Madsen,* Skelskør, er Foreningens Stifter, Konsul *Hey,* Odense, dens nuværende Formand. Jubilæet fejredes med megen Festlighed i Odense, hvor mange af vor Provinshandelsstands Spidser var til Stede og forevigedes i omstaaende repræsentative Gruppe.



Jul. Folkmann, Fotograf. Odense

Købmand Brøndstrup. Frederiksværk. Vinhandler Nielsen. Svendborg. Kancelliraad Jacobsen. Faaborg. Købmand Larsen. Middelfart.

Sparekassedirektør Holm. Skive.

Købmand Thrane. Faxe.

Købmand Kønig. Storehedinge.

Købmand Flindt. Køge.

Købmand Brøchner. Horsens.

Konsul Nielsen. Nykøbing, Sj.

Mægler Mortensen. Fredericia.

Konsul Schou. Struer.

Konsul Schade. Nykøbing, M.

Boghandler Berthelsen. Sæby.

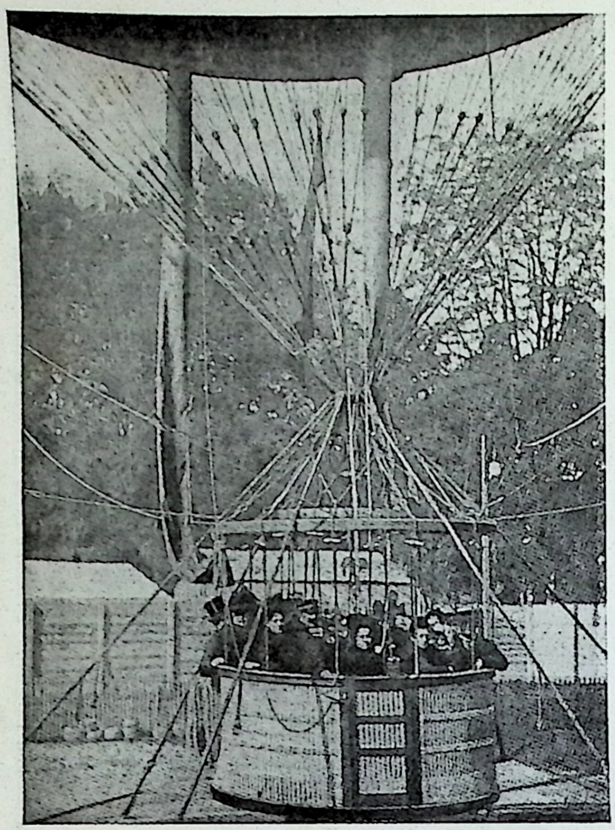
Komité og Bestyrelse
for Understøttelsesforeningen af Købmænd.

Ved 25-Aars-Jubilæet i Odense, Juli 1899.

Fabrikant Bruun. Kolding. Købmand Lund. Saxkøbing. Købmand Thyssen. Randers. Læderhandler Bilgrav. Viborg.

Købmand Simonsen. Holstebro. Købmand Petersen. Rudkøbing. Mægler Lund. Frederikshavn. Købmand Simonsen. Hillerød. Købmand Lauesen. Bogense. Købmand Sass. Skanderborg. Købmand Baumgarten. Odense. Købmand Andersen. Vejle.

Justitsraad Nielsen. Kolding. Direktør Koppel. Aarhus. Købmand Madsen. Skelskør. Konsul Rasmussen. Odense. Konsul Høy. Odense. Direktør Werner. Slagelse. Grosserer Schnakenburg. Odense. Kancelliraad Nielsen. Odense.



Ballon Captif før Opstigningen.

I Ballon.

MENNESKENE har altid haft Flyvegriller. Jorden var dem ikke nok, — og de lærte at tumle sig paa Vandet. Vandet var dem ikke nok, og de saa efter Fuglenes Flugt, og de ønskede sig Vinger. *Ikaros* i Mythen lavede sig Vinger og fløj mod Solen. Vølund Smed dannede sig en Fjederham og fløj bort fra sine Bødler og hjem til sin Faders Gaarde, siger Sagaen. *Charles* i Paris saa for Hundrede Aar siden paa Røgen, der lodret steg til Vejrs fra Louvres Skorstene, og han byggede de første Varmluftsballoner. Bestandig har Menneskene villet op i Fuglenes Regioner. Videnskabsmanden for at studere Meteorologi, Officeren for at udvide Krigskunsten, den dødsensmodige Svensker André for at naa Jordens skallede Isse, Nordpolen. Og naar Johansen gaar til Vejrs fra Tivoli og staar paa ét Ben og svinger med Kasketten og raaber Hurra, hvor mange raske unge Kjøbenhavnere er der da ikke, der følger ham med Øjnene og gerne gad være med.

Mens Menneskene paa andre Omraader i de sidste 100 Aar har gjort saa mange Fremskridt, staar de paa Luftsejladsens omtrent paa samme Standpunkt nu, som da Charles og Montgolfier lod deres første Balloner sejle til Vejrs. Dog ogsaa kun omtrent. Nogle Fremskridt er at spore. Ballonerne er blevne stærkere, man udruster dem bedre, saa Faren ved at gaa op med dem er betydelig forringet, man har konstrueret Captif Ballonen, og man er naaet nogle Skridt henimod det store Problem: at styre Ballonen.

Hvor bliver Ballonerne lavet? Næsten udelukkende i Paris. Der er en lille militær Ballonfabrik i Berlin, en Ballonfabrik i London og en i New-York, men af 100 Balloner bliver stadig de 90 lavede i Paris, hvor tidligere You og nu Lachambre har de største „Ateliers".

Det er morsomt at vandre gennem en saadan Ballonfabrik. I umaadelige Sale sidder Kvinderne og syer de uendelige Sømme, Firkant til Firkant af det hvide kinesiske Silketøj. Saa kommer man ind i Fernisseringssalen, hvor det flyder med Fernis og Farve, saa ind i et vældigt Bræddeskur, hvor Ballonen, naar den er færdig, pustes op med Luft, og endelig ud i en stor Gaardsplads, hvorfra man sætter Ballonen til Vejrs, fyldt med Brint og med et forsvarligt Tov i Ringen, saa den kan trækkes ned igen. Og dertil slutter sig saa de mange Rum, hvor de forskellige Dele laves, hvor Kurven flettes, Nættet knyttes, Tøjet lægges i Blød, og hvor Styrkeprøverne foretages.

Efterhaanden som det blev en temmelig almindelig Fornøjelse at se Luftskipperne gaa til Vejrs, var der flere og flere Mennesker, der selv fik Lyst til at ville være med. Derved skabtes Captif Ballonen. Den første „Ballon Captif" var den, der steg op fra Pariser Udstillingen i 1878. Den gik 750 Fod til Vejrs. Siden har de fleste større Byer jo haft en Ballon Captif; Kjøben-

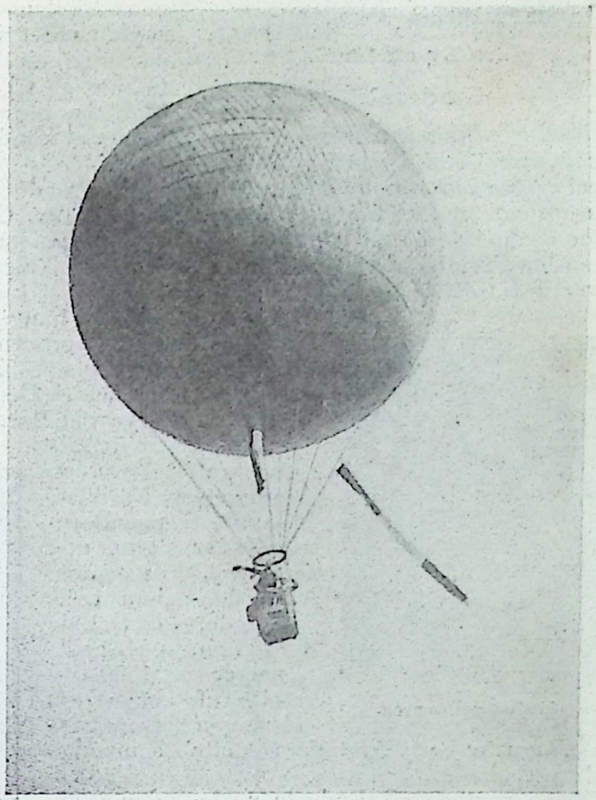


Prøveballonfigur.

havn havde sin i 1889, „Montebello", der gik op til 990 Fods Højde. Nu kan der vel næppe tænkes en større Udstilling, hvor ikke en af Forlystelserne er en Tur i fast Ballon. Mens den fritsvævende Ballon i Reglen er fyldt med Gas, fyldes Captifen med Brint, der fremstilles af Svovlsyre og Jærnfilspaan. Opstigningen er næsten fuldstændig farefri.

Men hvad er en Tur med en Ballon Captif mod en Tur med fri Ballon. Kun de, der har været med, forstaar og ved, hvilken Nydelse det er, — at sidde i Straakurven og se den gule Ballon, umaadelig stor synes den En, over sit Hoved, at se Kjøbenhavn under sig, Manden paa Frelserens Taarn dybt, dybt nede, Søerne som tre Spytklatter, Fællederne som et Billardklæde med sorte Myrer paa, en Thingvalladampers Master som tre Tændstikker, — og saa, langt, langt ude Sø og Hav, Marker, Høje, Møller, Skibe for hvide Sejl og en stor Skovs blødtsvungne sorte Linjer.

De fri Balloner er 5 til 800 Kubikmeter store. De kan da bære fra 1 til 4 Personer, og de koster da fra 3000 til 5000 Francs. De store Captifballoner, der kan bære indtil 20 Mennesker foruden det svære 900—1200 Fod lange Hampetov, er ofte indtil 1500 Kubikmeter store, og de koster henved 100000 Francs med hele Udrustningen. Andrees Ballon, der blev lavet hos Lachambre i Paris, kostede omkring 70,000 Francs. Mens man saaledes næsten har populariseret Luftsejladsen, saa der er Titusinder af Mennesker, der har været oppe med en Balloncaptif, og vel nok nogle Tusinder, der har svævet med en fri Ballon, og mens man er naaet til at gøre en Lufttur næsten saa ufarlig som en Jernbanetur, er man ikke naaet ret langt frem mod det andet store Maal: at styre Ballonen. Utallige

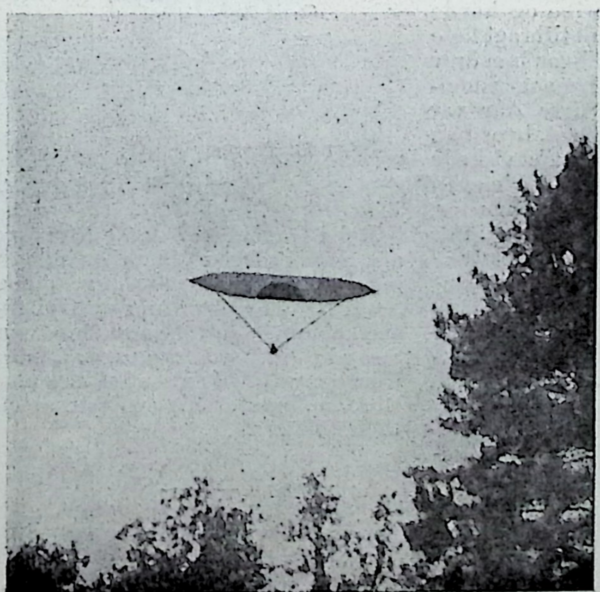


En Luftfart, fotograferet fra Eiffeltaarnet.

Forsøg ere blevne gjorte, utallige Hjærner har arbejdet med Problemet, og aldrig har der vel været noget, der har lokket flere Projektmagere frem end „den styrbare Ballon". At beskrive blot de vigtigste Forsøg vilde fordre mange og tykke Bind. Blot et Par skal her nævnes, et Par, der betegner, hvor man begyndte, og hvortil man er naaet. De to franske Ingeniørkaptajner *Krebs* og *Renards*, senere af *Santos-Dumont* forbedrede Silketøjsballon i Cigarform repræsenterer den første Type paa „styrbare Balloner". Den tyske Ingeniør Schwartz' Aluminiumsballon, der kun opnaaede at gøre en Fart, da den blev knust ved Nedstigningen, repræsenterer den nyeste Form. Trods det Uheld, der fulgte Schwartz' Ballon, er dog mange af den Mening, at man med denne endelig staar foran Begyndelsen til det store Problems Løsning.

Maalet bliver vel naaet, er der end lang Tid igen. De Ældre oplever det næppe, men hvem ved, om ikke mange af de unge Kjøbenhavnere, der nu om Søndagen raaber Hurra for Johansen, en Gang i deres Alderdom vil opleve at se Ballonen bevæge sig lige saa frit og selvstændigt i Luften, som nu Skibet i Vandet.

Saa staar maaske Lauritz Johansens Sønnesøn paa Gondolens Landgangsbrædt, svinger med Kasketten og raaber: Hurra, nu gaar Ballonen til New York og Chicago. Passagerer kan afsættes i Esbjerg og London.



Santos-Dumonts styrbare Ballon.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Pastor *Christian Carl August Schwensen*, som i næsten to Menneskealdre har været Sognepræst i Hørup paa Als, er for kort Tid siden afgaaet ved Døden paa Herregaarden „Trudsholm“ ved Randers, hvortil han for nogle Aar siden havde trukket sig tilbage. Allerede som ung Præst var han Medhjælper hos sin Fader i Hørup, og da denne døde, blev han, meget støttet af Hertugen af Augustenborg, Arvtager til dette store Embede.


Pastor Schwensen.

Han røgtede sit Embede saaledes, at han blev ualmindelig afholdt af sin Menighed. Aldrig lagde han Skjul paa sine danske Sympatier, men ved sin Kækhed paa den ene Side og kloge Optræden paa den anden Side lykkedes det ham at holde sin Position under de vanskelige Forhold, som Krigene medførte. En stor Støtte blev han for de dansksindede Alsinger, medens han aftvang alle sine Modstandere Agtelse for sin Nidkærhed i sit Embedet, og han var elsket som en Patriark. Hans Sorg over Krigens Udfald i 1864 var dyb, hvad han aldrig søgte at skjule. Saavel danske som tyske ville med Kærlighed mindes den afdøde, der naaede den høje Alder af 90 Aar.

En udmærket Kvinde, Fru *Elisabeth Mantzius* i Birkerød, er afgaaet ved Døden. Hendes Mand, som døde 1890, var Stifteren af den bekendte Kostskole, hvortil Børn, som trængte til en sikker Opdragers Varetægt, sendtes fra det hele Land. Hun var for sin Mand, hvem Svaghed ofte hæmmede, en fortræffelig Hjælperske i den store Opgave, han havde taget sig paa, og naar Skolen vandt Ry og Navn, skyldtes det ikke mindst hendes omsorgsfulde Interesse for Børnene. Længe vil Mindet om Elisabeth Mantzius bevares af dem, der lærte hende at kende.


Elisabeth Mantzius.

Etatsraad *Carl Vilhelm Zahrtmann*, fhv. Overlæge og Fysikus paa Bornholm er afgaaet ved Døden i en Alder af 89 Aar. Efter at have taget kirurgisk Eksamen begyndte han sin Lægevirksomhed som Kompagnikirurg ved Kongens Livkorps 1835, tog det følgende Aar medicinsk Eksamen, blev 1840 Overlæge ved Bornholms Væbning. Til Distriktslæge og Fysikus paa Bornholm udnævntes han 1865, og trak sig i Aaret 1890 tilbage fra al Lægevirksomhed. Ved Siden af sin omfattende Gerning som Læge fik Etatsraad Zahrtmann Tid til at tage virksom Del i det bornholmske offentlige Liv.


Etatsraad Zahrtmann.

Etatsraad Zahrtmann var som Huslæge overordentlig søgt og afholdt. Hans store Elskværdighed og Omsorg for Patienterne skaffede ham en betydelig Praksis. — Han var dekoreret med Ridderkorset.

Garver *C. C. Mogensen*, der forleden i en Alder af 70 Aar afgik ved Døden, var en af Maribos ældste og mest ansete Borgere.

Han var født i Maribo og havde som brav Lokalpatriot tilbragt hele sit Liv i sin Fødeby, hvor han drev en betydelig Forretning som Sadelmager og Garver. I flere Aar var han Medlem af Byraadet, hvor han med sin praktiske Forstand virkede til megen Gavn for Byen. I de senere Aar levede han meget tilbagetrukket, men at han dog til det sidste bevarede sin varme Interesse for Fødebyen, viste hans Testamente. Han havde nemlig indsat ret omfattende Bestemmelser, hvorefter der disponeredes over en Del af hans Formue til Fordel for hans Byesbørn ved Oprettelse af Legater o. l.

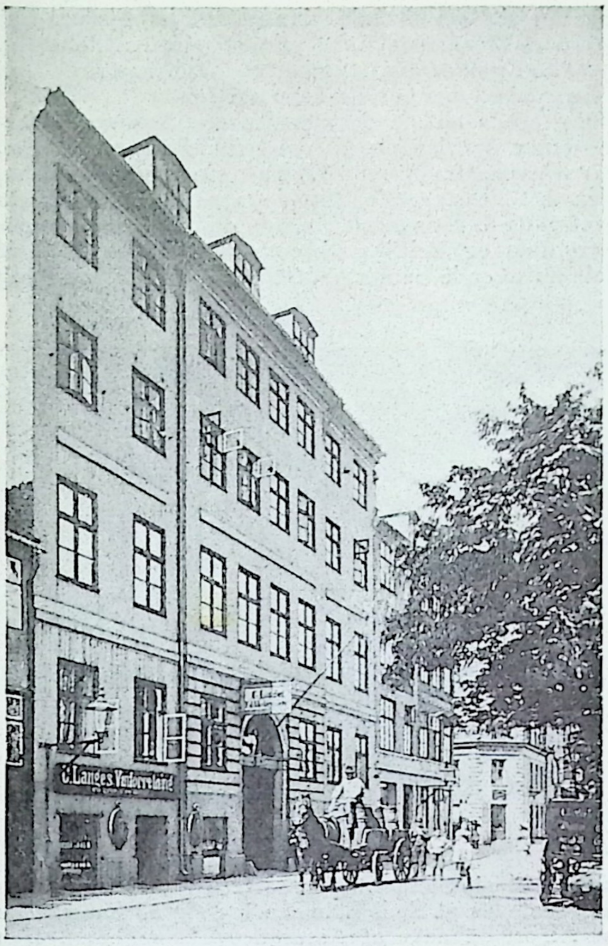

Garver Mogensen.

En i sit Fag ualmindelig dygtig Mand, Billedskærer *Emil Hvalsøe*, er nylig afgaaet ved Døden i Nykøbing paa Falster. Han besad et ikke ringe Talent for Tegning, men hans svagelige Helbred hæmmede ham alligevel i at naa saa vidt, som hans Evner lovede. Med stor Interesse gik han op i sin Virksomhed som Lærer ved et Par af Byens Skoler, og vandt sig derigennem en vid Popularitet. Den Afdøde naaede en Alder af 42 Aar.


Billedskærer Hvalsøe.

„Hver 8. Dags Musik og Sang“.

Det i Dag udkommende Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang“ indeholder *Belmans* „Fredmans Sang Nr. 31,“ for Sang og Guitaraccompagnement. Endvidere en Sang af *Julius Bechgaard:* „Intet Kærtegn“ til Text af Valdemar Rørdam, og sluttelig en Festmarsch af *E. Würtz.*



C. Langes Eddikebryggeri, Overgade n. Vandet 39.

I Syltetiden.

Snart bliver der Travlhed rundt i Hjemmene. Paa Køkkenbordet hober sig Aarets Frugter op og Huset vendes paa den anden Ende. Den store Syltningens Højtid er inde, der brygges og koges, og medens Husfruens Hænder gennemtrækkes af de røde Safter, anvender hun al sin Maderfaring og Kunst til at frembringe de Kompotter, der ved Vinterens Middage skal udfylde Pauserne mellem de forskellige Retter, og tilbereder den Hindbærsaft, som passer saa fortræffeligt, naar man kommer hjem fra Theatret og ikke har Lyst til nogen større Opdækning.

Men vogt Eder vel, I gode Husmødre, al Eders Møje og Kunst kan saa let være spildt. Selv om I med den største Omhu har udsøgt gode Frugter, vil det intet nytte, om I ikke samtidig erindrer den betydelige Rolle, som Eddiken spiller i Ensemblet. Tag Jer i Agt for „Eddikesyren“, et Produkt, som udtrækkes af Træ, som indføres hertil fra Udlandet, og som ved sin Billighed skal gøre Indtryk paa de uerfarne.

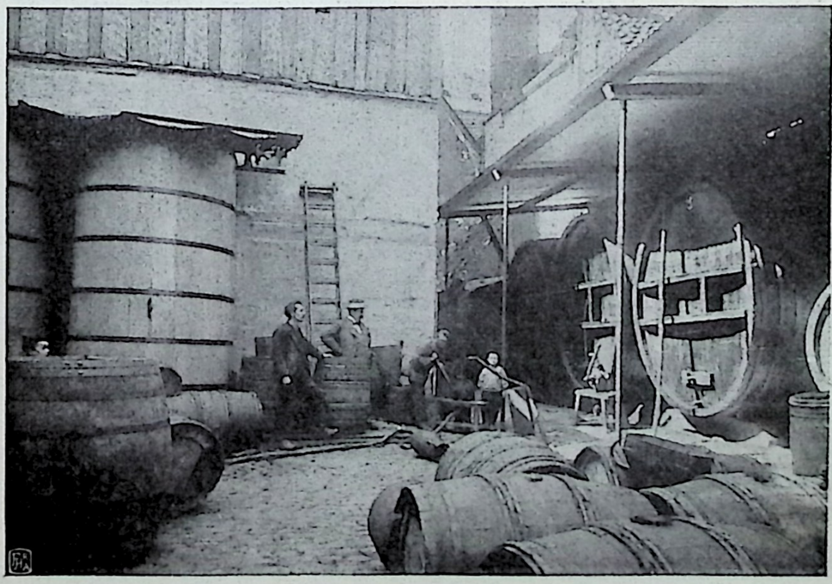
Danske Eddikefabrikanter er indbyrdes enige om ikke at føre denne Vare, og Overtrædelse har betydelige Bøder til Følge. En af disse Fabrikanter, Firmaet *C. Lange*, som sidder i en meget betydelig Virksomhed paa Kristianshavn, gav os nylig ved vort Besøg Lejlighed til at overbevise os om, hvor berettiget denne Modstand mod „Eddikesyren“ er. Han skaffede os til Veje en Flaske af dette Produkt. En modbydelig, stram og ætsende Stank slog os i Møde, medens der fra det os derefter bragte Glas, indeholdende *C. Langes „Heidelberger“ Eddike“* strømmede en udmærket aromatisk Duft.



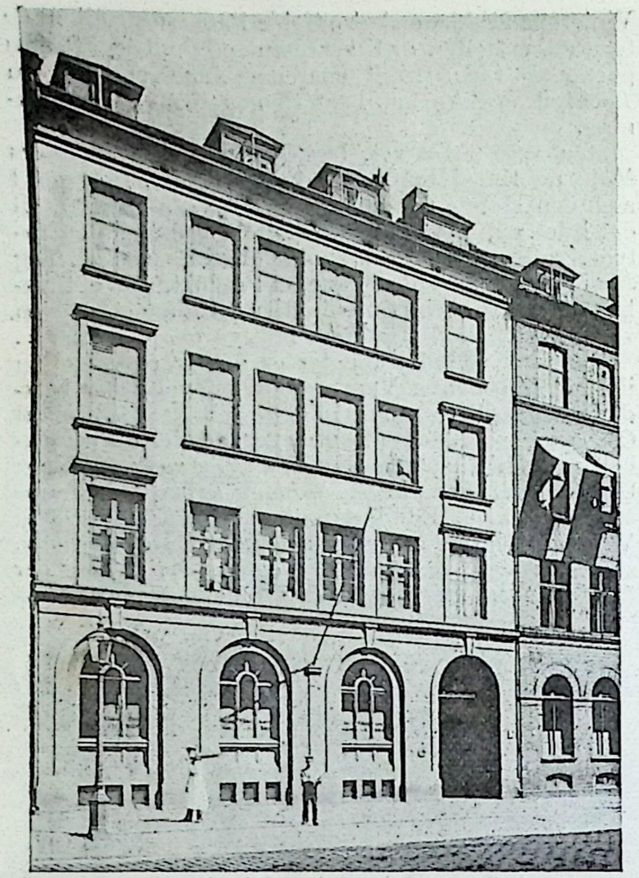
Interiør fra C. Langes Eddikebryggeri.

I Kæmpebeholdere, som har deres Plads i Firmaet *C. Langes* Gaard, opbevares Eddiken, som tilberedes ved at lade et Udtræk af tørrede Druer gaa i Gæring. Produktets Velsmag, Buket og Aroma frembringes ved den lange Lagring, som Forretningen paa Grund af sit store Lager kan ofre paa sine Varer. Da disse altid giver et godt Sylteresultat, er de blevet en efterspurgt Handelsvare, som fører den kraftigste Udryddelseskamp mod „Eddikesyren“. Lad gaa endda, hvis denne Eddikesyre kun spolerede Smagen af de Spisevarer, hvori den kom, men den er paaviselig skadelig for den menneskelige Organisme og skal i enkelte Tilfælde endog have medført Døden.

Vi anbefale da endnu en Gang Husmødre at forlange Gæringseddike fremfor den langtfra ufarlige Eddikesyre.



Interiør fra C. Langes Eddikebryggeri.



W. Bähncke & Co.s Ejendom, Niels Juelsgade 3.

Assurance.

En berømt romersk Forfatter har sagt noget lignende som: „Naar din Nabos Væg brænder, bør du tænke paa din egen." Disse Ord, som utallige Gange er anvendt i overført Forstand, kan godt for en Gangs Skyld tages ganske bogstavelig.

Med kun faa Dages Mellemrum er i den sidste Tid Aftenhimlen farvet rød, og selv om hverken Tivolis Katakomber, Jernbaneoplagene eller Theatermagasinerne har haft Nabovæg til Byens Lejligheder, har dog Sommerens kraftige Flammebaal været som et *Memento* for os alle om at efterse vore Assurancepolicer endnu en Gang.

Hvor mærkværdigt det end lyder, der er virkelig bestandig Folk, som er skødesløse med Forsikringen af deres Ejendele. Der findes endnu nogle, som *glemmer* at assurere eller ikke assurerer sig tilstrækkeligt. Og Grunden er ganske sikkert ikke den, at Assuranceselskaberne bringer sig for lidt i Erindring; thi kun meget faa Forretningsbrancher taler saa kraftigt til Folks Bevidsthed, ikke mindst gennem de store, smukke Ejendomme, hvormed Selskaberne rundt om i Hovedstæderne gør sig bemærkede.

En af de ældste og mest ansete Assurance-Forretninger herhjemme, Firmaet *W. Bähncke & Co.*, har allerede fra Aaret 1871 haft sin egen Ejendom, som det hosstaaende Billede præsenterer, i Niels Juelsgade 3. Firmaet, der baade omfatter Assuranceforretning og Fabriksvirksomhed, stiftedes 1858 af dets nuværende Senior, W. Bähncke, som siden optog



Privatkontor hos W. Bähncke & Co.

sine to ældste Sønner, og disse delte Arbejdet mellem sig, saaledes at Emil Bähncke tog sig af Fabrikerne og Albert Bähncke af Assurancevirksomheden. Den sidstnævnte Afdeling, der specielt omfatter Brandforsikring, Sø- og Transportforsikring, Glasforsikring og Forsikring mod Indbrud, nyder stort Ry i Danmark og Sverrig som en overordentlig kulant og grundfæstet Forretning, der blandt sine Forbindelser tæller mange af vor hjemlige Handelsstands første Huse.

Skønt *W. Bähncke & Co.* er gammel af Dato, følger det dog bestandig med Tiden og har da ogsaa paa sit Program optaget en saa moderne Forsikringsart som Assurance mod Indbrud. Med Tiden vil det gaa op for Folk, at det er lige saa vigtigt at assurere sig mod Tyveknægte som mod Ild, men endnu stoler mange Handelsfolk urokkeligt paa deres alt andet end urokkelige Pengeskabslaas og Familiefædre tænker ikke paa, at de for et Minimum af den Sum, der beregnes til Søndagsfornøjelsen, kan sikre sig mod, at Fornøjelsen ved Hjemkomsten fra Skoven slaar over i lutter Bedrøvelighed.



Hovedkontor hos W. Bähncke & Co.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 46. Aargang 1898–1899. Søndagen den 13. Avgust. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Skildringer fra Anholt.

Af Niels Holbeck.



Smaabørn fra Anholt.

Der ligger lysende Sommersol over et glitrende Hav. Sagte Vindsus stramme Postjagtens Sejl og drive den frem over Kattegats Bølger. Hver Klud er oppe — Topsejl, Klyver, Fok og Storsejl — og fra Gaffelens Top vajer Dannebrog med det gyldne Posthorn paa den røde Grund.

Henne ved Roret sidder „Postpeter“ med den guldtressede Kasket trykket ned over de ravnsorte Lokker — furet og vejrbidt, barket og brunet af Sol og Vind. Ved hans Side sidder jeg.

Og „Postpeter“ fortæller mig om Øen derovre — om de fjorten lange Aar, han har besørget Posten mellem Anholt og Grenaa — om Uvejr og Storme, der har tvunget ham til at ligge Døgn efter Døgn og drive derude paa et skumpisket Hav.

Og imedens glider Baaden frem gennem de svage Dønninger.

Bagved os ligger Jyllands Kyst som en dunkelgraa Taage i Soldiset og foran et sporløst, blaanende Hav. Langt mod Syd ligger der en Skonnert med alle sine hvide, solfaldne Sejl og driver svagt — og højt oppe i Luften kredse Maagerne med hæse Skrig.

Det begynder at lufte op — Sejlene fyldes. Kølvandet skummer hvidere og hvidere, medens Baaden skyder større og større Fart. Mod Øst stige ligesom dunkle Skyer op af Vandene — de vokse og vokse — Konturerne tegne sig skarpere og skarpere mod den lyse Sommerhimmel. Det er Anholt.

Solen er nær ved at gaa ned. Luerøde Skær lægger sig over Havet derude i Horizonten. Ankeret falder — Sejlene stryges — Jollen fires ned, og for lange, sejge Aaretag glider Baaden indad mod Anholts hvide Strande.

Idet Solskivens Rand forsvinder under Havfladen, køre vi ad en sandet Vej med dybe, tunge Hjulspor op gennem de stejle Klitter med tætte, halvvisne Marehalmstotter. Og heroppe fra Klittens Top se vi i den vege Aftenbelysning Øen ligge foran os. Tre Mil i Omkreds strække de høje Klitter sig som en skærmende Mur for Landet indenfor. Bagved ligger Havet — dunkelgraat med svindende rødligt Skær. Indenfor sænker Landet sig som en stor Dalsænkning — øde og goldt at se til. Kun lige den vestlige Del af Øen er opdyrket. I tidligere Tider var her endnu Hav — hele Øen havde da Form som en Hestesko. Men lidt efter lidt sandede Mundingen til — Saltvandet blev til ferskt Vand — Indsøen til Mose — og Mosen til Enge. Her dyrkes nu Havre og Rug — men Jordbunden er ufrugtbar — Kornet vil ikke rigtig trives.

Og Vognen ruller videre gennem de opdyrkede Enge. Atter snor Vejen sig opad — paa højre Haand ligger „Byesbakken“. Heroppe fra spejde Fiskerne med Kikkerten for Øjet ud over



Postbaaden afgaar fra Anholt.

Havet, naar Søen derude er oprørt og Stormene brøle — spejde efter Strandinger og Forlis. Men ogsaa om Fredagen, naar Postbaaden er i Vente, holdes der Udkig deroppe fra Bakken — thi Postens Ankomst imødeses altid med stor Interesse. Om Sommeren kommer den en Gang om Ugen — i Reglen, naar da ikke Storm og Modvind forsinker Sejladsen, om Fredagen — ligger saa ved Øen til Tirsdag Morgen og sejler da atter tilbage til Grenaa. Men om Vinteren, naar Vandene er isbundne, kan der gaa lange Maaneder hen uden Post. Kun Telegrafens dirrende Lyde ude paa Fyret bringer da nyt derude fra Verden. Men det er sket, at Kablet er sprunget — og Øen ligger da hen uden Forbindelse med den øvrige Verden. Opstod der under saadanne Forhold Ildløs paa Øen, er det tvivlsomt, om en eneste af Øens 174 Beboere vilde undgaa Hungersdøden.

Imidlertid er Vognen naaet op paa Bakkens Top, og heroppe fra se vi ud over Byen — Anholt By. Hele Øens Befolkning — med Undtagelse af Fyrmesteren, hans Familie og Fyrassistenterne — bo her samlet paa et Sted af Størrelse som Kongens Nytorv. Idyllisk smukt ligger den lille hvide Kirke mellem grønne Pile- og Morbærtræer, og de smaa, lave, hvide, straatækte Hytter, der ganske morsomt alle vende Façaden mod Nord. Og Vognen standser ved Bakkens Fod ved et hyggeligt, trædækket Hus, hvor vi paa det hjærteligste bydes velkommen af Doktoren og Frue.

— — —

Det lysner i Øst, Solen staar op ude over Vandene. Dagen bryder frem i et Væld af Lys.

Og i den tidlige Morgenstund vandrer jeg med Stokken i Haanden ud af Byen mod Nordost ud gennem „Ørkenen“. Ingen Veje fører igennem, og knap fem Minutter efter at man har forladt Byen, er den forsvundet for Synet bag Klitternes sandede Række.

Og jeg vandrer af Sted over visnede Marehalmstotter, over stenede Revler, hvor Havvandet for Aarhundreder tilbage har rullet sine mægtige Bølger. Højt oppe fra den staalblaa Luft lyde Lattermaagernes hæse Skrig som spottende Latter ud over „Ørkenen“. Og hist henne i Læ af en lille Tot Marehalm ligger en lille graadunet Maageunge mellem bristede, blaagrønne Æggeskaller.

„Ørkenen“ bærer med Rette sit Navn. Den er vild og uvejsom — sporløs og øde. Sandet brænder gennem Fodsaalerne, og Solens Straaler stikker i Huden, og Reflekset fra det hvidlige Sand blænder Blikket.

Der fortælles derovre om et Skib, der strandede ved Øen i en Martsnats Snestorm. Ingen havde set det. Men da Morgenen oprandt, fandt de Anholt Fiskere ude i Ørkenen Ligene af fem Sømænd. Det var Besætningen fra det strandede Skib, der var sluppen frelste i Land, havde søgt ind til Byen, men fo'r vild derinde i Snestormen og omkom. Men ude paa Revet vældede Bølge efter Bølge henover et splintret Vrag.

Og jeg vandrer videre fremad. I det Fjerne ligge ligesom høje Bjærge dækket med Sne, og Maagerne kaste flygtende Skygger paa den hvide Flade.

Det er Flyvesandsbakkerne. Dag efter Dag, Uge efter Uge og Aar efter Aar har Sandet føget

henover dem og taarnet sig op højere og højere. Millioner af fine, hvide Sandpartikler ovenpaa hinanden uden Sten, uden Græsstraa, uden strittende Marehalm — runde og bløde. Bagved ligger Kattegattets dunkle blaa.

Sandet giver efter — glider bort under Foden — og Vejen til Toppen er lang. Men tilsidst naar jeg derop.

Foran mig ligger hele Nordostspidsen af Anholt — det hvide smukke Fyrtaarn — Fyrmesterboligen noget derfra og selve Spidsen, „Totten" kaldet, der i et Fald af Klitter sænker sig ned mod Havet og skyder sig ind som en smal Tange mellem fraadende Bølger. Og fra Spidsen af Totten strækker sig et to Mil langt Rev mod Nordost til Fyrskibet.

Og jeg gik langs med de lyse Strande hen til Fyrmesterboligen. Den er bygget som en Sekskant med høje Mure mod Sydost og Nordvest for at tage af mod Sandflugten. Og inde i Læ af Hus og Mure groer vilde Ranker op ad grønne Espalier.

Et halvthundrede Alen derfra ligger selve Fyret — Danmarks største Fyrtaarn. Det er femten Fod højere end Rundetaarn og Murene ere en Alen tykke. I 1807, da Englænderne besatte Øen, benyttede de det som Vagttaarn og anbragte Kanoner i Vinduesfordybningerne.

— — —

Blandt Anholts Beboere træffer man højst ejendommelige Skikkelser — Skikkelser med ægte sydlandsk Præg. Haaret er sort og glat, Ansigtsformen stærkt gullig og Øjnene store og brune.

Denne Ejendommelighed kan forklares ved, at Anholterne gennem Aarhundreder have holdt sig fri for fremmed Indblanding — giftet sig indbyrdes og ikke tilladt fremmede at bosætte sig paa Øen.

Øens Beboere staa imidlertid nu i Fare for at miste deres Ejendommelighed, idet Giftermaal med unge svenske Piger, der tage derover for at tjene, er bleven ret almindelig.

Sproget, der tales, er ualmindelig rent og godt dansk. Nogle faa originale Ord, der endnu bruges, staa ogsaa i Begreb med at forsvinde.

I det hele og store er Befolkningen mere dannet end Fiskerbefolkninger plejer at være, selv hvor de ere under stærk Paavirkning af „Civilisationen".

Spiritus kendes saa godt som ikke paa Øen — ganske vist findes der to „Kroer" — alias Købmandshandeler — men der udskænkes kun Skibsøl. Og denne Ikke-Nydelse af Alkohol — der i første Række skyldes Doktorens ihærdige Anstrengelser gennem en lang Række af Aar — har sat sit Præg paa hele Befolkningen. Den er renligere og mere maadeholden i alle Retninger end den sikkert ellers vilde være.

Stærk Religiøsitet giver den Præg. Man maa kende disse Folk for at kunne forstaa den indre Kraft og Overbevisning, der ligesom lyser ud af dem. Men deres ensomme Liv, fjernt fra andre Mennesker — den store, vilde Natur derovre — og det, at de „gaa i Fare, hvor de gaa", har bibragt dem et Følelsesliv, man ikke kan andet end bøje sig for.

Hele Anholts Befolkning er som en stor Familie, hvis Fader og Moder er Dr. Thierry og hans elskværdige Hustru. Disse to Mennesker have saa at sige viet deres Liv og alle deres Kræfter til Anholt. Doktoren var for en længere Aarrække tilbage ansat som Distriktslæge paa Jyllands Vestkyst — men droges mod Anholt, hvor han tidligere havde været ansat som Læge. Han ansøgte om Forflyttelse og fik det bevilget. I omtrent tyve Aar har han nu været bosat paa Øen. Og denne Tid er ikke gaaet sporløst hen — Aarene har sat sine Mærker — ikke paa ham — han er omtrent den samme nu som den Gang, lige spænstig, lige kraftig, lige aandsfrisk, med den samme Interesse for Øens Vel — men ude i Naturen paa de spæde Skud, han plantede i den golde Jord. De ere voksede opad mod Sollysets Straaler — og dér, hvor for Aar tilbage spæde Kim kæmpede for Livet, brede nu løvrige Træer og Buske deres Kroner. Hedeselskabet tog hans Gerning op og forsøgte Plantninger rundt omkring paa Øen — men kun ganske faa Steder lykkedes det. En lille Fjerdingvej fra Byen i nordvestlig Retning ligger en saadan lille Plantage. Her vokse mellem slanke Fyrretræer og Graner smaa



Anholt Fyr og Fyrmesterboligen.



Dr. Thierry, Anholts Læge.

Løvtræer, der allerede have naaet en saadan Højde, at man under dem kan finde Skygge.

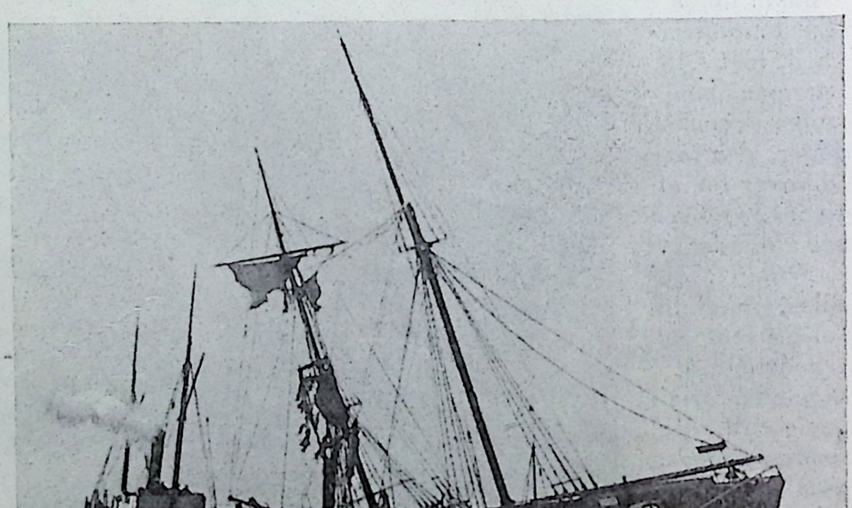
Ude i Doktorens Have ligger der en lille Bygning af Træ. Det er det hellige Sted, hvor Oldsagssamlingen rummes. Paa lange smalle Hylder ovenover hinanden ligge Tusinder af mere eller mindre fint tilhuggede Flintestensredskaber — Økser, Pilespidser, Spydspidser og lignende Sager ude fra Ørkenen. Man kan finde dem i hundredvis endnu derude lige fra de groveste Spydblade til de fineste Pilespidser. Ørkenen rummer meget. — —

Beboerne ernære sig væsentligst ved Strandinger. De lange Rev, der mod Øst og Nordvest milevidt skyde sig ud i Vandet, har kostet mange Søfolk Livet — og mange Bølgegrave skal endnu graves derude. I de lange mørke Vinternætter, naar Taagen ligger over Vandene, eller naar Snefnug hvirvler rundt under Stormens Tuden — formaar Øjet ikke at skimte Lysblinkene fra Fyret — Mørket sluger dem — dækker dem med sin klamme Taage. Det synger og tuder derude over Revet — vilde tonende Melodier — men Stormenes Brølen bære Tonerne bort. Ingen hører dem — ingen fortæller derom — for dem, der kunde have fortalt derom, er Tonerne blevne til Gravsange — de sige intet mere. Men naar Morgenen bryder frem, bærer Stranden Spor af Nattens Kampe.

Øens Beboere staa i Kompagni med Switzer, der betaler dem en vis Del af Bjærgningslønnen. Denne Sum bliver fordelt paa hundrede Parter, hvoraf Kammerherre van der Maase, der ejer Øen, faar de to og tyve — Doktoren og Præsten et mindre Antal, og Resten fordeles paa de øvrige Beboere. — Desuden har Befolkningen en ikke ringe Indtægt med Opsamling af Vraggods, Kul o. s. v,, og ogsaa Fiskeriet indbringer dem en Del.

En Mærkværdighed ved Anholt er, at alle Beboerne ere Fæstere under Godset — og denne forældede Ordning hæmmer Øens Udvikling i en følelig Grad.

En anden Mærkværdighed er Sælhundefangsten. „Totten“ paa Nordvestspidsen af Øen er et yndet Tilflugtssted for Sælhundene. Undertiden kan man se dem i Snesevis ligge derude Side om Side og strække sig i Sandet. Det gælder da om at komme bag paa dem og afskære dem Vejen til Vandet. Men det er ikke nogen let Sag, da Dyrene ere meget lydhøre og vagtsomme. Lykkes det — enten ved at krybe hen til dem og saa pludselig springe op, eller ved at svømme til man er kommen ud for dem og saa vade i Land — søger man med en tyk Stok at bibringe dem et stærkt Slag lige over Snuden, hvorved Sælhunden straks er død, men rammer man ved Siden af, er det Sælhunden, der tager Affære, inden man ved et Ord af det



En Stranding ved Anholt.

er den inde paa Livet af en og bider til, hvor den kan faa fat.

— — —

Jeg staar for sidste Gang oppe paa Byesbakken og ser ud over Øen. Derude ligge de vilde, hvide Klitter, hvor jeg laa og drømte saa mangen Sommeraften bort under dæmpede Bølgebrus mod den flade Strand — hvor jeg drømte mellem Marehalmens visnede, solsvedne Totter. Dér strækker Ørkenen sig øde og gold, og dèr i Fjærnet blinker det hvide Fyr i den opgaaende Sols Straaler. Skin! skin ud i mørke, barske Vinternætter — vis Vej derude over det sporløse Hav! Du hvide Fyr!

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Den unge Sagfører Brudenell faar en Dag uventet Besøg af sin Myndling, den smukke Mildred Blake, der ønsker hans Assistance i et vanskeligt Anliggende. Sagen er den, at det nu er tre Aar siden, at hun hørte fra sin Broder Godfrey, der under et Ophold i Amerika havde faaet Lyst til at deltage i en stor Minespekulation, hvorved han mente at kunne tjene Millioner. Den unge Pige frygter derfor, at der skal være tilstødt ham en Ulykke, og sætter sig det Maal at finde hans Spor, hvad Brudenell lover at være hende behjælpelig med. Saa sker det, at Brudenell tilfældigvis samme Dag faar Besøg af en Amerikaner ved Navn Mülhausen, og denne mærkelige Mand, der spiller saa stor en Rolle i Fortællingen, higer efter ogsaa at erfare noget om Godfreys Skæbne. Det er nemlig ham, Godfrey i sin Tid har truffet sammen med, og Mülhausen og han har begge været Deltagere i den omtalte Minespekulation. Men en Dag var der kommen en Kurre paa Traaden mellem de to Venner, Godfrey var pludselig rejst sin Vej, og siden havde heller ikke Mülhausen hørt det mindste til ham. Da Brudenell hverken kan eller vil give Mülhausen Oplysninger om Godfrey, søger Mülhausen selv Mildred Blake, der saa anmoder Brudenell om at komme ud paa Godset og assistere hende. I Godsets Skove træffer de en løjerlig Mandsling af dyrisk Udseende, som de ikke kan faa til at forklare sig og som de straks viser ud fra Godsets Omgivelser. Kaptajn Morgrave, Mildreds Fætter er nu ankommet og konverserer Brudenell.

„Men der begynder at vise sig Tegn paa, at der savnes en Mand,“ vedblev han. „Kvinder kan være meget gode paa deres Vis, skal jeg sige Dem, men de kan ikke sørge for alt. Deres Arbejde bestaar i Reglen i, at de sørger for, at der nu og da bliver malet, at Havestierne er pæne og Plænerne glatte og grønne. Men om de større Ting har de ikke mere Begreb end Manden i Maanen. Min Kusine Mildred er en meget rar Pige, det maa man indrømme, men —“

Jeg kunde ikke finde mig i dette. Jeg vilde ikke sidde ved hendes Bord og drikke hendes Vin og drøfte hende med ham.

„Jeg har set mig om paa Gaarden i Eftermiddag,“ sagde jeg, „og jeg kan kun sige, at jeg aldrig har set en Ejendom, der blev bedre styret og var i bedre Orden.“

Han smilede sardonisk og mumlede: „Undskyld, jeg glemte, De har haft den Ære at være hendes Værge, saa De er naturligvis ingen uhildet Dommer. Men jeg vil sige Dem, at saa snart Ejendommen bliver min, og det kan jo ikke vare meget længe, saa vil jeg anse det for nødvendigt at gøre nogle radikale Forandringer.“

Naa, der slap den ud! Det var Grunden til hans Nærværelse, som han nu selv tilstod. Det var klart, at han kun var kommet dertil for at overbevise sig om, at man ikke havde hørt fra Godfrey Blake.

„Vi er endnu slet ikke sikre paa, at Godfrey Blake er død,“ sagde jeg. „Synes De ikke, det er bedst at vente med at sælge Bjørneskindet, indtil Bjørnen er fældet, eller rettere sagt: Er det ikke bedst, De lader være med at tænke paa at forandre noget her, før De har overtaget Gaarden?“

„Er De ikke vis paa, at han er død?“ udbrød han utaalmodigt. „Hvorfor kommer han saa ikke hjem? Han har over hundrede Tusind Pund staaende hos sin Bankier og ejer én af de smukkeste Ejendomme i England, og han har ikke trukket en Penny af sin Formue eller været i Nærheden af sin Ejendom i næsten fire Aar. Sin Søster, som holder saa meget af ham, lader han være totalt uvidende om sit Opholdssted, ja endog om, hvor vidt han er levende eller død, og han har ikke skrevet en Linje til nogen som helst Slægtning.“

„De lader til at vide god Besked,“ svarede jeg koldt, „men jeg synes ikke, det undskylder, at De gør Frøken Blake ulykkelig.“

„Jeg gør ikke Frøken Blake ulykkelig“, svarede han. „Det gør mig ondt, at De siger det. Jeg varetager kun mine egne Interesser. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at Godfrey Blake er død, og alt tyder paa, at Ejendommen tilhører mig. Naar jeg ikke gør Fordring paa den lige nu, saa er det, fordi jeg ikke vil være for haard imod hans Søster. Jeg vil bare sige Dem Hr. Brudenell, at jeg har været meget taalmodig, men min Taalmodighed varer ikke evigt, og hvis man ikke modtager mig lidt mere høfligt i dette Hus, naar jeg kommer for at se, hvorledes Forholdene er, saa kunde det nok være, at jeg i Fremtiden optræder paa en anden Maade.“

„Ja, det kommer jo an paa, hvad De kan gøre,“ sagde jeg roligt, „det kunde dog være tvivlsomt, hvad Retten vil sige.“

Han sendte mig et Blik, der sagde saa tydeligt, som Ord kunde gøre det, at han vidste, paa hvilken Side mine Sympatier var.

Resten af denne Aften havde jeg saa god en Lejlighed til at iagttage en Kvindes Takt og Finhed, som jeg paa nogen Maade kunde ønske mig, og da jeg gik i Seng, følte jeg en oprigtig Beundring for Frøken Blakes aabne Karakter og Hjertensgodhed. Med Richard Morgrave derimod indsaa jeg, at jeg ikke kunde have noget Samkvem.

„Nu haaber jeg, at De vil føle Dem rigtig vel tilpas,“ sagde min Værtinde, da vi standsede i det lange Galleri for at sige hinanden God Nat. „Det har vist været en meget kedelig Aften.“

„Tvært imod, rigtig behagelig,“ svarede jeg.

„Det glæder mig,“ sagde hun og rakte mig Haanden. „God Nat! Jeg glæder mig til at tale med Dem i Morgen tidlig.“

Den næste Morgen var jeg vaagen, længe før det blev lyst. Jeg stod op og gik hen til Vinduet. Det havde frosset stærkt, Plænerne var hvide og Træerne fulde af Rim. Da jeg saa' paa mit Ur, opdagede jeg, at der endnu var halvanden Time til Frokosttid, og da jeg havde faaet et Indfald, klædte jeg mig paa saa hurtigt som muligt og gik ned. Jeg vilde gaa en Tur og naa over til Landsbyen, før Damerne kom ned.

Jeg forlod Huset gennem den lille Dør, som Frøken Blake havde vist mig den foregaaende Dag, og vandrede hurtigt gennem Parken. Landsbyen var næppe mere end en Fjerdingvej borte. Jeg havde været meget urolig, lige siden jeg havde truffet Mülhausens underlige Tjener den foregaaende Dag, og jeg vilde om muligt nu opdage, om han og hans Herre var i Nærheden og Grunden der til. At Mülhausen havde sat sin Tjener til at udspejde Frøken Blake,

*) Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

det gjorde Ende paa al min Sympati for hans Bestræbelser, og hvis jeg kunde finde ham, saa vilde jeg lade ham meget tydeligt forstaa, at han skulde tage sig i Agt. Frøken Blake havde fortalt ham alt, hvad hun vidste om sin Broders Forsvinden. Hvorfor blev han saa i Nabolaget, hvis det ikke var for at iagttage hende? Naa, jeg gik gennem Parken ud af den lille Laage, som jeg havde jaget hans Tjener ud af den foregaaende Dag, og tyve Minuter efter var jeg i Landsbyen Burwell.

Livet gik meget roligt i den lille Landsby. Skønt Klokken vist var over otte, var Dagen næppe begyndt for Forretningerne i Hovedgaden. Jeg stod et Øjeblik og saa' op og ned ad Gaden uden rigtigt at vide, hvor jeg skulde begynde mine Undersøgelser. En Person, der var saa kolossal som Mülhausen, kunde næppe undlade at vække Opsigt, men jeg vilde ikke have, at man skulde tro, jeg var kommet fra Herregaarden saa tidligt alene for at udspørge Folk om ham. Naa, saa gik jeg hen til Kroen „Burwells Vaaben" og traadte ind i Skænkestuen, der var af den gammeldags Slags med gamle Egetræsstole. Der var ikke andre der inde end en rask, midaldrende Kvinde, som var ved at rense Ølkrus. Det viste sig at være Værtinden.

„God Morgen," sagde jeg, „maa jeg spørge, om De har nogle gode Cigarer?"

„Ja," svarede hun med et muntert Smil, „Herrerne paa Egnen siger, at de er meget gode."

Hun aabnede et Skab og tog adskillige Kasser frem, som hun stillede op paa Disken.

„Det er nok koldt i Dag," vedblev hun, „men dejligt Vejr til at gaa en Tur i."

„Ja," svarede jeg, medens jeg langsomt undersøgte Cigarerne, „det har jo frosset stærkt i Nat; hvis det bliver ved, saa faar vi godt Skøjteføre. Maa jeg spørge, hvor langt mon der er her fra til Herregaarden?"

Hun saa' lidt nysgerrigt paa mig, før hun svarede: „Det var da morsomt, at De ogsaa gør det Spørgsmaal, men jeg kan nu tilfældigvis sige Dem det ganske bestemt. Fra vores Gadedør er der akkurat tresindstyve Alen mindre end en engelsk Mil. Den unge Herre maalte det én Dag omtrent en Maaned, før han tog af Sted; det var for et Væddemaals Skyld, og han skrev det op paa det Papir her. Min Mand var med, da han gjorde det, og vi véd, at det er rigtigt."

„Jeg havde troet, det var længere," sagde jeg, mere for at hun skulde blive ved med at snakke, medens jeg overvejede mit næste Spørgsmaal, end fordi jeg tvivlede om det.

„Nej, Herre, det er bestemt rigtigt."

„De sagde, at det var underligt, at jeg gjorde Dem det Spørgsmaal," vedblev jeg. „Hvorfor er det underligt?"

„Jo, undskyld," svarede hun, „jeg syntes, det var underligt, fordi De ikke er den første, der har gjort mig det Spørgsmaal i Dag."

Jeg spidsede Øren. Hvem kunde den anden være? Var Mülhausen allerede paa Færde? Men han kendte jo Afstanden, og hvis han ikke gjorde det, hvorfor skulde han saa spørge om den? Hvad Gavn kunde han have af at vide det? Jeg fik pludselig en Idé og besluttede straks at handle efter den.

„Er han her allerede?" sagde jeg leende, som om der var Tale om et Væddemaal. „Saa maa han kende en kortere Vej. Hvor er han nu?"

„Han er inde i Gæstestuen," svarede Konen. „Han kom fem Minuter før De og drikker en Kop varm Kaffe."

Jeg sagde ikke, at jeg egentlig ikke vidste, hvem den Herre kunde være, men satte en fiffig Mine op og svarede:

„Han har været hurtigere, end jeg ventede. Jeg burde ikke have prøvet den Sti gennem Skoven; det er deri, Forskellen stikker. Naa, jeg har tabt mit Væddemaal, og der er ikke noget at gøre ved det uden at tage det med Ro. Vil De være saa venlig at vise mig ind i Gæstestuen?"

„Med Fornøjelse," svarede hun. „Vær saa god."

Jeg traadte rask ind, men kunde godt være faldet bag over i Værtindens Arme af Forbavselse, for jeg er aldrig nogen Sinde bleven saa overrasket. Dér ved det lille Bord ved Vinduet opdagede jeg min gamle Ven Mülhausen, og lige over for ham ingen mindre end Richard Morgrave. Jeg var altfor forbavset til at kunne sige noget. Men det undgik dog ikke min Opmærksomhed, at Morgrave gjorde en Bevægelse, som om han vilde rejse sig, og at den kæmpemæssige Mülhausen lagde sin Haand paa hans Arm for at holde ham tilbage. Jeg var straks enig med mig selv om den Rolle, jeg vilde spille.

„God Morgen, mine Herrer," sagde jeg saa venligt som muligt. „Det er koldt i Dag, ikke sandt? Jeg er gaaet fejl af Dem, Morgrave. Hvilken Vej kom De ud af Parken?"

„Gennem den søndre Port," svarede han. Han syntes ikke fornøjet over det Spørgsmaal, men vidste ikke, hvordan han skulde lade være at besvare det. „Det var en stor Overraskelse! Jeg havde ingen Idé om, at De var saadan en Morgenmand!"

„Det er jeg ogsaa kun paa Landet," svarede jeg. „I Byen føler jeg mig ikke fristet til at staa tidligt op, men her er det en anden Sag; man har godt af at gaa en Tur før Frokost. De maa desuden huske paa, at jeg laa i Værelset ved Siden af Deres. Jeg sover aldrig godt i en fremmed Seng, og da jeg hørte Dem staa op, syntes jeg, jeg kunde lige saa godt gøre det samme, men jeg hørte Dem ikke gaa ned, saa jeg antager, jeg maa have været gaaet fejl af Dem et eller andet Sted." Saa henvendte jeg mig til den anden og vedblev:

„God Dag Hr. Mülhausen, jeg vidste ikke, at De var her, og at De og Kaptajn Morgrave kender hinanden."

„De kender den levende Interesse, jeg maa nære for Familien Blake," svarede min kæmpemæssige Ven, „og da jeg hørte, at Kaptajn Morgrave opholdt sig paa Herregaarden, tog jeg mig den Frihed at spørge ham, om han vilde se ind til mig, før han rejste. Han var saa venlig at sige, at han vilde komme her over i Dag før Frokost. Saa her er vi altsaa. Men bliv dog ikke staaende, sid ned og faa lidt Frokost."

„Nej Tak," svarede jeg, „jeg maa snart tilbage til Herregaarden igen; de spiser Frokost Klokken ni, og det er den snart. Jeg tænkte, at vi kunde følges ad, Kaptajn Morgrave, men hvis De er optaget, kan jeg jo sige til Frøken Blake, at hun ikke skal vente Dem."

„Nej, paa ingen Maade," svarede Morgrave og sprang op.

Han henvendte sig til Mülhausen, som havde iagttaget os med et uroligt Blik, og vedblev i en Tone, saa man næsten skulde tro, han aldrig havde set ham før denne Dag: „Farvel, Hr. Mülhausen. Det gør mig meget ondt, at jeg ikke kan gøre noget for at hjælpe Dem med Deres Undersøgelser. Hvis min Fætter levede, er jeg sikker paa, at han vilde have korresponderet med sin Familie eller i alt Fald med sin Bankier."

Jeg havde altfor meget at tænke paa i Anledning af, at jeg havde truffet disse to Hædersmænd sammen, til at jeg gad drøfte Sagen. Derfor sagde jeg ikke noget, men ventede paa, at Morgrave skulde gaa. Han saa' først paa Mülhausen og saa paa mig. Der var øjensynligt en Forstaaelse imellem de to, og det var rimeligt, at ingen af dem var glad over, at jeg havde afbrudt deres Stævnemøde. Da Morgrave imidlertid saa', at jeg ikke vilde lade dem være alene, nikkede han til den anden, tog mig under Armen og halvt førte, halvt stødte mig ud af Værelset. Paa Vejen tilbage til Herregaarden sagde han ikke mere

om, at han havde været ude saa tidligt, og han søgte ikke at faa mig til at holde vort Møde hemmeligt, hvad jeg halv Vejs havde ventet.

Da vi traadte ind i Spisestuen, sad Frøken Blake og undersøgte Posttasken. Et skønnere Billede kunde man ikke ønske sig at se.

„De har nok været tidligt paa Færde, mine Herrer,“ sagde hun med et Smil, medens hun gav os Haanden. „Jeg troede ikke, at De stod saa tidligt op.“

Morgrave saa lidt underligt paa mig, som om han var bange for, at jeg skulde sige, i hvis Selskab jeg havde truffet ham. Men det gjorde jeg ikke.

Da vi havde spist, drøftede Frøken Blake nogle Husholdningssager med Frøken Priscilla, og jeg gik hen til et af Vinduerne og saa' ud over Parken. Saa kom hun hen til mig og bad mig om en Samtale.

Jeg fulgte med hende ind i hendes Kabinet.

„De kan ikke tro, hvor taknemmelig jeg er Dem for Deres Samarbejde med mig,“ sagde hun. „De sagde, at De vilde anstille Undersøgelser og raade mig til, hvad jeg skulde gøre. Hvad raader De mig saa til?“

„Frøken Blake,“ sagde jeg, „maaske har en eller anden af vore fælles Venner meddelt Dem den uheldige Sandhed, at skønt jeg af Profession er Sagfører, er jeg dog en meget magelig Mand. Jeg har altid haft Lyst til at rejse, men hidtil er jeg bleven hindret i det enten af Mangel paa Energi eller af Mangel paa Evne til at fatte en Beslutning, eller maaske er det af Mangel paa Følgeskab. De er bekymret for Deres Broder og bestemt paa om muligt at finde ham. Og derfor haaber jeg, De ikke vil anse mig for paatrængende, hvis jeg gør Dem et Tilbud.“

„Og det er?“ spurgte hun.

„At gøre Sagen til min egen og selv rejse ud og søge efter Deres Broder.“

„Hr. Brudenell,“ sagde hun, og der kom store Taarer i hendes Øjne, „hvorledes kan jeg dog takke Dem for Deres Godhed? Men det er umuligt, at jeg kan lade Dem paatage Dem saadan en Opgave.“

„Hvorfor er det umuligt?“ spurgte jeg. „Jeg har Lov til at tage en Ferie, og hvis jeg maa sige det, saa er der intet, jeg hellere vil, end tilbringe den med at gøre Dem en Tjeneste.“

„Men hvornaar vil De rejse, og hvor vil De begynde Deres Efterforskninger?“

„Jeg vil først besøge den argentinske Republik, finde de Miner, i hvilke Deres Broder har anbragt saa mange Penge, og søge at opdage Sandheden eller det modsatte af, hvad Mülhausen sagde til os om den Strid, der bevirkede, at de skiltes. Saa vil jeg indrette min Handlemaade efter Omstændighederne, og det skulde dog være underligt, om jeg ikke opdagede, hvad der er blevet af ham, hvis jeg følger hvert Vink og ikke sparer nogen Møje.“

Hun sad et Øjeblik og saa' paa mig. Af hendes hurtige Aandedrag og den Maade, paa hvilken hun slog Hænderne sammen, kunde jeg se, at mine Ord havde gjort det største Indtryk paa hende, og hun syntes ikke at have noget imod at lade mig være Vidne til sin Sindsbevægelse.

„Jeg kan aldrig gengælde Dem Deres Godhed, Hr. Brudenell“, sagde hun tilsidst; „men jeg modtager Deres Tilbud i den Aand, De har gjort det i, og jeg gør det, fordi jeg tror fuldt og fast paa, at De mener, hvad De siger. Jeg har kun én Bøn endnu at stille til Dem, men før jeg gør det, vil jeg have, at De skal love mig, at De vil sige Ja eller Nej uden Hensyn til, hvad jeg synes, blot for at jeg kan se, hvad De i Virkeligheden selv mener. Hvis De ikke tror, det kan lade sig gøre, eller hvis De hellere vil have, jeg ikke skal gøre det, saa maa De sige mig det straks, og jeg lover Dem, at jeg skal rette mig efter Deres Beslutning.“

Hun rejste sig og gik hen til Kaminen, før hun svarede. Saa vendte hun sig om imod mig og sagde hurtigt:

„Jeg vilde gerne vide, om De vil lade mig rejse med og hjælpe Dem.“

Da hun saa', at jeg vilde komme med en Indvending, hævede hun sin Haand.

„Maa jeg tale ud, før De siger noget,“ sagde hun. „Husk paa, at jeg ikke ønsker at være Dem til Hindring; saa vilde jeg hellere blive hjemme. Frøken Priscilla skulde naturligvis ledsage mig, og dersom De helst vil have, at vi ikke skal rejse sammen med Dem, saa kunde vi jo følge efter Dem. Tænk Dem, hvad det vil sige for mig at blive her med Hænderne i Skødet, medens De er ude i et saadant Hværv. Jeg vilde jo slet ikke kunne holde ud, at jeg ikke kendte hvert Skridt, De gjorde; jeg kunde aldrig have Ro paa mig! Er det saa skrækkeligt, at jeg beder Dem om det?“

Jeg kunde ikke staa imod.

„De maa ikke bede saa indtrængende,“ sagde jeg, „Jeg maa tilstaa, at jeg ikke havde tænkt mig det, men dersom De endelig vil være med til at søge, saa kom med! Hvorfor skulde jeg hindre Dem deri? Jeg vil kun være altfor glad ved Deres Selskab. Men tror De, det er klogt? Husk paa, at vi efter al Sandsynlighed faar en meget haard Tid.“

„Det bryder jeg mig ikke om. Jeg vilde gerne rejse hele Verden igennem for at faa en eller anden Efterretning om min Broder, selv om jeg skulde krybe paa mine Knæ. Der er intet Offer for stort for det Maal.“

„Men tror De da, at Frøken Priscilla har Lyst til at ledsage Dem? Hun er jo — naa ja, jeg kan jo lige saa godt sige det, hun er jo ikke helt ung længer og holder maaske ikke saa meget af at rejse.“

„Naar jeg har Lyst til at rejse, saa kan De være rolig for, at hun ikke vil lægge mig et Halmstraa i Vejen, det kender jeg hende godt nok til at vide. Desuden er hun næsten min Broder lige saa hengiven som jeg selv, og jeg er vis paa, hun vilde gaa gennem Ild og Vand for at faa noget at vide om ham. Naa, er vi saa enige om, at vi rejser sammen?“

„Ja, siden De ønsker det,“ svarede jeg.

Da vi var kommet til denne Beslutning, sad vi næsten et Minut i Tavshed og tænkte begge to paa det kæmpemæssige Foretagende, vi saa frejdigt indlod os paa. Jeg tilstaar ærligt, at da jeg først var kommet til en Afgørelse, tænkte jeg ikke paa Godfrey Blake eller de Farer, jeg kunde være udsat for, men langt mere paa den Glæde, jeg skulde have ved i saa mange Maaneder stadigt at være i Selskab med den smukke Pige, for hvis Skyld jeg gjorde det hele.

„Siden vi nu har afgjort det,“ udbrød hun, „maa jeg saa vide, naar De mener, vi kan rejse? Jeg vil helst af Sted saa snart som muligt.“

„Det afhænger fuldstændigt af Dem,“ svarede jeg. „Naar tror De, De kan være færdig?“

„Saa snart De ønsker det,“ svarede hun. „Jeg skal straks telegrafere til Hr. Vargenal, om han vil komme til mig, for at vi kan træffe den nødvendige Ordning med Ejendommens Styrelse, medens jeg er borte. Naar det er besørget, har vi ikke andet at gøre end at pakke vore Kufferter, tage Billetterne og rejse.“

„Med Hr. Vargenal skal jeg nok ordne det,“ svarede jeg. „Jeg er i Byen lidt over tre i Eftermiddag og skal saa straks gaa til ham og underrette ham om Deres Plan. Hvis De ønsker det, skal jeg tage et Brev med til ham, og saa kan han jo udføre Deres Ordre, saa snart De sender ham den.“

„Ja, det er maaske det allerbedste,“ svarede hun, medens hendes Ansigt blussede af Glæde. „Tak skal De have for Deres Ulejlighed.“

En Time senere stod jeg paa Perronen ved Burwell Station og ventede paa Iltogets Ankomst. Der var nu indtraadt et nyt Stadium i vor Søgen efter Godfrey Blake.

Fortsættes.



Tigerdressur (Dyrtæmmer: List).

Dressur af vilde Dyr.

Af Johannes Madsen.

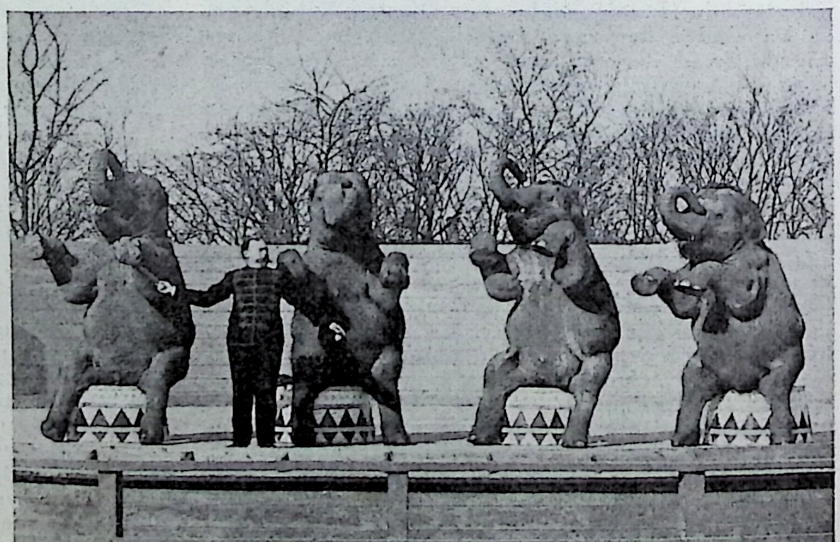
Det gaar med de vilde Dyr ganske som med mange andre frygtede Væsener, deriblandt ogsaa menneskelige: Jo mere man lærer dem at kende, des mere forsvinder Respekten for dem. Den gamle Teori om, at man med Prygl og Sult naar store Resultater paa dette Omraade, er saa fejlagtig som vel muligt. Jo længere et Rovdyr sulter, desto glubskere bliver det og jo farligere er det at gaa ind til det.

Ethvert Dyr lader sig dressere, det være sig nu en Søløve, en rigtig Løve, en Papegøje eller en Gedebuk, men der er ikke alene stor Forskel paa, hvad de forskellige Dyr kunne lære, men ogsaa paa, hvad to Dyr af samme Art kunne præstere. To Gedebukke, for at tage et Eksempel, som Rovdyrtæmmeren List for Tiden har under Dressur i Zoologisk Have, viser saaledes forskellige Anlæg. At tvinge den ene til at gøre det samme som den anden vilde være Dyrplageri. At opdage i hvilken Retning de forskellige Dyrs Evner og Anlæg gaar, kræver stor Skarpsindighed og Klogskab. Ingen kan lære at bedømme Dyrene paa rette Maade uden at have betydelig Menneskekundskab. Det er dette, som gør Dyretæmning til en Kunst, der betales højt, og det er ikke, som de fleste mene, Risikoen for Livet, — det risikeres Dag ud og Dag ind af saa mange for langt ringere Løn.

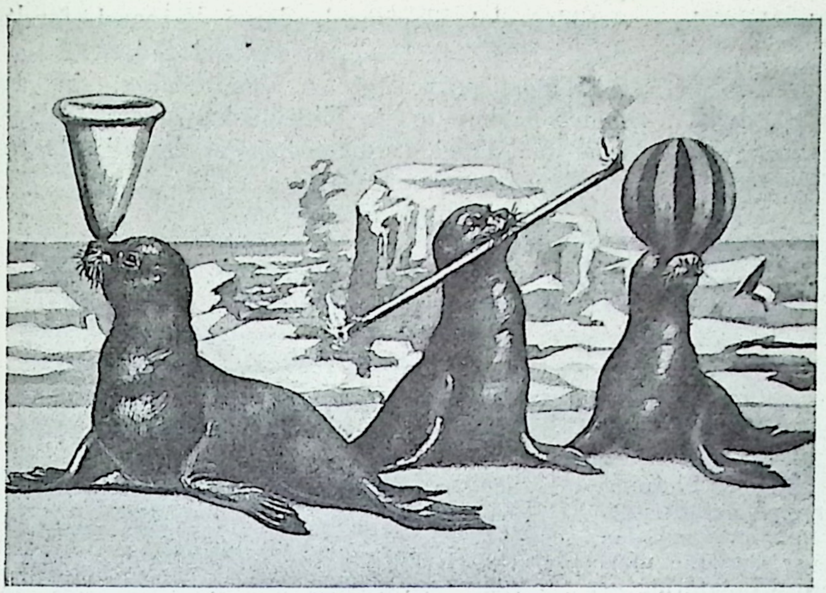
Principet, hvorefter de forskellige Dyr tæmmes, er altid det samme. Man viser Dyret, hvad det er, man forlanger af det, og man bliver ved at gentage og gentage med største Taalmodighed til det gaar af sig selv.

Under et to Maaneders Ophold i Vinter hos Hr. *Carl Hagenbeck* i Hamborg havde vi rig Anledning til at følge Dressuren af Verdens største Rovdyrgruppe, de 33 dresserede Rovdyr, som Richard Sawade optraadte med her i April, og som nu er i Stockholm. Hvert Dyr havde et Halsbaand paa i hvilket sad en kort Jernlænke. Rundt om i Væggen var indmuret Jernringe med bestemte Afstande, og til disse lænkedes Dyrene.

Skal f. Eks. nu en Tiger lære at stille sig op paa Toppen af en Afsats eller en Trappestige, saa sker det ved, at man løsner den fra Muren, et Par Mænd bærer den hen og stiller den op, hvor den skal staa, og den faar en Stump raat Kød. Efter kort Tids Forløb gaar den selv op af Stigen for at faa Kødet. Til sidst er den klar over, at den først maa gøre en hel Række Kunster, førend at der vanker en Lækkerbidsken, og til Slut fodres den ikke før efter Forestillingen. Det gælder for Menneskene, at Vanen er det halve Liv, men man kan rolig sige, at for dresserede Rovdyr er Vanen det hele Liv. Netop dette giver Dressøren Herredømmet over Dyrene, at hvert Dyr har sin Plads og kun der føle de dem trygge. Ved et Piskesmæld fare Dyrene paa Plads, og Dyretæmmeren er langt tryggere, end naar hele



Elefantdressur (Dyrtæmmer: Wagner).



Søløver som Jonglører (Kapt. Webb).

Som nævnt ovenfor, kan sikkert ethvert Dyr dresseres til større eller mindre Fuldkommenhed. Vore Billeder viser Eksempler paa, hvad Urskovens og Ørkenens saavelsom Luftens og Vandets Beboere have præsteret i vor og i fremmede Byers zoologiske Haver. Mange mene, at dette er Cirkusgøgl, der er uforeneligt med disse Havers Formaal, men hvorfor skulde det ikke være en zoologisk Haves Maal at vise, hvor langt Dyrenes Intelligens og Lærvillighed kan strække sig.

En zoologisk Have er dog mere end et permanent Menageri.

Da Hagenbecks Svoger, Mehrmann, optraadte her i Byen med den store Gruppe i 1893, hændte det en Aften, at en Bjørn overfaldt ham, men han snoede sig behændigt ud af dens Favn, bukkede for Publikum og brød af. Næste Aften gik alt normalt, men efter Forestillingens Slutning forlangte en Dame Pengene igen, fordi den effektfulde Slutningsscene var udeladt, og

Flokken vader rundt mellem hverandre.

Hvad der er meget vanskeligt ved Sammenstillingen af de dresserede Dyregrupper er at vænne de forskellige Dyr til at gaa sammen. Det sker kun ved at Dressøren i Begyndelsen sover ved Siden af Buret om Natten for at kunne skride ind hver Gang, der er Ufred i Lejren.



Dresserede Aber (Dressør: Moglio).

Som man lokker Rovdyr med Kød, lokker man Bjørne og Papegøjer med Sukker, Aber med Frugt osv., og lige saa forskellige er de Midler, hvormed man revser de genstridige. Rovdyr straffes med en stærk Pisk af Flodhesteskind eller en Stok af Palmetræ. Til Elefanter bruges en Pigkæp. Søløver, Sæler og Aber respektere en almindelig Pisk. Papegøjer faar let Krampe, naar man slaar dem.

Nogle Dyr glemme hurtig, hvad de har lært, andre huske det i lange Tider. En Elefant solgtes fra Hagenbeck til Sydafrika, og da 5 Aar efter dens første Dressør traf den igen, huskede den baade ham, hans Sprog og sine Kunster.



Dresserede Papegøjer (Dressør: Winckler).

kun for dens Skyld havde hun taget to Veninder med. Saadan er Folk. Enten skrige de, naar Dyrtæmmeren maa gøre Brug af den Revolver, han altid har hos sig, eller de ere misfornøjede, naar det ikke er farligt nok, eller rettere ser farligt nok ud; thi farligt er det altid.

Siden det Slagsmaal, der i Foraaret fandt Sted i zoologisk Have, er der ved Siden af Forestillingsplænen lagt en Vandledning, saa at man i paakommende Tilfælde kan overrisle Dyrene med Vand. Desuden hænger der altid ladte Skydevaaben paa Indersiden af Buret.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

DET sydlige England var i forrige Maaneds Slutning hjemsøgt af voldsomme Regnskyl og Storme. Portsmouth blev oversvømmet og Jernbanelinien var under Vand. I Southsea var Gaderne ufarbare, og Baade blev benyttet til Beboernes Befordring — Sporvognene maatte under de fortvivlede Forhold, som vort Billede giver en Ide om, indstille deres Kørsel. Skaden, som anrettedes, anslaas for Southseas Vedkommende til adskillige Tusind Pund. Det var en af de Begivenheder som „selv de ældste Folk paa Stedet“ ikke kunde huske Magen til.



Oversvømmelser i Southsea (Syd-England): Sporvognskørslen indstilles.

* * *

DE hængende Haver i det gamle Babylon har faaet en moderne Konkurrent i de pragtfulde Haver, man er begyndt at plante oppe paa Tagene af Paris' Huse. Pariserne elsker Blomster og Grønt, og en bygningskyndig Mand, som havde haft Lejlighed til at beundre Algiers og Orientens Blomsterterrasser, fik da Ideen til disse Lufthaver, der allerede giver enkelte Kvarterer et ejendommelig malerisk Præg. I ottende eller niende Etages Højde anbringes det overjordiske Paradis, som ikke alene smykkes med Alverdens Flora, men ogsaa byder paa rige Frugter. Kort sagt, man er i en saadan Taghave med et kommet bort fra Byen, i dens Midte plasker Springvandet, og i dens Hjørne danner det løvdækkede Lysthus en Idyl, fjern fra Gadens Larmen.



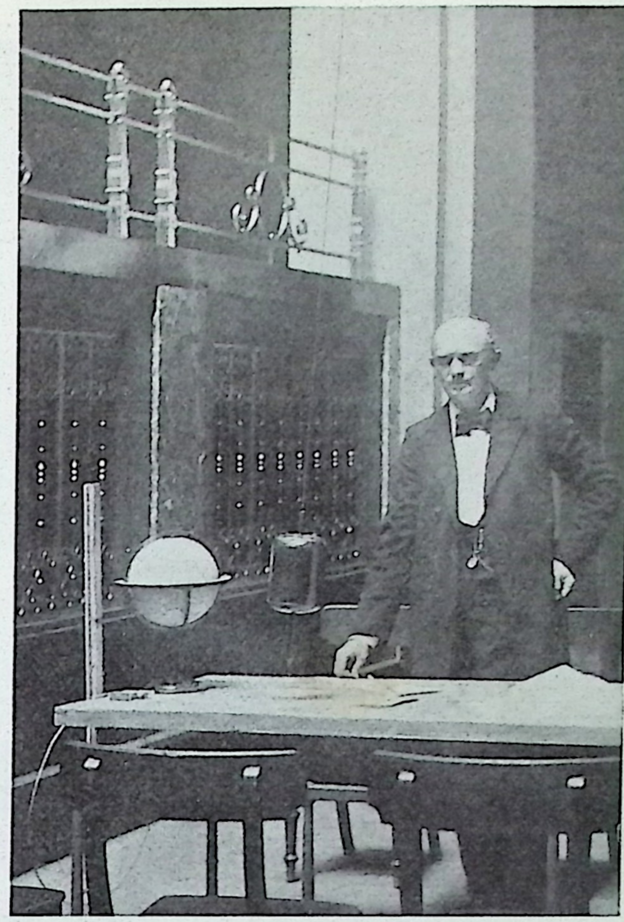
Haveanlæg paa Tagene i Paris.

Af Dagens Krønike.

Meget praktisk og fornøjeligt udfylder Tivoli noget af sit Søndag Eftermiddags Program med saadanne ikke for bekostelige Forlystelser, som den af gammel Erfaring ved har det brede Publikums fulde Kærlighed. Herunder hører al Slags Vandsport, og Institutionen gyser ikke tilbage for, naar det gælder om at more Folk, at opfordre Landets Døtre til at springe ud i Tivolisøen, den er mørk og grufuld som den, hvorover *Karon* fører sine tavse Passagerer. Kvinderne, som alle gaa til deres opofrende Gerning med Hengivenhed i Skæbnen, beskyttedes mod Vejr og nysgerrige Blikke af lange Badekaaber, som umiddelbart efter endt Forestilling varsomt lagdes om deres Skuldre. Saare underholdende var ogsaa Væddestriden mellem Drenge, som roede rundt i Baller, indtil de og Ballerne hver flød sin Vej paa de oprørt grumsede Vover.

* * *

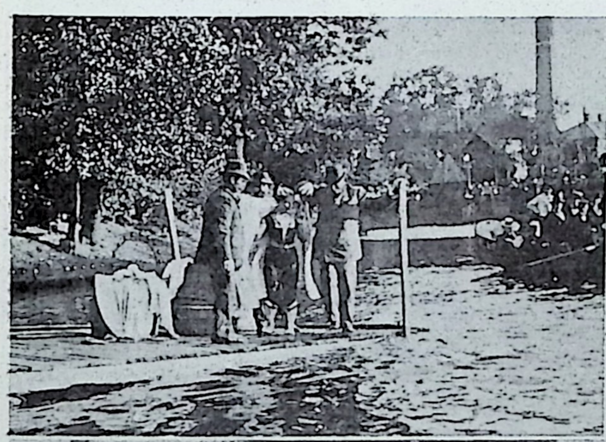
Det berømte *Foucaultske* Pendulforsøg, der illustrerer Jordens Omdrejning, blev nylig af Astronomen *Torvald Køhl*, en god Bekendt af „Hver 8. Dag"s Læsere, forevist i Kunstmuseets Vestibule. Hr. Køhl begyndte med et populært Foredrag, satte derefter det 70-pundige Pendul i Bevægelse og konstaterede efter en Times Forløb, at Pendulen havde flyttet sig 12 af de Cirkelgrader, som var afsat paa Bordet nedenunder. For at faa Tiden til at gaa, medens Jorden drejede sig de 12 Grader, besaa man under Brygger Jacobsens Ledelse Museets Afstøbninger.



Torvald Køhl viser det *Foucaultske* Pendulforsøg.

* * *

Hr. Scheel-Vandel, som i sine unge Dage har drukket af Sattings Mjød og hvis originale og stilfulde Sprog til Tider lyder fra Cirkusvarieteens Brædder, har for Cirque du Nord digtet en Pantomimetekst, som behandler de store Begivenheder, der nu, som han selv siger, „fejre Guldjubilæums-Mindefest i Danmark". Grundlovens Givelse er jo ikke noget absolut for Manegen velegnet Æmne, men til Gengæld afgiver Fredericiakampen et virkningsfuldt og fængbart Stof. Som alle Pantomimeforfattere stiller





Søndagsforlystelser i Tivoli: Kvindesvømning og Drengekaproning.

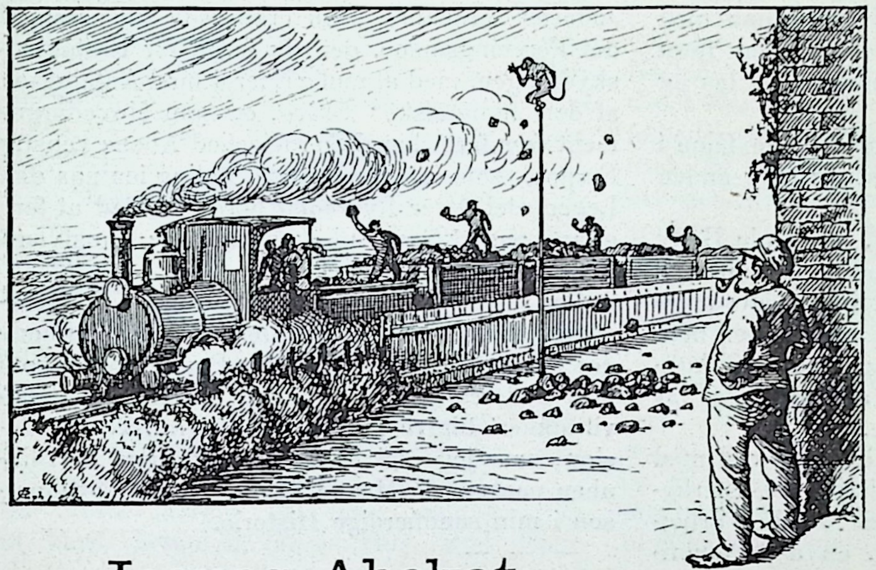


Scener af Cirque du Nords Pantomine: Jubilæums-Minder fra 1849.

1. Direktørerne Lavater Lee og P. Rasmussen. — 2. Balletmester Tignani og Pantomimens Forf.: Scheel-Vandel. — 3. Den lille Hornblæser. — 4. Bondedands. — 5. Marie og Jens (Lola Schumann og Leonhard Houcke.) — 6. Tyra Tønder og Grev Knud (Thetis Tignani og Charles Permané.) — 7. General Ryes Død.

Hr. Scheel-Vandel, der selv er i Besiddelse af en voldsom Indbildningskraft, store Fordringer til sine Tilskueres Fantasi, men naar man først af sin egen indre Bevidsthed har omskabt den tomme Manege til et anskueligt Billede af Slotspladsen i Fyrrernes Slutning, vil ogsaa hurtig i Monsieur *Léonard-Houckes* Skikkelse se den tapre Landsoldat lyslevende staa op af sin Grav.

Let indhyllet i Krudtrøgen fra det sidste udmærket effektfulde Optrin passerer Aftenens bevægede Indtryk Revue i ens Erindring. Noget svagt staar det store Folketogs naivt arrangerede Scene, tydeligt ser man for sig Bondeballet paa Højgaard med de karakterfulde Træskodanse, man ser Frederik VII. mønstre Tropperne, men allerklarest husker man Damekorpsets Dans i de forskellige Vaabenarters Ballet. Deres Mester, Hr. Tignani, fortjener Ros for sin Opfindsomhed.



Josuas Abekat.

Humoreske af Fritz Brentano.

Gamle Josua Grantmann var et grumme praktisk Menneske. Han var kommen hjem fra Amerika, hvor de saa at sige indsuger Praksis med Modermælken, og havde indrettet sig det hyggeligt i sin Fødeegn. Han havde været omtrent 35 Aar hinsides det store Vand, og meget havde forandret sig hjemme i den Tid. Saaledes laa hans fædrene Hytte, der før stod ensom midt paa Marken, nu umiddelbart op til en Rangérbanegaard, og daglig gik en 40, 50 Kultog forbi hans lille Haves Plankeværk og førte de „sorte Diamanter“ fra de nærliggende Kulegne ud i den vide Verden.

Først ærgrede det ham. De mange Aar, han var i Amerika, havde han faaet nok af Spektakel og vilde nu føre en Slags stille Idyltilværelse hjemme.

Javel! Det var hans Ungdomsaars lille Flække, der stod for hans Øjne, han havde ikke tænkt paa at Folk og Land skred ikke mindre hurtigt frem i Tydskland end i Amerika. Og nu Jernbanespektaklet istedetfor Stilheden. Det var ikke just de venligste Blikke, han sendte Fyrbøder og Lokomotivfører, naar han stod i sin Hyttedør, og de kørte forbi ham med halv Fart, og han besvarede heller ikke de fra først af venlige Hilsner, Folkene sendte ham, hvilket naturligvis ikke vakte blid Sympathi til Gengæld, og i det nærliggende Jernbaneværtshus kaldte de ham for den „gamle, grove, nærige Amerikaner.“

Naa, nærig var han nu ikke — det kunde mangen sølle Djævel af Haandværkssvend, som kom forbi paa Landevejen, bekræfte. Men han var, som allerede bemærket, praktisk, og denne Dyd bliver ofte, om end med Urette, forvekslet med Gerrighed. Praktisk var han, og derfor maatte Jernbanens Nærhed ogsaa komme ham tilgode. Han tænkte over dette „Hvorledes“ i mange ledige Timer, men forgæves.

Han var imidlertid taalmodig og kunde vente. Jernbanen løb ikke fra ham.

Gamle Josua havde en Lidenskab — hvilket Menneske har ikke det? Kun maa de Fleste betale deres Lidenskaber dyrt, medens vor Gamles hjalp ham til mangen pæn lille Indtægt. Der stak nemlig saadan et Stykke af en „bricke-brackeman“, af en Marskandiser i ham, og hvor en Auktion var anmeldt, kunde man være sikker paa at finde den gamle Josua mellem Køberne. Hvad enten nu gamle Møbler, Senge, Billeder, Vaaben o. s. v. o. s. v. skulde under Hamren eller en ruineret Skræder eller en falleret Bager maatte sælge bort — Noget tog Amerikaneren sikkert til sig af det Arvegods. Snart havde han ogsaa erobret sig Hæderspladsen næst Auktionarius, og selv den gamle Betty Heinsheimer, som dog var Stamgæst paa alle Auktioner og for ganske kort Tid siden havde holdt sit 50 Aars Jubilæum som Auktionsopkøber, lod ham i ubestridt Besiddelse af den Plads.

„Hvad skal jeg gøre“, sagde hun og trak paa Skulderen, „han er en Amerikaner. Skulde man binde an med de Folk?“

En Blikkenslager i den lille By var efter lang Kamp bukket under, det vil sige, ikke Manden, hans Forretning. Han var stukket af til Amerika og havde overladt Eftersynet til sine talrige Kre-

ditorer. De Rester af hans Varelager, der kunde det, blev sat til Auktion, og Josua Grantmann sad selvfølgelig som altid ved Auktionarius' højre Side. Det er klart. Det skete imidlertid denne Gang med nogen Ulyst. Det var nemlig noget altfor jammerligt Skrammel. Der var Intet at fortjene — det saa' Josua straks med praktisk Overblik, og det Uhørte var nær skeet, at han var gaaet hjem, før Auktionen var forbi. Men det kunde han dog ikke bringe over sit Hjærte, selv om han ikke længer skænkede de gamle Blikkander og rustne Thekjedler nogen Interesse. Med Hagen støttet paa Stokken sad han med halvtlukkede Øjne og stirrede hen i en fjern Krog, hvor Resterne af Auktionsskramlet laa og flød.

Pludselig løftede han de store, kloge Øjne i Vejret og tog, som det syntes, en eller anden Genstand skarpt paa Kornet.

Dette skete saa paafaldende, at gamle Betty blev opmærksom og straks ligeledes gennemsøgte Krogen med sine Blikke, for at se, om der maaske var noget at „gøre"; men snart efter henvendte hun igen sin Opmærksomhed paa Auktionsbordet, da der derhenne aldeles ikke var det bitterste, som tiltalte hende.

Men gamle Josua blev ved og blev ved med at se paa en Levning af Blikkenslagerherligheden i Krogen. Ejendommelige Tanker arbejdede i hans tykke Hjerneskal, en ægte amerikansk Plan modnedes efterhaanden hos ham, og nu og da gik et lunt Smil over „Smartman"ens vejrbidte Ansigt. Han var enig med sig selv.

Naturligvis ville mine Læsere nu ogsaa gærne have at vide, hvad det egentlig var, der lagde saa stort Beslag paa vor Helts Opmærksomhed og endogsaa bevægede ham til at anstrenge sin Tankeevne ganske usædvanligt. Nu! jeg tøver intet Øjeblik med at give den nødvendige Forklaring; det var en *Abe* af tykt Jernblik, vel 3 Fod høj, i siddende Stilling og gyseligt smukt malet med prangende Oljefarver. Desuden en meget uanstændig Abe, thi den holdt den udspilede højre Forpote op til Næsen og rakte Tungen ud af Halsen — det mest fuldendte Billede paa fræk, foragtelig Haan.

Man tillade mig først i ganske faa Linjer at oplyse, hvilken Omstændighed dette Blikuhyre kunde takke sin Tilværelse.

Den bortrømte og bortauktionerede Blikkenslager havde tidligere været Medlem af Skytteselskabet, og det var, i Forbigaaende sagt, hans Ulykke. Han var nemlig altid sikrere at finde paa Skydepladsen end i Værkstedet og haandterede hellere Bøssen end Loddebolten. Saaledes havde han lidt efter lidt skudt saa mange Huller i alle sine Handelsberegninger, at de blev fuldstændig faldefærdige, indtil Kunder og Kredit, saavel som han selv, var gaaet nedenom.

Nu var det en gammel Skik at forære Skiver til den store Festskydning, og da Blikkenslageren ligesom fordum den opfindsomme Odysseus havde meget besynderlige Ideer, saa kom han paa den, at lave en Abe som Festskive. Den bar de hvide og sorte Ringe paa sit Bryst, medens Hjertet dannede Centrum. Lægger man hertil den ovenfor beskrevne uhøflige Grimace, som syntes at haane hvert Fejlskud, saa kan man ikke frakende Skiven en vis Originalitet.

Men vor Blikkenslager havde gjort Regning uden den æsthetisk-moralske Følelse hos Hr. Skydelagsformand, Bagermester & Melhandler Jodocus Birnbaum. Han erklærede sig nemlig i det Foreningsmøde, der gik forud for Festskiveskydningen, med al mulig Energi mod Antagelsen af den „umoralske" Skive, og som Hovedargument fremførte han i Særdeleshed Abens venstre Forpote, som i en kradsende Stilling laa paa den Legemsdel, hvor Rygraden hører op med at føre et anstændigt Navn. Blikkenslagerens Kunstværk blev afvist af Selskabet.

Paa denne Vis vandrede Aben tilbage til Værkstedet, fik Plads lige ved Døren og skræmmede der i mange Aar de skikkelige Bønderkoner, som bragte deres gamle Tintøj til Flikning. — Man vil sikkert tilgive mig denne biografiske Digression, naar jeg afgiver den Forsikring, at Blikaben paa en vis Maade figurerer som Hovedperson i min sandfærdige Historie.

— — —

Alt i Blikkenslagerens Værksted og Butik var næsten bortsolgt, og Auktionarius' Medhjælper lagde just den sidste Rest af det forhaandenværende op paa Bordet. Blandt de Ting befandt sig ogsaa det firhændede Stykke Blik, som af Mændene blev modtaget med høj Latter men af de tilstedeværende Damer med et moralsk: „Uf!" Begge Dele gjorde dog intet Indtryk paa Dyret. Den rakte som før Næse af de Tilstedeværende, strakte Tungen ud mod dem og gjorde sin uanstændige Bevægelse med sin Venstre.

Alt fandt sin Køber, kun ikke Aben. Forgæves bød Auktionarius den op tre Gange og anbefalede den som en smagfuld Dekorationsgenstand; Ingen vilde have den afskyelige Fyr, indtil endelig gamle Josua til almindelig Forbauselse for første Gang den Dag aabnede Munden og bød 25 Pfennig. Det var ganske vist ikke meget — men dog noget.

„25 Pfennig første Gang — anden — og — — tredie Gang!" raabte Auktionsmanden; Hammeren faldt, og Josua Grantmann var den lykkelige Indehaver af Aben. Betty Heinsheimer lykønskede ham hjertelig til den kostelige Akvisition, og en Tiggerunge, der lurede paa Bytte udenfor Døren, bar hans Udyr hjem for videre 10 Pfennig.

Næste Eftermiddag blev Naboerne til det Grantmannske Grundstykke og Forbipasserende en ejendommelig Overraskelse til Del. Tæt bag

Plankeværket, som omgav dette, hævede sig paa et lille Engstykke en stærk, omtrent tolv Fod høj Stang, og paa Spidsen af den prangede vor gamle Bekendt fra Blikkenslagerværkstedet — Blikabekatten.

Her var den rigtig i sit Es. Thi ikke alene, at alle ind- og udgaaende Kultog løb tæt forbi den, men ogsaa Baneoverkørslen for Vogne og Fodgængere var kun et Par Skridt fra dens Stade, og saaledes kunde den haane hele Verden lige ind i Ansigtet.

Gamle Josua viste sig, hvad der sjeldent skete, denne Aften i den stærktbesøgte Banegaardskneipe og meddelte der blandt andre Værten i al Fortrolighed, at han havde stillet Aben op derhenne til Spot og Spe for det forbikørende Banepersonale. Hans Vært belønnede da ogsaa denne Tiltro med, at han strax, da Josua havde forladt Stuen, fortalte de tilstedeværende Banefolk, hvilken Skam den amerikanske Gerrigfyr havde tilføjet dem — Noget der selvfølgeligt ikke forøgede Folkenes Sympathi for den Gamle. Men med Abekatten skulde de saamænd snart blive færdige — oho — den skulde ikke saadan uden videre glo kongelige Bane-Embedsmænd lige i Synet. Allerede samme Aften blev Krigen den højtideligt erklæret, og snart skulde den, som man straks vil se, komme paa Statskost.

Da næste Morgen det første Kultog langsomt kørte henimod Josuas Hus, stod denne bred og stor i Vinduet og smilede spodsk over mod Folkene paa Maskinen. Men ogsaa paa disses Ansigter stod nogle tilfredse Smilerynker, og da de kom hen til Aben, greb begge som paa Kommando ned i Bunden af Maskinen, og to mægtige Kulstykker foer ud efter Stangen. Begge Kast fejlede Blik-Modstanderen, der rolig blev siddende paa sit en Gang indtagne Standpunkt, Ingen til Nytte, Alle paa Trods. Begge Bremsefolkene paa det lange Tog kastede ligeledes deres Kulskyts, og selv om ogsaa et af dem traf Stangen, bragte det dog ingenlunde Aben ud af Ligevægt, og havde det været den muligt, havde den sikkert strakt Tungen endnu længere ud mod de Forbifarende.

Tog paa Tog kom i Dagens Løb forbi, og ingen af Folkene, der var med, forsømte at bombardere den haanende Firhændede med Kul. Det var aabenbart sat i Værk efter fælles Aftale. Og da Aben omkring Klokken fire om Eftermiddagen, truffen af forskellige Kast, begyndte at vakle, og omtrent ved Femtiden styrtede ned af Stangen, da rejste der sig i de ligeoverfor liggende Kulskure et sandt Triumfskrig, og en haanlig Latter lød over til Josua.

Denne lod meget vred og truede med knyttet Næve over mod Kulskurene, hvad der havde et nyt Udbrud af Latter til Følge derovre.

Jernbanemændene fortalte om Aftenen i Værtshuset om deres Sejr over Abekatten, men var ikke lidet betuttede, da Samme, da de gik hjem, atter sad rolig paa sin Stang i Fuldmaanens Skær og rakte Tunge — ligesaa fræk uanstændig, som om der Intet var forefaldet. Deres Vrede var ikke ringe, og Følgen heraf et fordoblet Kulbombardement fra samtlige Tog, for hvilket Aben blev Offer ved Aftenstid, efter at den allerede Kl. 2 havde ladet en Stump af sin Hale paa Slagmarken.

Atter jublede Modstanderne, men atter for tidligt. Blikdyret gloede næste Morgen paany frisk og frejdig paa dem fra sin Stang; dens restaurerede Hale krummede sig endnu mere satirisk end før, og dens Tunge havde gamle Josua i Nattens Løb malet saa brandrød med Mønje, at den i Morgensolens Glans lyste viden om. Banefolkene var rasende, denne Udfordring var for fræk, og den Dag regnede det ligefrem Kulstykker ned over Aben, der til Slut igjen trak det korteste Straa og faldt. Men den var falden med Glans, thi et lille Bjerg af Skyts laa omkring den, og hvad der var det lystigste ved det Hele — næste Morgen fejrede den for tredje Gang sin Opstandelse.

Endnu hele fire Uger blev Abekrigen ved med sejg Udholdenhed. Banefolkene havde gjort sig det til en Æressag at tilintetgøre „Blikbæstiet“ og efter den Tids Forløb havde de naaet deres Maal. Abekatten var igjen bleven til sit Urstof, til et sammenbøjet, sort, uformeligt Stykke Jernblik.

Hvem der imidlertid troer, at gamle Josua ikke ligeledes havde gennemført *sin* Plan, tager fejl.

Morgendagen efter, at det sidste Abeslag var leveret, stod Smartman'en i sin Have ved Siden af den saa ofte bombarderede Stang og vejede Kul paa en Decimalvægt. Da det næste Kultog kom forbi, løftede han lidt paa Huen for Lokomotivføreren, pegede hen paa det opstablede Brændstof og raabte med sin stærke Far-West-Stemme ud over Plankeværket:

„Enogtyve Centner god Vægt! Her er Kvitteringen med Tak!“ Og klirrende fløj den forhenværende Abe over Plankeværket. Den havde gjort sin Skyldighed.

Forretningen var aabenbart god; thi den praktiske Josua opvarmede hele Vintren igennem sin Stue for 25 Pfennig, med prægtige Stykker Kul. Fornøjelsen havde han ovenikøbet, mens Banefolkene paa deres Side havde Ærgrelsen til ingen Nytte.

„Ja, ja“, sagde gamle Betty Heinsheimer, da Historien under almindelig Spas gjorde sin Runde, „jeg har stedse sagt, han er en Amerikaner; hvem kan binde an med saadan en?“

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

For nogle Aar tilbage var Overretssagfører *Vilh. Schytte*, som nu er afgaaet ved Døden, blandt de oftest nævnte Navne indenfor den københavnske Sagførerstand. Han havde skabt sig en stor og anset Forretning, kom ind i Tivolis og Kasinos Bestyrelser, blev Ejer af Rabeshaves Bryggeri, Ravnsborg, Charlottenlund Badeanstalt og endnu flere Foretagender. Desuden var han Fader til den forgudede Frida Schytte, der drog udenlands og skaffede sig Verdensry.



Overretssagfører Schytte.

Overretssagfører Schytte begyndte sin Løbebane som Herredsfuldmægtig i Jylland, konstitueredes under Krigen 64 som Amtmand i Vejle og fik Ridderkorset for sine Fortjenester under de vanskelige Forhold, blev en kortere Tid Borgmester i Holstebro og flyttede endelig i Halvfjerdserne til København, hvor han nedsatte sig som Overretssagfører. Denne Virksomhed skaffede ham en betydelig Indtægt, men de gode Aar blev ikke ved og paa mange af de nævnte Institutioner, som han kom i Berøring med, satte han kun Penge til. Den elskværdige og afholdte Overretssagfører maatte for et Par Aar siden, syg og svækket, trække sig tilbage fra al Forretningsvirksomhed. Han blev 67 Aar gammel.

En Mand paa sin rette Plads var Chefen for Statsbanernes Søfartsafdeling, *C. F. Jespersen*, som nylig, 64 Aar gammel, er afgaaet ved Døden. Til Varetagelsen af den ansete Post besad han stor Indsigt, idet han i mangfoldige Aar havde været Fører paa Postdampskibsruterne, først Korsør-Kiel-Aarhus, dernæst Strib-Fredericia. Efter en Tid at have været Skibsinspektør for Søfartsafdelingen, ansattes han 1893 som denne Afdelings Chef. Den særdeles dygtige Søfartschef var en elskværdig Personlighed, som stod i det bedste Forhold til alle dem, han samarbejdede med. Afdøde var Ridder af Dannebrog og Dannebrogsmand.



Søfartschef Jespersen.

Holmes Komet paa Visit.

Efter 7 Aars Fraværelse er den af *Holmes* den 6. November 1892 opdagede Komet nu kommen igen, idet *Perrine* har fundet denne mærkelige Omstrejfer den 10. Juni. Den Berømmelse, der knytter sig til en saadan Opdagelse, kan undertiden gøre Vedkommende noget ør i Hovedet, og at dette har været Tilfældet med Mr. *Holmes*, som i engelske Fagskrifter førte det store Ord uden selv at forstaa sig videre paa Sagen, efter at han tilfældig var „faldet over“ den interessante Komet, fremgaar af den udmærkede Vittighed, Englænderne lidt ondskabsfuldt fabrikerede: det var Kometen, der „opdagede“ *Holmes*, ikke *Holmes*, der opdagede Kometen.

Dette mærkelige Himmellegeme, der maaske i Virkeligheden slet ikke er nogen Komet, viste sig som et klart Objekt i November 1892 ved Andromedas Bælte. Ifølge Beregningen skulde den have været klarest allerede i September. At Kometen har kunnet undgaa Astronomernes Opmærksomhed i flere Maaneder er og bliver en uløst Gaade. *W. W. Campbell* paa Lickobservatoriet fandt Kometens Spektrum enestaaende i sin Art. Man saa et sammenhængende Farvebaand lige fra D- til ud over G-Linien baade i Kærnen og i Komaen. *Paul* og *Prosper Henry* tog den 14. November i Paris efter 2 Timers Eksposition et fotografisk Billede af Kometen; den viste sig skarpt begrænset, næsten cirkelrund, og et større Antal Stjerner skinnede igennem den. Kærnen var lys, ekscentrisk og lidt aflang; der var intet Spor til Hale. Paa et andet Fotografi fra den 21. November synes der at være Spor til en Deling. Midt i Januar 1893 foregik der mærkelige Forandringer med Kometen. Den 12. havde den næppe været til at skimte ved Siden af en Stjerne af 10. Størrelse; men 4 Dage senere saa Dr. *Kobold* i Strassburg den med blotte Øjne. I de følgende Dage foregik der besynderlige Udvidelser og Sammentrækninger i Kærnen.

Holmes' Komet havde ved Opdagelsen en saa ringe Bevægelse, at man endog var i Tvivl om dens Retning. Der var dem, der mente, at den stod i Begreb med at styre lige mod Jorden. Man indsaa dog snart, at den fjernede sig baade fra Solen og fra Jorden.

S. J. Corrigan opstillede den Teori, at Kometen var opstaaet ved Sammenstød mellem et Par Asteroïder, Resultatet af en saadan Katastrofe maatte blive en Udvikling og Sammenblanding af forskellige Dampe, der hurtigst maatte udbrede sig i Rummet og tabe i Glans. Kometens Bane ligner i høj Grad en Asteroïdes med 7 Aars Omløbstid. Det var dog ingen af de bekendte Asteroïder, som kunde have haft Sammenstød paa den Tid; men der gives sikkert, hvad de senere Aars fotografiske Opdagelser vidne om, en Vrimmel af Asteroïder. Mange hælde til den Antagelse, at *Holmes* Komet i Grunden er en Asteroïde, der ved Sammenstød med en af sine Nabokloder har faaet et Kometarisk Udseende. Vist er det, at denne Klode staar som et Unicum, og Astronomerne ville nu rette Opmærksomheden paa det Sted i Fiskenes Billede, hvor den i Følge Beregningen skulde vise sig, og hvor den ogsaa ganske rigtig er kommen til Syne igen.

Torvald Køhl.

„Hver 8. Dag“s Præmiegaade Nr. 30.

Den første, anden og tredje Del,
der hørte til min Gaard paa Landet,
brændte aldeles ned, fordi
det under Slukningen skorted paa Vandet.

Og da jeg saa, *det sidste Led*
Resterne kun var forkullede *fjerde*,
satte jeg mig paa et ødelagt Gærde
fordybet i al min Elendighed.

Først sent paa Aftenen gik jeg til Hvile,
men Søvnen vilde mig ikke tilsmile.
mellem de tvende korteste Dage
siges *det hele* at ligge. — Nej!
det hele kan jeg forsikre dig,
tilbringes under uafbrudt Klage.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *20. August 1899* under Adr.: „Hver 8. Dag“s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag“s Omslag paatrykte *Kupon*, som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 29 var

Ledetraad.

Ialt indkom 931 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie S. Larsen, Borgergade 39, 1. K. 2. Præmie Elisabeth Bornemann, Vesterbrogade 92. 3. V.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 47. Aargang 1898–1899. Søndagen den 20. Avgust. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

En Forgænger for Dreyfus.

Med Illustrationer fra Samtiden.



Calas tager Afsked med sin Familje i Fængslet.

Jean Calas boede i Toulouse. Han var en velhavende Købmand og af gammel Patricierslægt, der havde været Protestanter i flere Led. Jean Calas og hans Familje hørte til Toulouses protestantiske Menighed, hvorfor de undertiden var udsat for smaa Trakasserier fra den katolske Gejstligheds Side. Nogen egentlig Skade formaaede Munkene dog ikke at tilføje Calas, der mellem sine Medborgere nød det mest grundmurede Ry for Hæderlighed, Bravhed og Hjertensgodhed.

Calas havde tre Døtre og tre Sønner. I Aaret 1760 lykkedes det et Par katolske Gejstlige at faa Calas' næstældste Søn omvendt til Katolicismen. Den gamle Calas lagde ofte sin Sorg herover for Dagen, men da han var en saare tolerant Mand, og da han vidste, hans Søn virkelig af Overbevisning var bleven Katolik, brød han ikke derfor med Sønnen, og denne kom meget hyppigt hjem.

Nogen Tid efter at den næstældste Søn var gaaet over til Katolicismen, skete en sørgelig Begivenhed i Calas' Hus. Man fandt den ældste

Søn, Marcus Antonius, hængende paa et Tagkammer. Forelaa der et Selvmord? Alle, der kendte Calas og hans Familie, var enige om det. Den unge Mand havde i et Anfald af Livslede eller Sindsforvirring berøvet sig Livet. Men den katolske Gejstlighed i Languedoc mente noget andet. Den Hængte havde ikke begaaet Selvmord. Han var bleven myrdet, og Morderen var ingen anden end den Myrdedes egen Fader. Den gamle Calas, fortalte man, havde faaet at vide, at ogsaa den ældste Søn vilde træde over til den katolske Tro, og hellere end at se dette, vilde han dræbe ham. Saa havde han kvalt Sønnen og bagefter hængt ham op paa Tagkammeret, for at det skulde have Udseende af, at han havde begaaet Selvmord. Denne Version blev udbredt af Munkene, og saa stor Magt havde de, at de fik Retten til at skride ind. Toulouses Overdommer *David* lod Calas med samt hele hans Familje: hans Hustru, hans Børn, hans Tjenestefolk, en ung Pige *Jeanne Vigniere* og en ung Mand *Lavaysse*, der var i Huset hos Calas, fængsle.

Alle nægtede at have tilføjet Marcus Antonius noget som helst ondt; alle svor paa deres Uskyldighed. Det hjalp ikke. Den gamle Calas blev lagt paa Pinebænken og udstod de forfærdeligste Kvaler, men han tilstod intet. Alligevel blev han „som overbevist om Sønnemord“ dømt til „Hjulet“. Med 8 Stemmer mod 5 blev han af Toulouses Ret dømt til at radbrækkes levende, og den 9. Marts besteg den ulykkelige gamle Mand Skafottet og udaandede under de skrækkeligste Pinsler. Familjens Ejendomme og Formue blev konfiskeret og alle dens Medlemmer, paa den katolske Søn nær, landsforviste.

Der var i de Dage ikke stor Ret at faa. En Domstol blev anset ufejlbarlig, og var det oven i Købet Gejstligheden, der forfulgte en Ulykkelig, var hans Sag paa Forhaand saa godt som tabt. Men der fandtes da i Frankrig én Mand, som var mægtigere end hele Gejstligheden og alle Domstolene tilsammen. Han var Hyklernes Skræk, Munkenes Rædsel, det da vaagnende franske Folks Afgud og en Mand, hvis Navn og hvis blændende Aand og Vid lyste ud over hele Evropa. Denne Mand hed Sieur *Voltaire.*

Til ham henvendte nu den ulykkelige forarmede, landsforviste og af den store Sorg nedbøjede Familje sig. Calas' Enke bad ham under Taarer om at interessere sig for deres Sag, og Voltaire, der den Gang opholdt sig i Schweitz, og som klart saa, hvilken forfærdelig Justitsforbrydelse, der her var bleven begaaet, lovede øjeblikkelig at undersøge Mysteriet.

Voltaire var overbevist om, at der var gjort den ulykkelige gamle Calas Uret, at Sønnen virkelig havde hængt sig selv, og at Calas var bleven et Offer for religiøs Fanatisme. For at faa Beviser herfor, arbejdede Voltaire i tre Aar uafbrudt. Han skrev Brochurer om Sagen, satte alle sine højtstaaende og indflydelsesrige Venner i Bevægelse og fik endelig i 1765 sat igennem i Parlamentet og Regeringen i Paris, at Sagen blev optaget paany. Der blev nedsat en ny Ret paa 15 Dommere, og i Slutningen af Aaret 1765 erklærede denne Ret, at Calas var dømt uretfærdigt, at han var uskyldig, og at Dommen over ham skulde annulleres. Familien Calas maatte atter vende tilbage til Frankrig, men de konfiskerede Ejendomme fik de ikke igen.

Denne Dom blev forkyndt den ulykkelige Familje af den ovennævnte unge Mand *Lavaysse* i Byen Ferney i Schweitz, hvorhen de landsforviste vare flygtede. Gamle Madame Calas hørte under stille Graad Dommens Oplæsning og sagde kun: Saa kan vi gaa hæderlige i vor Grav. Det er denne Scene: Madame Calas omgivet af sine tre Døtre paahørende Lavaysses Oplæsning af Dommen, som er Indholdet af *Carmontelles* berømte Maleri. Paa Væggen paa Billedet ser



Lavaysse oplæser Frifindelsesdommen for den henrettede Calas' Enke og Døtre.

man de Lænker, Calas bar, og som af Familjen opbevaredes som en Relikvie.

Der er under den sørgelige Dreyfus-Proces i Frankrig ofte bleven henvist til den 135 Aar gamle Sag mod Calas, og med Rette er de to Retsdramaer blevne sammenlignede. Der er jo paa visse Punkter en næsten forbløffende Lighed. Calas beskyldtes som Dreyfus for en nedrig Forbrydelse, — der slet ikke var begaaet. Calas var Protestant, Dreyfus er Jøde, og begge havde den katolske Gejstlighed mod sig. Calas' Familje fik Frankrigs daværende største Aand til at tage sig af deres Sag, og Dreyfus fik til energisk Forsvarer Nutidens Frankrigs største Forfatter, *Zola*. Begge de Dømte fik Oprejsning; Sandhed og Retfærdighed triumferede. Og ganske sikkert har ogsaa Calas-Dramet og Voltaires Optræden staaet for Zolas Blik, da han i sin Tid skrev sit frygtelige Stridsskrift: *Jeg anklager!*

— Calas-Dramaet havde rystet og bevæget hele Frankrig, og i lange Tider var Voltaire Folkets Afgud og i endnu højere Grad end før Genstanden for Munkenes Had. Selv skrev han til alle sine fyrstelige Venner i Evropa og bad om Hjælp til den forarmede Familje. Og Bidragene kom i Beløb paa Tusinder; fra Friedrich den store, fra Katharina den store, fra Frantz Joseph af Østrig og fra alle hans andre Venner. Voltaire havde skaffet Familjen dens hæderlige Navn igen og renset en Ulykkeligs Ære. Nu sørgede han ogsaa for, at den ikke skulde savne Brød.

Selv skrev Voltaire til en af sine Venner, Monsieur *Bertrand:* Hør her, min Ven, en Efterretning, som kan lade os alle haabe paa, at der en Gang maa komme en universel Tolerancens Tid. Hvad jeg har stridt for er lykkedes. Retten har sejret, Retten og Sandheden.

Og til Vennen, *D'Argental,* der har meddelt ham Efterretningen om Calas Frifindelse, skriver han:

„Den lille Calas var hos mig, da jeg modtog Deres Brev. Vi fældede bevæget Taarer af Lykke, og mine gamle Øjne glædede sig ved at skue ind i dette Barns. Det er for Filosofien den højeste Lykke at bære Retfærdigheden frem til Sejr. Hvor længe vil det vare, før den knuser alle Fanatismens Hydras Hoveder."

Kort før sin Død sagde Voltaire: Jeg er lykkelig over at have udrettet noget mod Dumhed og Overtro og Fanatisme. Jeg er lykkelig over, at mine Medmennesker har anerkendt dette. Men jeg siger Eder, Venner, aldrig har jeg følt mig lykkeligere end en Dag paa et Torv i Paris, da en gammel Mand med et Barn ved Haanden pegede paa mig og sagde til Barnet: „Se, min Dreng, — der gaar den Mand, som fik den stakkels Calas frifundet."

Calas tragiske Skæbne satte baade Filosofer, Digtere og Malere i Bevægelse, og lige til vore Dage har man beskæftiget sig med den. En Mængde Billeder af Calas' Afsked med sin Familje, Voltaires Ophold i Familjen i Byen Farney, Lavaysses Forkyndelse af den ny Dom for Calas' Enke og Døtre osv. osv. eksisterer fra den Tid. Det er et Par af dem, vi lade følge med denne korte Beretning om en Forgænger for Dreyfus for 135 Aar siden.

V. F.

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Den unge Sagfører Brudenell faar en Dag uventet Besøg af sin Myndling, den smukke Mildred Blake, der ønsker hans Assistance i et vanskeligt Anliggende. Sagen er den, at det nu er tre Aar siden, at hun hørte fra sin Broder Godfrey, der under et Ophold i Amerika havde faaet Lyst til at deltage i en stor Minespekulation, hvorved han mente at kunne tjene Millioner. Den unge Pige frygter derfor, at der skal være tilstødt ham en Ulykke, og sætter sig det Maal at finde hans Spor, hvad Brudenell lover at være hende behjælpelig med. Saa sker det, at Brudenell tilfældigvis samme Dag faar Besøg af en Amerikaner ved Navn Mülhausen, og denne mærkelige Mand, der spiller saa stor en Rolle i Fortællingen, higer efter ogsaa at erfare noget om Godfreys Skæbne. Det er nemlig ham, Godfrey i sin Tid har truffet sammen med, og Mülhausen og han har begge været Deltagere i den omtalte Minespekulation. Men en Dag var der kommen en Kurre paa Traaden mellem de to Venner, Godfrey var pludselig rejst sin Vej, og siden havde heller ikke Mülhausen hørt det mindste til ham. Da Brudenell hverken kan eller vil give Mülhausen Oplysninger om Godfrey, søger Mülhausen selv Mildred Blake, der saa anmoder Brudenell om at komme ud paa Godset og assistere hende. I Godsets Skove træffer de en løjerlig Mandsling af dyrisk Udseende, som de ikke kan faa til at forklare sig og som de straks viser ud fra Godsets Omgivelser. De forstaar dog saa meget, at han er i Ledtog med Mülhausen. Kaptajn Morgrave, Mildreds Fætter, har Ret til Godset, saafremt Godfrey ikke kommer tilbage, og arbejder nu ivrigt paa at komme i Besiddelse deraf. Brudenell og Mildred Blake beslutte da at rejse ud for at søge Oplysninger om Godfrey.

V.

Forberedelser.

Da jeg kom til Byen, tog jeg en Droske og kørte til Vargenals Kontor i Bloomsbury Square. Jeg havde nogle Spørgsmaal, jeg vilde have besvaret, og saa vidt jeg kunde se, var han det eneste Menneske, der kunde give tilfredsstillende Oplysninger. Da jeg kom til hans Kontor, sendte jeg min Droske bort og gik ind. Det var en løjerlig gammel Bolig, der i visse Henseender lignede sin Ejermand. En Gang i Tiden havde det været et fint Hus, men Storheden var for længe siden gaaet af det og havde kun efterladt svage Rester af den pragtfulde Fortid. Den fordums Spisestue var nu Hovedkontor, Biblioteket var Venteværelse, medens Firmaets Chef havde sit Kontor i Salen ovenpaa. Jeg henvendte mig til Fuldmægtigen, der i

*) Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

over fyrretyve Aar havde været i Vargenals Tjeneste, og spurgte ham, om hans Chef var hjemme, og om jeg kunde faa ham i Tale.

„Ja, det kan De vist meget godt, Hr. Brudenell," svarede Manden. „Hvis De vil være saa venlig at vente et Øjeblik, skal jeg spørge ad." Han vendte straks efter tilbage og bad mig om at gaa med ovenpaa.

Han aabnede Døren for mig, meldte mig og lukkede den saa omhyggeligt efter mig. Det var et stort Værelse og maatte have have taget sig prægtigt ud i gamle Dage. Det gjorde det oprigtig talt ikke nu. Der laa et gammelt Tæppe paa Gulvet, og i Midten stod Humphrey Vargenals tarvelige Skrivebord. To massive Reoler med juridiske Værker prydede Væggene, medens store sorte Skabe til Dokumenter fandtes paa hver Side af den smukke gamle Marmorkamin. Det var for længe siden blevet mørkt, og Værelset var kun oplyst med fire Vokslys, der stod i massive Sølvstager, to paa Kamingesimsen og to paa Skrivebordet. Bortset fra en ivrig Sysselsættelse med Forretninger, en god Forstand paa tør Scherry og den Vane at snuse var denne Slags Belysning Sagførerens eneste Svaghed. Gas og elektrisk Lys kunde trænge ind paa ham fra alle Sider; han vilde ikke vide noget af det. Hans Fader og hans Bedstefader havde brændt Lys i de selvsamme Stager, han havde lært sin første Jura ved Lyset af dem, og derfor vilde han bruge dem til sin Dødsdag. Da han saa' mig, rejste han sig og gav mig Haanden.

„Goddag, Brudenell," sagde han. „Det glæder mig at se Dem. Jeg var hjemme hos Dem i Eftermiddag og fik at vide, at De ikke var i Byen. Tak, fordi De kom saa hurtigt."

„De maa ikke rose mig for noget, som jeg ikke fortjener Ros for," svarede jeg. „Da jeg ikke har været hjemme endnu, har jeg ikke hørt, De har været der. Jeg har været paa Burwell Gaard og er først kommet tilbage til Byen for et Kvarter, siden. Maa jeg spørge, hvorfor De saa gerne vil tale med mig? Jeg haaber ikke, der er noget i Vejen?"

„Ikke noget alvorligt," svarede han. „Jeg ønskede kun at raadføre mig med Dem om en Sag, der vedrører Blakes Ejendom. I Gaar Aftes havde jeg Besøg af et Menneske, som sagde, at De havde raadet ham til at henvende sig til mig. Han paastod, at han havde været min unge Klients Kompagnon i den Minespekulation i Argentina, som vi en Gang hørte saa meget om. Han sagde, at han havde været hos Dem for et Par Dage siden, men at De ikke kunde hjælpe ham til nogen Oplysning. Saa vidt jeg kan se, vil han meget gerne finde Godfrey Blake, og det er for at faa noget at vide om det, at jeg har været hos Dem."

„Er det den Mand, De vil vide noget om?"

„Ja, det er denne Mülhausen," sagde han, idet han saa' paa et Visitkort.

„Hvis han siger, at det er mig, der har sendt ham til Dem, saa er han en uforskammet Slubbert," svarede jeg ivrigt. „Det har jeg aldeles ikke gjort. Jeg véd ikke det allermindste om ham, undtagen at han har besøgt mig og fortalt mig det samme, som han efter al Sandsynlighed har fortalt Dem; men hvis De ønsker at vide, hvad jeg tror om ham, saa vil jeg sige, at jeg ikke tror ham over en Dørtærskel. Der er noget mystisk ved hele denne Sag, noget, som jeg er vis paa i høj Grad vedrører Godfrey Blakes Velfærd."

„De forbavser mig," sagde Sagføreren, idet han satte sig igen og tog Brillerne paa for at se paa mig. „Maa jeg spørge, hvad Grund De har til at se saa alvorligt paa Sagen?"

Jeg fortalte ham alt, hvad der var hændet, medens han sad rank i sin Stol og lyttede med et ganske udtryksløst Ansigt. Han lod Albuerne hvile paa Stolens Arme, holdt Hænderne foldede og bankede med Fingrene imod hinanden. Hans staalgraa Øjne saa' paa mig under de buskede Bryn, og det var klart, at han omhyggeligt vejede hvert Ord, jeg ytrede. Da jeg var færdig, saa' han et Øjeblik i Tavshed paa mig.

„Ja, der maa jo stikke noget bag ved det," bemærkede han, som om han talte til Lysestagen og ikke til mig. „Jeg er enig med Dem om, at vi maa være bange for, at der er hændt Blake en eller anden Ulykke, og denne Mülhausen kan jo takke sig selv for, hvis vi har Mistanke om, at han véd mere, end han siger. Sagde De ikke, at Kaptajn Morgrave stod tidligt op derude paa Burwell Gaard for at besøge denne Mand?"

„Han stod op Klokken otte," svarede jeg. „Jeg véd det, fordi jeg laa i Værelset ved Siden af."

„Og da De kom til Landsbykroen, havde han en Sammenkomst med denne Mand?"

„Ja, og da jeg traadte ind i Gæstestuen, var han optaget af en ivrig Samtale med ham."

„Det maa have været en meget vigtig Sag, siden de mødtes saa tidligt," sagde Vargenal; „for jeg har god Grund til at vide, at Richard Morgrave er et af de dovneste Mennesker, der er til."

„Det interesserer mig at høre," sagde jeg, „jeg vil gerne vide saa meget som muligt om denne Mand. Siden De har kendt ham saa længe, maa De jo ogsaa kende hans Karakter."

Den gamle Herre kneb sine tynde Læber sammen.

„Ja," svarede han meget langsomt, „med Undtagelse af to Mænd, hvis Navne jeg ikke behøver at nævne, kan jeg maaske sige Dem mere om det Menneske end nogen anden."

„Vil De saa ikke gøre det?" sagde jeg.

„Jo. For det første er han eneste Søn af William Morgrave til Belvington i Northumberland og hans Hustru Martha, der, som De maaske véd, var Constantine Blakes eneste Søster. Aaret før Richard blev myndig, døde hans Fader, og han arvede en pæn lille Ejendom Nord paa og en anden midt i Landet, tilligemed en £ 30,000, der var godt anbragte. Fire Aar efter at han havde arvet sin Fader, døde hans Moder, og han fik £ 20,000 til. Tre Aar senere var der ikke en Hvid tilbage af de £ 50,000, og da de Ejendomme, han besad, var prioriterede op til Skorstenen, saa døde meget passende en gammel Tante, som efterlod ham £ 5000; de gik samme Vej som de andre, men i Halvdelen af Tiden. Omstændighederne tvang ham derefter til at træde ud af Hæren uden det bedste Skudsmaal, og saa gik det efterhaanden mere og mere ned ad Bakke med ham.

„Han henvendte sig derefter om Hjælp til alle sine Venner. Nogle var villige nok, andre hjalp ham kun for hans Families Skyld. De, der gjorde det, fik aldrig deres Penge igen, og de, der ikke gjorde det, havde god Grund til at lykønske sig til at have bedømt hans Karakter saa rigtigt. Paa den Tid kneb det meget haardt for ham, og de Planer, han lagde for at faa tilstrækkelig store Summer til at holde sine Kreditorer fra Livet, stemmede undertiden næppe overens med en Gentlemans Tanker. Ved saadanne Lejligheder maatte jeg for Familiens Skyld trække ham op af Moradset; det var ikke nogen behagelig Opgave, men det maatte gøres. Undertiden var han taknemmelig, men naar jeg til andre Tider tillod mig at advare ham og gøre ham Forestillinger, bandede han og skældte mig Huden fuld. Saa ringede jeg paa min Tjener og lod ham vise ud. Tilsidst kom han i en frygtelig Forlegenhed og maatte forlade England med mindre end fire og tyve Timers Varsel. Hvor han rejste hen, var der ingen, der vidste, men Familien blev i alt Fald ikke generet af ham før to Aar efter, da han viste sig igen og saa' noget ældre og mere soigneret ud, men ellers var omtrent ligesom før. Det er virkelig Synd, at saadan en Fyr skal arve Godset, hvis den unge Godfrey er død, men jeg antager, at

der ikke er andet at gøre for Familien end, hvad de saa ofte før har gjort, nemlig finde sig i det."

„Ja, endnu er da Ejendommen ikke tilfaldet ham," sagde jeg med et Udbrud af Utaalmodighed, der fik Vargenal til at studse og stirre forbavset paa mig. „Men det skal ikke vare længe, før vi véd, hvorledes Sagen virkelig forholder sig."

„Hvad mener De?" spurgte han. „Jeg forstaar Dem ikke helt."

„Jeg mener, at der skal gøres en Ende paa det Spørgsmaal, om Godfrey Blake er død eller ikke," svarede jeg. „Med andre Ord: han maa findes, eller hans Død saa klart bevises, at der ikke mere kan være Tvivl om den."

Den gamle Sagfører tog Brillerne af Næsen og pudsede dem eftertænksomt, og jeg syntes, der laa et Skær af et Smil om hans Mund.

„Maa jeg spørge, hvem der skal rejse til Verdens Ende for at udføre dette herkuliske Arbejde?" spurgte han et Øjeblik efter.

„Det skal jeg," svarede jeg. „Jeg har besluttet at rejse ud og søge efter ham."

„Ja saa!" sagde han med en irriterende Ro. „Jeg er bange for, at det bliver en lang og besværlig Opgave."

Der var et Udtryk i hans Ansigt, som fik mig til at tænke, at han syntes, der var noget latterligt i den Forestilling, at jeg skulde kunne gøre nogen Gavn ved at søge. Hans Opførsel sporede min Forfængelighed, og jeg blev enig med mig selv om, hvorledes jeg vilde optræde.

„Jeg rejser til Sydamerika paa Torsdag," sagde jeg. „Saa anstiller jeg Undersøgelser i Buenos Ayres og i Minerne, og hvis jeg ikke kan faa tilstrækkelig Underretning dér, sejler jeg til de forenede Stater og prøver min Lykke i New York, Chikago og San Francisco. I det hele taget vil jeg høre mig for i enhver By, hvor Blake har opholdt sig."

„Saa har De vist en hel Del interessante Eventyr at fortælle os, naar De kommer tilbage," svarede Vargenal tørt, „naturligvis forudsat, at De kommer tilbage. Jeg for mit Vedkommende venter at høre, at vor interessante Ven, Mülhausen, har fulgt Dem og skaaret Halsen over paa Dem fjorten Dage efter, at De er kommet til Argentina. Men alvorlig talt: har De ikke taget denne Beslutning lidt for overilet? Sidste Gang jeg saa' Dem, tænkte De slet ikke paa det. Naa, det er sandt, jeg glemte, at De har været paa Burwell Gaard, kort sagt, jeg mener, De har truffet Mildred Blake."

Jeg følte, at jeg blev ildrød helt op til Haaret.

Om Vargenal mærkede det, kan jeg ikke sige. Han gjorde i alt Fald ingen Bemærkninger, og jeg var ham meget taknemmelig for hans Tavshed.

„Og maa jeg spørge, hvem følger med Dem?" spurgte han efter en lille Pavse. „De vil da vel ikke rejse alene?"

Nu skulde jeg forbavse ham. Jeg vilde lade en Bombe falde i hans Lejr til Gengæld for den, han havde sendt ind i min.

„Frøken Blake og hendes Selskabsdame, Frøken Priscilla, tager med mig," svarede jeg.

Han sprang hurtigt op.

„Det var som Satan," sagde han.

„Nej, hans sataniske Majestæt hører ikke med til det Selskab.

„Vil De virkelig bilde mig ind, at Mildred Blake og Priscilla Hemp følger Dem ud paa denne vilde Jagt?"

„Ja, det blev aftalt i Gaar, og derfor kommer jeg til Dem i Aften."

„Ja, saa kan jeg ikke sige Dem andet, end at De allesammen er gale, vanvittige, splittergale, og at De burde indespærres i Bedlam!" Der var et humoristisk Glimt i hans Øje, medens han vedblev: „Hvorfor De er saa ivrig efter at rejse, det kan jeg indse, og jeg misunder Dem, min Sandten! Hvis jeg var en ung Mand, vilde jeg gøre det samme selv; men De skal se, Priscilla Hemp vil være en Hindring. Denne gamle Kvinde har en Begærlighed efter at lære noget, som vilde drive selve Sokrates i en tidlig Grav. De vil næppe tro mig, naar jeg siger, at sidste Gang jeg var paa Burwell, fik hun fat i mig efter Middag og bad mig om at beskrive hende de Begivenheder, der førte til Reformlovens Vedtagelse, og den Virkning, den har haft paa vor Profession. Hvad skal man gøre med saadant et Fruentimmer? Naa, men mener De virkelig, at Frøken Blake og hendes Selskabsdame følger med Dem paa Torsdag?"

„Ja," svarede jeg, „og Frøken Blake bad mig om at sige til Dem, at hun vilde være Dem meget taknemmelig, hvis De vilde træffe de nødvendige Anstalter, for at Burwell Gaard kunde blive ordenlig styret, medens hun er borte."

„Det skal jeg," svarede han, „og jeg maa sige, jeg har stor Lyst til —"

Han standsede pludseligt, gemte Hænderne under Frakkeskøderne og gik i et Minut op og ned uden at tale. Saa standsede han og saa' paa mig med sammenknebne Læber og Brillerne skubbet helt op i Panden, som han havde for Skik, naar han grublede.

„Cuthbert Brudenell," sagde han, „jeg har altid holdt af Dem, som De véd, og vi er kommet godt ud af det sammen, selv om De til Tider har anset mig for et tørt gammelt Mammutdyr. Ikke et Ord, før jeg er færdig! Nu har jeg fattet en Beslutning, og til Gengæld for Deres gode Kammeratskab vil jeg vise Dem den største Tjeneste, jeg nogen Sinde har vist Dem; med andre Ord: jeg vil tage med Dem og hjælpe Dem med at søge efter Godfrey Blake."

„De vil Pokker!" udbrød jeg overvældet, og saa tilføjede jeg med et bedrøvet Ansigt: „Hvem har bedt Dem om det?"



„Ingen," svarede han roligt. „Det er maaske netop Grunden til, at jeg vil med. De trænger til en, der kan passe lidt paa Dem og tage sig af Dem. Jeg har længe villet tage mig en Ferie og tænkte halv Vejs paa at tage en Tur til Australien næste Maaned, for selv større Fossilier end jeg trænger undertiden til Forandring. Og hvem ved," han puffede mig mellem Ribbenene med en Finger, „om De ikke lejlighedsvis kan være glad ved en Ven, der kan tage sig lidt af Priscilla Hemp, skønt jeg maa sige, den Ven fortjente næsten at blive Ridder af Victoriaordenen for den Sags Skyld."

Jeg vidste ikke, om jeg skulde være glad eller vred over den gamle Fyrs Forslag; men det var klart, at det var alvorligt ment.

„Naa," sagde han, efter at han et Øjeblik havde set lidt spændt paa mig, „sig mig nu, om De for Deres Vedkommende synes om, at jeg hører med til Selskabet?"

„Ja naturligvis," svarede jeg hurtigt, „det vil sige, hvis Frøken Blake ikke har noget imod det; men jeg tror nok, jeg véd, hvad hun vil sige, naar hun hører det."

„Hvad tror De, hun vil sige?" spurgte han.

„Ja, nu maa jeg gaa," sagde jeg og lod, som om jeg ikke havde hørt hans Spørgsmaal. „Jeg skal se ind til Dem i Morgen tidlig omtrent ved Ellevetiden, saa kan vi tale mere grundigt om Sagen. Farvel!"

Men Vargenal vilde ikke lade mig slippe bort, uden at jeg besvarede hans Spørgsmaal, og han holdt mig i Knaphullet.

„Nej, vent lidt, Brudenell," sagde han, „De har ikke sagt mig, hvad De mener, Frøken Blake vil sige om, at jeg ledsager Dem."

„Naa ja, siden De endelig vil have det; jeg tror, hun vil sige at det vil glæde hende meget, at De følger med, paa én Betingelse, kun én eneste."

„Hvad er det?"

„At De lover, at De hver Morgen ofrer to Timer paa den Opgave at underholde Frøken Priscilla."

„Det var som Pokker! Saa bliver jeg nødt til at tage et stort Konversationsleksikon med mig," svarede han. medens jeg sagde Farvel og skyndte mig ned ad Trappen.

Jeg forlod Kontoret og gik og grublede over den gamle Sagførers Beslutning om at ledsage os, og først da jeg var lige over for Holborn Restaurant, huskede jeg, at jeg havde lovet Frøken Blake straks at lade hende vide, om jeg havde truffet Vargenal eller ikke. Hvorfor skulde jeg ikke telegrafere? Der var jo en Telegrafstation paa den anden Side af Gaden. Jeg skyndte mig derover, men da jeg naaede Døren, løb jeg lige i Armene paa en Mand, som havde skyndt sig langs med Fortovet i den Retning, jeg hidtil var gaaet i. Han maa have genkendt mig, for han standsede pludselig med et lille overrasket Udbrud og forsøgte saa at smutte bort. Men Lyset fra Lygten straalede lige ind i Ansigtet paa ham, og jeg kendte straks Mülhausens modbydelige, abeagtige Kammerat. Jeg blev umaadelig forbavset. Jeg stod et Øjeblik stille, som om jeg var rodfæstet til Stenbroen, altfor overrasket til at kunne sige noget. Jeg vilde have svoret paa, at denne Mand var en halvhundrede engelske Mil herfra i en lille Landsbykro. At jeg nu traf ham her, øjensynligt paa Spor efter mig, det tog næsten Vejret fra mig. Jeg vilde tiltale ham; men før jeg kunde gøre det, var han forsvundet ned i en mørk Sidegade, saa jeg maatte opgive at faa fat i ham, og jeg gik derfor ind i Kontoret og telegraferede. Da jeg kom ud igen, saa jeg mig omhyggeligt om for at være vis paa, at jeg ikke længer blev udspioneret, og saa prajede jeg en Droske og lod mig køre til min Restaurant.

Da jeg næste Morgen besøgte Vargenal, fandt jeg ham i Færd med at tage til Burwell. Jeg fortalte ham om mit mærkelige Møde den foregaaende Aften og om den Mistanke, jeg nærede.

„Vil De stadig følge med os til Sydamerika?" spurgte jeg saa.

„Ja," svarede han, „det vil sige, hvis Frøken Blake ikke har noget imod det. Det har *De* vel ikke?"

„Nej," svarede jeg, for jeg havde overvejet Sagen. „Jeg vil kun være altfor glad ved Deres Hjælp; jo flere, der er med til denne Sag, des bedre, og det vilde overraske mig meget, hvis det ikke skulde lykkes os at finde Godfrey Blake. Hvad mener De?"

„Vi vil gøre vort bedste," svarede han alvorligt, „mere kan vi jo ikke gøre. Men nu maa jeg af Sted. Saa snart jeg kommer tilbage, skal jeg lade høre fra mig."

Da jeg kom hjem efter Middag, laa der et Brev paa mit Skrivebord. Det lød som følger:

„Kære Hr. Brudenell.

„Hr. Vargenal er lige ankommet. Han har gjort et meget overraskende Tilbud. Jeg kan næppe tro det, men det lader til, at han virkelig vil være med paa vor Opdagelsesrejse efter Godfrey. Hans Hjælp vil naturligvis være uvurderlig for os, og da jeg antager, De ikke har noget imod det, er jeg gaaet ind paa hans Forslag. Han vil straks træffe de nødvendige Forberedelser til at rejse og tager Billetter til os. Jeg behøver ikke at sige, at jeg længes efter at komme af Sted.

„Vi betragter naturligvis Dem som vor Fører paa Ekspeditionen.

„Deres taknemmelige Veninde
Mildred Blake.

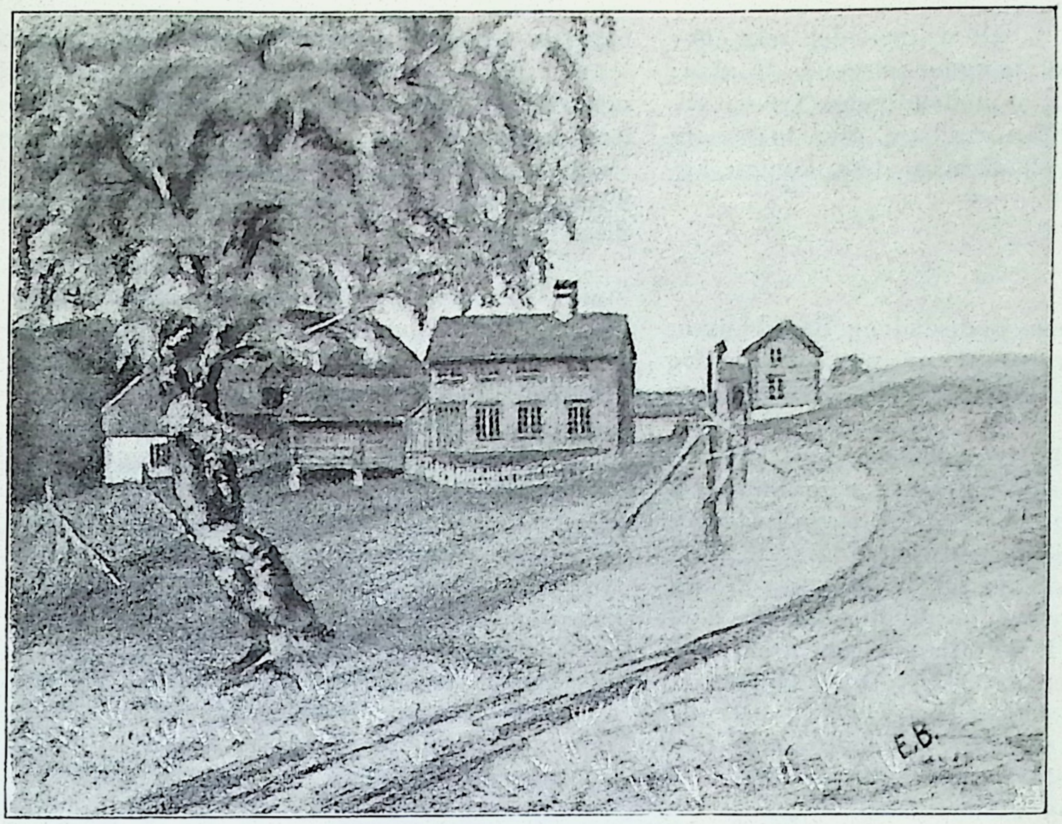
„Dette mærkelige Menneske, Mülhausen, besøgte mig igen i Morges. Han synes at have en Idé om, at vi vil prøve paa at finde Godfrey, og før han gik, spurgte han, om det var Tilfældet, og om han maatte ledsage os. Jeg tænkte paa Deres Raad og svarede, at jeg ikke kunde modtage hans Tilbud, før jeg havde raadført mig med Dem."

Et Minut efter, at jeg havde læst Efterskriften, var jeg paa Vej til Telegrafstationen, hvorfra jeg afsendte følgende Depeche:

„Blake,
Burwell Gaard, Burwell.

Afslaa Tilbud omtalt i Efterskriften, Forklaring senere. — Brudenell."

Fortsættes.



Bjørnstjerne Bjørnsons Fødested.

Bjørnsons og Ibsens Fødesteder.

Om sin Fødeegn fortæller Bjørnstjerne Bjørnson selv:

Bjørgan var fordum Præstegaard i Kvikne Præstegæld i Dovrekæden. Gaarden ligger højt oppe, ganske for sig selv; jeg stod som liden Gut paa Bordet i Dagligstuen og saa ned i Dalen med Længsel efter dem, som der om Vinteren rendte paa Skøjter langs Elven eller om Sommeren legede paa Volden. Bjørgan laa saa højt, at der ikke vokste Korn, hvorfor Gaarden ogsaa nu er solgt til en Schweizer, og Præstegaard købt i Dalen, hvor det dog er lidt ligere. Vinterens Komme paa Bjørgan var sørgelig tidlig! En Ager, som Fader i en varm og tidlig Vaar forsøgsvis havde tilsaaet, laa en Morgen gemt af Sne; det slagne Hø kunde faa en Snebyge i Stedet for et Regnskyl, og naar nu Vinteren vokste! Kulden blev saadan, at jeg ikke turde tage i Gadedørens Dørklinke, fordi Fingrene sved paa Jærnet. Min Fader, der var barnefødt i Land ved Randsfjorden og saaledes ret hærdet, maatte dog ofte køre med Maske for Ansigtet til det fjerne Annex. Det knirkede og skreg i Vejene, naar én kom gaaende, og kom flere, blev det til skærende Larm. Sneen laa ofte jevnhøj med andet Stokværk i den svære Bygning, mindre Udhuse snede helt ned, Bakker, Buske og Gærder udjævnedes, et Snehav bredte sig med Topper af høje Birketræer svømmende i Bølgning efter Stormen, der hist havde hulet, her sammenjaget. Jeg stod paa Bordet og saa Skiløbere fare nedover fra os mod Dalen, jeg saa Finner komme med sine Rensdyr fra Rørosskoven susende ned over Fjeldene og opover igen til os.

Kviknedølen skal i senere Tider have vokset frem til et oplyst, fermt Folk; men den Gang var Kvikne Kald et af de mest ilde omtalte i Landet. For ikke saa langt tilbage havde en Præst maattet føre Pistoler med til Kirken, en anden kom hjem fra sin Kirketur og fandt alt sit Bohave knust eller ituslidt af Mænd, som havde været sværtede i Ansigtet og næsten havde skræmt Livet af hans Hustru, der var ene hjemme. Den sidste Præst havde flygtet derfra og bestemt nægtet at vende tilbage. Kaldet havde netop været præstløs i mange Aar, da Fader — kanske netop derfor — fik det; thi man troede ham i Stand til at andøve en Baad i Storm.

Jeg husker endnu tydelig, hvorledes jeg en Lørdag Morgen paa alle fire holdt paa at klyve op ad Trappen til Kontoret, fordi den var islagt efter Vaskningen, og var ikke kommen mange Trin, da et Brag og Brot oppe fra Kontoret jog mig forfærdet ned igen. Thi deroppe havde Bygdens Kæmpe paataget sig at ville lære den genstridige Præst Folkets Skik, men fandt til sin Skræk, at Præsten først vilde lære ham sin. Han kom saaledes ud af Døren, at han lod sig falde Trapperne helt ned, samlede der sine forskellige Lemmer og fandt Gadedøren i fire Spring. Folket i Kvikne vidste ikke bedre, end at Præsten gav dem de Love, som kom fra Stortinget. De vilde saaledes forbyde ham at gennemføre Skoleloven; de undsagde min Fader, de samlede sig mandstærke i Skoleformandskabet for at hindre Forretningen med Vold. Trods Moders indstændige Bønner havde han taget derhen, og da ingen vovede at hjælpe ham med Skoledistrikter-

nes Inddeling o. s. v., gjorde han det selv efter bedste Skøn under Mængdens truende Torden; men da han med Protokollen under Armen gik ud, veg de, og ingen rørte ham. Man tænke sig min Moders Jubel, da hun saa ham komme kørende som altid. — — —

* * *

Om Henrik Ibsens Fødested og Barndomsaar skriver I. B. Halvorsen i sin udmærkede Bog om Digterens Liv og Forfattervirksomhed blandt andet:

Det var et forholdsvis velstaaende Hjem, i hvilket Henrik Ibsen saa Lyset som Familjens førstefødte den 20. Marts 1828. Hans Fødested, der brændte ved Skiens store Brand i Avg. 1886, var en Gaard ved Torvet, Stockmanns Gaard, som den den Gang kaldtes, hvilken laa lige imod Kirkens Forside. I de Begyndelser til en Selvbiografi, som Ibsen har stillet til Raadighed for Jægers Skildring, tegner Digteren selv sit Fødesteds Omgivelser saaledes: „Tilhøjre for Kirken stod Byens Gabestok og tilvenstre laa Raadstuen med Arrestrum og „Daarekisten". Den fjerde Side af Torvet indtoges af Latinskolen og Borgerskolen. Kirken laa frit i Midten. Dette Prospekt var saaledes den første Vue over Verden, som fremstillede sig for mine Øjne. Altsammen Arkitektur; intet grønt; intet landligt Frilandskab. Men over dette firkantede Rum af Sten og Træ fyldtes Luften saa lang Dagen var, af dæmpet drønnende Sus fra Langefos og fra Klosterfossen og fra de mange andre faldende Vande, og gennem Fosseduren skar fra Morgen til Kveld noget, der lignede hvasse, snart hvinende, snart stønnende Kvindeskrig. Det var de hundrede Savblade, som arbejdede ude ved Fossen. Naar jeg siden læste om Guillotinen, maatte jeg altid tænke paa disse Savblade". I Gaarden ved Torvet blev Familjen ikke længe boende, Faderen købte et større Hus, hvori de flyttede ind, da Ibsen var saa omkring fire Aar gammel, og i dette nye Hjem, en Hjørnegaard, som laa lidt højere oppe i Byen, blev der i de mange og store Stuer og Sale ført et meget selskabeligt Liv. Men Henrik Ibsen og hans Kammerater i Gutteaarene færdedes ikke meget inden Døre. Torvet var den naturlige Samlingsplads og Slagmark for Byens Ungdom, og omkring Kirken blev der ført mangen hidsig Kamp mellem Gutterne fra de to store Skoler, som laa der omkring; men da Ibsen ikke hørte til nogen af disse Skoler, var han, som derhos efter eget Udsagn i sin Barndom overhovedet slet ikke var stridslysten, for det meste kun til Stede som Iagttager ved disse Kampe.

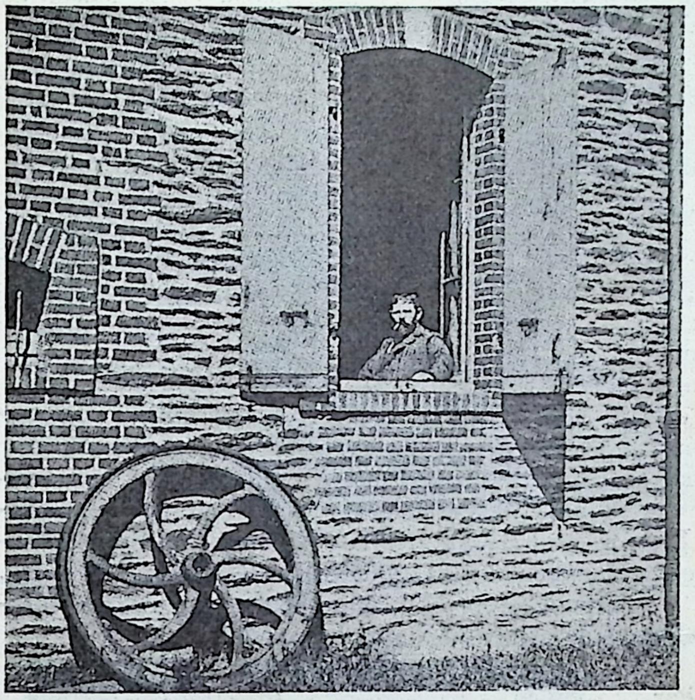
„For mig — siger han selv — laa der en langt større Tiltrækningskraft i den før omtalte Gabestok og i Raadstuen med alle dens formodede skumle Gaadefuldheder". Det grublende Barn, som saaledes stillede sig udenfor sine jevnaldrendes Gadekampe og sine yngre Søskendes Leg, fik snart ogsaa som den ældste i Hjemmet føle Livets Alvor nærmere ind paa sig. Da han var otte Aar gammel, maatte Faderen indstille sine Betalinger som Handelsmand, og efter Opgøret var der af den tidligere Velstand blot tilbage en liden Landejendom, Gaarden „Venstøb" udenfor Byen, hvor fra nu af Familjens daglige Liv i tarvelig og tilbagetrukken Stilhed artede sig ganske anderledes end i de gæstfri og gæstfyldte Storstuer i Bygaarden ved „Hundevadtbakken". Husets ældste Søn blev ikke livligere tilsinds ved



Henrik Ibsens Fødested i Skien (Huset nærmest Kirken).

denne Forandring i Forældrehjemmets Vilkaar. Han stængte sig inde i et lidet Aflukke med nogle gamle Bøger, han havde faaet fat i, syslede med Tryllekunster, med Blyant og Farveskrin og med et Dukketeater, hvis Figurer han selv udførte i Pap, dekorerede og grupperede i scenisk Arrangement, men den eneste Friluftsfornøjelse han efter Søsterens Meddelelse syntes om, var at bygge Fæstninger og Borge, som han, saasnart de var blevne færdige, igen stormede og ødelagde sammen med en yngre Broder. —

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



Advokat Labori, som under Processen havde taget Ophold i en Afkrog i Rennes.

Journalisterne oversvømme Byen Rennes, allevegne paa Jagt efter originale Situationer, alle væbnede med en Fotografikasse, som ingen celebre Personligheder undgaar. Hvad nytter det Labori at trække sig tilbage til en af Byens Afkroge for at faa Ro til sit Arbejde, Journalisten opdager ham dog og et Par Dage efter præsenterer han ham for sit Blads Læsere, siddende i nogle for den berømte Advokat højst besynderlige Omgivelser.

— — —

Naar Labori fra dette sit ellers fredlyste Opholdssted traadte ud paa Gaden i Rennes, kunde han ikke længer vide sig sikker. Fanatismen laa paa Lur efter ham og ventede blot paa en gunstig Lejlighed til Udførelsen af den Niddingsdaad, for hvilken Dreyfussagens ædle Forkæmper i Mandags Formiddag segnede til Jorden.

* * *

I den østrigske Landsby Eibesthal er man i Lighed med hvad der finder Sted i Oberammergau begyndt at opføre Passionsskuespil, som vinder stor Tilslutning fra hele Omegnen.

Disse Passionsskuespil omfatter 15 Scener af Frelserens Liv og Død. Imellem de enkelte Optrin synger de store Kor, som forklarer Fremstillingerne. Man ser saaledes f. Eks. „Opvækkelsen", „Jesu Indtog i Jerusalem" og „Korsfæstelsen", som vort Billede genfremstiller.

120 af Byens Beboere medvirker og den ældste af dem er 72 Aar. Alle Hovedrollerne har to Fremstillere, som optræder afvekslende, for at undgaa uforudsete Hindringer. Alle de medvirkende er besjælede af beundringsværdig Iver og har ved aarelange Prøver uddannet sig til denne Ydelse. De betragter Opførelsen som en Art religiøs Handling.

Det var Ønsket om at faa Midler til at bygge en Kirke for, som vakte Passionsskuespillerne til Live, Skuespilhallen er en simpel Træbygning med Plads til 800 Mennesker. Scenen er stor og praktisk indrettet, og paa Dekorationer og Kostymer anvendes betydelig Kunst.



Passionsskuespil i Østrig: Jesu Korsfæstelse.



Bespisningen af Arbejdsløses Børn og Hustruer paa Trinitatis Kirkeplads.

Af Dagens Krønike.

DEN Nødstilstand, som den store Lock-out har fremkaldt i adskillige Hjem og Tanken om, at ikke alene Mændene, de direkte Deltagere i Kampen, men ogsaa Kvinder og Børn sikkert mange Steder har savnet det daglige Brød, har selvfølgelig gjort et smerteligt Indtryk paa alle, der har Hjerte i Livet, uden Hensyn til deres Opfattelse af Stridens Kerne.

Det er da ogsaa Mænd og Kvinder fra alle politiske og sociale Lejre, som har deltaget i de forskellige Velgørenhedsværker, Situationen har kaldt til Live.

Blandt disse indtager navnlig „Bespisningen af Arbejdsløses Hustruer og Børn" en fremtrædende Plads. Dette Værk stiftedes, da Lock-outen viste sig at trække i Langdrag, paa Initiativ af københavnske Typografer, som fik en Kreds af kendte Personligheder til at danne Komité og udsende Opraab.

Bespisningen blev hurtigt populær, idet selv Arbejdsgivere følte sig tiltalt af dens rent humane Tanke. Baade store og smaa Bidrag strømmede ind, selve de udelukkede Arbejdere glemte ikke at bringe deres lille Skærv, hver Gang de fik deres knapt tilmaalte Understøttelse af Fælleskassen.

Saaledes er der til nu samlet henved en Snes Tusinde Kroner, men det er jo heller ikke saa smaa Summer, der kræves, idet der daglig medgaar henved 500 Kroner.

Bespisningen foregaar i syv Lokaler — hvoriblandt fire Kommuneskoler — og omfatter daglig et Par Tusinde Mennesker, udelukkende Kvinder og Børn. Der serveres to Retter fortrinlig Mad, der kan skaffes til en Pris af 25 Øre for hvert Maaltid. I Begyndelsen uddeltes der gennem Bureauet og Fagforeningerne Enkeltbilletter, senere gik man over til at udstede faste Spisekort til to ugentlige Maaltider imod Bevis for, at Forsørgeren var arbejdsløs.

I Forbindelse med denne Bespisning har man uddelt ca. 500 Potter sød Mælk daglig til Ernæring af spæde Børn.

Det kan ikke skjules, at der fra Arbejdsgiveres Side har hævet sig Røster, som søgte at paapege det Meningsløse i saaledes at klappe med den ene Haand samtidig med at man slaar med den anden. Maaske er der i dette Ræsonnement en vistnok brutal Logik.

Men naar Hjertet har Ordet, kommer Logiken ikke langt med sine Indvendinger, og det kan til Tider være heldigt nok.

* * *

For 99. Gang holdt Nyborg Fugleskydningsselskab denne Gang sin Skydning. Næste Aar holder Selskabet 100 Aars Jubilæum, ved hvilken Lejlighed man forventer den høje Nærværelse af Hs. kgl. Højhed Kronprinsen. Siden Tronfølgeren som Løjtnant laa i Garnison i Nyborg, er det første Skud altid faldet for ham som før-



En Fuglekongeskive i Nyborg („Den bedste Gave, Fuglekongen kan frembære, er Billedet af ham, vi alle ære.")

ste Æresmedlem, og i 1890 var han Fuglekonge, i hvilken Anledning Hs. kgl. Højhed personlig samledes med Brødrene i Nyborg og skænkede dem et stort Sølvbæger. Senere er en Skive med hans Billede bleven ophængt i Selskabets Sal. Fugleskydningsdagen er Aarets største Festdag i Nyborg, og om Morgenen, naar Processionen med de smaa Prinsesser, bærende Sølvgevinsterne paa en Fløjlspude, Fuglekongen og Silkebanneret i Spidsen gaar ud til Christianslund, er Tilstrømningen paa Torvet vrimlende. Ude paa Pladsen gaar Skydningen livlig hele Dagen, hvis Helt i første Række er den rigt dekorerede Fuglekonge. I Aar var det Byens Kæmner, Hr. Fløjstrup, som sad inde med Værdigheden.

* * *

Dameløb er Cyklebanernes nyeste Tiltrækningsmiddel og præsenteredes her til Lands ved Klubben „Cyklisten"s Jubilæumsløb i forrige Uge. Der var — til en Pris af 500 Kr. pr. Stk. — indforskrevet fire franske Dame-Professionals, hvoraf navnlig en udmærkede sig ved en lidet sportsmæssig Korpulence, en anden ved et kolossalt, ravnsort Haar — alle ved en gennemført Langsomhed.

Publikum behandlede Damerne med Høflighed, men under bestemt Tilkendegivelse af at det ikke ønskede Eksperimentet gentaget, og Klubben foretrak da at rette sig efter Folkedommen, hvorfor de lod Damerne rejse bort, medens Legen endnu var god og inden en Genoptræden havde ført Skandalen med sig.



Dameløb paa Cyclebanen.

Pigen fra Bevtoft: Frøken Ingeborg Krüger.

Hvem kender ikke den franske Heltinde „Pigen fra Orleans." — „Pigen fra Bevtoft" var ligesom hun en modig, patriotisk Kvinde, der har gjort sit Fædreland store Tjenester, og hvis Navn vil lyse i lange Tider i Danmarks Historie. — Nu da „Pigen fra Bevtoft" er død, venter hendes Gerning kun paa en Digter, der kan gøre den berømt for fjærne Slægter.

Ingeborg Krüger var en moden Kvinde, da den nationale Bevægelse i Fyrrerne vaktes og tog Fart. Danskhedens uforsagte Forkæmper i Nordslesvig, Hans Krüger, hendes Broder, var næppe bleven den Foregangsmand, han blev, hvis han ikke havde haft sin Søster ved Siden.

Hun var en mærkelig klog og tillige modig Kvinde, og hun ansporede Broderen baade til at modtage Repræsentationsudvalget og til at møde hin historiske Martsdag 1848 i Rendsborg.

Da Broderen i Krigens Tid maatte forlade Hjemmet og drage til Danmark, forblev hun hjemme og styrede alt, samtidig fulgte hun med Spænding Kampens videre Gang. Hendes behjærtede Optræden ved enhver Lejlighed overfor Fjenden, vakte overalt i Landet Sympati og Beundring. Det hændte mere end en Gang, at en fjendtlig Officer holdt hende en ladt Pistol for Brystet, uden at hun dog derfor vilde røbe, hvad hun vidste.



Ingeborg Krüger.

Hos Søster Ingeborg hentede Hans Krüger, som han selv har sagt, nogle af sine viseste Raad, og i vanskelige Forhold ønskede Krüger altid at raadføre sig med denne kloge og raadsnare Kvinde.

Ingeborg Krüger var selvskreven til at blive Ordfører for den Kvindedeputation fra Sønderjylland, der i Anledning af Kronprinsens Bryllup i 1869 overrakte en Hilsen og en Gave.

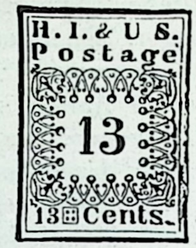
Den 28. April 1889 fyldte Ingeborg Krüger 70 Aar. I den Anledning modtog hun en Takkegave og en Adresse fra en Kreds af Sønderjyllands bekendte Mænd.



Hawaii (Værdi Lst. 740).



Cap det gode Haab.



Hawaii (Værdi Lst. 250).



Mauritius (Værdi Lst. 960).


Guiana (Værdi Lst. 1000).



Indien (Fejltryk).


Cashmir.



Guiana (Værdi Lst. 300).


Cashmir.

Frimærker, som repræsenterer Formuer.

„Gode Frimærker“ sagde en stor Autoritet for nogle Dage siden til Meddeleren, „ere de sikreste Papirer at anbringe sine Penge i. Det klareste Bevis for Sandheden af denne Paastand faas ved at kaste et Blik paa de stadig stigende Priser for det berømte blaa Mauritius.

For at indhente interessante Oplysninger angaaende de nuværende Marked Priser paa nogle af de sjældnere Varieteter af Frimærker, aflagde jeg et Besøg hos Mr. Philips, som er en af vore kyndigste Filatelister og Bestyrer af Samlerfirmaet Stanley Gibbons, Ltd.

Resultatet var overordentlig interessant, hvilket Gennemlæsningen af følgende Kendsgerninger vil bevise.

Der er to Varieteter af Mauritius fra 1847, en rød à 1 d. og en blaa à 2 d. Frimærket udmærker sig særlig, som Illustrationen viser, ved Ordene „Post Office“ paa venstre Side i Stedet for det mere almindelige „Post Paid“.

Paa Grund af dets Sjældenhed og den i alle Samfundsklasser tiltagende Interesse for at samle Frimærker, er Værdien af dette Frimærke stegen med rivende Fart.

Frimærkesamlingen i British Museum besidder et godt Eksemplar. Det blev købt for 15 Aar siden for den beskedne Sum af Lst. 70. Jeg siger beskedne, thi i 1887, da endnu et Eksemplar kom i Handelen, indbragte det Lst. 200, altsaa en Avance paa Lst. 130.

Dette var dog ingenlunde den højeste Pris, som det opnaaede. Den næste Omsætning af blaa Mauritius fandt Sted, da to Eksemplarer efter livlig Konkurrence ved Hammerslag tilfaldt Mrs. Stanley Gibbons for Lst. 680 — samme Pris, som betales for et Par udsøgte Fuldblodsheste. I 1897 fandt den sidste Omsætning af denne Varietet Sted, da to andre Eksemplarer skiftede Ejer for den anselige Betaling af Lst. 1,921.

Dersom man altsaa paa en eller anden Maade kan skaffe sig en blaa Mauritius 1847, kan man være sikker paa en Formue. Dog, saa vidt Samlere vide, findes der kun omtrent 23 Eksemplarer af de to Varieteter — 11 af den ene og 12

af den anden. — De fleste tro, at Mauritius er det sjældneste og værdifuldeste af alle Frimærker, dog heri tage de fejl. Mr. Philips tilkender British Guyana, sort paa magentarødt, fra 1856 denne Ære.

Ved en Fejltagelse, som hurtig rettedes, blev nogle af disse Frimærker mærkede „one" i Stedet for „four"; et Eksemplar, som viser denne Fejl, vil let indbringe Lst. 1000.

For Tiden véd man kun, at der eksisterer ét Eksemplar, og det findes i Paris. Det indtager en anset Plads i den udmærkede Samling, som tilhører M. Ferrary, Søn af den afdøde Hertuginde af Galliera.

Den røde Varietet af dette Frimærke uden Fejlen er kun Lst. 25 værd. Den blaa vil efter Omstændighederne kunne indbringe fra Lst. 100 — 300.

De Hawaiske eller Sandwichøerne lod i 1851 udgaa et Sæt paa fire Slags Frimærker. Deres Værdi lød paa 2 cents, 5 cents og 13 cents, det sidstnævnte i to Varieteter. Det var lokale Frimærker af ringe Værdi, og de blev benyttede til at frankere Breve til San Francisko.

Det til 2 cents er det værdifuldeste. Firmaet Stanley Gibbons, som har haft Frimærke-Forretning i 40 Aar, har kun forhandlet to Eksemplarer. Det sidste, som solgtes, var et brugt Frimærke og indbragte Lst. 740. Samlingen i British Museum indeholder 2 Eksemplarer, de eneste i England. I de Forenede Stater findes 3—4, og i Europa 8. Foruden disse eksisterer der ingen.

De to Varieteter til 5 og 13 cents ere ikke saa værdifulde, skønt man kan være vis paa at faa en god rund Sum for dem. Et ubrugt 5 cents Frimærke har under almindelige Forhold en Værdi af Lst. 250, et brugt fra Lst. 80 til 100.

Et 13 cents ubrugt Eksemplar vil under almindelige Forhold indbringe Lst. 250, et brugt Lst. 75.

Et andet British Guyana Frimærke, som er meget værdifuldt, er den runde 2 cents Varietet, udgivet i 1851, der bærer Postmesterens Underskrift til Tegn paa dets Ægthed.

Der eksisterer kun 10 eller 11 Eksemplarer af dette.

De to af disse, der sidde sammen, og findes illustrerede paa den foregaaende Side, have en meget romantisk Historie. For fire Aar siden fandtes de af en gammel Dame, der boede i en lille Landsby udenfor Demerara. Stedets Præst bestræbte sig for at indsamle en Sum Penge til et Legat, og den gamle Dame, som vidste, at Frimærkerne havde nogen Værdi, skønt hun ikke anede hvor megen, bød Præsten dem og bad ham sælge dem og anvende det indkomne til Fondet.

Han solgte dem til et Medlem af den lovgivende Forsamling i Demerara for Lst. 205. Denne sendte dem igen til Mrs. Stanley Gibbons og Firmaet betalte ham Lst. 650 for Parret. Han fik paa den Maade en øjeblikkelig Indtægt af Lst. 445.

Men dette var paa ingen Maade den højeste Pris, som opnaaedes; inden tre Ugers Forløb solgte Stanley Gibbons dem i Tyskland til en bayersk Handlende for Lst. 780, og denne afhændede dem straks til en bekendt russisk Samler for Lst. 1000.

Man faar uvilkaarlig Medlidenhed med den oprindelige Finder. Mest sandsynligt er det dog, at hun den Dag i Dag er uvidende om deres virkelige Værdi.

Et andet Frimærke, som i de senere Aar er steget fabelagtig i Værdi er det, som kendes under Benævnelsen Cape of Good Hope fra 1861. Det er kendt af Samlere som et af Fejltrykkene fra 1861, af følgende Grund.

Lige før denne Fejl blev begaaet var den Beholdning af Frimærker, som Myndighederne havde ladet udkomme for Kolonien, sluppen op, og en Trykker paa selve Stedet havde faaet det Hverv at skaffe en midlertidig Forsyning.

Ved Trykningen begik han en Fejl, hvorved de 2 d. og 1 d. Frimærker blev sammenblandede. Følgen heraf var, at mange af 4 d. Mærkerne ved en Fejltagelse fik Tallet 1 d. og fik samme Farve, som var benyttet ved den tidligere Varietet.

I 1863 blev Eksemplarer med disse Fejl solgte til 4 sh. 6 d. Stykket. Nutildags indbringe brugte Eksemplarer med Lethed Lst. 60 til 70.

Mr. Phillips siger, at han kun har set ét ubrugt Eksemplar, og det solgtes for Lst. 500.

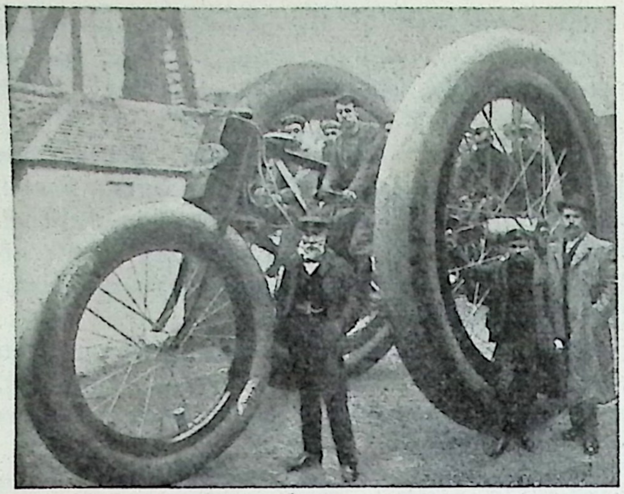
I Aaret 1866 lod Maharajahen af Cashmir et interessant Frimærke af indfødt Fabrikat udkomme. Det er den sjældneste Varietet af dem med indfødt Stempel, og er lavet af Rispapir ved de Indfødte i Jummoo.

Det findes i tre Værdier: $^1/_2$ Anna, 1 Anna og 4 Annas; de ere alle sjældne og have en Værdi af Lst. 30 til 40 Stykket. Vi kunne kun gengive to af disse Mærker, det til $^1/_2$ og det til 1 Anna.

Dette Frimærke er nu ude af Kurs, da Regeringen har anordnet Brugen af engelske Frimærker i Cashmir.

En morsom Fejltagelse hændte ved Fabrikation af et Frimærke, som i Aaret 1854 udgaves af den indiske Regering: paa alle Frimærkerne fra én Trykning var der vendt op og ned paa Dronningens Hoved. Det var et 4 Annas Frimærke, trykt i rødt og blaat.

Eksemplarer af det fejlfri Mærke kan købes for 5 sh., hvorimod et med omvendt Hoved er Lst. 150 værd, og der findes kun 20 Eksemplarer heraf.



En Kæmpe-Tricykle.

Mærkværdige Cykler.

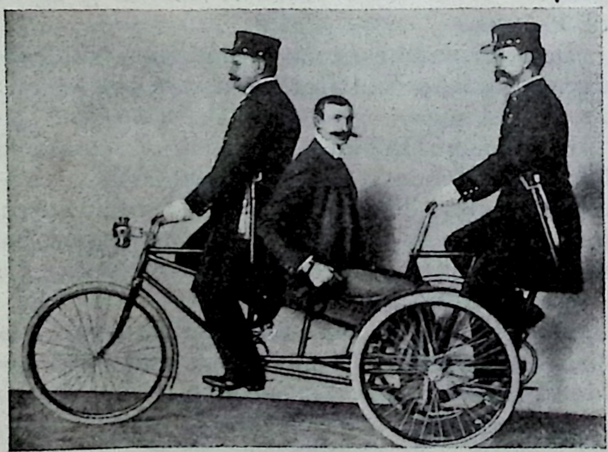
Cyclefabrikanternes Opfindsomhed bliver mere og mere forbløffende. For at skaffe sig det Navn og den Omtale, som inden for deres Branche er endnu nødvendigere end i anden moderne Forretningsvirksomhed, udspekulerer de de særeste Cykle-Skabninger, og disse Liniers Hensigt er da at gøre opmærksom paa de nyeste Fremtoninger, af hvilke nogle kun vidner om udmærket Sans for, hvad Reklamen fordrer, medens andre ogsaa har faaet praktisk Betydning ved at indføre Cyklen paa Felter, hvor man ikke tidligere havde tænkt sig at kunne drage Nytte af dem.

Det sværeste Cykle-Monstrum, som Verden vel har set, er den Mammuth-Tricycle, som vort første Billede viser. Behøver vi at sige, at kun en Yankee kunde undfange Ideen til at bygge saadan en Maskine. Den var blot lavet som Reklame for en Cykleforretning og den maatte skilles ad i alle sine Dele for overhovedet at komme ind i Butiken. Den blev dog ikke alene bygget til Beskuelse, men ogsaa til Kørsel, og krævede hertil 8 Mand for Pedalens Vedkommende og en for Styrets. De to Sidehjul er nemlig 11 engelske Fod høje og Styrehjulet 7 Fod højt, og hele Cyklekæmpen vejer op imod de 2000 Pund. Tiltrods for sin solide Bygning undgaar den ikke Punkteringer, hvis Helbredelse godt kan optage det meste af en Dag.



Den længste Cykle. (Anvendes paa et engelsk Blindeinstitut.)

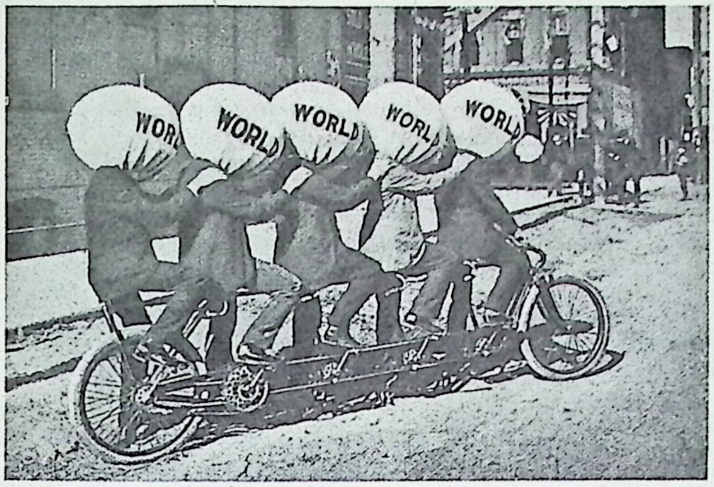
Efter den sværeste Cykle er det ikke mere end rimeligt, at vi præsenterer den længste. Den anvendes paa et stort engelsk Blinde-Institut, og ved Hjælp af denne besynderlige „Jern-Ganger“, som kan bære 12 Ryttere, kan da nu selv de, der vandre i Mørke, tage Del i den fornøjelige Sport. Kun er det ganske vist nødvendigt at en af de tolv — nemlig han, — der skal styre, er i Besiddelse af sit fulde Syn og hans Opgave er endda i dette Tilfælde særdeles vanskelig og ansvarsfuld.



Politipatrulje-Tricykle.

En anden ny Cykle, som har gjort Nytte i det praktiske Liv er den Politipatrulje-Tricykle, som er indført flere Steder i amerikanske Byer. Som man vil se af Billedet, tager Politimændene Plads paa For- og Bagsæde, medens Arrestanten anbringes i Midten og ikke kan forstyrre Farten, da han er bundet paa Hænder og Fødder.

Ret originalt var det Reklame-Paahit, som „World“-Bicyklens Fabrikanter havde. Paa Chikagos Gader satte de en Femmands-Cykle i Gang, for at vise, hvor liden Aarvaagenhed og Anstrengelse deres udmærkede Maskiner krævede fra Rytterens Side, skjulte de alle fem Mands Hove-



Reklame-Cykle.

der hver i sin Tøjhætte og lod dem i denne Udstyrelse ture omkring, først der i Byen og senere andre Steder i Verden. Til saadanne Reklame-Repræsentanter hører ogsaa den tykke Mand, der nylig var her i Byen, og hvis Livsopgave det er at bringe til Verdens Kundskab, at solidere Cykler end Fabriken „Clevelands" ikke eksisterer.

Det besynderligste Cyklefænomen er fremstillet paa vort sidste Billede, hvor to Personer har Plads ved hinandens Side med et Hjul paa 8 Fods Højde mellem sig, og et lille Styrehjul foran.



Cykle-Fænomen.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Overdyrlæge *Jens Christian Jensen*, Ridder af Db. og Dbm., er afgaaet ved Døden efter længere Tids Svagelighed. Han fødtes i Faaborg den 28. Oktober 1830 og kom 1853 til den kgl. Veterinærskole, hvor han 1856 underkastede sig den fuldstændige Eksamen med 1. Karakter, praktiserede saa i Faaborg til han i 1857 efter speciel Kaldelse af Regeringen tog til Island for at bekæmpe en der udbrudt Sygdom blandt Faarene. Med Dygtighed og Udholdenhed virkede han der et Aarstid. Da der nu manglede Midler til Sygdommens videre Bekæmpelse, hjemsendtes han og fik ved en glimrende Anbefaling Ansættelse som Dyrlæge i Arméen. I sin Stilling som Overdyrlæge ved Garnisonen i Aarhus har han ved sin samvittighedsfulde Udøvelse af sine Pligter vundet Overordnedes og Venners Agtelse og Kærlighed.



Overdyrlæge Jensen.

Provst *J. M. L. Hjort*, der fornylig er afgaaet ved Døden i Hjortebjerg Præstegaard paa Møen, spillede navnlig i Midten af dette Aarhundrede en betydelig Rolle som ivrig Deltager i de kirkelige Stridigheder herhjemme imod den fremtrængende Grundtvigianisme. Som Udgiver af „Ugeskrift for den evangeliske Kirke i Danmark" leverede han mange dygtige Bidrag i Striden; men ogsaa paa Salmebogsomraadet lykkedes det ham paa Grundlag af sin egen store Samling af Salmeliteratur at levere en Kritik, der i meget falder sammen med langt senere Synspunkter. I den i 1854 nedsatte Kirkekommission var han Sekretær, og han har besørget et Par Udgaver af Alterbogen. Ligeledes har han i de kirkelige Blade og „Dagbladet" skrevet en Række Artikler, der vidne om en højtbegavet Aand.



Provst Hjort.

Den Afdøde var født i Ribe 1824, blev Student fra Metropolitanskolen 1842 og Kandidat 1848. Efter at have været Lærer ved forskellige Skoler blev han Sognepræst i Tønder, men i 1864 afsatte Prøjserne ham, og Aaret efter modtog han Udnævnelse til Sognepræst i Elmelunde paa Møen. Han var fra 1880 tillige Provst for Baarsø og Møenbo Herreder og dekoreret med Ridderkorset og Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Skolens Mænd.

Emil Sauter har fra Lærerbevægelsens første Tider hørt til dens ivrigste Talsmænd. Vore Almueskolers elendige Indretning, de gammeldags Lokaler, den slette Hygiejne og det lige saa slette Skolemateriel oprørte ham, og han begyndte en energisk Kamp for en Forbedring af alle disse Forhold.



Museumsbestyrer Sauter.

De fortrinlige ydre Betingelser, hvorunder vore Folkeskoler nu arbejder, skyldes i væsentlig Grad Sauters Virksomhed. Som et synligt Vidnesbyrd herom staar nu „Dansk Skolemusæum", som Sauter har stiftet, og hvis Bestyrer han nu er, efter at han i en fremrykket Alder har taget sin Afsked som Lærer i Nærheden af København.

Sauter er Ridder af Dannebrog.

Et Navn, som i sidste Uges Skolemødedage var paa alles Læber, er *Joakim Larsens*. Som Formand for Danmarks Lærerforening har han i de faa Aar, hvori han har virket siden 1893, utrættelig talt sine Standsfællers Sag, og nyder derfor deres ubegrænsede Tillid.

Elliot Kirckhoff Joakim Larsen er en Lærerson fra Falster, født i Nykøbing 23. Maj 1846. Han blev dimitteret fra Jonstrup 1865 og har siden den Tid været Lærer paa Frederiksberg, fra 1885 Skoledirektør over hele denne store Kommunes Skolevæsen.



Skoledirektør Larsen.

Larsen har udgivet et dygtigt historisk Skrift „Bidrag til den danske Folkeskoles Historie 1784—1818", desuden flere Skrifter om Lærerforhold, og en Række meget benyttede Skolebøger.

Kaninavlens Fremme.

„Foreningen til Kaninavlens Fremme i Danmark", for hvilken Hds. kgl. Højhed Prinsesse *Marie* er Protektrice, afholder i disse Dage sin femte store Udstilling.

Vi bringer hosstaaende Billede af Foreningens Formand, Redaktør *Jul. Schiøtt*, hvis Kærlighed til de smaa i Samfundet og uegennyttige Arbejde for alt, hvad der er til Gavn for dem, er alle bekendt, har været Formand for Foreningen lige siden dens Stiftelse. Den samme ideelle Begejstring, som fører hans mangeartede Interesser frem til resultatrig Sejr, bragte ham i 1895 til at paatage sig det store Agitationsarbejde for at gøre de frugtbare Kaniner populære som Husdyr.



Redaktør Jul. Schiøtt.

Den nu aabnede Udstilling er den største og tillige interessanteste Foreningen hidtil har afholdt. I en Grad som det ingensinde tidligere har været Tilfældet har de mange Smaaopdrættere meldt Tilslutning til Udstillingen. Kaninholderne findes over hele Landet og blandt de fattigste Folk. Thi Kaninen er de Fattiges Husdyr. Den, der kan holde en Gris og en lille Flok Høns er en Matador i Sammenligning med Flertallet af Kaninholderne, der hverken have Plads eller Raad til at holde de større Husdyr. I Belgien have de fattige Fabrikarbejdere drevet Kaninavlen med ligesaa udmærkede Resultater, som samme Lands Bønder har opnaaet paa Fjerkræavlens Omraade. Ganske anderledes er Forholdet i England, hvor Kaninavlen drives af høje som lave, af de første som Sport, af de sidste til Nytte. Engelske Adelsmænd bygge til deres Kaniner pragtfulde Opholdssteder og eksperimentere ivrigt for at opnaa den højeste Rekord paa Dyrenes Ørelængde.

Zoologisk Have.

Medens det hinsides Atlanten er ret almindeligt i betydelige Stillinger at træffe ganske unge Mænd, er dette temmelig sjældent herhjemme. Om dette er et Fortrin for os eller ej, skal vi ikke her komme ind paa, men paa den anden Side kunde det vist nok gøre godt, om der var lidt rimelige Aldersgrænser for Folk, som langt ind i Oldingealderen sidder hen i Stillinger, der i vore Dage udkræve den Kraft og Energi, der er Ungdommens Særkende.

Johannes Madsen, Zoologisk Haves energiske Assistent, Hagenbecks Protégé, Kaninsagens dygtige Talsmand m. m., er en af Undtagelserne herhjemme. Født 1875 kom han 16 Aar gl. paa det frederiksbergske Fattigvæsens Kontor, hvor hans Foresatte var den senere saa sørgeligt navnkundige Hasselbalch. 1892-97 var han i Postvæsenets Tjeneste, som han forlod, da Udsigterne for Avancement var ringe. Som passioneret Kaninopdrætter kom han med blandt Forfatterne af „Landmandsbogen", stiftede „Foreningen til Kaninavlens Fremme," blev Leder af et Landboblad, og fik endelig i Fjor Ansættelse ved Zoologisk Have. Hans praktiske Sans og amerikanske Ihærdighed har gavnet Haven meget paa de Omraader, hvor den stod langt tilbage, særlig Reklamen. Johs. Madsen vil naa langt frem, naar han har levet endnu 24 Aar og lært at forene solid Udholdenhed med sine ubestridelige Evner i Retning af Energi og Kraft i Starten. Det er jo her i Livet Udholdenheden i det lange Løb — foruden en smuk Slutningsspurt — som giver Sejrens Palmer.



Assistent Joh. Madsen.

Slutningsspurten i hvert Fald vil Johs. Madsen sikkert vide at udvikle til Højde med Starten.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkommende Nummer af „Hver 8. Dag's Musik og Sang" indeholder: Nogle smaa Klaverstykker af *Asta Thorlacius:* „Uforsagt", *Olfert Jespersen:* Mazurka af Sommerrevyen: „Paa Livets Keglebane", *Emil Juel-Frederiksen:* „Gamle Sange" til Tekst af Johannes Jørgensen.

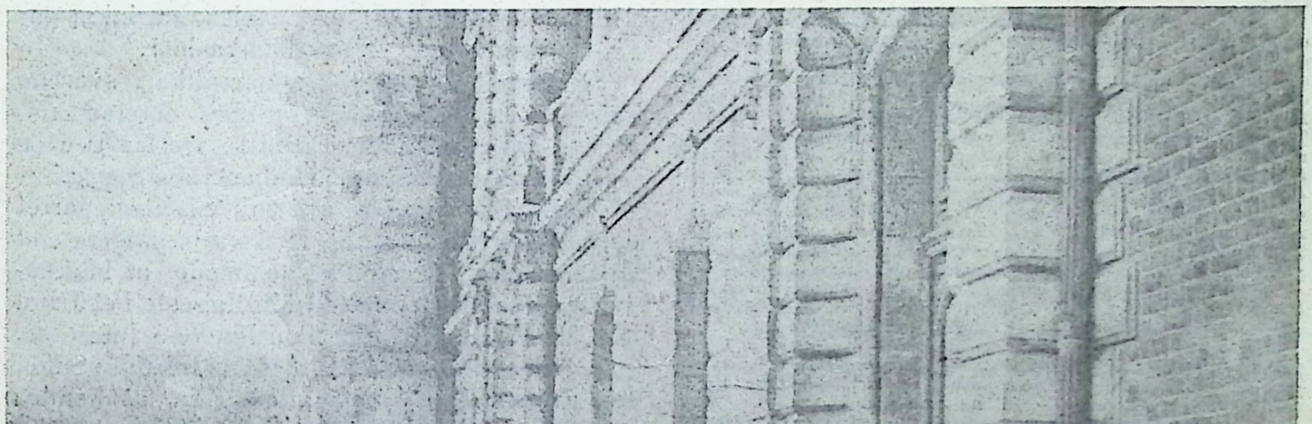
Den aldrig svigtende Aktualitet, som udmærker Musikbladet, staar naturligvis ikke tilbage, naar det gælder Sommerens mest aktuelle og eftertragtede Musik, Sommerrevuens Viser. Vi kunne da meddele vore Abonnenter, at vi i den nærmeste Tid bringer en af Sommerrevuens bedste Viser. Nummeret i Dag indeholder den over Revuens Melodier komponerede Mazurka: „Paa Livets Keglebane" af Hr. *Olfert Jespersen*, ligesom ogsaa Kvadrillen over Revuemelodierne alene vil fremkomme der i Bladet.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 48. Aargang 1898–1899. Søndagen den 27. Avgust. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Dreyfus ledsages paa Vej fra Retssalen til Fængslet.

Indianerpigen Marinka.

En Oplevelse i „The far west.“

Efterhaanden som de Hvide nedsatte sig i det nordvestlige Nordamerika, fortrængtes de der levende Indianerstammer fra de frugtbare Sletter til Bjærgene, der omgive disse. Undertiden fortrak Rødhuderne godvillig, men for det meste var det dog først efter haardnakkede og blodige Kampe, at de fandt sig i at blive fratagne det Land, som de kaldte deres. Den amerikanske Regering oprettede forskellige „Reservations“, der skulde tilhøre de fortrængte Indianere. Dog levede de i lang Tid for en stor Del udenfor dette, men saa snart en Hvid ønskede Landet, maatte Rødhuderne fortrække.

Colville Reservation bestaar af ret lave og vistnok uhyre guldrige Bjærge, der gennemkrydses af tre Dale. I Efteraaret 1886 gaves der dog de Hvide Tilladelse til at nedsætte sig i den største af de tre Dale, eller med andre Ord, næsten Halvdelen af deres Ejendom i Henhold til den amerikanske Regering fratoges Indianerne. Og det synes som om Regeringen i Løbet af et Aars Tid vil tage Resten ogsaa. Af de tre Dale er Sans-Poil langt den mindste, men den er tillige den mest guldrige, og for omtrent tre Aar siden gjorde Amerika det første Skridt til at fratage Indianerne Landet, idet Regeringen tillod de Hvide at søge efter det kostbare Metal — et Arbejde, som Indianerne ikke vilde have med at gøre, lige saa lidt som disse Naturbørn i det hele taget lide Arbejde. Det maa dog siges til Amerikanernes Ros, at de gjorde *noget* for at faa Indianernes Interesser for Arbejde vakt — de sendte et Par hvide Folk til „The Reservation“ for at lære Indianerne Agerbrug, men til ingen videre Nytte. Indianerne elske deres Jagt og Fiskeri og — deres Ledíggang for højt.

Den første Mine, der fandtes — Republic — solgtes af Opdageren, en fattig Miner, for 9 Millioner Dollars. Da dette rygtedes, begyndte en uhyre Indvandring, og nu tæller Byen Republic, der ligger omtrent to Mil fra Sans-Poil Flodens Udspring, alene 5,000 Indbyggere. Føjer man dertil de Minere, der campere oppe i Bjærgene, kan man ganske sikkert uden Overdrivelse anslaa Sans-Poil-Dalens Beboere til 10,000. Fra Republic til nærmeste Jernbanestation er 45 engl. Mil, saa det var paa Tide, at et Jernbaneselskab i Aar kom i Tanker om, at disse Mennesker kunde give en Jernbanelinje nok at bestille. Midt i Marts Maaned paabegyndte dette Selskab Opmaalingen af den projekterede Linje, der tilbødes mig en Plads, som jeg modtog med Glæde.

Indianerne ere selvfølgelig ikke „vilde“ mere. Det daglige Samkvem med de Hvide samt de ikke faa Skoler, der ere oprettede i alle Indianer-Reservations, har tildels civiliseret dem. Men samtidig hermed har de ogsaa mistet deres karakteristiske Udseende, Civilisationen med dens Whisky og Sygdomme har forarmet Indianerne, af hvilke de fleste nu ere nogle forhutlede Eksistenser, der tigge omkring hos de Hvide, hvem de tillige søge ved alle Midler at lokke til at give Whisky, der jo i Henhold til U. S. A. Lov ikke mere maa udskænkes til Rødhuderne.

Man kan dog endnu være saa heldig at træffe en ren Indianer med alle sin Stammes Karaktermærker, den rene dybe brune Farve, de smaa overordentlig velskabte Hænder og Fødder, den lave Pande, de skinnende mørkebrune, næsten sorte Øjne, den trodsige krumme Næse, de fremstaaende kraftige Kæber, den store, smukke, sanselige Mund og — for Kvindernes Vedkommende — det fyldige, kraftige Bryst. Men som sagt, de rene Indianere ere meget sjældne, og stor var derfor min Overraskelse, da jeg efter mere end to Maaneders Forløb saa to — en Mand og en Kvinde, der vare Indianere af reneste Vand.

De vare Søskende, Joe var 25 Aar og Marinka 19. De havde begge gaaet i Skole og talte Engelsk meget godt, nu havde de en Farm med ca. 100 Heste og sad godt i det. Begge vare de fortrinlige Ryttere og fortrinlige Skytter, og endnu havde det ikke hændet, at de vare vendte tomhændede hjem fra en Jagt. Den Indianer, der gav mig disse Oplysninger, meddelte mig tillige, at de efter hans og hans Bekendtes Mening levede sammen som Ægtefolk, men de vare meget indesluttede og kom slet ikke sammen med de andre af deres Stamme.

Jeg besluttede mig til at aflægge dette Par et Besøg. Hos de andre Indianere havde jeg altid været velkommen, men jeg følte straks, at det modsatte var Tilfældet her, ingen af dem besvarede min Hilsen, da jeg traadte ind i deres Telt, og Joes Ansigt fortalte mig tydeligere end Ord, at han helst ønskede mig ude af det hele Reservation eller i hvert Fald uden for hans Enemærker. For dog at lade, som jeg havde et Ærinde, spurgte jeg paa Engelsk Marinka, om hun vilde lave mig et Par Mokkasiner.

„Halocumtuks“ (Jeg forstaar ikke), svarede hun bestemt afvisende og jeg forstod nu, at hun ikke *vilde* tale Engelsk. Derfor gentog jeg mine Spørgsmaal paa Indianernes Sprog.

Næste Dag gik jeg atter til Søskendeparret og fandt da Pigen alene. Hun var venligere end Dagen før, og da jeg fortalte hende, at Mokkasinerne vare bestemte for min Kæreste i et Land 10,000 Mile borte, viste hun ligefrem Interesse. Hun vilde brodere dem med straalende Silke, saa at den blege Kvinde kunde se, at hendes mørkfarvede Søster ikke var helt uciviliseret. Samtalen gik flydende, men da jeg forsøgte at lede den hen paa hendes egne Forhold, stødte jeg paa en Klippe.

„Tal ikke om mig,“ sagde hun med Eftertryk.

Et Par Dage efter kom hun ridende til vor Camp med Mokkasinerne. Jeg vidste, at hun var en dygtig Rytterske, men jeg maa sige, at jeg ikke havde tænkt mig, hun kunde tage sig saa glimrende ud. Jeg gav hendes Hest et Par Haandfulde Havre og fulgte hende paa Vej hjem efter. Da vi nærmede os til hendes Telt, bad hun mig forlade sig, hendes Broder vilde blive vred, hvis han saa mig i hendes Selskab. Jeg syntes imidlertid at kunne forstaa, at hun satte Pris paa mit Selskab, men da jeg jo ikke kunde besøge hende i hendes Telt, foreslog jeg, at vi skulde mødes om Aftenen og tale sammen. Efter en kort Betænkningstid gik hun ind paa Forslaget.

Marinka interesserede sig meget for de Mennesker, „der levede paa den anden Side af Solen“, og vore Samtaler drejede sig mest om Danmark, men af og til fortalte hun mig om Indianerne og deres Kampe, som hun vidste en

hel Del om, — hendes Fader blev dræbt under en Indianeropstand i Montana.

Jeg behandlede altid Marinka som Kvinde, og dette gjorde mig meget værd i hendes Øjne, uvant som hun var til en saadan Behandling i dette raa Land, hvor Minerne næsten altid kunde købe en Squaw for en Flaske Whisky, og selvfølgelig behandlede dem derefter. Marinka var imidlertid ikke til Fals, det lærte man straks.

Selvfølgelig fik Joe Kundskab om hans Søsters Møder med mig, og til Trods for Mødernes Uskyldighed blev han rasende skinsyg. En Dag opsøgte han mig og opfordrede mig meget truende til at ophøre med disse Møder. Jeg trak min Revolver og fortalte ham, at jeg havde Ret til at være, hvor jeg var, at jeg ikke havde noget ondt i Sinde mod Marinka, og jeg tilføjede haanligt, at jeg ikke forstod, hvorfor han saa varmt tog sig Søsterens Sag, hun var jo dog ikke hans Squaw.

Denne Udtalelse bragte hans Raseri et Par Grader højere op.

„I hvide Mænd ere Tyve, I stjæle vort Guld og vor Jord, og I ville ogsaa stjæle vore Kvinder. Men før Du tager Marinka, vil jeg dræbe baade hende og Dig!"

Jeg svarede ham, at mig kunde han ikke forskrække, han kunde dræbe Marinka, men i saa Fald vilde jeg skyde ham ned, og jeg viste ham atter min Revolver, som jeg hele Tiden havde holdt parat. Han gentog sin Trusel og forlod mig, men jeg havde en Dødsfjende i ham.

Om Aftenen fortalte jeg Marinka, hvad der var hændet, og hun blev meget forskrækket. „Han vil dræbe os begge," sagde hun. Jeg søgte at gøre hende tryg, men hun gentog: „Jo, jo, han vil dræbe os begge."

„Men han har jo ingen Ret over Dig, hans Søster," sagde jeg.

Hun saa op paa mig forskræmt og de dejlige Øjne fyldtes med Taarer.

„Du ved det ikke," sagde hun.

„Hvad ved jeg ikke?"

„Jeg vil fortælle Dig det, for jeg stoler paa Dig. Jeg er Joes Søster, men jeg er ogsaa hans Hustru, og har været det i fire Aar. Altid har jeg været ham tro, og har aldrig følt Lyst til andet, men nu — —, hun udbrød i en rørende Hulken — — — jo, jo, han vil dræbe os begge."

Mine Argumenter prellede af mod Marinkas Overbevisning, og hun forlod mig med Dødens Angst i sit Sind.

Paa min Vej hjem gennemtænkte jeg min Stilling. Jeg forstod nu, at Marinka elskede mig, og at jeg legede med en farlig Ild. For min egen Skyld var jeg ikke bange, vel var Joe en farlig Fjende, men dels kunde jeg være tryg for et gement Overfald, som han, den rene Indianer vilde undse sig for, og dels havde jeg i „The far west" været i saa mange mere livsfarlige Situationer, at Begrebet Angst ingen Værdi havde for mig. Men Marinka, hun var i Fare. Hvad burde jeg gøre? — Forlade Sans Poil og Marinka — det vilde ikke forbedre Joes Sind, men derimod kunde jeg, naar jeg var nærværende, maaske beskytte Marinka. Fortælle Joe, at jeg vilde rejse bort, hvis han vilde love mig ikke at gøre Søsteren Fortræd? Det var maaske det bedste, og hvis han vilde give mig Løftet, kunde jeg være temmelig sikker paa, at han vilde holde det. Men vilde han, mistroisk som alle Indianere, tro mig. Jeg kunde ikke haabe det — — — jeg faldt i Søvn uden at have fundet nogen tilfredsstillende Udvej.

Jeg havde om Aftenen aftalt med Marinka, at vi skulde mødes næste Morgen, „hvis jeg er i Live", havde hun sagt, og jeg fandt hende med et hjerteskærende træt Udtryk i Ansigtet og med feberskinnende Øjne. Da hun saa mig, rejste hun sig op og greb min Arm, og jeg kunde føle hendes hede Aande i mit Ansigt.

„Se paa mine Øjne," sagde hun, „de har været aabne hele Natten. Ingen Søvn har jeg faaet. Og jeg er saa træt, saa træt," — hun lagde sit Ansigt ind til mit Bryst og hendes Legeme skælvede i Hulken.

Jeg søgte at trøste hende og talte til hende som til et Barn. Pludselig slyngede hun sine Arme om min Hals, og hendes Mund søgte min.

„Jeg elsker Dig, vær min Høvding", hviskede hun.

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gøre, sige Ja vilde jeg ikke, og et Afslag vilde smerte Marinka altfor meget; jeg saa jo, at hun elskede mig med hele sin Stammes Vildhed. Jeg forklarede hende, at min Religion forbød mig det, da jeg havde en Kæreste, og da hun jo tilhørte en anden.

„Hvad bryder jeg mig om det," udbrød hun fortvivlet. „Vi vil begge dø, før Solen gaar ned, og hvorfor skulde jeg saa ikke først blive lykkelig og tilhøre Dig. Jeg vil saa ikke være bange for at dø."

Jeg gentog, at jeg ikke kunde, da jeg saa vilde lide forfærdelige Pinsler efter Døden.

Dette syntes at bringe hende til Fornuft.

„Jeg vil ikke være Aarsag til, at Du skal lide noget ondt, min kære, men vi vil begge dø i Dag. Er Du bange for at dø?"

Jeg svarede, at jeg var ikke, men at vi nok begge vilde leve længe. Dernæst meddelte jeg hende, at jeg havde i Sinde at rejse bort Dagen efter.

„Jeg forstaar, hvorfor Du vil rejse, men rejs i Dag. Naar Du er borte, vil jeg helst dø. Men jeg ønsker, at *Du* maa leve og se din Kæreste, og blive meget lykkelig." Hun smilede, denne Tanke gjorde hende glad.

Kort efter bød jeg hende det sidste Farvel.

„Gud holde alt ondt borte fra Dig og din Kæ-

reste", sagde hun, og jeg gik til mit Telt for at gøre klar til Afrejse, idet jeg mente, at jeg om Eftermiddagen vilde opsøge Joe og meddele ham min Beslutning.

Mine Kammerater arbejdede inde paa Linjen, saa jeg var alene i vor Camp. Ved Tolvtiden aabnedes Teltforhænget, og jeg saa Joe staa i Aabningen. Øjeblikkelig havde jeg min Revolver i Haanden.

„Jeg vil ikke kæmpe", sagde han roligt, „gaa med mig."

Hvad havde han i Sinde? Vilde han have mig ud i Vildnisset for at kæmpe der, eller hvad. Han bemærkede min Raadvildhed og sagde, at han ikke vilde gøre mig noget ondt, men at jeg skulde følge ham.

Hans isnende Ro over for mig — hans Dødsfjende — irriterede mig, og jeg fulgte ham, efter først at have fortalt ham, at den første truende Bevægelse fra hans Side vilde bringe ham en Kugle i Hjernen. Han smilede roligt, og vi begav os paa Vej mod hans Telt, han tilsyneladende rolig og kold, og jeg vogtende paa hans mindste Bevægelse med Haanden paa mit Revolverskæfte. Ikke et Ord vekslede vi paa vor mærkelige Vandring.

Da vi kom ind i Teltet greb han en stor skarp endnu blodig Jagtkniv, der laa paa hans Tæppe. I samme Øjeblik var min Revolver i min Haand. Han saa paa mig med et Blik fuld af inderlig Foragt og Had og sagde:

„Jeg vil ikke kæmpe, men se her," og han rev et Tæppe bort fra et Hjørne i Teltet. Der laa Marinka med et forfærdeligt Saar under Brystet, hvorfra der dryppede tykt, levret, næsten sort Blod. Men et lykkeligt Smil havde hun i Ansigtet, — hun havde ikke været bange i Dødsøjeblikket.

Jeg var forfærdet og bedrøvet.

„Jeg har dræbt hende," sagde han med isnende Kulde, „fordi hun elskede en hvid Mand. Jeg ved, at Du enten vil skyde mig eller hente Politiet og sætte mig i Fængsel og hænge mig, men jeg vil komme Jer hvide Tyve i Forkøbet", og før jeg kunde forhindre det, havde han plantet den samme Kniv, som han med kold Ro nogle faa Timer i Forvejen havde boret i Marinkas Bryst, i sin egen Strube. Besynderligt, den Mand, som jeg for faa Øjeblikke siden kunde have skudt ned som en Hund, vilde jeg nu ikke tillade at dø, jeg kastede mig over ham og vristede Kniven fra ham. Et Par Timer efter var han bundet til Ryggen af en Hest og paa Vej til Hospitalet. Saaret i Halsen var dybt, men et Par Uger efter kunde Lægerne lade ham ombytte Hospitalet med Fængslet.

I det første Forhør sagde han det samme, som han havde sagt til mig. „Jeg dræbte hende, fordi hun elskede en hvid Mand." Han nægtede at svare paa noget Spørgsmaal og bevarede sin Ro. Juryen vil dømme ham og om faa Dage vil han blive hængt. Han mener at have gjort Ret og betaler sin Overbevisning med sit Liv.

Men jeg ønsker, at jeg ikke havde forhindret ham i at dø for sin egen Haand.

Sans Poil-Dalen, den 27. Juni 1899.

Wilhelm Jensen.

Baaden under Vandet.

Det er snart en Menneskealder siden, at Franskmanden Jules Verne med sin uforlignelige Fantasi skabte Romanen „En Verdensomsejling under Havet". Det var den i fantastisk-videnskabelig Stil omskrevne Beretning om en Menneskefjende, der konstruerer sig det besynderlige Skib „Nautilen", der kan sejle under Vandet, og med hvilket Skib der saa gøres de mærkeligste Rejser og opleves de forunderligste Æventyr. Ingen Bog blev vel slugt mere af Ungdommen for tyve, femogtyve Aar siden end Jules Vernes Beretning om „Nautilens" Hændelser, og med hvilken Iver diskuterede ikke de ungdommelige Læsere de Forklaringer om „Nautilens" indre Indretning, som Forfatteren med sin vældige Suffisance gav tilbedste. Og nu, saa forholdsvis kort Tid efter, er den Verneske Fantasi blevet til Virkelighed, og Drømmen om „Nautilen" er bleven realiseret.

Ønsket hos Menneskene om at løse den Opgave at kunne opholde sig under Vandet og be-



Undervandsbaaden „Holland" i Havn.

væge sig frem under Vandet i længere Tid, er endnu ældre end Ønsket om at kunne bevæge sig i Luften. Man fortæller, at allerede Alexander af Makedonien havde et Skib, hvormed han kunde bo under Vandet. Det har rimeligvis været Dykkerklokken omtrent i samme Form, som vi nu kender den. Meget videre fremme end Alexander var, var man ikke naaet til for faa Aar siden. Forbedrede Dykkerklokker og Dykkerdragten med Dykkerhjælmen var i Grunden alt. Men saa skete der pudselig et Spring i Udviklingen. Thi omtrent paa samme Tid konstruerede tre Mænd: Amerikaneren Mr. Holland, Englænderen Days og Franskmanden Gustave Zèdè de første Baade, der var bestemte til at sejle under Vandet.

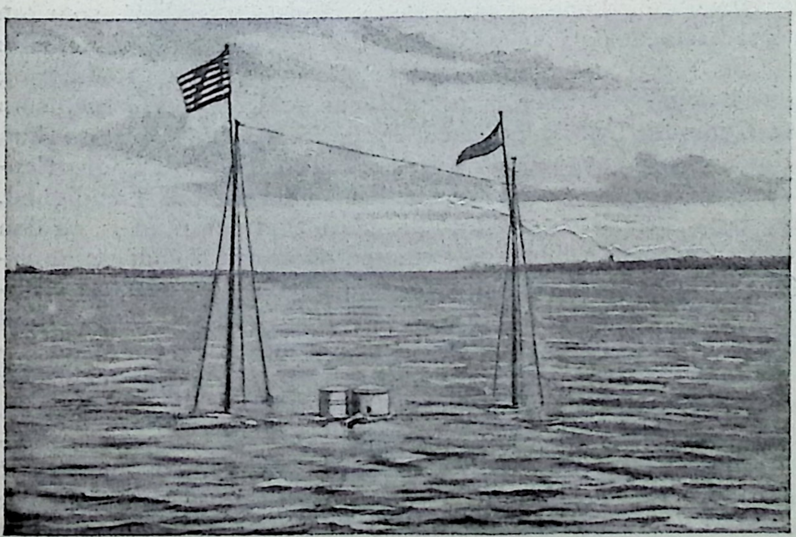


Paa Dækket.

Hollands Undervandsbaad er en af Staal bygget cigarformet Cylinder. Den er beregnet til Krigsbrug og det store runde Gab, man paa Billedet ser foran paa Baaden er intet andet end Mundingen af en Dynamitkanon. Under denne Munding sidder i Baadens Bov to andre Huller, hvorigennem kan udskydes Torpedoer. Paa Baadens Ryg er anbragt en Kapsel med Dække, og forøvrigt er Baaden forsynet med Ko-Øjne, et ved Elektricitet drevet Maskineri, der sætter Skruer og Pumper i Bevægelse og et Apparat til at fortætte Luft med.

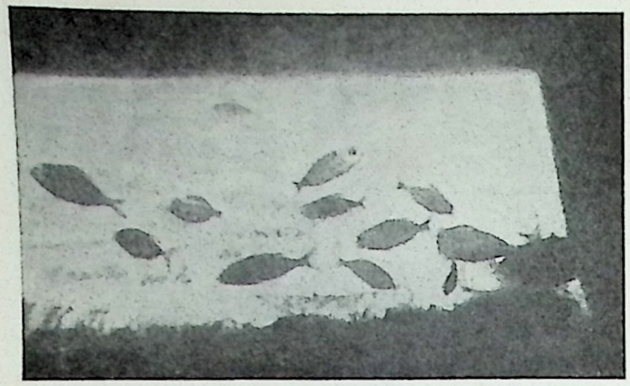
Enfin, de to Mænd, der er nødvendige til at styre Baaden gaar gennem Kapseldækket ned i den, Kapslen lukkes, alle Aabninger tættes hermetisk, og der pumpes Vand ind i Baaden for at faa den til at synke. Vandet strømmer ind i et Par Reservoirs, og Baaden synker. Længere og længere gaar den ned i Vandet, tilsidst ses kun en Stribe af dens med graagrøn Farve malede Ryg med Kapseldækket, og ogsaa dette forsvinder. Baaden er væk.

Men i Baadens Indre sidder de to, tre Mand og navigerer den. Med Søkort og Kompas foran sig, kan de beregne, hvor de er, og paa hvor dybt Vand, og af Maskinens Visere kan de se, hvor langt de er naaede. Alligevel vil man sige, sejler de dog paa en Maade i Blinde! Ingenlunde. Thi for det første er der i Baadens Stævn og Sider Ko-Øjne, gennem hvilke de kan se, hvad der rører sig i Vandet omkring dem, og gennem hvilke de endog kan tage fotografiske Plader, og for det andet er Baaden forsynet med et Apparat, der ved en meget kompliceret Anvendelse af Spejle og Linser giver et Billede af, hvad der sker og findes paa Vandfladen i en vis Omkreds. I et Spejl nede i Baaden kan man se, om man nærmer sig en Kyst, om et Skib, en Baad eller en Klippe er i Nærheden, og derefter kan man navigere sig frem. Den nødvendige Luft faar man fra Beholderen med komprimeret Luft, den udaandede og forbrugte, iltløse Luft udstødes ved en meget sindrig lille Mekanisme. Paa denne Maade kan Undervandsbaaden opholde sig i 12 Timer i Vandet uden at behøve at søge Havn eller faa Luft, Elektricitet eller Vand. Naar Baaden atter vil hæve sig, pumpes der Vand ud af Reservoiret, og Baaden gaar atter til Vejrs.



Baaden ifærd med at gaa ned.

Man tænke sig nu, hvilken frygtelig Fjende denne Undervandsbaad er for et af de vældige moderne Panserskibe. Panserskibet er spækket med Kanoner, dets Stævn er en skarp og frygtelig Staalvædder, dets Bug er fyldt med Granater og Sprængstoffer. Det har en Besætning, der er større end Indbyggerantallet i mangen en lille Provinsby. Det har kostet 25 til 30 Millioner Kroner at bygge, og Hundreder af Mennesker har arbejdet paa det i maaske et Aar. Og saa! Uset, skjult under Vandet, ikke bemærket af noget Menneske, kommer Undervandsbaaden løbende. Den kommer ind under det vældige Panserskib og giver det en dynamitfyldt Torpedo i Maven, som en Snigmor-



Dybvandsfotografi (taget fra en Undervandsbaad).

der i Mørke overfalder en Mand bag fra med en Dolk. Og Kolossen er redningsløst fortabt. To Mand i en lille Baad, med et Spejl, en elektrisk Knap og et lille Hjulror foran sig, to Mand under Vandet sprænger Kolossen i Stykker, saa Kanoner og Granater, Besætning og Skib gaar tilbunds. Og det uden at man ombord paa Panserskibet kan røre en Haand til Forsvar. Man er værgeløst prisgiven.

For de to eller tre Mand, der betjener den lille Baad, er Risikoen dog heller ikke ringe. Et Brud paa den Maskine, der skal bringe Baaden til atter at hæve sig, — og alle er fortabt. Den engelske Ingeniør Days fra Yarmouth omkom paa denne Maade. Han havde i flere Dage manøvreret med den af ham konstruerede Undervandsbaad, og alt var gaaet godt. Men en Dag forsvandt han, hans to Medhjælpere og Baaden sporløst. Man antager, Maskineriet er gaaet i Stykker, Baaden har ikke kunnet hæve sig igen, og de tre Mænd er blevne kvalte. Hvilken forfærdelig Død har de ikke faaet. De har haft Luft til mange Timer, men de har vidst, at paa den og den Time skulde de dø, kvæles. De vidste, at om Hjælp var der aldeles intet Haab. Fjernt fra alle Mennesker laa de i en lukket Kapsel paa Havets Bund og ventede paa Døden. Man kan ikke fatte, hvilke Rædsler, hvilken Dødskval de tre Mænd har gennemgaaet. Man maa kun haabe, Mr. Days har haft en Revolver hos sig med mindst tre Skud i. Af Baaden og dens Bemanding har man aldrig fundet Spor. Den ligger et eller andet Sted vel paa Bunden af Nordsøen.

Den franske Ingeniør og Marineofficer Gustave Zèdès Baad, der har faaet Navn efter ham, er den største og bedste af de Undervandsbaade, der eksisterer. Den er 40 Meter lang og 3 Meter bred, og Zèdè har med den gjort en Undervandstur fra Marseille til Toulon. Den løber 12 Knob i Timen. De amerikanske løber kun 9 og er langt mindre. Den franske Ingeniør Goubets Baad er den mindste, idet den kun er 8 Meter lang og 2 Meter bred. Den er kun bestemt til Dybvandsundersøgelser og ikke til Krigsbrug.

En særlig Undervandsbaad, der heller ikke er bestemt til at bruges i Krig, er den amerikanske Baad „Argonaut“. I Tidernes Løb er der ved Strandinger, Sammenstød og andre Skibsulykker blevet ophobet umaadelige Værdier paa Havets Bund, og at hæve disse sunkne Skatte har ofte været Menneskers Maal. Det er nu Meningen med „Argonaut“, der har faaet Navn efter den Hensigt, der er knyttet til det, at det skal anstille Undersøgelser angaaende disse Skatte og Værdier, for at man saa senere kan foretage Bjergningsforsøg.

— Paa Kongressen i Haag blev det besluttet, at der i kommende Krige ikke burde anvendes bevæbnede Balloner og Undervandsbaade. Det er vel et Spørgsmaal, om ikke Krigen netop bedre undgaas, naar Vaabnene bliver frygteligere, og naar Udfaldet derfor bliver mere og mere uberegneligt. To store Sømagter som England og Frankrig er vel mindre hidsige efter at sende deres Flaader ud mod hinanden, naar begge ved, at deres stolteste Skibe kan sendes til Bunds med et Skud. Og det er vel ogsaa et Spørgsmaal om den Slags Afgørelser i Fredstid har nogen synderlig Værdi, naar Krigen er der. Men selv om Undervandsbaaden ikke skulde finde Anvendelse i Krigen til Søs, er der dog saa mange andre Opgaver tilbage for den at løse, at der vil være rig Anvendelse for den i fredelig Gerning. Til Studiet af Havdyrenes Liv, til Studier overhovedet over Havbundsforhold og til Optagelse af Billeder fra de ukendte Verdener paa Havets Bund, vil *Baaden under Vandet* kunne gøre Kulturen og Menneskene umaadelige Tjenester.

Erik Bøgh.

Erik Bøgh, hvis Øjne nys lukkede sig under de hvide Bryn, var Danmarks største Versifikator. Han var en Rimer af første Rang, Ordene føjede sig efter hans Lune og fandt deres Plads saa sikkert, som om de ikke var anbragt med Kunst og Arbejde, men naturnødvendigt maatte føje sig i de Rækker og Rytmer, som de dannede. Det er Viserne, som vil holde hans Navn friskt. Oftest er de kun byggede paa en ganske lille Ide, thi Bøghs Fantasi var ikke straalende, men den Behændighed, hvormed det altid klare Stof udformedes, og den Lydhørhed, hvormed Ord og Melodi sammenpassedes, gjorde dem dog til Mønstre paa Visekunst, og selv om de ogsaa kun sjældent gik ind i Hjerterne paa Folk, saaledes som Fabers Viser f. Eks., saa naaede de dog i hvert Fald at komme paa alles Læber.

En ukuelig Energi førte Erik Bøgh fra Landsbyskolens Katheder op paa Overdommersædet for dansk dramatisk Literatur. Tusindkunstner var han i de unge Dage, da han — aldrig ad den slagne Vej — drog gennem Sverig og Norge,

og fristede Livet snart som Skuespiller, snart som Tegner, indtil han, da begge Dele slog fejl, en skønne Dag fandt paa at skrive Sangspil. Han skrev og skrev, efter at være kommet hjem til Danmark 1849, en Mængde Teaterstykker, hvortil han gerne hentede mere end Ideen udefra, men udmærket omskabte han Stoffet og tilsatte det med saa mange fortrinlige Viser, at hans Arbejder aldrig savnede det originale Præg.



Erik Bøgh.

I fem Aar er Bøgh Kasinodirektør, indtil det stadig urolige Blod fører ham ind i Journalistiken, hvor han med Føljetonerne „Dit og Dat“ vinder nye Laurbær. Han fører i disse en Pen, der sjældent løber tør, og hvis Spids han vender angribende mod det meste nye af Tanker og Former, som paa Forhaand havde hans Mishag. Afveg noget en Smule fra det almindelig vedtagne, satte han det i sin Satires Ban og da hans Standpunkt gerne faldt sammen med det, som Per og Povl indtog, vandt hans Blade en ualmindelig Udbredelse.

Efter at være ophørt med Forfattervirksomhed i større Stil, blev Bøgh da endelig Censor ved det kgl. Teater, en Post, for hvilken han burde have skaanet sig selv. Altfor ofte mindede han i denne Egenskab om Landsbylæreren med Riset fra de unge Dage og vore dramatiske Forfattere tabte efterhaanden Lysten til at staa Skoleret for ham.

Folkevise fra Ukraine.



Hyrdedreng paa Steppen.

Hej, du Storm og Steppe vilde,
hvor gik min Lod og Del tilspilde?
  Hej, hej, hvorfor blev jeg glemt,
hvor er min Lod af Lykke gemt?

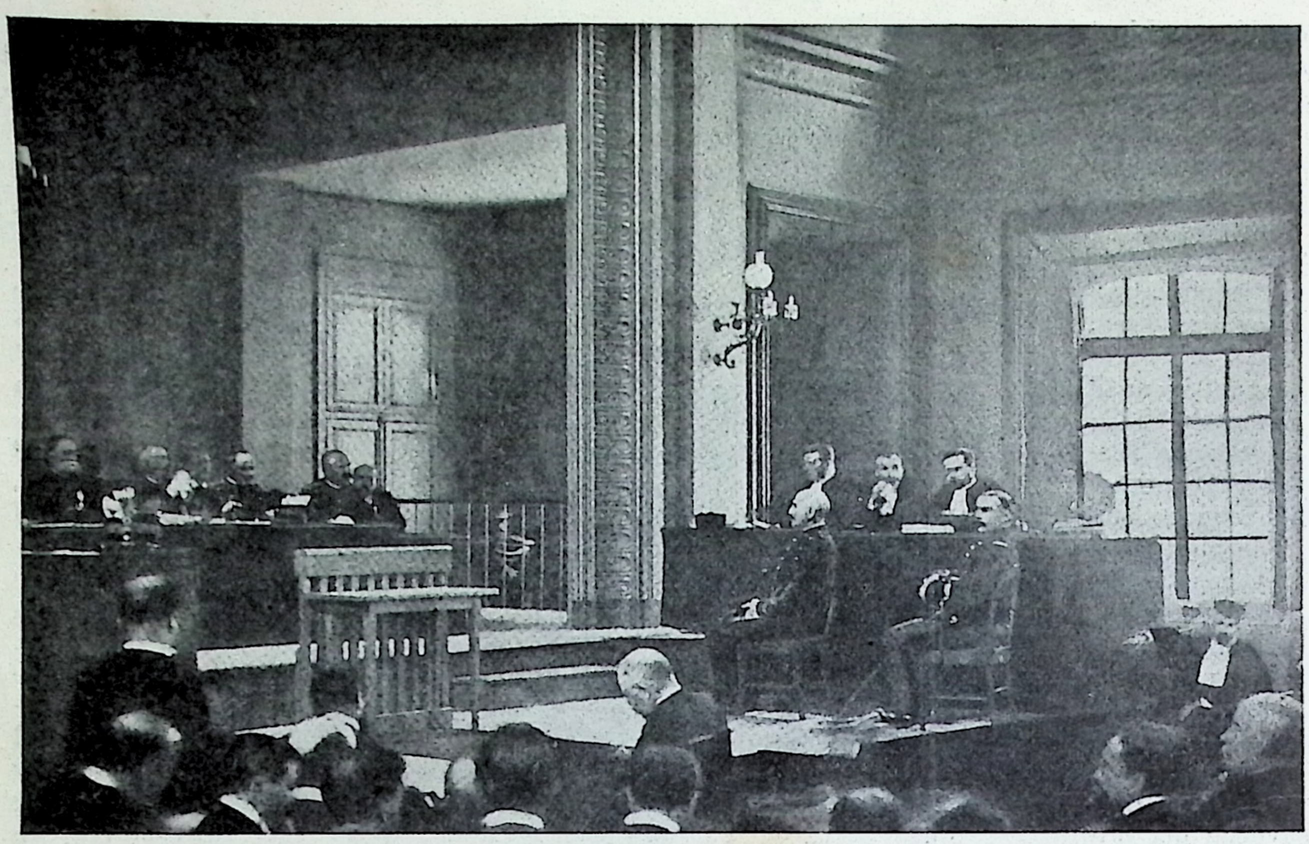
Født blev jeg paa Marken øde,
døbt har mig Rusk og Regn og Bløde
  Hej, hej, hvorfor blev jeg glemt,
hvor er min Lod og Lykke gemt?

Ingen Slægt jeg fik og Stamme,
Duggen i Græsset var min Amme.
  Hej, hej, hvorfor blev jeg glemt,
hvor er min Lod af Lykke gemt?

Gud, som har og sulter ikke,
und Du mig Stedbarn Mad og Drikke.
  Hej, hej, hvorfor blev jeg glemt,
hvor er min Lod af Lykke gemt?

Lipovetz, Selo Napàdovka.

Ved Thor Lange.

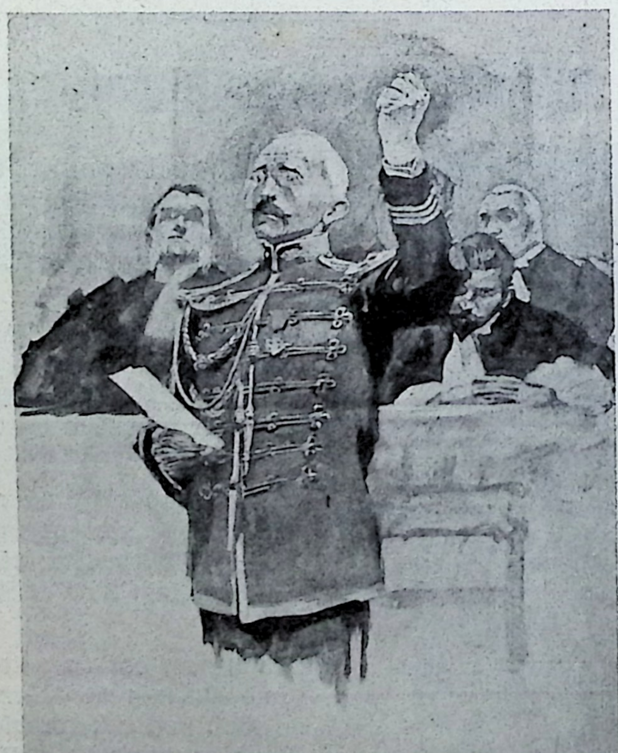


Krigsrettens første Møde i Rennes. (Under Lampetten: Kaptajn Dreyfus).

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

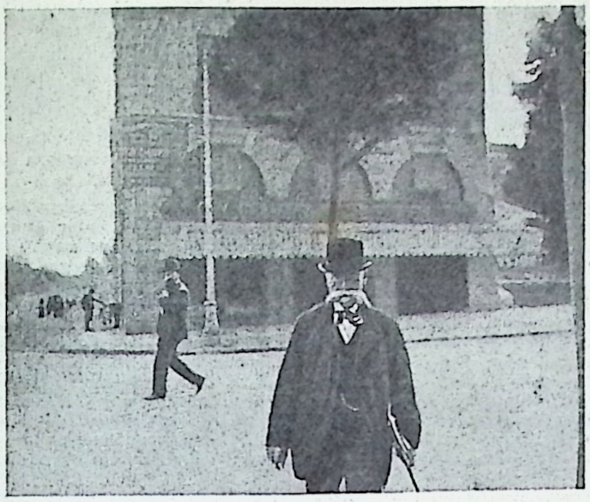
Endelig kom den store Dag, da Kaptajn Dreyfus skulde stedes for sine sidste Dommere. I de fem Uger, han har tilbragt i Militærfængslet har han vist den samme Sjælsstyrke, som satte ham i Stand til at bære fire Aars pinefulde Fangenskab. Alle, som har set ham under Processen i 1894, er enige om, at han har forandret sig langt mindre, end man skulde vente. Det kortklippede Haar er blevet graat, men Ansigtstrækkene viser ingen Tegn paa Nedbrudthed og selv om Legemet er synligt afmagret og ofte gennemfares af en Feberskælven, viser dog hans Holdning, at han er i Besiddelse af en sjælden Viljestyrke. Professor Havet, som har undersøgt ham, siger, at „det er ikke sandt, at man har gjort ham til en Afsindig, der har mistet sin Hukommelse. Hans Mod er saa stort som nogensinde“.

Det første Retsmødes Aabning er ansat til Kl. 7 Morgen. Under almindelig Forvirring tager de begunstigede Plads, der er 300 Journalister, som slaas om de ved Lodtrækning udtagne, nummererede Pladser.



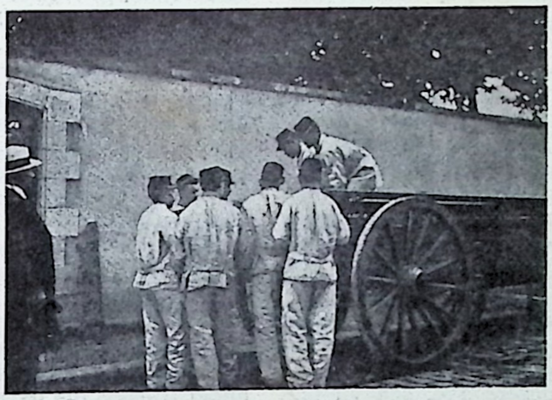
Kaptajn Dreyfus: „Jeg kan taale alt, Oberst, men endnu en Gang, for min og mine Børns Ære, jeg er uskyldig!“

Madame Henry træder ind, i dyb Sorg, Officererne rejse sig og bukke, Oberst Picquart træder ind, Officererne vender ham Ryggen. Oberst Jouaust erklærer Retsmødet for aabnet, og under Dødsstilhed viser Dreyfus sig. Da den formelle Oplæsning er sluttet, vender Præsidenten sig mod ham med de Ord: „Anklagede, rejs Dem!“ Oberst Jouaust' Spørgsmaal i Forhøret falder saa pludselige, han modtager Dreyfus Besvarelser med saa stor Overlegenhed, og anvender det forslidte *Bordereau* med saa fuldstændig Forglemmelse af Kassationsret og Esterhazy, at Demange nok kunde have Grund til Uro. Men Demange har Overbevisningens Sikkerhed og lader sig ikke skræmme. Og Dreyfus selv er saa bestemt og klarhovedet i sin hele Optræden, at selv hans Modstandere maa beundre ham. Undertiden rives han hen til at benytte sig af voldsomme



Krigsrettens Præsident: Oberst Jouaust.

Gestus, men snart er han igen Herre over sig selv. Forinden Forhøret sad han med Benene nonchalent fremstrakte, saa behageligt som Forholdene kunde tillade det. Under det store Forhør, som næsten varede en Time, stod han oftest ganske rolig, medens dog af og til en kraftig Bevægelse understregede et særlig dybfølt Gensvar. Hans Stemme, som stadig var ret svag, voldte Reporterne en Del Ulejlighed, men Replikerne var sikre nok, der var ingen Tøven eller Vaklen, om saa ogsaa Præsidenten nok saa meget trak paa Skuldrene af dem.



Soldater bære det hemmelige Dossier ind i Retsbygningen.

Efterat Mødet er hævet, tager Dreyfus sig en Times Hvile og tager derefter straks igen fat paa Arbejdet med forskellige Indlæg i sin Sag.

— — —

Til Trods for de Proportioner, som Dreyfussagen har antaget, tiltrods for de lidenskabelige Polemiker, den afføder, og Hadet, der stadig vokser sig stærkere, er man i Rennes dog langtfra grebet af den Feber, som under Zolaprocessen havde Tag i Pariserne. Den holder sig i hvert Fald inden for et begrænset Terræn og største Delen af Byen bevarer sin provinsielle Ro.

Noget udenfor Turistens Vej ligger Rennes, den smukke, biskoppelige Stad, som tæller omtrent 70,000 Indbyggere. Stedet er heldigt valgt som Sæde for den store Begivenhed. Da den er et godt Stykke fjernet fra Paris og da den er Hovedkvarter for det 10. Armekorps vil den ikke let yde Ly for altfor voldsomme Udbrud af de gærende Lidenskaber. Byen er rig paa Præster og Kirker. Til Trods for de mange stolte Butiker forsikre Indbyggerne, at det kun er smaat bevendt med Handel og Industri.

Nu vendes Evropas Øjne mod Rennes og dens Indbyggere mærke, at deres Fødeby for en Tid har faaet den Tiltrækning, som enhver Stad har Længsel efter. Lad os haabe, dersom det er Skæbnens Bestemmelse at Rennes skal sætte Mærke i sit Lands Historie, at det da kun maa være som Skueplads for det sidste, lykkelige Afsnit af en besynderlig og sørgelig Historie.

* * *

Paa den lille Jernbanegaard ved Juvisy tæt ved Paris, hvor daglig over 400 Tog passerer forbi, hændte nylig en frygtelig Katastrofe, hvis Mage Frankrig ikke har kendt siden Jernbaneulykken ved St. Mandè for en halv Snes Aar siden. Denne Katastrofe har en ligefrem uhyggelig Lighed med vor sørgelig bekendte Gentofte Ulykke. Et Tog med Skovgæster holdt om Aftenen Klokken 10 i et forfærdeligt Uvejr ved Stationen. Et Lyn slog ned og ødelagde en af Signalmasterne, og i en Luft, der var aldeles graa af den skyllende Regn, kunde Lokomotivføreren paa et frembrusende Eksprestog fra Bordeaux ikke se, at der holdt et Tog paa Skinnerne. Eksprestoget kørte op paa det holdende Tog og knuste fem Vogne, der var pakfulde af Mennesker. I det forfærdelige Sammenstød blev 18 Mennesker dræbt paa Stedet, 10 er senere døde af deres Saar, og 69 ligger mere eller mindre haardt kvæstede paa Paris' Hospitaler.

I det voldsomme Uvejr var det næsten umuligt at foretage Redningsforsøg. Først flere Timer efter havde man faaet de Forulykkede trukket frem af Ruinerne, og man kunde nu give dem den første Hjælp paa et nærliggende Apotek. De Døde bleve førte til Paris' *La Morgue*, hvor der om Søndagen udspilledes gribende Scener, naar de Efterlevende genkendte deres Døde.

Mellem de Døde var en hel Familie Lerouyer: Mand, Hustru, en voxen Datter, to mindre Børn, Datterens Veninde, en gammel Tante og en lille Hund. De dræbtes alle paa Stedet.



Ofrene for Jernbaneulykken ved Juvisy føres til det nærliggende Apothek.

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Den unge Sagfører Brudenell faar en Dag uventet Besøg af sin Myndling, den smukke Mildred Blake, der ønsker hans Assistance i et vanskeligt Anliggende. Sagen er den, at det nu er tre Aar siden, at hun hørte fra sin Broder Godfrey, der under et Ophold i Amerika havde faaet Lyst til at deltage i en stor Minespekulation, hvorved han mente at kunne tjene Millioner. Den unge Pige frygter derfor, at der skal være tilstødt ham en Ulykke, og sætter sig det Maal at finde hans Spor, hvad Brudenell lover at være hende behjælpelig med. Saa sker det, at Brudenell tilfældigvis samme Dag faar Besøg af en Amerikaner ved Navn Mülhausen, og denne mærkelige Mand, der spiller saa stor en Rolle i Fortællingen, higer efter ogsaa at erfare noget om Godfreys Skæbne. Det er nemlig ham, Godfrey i sin Tid har truffet sammen med, og Mülhausen og han har begge været Deltagere i den omtalte Minespekulation. Men en Dag var der kommen en Kurre paa Traaden mellem de to Venner, Godfrey var pludselig rejst sin Vej, og siden havde heller ikke Mülhausen hørt det mindste til ham. Da Brudenell hverken kan eller vil give Mülhausen Oplysninger om Godfrey, søger Mülhausen selv Mildred Blake, der saa anmoder Brudenell om at komme ud paa Godset og assistere hende. I Godsets Skove træffer de en løjerlig Mandsling af dyrisk Udseende, som de ikke kan faa til at forklare sig og som de straks viser ud fra Godsets Omgivelser. De forstaar dog saa meget, at han er i Ledtog med Mülhausen. Kaptajn Morgrave, Mildreds Fætter, har Ret til Godset, saafremt Godfrey ikke kommer tilbage, og arbejder nu ivrigt paa at komme i Besiddelse deraf. Brudenell og Mildred Blake beslutte da at rejse ud for at søge Oplysninger om Godfrey og en gammel Ven af den Blakeske Slægt, Sagfører Vargenal tilbyder dem Følgeskab.

VI.

Vi begynder Rejsen.

Saa snart jeg havde spist Frokost den næste Morgen, skyndte jeg mig af Sted for at tale med Vargenal om Rejsen. Han var meget nervøs og i den mest ungdommelige Stemning, jeg nogen Sinde har set ham i. Han havde aldrig været uden for England, og Udsigten til denne Rejse gjorde ham i alt Fald for Øjeblikket til en ung Mand, men der var en Livlighed og Gemytlighed hos ham, der var ubeskrivelig komisk, og da han gik hen til et Skab og tog en Flaske tør Sherry og to Glas, skønt Klokken akkurat var halv elleve, kunde jeg næppe styre min Forbavselse.

„Vær saa god, Brudenell," udbrød han i en ligefrem bakkantisk Tone, „lad os drikke paa en lykkelig Rejse. Min gamle Husholderske mener, jeg er gal, fordi jeg vil gøre saadan en Rejse i min Alder; men jeg maa sige, jeg har aldrig glædet mig saadan til noget, som jeg gør til den. Alene Forberedelserne er storartede, og jeg har undersøgt et Par af disse Lister for at se, hvad jeg skal have med. Hvis De ikke har noget at gøre i et Par Minuters Tid, saa vil jeg bede Dem om at se dem igennem."

„Kære Ven," sagde jeg leende, „jeg vil raade Dem til slet ikke at købe noget; for De har alt det De trænger til; de eneste Ting, De behøver ekstra, er en Rejsehue og et Par lette Sko."

Da jeg saaledes havde beroliget ham, drøftede vi Enkelthederne ved Turen og Billetterne.

„Ja, det vil jeg meget gerne tale med Dem om," sagde han. „Frøken Blake sagde meget aabenhjertigt, at hun vilde betale Rejsen."

„Hvad svarede De?" spurgte jeg.

„Jeg tog mig den Frihed at være uenig med hende," svarede han. „Jeg sagde, at vi begge to betragtede det som en Ferie og derfor vilde betale for os selv. Nu mener jeg, at hvis De skal tage Kommandoen, saa bør jeg udnævnes til Kasserer; jeg lægger alle de fornødne Penge ud, og De kan give mig Deres Part, naar vi kommer tilbage til England."

„Men hvis vi nu ikke kommer tilbage," svarede jeg, „hvad saa?"

„Ja, jeg staar jo ene i Verden, saa i det Tilfælde er det lige meget, om jeg har et Tab eller ikke," svarede han. Han gned sig i Hænderne og vedblev: „Der er noget uvist i denne Rejse, for ikke at tale om Faren, der ligefrem er brillant. Jeg kan allerede mærke, at mine Kontorister betragter mig som en anden Kolumbus."

Saa var der noget andet, der faldt mig ind. Jeg kom til at tænke paa, at Mülhausen var saa ivrig efter at vide, om vi havde i Sinde at rejse, og at hans Kammerat havde udspioneret mig. Mon det var et Forsøg paa at opdage, naar, hvor og hvorledes vi rejste, for at han enten kunde ledsage eller følge efter os? Jeg fortalte Vargenal, hvad der var sket, og viste ham det Brev, jeg havde faaet fra Frøken Blake den foregaaende Aften.

„Ja, det ser jo ud, som om han udspionerede os," svarede han, „saa vi maa bringe ham paa Vildspor snarest muligt. Det er bedst, at en af mine Kontorister tager Billetterne, og De maa passe paa."

„Ja," svarede jeg, „Mülhausen maa i alt Fald ikke faa vor Plan at vide."

„Nej, det kan ikke gaa an," sagde han, „men hvordan skal vi bære os ad med Frøken Blake? De har vel ikke Tid til overs til at tage ned til hende i Dag?"

Jeg erklærede straks, at jeg var villig til det. Saa tog jeg altsaa af Sted og naaede Burwell omtrent Klokken to.

Da jeg havde forklaret Frøken Blake Grunden til mit Besøg, takkede hun mig for al min Ulejlighed og sagde, at hun næppe kunde tro, at det hele skulde blive til Virkelighed.

„I Eftermiddag tager en af Hr. Vargenals Kontorister Billetter til os," svarede jeg, „og saa er der ikke andet tilbage for os at gøre, end at vi pakker vore Kufferter og indfinder os om Bord paa Skibet i Southampton. — Maa jeg spørge, er Deres Fætter, Kaptajn Morgrave, her endnu?"

„Nej, han rejste til Byen i Gaar, lige efter at De var rejst."

Jeg kom straks til at tænke paa, at dette kunde staa i Forbindelse med Mülhausens Tjener, som var fulgt efter mig den foregaaende Aften, men jeg sagde ikke noget til hende, og hun var alt for ærlig en Natur til at nære Mistanke om, at han skulde hindre os i at opdage Broderens Opholdssted, hvor lidt hun end ellers holdt af ham.

„Har vor Ven Mülhausen været her igen?" spurgte jeg.

„Nej."

„Hvis De træffer ham, saa maa De endelig ikke sige til ham, at vi har i Sinde at rejse. Jeg tror ikke, at hans Bevæggrunde til at ville finde Deres Broder er saa simple, som han ønsker, vi skal tro, og der er saa mange Afvigelser i hans Historie, at man ikke kan lade være med at blive urolig."

Vi vedblev at drøfte Rejsen en Times Tid. Saa fik jeg Te, hilste paa Frøken Priscilla, der forhørte mig nøje om Rejsen, og vendte derpaa tilbage til Byen.

I de næste to, tre Dage hændte der ikke noget vigtigt. Baade Vargenal og jeg fik vore Sager ordnede, og den gamle Fyr blev mer og mer ungdommelig hver Dag. Om det saa var hans Dragt, saa saa' man hver Dag en ungdommelig Forandring i den.

Torsdag Formiddag gik jeg ud omtrent ti Minuter i tolv. Vejret var lyst og friskt, og jeg tænkte med

*) Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

Fornøjelse paa, at jeg inden otte og fyrretyve Timer skulde være ude paa Havet i det dejligste Selskab, en Mand kunde tænke sig, da jeg tilfældigt saa' over Gaden og opdagede Mülhausen selv, der stod og iagttog mig. Jeg var moralsk overbevist om, at han vidste, jeg saa' ham, men jeg lod, som om jeg ikke gjorde det. Jeg vendte mig om og gik i modsat Retning, men ikke saa hurtigt, at han ikke kunde følge mig. Jeg var ogsaa virkelig kun gaaet et kort Stykke Vej, da jeg hørte en dyb Stemme sige:

„Maa jeg have den Fornøjelse at tale et Øjeblik med Dem, Hr. Brudenell?"

Saa var der jo ikke andet at gøre end at staa stille.

„Jeg er meget glad ved at træffe Dem," sagde Mülhausen. „Jeg var paa Vejen til Dem, og hvis De ikke har travlt, saa maa jeg maaske gaa et lille Stykke med Dem; jeg har noget vigtigt at meddele Dem."

„Ja, lad os saa gaa," sagde jeg, for jeg har ikke megen Tid til overs. Vil De være saa venlig straks at sige mig, hvad det er, De ønsker."

„Ja," svarede han. — „De er nok ved at rejse til Sydamerika?" sagde han efter en lille Pause.

„Saa?" svarede jeg. „Hvem har fortalt Dem det?"

„Ja, det vedrører jo ikke Sagen," svarede han uden at ænse min skarpe Tone. „De vil nok søge efter Godfrey Blake? Og Frøken Blake skal nok med?"

„Jeg kan ikke give Dem nogen Oplysning af nogen som helst Art, Hr. Mülhausen," sagde jeg. „Hvis De vil gøre flere Forespørgsler, saa maa jeg henvise Dem til Frøken Blakes Sagfører, Hr. Humphrey Vargenal, som De jo for Resten allerede har præsenteret Dem for, idet De har brugt mit Navn paa en højst uforsvarlig Maade."

„Jeg ser, at De ikke ønsker at være meddelsom i Dag, Hr. Brudenell," svarede han.

„Jeg forstaar ikke," sagde jeg med en Utaalmodighed, som jeg straks fortrød, „hvorfor De tager Dem af Sager, der ikke vedkommer Dem."

„Undskyld, Hr. Brudenell, men De tager fejl. De véd jo, at det er i min Interesse at finde min ulykkelige Kompagnon, og derfor maa jeg naturligvis interessere mig for, hvad hans Familie gør. Undskyld, men tillad mig at sige, at jeg synes, De har fattet en stærk Uvilje mod mig. Er det ikke rigtigt?"

„Jeg kan ikke lade mig forhøre af Dem, Hr. Mülhausen," udbrød jeg; „men siden De taler saaledes, vil jeg sige Dem, at De har spioneret og spejdet for meget i de sidste Dage. Naar De tillader Deres djævelske Ledsager den Slags Spioneri, maa De finde Dem i Følgerne." Jeg fortalte ham om de to Gange, jeg var stødt sammen med den uhyggelige Fyr.

Han saa' noget urolig ud. „Jeg tror, De har en fejl Opfattelse af Sagen, Hr. Brudenell," sagde han, „Tror De virkelig, at min Ledsager har udspioneret Dem efter min Ordre? Den stakkels Fyr er lidt sindsforvirret, og han har sværmet for Frøken Blake fra første Gang, han saa' hende. Medens jeg opholdt mig i Landsbyen Burwell, kunde jeg næppe hindre ham i stadig at følge hende, og det maa have været ved en saadan Lejlighed, at De greb ham; men den Historie i Oxford Street tror jeg slet ikke har noget paa sig. Han kom først hjem med mig sent i Gaar Aftes, saa han kan ikke have været i London paa den Tid. Naa, men siden De ikke ønsker at hjælpe mig, er det klart, at det ikke kan nytte, vi spilder vor Tid. Jeg maa kun sige et Ord, før vi skilles for maaske aldrig at mødes igen. Jeg haaber, at hvis det en Gang skulde falde i Deres Lod at ville komme paa Spor efter en Ven, De har mistet, at De saa ikke træffer paa en saadan Modstand, som den, De har vist mig."

Jeg vidste næppe, hvad jeg skulde svare, men førend jeg kunde sige noget, havde han forladt mig.

Jeg var nu ikke rigtig fornøjet med min Optræden. Han havde forsvaret sin Adfærd ganske godt, og jeg havde en ubehagelig Fornemmelse af, at jeg maaske kunde gøre ham Uret. Men den forsvandt efterhaanden, og da det lakkede ad den Tid, da jeg skulde rejse til Southampton, for jeg vilde allerede rejse samme Aften, havde jeg atter skiftet Tanker og var lige saa mistænksom som før. Straks efter Frokosten i Southampton næste Morgen begav jeg mig til Jærnbanestationen for at træffe Frøken Blake og hendes Ledsagerinde.

Saa snart jeg saa' Toget komme, skyndte jeg mig ud paa Perronen, og jeg var heldig nok til at opdage Damerne i rette Tid til at hjælpe dem ud.

Jeg sørgede for deres Bagage, tog en Droske og kørte med dem til Hotellet, hvor jeg havde bestilt Frokost til dem. Vi havde næppe spist, før Døren gik op, og Humphrey Vargenal viste sig. Han var svøbt i Pelsværk som en russisk Fyrste og var øjensynlig anstrengt efter Jærnbaneturen.

Han var overordentlig opmærksom mod Frøken Blake, men jeg kunde se, at han betragtede Frøken Priscilla med lidt Ængstelse. Da han og de to Damer havde hvilet sig lidt, gik vi ned til Dokken for at søge det Skib, vi skulde rejse saa mange Mil med. Vi kom om Bord og undersøgte vore Kahytter. Damerne skulde have en stor Kahyt midtskibs, og Vargenal og jeg skulde ligge lidt længere forud paa Styrbordssiden.

„Det ser virkelig ud, som om vi har narret vor Ven Mülhausen," sagde jeg, da Skibet begyndte at sejle. „Jeg var halvvejs bange for, at vi skulde træffe ham om Bord; men han er her ikke."

Et Kvarter senere var vi kommet et godt Stykke ud, og Øen Wight knejsede forude. Før der var gaaet en Time laa den bag os. Jeg stod ved Rælingen sammen med Frøken Blake, og Vargenal og Frøken Priscilla spadserede sammen op og ned paa Dækket.

„Naa," sagde jeg, nu kan vi jo sige Farvel til gamle



England. Lad os haabe, at naar vi ser det igen, saa har Lykken kronet vort Foretagende."

„Gud give det!" svarede hun med Taarer i Øjnene.

Hen ad Aften begyndte det at blæse, og de fleste af vore medrejsende følte sig mindre vel tilpas. Frøken Priscilla var den første af vort Selskab, der bukkede under. Vargenal sagde, at han ikke var daarlig, men han følte sig træt efter Rejsen og vilde derfor helst lægge sig lidt før Middag. Mærkelig nok mødte han imidlertid ikke til Middagen, saa Frøken Blake og jeg var alene ved Bordet.

De første to, tre Dage gik roligt nok. Da vi naaede Lissabon, den sidste evropæiske Havn, vi skulde løbe ind i, var Vargenal kommet sig tilstrækkeligt til at kunne gaa med os i Land, medens Frøken Hemp endnu var for syg til at vove sig ud af sin Køje. Den Aften morede jeg mig med at spille Bésique med Frøken Blake i Salonen. Kaptejnen ventede kun paa en Postdamper for at sejle videre.

„Det lyder, som om vi er ved at lette, sagde Frøken Blake pludselig.

„Ja, nu begynder Skruen at dreje sig."

„Saa tror jeg, jeg vil sige Godnat. Frøken Priscilla venter mig vist med Længsel."

Medens hun talte, viste der sig tre nye Passagerer i Salonen paa Vejen til deres Kahyter. Jeg saa nysgerrigt paa dem; saa kunde jeg næppe lade være at ytre min Overraskelse højt.

Den sidste, der kom ind, var ingen anden end Frøken Blakes Fætter, Richard Morgrave, den Mand, som jeg hadede saa grundigt.

VII.

Paa Søen.

Vor Overraskelse ved at se Richard Morgrave staa for os kan lettere tænkes end beskrives. Vi stod og stirrede paa ham.

„Richard," sagde endelig Frøken Blake, „hvad skal det sige, at du er her?"

„Kære Mildred," sagde han, „jeg véd ikke, om jeg skal betragte din Overraskelse som en Kompliment eller det modsatte. Først i Gaar hørte jeg, at du vilde tage af Sted for at søge efter Godfrey, og jeg maa sige, det er ikke meget venligt af dig, at du ikke har meddelt mig det. Jeg overvejede Sagen og kom til den Slutning, at det var min Pligt som din eneste Slægtning at ledsage dig paa Rejsen. Ingen paaskønner Hr. Brudenells Venlighed mere end jeg, men jeg er ked af, at han ikke har anset det for Umagen værd at raadføre sig med mig om den Sag. Naa, men nu er jeg jo her, og hvis jeg kan hjælpe dig paa nogen Maade, saa vil jeg blot bede dig om at sige det."

„Siden De saa gerne vil ledsage os," sagde jeg, „er det Skade, at De ikke kom om Bord i Southampton."

„Det kunde jeg ikke," svarede han, „for jeg opdagede ikke Deres Bestemmelse i rette Tid. Det var et ligefremt Mirakel, at jeg naaede Postdamperen."

Jeg var vis paa, at hans Kusine ikke troede et Ord af, hvad han sagde, men jeg var ikke forberedt paa den Kulde, med hvilken hun modtog hans Forsikring.

„Det er sent, og jeg er træt," sagde hun til mig. „Godnat og mange Tak for Deres Venlighed i Aften."

Hun trykkede min Haand og hilste flygtigt paa Fætteren, idet hun gik sin Vej.

„Kvinderne er nogle mærkelige Skabninger," sagde Morgrave. „Man skulde næsten tro, at hun er vred paa mig, fordi jeg interesserer mig for det, som mest af alt ligger hende paa Hjerte."

Da jeg kom ned i Kahytten, fandt jeg Vargenal i en dyb Søvn. Han havde endnu ingen Idé om, at vor gamle Bekendt saa pludselig havde vist sig.

Da jeg næste Morgen kom ned igen efter mit Bad, traf jeg Vargenal lysvaagen og tilgængelig for Samtale. „God Morgen," sagde jeg, „hvordan har De det?"

„Nu har jeg det brillant," svarede han. „Jeg haaber, jeg ikke mere skal blive søsyg. Er der noget nyt?"

„Ja, noget meget ubehageligt nyt," svarede jeg.

„Hvad er det? Frøken Blake er da vel ikke syg?"

„Nej. Men hvis De vil vide, hvad nyt der er, saa maa De besvare et Spørgsmaal: Hvem tror De kom om Bord i Aftes?"

„Jeg gætter det straks," svarede han. „Det er Mülhausen."

„Nej, hverken Mülhausen eller hans djævelske Kammerat, men vor Ven Richard Morgrave."

„Richard Morgrave!" udbrød han. „Hvad i Alverden vil han her?"

„Ja det Spørgsmaal kan jeg ikke besvare, men han er her og maa nødvendigvis blive her Resten af Rejsen. Der er vist ingen Tvivl om, Vargenal, at der er Ugler i Mosen, saa vi maa holde vore Øjne aabne."

„Ja, hvor han er," sagde han, „dér kan De være sikker paa, der er altid noget galt paa Færde. Naa, der er jo ikke andet for os at gøre end at passe paa og jeg vil raade ham til at tage sig i Agt. Hvis vi opdager ham, saa kan han ikke vente nogen Barmhjertighed af mig."

De to Herrers Møde var højst opbyggeligt. Morgrave havde nok ikke hørt, at Vargenal hørte til vort Selskab, og da han saa ham, blev han meget forbavset.

„God Morgen, Kaptajn Morgrave," sagde Vargenal. „Det var jo et højst interessant Møde! Er det for Deres Helbreds Skyld, at De rejser til Amerika, eller er det for at glæde os?"

„Jeg behøver ikke at besøge noget som helst Sted for mit Helbreds Skyld," svarede den anden vredt, „det véd De godt, og jeg tror ikke, mit Selskab er behageligt for nogen af Dem. Jeg vilde for Resten være meget taknemmelig, hvis jeg troede, at jeg aldrig skulde se Dem igen."

„Jeg har dog af og til gjort Dem nogle Tjenester," svarede Sagføreren, „men De er nok ikke oplagt til at være taknemmelig i Dag."

Morgrave skulede. Vargenal var saa vred, at han vendte ham Ryggen. Han stak sin Arm under min og gik med mig ned ad Dækket.

„Der er en anden, der har sat Morgrave til at følge med os," sagde han „og denne anden er Mülhausen. De skal se, det er rigtigt."

„Men hvorfor?" spurgte jeg. „Hvis Mülhausen vil passe paa os, hvorfor rejser han saa ikke selv med?"

„Det opdager vi nok snart," svarede Vargenal; „men vi maa være meget forsigtige med, hvad vi siger, naar vor Ven Richard er i Nærheden."

Resten af Dagen saa' vi meget lidt til Fjenden, som holdt sig for sig selv og, saa vidt jeg kunde se, tilbragte den meste Tid med at spille Kort med en lille Franskmand. Hans Kusine nævnede ikke hans Navn hele Dagen, men jeg kunde mærke, at hun var bange for, at han skulde genere hende. Selv havde vi nok at bestille med at spadsere og spille forskellige Spil. Om Eftermiddagen var Frøken Priscilla kommet sig saa meget, at hun kunde slutte sig til os. Hun vidste, at Morgrave var kommet, og hun behøvede ikke at sige, at hun var lige saa vred over det som vi; det kunde man se, da han en Gang nærmede sig til hende.

Fortsættes.



Cirque du Nord bag Kulisserne.

Cirkus-liv.

Der var en Tid, og den ligger ikke langt tilbage, da København teede sig en Smule provinsielt, naar den fik en stor Cirkus paa Besøg. København var saa lidt vant til, at den fremmede Verden udenfor beskæftigede sig med den. Den havde følt sig mere end halvvejs smigret, da *Renz* gjorde Visit og den følte en vis Stolthed baade over *Buschs* og gamle *Schumanns* Komme.

I Havnegade var der Opløb, naar Damperen lagde til, og ude paa Hovedbanestationens Ankomstperron vimsede blege Journalister om i det første graa Morgengry for at tage Balletdamerne i Øjesyn, naar de stak deres pjuskede Hoveder ud ad Waggondøren og faldt i Armene paa Logiværterne og Pensionatsmadammerne fra Vesterbros Sidegader.

De Tider er forbi. København bliver ikke mere nervøs, naar Cirque du Nord aabner, end naar det Kongelige lukker op. Baade Cirkus og det Kongelige møder jo med samme Præcision paa Pletten, naar Turen kommer til dem. Cirkus er bleven en fast Institution, paa hvilken der nu og da tjenes en Formue, men paa hvilken ogsaa af og til en Kapital sættes over Styr, noget, hvormed man regner i Sommerens vante Forlystelsesliv, ligesom man om Vinteren regner med Teaterforestillinger og Koncerter.

Københavnerne er nogenlunde fortrolig med Livet mellem Scenens Kuliser; ingen af de smaa Intriger, som udspilles, medens Tæppet er nede, undgaar ret længe deres Opmærksomhed. De er paa Bajer med Skuespillerne og paa Hilsen med Skuespillerinderne. De kender dem baade med og uden Maske, baade med og uden Sminke og Fedtpudder og andre den kunstneriske Illusions Attributer.

Saaledes er Forholdet ikke mellem Københavneren og Cirkusartisterne. Cirkus er for Københavneren det store oplyste Rum med Savsmuldet sirlig revet, med Knald af Chambrièren og med de muntre Holla-Raab fra Damen som med korte brusende Skørter og i stramme Silketrikots danser paa Hestens *panneau*, medens Dumme-Peter gaar rundt og falder over sine egne indadvendte Taaspidser.

Hvad Damen med Holla-Raabene tager sig for, naar det elektriske Lys er slukket, om hun sidder sentimental paa en Andensal i Petersens Passage og synger Aarhundredrets Viser eller stopper Strømper, derom ved Københavneren ikke meget mere end han ved om Dumme-Peters moralske Egenskaber som Ægtemand og Familjeforsørger.

Enhver Cirkus har sine faa Indviede, sine Fortrolige, der spaser med Damerne, spiller Billard med Herrerne og kender Cirkusbørnene ved Fornavn. En eller anden Dyrlæge, en eller anden gammel Militær med Hesteinteresse og en eller anden Cirkusanmelder, til hvem et følsomt kvindeligt Hjerte betror sig i Form af et Interview. Og fra et saadant Interview erfarer Offentligheden maaske, at Ballettens smukke Primadonna læser rørende engelske Romaner i sin Fritid, at den fortræffelige danske Trapezkunstnerinde er barnefødt i Aalborg og laver udmærket Sildesalat og at den Ring, som lyner paa Skolerytterskens venstre Haands Lillefinger er en Gave fra en polsk Magnat.

Men har den polske Magnat nogensinde eksisteret? Er han kun det endnu ikke fundne Ideal, hvorefter Cirkusdamens Hjerte banker, naar hun sætter sig i Sadlen og lader sit ildfulde Blik glide hen over Logerne, er han et lille uskyldigt Praleri og vilde Cirkusdamen ikke være himmelhenrykt, hvis hun traf blot en ung Grosserer med reelle Hensigter og en pæn Forretning!

Hvem ved, hvilke Tanker der farer gennem hendes Hovede, naar hun efter det sidste Bifaldsraab træt synker sammen oppe i en af de

smaa Paaklædningsbaase, der ligger paa Rad langs den store Cirkus sal, hvori Ballettens fattige Fugle hopper rundt paa kridtede Skosaaler og betror hverandre, at der ingen Chancer findes i København. De smaa fattige Fugle, som for et Par Kroner om Dagen maa nøjes med Femtedelen af et Værelse hver og skændes med Værtinden, naar der ikke er Bønner nok paa den Kaffe, som er deres væsenligste Føde.

Og hvem aner, at Dumme-Peter er en værdig og strengt respekteret Paterfamilias, der fra Cirkus spadserer lige hjem, hvor Kone og Børn venter med et Aftensbord, som ingen af dem tør røre, før Fa'r er arriveret og har faaet Morgenskoene paa. At Dumme-Peter med andre Ord er Bedsteborger og at hans kønne Datter, som i Manegen bokser ham sønder og sammen, med en kærlig Haand tænder hans Aftenpibe, før hun giver ham sit Godnatkys.

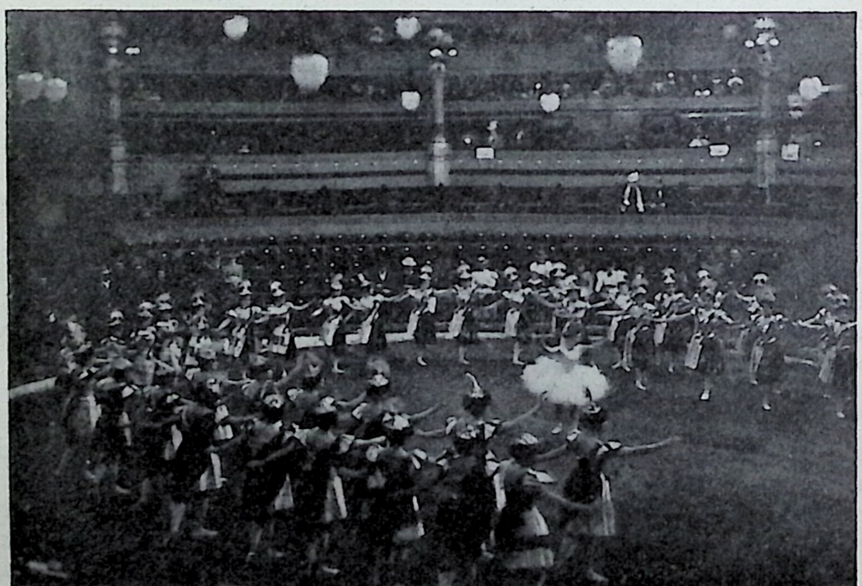


Mlle. Tignani i sit Paaklædningsværelse.

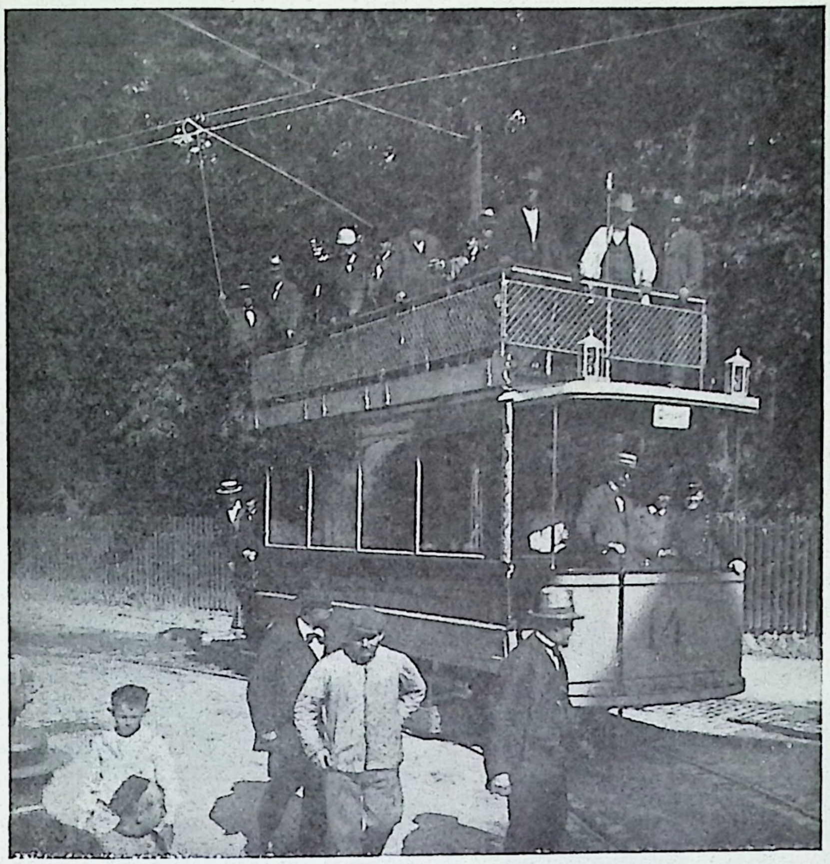
Det Forhæng, der skiller Cirkusartisten i Manegen fra Cirkusartisten i hans fredelige Hjemmeliv, det faar ikke mange Lov at drage til Side. Det Tæppe, der ved Formiddagsprøven holder alle Uvedkommende borte, kan derimod uden Vanskelighed aabne sig saa meget, at de Nysgerrige faar et Glimt at se af Parforcerytttersken, som øver sig med opbunden Kjole, eller af Primaballerinaen, som gaar paa Taaspidserne med Vrangen vendt ud af sin Søndagsnederdel.

Men om Aftenen, naar Portièren deler sig for Strømmen, som glider igennem den og fylder Rummet, saa har hele Cirkus vendt Retten ud og Dumme-Peter har smidt Tøflerne og gaar atter med indadvendte Taaspidser i blanke Laksko og Primaballerinaen rasler med Kastagnetterne og hele Balletkorpset forenes i en Apotheose for Pressen i den By, hvor ogsaa et venligt anerkendende Ord falder i god Jordbund og undertiden endda opbevares som Souvenir i en beskeden Guldmedaljon tæt op ad et lille trods al Erfaring naivt Kvindehjerte.

Moustache.



„Corps de ballet" i Manegen.



De nye elektriske Sporvogne paa Frederiksberg. (I Baggrunden Frederiksberg Have).

Af Dagens Krønike.

Man har i denne Tid paabegyndt en Række Prøvekørsler med de nye, i Berlin fabrikerede, Sporvogne, som bliver de første herhjemme, der bevæger sig ved Elektricitet pr. Luftledning. Først prøvedes Sporene med Hesteforspand og derefter startede man med Elektriciteten ad Smallegade-Fasanvej Routen. Prøvekørslen faldt særdeles heldig ud, og den eneste Hindring man stødte paa, var Trægrenene, som paa mange Steder spærrede Vejen, og maa undergaa en stærk Beklipning, inden Trafiken begynder. Paa vort Billede vil man lægge Mærke til Forbindelsen mellem Sporvognens Tag og Elektricitetsledningerne i Luften.

* * *

Blandt de Bygninger, der under den store Ildebrand i Aarhus den 18. Avgust gik op i Luerne, var ogsaa Mejlborg, Aarhusianernes Stolthed.

Spurgte en Fremmed en Aarhus Borger om, hvilken Bygning, der var kønnest og mest imponerende i Aarhus, fik han i de ni af ti Tilfælde Svaret: Mejlborg. Kampmanns Toldbod var maaske nok finere og ejendommeligere; men Mejlborg stod dog Aarhusianernes Hjerte og Smag nærmere. Naar de kom hjem fra Musiken i Risskov, laa den mægtig med sine røde Mures vældige Masse, dens Spir beherskede hele den nordlige Del af Byen. Den laa der som Symbolet paa selve det rige, store Aarhus, der voksede frem.

Hidtil havde kun en Bygning raget lidt højt op, Domkirken, Middelalderens Værk. Men nu stræbte et andet Spir i Vejret, synligt viden om, og det var rejst fornylig af Mænd, der endnu lever og virker. Mejlborg blev derfor ligesom Symbolet paa det moderne, store Aarhus. Og derfor elskede og kælede Aarhusianerne for Bygningen. I dens Stue var Byens fashionable Kafé, paa dens Verandaer sad man om Aftenen og saa ud over den dejlige Aarhus Golf til det bakkede Mols og Helgenæs med dets Fyr. Og foran Mejlborg Façade ud mod Kystvejen stod to røde Skilderhuse, Skildvagten gik alvorligt frem og tilbage, vogtende den gamle Ekscellence, den kommanderende General, der boede oppe paa første Sal.

Havde Aarhus end ikke noget Hof, havde det dog to røde Skilderhuse, og naar Borgerne om Aftenen spaserede paa Kystvejen, skottede de over til de runde, røde Huse.



Aarhusbygningen *Mejlborg* før Branden.

Derfor er der nu Sorg i Aarhus over at Mejlborg er brændt. Man vilde sikkert hellere have ofret en hvilkensomhelst anden Bygning til de graadige Luer.

Vi skulle i næste Nummer bringe nogle Billeder fra den enestaaende Aarhus-Brand.

Kendte Navne.

fra By og Land.

Fra Skolemødet.

En af Skolemødets Hovedbegivenheder blev et Foredrag, som den unge Præst, Lic. theol. *Hans Martensen Larsen* holdt om den moderne Bibelforsknings Indflydelse paa Folkeundervisningen.

Han traadte her rask i Skranken for, at man burde indrømme Bibelkritiken dens Ret ogsaa i Skolen og derefter afpasse Undervisningen navnlig i det gamle Testamentes Historie, hvis Enkeltheder ikke længere turde staa som uomstødelige Kendsgerninger. Kristendommens Moral og dens store Hovedsætninger vilde ikke lide, men vinde derved.



Præst Martensen Larsen.

Foredraget faldt vistnok mangen ældre, ortodoks Pædagog for Brystet, og maaske var det heldigt for Mødets Ro, at det ikke paafulgtes af Diskussion.

H. M. Larsen er kun et Par og tredive Aar, Søn af Højesteretsassessor E. F. Larsen og Dattersøn af Biskop *Martensen*. Hans glimrende Evner og flotte Eksamen gjorde ham kvalificeret til en hurtig Universitetskarriere, men han foretrak et lille jydsk Kald, fra hvilket han har udsendt flere bibelkritiske Værker.

En Dag, før eller senere, vil man dog sikkert finde ham paa en teologisk Lærestol.

Jubilæum.

I en Alder, da de fleste endnu er midt i Uddannelsen til deres Livskald, sattes Direktør *Eduard Rée* i Spidsen for en stor Kreditkassevirksomhed og har nu som 48-aarig Mand kunnet fejre den 25-aarige Hævdelse af en saa anset Post. — Direktør Rée fødtes d. 4. Oktober i Randers, fik sin Uddannelse hos Vekselererfirmaet J. S. Salomonsen & Co., og gik ved sin Faders Død lige ind i dennes Stilling som Direktør for Kreditkassen for Landejendomme i Østifterne. Hans solide Dygtighed i Ledelsen af denne Institution har øget dens Anseelse, og i Konverteringsbevægelsens Tider lagde han et ikke ringe Klarsyn for Dagen. Ved Siden af sin Direktørvirksomhed har Rée drevet en betydelig Vekselmæglerforretning.



Direktør Rée.

Direktør Rée nyder paa Børsen ikke alene Ry for sin Dygtighed, men ogsaa for sine vindende personlige Egenskaber.

Ved det nye Skoleaars Begyndelse kan Overlærer *Niels Andersen* fejre sit 25-aarige Jubilæum som Lærer ved Rønne lærde Skole. Overlærer Andersen, hvis Fag ere Mathematik og Fysik, har altid omfattet sin Skolegærning med den varmeste Interesse og har i den svundne Aarrække i lige Grad kunnet glæde sig ved sine Elevers og sine Kollegers Hengivenhed; thi i samme Grad som han har forstaaet at gøre sine Fag tilgængelige for hine, har han ved sin Elskværdighed og sit muntre, lyse Sind vundet disses Venskab.



Overlærer Andersen.

Dødsfald.

Etatsraad, Overlæge *L. J. Kuhn*, er afgaaet ved Døden her i Hovedstaden, hvor han har henlevet sine sidste Aar. Hans Hovedgerning tilhører Randers By, hvor han i en Række Aar, dels var en meget benyttet praktiserende Læge og dels knyttet til 5. Dragonregiment, først som Underlæge og fra 1880 som Overlæge.



Etatsraad Kuhn.

Han var født 1827 i Kjøbenhavn, hvor hans Fader var Klædehandler. Hans Moder var Søster til Digteren Henrik Hertz. Professor Ussing dimitterede ham til Universitetet i 1844. I Krigsaarene 1849—50 gjorde han Tjeneste som Underlæge, og i den sørgelige Koleratid 1853 tog han meget virksom Del som Læge. Den Afdøde var Ridder og Dannebrogsmand.

Grosserer *Hans Jacob Schou*, tidligere en af Slagelse Bys bedst kendte Mænd, er afgaaet ved Døden 68 Aar gl. I Arv fra Faderen havde han faaet en betydelig Forretning i Korn og Landbrugsprodukter, og han kastede sig desuden med Iver over praktisk Landbrug, anlagde Mejeri i Slagelse og drev mange Aar Mullerup Teglværk. Schou var hurtig til at tage op det nye, som fremkom paa Landbrugsomraadet, og bidrog paa mange Felter til dets heldige Fremgang, men i 1879 brød han pludselig af, lod den store Drift gaa over paa andre Hænder og bosatte sig i København. Ogsaa herfra fulgte han med den mest levende Interesse alle Forhold i sin Fødeby, støttede dens Udvikling paa mange Maader og udfoldede en betydelig Godgørenhed. Den afdøde var Broder til Etatsraad Philip Schou.



Grosserer H. J. Schou.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 31.

Gaaden sidder paa *andet Led*
mellem *det første*, af *sidste* beskygget,
hvor den i Vaar sin Rede har bygget
paa et ensomt og sumpigt Sted.

Den er en haleløs, mørkspættet Fugl,
hvis lange Ben er forholdvis tynde.
Stemmen er svag, men den synger med Ynde
for Magen, der ruger i Sivenes Skjul.

Benj. Feddersen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 30 var

Den længste Nat.

Ialt indkom 931 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Marie Gultormsen, St. Blichersvej 1, 3. 2. Præmie Ellen Larsen, Martensens Allé 16, 1.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 49. Aargang 1898–1899. Søndagen den 3. September. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.



Efter Attentatet paa Advokat Labori.

Den sidste Skoletime.

(Fortalt af en Skoledreng fra Elsass).

Af Alphonse Daudet.

Jeg var den Morgen kommen temmelig sent paa Vej til Skolen og gik og var ængstelig for at faa Skænd, naar jeg endelig naaede derhen. Desuden vidste jeg, at vi havde Participierne for den Dag, og jeg kunde ikke et Ord af dem. I et Øjeblik var jeg til Sinds at skulke, stikke over en Mark og løbe min Vej.

Det var saa varmt i Vejret, og ikke en Sky var at se paa den blaa Himmel. I Skovbrynet hørte man Droslernes Fløjten, og nede paa Engen, bag ved Savværket holdt Prøjserne Eksersits. Alt dette var mig fristende nok, langt mere end Reglerne om, hvorledes Participiet anvendes. Jeg var dog standhaftig og modstod min Lyst, og nu løb jeg, alt hvad jeg kunde, ad Skolen til.

Paa Vejen forbi Borgmesterens Embedsbolig bemærkede jeg en Skare Folk, der var standset paa Vejen og stod og læste i Opslagsskabet. Fra dette Skab var alle daarlige Tidender i de sidste Par Aar komne til os, Underretning om tabte Slag, Udskrivninger, Kommandantskabsbefalinger, og jeg tænkte i Farten:

„Hvad er der monstro nu igen paa Færde?"

Idet jeg hurtig skød over Pladsen, bemærkedes jeg af Smeden, der sammen med sin Lærling stod og læste Kundgørelsen. Han raabte til mig:

„Min lille Dreng, du behøver saamænd ikke at jage med at brække Halsen; du kan altid komme tidsnok derhen, hvor du skal."

Jeg opfattede Tilraabet som en Spøg af Smeden og naaede, stærkt forpustet, Skolegaarden.

Der plejede i Klassen ved Timens Begyndelse at opstaa et stærkt Spektakel, der kunde høres helt ud paa Gaden, foranlediget ved, at Bordene smækkedes op og i, at Lektierne plapredes højt af alle i Munden paa hverandre, saa at enhver, for bedre at faa Ørenlyd, maatte holde sig for Ørene, og endelig af Lærerens svære Lineal, naar han slog i Bordet og raabte:

„Vær stille, Drenge, vær stille", siger jeg.

Jeg havde, for ubemærket at slippe hen til min Bænk, gjort Regning paa denne Staahej. Men netop i Dag var alt roligt, saa roligt, som var det en Søndag Morgen. Gennem det aabenstaaende Vindu kunde jeg se mine Klassekammerater, jo de sad derinde, paa deres Pladser var de allerede forlængst og Hr. Hamel gik frem og tilbage med den skræmmende Jernlineal under Armen. Døren maatte da altsaa aabnes, og jeg vise mig i Klassen midt under denne opmærksomme Ro. Jeg var baade angst og bange ved Tanken.

Men nej, det var ikke, som jeg havde ventet. Der var ikke den ringeste Vrede i det Blik, jeg fik fra Hr. Hamel, i den blideste Tone af Verden sagde han til mig:

„Naa, lille Frants, kan du skynde dig lidt at komme paa Plads; vi skulde lige til at begynde, inden du kom."

Jeg skrævede over Bænken og var med det samme paa min Plads. Men nu blev jeg først opmærksom paa, da jeg var kommen mig en Smule af min Angst, at vor Lærer var i Stadsfrakke, med finlægget, stadseligt Kalvekryds, og med sort Kalot af broderet Silke paa Hovedet. Dette kendte jeg udelukkende fra de Dage, da der var Inspektion og Flidsbelønningsuddeling. Men over Klassen som Helhed var der ogsaa i Dag noget mærkeligt og højtideligt. Dog, hvad der allermest slog mig, var, at længst nede bag i Salen saa man paa Bænke, der ellers til Hverdag stod tomme, Folk fra vor By sidde med tavse, andægtige Miner ligesom vi selv. Der var den gamle, bekendte Hauser med trekantet Hat paa Hovedet, forhen Byens Borgmester, det gamle Postbud og mange andre foruden dem. En gammel ABC-Bog med slidte Hjørner, der var medbragt hjemmefra, havde Hauser liggende opslaaet paa sit Skød, og tværs over dens Sider laa hans gamle, massive Hornbriller.

Mens alt dette var Genstand for min store Forundring, var Hr. Hamel gaaet op paa Katedret, og i den samme blide, men alvorlige Tone, jeg kendte fra før, sagde han til os:

„Kære Børn, det er i Dag sidste Gang, jeg læser med Jer. Der er nemlig fra Berlin kommet Paabud om, at Sprogundervisningen i Elsass og Lothringens Skoler fra i Dag af er indskrænket til Tysk alene. Den ny Lærer kommer i Morgen. Dette er altsaa Eders sidste Fransktime. Jeg be-

der Jer derfor, at I vil vise Jer rigtig opmærksomme."

Disse Par Ord, saa faa som de var, bragte mig ud af min Ligevægt. Saa forstod jeg . . . derhenne ved Borgmesterens Bolig . . . derpaa gik altsaa Opslaget ud!

Min sidste Fransktime! . . .

Og jeg, som ikke kunde skrive mit Sprog en Gang! Jeg skulde da aldrig lære det! Dertil altsaa, ikke videre skulde jeg komme! Hvor jeg i den samme Stund var vred paa mig selv, for den spildte Tid, over de Timer, jeg havde forsømt, for at søge efter Fuglereder og løbe paa Skøjter nede paa Floden! Mine Bøger, som jeg endnu for et Øjeblik siden havde fundet saa kedelige, saa tyngende i Tornystret — min Grammatik, min Bibelhistorie, alle syntes de mig nu som gamle Venner, det vilde koste mig Overvindelse at skille mig ved. Og ligeledes var det med Hr. Hamel. Den Tanke, at vor Lærer skulde rejse, at vi ikke længer skulde se ham omkring os, med den gik Erindring om Straffe og alt andet som med et Slag i Glemmebogen.

Stakkels Mand! Til Ære for denne vor sidste Time var det, at han var festklædt. Nu begreb jeg ogsaa ret, i hvad Hensigt disse Gamle vare komne og sad dernede i Klassen. De havde desværre kun altfor sjældent fundet Vejen til Skolen, syntes de at sige. Saa vilde de desuden ogsaa takke vor gamle Lærer for hans trofaste 40-aarige Skolegerning. Tilsidst endelig, saa sad de der med Tanken henvendt paa Fædrelandets Ve og Vel — det var jo ved at glide bort under Fødderne paa dem.

Saavidt var jeg kommen i mine Betragtninger, da jeg hørte mit Navn blive raabt op. Turen til at blive hørt var kommen til mig. Hvad vilde jeg ikke have givet nu for at have kunnet fremsige hele denne besværlige Participiumsregel, sige den højt og tydeligt og uden en Fejl. Men ak! jeg løb sur, saa snart jeg begyndte, og nu stod jeg blot og rokkede frem og tilbage paa min Plads, lige paa Nippet til at græde og uden at vove at se op. Da begyndte Hr. Hamel at tale til mig:

„Nej, du skal ikke være bange, Frants, for din Lærer, men ak desværre! — Tugtens Ris, det svinger sig selv. Saadan er det, ja. Den ene Dag hedder det som den anden: Aah, blæse med det, i Morgen kommer der atter en Dag; saa vil jeg læse! — Og saa ser man, hvordan det gaar. — Ja, det har været den store, fælles Fejl og Ulykke med vort Elsass, at det atter og atter har opsat „at læse" til Dagen i Morgen. Hvad skal vi svare det fremmede Folk, naar det nu kommer og raaber til os: „Hvad for noget! Vil I kaldes Franskmænd, og kan ikke en Gang hverken tale eller skrive Eders Fædrenesprog! — Men ser du, min lille Ven, saaledes er altsaa *din* Skyld, naar det kommer til Stykket, endda kun for ringe at regne. Nej alle, alle har vi i denne Sag en Broderpart af Bebrejdelser at gøre os selv."

Og nu begyndte Hr. Hamel, mens det ene førte det andet med sig, at tale til os om vort Modersmaal, og han sagde, at det franske Sprog var det smukkeste Sprog af alle, var det renest klingende og det fasteste i sin Bygning. Vi skulde vogte og bevare vort Sprog som en Skat, og det maatte aldrig i Livet gaa os af Glemme, hvordan det saa end gik os her i Verden. Ti — sagde han videre — naar et Folk, som bringes i Trældomskaar af et andet, blot med haardnakket Sejghed holder fast ved sit Sprog, saa er det, som holdt dette Folk i sin Haand selve Nøglen til sit Fængsel. — Dernæst tog han en Grammatik og gennemgik for os hele vor Lektie. Jeg var forbavset over at mærke, hvor godt jeg forstod. Alt, hvad han sagde, syntes mig let, uden Spor af Vanskelighed. Jeg tror da ogsaa, at jeg aldrig før har været saa opmærksom, og at heller aldrig vor Lærer paa sin Side har anvendt saa megen Taalmodighed paa at forklare os noget som helst. Det var ligesom om den nidkære Mand, forinden vi skiltes for bestandigt, vilde skænke os hele sin Viden, prænte den i vort Hoved paa en Gang, saa den stod der med en uudslettelig Skrift.

Da Fransktimen var endt, fulgte der Skrivning. Hr. Hamel havde i Dagens Anledning skrevet splinternye Forskrifter til os, og paa disse stod kun de to Ord: Frankrig—Elsass skrevet med en smuk og sirlig Rundskrift. Det var ligesom smaa, bølgende Faner, der hang og vajede overalt omkring i Klassen, stukne fast i Kanten af Bordene. Det var en Fornøjelse at se den Flid, vi udviste alle som én, og hvor stille og roligt der var i Klassen. Kun Pennens Kradsen paa Papiret hørte man tydeligt. Der kom Oldenborrer flyvende ind nu og da, men ikke en eneste af os saa meget som saa dem, ikke engang de Allermindste, der sad og skrev deres Grundstreger med en Flid, en Iver og Nøjagtighed, som var ogsaa dette Fransk. Oppe paa Taget uden for Vinduerne sad et Par Duer og smaakurrede saa sagte, at de lige kunde høres, og jeg tænkte: „Skal nu herefter mon ogsaa Duerne lære at kurre paa Tysk".

Fra Tid til anden, naar jeg løftede Øjnene fra min Skrivebog, saa jeg Hr. Hamel ubevægelig siddende i samme Stilling paa Katedret og fæste sit Blik paa Genstandene omkring sig, ret som havde han i et sidste Blik villet medtage hele sin lille Skolestue med alt, hvad der fandtes deri. I 40 Aar havde han siddet ved dette Kateder. Foran sig, naar han saa ud, havde han haft sin hyggelige Gaard, og Skolestuen, hvori han sad, var uforanderlig blevet den samme fra det første til det sidste. Kun var Bordene og Bænkene i Aarenes Løb slidt blanke af Brugen.

I Gaarden var Valnøddetræerne voksede til, og Humlen, som han selv havde plantet, slyngede sig om Vinduerne helt op til Taget. Man kan derfor tænke sig den stille Fortvivlelse i denne Mands Sjæl ved nu at skulle bort fra alt dette. Og hvor har vel ikke hans Hjerte maattet krympe sig ved Lyden af de Fodtrin, han hørte oppe over sit Hoved. Det var hans Søster, der gik og puslede med at ordne Tingene til Afrejsen. Thi i Morgen allerede skulde de rejse, rejse ud af Landet for bestandigt.

Imidlertid lod han sig af sin stærke Bevægethed dog ikke hindre i at læse sin Time helt ud, saaledes som han plejede, og efter Skrivningen fulgte endvidere Historietimen. Tilsidst endelig sang de smaa eller stavede i Takt deres Ba, Be, Bi, Bo, Bu. Dernede i Baggrunden havde den gamle Hauser sat sine Briller tilrette paa Næsen. ABC-Bogen sad han og holdt med begge Hænder op for sig i Vejret, og nu sad han i denne Stilling og stavede sit B-a-ba, B-e-be . . . i Kor med de Smaa. Man saa saa tydeligt, at det var Hjertet, der stavede i ham, og hans Stemme skælvede af Bevægelse. Det saa saa pudsigt ud og lød saa underligt; vi var ved baade at græde og le paa én Gang. Jeg vil huske denne Time, saa længe jeg lever.

Klokken slog tolv henne paa Kirken, paa det svære Taarnur. Straks efter ringede det til Gudstjeneste. I det samme hørte vi de prøjsiske Trommer — ved Soldaternes Hjemvenden fra Øvelsesturen — falde ind med skingrende Larm lige ude under Skolevinduerne . . .

Hr. Hamel rejste sig, bleg og skælvende, op paa Katedret. Aldrig var denne Mand forekommet mig større end da.

„Kære Børn,“ sagde han, „kære Børn, jeg . . . jeg . . .“

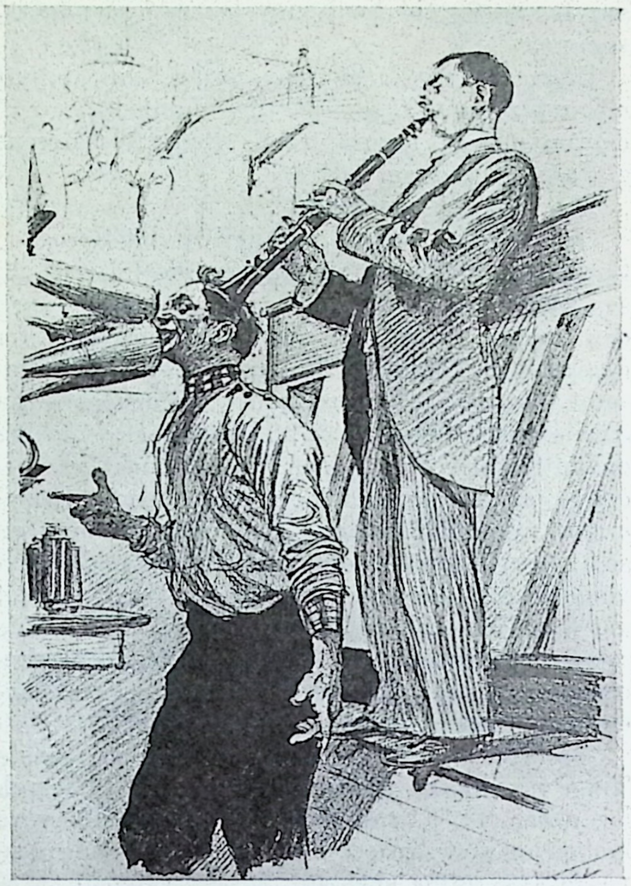
Men Stemmen kvaltes. Han mægtede ikke at fremføre, hvad han vilde.

Da vendte han sig imod Tavlen, tog Kridtet, og med Eftertryk paa hvert Bogstav skrev han saa stort, som han kunde:

Leve Frankrig!

Med Hovedet støttet op imod Væggen blev han staaende, og uden at han forsøgte paa at tale, sagde dog hans Udtryk saa tydeligt som Ord:

„Ja saa — saa er det dermed forbi da, gaa I kun, Børn, og Gud være med Jer.“ —



„Øjeblikkets Vise“ pr. Fonograf.

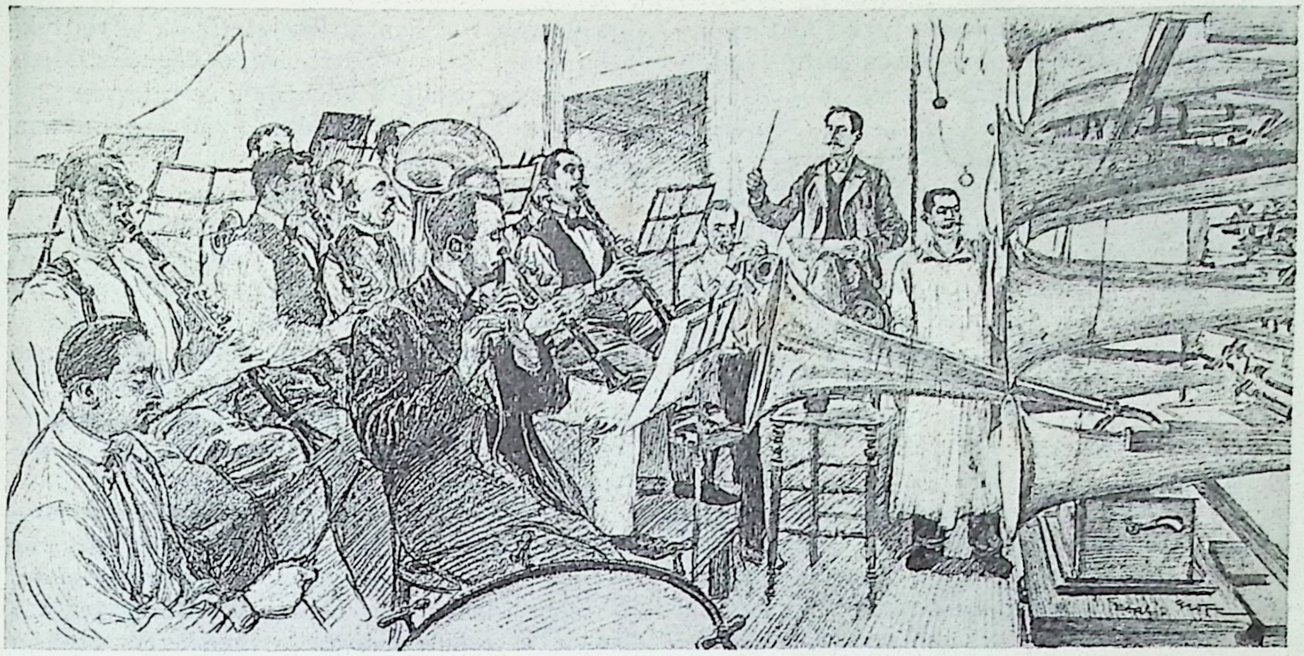
Et Musik-Værksted.

Man træffer altid paa noget mærkværdigt bedst som man gaar paa en Verdensstads Gader. Hvad var nu dette? En forvirret Blanding af Toner, Spil og Sang, Bækkeners og Fløjters Lyd naaede mit Øre. Hvad foregik der bag disse Mure . . . En Generalprøve? Men, saavidt jeg vidste, var der ingen Theater paa dette Sted.

For at skaffe Lys i dette Mysterium gik jeg resolut ind i Stuebutiken, undskyldte min Indiskretion — jeg vilde gerne vide, hvad her gik for sig.

— „Med stor Fornøjelse“, svarede en overordentlig elskværdig Mand mig, „som De ser, er her Lager af Fonografer, men vi indskrænker os ikke alene til at sælge dem, vi bidrager ogsaa i høj Grad til deres Udvikling ved at lægge dem de Ord i Munden, som de siden saa trofast gengiver. Vi beskæftiger os her i stor Stil med det Arbejde, som bestaar i at bringe Liv i det døde Stof saaledes at det faar Evne til at gengive Stemmers eller Toners Klang. Kort sagt, vi prenter Rullerne. For Resten kan De faa det hele at se, hvis jeg maa have Lov til . . .“

Og uden videre Ceremoni førte han mig op ad en mørk Trappe, der formede sig ligesom et mægtigt Hørerør og gav den besynderligste Genlyd. Vi gik op til øverste Etage, hvor vi først

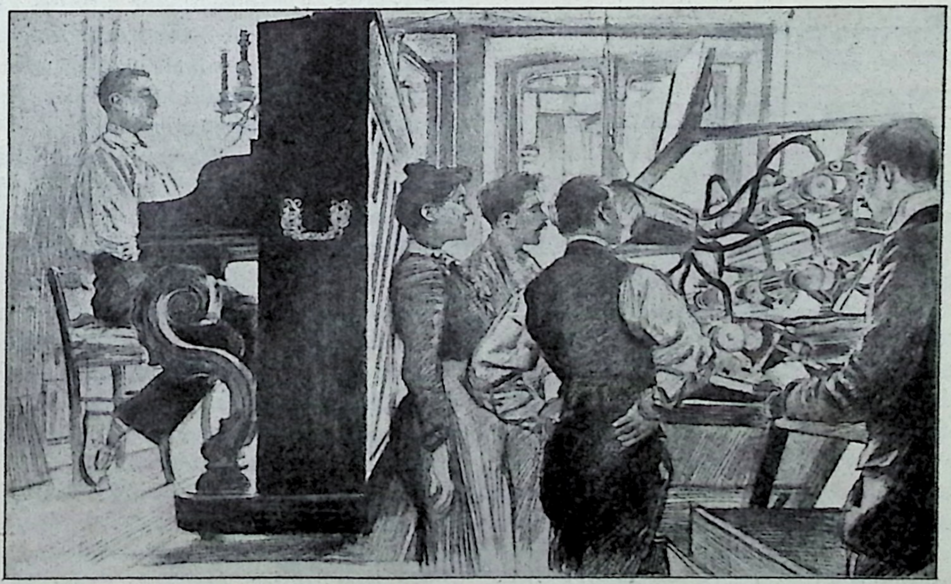


I Musik-Værkstedet: „Marche lorraine“ spilles ind i Fonografen.

skulde aflægge Besøg. Paa alle Trappeafsatser fandt Melodistumper Vej gennem Væggens Revner og Dørenes Nøglehuller — Bravurarier og Chansonetter, blandet med urytmisk Klaverhamren — og alt forenede sig nedenunder i voldsomme Harmonier. Jo højere vi steg op, des stærkere larmede og brummede Instrumenterne.

Øverst oppe stødte min Ledsager Døren op og til min Forbavselse befandt jeg mig Ansigt til Ansigt med et tolv Mands Orkester, Dirigenten havde hævet sin Taktstok og foran Fonografen stod der en Mand, som nu med høj Røst ind i det svære Rør forkyndte Programmet: Marche lorraine. Straks derefter genlød Rummet af saa voldsomme Toner som vilde de sprænge alle Ruderne og da Fonografen til sidste Takt havde slugt dette Nummer, ansaa min Cicerone det for rigtigst at skaane mig for Resten.

— „De har nu faaet en tilstrækkelig Ide om, hvorledes Militærmusiken arbejder, lad os gaa videre.“



Trioen af „Faust“ synges ind i Fonografen.

Vi stige derpaa en Etage ned, og gennemløbe nu en Labyrinth af Smaarum, som alle er opfyldte af Materiel, men ikke har stort andet Bohave end et Klaver og et Par primitive Stole. Og alle disse Hummere er fulde af Folk, som trodser den brændende Varme i en meget mangelfuld Paaklædning.

Her staar en Variétésanger i Cykledress og gengiver den sidste Slagsang, han har creeret. Forinden har han raabt sit Navn og Visens Titel ind i Talerøret. Der giver to Virtuoser i Skjorteærmer en Operettecouplet tilbedste og disse samvittighedsfulde Fortolkere nøjes ikke med at synge, de spiller med ganske som de stod overfor Publikum, med Gestus og Mimik som paa Scenen. Selv om ikke Apparatet kan gengive deres Bevægelser er disse dog ikke overflødige, de understreger og støtter Foredraget, de faar Sangeren til at udfolde sin hele Kunst.

Derhenne istemmes den sørgelige Sang:

„Nu er det Vinter . . .“ og den ulykkelige Foredrager, hvis Kæmperyg kun dækkes af en Flonelsvest, arbejder i sit Ansigts Sved, store Draaber triller ned af hans Næse, medens han i sin Sang jamrer over den knugende Frost.

Fra den ene Side lyder en smægtende Hyrdesang, fra den anden en meget mindre rørende Ballade om „min Svigermoders Begravelse“.

Nu tager man fat paa Operetterne, indtil min Fører atter faar Medlidenhed med mig og spørger, om jeg ikke foretrække at besøge Afdelingen for klassisk Musik. Derinde modtages jeg med Trioen af „Faust“ (Faust er en særlig efterspurgt Artikel) og jages ud igen af Rossini, Meyerbeer og Donizetti.

— Som De har set, sagde min Ledsager, vi har hele Huset her. Arbejdet er delt i Afdelinger, som hver har sin Chef. Naar Rullerne nu er færdigt paasungne, faar de Etikette paa, bliver klassificerede og indpakkede til Forsendelse.

— Men nu det kunstneriske Personale, hvor har de faaet det fra?

— Hist og her. Baade blandt Kunstnere, som for Tiden har Ansættelse ved vore Scener og gerne vil have Lejlighed til at tjene noget ekstra, og blandt dem, som af en eller anden Grund har trukket sig tilbage. Der er Konservatorie-Elever imellem, og der er Sangere, som staa i første Række paa Plakaten. Vi behøver saamænd ikke en Gang anmode „Stjernerne“ om at komme, de komme af sig selv og er glade over at blive forevigede og forsendte fra den ene Del af Kloden til den anden. —

Imponeret af alt, hvad jeg har set og hørt, trækker jeg mig tilbage. Rent tilfældig har jeg faaet Indkig i en ny Industri og haft Lejlighed til at hilse paa en Fremtidens Mand: Manden, der fabrikerer Musik.

Kryptografi og Zifferdepecher.

Allerede paa et meget tidligt Tidspunkt af Historien har Regeringerne indset Nødvendigheden af visse Meddelelsesmidler, hvis Betydning kun blev forstaaet af dem, for hvem Meddelelserne var bestemt. Det var især under Krige, at man tog sin Tilflugt til *Kryptografien* — „den hemmelige Skrift“. Det moderne Folkesamkvem med dets vidtstrakte Benyttelse af Diplomati har yderligere udviklet Kunsten.

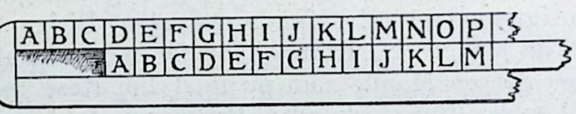
Herodot fortæller om en græsk Konge, at han lod Haaret tage af Slaver og Breve indtatovere i den nøgne Hovedhud, hvorefter man ventede med at afsende Slaven til Haaret igen var vokset ud. Blev et saadant Sendebud opsnappet af Fjenden, havde han al Udsigt til at blive lykkelig hængt, uden at Skrivelsen opdagedes. Modtageren, der kendte Hemmeligheden, havde kun at barbere Haaret af og læse, hvad der stod paa Huden.

Dette er vel den mest primitive — skønt i en vis Forstand en ret raffineret — Form for Kryptografi. Spartanerne brugte en anden. Det var et Pergamentbaand, som rulledes spiralformet op paa en Stok, inden man skrev. Skriften stod i flere Linjer paa langs ad Stokken, og Linjerne kunde altsaa først give Mening, naar Baandet igen blev rullet op paa en Stok af nøjagtig samme Tykkelse som den første — og en saadan havde kun Modtageren.

Inka'erne i Sydamerika „skrev“ deres historiske Optegnelser paa en lang Snor, der var skudt op paa en Pind aldeles som en Fiskesnøre. De slog Knuder paa Snoren, og Afstanden fra Knude til Knude betegnede Bogstavets Plads i Alfabetet.

Andetsteds har man brugt et Slags Vindsel med lige saa mange Huller, som der er Bogstaver i Alfabetet. Hvert Hul betegnede sit Bogstav, men efter en Orden, som kun Afsender og Modtager kendte. Afsenderen trak en Snor fra Hul til Hul og betegnede derved de Bogstaver, han mente.

Endelig maa vi nævne et tidligere meget benyttet Apparat, „Omstillingslinealen“.



Det var en Slags Lineal, hvis midterste Del kunde forskydes paa langs efter Behag. Saaledes som Linealen er indstillet paa Tegningen, betyder A i den skrevne Depeche et D, B betyder E o. s. v. Nøglen, der kunde varieres i det uendelige, var forud aftalt mellem Afsender og Modtager. Ved at afsætte Alfabetet i omvendt Orden paa Linealens anden Siden, kunde Antallet af Variationer yderligere øges.

En Metode, som har været meget benyttet lige til vore Dage, er *Gittersystemet*. Herved kan forstaas, at et gennemhullet Brædt lægges paa Skriften og derved dækker de Ord, som kun er Fyld, men lader *dem* komme til Syne, som betyder noget. Afsender og Modtager maa da hver have sit „Gitter“, der ganske ligner hinanden. Saadanne Kryptogrammer lader sig imidlertid let dechiffrere af en nogenlunde dreven Opdager. Mere benyttet er derfor en anden og ulige mere snedig Anvendelse af Gitteret.

Man har en Plade med f. Eks. ni Huller, der sidder saaledes: Fig. 1.

Vil man nu f. Eks. skrive følgende Meddelelse: *„Fjenden gaar hurtigt frem mod Østfronten“* — saa lægger man Gitteret paa Papiret

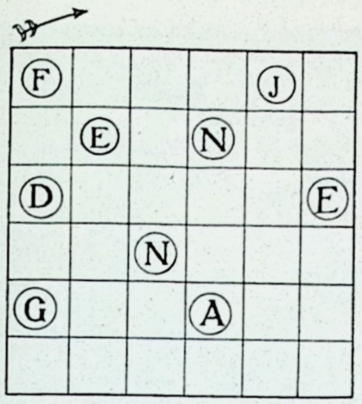


Fig. 1.

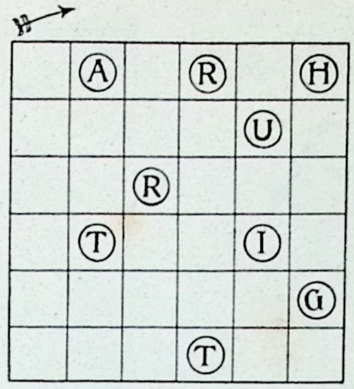


Fig. 2.

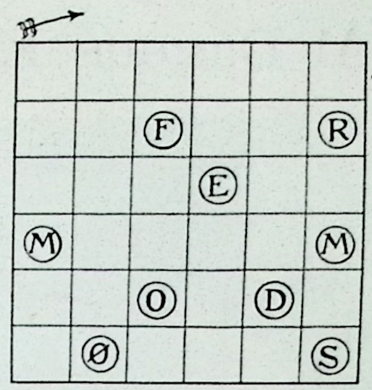


Fig. 3.

og skriver i Hullerne de ni første Bogstaver af Sætningen. Naar alle Hullerne er udfyldt, drejer man Gitteret om dets Midtpunkt en kvart Omdrejning til en af Siderne, f. Eks. som paa Tegningen (efter Aftale) fra Venstre til Højre og skriver paa ny i Hullerne, idet man fortsætter, hvor man slap: Fig. 2.

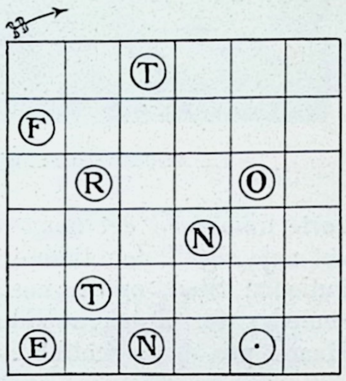


Fig. 4.

F	A	T	R	J	H
F	E	F	N	U	R
D	R	R	E	O	E
M	T	N	N	I	M
G	T	O	A	D	G
E	Ø	N	T	.	S

Fig. 5.

Igen drejer man en kvart Omdrejning, hvorved man paa ny faar ni ubeskrevne Huller. Nu skriver man videre: Fig. 3.

Og ved den fjerde Omdrejning kommer Skriften til at se saaledes ud: Fig. 4.

Tager man nu Gitteret bort, vil alle Pladser være udfyldte, og paa Papiret findes Meddelelsen i denne Form: Fig. 5.

For at kunne dechiffrere denne Skrivelse maa Modtageren have et tilsvarende Gitter, vide, ved hvilket Hul, man er begyndt, paa hvilken Led, Gitteret først har været lagt, og i hvilken Retning man har drejet det. Denne Metode har den store Fordel, at et Brev som ovenstaaende lader sig befordre ad telegrafisk Vej. Naar Modtageren har modtaget sin Depeche, ordner han Bogstaverne i seks Linjer og kan ved Hjælp af sit Gitter læse sig til Meningen. Det hele kan selvfølgelig gøres mere indviklet ved Hjælp af et større Gitter med flere Huller.

Og dog, saa fint end denne hemmelige Skrivemaade er udspekuleret, er den i vore Dage længst forladt, fordi den ingenlunde er sikker. Just fordi saadanne Meddelelser er af yderste Vigtighed, kan det betale sig at ofre megen Tid og Skarpsindighed paa at tyde dem, og det *kan* selvfølgelig lade sig gøre med tilstrækkelig Taalmodighed. Diplomatiet bruger nu overalt kun de saakaldte *Codes* — man kan paa Dansk bruge Ordet *Ordlister*.

Herved forstaas Bøger, i hvilke alle mulige Sætninger, Ord, ja enkelte Bogstaver er anbragt hulter til bulter i to Spalter. Hver Sætning, Ord eller Bogstav er betegnet ved et Tal — ligegyldig hvilket, blot Tallet ikke forekommer to Gange paa én Side.

Disse Bøger er ikke betegnede med Sidetal, og det er det fine ved dem. Kun de to korresponderende Parter ved, i hvilken Række de forskellige Sider skal benyttes. Lad os antage, at Ordet „Minister“ staar betegnet med et 6 Tal paa den Side, som ifølge Nøglen er den 30te — i Bogen kan den have hvad Plads, det skal være. Saa betegnes Ordet Minister simpelthen ved Tallet 630. Selv om nu Bogen altsaa skulde falde i Hænderne paa en Uvedkommende, har denne ingen som helst Nytte af den, naar han ikke tillige har Nøglen med den hemmelige Paginering. Og bliver Nøglen borte for en af Parterne, vil det være den letteste Sag af Verden at lave en ny, forskellig fra den foregaaende, og Ordlisten er lige hemmelig, om den saa var trykt og uddelt i Tusinder af Eksemplarer.

Denne Kryptografi er vel den fuldkomneste, man kender. Og dog har man Eksempler paa, at den er bleven tydet af Fremmede. Undertiden er enkelte Kryptogrammer blevet offentliggjorte gennem officielle Dokumenter eller i Blade. Ved at sammenholde Afsendelsesdatoen med de Begivenheder som Depechen kunde antages at omhandle, har man gættet sig til dens Indhold, og det har da været muligt ved taalmodigt Arbejde at finde Nøglen til Hemmeligheden.

Lige fra Richelieus Tid har der været Folk, som har gjort Opdagelsen af saadanne Zifferskrifter til deres Opgave, og i de store Magters hemmelige Bureauer har der i saa Henseende været præsteret utrolige Ting.

Af Dagens Krønike.



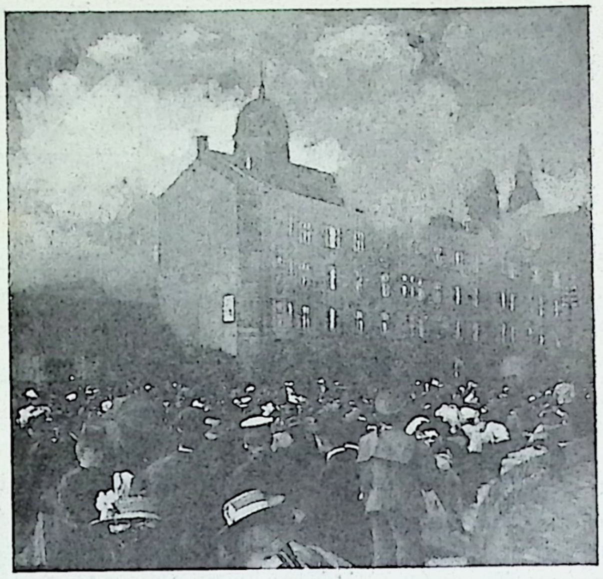
Aarhusbranden i sin første Opblussen.

Næsten magtesløse maatte Aarhusianerne se Bygning stikke Bygning i Brand, medens dets gennem Aaringer letsindigt forsømte Brandvæsen stilledes i fuld Belysning. Selv om Brandmandskabet havde den Damp oppe, som Sprøjterne savnede, haanede Flammerne dog alle deres Bestræbelser og standsede ikke, førend nogle og tyve Bygninger, som beklædte et Stykke Jord paa 200 Alens Længde og Bredde, var i Ruiner.

Den Lære, Aarhus By har faaet, er købt med store Tab, selv om de $1^1/_4$ Millioner Kroner, som dækker den direkte Brandskade, er godt assurerede. Først og fremmest har Aarhus mistet sine smukkeste Bygninger, store industrielle Virksomheder er stoppede op, og mangt og meget af Hjemmenes Ødelæggelse kan ikke erstattes.

Det hærgede Kvarter omfatter Gaderne Mejlgade, Knudrisgade og Kystvejen.

Længe holdt Storheden „Mejlborg" Stand, og selv i Døden vilde den ikke overgive sig, men strakte truende det fordum saa stolte Taarn, der ikke vilde falde for Ilden. Først da man kørte frem med det tunge Skyts, maatte Taarnet neje sig. I den tidlige Morgen fandt Eksekutionen Sted, og Aarhusianerne forskaanedes saaledes for at være Vidne til at man lagde Haand paa deres Stolthed.

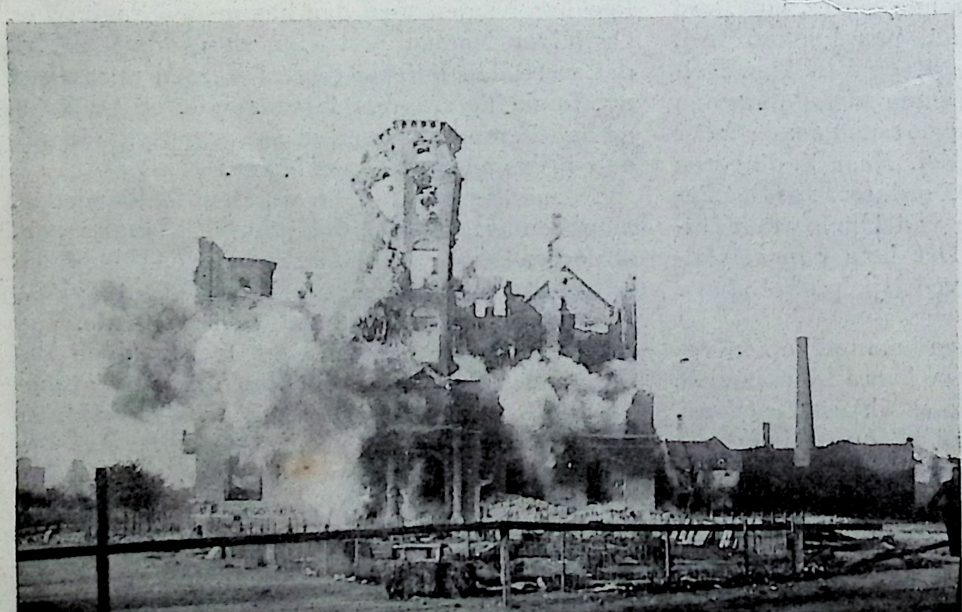


Fra Aarhusbranden: Mejlborg brænder.

* * *

Skyttehelten fra Haag, Dr. *L. J. Madsen*, som i Modsætning til mange andre Riffelskytter ogsaa dyrker Salonskydning, har atter udmærket sig, idet han ved den nylig stedfundne Konkurrence mellem Salonskytteforeningerne erklæredes for dansk Mesterskabsskytte. Den Sejr, han vandt i Haag, bragte hans Navn vidt omkring i Evropa, thi ingen af de Lande, som var repræsenterede ved Festen kunde fremvise nogen enkelt Skytte med et Pointantal paa Højde med hans. Som Belønning modtog han de haagske Damers Præmie paa 300 Gylden.

Ogsaa som Helhed vakte de danske Skytter, der talte saa udmærkede Navne som *Vorslund Kjær* og *Viggo Jensen*, almindelig Opmærksomhed i Holland. Der var Øjeblikke, da de andre Landes Repræsentanter var enige om, at Danmark vilde blive Nr. 1 i Landenes samlede Skydning, medens dog de danske selv var klare over, at de ikke kunne overvinde Schweitzerne, hvis Vaaben var langt fortrinligere end vore Skytters Militærrifler.



Fra Aarhusbranden: Der skydes paa Mejlborgs Ruiner.



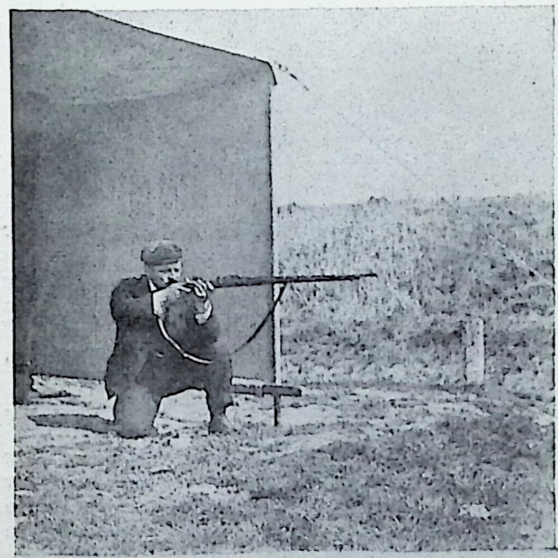
Mesterskytten Dr. Madsen.



Prinsesse Marie besøger Kaninudstillingen.

Resultatet blev, at Danmark i Landsskydningen blev Nr. 3, besejret af Schweitz og Frankrig.

De danske Skytter hviler nu ud paa deres Laurbær, men haaber atter til næste Aar ved det store Skyttestævne i Paris at faa Lejlighed til at vise, hvad de duer til. Paa de hosstaaende Billeder vil man kunne opdage vore hjemlige Berømtheder i fuld Aktivitet paa den amagerske Skydeplads.





Fra Kbhvns. Skytteforenings Øvelser paa Amager: (Øverst Skytten Viggo Jensen.)

Blandt de mange Væsener, som kan glæde sig ved Hds. kgl. Højh. Prinsesse *Maries* Protektion er ogsaa Kaninerne. Paa deres store aarlige Eksamensdag møder Prinsessen op, for at undersøge, hvilke udmærkede Fremskridt de har gjort under den ædle Kaninavls Beskyttelse.

De viste sig i Aar, da Udstillingen fandt Sted i Zoologisk Have, at være i fortrinlig Stand, og særdeles fornøjelige at stifte Bekendtskab med — paa Afstand. Adskillige Kanin-Enthusiaster tog de syv hundrede langørede Nyttedyr og deres Produkter i stærkt interesseret Øjesyn. Heldige som altid fik vi Lejlighed til at hjembringe et veltruffet Situationsbillede af Prinsesse Marie, som paa sin Vej gennem Haven assisteredes af Direktør *Hofman Bang* og Assistent *Johannes Madsen.*

* * *

Den for sin sørgelige religiøse Fanatisme bekendte Egn, „Harboøre“, har i den unge Pastor *Jensen* faaet en Præst, som har gjort det til sin Livsopgave at faa den opagiterede Befolkning ind paa en normal Gudsdyrkelse og Forstaaelse af Menneskelivet. De saakaldte „Hellige“ ville naturligvis søge at modvirke ham; men, væbnet som han er, med stor Menneskekærlighed og Taalmod, vil det forhaabentlig lykkes ham i Aarenes Løb at se Frugt af sin Gerning blandt de stakkels Folk, der leve i en sygelig Sindstilstand.



Pastor Jensen.

Foruden ved sin egen personlige kraftige Paavirkning har han ved at lade udgaa Opfordring til at oprette et Folkebibliotek paa Egnen søgt at vække Sansen for almen god Læsning, hvor hidtil Biblen alene blev taalt og saa sørgelig misbrugt. Man maa haabe, at denne unge Mand, der hver Dag staar i en alvorlig Kamp, maa faa Lykke til at udrette noget godt, at der kan blive Lys og Luft paa de Egne, hvor al menneskelig Glæde er bandlyst og sygnet hen under Paavirkning af misforstaaet Religiøsitet.

* * *

Ordrupbanens Grand-Prix Løb, som overværedes af halvsjette Tusind Mennesker, blev Sommerens store Sportsbegivenhed. Den patriotiske Stolthedsfølelse svulmede over alle Bredder, da *Th. Ellegaard*, hvem Fyens Jord har fostret, gik sine 30 Tommer frem foran baade Tysklands og Frankrigs Mesterryttere. Da den beskedne og sympatetiske Vinder efter Sejren gik over Banen i en „Æresrunde“ tordnede Begejstringen ham imøde og Vennerne bar ham i Guldstol.



Grand-Prix-Vinderen Th. Ellegaard.

Foruden al denne Hyldest belønnes hans Energi kontant med 2000 Kroner og naar Sejren nu meldes ude i Evropa, vil han have gode Chancer for en Gang at faa en Formue.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



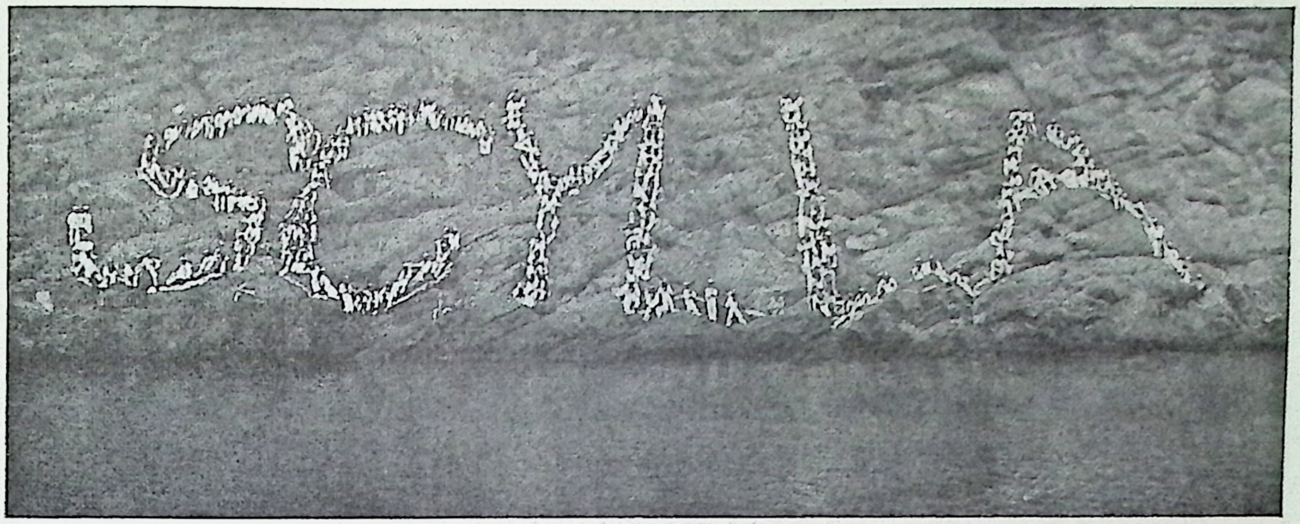
Advokat Labori. (Portrætet er tegnet Dagen før Attentatet).

Den udmærkede franske Tegner *Sabattier*, hvem vort Billede af Attentatet paa Labori skyldes, har levende skildret den pinlige Scene. Det er tidlig Morgen. Paa den støvede Forstads-Landevej er Labori segnet om. Han var gaaet hjemme fra Kl. 6 paa Vej til Retten, og da hans Hustru, som hver Morgen ledsager ham, var bleven forsinket, gik han alene her paa dette Sted, som i Morgentimen henligger aldeles øde. Saa ser han pludselig Piquart, men inden han naar hen til ham, falder han bag over, ramt af en Kugle. Faa Øjeblikke efter kommer hans Hustru til og ude af sig selv løber hun for at skaffe Hjælp.

Man fandt Labori hvilende paa Jorden. Ligbleg, gennemrystet af Smerte og nær ved at besvime formaaede han dog at bevare sin Bevidsthed. Et Par Læger ydede ham den første Hjælp. Fru Labori var forpustet kommet tilbage, siddende paa Hug lagde hun hans Hoved i sit Skød, og kunde næppe holde Taarerne tilbage, medens hun angstfuld betragtede sin Mand. Ventetiden var frygtelig lang, indtil Baaren, som var hidkaldt, kom til Stede, og alle, som overværede denne Scene, var dybt bevægede.

* * *

Den engelske Krydser „Scylla“, hvis Mandskab under en tre-aarig Tjenestetid havde gjort udmærket Fyldest og navnlig havde en fin Rekord at opvise for Skydning, befandt sig udfor Candia paa Kreta, da Kaptajnen fik den Tanke, at hans Besætning burde hædres ved at Skibets Navn efter gammel Skik blev skrevet med Kæmpebogstaver inde paa Kysten. Dette udførtes da saaledes. Først blev Omridset af de seks Bogstaver anbragt i hvidt paa den stejle, mørke Klippeskrænt, dernæst gik hele Besætningen, som bestod af 275 Mand, fra Borde og sejlede ind til Kysten, hvor de stillede sig op paa Bogstaverne, under Kommando af Kaptajnen, som laa i en Baad ud for Klippen. Officerer og Underofficerer dannede et S, Matroserne C. og Y, Fyrbøderne L og L og Marinesoldaterne A. Da alt var i Orden tog Kaptajnen det omstaaende Billede.



Krydseren „Scyllas“ Besætning i Land paa Kretas Kyst. (Mandskabet lejrer sig saaledes, at Skibets Navn dannes paa Klippen.)

Jules Guérin, som har moret sig selv og hele Verden med at lukke sig inde i et Hus i Paris og forbyde Politiet at arrestere ham, er Stifter af Antisemitligaen og Redaktør af et Smudsblad. Da nu Deroulède og adskillige Førere for orleanistiske og antisemitiske Partier blev arresterede, anklagede for Sammensværgelse mod Statens Sikkerhed, ventede Guérin, at Turen ogsaa maatte komme til ham og indesluttede sig derfor med nogle Partifæller i Ligaens Bygning, som han kalder: „Grand Occident de France“ og som ligger i Chabrolgaden Nr. 51. Der fik han en Stævning stukket ind ad Døren, og paa denne svarede han, at han ikke vilde overgive sig, og at den, som forsøgte at arrestere ham, kunde vente at blive skudt ned.



Guérins Fæstning.

Man ved, hvilke Forsvarsmidler Guérin kan disponere over: Geværer, Revolvere, Øxer og Fade med kogende Olie, som han har anbragt paa Taget. Til Trods for de alvorlige Demonstrationer, Indespærringen har givet Anledning til, faar Guérin foreløbig Lov til at muntre sig. Regeringen lader ham foreløbig nøjes med det Fængsel, som han selv har valgt sig.

En Masse nysgerrige samler sig naturligvis i Gaden, og Politiet har svært ved at faa dem til at passere. Til Opbyggelse for de forsamlede har Guérin i et af Vinduerne anbragt en udstoppet Abekat og om dens Hals anbragt en Plakat med Navnet paa en Deputeret, (der hverken er Katolik eller Protestant). Denne Vittighed fremkalder kraftige Leveraab, som fordobler de belejredes Mod.

Otto Mønsted.

Danmarks største Skatteyder.

Han, hvis Navn skriger en i Møde fra alle Aviser, fra hver anden Gavl og hvert andet Plankeværk: Forlang altid Otto Mønsteds Margarine, er selv en ukendt Mand og ønsker at være det. Al offentlig Fremtræden er ham imod, han vil intet hellere end at være en privat Mand i strengeste Forstand.

Jeg skulde bruge et Fotografi af ham til min Aarhusbog og en Dag, da jeg var i København, gik jeg op til ham. Undervejs ringede jeg ham op i Telefonen, for at faa at vide, om han var paa Kontoret. Jeg sagde ham, hvad jeg vilde. Han kviede sig stærkt derved, han vilde helst være uden for det hele, ikke portrætteres, ikke

omtales. Det fik ikke hjælpe, jeg *maatte*, jeg *skulde* have et Billede af ham. Om fem Minutter havde han mig.

Og her er, hvad jeg fik vristet fra ham.

Billedet er en Snes Aar gammelt, han er ikke fotograferet siden; men han har heller ikke forandret sig meget siden da. Det enorme Arbejde, han har lagt ned i sin Forretning, er gledet let hen over ham. Han er 61 Aar, men rask og agil som en ung Mand.

Han er født 1838 paa Lyngsbæksgaard ved Æbeltoft. „Jeg er en Molbo, en rigtig Molbo.“ Og der er i hans Ord en sejrrig Stolthed, der siger saa meget som saa: Vi er ikke saa helt gale, vi Folk fra Mols. Han lærte Købmandshandelen i Grenaa, var Kommis i Roskilde og København.



Fabrikant Otto Mønsted.

I 1865 kom Mønsted til Aarhus. „Jeg maatte have 200 Rigsdaler til at købe en Seng, et Bord og lidt Kontorinventarium for. En Kommis, der har 300 Daler om Aaret, skal ikke lægge sig meget op.“ I Begyndelsen gjorde han Forretninger sammen med det københavnske Firma Halberstadt og Mannheimer, i hvis Tjeneste han havde været; men efter tre Aars Forløb gik han sine egne Veje.

Det var Korn, Foderstoffer og Smør, han gjorde Forretning i. Men han gjorde det paa sin egen Maner. Medens man før havde givet ens Pris for Bondesmørret uden Hensyn til Kvaliteten, begyndte Mønsted at betale efter Smørrets Kvalitet. Det bidrog til at forbedre Kvaliteten, og det skabte ham selv en Forretning. Og han udførte ogsaa paa sin egen Maner. Han slog ind paa at udføre hermetisk nedlagt Smør i Daaser til oversøiske Pladser.

Saa kom Andelsmejerierne, de mange smaa slog sig sammen, Andelsmejeriernes Smør blev fint som Herregaardssmørret og fik Herregaardspriser. Det gamle, billige Bondesmør svandt fra Markedet. Og Mønsted spurgte sig selv: Hvad skal nu erstatte det i alle de Husholdninger, hvor Pengene er smaa, hvor man ikke har Raad til at købe det dyre, fine Smør? Han havde i Bøger læst om den franske Professor, der under Paris' Belejring havde lavet det saakaldte „Kunstsmør“, han havde selv set det ovre i England, hvor Hollænderne havde skabt et Marked for det. Det var Erstatningen. Og han byggede i 1883 sin Margarinefabrik.

Han kendte ikke andet til det, end hvad han havde læst sig til, hvad han havde set og smagt sig til ovre i England. Og han fik daarlige Maskiner. „Jeg tabte en Masse Penge, naadadada.“ Det skal have løbet op i Hundredtusinder, de Penge, der gik med til fejlslagne Forsøg, det meste af den Formue, han i næsten tyve Aar havde tjent sig, ofredes. Men der er i Mønsteds Natur ikke saa lidt af Buldoggen. Han havde bidt sig fast, og han holdt ud — og sejrede. Han fik gode Maskiner fra Holland, Modviljen mod det nye svandt, han fik et Marked her hjemme, og et endnu større i England.

Saa begyndte Lovgivningsmagten at værge „det gode, danske Smør“. Der var noget af et Korstogs Begejstring over Kampen. Helst vilde man have haft „rent Land“, intet andet Smør i Danmark end det, vore gode Køer gav. Man nøjedes dog med noget mindre: Man forbød al Udførsel af „Kunstsmør“ fra Landet.

For Mønsted, der havde sit Hovedmarked i England, var det et haardt Slag. Nu gik det, og nu skulde han standse. „Nej, forbyder man mig at udføre, vel, saa gaar jeg til England.“ Og han anlagde i 1888 sin første Margarinefabrik ved Manchester. Atter led han enorme Tab, Englænderne mente, at Margarine var ikke noget, der kunde laves i England, det skulde komme fra Holland eller slige Steder. Men han holdt ud, og overvandt Fordommen. Snart kunde hans Fabrik ikke tilfredsstille Efterspørgslen. „Saa tænkte jeg, nu maa vi ned til London, og jeg gik derned.“ Han byggede stort, men 4 Aar efter maatte Fabrikken udvides til det dobbelte. To Tal giver Størrelsen af hans engelske Forretning. Fabrikkerne laver hver Uge 1 Mill. Pund Margarine, og hele Danmarks aarlige Forbrug er 19 Mill. Pund. Fabrikkerne er nu et Aktieselskab med en Kapital af 7 Mill. Kr.

Jeg har ikke Lyst til at anvende almindelige Ord paa at karakterisere denne Mand som Forretningsmand. Forskellen mellem de 200 Rigsdaler og de 800,000 Kr. i aarlig Skatteindtægt siger nok. Kun dette: Der er i denne Forretnings Vækst noget af den store Simpelhed, de rene, enkle Linjer, der skaber det store Kunstværk og den store Forretning. Alt synes saa lige til, saa naturligt, saa selvfølgeligt, og dog var han den ene, der gjorde det.

C. C.

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Den unge Sagfører Brudenell faar en Dag uventet Besøg af sin Myndling, den smukke Mildred Blake, der ønsker hans Assistance i et vanskeligt Anliggende. Sagen er den, at det nu er tre Aar siden, at hun hørte fra sin Broder Godfrey, der under et Ophold i Amerika havde faaet Lyst til at deltage i en stor Minespekulation, hvorved han mente at kunne tjene Millioner. Den unge Pige frygter derfor, at der skal være tilstødt ham en Ulykke, og sætter sig det Maal at finde hans Spor, hvad Brudenell lover at være hende behjælpelig med. Saa sker det, at Brudenell tilfældigvis samme Dag faar Besøg af en Amerikaner ved Navn Mülhausen, og denne mærkelige Mand, der spiller saa stor en Rolle i Fortællingen, higer efter ogsaa at erfare noget om Godfreys Skæbne. Det er nemlig ham, Godfrey i sin Tid har truffet sammen med, og Mülhausen og han har begge været Deltagere i den omtalte Minespekulation. Men en Dag var der kommen en Kurre paa Traaden mellem de to Venner, Godfrey var pludselig rejst sin Vej, og siden havde heller ikke Mülhausen hørt det mindste til ham. Da Brudenell hverken kan eller vil give Mülhausen Oplysninger om Godfrey, søger Mülhausen selv Mildred Blake, der saa anmoder Brudenell om at komme ud paa Godset og assistere hende. I Godsets Skove træffer de en løjerlig Mandsling af dyrisk Udseende, som de ikke kan faa til at forklare sig og som de straks viser ud fra Godsets Omgivelser. De forstaar dog saa meget, at han er i Ledtog med Mülhausen. Kaptajn Morgrave, Mildreds Fætter, har Ret til Godset, saafremt Godfrey ikke kommer tilbage, og arbejder nu ivrigt paa at komme i Besiddelse deraf. Brudenell og Mildred Blake beslutte da at rejse ud for at søge Oplysninger om Godfrey og en gammel Ven af den Blakeske Slægt, Sagfører Vargenal tilbyder dem Følgeskab. De indskibe sig i Southampton; i Lissabon kommer til deres Overraskelse Kaptajn Morgrave om Bord.



Om Aftenen den syvende Dag vi var paa Havet, var jeg tilfældigvis alene i Rygesalonen, da Morgrave traadte ind.

„Har De lagt Mærke til, at Priscilla Hemp ikke er indtaget i mig?“ sagde han med en tvungen Latter.

„Ja, hvis jeg skal være ganske oprigtig, saa maa jeg indrømme, at De ikke har bedaaret hende,“ svarede jeg.

„Det er ikke saa underligt,“ vedblev han, „for jeg har pint hende, lige fra jeg var Dreng, og jeg fik ogsaa Godfrey til det. Ja, Gud véd, hvor Godfrey er henne?“

Jeg svarede tørt, at det havde jeg intet Begreb om, og gav mig til at læse.

„Ja, det er maaske løjerligt for en Mand i min Stilling at sige det,“ begyndte han efter en Pavse, „for De véd jo, hvor meget hans Død betyder for mig; men jeg forsikrer Dem paa Ære, at hvis jeg hørte, han var i Live og rask, saa vilde jeg gerne opgive alle Fordringer paa hans Ejendom.“

„Det er pænt af Dem,“ svarede jeg sarkastisk.

„Tror De mig ikke?“ svarede han i en spag Tone.

„Nej, oprigtigt talt,“ svarede jeg.

„De mener vel, at tyve Tusind Pund om Aaret, for ikke at tale om en dejlig Ejendom som Burwell Gaard, just ikke egner sig til at gøre en Mand menneskevenlig stemt mod dem, der staar imellem ham og de Skatte? Det er meget rigtigt, men jeg forsikrer Dem, at jeg taler Sandhed, naar jeg siger, at jeg virkelig holdt meget af Godfrey. Det kunde man slet ikke lade være med, han var saa elskværdig og livlig og god som Dagen er lang.“

„De lagde nok ogsaa stort Beslag paa hans Godhed,“ sagde jeg.

„Ja, utallige Gange. Han var en meget god Ven for mig; men det var i det hele taget faa, der henvendte sig forgæves til ham.“

„Hr. Brudenell,“ sagde han efter en Pavse, „jeg vil bede Dem om at gøre mig en stor Tjeneste. Vil De?“

„Ja, jeg maa jo vide, hvad det er, før jeg lover noget.“

„Ja, naturligvis. Vi tager jo alle til Argentina med den samme Opgave. Jeg kan jo ikke gøre Dem nogen Skade, selv om jeg vilde. Vi har de samme Interesser, hvorfor skal vi saa ikke slaa vore Pjalter sammen og omgaas paa en venskabelig Maade? Det kan jo være, at jeg kan hjælpe Dem mere, end De aner. Nej, le ikke, det er ikke min Spøg. De kender nok Fablen om Musen, der hjalp Løven. Sig mig en Gang, er det aldrig faldet Dem ind, at jeg kunde have en senere Efterretning om Godfrey Blake end De?“

„Hvad mener De?“ svarede jeg forbavset. „Hvor kan De vide mere end vi?“

„Jo, men De maa nu ikke tro, jeg saadan lader mig pumpe. Hvis det, jeg véd, er noget værdt, saa maa Deres Selskab betale det med lidt mere Høflighed. Jeg vil kun sige saa meget, at Alverden ved, at Godfrey Blake ikke holdt af at skrive Breve, men, som jeg sagde før, han var det bedste Menneske, der nogensinde har levet. Naa, jeg kan gerne sige Dem, at jeg næsten altid er i Forlegenhed, det er en nederdrægtig Tilstand, men det hjælper, naar man har en rig ung Slægtning, der aldrig siger Nej, naar man henvender sig til ham. Naar man gik til Godfrey Blake og bad ham om halvtredsindstyve Pund, og han havde dem hos sig, saa gav han En dem, og hvis han ikke havde Penge hos sig, saa sendte han En dem med omgaaende Post. Nu kan De jo nok tænke,

*) Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

at et saa ædelmodigt Menneske ikke vilde have nægtet at hjælpe sin Ven, fordi han var i Amerika, nej han sendte mig tidt Penge. Og Datoen og Navnet paa det Sted, fra hvilket det sidste af hans Breve var skrevet, vil nok være til Gavn for Dem, ikke sandt? Lad os forstaa hinanden helt," vedblev han. „Skal der være Fred eller Krig mellem os? Uden min Hjælp udretter De ingen Ting, og De kan ikke vente, at jeg skal hjælpe Dem, med mindre det er Umagen værd for mig."

„Jo, De er en dejlig Fætter," svarede jeg endelig. „Hvis De har skjult, hvad De vidste, for i paakommende Tilfælde at sælge det saa dyrt som muligt, skønt De saa', hvor ængstelig Deres Kusine Mildred var, saa kan jeg ikke andet end sige Dem lige ind i Ansigtet, at De er en større Køter, end jeg har tænkt."

Han fo'r op og udbrød vredt: „Driv det ikke for vidt, Brudenell. Jeg vil bare sige Dem, jeg finder mig ikke længere i den Behandling."

„Det bliver Deres Sag," svarede jeg, „men hvis De vil opnaa noget, saa maa De opgive at optræde paa den Maade."

„Ja," sagde han, „jeg er for varmblodig og bliver let vred, naar det er mest ubelejligt. Men tænk nu over, hvad jeg har sagt. Hvis De kan gøre noget for mig i den Retning, jeg har antydet, kan De være overbevist om, at jeg skal være Dem taknemmelig."

„Ja, jeg skal tænke over det og svare Dem i Morgen."

„Tak! Farvel!"

Heldigvis sov Vargenal ikke endnu, da jeg kom ind i Kahyten.

„Hvad har De dog bestilt i al den Tid?" spurgte han.

„Jeg har snakket med Morgrave i Rygesalonen."

„Snakket med Morgrave?" udbrød han forbavset. „Hvad havde De at snakke med ham om?"

„Jo, han beklagede sig over den Maade, vi behandler ham paa."

„Det kan han jo takke sig selv for."

„Ja, men jeg maa sige, han overraskede mig i Aften. Han vilde bilde mig ind, at han har faaet den sidste Efterretning fra Blake."

„Naa, det vilde han? Hvad er det for en Efterretning? Jeg tror ikke et Ord uden Bevis."

„Det lader til, at han henvendte sig til Blake og bad om Penge, medens den anden var i Sydamerika, og at han fik et Brev fra ham om den Sag."

„Men hvorfor giver han os ikke det Brev uden videre Ophævelser?"

„Han gør intet, før han bliver optaget i vort Raad", svarede jeg, „og han forlanger, at Frøken Priscilla og De skal behandle ham lidt venligere."

„Naa, saa det forlanger han?" svarede den gamle. „Hvad mener saa De selv om hans kostbare Efterretning?"

„Jeg véd ikke rigtigt, hvad jeg skal tro. Jeg vilde gerne vide Deres Mening."

„Jeg tror ikke et Ord af det hele," udbrød han. „Jeg tror ham ikke, før jeg holder Godfrey Blakes Brev i min Haand og har overbevist mig om, at det ikke er et Falskneri. Men lad os nu lægge os til at sove."

Fjorten Dage senere saa' vi for første Gang den argentinske Republik. Lige som Frøken Blake og jeg havde faaet det første Glimt af England sammen, saaledes stod vi nu ved hinandens Side og saa' den ny Verden stige op af Bølgerne.

„Der har vi endelig Argentina," sagde jeg.

„Og det Sted, hvor min Broder forsvandt," svarede hun. „I Morgen er vi, om Gud vil, i Buenos Ayres, saa vil vi begynde at søge efter ham for Alvor.

VIII.

Argentina. En stor Overraskelse.

Da vi kom til Buenos Ayres, tog vi ind paa et Hotel, som var blevet anbefalet os af en medrejsende. Her mødte vi den første Vanskelighed, der naturligvis skyldtes Morgrave. Det er nødvendigt at sige, at hans Meddelelser havde vist sig at være værdiløse. Hvad skulde vi nu gøre med ham? I den sidste Uge havde vi vist ham noget mere Forsonlighed, det vil sige, Frøken Blake og jeg havde talt med ham, medens Frøken Hemp og Vargenal havde været mindre fjendtlige i deres Optræden. Af denne Grund havde han opført sig bedre imod dem. Vi kunde derfor ikke sige til ham, da vi gik i Land, at vi ikke ønskede at se ham mere. Hvis han tog ind paa det samme Hotel, hvad Ret havde vi saa til at sige, at han ikke maatte gøre det? Saa der var ikke andet for end at gøre gode Miner til slet Spil, men vi havde jo lige saa lidt Lyst til at betro ham vore Hemmeligheder som før.

Det var dejligt at strække sine Ben rigtigt igen med fast Jord under sig, men jeg var dog ked af, at Rejsen var forbi, for naar jeg saa' bort fra Affæren med Morgrave, saa havde det været en dejlig Tid, og Mildred Blake og jeg var for længe siden kommet til en Forstaaelse med hinanden, som kun kan vurderes af dem, der har gjort et Bekendtskab under lignende Forhold. Jeg behøver ikke at sige, at min Beundring for hende voksede med hver Uge.

Morgenen efter vor Ankomst gik jeg ud for at gøre nogle Indkøb, og da jeg vendte tilbage til Hotellet, saa' jeg Frøken Blake sidde i Patio'en eller Gaarden, som ligger midt i de fleste argentinske Boliger. Det var et yndigt Sted at tilbringe en Morgentime paa; der var nydelige blomstrende Træer og et Springvand i Midten.

„God Morgen, Hr. Brudenell," sagde hun da jeg nærmede mig. „Er her ikke dejligt?"

„Jo," svarede jeg. „Har De det godt?"

„Ja," svarede hun med et lyst Smil. „Det eneste, jeg fejler nu, er en umaadelig Begærlighed efter at komme i Lag med Arbejdet. Naar kan vi begynde vore Undersøgelser?"

„Jeg har hørt mig for i forskellige Hoteller, men har ikke fundet Spor af ham."

„Men han maa jo have opholdt sig et Sted baade første og anden Gang, han var her."

„Han behøver jo ikke at have boet paa Hoteller. Han kan jo have boet hos sine egne eller Mülhausens Bekendte. Jeg skal tage fat igen i Eftermiddag og indrykke Bekendtgørelser i Bladene og tilbyde en god Belønning for de nyeste Efterretninger om Godfrey Blake, der sidst boede paa Plaza Toro Mines nær ved Cruz del Eje. Saa faar vi nok noget at vide".

„Men synes De ikke, det er bedst, vi selv besøger Minerne?" svarede hun. „Dér finder vi rimeligvis nogen, som kan sige os, paa hvilken Fod Mülhausen og Godfrey stod med hinanden. Hvis det bevises, at min Broder er død, saa tror jeg virkelig, at Mülhausen har myrdet ham."

„Men hvorfor skulde han saa være saa ivrig efter at finde ham?" svarede jeg. „Nej, jeg tror ikke, at Mülhausen er saa slem."

„Ja, men hvad er det saa for en Hemmelighed, der stikker bag ved det alt sammen?" spurgte hun.

Det kunde jeg ikke svare paa, og jeg vilde ikke sige, hvad jeg ansaa for det rimeligste, nemlig, at han havde lidt Skibbrud og var druknet.

Senere paa Dagen vandrede jeg atter omkring til forskellige Hoteller, ledsaget af Vargenal, men vi fandt ingen Ting.

„Det er unyttigt, Vargenal," sagde jeg, da vi gik tilbage til Hotellet, „vi faar ikke noget ud af det;

nu er der kun tilbage at se, om vore Annoncer giver et bedre Resultat."

„Har De noget nyt?" spurgte Frøken Blake, da vi traadte ind til hende.

„Nej, desværre."

„Det er skrækkeligt," udbrød hun. „Hvad kan der dog være blevet af det stakkels Menneske?"

„Hør nu, Frøken Blake," sagde jeg, „De som hidtil har været saa tapper, maa virkelig holde ud nu, og hvad har det at sige, at vi ikke opdager noget den første Dag? Hvert Øjeblik kan jo bringe os paa Sporet."

„Ja, det haaber jeg ogsaa," svarede hun. „Jeg skal nok prøve paa at være tapper. Det er ogsaa dumt af mig saadan at opgive Ævret, men . . ."

Jeg kunde ikke holde ud at se hende i den Tilstand, og derfor satte jeg mig ned hos hende og prøvede paa at trøste hende. Vargenal saa' paa os og gik saa med den tarvelige Undskyldning, at han havde lovet Frøken Priscilla at gaa i Butiker med hende. Den Eftermiddag glemmer jeg aldrig i mit Liv. Hvor megen Ærbødighed jeg end altid havde følt for Mildred Blake, saa tror jeg ikke, at jeg i noget Øjeblik havde betragtet hende med andet end Venskab. Jeg syntes, hun var en nydelig Pige, ærlig og god og det yndigste Selskab, man kunde ønske sig. Men nu syntes jeg pludselig, at jeg som i et Lynglimt saa', hvor meget hun i Virkeligheden var for mig.

Vor Bekendtgørelse i alle Aviserne tildrog sig megen Opmærksomhed og skaffede os en Mængde Folk paa Halsen, som dog ikke bragte os noget nyt.

Da vi havde været en fjorten Dags Tid i Hovedstaden uden at opnaa noget Resultat, blev vi enige om, at vi den næste Tirsdag skulde rejse ud til de Miner, som den unge Mand havde haft Andel i. Vi vilde ikke underrette Morgrave om vore Planer. Men han blev mistænksom over de halve Svar, han fik, og i et ubetænksomt Øjeblik røbede hans Kusine Hemmeligheden. Han syntes at være meget overrasket, og dette forekom mig ejendommeligt, da han hidtil havde interesseret sig saa lidt for vore Planer. Jeg talte med Vargenal om det, medens vi spadserede med Damerne i en offentlig Have og hørte paa Militærmusiken.

„Ja der er noget i Gære," svarede Vargenal.

Efter Koncerten vendte vi tilbage til Hotellet. Det var en dejlig Aften, og Maanen skinnede klart. Vargenal og Damerne var trætte og gik i Seng, men jeg besluttede at gaa en Tur for at se lidt af Byen i Aftenbelysning. Jeg tog en Poncho og en Sombrero paa, tændte en Cigar og forlod Hotellet. Jeg drev ned ad Calles Florida, Peru og Victoria, gik over Plaza la Valle og vendte om igen efter en Times Tur. Da jeg nærmede mig Hotellet og vilde gaa over Gaden, saa' jeg to Mænd gaa i samme Retning paa den modsatte Side, medens en tredje syntes at holde sig i en bestemt Afstand bag ved dem, for han standsede, naar de standsede, og gik, naar de atter gav sig til at gaa.

Da de naaede Hotellet, standsede de og stod og talte sammen i fem Minuter, medens den tredje gemte sig i Skyggen. Saa sagde den højeste Farvel paa Engelsk til sin Ledsager og kom over Gaden hen imod det Sted, hvor jeg stod. Jeg fo'r forbavset tilbage. Jeg kunde ikke forstaa, at jeg ikke havde genkendt ham før nu, der var ingen Tvivl om, at det var Herman Mülhausen. Hvem kunde hans Ledsager være? Det var ikke meget vanskeligt at besvare det Spørgsmaal. Jeg trak min Sombrero ned over Øjnene, for at han ikke skulde se mit Ansigt, traadte frem, da han naaede Fortovet, og tiltalte ham paa Engelsk.

„Min Herre," sagde jeg med forstilt Stemme, „af de Ord, De sagde til den Herre, som gik ind i Hotellet, opdagede jeg, at De ligesom jeg er Englænder. Jeg haaber derfor, De vil tilgive, at jeg beder Dem om noget. De vil nok hjælpe en Mand, der har haft den Ulykke uden egen Skyld at —"

„Gaa Pokker i Vold," udbrød Mülhausen og stødte mig til Side, „af Sted med Dem! Jeg har haft tilstrækkelig meget med Englændere at gøre."

„De var høfligere imod mig, da vi mødtes sidst, Hr. Mülhausen," sagde jeg.

Han fo'r sammen og greb mig i Armen.

„Hvem er De?" spurgte han. „Jeg synes, jeg kender Deres Stemme."

Jeg tog Hatten af og stod barhovedet for ham i Maaneskinnet.



„Hr. Brudenell," udbrød han forbavset.

„Ja akkurat," svarede jeg, idet jeg næppe kunde lade være at smile over hans Forbavselse.

Han lo tvungent, og det var klart, at han ikke følte sig vel til Mode.

„Kunde Kaptajn Morgrave give Dem nogen Underretning om vore Planer?" spurgte jeg.

„Kaptajn Morgrave!" sagde han. „Hvad har jeg her i Argentina at gøre med Kaptajn Morgrave i London?"

„De ved lige saa godt som jeg, at han ikke er i London," svarede jeg.

„Maa jeg spørge, hvor han saa er?"

„For Øjeblikket er han sandsynligvis paa sit Værelse i Hotellet derovre, men for et Par Minuter siden gik han med Dem derovre paa Fortovet."

Det kunde han ikke svare paa.

„De er meget klog, Hr. Brudenell," sagde Mülhausen efter en Pavse, „men jeg kan ikke forstaa, hvorfor De vil gøre Dem den Ulejlighed at tro, at alle intrigerer imod Dem, og jeg er jo lige saa interesseret i at finde Godfrey Blake som De."

Fortsættes.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Kriminalretsassessor *Anton Birch* er afgaaet ved Døden og naaede kun at blive 46 Aar gammel. Tidligt var han kommet til at beklæde en anset Dommerpost, til hvilken hans juridiske Dygtighed havde banet ham Vej, men Ansvaret, som fulgte med, hvilede tungt paa hans unge Sind, og han følte sig efterhaanden nedtrykt af sit Hverv.



Kriminalretsassessor Birch.

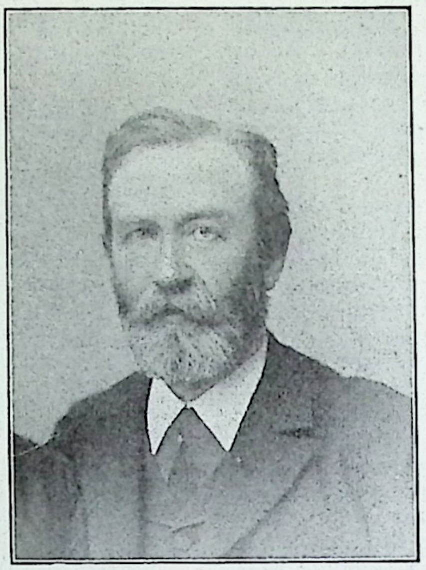
Birch var Student fra Horsens Skole, tog 1876 juridisk Eksamen og blev 1889 udnævnt til Assessor i Kriminal- og Politiretten. Han var en meget elskværdig og yderlig samvittighedsfuld Personlighed.

Fhv. Stadslæge *P. V. Boisen,* i Aalborg, R. og Dbm., er afgaaet ved Døden her i Byen, 64 Aar gammel. Da han var bleven Student fra Sorø Akademi 1855, begyndte han at studere Teologi; men snart opgav han dette Studium og tog fat paa Medicinen, saaledes at han i 1862 fik sin Embedseksamen. Efter at have gjort Tjeneste paa Hospitalerne gik han med i Krigen 1864, blev 1865 Distriktslæge i Præstø og Stadslæge i Aalborg 1873. Paa forskellig Maade har den Afdøde viet sig til Samfundets Bedste, Ikke mindst ved at være Medstifter af „Samfundet til Ædruelighedens Fremme“ og i 1877 havde han som Medstifter af „Understøttelsesforeningen for danske Lægers Enker“ skaffet sig et afholdt Navn bl. Kolleger.



Stadslæge Boisen.

Blandt hans officielle Hverv bør nævnes, at han i nogle Aar sad i Bestyrelsen for „Alm. dansk Lægeforening“ og som Redaktionsmedlem af „Ugeskrift for Læger“. I 24 Aar beklædte han Embedet som Stadslæge i Aalborg, hvor han vandt sig mange Venner baade som Læge og Menneske.



Overlæge Holm.

Fhv. Overlæge ved Aarhus Sindssygeanstalt, Dr. med. *Rasmus Anton Holm,* er nylig afgaaet ved Døden, 62 Aar gl. Han nedsatte sig i 1863 som praktiserende Læge i Haderslev. Herfra maatte han, som imidlertid havde giftet sig, flygte, da han i 1867 truedes med tysk Militærtjeneste. Samme Aar blev han udnævnt til Reservelæge ved Aarhus Sindssygeanstalt. Han disputerede i 1873 for Doktorgraden. 24. Maj 1878 afløste han Prof. Selmer som Overlæge ved Aarhus Sindssygeanstalt, hvilken Plads han forlod 1897.

Hans sande Humanitet og ægte Medfølelse med de Syge bevirkede, at disse hurtig fik fuld Tillid til ham og med stor Kærlighed sluttede sig til ham.



Skibsinspektør Petersen.

En af Det forenede Dampskibsselskabs i sin Tid meget betroede Funktionærer, fhv. Skibsinspektør *J. Petersen,* er nylig død efter længere Tids tiltagende Svagelighed.

Han var en Mand, der fra meget smaa Forhold havde arbejdet sig op til den betydelige Post som Selskabets Skibsinspektør. Under strenge Vintre med Isperioder var han ret paa sin Plads med Raad og Daad, og det lykkedes ham at grundfæste sit Ry som en ualmindelig dygtig Sømand. I flere Aar var han tillige søkyndigt Medlem af Sø- og Handelsretten, hvor han indlagde sig megen Fortjeneste. Han var hædret med Ridderkorset.

Prokurator *V. Hude,* som siden 1863 har virket som Sagfører i Roskilde, er afgaaet ved Døden. Han var kendt i vide Kredse for sin Dygtighed og vindende Personlighed. Adskillige kommunale Embeder har han røgtet, var en Række Aar en skattet Formand i Ligningskommissionen og senest Amtsrevisor i Byen. Den afdøde var Fader til Dr. phil. Frøken Anna Hude og Dr. phil. Carl Hude.



Prokurator Hude.

Et Hjerteslag gjorde pludselig Ende paa hans virksomme Liv i hans 69. Aar.

Jubilæum.

Bygningsskriver *C. F. Bindesbøl Petersen* har nylig kunnet fejre sit 50 Aars Jubilæum, som tjenestegørende Militær. P., der er født i København d. 27. Februar 1830, kom 1844 som Elev paa Artilleri-Underofficers-Elevskolen, hvorfra han fem Aar senere afgik som Korporal til Ingeniørtropperne. — December 1882 udnævntes P. til Bygningsskriver ved Ingeniørkorpset.

P. har deltaget i Slaget ved Isted og i Fægtningen ved Mysunde samt i Forsvaret af Dybbølstillingen og var bl. a. fung. Konduktør ved Ingeniørdirektionen i Slesvig 1863. Siden 1879 beklæder han Posten som Inspektør for Aktieselskabet til Opførelse af Boliger for Arbejderklassen. Jubilaren udnævntes 1898 til Ridder af Dannebrog.



Bindesbøl Petersen.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
Hver 8 Dag

Nr. 50. Aargang 1898—1899. Søndagen den 10. September. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet

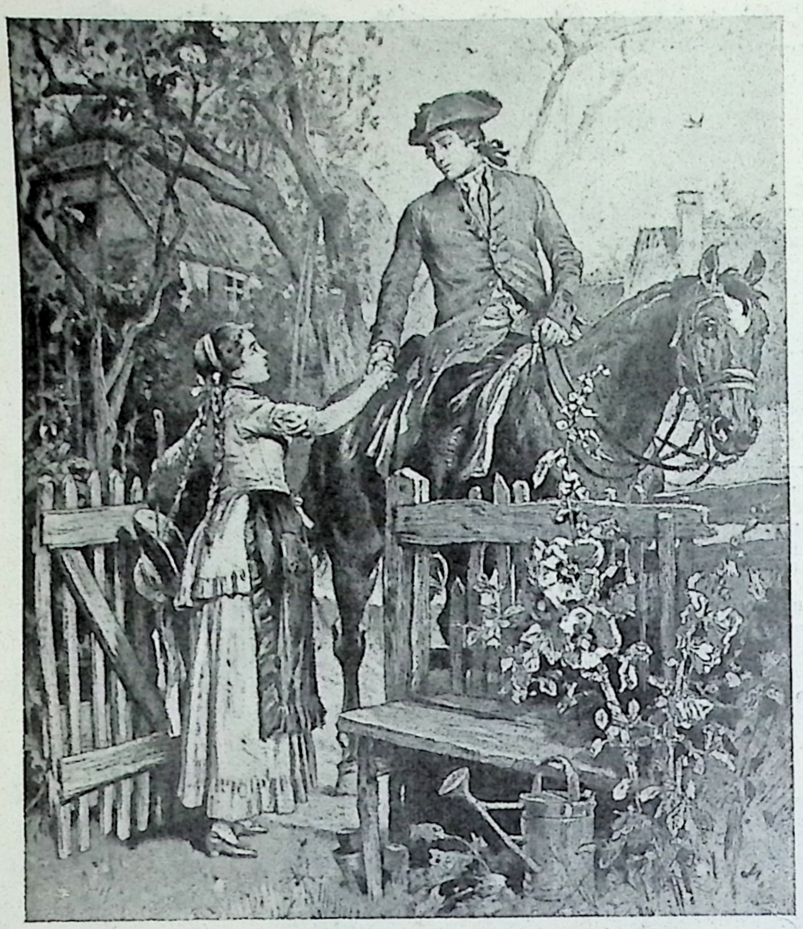
Goethe-Billeder.

I den travle Rigsstad Frankfurt am Main levede den alvorlige og pligtivrige kejserlige Raad, Johann Kaspar Goethe med sin udmærkede Hustru, den livsglade Katharina Elisabeth. Fra det Sekund, da Sønnen, som man ved Fødselen ikke ansaa for levedygtig, slog Øjnene op, vaagnede hos Moderen en mægtig Følelse for Barnet, og denne varede og voksede bestandig. Goethe og Napoleon har dette fælles: begges Mødre var kun atten Aar, da deres Sønner fødtes. For Goethes Moders Vedkommende betød imidlertid ikke det tidlige Ægteskab en altfor tidlig Alderdom. Hun holdt sig ung og frisk til sene Dage og pralede næsten af sit Kammeratskab med Sønnen: „Jeg og Wolfgang har altid holdt fast sammen, fordi vi begge var unge samtidigt. Maaske finder man Hemmeligheden ved hendes evige Ungdom skjult i denne hendes Bekendelse: „Jeg holder af Menneskene, unge og gamle. Uden Fordringer gaar jeg gennem Verden, jeg præker aldrig for Folk, men søger altid det gode frem hos dem og overlader, hvad der er af ondt til ham, der skabte Mennesket og ved, hvordan man skal runde Kanterne af. Paa den Maade indretter jeg mig det lykkeligt og bekvemt“. I denne Moderens Troesbekendelse genkender man Goethe selv, hvis Ungdom ligeledes først svandt bort med ham selv.



Goethe som Dreng ved Dukketeatret.

Den tidlig modne lidenskabelige Dreng, hvem al mandig Idræt lokkede og som knap troede, at Arbejde var ham nødvendigt, fik af sin strenge Fader, der mente at kende ham, en Opdragelse, som delvis tøjlede hans stærke Natur. Med sig



Goethe paa Besøg hos Friedericke Brion.

selv fik han i sin Ungdom Kampe at bestaa i tilstrækkelig Maal og Mængde. Ubændig Lidenskabelighed og overmægtig Sanselighed, grænseløs Følelse og nervøs Pirrelighed, der viste sig i evig Stemningsveksel fra dyb Melankoli til sprudlende Livsglæde, rejste sig i ham op mod en ubøjelig Viljekraft, en klar og skarp Forstand. Som 26-aarig siger Goethe om sig selv: Alt, hvad den menneskelige Natur kan forene af Modsigelser, har en venlig eller uvenlig Fe skænket mig i Faddergave".

Det var medens Goethe under Opholdet i Strassburg studerede Medicin, at han traf paa Friedericke Brion, den 16-aarige Præstedatter i Sesenheim nogle faa Mile udenfor Byen. Om hans Hjerteuro faar man et Begreb i et af de første Elskovsbreve: „At jeg har noget at sige Dem, er sikkert, men det er ikke saa vist, at jeg ved, hvorfor jeg skriver eller hvad jeg skal skrive. Men dette er jeg kommet paa det rene med af en vis indre Uro, at jeg vilde gerne være ved Deres Side. Aldrig har Strassburg forekommet mig saa tom som nu". En skønne Dag kom han paa Besøg i Præstegaarden, og snart var han af alle anset for den unge Piges sikre Frier. Men Begejstringen for hende varede ikke ved, og da Goethe, inden han forlod Strassburg, kom paa Afskedsvisit til Præstegaarden, forstod han paa sig selv, at Æventyret var forbi. Denne sværmeriske Yngling var i Sandhed Fader til den Mand, der allerede var begyndt at tænke paa „Werther", men endnu ikke havde kunnet bestemme sig til sin Fremtidsopgave. Skulde han blive Maler eller Digter. Tilfældet skulde afgøre det, tænkte han, da han en Dag spadserede ved Bredden af en Flod, der tildels var skjult af Piletræer. Han slyngede sin Kniv langt ud; hvis den faldt i Vandet, vilde han være Maler, blev den siddende i Buskadset var han bestemt til Digter. Oraklet var efter gammel Tradition tvetydigt. Kniven forsvandt mellem Pilene og faldt i Vandet med et Pladsk. Saadanne pludselige Indfald kunde Goethe have. Da han en Gang saa en Bonde bade i Maaneskin, sprang han i Vandet, dukkede ned og kom hylende til Syne, saa Bonden skræmtes i Land og endnu gaar der blandt Stedets Beboere Sagn om et langhaaret Vanduhyre, der holder til i Floden.

Han var den Gang i moden Alder og man skulde forsværge, at det var den samme Dr. von Goethe, hvem Fyrsten af Weimar kaldte til sit Hof, satte i sit Raad, og tilsidst gjorde til Minister.

Digteren blev Hofmand, men med en Frihed, som hans nære Venskab med to Medlemmer af den kongelige Familie kunde tillade ham. Han blev aldrig en Etikettens Mand i almindelig Betydning, og hans uregelmæssige ægte-



Goethe i Italien.



„Mere Lys!" — (Goethes Dødsleje). Efter Maleri af Fritz Flischer.

skabelige Forhold holdt mange borte fra hans Hjem. Goethe nærede vistnok en ligefrem sygelig Frygt for Ægteskab. Han vidste, at han ikke duede dertil. Allerede som Yngling havde han bevist, at han var et usædvanligt Menneske, kaldet til at yde det største, men han følte ogsaa, at et godt, borgerligt Ægteskab med alt, hvad dertil hører, vilde lamme hans Kraft og ødelægge hans Særegenheder. Hvor meget vi end maa beklage den stakkels Grethe, Faust var aldrig blevet Faust, om han havde ægtet hende.

Blandt de Storheder, der besøgte ham, kom ogsaa Napoleon efter Slaget ved Jena. Han havde læst „Werther" syv Gange, og at dette ikke var tomt Praleri beviste han ved et Kendskab til Bogen, som forbavsede dens Forfatter. „Hvorfor staar her nu netop dette?" sagde Napoleon, idet han citerede et bestemt Sted, og Goethe maatte indrømme Forespørgslens Berettigelse.

Goethe var bestandig midt i sin Ubestandighed. Da hans Hustru efter deres næsten 30-aarige Forbindelse døde, skrev han disse Linier: „Forgæves, o Sol, kæmper du for at gennemtrænge de mørke Skyer, mit Livs Lod er nu kun at sørge over den tabte." Han søgte Adspredelse i Videnskaben, maaske fandt han den snarere i sin Søns Ægteskab, der skænkede ham en udmærket Svigerdatter, som bestyrede hans Hus. Hun var hos ham under hans sidste Sygdom, hun læste for sidste Gang hans Yndlingsforfattere, Carlyle og Scott, for ham. Goethe tænkte næppe paa Døden, da den indfandt sig. Uafladelig havde han i de sidste Øjeblikke sin elskede Svigerdatters Navn paa Læben. Saa tabte han Bevidstheden. „Se," sagde han, „en dejlig Kvindes Hoved med sorte Lokker." Da han saa et Stykke Papir ligge paa Gulvet, spurgte han, hvordan de kunde lade Schillers Breve ligge saa uordentlig omkring. Han faldt i Søvn, vaagnede igen for at sige de sidste Ord: „Mere Lys!" søgte endnu at gøre sig forstaaelig med Tegn, som han skrev i Luften, og sov endelig ind uden ringeste Tegn paa Smerte.

De syv Søstre.

(En Skitse fra Elvenes Land.)

Af Laurentius Urdahl.

En dejlig, solblank Juniaften roede jeg ind over Geirangerfjorden, denne trange, storslagne Kløft mellem de himmelhøje, sorte Fjelde, der ligesom vældige Mure stiger lodret op fra det grønlige Vand.

Det var saa stille, saa drømmende stille. Ikke en Krusning rørte den blanke Flade. Skarpt tegnede de takkede Tinder sig med Sne paa Toppen og i de utallige Revner mod den blaa Himmel. Over enkelte af dem laa endnu et sidste Skær af Aftensolen, saa de svømmede som i Guld. Ned fra de stejle Klippesider fossede Elve og Bække; enkelte kastede sig i et Spring paa flere Tusinde Fods Højde lodret ned i Fjorden. I Begyndelsen holdt Vandet sig samlet lig en skinnende, blank Sølvstreng; men efterhaanden opløstes den, saa det blev til den fineste, gennemsigtige Douche, der som et hvidt Slør langsomt dalede ned mod den sorte, spejlblanke Vandflade.

Jeg har set meget vakkert og meget storslagent tidligere paa mine Rejser, men Magen til det imponerende og betagende Billede, der her rulledes op for mig, medens jeg blev roet ind over Geirangerfjordens smalle Kløft, har jeg aldrig, hverken før eller senere, betragtet. Stadig dukkede der nye Udsyn frem, — Fjeldene med deres Kupler og Spir vekslede hvert Øjeblik Udseende, og Sølvelvenes Antal steg for hver ny Pynt, vi kom forbi.

„Der er Brudesløret!“ — En af Folkene pegede med Aaren mod en bred Elv, der hoppede udover en lodret, sort Fjeldvæg, og som til Slut lig et blændende hvidt Slør plaskede ned i Fjorden ved Siden af vor Baad. Jeg stirrede fortabt paa de Myriader af faldende Draaber; de sitrede og bævede; det var som et uendelig langt Sølvmorstæppe, der hang og skjalv og glitrede foran den sorte Bjergvæg.

Saa roede vi tavse videre og svingede rundt om en Pynt.

„Der er de syv Søstre!“

Lige foran mig dukkede der et bredt Vandfald frem, — syv adskilte Elve styrtede lodret ned i Vandet fra en vældig Højde. Der var som syv Brudeslør ved Siden af hverandre, vævet af de fineste Sølvtraade. Ustandselig faldt Draaberne ned over i vekslende Belysning. Vi roede lige hen under Bjerget, der, hvor Fossene, lig en tæt, fin Regn, dryssede ned i Fjorden.

Jeg saa op mod Fjeldet, helt did op, hvor de syv sølvhvide Elve tog Springet ud mod Dybet. Det spillede i det skummende, fraadende Vand; det bølgede frem og tilbage, skjalv og sitrede; antog sære Former; steg og sank.

Og da jeg atter saa op mod det faldende Vand, skimtede jeg tydelig Omridsene af syv Kvinder med langt flagrende Haar, der styrtede ned mod mig fra den høje Klippespids. I Midten var der en ganske ung Pige, knapt voksen en Gang, som de øvrige holdt ligesom beskyttende mellem sig, og Taarerne randt af deres Øjne, og deres Arme hævede sig som i tavs Bøn, i navnløs Fortvivlelse; men nede fra Dybet græd og jamrede det, saa det gik mig gennem Marv og Ben. — — —

* * *

I gamle, gamle Dage boede der paa Gaarden Knisflaa i Geiranger en Mand, som havde syv Døtre, den yngste var femten Aar, og saa fulgte de andre efter med et Aars Mellemrum, akkurat som Perler paa en Snor. Det var vakre Jenter allesammen, kække og ranke med langt, lyst Haar, der hang dem løst ned over Ryggen. Knivsflaa ligger højt, højt oppe i Fjeldet, en liden Sti førte i mange stejle Slyngninger ned til Fjorden, hvor der voksede en frodig Birkeskov. Lige forbi Husene gik der en Elv, som i Fos og Stryg skar sig ned over Fjeldsiden, som længere borte var aldeles lodret, en eneste sort Væg lige ned i Vandet, dybt, dybt under.

Lige overfor Knivsflaa paa den anden Side af Geirangerfjorden, laa ligesom en Ørnerede paa Toppen af den bratte Klippevæg en lille Gaard, Skageflaa. Adgangen til den var saa vanskelig, at Stien maatte forsynes med Tove og Rækværk paa de mest udsatte Steder over den svimlende Afgrund, for at man ikke skulde styrte ud.

Paa Skageflaa boede der et Par Indflytterfolk, som havde en eneste Søn, Rolv, paa omtrent 25 Aar, en mørk, ordknap Gut, der helst gik for sig selv, stridbar og ilde lidt af Kammerater. Men han var kæk og vakker at se til, saa Jenterne syntes godt om ham — paa Frastand. Noget nærmere paastod de dog, de ikke vilde have med ham at gøre og fik heller ikke Anledning til det, om de havde villet; thi Rolv viste aldrig Tegn til nogen Tilnærmelse.

Som nærmeste Nabo hændte det imidlertid, at Rolv undertiden var ovre paa Knivsflaa, og hvordan det nu gik til eller ikke, saa kom den ældste af Døtrene til at holde af den vakre, men vilde Gut. Da Rolv mærkede det, var det ligesom den onde for i ham; han nøjedes ikke blot med at vise sig kærlig overfor hende, men søgte samtidig ogsaa at vinde de øvrige Søstres Kærlighed.

Og det lykkedes mærkelig nok for ham i Løbet af kort Tid, men alt gik til paa en meget hemmelig og skjult Maade. Han havde Stevnemøde nede i Birkeskoven om Aftenen en Gang om Ugen med hver af de syv Søstre, og hver især troede, at hun var den eneste, han holdt af,

saa selv den yngste, kun femtenaarige Astrid, laa under for hans Vilje.

Rolv forstod, at dette ikke kunde gaa i Længden, til Slut vilde jo det Forhold, hvori han havde staaet til de unge Piger, komme for Dagen, og da han ikke havde isinde at gifte sig med nogen af dem, tænkte han, det var ligesaa godt at bryde med dem alle paa en Gang. Det skulde blive morsomt at se deres gensidige Forundring og paafølgende Fortvivlelse, naar alt blev aabenbaret, mente han i sin hjerteløse Raahed. Han aftalte derfor med hver enkelt af dem, at hun en nærmere bestemt Aften i al Hemmelighed skulde komme yderst ud paa det lodrette Fjeld, hvor han da skulde give Møde.

Da Kvelden var kommen, sneg den ældste Søster sig af Sted og satte sig paa det aftalte Sted for at vente paa Rolv, som hun saa komme roende i en Baad fra den anden Bred.

Ikke længe efter sneg en af de øvrige Søstre sig forsigtig ud til Skrænten; men da hun fik at se, at Pladsen allerede var optaget, vilde hun trække sig ubemærket tilbage. Den ældste Søster havde dog opdaget hende og spurgte, hvad hun skulde der.

— „Bare plukke nogle Blomster; — end Du da?“

„Jeg vilde se lidt ud over Fjorden.“

„Bliver Du længe, — her?“

„Aa ja, jeg bliver vist siddende en Stund.“

Imedens var endnu to Søstre kommen listende fra forskellige Kanter, og da endelig Astrid og de to sidste ogsaa viste sig, begyndte den ældste at ane Uraad; thi ingen lod til at have Lyst til at gaa, men viste ved sin Adfærd, at de følte sig skuffet ved at se de andre der.

Rolv var nu ikke langt borte.

Da bad den ældste, som begyndte at finde sig ilde tilmode, sine Søstre om at gaa; thi hun havde — — — aftalt et Møde med en.

„Med Rolv?“ udbrød de seks som med en Mund.

„Ja — — — med Rolv!“ kom det lidt nølende.

„Jeg skulde ogsaa møde ham her,“ lød det tonløst fra en af dem.

„Jeg ogsaa!“ sagde de øvrige fem og saa ned.

Den ældste rejste sig bleg og stirrede skrækslagen paa sine seks Søstre.

„Mig har han svoret sin Kærlighed!“

„Mig ogsaa!“ kom det lavt og angstfuldt fra de andre.

De stod der alle syv en Stund uden at sige noget. Barmene bølgede, og ingen turde se paa den anden. — Dødens Blegbed lagde sig over deres Kinder, og de skjalv af Skræk.

Da hviskede den ældste fortvivlet og afbrudt:

„Jeg har — — — ved hans Overtalelser og Løfter — — — ofret ham — — — min Ære!

Ingen af de øvrige svarede.

Men over Astrids Kinder trak der sig en dyb Rødme, og hun styrtede frem, kastede sig til Søsterens Bryst og stammede frem under Hulken og Graad:

„Jeg ogsaa!“

Da de øvrige hørte det, faldt de ned paa Knæ, skjulte Ansigtet i sine Hænder og hviskede:

„Jeg ogsaa!“

Da hævede den ældste sig i sin fulde Højde, holdt Astrid ligesom beskyttende i sin venstre Arm, hævede den højre truende i Vejret og raabte ned til Fjorden, hvor nu Rolv laa i sin Baad lige under.

„Nidding og Forfører! — Tifold være Du forbandet, fordi Du ikke sparede selv Barnet, som jeg holder ved mit Bryst!“

Og fra et voldsomt Uvejr, som havde samlet sig oppe i Fjeldet, lød et vældigt Tordenskrald, der rullede med drønende Ekko mellem de høje Tinder lig en truende Advarsel.

Rolv rejste sig op i Baaden, haanlo og skreg:

„Tak skal I have alle syv! — Til Lykke i Fremtiden!“ Og dermed vilde han ro bort.

Men da stillede alle de syv Søstre sig tæt sammen, tog den yngste midt mellem sig, og som med én Røst raabte de:

„Nidding og Forfører!“

Og dermed styrtede de sig ud over den høje, lodrette Klippevæg og sank Haand i Haand ned mod Søen, medens deres lyse Haar flagrede efter dem som et gyldent Slør, og med et Jammerskrig for de ned i det sorte Vand, hvis Bølger slog sydende sammen om deres Hoveder.

Men oppe i Fjeldet rasede Uvejret end stærkere, og Elven gik over sine Bredder. Og under et Tordenskrald var der en stor Kampesten løsnet, som væltede med Bulder og Brag ned over Fjeldsiden, gjorde et voldsomt Spring fra Klippeskrænten og styrtede lige ned i Baaden til Rolv, som forfærdet greb Aarerne for at komme bort fra det Sted, hvor de syv Søstre var gaaet til Bunds.

Men da Vandet atter blev stille efter det Oprør, Stenen havde frembragt, var intet at se, hverken til Baaden eller ham, som havde siddet i den.

Under Stenspringet havde Knivflaaelven forandret Løb, og som syv adskilte Elve kastede den sig ud over det lodrette Fjeld netop der, hvor de syv Søstre havde styrtet sig ud, og endnu den Dag i Dag kan man, naar man ror lige under Fossen, se ligesom hvidklædte Skikkelser svæve ind i de sitrende Vandstraaler med et langt flagrende Haar efter sig, og nede fra Dybet jamrer og græder de syv Søstre over deres tabte Ære og forspildte Liv.

Ludvig Bramsen.

HELE Sommeren igennem svirrede Ministerrygterne. Længe flagrede de sorte Bekymringer under det snehvide Loft nede i Ministerbygningen over Departementschefer og Assistenter.

Da det endelig blev Alvor i forrige Uge med Regeringens Rekonstruktion, kom Portefeuillen imidlertid ikke til nogen ministeriel Kontormand, hvad næsten var bleven Sædvane her hjemme. Det blev til en Del Overraskelse *Ludvig Bramsen,* der arvede Indenrigsministerposten efter Bardenfleth.

Utvivlsomt har Regeringen set rigtigt, naar den netop i disse Dage, hvor den politiske Usikkerhed og sociale Forvirring er saa stærk, har ønsket at knytte en Mand med specielle social-økonomiske Kundskaber til sig.



Ludvig Bramsen.

Ludvig Bramsen er 52 Aar og har en stor og ret alsidig Udvikling bag sig. Nogle Aar efter at han var bleven Student, drog han til Udlandet for at studere Assurancevæsen, med Henblik paa en Gang at overtage sin Fader, Konsul Bramsens Post som Chef for „Nye danske Brandforsikringsselskab“, hvad ogsaa skete 1886.

I 1870 opholdt Bramsen sig en kort Tid i Paris, just som Krigen stod paa. Ved denne Lejlighed kom han ind paa den journalistiske Bane (som Krigskorrespondent til „Fædrelandet“), og den voldsomme Bevægelse, hele det franske Samfund den Gang var i, har utvivlsomt bidraget sit til at vække hans Interesse for Social-Økonomien og dens mangeartede Problemer.

1888 fik Bramsen Universitetets Guldmedaille for en Prisopgave: „Englands Lovgivning i Industri og Haandværk“, og siden har han udfoldet en meget stor socialøkonomisk Virksomhed baade i Skrift og i Tale.

1890 var han til den berømte Arbejderkongres i Berlin sammen med Tietgen og Topsøe, som Folketingsmand gennemførte han senere Loven om Ulykkesforsikring (støttet af Reformpartiet), medens hans Forslag om Oprettelsen af Arbejdsretter og Enighedskamre strandede i Landstinget.

Blandt hans sociale Smaaskrifter erindrer man sig: „Et Alvorsord til Arbejderne“, der udkom anonymt i „Avisen“, blandt hans skønliterære en Række Afhandlinger i „Nær og Fjærn“, og „For Romantik og Historie“.

Som Person er Bramsen en smuk, midaldrende Mand med et vindende og — om han vil — repræsentativt Væsen. Han hører til en gammel Familje, har et fint Hjem og en stor Omgangskreds.

Det har forbavset mange, at Ludvig Bramsen gik ind i Ministeriet Hørring. Han er en meget frisindet Mand, hvis ærlige og forstandige Samfundsarbejder har skaffet ham Anerkendelse ikke mindst hos den politiske Opposition. Mærkes maa det, at han — stærkt paavirket af den engelske Social-Økonomi — er en bestemt Modstander af Socialdemokratiet, samtidigt med at han har en dyb Interesse for de arbejdende Klassers Ve og Vel.

Paa mange Punkter maa han siges ikke at være ganske ædækvat med det øvrige Ministerium. Men hans Virksomhed vil vel foreløbig komme til særlig at omfatte de rent social-økonomiske Arbejder, der ligger lige for og kræver deres hurtige Løsning.

Ved Bramsens Indtræden i Ministeriet Hørring kan der tænkes at være vist en vis Resignation fra begge Sider, en Resignation, der forhaabentlig vil komme Landet til Gode.

Bramsens Udnævnelse betegner et Skridt bort fra den allerkonservativeste Lejrs aarlange Privilegium paa Besættelse af Ministertaburetterne.

A.

Af Dagens Krønike.

MED Kongens Tak for lang og udmærket Tjeneste trækker Gehejmelegationsraad Vedel sig tilbage fra Udenrigsministeriet, hvor han i 41 Aar, medens en halv Snes Ministre indtog og forlod deres Taburetpladser, har siddet som den, der med sikker Haand trak Traadene og drog Læsset. Med enestaaende Skarpsyn og Viden har han udfyldt et Statsembede, som snart sagt er Landets ansvarsfuldeste og hans Kløgt og Kundskab har Danmark at takke for mere end en heldig Udgang af en vanskelig Situation.

Efter at Vedel 1846 var blevet juridisk Kandidat, studerede han i Tyskland og Frankrig



Gehejmelegationsraad Vedel, efter Maleri af Bertha Wegmann.

Statsøkonomi og Jura, fik i Berlin ogsaa Lejlighed til paa nær Haand at kigge bag Diplomatiets Kulisser, vendte hjem og docerede Jura og blev Professor i Rets- og Statsvidenskab. Denne Post forlod han 1858, da han udnævntes til Chef for Udenrigsministeriets Departement for politiske Sager.

Da Vedel traadte ind i Ministeriets Tjeneste fik han hurtig Lejlighed til at aabenbare sine betydelige Evner, thi just paa den Tid trængte sig faretruende, udenrigs-politiske Spørgsmaal frem til Besvarelse, og i 1870 skyldtes det navnlig Vedel, at Danmark undgik den skæbnesvangre Alliance med Frankrig. Men selv udenfor de kritiske Situationer var der Lejlighed nok for ham til at vise sin sikre Snarraadighed.

Ikke mindre fremragende end hans Evner var den fuldendte Noblesse, der prægede hans Personlighed. Naar han nu som 75-aarig Mand har ønsket at trække sig tilbage, følges han af alles Beundring. Det bliver besværligt, for ikke at sige umuligt, for hans Efterfølger at løfte den fulde Arv.

* * *

Den talentfulde Forfatter, som altid omsorgsfuldt gemte sit virkelige Navn: *Viggo Holm* under Pseudonymet *Woldemar* ramtes af en brat Død i en beklagelig tidlig Alder. I Slutningen af Firserne dukkede hans snurrige Forfatterfysiognomi frem i en Række Skildringer, som han kaldte „Fra Heksernes Tid“ og i hvilke han med Held forsøgte at rekonstruere henfarne Tiders Tankesæt og Udtryksform, og derigennem at belyse moderne Syner og Sæder. De snirklede Ord og den kraftige Tone syntes altid at bære Ægthedens Præg og Skildringerne savnede hverken Salt eller Lune. Ogsaa i dramatisk Form klædte Woldemar sine Kulturbilleder, men Stoffet, som i Novellens Forkortning virkede dramatisk, blev ofte paa Scenen blegt og bredt. Mangen Gang var vel ogsaa Kosten vort Teaterpublikum for kraftigt, og Skuespillene, af hvilke „Varulven“ er det betydeligste, fik ingen Modtagelse efter Fortjeneste. Han opnaaede dog til sin Glæde at faa fire Arbejder opført herhjemme.



Forfatteren Viggo Holm (Woldemar).

Viggo Holm var født den 25. Oktober 1855, havde studeret Teologi og faaet Embedseksamen heri 1881, og ofrede sig siden for Skoleundervisning. Langt borte fra Døgnlarmen drev den stilfærdige og elskværdige Mand sine literære Sysler i den Tid, som Skolen levnede ham.

* * *

En umiddelbar Befrielsens Glæde kom over det ganske Folk, da det med Ilbud meldtes ud over Landet, at den store Krig mellem Arbejdere og Arbejdsgivere havde fundet sin Afslutning. Denne Kamp begyndte som et Tryk over de Parter, der ere direkte engagerede i den; men efterhaanden bredte Trykket sig ud til videre Krese, og der var tilsidst næppe et Menneske i Danmark, som ikke fik sin Del deraf. Folk modtog et levende Indtryk af, at en saadan Krig i Virkeligheden rammer hele Nationen, og ud af denne Erkendelse hentede Kravet om Fred og Afslutning større Styrke med hver Dag, der gik. Des pinligere var det, at der til de fleste Tider ikke øjnedes nogen Vej ud. Forlig prøvedes, Forsøgene brast, og efter hvert bristet Forsøg saa' det mørkere ud end i Forvejen.

Men under alt dette var der gode Mænd, som ikke gav op. De bød alle mørke Udsigter Trods, og hvert mislykket Forsøg var dem blot en Spore til ny Anstrængelser. Vi tænker paa de tre Mænd, hvis Billeder vi tilføjer disse Linjer: Vekselerer *Laurids Bing*, Bankdirektør *Heide* og Folketingsmand *Herman Trier*. Deres Fredsforslag

brød først Vej ud til Lys og Luft, og det blev tilsidst Hovedgrundlaget for den Fred, der nu paany hersker mellem Arbejdets Folk.



Vekselerer Bing.



Bankdirektør Heide.



Borgerrepræsent. Formand Trier.

Der bør sættes en rød Streg under det Arbejde, disse tre Mænd gjorde for at standse denne Kamp.

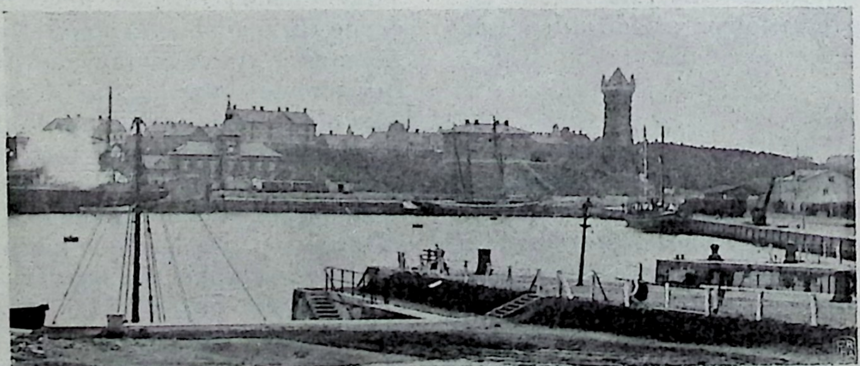
— Fra Klokken 12 i Mandags, til det store Fredsbudskab dalede ned over By og Land, var hele Danmark i Spænding. Man troede jo nok paa, at det trak sig i Led, men man vidste det ikke og — hvorledes var det — var det ikke bristet nogle Gange før?

Men saa kom den store Vished. Den kom som Solskin gennem en Sky, der flænges af friske Vinde. Og det blev den gladeste Septemberdag, vi længe har oplevet.

Nu er der Fred i hele Landet undtagen paa — Arbejdspladserne. Der hersker Arbejdets gode Uro, og der burde den nu altid have Lov at raade.

* * *

Blandt Aarets mange Jubilarer er ogsaa Esbjerg Havn. Da Meddeleren heraf første Gang passerede den øde, stille, golde Hede mellem Strandby og Jerne, da bestod Esbjerg kun af to temmelig uanselige Bøndergaarde med ialt 13 Beboere, og Esbjergbankerne, hvor nu Havnen er, laa upaaagtede hen, men saa kom kort efter Bevillingen til Anlæget af en Dokhavn ved Esbjerg. Havneanlæget samlede i Løbet af et Par Aar en betydelig Mængde Arbejdere, der indrettede sig bedst mulig; Barakker byggedes forsaavidt man ikke nøjedes med Jordhytter. En lille Plet Jord lejedes af Grundejerne, og derpaa byggedes saadanne Jordhytter. Nogle af disse stod kun faa Aar, men andre holdt en Snes Aar, helt ind i den Tid, da Esbjerg havde faaet sin egen Kirke, 3 Hoteller samt mange Taarnbygninger og Fabrikker. Dag efter Dag var der Gang i Arbejdet paa



Parti af Havnen i Esbjerg.

Anlæg af Havnen, de lange Arbejdskolonner trillede Sand ud i Havet, medens Dampmaskinen ved Siden af uddybede til Havn. Med omtrent 600 Alens Afstand byggedes to store Volde af Granit og Beton fra Kysten ud i Vandet, omtr. 500 Alen ude bøjedes Voldene mod hinanden og sattes i Forbindelse ved en Sluse med Jernporte. En „Lededæmning“ af Cementblokke blev bygget udenfor for at give Strømmen en saadan Retning at Havnen ikke tilsandes. Allerede 1876 var Trafikken saa stor, at der maatte bygges en Forhavn til de større Skibe, og da denne var færdig anlagdes en Fiskerihavn udenfor Dokhavnen. Fiskeriflaaden var imidlertid vokset og en ny Fiskerihavn parallel med den nordre Mole er i 1898 paabegyndt og skal være færdig i Sommeren 1900. Hvad der særlig har gjort Esbjerg Havn bekendt er den Omstændighed, at den under den haardeste Vinter er saa at sige isfri samt at det er den Havn, hvorfra der er den hurtigste Dampskibsforbindelse fra Danmark til England.

* * *

Smukt udnytter Hds. kgl. Højh. Prinsesse Marie sit Talent i Velgørenhedens Tjeneste, idet hun indrømmer den audienssøgende Kunsthandler Reproduktionsret til hendes Arbejder mod et større Beløb, som da tilfalder et af de Foretagender, som Prinsessen beskytter. I Fjor blev de nydelige Blomsterbilleder Julemarkedets store Nummer, i Aar vil Prinsessens Hunde-Serie, der aabenbarer et Fond af Lune og Opfattelsesevne, foraarsage et fuldstændigt *run* til Kunsthandler Giese paa Østergade, som er den lykkelige Udgiver. Vi har faaet Lejlighed til allerede nu at bringe en Gengivelse af disse Kort, som først kommer i Handelen hen ved Jul.



HUNDE, efter Tegninger af ***Hds. kgl. Højhed Prinsesse Marie.***

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Den unge Sagfører Brudenell faar en Dag uventet Besøg af sin Myndling, den smukke Mildred Blake, der ønsker hans Assistance i et vanskeligt Anliggende. Sagen er den, at det nu er tre Aar siden, at hun hørte fra sin Broder Godfrey, der under et Ophold i Amerika havde faaet Lyst til at deltage i en stor Minespekulation, hvorved han mente at kunne tjene Millioner. Den unge Pige frygter derfor, at der skal være tilstødt ham en Ulykke, og sætter sig det Maal at finde hans Spor, hvad Brudenell lover at være hende behjælpelig med. Saa sker det, at Brudenell tilfældigvis samme Dag faar Besøg af en Amerikaner ved Navn Mülhausen, og denne mærkelige Mand, der spiller saa stor en Rolle i Fortællingen, higer efter ogsaa at erfare noget om Godfreys Skæbne. Det er nemlig ham, Godfrey i sin Tid har truffet sammen med, og Mülhausen og han har begge været Deltagere i den omtalte Minespekulation. Men en Dag var der kommen en Kurre paa Traaden mellem de to Venner, Godfrey var pludselig rejst sin Vej, og siden havde heller ikke Mülhausen hørt det mindste til ham. Da Brudenell hverken kan eller vil give Mülhausen Oplysninger om Godfrey, søger Mülhausen selv Mildred Blake, der saa anmoder Brudenell om at komme ud paa Godset og assistere hende. I Godsets Skove træffer de en løjerlig Mandsling af dyrisk Udseende, som de ikke kan faa til at forklare sig og som de straks viser ud fra Godsets Omgivelser. De forstaar dog saa meget, at han er i Ledtog med Mülhausen. Kaptajn Morgrave, Mildreds Fætter, har Ret til Godset, saafremt Godfrey ikke kommer tilbage, og arbejder nu ivrigt paa at komme i Besiddelse deraf. Brudenell og Mildred Blake beslutte da at rejse ud for at søge Oplysninger om Godfrey og en gammel Ven af den Blakeske Slægt, Sagfører Vargenal tilbyder dem Følgeskab. De indskibe sig i Southampton; i Lissabon kommer til deres Overraskelse Kaptajn Morgrave om Bord. Ved Ankomsten til Argentina eftersøger de forgæves Godfrey gennem Hoteller og Aviser. En Dag træffer Brudenell paa Gaden derovre Mülhausen, med hvem han indlader sig i Samtale:

„Ja, det ved jeg ikke," svarede jeg. „For Øjeblikket søger De efter ham paa saadan en mærkelig Maade, at De maa tilgive Folk, hvis de bliver lidt mistænksomme lige over for Dem."

„De kan da i alt Fald ikke sige, at Kaptajn Morgrave spiller falsk Spil med Dem," svarede han. „Lad mig fremstille Sagen for Dem: De ønsker at finde Hr. Blake, og det gør jeg ogsaa. De maa overveje det Spørgsmaal, om Kaptajn Morgrave ogsaa deler vort Ønske. De véd lige saa godt som jeg, at hvis hans Fætter viser sig igen, saa mister han en prægtig Ejendom og en Indtægt af tyve Tusind Pund om Aaret. Hvorledes kunde det saa gavne mig at bruge en Mand, som, hvis han var af den Slags, De antager, kun vilde have det ene Formaal for Øje at hindre mig i mine Planer? Nu kan De jo tænke over det, og jeg vil sige Godnat."

Han tog høfligt sin Hat af og forsvandt ned ad en Sidegade fulgt af det samme skrækkelige, abeagtige Væsen, som jeg havde set i hans Selskab i England.

Jeg vendte tilbage til Hotellet og traadte ind til Vargenal, som allerede var gaaet i Seng.

„Jeg har moret mig med at spadsere lidt omkring i Byen," sagde jeg, „og har noget at fortælle Dem."

„Saa skynd Dem for Guds Skyld," svarede han gnavent, „for jeg trænger til at sove."

„Hvem tror De er i Buenos Ayres?"

„Hvor skulde jeg vide det?" spurgte han. „Hvem mener De?"

„Ingen andre end Mülhausen," svarede jeg.

„Det ventede jeg," svarede han. „Jeg har længe tænkt, at han kun havde sendt Morgrave ud for at udspejde os, indtil han selv kunde følge efter. Hvis De havde fulgt mit Raad, saa havde vi ikke optaget den Person i vort Selskab. Nu ved Mülhausen rimeligvis alting."

„Det er ham vel undt," svarede jeg.

„Jeg tror," sagde Vargenal lidt efter, „at der er noget bag ved, som vi ikke kan forstaa, men der er ingen, der skal faa mig til at tro, at de to ikke handler i Forening."

„Jeg opgiver det hele. Jeg kan aldeles ikke forstaa noget af det."

„Hør Brudenell," sagde Vargenal, „jeg vilde meget gerne have en fem Minuters Samtale med Mülhausen. Jeg skal sige Dem, jeg tror, vi har været paa et helt fejlt Spor."

„Hvad mener De?" spurgte jeg overrasket.

„Jo," svarede han betænksomt, „siden Mülhausen er saa begærlig efter at finde den unge Blake, vilde det maaske have været klogere at modtage hans Tilbud om Hjælp. Han kunde jo ikke have gjort os nogen Fortræd, men maaske nogen Gavn."

„Ja, det er jeg ikke ganske enig med Dem i," svarede jeg.

„Det gør mig ondt. Men gaa nu i Seng og sov paa det."

Jeg gik i Seng, men min Søvn var kun daarlig, og jeg grublede over vore Fremtidsudsigter, saa da jeg stod op igen, var jeg lige saa træt, som da jeg havde lagt mig.

Lidt efter Frokost holdt Frøken Priscilla, Frøken Blake, Vargenal og jeg et Møde, som endte med, at vi blev enige om at optage Mülhausen i vort Raad, og at jeg skulde skrive til ham.

„Jeg tvivler ikke om, at Kaptajn Morgrave kan besørge Brevet," sagde Vargenal.

Jeg gik ind i mit Værelse og skrev Brevet og opdagede saa Morgrave paa Verandaen udenfor.

„Jeg har et Brev til Mülhausen," sagde jeg. „Vil De ikke gøre mig den Tjeneste at besørge det?"

Han fo'r lidt sammen, og jeg syntes, han blev noget bleg, men han genvandt hurtig sin Selvbeherskelse og sagde med sit sædvanlige Smil: „Kære Brudenell, De synes at ynde Gaader. Hvorfor beder De mig om at besørge et Brev til en Mand i England?"

„Naa, saa han er i England?" svarede jeg. „Hvor kan det saa være, at jeg saa' Dem spadsere med ham i Gaar Aftes?"

„Maa jeg spørge Dem, hvor længe De har givet Spionen?" spurgte han.

„Det var ganske tilfældigt, jeg saa' Dem," svarede jeg, „da jeg kom tilbage fra en Tur."

„De er snildere, end jeg har troet," sagde han.

En Time senere bragte han mig et Brev, i hvilket Mülhausen afslog at tage med os, hvilket forbavsede mig meget.

Næste Morgen var vi paa Vejen til Cruz del Eje. Det var en lang og besværlig Rejse paa otte og tyve Timer. I Cordova maatte vi leje Muldyr for at komme videre. Her søgte Vargenal og jeg at overtale Damerne til ikke at følge med os helt ud i Minerne, men det var forgæves. Frøken Blake vilde se de Miner, som hendes Broder havde haft Part i, saa vi tog af Sted op ad Bjærgstierne med vore Muldyr og Førere.

Da vi var kommet ned i Dalen igen og var vadet over en Flod, lod jeg mit Selskab blive i en lille Kro og red af Sted for at træffe Minens Bestyrer. Det var en smuk Spanier og en bestemt Mand, der godt egnede sig til at tumle urolige Hoveder. Jeg fortalte ham, at jeg var Englænder og Fører for et Selskab, i hvilket der var to Damer, som havde forladt Evropa for at opdage Sporene af en Landsmand, der en Gang havde haft Andel i den Mine, hvis Sager han nu ledede.

Jeg kunde se paa ham, at dette overraskede ham,

*) Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

og Udbyttet af vor Samtale blev da ogsaa, at det viste sig, at han ikke havde den ringeste Anelse om, hvem Godfrey Blake og Mülhausen var.

Jeg forstod nu, hvorfor Mülhausen havde afslaaet at ledsage os til Minerne: han var bange for at blive opdaget. Men hvis hans Historie var usand, saa maatte man overveje to Spørgsmaal: Hvad var der blevet af de tyve Tusind Pund, han havde faaet, og hvad var der blevet af Godfrey Blake, som havde givet ham disse Penge og ledsaget ham til Sydamerika?

IX.

Vi kommer paa Sporet.

De andre ventede min Tilbagekomst med aandeløs Utaalmodighed. Det var ingen behagelig Opgave at fortælle dem Resultatet. Frøken Blake maa have set, at det var en alvorlig Tidende, jeg bragte, for hun lagde Haanden paa min Arm og sagde i en fortvivlet Tone: „Jeg kan se paa Deres Ansigt, Hr. Brudenell, at De har daarlige Efterretninger til mig, men jeg skal nok være tapper."

Jeg tøvede, fordi jeg ikke rigtig vidste, hvordan jeg skulde begynde, men saa sagde jeg: „Jeg traf Minens Bestyrer.

„Desværre var hans Svar alt andet end tilfredsstillende," vedblev jeg, „Mülhausen har efter hans Mening aldrig haft noget at gøre med Minerne, og han har hverken set eller hørt noget om Deres Broder."

Hun var fuldstændig knust, og det var jo ikke saa underligt, for Minerne havde været hendes sidste Haab. Hun og Frøken Priscilla forlod Værelset.

Den næste Morgen tog vi alle ud til Minen og fortalte Bestyreren det hele.

„Af Beskrivelsen lader det til, at det maa være denne Mine, der er Tale om. — Vent lidt, jeg faar en Idé; det er muligt, at jeg kan gøre et eller andet for at hjælpe Dem."

Han gik hen til et Skab og tog en Bog frem, der saa ud til at være en Dagbog.

„Hvor længe er det siden, at man mener, Deres Ven har besøgt Minen?"

Jeg sagde ham Datoen saa nøjagtigt, som jeg kunde.

„Ja, saa er det rigtigt. Mit Aktieselskab har den Ære at være blevet bedraget paa samme Maade som De af en af de største Slubberter paa dette Fastland. Omtrent midt i det Aar, De omtaler, havde vi faaet et Udbytte af mere end £ 200,000. Guldet var anbragt paa et sikkert Sted, indtil jeg kunde afsende det til Hovedstaden. Et Par Dage, før det skulde afsendes, mødte der imidlertid en Mand her med et Brev fra Direktørerne, hvori man befalede mig at vise ham Minen. Brevet beskrev ham som en sagkyndig, og man instruerede mig til at give ham alle de Oplysninger, han ønskede."

„Hvordan saa han ud?" spurgte jeg.

„Ja, for det første var han det højeste Menneske, jeg nogen Sinde har set, en rigtig Kæmpe, som naaede helt op til Loftet i mit Kontor."

„Og hvordan var hans Væsen?"

„Han havde det smukkeste Væsen, man kunde tænke sig; han kunde vist indsmigre sig hos enhver."

„Det er ham," udbrød jeg. „De har beskrevet Mülhausen nøjagtigt. Hvad kaldte han sig?"

„Navnet i hans Anbefalingsbrev var O'Sullivan. Han sagde, at han var amerikansk Borger, og jeg viste ham alt, hvad der var at se. Saa en Morgen, to Døgn før Guldet skulde sendes ned til Kysten, rejste han sin Vej, og jeg saa ham ikke mere. Men der var en stor Overraskelse i Vente for os. Før vi pakkede det kostbare Metal ind, var jeg saa forsigtig at aabne de Kasser, hvori det var blevet lagt. Ved første Øjekast syntes de lige saa tunge, som da vi havde lagt dem derned, men da noget af Pakpapiret blev taget af, fandt vi, at Pakkerne ikke var fyldt med Guld, som vi havde troet, men med Sand. Kort sagt, alt dette kostbare Metal til en Værdi af £ 200,000 var blevet stjaalet, og skønt vi naturligvis havde den stærkest mulige Mistanke var der ingen Nøgle til at opdage, hvem der kunde være Tyven. Jeg sendte Bud til Politiet og skrev straks til Direktørerne om det. Først da opdagede vi, at Hr. O'Sullivans Anbefalingsbrev var falsk. De kan tænke Dem vor Forfærdelse. Man søgte i hele Landet efter Tyven, men han var forsvundet, og til den Dag i Dag er der ikke en Sjæl, der véd, hvorledes han og Guldet er kommet ud af Landet."

„Store Gud," udbrød jeg. „Dette kaster et ganske nyt Lys paa Sagen." Jeg henvendte mig saa til mine Ledsagere, som havde iagttaget os med den største Spænding, og oversatte Bestyrerens Historie for dem.

„Det maa jo være vor Ven," sagde Vargenal, da jeg var færdig. „Men nu bliver Spørgsmaalet om, hvad vi helst skal gøre."

„Jeg antager, vi gør bedst i at vende hurtigst muligt tilbage til Buenos Ayres, og naar vi saa er der, maa vi anstille Efterforskninger, ikke efter Deres Broder, Frøken Blake, men efter hans dæmoniske Kammerat. Det er jo muligt, at vi kan opdage, hvor han opholdt sig, da han var her som O'Sullivan, og om Deres Broder var med."

„De kan da ikke tro et Øjeblik, at min stakkels Broder havde noget med den Kæltringestreg at gøre," sagde Frøken Blake.

„Nej, naturligvis," udbrød Vargenal med Eftertryk. Den, der troede det, vilde være moden til Daarekisten. Nej, jeg er vis paa, at Mülhausen har laant de £ 20,000 af Deres Broder for at kunne begaa Røveriet. Jeg begynder at faa Respekt for den Mands Kløgt, den er ligefrem satanisk."

En Time senere var vi paa Vejen til Buenos Ayres. Richard Morgrave var endnu i Hotellet og modtog os med det blideste Smil.

„Jeg vilde gerne sende et privat og meget vigtigt Bud til Mülhausen, Morgrave," sagde jeg, da vi var alene, „men det maa besørges straks. Vil De paatage Dem det?"

„Kære Brudenell," svarede han skarpt, „jeg er ikke her for at gaa Bud mellem Dem og Mülhausen. Men hvis det virkelig er saa vigtig en Sag, saa vil jeg besørge Budskabet denne Gang. Hvad er det, De ønsker, jeg skal sige ham?"

„De kunde sige ham, at vi endelig har opdaget noget, der er af største Vigtighed, og at vi vil meddele ham det, hvis han vil komme til os inden Klokken elleve i Aften."

Morgrave gik, og hen imod Aften viste han sig igen med den Meddelelse, at det skulde glæde Mülhausen at se os, hvis vi vilde besøge ham i hans Bolig Klokken ni.

„Men vi ved jo ikke, hvor hans Bolig er," sagde jeg.

„Jeg skal føre Dem til den," svarede Morgrave, „den er ikke meget vanskelig at finde."

„Maaske ikke," sagde Vargenal tørt, „men den er vist meget vanskelig at slippe ud af, hvis Ejermanden ikke ønsker det. Nej Tak, Morgrave. Med Deres Tilladelse vil vi ikke besøge Deres Ven i hans private Bolig, men hvis Hr. Mülhausen ønsker at faa Oplysninger af os, saa er det bedst, han møder os i Calle Victoria paa den nævnte Tid. Lad os faa Besked paa det."

En Time senere fik vi det Bud, at Mülhausen skulde komme. Vi underrettede Frøken Blake om, hvad der var i Gære, og drøftede vore Planer, indtil vi skulde gaa til Stævnemødet.

Præcis paa Slaget var vi der. Først kunde vi ikke

se nogen, der lignede den Person, vi skulde møde, men endelig saa' vi ham lige over for Domkirken.

„De spiller falsk Spil Hr. Mülhausen," sagde jeg. „Der er en Mand, som udspionerer os."

„Bryd Dem ikke om ham," sagde Mülhausen, „det er kun Simeon, som jeg tror, De har truffet før."

Han fløjtede paa den samme ejendommelige Maade, som vi havde hørt den Gang i London, og et Øjeblik efter kom den samme rædsomme Skabning, som havde gjort saa modbydeligt et Indtryk paa mig den Gang, langsomt hen imod os. Da han var et Par Skridt fra os, holdt Mülhausen Haanden op og sagde paa Spansk: „Hold dig lidt paa Afstand og pas paa, at ingen nærmer sig os." Næsten i samme Øjeblik kom jeg til at tænke paa, at dette Væsen, da jeg havde faaet fat i ham og forhørt ham i Burwell Park, havde nægtet, at han forstod Spansk. Det ansaa jeg for et nyt Bevis paa hans Herres Tvetydighed.

„Den Tid er kommet," sagde jeg, „da vi nødvendigvis maa være meget tydelige lige over for Dem, Hr. Mülhausen."

„Ja, det er maaske det bedste for alle Parter, at man er aaben," svarede Mülhausen venligt. „Jeg skal ogsaa være fuldstændig aaben lige over for Dem."

„Vi har opdaget Dem!"

„Naa, det var jo godt for Dem," svarede han koldblodigt, „forudsat at De kan bevise, hvorledes De har opdaget mig."

„Jeg kan bevise," svarede jeg, „at De er den Mand, som har stjaalet Guld til en Værdi af £ 200,000 i den Mine, som De sagde til mig, at De og Godfrey Blake ejede."

Jeg ventede en heftig Protest, men til min Overraskelse lo han kun lidt.

„Naa, saa De har opdaget det?" sagde han. „Ja, siden jeg har Lov til at være aaben imod Dem, saa vil jeg indrømme det. Jeg har stjaalet det Guld."

„De er saa fræk, at De indrømmer Deres Forbrydelse," udbrød Vargenal forbavset.

„Hvis De mener det Røveri, ja, saa indrømmer jeg det," svarede den anden, stadig med et blidt Smil. „Hvad andet har De at sige mig?"

„Jeg ønsker at vide, hvorfor De narrede Godfrey Blake, og hvad De gjorde med hans £ 20,000."

„Skal jeg vedblive at sige Dem den aabne, usminkede Sandhed?" spurgte han, idet han tændte sig en Cigaret.

„Ja, hvis det er muligt, og hvis det passer Dem," svarede jeg, idet jeg smilede over min egen blide Sarkasme.

„Ja, saa vil jeg besvare Deres første Spørgsmaal med at sige, at jeg narrede Godfrey Blake, fordi jeg den Gang trængte til Penge. Og til Deres andet Spørgsmaal kan jeg kun svare, at jeg brugte hans £ 20,000 for at komme i Besiddelse af det omtalte Guld i Minerne. Der var Folk, der skulde købes, Bestikkelser at udrede, Muldyr, der skulde lejes, og jeg ved ikke, hvad andet."

„Siden De er saa sanddru oplagt i Aften," sagde jeg med lidt Mistillid til hans Forlegenhed, „saa har De maaske ikke noget imod at fortælle os, hvorfor vi ikke kan komme paa Spor efter ham i denne By."

„Jo, det skal jeg sige Dem, for da han boede her, var det under et paataget Navn," svarede han med den samme beundringsværdige Aabenhed.

„Hvorfor var han her under et paataget Navn?" spurgte Vargenal skarpt. „De gør bedst i ikke at fortælle, at han har gjort noget uhæderligt, for vi tror Dem ikke."

„De behøver ikke at være urolig i den Henseende," svarede den anden. „Det var mig, der overtalte Blake til at paatage sig et andet Navn; derfor blev jeg til O'Sullivan og han til Reginald Burke, og jeg opnaaede min Hensigt med det."

„Lad os ikke misforstaa hinanden," sagde Vargenal. „Med Deres Hensigt mener De vel ikke Tyveriet?"

„Nej, højstærede," sagde Mülhausen leende, „Deres Ven var saa uplettet, som De selv kunde ønske. Jeg holdt ham af visse Grunde i Uvidenhed om mine Planer, og selv den Dag, jeg fik Pengene hertil og stuvet ned om Bord i hans Yacht, vidste han intet om det."

„De fik Pengene bragt om Bord paa hans Yacht!" udbrød jeg. „Hvad mener De med det?"

„Jeg var i Chikago, da en Korrespondent underrettede mig om, at der var et stort Forraad af Guld i de Miner, De lige har besøgt. For at komme i Besiddelse af det var det klart, at jeg maatte have en stor Sum Penge. Men der var ingen, der vilde laane mig en Hvid. Da var det, at Deres unge Ven Blake optraadte paa Scenen, og det var, som om Forsynet selv havde sendt mig denne unge Mand, der var saa uskyldig som et nyfødt Barn og næsten lige saa tillidsfuld. Jeg satte ham da efterhaanden i Hovedet, at jeg kunde hjælpe ham med at skabe sig en kæmpemæssig Formue, og fik ham til at skaffe mig de £ 20,000. Med dem sejlede vi saa til Buenos Ayres. Jeg tog ud til Minen, sikrede mig Guldet og vendte hurtigt tilbage til Havnen. Jeg havde været forsigtig nok til at vælge et nyt Mandskab til Blakes Skib her paa Stedet. Det var dygtige Folk, som jeg alle selv kendte, og jeg havde ordnet det med Blakes Hovmester, at han skulde have et særligt Skjulested til det Guld, vi skulde have om Bord. Da jeg havde set det komme om Bord, vendte jeg tilbage til Hotellet for at søge min Kammerat. Det er muligt, at jeg har drukket lidt for meget den Dag. Under alle Omstændigheder kom vi op at skændes. Blake beskyldte mig for, at jeg havde faaet fat i hans Penge af andre Grunde end dem, jeg havde sagt. Resultatet af det hele var, at han rasende forlod Huset og gik ned til sin Yacht, og før jeg kunde faa fat i ham den næste Morgen, var han sejlet bort og havde taget den Skat med, som jeg havde haft saa meget Besvær med at sikre mig. Skatten var borte, og jeg vidste ikke, hvor Baaden var sejlet hen. Jeg var moralsk overbevist om, at Blake ikke var vendt tilbage til England, for det var kun et Par Dage siden, han havde sagt mig, at han vilde se sig lidt mere om i Verden. I de sidste tre Aar har jeg besøgt næsten hver eneste Havn i Australien, paa Sydhavsøerne, i Sydafrika og mindst halvanden Snes i Nord- og Sydamerika, men uden Held. Saa rejste jeg endelig til England for at træffe Dem, mine Herrer, i det Haab, at De kunde give mig nogle Oplysninger. Det var snarere mig, der gav Dem dem. Saa traf jeg Richard Morgrave og fik ham til at gaa i min Tjeneste som Spion, hvilket ikke var meget vanskeligt. Saa, dér har De Historien."

Vi var ganske overvældede af hans Frækhed. Saa truede vi med at melde ham til Politiet; men han smilede blidt og meddelte os, at det lod vi nok være med; thi nu vidste han, hvor den unge Blake var.

„Er det en ny Fælde," spurgte jeg, „eller siger De os Sandheden?"

„For en Gangs Skyld fortæller jeg Dem den klare, usminkede Sandhed," svarede han. „Jeg trænger ikke mere til Deres Hjælp af den gode Grund, at jeg kan undvære den. Jeg forlader Argentina i Morgen.

Fortsættes.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



Kaptajn Voulet.



Kaptajn Chanoine.

DET var en mærkværdig og frygtelig Meddelelse, som indberettedes fra Sudan, og hvoraf det fremgik, at Oberstløjtnant *Klobb* og Løjtnant *Meynier*, som ledsagede ham, med velberaad Hu var dræbte efter Ordre af Kaptajnerne Voulet og Chanoine.

Forklaringerne om, hvorledes Dramaet udspilledes, lyder saaledes: I Juli Maaned var de nævnte Kaptajner paa en Ekspedition. hvis Maal det var at aabne Vej fra det franske Sudan til Søen Tschad. Paa Vejen gennem Sudan skulde de to Officerer have gjort sig skyldige i mange Misbrug og Grusomheder overfor de indfødte. Disse Anklager, af lignende Art som dem, der tidligere rettedes mod Stanley, overbragtes og præciseredes af Løjtnant *Peteau*, som undervejs havde skilt sig ud fra Ekspeditionen. Regeringen anmodede da Oberstløjtnant Klobb om at foretage en Undersøgelse af de to Officerers Handlinger, i hvert Fald overtage Kommandoen over Ekspeditionen og behandle de Anklagede alt efter det Resultat, som Undersøgelsen gav.

I Begyndelsen af August kom nogle af Oberstløjtnant Klobbs indfødte Ledsagere tilbage med Meddelelsen om Mordet, som havde fundet Sted. De fortalte, at Voulet i Forvejen havde underrettet Klobb gennem et Brev om, at han vilde blive modtaget med en Geværsalve, hvis han gik videre frem. Denne Trudsel var da ogsaa bragt til Udførelse og baade Oberstløjtnanten og Løjtnant Meynier var faldet for Kuglerne. Til Støtte for deres Udtalelser medbragte Flygtningene en Taske, som havde tilhørt Klobb, og hvori Trudselbrevet fra Voulet fandtes.

Det synes utroligt at syv Officerer og Underofficerer efter fælles Aftale har begaaet en saadan Forbrydelse. En enkelt Mands Afsindighed kunde man forstaa, men paa en saadan samlet Galmandshandling, savner man Forklaring.

* * *



Den hærgede St. Josephs Kirke i Paris.

MEDENS JULES GUÉRIN holdt sig hjemme og stod Vagt paa Taget, som vort Billede viser, gik Sebastian Faure ud paa Gaderne for at lave Revolution. Politiet havde med en altfor vidtdreven Ligegyldighed ladet Guérin præsentere sin Farce for Pariserne. Spøgen burde hurtigt være endt, thi Hunger og Tørst kan meget let frembringe Afsind, og Vaaben i Hænderne paa gale Folk er altid en farlig Sag. De alvorlige Pøbeloptøjer, som nylig fandt Sted i Paris, var den naturlige Følge af Politiets Holdningsløshed. Sebastian Faure havde inviteret alle Revolutionære til at komme sammen paa place de la République for at protestere mod de antisemitiske Anslag. De forsamledes under Feltraabet: „Ned med Præsterne, ned med Jesuiterne“.

Det var let at forudse, hvad der vilde ske, navnlig da Politiet i Stedet for at



Fra Pøbel-Revolten i Paris.



Guérin paa sin Fæstnings Tag.

forhindre Demonstrationen kun søgte at holde den inden for saa snævre Grænser som muligt. Anarkistbander spredte sig i Gaderne omkring place de la République. Hvor de stødte mod Politiafspærringer, lavede de Sammenstimlen, og hvor Vejen var fri, hengav de sig til vilde Udskejelser. Et Slæng af rasende Individer trængte ind i St. Josephs Kirken, som de hærgede paa det vildeste, sønderhuggede Altret, flaaede Malerierne, knuste Statuer og tændte Baal paa Stolene. Man begik de frygteligste Vanhelligelser. Til alt Held var der ingen Mennesker i Kirken, ellers var Raaheden gaaet ud over andet end de døde Genstande. Ved Sammenstødene blev et stort Antal Politifolk og adskillige af den republikanske Garde saarede og mere end halvandet Hundrede Arrestationer foretoges. Sebastian Faure og fire af hans Venner anklages for Oprør, Vold og Mordforsøg.

Alligevel turde det være en Overdrivelse, naar nogle Blade har talt om, at disse Volds-Scener syntes at danne Indledningen til en ny „Kommune“ eller lignende Opstand. Nej, Udstillingen til næste Aar betyder allerede nu for Arbejderne saa meget, at der ingen Fare er for saadant. Men Borgerstanden er ulykkelig over, at den ikke i Fred og Ro kan faa Lov til at forberede sig til den store Begivenhed, idet den mener, at hvis den nuværende Bevægelse faar Lov til at brede sig et Par Maaneder endnu, da vil Udlandet holde sig tilbage og Udstillingen have modtaget et Grundstød og Sandsynligheden for store Indtægter svinder betydeligt ind.

Høstvise.

Den Mejesvend over Agren trén
— saa bedt er det unge Blod! —
og Leen blinked, og Leen sang,
og Kornet faldt for bans Fod.
Men Vinden nynner sin Vise.

Den Mejesvend han visker sit Skæg
og stryger sin vaade Kind,
men Pigen rækker bam Dunk og Krus
alt med saa listig et Sind.
Og Blodet synger i Aaren.

O, vogt dig, vogt dig, du Mejesvend,
sæt fra dig det fyldte Krus;
thi Høstens Skænk er saa stærk og sød,
den volder dig let en Rus!
Saa nynner Vinden sin Vise.

Du ser et Øjenpars Skælmeri,
en Læbe saa frisk og rød
— o, vogt dig, vogt dig, du Mejesvend,
den Most er saa stærk og sød,
Den Most gør dit Hoved kruset!

Du ser en Kind, der er brun og bløf,
og hvide Tænder, som le.
Sæt Kruset fra dig, du Mejesvend,
at ej du skal Bunden se!
Saa nynner Vinden sin Vise.

Jeg véd vel den, der en Helsot fik
og tusind Plager og Værk
— thi Høstens Skænk er saa krydret sød
og saa usvigelig stærk.
Men Vinden nynner sin Vise.

Anders J. Eriksholm.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Fhv. Korpslæge, Justitsraad *Joachim Georg Heinrich Rahlff*, R. af D., som nylig afgik ved Døden, 77 Aar gammel, var Student fra Borgerdydskolen i København fra 1841 og tog medicinsk Embedseksamen 1847; praktiserede som Læge i Middelfart fra 1848 og indtraadte som Læge i Hæren 1852, udnævntes til Korpslæge 1864 og gjorde d. A. hele Felttoget med. 1878 modtog han Ridderkorset og ved sin Afgang fra Hæren 1891 udnævntes han til Justitsraad. Han var en strengt pligtopfyldende Mand, afholdt af saavel Over- som Underordnede, og mange vil med Taknemmelighed bevare ham i Erindring.



Korpslæge Rahlff.

Mr. *John Andrew*, som var Direktør for den danske Afdeling af det store engelske Eksport-Firma af Smør, Æg og Fedevarer, „the cooperated Wholesale society", er efter nogen Tids Svagelighed afgaaet ved Døden, 60 Aar gammel. I ca. 20 Aar beklædte han denne Stilling, og den kolossale Stigning i Omsætning, som Selskabet har haft under hans Ægide, skyldes ikke mindst hans store Dygtighed. Blandt vore Landmænd og i Mejerikredsene var han en velkendt Mand, der ikke alene forstod at bedømme de Varer, han indkøbte til sit Firma, men ogsaa ved sine praktiske Vink om Forbedringer paa mange Omraader havde skaffet sig et anset Navn. Under hans Ledelse er der oprettet Filialer i Aarhus, Odense og Nakskov. Som et Bevis paa Selskabets store Omsætning i Smør herfra kan anføres, at der eksporteres gennem dette omtrent en Femtedel af den samlede danske Udførsel til en Værdi i sidste Aar af 18 Millioner Kroner.



Direktør Andrew.

En af de Mænd, der nævnes med Hæder for et stort og opofrende Arbejde i Plantesagens Tjeneste er Købmand *A. K. Bastrup* i Varde, der nylig afgik ved Døden, godt 80 Aar gammel. For hen ved et halvt Aarhundrede siden begyndte han Tilplantningen af et Stykke Hede en Fjerdingvej fra Varde og nu staar her en prægtig Skov, med Naaletræer som Læbælte og i øvrig med Eg, Bøg og andre Løvtræer, ja endog med lange Rækker af Frugttræer. Han var en Foregangsmand paa Plantesagens Omraade, og det er i væsenlig Grad hans Fortjeneste og gode Eksempel, der har givet Plantesagen paa Vardeegnen saa stærk Fart, som Tilfældet er. Det Ridderkors, han modtog ved Kongeparrets Guldbyllup i 1892, maa derfor siges at være vel fortjent.



Købmand Bastrup.

Postkontrollør *C. A. v. Späth* er afgaaet ved Døden omtrent 50 Aar gammel. S. indtraadte i Postvæsenet i en tidlig Alder, blev Intendant, senere Postfuldmægtig i Stege og Kallundborg, derefter Posteksspedient og endelig i 1893 Postkontrollør i København med Tjeneste ved Banegaardspostkontoret; han var en overordentlig punktlig og akkurat Embedsmand, der satte Tjenestens Tarv øverst, og lod alle andre Hensyn vige for dette ene. Aldrig stillede han større Krav til sine Medarbejdere end til sig selv. S. var en smuk og repræsentativ Skikkelse, udrustet med en sjælden nobel og retskaffen Karakter. Han var altid villig til at række en hjælpende Haand, naar som helst det ønskedes.



Postkontrollør Späth.

Ved en pludselig Død afgik Overtelegrafist *Peter Stephan Løwert*, Fredericia. Afdøde blev kun 45 Aar gl. Han var kendt af alle som punktlig og pligtopfyldende i hele sin Gerning. Foruden sin Virksomhed paa Telegrafstationen havde Løwert Beskæftigelse som Haandgerningslærer paa Fredericia kgl. Døvstummeinstitut. Her har han nedlagt et Arbejde, der har skaffet ham stor Anerkendelse alle Vegne, hvor hans Virksomhed er bleven bekendt, og han har med god Grund vundet sine Elevers Kærlighed og Paaskønnelse, thi han ofrede sig fuldstændig for denne sin Virksomhed. Hans Død vil føles som et Tab, der vanskeligt lader sig erstatte.



Overtelegrafist Løwert.

Jubilæum.

Den 3. Septbr. fejrede „Kolding Avis" sit 50 Aars Jubilæum. Bladet startedes 3. September 1849 af daværende Faktor ved „Viborg Stiftstidende", *B. Møller*, der fik kgl. Privilegium paa at anlægge et Bogtrykkeri og udgive et Blad i Kolding. Det udkom til at begynde med 2 Gange ugentlig i et meget lille Format, og det er betegnende for Datidens Forhold, at Ejeren i en Person forenede Stillingen som Redaktør og Udgiver, Sætter og Trykker. Efter Stifterens Død i 1861 administrerede hans Enke, Fru *Georgine Møller*, i en Aarrække Virksomheden med stor Dygtighed, medens nu afdøde Lærer, *H. Chr Geill*, en Svoger til Carl Ploug, var ansvarlig Redaktør.



Redaktør B. Møller.

I 1876 overtoges Bladet med Trykkeri af dets nuværende Redaktør, Hr. *B. Møller*, som drev det indtil 1897, da han for en Pris af 126,000 Kr. solgte det til et Interessentskab. B. Møller er født i Kolding 12. Marts 1851. Han fik Ansættelse i Redak-

tionen af det af Dr. Rosenberg udgivne Blad „Heimdal", hvor han var en betroet Medarbejder, indtil Folk i Koldingegnen formaaede ham til at vende hjem og indtræde i Redaktionen af „Kolding Avis", som han siden 1872 har ledet med uomtvistelig Dygtighed. Redaktør B. Møller er kendt som en slagfærdig Debattør og fører en god og livlig Pen. Han er en berejst Mand med mange Interesser. Navnlig har han med Held dyrket Amatørfotografien, og en lille Opfindelse paa dette Omraade har bidraget sit til at gøre ham til en af hans Bys velstaaende Mænd.

Den 7. September d. A. fejrede Sognepræst *J. Jespersen* i Svendborg sit 25-Aars Præstejubilæum, idet han den 7. Septbr. 1874 kaldedes til personel Kapellan for Faarevejle og Dragsholm Menigheder. Efter i 7 Aar at have været Provst Garde en god og af Menighederne paaskønnet Medhjælper, kaldedes han 1881 til Sognepræst for Hjortlund og Kaldslund ved Ribe og har siden 1886 været ansat som Sognepræst ved St. Nikolaj Kirke i Svendborg.



Sognepræst Jespersen.

Pastor J., som ikke tilhører nogen bestemt kirkelig Retning, men med Hensyn til sit kirkelige Syn staar den grundtvigske nærmest, har i Svendborg samlet en ikke lille Kreds af stadige Tilhørere. Hans muntre, ungdomsfriske Sind i Forbindelse med hans Tilforladelighed og stille Færd som Præst og Menneske har skaffet ham mange Venner. En 20-aarig kronisk Svaghed har bundet ham en Del til Hjemmet og derved bidraget til, at han som Rekreationsbeskæftigelse har komponeret de mange Skakopgaver, hvorved han har opnaaet evropæisk Navnkundighed.

Sagfører *J. L. Hansen* i Kolding har nylig kunnet festligholde sit 25-Aars Sagførerjubilæum. Han er født i Kolding 1848 og blev efter sin Konfirmation Kontorist paa Kolding Byfogedkontor. Efter at have taget dansk juridisk Eksamen vendte han tilbage hertil og 21 Aar gammel blev han allerede Førstefuldmægtig, og var som saadan adskillige Gange konstitueret som Borgmester og Byfoged. I 1874 forlod han Byfogedkontoret for at nedsætte sig som Sagfører. Med stor Interesse kastede han sig ind i det politiske og kommunale Liv, i 24 Aar har han siddet som et meget indflydelsesrigt Medlem af Byraadet. Han er Formand for Bygningskommissionen og er i det hele taget valgt til alt det, hvortil man kan vælges i en Købstadkommune. Ved Siden heraf er han knyttet til mange andre Foretagender i Byen.



Sagfører J. L. Hansen.

Ogsaa i det politiske Liv har Sagfører Hansen deltaget med Lyst og Iver. I 1887 blev han opfordret til at stille sig ved Folketingsvalget i Esbjerg; han sejrede, men indsaae snart, at han ikke kunde forene Rigsdagsvirksomheden med sin offentlige og store private Virksomhed i Kolding, hvorfor han den følgende Sommer nedlagde sit Mandat.

Bortrejse.

Sagfører *H. Nonboe,* der nu forlader Varde og tager Ophold i Esbjerg, har — til Trods for at han kun er 46 Aar — en lang og fortjenstfuld Virksomhed at se tilbage paa.

Hans rige Evner, den Grundighed, hvormed han satte sig ind i enhver Gren af den kommunale Forvaltning og hans store Veltalenhed gjorde ham til selvskreven Fører for Byraadets radikale Flertal. Men ogsaa paa andre Omraader drog man Nytte af Sagfører Nonboes Indsigt, og der er ikke i de sidste 15 Aar rejst nogen Sag af Betydning for Byen, uden at hans Navn paa en eller anden Maade har været knyttet til den. Ogsaa i politisk Henseende indtager han en Førerstilling i Byens og Valgkredsens Venstre. I Sagfører Nonboe tilføres der Esbjerg en Dygtighed og Kraft, som Ny-Købstaden med det rigt pulserende Liv har al Grund til at være glad ved.



Sagfører Nonboe.

Raadhusforvalteren.

Samtidig med at København faar et nyt og tidssvarende Raadhus, er der ved dette oprettet et nyt Embede. Til Posten som øverste Tilsynshavende har Københavns Magistrat ansat den hidtilværende Materialforvalter for Vej- og Kloakanlægene *Ernst Nyrop Larsen.* Denne Mand har i sin forrige Stilling erhvervet sig Anseelse, ikke blot for sin Dygtighed til at lede de forskellige Foretagender, der sorterede under ham, men tillige paa Grund af sine Evner til at gøre sig afholdt af Over- og Underordnede, og der er ikke Tvivl om, at han er den rette Mand paa den nye Post. Nyrop Larsen gjorde sig for nogle Aar siden bekendt blandt det store Publikum ved sit Arrangement af Magistratens Skøjteløberbane.



Raadhusforv. Nyrop Larsen.

„Hver 8. Dag"s Præmiegaade Nr. 32.

Første Halvdel er Samfundets Fjende,
et Væsen uden Moral, uden Skam.
Ej er han let at overvinde;
thi flere end én er i Følge med ham.

Farlig maa ogsaa den anden kaldes,
ligger den skjult mellem tætte Siv.
Ikke af den man overfaldes,
men i den kan man lade sit Liv.

Gaaden, omgærdet af drømmende Bøge,
hviler i Taagens fortryllende Bad.
Aander, saa lette og luftige spøge
under Frøens vemodige Kvad.

Benj. Feddersen.

Løsningen paa denne Gaade maa indsendes inden den *17. Septbr. 1899* under Adr.: „Hver 8. Dag"s Præmiegaade, Klareboderne 3, København K. Løsningen maa være ledsaget af den *paa nærværende Nr.* af „Hver 8. Dag"s Omslag paatrykte *Kupon,* som afklippes og indlægges ved Løsningen. Findes Kuponen ikke, tages intet Hensyn til Løsningen.

De heldige Løsere erholde

15 og 10 Kroner

tilsendt ved Anvisninger.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 31 var

Rørvagtel.

Ialt indkom 1174 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie Frøken Mortensen, Fredensborg. 2. Præmie Fru Laura Godtfredsen, Slotsgade 14, 3.

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD

Hver 8 Dag

Nr. 51. Aargang 1898–1899. Søndagen den 17. September. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet

En Fantasiens Mester.



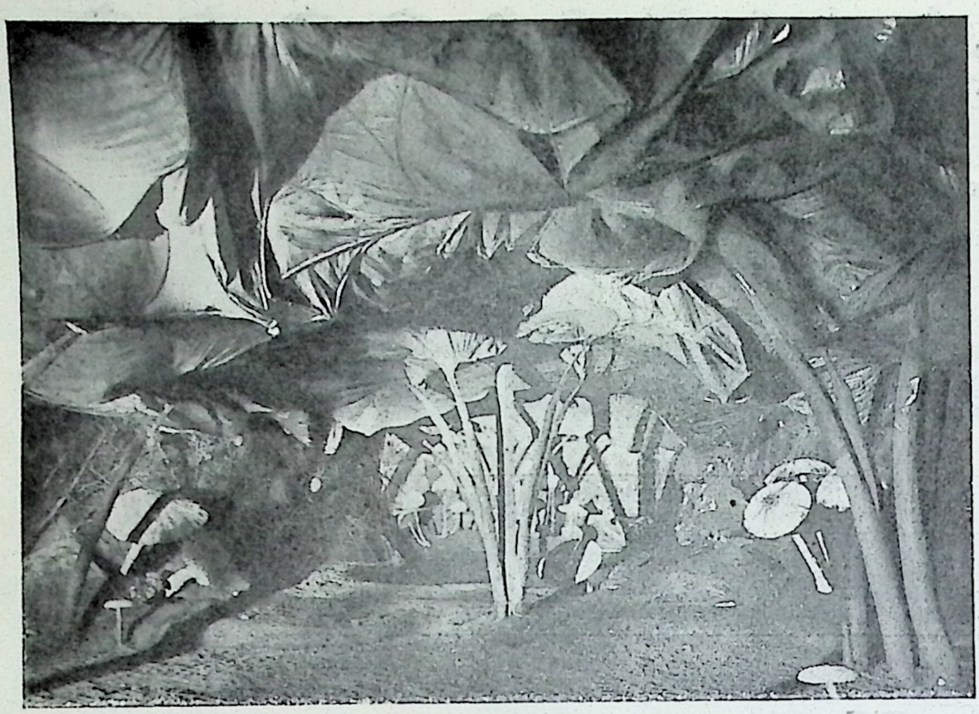
Teatermaler Carl Lund.

I dette Land, hvor Fantasien gerne størkner sammen til tør og solid Dygtighed, er Skræppeskovens Digter, Maleren *Carl Lund*, en Mand med de lyse Syner. Han er ogsaa Manden med Ideerne, hvad der ikke vil sige andet, end at han formaar at se noget interessant i ganske almindelige Ting, som lader os andre ligegyldige, og som først faar Indhold for os, naar han har fyldt dem med sin rige Fantasi. Saaledes bestemte han en Dag, at han vilde lære os Skræppebladets Poesi at kende. Han lagde sig, samvittighedsfuld i sine Forstudier, som selve Zola, ud i den store Grøft i Jægersborg, hvor Skræpperne danner den frodigste Skov. Der laa han og nød Solstraalernes prægtige Bryden i det tætte Bladetag, og da han havde set det ikke særdeles meget, som der var at se, saa lukkede han sine Øjne og straks plaskede en Kilde som et Vandfald ved hans Side, de særeste rødplettede Svampe skød deres Hætter i Vejret, elendigt Kryb stirrede paa ham med deres flammende Øjne, medens langt borte Insekterne bød hinanden op til Dans.

Af alt, hvad han en saadan Sommerdag saa og drømte, skabte han da det fantastiske Rige, som aabnede sig ved Tivolis Høstfest. I tre eller fire Uger, thi i Eventyrets Verden kendes ikke til Lock-out, lystrede alle Slags Haandværkere, hans Tryllebud. Rundt paa de fasttømrede Paddehatte sad den brogede Stab, flittigt virkende det besynderligste Arbejde. Kurvemageren gav Skræppebladet Hvælv og Støtte, Naalemageren formede de giftige Svampes Stel, Snedkeren rejste Træets Kæmpestamme, som Sadelmageren fyldte med Hø og Halm, Syersker flettede Edderkoppespind, fra Skoven hentede man Mos, og Elektrikeren satte Sol og Glans paa det hele. Hen under Bladenes Ribber straktes de 3000 Kvadrat-Alen af det gennemsigtige Lærred, som kaldes Medium og som ogsaa ellers har Berøring med Poesien ved at tjene det kvindelige Legeme til Dække.

Det er jo til Teatret, at Carl Lund er særlig knyttet. Men naar Malersalen om Sommeren er stænget, da er det at Lund, hvis opfindsomme Hjerne aldrig holder Ferie, tumler med de Frilufts-Ideer, til hvilke Tivoli-Terrænet yder ham en Scene, der holder Maal med hans Fantasi, som er høj til Loftet og vid til Væggen og som trykkes ned og klemmes sammen af vore Teatersceners daarlige Rumforhold. Ingen vil endnu have glemt den blaa Grottes tavse Romantik, Elverhøjens Trolddom eller Nordpolens Mystik.

Saa modtagelig en Tilskuerkreds har Carl



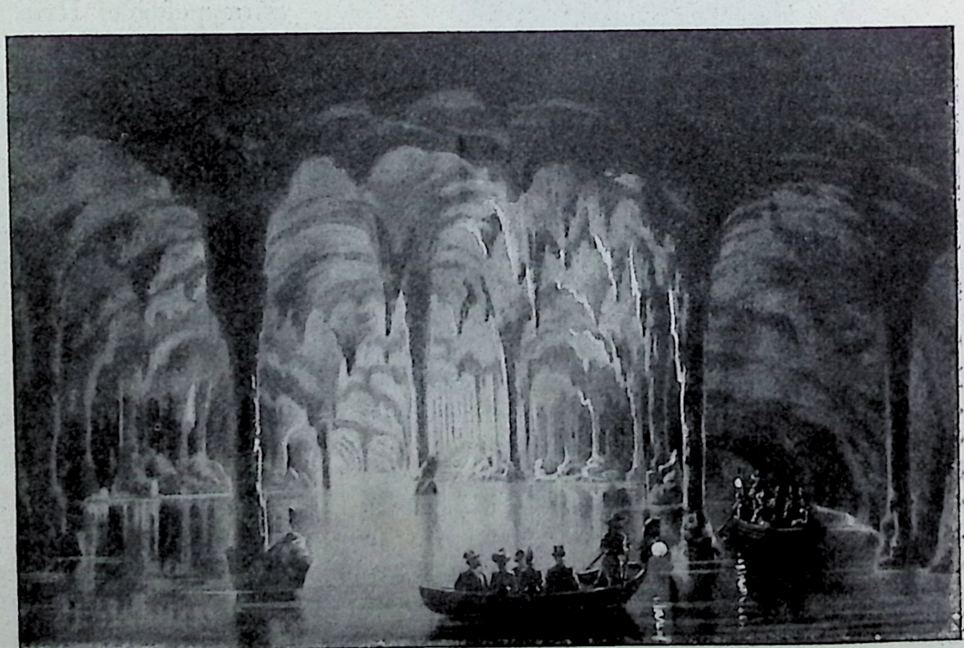
Carl Lunds sidste Værk: Skræppeskoven i Tivoli.

forhen saa ofte havde Brug for hans Hjælp, synes man at have glemt hans Adresse. Han var dog Aladdinsslottets Bygmester, han viste Vejen i „Lakmé"s Urskov og han fyldte med Salighed Elysium i „Orfeus og Eurydike". Men de spaserende Bomuldstotter som i „Vølund Smed" skulde lade Vinter skifte til Vaar, de var ikke hans Opfindelse, det forstod man uden at spørge.

Snart er den Tid inde, da Livet paa Malersalen for Alvor begynder. Efter Konference med Direktøren, efter Samarbejde med Forfatteren, hvis Fordringer ofte gaar stik imod al teknisk Mulighed, skaber Teatermaleren sin Model og fuldfører derefter sin Skitse. Saa spændes de store Lærreder ud over Gulvet og vandrende hen over denne Flade fæster han med Penslen, der naar fra Haand til Gulv, i brede impressionistiske Strøg de brogede Billeder. Bagefter udskæres saa alle frithængende Buer, som Damehænder besørge anbragt paa Net, medens fritstaaende Sætstykker gaa til Snedkerens Værksteder og sættes paa Rammer. Hvor det gælder at skabe den luftig-sarte Stemning som f. Eks. i Elysium træder Bobinettæppet i Stedet for

Lund fundet for sin besnærende Romantik, at han let en Dag kunde have Held til at forvandle den gemytlige Københavner til en maanesyg Drømmer, saafremt han ikke i sit Medarbejderskab ved Sommerrevuen viste en ligesaa udpræget Sans for det ægte og uforfalskede Københavneri. Det er ingen let Opgave indenfor Byens Mure bestandig at finde ny Skueplads for Revuens Handling. Maler og Forfattere køre ofte forgæves hele Byen rundt for at finde en uberørt Plet Jord og paa en saadan fortvivlet Køretur var det, at Carl Lund pludselig pegede op i Luften, da de kørte over Kongens Nytorv: „Der oppe, ovenpaa Teatret skal den foregaa". Forfatterne troede i første Øjeblik han gjorde Spøg, men da Modellen stod færdig, gav de ham Ret, og da de Spillende havde deres Entré gennem Teatertagets Glugger, mødtes Ideen med Jubel.

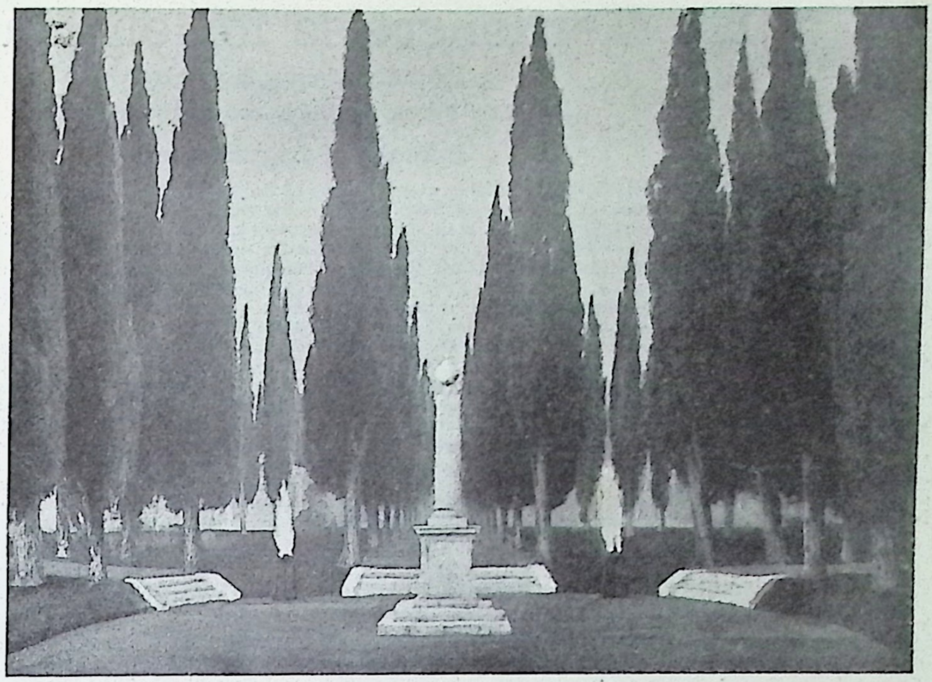
Vinteren igennem er Carl Lund beskæftiget paa Kasinos Malersal. Dette Teater giver Hovedkontingentet af hans Arbejde, men ogsaa Folketeatret søger til ham og fra Provinserne indløber mange Bestillinger. Kun paa det kongelige Teater, der



„Den blaa Grotte" efter Carl Lunds Tegning.

Lærredet, ligesom der til en Solopgang, for hvilken iøvrigt Belysningsmesteren deler Ansvar og Ære med Maleren, ogsaa anvendes et Stof, som er transparent.

* * *



Offerlunden i „Orfeus og Eurydice“, efter Tegning af Carl Lund.

Carl Lund er fra Svend, ganske almindelig Malersvend, vokset op til den Mester, han nu er. Men der er Kunstnerblod i hans Slægt. Hans Onkel var den udmærkede Maler C. F. Aagaard, som en Gang var udset til Teatermaler ved det kongelige Teater og en anden Onkel dyrker endnu Teatermaleriet. Efter at Lund en Tid havde uddannet sig i den dekorative Kunst, rejste han ud og fik Arbejde ved Operaen i Wien.

En Tur til Italien paa det Rejersenske Fond modnede yderligere hans Talent og da han 1883 kom hjem, fik han Arbejde ved Dagmarteatret, som just var under Opførelse. Aaret efter slog hans Navn igennem. August Rasmussen, der den Gang ekscellerede i Udstyrsstykker forstod, at Lund havde mere Kendskab end de fleste til, hvorledes der ser ud paa fjerne Kloder og lod ham i „Rejsen til Maanen“ give sin Fantasi de løseste Tøjler. Blandt de senere Aars store Arbejder huskes foruden de der allerede er nævnte, Dekorationerne til Madame Sans-Gêne paa Folketeatret, Vandretæppet til Revuen paa Morskabsteatret og det klokkeformede Bobinettæppe i Cirkuspantomimen „Sarepta“.

Endnu ganske ung havde Lund afslaaet et fordelagtigt Tilbud fra det kongelige Teater i Hannover, og Grunden var den, at der var et andet kongeligt Teater, som laa hans Hjerte langt nærmere; sit eget Lands første Scene haabede han paa at kunne give det bedste, han havde af Syner og Ideer. Han glemte, at Eventyrets Verden har onde Trolde, der kan ødelægge det fastest tømrede Arbejde, og han maatte se Udsigterne til at naa Maalet, forsvinde lig det Luftsyn i Hejbergs „Fata morgana“, som han med stor Kunst havde skabt for den Scene, der siden stødte ham fra sig.

G. K.



Paa Kasinos Malersal.

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Den unge Sagfører Brudenell faar en Dag uventet Besøg af sin Myndling, den smukke Mildred Blake, der ønsker hans Assistance i et vanskeligt Anliggende. Sagen er den, at det nu er tre Aar siden, at hun hørte fra sin Broder Godfrey, der under et Ophold i Amerika havde faaet Lyst til at deltage i en stor Minespekulation, hvorved han mente at kunne tjene Millioner. Den unge Pige frygter derfor, at der skal være tilstødt ham en Ulykke, og sætter sig det Maal at finde hans Spor, hvad Brudenell lover at være hende behjælpelig med. Saa sker det, at Brudenell tilfældigvis samme Dag faar Besøg af en Amerikaner ved Navn Mülhausen, og denne mærkelige Mand, der spiller saa stor en Rolle i Fortællingen, higer efter ogsaa at erfare noget om Godfreys Skæbne. Det er nemlig ham, Godfrey i sin Tid har truffet sammen med, og Mülhausen og han har begge været Deltagere i den omtalte Minespekulation. Men en Dag var der kommen en Kurre paa Traaden mellem de to Venner, Godfrey var pludselig rejst sin Vej, og siden havde heller ikke Mülhausen hørt det mindste til ham. Da Brudenell hverken kan eller vil give Mülhausen Oplysninger om Godfrey, søger Mülhausen selv Mildred Blake, der saa anmoder Brudenell om at komme ud paa Godset og assistere hende. I Godsets Skove træffer de en løjerlig Mandsling af dyrisk Udseende, som de ikke kan faa til at forklare sig og som de straks viser ud fra Godsets Omgivelser. De forstaar dog saa meget, at han er i Ledtog med Mülhausen. Kaptajn Morgrave, Mildreds Fætter, har Ret til Godset, saafremt Godfrey ikke kommer tilbage, og arbejder nu ivrigt paa at komme i Besiddelse deraf. Brudenell og Mildred Blake beslutte da at rejse ud for at søge Oplysninger om Godfrey og en gammel Ven af den Blakeske Slægt, Sagfører Vargenal tilbyder dem Følgeskab. De indskibe sig i Southampton; i Lissabon kommer til deres Overraskelse Kaptajn Morgrave om Bord. Ved Ankomsten til Argentina eftersøger de forgæves Godfrey gennem Hoteller og Aviser. En Dag træffer Brudenell paa Gaden derovre Mülhausen. Efterat Brudenell har indhentet Oplysninger i Minerne, tilstaar Mülhausen, at han i sin Tid har stjaalet store Guld-Mængder fra Mine-Selskabet, bragt det om Bord i Godfrey Blakes Yacht, og siden intet set til ham. Men nu paastaar han, at han har opdaget hvor Godfrey er.

„Jeg har et Telegram fra min Agent, fra hvilket Sted, det siger jeg ikke. Han underretter mig om, at en ung Mand ved Navn Godfrey Blake, som paa alle Maader svarer til min Beskrivelse sidder indespærret i et af Landets Fængsler, anklaget for at have taget Del i et Oprør. Min Korrespondent synes at mene, at han bliver dømt til Døden, men naar der bliver handlet lidt rask, er der endnu Udsigt til at frelse ham.“

Vi havde Vanskelighed ved at tro ham, men da vi efter en længere Overvejelse kom til det Resultat, at det dog var den eneste Mulighed, blev vi enige om at gaa ind paa hans Forslag om, at vi skulde leje et Dampskib, tage ham og hans Tjener og Morgrave med og saa sejle ud for at finde Blake efter Mülhausens Anvisning.

X.

Farvel til Buenos Ayres.

Da vi naaede Hotellet, sagde Vargenal Godnat til mig; han vilde i Seng.

„Har De nogle Nyheder til mig?“ spurgte Frøken Blake, saa snart hun saa' mig.

„Ja, endelig,“ svarede jeg, „men vi har kun Mülhausens Ord at holde os til.“

„Hvad er det da?“ udbrød hun, „Er der det mindste Haab?“

„Deres Broder er i Live, men han er i Fængsel et Sted langt herfra.“

„Gudskelov, at han i alt Fald er i Live!“ udbrød hun. „Men hvorfor er han i Fængsel?“

Jeg fortalte nu alt, hvad Mülhausen havde sagt og meddelte hende vor Aftale, som hun gerne gik ind paa.

„Tak, mange Tak,“ svarede hun. „De har gjort mig saa lykkelig.“

„Frøken Blake, sagde jeg pludselig alvorligt. „Jeg haaber, De ved, at jeg vil gøre alt for Dem, at jeg vil give mit Liv for at spare Dem en Times Smerte.“

„De har været saa god og saa hensynsfuld,“ svarede hun, idet hun saa' ned mod Gulvet og skjalv lidt, skønt jeg syntes, det var snarere mig, der burde være bange; for jeg havde kæmpet med mig selv i flere Dage, og nu saa' det ud, som om den Lidenskab, jeg hidtil havde underkuet, vilde sprænge sine Baand.

„Frøken Blake,“ sagde jeg og holdt hendes Haand, „Mildred, i dette lykkelige Øjeblik kan jeg ikke tie længere. De maa sige mig, om De ved, hvorfor jeg har gjort og gør alt, hvad en Mand kan gøre for at hjælpe Dem.“

„Jeg forstaar Dem ikke rigtigt,“ svarede hun.

„Mildred,“ vedblev jeg, „kan De ikke se, at jeg elsker Dem? Det har jeg vist gjort lige siden den Dag, De kom for at spørge mig om Raad. Kan De ikke holde lidt af mig til Gengæld?“

Hun saa' kækt op paa mig, og hendes Øjne straalede. „Jo, jeg holder af Dem,“ sagde hun saa sagte, at jeg næsten ikke kunde høre Ordene.

„Elsker De mig?“ spurgte jeg ganske bedøvet.

„Ja, jeg gør.“

Det er umuligt at beskrive min Glæde og min Lykke.

„Nu vil vi gaa fremad sammen,“ sagde jeg, „og finde Deres Broder, Haand i Haand.“

Vor Samtale i den næste halve Time vil jeg ikke berette. Det er nok at sige, at da jeg trak mig tilbage til mit Værelse, var der ikke en lykkeligere Mand til i Verden.

Den næste Morgen var jeg tidligt oppe. Jeg tog hurtigst muligt ned til Havnen for at træffe Aftale med Kaptajn Septimus Brown om Bord paa Dampskibet „Argentinas Rigdom“. Vi blev enige om, at han skulde have otte Tusind Pund for Turen.

Saa gik jeg hjem til Hotellet, hvor jeg blev modtaget med de venligste Lykønskninger til min Forlovelse af Vargenal og Frøken Priscilla.

Om Eftermiddagen havde vi travlt med at pakke ind, for vi vilde om Bord samme Aften. Jeg havde gennem Morgrave sendt Bud til Mülhausen og meddelt ham, paa hvad Tid vi vilde sejle. Det var øjensynligt det første, Frøken Blakes Fætter hørte om denne Sag, og det var klart, at han blev meget overrasket.

„Hvad behager?“ udbrød han og saa' paa mig med sine mørke Øjne, som om han vilde læse min Hemmelighed. „Hvor mange Penge vil De og Vargenal ødelægge paa denne unyttige Søgen? Hvis De tror, at jeg vil erstatte Dem dem, naar jeg overtager Godserne, saa tager De fejl.“

„De har endnu ikke Godserne,“ sagde gamle Vargenal tørt, „og saa vidt jeg véd, har Frøken Blake Fuldmagt til at styre sin Broders Sager under hans Fraværelse, saa hun har Lov til at gøre, hvad hun vil.“

„Ja det skal vi se senere,“ svarede Morgrave. „Hvis Godfrey Blake er død for tre Aar siden, saa bliver der en køn lille Sum at erstatte, naar jeg forlanger mine Sager ordnede.“

„Det skal være mig en Fornøjelse at aflægge Regnskab til Dem, kære Richard,“ svarede Sagføreren, „men for Øjeblikket maa De huske paa, at der ikke er noget Bevis for, at Godfrey Blake er død. Disse Havne her i Sydamerika er mærkelige Steder, og der findes Øer i Sydhavet, hvor man kan lide Skibbrud og leve i mange Aar, uden at Ens Venner ved af det; den Slags Ting er sket, ved De nok, Richard.“

Der maa have været noget, han syntes om i den

*) Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

gamle Vargenals Ord, for han blev straks elskværdig igen.

„Kære Brudenell,“ sagde han saa forbindtligt, som han kunde, „over alt det Vrøvl har jeg jo ganske glemt at lykønske Dem til Deres Forlovelse med min Kusine.“

„Tak,“ svarede jeg.

Om Aftenen Klokken ti gik vi om Bord paa „Argentinas Rigdom“. Jeg skal aldrig glemme det beundrende Blik, som jeg saa' i Kaptajn Browns Ansigt, da han fik det første Glimt af min smukke Kæreste, og han bukkede med en Anstand, som vilde have gjort en Dansemester Ære.

„Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab, Frøken,“ sagde han. „Hvis jeg kan gøre noget for at gøre Dem Rejsen behagelig, saa skal det være mig en Fornøjelse. Min egen Kahyt ligger dér, og den er større end de andre, saa hvis De vil benytte den, vil De gøre mig en Tjeneste.

„Vær saa god, maa jeg saa vise Dem Vej,“ vedblev Kaptajnen og gik i Forvejen. „Her er Kahyten. De kan se, den er dobbelt saa stor som de andre, og saa er her lidt Tæppe paa Gulvet og den Slags Ting.“

Først efter Midnat kom Mülhausen og hans skrækkelige Ledsager om Bord. Jeg gik ham i Møde og talte til ham. Jeg vilde staa paa en god Fod med ham, siden vi skulde være sammen saa længe.

Da jeg kom op paa Dækket næste Morgen, var der intet Land at se mere. Der blæste en dejlig Brise, og Skibet pløjede langsomt det grønne Vand. Saa kom min Kæreste op paa Dækket. Vinden legede med hendes smukke Haar. Hun saa' sig om, og hendes Øjne funklede.

„Hvor det er dejligt, Cuthbert,“ sagde hun, „efter al den Stillestaaen i de sidste fjorten Dage.“

Medens hun talte, kom Vargenal og Morgrave og et Øjeblik senere Kaptajn Brown, der øjensynlig havde pyntet sig ekstra. Saa kom Mülhausen op paa Dækket.

„Godmorgen, mine Damer og Herrer,“ sagde han. „Jeg lykønsker Dem til Deres Baad, Kaptajn Brown. Ligger ikke Plata Floden bag ved os dér?“

„Jo,“ svarede Kaptajnen.

„Mine Damer og Herrer,“ sagde Mülhausen, „jeg lovede Dem, at jeg vilde sige Dem alt, hvad jeg har opdaget, naar vi var kommet ud paa Havet. Jeg havde, som De kan tænke Dem, mine egne Grunde til ikke at gøre det før. Nu glæder det mig, at jeg kan røbe Hemmeligheden. Jeg har opdaget, at Hr. Godfrey Blake ikke er død.“

Mildred fo'r sammen, og jeg lagde min Haand beroligende paa hendes Arm.

„Nej, mine Damer og Herrer, han er ikke mere død end jeg. Han sidder i Fængsel i den spanske By San Juan paa Øen Cuba, og den Havn, vi skal til, er Portillo!“

Han saa' paa os, som om han ventede et Bifaldsudbrud, men vi var alt for optagne af at iagttage Richard Morgraves Ansigt. Han var bleven ligbleg, og da Mülhausen holdt op med at tale, vaklede han og faldt besvimet om paa Dækket.

XI.

Fundet.

I første Øjeblik var vi saa forbavsede, at ingen af os hjalp Morgrave. Saa bar Mülhausen og jeg ham hen til Skylightet og lagde ham dér, medens Kaptajnen gik ned og hentede noget Kognak. Vi heldte noget af det i Munden paa ham, og han kom øjeblikkelig til sig selv igen.

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte han, medens han satte sig op og stirrede omkring.

„De besvimede,“ svarede jeg lidt koldt. „Hvordan har De det nu?“

„Udmærket,“ svarede han, skønt man kunde se paa ham, at det ikke var sandt.

Efter Frokost holdt vi Krigsraad. Mülhausen var til Stede og gav os de Beviser, han havde lovet os i Buenos Ayres. De bestod af et Brev og to Telegrammer fra en Korrespondent paa Kuba. Korrespondenten meddelte i Brevet, at han havde opdaget, at en ung Englænder, der hed Blake, for to, tre Aar siden var bleven fanget af Spanierne paa Kuba, kort efter at han var gaaet i Land med en Trop fra de forenede Stater. Han var bleven dømt til Døden straks, men Udførelsen af Dommen var af en eller anden Grund bleven opsat, og han sad nu i strengt Fængsel inde i Landet. I et af Telegrammerne stod Navnet paa den By, hvor den ulykkelige unge Mand var fængslet, og i det andet Telegram meldtes der, at der havde været Mytteri i Fængslet, og at Blake og tre andre skulde stilles for Retten, fordi de havde forsøgt at undslippe.

„Hvad tror De, at de gør med ham?“ spurgte Mildred efter en lille Pause. „Vi behøver da ikke at være bange for, at de dræber ham?“

Jeg puffede til Mülhausen, for at han skulde tænke paa, hvad han svarede.

„Nej, naturligvis,“ svarede jeg, „de forlænger vist blot hans Fængselstid. Men hvis Hr. Mülhausens Meddelelse er rigtig, som jeg ikke tvivler om, saa bør vi være der snarest muligt og finde paa en eller anden Plan, saa han kan undslippe. Det vilde være underligt, hvis vi ikke hittede paa noget. Vi har Tiden for os og maa alle tage fat.“

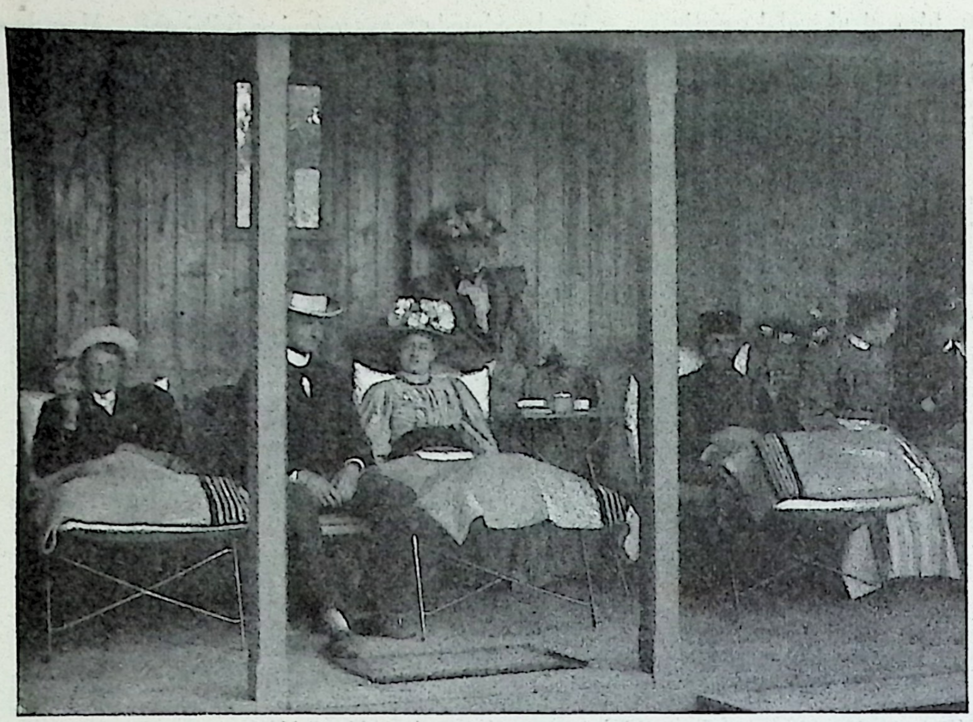
Morgrave skiftede efterhaanden fuldstændig Tone, og det lod til, at han saa vidt muligt vilde bøde paa det Indtryk, hans øjeblikkelige Svaghed havde gjort. Men Mülhausen var endnu mere forandret. Til min Overraskelse viste det sig, at han var en brillant Kammerat. Skønt han ikke gjorde nogen Hemmelighed af sin Fortid, og vi alle vidste, at han var en Svindler af første Skuffe, var det dog umuligt at lade være med at være venligt stemt imod ham, naar man var i daglig Berøring med ham. Han havde en humoristisk Aare og en morsom Maade at se paa al Ting.

Han var Søn af en metodistisk Præst i Baltimore. Faderen var død, da han omtrent var et Aar gammel, og før han var seks, havde hans Moder giftet sig igen. Det skyldtes hans Stedfaders Grusomhed, at han rendte sin Vej kort efter, at han var bleven fjorten Aar. Saa blev han Bydreng i New-York og svang sig op til at være yngste Kontorist hos en Vingrosserer i samme By. Derpaa kom han til et Dampskibsselskab, hvor han lagde Grunden til sin Kærlighed til Rejser og til Havet. Seks Aar efter havde han med største Økonomi samlet sig en Kapital paa 500 Dollars, som han søgte at gøre frugtbingende, men da han ikke havde Held med sig, begav han sig til Meksiko, hvor han førte et broget Liv, for saa efter fem Aars Forløb at vende tilbage til de forenede Stater igen. Han havde faaet Kundskaber i alle mulige Retninger, og det var ligefrem mærkværdigt, at det dog ikke var gaaet ham bedre.

Den Aften, da vi fik Øje paa Kubas Kyst, var mørk og noget stormfuld. Vi vilde holde os i Nærheden af Kysten indtil Daggry for saa at løbe sikkert ind i Portillos Havn. Selv Kaptajn Brown tilstod, at det var en farlig Kyst, der var fuld af Rev og grundede Steder, paa hvilke mangt et Skib var strandet.

Hverken Mildred eller de andre sov en Smule den Nat, og jeg var paa Dækket ved første Daggry. Langt borte var der en svag Skygge, som Kaptajnen erklærede for at være Land.

Fortsættes.



Sanatorium for Brystsyge i Hellerup.

Et Sanatorium for Brystsyge.

Hvilket Nutidsmenneske omfatter ikke med dyb Interesse Spørgsmaalet om, hvad der kan gøres for de stakkels Brystsyge, der ere blevne Genstand for en snigende, uhyggelig, undergravende Sygdom, som stille og skjult trives i sit Offer til den pludselig en Dag træder frem i hele sin Vælde — som Sejrherre. Alle ere enige om, at Ondet straks maa bekæmpes og mange ere de Stakler, der i Fortvivlelsen rejse bort, for at faa deres tabte Helbred igen — rejser til Lande, hvis Forhold, Luft og hele sanitære Ordning er rede til at modtage dem, hvor der anvendes den største Omhu for at bekæmpe den begyndende Tuberkulose — men de færreste naa et godt Resultat. Hvad nytter en Rejse til Sydens varme Klima eller til Norges rene lette Luft, kun en Tid, saa kommer man hjem igen og bliver øjeblikkelig et Bytte for den skarpe isnende Østenvind, nej — Patienten skal blive i sit Land, *han maa hærdes efter sit eget Lands Klima* for at kunne trives i det. Ofte hænder det, at Patienten vender hjem fra Udlandet nedbrudt, mere syg end da han forlod sit Hjemland — det er Hjemveen, der gnaver, der nedbryder, hvad Kuren søger at bygge op.

Nu prøver man herhjemme af al Kraft at modarbejde Brystsygen. Vi have tidligere her i Bladet omtalt det storstilede Etablissement ved Vejle, og nu er der i Aar ved udelukkende privat Initiativ indrettet et Hjem for Brystsyge i Hellerup.

Umiddelbart ved Sundet ligger en stor hyggelig Villa skjult og stille ligesom den Gerning, der optager dens Beboere — her finder den Brystsyge et Hjem, her fører han sit eget Liv, borte fra Verden — her er det han skal genvinde sit Helbred ved nøjagtig Iagttagelse af Sanatoriets Reglementer, som i klare, korte Paragrafer giver Befalinger om den Forsigtighed, som den Syge skal iagttage.

Patienten tilses daglig af den bekendte Læge Sophus Bang, Laboratorieforstander ved Dr. Finsens Lysinstitut, samt Leder af Øresundshospitalets Sanatorie-Afdeling. En særlig uddannet Sygeplejerske færdes omkring den Syge, med kærlig Selvopofrelse gaar hun til sin tunge Gerning — selv er hun helbredet for Tuberkulose og har siden hengivet sig til Arbejdet for andres Helbredelse. Hele Sanatoriet har det berømte Davos Sanatorium i Schweitz til Forbillede. Sommer og Vinter anvendes Friluftskuren, og i Liggehallen, som vort Billede gengiver, tilbringer Patienten $8^1/_2$ af Dagens lange Timer.

M. Flensborg.

Alverdens Nyt

i Billeder og Tekst.

Oberstløjtnant Klobb, som blev myrdet i Sudan af sine to Landsmænd, var født 1857, ansaas for at være en meget dygtig Officer og var dekoreret med Æreslegionen. Han efterlader sig Enke og Børn, som sikkert vil blive understøttede af Staten efter et Forslag, der vil fremkomme, saa snart Kamret træder sammen. Brevet, som fandtes hos Klobb og som var sendt ham af Oberst Voulet, lyder saaledes: „Hvad er nu det for en ny Skændighed? Skal Frugten af vort Arbejde nu fratages os til Fordel for andre? Er vi da de første, der har handlet, som vi har gjort? Lad os fortsætte vor Vej. Ve den, som vil lægge os Hindringer i Vejen, thi vi har 600 Geværer, som skal skaffe os Respekt!“

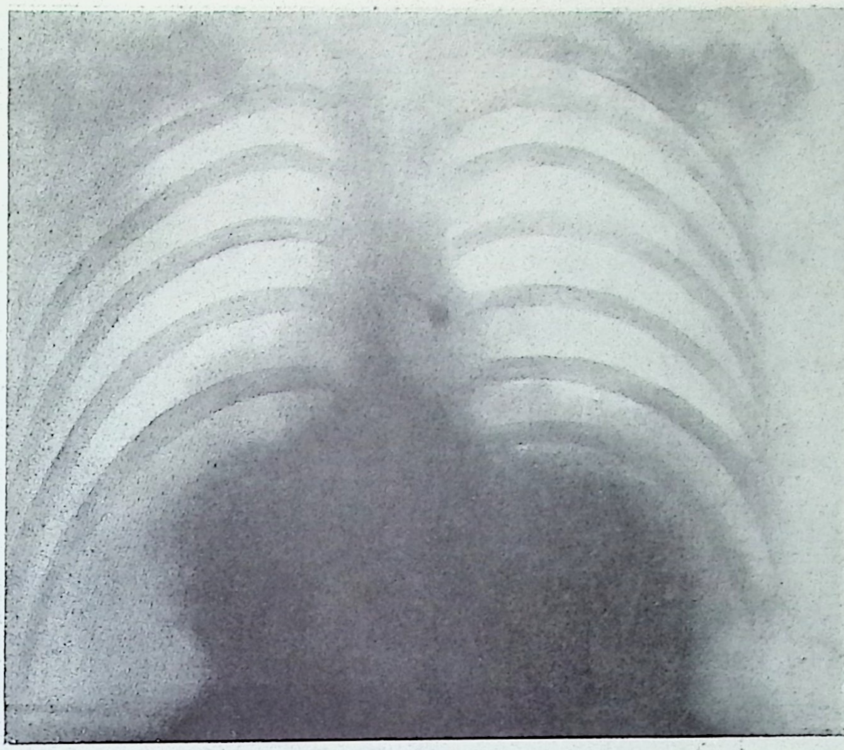
* *



Oberstløjtnant Klobb.

Man har i dreyfusfjendtlige Blade kunnet læse, at Labori aldrig havde været Genstand for et virkelig Attentat, og at Mordforsøget kun var et Tric, han havde anvendt, for at vinde Sympathi. Men denne Paastand

lader sig ved Hjælp af Professor Røntgens glimrende Opdagelse let slaa til Jorden. Vort Billede gengiver det X-Straale-Fotografi, som blev taget kort Tid efter Attentatet og som viser Kuglen siddende kun et Haars Bredde fra Rygsøjlen.



Laboris Skudsaar, undersøgt gennem Røntgen-Straaler.

* * *

Da den Skriftkyndige Bertillon mødte op for Krigsretten, ledsaget af fire Soldater, som forslæbte sig paa hans Kasser og Mapper, Dokumenter og Kort var der mange, der smilede og da han endelig trak sig tilbage var der endnu flere, som havde Medlidenhed med ham. Staaende midt i al sin Overflod begynder han paa at udvikle sit System, som han selv indrømmer kun kan forstaas af en indskrænket Kreds. Dette System, som han i Dage og Nætter i Aarevis har spekuleret paa, skal omdanne Grafologien, der bygger paa Gisninger, til en lige saa eksakt Videnskab som Geometrien. Til at se klart paa de Bertillonske Sammenstillinger er den Ballast, som Krigsrettens Medlemmer har inde fra deres militære Uddannelse, næppe tilstrækkelig. Bogstaver, Tegn og Krøller udmaaler Bertillon matematisk og uden at høre op med at tale, slaar han om sig med Skemaer og Tegninger, som han uddeler til de ganske uforstaaende Vidner og Advokater, og komponerer til sidst paa staaende Fod selve Bordereauet.

Bertillons Trang til at anvende Maalinger er abnorm og fænomenal. Han gentager og gentager bestandig de samme uforstaaelige Ord. Han væver et mærkeligt geometrisk Edderkoppespind, hvori han vil fange Dreyfus. Hans System er et trolddomsagtigt Abracadabra, som i gamle Dage vilde have hjulpet ikke Dreyfus men ham selv i Galgen. Den hele Scene mindede virkelig om en af de gamle Hekseprocesser.

Med sagte, men fast og flydende Tale begyndte han at forklare. Snart rev han sin Mappe op og sprang hen til Præsidenten med et indrammet Fotografi, snart styrtede han fra Vidne til Vidne, der efterhaanden slog Kreds om ham, saa trak han sig pludselig med vilde Raab ud af Trængslen og svang Rammen rundt om sit Hoved som en Tomahawk.



Bertillon med sit hemmelige Dossier.

Triumferende forkyndte han kabalistiske Formler og barbariske Ord i Forbindelse med sine Brøkdele Millimeter- og Centimetermaal: „De vil altid finde det samme, altid, altid!“ Han besidder alle de Egenskaber, der karakterisere Opfinderen: Uovervindelig Haardnakkethed, urokkelig Tro og ophidset Lidenskabelighed. Under alt dette var Dreyfus, der intet begreb af det hele, hensunket i en drømmelignende Tilstand.

Af Dagens Krønike.

I festligt Puds med lange sløjfebehængte Stokke i Haand iler alle Taarbæks smaa Frøkener ned mod Bellevue Strandhotel for at byde deres Ungdomsbekendt Czaren det første Velkommen. De ved, at han fører med sig sin høje Gemalinde, som de aldrig før har set, og de skynder sig dobbelt for at komme frem i Rækkerne. Himlen er klar og Opdageren Ratkowskys Pande fri for Skyer, han har været paa mere udsat Vagtpost før. Fra Bernstorff, Charlottenlund og Sorgenfri kommer Kongefamiljen kørende, „Standart“ kaster Anker ude i Sundet, og Czar og Czarewna føres i Chaluppen ind til Broen, hvor de modtages med Familjens hjertelige Omfavnelser og Velkomstkys. Forrest fører Kongen Czarewna, derefter Kejser Nikolaj Enkekejserinden, og nu følger Kejserparrets 3 Døtre med de dem attacherede Ammer og Kammerpiger. Modtagelsen var den stilfærdige Indledning til den hyggelige Fredens Kongres paa Bernstorff.

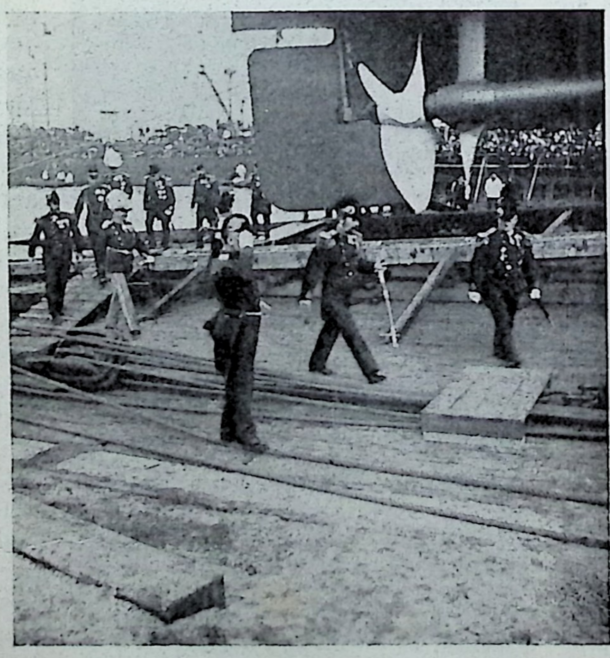
* * *



Paa Bellevuebroen ved Hs. Maj. Kejseren af Ruslands Ankomst.

En Afløbning paa Orlogsværftet er for mange Københavnere, men specielt naturligvis for alle Værftets Hundreder af Funktionærer og deres Familier, en Forlystelse af Rang. Det har endog indtil de sidste Tider været gammel Skik paa Christianshavn, at alle Værksteder lukkedes i Dagens højtidelige Anledning.

En saadan Fest bødes der paa Lørdag den 2. September, da Panserskibet *„Herluf Trolle“*, der køllagdes i 1897, for første Gang skulde vugge sig paa Søen. Mindst 10,000 Mennesker stod stimede sammen overalt, hvorfra der kunde ses blot en Tomme af Skibet. De med særlige Kort forsynede havde den Lykke i en halv Times Tid at befinde sig Ansigt til Ansigt med Kong *Christian*, Kong *Georg*, Kejserinde *Dagmar* og en hel Skare af Prinser og Prinsesser, og at høre Holmens Provst *Schepelern* lyse Himlens Velsignelse over Skibet, forinden det langs sine sæbesmurte Træskinner majestætisk gled ud i Havnen.

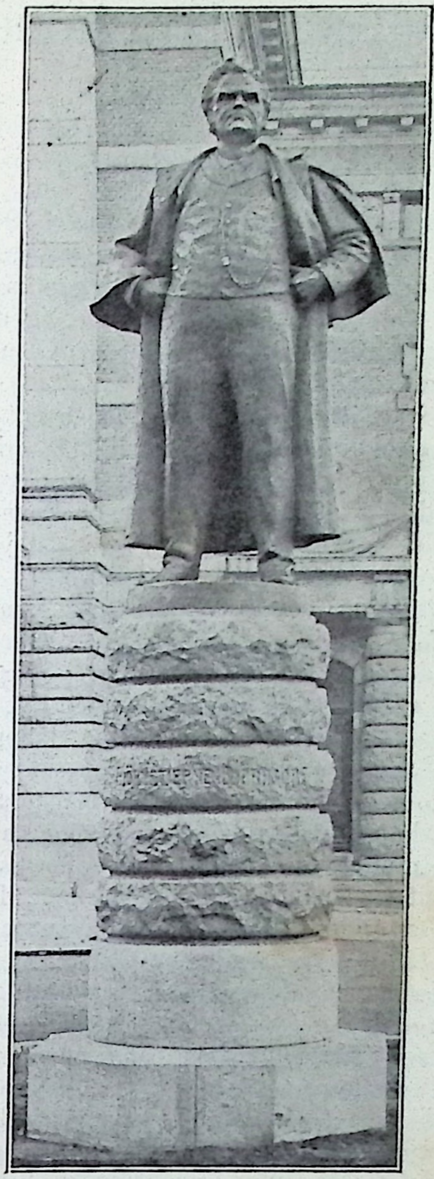


Hs. Maj. Kongen.
Panserskibet „Herluf Trolle“s Afløbning paa Orlogsværftet.

„Herluf Trolle“ bliver et af vor Marines anseligste Skibe. Dets Længde er 264 Fod (Rundetaarns Højde er 112 Fod), Maskinkraften den største i vor Flaade, 4200 Hestes Kraft og Tonnagen 3470 Tons (à 2000 Pund).

Der vil endnu hengaa adskillige Maaneder, forinden Kolossen er fuldt færdig til at lægge ud som en af „Havets stolte Svaner“.





Stefan Sindings Statuer af Henrik Ibsen og Bjørnstjerne Bjørnson.

Det norske Nationalteater.

MED tre Festforestillinger, en Holberg, en Ibsen og en Bjørnson-Aften fik det nye norske Nationalteater sin Indvielse. Medens Holberg-Aftenen faldt mindre festlig ud paa Grund af utilstrækkelig god Fremstillingskunst gav baade „En Folkefjende“ og „Sigurd Jorsalfar“, som udfyldte de to følgende Aftener, Anledning til jublende Hyldest af de to Mænd, hvis Aand til alle Tider skal svæve over det nye



Bjørn Bjørnson.

Hus og som bevogter dets Indgang. Disse to Statuer, den ranke, frimodigt skuende Bjørnson og den indadvendt søgende Ibsen har Stephan Sinding formet vellignende og karakteristiske men mindre plastisk virkende end man havde ventet sig.

Den nye Scenes Chef er Bjørn Bjørnson, hvis udmærkede Evner som Skuespiller og Sceneinstruktør tør erindres fra hans Virksomhed ved Dagmarteatret.

Da Laas Kapiaisen var død.

En Historie fra Finland.

Laas Kapiaisen var salig hensovet. Dette var vel i og for sig ikke saa mærkeligt, men det var sørgeligt, eftersom han kun havde været gift i omtrent et Aar, og det med den smukke Olla, eneste Datter af Kromanden i Lauritsala.

Han var lidt svær, den gode Laas, og han havde altid været ikke saa lidt blodrig. Nu hændte det en Aften, at han fik sig lidt vel meget at drikke af den gode svenske Punsch, som han holdt saa meget af; og skønt det just ikke kunde siges at være første Gang, sligt hændte, saa indtraf der denne Gang et usædvanligt Tilfælde for ham, idet han pludselig, allerbedst som han sad ved Bordet, blev ramt af et Slagtilfælde, og saa var det ude med ham med det samme.

Dette var jo egentlig en sørgelig Historie; men derved var intet at gøre; og man anbragte da hans jordiske Rester i Husets bedste Stue og gjorde ham det saa behageligt som paa nogen Maade muligt, idet man til Ære for ham satte et tændt Lys paa hver Side af ham. Den ene efter den anden af hans mange Venner og Bekendte kom derind, gik hen til ham, tog Lagenet, der var lagt over hans Ansigt, til Side og sagde: „Nej se, hvor han er forandret!“ eller „Han ser godt ud, næsten som om han var levende“ — ligesom det nu faldt Vedkommende ind; thi noget skulde der jo siges ved en saadan Lejlighed. Og saa trykkede den ene efter den anden den unge, nedbøjede Enke med de taarefyldte Øjne i Haanden, sagde hende et Par trøstende Ord — og gik derpaa ind i den tilstødende Stue, hvor man efter Behag kunde gøre sig tilgode med et Stykke Skinke, Æg og et Glas Punsch.

Paa den Maade gik Sagen for saa vidt paa en afvekslende Maade, som der stadig indfandt sig nye Kondolanter, og ved Aftenens Frembrud var alle Gæsterne borte. Kun fire Personer var tilbage for at trøste Enken i hendes tunge Sorg og for i Forening med hende at vaage hos den døde. Disse fire Personer vare: Den unge Enkes Moder, Onni Ditkalakti, Asto Snutavi — begge Venner af den afdøde — samt Oge Ilander. Denne sidste, en ung ganske køn Fyr, kunde ikke i nogen egentlig Forstand siges at være en Ven af den afdøde, da han netop i sin Tid havde friet til Olla og selvfølgelig var bleven meget opbragt paa Laas, da denne — med Forældrenes Samtykke i alt Fald — drog af Gaarde med hende. Nu var Laas jo imidlertid død, og det var da meget smukt af Oge Ilander, at han blev tilbage ved den dødes Leje og ikke bar Nag til ham længere.

Der sad altsaa disse fem, sørgmodigt seende lige ud for sig — for de flestes Vedkommende da — og uden at mæle et Ord til hverandre.

Endelig rejser Onni sig langsomt op, gaar hen til Bordet, hvor Spisevarerne og Punschen staar, tager Punscheflasken i Haanden, ser med en meget alvorsfuld Mine først paa Flasken, saa paa de andre og derpaa hen paa Flasken igen, og siger ligesom lidt salvelsesfuldt:

„Vi ere jo alle bedrøvede — meget bedrøvede, men derfor maa vi ingenlunde glemme Dødens Overmand, Livet og dettes Krav. — Tillader I, Olla?“

Ja, det gjorde hun da om end tilsyneladende lidt modstræbende, idet hun tog sin Stol og flyttede den hen til Bordet. De andre fulgte Vinket, og snart sad man bænkede i en lille hyggelig Klynge omkring Bordet, der ikke havde saa faa Rester tilbage af den gode Punsch, røget Skinke, kogte Æg, Smør og friskbagt Brød. Og saa spiste og drak de alle af Hjertens Lyst, medens de samtidig græd efter bedste Evne.

Efterhaanden blev man imidlertid træt eller ked af at spise og — græde. Derimod trættedes man ikke saa snart af den gode Punsch, og man nøjedes da til Slut med at dyrke denne ene Gren af Virksomheden. Det blev da for Resten ogsaa snart ret gemytligt. Asto Snutavi, der i sin Tid havde arbejdet sammen med Laas paa en finsk Damper, som foer paa Nevaen, fortalte om deres fælles Oplevelser fra den Tid. Og fra den store, lystige Stad, St. Petersborg, hvor de saa ofte havde moret sig efter alle Kunstens Regler, fortalte han mange morsomme Historier. I Begyndelsen talte han med sagte Stemme og berørte kun alvorlige Ting, men efterhaanden som Vædsken i Punscheflasken sank, hævedes Stemmen mere og mere, ligesom ogsaa Stemningen blandt samtlige Deltagere løftedes mere og mere, og tilsidst fortalte han med høj, skingrende Stemme alt, hvad han i Øjeblikket erindrede uden Hensyn til Situationen eller Omgivelserne, og de lo alle af fuld Hals. — Det var rigtig en fornøjelig Ligvagt, den. Naa, for Resten kunde det jo ogsaa være den døde ligegyldigt, om man lo eller græd i hans Nærhed.

— — —

Det var blevet sent hen paa Natten. Klokken gik til to; men mørkt blev det dog ikke. Den lyse Nat laa over Lauritsala — den dejlige lyse Sommernat, saaledes som man har den i „de tusinde Søers Land — her oppe i Koit og Æmarik, hvor Morgensolen og Aftenrøden kysser hinanden paa denne Tid af Aaret. Nedenfor laa saa rolig og ligesom drømmende og grundende Saima Søen, mens Himlens allerede gyldne Skær legede Smut paa de sagte, vuggende Vover.

Inde i Stuen var alt bleven roligt. Dødens

nære Frænde, Søvnen, havde gjort sine Krav gældende overfor de fleste af Vagtmandskabet, der nu ved en lydelig Snorken tilkendegav, at Humøret i og for sig ikke var mindre godt nu, end før, om end lidt mere dæmpet.

Pludselig rejste Oge sig, nærmede sig hurtig Olla, greb hendes Haand og hviskede:

„Kom, Olla! Lad os lade de andre sove i Ro og gaa ned til Søen“. Hun tog uden Tøven Haanden, og begge gik listende ud af Døren og forsvandt i Retning af Søen. — — —

Gennem de lave Ruder kiggede Morgenen ind til den døde Mand. Den sidste Gæst havde glemt at lægge Lagenet over Ligets Ansigt, og nu laa dette altsaa blottet for Morgensolens Straaler, der ugenert spillede hen over de i Grunden ganske pæne og mandige Træk. Ja, havde Omgivelserne ikke været, saa vilde man næppe have faldet paa, at Laas var død — men det var han nu, for det havde Ligsynsmændene sagt; saa det var der ingen Tvivl om.

En lille Flue svirrede summende om i Stuen. Den nærmede sig den døde, satte sig først paa Lagenet, fløj derpaa hen i Haaret paa Laas, og efter at have forsøgt sig lidt her i Balancerkunsten spadserede den ud paa Panden, derfra ned ad Næsen, hvor den fortsatte, saa langt den kunde komme. Da den naaede Spidsen, saa den sig et Øjeblik om og forsvandt saa pludselig ind i et af Næseboerne. Nu er det sikkert ikke nogen tiltalende eller behagelig Fornemmelse at have en Flue til at rumstere inde i ens Næse, og dette Resultat er Laas Kapiaisen sikkert ogsaa kommen til ved eller uden nærmere Overvejelse; thi pludselig nøs han — en, to, tre Gange, og det tilsidst endda ganske eftertrykkeligt. Efter at have afsluttet denne ogsaa for døde Mennesker sikkert meget sunde Sport, aabnede han Øjnene og saa sig om. Saa satte han sig overende paa sit Leje.

I Begyndelsen satte han et yderst dumt og uforstaaende Ansigt op; men det kan man neppe med Rette lægge ham til Last, naar man betænker Situationen ret og sætter sig i hans Sted. — Jo, han levede! — Nej, hvor vilde hans Kone blive glad, naar hun saa ham igen som den fra Døden til Livet tilbagevendte. Og Laas steg ned fra Dødslejet. Han rystede en Del i Morgenkulden; man havde jo ikke givet ham flere Klæder paa end højst nødvendigt for at dække hans Nøgenhed, og de var jo egentlig heller ikke beregnede paa at skulle kunne varme i nogen særlig Grad. Han tog derfor Lagenet, svøbte det om sig, og da han ikke bemærkede sin Kone blandt de „vaagende“, besluttede han sig til snarest muligt at opsøge hende og glæde hende med den uventede Nyhed. Han følte sig noget svimmel; men det var jo tilgiveligt, naar man betænker, at han havde været død.

Han kastede et længselsfuldt Blik ind i den anden Stue, hvor Spise- og Drikkevarerne stod opstillede, og da det var længe siden, han sidst havde spist, følte han, der ellers altid havde spist som en Tærsker, sig naturligvis sulten som en Ulv; men Kærligheden til hans Kone vandt Sejr over Sulten; hende vilde han allerførst opsøge og hurtigst muligt befri hende for Lidelserne ved den tunge Sorg over hans hurtige Bortgang.

Han traadte ud af Døren. — Derude flimrede og glimtede Dugdraaberne i Morgensolen, og en fin, let Taage svævede hen over Søen. Landsbyens Haner sang deres Morgenhilsen i et lystigt, fuldtalligt Kor.

Efter at have set sig lidt usikkert om et Øjeblik, fangedes hans Øje af noget hvidt nede ved Søen. Jo, det var hende, det var hendes Hovedklæde, som han havde foræret hende paa hendes Navnedag. Det klædte hende saa godt, og hun havde altid baaret det, naar hun var pyntet. Der sad hun nu og græd over ham — og tænkte ikke paa, at han var hende saa nær og i levende Live; men nu skulde hun snart erfare det, og han svøbte Lagenet tættere om sig og ilede med lange, hastige Skridt ned ad Søen til i Retning af Tørklædet.

Jo, ganske rigtig, der sad Olla! — Men hvad var det? — Lige ved Siden af hendes Hovede opdagede han et andet, og det tilhørte en Mand. — Men det var jo Oge Ilander. — Saa skulde da ogsaa. — — — Og pludselig foer Laas Kapiaisens Haand ind mellem de to Hoveder, der undertiden nærmede sig stærkt til hinanden. Haanden traf Oges Kind saa eftertrykkeligt, at han udstødte et højt Brøl; men idet han og Olla vendte sig om og opdagede den vrede, hævnende Fredsforstyrrer i sit hvide Gevandt, næsten stivnede de af Rædsel, og uden at sige et Muk, sprang de op og satte i Løb saa stærkt, som deres Ben paa nogen Maade kunde bære dem, hver sin Vej langs Søbredden uden at turde se sig tilbage.

Laas saa efter dem; saa knyttede han Haanden efter Oge og mumlede: „Han der kommer ikke i mit Hus mere!“ Derpaa vendte han sig om og gik langsomt hjem.

Her sov alt og alle. Kun Fluerne vare vaagne og summede fornøjet rundt i de varme Solstraaler. Medens hans Ligvogtere snorkede om Kap med hverandre, satte Laas sig midt imellem dem, indsvøbt i sit Liglagen og gav sig til at spise Æg og Skinke, medens han med en bedrøvet Mine af og til tømte et Glas af sin kære svenske Punsch.

Carl W. Møller.



Det gamle Hofteater.

DEN Slægt, der nu er ung, har ingen Minder fra det gamle Hofteater. Vi færdes over Kristiansborg Slotsplads og modtager et baade malerisk smukt og storslaaet trist Indtryk af Ruinerne. Vi husker maaske slet ikke, hvordan egentlig Slottet saa ud, alene den mægtige Brand kan vi mindes.

Selvfølgelig er den meste Ungdom nu om Stunder ikke uvidende om de historiske Begivenheder, der er knyttede til Hofteatret. Men aldrig har vi set den gamle Sal, har ikke kendt de berømte Skuespillere fra Hofteatersæsonen og ej heller de italienske Sangere eller den store Ristori.

Men saa hænder det en Dag, at man slipper op i det gamle Hofteater. Og straks er det som den gamle Tid lever sig frem i Sal og paa Scene, som om den hele historiske Viden, man besad om Hofteatret, fik Liv med det samme.

Den gamle Vindeltrappe med de brede, slidte Egetræstrin og det hvidmalede Gelænder, der fra Buegangen fører op til Fløjens første Etage, satte mig straks i Stemning. En uhyre lang og smal Korridor, der faar mig til at tænke mig nede paa Bunden af en udtørret Kanal, Suez f. Eks., løber paa langs gennem Etagen og ender henne ved en gammel højtidelig Dør, gennem hvis smaarudede Glasvinduer jeg ser nok en Trappe dreje til Vejrs. Deroppe er der bælgmørkt som paa Vejen fra Aladdins Hule til Livets og Lysets Verden, men Trinene er ikke mange, og før jeg ved deraf er næste Etage naaet, en Tapetdør — hvor romantisk — springer op, og mine Øjne blændes af clair-obscur-Belysningen i et fuldkommen tomt Rum af mægtig Dybde. Det skraanende Gulv vidner om, at her var Hofteatrets Scene. Men Rummet er raseret, Snoreloft og Sofitter, Kulisser og Rampe — alt er borte, og det knebne Dagslys fylder Rummet med Skygger som for at dække over Elendigheden.

Hvilket Liv er der ikke bleven levet her i Kristian den Syvendes og Karoline Mathildes Tid. En fransk eller tysk Trup spillede for de højeste Herskaber og for Salens distinguerede Publikum, der sad klædt i Pudderparyk og knitrende Silke. Det var maaske slet bevendt med baade Stykket og Udførelsen, og Tilskuerne sad maaske og hørte ikke efter, men nød deres egen Toiletteprag og drev standsmæssig Flirt. Men *fint* var det jo i de Tider at sidde i Enevældskongens eget Teater sammen med selve Majestæten. Og hvor interessant at læne sig ud over Ballustret og skjult i Halvmørket iagttage Dronningen, naar hendes Blik strejfede Struense, om hvem Gud og Hvermand jo vidste — tys — at han var Dronningens . . . . . .

I samme Uge var der maaske Hofbal i Teatersalen. Eller Maskerade! Glimrende Uniformer og skønne Kvinder, Lys og Musik, Elskov og Intriger, en Verden af stærk Menneskedrift under Anstandens Maske. Og i et Hjørne af Salen den lille, sindssyge Konge siddende tavs og ligesom udenfor det hele, medens Dronningen og Struense havde et flygtigt Møde i hendes lille silkeforede Toiletværelse oppe ved Scenen . . .

Dette lille Værelse staar endnu tilbage, men tomt som det øvrige Hofteater. Tapeterne hænger i Laser. Vindu findes ikke i Rummet. Her var et trygt Mødested for to hemmeligt elskende . . . Et trygt — aanej! Herinde var det just, at Dronningen og hendes Elsker hin Maskeradenat blev fængslede . . .

Saa kom der andre Tider i Hofteatrets Historie. Kristiansborg var brændt, men Teaterfløjen skaanet. Slottet blev bygget op igen til Kongehjem, og Hoffet gik paany i Teatret. Men da var Tilskuerkredsen ikke mere saa eksklusiv, det københavnske Borgerskab sad i baade Parket og Loger.

Det var Italienerne, der var draget ind i Hofteatret og havde erobret den hele By. Højeste Mode var det at sværme for en mørkøjet svimlende Tenor snart i et snart i et andet italiensk Operaselskab. Saadan gik det nogle Aar, indtil Maskeballerne, hvor selve Prins Ferdinand mødte incognito, blev Hofteatrets Tiltrækningskraft.

Omtrent paa samme Tid oplevede Hofteatret sin korte kunstneriske Glansperiode. Paa denne Scene spillede Høedt og Rosenkilde og den store Michael Wiehe, til Københavnernes Jubel — men til Ærgrelse for Styrelsen paa Kongens Nytorv.

Men den navnkundige Hofteatersæson gaar til Ende, og Historien noterer og kommenterer den. Derefter rykker de borgerlige Dilettanter ind paa den gamle Hofscene. En sand Dilettantkomedie-Epidemi raser i Folket, og heroppe, hvor Michael Wiehe naaede sin kunstneriske Kulmination, har mange, senere skattede, københavnske Skuespillere traadt deres første Scenesko.



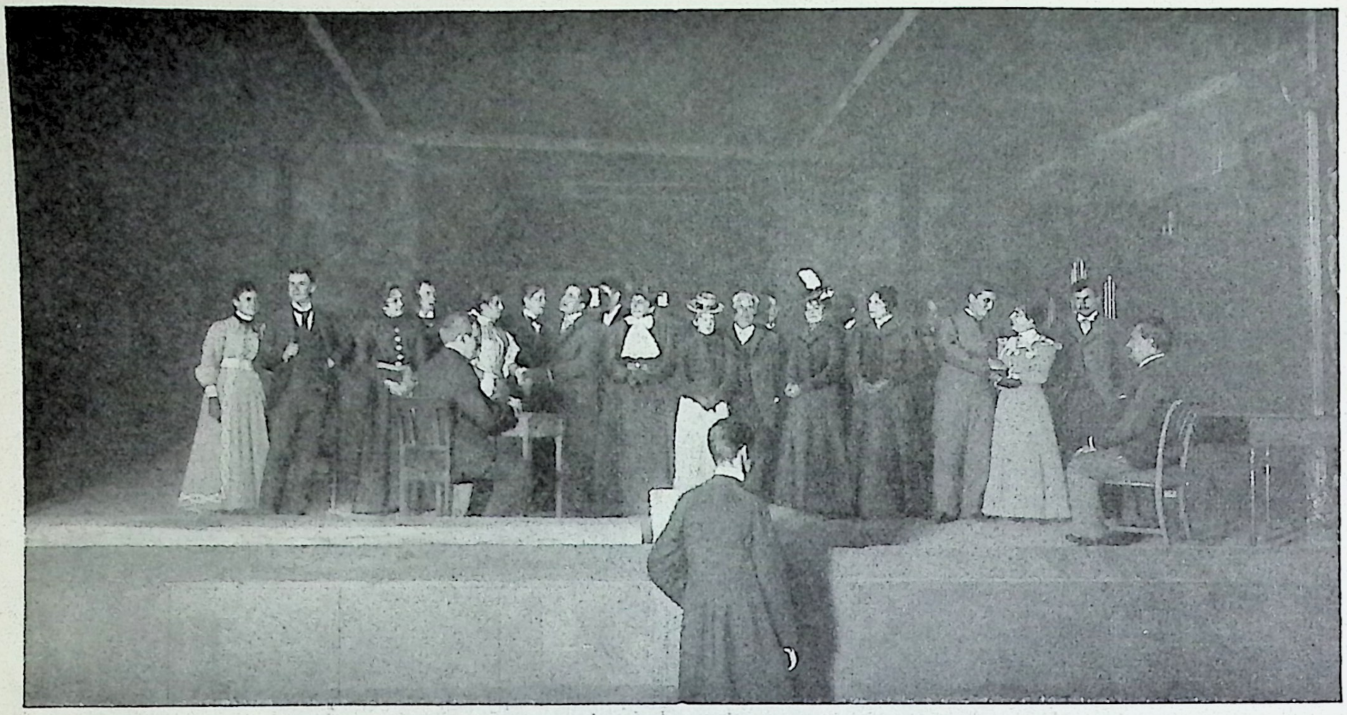
Karoline Mathildes Værelse i Hofteatret.

Og endelig løber Hofteatrets Tilværelse ud med Ristoris og hendes Trups Optræden. Ringteatret i Wien er nemlig brændt, og pludselig gaar det op for de hjemlige Autoriteter, hvor brandfarligt Hofteatret er.

Siden den Tid har Københavnerne ikke været i det gamle Hofteater. Støvet har lagt sig tæt deroppe, Scenen er tom som en Lade før Høslet, og Tilskuerpladsen er stuvet fuld af gamle udrangerede Møbler fra Landets Slotte og Ministerkontorer. Logerne i de to Balkoner har endnu deres røde Klædes Betræk, men falmet og støvet er alting. Ude i Korridorerne bag Logerne hænger endnu Garderobenumrene paa Knager og Søm, som om der blot var Sommerhvile i Teatret, som ventedes der paa en ny Sæsons nye og travle Liv.

Da hører jeg pludselig Stemmer bagest oppe i Scenerummet. En Skare Damer og Herrer haster ned ad de skraa Brædder, ned i Forgrunden, hvor Dagslyset er stærkest. Der er et Liv og en Pludren i Forsamlingen og glade Tilraab til hver forsinket Nyankommende. Men saa bliver Samtalen dæmpet over det hele, en lille, mørk Mand kommer langsomt gaaende ned i Sværmen, tager sit Ur i Haanden og giver Ordre. Manden er de danske Provinsers Førstedirektør, Aug. Rasmussen, fra Odense Teater. Siden de straalende Kasinodage, som Københavnerne ofte længes tilbage til, har Direktør Rasmussen nydt det Privilegium at maatte benytte Hofteatret til Sommerprøver for sit store Personale. Og nu udfolder der sig en besynderlig Travlhed; med kunstnerisk Iver tages der fat paa en Syngescene her og en Dødsscene hist. Akkurat som i det rigtige Liv.

Men de Kræfter, der nu skal ud i Provinserne og yde deres bedste Kunst — Fru Valborg Rasmussen, Fru Lamberth, Frk. Diedrich, d'Hr.



Odense Teaterpersonale (Aug. Rasmussen) til Prøve paa Hofteatret.

Lauritz Olsen, Welander, Cand. Jens Pedersen (Selskabets nye Sceneinstruktør) og Olaf Poulsens Søn af samme Navn, o. fl. — de kunde vel aldrig finde bedre Scenegulv at knæle paa end det gamle Hofteater, i hvis støvfyldte clair-obscur den store Wiehes Aand endnu anes.

M.-E.

Vore Stenografer.

Den nylig afholdte Stenograf-Kongres bliver særlig betydningsfuld derved, at det er 50 Aar siden, at Systemet indførtes her i Landet, idet Rigsdagen sendte afdøde Bureauchef *Dessau* (for 51 Aar siden) ned til *Gabelsberger* for at studere dennes Hurtigskriftsystem. Fremdeles er det i Aar 110 Aar siden, at Gabelsberger — Stamfaderen til vor Tids Stenografi i alle germanske Lande — fødtes, og det er 50 Aar siden hans Død.



Bureauchef Dessau.



Premierløjtnant J. P. Petersen.

Dessau blev Gabelsbergers sidste personlige Elev — og da Dessau kom hjem i 1849, toges Gabelsbergersystemet i Brug i Rigsdagen, og anvendes der den Dag i Dag. — Om Stenografi i Almindelighed sige de, der ikke dyrke den, at den er som en Rebusopgave, saa kinesisk-uforstaaelig, at den langt overgaar almindeligt Begreb.

Dog — heri overdriver man. Ganske vist er det ikke givet enhver Haandværkssvend at lære Stenografi — men Fremtiden vil kræve, at dette „Fag" tages med i „Opdragelsen", at sige naar denne skal gaa i Retning af virkelig Uddannelse og Dannelse.

Stenografiens Historie er for gammel og tør til at vi her længe kunne dvæle ved den.

Det maa være nok at sige, at der efterhaanden er fremkommet adskillige „Systemer", deriblandt det saakaldte „letfattelige"; men ingen af dem have dog kunnet hamle op med Gabelsbergers, der anvendes i næsten alle Parlamenter, og efterhaanden ogsaa i de kommunale Raad, i Hær og Flaade samt i Privatlivet.

„Gabelsbergerne" have ikke blot dannet et Forbund for Danmark, men



Kaptajn W. Salto.



Søltoft-Jensen. Agerholm. Thorup.
Christianssen. Cappeln (norsk). Siesbye. Knudsen (norsk).
Fra Stenograf-Kongressen i København.

tillige en Union for de tre nordiske Riger — og der er stedse Fremgang i Rækkerne.

Som Hovedorgan for Gabelsbergerne staar det af Rigsdagsstenograferne *S. Agerholm* og *Chr. Christianssen* udgivne og redigerede Tidsskrift (der faar ministeriel Understøttelse).

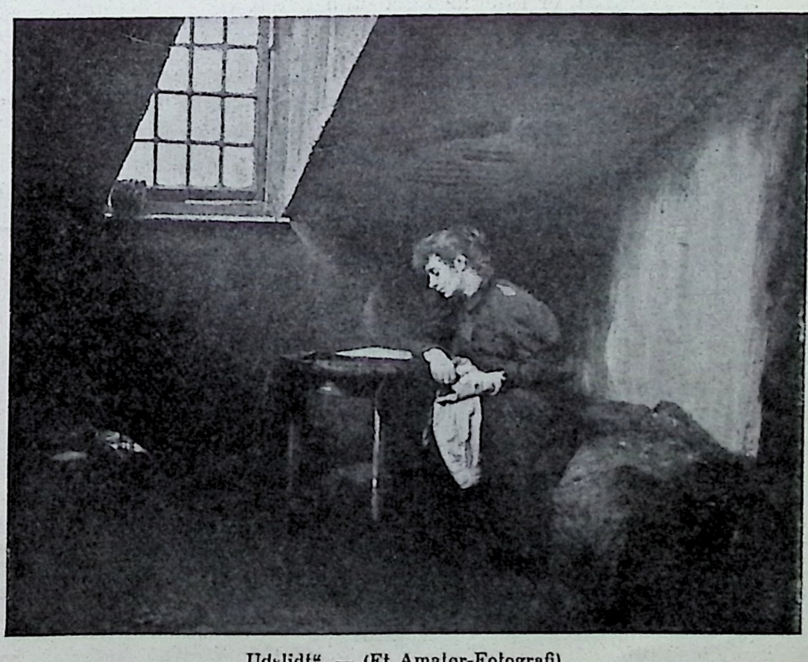
Et andet Organ, der har megen Betydning og som yder Sagen stor Støtte, er *Militær-Stenografen*, der udgives (for privat Regning) og redigeres af Premierløjtnant *J. P. Petersen* i Aalborg. Dette Blad, hvis Formaal er at udbrede Kendskab til og Interesse for Stenografien indenfor Hæren, har i Anledning af den stedfindende 4. Gabelsberger-Kongres ladet præge nogle smukke *Opmuntringsmedailler* med et fortrinligt Billede af Gabelsberger paa Aversen og det danske Vaaben paa Reversen.

Til Stenografiens Indførelse i Hæren knytter sig ogsaa Kaptajn i Artilleriet i Kjøbenhavn *W. Salto's* Navn som en af de mest ihærdige Forkæmpere for Sagen.

Vor ældste, nulevende Stenograf er Gadelsbergernes Æresmedlem og Formand, Rigsdagsstenograf *Siesby*, der var afdøde Dessaus første Elev.

Iøvrigt omfattede Kongressen en Dagsorden paa ikke mindre end 15 væsentlige Punkter.

En engelsk Fotografi-Konkurrence.



„Udslidt“. — (Et Amatør-Fotografi)

Fra næsten enhver Plet i hele Verden fik Bladet „The Graphic“ sendt Bidrag til sin Amatørfotografi-Konkurrence. Første-Præmien, som var paa ca. 400 Kroner, blev vundet af en Irlænder for Billedet: „Udslidt“, som vi gengive her. Det fremstiller en af de Genre-Scener, som det er lettere at konstruere i sin Tanke end faa godt udført, idet saadanne Æmner ved Fremstilling ofte faa et unaturligt Præg ved sig, som ganske spolerer Ideen. Lysforholdene har ogsaa frembudt Vanskeligheder, som ere overvundne.

Kendte Navne

fra By og Land.

Jubilæum.

En fremmelig Plads i vort Jubilar-Galleri fortjener Brandfuldmægtig *Hyller*, som for 25 Aar siden fik fast Ansættelse i vort Brandvæsen og har skaffet sig Ry som en af de modigste og dygtigste Officerer indenfor Korpset. Med koldblodig Ro og Sikkerhed kan han overse den mest kritiske Situation, og han viger kun for overhængende Fare tilbage fra den Angrebspost, han under Branden har udset sig. Blandt hans bedste Bedrifter nævnes hans Optræden under Kristiansborg-Branden og den store Ildløs paa Kongens Nytorv. Den elskværdige Brandfuldmægtig er dekoreret med Ridderkorset.



Brandfuldmægtig Hyller.

Den ældste Faktor ved „Aalborg Stiftstidende“ og Stiftsbogtrykkeri, *Andreas Lautherborn*, har i disse Dage fejret sit 60 Aars Jubilæum, idet han den 6. September 1839 blev ansat som Lærling i nævnte Bogtrykkeri, hvor han har fungeret uafbrudt siden. Den 73-aarige Jubilar, der er skattet og afholdt af baade Over- og Underordnede, modtog en Mængde Æresbevisninger paa Højtidsdagen, hvilken han iøvrigt — pligttro, som han er — indledede med at indfinde sig som sædvanlig som den første paa sin Arbejdsplads. Et Jubilæum som dette 60-aarige er indenfor Bogtrykkerfaget en stor Sjældenhed.



Faktor Lautherborn.

Dødsfald.

Vor Bondestand har mistet en udmærket Mand i *Hans Hansen Menstrup*, som i en Alder af 81 Aar er afgaaet ved Døden. Bondevennerne førte ham i 1861 ind i Folketinget som Repræsentant for Fuglebjergkredsen, her sad han til sine Vælgeres Stolthed i fulde 37 Aar, indtil Alderen tvang ham bort. I Thinget var han vel oftest den lyttende og tavse Mand, men gennem Forhandlinger indenfor sit Parti og paa mangfoldige politiske Møder udrettede han et stort Arbejde for det sjællandske Demokrati. Hans trofaste Sindelag, hans erfarne Raad og store Flid gav ham en betydelig politisk Anseelse og læssede mange Tillidshverv paa hans Skuldre.



Folketingsm. Hansen Menstrup.

Læge *Peter Vilhelm Topp* er afgaaet ved Døden i Birkerød, netop fyldt 70 Aar.

Topp, der er født den 18. August 1829 i Helsingør og Student fra Frederiksborg lærde Skole, begyndte kun 24 Aar sin Lægevirksomhed som Koleralæge ved Garnisonssygehuset i Kbhvn. Aaret efter blev han konstitueret som Skibslæge, og hans Virksomhed i Marinen strækker sig til 1857, da han nedsatte sig som praktiserende Læge i Hjørring, og i Løbet af kort Tid, ved sin Dygtighed og Elskværdighed, skabte sig en ualmindelig stor Praksis. 1884 flyttede Topp til Birkerød, hvor han bl. a. blev Læge for Latin- og Realskolen, og han er i denne Egenskab kendt af en Mængde Unge, der fra Skolen ere spredte Landet over. I Birkerød praktiserede han indtil han ved Nytaarstid i Aar trak sig tilbage for at hvile ud efter en Livsgerning, der i fulde 45 Aar havde lagt Beslag paa alle hans Kræfter.

Dr. Topp besad den Egenskab, svær og bred som han var, med det karakteristiske Hoved og det mægtige sølvhvide Haar og Skæg, straks at indgyde sine Patienter Tillid, en Tillid, som stor Dygtighed, parret med mange Aars praktiske Erfaring, ikke nogensinde skuffede.



Læge Topp.

Forhenværende Købmand i Sakskøbing, *Kristian Kronmann*, afgik nylig ved Døden i en Alder af 78 Aar. Barnefødt i Sakskøbing begyndte han i Aar for 50 Aar siden der sin Forretning, som han i Løbet af kort Tid arbejdede op, saa at den ikke alene i en lang Aarrække stod som Byens næststørste, men regnedes til Stiftets betydeligste Kolonial- og Kornforretninger. Indenfor Handelsverdenen nød han stor Agtelse, retskaffen, tillidindgydende i Forretningssager og til det yderste akkurat, som han var. Iblandt de mange Tillidshverv, som i Aarenes Løb var ham betroet, kan nævnes, at han var Medlem af Sakskøbing Byraad, ligesom han til det sidste var Repræsentant i Lollands Spare- og Laanebank.



Fhv. Købmand Kronmann.

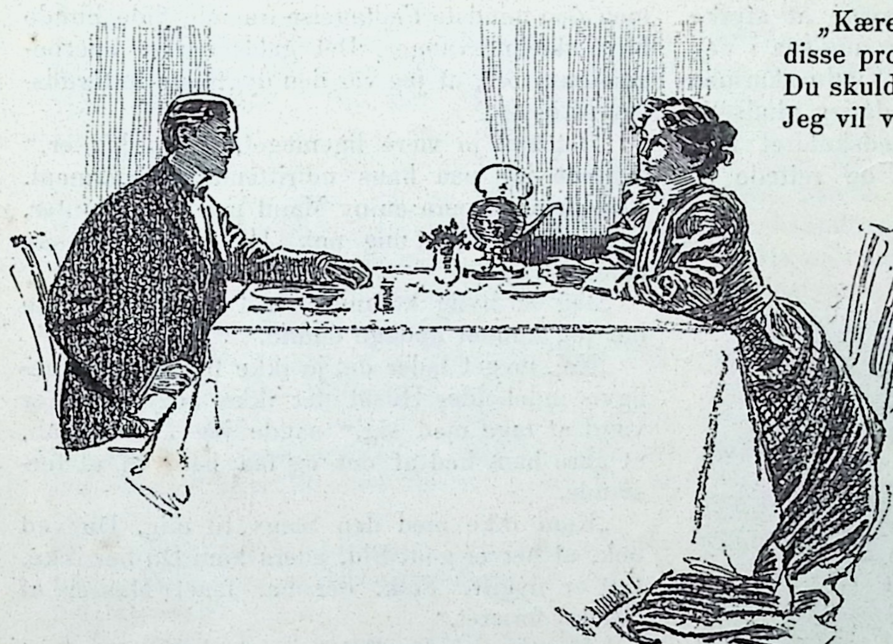
„Hver 8. Dags Musik og Sang“

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang“ indeholder „Hr. Hansens Kvadrille“ af *Olfert Jespersen*, samt to Sange af *Cadet*: „Bajaderen“ og „Jeg elsker Dig.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Illustreret Familieblad
Hver 8 Dag

Nr. 52. Aargang 1898–1899. Søndagen den 24. September. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet



Et Forsøg i Tyvefaget.

„Naa, hvad nyt?" spurgte min Hustru, da vi havde taget Plads ved Frokostbordet.

„Aa, ikke noget særligt," svarede jeg, „undtagen at Tyveknægte igen har været paa Spil her i Nabolaget sidste Nat. Politiet mener, at det er en organiseret Bande, det er dem umuligt at komme paa Spor efter Tyvene. Jeg tror for Resten vi skulde deponere vort Sølvtøj paa et fremmed Sted, til Faren er ovre; jeg bryder mig nemlig ikke meget om at blive af med det."

„Aa Snak, Georg," svarede min Hustru, som ikke saa nemt bliver bange. „Jeg skulde nok vaagne, hvis der kom nogen, og desuden — de vilde aldrig finde vort Sølvtøj paa det snilde Gemmested, som Du har indrettet".

„Kære, Du aner ikke, hvor drevne disse professionelle Tyveknægte er, og at Du skulde høre dem, er nærmest absurd. Jeg vil vædde med Dig om, at jeg skulde kunne bryde ind og rydde hele Huset fra øverst til nederst, uden at Du mærkede noget til det."

„Godt, saa vædder vi," svarede hun rask. „Du skal faa en ny Silkehat."

„Det er akcepteret. Og hvad vil Du have, hvis jeg taber?"

„Aa, det er mig mere end nok Gevinst, at jeg har faaet Ret".

„Ligemeget," svarede jeg, og tænkte selvfølgelig ikke et Øjeblik paa at gøre Eksperimentet, — ligemeget, jeg føjer et nyt Stykke Sølvtøj til vor Samling, hvis Du vinder."

Saa tænkte jeg ikke mere paa det, men om Middagen begyndte min Hustru igen. Hun havde overvejet, hvad vi havde talt om og fandt det ganske overflødigt at vi skulde sende vore Kostbarheder bort — hun vilde paatage sig at vaage godt over dem. Da jeg efter Middagen skulde til at gaa, bød hun mig Farvel med de Ord: „Arbejd nu ikke for længe, det er ikke godt for dit nervøse Temperament."

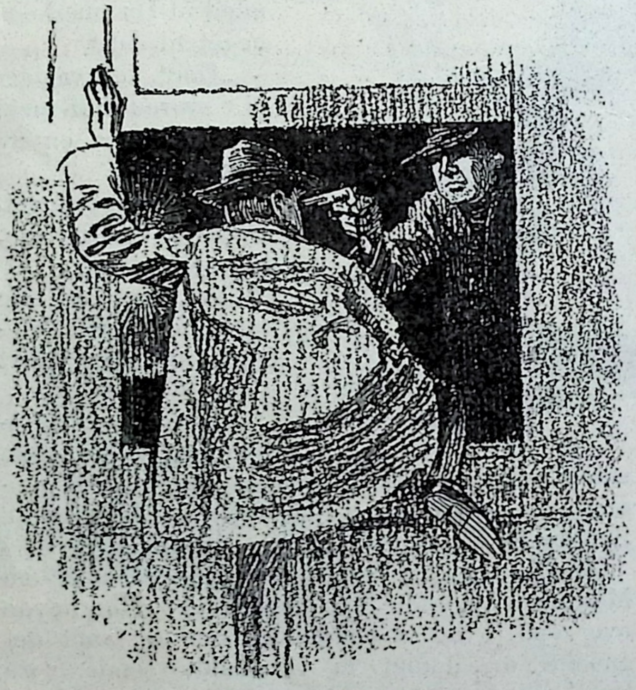
— — Det var blevet ud paa Natten, da jeg lagde min flittige Pen fra mig paa Kontoret, den dybeste Stilhed herskede paa de næsten øde Gader, og Husene gemte sig mørke og spøgelsesagtige i Taagen, det var rigtig en Nat for en Tyveknægt. Jeg huskede pludselig Formiddagens

Samtale og min Hustrus Sikkerhed. Hvorfor ikke se at vinde den Silkehat? Indskydelsen fik fast Form og jeg bestemte at gøre et Forsøg.

En Gang, da jeg havde forlagt mine Nøgler, havde jeg skaffet mig Indgang gennem Spisestuevinduet. Nu vilde jeg gøre det samme, fjerne Sølvtøjet fra dets Skjulested, gemme det, lade Elise selv opdage at det var borte, og naar jeg havde nydt hendes Nederlag, proklamere mig selv som den sejrende.

Alt imens jeg spaserede videre gik jeg op i min Rolle med Iver og Begejstring, jeg udarbejdede den i alle Detailler og følte mig stolt over min egen Opfindsomhed.

Da jeg kom hjem, stod et af Vinduerne aabent. Hvilken Ligegyldighed, tænkte jeg, men saa meget des lettere for mig. Jeg kiggede ind i Værelset, alt var ganske som sædvanlig, Lyset stod og brændte paa Bordet som altid naar jeg var sent ude, for at jeg kunde se at finde det natlige Maaltid, paa hvilket jeg plejede at styrke mig. Jeg lyttede et Øjeblik, svang mig saa i Vejret, kastede det ene Ben over Vindueskarmen og var halvvejs inde i Værelset, da jeg pludselig befandt mig lige overfor en bredskuldret Fyr, som dukkede op i Halvmørket og rettede en Revolver imod mig.



„Se til at komme lidt hurtig af Sted . . .“

Det vilde være et mildt Udtryk at sige, at jeg blev forbløffet, jeg havde simpelthen ikke anet, hverken hvad jeg skulde sige eller gøre, hvis ikke Fyren havde givet mig et Vink.

„Se til at komme lidt hurtig afsted,“ brummede han med dyb Stemme, „dette her er mine Enemærker og jeg behøver ingen Assistance. Naar jeg er færdig, kan Du faa, hvad der er tilbage.“

Jeg saa snart, at han antog mig for en af sine egne. Min første Tanke var at lystre ham, at stikke af og saa komme tilbage med en Politimand eller to. Men saa tænkte jeg paa Elise. Sæt at han gik op ovenpaa og lavede Ulykker. Jeg maatte gaa ind i den Rolle, som virkelig Tyveknægt, han havde anvist mig og skønt det ikke stod mig klart, hvad jeg skulde gøre, indsaa jeg, at noget maatte der gøres, og det hurtig. Jeg gik hen imod ham og hviskede forsigtigt:

„Hør nu, vær ikke dum. Jeg har længe haft i Sinde at rydde denne Bule, som jeg kender ud og ind -- nu skulde Du ikke jage mig bort.“

Han stirrede paa mig, sænkede Vaabnet og svarede:

„Naa ja, væk bare ikke Huset, saa maaske vi kan gøre Arbejdet sammen.“

Han nærede nu ikke mindste Tvivl om at jeg tilhørte samme noble Profession som han selv, men den mindste Fejltagelse fra min Side kunde blive skæbnesvanger. Det galdt om at overbevise ham om, at jeg var den dygtigste Indbrudstyv af os to.

„Det kan jo være ligemeget, hvem jeg er,“ svarede jeg paa hans udfrittende Spørgsmaal. „Du maa jo være en ny Mand paa disse Kanter, ellers kendte Du mig nok. Hvad har Du saa faaet fat paa?“

„Jeg er nylig kommet, men ikke en Smule har jeg kunnet opdage endnu.“

„Nej, meget lader det jo ikke til her er, rimeligvis indeholder Huset slet ikke noget, der er værd at tage med sig,“ sagde jeg i det Haab, at gøre ham ked af det og faa ham tll at forsvinde.

„Kom ikke med den Slags til mig, Du ved nok, at her er godt Bid, ellers kom Du her ikke. Det er nygifte Folk, der har faaet Masser af Sølvtøj foræret.“

„Maaske har Du Ret,“ hviskede jeg med et fiffigt Grin, som kostede mig en uhyre Anstrengelse, thi min Glæde ved Rollen var sandt at sige forsvundet fra det Øjeblik, da Amatøren blev Professional — „det kan godt være Du har Ret og saa skal vi nok ogsaa faa Fingre i det.“

Jeg hjalp ham troligt med Skuffer og Gemmer, der ikke indeholdt stort andet end Bordlinned og min Hjerne arbejdede voldsomt for at føre Situationen videre til en nogenlunde heldig Afslutning. Sølvtøjet var jeg ikke bange for, ingen kunde finde dets Gemmested, men noget andet begyndte at ængste mig. Naar nu Fyren ingenting fandt dernede, vilde han foreslaa at gaa ovenpaa. Og næppe havde jeg tænkt det, førend han vendte sig om og brummede:

„Her er ikke noget, vi maa ovenpaa.“

Et Øjeblik vaklede jeg. Saa sagde jeg:

„Jeg tror, Du har Ret. Men Du skulde lade mig gaa alene, jeg er lettere til Bens.“

Aandeløs ventede jeg Slyngelens Svar thi deroppe kunde jeg faa den Hjælp, jeg ønskede.

„Jeg gaar med," sagde han listig grinende. „Du kan nok behøve Beskyttelse."

Han var naturligvis bange for at jeg skulde snyde ham for sin Del af Byttet. Det stod mig klart, at den eneste Maade, paa hvilken jeg kunde holde ham dernede, var den at opgive mit dejlige Sølvtøj. Maaske kunde jeg have fundet paa noget andet, hvis jeg havde haft bedre Tid, men der stod Tyveknægten, gloende mistænksom paa mig, en hurtig Afgørelse var nødvendig. Jeg er en lille Mand, ligner mere en Student end en Atlet, han var en tyk Fyr med Næver som en Forhammer og med — en Revolver.

Jeg anlagde en beskyttende Tone:

„Jeg kan jo gerne indvie Dig i dette her, jeg ser, Du er noget langt tilbage i dit Haandværk." Med en let Bevægelse fik jeg Panelet til at glide til Side og aabenbare en herlig Beholdning af al Slags Sølvtøj.

„Nu har jeg nok af det," udbrød min Kollega højrøstet, glemmende sin Forsigtighed. „Alt det vilde Du gemme til Dig selv. Men hvordan er Du dog kommet paa Spor efter det?"

„Min Viden holder jeg for mig selv," svarede jeg uden at ane hvad jeg nu skulde gribe til. Tanker kom og gik i én Forvirring, mens han laa og puttede Sølvet i en Sæk, som han havde haft gemt under Vesten. Saa hjalp han mig igen ubevidst videre frem:

„Nu kan Du jo gaa op og stikke Hul paa Toppen, mens jeg faar dette af Vejen?"

„Ja, lad gaa" — jeg var hurtig til at gribe Lejligheden, „men hvordan er jeg sikker paa, at Du ikke stikker af med Sølvet, mens jeg er borte?"

„Tror Du jeg er saadan en Dumrian," grinede han, „Diamanter og Uhre er vel ogsaa værd at faa fat paa?"

Jeg havde Tillid til ham, trak Skoene af og vilde gaa op, da jeg kom til at tænke paa, at jeg let kunde vække Elise, som saa vilde tro, at det var mig og give sig til at tale højt, og naar Fyren hørte det, vilde han forsvinde med Sølvet. Saa gik jeg i Stedet for ind gennem Biblioteket til et lille Værelse, hvor Telefonen er anbragt. Jeg lukkede begge Døre, satte Haanden paa Klokken for at dæmpe Lyden og ringede Centralen op.

„Maa jeg faa Politistationen?"

Jeg ventede en Evighed, syntes jeg, saa blev der svaret:

„De kan ikke faa den, den er i Uorden."

Jeg var ved at fortvivle, men jeg skildrede Omstændighederne saa klart og kort som muligt for Telefondamen og bad hende hurtigst sende Bud efter Politiet. Jeg stjal mig tilbage til Spisestuen, thi der var intet andet at gøre end at holde min Kammerat beskæftiget indtil Betjenten kom.

„Naa, hvad godt deroppe?"

„Ikke noget der var værd at røre," svarede jeg.

Jeg saa tydelig, at han ikke troede mig, men i det samme . . . Tys! — stille! . . raabte jeg; der blev Spektakel udenfor. Min Overraskelse var stor, thi det var lidet sandsynligt, at min Henvendelse saa hurtig var efterkommet.



Elise havde listet sig nedad Trapperne.

Tyven sprang op, greb efter Sølvet, som jeg dog først havde faaet Tag i og med Sækken i Haanden løb jeg ud for at lukke op og kom lige i Armene paa to Ordenshaandhævere.

„Hvorfor saadan et Hastværk," bemærkede den ene og satte et Par Næver om mit Haandled.

„Jeg er Ejer af dette Hus og det er mit eget Sølv, men skynd Dem hurtig ind i Spisestuen, der sidder Tyven, som De skal arrestere."

„Lad bare være med de gamle Kneb, dem kan Du faa Brug for en anden Gang," sagde Betjenten, mens han ransagede mine Lommer.

Bevæget som jeg var, havde jeg ikke hørt Elise liste sig ned ad Trapperne. Et Par Ord fra hendes Side var nok til at overbevise Betjentene om min Identitet, men da de endelig bekvemmede sig til at gaa ind i Spisestuen, var Fuglen naturligvis fløjet. Saa trak de sig veltilfredse tilbage.

„Hvor det maa have været frygteligt for Dig med den Revolver," sagde min Hustru, da vi var alene, „og hvor Du har vist Dig heltemodig."

„Ja, det var en ubehagelig Historie, og hvis mit Politi ikke var kommet saa hurtig, havde Du mistet baade din Mand og dit Sølv."

„*Dit* Politi?"

„Ja, Politiet, som jeg telefonerede efter."

„Jamen det var ikke dit Politi, det var netop mit." — — —

Virkelig var hun bleven vækket af Larmen dernede, og da hun var vis paa, at der var Tyve i Huset, havde hun ad Køkkentrappen sendt Pigen ned efter Politi.

Næste Dag fik Elise overrakt en kostbar Sølv-Thekande.



Opvarter! Bring mig en Middagspille!

Fremtidens Diner.

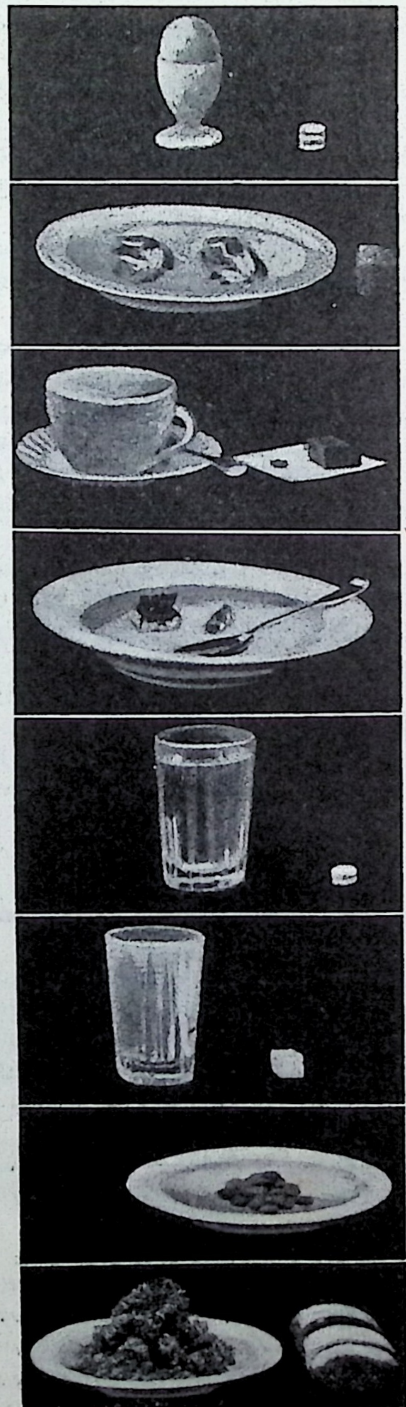
Ærede Læser! Følg mig paa en lille Rejse, De behøver slet ikke at lade Dem forstyrre af den Grund, De kan ganske rolig blive siddende i Deres Lænestol og læse videre i „Hver 8. Dag". De skal blot lidt med ind i næste Aarhundrede. Betro Dem rolig til mit Førerskab, De vil slet ikke behøve at bekymre Dem om noget, jeg garanterer for rigelig Forplejning — især da Forplejningen vil være vor største Rejseoplevelse og jeg haaber den vil bekomme Dem vel. Vi skal nemlig foretage en lille Undersøgelsestur ind i Fremtidens Køkken, hvor store Omvæltninger, paa hvilke vi i Tide bør forberede vor Gane, staar for Døren.

En Ting vil forbavse Dem, selv om De paa Rejser nu i det nittende Aarhundredes Slutning paa mange fine Hoteller er blevet vant til de smaa Portioner. Selv den mindste Bøf, med hvilken De nu til Dags forsøger at stille Deres Sult, vil forekomme Dem kæmpemæssig, naar jeg nu lader det tyvende Aarhundredes Diner servere for Dem. Syv Retter Mad, af hvilke De kan blive rigelig mæt, kan finde Plads i en nogenlunde stor Pille-Æske. En Industri, hvis Betydning vokser fra Aar til Aar arbejder nemlig paa Fremstillingen af Næringsmidler i koncentreret Form og er nu naaet saa vidt, at dens fremtidige Udvikling lader sig overse. Den vil falde meget mærkværdig ud.

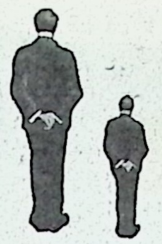
Naar man paa vort Billede ser en Herre sidde med et Par knap synlige Smuler paa sin Tallerken, faar vi Medlidenhed med ham, men vi kan være ganske rolige, thi allerede findes der saa koncentrerede Næringsmidler, at Mavens Fordringer til et ordentligt Maaltid kan tilfredsstilles ved forbavsende ringe Kvantum af Spise. Et andet Spørgsmaal er det naturligvis om ogsaa Tungen bliver tilfreds. Rimeligvis vil Gourmanden ogsaa i det tyvende Aarhundrede nyde sin Gemüse, sin Hummer, sine Østers og andre Delikatesser i ganske samme Form som nutildags, men det forhindrer ikke, at Ernæringen i koncentreret Form vil finde en betydningsfuld og praktisk Anvendelse, især ved alle Slags Ekspeditioner, enten det nu er Opdagelsesrejser eller militære Togter. Hvilket Fremtids-Perspektiv! Hvor hurtig vil man ikke naa til Nordpolen, naar den Rejsende paa en lille Haandslæde kan føre et Aars Provision med sig, i Stedet for at skulle belæsse saa og saa mange Slæder, Hunde og Rensdyr og derved hindres i Bevægelsesfrihed. Hvilken Behagelighed vil det ikke være for Hæren, naar den ikke længer tynges af en besværlig Bagage, naar et halvt Dusin Vogne kan befordre Næringsmidlerne for en hel Armé i lange Tider eller den enkelte Soldat i en lille Blikdaase kan medføre Ration for et Par Uger.

Lad os nu først holde os til vor egen Diner og se lidt nærmere paa den.

Vort Billede viser os til venstre Omfanget af Næringsmidler i den sædvanlige Form og til højre af samme Stof i koncentreret Form. Øverst et blødkogt Æg og ved Siden en lille Tærning omtrent som en Hostekage og denne indeholder samme Næringsværdi som Ægget. Paa Tallerke-



Æg. — Flæsk. — The og Chokolade. — Suppe. — Mineralvand. — Mælk. — Kodpiller. — Kød og Budding.





2. 1.

3.

1. En Mand af almindelig Størrelse.
2. Omfanget af de for ham nødvendige Næringsmidler i koncentreret Form for et Aar.
3. Omfanget af de nødvendige Næringsmidler i almindelig Form for et Aar.

nen nedenunder ligger to Skiver Flæsk, som komprimeres til en lille Bid. I Suppetallerkenen ligger to smaa Tinkapsler, af hvilke hver indeholder sin Slags Suppe og nok til rigelig at fylde Tallerkenen. Med Hensyn til Chokolade er man ikke kommet rigtig vidt, men Teen kan man allerede koncentrere i betydelig Grad. Et Stykke omtrent som en almindelig Pastille er nok til at tilberede en kraftig Kop af den yndede Drik. Mælken har man længe kondenseret, nu først har man opnaaet forbavsende Resultater. Vor Tegning viser til hvor lille Plads man kan sammentrænge et Glas Mælk. Citronsaft og Mineralvandenes forfriskende Indhold koncentreres i Bonbons og det engelske Handelskammer har officielt bekræftet at en papirtynd Kage af Størrelse som et Visitkort er nok til fuldstændig at tilfredsstille et Menneskes Trang til Drikke for en hel Dag.

Vigtigst er dog Kødets Koncentration. Indholdet af det bedste Oksekød har man fortættet til saa smaa Plader, at et halvt Dusin af dem giver et Menneske Erstatning for Middagen. Den næringsrigeste Ret er en Forening af Kød og Budding i en lille Tinkapsel, som man ser det nederst paa Billedet. Den falder i to Dele, hvoraf de to Trediedele er den egentlige Spise, Resten den saakaldte Chokoladebasis. Med Tilsætning af Vand og Brød leveres der saa meget Næringsstof, at en kraftig Mand under et Felttogs Strabadser kan mættes for en hel Dag.

Alkohol og dermed beslægtede Drikke har man endnu ikke kunnet koncentrere, men den Tid er næppe fjern, da vi gaa med et Glas Øl eller en Kognak af Størrelse som et Tiørestykke i Lommen. Der er Udsigt til den største Mangfoldighed i denne moderne Industri, som efterhaanden vil drive det til at tilfredsstille selv kræsne Ganers Fordringer.

Der sørges ikke alene for de tomme Maver, ogsaa for de daarlige, thi endog paa Lægemidlerne forsøger den nye Kunst sig. En Medaillon, som kan hænge ved Urkæden indeholder et helt Husapotek. Altsaa vil ogsaa Sanitetsforhold undergaa en omfattende Revolution — ingen Medicinflasker mere, kun et lille Etui med hundrede Smaapulvere.

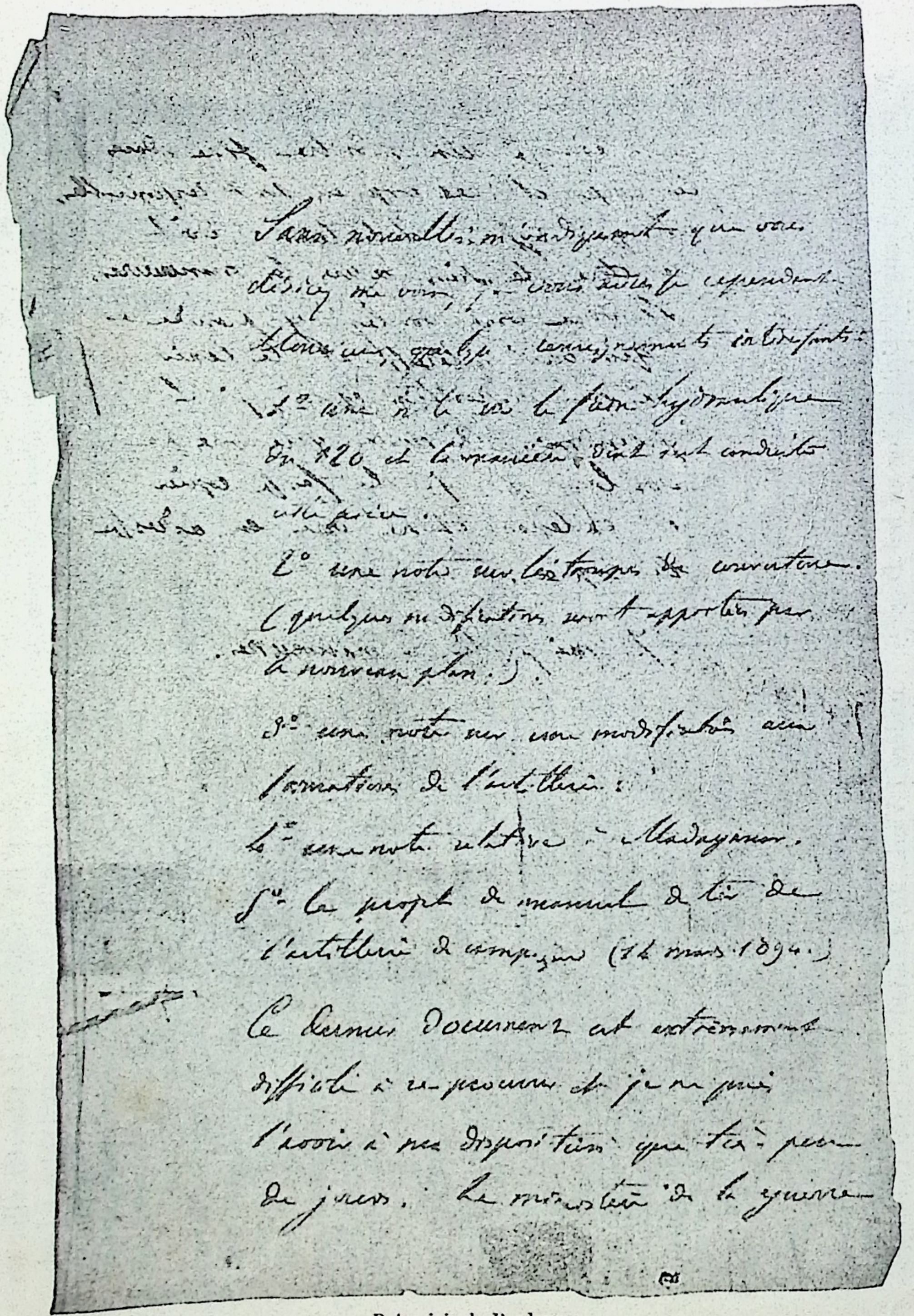
De stærkt optagne Mennesker i det tyvende Aarhundrede behøver ikke at anvende videre megen Tid paa deres Maaltider, thi naturligvis kan man spise seks Chokoladepastiller hurtigere end en Bøf. Hvad en saadan Ernæring i Forhold til den nuværende vil sige kan ses af den mærkelige Trio af Menneskeskikkelser som har faaet sin Plads i disse Linjer. Den mindste fremstiller en Mand af sædvanlig Størrelse. Denne spiser nu i et Aar saa meget, at Næringens Vægt overstiger hans egen med det syvdobbelte, men følger han Fremtidens store Budskab: Ernær dig komprimeret! saa vil han i et Aar kun have at spise sin egen Vægt halvanden Gang.

Men hvorledes kan nu alt dette udføres? Hvorledes formaar Industrien at sætte saadanne Vidundere i Værk. Jo, Gaaden løses meget simpelt derved, at alle vore Næringsmidler indeholder en stor Mængde Vand, der ikke er nødvendig som Bestanddel, thi man kan jo benytte de flydende Varer ved Siden af. Af Kød bestaar f. Eks. $^3/_4$ af Vand, Fiskekød har Vand i endnu større Forhold og alene derved at Vandet udskilles, frembringes altsaa en betydelig Koncentration, saaledes at Næringsværdien af en ung Okse paa 600 Pd. kan sammendrages til omtrent femten Pund Ekstrakt.

Den nye Industri vil sikkert sætte sine Spor paa mangt og meget. Og tænk, hvor Frokostkurven paa Skovturen vil blive let at bære.



En Nordpolsfarer med koncentrerede Næringsmidler for et Aar.



Sans nouvelles m'indiquant que vous désirez me voir, je vous adresse cependant Monsieur quelques renseignements intéressants

1° une note sur le frein hydraulique du 120 et la manière dont s'est conduite cette pièce.

2° une note sur les troupes de couverture. (quelques modifications seront apportées par le nouveau plan.)

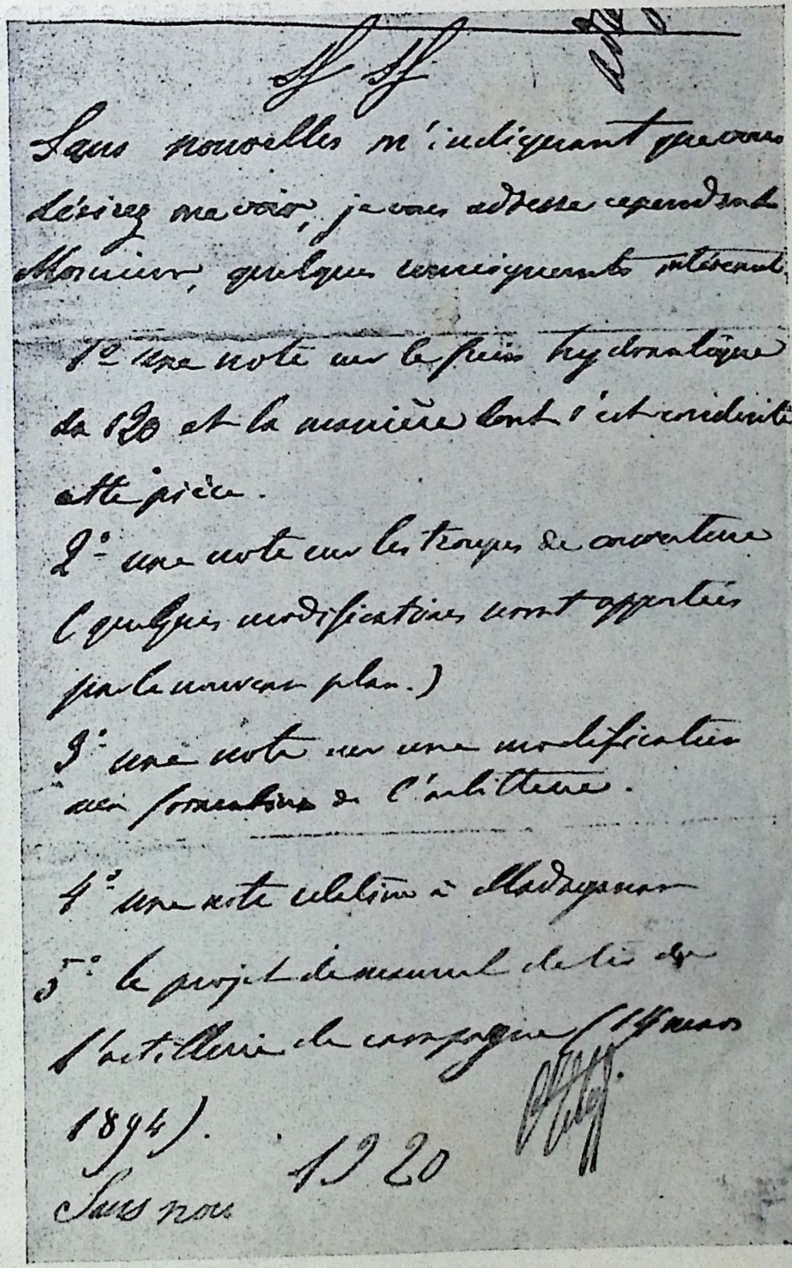
3° une note sur une modification aux formations de l'artillerie :

4° une note relative à Madagascar.

5° le projet de manuel de tir de l'artillerie de campagne (14 mars 1894.)

Ce dernier document est extrêmement difficile à se procurer et je ne puis l'avoir à ma disposition que très peu de jours. Le ministère de la guerre

Del originale Bordereau.



Sans nouvelles m'indiquant que vous désirez me voir, je vous adresse cependant Monsieur, quelques renseignements intéressants

1° une note sur le frein hydraulique de 120 et la manière dont s'est conduite cette pièce.

2° une note sur les troupes de couverture (quelques modifications seront apportées par le nouveau plan.)

3° une note sur une modification aux formations de l'artillerie.

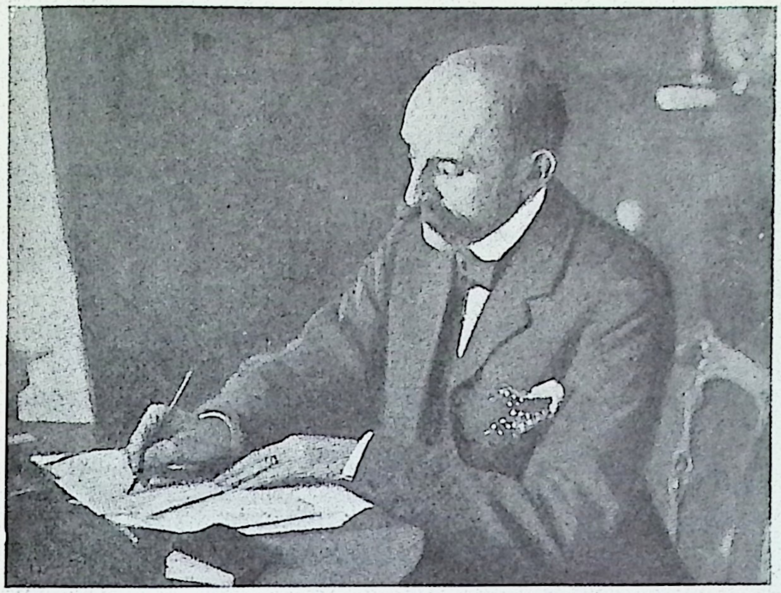
4° une note relative à Madagascar

5° le projet de manuel de tir de l'artillerie de campagne (14 mars 1894).

Sans nom 1920

Kopi af det originale Bordereau.
(Skrevet af Esterhazy paa Opfordring af det engelske Blad: „Black and White")

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.



Esterhazy i Færd med at kopiere Bordereauet.

Som meddelt pr. Telegram i hele Dagspressen har det engelske Blad „Black and White“ faaet Esterhazy til at efterskrive Bordereauets Indhold til Offentliggørelse. Vi se os i Stand til at gengive denne Kopi ved Siden af det originale Bordereau. Ved Sammenligning er det let at se, at de begge stammer fra en og samme Haand, selv om enkelte Bogstaver som det store „M“ og det lille „j“ er noget forskellige. Esterhazy gjorde selv opmærksom derpaa overfor den af Bladets Medarbejdere, der besøgte ham, og tilføjede, at hans Haandskrift led af saadanne Uregelmæssigheder, saaledes at han f. Eks. havde fire forskellige Maader at skrive M paa. Enten er Esterhazy Bordereauets Forfatter eller Aarhundredets mest fremragende Falskner, men en Sammenligning af hans Haandskrift i Breve fra 1894 giver det Resultat, at hans første Antagelse er den rigtige.

Om Samtalen med Esterhazy fortæller „Black and White“s Medarbejder:

„Moralsk,“ sagde Esterhazy, „var Dreyfus skyldig i Forræderi, men det juridiske Bevis manglede. Skulde den franske Generalstab overbevises, var det nødvendigt at tilvejebringe et Grundlag, som ikke var til at tage fejl af. Det var det Hverv, man overdrog mig. Jeg skrev Bordereauet paa Oberst Sandherrs udtrykkelige Befaling“.

„Saavidt jeg forstaar,“ svarede saa Journalisten, „gjorde De altsaa intet andet end at adlyde Deres Overordnedes udtrykkelige Befaling?“

„Intet andet,“ lød Svaret, „og det skal jeg tydelig bevise, den franske Generalstab og Verden skal høre nyt fra mig. Nu er jeg smidt ud, forladt, gjort til Syndebuk. Sidste Aar var det ikke saaledes. Nu søger de at hævde, at jeg ikke har skrevet Bordereauet. Men kom, saa skal jeg vise Dem...“ Og med disse Ord tog Esterhazy Plads ved Skrivebordet og udførte Kopien.

Esterhazy gør Indtryk af at være meget syg.

„Har De tænkt Dem nogensinde at vende tilbage til Frankrig?“

„Nej,“ svarer han „at vende tilbage vilde være det samme som at gaa i Fængsel, og at blive fængslet vilde være det samme som at dø — ligesom Henry. Nej, nu er jeg fri, jeg har Lov til at skrive og tale, som jeg vil. Du Paty paastaar, at han er syg og han har Læger til at erklære det. Jeg véd at han var rask og blev med Vilje holdt tilbage fra Krigsretten. Det er meget sandt, at han ligger i Sengen, men enhver kan jo gaa i Seng. Jeg er i Dag mere syg end Du Paty.“

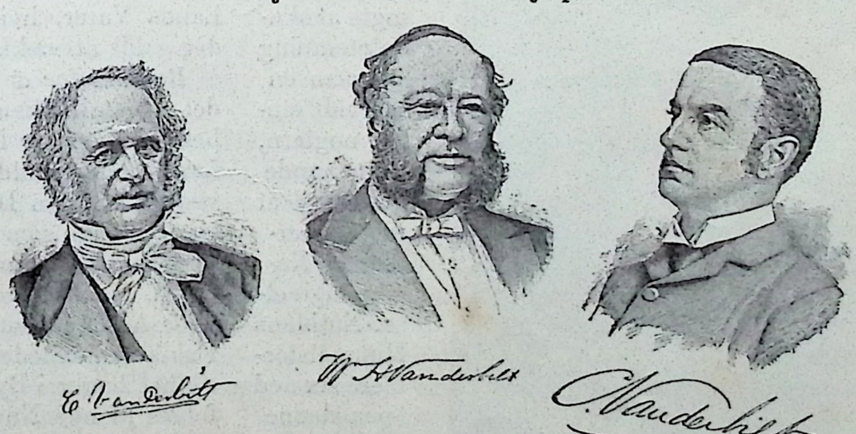
Enten nu Esterhazy véd alt det, han paastaar at vide eller ikke, enten han virkelig har Beviser paa den franske Generalstabs Troløshed og hvad enten han som ren Avtomat har udført forbryderiske Ordres — er det dog en Kendsgerning, at han er den eneste Mand, som *kan* kaste Lys over Dreyfussagens mørkeste Punkter.

* * *

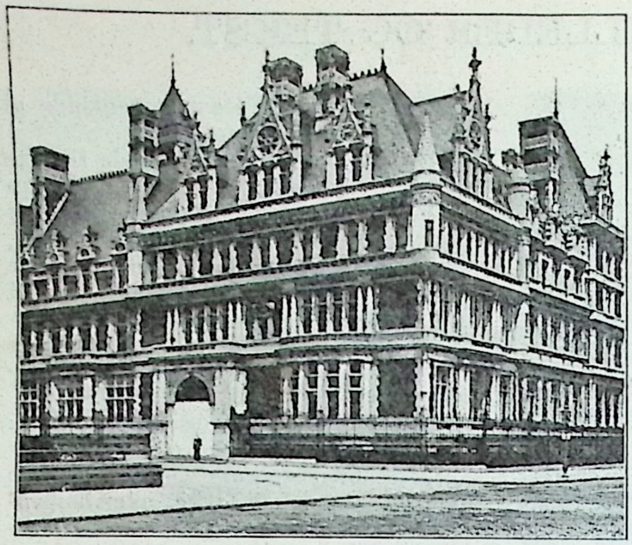
Den kolossale Formue, der har gjort Navnet *Vanderbilt* verdensberømt, har for tredje Gang skiftet Ejer, idet Familjens Overhoved, Cornelius Vanderbilt, i forrige Uge afgik ved Døden i New-York i en Alder af 56 Aar.

Grunden til Vanderbilternes Rigdom lagdes af den gamle Cornelius, som sædvanlig kaldtes „Kommandøren“, fordi han var begyndt som Baadfører mellem Staten Island og New-York. Han døde som en mægtig Dampskibsrheder og efterlod sig 85 Mill. Dollars. Sønnen William bragte i faa Aar Formuen op til 200 Millioner, uagtet han ofrede kolossale Summer paa Indkøb af Kunstværker og Opførelsen af pragtfulde Paladser. Det var ham, der lod den berømte Obelisk „Kleopatras Naal“ føre til London og opstille i „Central Park“.

Han havde især kastet sig over Jernbaneanlæg, og disse fortsattes af den yngre Cornelius, som „besteg Tronen“ i 1885. Denne Mand skildres som en nobel Personlighed, der i Modsætning til de fleste andre Jernbanekonger — og til sine egne Forfædre — afholdt sig fra enhver Udplyndring af andre. Der er aldrig tabt en Øre paa de Foretagender, han stod i Spidsen for. Overfor sine Undergivne var han human og rundhaandet, og de Fattige havde i ham en varmhjertet Ven, som ikke hjalp, for at høste Ros derfor.



Tre Millionær-Generationer.



Cornelius Vanderbilts Hus i New-York.

Han byggede bl. a. til Minde om en afdød Søn det berømte Haward Universitet, som han doterer med vældige Rigdomme.

Han efterfølges nu af en Søn, „Cornelius den 3dje", med hvem han i lang Tid levede i en bitter Strid (i Anledning af Sønnens Giftermaal), som dog blev hævet for den Gamles Død.

Cornelius Vanderbilts Hus i New-York er bygget i Stilart fra Ludvig den 12. Tid, er indvendig et Vidunder af Pragt. Det fortælles, at Stedets Sikkerhed er befæstet derved, at elektriske Klokker vilde begynde at kime samtidig med, at elektrisk Lys vilde tændes over hele Huset, saafremt en Tyv vilde søge at trænge ind i Bygningen.

Af Dagens Krønike.

En sjælden sympatetisk Personlighed har vort Kunstnersamfund mistet ved *Vilhelm Groths* Bortgang.

Han blev over 57 Aar gammel og hørte saaledes til en Kunstnergeneration, der ikke udmærkede sig ved store Maal eller vide Udsyn, men søgte at skabe Stemning gennem en saa vidt muligt nøgtern, man kunde fristes til at sige upersonlig Naturgengivelse. Nutidens Himmelstormere ser ned paa denne Kunst, der unægtelig er en Stuekunst. Men den var et ægte Barn af den Christian Wintherske Efterromantik, Broder til Richardts og Plougs Poesi og svarede saaledes nøje til sin Samtids Smag og Følelsesliv — dermed er i hvert Fald dens historiske Berettigelse givet.



Landskabsmaler Vilhelm Groth.

Groth fik en noget spids Pensel, men havde en sjælden dekorativ Sans i Motivvalget, og havde derfor lige til det sidste et stort Publikum for sin frodige Produktion.

Med al sin gammeldags Tendens i Kunsten, var Groth i Anskuelser det levendegjorte Frisind, politisk, kunstnerisk og religiøst, ikke blot uden Bitterhed, men med en ærlig Vilje til Forstaaelse af de nye Luftninger, som blæste ham forbi. Han tog levende Del i Hovedstadens Venstrebevægelse, stillede sig uegennyttigt i Breschen som Valgkandidat i haabløse Kredse, og hans Pung stod paa vid Gab i de Ideers Tjeneste, som han blev tro til det sidste. — Studentersamfundet hædrede ham ved at vælge ham til Æresmedlem.

Lidt af en Særling var han. Han levede ugift og yderst tarveligt paa sin Kvist, skønt han var temmelig velhavende, men mellem yngre Venner var han stedse glad og elskværdig, og hans tørre Humør faldt altid i god Jord blandt Kammerater.

Han døde af en Nervesygdom paa St. Josephs Hospital Tordag d. 14. September.

Johs. Dam.

* * *

Ud — ud at vise Flaget, det er dansk Handelsenergis sidste Ord og østasiatisk Handelskompagni stiftedes just for at vise, at det var ikke Ord alene. Kolos efter Kolos lader Kompagniet stikke i Søen, sidst Kæmpen „Annam" paa de 428 Fods Længde og med Rum til saa mange Varer, som 20 fuldt pakkede Godstog fører med sig. Gennemtrængt af national Interesse, som Selskabet var, lod det et dansk Værft bygge Skibet og brugte til dets Udstyr, hvad det kunde af det Lands Varer, hvis Interesse for dansk Handel det galdt at vække.

Burmeister & Wain, som har Æren af dette det største i Skandinavien byggede Skib, havde bedt Venner og Bekendte med, da Annam for første Gang skulde svømme udenfor. Man behøvede ikke, som Direktør Hagemann, at gaa saa langt tilbage som til den første Skibsbygger, Robert Fulton, for at vise, hvor udmærket et Arbejde, Værftet har præsteret. Overalt i Verden, hvor Annam gaar i Havn, vil man rose dets Fuldkommenheder, og Løbenummeret 200, som Skibet bærer i Byggeriets Bøger vil hurtig efterfølges af nye Numre.

En tropisk Sol burde have lyst Velsignelse over „Annam"s første Udfart, men Himlen var



Dir. Heide. Kmh. Meldahl. Dir. Dessau. Deuntzer. Kapt. Andersen. Dir. Hagemann.
(Yachthue). (Lys Frakke). (Profil). (Regnslag). (Lys Frakke).

Fra Prøveturen med „Annam", det østasiatiske Handelskompagnis nye Damper.

trøstesløs graa og taaget, da Gæsterne ad slibrige Stilladser entrede Dækket. Hurtig glemte man dog Vejr og Væde, da man fra Kommandobroen kastede Blikket ud over Rheden, som laa der dybt nede i et vidunderligt fugleperspektivisk Panorama. Stort er dette Skib tænkt, som den Tanke, for hvilken den skal bane Vej og ydmygt nejede sig som Dværgskuder under Forbifarten selv saadanne Fartøjer, der ellers regner sig blandt de stolte Sejlere.

Tiden gled rask, man gennemgik Kahytterne, studerede Skibsreglementet og interviewede Kaptajn Cold mellem to Kommandoraab.

Ganske efter Reglementet var det, at man beværtedes med to Frokoster ombord, Kl. 11 kaldtes man sammen til en *Tiffin*, som Ekstrafrokosten hedder i Østen, og Kl. 1 gik de ca. 80 Gæster, for hvilke Direktør *Dessau* var den omsorgsfulde Vært, til Bords i et til Salon omdannet Varerum under Dækket. Accompagneret af Skruens Larmen afleverede Direktør Hagemann paa Værftets Vegne den nye Damper, som Kaptajn Andersen modtog med Tak for godt Arbejde.

Konsul *Leigh-Smidt* holdt en Hovedtale, i hvilken han stærkt betonede Nødvendigheden af at komme i intim Handelsforbindelse med Kina hurtigst mulig og ikke begrænse sit Virkeomraade til de Egne, man særlig havde lagt an paa. Efterhaanden løftes Glasset for alt og alle, der har Lod og Del i Kompagniets Virken.

Da Kaffen er drukket, lakker det mod Turens Slutning. Farten er maalt, Kulforbruget prøvet og Kompasset stillet. Alle Sagkyndige er tilfreds med Resultatet og Stemningen er den ypperligste. Kun en Prøve staar endnu tilbage, en som ingen havde tænkt sig Nødvendigheden af, den nemlig, hvorledes Skibets Redningsvæsen vilde virke i Ulykkestilfælde.

Det var et Øjeblik, fuldt af Uhygge, for den, der stod i Land, at se Falderebstrappen, paa hvilken vel mere end en halv Snes Mennesker befandt sig, pludselig give efter for sin Byrde og lade Halvdelen forsvinde bag Kajens Stenmur.

Snart gaar „Annam" ud paa sin første Tur til Østen. Med alle Nationens bedste Ønsker om Bord stævner den frem for at bygge Bro mellem Danmark og nye Egne — en Bro, der forhaabentlig ikke vil briste.

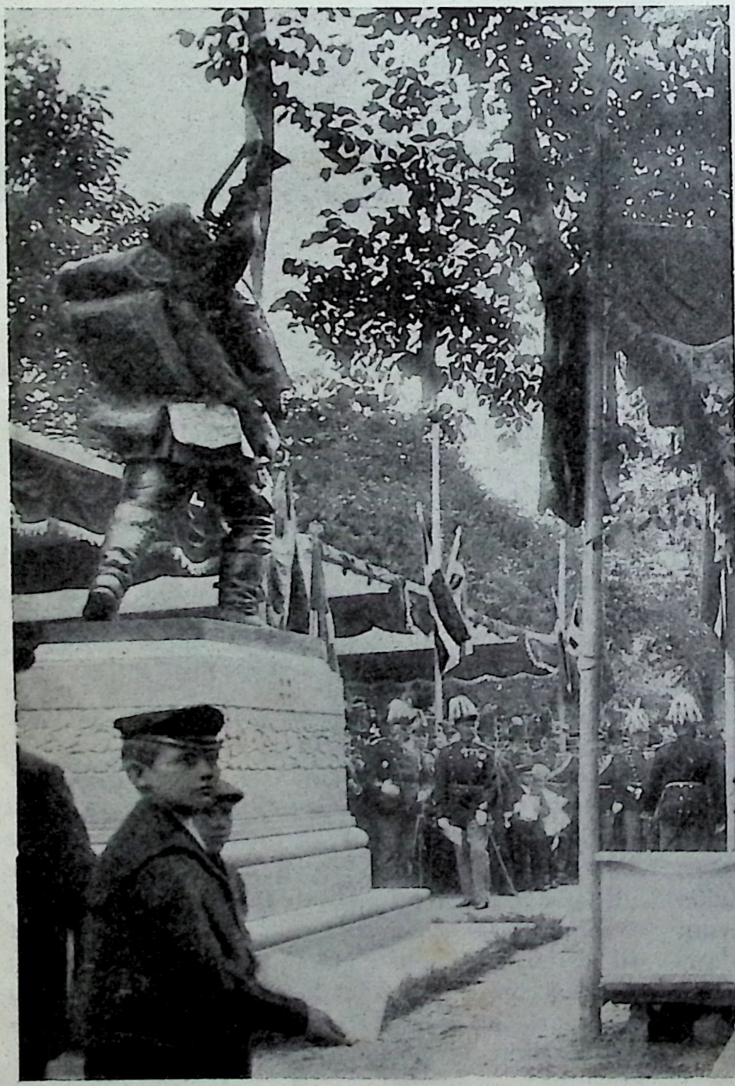
* * *

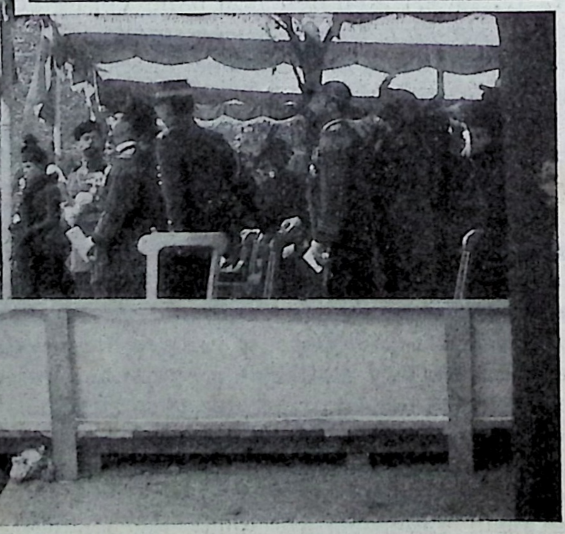
Ganske overskygget af Boulevard-Alleens Træer staar nu Billedhugger *Pedersen-Dans* Statue: „Den lille Hornblæser" paa Pladsen foran Dagmar-Komplekset, hvor under megen Pomp og Klang Afsløringen fandt Sted, som et sidste Led i Krigsaarets mange Mindefester.

Med Kejseren og Kongen i Spidsen samledes alt, hvad vor kære By kan opvise af Majestæt og Avtoritet, foran den tilslørede Gruppe, og efter at der baade var sunget og talt i Ord, der kunde have flammet mere, fulgte Afsløringsøjeblikket, som blev af betydelig Virkning gennem det Kor, som straks faldt i, da Dækket forsvandt: „Se ham, af Kuglen baaret, paa Vagten, hvor hin stod . . ."

„Rejst af danske Mænd og Kvinder" — staar der skrevet paa Monumentet, og det blev fortalt af Festtaleren, Grosserer Schiørring, at nogle Mænd, som selv havde taget Del i Krigen, var blevne indtagne i Hornblæser-Statuen paa en Charlottenborgudstilling og havde ment, at dens rette Plads var paa Byens Torv, hvor den skulde staa som Minde om en skøn Begejstrings Tid.







Afsløringen af „Den lille Hornblæser".

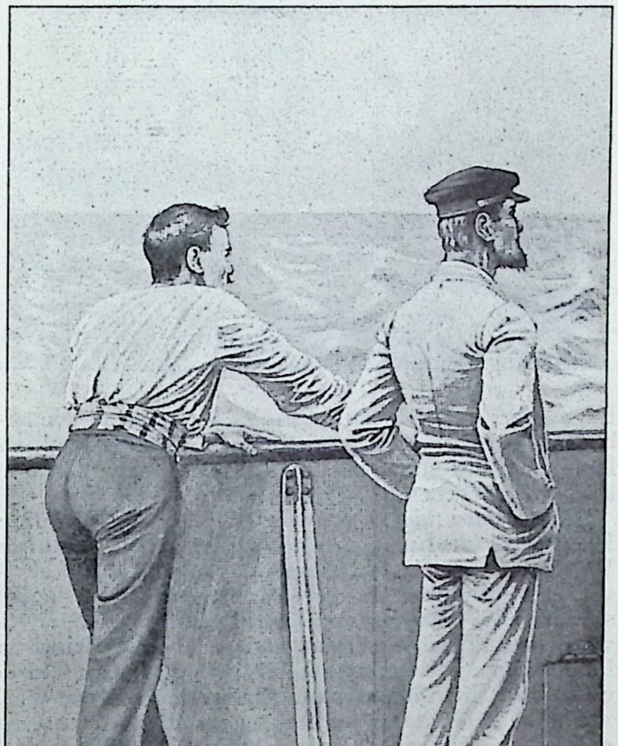
En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Den unge Sagfører Brudenell faar en Dag uventet Besøg af sin Myndling, den smukke Mildred Blake, der ønsker hans Assistance i et vanskeligt Anliggende. Sagen er den, at det nu er tre Aar siden, at hun hørte fra sin Broder Godfrey, der under et Ophold i Amerika havde faaet Lyst til at deltage i en stor Minespekulation, hvorved han mente at kunne tjene Millioner. Den unge Pige frygter derfor, at der skal være tilstødt ham en Ulykke, og sætter sig det Maal at finde hans Spor, hvad Brudenell lover at være hende behjælpelig med. Saa sker det, at Brudenell tilfældigvis samme Dag faar Besøg af en Amerikaner ved Navn Mülhausen, og denne mærkelige Mand, der spiller saa stor en Rolle i Fortællingen, higer efter ogsaa at erfare noget om Godfreys Skæbne. Det er nemlig ham, Godfrey i sin Tid har truffet sammen med, og Mülhausen og han har begge været Deltagere i den omtalte Minespekulation. Men en Dag var der kommen en Kurre paa Traaden mellem de to Venner, Godfrey var pludselig rejst sin Vej, og siden havde heller ikke Mülhausen hørt det mindste til ham. Da Brudenell hverken kan eller vil give Mülhausen Oplysninger om Godfrey, søger Mülhausen selv Mildred Blake, der saa anmoder Brudenell om at komme ud paa Godset og assistere hende. I Godsets Skove træffer de en løjerlig Mandsling af dyrisk Udseende, som de ikke kan faa til at forklare sig og som de straks viser ud fra Godsets Omgivelser. De forstaar dog saa meget, at han er i Ledtog med Mülhausen. Kaptajn Morgrave, Mildreds Fætter, har Ret til Godset, saafremt Godfrey ikke kommer tilbage, og arbejder nu ivrigt paa at komme i Besiddelse deraf. Brudenell og Mildred Blake beslutte da at rejse ud for at søge Oplysninger om Godfrey og en gammel Ven af den Blakeske Slægt, Sagfører Vargenal tilbyder dem Følgeskab. De indskibe sig i Southampton; i Lissabon kommer til deres Overraskelse Kaptajn Morgrave om Bord. Ved Ankomsten til Argentina eftersøger de forgæves Godfrey gennem Hoteller og Aviser. En Dag træffer Brudenell paa Gaden derovre Mülhausen. Efterat Brudenell har indhentet Oplysninger i Minerne, tilstaar Mülhausen, at han i sin Tid har stjaalet store Guld-Mængder fra Mine-Selskabet, bragt det om Bord i Godfrey Blakes Yacht, og siden intet set til ham. Men nu paastaar han, at han har opdaget hvor Godfrey er. Denne skal efter Mülhausens Sigende være fængslet paa Kuba, og derhen sejler nu hele Selskabet, som efter Løfte tager Mülhausen med sig.



„Naa, dér har De den Ø, som De længes saa meget efter," sagde han.

„Mener De, at det er Kuba?" sagde jeg.

„Ja," svarede han; „de kalder den den mest glimrende Juvel i Spaniens Krone."

„Ja," svarede jeg, „nu skal vi jo se, hvilken Skæbne vi faar dér. Gud véd, om Godfrey Blake drømmer om, at hans Søster er ham saa nær. Og hvad skal vi nu gøre? Der er naturligvis ikke en engelsk Konsul i den By, og hvis der er det, og Blake endnu er fængslet, saa vil det tage Maaneder at faa ham fri."

„Følg mit Raad," sagde Kaptajnen, „og vent ikke paa en Konsul; hjælp ham med at flygte, hvis De kan, men lad Dem ikke selv fange. Jeg har nogen Erfaring med Hensyn til spanske Fængsler, og jeg vil bare sige Dem, at der findes bedre Steder at tilbringe sin Tid i.

Portillos Havn, som saa' meget malerisk ud, var kun lille og fra alle Sider omgivet af skovbevoksede Høje. Paa den nordlige og østlige Side laa Byen, der talte omtrent tre Hundrede Huse, alle byggede af hvide Sten. Vi gik for Anker midt i Bugten, og Kaptajnen gav sig straks til at indtage Kul som for at forklare vor Nærværelse. Vi spiste Frokost i al Tavshed og kunde næsten ingen Ting faa ned, og saa holdt vi Krigsraad. Mülhausen havde med sædvanlig Sindrighed udkastet en Plan, der syntes at kunne lykkes.

„Vi har alle sammen Interesse i denne Sag," sagde han, da vi var forsamlede. „Hvad jeg vil foreslaa Dem er, at jeg gaar i Land straks. Som De véd, har Forsynet begavet mig med en smidig Tunge. Hvis jeg blot kan finde min Agent, blive præsenteret for Guvernøren og komme til at tale med ham et Kvarters Tid, saa tror jeg — læg Mærke til, jeg siger kun, jeg tror — at jeg kan faa hele Sagen ordnet. Saa bliver det Deres Tur at handle. Er der nogen af Dem, der har noget imod dette?"

„Jeg for mit Vedkommende gaar ind paa det," svarede jeg, og det gjorde de andre ogsaa paa den Betingelse, at han lovede at være tilbage ved Middagstid.

Time efter Time gik, og han viste sig ikke. Da det led hen ad Eftermiddagen, blev vi mer og mer nervøse. Saa udbrød pludselig Kaptajnen, at en Baad nærmede sig. Vi opdagede snart, at den Mand var om Bord, som vi saa ivrigt ventede. Han syntes at sidde lidt tungere end sædvanligt, og da han kom op paa Siden af Damperen, varede det et Øjeblik, før han kunde komme ud af Baaden. Man kunde se paa hans Ansigt, at han havde drukket for meget. Da han kom op paa Dækket, standsede han et Øjeblik og syntes at samle sig.

„Vi har ventet temmelig længe paa Dem," sagde jeg lidt vredt. „Har De udrettet noget?"

„Det gør mig meget ondt, at De har ventet," svarede han mildt, „men det skete jo kun i Sagens Interesse. Det har været en anstrengende Dag."

„Ja, det kan man se," sagde jeg skarpt, medens jeg gik foran ham ind i Bestiklukafet.

„Ja, De maa ikke være vred paa mig," sagde han. „Guvernøren derinde er en tørstig Sjæl, og det lader til, at hans største Ærgerrighed her i Livet er at drikke enhver Fremmed under Bordet. Den næstsidste var en Italiener, som han stolt forsikrede, han havde overvundet i en halv Time. Saa kom en Englænder, som holdt ud i tre Timer, men endelig maatte bukke under."

* Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

„Hvorledes gik det Dem?“ spurgte Vargenal med et satirisk Smil.

„Jeg drak *ham* under Bordet,“ sagde Mülhausen stolt. „De kan tro, det varer længe, inden han glemmer sit Nederlag.“

„Var det det hele, De gjorde?“ spurgte Mildred, medens hendes Ansigt udtrykte en Blanding af Bebrejdelse og Modbydelighed. „I Dag burde De dog sikkert først og fremmest have set klart paa Tingene.“

„De maa undskylde, Frøken Blake, men jeg maa tage mig den Frihed for første Gang at være uenig med Dem. Hvis jeg havde holdt mig ædru, havde jeg intet udrettet, men nu drak jeg med ham, og se her, hvad jeg har faaet med.“

Han tog et Brev op af Lommen, som han aabnede og læste med stor Fornøjelse.

„Dette Brev er adresseret til Guvernøren i San Juan,“ sagde han, „den By, hvor Deres Broder er fængslet. Som De selv kan se, anbefaler han sine meget gode Venner, Don Herman Mülhausen og Don Cuthbert Brudenell, Rejsende fra den argentinske Republik. Jeg har ogsaa opdaget, at mine Oplysninger er korrekte. Blake gik i Land for tre Aar siden og har fra den Tid været fængslet i den By, hvor Adressaten er Guvernør.“

„Gudskelov, han er altsaa i Live!“ udbrød Mildred. Hun gik et Øjeblik ud paa Dækket for at blive roligere.

„Naa, hvad mener De saa, vi skal gøre med denne Anbefalingsskrivelse?“ spurgte jeg.

„Vi skal tage til San Juan,“ svarede han, „og saa handle som Omstændighederne fører det med sig.“

„Men De har kun en Anbefalingsskrivelse for to.“

„Ja, og det af den meget gode Grund, at jo flere af os der tager dertil, jo større bliver Risikoen. Husk paa, der skal komme en tredje Mand tilbage med os.“

Om Eftermiddagen tog jeg Afsked med Mildred og forlod Skibet sammen med Mülhausen. Da vi kom i Land, gik vi op ad Hovedgaden til det første Gæstgiversted, hvor vi for en urimelig Pris lejede Heste til vor Rejse ind i Landet. Det var nogle meget ynkelige Dyr, men vi kunde ikke faa dem bedre.

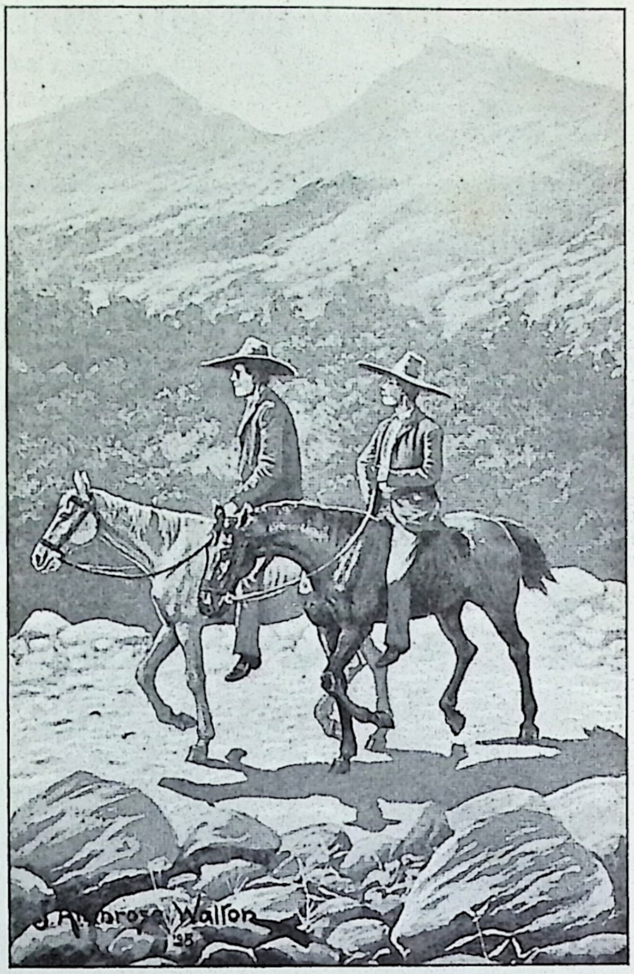
Bortset fra vore vælige Gangere maa jeg indrømme, at et skønnere Ridt har jeg aldrig været med til nogen Sinde. Vejen, hvis man kan kalde den Sti, der fører fra Portillo til San Juan, en Vej, er saa vanskelig at passere, at skønt Afstanden ikke kunde være mere end halvtredsindstyve engelske Mil, tog det os næsten fem Timer at tilbagelægge den første Dagsrejse. Vi tog ind i en Kro og red videre ved første Morgengry.

Klokken var syv om Aftenen, da vi saa Byens Lys foran os. Vi red hen til den største Kro, hvor vi forfriskede os med et hurtigt Maaltid, og begav os saa til Guvernørens Residens for at overrække vore Anbefalingsbreve. Hans Bolig laa paa Toppen af en Høj, næppe ti Minuters Gang fra Kroen.

Det var et langagtigt Hus med omtrent seks Værelser, tækket med Palmeblade og med en bred Veranda, der løb rundt om hele Huset. Det var stærkt oplyst, og derfor fandt vi let Vejen op paa Verandaen. Vi hørte Stemmer derinde, og efter et Øjebliks Tøven bankede vi paa Døren. Støjen holdt øjeblikkelig op, og man raabte: „Kom ind!“ Med Spænding fulgte jeg Mülhausen ind i Værelset, hvori der kun fandtes et langt Bord og en tolv, tretten Stole. Ved Bordet sad syv, otte Mænd ved deres Aftensmaaltid.

„Hvem er De, og hvad ønsker De?“ spurgte en lille Mand med stort Overskæg, som sad for Enden af Bordet.

Mülhausen bukkede og rakte det Brev, han havde med sig, til den Person, der sad nærmest, og han sendte det op til Manden for Enden af Bordet. Han læste det med en flot Mine, som til alle andre Tider vilde have gjort mig rasende, men i vor nuværende Stilling kunde det jo ikke gaa an at tage Hensyn til



Bagateller; det viste sig, at Indholdet maatte have behaget ham, for han sprang op og bukkede med en Høflighed, der stod i stærkeste Modsætning til hans tidligere Barskhed.

„Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab, mine Herrer,“ sagde han, „og endnu mere at se, at De er Venner af min gamle Kammerat Rodrigo. Han skriver, at De kommer fra Argentina, og at De gerne vil se det Indre af vor skønne Ø Kuba. Jeg beklager, at vi har saa lidt at vise Dem. Hvis det var Madrid, saa kunde vi more Dem, men her!“ Han gjorde en Bevægelse med Haanden, der var mere veltalende end Ord.

Saa bad han de andre om at gøre Plads for os, og et Øjeblik efter sad vi hver paa sin Side af ham.

Om Resten af Aftenen har jeg kun en forvirret Erindring. Da Isen var brudt, var Obersten og hans underordnede meget behagelige Værter. Den ene Flaske Vin efter den anden viste sig og blev hurtig ekspederet. Cigarer, der var saa gode, at kun Kendere kunde paaskønne dem, blev kastet i en Dynge paa Bordet, for at man selv kunde tage for sig af dem. Vi gjorde til Gengæld vort bedste for at behage, og selv om jeg maaske var lidt nervøs, saa udfoldede Mülhausen saa meget mere sine gode Egenskaber. Han lo, spøgede og sang og fortalte morsomme Historier og var snart gode Venner med dem alle sammen. Til sidst kom Kortene frem, og vi gik naturligvis ind paa at spille for blot ikke at ødelægge den gode Stemning. Jeg kendte det Spil, der spilledes, men det nyttede mig ikke meget, for da vi rejste os fra Bordet lidt før Daggry, havde jeg tabt tyve Dollars til Guvernøren. Men jeg ærgrede mig ikke over det, for jeg syntes, de var godt anvendt. Da vi endelig gik, var det paa den Betingelse, at vi skulde vende tilbage den følgende Morgen.

Den Nat var det mig en Umulighed at sove. Det,

der forestod os, bragte mit Blod i Uro, og dertil kom den utaalelige Pine med Moskitoerne, saa det var Dag længe, før jeg faldt hen, og saa syntes jeg kun, det varede et Øjeblik, inden Mülhausen vækkede mig. Vi klædte os paa, spiste vor Morgenmad, saa' paa vore Heste og gik endelig op ad Højen til Guvernørens Bolig. Han modtog os med den samme Høflighed som første Gang, men der var noget i hans Væsen, som ganske tydeligt viste, at han mente, han havde været for elskværdig mod os den foregaaende Aften. Han bød os Cigarer, og vi satte os til at ryge paa Verandaen.

„Er der noget, jeg kan gøre for at more Dem, saa skal det være mig en Fornøjelse," sagde han efter et Par Minuters Samtale.

„Kan man faa Lov til at se Fængslet?" spurgte Mülhausen. „Min Ven interesserer sig ikke for det; men jeg synes det vilde være en Skam at besøge San Juan uden at se den eneste Grund til Byens Tilværelse."

„Ja, det kan De godt," svarede Guvernøren. „Hvis De vil gaa med mig, saa skal jeg med Fornøjelse vise Dem det. Saa kan vi vende tilbage hertil og finde paa noget at more os med. Dem skylder vi endnu Revanche fra i Gaar Aftes, min Herre," sagde han henvendt til mig.

Han viste os Vej langs med Verandaen hen imod et højt Plankeværk, som man lige kunde se titte frem i den rige Vegetation i Havens Baggrund. Da vi kom nærmere, saa' vi, at det var ganske overordentlig højt og stærkt, saa det vilde være umuligt for en Fange at undslippe uden Hjælp ude fra.

Med bankende Hjerte gik jeg over den snævre Bro, som skilte Guvernørens Have fra Fængslet.

Den spanske Skildvagt ved Porten præsenterede Gevær. Saa blev den store Port aabnet indvendigt fra, og vi stod i Fængselsgaarden. Den var ubeskrivelig snavset og modbydelig. Der var en Del smaa Hytter, i hvilke Fangerne boede, og i Midtergangen vandrede der en Skildvagt med ladt Bøsse, medens to andre stod i kort Afstand derfra, saa de hurtigt kunde komme den første til Hjælp. Fangerne, lod det til, bestod af alle Slags Mænd; der var Spaniere, Franskmænd, Englændere, Tyskere, Russere, Italienere, Negere og Mulatter. Det var ogsaa klart, at de blev straffede for alle mulige Forbrydelser fra den mest nederdrægtige til den ganske meningsløse og mange af dem af slet ingen Grund undtagen den, at de havde generet Autoriteterne. De syntes ikke at have noget at bestille, men tilbragte deres Tid med at kives og spille.

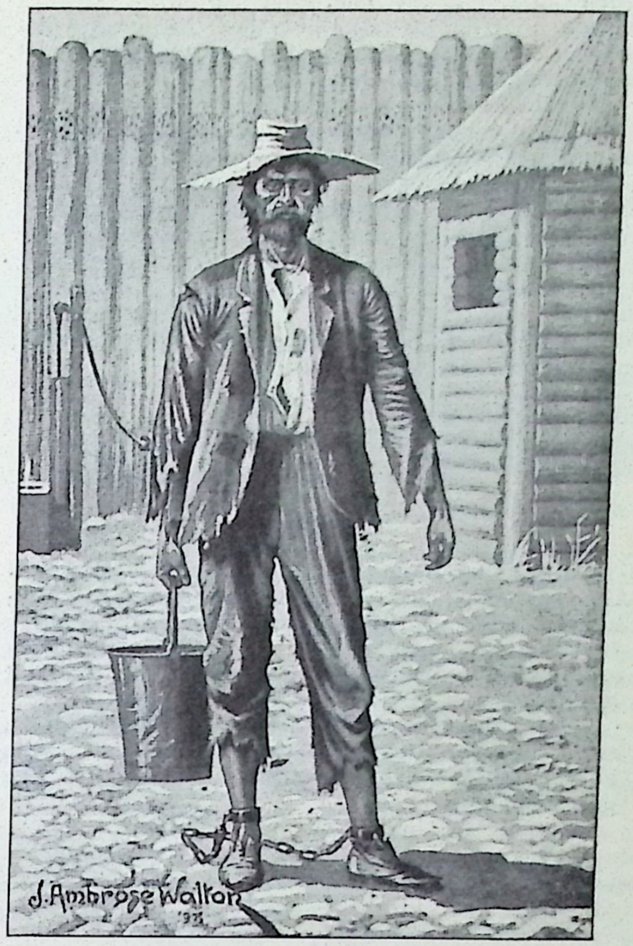
„Har man Lov til at tale med Fangerne?" spurgte jeg.

„Ja, vær saa god," svarede Guvernøren. „Jeg vil kun raade Dem til at passe paa; for de Fyre bliver undertiden desperate. Vi har ikke megen Lyst til at blive af med nogen lige for Øjeblikket," sagde han med en mørk Mine, „i det hede Vejr er det et kedeligt Arbejde at grave en Grav."

Vi var kommet mere end Halvvejen rundt, og jeg begyndte at opgive alt Haab om at finde Godfrey Blake, da vi saa' en Mand komme hen imod os med Lænker om Benene og en Spand Vand i Haanden. Guvernøren gav ham Tegn til at standse og sagde saa til os:

„Det er en Englænder, mine Herrer, og én af vore mest besværlige Fanger. Han er meget udisciplineret, og hvis det var gaaet efter mit Hoved, var han bleven skudt for længe siden, men han har en Chance endnu. Generalguvernøren kommer hertil om en Uges Tid, og naar han hører om alt det Væsen, denne Slyngel har voldet os, saa tvivler jeg ikke om, at han befaler os at ekspedere ham."

Medes han sagde dette, saa' jeg paa det elendige Menneske, der stod foran os. Saa ynkelig og udmagret han var, genkendte jeg ham dog straks. Det var



Godfrey Blake — den Mand, som vi havde rejst saa mange Tusind Mil for at finde.

„Ja, han ser godt ud, ikke sandt?" sagde Guvernøren. Saa henvendte han sig til den ulykkelige Fange, der stirrede paa Mülhausen, som om han næppe kunde tro sine egne Øjne, og befalede ham at gaa og ikke gøre flere Optøjer, hvis han ikke vilde piskes igen. Saa gik vi videre, men vi var ikke kommet mange Skridt, før Mülhausen sagde:

„Har Deres Ekscellence noget imod, at jeg giver den stakkels Fyr en Cigar?"

„Ikke det mindste," svarede han og lo venligt; „men det er næsten Synd for Tobakken; de Karle forstaar sig ikke paa den Slags Ting."

Mülhausen tog en Cigar frem og gik med den hen til Manden, som var paa Vejen til sin Hytte. Da han havde givet ham den, kom han tilbage. Saa gik vi videre, og et Øjeblik efter forlod vi Fængslet. De næste to Timer blev tilbragt med at spille i Guvernørens Bolig, og af den Grund vendte vi ikke tilbage til vort Hotel, før det var Tid til at holde Siesta.

„Saa har vi da endelig fundet Godfrey Blake," sagde jeg paa Vejen.

„Ja, endelig," svarede han, „og han saa' godt ud!"

„Gud hjælpe den Stakkel," svarede jeg. „Hvorledes skal vi dog træde i Forbindelse med ham? Det synes mig umuligt at faa ham ud af Fængslet uden Hjælp derinde fra, og vi tør ikke prøve paa at bestikke nogen af Skildvagterne. Hvis vi ikke kan komme i Forbindelse med ham, ser det ud, som om han bliver der for bestandigt."

„Jeg er allerede traadt i Forbindelse med ham," sagde Mülhausen.

„De er Fanden!" svarede jeg. „Hvor kunde De gøre det, uden at Guvernøren eller Skildvagterne opdagede det?"

„Det var meget let," svarede han, „der var et Brev

i den Cigar, jeg gav ham, som jeg havde skrevet i Forvejen, og da jeg rakte ham den, sagde jeg simpelthen, at der var et Brev indeni. Nu har han læst det og forstaar, hvorledes hans Flugt skal iværksættes."

„Hvorledes skal det da ske?" udbrød jeg.

„Ganske simpelt. Medens De talte med disse Mennesker paa Verandaen i Morges, fik jeg en Idé, og jeg handlede efter den. Hvis alt gaar vel, vil Godfrey Blake inden otte og fyrretyve Timer være om Bord paa „Argentinas Rigdom" og paa Vejen til England."

„Men hvorledes skal dette Mirakel udføres?"

„Uden stort Besvær," svarede han. „Nu skal De høre." Saa fortalte han mig, hvorledes han mente, at det skulde gøres, og da han var færdig, rejste jeg mig og gav ham min Haand.

„Jeg tror, det er rigtigt!" sagde jeg.

XII.

Flugten.

„Vi gaar først temmelig sent op og siger Farvel til Guvernøren og hans Officerer i Aften," sagde Mülhausen, efter at vi havde drøftet Planen til Godfrey Blakes Flugt, „men saa maa vi tage vore Revolvere med og tillige denne lille Flaske, som jeg har haft med fra Buenos Ayres."

Han viste mig en lille Flaske, der indeholdt en mørk Vædske. „Det er vor vigtigste Bistand," sagde han og puttede den i Lommen, „den maa vi ikke glemme."

Klokken var omtrent ni, da vi naaede Guvernørens Hus. Til vor Glæde var alle Officererne til Stede, og det gik ligesom den foregaaende Aften. Saa snart vi var kommet, sagde vi, at vi vilde sige Farvel til dem og vende tilbage til Kysten næste Dag. Mülhausen anstrengte sig igen for at more dem, og jeg støttede ham saa godt, jeg kunde. Der blev atter tømt et uendeligt stort Antal Flasker, men Guvernøren var ikke fornøjet. Han vilde have, at hans sande Venner og tapre Kammerater, som han kaldte os, skulde huske denne Aften, selv om det kostede ham hele hans Vinkælder. Jeg gyste for mit Hovedes Tilstand, da jeg vidste, hvad der forestod os. Det kunde ikke gaa an at lade være at drikke med dem, og hvis vi blev beruesede, saa var det en Ulykke, der ikke kunde genoprettes. Endelig fik jeg en Idé. Jeg lod, som om jeg var overvældet af Drik, lagde Hovedet ned paa Armene og syntes et Øjeblik efter at være faldet i Søvn.

„Naa, mine Herrer," hørte jeg Mülhausen sige, „maa jeg, der er Deres eneste Gæst, siden min Kammerat er bukket under for Deres Gæstfrihed, i Følge en Skik, vi har i vort Land, bede Dem om at tømme en Pokal med mig for Lykkens Gudinde."

Han fyldte sit Glas, og skønt ingen lagde Mærke til det, og jeg kun gættede det, maa han have tømt Indholdet af den lille Flaske, han havde med sig, i det. Saa delte han Indholdet af sit Glas i fire Dele, en til hver af dem, der endnu kunde drikke, og rakte dem det, medens han fyldte sit eget Glas paa ny.

„Jeg drikker for den spanske Nation og paa min ærede Værts Lykke!" udbrød han.

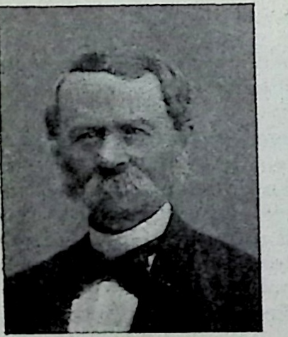
Fortsættes.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Den 10. Septbr. afgik en af den danske Hærs Veteraner, Kammerherre, Oberst *J. T. Wegener* ved Døden 89 Aar gammel. Hans Fader, der var Oberst i Sjællandske Landsener Regiment, bestemte ham til den militære Løbebane, og allerede som 12 Aars Dreng blev Wegener da optaget som Artillerikadet og gennemgik Kadetskolen, hvorfra han dimitteredes som Stykjunker og traadte ind i Hæren som Sekondløjtnant i 1830. Da Krigen udbrød 1848 var han avanceret til Kaptajn, og der blev betroet ham det vanskelige Hverv at ordne vore Trænforhold, som i sørgelig Grad vare forsømte. Som Batterichef i 1849 og 50 deltog han med stor Bravour i Slagene ved Fredericia, Isted og Stenten Mølle. 1858 avancerede han til Major ved 1. Artilleriregiment. I nogle Aar derefter var han Kommandør for den kgl. Artilleristab, indtil han i Krigsaaret 1864 blev ansat som Stabschef under General Lüttichau og deltog i Krigsraadet, som bestemte sig til at opgive den uholdbare Dannevirkestilling. Atter udmærkede han sig ved Forsvaret af Dybbøl, hvor han gjorde Tjeneste som Oberstløjtnant. I Slutningen af 1864, efter 42 Aars Tjeneste, fik han sin Afsked i Naade; men hans usvækkede Helbred og Virkelyst førte ham ind paa en ny Stilling som Gymnastikinspektør under Kultusministeriet, i hvilken han med stor Interesse virkede i 16 Aar. Allerede 1846 blev han Ridder og 1851 Dannebrogsmand.



Oberst Wegener.

Jubilæum.

Esbjerg har med kort Mellemrum kunnet fejre to for Byen betydningsfulde Jubilæer. For et Par Uger siden jubilerede Havnen, og den 3. Oktb. er det 25 Aar siden, Esbjerg Station aabnedes for Trafiken.

I alle de 25 Aar, Stationen har bestaaet, har den været ledet af Stationsforstander *L. Bruhn,* hvis Billede vi bringer hosstaaende. Hr. Bruhns Jubilæum er enestaaende i de danske Statsbaners Historie. Hans Kolleger pleje naturligt nok at søge Forfremmelse til Stationer af højere Rang, men B. har alle Dage holdt sig til Esbjerg i sikker Tro paa, at denne By vilde svinge sig op som kun faa andre. Hans Haab er jo ikke blevet skuffet: Esbjerg er en By, hvis Energi man taler om, og Stationen har sin store Andel i Byens Udvikling. Det er da rimeligt, at Stationsforstander Bruhn mindes paa sin Jubilæumsdag. Han har alle Dage været en dygtig Mand paa en vanskelig Post, en human og elskværdig Personlighed.



Stationsforstander Bruhn.

Distriktslæge i Nibe-Løgstør Lægedistrikt, *P. M. Petræus* i Nibe, kunde fornylig fejre 25-Aarsdagen for sin Forflyttelse fra Fanø (hvor han ligeledes var Distriktslæge) til Nibe.

Dr. Petræus, der nu er 61 Aar

gammel, blev Student i 1856, Cand. med. & chir. i 1861, og derefter prakt. Læge i Skærbæk pr. Tønder til Krigens Udbrud i December 1863, da den unge Læge meldte sig til frivillig Tjeneste. Efter Krigen kom han til Faaborg som Læge; derfra til Fanø, og har nu i 25 Aar boet i Nibe og med utrættelig Iver og aldrig svigtende Kærlighed til sin Gerning og sine Klienter bestridt en stor, vidtstrakt Praxis, i hvilken han har forstaaet at gøre sig afholdt af alle. P. er dekoreret med Ridderkorset.



Distriktslæge Petræus.

Jubilæum som Kantor i 25 Aar kan i disse Dage fejres af *Peder Mandrup Meyer*, som er ansat ved Frederiksberg Kirke. Han er født paa St. Thomas 1841, tog Studentereksamen 1859, men følte derpaa mere Lyst til at studere Musik og lagde sig særlig efter Uddannelse i Orgelspil. Han havde Lejlighed til at vikariere for Gade i Holmens Kirke og ansattes 26. Septb. 1874 som Kantor ved Frederiksberg Kirke, et Embede, som han med Dygtighed har varetaget. Han er udmærket musikalsk begavet, og Kirkekoncerter har ofte nydt godt af hans Assistance.



Kantor Meyer.

Guldbryllup.

Professor *de Meza* i Aalborg, — Stiftsorganist ved Budolfi Kirke — kunde midt i denne Maaned fejre sit Guldbryllup sammen med sin meget afholdte Hustru.

Professoren — hvis Kompositioner fra Krigens Dage tilstrækkeligt vidner om, at han er Broder til Helten, General de Meza, har i langt over en Menneskealder beklædt sin nuværende Post, men ved Siden deraf har han uddannet saa at sige alle musikkyndige Damer og Herrer i Aalborg, foruden at han — medens han var yngre — var Sjælen og Overhovedet i Musik- (og ikke mindst Sang-) Livet i Jylland, lige fra Skagen og ned til Ribe.



Professor de Meza.

Guldbrudgommen — der før sin Professortitel hædredes med Ridderkorset — er agtet og afholdt i vide Kredse.

Den 15. d. M. fejrede en af de dygtigste og mest ansete Haandværkere i Nykøbing p. F., Bogbinder *Joh. Fred. Nielsen*, sit Guldbryllup.

Nielsen, der i nogle og halvtredsindstyve Aar har drevet Bogbindernæring i Nykøbing, har ikke alene været en ualmindelig dygtig Fagmand, men ogsaa taget betydelig Del i det offentlige Liv, stadig med utrættelig Energi arbejdende for Haandværkerstandens Interesser. Han har været Medstifter af Borgerstiftelsen og Svendehjemmet, og naar Byens Haandværker og Industriforening nu er Byens største og mest ansete Forening, da har ogsaa Nielsen en betydelig Andel heri. Guldbrudgommen, der med sin jævnaldrende Hustru har levet et meget lykkeligt Familjeliv, nyder megen Anseelse blandt sine Byesbørn, og ikke mindst mellem Haandværkerne.



Bogbinder Nielsen.

Fødselsdag.

Ude i et af Nyboders smaa venlige Huse, kan et af de bedst kendte og mest agtede Medlemmer af Holmens faste Stok den 30. September — fejre sin 80-aarige Fødselsdag, nemlig pensioneret Skibsbygmester *J. H. Gullach*. Hr. Gullach, hvis fire Snese Aar ligger let paa hans Skuldre, kan se tilbage paa en god og solid Livsgerning. Fra Søetatens Drengeskole gik Vejen til Orlogsværftets Skibsbyggeri, hvor G. ved sin Flid, Dygtighed og Samvittighedsfuldhed som ægte *self-made* Mand arbejdede sig op gennem de mange militære Grader, til han naaede at blive Skibsbygmester og faa Rang som Kaptajn i Flaaden. I 1851 besøgte G. sammen med daværende Kapt. O. Suenson franske og engelske Orlogsværfter for der at studere den nyere Skibsbygningskunst, og en halv Snes Aar senere førte han paa den danske Regerings Vegne Tilsyn med „Absalon“ og „Esbern Snare“, der paa den Tid bleve byggede i England.



Skibsbygmester Gullach.

G., der ogsaa i sin Egenskab af Privatmand har beklædt en Mængde Tillidsposter baade i og udenfor Nyboder, blev i 1860 udnævnt til Dannebrogsmand af Frederik den 7. og femten Aar senere til Ridder af Dannebrog af vor nuværende Konge, — hvilket betyder langt mere end Guldkorset først og saa Sølvkorset. — Ved sin Afsked hædredes G. med Fortjenstmedaljen i Guld.

Til „Hver 8. Dag“s Læsere.

Vi henlede vore Læseres Opmærksomhed paa, at der med nærværende sidste Nummer af denne Aargang følger en Bestillingsseddel paa det komponerede Bind til „Hver 8. Dag“. — Fortegnelse over Aargangens Indhold sendes vedlagt dette Bind. Abonnenter, som iøvrigt kunne ønske at erholde Indholdsfortegnelsen bedes henvende sig til deres Boghandler, Bladhandler eller „Hver 8. Dag“s Forlag, Nygade 2, hvor Fortegnelsen vil blive udleveret gratis.

Løsningen paa Præmiegaaden Nr. 32 var

Bøllemose.

Ialt indkom 4117 Løsninger. Ved Lodtrækningen tilfaldt 1. Præmie *Tekla Andersen*, Hornbæk. 2. Præmie *J. Borg*, Kallundborg.

Af Interesse for Hver 8 Dag's Læsere

„Hver 8. Dag"s Forlag

flytter med det første ind i sit nye Hjem paa Nygades Hjørne. Det vidner højt om en saa ung Virksomheds store og hastige Fremgang, at den nu kan fæste Bo i et af Strøgets flotteste Lokaler, men hvad der endnu stærkere taler om Foretagendets stærke Udvikling er de Aflæggere, som trives rundt om den oprindelige Stamme og nu nødvendiggør en Omplantning. Kun Lock-out'en forhindrer os i, hvad vi havde ønsket, i Dag at kunne præsentere vore Læsere en Række Interiører fra det nye Sted, men alt er endnu ikke i Orden og kan først i Løbet af den kommende Maaned antage de endelige Former. Da vil „Hver 8. Dag"s Hjørne blive et straalende og pynteligt Led i Strøgets Udsmykning.

„Hver 8. Dag".

Som altid vil „Hver 8. Dag" i sin nye Aargang være forrest, hvor det gælder om at bringe livlige og originale Billeder af Dagens Situationer. Vore Tegnere og Fotografer besidde et gennem mange Aars Øvelse udviklet Talent for at fremstille netop de Øjebliksscener, som Publikum har Lyst til at se. Fremdeles vil vi bringe et broget Stof, bestaaende af illustrerede Fortællinger; populære Skildringer belyst gennem en Rigdom af Billeder; Meddelelser om alt, hvad der sker ude i Verden og herhjemme; en gennemgaaende Roman: „Malgamit-Ofrene", hvis Succes er forud fastslaaet; Theaterskildringer med Billeder fra Generalprøverne, hvortil „Hver 8. Dag" har faaet Adgang; en righoldig Revue over vort Lands bekendte Mænd og Kvinder samt en Række humoristiske Billeder fra alle Lande. Der vil intet blive sparet, hverken af Penge eller Energi, for at fastholde „Hver 8. Dag"s Særstilling som det fineste og bedste folkelige Ugeblad i Danmark.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Vort Musikblad paabegynder nu sit fjerde Kvartal, og har i den forløbne Tid vist, at omtrent hundrede Kompositioner (1/2 Aars Indhold) kan leveres for Kr. 2,50, — eller med andre Ord, at hvert Musikstykke gennemsnitlig kun koster 2 1/2 Øre. „Hver 8. Dags Musik og Sang" vil gaa videre ad de samme Veje, som hidtil, stadig jævnsides med Medarbejderskab af alle danske Komponister, hurtigt bringe Udlandets Nyheder for Teater, Koncertsal, Balsal og Variété samt fortsætte med sin Samling let arrangerede klassiske Værker.

„Danmarks Byer og deres Mænd".

Den store Skildring af Landets Byer, som „Hver 8. Dag" har planlagt, og af hvilken *Fredericia* alt er udkommet, fik i Pressen en Modtagelse, som i Ordets egentlige Forstand tør kaldes enestaaende. Af dette Værk, som Skridt for Skridt føres videre, indtil enhver dansk By er optaget deri, vil i Begyndelsen af Oktober andet Bind udkomme, omfattende *„Aarhus og Omegn"*, skildret af dette Foretagendes Redaktør, Hr. C. C. Clausen. Denne Bog, hvis Pris bliver Kr. 2 vil Abonnenter paa Hver 8. Dag kunne erholde for Kr. 1 — og Bladets Abonnenter i den skildrede By vil faa Bogen gratis tilsendt.

„Hver 8. Dag"s Romanbibliotek.

Dr. Nicola er nu afsluttet i Biblioteket, og Abonnementet paa denne Roman er hermed ophørt. Af Hensyn til Julemarkedet, paa hvilket en god og billig Roman altid er en efterspurgt Vare, have vi ladet det lille Restoplag indbinde i det komponerede Pragtbind, og vil der saaledes endnu foreligge nogle indbundne Eksemplarer af Bogen til en Pris af Kr. 5,75. Dr. Nicolas Efterfølger bliver „Iltog Nr. 13", af Xavier de Montepin — en Forfatter, der udmærker sig ved en sjælden Kombinationsævne og en voldsom Fantasi.

„Hver 8. Dag"s illustrerede Serier.

„Hver 8. Dag"s illustrerede Serier" bliver Fællestitlen paa en Række Bøger af forskelligartet Genre, som vi vil kunne levere Abonnenter paa „Hver 8. Dag" til langt billigere Pris end den for Bøger af samme Omfang almindelige. Tanken til dette nye Foretagende fik vi, da der fra hele Landet indkom til os Opfordringer om særskilt at udgive den af vore Romaner, som har vakt størst Opsigt: „Spionen fra Kronstadt". Seriens første Bind vil da komme til at bestaa af denne Roman, som vil kunne leveres Abonnenter til 1 Kr., medens dens Bogladepris bliver Kr. 2.50. De følgende Bind vil komme til at omfatte dels originale Værker, dels Oversættelser og vore Venner vil faa Lejlighed til at skaffe sig et udmærket Bibliotek for Spotpris.

„Hver 8. Dag"s nyeste Udgave.

Vort nye Forlagsmærke viser en Ørn som spejder Kloden rundt og paa Baandet under Jordkuglen er anbragt Navnene: *Danmark-Norge-Sverige*. Nu ved Oktober Kvartal har nemlig „Hver 8. Dag" vundet ny Jord, idet foruden den danske og norske Udgave ogsaa en svensk Udgave vil fremkomme, med Hovedkvarter i Stockholm. Grundet paa denne glædelige Udvidelse vil vi gennem følgende Ide sætte en Rekord for danske Blade:

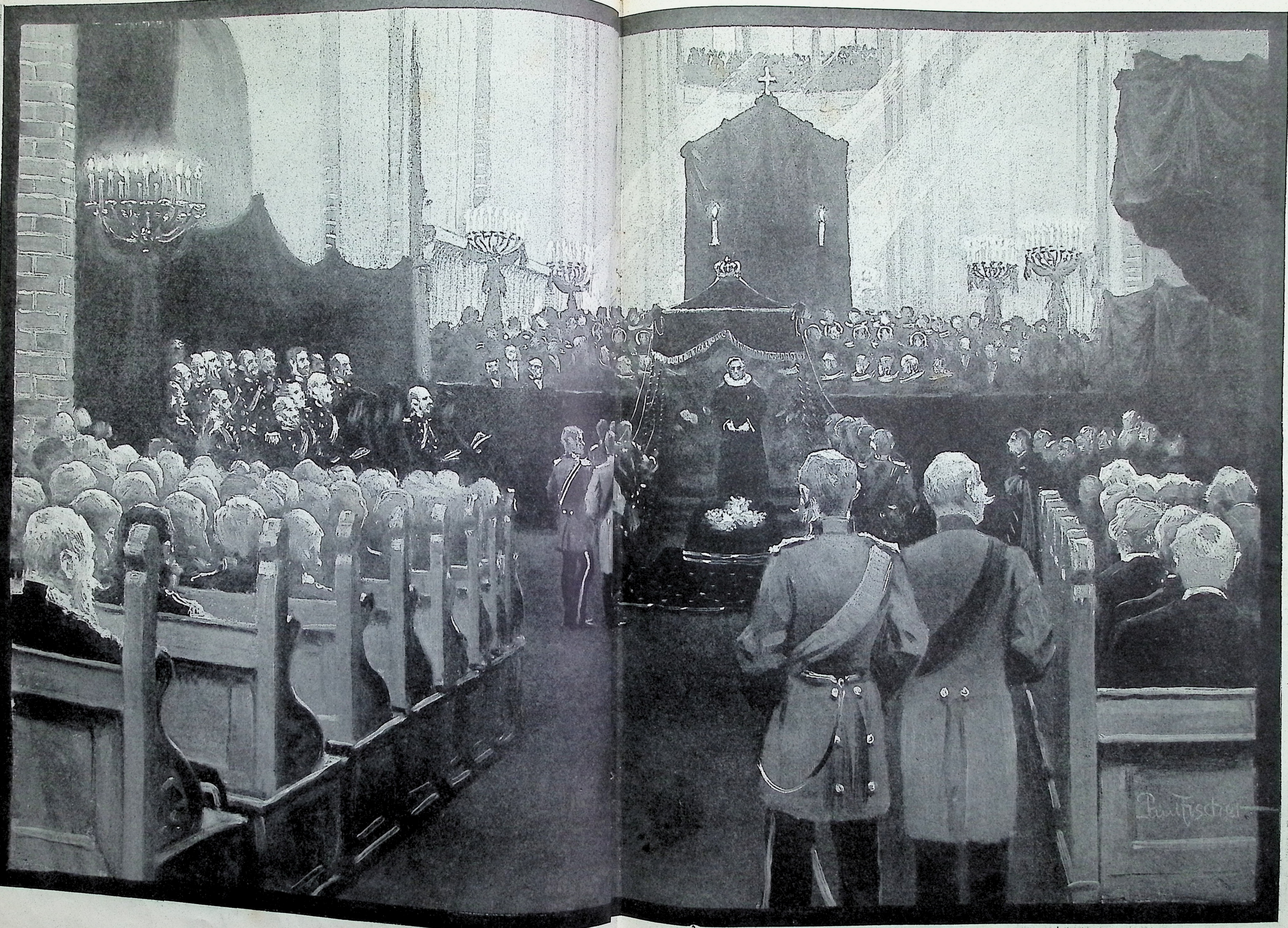
„Hver 8. Dag"s Rekord.

I Bladets Nummer for 1. Oktober vil findes en Opgave af Interesse for alle, og den som heldigst formaar at besvare det stillede Spørgsmaal vil Bladet som Præmie tilbyde:

Fri Rejse og gratis Ophold i 5 Dage

under Verdensudstillingen i Paris 1900.

Det er en Selvfølge, at en saa betydelig Præmie som denne kun udsættes for Bladets Abonnenter.



Dronningens Ligfærd: Højtideligheden i Kirken. (Originaltegning af Paul Fischer).